-1074 VII

R. 187

S. Ca.

SACROSANCTA CONCILIA

AD REGIAM EDITIONEM EXACTA

QUÆ OLIM QUARTA PARTE PRODIIT AUCTIOR

Studio PHILIP. LABBEI, *&* GABR. COSSARTII, *Soc.* JESU *Presbyterorum;*

Nunc verò integre insertis STEPHANI BALUZII, & JOANNIS HARDUINI additamentis, plurimis præterea undecunque conquisitis monumentis, notis insuper ac observationibus, firmiori fundamento Conciliorum epochas præcipue fulcientibus, longè locupletior, & emendatior exhibetur,

CURANTE NICOLAO COLETI

Ecclesiæ S. Magni Venetiarum Sacerdote Alumno.

TOMUS SEPTIMUS

Ab Anno DCXLIX. *ad annum* DCLXXXVII.

VENETIIS, MDCCXXIX.

Apud { SEBASTIANUM COLETI ET JO: BAPTISTAM ALBRIZZI HIERON. FIL.

CUM VENETI SENATUS PRIVILEGIO.

R. 61.662

SYLLABUS

EORUM QUÆ TOMO VII. CONCILIORUM

CONTINENTUR.

Quæ asterisco * notata sunt, non erant in prioribus aliis editionibus: quibus vero hæc nota † impressa est, eorum incertus est annus:

Quibus denique index ☞ appositus, ea huic editioni accessere,

ANNO CHRISTI

649. VITA MARTINI PAPÆ PRIMI, fol. 1

*Ejusdem epistola XVII. ex quibus undecim * Græce nunc primum prodeunt, 4 & seq.*

Commemoratio eorum quæ in S. Martinum a veritatis adversariis acta sunt, ex epistola Anonymi. 67

Romanum Lateranense concilium, 77.

* *Græce nunc primum prodit.*

Secretarius I. ibid.

Mauri Ravennatis episcopi ad Martinum papam epistola. 98

Secretarius II. 103

Libellus Stephani Dorensis episcopi. 106.

Libellus monachorum. 118

Epistola conciliorum trium, Numidiæ, Byzacenæ, & Mauritaniæ, ad Theodorum papam. 131

650. Epistola Stephani Byzaceni primatis ad Constantinum Imp. 138.

Epistola Gulosi, & episcoporum concilii provinciæ proconsularis, ad Paulum ep. CP. 142

Epistola Victoris Carthaginensis episcop. ad Theodorum papam, 155

Secretarius III. 166

Cyri Alexandrini capitulum septimum. 182

Sergii ad Cyrum epistola. ibid.

Ecthesis Heraclii. 202

* *Græce prodit nunc primum.*

Excerpta gestorum pro ecthesi a Sergio. 207

Excerpta gestorum a Pyrrho pro eadem. 210

Cyri Alexandrini ad Sergium epistola. 214

Secretarius IV. 215

Pauli episc. CP. epistola ad Theodorum papam. 227

Typus Constantis, 238

ANNO CHRISTI

* *Græce nunc primum prodit.*

Symbolum Nicænum. 247

Symbolum CP. ibid.

Cyrilli anathematismi XII. 250

Definitio concilii Chalcedonensis. 253.

Definitio quintæ synodi, seu canones XIV. 254

Secretarius V. 273

Testimonia SS. Patrum. 279. & seq.

Testimonia hæreticorum. 319. & seq.

Canones XX. hujus concilii sub anathemate recipiendi. 358

Subscriptiones. 370

Epistola synodica ad omnes fideles. 375

Martini papæ ad Amandum Trajectensem episcopum epistola. 391

Nota Sirmondi in hanc epistolam. 393.

Notæ Severini Binii. ibid.

650. Cabilonense I. Concilium. 395

post finem. 1. *Præfatio, & canones XX. cum subscriptionibus,* 396

2. Synodica ad Theodosium seu Theodorium Arelatensem episcopum. 401.

3. Notæ Sirmondi, 402

4. Nota Binii, ibid.

☞ Rotomagense, 401

☞ Observationes P. Bessin. 407

Toletanum VIII. 409

1. Præfatio, in qua regis allocutio ad synodum. ibid.

2. Tomus a rege oblatus synodo, 410

3. Capitula XIII. 413. & seq.

4. Subscriptiones. 414

5. Decretum editum in nomine principis. 416. & seq.

6. Lex in concilio edita a Recesvintho. 418

7. Notæ Garsiæ Loaisæ, 419

Placitum Judæorum in nomine Principum factum. 431.

Epistola B. Isidori Junioris ad Leudefre-

Anno Christi

fredum ep. Cordubensem. 434

653. VITA EUGENII PAPÆ I. 445

Relatio motionis inter Maximum monachum, & socium ejus. 447
Epistola S. Maximi ad Anastasium imperatorem. 453
Epistola Anastasii ad Maximum. ibid.
655. Toletanum IX. concilium. 465
1. Præfatio. ibid.
3. Capitula XVII. 466
5. Subscriptiones. 472
4. Notæ Garsiæ. 472

656. VITALIANI PAPÆ VITA. 473

Ejusdem epistola VI. 479. & seq.
656. Toletanum IX. concilium. *Vide supra sub Eugenio papa.*
Toletanum X. 473
1. Præfatio, & canones. ibid. & seq.
2. Decretum pro Potamio episcopo. 481.
3. Subscriptiones. 483
4. Notæ Garsiæ Loaisæ. 484
Tomus continens collationem Sancti Maximi & Theodosii episc. Caesaræ Bithyniæ. 485
658. Admonitio Sirmondi prævia. ibid.
ante cit. Namnetense concilium. 499
Nota Sirmondi. ibid.
☞ Observatio P. Pagi. 500
658. *Privilegium monasterii Sancti Dionysii.* 501.
Nota Sirmondi. 502
659. Clipiacense conventus. 503
Præceptum Clodovei pro monasterio S. Dionysii. ibid.
Nota Sirmondi. 506
☞ Notatio P. Mabillonii. ibid.
664. Pharense concilium. 509
☞ Conventus Compendiensis. 511.
666. Emeritense Concilium. ibid.
1. Præfatio, & canones XVIII. 513. & seq.
2. Subscriptiones. 535
3. Notæ Garsiæ Loaisæ. ibid.
Epistola Innocentii I. 536
Notæ Frontonis Ducæi. 536
667. Romanum concilium. 537

669. VITA ADEODATI PAPÆ. 537

Ejus epistola ad episcopos Galliæ. 538
Nota Jacobi Sirmondi Societatis Jesu. 540
* *Corbeiensis fundatio & immunitas, de qua Citatur præcepta duo.* ibid. & 541.
* *Privilegium Corbeiense.* 541
* *Theodericii regis præceptum.* 544
* *Observatio Philippi Labbe Societatis Jesu de Marculfo formularum editore.* 545.
* *Marculfi formula de privilegio: & concessio regis ad hoc privilegium.* 547
548.
* Senonense concilium. 549
† * Idem ex Petro de la Lande. ibid.
670. ante cit. Augustodunensis diœcesana synodus. ibid.
1. Canones VI. 551
2. * Additio ad hoc concilium. 553
Nota Sirmondi. ibid.
673. Herudfordense concilium. 553
675. Toletanum XI. 555
1. Præfatio. ibid.
2. Capitula XVI. 562
3. Subscriptiones. 571
4. Notæ Garsiæ. 572
☞ Adnotatio P. Pagi. 577
Bracarense IV. 577
1. Capitula IX. ibid.
2. Subscriptiones. 584
3. Notæ Garsiæ. ibid.

676. VITA DONI PAPÆ. 587

677. ☞ Anglicum Concilium. 587

677. VITA AGATHONIS PAPÆ. 587

Ejusdem epistola II. 593
678. ☞ Mariscense Synodus. 593
☞ Notatio Mabillonii. 595
☞ Adnotatio Pagi. 596
679. Mediolanense Concilium. 595
Notæ Severini Binii. ibid.
* Incerti loci in Gallia concilium. 597
Hedifeldense. ibid.
680. Notæ Binii. 599
☞ Adnotatio P. Pagi. ibid.
680. Ante. Romanum concilium. 601
678. Romanum alterum. 605
680. Ante.
679. * Idem Gr. Lat. ex Synodico. 607
☞ Adnotatio P. Pagi. ibid.

CONSTANTINOPOLITANUM III. ET GENERALE VI.

Concilii historia. 609
Sacra Constantini Pogonati Imp. ad Donum papam, Gr. Lat. 613
Altera ejusdem ad Georgium episc. CP. 619
Mansueti episc. Mediolan. ad Constantinum Imperator. epistola, Latine: cum expositione fidei Mediolanensis synodi. 623

ACTA CONCILII GR. LAT.

Actio prima. 627
Actio

Anno Christi

680. & 681. Actio II. 635
Actio III. 641
Actio IV. 647
Agathonis epistola ad imperatores. 651. & seq.
Ejusdem ac Romanæ synodi epistola. 705.
Actio V. 735
Actio VI. 741
Actio VII. 747
Actio VIII. 753
Expositio fidei Macarii hæresiarchæ, episcopi Antiocheni. 771
Actio IX. 799
Actio X. 809
Actio XI. 877
Sophronii Hierosolymitani epistola ad Sergium CP. 883. & seq.
Actio XII. 941
Epistola Sergii CP. ad Cyrum Phasidis episcopum. 947
Sergii CP. epistola ad Honorium papam. 951.
Honorii papæ rescriptum ad Sergium. 959.
Actio XIII. 971
Cyri Alexandr. epistola ad Sergium CP. 983.
Satisfactio inter Cyrum Alexand. & eos qui erant ex parte Theodosianorum. 987.
Excerpta ex libro Theodori episcopi Pharanitæ. 991. & seq.
Actio XIV. 1005
Actio XV. 1025
Actio XVI. 1033
Actio XVII. *Latine dumtaxat, quæ definitio fidei continetur.* 1045
Actio XVIII. 1047
Sermo prosphoneticus concilii ad imperatorem. 1083
Subscriptiones synodi. 1093
Litteræ concilii ad Agathonem papam. 1109
Edictum Imp. Constantini Pogonati. 1119.

Appendix ad concilium VI.

Sacra Constantini ad Leonem II. papam. 1135
Ejusdem sacra ad synodum Romanam. 1141
Relatio missa a papa Leone ad Constantinum. 1147
Justiniani Imperator. epistola ad Joannem papam, in confirmationem synodi VI. Latine tantum. 1159
☞ Concilii Oecumenici VI. versio altera. 1161
De iis qui vocantur sextæ synodi canones. 1317
Concilium Quinisextum, sive Trullanum conciliabulum. 1335 & seq.
1. *Allocutio ad Justinianum Imperator.* 1335
2. *Canones CIII.* 1339
3. *Subscriptiones.* 1394
Capitula novem, sextæ synodo tributa: cum admonitione Surii. 1411
Notæ Binii. 1416
* Eadem synodus VI. œcumenica, Gr. Lat. ex Synodico. 1423
* Alia Constantinopolitana Justiniani. G. Lat. ex Synodico. ibid.
* Eadem sexta generalis, G. L. ex Photio. 1425
* Eadem, Gr. Latina ex Nilo. 1427.
* Eadem Gr. Latina ex Anonymo. ibid.
681. Toletanum XII. concilium. 1429
1. Præfatio. ibid.
2. Epistola Ervigii regis ad patres synodi. 1431
3. Capitula XIII. 1432. & seq.
4. Subscriptiones. 1444
5. Lex regia in confirmationem concilii. 1445
6. Notæ Garsiæ Loaisæ. 1446
682. Rotomagense. 1449
Nota Sirmondi. 1450
Observatio Labbe. ibid.
☞ Observatio P. Bessin. 1451

683. LEONIS PAPÆ II. VITA. ibidem.

Observatio P. Labbe. 1455
Sacrum rescriptum Imp. Constantini ad Leonem papam. 1454
Nota Binii. ibid.
Leonis papæ II. epistola V. 1455. & seq.
683. Toletanum XIII. Concilium. 1463
1. Præfatio. ibid.
2. Edictum Ervigii regis ad patres synodi. ibid.
3. Capitula XIII. 1466
4. Subscriptiones. 1478.
5. Ervigii regis edictum ad privatos, sive fiscales. 1480
6. Lex ejusdem in confirmationem concilii. 1481
7. Notæ Garsiæ. 1482

684. BENEDICTI PAPÆ II. VITA. 1485

Ejusdem epistola duæ. 1487
Nota Binii. 1488
Toletanum XIV. concilium. 1489
1. Capitula XII. 1489
2. Subscriptiones. 1493

3. No-

Anno Christi		
	J. Notæ Garliæ,	1493
685.	JOANNIS PAPÆ V. VITA.	1495
	Sacra Justiniani Augusti ad Joannem papam. Nota Binii.	1496 ibid.
	Concilium Cantuariense.	1497
Anno Christi		
685.	Concilium in Villa regia, Gallic, Nota Binii.	1497 1498
686.	VITA CONONIS PAPÆ.	1499
	☞ Conciliabulum Manaschiertense,	1501

VITA, EPISTOLÆ ET DECRETA MARTINI PAPÆ I.

Anno Christi 649.

MARTINUS, * de civitate Tudertina, provincia Tusciæ, * sedit annos sex, * menses unum, dies viginti sex. Hujus temporibus Paulus Constantinopolitanæ urbis episcopus inflatus superbiæ spiritu adversus rectam fandæ Dei ecclesiæ dogma, audacter præsumpsit, paternis definitionibus contraire. Insuper studuit * ad cooperandum proprii erroris * quorundam subreptionibus, ut & clementissimo principi suaderet typum exponere, * qui catholicum dogma destrueret. In quo typo omnes omnino voces sanctorum patrum cum nefandissimorum haereticorum * definitionibus enervavit, scilicet nec unam, nec duas voluntates, aut operationes in Christo Domino nostro definitiones confiteri. Quæ dum in hujusmodi praevitatem suam deducens, quod nunquam non a piorum haereticis praesumptum est, * ipse * in lite profunere studuit * in tantum, ut altare sanctae nostrae sedis, quod erat in domo Dominica sacratum in venerabili oraculo, subverteret, diriperet. Prohibens se adorandum & innumeratam hostiam apostolari nostri ibidem Deo offerre valeant, nec communionis sacramenta percipiant. Qui videlicet apostolatui ex praeceptione apostolicae auctoritatis * commoverent eum, ut de tali haeretico iniquo recederet. Nec non & consettatri vili sunt, persecutionibus diversis cum aliis orthodoxis viris, & venerabilibus Sacerdotibus, infecutus est eos, quoldam eorum custodiae retendens, alios in exilium deportans, alios autem verberibus * consumsit. Quibus pene omnem mundum concurbantibus, ex diversis locis querelam contra eos ad apostolicam nostram sedem plurimi orthodoxi detulisse monstrantur. Conjurantes, ut totius maximae, tantaeque evertionis per apostolicam auctoritatem * abscindant commentum: quatenus minime * totius corpus catholicae ecclesiae nocibilis eorum * cathaeleos languor disrumpere valeat. Ecce Martinus sanctissimus ac beatus episcopus milit, & congregavit episcopos in urbem Romam numero centum & quinque, & fecit Synodum secundum * institutum patrum orthodoxorum in ecclesia salvatoris juxta episcopium Lateranensis. Sedentibus episcopis & presbyteris, nec minus diaconis & clero universo, condemnaverant Cyrum Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, & Paulum, patriarchas Constantinopolitanos, qui novitates contra immaculatam fidem praesumpserunt innectere. Quippe quoniam ipsam excludere properantes, haereticorum dogmatum contra catholicam Dei ecclesiam confusionem * concinnaverunt, anathematis ultione * perculti sunt. Quae Synodus hodie archivo ecclesiae consinetur. Et faciens exemplaria, per omnes tractus orientis & occidentis direxit, & per manus orthodoxorum fidelium differiari. Ipsis diebus direxit imperator in Italiam Olympium cubicularium & exarchum ad regendam omnem Italiam, praecipiens, & dicens: Oportet gloriam tuam, ut fiens nobis suggestis Paulos patriarcha, hujus a Deo conservandae urbis peragere. Et si quidem inventis provinciam ipsam contestatorem in typo a nobis expedito * tenere omnes, qui ibi sunt episcopos & haereticos * pollitorum, atque habitatorum, & peregrinos, & in eodem solitarbant. Si autem quomodo nobis suggestis Pia, dum gloriosus patricius, & Eunuchus gloriosus patricius, & Eunuchus gloriosus patricius, & Eunuchus

Anno Christi 649.

adversus gentem Saracenorum qui ibidem habitabant. Et peccato faciente, major interitus in exercitu Romano pervenit, & post hoc idem exercitus morbo interiit. * Deinde directus est ab imperatore Theodorus exarchus, qui cognomento Calliopa dicitur, cum Theodoro imperiali cubiculario, qui & * Pelturius dicebatur, cum jussione. Qui tollentes Pontificem Martinum pro eo, quod de ecclesia salvatoris, quæ & Constantiniana appellatur, perduxerunt Constantinopolim: & nec fic acquiverit. Deinde directus est pradictus Theodorus de * in exilium, in locum, qui dicitur * Cersona. Et ibidem, ut Deo placuit, vitam finivit in pace Christi confessor. Qui & 4. mulos mirabilia operatur usque in hodiernum diem. Fecit autem Pontifex ordinationes * dnas per mensem Decembrem, presbyteros undecim, diaconos quinque, episcopos per diversa loca, ma.35. * Depositus est Septembris, & ecclesiarum episcopatus dies 28. mensibus.

* Palerini.

* B. Charfona.

* Depositus est Septembris, & ecclesiarum episcopatus dies 28. mensibus.

Quando Martinus pontificatum adeptus fit.

Martinus contra ecclesiasticos Monothelitas.

Concilium convocatum ab Adriano Papa.

Tria Theodori Graci ecclesiæ defensoris.

Anastasius emendatur.

Ob eius caussam Martinus capitur & relegatur.

Nota Severini Binii.

a Martinus.] Apud Christi ætatem, die prima mensis Julii post interregnum unius mensis & laudem diuturnum, Martinus ex Tuffria oriundus, Romanus sapientia, eloquentia conflorens. Multi Novatianæ hæresis fautores fuisse calumniantur novatores hæreticos, ideo quod in epistola 11. ad Amandum episcopum, ab illo damnari veniam presbyterorum vel diaconorum pro ordinationem factam affirmat sententia Pontificum, vel eisdem laterum, sine dubio ipsos fuse malitiæ & ignorantiæ paderet. Cum enim Anastasius Tessalonicensis Pontifex pravos mores ecclesiasticorum presbyterorum & pontificum vacationem ab episcopatu, ut hæreticorum, Martinus magnanimiter, cum hæreticorum, ecclesiæ Tessalonicæ presbyterum, illi negavit, & ut diaconum ecclesiasticum ibidem constituendum mandavit omnium, ut presbyterum ac diaconum gravioet pravorum ecclesiasticorum, fed nunquam fuis gradibus ac dignitatibus restituat. Unde patet, quod Martinus non ideo in pœnitentiam venia, quam de reliquis tutionis ad facra ministeria loquatur. Vide Bellarmin. lib. 4. de Rom. pontif. cap. 13.

Hic per S. Lambertum Canonicorum ecclesiæ prebyterorum, & S. Amandum * Leodiensem episcopum, & S. Fulbertum Bituricensem episcopum, ipsorum ordinandi facultatem, multos infidelitas ad ecclesiam pertinebat. *b Sedis annos fex.*] Baronius in appendice tom. 10. corrigent id, quod primitivus editionibus de tempore sedis S. Martini tenferat, ait, cum annis quinque, mensibus quatuor atque diebus duodecim, ecclesiæ regimen administrabit.

c Hinc temporibus Paulus Constantinopolitanæ urbis episcopus.] Hac quæ deinceps sequuntur apud Anastasium vere fuit pontificatus Theodori contigisse, adeoque hoc loco male transcriptas, cum Baronius in anno 649 etiam ejusdem Theodori.

d Ipse diebus, &c.] Quæ hic ab Anastasio enarrantur, contigerunt circa tempora illa, quibus habita in urbe Lateranensi fynodo, pontifex Monothelitarum hæresin condemnavit: vide Baron. an. 649.

e Deinde directus est ab imperatore Theodoro.] Cum Imperator cognovisset, per Olympium apud fandum Martinum papam nihil effectum fuisse, ipsumque Monothelitarum hæresim una cum papa quem promulgaverat, damnarum esse, conscriptis in pontificem tribus epistolis, quasi fidem a majoribus traditam mutaverit, Sacrosanctis conflagrabit, atque omnem Dei genitricis Mariæ cultum seclusis festis festorum, illegitimo pontificatum occupasse, julia Heracliæ, atque opera Theodori Calliopæ exarchi, per eum militarem & ballica Constantinopolis pontifex abductus, abstinebatque e palatio Lateranensi, & in navem conjectus, alpectatus eft in oriente, mandatis electis dari, ut abducum fequentur. Capto pontifice, quantumvis morbo pradagnio affligebatur, inhibitum fuit, ut in navem conferetur e navi, omneque humanitatis officium illi negatum eft, eo conflio, ut intergo anno inter Cyclades decederet, hic annunciatur a confratria fuitis amoveretur. Post exactum annum unum, tandem adventum illum Constantinopolim, ubi post lapsum 30. dierum, quibus omnium aliquibus desiderabatur, tandem in judicium adductus, accusatus, & pro falsos ac perjuros reos sectus convictus, gladio adjudicatus, cæsus, quæ nonnulla ex eunuchis, sunt opprobrio exponitur

tate ipsum existere, ac sine operatione, intangibilemque & inanimem esse: & quidem, cum patrum doctrina, tribem veritatis proprium habentes naturam, ad redarguendam eam, quæ de hoc ab iis dogmatizatur, absurditatem, cum substantiam suam videant ab ipso creatore volunterque præditam & operatorium factam esse. Quomodo igitur a se fabricatam, & propria incarnatione assumptam a naturali voluntate & operatione deminuit? non vere facient substantiæ nostræ in se fidem, sed imaginarie & fallaciter dispentationem secundum illos perpetrans, qui ab hoc unam divinitatis ejus atque humanitatis voluntatem & operationem elle dogmatizarunt. Quapropter ab omnibus fere aliarum provinciarum Deo amabilibus episcopis, & ab apostolicis pontificibus in hac seniore Roma confistutis, in dilectione admonitis, ut ab ejusmodi damnabili novitate abstineret, ad correctionem non venerunt, sed in detrimentum propriæ salutis divinam ejus voluntatem & operationem in humanam contrahentes: ac veluti afferentes, nullam illo modo quem in utraque eorum, ex quibus & in quibus est, naturarum, voluntatem & operationem habere, sed absque voluntate naturam esse, & absque operatione: quod omnium sanctorum patrum, tum oecumenicorum quinque conciliorum definitiones evertit, quæ per omnia perfectum eumdem in divinitate, & in humanitate perfectum prædicaverunt: tantum absque peccato, Nam in peccato natura perfectio non conspiciur, led vitium agnoscitur nostræ transgressionis. Quod si perfectio est, videlicet perfectus secundum divinam voluntatem & operationem, quemadmodum & juxta naturam principii expertem atque increatam; & secundum humanam propriam voluntatem, tum operationem, ut & secundum naturam creatam, & quæ principium habuit, Qui vero in aliquo eum imminuit, manifeste evertit perfecti ratiem, eum conspici nullo modo permittentes propter ejus quod naturæ convenit defectum: quem adversarii, Theodorus videlicet, qui Pharan episcopus fuit, & Cyrus qui Alexandriæ, Sergius qui regiæ urbis, ac eorum lucceslores Pyrrhus & Paulus, in prima & lecunda conflitutione dogmatum luorum non lolum poluerunt, led etiam Reduerunt, ac libi illa per expositionem, hæc per formulam confirmaverunt, idque contra fidem: nefariæ fabrepenter vetitæ lententiæ auribus, ut & antea aeribus beatæ memoriæ avi manlueldinis vestræ; ut culpam luam callide alis alpergerent, denique manu domini hanc ob caulam duplicatis peccata lua recipierent, pallus videlicet pro ipis penas, utpote qui ea peccaverint, ex quibus non exigua permutatio tandem universum terram vexat: quod non solum pii populi scandalizentur, sed impii etiam barbari magnum confessionis nostræ mysterium tradicant; quia non solum prima ac prissima fides ab adversariis labefacetur, sed ea etiam, quam excogitarunt, fluam ab iis evacuetur, opposita nova pestilente hæreseos pravitate; ut de cetero ne illi

A. φύσιν; ἀυτὸν τὴν δὲ ἡμᾶς ἐνεδημησάντα κύριον· ἀλλ' ἀνεδίδοτο ὑπάρχον ἀυτὸ & ἀνέφαγον, ἀναστὰν τὸν & ἐλεγχον, κάτω σὺν τὴ πατερικὴ δόξα καὶ μαρτύρια τῶν ἁλιθῶν, τῶν οἰκείων ἔχοντα φύσιν, ἀνεβλεψ χορ τὴ ἀθεΐ τῶν δογματίζοντες ἀυτοὺς ἀσυνθέτους, θέλοντας ὁμοῦσι & ἐκφρονεῖν τὴν ἐκυτῶν ὑφὴν ὡν ἀυτὸ ἀμφιβόλω τὸ κτίσεωτος. ὡς ὠν τὴν ἐν ἀμφοῖν θέσιν ὡν ἀυτὸ προσλαβὼν θεόσαρ τὴ οἰκείᾳ σαρκόσαρ κ, φυσικοῦ ἀσυμβάτου θέλοντος & ἐνέργειας, ἀστοχασάσθαι δὲ ἀυτὸ τὴν ἡμετέρας ὑφὴν, ἀλλὰ φαντασιῶν ἀπατηλῶς κατ' ἀκόνας τὴν οἰκονομίας, οἱ δὲ τὴν & μίαν & θέρησιν ἀυτὸ καὶ τὴ ἀνθρωπότητος ὑπάρχειν ἐδογμάτισαν θέλοντα & ἐνέργειαν, ἐφ' οἷς ἐκ πάντων κρίσιν τὸν ἐπίσκοπα ἐπαρχιῶν παρακαλοῦσιν θεοφιλῶν ἐπισκόπων, & τὸν κ' ταύτην βεγιμῶν τὴν πνευματικὴν Ρώμαν ἐνοσολικὸν ἀρχιμῶν ἐγκαταπτικὼς ἀφομμισκόμενοι & νοθευόμενοι τὴ τοιαύτα ἀυτοῦ ἐπιβλεβῆς ἀστοχείας, κρατοῦσιν, οὐ ἀυξήσεων μὴν, οὐκ ἤλθον. ἐπὶ δὲ τὴ ἀχίρον ἀφεῖλε ἡμῶν ἡ κατ' ἀυτὸ ἀνθρωπίνη, & τὴν θνάσ ἀυτὸ ἀνεδίδοτεν, ἀτε μηδαμῶς μοιρεμένοι ἐν χρεν ἀυτὸ ὡς ἐκκρίτω τὸν μὲ ὡν & ὡς ἐν ὑπόστασιν ἀμφοῖν φύσεων θέλοντα καὶ ἐνέργειαν· ἀλλ' ἀνεδίλλοντο εἴκων φύσεν & ἀτείλεγχον. ὥστε κάντωτ καὶ τὴ πατέρων & ἁγίων κανόνων & ἐ οἰκουμένικῶν τέσσαρων, ὑπεκρίσεν τὸν ὁρκ & τὴν πλήρη τὸν ἀυτὸν ὡς θεόσαρ, & τέλειον τὴ ἀυτὸ ὡς & ἀνθρώπινον τέλειον, [illegible] ἐν ὡς & ἁμαρτία τὸ [illegible] ἐν ἀνθρώπινον ἀνεφάνθεσαν. ἐὰν δὲ τὴν ἀμφοῖν τὸ ἡμῶν ἐστιν ἀνεφάνθεσαν· ἐὰν δὲ τὴν ἀμφοῖν τὸ πάντα, ὁλοσόσ & ἀν ἔθλοιτο καὶ ἐνίγνωσι, ὡσπερ καὶ φύσεν ἀκέρασον & ἀκτίνεσ & ἀνθρωπίνων θέλοντα καὶ ἐνίγνωσι, ὥσπερ καὶ φύσεν κεχρῆσθαι & κτίσεν τελεῖσσον ἀφύτε, σὺν κάντε μόνον, & θεοῦ φρόθεωσ τὴ πλείω λόγω εἰσφέρε, μεθεμῶν ἀυτὸ σὺν χρῶμ, ἀπὸ τὴ τὴ & φύσεν πρὸς κοσμοποιΐαν ἐλθόν, ἵν' οἱ δὲ ἑκάστας, φαίμεν δὴ, Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰν ἐπίσκοπος γεγονὼς, & Κύρος ὁ Ἀλεξανδρείας, Σέργιος ὁ τὴ βασιλίδος, καὶ οἱ τὴν τὴ βάθρον, Πύῤῥος & Παῦλος, οἱ κορυφαῖοι & βασιλέων ἀρχιμῶν, ἢ μόνον ἐπόρευσαν, ἀλλὰ & ἐσπάρασαν, τὴν μὲν δὴ ἐπιζήτεσιν ἀυτὸς κυρωθέλλω, τὴν δὲ δὴ τὴν βεβαιωθέντας, κ' τὴν τὲ τέλεσσ' ὑφαιρεθέντας ἀθῆμίτον, τὴν τὸ ὁμόφωνον γλυκύτατον ἐξοῦς. ὥστερ ὠν καὶ τὴς τὴ ὡς μακαρίας ἀπὸ τὴ μπλὴν τάξεσ τὴ ὑμῶν ἡμερόσεσ, ἵνα τὸ ἐωυτὸν τακόρρυσ ἐίρρε φορεῖσιν] μόμον, & δεῖπας ὡς χαρὰ κυρὶω τὴν χρέον δέξασθαι τὸ ἐωυτὸν ἁμαρτίας, ταυτὸ δὲ λόγον τὸς ἀπὸ ἀυτὸ δικαίας ἐπίτοχε, ὡς ἀυτὸν ἀφωμόσαντες· ὧν ὅτε ἐλθόντες πάλιν ἐπὶ τὴ ἀρχαῖον ἀπόστασιν κρόνοις σωθῆναι τὴ ἀπόστασιν· ὅθ' ἐκ

idem proprie est, & unus Christus ac filius: quodque omnes sanctis patribus contraeuntes hæretici, quique confusione, quique divisione proprii dogmatibus deprauati sunt, impie unam in eo voluntatem & unam operationem sunt confessi: alii quidem, ut per inanem speciem; alii vero, ut per nudam nominum sanctificationem, sive per param ambiguitatem, magnum incarnationis Christi mysterium temerate reproberant. Unde nos ad pietatem vestram confugientes, ut utpotè nostræ patronorum piorumque decretorum, tum impiorum hominum ac dogmatum differentiam vestræ potestati aperte exhiberemus, hæc a nobis synodice acta una cum eo, quæ Græca interpretatione mihimus, orantes atque hortantes fraternam vestram diuine sapientiæ deditam, et hæc diligenter legere dignetur, pietatisque legibus memoratos hæreticos una cum eorum hæresi condemnet, ac religiosis, diuinæ rationibus solum nobiscum, qui minimi sumus, sanctorum patrum & synodorum orthodoxam confessionem sanciat, ad catholicæ ecclesiæ commendationem & laudem, & ad inconuertibilem reipublicæ vestræ Christianæ amantis, ipsique fervientis. Soleat enim una cum orthodoxa fide status reipublicæ floreare, ac vestræ potestati meritò hostes subigendi dominus, a vestra ferenitate recte greditus, ad vindictam inimicorum creatorum, ut nam a Indoctorum loquacitas pulsetur, ut nam a galeagos quantet, indicia vero ac similitudinis experte: & clypeum prabebit, inexpugnabilem religionem, ad subjiciendum populus ejus barbaras omnes gentes, quæ bellis volunt: unque victorem efficiat, rebus contra vitij pariter & homines ferox præclare gerendis; & religiosorum laborum præmium reddat, æternam cum sanctis, qui a sæculo sunt, fruitionem & quietem. Piissimum domini imperium superna gratia custodiat, & omnium gentium cervices ei subdat.

Maximus episcopus sanctæ Dei Aquilejensis ecclesiæ, præsenti a nobis factæ relationi subscripsi.

Desiderdeit episcopus Caralitanus, similiter.

Maurus peccator & indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Cesenæ, locum impleui Mauri sancti episcopi sanctæ ecclesiæ Ravennæ, præsenti relationæ a nobis factæ subscripsi.

Desiderdeit presbyter, locum impleui Mauri sanctissimi episcopi sanctæ ecclesiæ Ravennæ, præsenti relationi & a nobis factæ subscripsi.

Et cæteri episcopi synodi similiter.

IV. AD ECCLESIAM CARTHAGINENSEM.

Probat fidei confessionem, quam misserant; ad eamdem tuendam ipsos excitat: acta Concilii Lateranensis contra Monothelitas exponit.

Electis spiritualis consortis catholicæ Carthaginensium ecclesiæ, & omnibus qui et subsunt, episcopis, clericis, populique Christi

Τοῖς τῆς συμφωνίας πνευματικῶν ἐκλεκτὰ χῤῥοῖς τῆς Καρθαγενέων καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ πᾶσι τοῖς ὑφ' αὐτὴν πλήρεσι τεταγμένοις καὶ λαοῖς Χριστοῦ

λογίοις λαοῖς. Μαρτῖνος δῶρον τῆς δόξας τῆ Θεοῦ καὶ χάρις ἀνὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Παυλείου ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας.

ΠΑΣΑ μὲν ἀρετὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, σωμαίνουν καὶ θεῖόν τοῦ ἐκκρίνει, τῶν μορφὴ ἀδελφὸς ἀζῶν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ, οἰκοδόμη γνῶσις θεοῦ & πολυτιμία ἀλληλοφιλίας ἐκκρίνει τὴν ἀγάπης δεσμὸν, ὁ δὲ τῆς πίστεως λόγος, ἀεὶ μὲν τὴν ἀνθρωπίνῳ & πολλῶν ἐν ἀρετῇ, ἄλος ἐν ἀνῶ τὸ ἐνὸς τούτου Θεῶ, τὰς εἰς ἀνῶν ὀδοῦσας πιστοῦσας, πνεῦματος ἐκκλήσας. & πνεῦμα εἰδὴ ἀ, ἡ σωμάτων ἀστεβεβλῶν ἀνῶν, ὁρῶ τὴν πίστιν, ὅτι κὰ ἀλλῶν κλῆνοι ἐ ἐωῦ γάνται ἐκεῖνον τὴν ἀνῶν ἐν ἀνῶν ἐκκλήσεων ἀ, τὴν ἀνῶν ἀνῶν τὴν πίστιν, ἀ. ἐν τῷ μεστῶν ἀνῶν ἐωῦ ἐωῦ, ἡ ἀλλὰ θ ἐ πρῶτον, ἀνῶ δεῖ ἐωῦν κεῖνον. τὰ δὲ πλήθοντ ἐ τὴ πίστιν, ἐωῦ κεῖνῶ & ἡ ἀνῶν μία, ἀ ἀκούμε μεγάλῳ ἐπεῖθοῦν οἱ ἀπόστολοι τὸ μορφὸν τὴ κοῦν ἐωῦ τὴν ἀποστόλων. χρῆσι τὴ μεγάλῳ ἐωῦ ἐωῦ τὴ πίστιν ἀνῶν. ὅθεν τῆτο ἀνῶν τοῦτο τὴ πίστιν ἐκ ἀνῶν ἐ ἀνῶν ἐωῦ τὴ ἀνῶν τὴ ἀνῶν ἀνῶν ἐωῦ ἐωῦ ἐωῦ

autem hujusmodi nostri fastiferil pretiosum opus vobis quoque ipsis pestiferum facerent, ea quæ in præfenti a nobis gesta sunt, continentia, fecisti dictum esse, scriptorum sermonum splendorem & constrationem ea cum nostris eneycliis literis ad vos mittimus per Theodorum & Leontium religiosos monachos sanctæ Laurræ; ac fecimus intuentes sofita dogmata, (nostra enim, secundum indeflexum Spiritus eximinionem vestra sunt) id est apostolicas & paternas ecclesiæ catholicæ praedicationes, dicatis, & ipsi, in divina agnitione facti, nequaquam in eneycliis literis ad vos mittimus vigilantes. *Hæc nunc ei ex assibus nostris, & caro de carne nostra:* eandem quippe in sensibus vestrisque verisatis cognitionem per omnia & confirmationem invenientes. Hæc vera fides vocabitur. Deo quidem ante omnia laeula praeoganta, nunc vero propterea nos manifestatio, a nobisque omnibus, qui in ipsum orthodoxe credimus, donata: quod ab ipso, qui vere creditur, Christo accepta, per falibrem praedicationem data est in fulurum animarum nostrarum, propter quam non solum patrem & matrem omnino derelinquet pius homo & orthodoxus, fed fuam etiam ipsius animam, eique fuis adhærebit per integram & incuplatam paternæ doctrinæ unitatem. *Mysterium enim hoc magnum est. Dico autem, sit divinum apostolicum, in Christo & in ecclesia.* Cognoscite igitur, dilectissimi, necessarium vestrum, firmiter hanc cuslodientes, fiut etiam per patriarchas sanctos patres, & universales quinque synodos accepistis: quandoquidem & nobis ipsis, ut ante a nobis dictum est, horrati estis, hujus fructum offerre Deo, vestrum nobis per ea quæ synodaliter scripsistis, a nobis demonstrantes. Ne simus igitur propriæ confessionis praevaricatores per coadiutionem vel per fraudem eorum, qui non, ut verisimile est, vel inepti, vel tentant: ne in die judicii rationem praevaricationis in fecula fæculorum reddituri. *Et enim qui per angelos dictus est ferus, fallax ipse firmus, & omnis praevaricatio & inobedientia accepta justam mercedi restituentem: quemadmodum nos affirmamus, & eandem negiorem omni fulnerem & quæ cum iniquitate accepisse enarrari per dominum, dicit qui audierunt, semper & sanctis apostolis, ut de doctrinis ab eorum disciplinis, in nos confirmata est, concedantes Deo gratia, & potentia & Spiritui sancti disciplinarum:* enimvero & demonstrationibus tum ex scriptura, tum ex argumentis, ac ipsi plane omnibus, quibus veritatis praeconium tum multis temporibus patres confirmarunt, quod & nos synodaliter laetiunes, ad fabulinemeum & commendationem ecclesiæ catholicæ, damnationem vero hæreticorum, qui & olim & nunc eam oppugnarunt, eorumque praeterim qui temporibus nostris exorti sunt: Theodori inquam, qui Pharan fuit episcopus, & Cyri, qui Alexandriæ, & Sergii, qui Constantinopoli, ejusque fucceflorum, quorum illi usque in finem non poenituerunt: alii ad hanc diem usque hæresim pertinaciter defendunt: & idcirco aliquando unam, aliquando vero nullam partem voluntatem operationem divinitatis atque humanitatis

A γῶν μεμεμίσθαι. ἵνα δὲ τὴν πεπαίτιν κλῆθ ἀφὸ ὑμῶν ἐκλεγεῖ τὸ τοῖμον ἔργον τοῦ ὑμῶν ἀνοῖ, ὡς ἀνεφέρεται τὸν πατέρων, ἀλλ' ἀφ' ἡμῶν τοῦ τὸ πεφρονεῖν τὴν ἀκρίβειαν τῶν τῆς ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικῶν ἐγκωμίων κεῖσθαι κρίνεται τὸ ἀνωτέρω, ἐπεὶ τὸ μεμεμίσθαι τὴν ὑμέτερον ἀνδρὸς ἀνθρωπίνου ἐκ τῆς ἀνεγνωσμένου αὐτῶν γ' ἡμῶν ἐξεφέρετο καὶ τὸν κεκλοκλεῖν σκελετῶν σὺ θέσεις, ἀν ἐν ἀπεκλεῖμεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐγκωμίων

biliter acminaciter redarguentem eos, qui orthodoxæ in ipsum fidei prævaricatores sunt. Propter quod temulsit manus & Iudæa gaudia erigentes, & gressus reflos facientes pedibus nostris, ad bravium superanæ vocationis properemus, obliviscentes quidem hæreticos, qui post tensum finem ambulaverunt; ad patres vero, qui ante nos in orthodoxa fide conformati sunt, nosmetipsos extendentes: qui nobis locuti sunt Deum Dei, quorum nos imitantes exitum conversationis, imitamini fidem; cujus causa offerimus hostiam laudis semper Deo, id est, fructum labiorum confitentium nomini ejus. *Tabernaculum hostis prometetur Deus.* Itaque regnum immobile fulcipientes, habemus gratiam, per quam serviamus placentes Deo cum ratione & reverentia: etenim Deus noster ignis est consumens adversarios, quem ut facem inaccessibilem, & splendorem gloriæ, & characterem paternæ subsistentiæ, digni efficiamini posterius nobiscum videre, id est cum sanctis qui a sæculo fuerunt, per fiduciam in ipsum & orthodoxam fidem, forte fundum promissum vobis distributum, quemadmodum oculus non vidit, nec aures audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se: cui cum Patre & Spiritu sancto gloria, honor, potestas, adoratio nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Bib. 13. 15.

Eider. 12.

Deut. 4.

Hebr. 1.

Hebr. 11.

1. Cor. 2.

A γήλων εἰς πανήγυρις, & ἐκκλησία πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς, & κριτὴ Θεῷ πάντων καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων, & διαθήκης νέας μεσίτης Ἰησοῦ & αἵματι ῥαντισμοῦ κρείττονα λαλοῦντος παρὰ τὸν Ἄβελ, καὶ ἀγγελικὴν φοβεῖσθαι & ἀπαίμων τὸν ἐκβεβλῆσθαι γνωρίσας τὸν οὐ δύνασθαι ὑποδεῖξαι πόσεσι. διὸ τὰς παλαιὰς χεῖρας καὶ τὰ ῥαβδιλυμένα γόνατα ἀνορθώσαντες, & τροχιὰς ὀρθὰς ποιησάντες, τοῖς ποσὶ ἡμῶν, ἵνα τὸ ἐκβεβοῦν τὸ ἀπὸ κλίσεως, σταθῶμεν, ἐπιλαβόμενοι μᾶλλον τὸ σύνταν τὴν ἑαυτῶν διαλύσεις ἀμετικὴν, τοῦς ἐμπορεύσεις ἀμέτρεις, τοῦς ἐμπορεύσεις πυλῶμεν, ἡμῖν δὲ ὁ ὑπὸ τὸν πατρὸς ἐκτεταπεμένος. οὐ τοῖς κρίνοι ἐπαλλάσσει τὸ λόγον τῷ Θεῷ ὡν ἀκεδεωρώντες τοῦ ἐκλεκτὸν τὸ ἀκατρεφὲς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. τὸ χρῆσι ἀπαθῆμεν ὑνῶσαι αὐτὸ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τοῦτοι κρτὸν χηνῶν ὀμοῦνομοῦντα, τὸ ὀνόμασι αὐτῶ. πωμῶτις δὲ ὑμῶν σίκαι εὐφρεσύνα & Θεοῦ. βασιλικὰ οὖν ἀπαλλάτα & βασιλεύοντες, ἐχόμεν χάριν δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετ' εὐλαβείας & αἰδοῦς. & γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον τὸν ἀνεκτίνων, ὃν οὐ φῶς ὄντα, ἀλλ' φύτιν ἀπόρατον & ἀπαύγασμα τῆς δόξης & χαρακτὴρ τῆς πατεκαῖς ὑποστάσεως, ἀξιωθῶμεν ἡμῖν & ὑμῖν σὺν ἡμῖν κατιδεῖν ταυτὸ δὲ λόγῳ τοῦ ἀν' αἰῶνος ἁγίοις ἐκ τῶν εἰς ἀυτὸν ἐλπιζόντες & ὑποδοξάσαντες κληροδοτήσαν κατ' ἐπεγγελίαν ὑμῖν & ὀφθαλμοὶ οὐ τεῖδε & οὖς οὐκ ἤκουσε, & ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐ ἀνέβη, ἃ ἑτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ πνεύματος ἁγίου τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν προσκύνησιν, νῦν & ἀεὶ & εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

Joanni episcopo Philadelphiæ Martinus servorum Dei, sanctæ ejus catholicæ & apostolicæ Romanorum ecclesiæ episcopus.

FIDELIS sermo, & omni acceptione dignus, quem de te accepimus, dilecte frater, & ex iis quæ ad nos a te scripta sunt, & ab iis qui experimentum jam ceperunt spiritualis tuæ fecundum Deum conversationis, Stephano nempe dilecto concipiscopo nostro, & comitibus ejus, monachis manifoniis sancti Theodotii. Nonum enim fecerunt nobis studium te de iis habere, in quibus episcopum esse oporetne apostolicus lectio determinat: *Sobrium, prudentem, ornatum, hospitalem, doctorem, modestum, non litigiosum, non cupidum, sed ecclesiæ bene præpositum.* Hæc igitur audientes, gratiam habemus Deo, cui fervimus a juvenute nostra, qui conformativ vos cum omnibus qui eum diligunt, ut ad meritum perventeritis hujusmodi Deo amabilis virtutis: quoniam is qui fecundum propositum vocati sunt, omnia cooperatur, qui nobis etiam omnia divinæ ejus virtutis, quæ ad vitam & pietatem pertinent, donavit per cognitionem ejus qui vocavit nos propria gloria & virtute: ut

B ἐν ἡμῖν ὁ ἐν τῷ ἀλήθειᾳ ἐν τῷ ἐν τῷ πνεύματι, ἀξίως τιμῆ, κράτος, προσκύνησις, νῦν & ἀεὶ & εἰς τοὺς αἰῶνας & αἰῶνων, ἀμήν.

V. AD IOANNEM EPISCOPUM PHILADELPHIÆ.

Constituit cum in oriente vicarium cum potestate constituendi episcopos, & presbyteros, lapsoque ad fidem redeuntes in pristino dignitatis gradu collocandi: improbat Macedonii & Petri electionem ab hæreticis factam: mittit acta concilii publicanda.

Joanni episcopo Philadelphiæ Martinus servorum Dei, sanctæ ejus catholicæ & apostolicæ Romanorum ecclesiæ episcopus.

C ΠΙΣΤΟΣ ὁ λόγος καὶ πάντος ἀποδοχῆς ἄξιος, ὃν ἀφ' σὺ κατηχήθημεν, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ ἐκ τῶν ἀφὸ ἡμῶς & Θεῷ σὺ γεγράφεται, & ἐκ τῆ ἐδη πόρων πιδόντων, τῶν περὶ Στέφανον τὸν ἐμὸν σύμπρεσβυτέρου ἡμῶν, & συνεκδήμων αὐτῶ μοναχῶν, ὃν τῆ αὐτῶ μοναχῶν, τῶν τοῦ ἁγίου Θεοδότου μονῆς. ἐγνωρίσαμεν γὰρ ἡμῖν τὸ σὸν ἐνθουσιάσεν τῶν σπουδῶν, ὃν οἷς τὸν ἐπίσκοπον ὑπάρχον ὁ Ἀποστολικὸς ὁρίζει λόγος, πνῶλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, ἀφιλόν, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον, τῆς ἰδίας οἰκίας καλῶς προϊστάμενον· ταῦτα τοῖς ἀκόσαντες, χάριν ἔχομεν τῷ Θεῷ, ὃν λατρεύομεν ἐκ νεότητος ἡμῶν, τὸ διωκεμόσαντα ὑμᾶς, σὺν τῶν τῶν ἀγαπῶσιν αὐτόν, οἷς τὸ μέτρον τῆς πανεύτης κατωτήσαι θεοδοτικὰ ἀρετῶν. ἐπειδὴ τοῖς ἀγαθοῖς κλητοῖς θεῷ, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, ὃς ἡμῖν & πάντα τὰ θεῖα εἰνὰ δυνάμεων, τὰ περὶ ζωὴν & εὐσέβειαν δεδώρη, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τῆ κλήσαντος ἡμᾶς, ἰδίᾳ

Hom. de fergi. ex codice Iustiniani bibliotheca.

D λαμπρᾷ ἐπιτάσσω Φιλαδελφίας Μαρτῖνος δοῦλος τῶν δούλων τῆ Θεῷ τῆς τῆ Ῥωμαίων ἁγίας καὶ τῆ καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

ἰδίαν δόξῃ & ἀρετῇ, δίδω τὴ τίμιε καὶ μεγάλα ἐπαγγέλματα, δεδόφη. ἵνα δὲ τῶν ἡμῶν ὑμῶν τὰ θεῖας κοινωνοὶ γένοιτο, ἀφορμὴν τῶν ὡς κόσμω ἐνεστῶμεν φθορὰν. ἀτὸ πανεσοῦ κρυβλεῖσαντας ὁ κόσμος, καὶ τὰς ἐπιδόξεις τὰς ἀυτὸ κοσμεῖται, & τὸ δόξης κρατὸ δόξας, φορτοφόρους τῶν ἀγγέλων ἐλαβεῖν ἐλπίδα, τὴν ἡμέτερον αὐτῶν πέτρον πληρῶσαι, πάντῶν σὲ τὸς μέρος τὴς ἀκκλησίας, ὃν τῶν τῆς ἐκκλησίας ἐφεδλοὶς· ἐν τοῦτῳ μᾶλιστα δεόντος ἀκεβεστοῦσιν τὴ χάρεσμα τῆ Θεῷ, ὅτεν ὃν σοὶ δὲ τὴς ἐπιδόξεις τὴς ἡμετέρας ἀξίας· καὶ τὴς ἡμετέρας κατοικοῦσι· πατοφορτίς. & γὰρ ὁ δόκιμος κῆμῶν ὁ Θεὸς πυῖρ δηλῆς, ἀλλὰ δωκέμεν, καὶ ἀγάπεις καὶ σωφροσυνῇ πρὸς τὰ πάτρα μαιόρου ἀξίας, ἀπτεκρεμῶμεν τὴ λόγῳ τῆς πίστως· ἀπὸ τὴ δὲ κατασκεδάνοι ἡμῶ ὅτεν, ἀφεστῆς θεῖας δόξας ἀτέλαλον· ὡς ἀν ὑτοῦ τὸ κυῤῥῶ κατεῦδόξαμεν, καὶ τὰ δὲ πάντα ἐπιδοῦσθέν, καὶ κατεκτήσας καὶ σαφῶτῶν, τῆ ὑμῶν τὴ μεγαλοψύχου πλοῦτον καὶ τὴ ὑμῶ τὴ Λατοφρίας, ἐπιτρόπους καὶ ἀφεσβῶμεν καὶ δωκέμεν· τὸ ὑπὸ τὸ τὸν ἐκ τῶν τῆσδε κτρονεκόσμου πόλεμ, & ἀκκλησίας· καὶ ὑμῶν τὴ ἀκκλησίας τὴς ἡμῶν & Ἀποστόλων· διότε τὸν εἰσωτῶν τὴ κεῦ ἡμῶς κυρῷ, καὶ τὴν σωμῷ· τὴ ἡμῶν· ἐπὶ μὲν οὖν πλοῦς σὲ τὴς μέρεσι ἐκκλησίας· ἀλλὰ τὴ ἡμετέρας ὑπηρεσίας ὁ ἀδελφὲς κόπος, καὶ τὰ τῶν λαοῦ ἀγωνοῦ πνεῦμα τὴ καὶ σάλπιγμα, τὴ κατῆρε θρεστεῖας μυστῆρ· σὲ κτῶς ὑπὸ τὴς ἐτὶ & ὑπὸς ἐπιφοῦτῆ· πνεῦματὸς ἐὸ ὀγμῶν ἀλλὰ· τὴ Θεῷ φρονεῖν ἀρέσκεν ὀνέλεγχῶν· ὡς τὴ τὸ λεῦ σωπεῖσε. δέον γὰρ ἔδῳ εἰς τὴ ταῦτῶν μᾶλιστα χρῷ, ἀπαθῆ τέρη κατεκυνεῦδῶσα τοιμῶν· πνεῦματεῖσ· τὴ κατηκῷ τὴ Θεῖ καθόλικες ἐκκλησίας, λαῦκεν, τὴς αὐτῆ τὴ κυρῷ φρονῶντες, καὶ ὅλῃ ὡς ἐφεγγόμενοι διὰ τὴς ἀκμῆτῆς ἡμῶν, καὶ ἡ γνῶρισιν τὴ κρῷῆς κόσμω, ἐὼς τὴ νῦν ὡὸ ἡ ὑμῶ γένωται, μὴ ὡὸ ἡ ὑμῶν τὴ ἀκμῆτῆ τὴ κρῷῆς τὴ ἐκκλῆσω, ὡὸ τὴ πλοῦσίοις, ἐὼ ὁ ὑμῶν, & τὴ ἐκλεκτῶ· διὸ μὲ ἀνεβλῆν κατῆτῆς ἀγαπῶν πλοῦσιοῦ καὶ τὴ ἀμῆτῆς φρόνῶν ἀνεπόδεσιν καὶ φρεσβῶν· ἀλλὰ τὴ ἀμῆτῆς ἀρέσκε

nostrum. Sed hoc salutare propositum ad
effectum venire prohibuerunt, qui talia
prohibere dignos seipsos praefiterunt: qui
pro arbitratu suo, et pro voluntate nostra
non petentes, nota ei omnino non fecerunt, nem-
pe praecepta demandatae vicis apostolicae
hujus cathedrae, quibus ipsos ell electio-
nis ibi facere eorum, qui ad curam Chri-
stianismi populi deligendi sint: solum-
modo autem ei significarunt de depositio-
ne, timorem domini minime cogitantes,
neque in his somnibus ejus indigitationem
tenentes. Quoniam igitur, ut nosti, dilecte
frater, in ædificationem magis quam in
destructionem a domino potestatem accepi-
mus: studio tibi ita, ea quæ ædificationis B
sunt operari, dato tibi per nos ejus dilec-
ipsos apostolice praecepto & potestate: & ex
gratia dignos promovere nequaquam dubites
ad incolumitatem & lenitatem eccle-
siae catholicae, cum magna dilectione ex-
hortans eos, qui jam depositi sunt, con-
versi ad dominum; potell enim eos rursum
in admiraibilem locum suum adducere, qui
hæc fasti & immutat, prout utilius est.
Quocirca etiam hortatur propheta dicens
eis: *Accedite ad eum, & illuminamini,*
& faciei vestræ non confundentur: quæ vere
eo lignantur lumine. Et: *Si fueritis peccata*
vestra ut coccinum, quasi nix dealbabun-
tur: *& si fueritis rubra quasi purpuratus,*
velut lana alba erunt. *Si volueritis, & au-*
dieritis me, *quæ bona terræ comedetis*. *Lavamini*
mundi estote, auferte nequitiam cogitatio-
num vestrarum ab oculis meis; *quiescite a*
commentatio nibus defitite bene
conflteri, quærite orthodoxam fidem: *& vo-*
nite, & recipiam vos, dicit dominus. Quæ-
re nimium propter ipsos apostolos donec
rursum formetur in ipsi filium Christus.
Unde pro ipsis indefinenter die nocteque
cum lacrymis obfecrationem facio, ut ipse
qui propter nos in carne voluntarie pallus
est, rursum eos vivificet spiritu propriti & vivifici
sanguinis ad seipsum & nos indifolubiliter
per fincerum concordiam unist. Cognos-
licens igitur, dilecte, hujusmodi nostrum
de ipsis mærorem, ne celet per misericor-
diam Dei continentet eos hortari, & pro-
pheticum is quotidie decantare vocem,
quæ dicit: *Numquid qui cadit, non resur-*
get? aut qui avertit ab eo, non revertetur?
Ecce, Apropinquate mihi, & apropinquabo vobis,
dicit dominus: quia Deus apropinquans ego
sum, & non Deus de longe. *Deus enim de-*
missus apostolis incorporatim eum in veritate,
quæ a sanctis patribus prædicatur. Et ver-
so de defatigeris hoc facient: Scriptum ell
enim: *Bonum fuitiores ne desistatis*. Opti-
me autem audiens dicentem. *Fratres mei,*
si quis ex vobis erravit a veritate, & con-
vertit quis eum; *scire debet, quoniam qui*
convertere facit peccatorem ab errore viæ suæ,
salvabit animam ejus a morte & operiet mul-
titudinem peccatorum. Et rursum: *Si sepa-*
raveris pretiosum a vili, quasi os meum eris
& convertetur ipsi ad te, *& tu non con-*
verteris ad eos. *Et dabo te populo huic in mu-*
rum æneum, & fortem. Quapropter fi virtuti
gratiæ mentem obfequentem habebunt, & E
obedientem sacrum, ut perfuadeantur, & E
judicant vocem domini, ut cum per veram
confessionem cognoscant; confirma unum-

ἡ τῶν ἀφορεσθέντων ὑφίσοι, διὰ τὴν ἡθικὴν ἔπιφάνειαν τῆς ἀγκυπτεῖν σωμεταιόσιν ἡμῖν. ἀλλ' ἐνεκεῖνοι ἐν ἔργοις ἀφοβοῦλαι, τῶν ἀκαίρων σωμεῖον ἀφεθέντων, οἱ τὰ πάντα διακαλοῦν ἐξεῖς ἐστὶ ἐκοτῆς ἐφορεσθέντων, οὕτινες κατὰ τὴν ἐξίλεωσιν τὰ μὲν τῆς ἀλοιδορίας ἀσὶν ἀφεπλοῦς ἐκέρεσαν, ἔγκυα τὴ ἀδεῖ τὴν τοιοτοφορεῖν τὴν κλεῖν τὴς ἀποκαλυπτε καθήμενε, διὸ οὐ φροντεκῶν ποιῆσαι τὴν χρῆσιν ἀνοῖξαι, ἵν' ἀφλίσωμεν γνωρίσαι τὸν ἐπιμέλειαν τὴ χριστιανικοῦ λαοῦ· μόνον δὲ τὸ τῆς καθαιρέσεως ἐνοῖ κατηλοῦσεν, ἐκ ὑποδείκτου τὴ κυρίε ἐρῶν, ἀδὲ τὴν ἐν τοῖς ἀυτοῖς ἀοιδεῖς ἀφεῖναι φόβον θεοῦ· ἀφ' ἑαυτῶν ἀλλὰ ἀφοῦ ἀφοῦ ἀφοῦλοῦ μόλιστα ἡ καθαίρεσιν ἐφῆ τὴ κυρίε τὴ ἐκκλησίε, ἀσφάλεσιν αὐτὸ τὸ τὴ οἰκοδομῆς ἐκεῖρήσαι τὴ ἐξοχῆς σου τὴ αὐτὸ δὲ ἐν πλείοσιν. δὲ καὶ ἐν ἔθνεσι λέγων αὐτοῖς ὁ προφήτης· προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίζεσθε, καὶ οἱ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῶσι· ὡς ἀληθῶς φωτὶ σπεῖρε ἀμάρτιαι· ἐὰν ὦσι τὰ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ. ἐὰν θέλητε καὶ ἀκούσητε, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· λούσασθε, ἀφελεῖν τὰ κακὰ τῶν ἐνθυμήσεων ὑμῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· παύσασθε τὴν ἐνθυμήσεων ὑμῶν· μάθετε καλῶς ὁμολογεῖν, ζητήσατε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν· & δόξετε & ἀποδέξομαι ὑμᾶς· λέγει κύριος. ἱκανῶς οὖν δὶ ἡμῶν ἀπορῶμα, μέχρις ἂν πάλιν μορφωθῇ Χριστὸς ἐν αὐτοῖς διὰ τὸν πάντων. ὅθεν καὶ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ καὶ δακρύοις τοῦ δέεσθαι, ἵνα αὐτὸς ὁ δι' ἡμᾶς φανεὶς τὸ ἐκοῦσιν πάλιν αὐτὸς τὸ ἀνακάμψαι τὴ βίε & ζωοποιὸς αἵματι, πρὸς ἑαυτὸν & ἑνῶσῃ ἀμφοτέρους τὴν ὀρθόδοξον πίστιν· & δέῃτε & ἀποδέξωμ

gritatem nostræ Christianæ fidei: definitiones, ut ubique omnes orthodoxi pie tenuerunt & confessi sunt, fecit tradiderunt nobis præcipui catholicæ ecclesiæ patres & sanctæ universalis quinque synodi: id est, duas ejusdem & unius domini ac Dei nostri Jesu Christi secundum hypostasim unitas inconfuse & indivise naturas, ex quibus & in quibus consistit: duasque juxta naturam operationes, ac duas juxta naturam voluntates, divinam & humanam, in unoque eodem connatualiter unitas & servatas. Quæ ut cognoscat tua in domino spiritualis dilectio, ac per te omnes que illic sunt ecclesiæ catholicæ: hæc ipsa a nobis hic synodaliter gesta, ad constituendam defendendamque catholicam ecclesiam, una cum encyclis nostris & synodalibus literis missus per presbyterum & apocrisiarium nostrum, abbatem Theodorum, & monachos sancti Theodosii religiosissimæ [b] monasteris, Joannem, Stephanum, Leontium, qui hujusce modi nostræ apostolicæ synodo interfuerunt, & per gratiam Dei ipso vitu didicerunt quæ inlecuta sunt omnia, & canonice definita. Quæ ipse firmiter custodiens, demandis quoque omnibus, quisque sunt, fidelibus populis inviolabiliter tenere, in propriarum salutem animarum. Quapropter testificor coram Deo & Jesu Christo & electis angelis, ut hæc audiodiens, animo omni præjudicio, nihilque placendi causa faciens, sed ex pura conscientia, evangelium [c] [illegible] [illegible] [illegible

flammam ignis aspiratione gratiæ: qua ita confortatus imbecillitatem sententiæ illorum devicisti, fortis in bello, ac eorum cos fudcepto fuisti, eorumque infirmas adulterinorum dogmatum castra sufficienter vestisti, ac victor per proprium scriptum productus es ad victoriæ auctorem, salvatorem omnium Christum: qui deinde facetdotalem te de ignitamentum apostolica confirmavit auctoritate. Verum ne cestes laudationes ejus in gustum perpetuo habere, eique placitum sacrificium offerre, rationabile obsequium tuum. Sic quin & superne gloriæ præsentia dignaberis, & cœlestibus Christi muneribus imbueris. Quæ autem synodalter a nobis hic gesta sunt, ad confirmationem defensionemque ecclesiæ catholicæ, id est paternarum ejus ac synodallum definitionum, nuper missus es, qui a nobis vicarius canonice delegatus est, dilecto fratri nostro & episcopo Philadelphensium civitatis: cui benefacitis affentientes, & omnes orthodoxos una voblicum excitantes ad eorum articulorum implementum, qui ei pie commissi sunt, ad commendationem ecclesiæ catholicæ. Nam pro eo multa vobis in sempiterno regno merces erit.

Α αὐτοῦ ἡ δύναμις τῶν αἱρέσεων, ὥστερ φλὸγα πυρὸς τῇ πίστει τῇ χάριτι, οὕτε ὑπὸ δυναμωθεὶς κατηβάλεσας, ἢ τῆς ἐκείνου ἀνοσίας ἀσθένειας. ἰσχυρὸς, ὢν τῷ κατ' αὐτὸν πολέμῳ γνώρίμος, & τῶν ἀντιπάλου παρεμβολῶν ἡν κλεβόλιον αὐτῷ δογμάτων ἐκβαλὼν κατεκλίνας, νικητὴς ἀφοῖχθης διὰ τὴ οἰκείου γράμματος τὰ νικητοῦ σωτῆρα τῷ ὅλων Χριστῷ ὡς δὴ τῶν τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιωσάντος σοῦ τὴ τῶν Ἀποστολικῶν ἐκφαντόρων αὐθεντίας. ἀλλὰ μὴ παύσῃς τὰς εὐλογίας αὐτῷ ὧν τῷ λόγῳ ἐφέρου δὲ παντὸς, & ἀφορσάγιον αὐτῷ θυσίας ἀλόγους, τὴν λογικὴν λατρείαν. οὕτω δὲ & τῆς ἄνω δόξης ἀξιωθεὶς χρῆσθαι κατεξιωθήσῃ, & μόνος τῷ ἡμῖν τὰ Χριστὸ δωρεῶν. τὰ δὲ συνοδικῶς ἡμῖν ὧδε πραχθέντα τῶν τῆς ὀρθοδοξίας & ἐκκλησίας τῆς καθολικῆς ἐκλογῆς, τοῦτο δὲ λέγω τῷ πατρικῷ & συνοδικῷ αὐτῆς ὅρων & διατάγματι, ἀρτίως ἐπέστειλας, τῷ καὶ ἡμῖν ἀφορισθέντι κανονικῶς πατριάρχῃ Ἰωάννῃ τῷ ἀγαπητῷ ἡμῖν ἀδελφῷ & ἐπισκόπῳ τῆς Φιλαδελφέων πόλεως. φ. καὶὡς ποιεῖν ἀνοῖτε σωμπήχοντες, & πάντας τοὺς ὀρθόδοξους συνιόντας ἀπηγείοντες, εἰς ἐκπλήρωσιν τῷ ἐσταλέντος ἐπιτρεπέντων αὐτῷ κεφαλαίων, εἰς σύνεσιν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. ἔσται γὰ ὅμῶν ἐκεῖ τάτε τοῦλε ὁ μισθὸς, ὡ τῇ βασιλείᾳ τῷ οὐρανῶν.

VII. AD ANTONIUM EPISCOPUM BACHATORUM.

Cum jam confirmatus ut in fide catholica persistat, & Philadelphiæ episcopo pareat, cum admonet.

Martinus episcopus Bacathorum Martinus servus servorum Dei, fautor ejus catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

DECEPTI quidem & falli commune est propinque humanæ infirmitatis: at in melius commutari, follos opus est gratiæ; quæ erga eos qui fervendum nos in omni fermone & opere digni sunt, perfecte bono Deo convenit, & fanctum est optimæ fecundum eum conversationis spiritum firmiter præbet: quod in vobis cum omni satisfactione evvolle, religiosissime Frater, vestræ litteræ significarunt, afferentes, per veram de dominio confessionem, bonam vestram bonique odoris fidem: quam in spiritu fulcipientes, & fecundum Deum ea delectatis, facerdotalis dignitatis unguentum ei retribuimus, ex auctoritate apostolica signatum: voi semper hortantes, ut in verbo gratiæ permanetatis, ut eremplo alis esse studeatis, eorum excitetis studium, & vestro zelo ad meliorem mentem omnes convertatis, qui superindubitum novitum fecori, in dominio refurgant: ut illi cum omnibus fanctis restaurias suas, greffus rectos facientes pedibus suis, per piam patrum doctinam, & efficacem mandatorum obfervationem. *Hæc enim reigratia fielis genus mea ad Deum & patrem, a quo omne datum optimum, & omne donum τῶν, δεῦτε ἡ πίστεῶς ἡ πατρῶν δόξαν καὶ ἡ ἐνεργεῖς ἡ ἀπόκλῶν ἀξιοκλέας, ἡ ἡ ἐνεργεῖς ἡ ἀπόκλῶν ἀξιοκλέας, τέτε γὰ χάρα κάμετα τὴ γὴ πάτα μοι τοῦ Θεῦ & πατρὸς ὅστι ἀγαθὴ & τὴ δῶρμα τέλειον κα-*

Β Antonio episcopo Bacathorum Martino servo servorum Dei, fautore ejusdem catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopo.

ΤΟ μὲν ἀπατᾶσθαι κοινὸν & τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, τὸ δὲ φοῖτο τὸ κρείττονι μεταβάλλεσθαι, μόνης τῆς χάριτος, τῆς καθ' ἡμῶν ἀξίας ἐπὶ λόγῳ πανὶ & ἔργῳ τὸ πανεγάθῳ φρονοκοκείσης Θεῷ, καὶ τὸ πανέγκυο αὐτὸς ἀμεκκλίτως παρεχομένης πνεῦμα τὴς ἀέρεκ τ' κατ' αὐτὸν πολιτείας. ὅπερ ὦ τᾶσι πληροφορεῖα γεγονὸς εἰς ὑμᾶς, εὐλαβέστατε ἀδελφὲ, τὸ ὑμέτερον κατεμάθετε γράμμα, φέρον εὐωδεῖσαν ὑμῶν δὲ τὴς ἀλεθᾶς εἰς τὸ κέρδος ὁμολογίας, τὴν εὐφρόνα πίστιν. & ἀντιδαβόμενοι πνευματικῶν, καὶ ἐν αὐτῇ κατὰ Θεὸν ἐσόμενοι θέσις, ἀνῦδωκαμὴν αὐτῇ τὴς ἱερατικὴς ἀξίας τὸ μύρον ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας ἐφραγισμένον· παρτεκόντοι δὲ ὑμᾶς ὑμᾶς, προτρέποντες τῷ λόγῳ τὴ χάριτος, ἵς τὸ, πάσιν παρεστεφανωκόνοι σπουδῆ, τῷ καὶ' ὑμᾶς ὑποδείγματι, καὶ πάντας εἰς ἀλήθειαν μετανοήσαι φρονῆ τῷ κρείττονα γνώμῃ, & εἰς κόσμῳ διανεκκλίσεις τὸν ὀπίσω τῆς ἐπιστάτου χαροποιοῦσι ἀκολουθήσεται, ἵνα κλέεῖοι σοῦ πᾶσι τῆς ἁγίοις ὀρθοποιοῦσαι τὸ ὀδὸ ἀῦτ, τοῦχαὶ ὀδῶς ποιοῦσαι ἐμοὶ τὸ ποσὶ ἀυτῶν, διὰ τὴ πίστεῶς τὴ πατρῶν δόξαν καὶ ἡ ἐνεργεῖς τὴ κάμετα τὴ γὴ πάτα μοι τοῦ Θεῦ & πατρὸς ὅστι ἀγαθὴ & τὴ δῶρμα τέλειον κα-

perfectum defendit: ut det eis fecundum divitias gloriæ fuæ, prompte converti, confirmari per spiritum ejus in interiori homine: ut radius in eis habitet Christus per orthodoxam in eum fidem: utque fit unum ovile & unus paftor, is qui super omnes est Deus ac dominus noster Jesus Christus, medium patietem mæcetæ solvens, & colligens eos qui longe funt & qui prope, per lapidem angularem, in unam & eandem fidutarem confessionem: quam una nobiscum ipsi quoque firmiter tenentes, omnino confirmabimsi, polsit in forte fanctorum, ad ea bona quæ fectium & cogitationem omoem excedunt, perfruendi. B Quæ vero fynodaliter a nobis hic gesta fuut ad commendationem defensionemque ecclesiæ catholicæ, id est patcrnarum & fynodallum ejus definitionum ac decretorum, nuper misimus, canonice delegato a nobis vicario, Joanni, dilecto fratri nostro & epifcopo Philadelphenium civitatis: cui bene facitis consentientes, & omnes orthodoxos vobiscum excitantes, pro adimpletum: eorum, qui pie ipsi commisi fi lunt, articulorum, in fiadem ecclesiæ catholicæ. Pro eo enim multa vobis mercea in regno cœlorum eil repofita.

VIII. AD GEORGIUM ARCHIMANDRITAM MONASTERII S. THEODOSII,

Laudat eum ob apostolicæ sedis ministrum defensum, & ut Philadelphorum episcopo obediat.

Martinus episcopus Martinus servus servorum Dei, fautor ejus catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

NEAZONTA σε τὸ γνῶμαι γνωρίζῃ ἡ χαρὰ τῶν ἀτίων, ἀγκαυλῶν. ὅθεν γὰρ τὰ πάντα τὰ κάμετα ἐν τῷ σκεφῇ· τὰ γὰρ κρείττω, ὦν ἐπίστοιμι ἔτι & ἀξιόμενα τὰ ἀγαπᾶν ἀνυπόκριτος πόδοι, διὰ τοῦτοκε ὅτι σὲ ἀγαπᾶ λόγῳ, ὅτι γνήσιος ἐν ἔργῳ & ἀλήθειᾳ, καὶ ὁπόλω τὴ κυρίῳ. Θέστιν ἀλήθειαν ἐν τῷ πίστει μαχόμενος, ἡ ὁπ' ἡμέρας Ἀποστολικὰς καθέδρας ἀυτῷ ἐκλεῖσι τῷ Σπέρμα, ἡ ἀναβιβάσαντο ἐπίσκοπον ἡ τῷ μεγάλῃ πόλει, ὡς ἡ μετὰ ἐγνωτὶ φῶς κυρίου, ἀπαθέστε τῷ ὡς ἀτελεῖας ἀγάπη πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκκλεπτόμενος, & τὴν ἀγωνιῶτε τὴ ἀγωνοῦ λόγῳ δὲ τὴν ἀγωνιστὴν ἐμῇ πίστιν, εὐχόμενος διελεῖν. ὥστε τὰ ἀντιλαβόντα αὐτὸν & ἀφθόγγῳ, σωματαῦδε ἐνεγκόσθαι, & μὴ ἐκτρέφοντας, διὰ τὴν χαρὰ τὴ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀπλῶσιν διὰ τὴν ἀνθρωπίνου λόγου, κρίσιν ἡ αὐτὸν ἀμωνοῦ & ἀκμῶν Χριστὸ, τὰ δὲ ἀλλὰ τὰ αὐτὰ κατ' ἀρετὴν βασιλεῖας ἐκκλεπτόμενοι κ' χρέοι ὑμεῖς ἐν ἀστῷ τὴ τρατηρόμενοι Χριστὸ, κρὸς τάλα & μάχῳ τὴ ἐκκτῆμ ἐνεδεκόμμῳ κ' λόγῳ κνῆμαπτικὴ ἀδίκῳ, τὸ δὲ ἀπόπτω εὐρετὸ. τὰ δὲ συνοδικὰ ἡμῖν ὀνδὲν κρεκῷ ὀθῆτε ἀφὸ σύνεσιν & ἐκδίκεσιν ἡ καθολικὴς ἐκκλησίας πατρικὰ λόγῳ τὴ πατεῖῶν & συνοδικὰ αὐτὸς ὅρων & διατάγματα ἀρτίως ἐπέστειλαμεν τὸ καὶ ἡμῖν ἀφορθεῖσθεν κανονικὸν πατριάρχῃ Ἰωάννῃ τὴ ἀγαπᾶ τῷ ἀδελφῷ & ἐπισκόπῳ τῆς Φιλαδελφέων πόλεως, ὦ καὶὡς ποιεῖν ὀνοῖτε σωμπήχοντες καὶ πάντας τὸς ὀρθόδοξῳ συνιόντας ἀπηγείοντες εἰς ἐκπλήρωσιν τὴ ἀρτιῶδῶς ἐπιστάλεν αὐτῷ κεφαλαίων, εἰς σύνεσιν τῆς καθολικὴς ἐκκλησίας. ἔσται γὰ ὅμῶν ἐκεῖ τάτε τοῦλε ὁ μισθὸς, ὡ τῇ βασιλείᾳ τῷ οὐρανῶν.

Hom. de fonte ex Ezech. 36. Ioan. 3. Ephesiis. cap. 5. habitum.

Hom. de fonte ex Ezech. 36. Ioan. 3. Ephesiis. cap. 5. habitum

Genesis 1.

Psal. 1.

C *Georgio archimandritæ Martinus servus servorum Dei, fautor ejus catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.*

TΕ spiritu vegeto ac vivido esse, dilecissime, ignoscat virtutis tenor. Etenim hoptismodi spiritualis roboris apertos characteres, in quibus indegne est atque eximium caritatis non fcire studium, quo offendisti, is non verbo, neque lingua, fed opere & veritate diligere, justa mandatum domini: qui per proprios monachos nobis cum conservasti, qui a nobis apostolica cathedra missus est, Deo amabilissimum Stephanum episcopum civitatis Dorensium, pro quo mercedem a domino habietes, fatagite ad certamina pro pietate illudosius vos extendere, & virtutum regnum, fanctissimum nostram fidem omni bono zelo defendere: ut eos qui ipsi præter rationem adverfantur, misericordiæ conversi, vel non convententes fe redaiguus: ut integrum catholicæ ecclesiæ verbum conservantes, Christum, restorem ejus ac Ipoonfum habeatis, in thalamo cœlestis regni vos gratia refficientem: cum ei, qui vos ad luctam & pugnam delegit, complacitl fuerittis, in spiritualis certaminis ratione. Quæ hic a nobis fynodaliter acta funt ad commendationem & defensionem ecclesiæ catholicæ, id est, paternarum ac fynodalium ejus definitionum & fanctionum, proxime misimus a nobis canonice delecto vicario, Joanni

Concil. General. Tom. V. II. B 3 di-

πυβεῖνοι· ἐκεῖ τὸ ἀυτὸ ἐκ τὸ πλῆτος τὴ δόξης αὐτῷ, φρονοῦνοι ἐστιμᾶσοι χρεωκοῦσιοῦ ἀεὶ τὸ πλῆτος τὴ αὐτῷ, οὕ τὸ ἐτῶ ἀνθρωπον κατεκρίτεο & τὸ Χριστὸ, ἐκ τὸ ἀεὶ ἐν τῷ ὀρθόδοξῳ πίστει, ἐκ τὸ γλῆστ μία τοῦμα ἐν τὸ ποιμένι, ἀυτὸ ὀθεὶ τὸ ἀνῶν Θεὸς κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ μεσότοιχον τὸ ἀχειρωποίητον, & τὸ σωζόμενο τὸς μακρὰν & τὸς ἐγγύς, εἰς μίαν & τὸν αὐτὸν λίθον· ἐπιγνῶστε σωπεῖσι ὁμολογίᾳ. ὧν τῶν μεθ' ἡμῶν & αὐτὸ εἰβαῖοι κατέχοντε, ἐκβεκωθέντεῦ πάντως τὸ τὴ κλῆσε ἡ ἄγῶν κατεπτῆμῶν τὸς κόσμοις ἡ ὡς ἀιῶνοτε & τοιῶν ἀγωνῶν. τὰ δὲ συνοδικὰ ἡμῖν ὀνδὲν κρεκῷ ὀθῆτε τὸ ἀφὸ σύνεσιν καὶ ἐκδίκεσιν τὴς καθολικὴς ἐκκλησίας τὴς καθολικὴς ἐκλογῆς, τοῦτο δὲ λέγω τῷ πατρικῷ καὶ συνοδικῷ αὐτὸς ὅρων καὶ διατάγματα, ἀρτίως ἐπέστειλαμεν τὸ καὶ ἡμῖν ἀφορθεῖσθεν κανονικὸν πατριάρχῃ Ἰωάννῃ τὴ ἀγαπᾶ τῷ ἀδελφῷ & ἐπισκόπῳ τῆς Φιλαδελφέων πόλεως, ὦ καὶὡς ποιεῖν ὀνοῖτε σωμπήχοντες καὶ πάντας τὸς ὀρθόδοξῳ συνιόντας ἀπηγείοντες εἰς ἐκπλήρωσιν τὴ ἀρτιῶδῶς ἐπιστάλεν αὐτῷ κεφαλαίων, εἰς σύνεσιν τὴς καθολικὴς ἐκκλησίας. ἔσται γὰ ὅμῶν ἐκεῖ τάτε τοῦλε ὁ μισθὸς, ὡ τῇ βασιλείᾳ τῷ οὐρανῶν.

perfectum defendit: ut det eis fecundum divitias gloriæ fuæ, prompte converti, confirmari per spiritum ejus in interiori homine: ut radius in eis habitet Christus per orthodoxam in eum fidem: utque fit unum ovile & unus paftor, is qui super omnes est Deus ac dominus noster Jesus Christus, medium patietem mæcetæ solvens, & colligens eos qui longe funt & qui prope, per lapidem angularem, in unam & eandem fidutarem confessionem: quam una nobiscum ipsi quoque firmiter tenentes, omnino confirmabimsi, polsit in forte fanctorum, ad ea bona quæ fectium & cogitationem omoem excedunt, perfruendi. B Quæ vero fynodaliter a nobis hic gesta fuut ad commendationem defensionemque ecclesiæ catholicæ, id est patcrnarum & fynodallum ejus definitionum ac decretorum, nuper misimus, canonice delegato a nobis vicario, Joanni, dilecto fratri nostro & epifcopo Philadelphenium civitatis: cui bene facitis consentientes, & omnes orthodoxos vobiscum excitantes, pro adimpletum: eorum, qui pie ipsi commisi fi lunt, articulorum, in fiadem ecclesiæ catholicæ. Pro eo enim multa vobis mercea in regno cœlorum eil repofita.

Hom. de fonte ex Ezech. 36. Ioan. 3. Ephesiis. cap. 5. habitum

Genesis 1.

Psal. 1.

Hom. de fonte ex Ezech. 36. Ioan. 3. Ephesiis. cap. 5. habitum

C Georgio archimandritæ Martinus servus servorum Dei, fautor ejus catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

TΕ spiritu vegeto ac vivido esse, dilecissime, ignoscat virtutis tenor. Etenim hoptismodi spiritualis roboris apertos characteres, in quibus indegne est atque eximium caritatis non fcire studium, quo offendisti, is non verbo, neque lingua, fed opere & veritate diligere, justa mandatum domini: qui per proprios monachos nobis cum conservasti, qui a nobis apostolica cathedra missus est, Deo amabilissimum Stephanum episcopum civitatis Dorensium, pro quo mercedem a domino habietes, fatagite ad certamina pro pietate illudosius vos extendere, & virtutum regnum, fanctissimum nostram fidem omni bono zelo defendere: ut eos qui ipsi præter rationem adverfantur, misericordiæ conversi, vel non convententes fe redaiguus: ut integrum catholicæ ecclesiæ verbum conservantes, Christum, restorem ejus ac Ipoonfum habeatis, in thalamo cœlestis regni vos gratia refficientem: cum ei, qui vos ad luctam & pugnam delegit, complacitl fuerittis, in spiritualis certaminis ratione. Quæ hic a nobis fynodaliter acta funt ad commendationem & defensionem ecclesiæ catholicæ, id est, patcrnarum ac fynodallum ejus definitionum & fanctionum, proxime misimus a nobis canonice delecto vicario, Joanni

D Ἰωάννῃ τὴ Ἀγχιμανδρίτῃ, Μαρτῖνος δοῦλος τῷ δούλων τὴ Θεῦ τὸς τῇ Ῥωμαίων ἁγίας τὴ Θεῦ καθολικῆς καὶ Ἀποστολικὴς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

ΝΕΑΖΟΝΤΑ σε τὸ γνῶμαι γνωρίζῃ ἡ χαρὰ τῶν ἀτίων, ἀγκαυλῶν. ὅθεν γὰρ τὰ πάντα τὰ κάμετα ἐν τῷ σκεφῇ· τὰ γὰρ κρείττω, ὦν ἐπίστοιμι ἔτι & ἀξιόμενα τὰ ἀγαπᾶν ἀνυπόκριτος πόδοι, διὰ τοῦτοκε ὅτι σὲ ἀγαπᾶ λόγῳ, ὅτι γνήσιος ἐν ἔργῳ & ἀλήθειᾳ, καὶ ὁπόλω τὴ κυρίῳ. Θέστιν ἀλήθειαν ἐν τῷ πίστει μαχόμενος, ἡ ὁπ' ἡμέρας Ἀποστολικὰς καθέδρας ἀυτῷ ἐκλεῖσι τὴ Σπέρμα, & ἀναβιβάσαντο ἐπίσκοπον ἡ τῷ μεγάλῃ πόλει, ὡς ἡ μετὰ ἐγνωτὶ φῶς κυρίου, ἀπαθέστε τὸ ὡς ἀτελεῖας ἀγάπη πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκκλεπτόμενος, & τὴν ἀγωνιῶτε τὴ ἀγωνοῦ λόγῳ δὲ τὴν ἀγωνιστὴν ἐμῇ πίστιν, εὐχόμενος διελεῖν. ὥστε τὰ ἀντιλαβόντα αὐτὸν & ἀφθόγγῳ, σωματαῦδε ἐνεγκόσθαι, & μὴ ἐκτρέφοντας, διὰ τὴν χαρὰ τὴ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀπλῶσιν διὰ τὴν ἀνθρωπίνου λόγου, κρίσιν ἡ αὐτὸν ἀμωνοῦ & ἀκμῶν Χριστὸ, τὰ δὲ ἀλλὰ τὰ αὐτὰ κατ' ἀρετὴν βασιλεῖας ἐκκλεπτόμενοι κ' χρέοι ὑμεῖς ἐν ἀστῷ τὴ τρατηρόμενοι Χριστὸ, κρὸς τάλα & μάχῳ τὴ ἐκκτῆμ ἐνεδεκόμμῳ κ' λόγῳ κνῆμαπτικὴ ἀδίκῳ, τὸ δὲ ἀπόπτω εὐρετὸ. τὰ δὲ συνοδικὰ ἡμῖν ὀνδὲν κρεκῷ ὀθῆτε ἀφὸ σύνεσιν & ἐκδίκεσιν ἡ καθολικὴς ἐκκλησίας πατρικὰ λόγῳ τὴ πατεῖῶν & συνοδικὰ αὐτὸς ὅρων & διατάγματα ἀρτίως ἐπέστειλαμεν τὸ καὶ ἡμῖν ἀφορθεῖσθεν κανονικὸν πατριάρχῃ Ἰωάννῃ τὴ ἀγαπᾶ τῷ ἀδελφῷ & ἐπισκόπῳ τῆς Φιλαδελφέων πόλεως, ὦ καὶὡς ποιεῖν ὀνοῖτε σωμπήχοντες καὶ πάντας τὸς ὀρθόδοξῳ συνιόντας ἀπηγείοντες εἰς ἐκπλήρωσιν τὴ ἀρτιῶδῶς ἐπιστάλεν αὐτῷ κεφαλαίων, εἰς σύνεσιν τὴς καθολικὴς ἐκκλησίας. ἔσται γὰ ὅμῶν ἐκεῖ τάτε τοῦλε ὁ μισθὸς, ὡ τῇ βασιλείᾳ τῷ οὐρανῶν.

Concil. General. Tom. V. II. B 3

a Forte, *ἀεὶ ἀυτὸ*. *Hardouinus*.

b Lege, *ἐπιγνῶστοι*, vel *ἐπιγνωσθεῖ*. Hardouinus.

dilecto fratri nostro & episcopo Philadelphensium ecclesiæ: cui recte facitis tum consentientes, tum omnes orthodoxos vobiscum excitantes ad implesionem eorum, qui pie ipsi commissi sunt, articulorum, in laudem ecclesiæ catholicæ. Vobis enim pro eo multa merces in regno coelorum retribuetur.

A γαπητῷ ἡμῶν ἀδελφῷ & ἐπισκόπῳ τῆς Φιλαδελφέων πόλεως· ὡ καλῶς ποιεῖν, ὑμεῖς συμπτίζοντες, & πάντας τὸς ὀρθοδόξους· ὧν ὑμῖν διηγήσεται, ὡς ἐκλαμπρὸν ἔδοξεῖδε ἐκτετραπτῶνο αὐτῷ κεφαλαίων οἷς σύνεστι τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ· ἑστιν· ὃ ὑμῖν ὁ μὲν τῶν πολὺς ὁ μισθὸς, ὃν τῇ βασιλείᾳ τῷ οὐρανῷ.

IX. AD PANTALEONEM.

Absolutum fuisse Dorensem episcopum falso ab eo delatum, peccasse illos, per quos actum est, quo minus sedis apostolicæ auctoritatem receperit episcopos & presbyteros ordinandi, & quid cum his, qui non canonice in patriarchatu Hierosolymitano electi fuerant, agendum.

Pantaleoni Martinus servus servorum Dei, B salutem ipsi Romane catholicæ ecclesiæ episcopus.

SEMPER quidem omnis hominum vita, propter condemnationem orta & transgressione Adam primavi patris, non in aliis omnino esse cognoscitur, quam in gemitibus & lacrymis; sed nunc præcipue, propter peccatorum abundantiam, & inflictionem vehementiorem propter ipsa correptionem & pœnarum: quandoquidem errori & amentiæ delicti, calligationis & emendationis medicinam Dei humanitas adjunxit. Quod caritas tua manifeste cognoscere debuit ita fe gerere adversus eum, qui ab apostolica sede missus esset, Stephanum Deo amabilem episcopum Dorensium civitatis, aut ejusmodi de eo ad nos per proprium relationem transmittere, cum salvatoris nostri mandatum id non facere pateat, (sed præcipiat invicem fincere diligere. Ecce enim illa diligenter expendentes, vana prorsus inveniunt, nec ullis argumentis demonstrata: æque dicitur eum meritis ex apostolica justificavimus auctoritate: his autem qui contra eum scripterunt, crimen dimisimus, canonis rigorem mitiorem temperantes, & ad resipiscentiam ipsis sufficere existimantes fabulæ revelationem. Nam aliud talium hominum peccatum ad remittendum sola indiget salvatoris nostri bonitate. Scriptum est enim: *Si peccaverit vir in virum, placari et potest Deus: si autem in dominum peccaverit vir, quis ergo pro eo?* Universum enim, quæ illic est, catholicam ecclesiam claufeunt, quantum in ipsis est, qui vel fecerunt vel consenserunt, ne memoratos episcopos redderetur missa ad eum ab apostolica sede præcepta, quibus ejus vicarius constitutus est, ac justus, propter temporis angustias, id est, propter prestitum triumphum in nos gentium, canonice instituere, ad supplementum ecclesiastici ordinis, episcopos & presbyteros & diaconos, quoad potestas nobis detur ad promovendum patriarchum Hierosolymorum. Oportebat igitur eos qui se ferunt habere profitentur, hic ferialdorem exhibere: ut Christianorum augeretur & exaltaretur cœtus, incremento tore creatione sacerdotum. Oportuit pafsionem humanam vinci, propter laluratem Christi Dei pafsionem. Oportuit humanam contentionis aniefere catholicam ecclesiæ aci-

B Πανταλεῶνι Μαρτῖνος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τῇ τῆς Ρωμαίων ἁγίας αὐτῆς καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

ΕΙ μὲν τὸ ὁ τῆς ἀνθρώπου βίος διὰ τὴν ὡ παραβάσεως τὸ προτόπου· ἀδὴ κεκλῆσθαι, οὐ ἐν ἑτέροις ὅλῳ γνωρίζεται πάντολε, εἰ μὴ στεναγμοῖς τε & δάκρυσι· ἀλλ᾽ νῦν διὰ τὴν πλημμύραν τῶν ἁμαρτιμάτων, καὶ τὴν δι᾽ αὐτὴν τῆς σφοδροτέρων ἐπαγωγὴν· ἐπειδὴ τὴ ἀπόλῃ τὸ φιλανθρωπεινὸν τῶν ἰατρικῶν τῇ σωφρονισμῷ & ἀλόγου. ἐπεὶ τὴ ἀγάπη τὴ ἀνθρωπίνου τὸ ἀγνοῆσαι τὸ ἀνδρὸς τὸ ἀπεσταλμένου ἐπίσκοπον τὸ Δωρῆνων πόλεως, ἢ τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἰδίου ἀφῆς ἡμᾶς ἀναγκῶν, διὰ τὸ οἰκείας ἀναφορᾶς, τὴν τὸ σωτῆρος ἡμῶν ἐντολὴ, μὴ τὴν πρόπτὴν παρῃ-γωμένῃς, ἀλλ᾽ ἀγαπᾶν ἀλλήλους ἐπιμένει φανερῶς ἀδιαφῆς. Ἰδὲ γὰρ σοὶ ἀκριβῶς τὰ ἀδε αὐτὰ κατῃ-τάσεις, εὑρὼν ἀπιστῶν ἀδιμμεῖν ἀπὸ τὰ ἀπατῶλοκτα. διὰ τῶτο μὴ, κίνδυνε ἐξ Ἀποστολικῆς ἐξουσιάσεως ἀῶστεῖν· τὸν δὲ κατ᾽ αὐτὸ γεγραφότ, τὸ κέμα παρεχωρήσαμεν, ὀλίγῳ συγκρίσαντες, τὸ τὰ κεῖνος ἀλεκτῶν, ἀπεστὸ ἀπὸ τὴ ἐγκοτέμου ἀφῆς σωωλῶ τοῦ τὸ ἀφῆσαν ἀποκλῆμῳ. τὸ γὰ ἔπρεπ τὴ πάσῃ ἀνθρωπίνῳ μόνῳ χῆν τὸ πρὸς ἀφεσιν ἡ τὴ σωτῆρος ἡμῶν ἀγαθότητο. γέγραπται γὰρ· ἐὰν ἁμάρτῃ ἄνηρ εἰς ἄνδρα, & προσεύξῃ; ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ κύριον· τὶς ἐὰν τὸ κυρίου ἱκμῆσῃ, τὶς προτεύξῃ; ἐπεὶ αὐτὸ, διότι πᾶσαν τὴν αὐτὸ καθολικὴν ἐκκλησίαν, ὃ ἐξ ἔλεγον τὸ ἐν ἐν δικαίῳ, συνέλεκτον ὅσον τὸ ἐν ἑαυτοῖς, εἰν μὴ ἐκκαστὸς & οἱ συνιδόκεκαστοι, μὴ ἀποδοῦναι τὸ ἀφεῖμμῳ ἀποσταλὲν ἐπίσκοπ τὸ ἀποστολικῆς ἀῶστε πρακτικῆς, δῶν τὸν τὸ ἴδιον ἐπιστρεπτῶν αὐτὸν κατῃ-σεῖ ἑαυτῷ ἀποστολικὸν ἐξουσιῶν τὸ ἔθνος & ἀνθρωπῶν ἡμῶν· ἀναγκαῖον ἐστὶ τὸ τὴ ἐπὶ τὸ ἐξῆς ἐκκλησιαστικῶν κατασκευῶν, ἐπισκόπους & πρεσβύτερος & διακόνος ὅν ὅσον πρὸς ἡμᾶς πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ἀπεῖρῃκαμεν. ἔδει τοῖνυν τὸ ἔθνο ἐν χριστιανῷ γνῶναῖῳ, ὅστε ἐν τὴ ἔθνο ἀφεῖσεῖ τὸ ἐκτῶν· ἔπε τὸν Χριστιανὸν αὐξῆσθῆ τὸ ἔθνος διὰ τὴ ἀῶῆστεῖν τὸν χριστοῦ τὸ Ἰεσῦ· ἔδει τὸ ἀνθρώπινον νικῆσθῆναι πάθος, διὰ τὸ Χριστὸ τὸ Θεοῦ σω-

C πάθος· ἔδει τὸ ἀνθρωπίνου φιλονεικίας τὸν ἀλεῖφῆναι τὸν καθολικὸν τὸν καθολικῆς ἐκκλησίας, & μὴ τὸ ἐφῆσαθῆναι τὸν ἀποστολικῶν περὶ τούτῳ πραγγεγράφῃ. Λέγω γὰρ πρὸς τὸ Σαμουὴλ ὁ Θεός· ἢν γὰρ ἁμαρτήσῃ τὶς εἰς ἄνδρα, ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς ἄνδρα· ἢ τὸ ἀνθρωπῶν τὸ ἐν ἑαυτοῖς

tur confirmari, quæ a canone notata fuit. A
Transinfidas autem dogmaticas chartas, sive quæ scripta sunt ab adversariis, damnamus una cum iis qui scriptorum, figuram in proprie opinionis perversitate ingenant; ut & omnes hæreticos, cum omnibus impiis eorum scriptis: hortantes eos qui ubique orthodoxi sunt, ut in patrum doctrina, & iis quæ fundatæ definita fuerunt, ac nuper a nobis hic per synodum confirmata ad commendationem defensionemque ecclesiæ catholicæ, quæ brevi nota omnibus faciemus, ea mitentes, firmiter, inviolabiliterque permanent. Nam hæc vos nobiscum pie servantes, dominique fidem bono zelo afferentes, tres vestras feliciter geretis, ac prudentia ecclesiæ hæreditate tandem dignabimini.

Ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ ἀγρύπνῳ τῶν ἁγίων ἀποστόλων τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἁγίας αὐτῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

X. AD PETRUM ILLUSTRIUM.

Commendatur ejus vitæ integritas, hortaturque ut vicario suo faveat.

Petro illustri Martinus servus servorum Dei, sancta ejus catholice & apostolica Romana ecclesiæ episcopus.

Πέτρῳ τῷ λαμπροτάτῳ Μαρτῖνος ὁ δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῆς τῶν Ῥωμαίων ἁγίας αὐτῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

CUM sic timore domini, & caritatis C
dilectione vestram Christi amantem nobilitatem irreprehensibiliter ambulare a multis fide dignis personis didicissemus, merito ex toto corde ipsum dominum ac Deum nostrum Jesum Christum glorificavimus: nihil enim æque ad cum collaudandum omnes commovere solet, quam integra vita virtutibus præfulgens: e quibus in imagine pertranseuns homo familiarium conditoris fui exhibet, se ab irrationali separans: quandoquidem hanc nobis transgressio superindixit, illam vero diligam in nobis cursum gratia reformavit, observatione mandatorum hominem fecundum Deum formans, & cum efficiens ipsi Sanctus Spiritus templum, quod ex sordidarum depositione passionum, sapienter te ipsum constituisti, dilecte, ac merito ea sola cogitat, quæ pure Jesu Christi, ad perfectam salutem fulgentes, quam tibi ardenter dedicerati nos quoque concilinates hortamur, ut incentiore studio vires tuas confortes Dei amantissimo episcopo Philadelphiensium civitatis: quoniam cum vice nostra Deo juvante fungi caponice jussimus, at catholicas in illis partibus ecclesias decenter ordinet, in iis omnibus episcopos, & presbyteros, & diaconos cerans, permissas ei a domino per nos minimos, sive per auctoritatem sancti & principis apostolorum Petri, spiritali potestate: ne vidnati in eam multis temptationibus, talique afflictionis pressura, popuili in terram qualiqdam & infrugiferam vertantur: sed ut magis augentur ac splendescant, instantia diligentissime facerdocetum, qui ut confirmantur, adjuvans vestra Christi amans claritudo per præfatum dilectum nostrum coepiscopum, propriæ matris, nempe catholicæ ecclesiæ vilecta reficiet, ad laturem ejus filiorum suum domino studium ipsis operibus exhibeas, a

Ἐν τῷ φόβῳ κυρίου καὶ τῇ ἀγάπῃ τῆς ἐμῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἀμέμπτων τῶν φιλοχριστοῦ ἠκούσαμεν, διὸ πλεῖστα ὅσον τὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἀνεμνήσθημεν κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν δοξάσαντες. οὐδὲν γὰρ οὕτως κινεῖ ἅπαντας ἐπαινεῖν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὴν ἀγνεῖαν φαιδρυνόμενον. ἐξ ὧν ὁ μὲν ἀφίστησι διαστρεφόμενος τὴν κτίσαντα· αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἀποδείκνυται, τὴν ἀλόγον κατάπαξ διαγραφεὶς ἐξῆλθε· ὁμοιότροπε, ἐπεσθαι τοίνυν μὴ ἡμᾶς ἡ παράβασις παρεκτήκῃ, σκεύων δὲ διορθώσεως ὁ ὑμῖν ἀνεγγράφησε πάλιν ἡ χάρις τὴν τῆρησιν ἐν ἑαυτῷ, ὡς Θεὸν μορφῶσα ἀνθρωπον, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸ ἀπεγκαλῆμεν τὸ πάλμανε· ἀνερ τῇ ἡμετέρᾳ ἀποδοθὴν παῦδῶν ἐμπρόσθεν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἐμπρόσθεν ἑαυτοῦ, ἀνθρωπῶν, μόνα μεριμνᾷ τὰ ἁγίου, τὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς πλεονεξίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ σῴζειν, ὡ τοῦ ἐκκλησίας τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, ἐν ἡμῖν τοῦ ἐνεκεν ἐπιτρέπομεν τὸν ἀγαπῶντα τὸν ἐπίσκοπον τῆς Φιλαδελφέων πόλεως· ἐπειδὴ τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιῶν σὺν Θεῷ ἡμέτερος ἐπόνα ἀπόδοσιν κανονικῶς ἀναγκεῖν, ἵνα καὶ ὁ τῆς μέρους ἐκείνης καθολικὰς ἐκκλησίας κοσμῶν πρόσωπος, ὁ κάπαι αὐτὰς χαριστοῦν ἐπικόνοις καὶ πρεσβύτερος & διακόνοις ἐν τῇ ἐκείνῳ ἀνεμ ἀνεῖν ἡμῖν ἐν ἡμῖν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἁγίου κορυφαίου Πέτρου, ἵνα μὴ ὑπὸ πολλῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεως τοιαύτης σωρηθῶ ὀλίγοι, οἱ τοιοῦτοι χρεωσθῶσιν. αὐξηθῶσι δὲ μᾶλλον καὶ λαμπρῶ, ἐν ἀκμῇ τοῦ ἐν ἐπιστολαῖς καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς ἱερῶν, ἐν πλεονεξίᾳ σπουδῆς ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς μητρὸς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν ὑπὲρ τῆς ἡμῶν ἀγάπης ἀφορμῆ τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ἐν τῷ ἀγρυπνῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἁγίας αὐτῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

XI. AD ECCLESIAM HIEROSOLYMITANAM ET ANTIOCHENAM.

Nunciat Monothelitarum hæresim in concilio fuisse damnatam, ordinationemque Macedonii Antiochiæ, & Petri Alexandriæ perperam esse factam. Ut in fide catholica persistant, & Ioanni vicario, cui dictæ synodi acta misit, obediant.

Dilectis fratribus, qui sunt in Christi Dei nostri civitate, nempe Hierosolymitanæ sedis sacerdotibus, subjunctis, orthodoxis episcopis, presbyteris, diaconis, præfectis monasteriorum, monachis, atque ejusdem populis Christum diligentibus: similiter iis qui consunt sub Antiochenæ sede, Martinus servus servorum Dei, & sanctæ ejus catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

Τοῖς κατὰ τὴν ἁγίαν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν πόλιν, τοῦ τῶν ἁγίων, τῶν Ἱεροσόλυμα Θρόνον ἱερατικοῖς πλήθοι ἀγαπητοῖς ἐν ἀδελφοῖς, ὀρθόδοξοι ἐπισκόποις, πρεσβυτέροις, διακόνοις, ἡγουμένοις μοναστηρίων, μοναχοῖς, ἀπαστᾶς, ἐν φιλοχρίστοις λαοῖς· ὁμοίως δὲ & τοῖς τοῦ ἁγίου Ἀντιοχείας πλοῦτος θρόνου, Μαρτῖνος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῆς τῶν Ῥωμαίων ἁγίας αὐτῆς καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

ΧΑΡΙΣ ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ ἀγαπῶντας ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ λυσαντος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. ὡς γὰρ ἐν τῷ Θεῷ μὲν ἐπὶ τὰ γῆ μόνον ἐμοῦ πάντοτε ὑμῶν μνείαν ἐποιούμεν ἐπὶ τὴ κοινωνία ὑμῶν ἐν τῷ εὐαγγελίου τῷ Χριστοῦ, ἵνα ἐν ἑνὶ πνεύματι, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἀγωνιζόμενοι τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου· ὡς ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ ἐν ἑνὶ πνεύματι, ἵνα μὴ ἐν ἑνὶ κρίνῃ τὴν ἀγάπη τῶν ἀγίων τῶν Χριστοῦ, ἵνα ἐν ἑνὶ πνεύματι καὶ ἑνὶ ἀγάπῃ τῶν ἁγίων τῶν Χριστοῦ ἀναστρεφόμενοι ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἀγαθῷ τῆς πίστεως τοῦ εὐαγγελίου· ὅμοιος τὸ ἐκκρίνῃ τὴν ἀγάπη τῶν ἁγίων τῶν Χριστοῦ, ἵνα ἐν ἑνὶ πνεύματι καὶ ἑνὶ ἀγάπῃ τῶν ἁγίων τῶν Χριστοῦ ἀναστρεφόμενοι ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἀγαθῷ τῆς πίστεως τοῦ εὐαγγελίου· ὅμοιος τὸ ἐκκρίνῃ τὴν ἀγάπη

serene innerat, atque omnibus qui simili fide ipsi senserunt, aut sentiunt, sensurive sunt, & usque in finem in ejusmodi hæresi permanent, nec pœnitent; sed unam dementer aut nullam omnino divinitatis atque humanitatis Christi decens voluntatem & operationem; ut & naturam ex toto, nam ex eadem voluntate atque operatione, eadem induciut substantia, juxta fanctiorum & orthodoxorum doctrinam patrum · Quorumnos discipliam inviolabiliter cuſtodientes ac defendentes, eos omnes qui contrarias ipſis ſentiunt; damnamus ac damnamus; atque idcirco prædictos damnavimus vicos, utpote qui ex iis quæ docuerunt, declarati ſunt alter pertinax, ſili, ſentire, nec le eique adhuc correxerunt, aut corrigi volunt. Quidam enim ipſorum in hæreſi vitam finierunt, alii per ſuam hæreſim etiam nunc vitam adnodum pertinaciter; quamvis multis ac multorum religioſorum ſacerdotum, in diverſis communantium locis, non unique ſolum noſtris, ſive hujus catholicæ ſedis pontificum exhortationibus & obteſtationibus admonitis, ut a proprio hæreſi declinent, & ad dominum per orthodoxam fidem accurrant: nec voluerunt intelligere ut bene agerent ſed in propoſito ſuo obſtinate perſeverantes, & noluerunt convertì ad dominum. Unde eos, veluti lapſi, de ſeandali & petram offenſionis e via diſpicientes, ganubiſque diligentibus demonſtum ſemitam; monivimus ſtatione in ipſum confeſſionis ex ſanctorum patrum, & univerſalium quinque concilorum doctrinas: ut nobiſcum juxta fanctiſſimam illorum traditionem teneant ac prædicent duas ejuſdem & unjus Chriſti Dei noſtri naturas ſecundum hypoſtaſim unitas inconfuſe: ac duas naturales voluntates, duas quoque naturales operationes, divinam & humanam, inereatam & creatam, connaturaliter unitas ad demonſtrationem perfectam, quod Deus natura perfectus, & homo natura perfectus, abſque ſolo peccato, idem vere exiſtit. Quapropter hortamur dilectionem veſtram, ut ita nobiſcum ſemper creditis ac teneatis devitantes omnem hæreſim, quæ contra catholicam eccleſiam & prius & nunc exorta eſt, inſanoque hæreſum auctores, quorum exemplo, una cum veteſe & novum, quique temporibus noſtris a vera doctrina aberravit, Macedonium hæreticum, quem contra canones ſibi fecerunt ſallum Antiochiæ epiſcopum prædicti hæretici, quemadmodum & Petrum Alexandriæ tumultuarie creaverunt. Hoc enim ſibi conſentientes nacti, concurrentesque in propriæ hæreſeos exitium, & limiliter ipſis expoſitionem novæ doctrinæ formulamque ſuperinduciſtinam accipientes, mereedem injuſtam hujuſmodi eorum impias conſentionis ac vanitatis, ſiftam ſacerdotii ipſis impoſuerunt appellationem: non ab ullo legitimo ſuffragio aut eccleſiaſtica ſucceſſione ad hoc induciti, ſed a prava & hæretica excogitatione: ut per plures & adſcripititias perſonas, ut quidem putant, conſtituant inconſiſtentem ſuam & damnatam hæreſem, Dei vero catholicam & apoſtolicam eccleſiam vaſtent, quam nos adſiſtcare properantes in Spiritu ſancto, ad ma-

A ἐφ' ἡμῶν θεὸς ἐν τῇ εἰρηνῇ αὐτοῦ καὶ ἀπόθετο τὴν τῶν τοῦτο αἱρεσιν, κατεκρίνετο, ὃ πάντα τὰ ὑπὲρ τῶν ἀφεγγῆ ἔνιοι τε ἐ γνωρίσω ἐκείνου τὸ ἀνθρ, ὡς καὶ τὴν ἐν ἐκείνῳ αὐτῆ, γνῶμον ἐκείνου τὸ πίστεως, φιλῶ δὲ τὸ Θεόδοτον Ἡρακλείας τὸ βεσπόλου, καὶ τὰ τότε τὰ πωὶ γαλλικὰς βασιλέωσ, καὶ τὰ πάντα ἐπὶ τὸ ἀμεσε αὐτῆ φρονοῦντα, ἢ φρονοῦντα, ἢ φρονεῖν μελάσιν, ὃ μὴν πλὴν τὴ πωλὴν φρονεῖμβάτω ἀφέσω, καὶ μὴ μετανοῆσω, ἀλλὰ μὲν ἀφέσω, ἢ μὴ μεῖμε ὅλως τὴ ἀτόμτε & τὴ ἀνθρώπου τὴ Χεροῦ δογματίζοντω ἕλεσε & αἱρεσιν, ὥσπερ καὶ & φύσιν ὀξέ πατρὸς, καὶ ὃ τοῦτο τὴ θεόλεσε & τὴ ἀρετὴ, τὴ πωὶ τὴ ἐν ἐκείνῳ & τὴ ἀρετὴ τὴ ἀσέβεσ τὴ πωὶ ἀλλὰ τὴ ἀσέβεσ

liat, confirmet ac fundet in ipsum metu & cognitione veritatis. Ipse imperium & gloria eum Patre, & sancto Spiritu in secula seculorum. Amen.

ἀφανῆ εἰς αὐτὸ δεῖ τοιμᾶσθαι· καταρτίσαι, στηρίξαι, σθένωσαι, θεμελιώσαι τάσσοι ὑμᾶς εἰς τὴν φίλτατον αὐτῷ, καὶ τῷ ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. αὐτῷ τὴ κράτος, ἡ δόξα, σὺν πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

XII. AD PULAVOM THESSALONICENSEM

Episcopum.

Cum non modo, ut promiferat, non refipuerit, verum eo auctore apoftolicæ fedis apocrifarii in hæreſim fuerint induſti, anathematizat & deponitur.

Paulo epiſcopo Theſſalonicæ Martinus ſervus ſervorum Dei, ſanctæ Romanæ catholicæ & apoſtolicæ Dei eccleſiæ epiſcopus.

Παῦλῳ ἐπισκόπῳ Θεσσαλονίκης, Μαρτῖνος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τῆς τῆς Ῥωμαίων ἁγίας τοῦ ἁγίου καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

DOMINUS ac Deus noſter Jeſus Chriſtus, qui humana ipſius incarnatione inveteratam naturam noſtram renovavit, ac eorpro livore plagam tranſgreſſionis noſtræ lanavit, cum velit non non jam de eterno peccate, ne per peccatum decretum quid nobis contingat, & tradamur æterno ſupplicio, cui traditur qui hic diſciplina emendatus non fuerit, dignatur eſt nimia bonitate potuit percutientibus quid quid-buſdam vallis, animæ noſtræ vias & aditus ad peccatum obſepire, ac munire. Idque ſignificat per Oleam prophetam dicentem: *Ecce ego ſeptam tuam ſpinis, & ſepiam eam macerie: & ſemitas tuas non inveniet, & ſequetur amatores ſuos, & non apprehendet eos: & quæret eos, & non inveniet eos; & dicet: Eadam, & revertar ad virum meum primum: quia bene erat mihi tunc magis quam nunc.* Linde, ex humanitate immenſa, non ex ſolum quæ a nobis per ſeiratium, ſed etiam quæ ex ignorantia peccantur, condemnat, quæque ex obſtinatione, aut nuda cogitatione, aut cupiditate inutili; ne per ea quæ leviora elevidentur, malitiæ viam ac ſeminam ſectetes, ex contemptu ad majora pejoraque peccata adducantur, nullo jam exiſtente metu, qui impetum malitiæ noſtræ per ſupplicium cohibeat. Majora autem dico, quæ ex ſcientia per operationem peccantur, & ad malum ſtenen veniunt: per que omnino excidimus a Deo, & ultimæ morti adjudicamur, ſub Imperatore quidem pena eſt, nulla autem remiſſionis eſt venia: *Quoniam non eſt in morte qui memor ſit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi?* dicit beatus David. Quod autem Deus ea quæ ex ignorantia a nobis in ipſum deliquuntur, punit, ipſe teſtatur dicens: *Ille autem ſervus, qui cognovit voluntatem domini ſui, & non præparavit, & non fecit ſecundum voluntatem ejus, vapulabit multis: qui autem non cognovit, & fecit digna plagis, vapulabit paucis.* Quod autem & ea, quæ in voluntate aut ex obliviione, præterquam oportet, perpetrantur, non inulta relinquit, offendit rurſum per Moyſen: *Locutuſque eſt dominus ad Moyſen, dicens: Loquere filiis Iſrael: Anima cum peccaverit per ignorantiam, & de univerſis mandatis domini, quæ præcepit ne non fierent, quippiam fecerit: ſi ſacerdos, qui unctus eſt, peccaverit, deliquiſſe faciens populum, offerat pro peccato*

Ὁ κύριος ἡμῶν & Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ τῇ ὑπὸ φύσιν ἀνακράτας, & τὸ ἰῶμα μώλωπι τῶν πληγῶν τῆς παραβάσεως ἡμῶν ἰασάμενος, βουλόμενος ἡμᾶς μηκέτι λανθάνειν ἁμαρτάνοντας, ἵνα μὴ χωρὶς τῆς ἡμῶν καὶ ἡμῖν δὲ τοῦ ἁμαρτεῖν, & ἐκδοθῶμεν τῇ αἰωνίῳ κολάσει, ἣν μὴ ὑπόκειται ὁ μὴ τὰ πάντα ὑπὸ παιδείας ἐπανορθωθεὶς, φράσαι τὰ τοῦς βαθυκόπτοις ἀγκαθόσιν σκόλοψιν ὅσσαν τινὶ τὰς πλατυτεῖς ἐστιμᾶσας, τὰς ἀφῶς ἁμαρτίας ὁδὸς καὶ εἰσόδους τὰς ἡμετέρας ψυχῆς ἀποφράξαι, & ἀποκοσμῆσαι. & τοῦτο γινώσκει ἐν Ὠσῆε τῷ προφήτῃ λέγοντος: *Ἰδὲ ἐγὼ φράξω τὴν ὁδόν σου τῇ σκόλοψι, & ἀποκοσμήσω τὴν ὁδὸν αὐτῆς.* & ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ μὲ ἔλεῳ, καὶ κατὰ δοξῆ τῆς εἰρωνείας αὐτῆς, & ἐν μὴ κατὰ λόγῳ· ἀπὸ τοῦ εἰ τοῦ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωποῦ ἐπιτρέψωμεν καὶ ἐπιτρέψωμεν ἀφῶς τὸν ἄνδρα μου τὸν ἀρχαῖον, ὅτι καλῶς μοι ἦν τότε ἢ νῦν. οὗτο δὲ ἀμέτρῳ φιλανθρωπίαν, & τὰ κατ' ἐπίγνωσιν μόνον, ἀλλὰ & αὐτὰ κατὰ ἄγνοιαν τὰ ἁμαρτωμενα παρ' ἡμῶν δὲ ἀγνοίας & ἡμῶν δὲ ἡλίθιας ἀνθρωπίνων τὰ ἀκαρεῖδῆς ἔστιν θεμένοις, ἵνα μὴ μὲν δὲ τὴ δοκοῦσιν κύπαι τὴν ὑφ' ἡμῶν τὰ κακὰ τεῖθεν, ὅδοποιοῦσι δὲ τὴν κατὰ φρόνησιν, ἐπὶ τὴ μείζω καὶ ποιοῦσιν ἀφοῦσιν ἡμῶν τὴν ἀμαρτωλῶν, ἐν ὅσοις ἐν ὀλίγῳ, τὰ τῶν ὁμοῦ δὲ τὰ ἡμέτερα κακὰ δὲ τὴ μειζόνα ἐκέρχοντο. μεῖζονα δὲ λέγω, τὰ ἐν ἐπιγνώσει δὲ ἐκεῖ ἀνὰ τὴν πλημμέλειαν, καὶ εἰς τίμας ἐρχόμεν μοχθηρὸ· δὶ ὧν πλείονα ἐκπίπτομεν τὴ Θεῷ καὶ τὴ ἐγκαθεκτὴν κατεκρίνομεθα, ἐνθα κίλιστα μὲν ἐστι φόβος, ἀνεφ' ἐν τὴ ἀφῶς πατὴ ἐκ ἐστι φόβος. ὁ γὰρ ἐστι ὁ τὴ θανάτῳ μνημονῶν. καὶ ὁ τὴ αἰῶνι τὴ ἐξομολογήσεται σοί, φησὶν ὁ μακάριος Δαβίδ. ὅτι τὴ κελεύει τὴ δεσπότου αὐτὸν καὶ τὴ ἀγνοῆσαν πλημμέλειαν, ὁ Θεὸς οὐτὸς μαστιγοῦ λέγων· ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος ὁ γνὼς τὸ θέλημα τὴ κυρίου αὐτοῦ καὶ μὴ ἑτοιμάσας ἢ ποιήσας ἀφῶς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς, ὁ δὲ μὴ γνὼς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας. οὐτὸ δὲ καὶ τὰ ἑκούσας, ἢ ὁκ λόθῳ πρατιθέμενα ἀφῶς τὸ δὲω ἀτὸ ἀνὸ ὕδωρ καταπιμπάνει, γνωκεῖν τὴν δὶ Μωϋσῆν. καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· λάλησον φρὸς τὸς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων· ψυχὴ ἐὰν ἁμάρτῃ ἀκουσίως ἀπὸ πάντων τῶν προστεταγμένων κυρίου, ὧν οὐ δεῖ ποιεῖν, καὶ ποιήσει τὴν ἑνὸς αὐτῶν. ἐὰν μὲν ὁ ἄρχων ἁμαρτάνῃ ὁ κεχρισμένος, ἁμαρτάνει δὲ ἁμαρτίας ἀνὴ τὴ ἡμαστε μόνον ὁν ὁ βοῦν ἀμωμον τῷ κυρίῳ περὶ ἁμαρτίας αὐτοῦ. ἐὰν δὲ ὁ ἄρχων ἁμάρτῃ, & ποιήσῃ τὴν ἑνὸς τῶν ἐντολῶν κυρίου τὸ Θεοῦ αὐτοῦ & ἡ ἀγνοήσῃ· ἀκούσας δὲ ἁμαρτίαν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐὰν ἁμαρτίαν ἣν ἡμάρτε

sive fonte hæretico contra fidem a te fa-
ctam fuisse, non civitatibus absoptione
aut corde non fido. Nos igitur oportuit,
credimus nobis post pontificatus ministerii
reputantes, id est providæ animarum cura
atque diligentiæ, nostatenus moraturæ ad dis-
serere, cum fides a te prodeperit; sed signor
canonis præcipe utentes: ex prima interpre-
latione scriptum tuum una cum eo qui scripsit
fuit, damnate: de rationalibus domini ori-
bus mistrisque doctrinæ tuæ perrigere
gramen, eos tenere per malam fidem mon-
tificaret, privaresque uterna fecondum Christi
ftum vita: pro quibus ipse animam tuam
poluit bonus pastor, & prodeperit quas cir-
fos inclinans, a partis non dicedens fini,
venit in terram, ut perditam recuperans
oveen, propriis humeris ad fonte fecundum
natrum patrem humanitier referret, ac per
vifcera misericordiæ cœlestii gregi connume-
rarer. Sed per longanimitatem infinuatus,
nec poenam infinitam, acceptis misericordiæ
ter precibus Pirhani episcopi, & Ignatii dia-
coni tuorum apostolarionum, qui maxime al-
leveratere, & affirmant, epistondi literas
tum involuntarium esse abreptionem, nec
mentis ac certæ sententiæ opus esse illam ab-
furditatem dogmatis tui. Unde & dicebant,
Satim ac fine mora a pejori degeneratione in me-
lius mutationem in te fore; sic juxta illo-
rum postulatum de eo amante monosilemus,
cujus rei causa nos hortarisi fuit, ut tibi offen-
deremus, non ea, ne quidem fugitive ea, no-
tasse, quod utique per apostolicos nobis
facimus, rigorem canonis per caritatem omis-
tentes, teque adhortantes, non tuæ ca-
cipientes omnino tanquam subjecto huic apo-
stolatiæ fedi, ut tuæ venires, teque canonice
expurgares de his quæ initio creationis tuæ
non pro decoris, Sed ut erimus; inquit, Bea-
bylonem, & non ab Sanata: quoniam pervenit
usque ad cœlos judicium ejus. Non solum enim
ipse incorrectus manisti, sed memoratos
apostolicos nostros decepisti: idque ergo
eos fecisti, quod allatus serpens fecit adver-
sus Adam; deceptorem una fecem cum con-
fitugere, qui a domino magnificatus accepe-
rat. Tu enim (inquit mihi, ut serpens, eos
induxisti, ac perfuasisti ut extenderent ma-
num, ac pro eo ut capereunde scripto nobis,
ad te in modum formulæ mittis, non malum
quemdam & promiscuum gustum, ut illic,
id est de ligno transgressionis, sed pyram &
Gnosticum fundorum partum confessionem:
hanc enim pie ei scripto infermimus ad animæ
tuæ correctionem; tu eam a te repulisti, pro-
que ea adulterine subjecisti abluditatis tuæ
dogmatum, quo manum adjecisset, quem
omnino tibi non profuerunt: tamen vifus
eves irrentire mahis remoniibus, & blandi-
tiis laborum protraxisti eos: at illi levitate
elati, fecisti tuæ, nefiqentes animæ te peri-
culum adire, quod ipi fraudulenter struxerat:
Proverb. 7. *Verba enim fraudulentorum mollia, et feriunt*
intima visceratum. Nec autem illi dicentur: *Qui*
fodit foveam proximo, incidet in eam: et qui
volvit lapidem, in ipsum volvet. Lingua enim
mendax odit veritatem: et vera os adulatum
*ἐυτῶ σωματικῶς. Λόγοις ἐλεγκτικοῖς μακαριοῦ, ἐπεὶ τὸ τέτοιον εἰς τιμωνία σπάλιγχον. Ὁ μὲν ἐκ τῶν τῆλ γνοσίε, ὁ ἀφίεσιν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ ἀνθ. ἀπὸ ἀνθ. ἀπὸ ἀνθ.

firmare: qui hoc substulerit, quod per na-
turam voluntas & operatio falutis nolitæ
fit in domino nostro Jesu Christo, le-
cundum utramque eatum, ex quibus &
in quibus est, naturarum: in quo pro-
per foblatas ejusmodi pias voces, & ne-
ne voluntate ac fine operationis quasi
fine fubftantia ac fine exiftentia in utraque
natura eum effe adftruxifti: quod enim eft
expers omnis fubftantialis voluntatis atque
operationis, deftituitur omnino ab omni fub-
ftantiali exiftentia. Qui præterea fuftuleris
in prefato tuo fecundo fynodali, & hoc,
Omnia anathematizare quæcumque anathe-
matizantur: et per hoc non folum eos
etiam quos anathematizamus, nempe ipfos
impiorum hæreticorum perfonas, anathe-
matizare recules (nam & dogmata a te non
anathematizentur, perfiperum eft te ne
perfonas quidem nefariorum hæreticorum
anathematizare: fiquidem hæreleos ipfo-
rum caufa, non caufa naturæ, eos anathe-
matizamus) fed et etiam omnem omnium
errorum paganorum, Judæorum, hæretico-
rum in te confenies. Si enim omnia om-
nium horum dogmata condemnamus, et
contraria & inimica voluisti; ita vero om-
nia una nobifcum voce non anathematizas
quæ anathematizamus: confequens eft, te
horum omnium errorum confirmatiæ, qui
a nobis five ab ecclefia catholica anathe-
matizatur. Qui igitur ifta fecifti adverfus
catholicam fidem, *Negavefti me, dicit do-*
minus; vos obliti es fenfuum meorum diventi:
Non transfrediteis de omnibus fermonibus,
quos ego præcipio tibi hodie, dextera aut
finistra, ut eas post deos alios, ut colas
eos. Et erit si non audieris vocem domi-
ni Dei tui, et cuftodiis et facias omnia præ-
cepta ejus; & fiatuta ejus, quæ ego præci-
pio tibi hodie: & veniet super te omnes hæ
maledictiones et apprehendent te. Fac enim
tua & cogitationes tua fecerunt hæc tibi.
Hæc malitia tua, quia amara eft, quoniam
attigit usque ad cor tuum. Quamodo igitur
dicis, Non fum polluta, nec ambulavi poft
fuperimpofitiones novitatem? Vide viai tuas
in cavoie impreffas, & cognofce quid fecerit:
quoniam fi abluveris te nitro, & multiplicaveris
tibi herbam, maculatus es in iniquitatibus
tuis coram me, dicit dominus: donec con-
vertens convertas te fonetie, & cum per
piam confeffionem diligis in rancorde tuo,
Et in tota anima tua, & in tota mente tua.
Hoc eft enim primum & magnum mandatum,
recte credetie in dominum ac Deum no-
ftrum Jefum Chriftum, juxta fanctorum
patrum & probatorum atque univerfalium
conciliorum doctrinam. Et nunc melio-
res fac vias tuas, & dogmata cordis tui
emenda ab omni hæretica pravitate: fic e
di vocet dominii Dei tui. & ceffabit domi-
nus ab omnibus malis quæ dixit in te. Ne
igitur amplius per ea quæ fecifti, aut in-
cite ftruis, ut alii pro te fcribant, patro-
cinetis lapietati, fed eam potius et hære-
ticam accufa. Non enim jam homo pertinens
a malitia fua dicit, quid feci? *Erce enim*
judaitis contendo tecum, dicit dominus cum dici-
Non peccavi: quia contempfiti me nobiscum,
ut duplices faciem vias tuas. Quapropter
cognoofcere cognofce, quemadmodum di-
ximus, quod depofitus is ab omni facer-

γματα σου γενέσθαι, καθαιρεθέντος τοῦ διόρθωσιν τῶν δόγμασι, διὰ τοῦ αὐγάσου τῆ ἀτόλμῳ θέγματι, ὡς ἐν αὐτοῖς ποιήσαι πολλοὺς κρεῖττον ἀνθρώπου τὸ φόνον ἀδικαιῶν, καὶ ἀναγκάσαι τοὺς ἀκάκους τῆς ἡμῶν σωτηρίας, καθ' ἑκάστην, τῆς ἀξ ὡν ἐν αὐτοῖς ἀφόρου τὸν κύριον ἡμῶν Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἰς ὃν δὲ καὶ τὸν τῆς ἀνθρωπίνου φωνὴν ἀπαγόρευσε, ἀνεδείλωτο τὸ ἐνεργητικὸν, μᾶλλον δὲ ἀόνατον, καὶ ἀνύπαρκτον τὸ ἐκάστου τῶν ὀνομάτων κατακλείσας. τὸ γὰρ ἀπαν ἀμόρφου ἐν ὑπόδοσι δεῖλόνων καὶ ὑπεγνίας, καὶ πανταῖας ἡμῶν δὲν ἐκ ἐνδίκου ἀκάζεμε. σωκαιτᾶν δὲ ἀφοῦ τάτοις τὰ ἡμῶν τὴν ἀδέκτον σωνοδικὴ, καὶ τὰ τάτα ἀκαθάματῶν σὲ ἀκαθαρτιῶν, ἐν δὲ τάτε μὴ μόνον καὶ τὸ ἀκαθαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἀκαθαρτῶν ἀκαθαρτιῶν, τοὺς δὲ ἀκαθαρτιῶν ἀκαθαρτιῶν τῶν δὲ ἀκαθαρτιῶν ἀκαθαρτιῶν ἀπὸ σὺ, τὴν δὲ ἀκαθαρτιῶν τὴν ἀκαθαρτιῶν ἀκαθαρτιῶν ἀκαθαρτιῶν: ἀπὲρ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν χάριν καὶ τῆς τῶν φύσεως ἕνεκα, τάτης ἀκαθαρτιῶν. εἰ δὲ τὰ καὶ τάτων ἀπάντων πλείω, Ἑλλήνων, Ἰουδαίων, αἱρετικῶν καθ' ἑαυτὸ θέλεσθαι σε. εἰ γὰρ ἡμῶν τάτων ἀπάντων ἀπαντα κα κεκρεμμένα ἐν ἑνὶ χρόνῳ σε τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας· σὺ δὲ αὐτὰ συμφώνως ἡμῖν ἐκ ἀνεθεματίζεις, ἀπὲρ ἀνεθεματίζομεν, εἴκοτος ὅρα τῶν τάτων ἀπάντων πλείω ἐκίρνας, οὐ μὴν ἡμῶν τὴν καθολικὴν ἀνεθεματίζεθαι. τὰ γὰρ πάνω ἀπαναφερόμενα τῆς τῶν ὀρθοδόξων πίστεων ἀνεθεματίζεται, λέγω κύριε. καὶ ἐπὶ τῶν τῶν ἀνεθεμάτων ἀνεθεματίζεθαι ἐν τῷ ἀνεθεματίζεθαι ἐν τῷ ἀνεθεματίζεθαι ἐν τῷ

XIII. AD ECCLESIAM THESSALONICENSIEM.

De Pauli damnatione, ejusque hæresi fugienda.

Christum diligenti clero & populo sanctæ Dei catholicæ Thessalonicensium ecclesiæ, Martinus servus servorum Dei, familia ejusdem catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

UNIVERSITATIS copifex dominus noster Jesus Christus, cum initio hominem fecisset, ad tutelam ejus vitæ proprium ipsi largitus est mandatum, præcipiens id nullatenus transfregedi, ne foliationis mandati fructum perciperet propriam dililutionem, id est, mortem: quod, cum accidisset, innotuit: ut omnes timore dominum timerent, nec amplius ad mandati prævaricationem facile caperentur a diabolo, qui nos primitus decepiffet. Unde humaniter falsti ipse nostræ proficiens, inimicitias posuit inter nos & eum qui fefellisset, eaque volvit petenes esse: quas artificiose augens, cum incarnatus homo secundum nos factus est, clamabat, dicens: *Non veni pacem mittere in terram, sed gladium*; has quo non accipit, inimico vitæ nostræ diabolo omino fit amicus, inimicitias foloreos, quas inter nos & ipsum dominus posuit: defficienfque a Deo vivente perpecatum mortificatur, quo hominem natura in seipsum armata est, & affectionibus corruptitur, quam naturam pacificare volens ipsius opifex, propritum, ut dictum est, in terram adventens gladium dedit, qui evangelicus secundum ipsum prædicationis sermo est, omnem ipsiatem pratacque inipiatem cendens semper ac demetens, commendans vero orthodoxam in ipsum confessionem in ils, qui eam firme colludunt. Quando igitur, dilecti fratres, nobis, qui per gratiam ipsius facerdotes sumus, evangelice prædicationis sermo creditus est, ut cum sapientia & fide tuemur ejus dominum, catholicam nempe ecclesiam, integram atque immaculatam ab iis, qui eam violare ac ledere propantur, necessitate vobis nostum facimus, jubente maxime hoc nos facere ipso domino per prophetam dicentem: *Consilamini, consilamini populum meum, dicit dominus: loquimini ad cor Jerusalem: consilamini eam, quia impleta est humilitatis ejus.* Nam is qui pastor ejus vocatur est, mutatus est in lupum, eamque humiliter conatus est per ea quæ simple in nos dogmatizavit; quippe qui cœlestem panem, qui per carnem in terram ad nos adventi, non appositit: vobis fiscere ac fine innovatione in cibum rec- porum ad vitam æternam, per apostolicam paternamque doctrinam: sed apposuit cibum Aegyptiacum, ut ec- dirinam hæreticam, quam sequitur foleri, non confirmare cor hominis. Studuit enim non solum initio propofionis fuæ intelligendam inquinamentorum secum, confudinem per literas suas hæc apostolica lodi imponere, licuit ab eo missis apocrisiarius, Pithano episcopo & Ignatio diacono tum eorum offendimus; sed nunc quoque do-

Deut. 10.

Isa. 40.

Τῷ φιλοχρίστῳ κλήρῳ & λαῷ τῆς Θεσσαλονικέων ἁγίας τῆς Θεοῦ καθολικῆς ἐκκλησίας, Μαρτίνος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, ἡ Ῥωμαίων ἁγίας ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας.

Ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατασκευάζε ποίησις τὸν ἄνθρωπον, φόβος & ἐνεργεῖν σωμήρισιν τὸν ἀυτὸ ζωῆς, τῶν οἰκείων αὐτῷ δεδόμενον τοῦ νόμου, & ἐνεργεῖν ἐκείνας τὰς ἀνομίας τὰς ἐκείνου ἐν ἐξουσίᾳ ὑπὸ τὸν ἀκούσαντα τὸν διάβολον. οὗτος ὁ νόμος ἡμῶν ἀπόστολος τὸν ἡμῶν σωτῆρας & ἐχθρὸν ὑπὸ τὸν ἀκούσαντα ἡμῶν & τὸν ἀπολέσαντος, εἰς τὸ ἀδικεῖν τὸν ἀνθρωπον τὸν ἡμῶν σωτῆρας & ἐχθρὸν ὑπὸ τὸν ἀκούσαντα ἡμῶν & τὸν ἀπολέσαντος, εἰς τὸ ἀδικεῖν τὸν ἀνθρωπον, ἡν ἀπέχεις ἐστὶν ὑπὸ τὸν ἀκούσαντα ἡμῶν & τὸν ἀπολέσαντος, ἐβόα λέγων. οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μάχαιραν. ἣν ὁ μὴ δεχόμενος, φίλος πάντας τὴν ἐχθρὸν τὸν ἡμῶν ζωῆς διάβολον, πλὴν τὴν ἐγθρὸν ἐν ὁ οὐδεὶς ἔθνος, μετὰ τὸν ἀυτὸν & αὐτῷ. & ἀφανιζόμενος ἀπὸ Θεὸν ζῶντος, & πεφαίνομενος τῇ ἀμαρτίᾳ, ἵν' ὁ τῇ αὐθρώπων φύσις καθ' ἑαυτὸν ἀποκαθιστῶν ἐν τοῦ πρόσωπον τὸν ἀνθρωπον, τὴν αὐτὸν ἐπιφάνειαν ὁ τοῦτος δημιουργὸς, τὴν οἰκείας ἐπὶ τὴς γῆς, ὡς εἴρηται, & ἐνεργήσαμεν δεδώρηται μάχαιραν, ὅπερ ἐστὶ ὅτι κατ' αὐτὸν εὐαγγελικὴ κηρύγματος λόγῳ. τέμνων δὲ πιστὸν & ἀνθρέξων πάντα ἀπὸ ἐξόμενος, σωζόμενος δὲ τὴν οἰκείαν ὀρθοδόξου ὁμολογίαν, ὡς νῦν βεβαίως τοῦτο μαρτυρόμενον. ἐπεὶ καὶ ἐγκαιρεῖ ἀξιοῦμεν ἡμῖν τὸς κ' χάρις ἀυτὸ ἱερῶσα, ὅ τὸ τοῦτο διαγγελικὴ κηρύγματος ἐπιτεθεῖν λόγος, ἵνα μὲ φρονῶσιν τὸ πίστεως τὴν οἰκίαν αὐτῷ φιλαξόμεθα, ἡγοῦν τὴν καθολικὴν ἐκκλησίας ἀσυλόν τὸ & ἀπεκηλέσον ὁν ἡμῖν τοῦτοις κυμίλωσιν κατηκεγορήσιν, ἀσεγκαίμενος γνωξίζομεν ὑμῖν μάλιστα τὴν παρεγγυῶντος αἰτεῖτον ἡμᾶς αὐτὸ τὸ κυρίου διὰ τὸ προφήτε λέγοντος. & ἐκβοᾶτε, & ἐκβοᾶτε, & ἐκβοᾶτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός· ἱερεῖ λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλὴμ. & ἐκβοᾶτε λέγατ αὐτῷ, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπεινώσις αὐτῷ. οὗ ὁ καλεῖτε ὑμῖν ποιμὲν, εἰς λύκον τὴν ἀντικατέβη. & ἐκ ταπεινώσεσι τὸν τὸν ἐπεχείρησε, ὅ ὧν ἀπεβῶν πρὸς ἡμᾶς ἐδίδαξε· μὴ τὸν μόνον ἄρτον, & ἐπὶ γῆς δὲ σκέπασε πρὸς ἡμᾶς φοίνησιν & ἐν ἐξ ἡμῶν ἐν ἀνθρώπος τὸ & ἀκρωτηρίασμὸν εἰς ἀρῶσιν καὶ τὸ σῶν τὸς ζῶν αἰώνιον δὲ τὴ Ἀποστολικὴ καὶ παραδοκὸν ὁ μόνον· ἀλλὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν τροφὴν, ἡγοῦν τὴν αἱρετικὴν δόμα κακῶν, ὅτις μαλλὸν ἐνοῦσε, ἀλλ' ἐπιβέβαιε καρδίαν ἀνθρώπου. ἐπιτιθεσε δὲ ὁ μόνον & κρυφίμοις τὴν ἀυτὴ πτοβολὴν τὴν δολερὰν ἀπατρηλὴν τῇ αὐτῷ μεκρματοῦ διὰ τῇ αὐτῷ γράμματα τὴ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικῷ Θρόνῳ Δρόμῳ, καθὼς καὶ τῆς παρ' αὐτῷ ταλεσόν ἀποκεκτισεῖσε ἡν Πιθανὸν τὴ ἐπισκόπου, καὶ Ἰγνατίου τὴ διά-

δικκόνου τὴ ὑπουκοῦν & ἀπεστείλαμεν ἀνεσόν· ἀλλὰ καὶ νῦν τὴ τοῦτον αὐτῷ δόγματον ὑπόλωσιν ἐπιεῖξεσε· γράψας & ἐν τὴ κλῆσιν τὸν εἰρηνῆμον ἀνδρῶν τὸν ἐπιστόλες αὐτῷ καὶ τὴ σφάλματα γνωρεσάντων αὐτῷ, καὶ πρὸς τὸν ἴσον ἀποκαλύπτων φῶς καὶ γνωρεῖν δόγματος τὴ & θεοσεβίστος ἡμῖν ἐν τὴ ἀγίαν ἀποστόλων, & τὸν γνῶσιν τὸν ἐκκλησίας πατρῶν· ἵνα κτῆσι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐκκλέσας, τὴν οἰκείαν ἀνοβλάστοντα γνῶμαν. ὁδὸ & μὴ τὴν ἐνγνωστὸ τὴ ἀλαθείας μὴ ἀείκτα τὴ λήγοντα· ὅτι ἀρχὴ ἐπεγκρανίας ἀστίβεια. & ὁ κρατῶν αὐτὸς, & ἀκρωβρότον βλεδόγμαστα. διὰ τὴν ἐκτεδόζεν εἰς ἀνθρῶπο τὸν ἐπεγκρυφὲ & κατηγεῖαν εἰς τὴν ἀυτὸ· & τὸ ἀκμὴ κλεκρκόσεσι τὸ τὴν ἀφῶλα αὐτὸ τὸ δικαιοῦν· & τὸ ἀδὲ ἐν τὸ ἐπιμέλεσι ζῶν αὐτὸ ἐπιμέτ γὰρ κερὸς τὴ θεῖον δογμάτων & κεκλίσεν κατεφρόνησε, & αὐτὸ τὸ πρὸ ἡμῶν τὴλὸ ἔτοιμ, ὁσδόσεν & ἀφρωσπόσεσιν, & ἐπεδόν τὴν ἀε κα τὴ τὴν ἀνθρῶπο τὸν πατρῶν ὁμολογίαν, & τὴν κατέκεστιν τὸν κοσμικὸν, τοιοῦτοι λόγον, ἡ καθολικὴ ἐκκλησία τὴ ἀνεκκλεῖσε δυσκοῦσιν ἀφεστεῖν, & ἐκβαλεῖν τὸ τὴ σέκεσι κεκτεσμένε· ἀνεγνωρεῖ τὴ ἀβίκοσι, ὅτι, τὴς ἔκρεσε ἐκκλησίου ἀφόδεκτοι, & πάντας τὴς πρόσβγοσσι θεοῦ· ἵνατ' τρονοεφάλιμον ἀόδε ἐ ἀμαρτωλὸ & σωμφορήμων τὸ τὴς ἀνεβεῖας αὐτὸ. & τὴς γνῶσιν τὸ αὐτὸ, γνωκεῖν λόγοις, & ἐκτὸ κακὸν τὴ αὐτὸ δικάσεσι ἐκεγνῶ ἐκκλησίας· ἀθῶρον. & ἐκ ἀνθρῶπος αὐτὸ δικαίον· & μὴ ἀφίστασε τὴ ἀμαρτία, δὶ ὧν ὁ τὴ ἀφ' αὐμεστε· & ὡς δοκῶν ἀφοκλάτε τὴ νεκρὸν τὴ κεφαλὴν αὐτὸ κόπτε. ἐπεφρόνεν τὴς γρσσὶν αὐτὸ, & τὸ ἀνὰ ψιθυρίσεσι, & ἀλκοῦσιν πρὸσωπον αὐτὸ. λέγον δὲ τὴλὸ· ὅτι ὁ ἀστὴ ἀφῶν πίστοσι, μὴ ἀωλιθόσεται. & ὁ κοινωνῶν ἀπεπεφὸ, & ἀνθρῶπον ἀνεβεῖν, ἀπόβλεπον πάντας ὁμοῦ ἐγκαταὶ τὴ πάνε ἀκκεσε· ἀδκμωσὶ δὲ ἐν γνῶσιν πανγνῶλωσιν, & τὴ γνῶσιν· σάμα σὴς τὴν ἀυτὴ ψυχῶν, μὴ ἀφεῖλλῆς εἰς τὸ ἀνέτον, ὠσὴ σὴς & κατρῆ ἀφεκγῶν, εἰ τὸ ἀῖθ· ἀῖε, μόνοτε σωμαρκοῦσθε, & ἀξιόλεσε σωμὲν αὐτὸ. & ἀδρῶν ὅτι & ἀλλὰ ἀφτοῦ μὴ ἀπτοῦε, & ἀνθρῶπε τὴ ἀκκεσε· & ἀνθρῶπε τὴ ἀκκεσε τὴν τὴν τὴ τὴ τὴ

strationem perfectæ ejus cum Deo & Patre, & cum matre ac virgine connaturalitatis & consubstantialitatis. Habentes igitur talem fidem, multa libertate utimur, & non licet adversarii superindutis laciviunt formulis & expositionibus, sed paternis & synodalibus catholicæ ecclesiæ monitis parcentis, hæc ad Deum & Patrem per ea quæ nuper a nobis Synodalitet gesta sunt, intimavimus, quæ & vobiscum nunc loquamur, nihil indoctilium aut peregrinum ac novum prædicantes, sed quæ indisertis, & didicitis, & accepitis, & in vobis jugiter radicata sunt. Quæ enim est spes nostra, aut gaudium, aut corona gloriationis? nonne vos coram ipso domino nostro Jesu Christo, & nunc, & in ipsius adventu? quandoquidem multa mihi ad vos libertas est, multa gloriatio pro vobis, repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra, quam propter dictum hominem fluminimus: *Quis enim infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror?* inquit divinus apostolus. Quoniam & vos, carissimi, hujusmodi noltam pro vobis scientes solicitudinem, & edocti diligenter a divinitus inspirata scriptura, *quod nulla est participatio justitiæ cum iniquitate, nec societas luci ad tenebras, nec conventio Christi ad Belial, nec pars fidelibus cum infidelibus*, neque consensus templo Dei cum hæreticis; omni custodia custodite cor vestrum, nullam participationem habentes, nec foriptatem, nec confensionem, nec contestionem cum hujusmodi nomine: ac ne ulla ratione affentiamini ejus doctrinæ, sed assidue permanentes in sanctissima nostra fide, servite Deo in conscientia pura. Spiritualis autem ministerium perficiant vobis qui ibi sunt presbyteri & diaconi, qui diligenter & acceptabiliter reftam catholicæ ecclesiæ nobiscum doctrinam sociipsum, quæ nuper ad vos a nobis scripta est: & abjicientes omnem hæresim ac novitatem, quæ ab apostolica prædicatione condemnatur: quonique, ut dictum est, ille fol contingat, aut alius pro illo canonice elegatur pastor bonus ac verus, quique animam pro ovibus ponat, imitatione principis pastorum Christi, in loco patetur vos collocant, & super quam reflectionis educans. Ipse autem, qui nos vobiscum confirmat in divinissima ejus confessione, quique unxit nos ac signavit, deduxit atrahonem Spiritus in cordibus nostris, lanctificet vos perfecte, spiritusque vestrum & animam & corpus integra atque irreprehensibilia custodiat, receptorum in fascula sacrarum quæ reprominti diligenti-bus eum, Amen.

XIV. AD THEODORUM.

Commemorat ea quæ Nicæ passus est, cum inde a Calliopa exactus vi sheptus, Constantinopolim missus est.

Martinus Theodoro sincero affectione dilecto fratri.

QUONIAM agnovi ut potui ea quæ in scriptis a vobis significata sunt, ἀδὲ ἐν οἷς εωμίζεκεν, ἐπτε τὴν ὑπὲρ τὴν ἀθρωπίνην, ὃ τὴν ἀκτίνα ἐν τὴ κτίσει, ὥσπερ φόνε, ὑπὸ ὑπόκρισ ἐκεφνῶν, ἀφὸς ἀπόδοξῆν τὴν ὑπὸ τὸ ἀνὸ τὸ Θεὸ & πατρὸ & τὴν μήτρα & παρθένο σου Χρόνιας, & ὁμοσόσιόν. ἔχοντες οὖν πανόπλιν ἀλήθεῖα, πολλὴ παῤῥησία χρώμεθα, & οὐ κωλύεται ἡ ἐξ ὑμῶν τὴς παρακλήσεως ἐκεβρόμενος τὸν ἡμῶν ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ τὴν πεποιεὸς καὶ συμπόλοὶς τὴς καθολικὴς ἐκκλησίας ἀγχιμμεθῶν κηρύγμασι, τοῦτο πανταχῆ τὴς πίστι διὰ τὴ ἀρτίως παρ ἡμῶν σωμόλεῖν ἀφεχθέντου, ἐγκωμιάζομεν, & τὰ ἀφὸς ὑμᾶς κωὶ ὀκλήρομεθα, μηδὲν ἐνεόμενοι ἢ ἔξω κηρύσσοντες, ἀλλ' ἀστρὸ κλόσται & ἐμιδόστι, & τὰ πεφιλλίστε, τὰ ἔθνη ὑμῶν ἐξίζεμεθα διὰ πάντ. τὶς γὰρ ἡμῶν ἐλπὶς, ἢ χαρὰ, ἢ ἐγκωμιον καυχήσεως; ἢ οὐχὶ & ὑμεῖς ἡμεφοδὸν τὴ κυρίου ἡμῶν Ἰεσοῦ Χρεστὸ πάντ & ἐν τῇ αὐτὸ παρουσία, ἐπειδὴ πολλὴ μοι παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, πολλὴ μοι κωλόχησις ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερεκβεκόμεθα τῇ χαρᾷ, ἐνὶ πάντ ἡ ὑμῶν ἡμῶν, ὧν δὴ ἐὰν ἡμεῖς ἐπλίξομεν ἀλήθε. τὶς γὰρ ἀδόξεται & ὑμᾶς ἀγαπᾶν τὴν πουτὸν κωὶ ἀφὸ ὑμῶν γνωριζόμενος μόνον, & ὑδαχ ὑπτεὸ ἀκεῖδὸς ἐν τῇ ἀποστόλου λογίῳ, ὅτι ἀνόμεις μεσὴν δικαιοσύνη & ἀνόμια, & ἐὰν κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος, ἢ τὶς συμφώνησις Χρεστὸ πρὸς Βελίαρ, ἢτε μερὶς πιστῶ μὴ ἀπίστω, ἢτε συγκατάθεσις ἀγαθοῦσιν πρὸς ἀμεταφὴς, πᾶση φυλακὴ τηρήσατε τὴν ἐκκλησιαστικὴν φόνεμον καὶ ἀλοιόκοντα τὴς δόγμασιν αὐτὸ, ἀπὸ τὴν ἀκοὴν ἀφὸς τὸ πάντο ἀπὸρ ἡμῶν μόνοῦ. καὶ ὑδὲν τρόπον συγκατατὸθέμενοι τὴς δόγμασιν αὐτὸ, ἀλλὰ φυσιβόμενοι ἀν τὸ ἀγωνιστὴ ὑμῶν πίστοι, ἀσβλάστε τὴ Θεὸ ὡς ἀκόμα σωζόντε. τὸν δὲ τὴς ἀκόμου λόγου, ἐν τὴ πλάστει ὑμῶν, οὐ δύνεται περεβλίσεν τὴ καὶ ἀπόκρισι, ὁ ἀεεμῶν & ἀπαρκλόστω τὸ ὀνόμα τὴς καθολικὴς ἐκκλησίας σωὶ ἡμῶν ἐφεῖρεν δόγματα, τὴ παῤῥὴ ἡμῶν ἀφτὶ ὑμῶν μάρτυρα ὑμῶν· καὶ ἀποδεκλόμεθα πάσαν αἵρεσιν & κρυπτομένον τὴν τὴς ἀποστολικὴς καταδεκλόσεῶν κηρύγματε· ἐχρὴ δὲ οὐ εἶπε, ἢ ἐκκλῆν· πολλὰ ἐπὶ ἀφρόνεσι, ἢ πλέον ἀν' ἀκόνα κωνόνας χρόνοσιν ἐν πουμὶν κωλὸ & ἐλπὶ τὸν, & τὸν τὴν ἀκῶν· ὡς ἐπὶ ἢ πρόβατα, ἀμμὴ τὴ ἀγρεπλεῖν· Χρεστὸ ὡς τὸν ἀγλὸν κατασκωνῶν ὑμῶν, & ἐπὶ ὑδὲν ἀπαπιστοῦσι ἐκτρέφων, ἀυτὸ δὲ ἐβεῶκεν ἡμᾶς τὴν ὑμῶν τὸ τὴν αὐτὸ θρόνον ὑμῶν λογῶν & χάρας πάντε & ἐφεκνῶμεθῆς, & ὑδὲ ἐ ἀφεῖλεν τὴ πλάμεστε ἐν τῇς καρδίας κρίθῆ ἀγνόστα ὑμῶν ἀλοιπὸν, & ἀδλλάφεν ὑμῶν τὸ τὴν μὲ & τὴν ἀφεῖμ & τὴν ἀμεμπτὸν διατηρῆσε χαμεῖφθῆς τὴς αἴωνας αὐτὸν & ἐπυγχάνετε τὸν ἀγαπᾶν αὐτὸν, ἀμὴν.

in paucis verbis exequar. Cum enim ab ecclesia quæ vocatur Constantiniana, in qua exercitus me qui armis confriuxerat, in præsentia Exarchi & Theodori cubicularii, seu cleri, clara voce diceretur: Anathema habeat quisquis dixerit vel credideritis, quia Martinus usque ad unum apicem fidem mutavit, aut mutaturus est: & anathema habeant qui in orthodoxa fide ita usque ad mortem non permanserint. His audiitis, Calliopas coepit rationem reddere, aliam fidem præter quam nos venemus, non esse, neque uliter credere. Sed hoc propter eos qui audiebant, non propter fidem dicere. Et fciire te volo, dilectissime frater, de fide quam significasti, nec non & falsis calumniis, quas adversus veritatem proponunt quia opitulantibus nobis orationibus vestris, ac omnium fidelium Christianorum, qui vobiscum sunt, & vivens & moriens fiduciis nostræ fidem defendam, & quemadmodum beatus Paulus apostolus docet: *Mihi vivere Christus est, & mori lucrum.* De falsis autem accusationibus, quas noviter hæretici faciunt, abjicientes veritatem Christi Dei, qualem omnino potestem hominibus veritatem loqui, qui Dei veritati resistunt? Tibi igitur eadem ratione, dilectissime frater, per eum qui judicaturus est mundum ipsum per ignem, qui & reddet unicuique secundum opus suum. Ego aliquando ad Saracenos nec literas miti, nec quem dicunt tumquam qualiter credere debeant, aut pecuniam unquam transmisi, excepto domnazat opitulabam illue venientibus servi Dei capsa eleemosynæ, quibus & modicum quid præbuimus minime ad Saracenos transmisimus. Porro de domina nostra gloriosa semper virgine Maria, quæ Deum & dominum nostrum Jesum Christum peperit, quam omnes sancti & catholici patres Dei genitricem appellant, utpote quæ Deum hominem genuit, falsum contra me, inte contra tuos ipsorum animas iniqui viri tellificati sunt. Nam quisquis beatum fuerit omnem creaturam & naturam humanam, ubique eo qui genitam est ex ea, venerabilem temperque ipsum, matrem videliicet domini nostri non honorat atque adorat, anathema sit & in præsenti sæculo, & in futuro. Sed hominem occidunt quæstores, scandala objicient ad scandalizandos nobis.

SUBSCRIPTIO. Dens te incolumem custodiat, smantissime fili.

XV. AD THEODORUM.

Ejusdem argumenti cum præcedente.

Martinus Theodoro.

NOSCERE volunt: cara vellica dilectio, qualiter de fede sancti Petri apostoli, licut unus pastor solitarius ab ædificio, capius fuerim. Et miror quia fuper hoc me inquirere voluisti, cum prædicenti dominus noster de neqvam temporibus illis dilcipulis suis: *Quia in diebus illis erit tribulatio, qualis non fuit ab origine mundi usque nunc; & nisi quia abbreviati fuit dies illi, non posset fuffinere omnis caro. Sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.* Hoc in pauciis de antichristo dicitur. Nam & sanctus Paulus locundum datum fibi gratiam spiritus pronuncuavi dies illos Timotheo dilecto suo, dicens: *In novissimis diebus discedent homines a fide, & verietate audiem avertent, fiepius amantes, avari, & cetera.* Et credo mihi, dedicatissime fili mi, non videndum tempus aliud, nisi manifeste hoc, in quo fint initia dolorum, quemadmodum dominus prædicit adventum antichristi. Et mihi breviter dicere necessarium visum est, antequam in toto mundo pravaleat judicium, & finem cursus tradam, hoc mihi expedire arbitratus; quo alisi mala mihi præparantibus, exultem potius quam flean. Igitur, ut ejus qualiter subiaceat & dudum fim a Romana urbe, oil falsum audies accidentum. Omnis præfixi per totum tempus, quæ mediobantur; & fumpto meipso cum omni cieo meo, privatim manfi in ecclesia salvatoris nostri Jesu Christi, quæ cognominatur Constantiniana, quæ prima in toto mundo constructa & stabilita est a beatæ memoriæ Constantino imperatore, & est ipsa episcopium. Illic enim omnes non fuerium morabamur a die fabbati, quando Calliopas cum Ravennati exercitu, & Theodoro cubiculario, introivit civitatem. Nili ergo in obviam ejus quoldam ex clero: quibus fuscepit in palatio, affirmit & me cum eis esse. Cum autem quæsiffet, & non invenissiet, dixit primis cleri: Quia non cum voluimus adorare, sed eras, quod est dominica die, obvii ei etimus, & falutabimus eum, quia hodie non fuffecimus. Porro, dominico die datis miffis in præsidia fancta Dei ecclesia, fuspicatus ille tumultum non fam collegi propter diem, nunciavit hoc: Quia multum fatigati fumus et itinere, & non poffumus occurrere hodie, fed eras omnimodis occurremus, & adorabimus fanctitatem vestram. Ego vero ipse gravitter infirmus eram ab Octobrio mense usque ad prædictum tempus, id est usque ad festodecimo Kalendas Julias. Ergo fertis fecunda diluculo mitti chartularium fuum, & quoldam ex obleqvio fuo, dicens: Quia arma præparasti, & armatos habes iuros, & multitudinem lapidum collegisti ad repugnandum: & hoc necessarium non est, nec aliquid inde fieri permitto. Cumque præfens audiissem hanc, necessarium magis non habui, qualiter hoc fieri reddorem, quam mittere illue qualiter ad eum episcopium, & si arma vel lapidem vidiffem, ipsi testimonium perhibeerent. Cum autem iliest, & nihil invenissiem, fubintuli eis per verba, quod nunquam aliquando aliter, fed fiemper per complexionem & fallacem accusationem incedebent adversus nos, & cum in adventu infamis Olympii vani oqvidum hominis cum armis me hunc possitle requellere fatemur. Ego itaque ante altare ecclesiæ lectulum meum habebam in quo jacebam: & noadum transfacta media hora, ecce exercitus cum eis veniens in ecclesiam, obumbrati omnes tenentes lanceas & fpatium fuas; quin & antea fuos paratos una cum fcutis fuis & facta fuit illic qvæ nec dicenda fuit. Quendoadum nunque in hiemali tempore ventovalde flante folia ex arboribus concaffa eadem, ita percutiebantur armis candelæ fuscæ ecclesiæ, & retunfæ excutiebantur in pavimentum: & aqvidabrat fanitus qui in eadem febac cecidiga velut tonitrus qvidam horribilis tam ex pessura armorum, quam ex multitudine candelarum ab eis fractarum. Qvibus confestim introeuntibus, jussio a Calliopa procedit ad presbyteris & diaconibus, in qua humilitatis mææ abjectio continebatur, quod irregularitet & fine lege episcopatum fabrispuffem, & non essem in apostolica lede diagnus inffinus, fed omnipotentia in hanc regiam urbem transmitti fabrogato in loco meo episcopo: quod necdum aliquando factum est, & fiepro quod nequidem fieri habet: quia in absentia pontificis archidiaconus & archipresbyter & primicerius locum præfentant pontificis. Dum ergo hæc moveniur, cuæ de fide gesta fiorant, jam manifestari vobis, Quod autem præparati non fuerimus ad repugnandum, molius judicavi decies mori, quam unue cujusemque sanguinem in terram fundi. Quod quidem & fine periculo hoc gestum est, non paucis, quæ non plaruerunt Deo, malis affectis. Eadem itaque hora dedi meipsum ad exhibendum imperatori, & non retiidendum. Porro

1. Cor. 12.

2. Cor. 6.

Matth. 24. 21

1. Tim. 4. 1. Cor. 15. 2. Tim. 3. 4.

Psalm. 1.

ro acclamantibus mihi, ut veritatem dicam, A quibuldam ex clero ne faceremi hoc, nulli eorum accommodavi aurem, ne subito fierent homicidia. Sed dixi illis: Sinite mecum venire ex clero, qui necessarii mihi sunt, episcopos videlicet, presbyteros & diaconos, & absolute qui mihi videntur. Respondit Calliopus: Quotquot voluerint venire, cum bono veniant. Nos eis quam necessitatem non facimus. Respondi ego: Clerus in potestate mea est. Exclamantes autem quidam ex facerdotibus, dicebant: Cum ipso vivimus, & cum ipso morimur. Post hoc cœpit dicere per le Calliopus, ut qui cum ipso erant: Veni nobiscum ad palatium. Nec hoc facere recusavi, led exivi cum eis in palatium eadem feruenda feria. Et tertia feria venit ad me omnis clerus, & rogaverunt eum, ut paverant ad navigandum mecum; qui etiam res suas jam imitterant in ea quæ vocabantur levamenta; & alii quoque quotidiè præparabantur clerici & laici, qui festinabant pervenire ad nos. Eadem ergo nocte, quæ illucescit in feria quarta, quæ erat tertiodecimo Kalendas Julias, circa horam quasi sextam noctis, telerunt me de palatio, retrusis omnibus qui mecum in palatio erant, usque ad res diversas, quæ mihi in via & hic erant necessariæ: & non nisi cum sex puerulis & ancillis eduxerunt nos ex urbe: & cum immisissent nos in unum eorum quæ dicebantur levamenta, circa horam plus minus quartam diei ad portum pervenimus. In ea sane hora, qua egressi sumus ab urbe Roma, flatuvirus exiens obseratæ portæ, iterum eas obseraverunt, & sic remanserunt, ne exirent a civitate aliqui, & venierunt ad nos in porto, donec illinc navigaremus. Unde tertiæ feriæ nobis effecta est, ut omnium eorum res, qui in levamenta missi fuerant, in prædicto portu dimitteremus, & mox eadem die moveremur. Et pervenimus Kalendas Julias Mesenam, in qua erat navis, id est carcer meus. Non autem Mesenæ tantum, sed & in Calabria: & non tantum in Calabria, quæ subdita est magnæ urbi Romanorum, sed & in plurimis insularum, in quibus nos vel tribus menibus peccata impediuntur, nullam compallionem adeptus fum: excepto duntaxat in insula Naxia, quonam ibi annum fecimus, mensi lavati doobus vel tribus balneis, & apud urbem manfi in hospitio quodam. Et ecce quadragintæ & septem diei sunt hodie, ex quo non mensi calida nec frigida aqua rigare me, & effluxi & refugi totus, quoniam ventris fluor & in navi & in terra usque ad præsentem horam requiem mihi omnino non dedit: & in ipsa quoque necessitatis mea hora cum gestatures fuerunt, totus conquassatus corpore, ea quæ necessaria sunt percipere ad confortandam naturam non habeo, quia quod habeo tædet me lumere, cum id habeam penitus in fastidium. Sed credo in virtutem Dei quotuna conspicit, quia cum de præsenti vita fubducus fuero, exquirentur de his omnibus qui me persequuntur, ut saltem fic ad pœnitentiam ducti, ab iniquitate sua convertantur.

SUBSCRIPTIO. Incolumem te custodiat Deus, fili dulcissime.

COMMEMORATIO EORUM,

quæ fuerint, & sine Dei respectu alia sunt a veritatis adversariis in sanctum & apostolicum nostum reverendissimum & martyrem Martinum papam Romæ, per episcolum cujusdam Christianissimi, directum his qui sunt in occidente, seu Roma, & in africa, orthodoxis patribus.

AFFLICTIONUM mærores & lacrymas, & communemque sine cessatione ac mœstissimam vocem, quæ in dolore ex imo cordis prolata est, puto autem quæ & profertur Deo ab his qui sunt Romæ, adhuc autem & in omni loco dominationis ejus degentibus sanctis famulis Dei, & fidelibus populis, ex quo facta est perfectio adversus sanctissimum patrem nostrum, Deo beatissimum & fidelem faceridotum principem & apostolicum universalem papam, & per hoc adversus catholicam ecclesiam: puto autem hæcfenus hunc eundem mororem retineri in vobis, & multum solicitudinem habere vos, scire quomodo peractum est contra eum, quando exultatus est & perfectutione pulsus a Roma navigio usque Byzantium. Hæc in mente habens ego humilis & peccator famulus vester, quædam quidem exterius solicitudine multa addidens; plurimorum autem propriæ contemplatur factus, indignus miliitis beatissimi & pretiosi facerdotis nisi, judicavi literis reminiici, & nota facere, claraque constituere vobis beneficiis, atque per vos omnibus fidelibus & zelum habentibus cultura divina: quatenus cognoscentes cum cordis mœstitudine mecum illum propheticum fermonem proferatis: *Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fonteem lacrymarum, & plorabo die & nocte cœsorum* catholicæ ecclesiæ & omnium Christianorum, imo perditionem, propter ea quæ acta sunt in beatum & Deo plonum dicem veritatis & prædicatorem qui. Meruntam Deo gloriam, qui dedit ei virtutem & fufferentiam flabilem in tentationibus quæ supervenerunt ei a contrariis virtutibus & viris, in expugnando & viriliter dimicando pro cultu Dei, infrapaffibiles & fpe firma usque ad mortem ponens animam suam, utpote imitator ejus qui cum conflituit athletam dominus ejus ad infortunioum pro veritate dimicare. Ea equidem, quæ illi Romæ gesta sunt in beatum & adamantinum fpiritualem patrem, faceidotumque principem domnum Martinum, & vos fcitis, ejusdem periculis luctatus est, videns gladios vibrantes & acutas contortos adversus, & tentos a pluribus militibus paratum habentibus infiere enfes, & commutare a vita beatam, in circuito altaris altantibus, & in toto templo cathedralis ecclesiæ Romæ, quæ cognominatur Conflantiniana, in qua facerdotio fungens recubabat in fortibus & grabato ipfe beatus æger! & quomodo contritus animis, & artubus conflictus, impulfus & expulfus, raptus & extractus ex apostolico throno, in quo Deus eum conflituit loco, inspectorem sui apostolum, & prædicatorem orthodoxam veritatis. Sed vere ifte non fecit pretiofofum animam fuam fe, fed profuit eum ulque ad mortem, initans, licut dictum est, dominum fuum dicentem: *Bonus pastor animam suam ponit pro ovibus suis*, quo falvaret ubique eraatem & perditam plebem ab infortuniis noftris temporibus hæreticis. Tradiitur igitur Romæ de catholica ecclesia sancti Joannis, a potentibus hujus faculi his qui hoc erant ministerio digni ministri, atque cuftodibus, deportius est ad portum, & conjectus est in lembos & navigantibus, licut scitis, cuntisque juxta Avidum, in infulam quæ vocatur Naxos, non concesfirum beato illi apostolico viro cuftodes peoitus contingere terram, dolentibus proprie pedibus ejus, cum ipsi per loca conferent, & omnino a quiescerent. Hi autem qui per loca erant facerdotes, & cetteri fideles regionis ipfius, dirigebant monetes beato illi cuftodi utilitatis ejus, non parvæ multotiens quantitatis: quas quidem directæ fpecies & quantitates cuftodes beftiales continuo eorum eo diripiebant, improprietofa & amara plurima congerientes in eum. Ecce autem, qui manufcula detulifient, injuriis & verberibus afficientes dimittebant, dicentes ad eos: Quoniam quicunque diligitis ifum, inimici eftis reipublicæ. Numquidnam hoc folum ei non valebat inferre dolorem incomparabilem fuper infirmitatem quæ eum æger deptimebat? Exinde igitur pœnitentes ab Avido quendam, cuftodes qui retinebant eum, nunciaverunt in Byzantio adventum & captionem ejus, proferentes adversus eum plurima mala, hæreticum & rebellem. Denique adversfarum proclamantes, & fubvertentem universam terram Romanorum. Cumque tandem pervenisset Byzantium beatus ille primo decimo die Septembris mensis, in portum prata Euphemiæ nuncupatum Arcadianum, reliquerunt eum a mane ministri ufque in horam decimam recubantem in grabato navis, eratque licut fcripsum eft, fpectaculum omnibus angelis & hominibus. Accedebant enim ad eum homines, quos propter feriales mores hujuces diserim, & fubrogari, ut conjicio, talis contra fanctum papam agebant, qualis Chriftianis fcilicet non oportet. Moratubus nobis in litore, tota die eram incedens dolore plenus & amaritudine, ea quod videretur talem fanctum virum ita dojectum esse non folum autem, fed & talia eloquta quibidam ethnicis probra contra eum, nihil aliud quærebam, nili ut auferretur animo meo ame. Dehinc circa folis occasum venit quidam feriba nomine Sagolevs cum multis excubitoruni; & aufferentes de lembo poluerunt in gellatorio, doxeruntque in cuftodiam excubitoruni, quæ cognominatur Prandcaria. & fecit eum inclaufum fub multa cuftodia, præcipiens excubitis cuftodibus, ut nullus penitus fciret civitatis, quia eft in eodem excubitu. Fecit ergo fanctus idem apostolicus claufus, & fine participatione penitus cuftodiebatur aliequa, nonquia tres dies. In ipfa vero nonagefima tertia die, quæ eft dies parafceve, mane tulerunt eum de cuftodia, conflituendum in cella facellarii, jubentes priidie eum esse in cuftodia, quod & factum eft. Jufferunt autem eum introducendum, & introducerunt in portatoria fcilla: erat enim penitus æger, præcipue autem infirmitatis diebus jam nivgutione & affiftione cuftodiæ per tot dies effectæ. Intendens autem in eum primus, qui præfidebat facellarius cum reliquis principibus a longe, jussit eum surgere a fetculo, & ftare. Ajentibus quibuldam ministrorum non valere eum ftare, turbatus præ multa ira facellarius exclamavit, eum esse autem & quidam de cuftodia, jurgare eum & allare cum fabuloum hinc inde: quod & factum eft. Sacellarius autem injquit ad eum: Die mifer, quid tibi mali intulit imperator? Tulit a te aliquid? opprefit te vi? Ille autem tacebat. Tunc ait ad eum facellarius imperativa voce: Non respondes? ecce nunc ingredientur accolatores tui. Et continuo cum fermone introducti funt plurimi accolatorum contra eum. Omnes autem erant mendacii filii, & discipuli eorum, qui dominum noftrum Jefum Chriftum netaverunt. Contradicebant vero fando verb, quemadmodum prænominti fuerant. Et ait eum voce eorum prædicatur & præjudicatur. In quibus quidam eorum paulo ante interrogati ut reftimonium perhibeient, tentabant dicere veritatem, licut mos eft: & continuo turbati qui prætendebant certamen hoc, incipiebant valefdi minis increpare eos, donec fuderent eis profertæ quæ erant convenienia in mortem beati & jufti viri. Conteaplans tamen ipfe papa introeuntes teftifices, fubridens dixit: Ifti funt teftes? fic habet ordo. Erant enim primi ingredientes nomine quidem milites, lupaces autem & bellales fententia: & quidam eorum qui erant Olympii, cum quibus erat & Andreas, qui fuerat ejus notarius. Erant autem inter accofatores infelices Imericus & Theritus, & reliqui numero quafi viginti, primores militis & reliqui accofatores. Jurabant autem ad fanta evangelia, & fic teftificabantur. Primicerius fane omnium accofantium erat Dorotheus patricius Ciliciæ, qui jurans dixit, quoniam quinquagintta capita fi haberet, non oporteret eum vivere, eo quod folus fubvertit & perdidit universum occidentem, & deleruit: & te vera omnis conflii fuit eum Olympius, & inimicus hominis, da imperatoris & Romæ urbanitatis. Videns ergo jeftus vir introeuntes eos & jurantes fine parcitate teftificatores, compaffus perditioni antmacum eorum, ait ad eos qui præidebant principes: Obfecro vos per Deum, nolite peripare eos jurare, fed absque facramento dicant quæcumque volunt, vulgo facite quæcumque volunt. Et quid opus est certum jurando perdere illos animas fuas? Ingrefio equidem uno tefftium, & dicente, quoniam conjurafftifes fecit eum Olympius, & milites præparavit ut jurent: interiorem vita Dei periculos vir, fi hæc ita fe haberent, respondit: Si vultis audire veritatem, dico vobis fequentia: & cœpit dicere. Quando fuerat ille in illa die cum Romanis ab imperatore. Et hoc tantum dicente beato illo, aliud quid non concessum eft loqui. Sed continuo ante omnes incipiens eum clamore Teftibus: inquit Non inferat nobis hæc de ftipe, de duello nunc feruteris, quoniam & Romani, & non Chriftiani fumus & orthodoxi. Et respondit idem vir juftus, Ultimam: Veumamnon inveniemus in ifta die quæ dicitis omnis teftem etiam in hoc. Denuo inter accofantes teftes, ait ad eum præfectus Troilus. Quilis homo es tu, quoniam cessares & audiens talia contra imperatorem nitentem effudisfem Olympium, non prohibuiffi eum, fed e contra conlensiffi ei? Ad quem continuo dixit ipfe beatus apostolicus papa: Dic domine Troile, quando fuit fcitis etiam vos, & nos audivimus, Georgius a magiftratibus, qui erat ex monachis, ingreffus eft hoc in urbem a cafris, & talia verba locutus eft, fecitque res tales; ubi eras tu, & qui fuit tecum, quoniam non reftiftiffi ei, fed e contra concionatus eft ofbis, & quos voluit palatii exulavit & prohibuit? Interumque fub Valentino, cum præcepto imperatoris indutus eft purpura, & confedit ei, quo jeratis vos? non eratis hic? cur ergo non prohibuiffis eum dicentes: Non attingas tes non opportunus tibi? nonne omnes e contra conveniffis ei? Quomodo habebam ego tali viro adversus ftare, habeeti præcipue brachium universæ militiæ Italiæ? an potius ego illum fecisti exarchum? Verumtamen denuo obfecro vos per dominum, quodcumque vultis & definitis literi in me, citius expedite. Novit enim Deus, omnem nihi dona ;ribuiftis, quæcumque me clade jugulaveritis, nonnemo omnes e contra dominum de ministratibus, Sagolebam vidiffet, facel-

sacellarius, si sunt foris alii aliqui, qui debeant testificari: respondit scriba: Sunt, domine, plurimi alii. Deficientes autem hi qui præsidebant, sancto & venerabili sffante viro in conspectu eorum, & possibilium Spiritu cum sancto firmante, dixerunt sufficere testes. Erat quippe interpres eorum, quæ a sancto dicebantur, verborum Innocentius confiliarius Thomæ, qui erat ab Africa: & cum interpretarentur ea quæ a beato viro dicebantur, non ferebat, videtes ignita jacula sancti Spiritus a Deo honorabili viro contra eos prolata: sit ad Innocentium cum furore: Cur nobis interpretatis quæ dicit noli dicere quæ dicit. Surgens ergo continuo sacellarius cum plurimis qui confederant ei, ingressus est nunciare imperatori quæque ipse voluit. Educentur autem sanctum apostolorum virum de cella judicii, magis autem ex aula Caiphæ, in geltatorio sedili sedentem, & illatuerunt eum in medio atrii quod erat ante cellam sacellarii, & imperialis thabuli, quo conferveratur omnis populus convenire & spectare sacellarii ingressum. Circumdederunt eum exsubitores, eratque omnibus spectaculum formidabile turbis. Posit paululum ergo, jusserunt inferri eum in solarium expositionis, ut esset ibi quatenus prosiceret imperator per cancellos trichinii sui ea quæ futura erant fieri. Erat itaque multitudo populorum usque ad hippodromium conferta convenientium illic. Structorem ergo exterorum virum in medio solarii diipositionis, præsentia totius senatus subnixum hinc & inde. Facta est ergo constipatio labitio non minima, & extens ab imperatore sacellarius apertis januis trichinii in solarium, dividens universum populum justit. Veniensque ad sanctum ac venerabilem virum Martinum apostolicum, dixit ad eum: Vide quomodo Deus te duxit, & exaltavit in manus meas. Tu nitebaris contra imperatorem, quid tibi fpei erat? Ecce dereliquisti Deum, & dereliquit te Deus. Et continuo exclamans sacellarius quemdam afflautium excubitorum tonforem, præcepit fine mora auferre plachnion femur & apostolici atque præcipui pastoris omnium Christianorum, qui orthodoxam sanctorum patrum & Spiritum confessionem, hoc est fidem confirmavit, & novi erroris auctores, novos videlicet hæreticos, cum impiis dogmatibus eorum canonice & synodice anathematizavit. Cum ergo incidisset plachnion beati viri excubitor, & corrigium compagiorum ejus, flatim tradidit eum sacellarius præfecto urbis, dicens: Tolle eum, domine præsecto, & continuo membratim incide illum. Cum his autem omnibus justit afflantibus anathematizate eum, quod & fecerunt. Non respondeant autem hujusmodi voci vigiliti virorum animæ. Sed omnes quique hoc ipsum videbant, & audiebant quia ait Deus in conspector eorum quæ fiebant, demisso vultu cum multa mœstitudine tribulati. Suscipientes ergo cum carnifices, exuerunt exterius ejus pallium facerdotalis stolæ, & lendentes alatunticæ, quæ erat interius a summo usque desensum, circumplexerunt exterius ejus ad latum ejus exterior, & per omne corpus ejus trahentes eum vi, non concesserunt penitus et alicubi tetidere ex & animum refocillare, sed a palatio dusexunt eum publicantes & dehonestantes per medium civitatis ad prætorium, & gladius coram eo. Erat autem dolor magnus beato illi, & inenarrabili: oppido enim erat fessus & infirmus, præ tantis incommodis futurus relinquere A animam a pressura passionum & tenuitate corporis: Attamen gaudens spe confortabatur in domino: & quo magis cum afficiebatur & vexabatur, eo lereno obtutu ductus cum multa constantia animæ justus, cum uno solummodo indumento a summo dissitio in duas partes, & linea cinctorio sequebatur, adeo ut interiora ejus appareremondo nuda panderentur, & multifaria quidem continuo populorum conspectis quæ fiebant, gembantur, ut veritatem dicam, & lacrymabantur. Pauci autem ministrorum fatanæ gaudebant, & subsannabant, & capita transferentes, ficut scriptum est, movebant, dicentes: Ubi est Deus ejus, & ubi fides ejus, & ubi doctrina ipsius? Qui cum venisset in prætorium dehonestatus, & a carnificibus vinculatus cum gladiis, conjecerunt eum in unum carcerum cum homicidis, & post unam quasi horam tulerunt eum inde, & transposuerunt in eam quæ dicitur Diomedis custodia, in prætorio præfecti: Tanta autem infantia & vi trahebant eum vinculis nexum, ut dilaniarentur crura & poplites ejus, & sanguis effluerex per ascensum scalæ ejusdem custodiæ. Sunt enim scopulosi & asperi valde, ac penitus in altum perrecti gradus. Erat autem ipse beatus præsentis vitæ proximus jam carere, suppliciis animæ deficiente etiam ante gladium, cum jam non valeret concendere cum se trahentibus. Introducentes ergo eum quomodoque in custodiam, decidentem sæpius & iurgentem, posuerunt in scamno indutum cilibit & catenis. Tunc enim, quando traditus est a Caiphæ Pilato ut crucifigeretur, hoc ell a præfecto, continue cum eumdem carnifices, gravatus algoribus vexabatur: erat enim intolerabilis hiemis. Imperatorem, si gravissima ferri pondera, & nullus adeat ei hominum ejus proprius, excepto uno solummodo clerico adolescente: quique commanens ei in custodia, & superfluus lamentabatur magistrum, sicut Petrus. Erat etiam convinctus magister custodiæ eidem beato, quoniam fit erat mos, ut quicumque in custodiam convinctiretur magistro custodiæ. Erant ergo duæ mulieres, genitrix & nata, prænominatæ custodiæ claves tenentes, quæque alpicientes importabilem dolorem sancti illius, qui inter tot parentum ejus, quæ adserant, algore quatiebatur durissimo: motæ compassionibus quærebant aliquam exhibere misericordiam eum eo, & contegere eum, sed non audebant propter convinctum & offodientem carnifices. Petabant enim actutum venturam cesuram ut trucidaretur. Post quasdam vero horas, cum vocassent quidam ab imo ex ordine militiari magistrum vigiliæ carnificum, delectatos eo, una cum illorum regulibus illorum pietatis viscere ducta, accedens, amplectansque bellatorem Christi & apostolicum patrem, portansque reclinavit eum in proprio toro suo, contegens eum utiliter & involvens. Manfit autem ibi quo ad vesperum sine voce. Vesperæ autem facto, misit ad eum Gregorius præfectus eunuchus et cubicularius majorem domus suæ, cum parvis carbaris, qui reflexit eum, dicens: Ne deficias in tribulationibus, confidimus in Deum, non ponteris. In quo magis aggravatus ille beatus ingemuit. Abstulerunt autem ferrea vincula continuo ab eo. Sequenti vero die abiens imperator in patriarchium visendi gratia Paulum patriarcham, (proximus enim erat morti) narravit ei quæ contumatia fuit in sanctissimum virum. Ingemiscens vero Paulus, & convertus ad patrem dixit: Hei mihi! hæ hoc ad abundantiam judiciorum meorum actum est. Percontatus autem ab imperatore quamobrem hoc dixerit, respondit: Numquidnam, domine, non & miserabile talia pati pontifices? Tunc attentius adjuravit imperatorem sufficere ei in his quæ passus est, nihilque amplius sufferire. Unde audiens beatus ille ac apostolicus vir, quod non suscepit quod expectabat, non gratum habuit tale promissum, sed penitus mœstus effectus est. Festinabat enim explere bonum certamen, & abire ad eum quem dedierat. Interea beatus Paulus, & Pyrrhus residere nitente, atque quibusdam ecclesiæ contradicentibus & prohibentibus, libellumque ejus publicantibus in palatio, afferentibusque quoniam & a beatissimo Paulo anathematizatus est: Pyrrhus reprobatus est facerdotio propter libellum quem fecerat Romæ, & multa commotione facta, post dies octo defunctio Paulo, dingitur ab imperatore ad Diomedis custodiam ad magnanimum papam Demosthenes rescriptor & collaborator sacellarii, & libellissus eum eo. Intrantes vero dixerunt ad eum: Dominator noster existimo imperator mihi nos ad te, dicens: Ecce in quanta gloria prius consistens, in quidem ordinem tetipsum duxisti: nemo tibi fecit hoc, sed tu ipse tibimetipsi. Ipse autem nihil aliud respondit, nisi solum hoc: Gloria & gratiarum actio per omnia sol immortali regi. Dicit ad eum Demosthenes rescriptor. Significavit tibi dominator, dic nobis ea quæ de Pyrrho exparteriachia hic & Romæ subsequente gesta sunt. Pro qua causa abiit Romam? justus, an propro propiorio? Respondens pontifex papa dixit: Propcio propotio. Ait Demosthenes: Libellum illum quomodo fecit? compellente aliquo? Respondit pontifex vir: Nemine, sed propria propotione. Demosthenes inquit: Veniente Pyrrho Romam, quomodo suscepit eum sanctus vir Theodorus decessor tuus papa? ut episcopum? Respondit ejusmodis papa, & quomodo non? qui prius quam veniret Pyrrhus Romam, manifeste fecipsit huc, hoc est beatus Theodorus ad Paulum, utpote ad eum, qui indecens fecerit, & ultra thronum invaferit. Deinde autem sponte fua ad eodem Pyrrho veniente Romam ad vetiga & beati Petri, quomodo non haberet eum suscepere præcessor meus, & honorare, utpote episcopum? Respondens Demosthenes dixit: Vere verissimo sic se habet. Unde autem Pyrrhus ea quæ ad eum fecerunt, quæque erant necessaria? Dicit beatus: Manifeste de patriarchio Romano. Ait concertator: Qualis papa debatur ei? Respondit honorabilis vir: Vos, dominus mei, metetisti ecclesiam Romanam? Dico enim vobis, quia quisquis venit illuc miserabilis homo hospitari, omnia ad ultum præbentur ei, & nullum immunem fuis donis fanctus Petrus replevit venientem illuc: sed pauis mundissimus & vita deversa damnat non solum ei, sed & hominibus ei pertinentibus. Si ergo in miserabilibus hominibus hæc fiunt, qui venit etiam honorabilis sicut episcopus, qualem sumptum habet suscipere? Dicit ad eum Demosthenes: Nos didicimus, quia vi fecit libellum Pyrrhus Romæ, & quia lignea vincula suffinuit, & multa dolenda passus est. Respondit vir ille beatus, & dixit: Nihil tale factum est. Nam nisi quia formidine aliqui tenentur, non possunt forte loqui veritatem. Hic tunc Constantinopoli plurimi, qui tunc erant Romæ, & fciunt quæ ibi gesta sunt. Ex quibus interim superest Plato patricius, qui tunc exarchus erat, quique direxit homines suos tunc ad Pyrrhum Romam: percontamini eum de his si mentior. Verumtamen, quid volumus plurima quærere? Ecce in manibus vestris extinctis me, & quodcumque

A que vultis conformate in me. Deo indulgente in vestra est potestate. Utique & nimbatim incidistis carnes meas, sicut præsectio justissimi pro me cruciatetis, non communico ecclesiæ Constantinopolitanæ. Ecce hic sum, examinate me, & tentate, & inventietis experimento gratiam Dei, & fidelium fermonum ejus. Iterum Pyrrhus in medium venit, qui rotiens anathematizatus & nudatus est divino honore. Stupefactus autem Demosthenes rescriptor, & admirans super hac vere magnanima pape audacia, atque constantiam quam Christo in morte sua, equidem ad hoc positus erat calis pallionis. Similiter & hi qui consequentes erant ei flupentes, accepto libellario seriatim cuncta dicta a beato viro conscribentes, recesserunt. Fecitque reverentissimus papa in eodem Diomedis ergastulio octogintia quinque dies post primas nonagintatres, hoc est omnes simul CLXXVIII. Venit ligitur Sigolela scriba, dicens, quia justus sum sufferre te hinc, & transferre in domum meam, & post dies duos dirigere te quo justerit mihi sacellarius. Interrogante autem papa quo ducendus esset, vel in quem locum, nolunt si dicere. Rogabat ergo sanctus ille, ut linetur in eadem cultodia, quousque exulatetur, & ad horam auferretur de cultodia: & nec hoc concessum est ei. Sed circa octavam fabbati dicit venerabilis papa his qui erant in ergastulo: Accedite fratres, vale facinus, quia ecce nunc aderit, qui auferat me hinc. Et hæc dicente eo, hæserunt linguli caliceu. Et ingressi leroque vidit ante multa constantia atque gratiarum actione, dicit ad unum concurrentium libi dictum, qui erat ibi: Veni, domine fratter, & da mihi pacem. Erant porro præcedtis fratres illic, sicut mihi ipse referebat in illa hora, qualia, ut conjicio, discipuli illius contemplantis dominum in cruce. Non valens ergo, ut ajebat, cohibere spiritum, vocante eum beato ad osculum irrogit fratter in eo. Cum eo autem mihi presentes omnes lamentabamur fertetii lamento. Anxiatus in hoc vir beatus flagitabat omnes ne ita faceremi, leroeno obtutu dicens. Et impositis venerabilibus manibus super vertices ejus, dixit ad eum: Bona fant hæc, domine frater, hæc funt opportuna, & te oportet ita facere? hæc funt parta? cum e contra nunc debeas gaudere super me. Ad quem illius cum contrifatione dixit: Ecce, domine frater: Deus pater, laudet Christi. Lætor in gloria, quia dignatus est Christus Deus nostler propter nomen fuum hæc tetomnia pati? fed lamentor omnium perditione. Salutantes ergo omnes eum, recesserunt. Veniens igitur continuo scriba, & auferens eum, totulit in domum fuam. Dictum est ergo, quia in Cherfonam exulatur: & post dies aliquot consumitus est, quia illic clancula ergo transfertus est ipse sanctissimus apostolicus vir. Veniens ergo illuc, post dies aliquot scripsit epistolam in Byzantium ad quemdam libi tatillimum, et illis videlicet, qui hunc propter dominum, & ob rectam fidem ejus amabant. Cum esset in magna tribulatione & exilio idem sæpe dictus pater nolter sanctissimus constitutus, postulans aliquantum spectetur libidula, propter anathemata & frequentes, graveque ægrimonias corporales, ungustisque omnimodas regionis illius, ea quod nihil libi inveniretur, præcipue tritici, quod quidem illic nominabatur, non autem inveniebatur. Unde cum jurejurando scripsit, quia navicula illo veniente, & parum tritici habente ad commutationem falis, vix potuerit emere ex eo unum tritici modium quasque solidis, cum multa & hoc precibus. Dicit

fas autem angustias scripsi sancta ejus anima pati se ibi: non solum corporalibus angustiis, sed etiam habitantium & dominantium ibi malis oppressus, ita ut penitus contritus male pejus moreretur, fossione violentet dominantium in Byzantio. Quamobrem quæso vos ego humilis & peccator famulus vester, a Deo honorabiles patres, ut quemadmodum ego vita mihi & sodalis diligentissime declaravi vobis, hoc est imminentes tentationes beatissimo papæ propter restitam confessionem in Christo dominio, & propter anathematis ruptam in novos fidem hæreticos: quamquam ex multis, parva tamen quæ potui dirigere, scripsi: ita & vos zelum habentibus cultura Dei, explicate eadem, & hortamini initiari eum, & traditiones ejus, & non solum retinere fecundum imitationem ejus, & non communicare omnino contraria sentientibus. Obsecrantes etiam pro me indigno famulo qui scripsi, quo cum eo & vobiscum invicem misericordiam a Christo Deo nostro in sæcula, amen. Objit quinto idem sanctissimus ter beatus apostolicus Martinus papa, recens reversa confessor & martyr Christi Dei nostri, in eadem exulatione Chersonæ, juxta ejusdem ad dominum Deum petitionem, quam obtulit ei cum lacrymis, existens navi, & calcans terramilam, id est, ut in ea finiret vitam, bonum certamen certans, cursum martyrii consummans, & bonam fidem servans, mense Septembrio, die sextadecima, in qua felicissimæ martyris & fidem cultodientis orthodoxam Ecpiscopæ pretiosissima & beatissima fecundum anno cicatum celebratur memoria, "indictione quartadecima. Positus est autem ita tumulis sanctorum extra muros Cherlonitarum civitatis quali Radio uno, in pretiosissimo & reverendissimo templo sanctissimæ & præ omnibus sanctis colendæ, castissimæ & immaculatæ, perhonedisæque gloriosissimæ & excellentissimæ omnium creaturarum, gratia plenissimæ, gaudium facientis & tribuentis dominæ nostræ, propriæ natura & veritate solius Dei genitricis sempet virginis Mariæ, quæ cognominatur Blacherines: factus typus imitabilis omnibus, qui bene vivere & decertare elegeriis & volueriis, pro ea, quæ verissime est veritas. Cujus virginitis, cujusque consortiolis intercessionibus, Christus verus Deus & salvator noster, qui insefabiliter & sine fomite ex ea processit propter genus humanum, esset & nos & conservet nos, & omnes fideliter audientes, omnemque populum quem acquisivit in sinceritatem fidei & convertisionem, in pace & dilectione perfecta, & omnis justitiæ usque in finem. Cui est cum Deo Patre & Spiritu Sancto in deitate ena substantia, æquus honor, virtus eadem, sine tempore regnum, semper principium, sceptrum sege, gloria perpes, majestas similis, per infinita sæcula. Amen.

XVI. AD QUEMDAM SIBI CARISSIMUM.

De exilii sui calamitate.

INDICAMUS germanæ caritati vestræ, domine frater, quia postquam ipsi fuimus cum quod ferox dicitur a Constantinopoli, navigantes sancta quinta feria cœnæ dominii, pertranivimus Phacum, per diversa loca transiucantes Iidus Maris, & Cherlonem perveniimus. Ergo gerulus barum, qui prajenem, vobis tradit epistolam, post triginta dies post nos a partibus Byzantii venit Cherlonem. Et gavisi sumus super adventum ipsius, æstimantes quod ejus expeditione missa nobis ab Italia effect in terram hanc, quæ dederent nos eo veniente consolari. Et cum interrogassemus, cognovimus ab eo, quod nihil huc detulerit ab Italia: & miratus sum, & glorificavi Deum meum etiam in hoc, quoniam licet feri, tribulationes nostras dispensat: maxime cum fuerit in hac terra & necessitas talis esset, ut panis in ea tantum nominetur, non tamen periratur videatur. Quoniam nisi mittantur nobis ex partibus illis sumptus, vel a partibus Ponti, hic vivere omnino neqnimus. Spiritus enim promptus est, caro vero infirma, ut etiam ipse nosti. Neque enim dispensatio quæ vis potest in hac terra illatenus inveniri in solatium saltem modici sumptus. Sic ergo, ut dictum est, transimilum fuerat illinc frumentum, & vinum, aut oleum, & alia quædam quoquo modo, festina prout potuerit mittere nobis. Neque enim hujuscemodi mala, ut ceor, offendi sanctis, qui ipsi hidem sint, vel his qui sunt ecclesiæ illius; ut ulque adeo mandatum domini parvipenderent: præsertim cum apostolus Philippensibus scripsit, gratias agens eis, quod & Theffalonicam & semel & bis in usum ibi miserint, ubi & subdit: *Habeo autem omnia, & abundo.* Si ita. enim peregrinos illic, id est Romæ, ita reficit sanctus Petrus, quid dicemus de nobis, qui proprii servi ejus sumus, & faltem ad monumentum ipsius vivimus et, & in tali exilio & afflictione consistimus? Cognitionem autem feci ad dilectionem vestram quæmadam ipsecterum, quæ comparari debent illis: & hortam, quæ ipsi ad invicem ad tantum habere, ut nolli, ad emendam & mittendam nobis proprer multas necessitates nostras, & frequentes infirmitates,

XVII. EJUSDEM ARGUMENTI CUM superiore.

OMNES desiderium habemus semper literis nostris caritatem vestram consolandi, & relevandi vos a solicitudine quæ vobis de nobis est: vobiscum vero & omnes sanctos & fratres nostros, qui curam nostri proprer dominum gerunt. Ecce & imprarium scribo vobis quæ exaratant nos. Veritatem dico in nomine Christi Dei nostri, Remoti enim ex omni mundana tumbatione, & depositi a peccatis nostris, ecce & ipsa vita cantinuo. Siquidem hi qui in hac regione habitant, omnes gentiles existunt, & gentiles mores accepernt hi, qui hic habitare nosfuntur, nullam caritatem protlus habentes, quam jegiter hominum natura & inter ipsos quoque barbaros crebra compassione demonstrat. Novit itaque Deus, nisi ex vinculis, quæ venisiunt ex partibus Romanæ, ut hi qui hic sunt, nuncupant, parte videlicet Græcorum Pontiçat partes vocantes. Nam nec semel de regione ista usque ad unum trimisium frumentum potui comparare: sed nec alterius cujuslumque generis ipseciem, nisi, ut prædiximus est, ex navicis ilis quæ hac rato veniunt, ut fale onustæ recedant. Sic potuimus emere tres vel quatuor modios nonsimate, usque ad præsentem Septembrium mensem. Usque nunc vero non potuimus de novis geminibus emere, nisi uno nonsimate modios quatuor. Miratus sum autem, & adhuc miror indifferentiem & incompassionem omnium qui quondam mihi pertinebant, & amiorum meorum ac propinquorum, quia fic funditus infelicitatis mese obliti sunt, & nec scire volunt, ut invenio, sive fim super terram, sive non fim. Miratus quoque multo magis sum in eos, qui fuit sanctissimæ apostoli Petri ecclesiæ, quomodo tantam dederunt operam de corpore & membro suo, id est super dilectione nostra, ad reddendos nos fine solicitudine. faltem super corporalibus, quotidianosque sumptu. Nam est autem ecclesia sancti Petri non habet, frumentu tamen, & vino, & aliis necessariis expensa non cares per gratiam Dei, ut modicæ faltem exhibitionis curam gessissent. Qualem putas conficientiam habemus exhibendi ante tribunal Christi accusantibus omnibus tunc & rationem reddentibus hominibus, qui ex eodem luto & massa consistunt? Quæ formido est, quæ cecidit super homines ad mandata Dei omnino facienda, ut timor ab non extiatur? & in tribulationibus tractione usque adeo nos spiritus maligni operiunt? An ita inimicus omni plenitudini ecclesiæ apparet, & adversarius illis? Verumtamen Deus, qui omnes vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire, per intercessiones sancti Petri flabiliat corda eorum in orthodoxa fide, & confirmet contra omnem hæreticum, & adversarium, ecclesiæ nostræ perfonam, & immobiles constituat, & precipue pastorem qui eis nunc præesse monstratur: quo in

CONCILIUM LATERANENSE ROMANUM,

IN QUO CENTUM ET QUINQUE EPISCOPI

Typo Constantis imperatoris proscripto, Monoohelitarum hæresim, ejusque promotores, Cyrum Alexandrinum, Sergium, Paulum, & Pyrrhum Constantinopolitanum condemnarunt, anno domini DCXLIX, tempore Martini papæ I. celebratum.

ΑΡΧΗ ΣΤΝ ΘΕΩ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ, ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ Ἀποστολικῆς συνόδου, τῆς ἡμετέρας ὡς πάντα τὰ μεγαλοπρεπῶς ἀφορισθέντα Ῥώμῃ κατὰ ἀφιερέως ἡμῶν τοῦ κυροῦ τοῦ Ἱερεμίου, Μαρτίνου τοῦ ἁγιωτάτου τοῦ τετιμημένου τέτε, & κάτω Ἀβραγοντος τῆς ἁγίας τάυτης τῆς ὑπὸ τὴν ἱερὰν θήκας ἱερεμίας, οἷς τάυτου & ἀνάθεμα, τῇ πατριαρχικῇ & συνοδικῇ ἀγωνίᾳ τῶν ἀκολουθεῖν τῇ διαγνῶσει & ἀποφάσεις ἐκφοτείας.

Incipiunt Deo juvante ipsa sanctæ & apostolicæ Synodi, quæ facta est in eadem celeberrima antiqua Roma, sic sancitum factum pallionem, & canonicam procurationem Martini sanctissimi ac tet beati Papæ, & totius præfidentis urbis tub fide divine hierarchiæ, ad constitutionem & defensionem paternonum ac Synodicorum dogmatum catholice fecundum evangelium & Apostolicæ ecclesiæ.

CAPUT PRIMUM.

CAPUT SECRETARIUS I.

Ἐν ὀνόματι τῆ Θεῆ & υἱεῖου & πνεύματος ἁγίᾳ ἐστῆ Χριστῆ βασιλεύοντος τῆ δεσπότου ἡμῶν Κωνσταντίνου τῆ εὐσεβεστάτου Αὐγούστου ἔτους ὀκτάτου τῆ προ τριῶν τῶν ἰκτωβρίων ἰνδικτιόνος δεύτερος.

In nomine domini Dei salvatoris nostri Jesu Christi, imperii domini Constantini piissimi Augusti anno nono, sub die tertia Nonas Octobris, indictione secunda.

ΠΡΟΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΥ. Μαρτίνε τῆ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου τέτε τῆ ἀποστολικῆ πάπα τῆ τῆ Ῥωμαίων πόλεως, ἀφοριζομένου τῆ ἐξῆς τῆ ἱερεῖ καὶ τῆτῆ διαγνόντου & τῆ ἐκλεκτῆ τῆ κυροῦ καὶ Θεῆ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰεσῆ Χριστῆ, τῆ ἱστορεῖσθαι Κωνσταντινῆ καὶ συγκροτεῖσθαι αὐτῆ καὶ συκκεκροτῆμένῃ τῆ Ἱεροῦ τέτε τῆ ἱερέω.

Μαξίμε ἐπισκόπε Αὐκλείας.
Δεοδοτῆε ἐπισκόπε Καζήνας.
Μαρίνε ἐπισκόπε Κύτης, καὶ Δεοδοτῆε ἀφεστῆκότε Ῥαβέννης ἐν τέτοι ἀπεκτῆσεν τοῦ Μωάρε ἐπισκόπε τῆ αὐτῆ Ῥαβέννης Νόνου πόλεως.
Σεργῆε ἐπισκόπε Θεήλαυδε.
Ῥεφῆσόρε ἐπισκόπε Μαντουανῆ.
Ἐυφραυῆε ἐπισκόπε Αἰλβάνε.
Βιτάλιε ἐπισκόπε Ἀκυλεῖε.
Ἰωάνε ἐπισκόπε Ὀστῆ.
Πετρῆε ἐπισκόπε Βίβωνος.
Μαξίμε ἐπισκόπε Πισταιῆς.

Concil. General. Tom. V.

A Verbum Græcum omittit Gonsalvus & codices mss. cum ecclesiæ principi Francisci Card. Barberini, qui ad ses Romanis mitis desiderium ex cod. Vaticano ac primo usu.

A Nullo prorsus decidente, vel declinante, aut dimittente eorum, quæ in conspectu domini & sanctorum angelorum ejus in scriptis professi sunt, usque ad pastilum quippiam, usque cum humilitate mea coram perspiant justitiæ orthodoxæ fidei de manu domini & salvatoris nostri Jesu Christi. De humili namque hoc corpore meo & ipsi domino cura est, ut tibi gubernare placet, sive in tribulationibus in indemnitatis, sive in modico refrigerio. Dominus enim propere est, & quid solicitus sum? Spero quippe in miserationes ejus, quod non tardet modo finire meum opus justitiæ curiam. Omnes valtares propter dominum salutate, & omnes qui pro Dei amore meis compassi sunt vinulis. Deus excelsus potenti manu his protegat vos ab omni tentatione, & salvet in regnum suum.

PRÆSIDENTE sancto ac beatissimo papa Martino papa sanctæ sedis apostolicæ urbis Romæ, propositis sacrosanctis & venerabilibus evangeliis in ecclesia domini Dei & salvatoris nostri Jesu Christi, quæ vocatur Constantiniana, sedentibus etiam viris venerabilibus, paristerque cum eo audientibus:

Maximo sanctissimo Aquilejensi episcopo.
Deusdedate sanctissimo Caralitano episcopo.
Mauro Cæsenate episcopo, & Deusdedite presbytero, agentibus locum Mauri sanctissimi episcopi Ravennatis ecclesiæ.

E Sergio Tempianensi episcopo.
Reparato Manturianensi episcopo.
Epiphanio Albanensi episcopo.
Benedicto Ajaceno episcopo.
Juliano Hostano episcopo. *Hostano*
Papino Vibonensi episcopo. *Papiano*
Maximo Pisaurensi episcopo.

Actio I. sub Sacra.

Luciano Leontinensi episcopo.
Viatore Hortonensi episcopo.
Bonito Formiano episcopo.
Majoriano Prænestino episcopo.
Getmano Numanensi episcopo.
Laurentio Perusino episcopo.
Carolo Faraliano episcopo.
Mariano Mebienti episcopo.
Barbato Satrino episcopo.
Calumniofo Alesino episcopo.
Romano Cerellitano episcopo.
Peregrino Mesianensi episcopo.
Crescente Lucrensi episcopo.
Felice Agrigentino episcopo.
Marcellino Clusino episcopo.
Geminiano Velaterrano episcopo.
Martiniano Populoniensi episcopo.
Luminofo Tiferniftiberinorum episcopo.
Potentino Bellitemsi episcopo.
Mauro Tuficanensi episcopo.
Martino Gavinate episcopo.
Adeodato Spoletano episcopo.
Joanne Pæftano episcopo.
Gaudiofo Reatino episcopo.
Laurentio Taurianensi episcopo.
Joanne Tarpeiano episcopo.
Luminofo Salernitano episcopo.
Sabbatio Buxentino episcopo.
Joanne Tarentino episcopo.
Rufino Siponino episcopo.
Adeodato Acherino episcopo.
Gaudiofo Capuano episcopo.
Bonifo Ferentinate episcopo.
Mauro Senogallienfi episcopo.
Mauro Anconitano episcopo.
Bono Ficulenfi episcopo.
Fortunato Auximate episcopo.
Thomate Lunenfi episcopo.
Bonito Ferentofopolymartio episcopo.
Maximo Tiocalitano episcopo.
Paschale Blandanæ episcopo.
Luminofo Marforum episcopo.
Gloriofo Camerino episcopo.
Decorato Tibertino episcopo.
Amabile Oftiensi episcopo.
Albino Portuensi episcopo.
Palumbo Fundano episcopo.
Theodofio "Contronensi episcopo.
Scholafticio Fanensi episcopo.
Elia Lilybætano episcopo.
Aquilino Affinitati episcopo.
Eufebio Atellano episcopo.
Martino Centumcellensi episcopo.
Lubentino Stabiensi episcopo.
Mauro Senate episcopo.
Lato Lucano episcopo.
Theodoro Rofellano episcopo.
Andrea Hydruntenfi episcopo.
Justo Tauromenitano episcopo.
Felice Panormitano episcopo.
Laurentio Tudertino episcopo.

"Crotonensi.

A Λουκιανῷ ἐπισκόπῳ Λεοντίνης.
Βιάτορι ἐπισκόπῳ Ὀρτῆνσι.
Βωνίτῳ ἐπισκόπῳ Φόρμας.
Μαϊωρίνῳ ἐπισκόπῳ Πραινέστης.
Ῥωμανῷ ἐπισκόπῳ Νουμανίας.
Λαυρεντίῳ ἐπισκόπῳ Ἡραϊκλείας.
Καρόλῳ ἐπισκόπῳ Φαραλίας.
Μαριανῷ ἐπισκόπῳ Μεβίας.
Βαρβάτῳ ἐπισκόπῳ Σουτρίνης.
Καλλομνίῳ ἐπισκόπῳ Ἄλεσσης.
Ῥωμανῷ ἐπισκόπῳ Κεριέλλης.
Πεγρίνῳ ἐπισκόπῳ Μεσήνης.
Κρεσκέντι ἐπισκόπῳ Λουκρίας.
B Φίλικι ἐπισκόπῳ Ἀγριγέντου.
Μαρκελλίνῳ ἐπισκόπῳ Κλουσίου.
Γεμινιανῷ ἐπισκόπῳ Βελλοσιτήρης.
Μαρτιανῷ ἐπισκόπῳ Ποπολονίας.
Λουμινόσῳ ἐπισκόπῳ Τυρρήνων.
Ποτεντίνῳ ἐπισκόπῳ Βελλιτρίνων.
Μαύρῳ ἐπισκόπῳ Τικανίου.
Μαρτίνῳ ἐπισκόπῳ Γαβιήνης.
Ἀδεοδάτῳ ἐπισκόπῳ Σπολήτου.
Ἰωάννῃ ἐπισκόπῳ Πεσάνου.
Γαυδιόσῳ ἐπισκόπῳ Ῥεάτης.
Λαυρεντίῳ ἐπισκόπῳ Ταυριανίας.
C Ἰωάννῃ ἐπισκόπῳ Τραπείου.
Λουμινόσῳ ἐπισκόπῳ Σαλέρνης.
Σαββατίῳ ἐπισκόπῳ Βυξέντης.
Ἰωάννῃ ἐπισκόπῳ Ταραντίνου.
Ῥουφίνῳ ἐπισκόπῳ Σιποντίνου.
Ἀδεοδάτῳ ἐπισκόπῳ Ἀκερόνσι.
Γαυδιόσῳ ἐπισκόπῳ Καπούνης.
Βωνίτῳ ἐπισκόπῳ Φερέντης.
Μαύρῳ ἐπισκόπῳ Σενογαλλίας.
Μαυρίνῳ ἐπισκόπῳ Ἀγκῶνος.
Βώνῳ ἐπισκόπῳ Φικελλίνου.
Φορτουνάτῳ ἐπισκόπῳ Αὐξίμης.
Θωμᾶ ἐπισκόπῳ Λόμης.
D Βωνίτῳ ἐπισκόπῳ Φερέντης πολυμαρτίου.
Μαξίμῳ ἐπισκόπῳ Τροκλίνου.
Πασχάλῳ ἐπισκόπῳ Βλανδῶν.
Λουμινόσῳ ἐπισκόπῳ Μαρφῶν.
Γλοριόσῳ ἐπισκόπῳ Καμερίνης.
Δεκοράτῳ ἐπισκόπῳ Τιβερτίνου.
Ἀμαβίλῳ ἐπισκόπῳ Ὀστίας.
Ἀλβίνῳ ἐπισκόπῳ Πόρτου.
Παλομβίῳ ἐπισκόπῳ Φουνδῶν.
Θεοδοσίῳ ἐπισκόπῳ Κοντόνων.
Σχολαστικίῳ ἐπισκόπῳ Φανοῦ.
Ἠλίᾳ ἐπισκόπῳ Λιλυβίου.
E Ἀκιλλίνῳ ἐπισκόπῳ Ἀσσίσης.
Εὐσεβίῳ ἐπισκόπῳ Ἀτελλάνου.
Μαρτίνῳ ἐπισκόπῳ Κεντουμκέλλων.
Λιβεντίνῳ ἐπισκόπῳ Σταβίας.
Μαύρῳ ἐπισκόπῳ Σένης.
Λάτῳ ἐπισκόπῳ Λουκανῶν.
Θεοδώρῳ ἐπισκόπῳ Ῥοσέλλης.
Ἀνδρέῳ ἐπισκόπῳ Ὑδρουντίνου.
Ἰούστῳ ἐπισκόπῳ Ταυρομενίου.
Φίλικι ἐπισκόπῳ Πανορίτου.
Λαυρεντίῳ ἐπισκόπῳ Τουδέρτων.

Ἰωάννῃ

Act. Comm. 60

Ἰωάννῃ

Ἄλβιν.

Ἰωάννου ἐπισκόπου Κερπῆς.
Ἀλβίνου ἐπισκόπου Σηγνίας.
Αὐξανείου ἐπισκόπου Σκωβκλείου.
Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥηγίου.
Βαρβάτου ἐπισκόπου Κοσίνων.
Φίλικος ἐπισκόπου Ταῖνιάνης.
Θεοφανίου ἐπισκόπου Λεχγιτίου.
Ἡριμίου ἐπισκόπου Βλαῖζης.
Ἰουβιανοῦ ἐπισκόπου Φιμανῶν.
Ἀνεστασίου ἐπισκόπου Ναρνίου.
Θεοδώρου ἐπισκόπου Τυνδαρίτων.
Σαπιεντίου ἐπισκόπου Νουμβρίτου.
Μαξίμου ἐπισκόπου Μετίνου.
Γεσιτίου ἐπισκόπου Νεπτῆς.
Λεοντίου ἐπισκόπου Νεαπόλεως.
Πασχασίου ἐπισκόπου Φίσιας.
Ὀπορτουνίου ἐπισκόπου Πίσης.
Δονάτου ἐπισκόπου Μελανίας.
Βωνίτου ἐπισκόπου Ἀλεσίας.
Πεγρίνου ἐπισκόπου Λιπάρας.
Βοηθίου ἐπισκόπου Κόρης.
Βαλεντίνου ἐπισκόπου Ταύρης.
Λουμινόσου ἐπισκόπου Βωνονίου.
Κρεσκεντίου ἐπισκόπου Λιβίας.
Στεφάνου ἐπισκόπου Ποπιλίας.
Καλλισταίου ἐπισκόπου Ἀδριανῆς.
Ἰωάννου ἐπισκόπου Βικοναβίνης.
Ἀποστόλου ἐπισκόπου Πιθηκῶν.
Ἀποστόλου ἐπισκόπου Φιδεντίνας.
Δονάτου ἐπισκόπου Σατίνης.
Ἰωάννου ἐπισκόπου Ὀκριδονίου.

. . . . . .

Ἰωάννου ἐπισκόπου Γαβιοντίνων.
Βικτορίου ἐπισκόπου Οὐζλέων.

A Joanne Carinensi episcopo.
Albino Signensi episcopo.
Augustino Squillacino episcopo.
Joanne Rhegitano episcopo.
Barbato Cumano episcopo.
Felice Tarracinensi episcopo.
Oppotuno Anagnino episcopo.
Firmino Blerano episcopo.
Jobiano * Firmano episcopo.
Anastasio Narniensi episcopo.
Theodoro Tyndaritano episcopo.
Sapientio Numentano episcopo.
Maximo Metinati episcopo.
B Gratiofo Nepesino episcopo.
Leontio Neapolitano episcopo.
Paschale Thermiano episcopo.
Opportuno Pisano episcopo.
Donato Mariantenfi episcopo.
Bonofo Alerino episcopo.
Peregrino Liparitano episcopo.
Boethio Corteenfi episcopo.
Valentino Turritano episcopo.
Luminofo * Bonenfi episcopo.
Crescentio Libyenfi episcopo.
Stephano Popiliensi episcopo.
C Callionifto Hadrianenfi episcopo.
Joanne Vico Sabinate episcopo.
Potentio Potenfi episcopo.
Leontio Tarentinate episcopo.
Donato Satinate episcopo.
Joanne Unnogoritano episcopo.
Stephano Dotensi episcopo.
Joanne Gabopolitano episcopo.
Victoriano * Uralenfi episcopo.

Act. sub Sacra.

* Firmiani

* Grecc. Bonolenfi.

* Uzalenfi

Theophylactus primus notariorum apostolicæ sedis dixit:

Τῷ διελαλοῦσιν τὴν ἱερὰν ἐπιστολὴν διὰ κάστου βιβλίου, ὡς δίκαιον, ἀκολουθοῦσα τοῖς ἀνοῦν λόγοις, ἡ τάξις τῶν ὑπεστῶν μακαρίτων σωθήναι τὴν ἀφορὶ ἐπιστολὴ τὴν ὁσίας αὐτοῦ ἱερεῖς, τοῦς ἀκτοῦ ἐκβοῆς· τὸ ἀκριβὲς αὐτοῦ ἐπὶ ἔστιν ἀκίνητον τὸ ἀτρεμὲς ἀμάθεις πιθανότητι· ἀκάτω ἀκόντων ἡ ἐπιστολὴ κεκτημένος· ἡ τοῦ ἐγκωμίου μὴ αὐτὸ ἔστιν, ὅσπερ δεῖ ἀνωτέρω, ἡ εἰς σύνταξιν τῶν Θεοτόκων· ὅμως ὁ σὺν τῷ αὐτοῦ ἀκριβεῖ τρόπῳ ἀφίλκοντα διεγνῶ τὸ πνεῦμα, τῷ εἰς ἀνάπαυσιν τῶν Θεοτόκων· ἐκκαρπωλαίου δὲ, ἡ φιλοδοξία τῆς τοῦ ἡ χάρις ὡς ἐγὼ, ὁ κεκοιμῶν αὐτοῦ σωμάτων ἔστιν, ὡς αὐτοῦ τὰς ἀνωλίκτε· τοιγαροῦν ὡς σοφὸς κάστα κατηρχάζοιβίβε, καὶ τῷ τοῦτον ἀφιστάντα ἡ ἀτέκν βοηλαβεσθαι ἔξεστι ὁ αὐτὸ Θεοδόκος αὐτοῦ ἐλέγεται· ἵνα ἡ αὐτὴ ἀφεστοφῶν σωμάτων, ἡ ἀφοκαίνεξῆς ἐπιστοῦς ἡμῶν ἡ ἐκέμεσα, ἡ πόνον ἀλόγους τὸ σωμάτους ἀξεγκλίνωτα τοῖς σωμαθοῦσι· ἡ γνῶκαὶ ἀμφοῖς ὀνομάτων ἀξιμεῖσθαι· ὧν ἐπιγνόμενα ἡ ἀνὰ τὰ ἀκρωμίας ἀκοῦσαι τῶν αἰεμέλιν ἱερεῖς μὴ αὐτὸς ἐδίρτεσε.

Εγκωμα τοίνυν ὦ ἑαυτῇ ἡ εἰκόνα Θεὸν· ἄναιξον τὸ σόμα σε ἡ πλημμὴν αὐτοῦ, διοιχόντα χρόνῳ

D Penetrantem cœlos Jesum in omni verbo & opere, ut condecet, imitando venerandæ vestræ beatitudo congregavit ad se sanctos quos fuerdatoet, ordinantem omnium ejus super sacrificium immaculatum in odorem spiritualis suavitatis, proptec commentatam novitatis adinventionem, quæ utique incognita eis non est, sicuti nec alii cuiquam, in quo xelus pietatis consistit. Verumtamen ut ab ea subsilitet caritrcter in averfionem quidem hujusmodi hæreseos, conservationem autem orthodoxæ fidei, pro quo videlicet regulari apostolicæque auctoritate congregavit eos beatitudo vestra. Idcoque, utpote in lapicintia omnia perficiens, digeretur competenter modum eorarare hujus Deo placitæ in idipsum convocationis, quatenus gesta synodalia ordinaliter initium consequantur adaperiens, et condecet, rationem conventionis hic qui congregati sunt, & præsident sanctissimis sacerdotibus, quibus & præsuget per magnam atque apostolicam summitatem, præpotiam omnibus sacerdotibus, in universo mundo constitentibus.

Hæc igitur in te dominum qui dixit: *Aperi os tuum, & operiebo illud*: aperiom-

Ps. 80.

Ps. 80.

Actio 11. Sacr. I. Tom. 1.

tem labia produnt, et annuntiet os vestrum laudem tuam, quia praedicta res intentum praecipiat enarrare, quoniam ut scriptum est: *Audiens sapiens sapientior erit, & intelligens gubernaculum possidebit*, & docti inventent satisfactionem: praecipue licens cum omni fabulitate, quia hoc est praeceptum apostolorum, & judicium Dei Jacob. Paratos namque semper adhibere satisfactionem omni poenitenti vos rationem de spe, quae in vobis est, princeps apostolorum beatus Petrus praecepit. Sed & prophetes Joel admonet, dicens: *Canite tuba in Sion, jubilate in monte sanctimonis, quia venit dies domini. Clamate boe, sufficiat bellatores ad pugnam*: cum pertinet ad sanctis spiritus, in defensionem catholicae ecclesiae, & deliberationem totius iniquitatis. Sic namque per sacram suam intercessionem confortavit eos amplius, ut & infirmus dicat: *Quia fortis sum ego*: & manifestata: Quia bellator sum ad expurgationem elevatae superbiae contra fenestriam Dei, & confirmationem divinorum dogmatum, quibus catholicae ecclesiae patres, fundatque & universales quinque synodi domini nostri & Dei Jesu Christi firmaverunt: per quem & in quem incipiens & perficient propitiosum pro eo spiritale certamen, gloriae & laudis coronas circumdabitur, utpote pietatis advocatus & aequilibrator verissimus.

Joel. 3. v. 9. Jesu. n.

Joel. 3. v. 10. Ibidem.

Martinus sanctissimus & beatissimus episcopus Sanctae Dei ecclesiae catholicae atque apostolicae urbis Romae, praesidens sanctae Concilio, dixit:

Evangelicus & omnibus hominibus salutaris sermo, qui secundum virtutem suae divinae praedicationis orbis terrarum finem complevit, & volens manifestare mirificos & praedicatores fidelissimos esse nos dumtaxat, qui Christiani populi pastoris suscipere meruimus officium, & laudosi divinae incarnationis summaque dispensationis, per quam nobiscum dignum mirifice renovavit naturam, demonstravit, licet nobis, reverendissimi fratres, pastores vigilantes & conservantes caulidias nostis: tunc videlicet, quando fine femine conceptus, incorrupte de Virgine processit ipse, qui propter nos incarnatus est Deus, quibus de tetratur evangelicus dicens: *Et festinantes recesserunt, & invenerunt nominatum verbo quod dictum est eis. Et omnes qui audierunt, mirati sunt de his quae dicta sunt a pastoribus, quae & gloria domini in eis refulsit, & multitudo militia caelestis laudantium dominum atque dicentium: Gloria in altissimis Deo, & in terra pax & hominibus bona voluntatis.* Cum quibus quoque & nos praecipue, propter quos haec eadem scripta sunt, conservantes eum omnimoda vigilantia & solicitudine cellodiae, ut nobis nobis commisso, id est, creditis nobis a domino populis, in hujus facili octo convo-

Actio 11. Sacr. I.

A σωσῶ εἰς τὸ ἀκεγγήλιον τὸ σῶμα αὐτῆς τῶν αἰσχυνῶν αὐτῶ· ἢ ἀεὶ τὸ ἱερεῦσθαι ἀποδόξεται ἀλόγου τὸν σωτὴρ δόγματα. Τῷ δὲ ὁ ἀλήθειας σοφὸς, σοφώτερος ἔσται, καὶ νοῦν γίγραπται· καὶ πόλιν, κυβέρνησιν κτήσεται· καὶ οἱ δόκιμοι ἔθνοι ἀνόμοιοι· μάθετε δὲ ἀλεξίδικος ἐπιτεκαῦν, ὅτι πόνεμμα τοῦ ὑμῶν ἀποστολικοῦ, καὶ κέλευε τὸ Θεῷ Ἰακώβ· ἑτοιμοι μὲ ἀεὶ πρὸς ἀπόλογον παντὶ τῷ ἀπαιτοῦντι λόγον περὶ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν· ὃ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων προσέτειν Πέτρος· ἀλλὰ καὶ ὁ προφήτης Ἰωὴλ παρεγγυᾶται λέγων· σαλπίσατε ἐν Σιὼν, κηρύξατε ὄρει ἁγίῳ· δόξατε πάντες οἱ ἐμῆς γῆς· κηρύξατε πόνον· ἀξιοῦται τὸν μαχητὴν τὸν τῶν ἑκατὸν λεγεῶν αὐτῆ τὸ πόλεμον ἐγχρονῆ, εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἁγίων· ὅτι μαχητὴς εἰμὶ πρὸς καθαίρεσιν ὑγκωμάτων ἐπαιρομένων κ' τὸν γνῶσιν τῶ Θεῶ, καὶ βεβαίωσιν θείων δογμάτων· οἷς καὶ οἱ ἁγιοι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πατέρες καὶ οἱ ἁγιοι καὶ οἰκουμενικοὶ πάντα σύνοδοι, τὸν εἰς αὐτὸν τὸν κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν εἰδωτον· ὃν ἐν καὶ εἰς ὃν ἀρχόμενοι καὶ τελειόντες τὸν ἀγῶν ἀστεφανίτοις αὐτῆ τελεσιτεχνῶν ἀγῶνα, πόνον τῆς δόξης καὶ κλεοφόρους ἀπόδοσιν εἰσφέρουσι. Ὡς δὲ τοῦτο σωμήνων· ἀληθὴς ὁ εὐθύμαχος.

Ann. Christi 649.

Martinus ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς τῆ Ρωμαίων ἁγίας τὸ Θεῦ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας εἶπεν.

Ἐξαγγελικὸς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις σωτηρίας λόγος, ὁ τὴ βωλίσιν τὸ κατ' αὐτὸν θεωτίκε κηδεμονεῖν πάντα ἐβεβαλὼν τῆς οἰκουμένης τὸ πέρατα, γνωρίσαι βεβλόμενος· μόνοι ἀεκλεῖδες εἶναι καὶ ἀκμὰς ἡμᾶς τὴ πιστοτέκν ἡαῦν τοιμένες κ' ἰησοῦ τὸ σωρὶ ἐκοιτοῦν τὸ τῆ Θεῦ λόγε & μεγάλου οἰκονομίας, δὶ ἧς τὴν ἡμετέρα σωμήρησιν φύσιν ἀνεζωόγησεν, ἀνεγκλέωτον, καθὼς ἐτ θεοφόλεκτος ἀδελφοὶ, τοιμένες ἀγρυπνοῦντες & σωλαυνοῦντες τὸν φυλακὴν τῆς ποιμνῆς, ἰδίωκεν ἀπόφρας σὺν λαοῦ θεῦ & ἡμῶν θεῦ εἰδεσθῆναι· ὃν παρθένο γεννήσεν αὐτὸς ὁ δὶ ἡμᾶς σὰρξ ἐνωθεὶς τῆς Θεός· οἷς σωμαρτυρῆ φάτνοι ὁ ἀγγελιστὴς, καὶ σπλάγχνοις ἔλθοι, καὶ ἔθνοις ἀνγνόεσιν ἀβε τὴ ἡμετέρ τὴ λαλοῦ ἔθνοις αὐτοῖς· ἡ κάστες οἱ ἀκάκαστες ἐ ἐθόμενεσι ἀβε τὴ λαλοῦ ἔθνοις ὑτὸ τῆ ποιμένο πρὸς ἀυτὸν. ἀνεῖκε & δόξε κοῦν ἀβε τὴ ἀφ' ἡμῶν θεῦ, ὃ κηδὸς τρεπαὶς ὑμῶν ἐν οἰκουμένοις τὸν ἀγῶν· δόξε ὁ ὑψίστοι Θεῷ κ' ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· μοῦ ὁ κ' ἡμᾶς πιστοκόν ἐβῆ, δὶ ὡς μέλοις κ' τὸν γίγνεται, φυλάσσοντες ὡς ἀγρόκοι πάντα ἡ ἐστιασία, τὸς φυλακὰς τῆ ὀλίκλου ποιμνίου, ἵνα τὸν πεπιστεύμενο ἡμῖν & ὑφ' τὸ κυρίε λαοῦ, ὃν τῆ τὸ πιστοτὸς εἶναι νυκτὶ, σωκλῆ ἔθνοις ἐν τῆ ἀυτῆ νυκτὶ, ἢ τῆ αὐτῆ γνῶ-

Ann. Christi 649.

Nisi nos in nomen intelligent, eundemque fortium, sicut dicit beatus Paulus apostolus, ac si in aliquam spiritualem Bethlehem, quae est catholica Dei & apostolica ecclesia, in qua ipse panis vitae firmus fundatur, quatenus cognoscere & interdere in eo ferunnem immaculatae fidei debeamus, quem firmius roborantibus nobis per traditas apostolicas paternaque promulgationes, ipsa domus gloria cum militia caelestii & laudibus emittet, atque mirantur & in nobis Deum miraculorum omnes qui audiunt de pio nostro fiducia fiducia: in quo nos confidimus omnibus B fanctis Dei ecclesiis ergo omnes Christianos, qui post adorant non cum mansuetibus, id est pietatis rectis dogmatibus, audientes cum divinitus regnantem, fili nomitis quidam faceadores contubarii fant, atque ipsum Deum dabit circa filiorum humanis, divinam ejus confessionem noris verborum adinventionibus, temporibus etiam nostris vel decefforum nostrorum, Budaeum pertinere. Unde & dolere cum decliepiendo adorate fingentes, scriptorat de eo & paterna teffimonia corrompentes, falle respondite notorum, in hereticam praetitatem convertentes ea. Qui autem fonti tiff Oportet namque eos in aperto fieri manifestos. Quos vos utique fetis, dilectissimi, & aperitibus omnes engnoscere, qui orbem terrarum prae inhabitant. Nec enim in occulto haec peragere praeimporterant, nec in loco terrae obscuro, licut ait beatus Isaias. Utinam quidem latenter in detectipot tantummodo hoc malum circumscripsiffent, & non publice atque in ecclesiis ad ipsionem malitorum, & erroneum immaculatae fidei praedicaffent in scripto: id est, Cyrus Alexandrinae ecclesiae episcopus, & Sergius Constantinopolitanae antistites, per non & ejus fecerfiores Pyrrhus & Paulus, " " concurrentem fibi vicissim in hoc habentes certamen. Et Cyrus quidem ante hos decem & octo annos, unam operationem in Christo in eadem Alexandrinae urbe definitos divinitatis ejus & humanitatis, ad similitudinem Acephalorum haereticorum, ordinando capitula numero novem in ambone praedicans, cum anathemate qui fic non faperes, impie promulgavit. Sergius autem per epistolam propitiam, ad denominatum Cyrum scriptam, eamdem similiter unam operationem fulcipiens, cum eo irrationabili praeimportione assis est confirmare: & non solum hoc, sed etiam poll aliquot annos ejusdem Cyri novae adinventionis, hoc est, per super duodecimam indictionem elapsam; haereticum & ipse conscribens " recherlin fidei, fab nomine tunc imperantis Heraclii, unam in eadem falvatoris nostri, secundum impium Apollinarem, voluntatem & operationem inftituit, ex hoc quod dicit imprudenter, liquet operationem voluntatem. Certum est namque, quod & sequitur operationem voluntas, per hoc quod sequitur, id est, cum una voluntate fine dubio & praecedentem confiteatur. Dic-

Martinus Sergio episcopo Constantinopolitano.

Cyrus Alexandrinus unam operationem in Christo definiit.

co-

1 Vox ea ipsi adiundit. Hard. 2 Lege, ἐν τῆ Hard.
3 Pro, concurrente. Hard.

Actio 5. Sect. I.

co autem confirmatam ab eo in scripto A unam operationem, in hoc apertissime fantorum patrum abnegante consonam doctrinam, intransgressibiliter definientium, quia quorum una est operatio, horum una est & natura, & quia concurrit substantia voluntas. Ita etenim beatus quidem Basilius contra Eunomium scribens, ait: Quorum operatio una est, horum essentia una est. Sed & beatæ memoriæ Amphilochius scribens is ipse, ait: Qui me vidit, vidit patrem meum vidit. Non figuram, neque formam, quia divina natura absque compositione munda est: sed bonum voluntatis, quod concurrens natura, finitæ, parque, magis autem hoc ipsum in Patre & Filio videri certum est. Sed & sapientissimus Cyrillus in libro thesaurorum fit ait: Solent enim quæque habere eandem operationem, ejusdem esse essentiæ: & differentiam naturæ in his esse impossibile est. In sermone autem ad Hermiam facto, ita hic ipse superflumen esse ait, & incepram contra voluntatem genitorem, aut voluntaria suspicari patrem existere, sed potius naturaliter & substantialiter. Est enim non contra voluntatem, quæque est naturaliter concurrentem habens naturæ voluntatem, esse quæ est. Quapropter divinæ quidem substantiæ & naturæ divinam esse voluntatem & operationem naturaliter consentent: humanæ autem naturæ unique humanam; & nec per unam voluntatem & operationem, unam & naturam deitatis & humanitatis Christi; similiter cum errantibus ut confundentibus hæreticis tradere videantur, sed pie per utramque ejusdem voluntatem & operationem utramque nobis ejusdem predicarent naturam. Si enim ubi unam naturalem operationem, & naturam unam esse docent, unique ubi diversa naturæ sint, diversas esse essentiales operationes docere nolunt: quoniam per differentiam naturæ, differentia naturalium operationum introducunt: fecit & per indissimilitudinem naturæ, indissimilis operationis cognoscitur: & propter hoc unam quidem, id est, & humanæ & inconditam naturam atque operationem, fecit & voluntatem. in Patre & Filio & Spiritu sancto, sanctæ & consubstantialis adorandæ Trinitatis predicarunt. Duas autem competentes naturas & operationes; fecit & voluntates, divinam dico & humanam, in uno eodemque sanctæ Trinitatis Dei Verbo propter nos incarnato, in unione inconfusam & indivisam tradidisse noscuntur, id est, increatam atque creatam, quoniam utrumque eandem naturaliter esse, impossibile est. Et hoc luculenter beatæ memoriæ Leo apostolicæ sedis præsul in secunda epistola ad Leonem imperatorem directa, de voluntatibus ejusdem edocuit, dicens: Secundum quidem formam Dei, ipse & pater unum sunt: secundum autem servi formam, non venit facere voluntatem suam, sed voluntatem ejus qui misit eum: apertissime nobis ostendens (secundum naturæ, duas unitas ejusdemque Christi Dei voluntates, per hoc quod dicit voluntatem formæ servi, quæ est humana ejus voluntas,

Basilius.

Eusebius.

Idem. Joan. 14.

Cyrillus.

Leo papa

Joan. 10.

Joan. 6.

a Latine dicitur quasi respondeat Græcis.

τάσσοντας τῷ ἁγίῳ πνεύματι ἀνυμνοῦσι σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀγίαν τριάδα, ὅτι οὐ τὴν ἐκβαστελίαν, καὶ ἀσυγχύτως ἐκφέρομεν, ὅτι οὐ τὴν μὲν ἡμᾶς, τὴν δὲ τὴν φύσιν μία. ἐν ὅτι τὴν θεότητος ἀφαίρεσις τῇ ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τὴν ὑπὲρ τὴν Βασιλείας καὶ Ἐθνομίου γνῶσιν φυτεύ, ὧν ἡ ἐνέργεια μία, τίνων & ὑπὲρ μία, & ἀφῶς ἡ ἅγιον Δυμιλόχου ὁ ἀνὸς κάλιν· ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ, ἑώρακε τὸν πατέρα. & ἡ χαρακτήρα, ἀλλὰ τὸν μονοειδὲ, καθαρὰ μὴ σύνθετον & θεία φύσις· ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς θελήσεως, ὅπερ συμβαίνοντα τῇ φύσει, μᾶλλον δὲ τοῦ· μάλιστα δὲ τοῦτο ἐν τῷ Πατρὶ καὶ Υἱῷ θεωρεῖν. Ὁ δὲ τὴν φύσιν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς φύσεως, ὅλον ἀν ἐν τῷ ἀφοῦ Ἑρμίᾳ διλόγῳ τῶν ἀνῶν, ὅτι κινεῖται ὁ υἱὸς & ἐμαθεῖν, τὸ γοῦν ἀξιόπιστα & θελεῖν ἀρνήσεσι ἀφῆγῳ ὀίεσθαι & πατέρα, φύσει δὲ μὴ ἀλλὰ ἀν & ὀνοῦσι. ἐπ μὲν δὲ ἀξιόπιστον ἀπὸ φυσικῶς συμβαίνει ἐχῶν τῇ φύσει τῶν θέλειν τῇ ὄνοι & ἐξ· ἐπ δὲ ἀνὲς μὴ ἀνῆκε & φύσεως, ὁμέν ἀν ἀν ἀν· ἀνὴρ τῶν θέλειν τῷ ἐξαίρετον ἐπ & ἐν ἀν· ἀν ἀν· ἀν· ἀν·

passiones pro nostra salute hinc culpa suscipere dignabatur. *Nec enim peccatum ferit*, quomodo factum tellatur eloquium, *nec invenire id dolus in eo qui*. Unde per hanc beatæ memoriæ Leonis Romanæ urbis presbyteri orthodoxam vocem convicti, & propterea cum omni virtute eandem vocem proferantes fortis ejiciere, magis autem omnes sanctos ac venerabiles patres, sanctamque Chalcedonensis concilium, quoniam ipsius esse nulli venit in dubium, *licet* jam relicatum est, quidquid ab eo definitur confirmari dignoscitur. Cyrus quidem, sicut dictum est, novem capitulorum exposuit fetem: Sergius autem illicite prælumens pravam editum, quam pro fortibus exhibet sue fuspendens, divulgare studuit: & non solum hoc, sed & per suam sententiam cum quibusdam ab eo fabricatis modis decepitus episcopis in scripto fermavit, minime dubitantes, pariam suam condemnationem in veneranda definitione ejusdem sancti Chalcedonensis concilii, adversus eos qui novitates contra immaculatam fidem præsumunt inscitere, contra quam omne illis certamen & pugna conflitit: quippe quoniam ipsam excludere properantes, hæreticorum dogmatum contra catholicam Dei ecclesiam per fan conscripta confusionem concinnaverunt. Et hæc quidem Cyrus & Sergius: fuccessores autem Sergii Pyrrhus & Paulus, ac si quamdam malitiæ propagarem in eos effulsam, per fuum flultitiam dilatantes eam: nous quidem eorum, id est, Pyrrhus, denuo plurimis episcopis terrore & blandimentis ab eo dolose deceptis, hopilisque impietatem actis & fubscriptionibus propriis eorum qui ab eo decepti, five vim passi sunt, confirmare studuit, extolleos adversus scientiam Dei malignum professionem fuam. Propter quod ante canonifus, quia vituperabile effumpsit malum, uti damnabile, fefinatus pro hoc ipso hic adventens emendare proprium commissum, & libellum obscuri cum his subscriptione apostolicæ nostræ sedi, condemnans in eodem libello omnia quæ a fe vel decefloribus fuis fcripta vel acta funt adversus immaculatam nostram fidem. His itaque ab eo peractis, postea cursus more canis ad proprium impietatis vomitum reperatur, justum merredem ac retributionem propter transgressionis canonicam pœnam five depositionem decerpens. Paulus autem præcessor fuus in his loquere contendens, non folum in scripto per proprium episcolum, ad hanc diecem fua nostram fedem, confirmavit & ipse contra fe superfitis memoratæ ecthesios irrationabilem hæresim, fed contradicens in scripto adversus sedis fanctæ Dei ecclesiæ dogmata, audacter præsumpsit paternis definitionibus contrariare. Propter quod justa ab apostolica fede & spiritu depositionis ultione perculfus est. Insuper studuit ad coopertorium propriæ erroris, & in hoc Sergium imitatus, quibusdam subpretionibus usi, & clementissimo principi laudere, typum exponere, qui catholicam dogma destrueret. In quo typo omnes omnino voces fanctorum patrum confundi, & immaculatam hæreticorum dictionibus enervari, nec unam, nec duas voluntates aut operationes in Christo Deo nostro definiens contineri. Ac per hoc fine voluntate penitus & operatione Christum denunciando, id est, absque fubstantia & natura eum predicare noscuntur. Quod enim nullam virtutem habet, sicut beatæ memoriæ Dionysius ait, nec

ἀμαρτίας ὑφ' ὧν ἐπείρασεν, οὐδὲ ἐῤῥέθη ὅλως· εἰ τὰ τόμοις αὐτοῦ, καθὼς τὰ ἱερὰ μαρτύρεσι λόγιοι. ὅθεν ὡς τοῦτο ἐλεγχόμενοι τὸ τῆς μακαρίας πόλεως ὀρθοδόξου φωνὴ καὶ δι' ἑτέρου φωνηθὲν αὐτοῦ ἀνεδείκνυτο ἀνόμου, μᾶλλον δὲ πάντας ἐξ ἑνὸς πατρὸς κεχρῆσθαι ἀγλῶς τὰ Καλχηδόνι συμβόλῳ· αὐτὸς γὰρ, ὡς ἔφην, ἐθὴ τὸ παρ' αὐτοῦ ἐκφωνηθὲν, ἐφὰ λόγῳ, καθὰ πλάνεται, τὸν τῆς ἁπάσης καταθαλάσσιν σωθῆναι τοῦτον· Σέργιος δὲ τὸν ἐπιστολὴν ἔσχεν, ὡς τὰς ἐν ἀφεδίμοις τῆς καθ' ἡμῶν ἐκκλησίας ἐφιστάσθαι. καὶ τὸ τῶν μόνον, ἀλλὰ ὑψηφοῖκὰ μετὰ τοῦ ἀυτῶ συμπατριάρχου ἐπιτάσσειν ἐγγράφοις ἑαῦρωτοι, ἢ ἀθετεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν ἐκβλεῖς ἀτόφωσιν χ. τὴν τὴν κρυπτοῦσας τοιοῦτοις χ. τὴ ἀμωμήτα πίστεως τὸ τεθεωμένῳ ὀφ τὴν αὐτὸς ἀγίας τὸ Καλχηδόνι συνόδου κεῖ τὴ αὐτὴς κεῖ τὴ τῆς σωτηρίας ἀγωνα ἐν πόλεμῳ. ἀυτὸν γὰ ἐκλόμβοιν ὀφ ἐγκρυφιωδεῖας τὴν ἴδ' ἀφετεῖαν δογμάτων καὶ τὴς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐτεόνησα σύγχυτη δὶα τὴ οἰκείων γραμμάτων· τὴν πῶτα μὴν Κύρῳ· καὶ Σέργιος οἱ τὴ Σεργίου διάδοχοι Πύῤῥος καὶ Παῦλος ἀκόμη τὴ ἀπόκρεκεις δὲ εἰκόνων ἐν αὐτὰ κατεκρίθησαν δὶ τὴς ἑκατὸν ἑπτὰ ἁγίων πατέρων, ἐ ὁμῷ ἀυτῶ, ἐγκωμιάζοντες, ἀκόμη δὲ τὴν ἀυτὴν ἀθέσεις ἐκβαλόντες τὴν ἀυτὴν ἐκκλησίας ἐπιστολὴν. ἐν δὲ τὴν ἀφεδίμοις τὴν ἀυτὴν ἐκκλησίας ἐπιστολὴν, ἐν ὁμῷ τὴν ἀρχιεπίσκοπον τὴς οἰκείας ἀγιότατος ἀνεδείξθη, τὴν καινοτόμῳ ἐπτιμῶν. ὁθ' Παῦλος τὴ ἀρχιεπίσκοπε αὐτὸ σε τὴ πάνω κρυπτοῦσαι βεβλῆμον, ἐν ἐγγράφῳ μόνον δὶ ἐπιστολῆς αὐτῶ ἀφὸς τὴ καθ' ἡμῶν ἐκκλησίας χρίσιν σωθεσθῆς· καὶ ἑαυτὸ καὶ ἀπὸ τὴν πάντων ἀφτοῦ αἱρεσιν, ἀλλ' ἐπὶ τὴ τὴ ἀφὸς ἀπτιφήσεις ἐγγράφων πλειστῶν πρεσβυτῶν κατὰ τὴ ἀγῶν τὴς ἐκκλησίας ἐκμάτων, ὡς ἐκκτίσας τὴν πατεκαὶ ὁφὸ ἐκβάλοις. ἐ χρεῖα πρόσωφον καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπόστολος ἀνδρίστιος, ἐκκυλίσεται τὴν καθόφεσιν. ἐσπάσεις δὲ τὴ πρὸ τοῦ τὴ ἐπιτελλόντα τὴ ἴδιας αἱρέσεως κατὰ μὴ μόνον Σεργίου συμφωνεῖς τὴν ἀτοφεκόσθαι καὶ ἀνεκκαλεῖν ἀδιεξέτασιν ἐκτίθεις, τύπον ὁκόβλωκ κατὰ τὴς πίστεως. ἐν ᾧ τύπῳ, πάσας τὴς τῶν ἁγίων πατρῶν φωνὰς τὰς τῶν ἀνωμάλων αἱρετικῶν συκοφέβλαν ῥήσεσι, μετὰ μόνο, μόνε δὸο θελήσεις· ἢ ἐνεργείας ἐπὶ Χεροῦ τὴ Θεῦ ἐκκλίσεις ὁμολογεῖν. ὡς ἐτεθεῖν λοιπὸ ἀνεβλέωνο τὸν τὴ, καὶ ἀνεγνῶσθη ἐ Χεροῦ ἐκκγόρεσον, ἢ τὴν

ἀπόστολοι καὶ ἀνίστασιν· τὸ δὲ μεθεῖλῳ ἀωλεῖν ἐ χεῖ, ὡς ἀυτὸ ὁ ἱερὸς Δυνόσιος, ἐν τῷ ἐν ἀπὸ τὴ ἀνεστῶτα κεκτῆσθε θέσιν· ἔτοιδὲ πάσα φύσις, ἀγ, ἐίγω δὲ τὴν γνῶσεταν· καὶ ὑπαρξὶν ὑφεστῶσα τῶν ἀλωδεστάτων εἰ μὴ ἐὰ τὴ κρυφοῦσης αὐτὴ ἐ ἐκωδὸν διωλεῖκεν· πῶς αὐτοῦ καὶ χρεκτικεῖξεν κόωδε φυσικῶν· ὅθεν τὰ πωῦτῶν ἀυτὸ διεξέλεῖν ἀπαντεῖν, τὸ μηδέτῳ μὲν τὴ ἀτέρῳ εἰρτεῖκὸν πλεῖστῶν, ἀὶν τὸ δὲ ἀνεστῶτα τὴ ἀνεστῶτα, τὸ δὲ θυτικτεῖν τὸ καὶ ἀμέλ ἀποδοκλεῖς καθῆρε, τὸ δὲ τὴ οἰκεῖ τὴν Πλαγλῶν· εἰς τὸ ἀλγεῖν τῷ ἀλεκτρῶν ἐστῶς ἰσῶς ἐίρωμῶν, ἀνατρέῳ ἀφὸ ἀνῶν· ἀφὸ τὴ μὲν τὴν ἀνέμαιστον ἐ φρονεῖωμὴν ἐ πνῆματικοὶ θυσίαν, ὅτω ἰσῳμῶν τὴν ἡμεῖς ἀνοκεστᾶσεις τὸ Θεῦ φρονεῖσωμὲν χ ἢ Θεῦ ἀυτὸ ἐ ζωοποιὸ κοινωνεῖ μετεῖν. ὡς μεῖστε δὲ τὴν μνῆμῶν ἀυτὸ τὴ ἀνῶν τὴ ἀστεῖρωτοῦ τὴ ἀνεστῶτα· ἀφῶμεν σ, ἵνα ἀκμερεστεῖκε ἐκεῖ τὴ πωῦτῶν πλεῖστῶν δικηρωῦς ἐκεῖ τὴν ἀνεστῶτα· μὴ χ ἐίγω δὲ Θεῦ ἀυτὸ ἀνῶν τὴ ἀνεστῶτα· ἀλλὰ τὴ ἀνεστῶτα, ἢ τὴν ἀνεστῶτα τὴ ἀνεστῶτα· ἀνῶν δὲ τὴ

ACTIO 180 SACR. I. Act. 180.

re, & propter hanc quæstionem in nomine A ἡνῳνται, ἵνα κοινῇ πάντες οἱ αὐτοῦ τὴν ἀνεῖν καθῴρωτες, ἢ κεφαστοὶ μᾶλ τὴ κ. τὴ ἡμέρᾳ πάτοι ἀβὲ τ ἐφεμεν ὑπόβῃ, ἵνα τὴ αὐτῆ ὦ τῆς δόγματι κρατοῦμεν σεκ ὑμῶν. μόνοι ἀφ ἑαυτῶν ἐγκρίνε ἀποστολικὸ φρονεῖν ἐκωτοὶ; καὶ τὴ τοιαύτῃ ὦ κ ἡμῶς τὴ πόλμα τὸ κ ἐν τὸ ἐξ τὸ ἐπιτρέπεν τοιμῶνεν τὴν ἐκκλησίαν τὴ Θεῷ, ἵνα ἀφεστῶτων ὑπὸ τὴ ἴδιε ἀπαρτε. κ ἡμῶν τὴ ἀλλ τὸν τὴ ἀλλοτε, ἐβλέπεν τὴ κοινὸ ἐν ἡμῶν τὴν τὴ ἀπεγκαμῶν τοῦτο τὴ δ. ἀλλοῦνε, τὴ ἀποστὸ τὴ μεθόνε ὁ ἔτοιμ αὐτῆ μόνον ἐξῆλε κικεῖνε ἀνωφυῶν κ κατὰ βλάβη τὴν τὴν, ἀμελεῖν τὴ ἐκκεῖ ὦν τὴ κακὰ κ τὴ κρίνεν κατεφαυτὸν ὑπ' αὐτῆ φροῦσ βλαμῶν, τυπτόν μᾶλ τὴ ἰεῖν, ὡς ὠῶν ἔκαρ ος μᾶλ λόγοι ἐγκω αὐτῆ φροῦγεῖν τὸ δικαιοσύν μὴ νοοῦν κρῶν τὴν ὠ κ ἀγῶν ὑπὸ τοῦλε ἀτάκτε χρεῖε. ἰδε γὰ υπότ ἐνθνατ, φησὶν, ὡς ἀδοκεῖ ἡ ψυχ μα ὁ ἀυτὸ δικ, ἀνωφυῶν μαλιστα σωκ ἀκεῖλῶν τάσν κμᾶ τὴν ἐπὶ τὴν σωκ ὑδόν ἐκδεῖε κ φρονεῖν ἀξιμῶμε ἐκ τ ὑπτατε μᾶλ αὐτὸς ἐγγ ρῶν τρόπ τὸν ἐ μᾶν τὸ τ ἀφ εἰκεῖνω αὐτοῦ συγγεκμῶμω κ ἡ ἀμωμῶν τὸ ἐνω τὴ πλῆθος τ ἐπτρωτεῖν αὐτὸ τὴ δοκεῖ σωκ ἐ μᾶν τὸν ἐπὶ ἀφρε αὐτὸ. τὴ κινῆσε αὐτὸ δηξῶν Θεῷ· τὸ αὐτὸ φρονεῖν ὑμῶς ὡς πάν φόβο, οἷς τὸ νοῦ κ ἡμῶν ἀφ' ἑαυτ τὸ ἀνοῦ ἐνεω, οἷς ἀπαθεῖκαι τ ὁ σύνοιο τὸ κ ἀυδοκεῖ ἐκκλησίας, ἢ τὴ ὀρθόδοξ πίστε, ταυτὸν δ λέγ κ ἀνωφυῶν τὴ μόνῳ ὑμῶν, κ κατὰ τὴν ἀκόλουθ ἡμῶν ἐν τῷ ἁγίῳ πνεῦμ ἀξιῶλ ὁ Θεὸν λεγὼ Χριστὸν τὸν ἡμῶν ἀξιῶλ ὑπὸ χρεῖν.

ANNO CHRISTI 649. Anno Christi 649.

Μαυρῖος ὁ ἐλεεῖνε τοῦ Κυρίου ἐπίσκοπος & Δεοσδέδιτ Ραβέννης πρεσβύτερος εἰς μέτον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐγκρίνω δικ τὴ τοῦ αὐτῆ Μαυρ τὴ ἐπισκόπε Κυρίου.

Δμάρτκοιμῶν ἡ ὑμεῖαμ ἀποσολικὴ ἀγωνοῦμεν B ὅτι ἐ τὸ πᾶ ἀυτὸ ἐμφρόνεν νοεῖ δικλαλοῦντε πάσ ὀπ ἀκ ἀυδοξένε, ἐ νδοεῖ τὴ ἀυτεῖῶν ἀγωνε ἢ γῶν, τὸ ἐν τοιάνε χρόνε ἀνῴμῶν ἀφρε ἀθέτε κ ἡ ἀμωμῶν τὴ τῶν Χριστιανῶν τὴ ἐκκ λέξε, ἢ Σεργίν, Πύῤῥε τὸ μὴ Ἡιμῶν τὴ & δὲ τῶν φρονεῖν αὐτὸ ἀθέτω τὴ κ ἀυδ ἡμῶν ἀφρε & ἀποσολικὸ κ ἀυδοξένε φρ τὴ ἀν ζῶν Θεῷ κεῖ αὐτῆ μ ἀφεῖν τὸν· ὅδε πάν ἀθε αὐτῆ & ὁ τὸ ἡμεῖαμ μα κεῖ ὁ τὸ τὴ ἀφρε τὴ ἀν ἀνῴμῶν Μαύρο ὁ Θεοῦ ἐλεεῖνε κ ἐπισκόπε Ραβέννε ἀκεῖνε μεμαθηκεῖν εἰς τὴ ἴδιο ἀπαρεστεῖν, ἐπιτάξαν ἡμῶν ἀποστεῖλαι ἐγὼ τὴ ἀμῶν τὴμε ἐγκ. δὲ τὴ μὲ δικαιῶ αὐτὸ πῶς κ τῶν ὑμῶν κεῖλαν κατηλθεῖν δὲ ἴπεε κεῖλαν ἐκ αὐτὸ ἀνεγκαῖε χρόνε· ἐκ τ πάτρ αὐτὸ δὲ ἐκυτῆ ἡμῶ ἀπαλλάγε κεῖμ ὁν τὸν τὸν πάρτε ἐ γκε σωῶν κεκοινῶν πρατ τῶμῶν ὑπὲρ τ ὀρθόδοξ πίστε. διὸ & ἐκυτῶ μαρο αὐτὸ ἀβὲ τὸ τοῦ μ ἀγκε κατ ἀγῶν ἐπιτοῦλ, ὡς ὠν ἀυτὸ ἐκυτῆ τὸ κμῶ πρα φωῦρε ἐπὶ τὸν ἀφρε τῶμῶν ἐκῶρε πρόσω πα, μωῦρε & ἐ αὐτῆν & ἐπὶ ἀυτὸ ἐκ ἡμῶν κατκλυδεῖν, χρῆν σωῶλ ὦν τὸν τὸν πλῆτο & ἀφρε μῶν ἐν κεῖ. ἀλλ' εἰ πεῖρε & ἀ ἀν ἡμῶν μακεῖρεῖν τὸ τοῦλω ἀφρ τῆ ἀλκω ἀνῴμῶν ὑμῶν τῆ πάντ ἀγῶν σωῶλω & ἀφρε ἀθῶλω & ἀφκλῶῦῆ.

Μαρ-

ANNO CHRISTI 649. Anno Christi 649.

Μαρτύρω ὁ ἐγκάλεσε & μακεῖρεῖν τὸν πάντ τῆ Ρωμῶν ἀγῶν τὴ Θεῷ κεῖ δόξαν & ἐ ἀποσολικὸ ἐκκλησίε, ὅστε.

Καὶ τὴν ἀυτὸ Μαυρῖο τὴ Κυίου ἐπίσκόπε & Δεοσδέδιτ τὴ πρεσβύτερε Ραβέννε & ὁ αὐτῆ ἐπικοῦ ἀφῶν ἐκκρίνεσε ἐπιτοῦλ Μαῦρε τὴ ἀλλοβίωτε ἐπιτοῦλ Ραβέννε, τοῦ αὐτῆ, λοιδοῦν καὶ ἀκκ κεῖ τὴ πωρέν ἀγῶν σωῶλω. & λεῖκν Γαυῤῥῶν τοῦμεῖε γεγενεῖμεν τὸ ἀποσολικὸν καὶ δίβρε ἀνῴγω. πέντ φωῦ.

Διασῴσν ἡμῶν τὴν καὶ μακεῖρεῖν τὸ ἀποσολικὸ & οἰκουμῶλ ἀρχῆρε Μαρτίνῳ πάνα, Μαῦρ τοῦ δόλω τῆ Θεῷ.

ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ἀπὸ & κυρεῖνῶν Θεμανοῦ δεδῶρ[a] φῶῦ τὴ κυρεῖε καὶ Θεῷ & σωῦρε τὴ μόῦ Χριστῷ Κυρίῳ ἀφῶν σωτεῖρε τὴ ἀνῴμῶν ψυχῶν, τὴ βεβαῖε ἐκκλῆε κατῴγω ἀπὸ βάτε κρῴγωμεῖν τὴ ἀγῶν ἀποσόλων & ὁ διδασκαλῶν ὑπὸ ἀφῶν κεῖ τὴν ἀγῶν ἐμῶν πανδιδῶλω. Τοῦ γὰρ ἐπὶ τὴν ἀφῶν τὴ ἀποσολικὸν ὑμῶν φρονεῖμεν ἐ ἡμεῖαμ ἀγωνοῦμεν ἀκεῖμμαν ἀνῴω κεῖ ἀποδεῖξε τὴ σωῦρε ἐπὶ τὴν κατῴν δίδασκαλῶν καὶ τὴ κεῖ τὴν ἀποσόλων τὴ ἀποσολικὴ ἐκκλῆσίε ἐκ τὴ ἀνῴμῶν ἐ ἡμῶν ἀνῴμῶν ἐ ἡμῶν ἀνῴμῶν ἐ ἡμῶν

Actio 14. Sacra.

in nostris prædicaverunt, omni constantia proferiti. Ad quod hanc satisfactionis morem fuggestionem per consimulos meos Mauricium Cæsenatem episcopum & Desiderdit presbyterum, dirigere non omisi, eoque vice mea, ut quidquid adversum ecthesis vel alia conscripta ad ejus defensionem non viter commentata desiderarent, me sine dubio esse confervaturum. Et subscripsio. Ora pro me domine sancte & meritis beatissime, totoque orbe apostolice papa.

Martinus sanctissimus & beatissimus sanctæ Dei ecclesiæ urbis apostolicæ urbis Romæ, prædicti sanctæ synodo, dixit.

Relecta epistola Maini reverendissimi episcopi apostolicis dogmatibus convenient, atque ideo tam ecthesis confirmationis sanctorum patrum confessione, & omnem hæresim condemnationi subnitentes, & eorum prædicatione fundatos, & ecclesiæ sanctæ fundatur.

Maximus venerabilis episcopus Aquileiensis ecclesiæ, dixit:

Epistola Mauii sanctissimi episcopi Ravennatis, secundum veritatem jullionem actis nostris inferta, atque per ejus tenorem condamnante hanc sanctæ concilio in his quæ per ortho-doxa & immaculata fide ab ea peraguntur, fusam meatem demonstrante, illud cum fluctia referabo, quia omnis qui differentiam unius Christi naturalium voluntatum & operationum abnegat, & naturarum ejusdem, ex quibus & in quibus consistit, negat partitrocul dubio differentiam. Nec enim possibile est, ipsum confemque dominum Deum nostrum Jesum Christum condimum & incondimum naturaliter existentem, utrisque naturæ, ex quibus consistit, in voluntate & operatione minime naturalem proprietatem in unitione falvare. Quoniam qui sic sapere non vult, sanctam Calchedonensem respuit synodum, omnesque sanctos a patribus probatos quippe synodum in definitione sua luce claruit promulgasse dignoscitur, afferent in hoc tantummodo minime amputari differentiam naturarum Christi post unitionem, quia utriusque naturæ indimutata, absque tantummodo peccato, salvatur naturalis proprietas. Ergo si specialiter proprietas hoc definitum est minime amputari differentiam naturarum, quia proprietas naturalis salvatur, ex quibus consistit naturis; proprietas autem est divinæ naturæ Christi, divinitas eum velle & operari divina: item proprietas est ejusdem humanæ naturæ, eumdem humana velle & operari humana, ut approbetur Deus & homo naturaliter esse, eorum quia proprietatem utrisque naturæ respuit, atque ideo differentiam naturarum post unitionem tenetur, quia differentiam ejusdem naturalium voluntatum & operationum abnegat: & ex hoc denominatum sanctum Chalcedonense concilium, & omnes venerabiles catholicæ ecclesiæ patres respuunt. Pro qua re oportet, juxta vestram prudentem commonitionem, magis autem secundum divinam præceptionem nos, qui super domum ejus, hoc est, catholicam ecclesiam episcopale ministerium*, solicite vigilare, ut ne quid de sacris ejus numeribus, id est, apostolicis & eo promulgationibus patrumique dogmatibus furtes occulte irruentes valeant depre-

A κατ' ἀρετὴν ἀπολογίας ἀπεφασὶ ἐσπίθεσα κατεστῶ-λαι δὲ τὸ σωῤῥόλιον μὲ Μαυρὶ τὸ Κεσίνης ἐπισκό-πε, & Δενιδέδιτ τὸ ἀφτεσύτερε, ὅτιοι τὸ ἐμοὶ ἀπα-τλαμβάνει ἀφτεσύτε, & τὸ σὺν κατὰ τὸς εὐφρα-μῆσις ἀκόλουθον & καὶ ἴσφρα συγγραμμάτων ὡς ἀκλίνεται αὐτὸς τοῦ ἐπιστηκῆσθαι ἀκρίβεσι τῶν τὸ ἀκμαμβόλλων, ἀφωρίζοντοι. ἡ ὑπογραφὴ· Ἐξαυδᾶ τὸ ἁγίφ κύριε ἀγιώτατε & μακαριώτατε & τὸ κόσμ πασῆς ἀποστολικῆς πάτα.

Μαρτίνος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς Ῥωμαίων ἁγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς & ἀπο-στολικῆς ἐκκλησίας, ἔφη.

Ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐπιστολὴ Μαυρὶ τὸ ἀληθεστά-τε ἐπισκόπε Ῥαβεννίας & τὸ ἀποστολικοῦς σφρα-βείσεσι δόγμασι & διὰ τῶν ἀρ[illegible] τῆς ἐπιφανείσας ὑφ' ὑμῶν τῶν ἁγίων πατρῶν ὁμολογίας & τὴ ἀκόσκοπ ἡ τὴν κάτκεσιν ἐχόμε πάσης αἱρέσεως, οἱ σωμφέρε-τὴ πφόσφ ἡμῖν τὸ σῴωσθαι, τοῖς τὰς ἀβφρ. ἀφαιρεμμε-νοις ἀπολφῶ ἔτη.

Μέγιστος ὁ ὑπερφέρτατος ἐπίσκοπος Ἀκυ-λείας, ἔφη.

Τὴς ἐπιστολὴς Μαυρὶ τὸ ἀληθεστάτε ἐπισκόπου Ῥαβεννίας τὸ ἀμωμήτου κέλαστι τὸ ἁγίου τοῦ Θεοῦ πόλε ἀκολουθοῦσας & ἀμφιβόλλοντας & ὑπόλοιπα τὸ ὀρθόδοξε & ἀμώμητε πίστε & πφάξεις ἀναιρεμένας & ἀφαιρεμένας & ἀπὸ τὸ ἁγίου τοῦ ἁγίου κυρίου ἡμῶν Χρισ τοῦ φύσει θέλη-μάτων & ἐνεργειῶν ἀφαιρεμένας & τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ φύσει, & ὡς & ἐν αἰῶ ἀφαίρε, σωφφέρε-τὴ φωφφὴ. ἡ τὸ οὐσία ἡ αὐτὸ κ, ἡ ἐκ τὸ ἁγίου & θε-ὸν Ἰησοῦ Χρισοῦ. κρατεῖ καὶ κτίσιν τὸ κ, φύσιν ὑφφ-γοῦσα μὴ κρίσεσι τὸ κ, ὡς ἐν τὴ φύσει τὴν θε-ότητα τὸ ἀνθρωπίνε φύσεσι, ἡ κατὰ φύσιν ἀπο-βάλλ τὴν ἁγίας πνεῦμα· ἀπεφεὶ ἡ αὐτὸς ὁρο δι-δάσκει σωφῶς & τὴν τὴ μόνο μὴ ὑπόστασιν ἡ ἀνθ-ρωφὸν τὸν θεὸ φύσεσι τὸ Χρισ μὴ ἡ ἑνωσεῖ, & τὴ σωζομ φύσεσι ἑκατέρας ἀνελκυσὰς ἡ φυσικὴ ἑνῶσ-τε, χωρὶς μόνε ἡ ἀμφτίας. ἐὰν δὲ μὴ τὸν κυρίω ὁρίζ(ν) μὴ ἀσφαλῶς ἡ διαφορὰ τὴ φύσεσι διὰ τὸ ἀφ' ἡ φυσικὴ ἑνῶσεσι αὐτὸ φὴ ἀξ ὀνεῖ φύσεσι· ἡ ἑνῶσ δὲ ἐκ θεότε τὸ Χρισ φύσεσι ἐστ, τὴ φυσικὴς αὐτὸ ἑνῶσεσι καὶ ἐνεργεῖ τὸ θεία. ἡ ἀπὸ τὸ τὴ κατ' αὐτὸ ἀνθρωπίνε φύσεσι ἐνέργε, τὸ ἀνθρω-πορφεῖν· τὸ αὐτὸ θέλει & ἐνεργεῖ τὸ ἀνθρώπινα πρὸς τὴ νοῦν ἀλκθὴ τὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου αὐτὸ κ, φύσει ὑπάρχε, πρὸ ἐλκε ἀφε τὴν ἰδίοτικα φύσεσι ἐκατέρας ἐκδέλκε· ἡ διὰ τὸν κ, ἡ διαφορὰ τῆ φύσεσι τὸ κ, ἡ ἑνῶσ ὅτι ἡ διαφορὰ τὸν τὴ αὐτὸ φυσικὴ ἀνε-λκμένε κ ἐνεργεῖ ἀκφεῖλφῶς ἐστι· ὡς ὀστεῖτὸν ἀνελκὴν τ' ἀγλαὸ & καὶ φύσεσι ἀνελκὴν τὸ ἀνάπτυς φύσεσι τὸ ἀνθρωπίνε φύσεσι τὸ ἀνθρωπίνε φύσεσι τὸ ἀνθρωπίνε

opportune rationabiliterque examinatio fub-
sequatur, maxime plenius pertractantes co-
rum complebitur per ea quæ ab eis contra im-
maculatam fidem conscripta sunt.

SECRETARIUS II.

In nomine domini Dei salvatoris nostri Jesu Christi, imperii domini Constantini piissimi Augusti anno nono, sub die octavo idus Octobris, indictione octava.

PRÆSIDENTE sancto, &c. ut secretario I. supra pag. 78.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Roma, dixit.

Beatus David ad dominum dicit: *Justitia & judicium præparatio sedis tuæ, Misericordia & veritas præibunt ante faciem tuam.* Hinc igitur præparationem per veritatem gestorum ad gloriam ejus, & intentionem facræ sedis fuæ properant opportune perficere, & sanctæ synodus nobilcum consistens venerabilium facerdotum, ut ea hoc præcipue in eum gloriatur in hoc, quod intelligit & cognoscit dominum, & facit judicium & justitiam in medio terræ: Ruduit competenter non antea perscripta eorum qui accusati sunt, causam illorum discutere, donec per quærulantium institutiones relpuerit hanc, & addiscere valuerit, illud vindicet, quod per sapientiam bene placuit Salomoni, adimplens, quod dicit: *Antequam scruteris, non reprehendas: intelige prius, & cum intelexeris antequam audiris, non respondeas.* Nempe licet apostolica eft contradictionem reprehensio, verumtamen oportet de his quæ clara sunt, ad eorum examinationem ordinem conservari ab his qui secundum Deum scriptari deputati sunt: quatenus ita cum oratione cooperantem inveniamus & confessorem Deum, qui dicit: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Offeratur ergo lecundum pie complacitam omnibus nobis consequentiam per eos, quorum interest, sive de nostro venerabili lcrinio, dilectissimus primicerium & contrarium quærulantium denominatos temeratores cum omni reverentia lecundum ordinem submonitio.

Theophylactus primicerius notariorum apostolica sedis, dixit.

Suggero vestræ facratissimæ beatitudini, quoniam præ foribus adstitit venerabilis facerdotes vestri, Stephanus, reverendissimus episcopus Dorensis, primus Hierololymitani ecclesiastici concilii, adiutus libi expetens in vestra facratissima fynodo: & quidem desiderat innotescere quid præcipitis.

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου Θεοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ βασιλεύοντος κυρίου Κωνσταντίνου Εὐσεβεστάτου Αὐγούστου Σύνταξις πρὸ ὀγδόου Ὀκτωβρίου ἰνδικτιῶνος ὀγδόης.

ΠΡΟΚΑΤΕΖΟΜΕΝΟΥ τοῦ λοιποῦ.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος καὶ μακαριώτατος πάπας τῆς τῶν Ῥωμαίων ἁγίας τῆς Θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

Ὁ μακάριος Δαυὶδ πρὸς τὸν Θεὸν φησί. δικαιοσύνη καὶ κρίμα ἑτοιμασία τῶν θρόνων σου· ἔλεος καὶ ἀλήθεια προπορεύσεται πρὸ προσώπου σου. πυθόμενοι οὖν τὴν ἑτοιμασίαν διὰ τῆς ἀληθοῦς τῶν πραττομένων πρὸς δόξαν αὐτοῦ καὶ μίμησιν τῶν οἰκείας ἱερᾶς καθέδρας ποιήσασθαι βούλησιν ἡ θεόπνευς ἡμῶν σύνοδος, ἵνα ἐν τούτῳ μᾶλλον αὐτὸ αὐτὸν ἐγκτήσῃ κύριον, ὃ τοῦ σωμεῖν ἐν γνώσει καὶ κέρδει, ἐ τοιῶν κρίμα ἐ δικαιοσύνη ὡς μέσῃ τῇ γῇ· ἐκρίνετο κλάσις μὲ φέρειν ἐν τῇ τῶν κατηγορούντων συγγραφῇ τὴν αὐτοῦ ἀπεκρίθη ἀφόβωμα, ἵνα οὐ ὃν τῇ ἐγκαλουσῶν ἐτίθει τοῦτων ἐ ἐπαικέτη, πλουσίαν τὸν σοφίαν κελεύει ἐμπιβῆν. ἀφὴ δέ τοῦτο μὴ τὸν ἐ τοῦτον κελεύει ἐμπιβῆν. ἀφὴ δέ τοῦτο μὴ ἐ μέμφῃ τὸν τοῦτο φησὶν ὁ τῶν ἐπτὰ μὲ ἐ τὸ ἐ κρίνῃ, μὴ ἀπαιτεῖν· κἀν γὰρ ἀφοβοῦς τάσσ δῆρ, ἐ ἔλεγξον ἐσθλοῦ, ὅμως δέον ἐκλέγεν καὶ ἐ τοῦ ἀφοβοῦντος τὸν τῶν ἐκλαλῶν φυλάξασθαι ἢ ἔξεστι φόβῳ· ἐ τοῦ κατὰ Θεὸν ἐξεστὶ φόβῳ· ἐν ἀν ὑπὸ κατ' δίχας συμπαιγωμφτοῦν τὴν ἀλθοῦσῃ ἐ σωμεῖρόντος τὸ τὸ τοῦτο Θεοῦ· ὅτι ἐστὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐστὶ τὸ ὀνόματί μου, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. ἀμῶν οὖν ἡδίστου μὲ τὴν ἐνδόξου ἐκλοῦσῃ πάσῃ κρίσεῖ ἀσεβοῦς σωμεῖρκωνται διὰ ἔ ἔξεστιν πρὸς τὴν πραττομένῳ, ἢ τὴν ἢ τὴν αὐτ' ἡμῶν ἀλῶῃ ἐν τεμένει θεοῦ τὸν ἀνδρῶν τῶν τεμένεσι καὶ τῇ τοιεῖν ἢ τῇ ἐγκαλοῦσῃ κρεκυμῆν τῇ τὸ κατημένοσσι αὐτὸ κρεσφωνῆσι κατὰ τῶν ἐμπαιγμῶν.

Ἐ Θεοφύλακτος τεμενάρχος τῆς τοπικῶν τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, εἶπεν.

Ἀκούσῃ τῇ ὑμετέρᾳ πανίερῳ μακεδόνι, ὡς τῷ ὁ Θεοῦ τὸ καθ' ἡμᾶς ἀλαγῆς ἐστιν σκέψεν Στέφανος, ὁ σεβάσμιος ἐπίσκοπος Δώρων πρῶτος τῶν τῆς Ἱεροσολύμων ἱερατικῆς διηρεδοῦσας ἐκκλησίας ἐ ἐπαλλήλῳ τῷ, σῷ ἐκκλησίᾳ τῶν ἱερῶν ἐμβῆ σωδόσῃ, ἢ χρέω ἀπὸ λόγου πρὸς τὴ κατεκεμένῳ.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Stephanus reverendissimus episcopus Dorensis secundum petitionem suam introcat, & competenter quæ ei videntur edifferat. *Stephanus reverendissimus episcopus Dorensis coram sancta synodo adfuit, dixit.*

Postulo beatitudinem vestram, si placet, præcipere humanitatis mæ libellum facilcipi, & coram sanctitate vestra recitari.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Secundum supplicationem memorati reverendissimi Stephani episcopi Dorensis, libellus ejus suscipiatur, & lectioni pandatur.

Ex accipiens Anastasius notarius: regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinum linguam interpretatum, relegit in hu.

Sanctæ apostolicæ synodo, secundum gratiam Dei & regularem auctoritatem præsidentis in ea Martini tert beatissimi papæ congregatæ in hanc antiquam almamque urbem Romam, pro confirmatione fatæ & defensione patrocinium & synodalium catholicæ ecclesiæ definitionum vel promulgationum, Stephanus per misericordiam Dei episcopus, & primus Hierolymitanæ facerdotali fede existens diocesfeos, suggero quæ subter adnexa sunt.

*Benedictus Deus & pater domini nostri Jesu Christi, pater miserationum, & Deus totius consolationis, qui consolatus est nos per facratissimam in idipsum & facerdotalem conventum fanctitatis vestræ in jomni tribulatione nostra, quæ facta est nobis propter factum catholicum ejus ecclesiæ, ab adversariorum verbo fidei. Hanc etenim beatitudine in pace & tranquillitate conlistentem velut flectam immotes tirannorum suam hæretim turbaverunt, prius quidem Theodorus Pharanitanæ ecclesiæ quondam episcopus: postmodum autem Cyrus Alexandrinus antistes, item Sergius Constantinopolitanus, nec non successores ejus Pyrrhus & Paulus. Hi namque Apollinaris & Severi dogmata hæreticorum renovare ausi sunt, per hoc, quod prædicaverunt unam voluntatem & operationem divinitatis & humanitatis Christi dogmatizare, quorum scripta testimaniorum contra eum præfeminata orbem terrarum, ad deceptionem simplicium: qui fluduerunt non solum exponere audaffet & conscribere, fed & divulgare contra paternas & ecclesiasticas institutiones in aperto nisi sunt, & cum per capitulorum seriem super ambone cum anathematis vinculo, qui fic non fuperint & secundum fanctum eorum recitatam, quamque per lectentias & subscriptionem ac gesforum monimenta. At per hoc universiam catholicam ecclesiam in his contarbacrtibus memoratis viris, justa quod beatus Jeremias inquit: *Confusi sumus, quia audivimus improperium: derelquimus in confusione vultum nostrum, quia invaserunt alienigenæ in sanctuarium nostrum:* & propterea aliquando quidem aquam capiti, & oculis fontes lacrymarum exquirebamus, abique omnes fideles hujusmodi miferam & lamitatem plorantes: aliquando autem pennas columbæ lecundum beatum David, & vo-

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Stephanus reverendissimus episcopus Dorensis secundum petitionem suam introcat, & competenter quæ ei videntur edifferat. *Stephanus reverendissimus episcopus Dorensis coram sancta synodo adfuit, dixit.*

Postulo beatitudinem vestram, si placet, præcipere humanitatis mæ libellum facilcipi, & coram sanctitate vestra recitari.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Secundum supplicationem memorati reverendissimi Stephani episcopi Dorensis, libellus ejus suscipiatur, & lectioni pandatur.

Ex accipiens Anastasius notarius: regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinum linguam interpretatum, relegit in hu.

Sanctæ apostolicæ synodo, secundum gratiam Dei & regularem auctoritatem præsidentis in ea Martini tert beatissimi papæ congregatæ in hanc antiquam almamque urbem Romam, pro confirmatione fatæ & defensione patrocinium & synodalium catholicæ ecclesiæ definitionum vel promulgationum, Stephanus per misericordiam Dei episcopus, & primus Hierolymitanæ facerdotali fede existens diocesfeos, suggero quæ subter adnexa sunt.

*Benedictus Deus & pater domini nostri Jesu Christi, pater miserationum, & Deus totius consolationis, qui consolatus est nos per facratissimam in idipsum & facerdotalem conventum fanctitatis vestræ in jomni tribulatione nostra, quæ facta est nobis propter factum catholicum ejus ecclesiæ, ab adversariorum verbo fidei. Hanc etenim beatitudine in pace & tranquillitate conlistentem velut flectam immotes tirannorum suam hæretim turbaverunt, prius quidem Theodorus Pharanitanæ ecclesiæ quondam episcopus: postmodum autem Cyrus Alexandrinus antistes, item Sergius Constantinopolitanus, nec non successores ejus Pyrrhus & Paulus. Hi namque Apollinaris & Severi dogmata hæreticorum renovare ausi sunt, per hoc, quod prædicaverunt unam voluntatem & operationem divinitatis & humanitatis Christi dogmatizare, quorum scripta testimaniorum contra eum præfeminata orbem terrarum, ad deceptionem simplicium: qui fluduerunt non solum exponere audaffet & conscribere, fed & divulgare contra paternas & ecclesiasticas institutiones in aperto nisi sunt, & cum per capitulorum seriem super ambone cum anathematis vinculo, qui fic non fuperint & secundum fanctum eorum recitatam, quamque per lectentias & subscriptionem ac gesforum monimenta. At per hoc universiam catholicam ecclesiam in his contarbacrtibus memoratis viris, justa quod beatus Jeremias inquit: *Confusi sumus, quia audivimus improperium: derelquimus in confusione vultum nostrum, quia invaserunt alienigenæ in sanctuarium nostrum:* & propterea aliquando quidem aquam capiti, & oculis fontes lacrymarum exquirebamus, abique omnes fideles hujusmodi miferam & lamitatem plorantes: aliquando autem pennas columbæ lecundum beatum David, &*

ACTIO VI. SECT. II. *Petro fidei, dico eum Graecis confirmari fertur.* Authoritas Romanae Sedis, a Lege, ordinaria, *Hist. Manich. 18.*

volemus & annunciemus hoc omnis omnium propositæ, * fed dico autem fumo mæ veltræ & principali, ad medicinalie confilium, e emeriti vulneris; quippe quoniam hoc potestative olim & ab antiquitus facere per apostolicam five canonicam confiteric authoritatem, dum aperta locutbratione non filent clavis regni cæleftem creditæ funt ei, atque ipfe tantummodo ad aperiendum eas fidelibus quidem dignæ, minime autem evangelio gratiæ credentibus ipfa claudere magnis fecundum veritatem, & princeps apoftolorum meruit Petrus: fed etiam & pafcere primus juffus eft oves catholicæ ecclefiæ, cum dominus dicit: *Petre amas me? Pafce ovas meas*: Et iterum ipfe præcipue ac fpecialiter ftrmam pre omnibus habens in dominum deum noftrum & immutabilem fidem, convertere aliquando & confirmare exagitatos confortes fuos & fpiritales meruit fratres, utpote difpofitaffe fuper omnes ab ipfo qui propter nos incarnatus eft Deus, potefteatem accipiens & facerdotalem authoritatem.

Joan. 21.

Leo. 10.

Quod utique fciens beatæ memoriæ Sophronius quondam patriarcha Ierofolymitanus Dei noftri civitatis, fub cujus diœcefis fungebat facerdotale officium, non acquiescens omnino carni & fanguini, fed fola quæ Chrifti funt juxta fanctitatem veftram excogitans, ftudiit metam humiliatem fine mora pro hujufmodi tantummodo capitulo cum fua fuggeftione ad hanc apoftolicam magnampæ dirigere fedem, in fcripto, atque fine fcripto, per me fuppliccm veftrum omnium prædictorum virorum adaperiens novitatem, quam videlicet contra orthodoxam fidem memorati viri excogitare aufi funt. Quippe nam & ipfe, dum adviveret, fuperius dictis temeratoribus in oriente validiffime contradixit, confeffans eos & anathematizans, & in propria lefi quiefcerent, & ad reftam patrum fidem remeterent, dans in duobus libris fecunda teftimonia patrum, ad evictionem impietatis eorum, & veritatem oftendendam. Quos quidem revocare minime valuit; commovit autem eos contra le ad infidias & malignam detractionem: fed nullo modo propter hoc reverttus eft omnino ille, nec timuit timorem ubi non eft timor, quoniam *juftus ficut leo confidit*: zelo autem Dei & fiducia repletus, *dixit me indignum*, & ftatuit in lacuna Calvariæ loco, ubi propter nos ipfe qui fuper nos fecundum naturam Deus eft, dominus noftter Jefus Chriftus fponte crucifixi fecundum carnem dignatus eft: & ita alligavit me vinculis indifolubilibus, dicens: Tu dabis rationem ipfi, qui propter nos fecundum carnem in hoc fanctio loco fponte crucifixus eft Deus, quando cum gloria in terribili ejus adventu judicaturus eft vivos & mortuos, fi diffuaferis & poftpoueris fidem ejus periclitantem, licet ego hoc facere corporaliter, ut nofti, propter emerfam ex noftris peccatis incurfionem Sarracenorum propedior. Quantocyus ergo de finibus terræ ad terminos ejus deambula, donec ad apoftolicam fedem, ubi orthodoxorum dogmatum fundamenta exiftunt, pervenias, non femel, non bis, fed multo fæpius aperiens

Sophronii fcripta contra Monotheletas.

Proverb. 28.

Rome fundatore apostolorum principe dedicatus.

Α ἡ τοιαυτὴ ὑμῖν ἐν διανοίᾳ γίνοιτο πάντα τὰ παρὰ ἐμοῦ ἐρχόμενα ἐπιφανῶς καθίδρυε, λόγῳ δὲ τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπιφανῶς ἐξαγορεύω, ἀφορῶ τοῦ τὰ σύμπαντα ἰατρεύμματος· ἔστιν τῶν ἀφεττικῶν ἀξιοπρεπὲς, ἀνοῖξαι δὲ ἀξίοις ἀξίως ἀπροσωπολήπτως κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, διότι φυσικῶς ἡ μόνη κλὶς τῆς ἀρχῆς τοῦ βασιλέως μόνος ἐστὶ πιστεύεσθαι τοῦτο ἐν τοῖς ἐν οὐρανοῖς τοῦτο δὲ κλεῖν ἐξῆν μὴ τοῖς πιστεύουσι, ἀκλείειν δὲ τοῖς ἀπιστοῦσι τὴν ἀλογγνῶν τῆς γλώσσης, ὁ μόνος ἀλλὰ καὶ ἀνοίγειν τὰ κλείθρα τῶν πιστῶν, ἐπιτεῖλαν τοῦ ἐν ἀνθρωπίνῃ σαρκὶ ἡμῖν τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὴν ἀμετάβλητον πίστι

ACTIO XIV. SAGR. II.

in orthodoxis confuevit apostolicique dogmatibus. Qui de eo omnem malitiam abjiciens, unum eumdemque dominum nostrum & Deum Jesum Christum in duabus naturis confitetur, substantialiter unitis inconfuse & indivise, nullamque propter unitionem amputata differentia naturarum, magis autem conservata proprietate utriusque naturæ, & in unam personam & in unam subsistentiam concurrente. Atque ideo non naturaliter Deum perfectum, absque tantummodo peccato, eumdem pie prædicare dignoscitur. Si vero Deum naturaliter perfectum & hominem naturaliter perfectum eumdem esse veracitet prædicet, certum quia imperfectus nullo modo consistit fecundum divinam & humanam ejus eidem subsistantiam voluntatem & operationem: fed indivinitate justa numerum natuirum, naturales habens voluntates & operationes, quibus divina & humana volens & operatus, Deus pariter & homo fecundum veritatem idem exiliens, naturaliter congruebatur. Nam si imperfectus effet, juxta limfom contrariorum, in divina & humana ejus naturali voluntate & operatione, perfectus non effet Deus, neque perfectus idem homo magis autem nec penitus Deus, nec homo existeret, dum confiet, quia Deus naturaliter non effet, qui divinam fecundum naturam voluntatem & operationem non habet: nec rursum homo naturaliter poterit effe, qui minime habet humanam fecundum naturam voluntatem & operationem. Deus enim imperfectus non eft, nec homo idem imperfectus: quoniam in naturali perfectione utraque cognoscitur Chrifti natura, ex quibus & in quibus confititur inconfuse & indivise. Et propterea per utrumque ejusdem naturam perfectus erat idem naturaliter: Unde oportet hujusmodi quidem novitates abjicere, in perfectione autem naturarum, quæ in Christo Deo in unitate falvatur, & naturalium ejus voluntatum & operationum roboraretur transgrefibiliter patrum orthodoxam fidem. Ideoque unius ejusdemque fiucti unitas duas naturas, in confequentefe naturales consequentes voluntates & operationes, divinam & humanam, ad plenam ostensionem utriusque ejus naturæ verae perfectionis, utpote in utraque natura nullam diminutionem habente essentialis & naturalis proprietatis, id eft, voluntatis & operationis. Quoniam proprietas naturalis eft fine dubio naturæ naturalis ejus voluntas & operatio, ex quibus finitus Sancti Chalcedonensis concilii habilita eft definitio, Chrifti Dei indimiuine conservans myfterium, quam illi, de quibus ante diximus, deltruere attentantes, & aliud molium super excogitaverunt. Nam Paulus Constantinopolitanus antiftes fuafit clementissimo principi nostro typum exponere fidei, in quo typo fanctorum patrum doctrinas cum nefandissimum hæreticorum pravitatis fundituis amputaverunt, nec unam, nec duas debere voluntates aut operationes Chrifti Dei promulgantes quemqam confiteri: fecite ei licere credentibus, aliquando quidem unam, aliquando autem nec unam in eodem prædicare: ac per hoc aut Deum tantummodo, utpote divinam tantummodo, aut dumtaxat hominem purum, utpote humanam habentem tantummodo: aut neque Deum, neque hominem eumdemque afferentes,

ANNO CHRISTI 649.

ὡς ἀν ἀξιωματικῶν ἐχοντα θέλησιν καὶ ἐνέργειαν, ἀκὶν ἀπέβαλεν τάξιν ἡ ἑνώσεως τοῦ λόγου κατ' αὐτὸν· οὐτε ὁ τῶν ἁγίων πατρῶν & τῆς οἰκουμένης ἁγίας οἰκ Καλχηδόνι σωθεὶς ἢ κροτεῖ πωλοῦ ἀσε, σαλεύσας διορισμὸν ἐκείνης φύσεως ἢ, ἢ, ὡς & ὁ ἐν ἁγίοις Χριστὸς, ἀνελλιπῶς τὴν φυσικὴν θέσιν μὴ τὴν ἰσοτιμ. αὐτὴν ὡς & τὴν ἀκόλουθον σπάδεστος τὴς ἀλοῦ πνεῦμα τὴ τοιοῦτο δογματίζειν & γνῆσιον & τῆς πίστεως ἐπεκρίνασε. & τῶν δὲ δόκασε τὴν ἀγωνοῦμεν ἡμῖν, ὅτι τῇ τῆς κοινῆ σωματοκλίμῃ τεκαχῇ, πολλὰς & τῇ ἀπαπὴ δὲ φιλαγχίας ἐπλάσασε. Σέργιε & ὁ ῥῆθείσας ἱδάνς ἐπίσκοπος μὴ τὴν ἀκαχῆσαν ἢ Πύρρῳ τὴν τοιοῦτοῦ τὸ ἐν ἱεροπολίσιν Φρίξε λεθὲν ὁτε ἐκὶ τῶν ἐπεκλεπτικῶν ἀκόλουθος, ἀλλὰ κοινῶσε ἀξιοῦσε & ἀφορῶ ἐκὶ τοῦ ἐπτὰ ἐπτὰ ἐγγράφοντα, ἢ ὁ ἢ ἱερατοκλίμου ὅμοιο πλοιόπτω. ὁ ἀπτοὶ δὲ τὴν γνῶσκοντε ἀεξεῖοῦε & ἐπὶ τοῦ ἀὐτῆ ἢ χρηστοῦε, προτεγκρίσαν ἢ οἰκίνω γραμμάτων σωμῆλμοι τὴ διεξδεκαμῆν & ἢ Ῥωμῶν χαιοσαμῆν τὴ ἐπτοκόν Κωνσταντινόβολεω, ἢ ἢ ἀὐτὴ δὲ ἐν κυρωθεῖσαν ἐκάστω, ὅστε κόωσιν, ἀβὲ δὲ & τῆ ἀρῆσε τὴ ἀτοτολικῆ. ὅτοω κατωμῆσαν, ἢ ἢ γνῶσε τὴ ἀὐτοῦ πάτε Θεοῦλῳ, ἐκίλαστ μοι τὴ ἀκῆσε δὲα κατῆρε κροτεῖσε τοποτρεῖμι & κατκοκόνιμος ἐωτὴ δὲ οἰκίνω ἀτοτολικῆ γραμμάτων, ἐν & τῆ τῆς ἀρῆσε ἀκλοτοτεῖσε κρυλλικῆς & τῆς τὴ ἐκκοκῆ ἐστῆ ἀτοῦ ἐνῆ ἐχοντ, τὴ ἀτοῦ χρωτοσῆτοῦ κεβλῆν ἐστῆ κοτοῦ. ἢ ὑὲ & τὴ τῆς ἐκκοκῆ, & μέλιστα δὲ τὴ τῆς τῶν ἐπλῶν ἀὐτοῦ ἐκοῦοῦ ἀὐτοῦ πνεῦμα, μόνος ἐγκρίτεε κατὰ κλῆσιν ἀὐτῆ, τὴ λίβελλον μετεοῦσε ἐκωοτεδοκότος & ὁμολογόνωτος ἐγγράφω ἐχῳν & ἀὲ & ἐλέγκω καὶ κεῖτῆτοι τὴ ἀὐτεβῆ τῶν ἁγίων πατρῶν & σωμόνω δεδῆμαικε. τῶτοω σοῦ τὴς λίβελλοῦ ἀγῆος ἀγῶνοῦε, ἐνεῖθλωσε τὴ κεκτῆμ πρακεῖζεῖῶν τῆς ἀμετάκε ἀγωνοῦσε Μαρτίνῳ τὴ τεκτμκεῖε τὴ τε, δὲ τὴ τὴ μὴ ἐγκεχεῖῶν ἀεσκοῦ, τὴν δὲ κεκτεμεῖῶσε τοῦ ἀσφαλοῦε τὴ καθολικῆς ἐκκλησίας. ὁὸ σφωκαλὰ μὴ κεχεῖῶν ὡς τὴ ἀὐτῆλῆε & κάτω ἢ ἢ τὴν ἀὐκοῦλῶν ἀγῆοδόξῳν ἐκείνῳ & λαῷ & τὴ ἐηδόνοε ὡς ἀεσσόν τὴ τὸ ἁγίοις Σωφρονίῳ, τὴς ἀβὲ τῶν τὴ κεφαλαίῳ συχνὰς & σωτοῦσε δὲκνοε τὴ ἡμεῖῳ μακεδόνιοι ἢ ἢ δεκεῖῶν δὲ ἐμὲ τὴ ἐλεγχεῖε προκεχοῦσε, ἀλλ' ὡς σωοῖῳε εἰς κεῖῳῳ λόγον ζωῆς ἐτέχοντε, τὴ ἐνωτικῆῶν ἀξιφαιρεῖσατε σκόπε τὴς Ἀτολικεῖε & Σεῖῳῳ ἢ δυνοῦμεν ὀφεῖσαε διὰ ἢ εἰρηῶῶν ἀεῖῳῳ ἐκεῖ ἢ καὶ ἐμὲ χῶνε κόνον ἀπόνε ἀκεῖῳῳ, ἐν τάτε πλεῖν ἀὐκεῖῳῳῶν, φύσεωρε ἡμῖν ἀκαῖλῆν, & ὁῖοε δογματεῖσε, δὲ ἐμὲ ἢ ἀγωνοῦσε καὶ τωκῳῳ τὴς τάντες κατεῖῳῳῶν, ὁν οἱ ἀβεῖῳῳ τῆ ἐκκλησίας κατῆς & ἐγκε & ὀλεῖῳῳκαὶ κεῖτε σωῖῳῳε, δὲ ἢ οἰκίνω ἢωῖε & ἀνεῖῳῳῶν δογματεῖσε ἐκίωσε, εἰς κόωῖε ζωῆς βεβαῖε κεῖῳῳῶν. & ὑτογράφω.

Σπέρασε ἐλίοε ὅτὶ ἐτέοκοτοε Δώρων & πρῶτοε τὴ ἀὐ ἢ σκεκεμμῳῳῶν ἱεροσολύμων θῶνοε πόλε-

ANNO CHRISTI 649.

utpote neque divinam, neque humanam habentem voluntatem & operationem, fed fine voluntate & operatione fecundum eos omnino nafficentem. Quod utique fanctorum patrum & prædicti fancti Chalcedonensis concilii definitio omnino refiqere abocgat, quoniam falvari affirit utriusque naturæ, ex quibus & in quibus Christus confiftit, indiminue naturalem & poft unionem proprietatem. Igitur prædictam fanctam fynodum, & omnes fanctos patres projicere volentes, hoc eadem fanctorum patrum fe fcribere contra fidem aufi funt. Sed & hoc doceo fanctitatem vestram, quia temporis attendentes perturbationem, multos in oriente peranbitionem deceptiß notorum. Sergius namque quondam Joppenfis episcopus, poft recellum gentis Perfarum, loci fervatam fedis Hierofolymitanæ antistites, non ajidem per ecclefiafticam auctoritatem, fed ad fcrutandum poteftatem contra canones, ibidem fub fedem Hierofolymitanam pertinentem, aliquos epifcopos ordinavit, & cum ipfe minime facrat confirmatus, aliqui ex eis primare præfumpfit. Hi autem propterea clericos veracitet inanem effe ordinationem eorum per propria fcripta confentiente, appellaverunt affirmare fe notitiam a Paulo episcopo Conftantinopolitano defeditur, quafi ex hoc fperantes enormiter, quod impoffibile eft, confirmari. De quibus & antea apofto-lic fedi innotuit, id eft, beatæ memoriæ decessori vestro Theodoro, juffique mihi indigno per latam fuam præceptionem, ordinans me loci fervatorem per apofto lica ejus fcripta, quatenus tam ea, quæque fuiffent ecclefiafica capitula, peragere debuiffem, & canonice, in nullatenus emendaretur, qui fub denominatio praetorio ordinati funt episcopi, deponeremus eos. Quod & fecimus: fed ecrutatem eft, & præcipue quoniam in errorem a veritate recedentes ipoente delapfi funt, tantumque illud recepi fecundum jubionem ejus, qui libellum petentibus obtulerunt, & prædicti fanti in feripto, confervare indefinenter & amplecti atque prædicare fanctorum patrum & fynodorum orthodoxarum numen libellos nuper deferens obtuli facratiffimæ prædicti fanctitati vestræ, Martino ter beatiffimo papæ, ab eo quod aliqui eorum merito recepti & confirmati funt, aliqui vero pro tuitione catholicæ ecclefiæ condemnati funt. Ideoque exoro ut minime delpicitis humilitatis meæ & omnium orientalium orthodoxorum facerdotum & populorum, nec non prædicti domini mei lancte memoriæ Sophronii, fuper fali capitulo inftantias abfludaque precatione, veftræ beatitudini per meam humilitatem cum lacrymis oblatas, fed licet humiliria in univerio mundo verbum vitæ retinentes, introductas extinguite tenebras Apollinaris & Severi nefandiffimam hæreftum per fuperiua memoratos viros, temporibus vestrum noftris procuratet germinatas, qualiter funditus extinctis hujufmodi caligine, Lucifer nobis jufplendet per vos fanctiffimos, & dogmatica definitio omnes ubique lanctifant, quam glorioli ecclefiæ patres, fanctæque & universales quinque fynodi per prædita piffima dogmata in æterna vitæ firmari fatedicitam prædicaffe oofenunt. Et fubfcriptio.

Stephanus per Dei mifericordiam epifcopus Dorenfis, & primus fanctæ fynodi fub

Hic-

ACTIO XIV. SAGR. II.

Philip. 2.

Lege, Inst. Justinianum. Vide concil. Concil. prop. Ephes. Canon.

quatenus

ACTIO SEX. SESS. II. Hierosolymorum patriarcha fede consistentia, A
quinta. presens libello a me dictato, manu propria
subscribens obtuli die * sesta Octobris men-
sis, feria * tertia, indictione octava.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus
sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostoli-
cæ urbis Romæ, dixit.

Non equidem mediocriter omnibus nobis
Stephanus reverendissimus Dororeisis episco-
pus manifestavit per ea, quæ nunc in proprio
libello demonstravit, quanta mala adversus
venerabiles viros & orthodoxa dogmata
Theodorus Pharanitanus quondam episco-
pus, Cyrus Alexandrinus, & Sergius Con-
stantinopolitanus, ejusque successores Pyr-
rhus & Paulus concitarunt nefaustus, & glo-
riati sunt audacter, in medio sanctæ Dei ca-
tholicæ ecclesiæ proprium potentes errorem,
juxta propheticum vaticinium dicentes in cor-
de suo: *Venite; conspiremus omnes dies fes-*
Psalm. 73. *tos dominii terræ*: id est, factas vestras venerabi-
lium patrum de salvatore & domino nostro
relatas: hoc argumentatiles, ut sine dubio
unam, aut nec* unam in ipso voluntatem &
operationem apsiquam debeat prædicare.
Quia jam non ceff, prædicta, id est, doctor,
& nos non cognoscet amplius, adulteratores
verbum veritatis. Sed ignorantverit, quia ab
omnibus in hoc cogniti sunt, jubeque inter-
dicti ab orthodoxis comprobantur: licet mer-
cedem eis fidejuræ verbi tribulationes com-
pensare noluerunt, justa quod dictum est:
Cum laqueibus illis, impugnabant me gravi. Nec
enim pro tali excessu pœnitentia dofit, cum
quia odio habuerunt in porris corripientem,
& sermonem sanctum esprobraverunt, fri-
mantes fibi verbum malum, et inventient ini-
quitatem suam ad odium. Propterea his ita
nobis per lectionem libelli de prædictis viris
tum omnal fabulitatae recognitis, oportet
quatenus adhæ ecclesiastica inferatur. in ap-
probatione accusationis contra eos ab omni-
bus orthodoxis oblatæ.

Theophylactus: principatus notarorum apostolicæ
sedis, dixit.

Suggero vestræ beatitudini, quoniam pra-
soribus venerabilis secreti sanctissimæ vestræ
adfuit plurimi reverendissimi abbates, presb-
byteri & monachi Græcijam per annos habi-
tantes in hac Romana civitate, nec non in
præsenti adventantes, id est, Joannes, Theo-
dorus, Thalassius, Georgius, & cum ipsis alii
venerabiles viri, petentes ut conspectui ves-
tiro præsententur, & aliqua quæ eis necef-
fantur, vestræ suggerant sanctitati. Qua-
propter quæ placent beatitudini vestræ, præ-
cipiore dignetur.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus
sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostoli-
cæ urbis Romæ, dixit.

Secundum eorum petitionem, qui nostri
secretarii aditum reverendissimi abbatis, presb-
byteri, nec non monachi petierunt, introcant,
& secundum ordinem de quibus & quæ vo-
lucrunt fiducialiter doceant.

Joannes abba presbyter venerabilis laure
sancti Sabbæ constituit in eremo, quæ est
ἐν τῇ ἁγίᾳ σιωδῷ, τοῦ τοῦτο λίβανον ἐπιλοφόρα,
& βικτωρίας, ἐκοπὶ τὸν τοῦ τρίλλας, ἐπὶ τὸν ἀκμὶ τοῦ
Ὀκτωβρίου τῇ ἡμέρᾳ τέταρτῃ, ἰνδικτιῶνος ὀγδόης.

Μαρτῖνος ὁ ἀγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς τῆς
Ῥωμαίων ἁγίας τῆς Θεῖ καθολικῆς & ἀπο-
στολικῆς ἐκκλησίας, ἔφη.

Οἱ μὲν ἐμὸν πᾶσιν ἡμῖν ἐγνώρισεν Στέφανος ὁ ὀσιώ-
τατος ἐπίσκοπος Δωρῶν δὶ ὧν ἀρτίως ἐν τῷ οἰκείῳ λι-
βέλλῳ δίδωξας παρέστησε ὅσα ἐπορεῦσατο κ.τ.λ. τῇ
ἁγίᾳ καθόλου τῆς τῆς ὀρθοδόξου δογμάτων, θεόλου-
φοῦ ὁ τῆς Φαρὰν ἐπίσκοπος, καὶ Κύρος ὁ Ἀλεξαν-
δρείας, Σέργιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ τούτε
διάδοχοι Πύρρος καὶ Παῦλος, καὶ ὡς ἐπείκαν ἐπιτυ-
χὼν κορυφαῖοι ἐν μέσῳ τῆς τῆ Θεῖ καθολικῆς ἐκκλη-
σίας ἴδιμοι τὴν οἰκείαν κορυφαῖαν, οὐκόντες ὡς
φασὶ ὁ μέγας Δαβίδ, ὃν τὴ καρδίᾳ αὐτῶν· δεῦτε &
κατκατεύσωμεν πάντες τὴν ἐορτὴν τῆ Θεῖ, ἀπὸ τ' γῆς,
ἡγουμένης τῆς ἐορτῆ ἄγων πατρῶν ἀδελφὰ τὴ σωτῆρος ἡμῶν,
οἱ τὸ, πάντα ἡ μέλαν μᾶν μέλα ἐν αὐτῆ κρύβ-
τουν ἀδηλοτὴν & ἀόρατον. οὐτὲκ ἔδῃ ἐστὶ κρυφῆς,
ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀφίμαται & ἐκ τῆς ἀνθρώπου τὴ
λόγου & ἀλαζόνας. ἀλλ' ἡγνόησεν οἱ πάντων τὴ τῆ
ἀκυρωθέντες & ἐπεφὸς ἀτιμίας ἔθετες τὴ ὀφθαδ-
σῶν ἡμῶν μισῆσ αὐτοὺς τὴ τὴ λόγον παῤῥησίας τὴς
ὀνόμασι ἐπήγαγον κ.τ. γκγκμένῳν· ὅσα ἐπιδε-
λοῦν αὐτῆς ἐπολέμουν μὲ δικεῖν· ὡς ἀμετανόητοι
ἔχοντες ἐφ' οἷς πεφρίκασιν· ἐπιτιμᾶσι γὰ οἱ τοῦναις
ἐλέγχοντος, ὁ λόγον ἅγιον ἐβλασφήμησαν· ἀπο-
σκυθρῶσι ἐκοπὶ τὸ λόγον φοβηθῆ, τὴ ἔσται τὸν ἀνομίαν
αὐτῆ & μισῆσι. διὸ τάτων ὅτω κλῆ δὲ τὸ ἀκοῦσ-
σαι τὴ λιβέλλου ἀβῆ τῆ οἰκείῳ ἀδῆλῳ σοῦ ἀκρι-
βεῖα δεδιηγμένων, δέον θεῖν αὐτὸν τὰς ἀφορισθῆσιν
ἀκολουθοῦσιν ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον τὸ τὰ πάντων τῆ ἀκριβῶ-
κατ' αὐτῆ ἀτιμάσεις.

Θεοφύλακτος πριμικήριος τῆ ἀποκλῆσ τῆς ἀποστο-
λικῆς καθέδρας, ἔφη.

Δεῖξαι τοῦ ἐμετέρῳ μακαριότατε, ὡς πλείστοι
παρεῖσαν ἀφῷ τὴ ἀλεγῶν σκεῦτε τὴ ἀγιωτάτου ὑμῶν
ἀδελφοὶ τῆ ἔθεμεν κ μοναχῶν τῆ & πλείστοι καὶ ἀκολου-
θοῦν & τὴ ἐνδημοῦσιν αὐτῆς, ὀνόμασι Γρηγόριος, τὰ-
τέοιν, Ἰωάννης, & Θεόδωρος, Θεόδωρος, Γεωῤῥίος,
& σὺν τὴ τῶν τῶν ἀνομάσιν ἀνῆρες ἀνδρὸς ἀγαθοὶ
φιλοκαλοῦσιν & ἀκμαγκῶν τὸν τὴ ἡμέτερα κα-
ταγωγὴν ἐστὶ ἐστιν τὰ ἐμῶν αὐτῆς. ἐπιδεῖν τὴ μαθεῖν
ἡ ὁμετέρα μακαριότης, ἡμῖν ἀβεῖ τόνων δηλῶσαι τὰ
παρεκόμενα.

Μαρτῖνος ὁ ἀγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς τῆς
Ῥωμαίων ἁγίας τῆ Θεῖ καθολικῆς & ἀπο-
στολικῆς ἐκκλησίας, ἔφη.

Οἱ κατημολόγησεν ἐκοπὶ τὴ σωκεῖ ἡμῖν
ἁγία σιωδῶν Θεοῦ τὴ ἐγίμῳ & μεσῷ ἐστὶ τὴ
τοῦ κ.τ. τῆς ἡ ἐδεκτέσθαι δεῖ ὡς βίβλο ἡ σοῦ
παῤῥησία.

Ἰωάννης πρεσβύτερος & ἡγούμενος ἡ λαύρας
τῆ ὁ ἁγίου Σάβα ἐ ἐκκλησίᾳ ὡς τὴ ἐρήμῳ τὴ ὁ ἁ-
γίου

ANNO CHRISTI 649. ἁγίου Χριστῆ τὴ Θεῖ ἡμῶν πόλιν, ὃ Θεόδωρος κατοι-
κῶν τὴ ἐν τῷ ἁγίῳ τὴ ἁγίου Ἀθανασίου, τὴ ἀκκλη-
σίᾳ κ.τ. & Ἀκοῦσι ἀλλαγεῖν χρῆμ, & Θεόδωρος
ἐπίσκοπος & ἡγούμενος τὴ ἀνομάσιν μονῆς τὴ Ἀρβῆλου
τῆ ὁ Θεῖ παρεκκλησίᾳ εἰς τὴν ἐπίκλησιν μονῆς
Ῥεσάτα, & Γεώργιος πρεσβύτερος & ἡγούμενος τὴ ἄλλῳ
μονῆς τῆ Κίνλιον & ὁ Θεῖ παρεκκλησίᾳ εἰς τὴν
ἐπίκλησιν Ἀκουεστὴ Βίλλες, & οἱ σὺν αὐτοῖς πάν-
τες ἀγιῶτοι ἡγούμενοι & μοναχοὶ ἐστὶν τὴ ἁ-
γίας σιωδῶν ἀφῆστοντες, ἔφησ.

Αἰτοῦμῶν ὑμῶν παμμακάριστον ἀγωνιωμῶμεν
& ἐπεῖξασι τὴ ἡμῶν ἡγούμενον πρεσβεῦσαι βίβλοις, ἵνα
τὴ ἡμέτερον λίβελλον· ἀλλ' οἱ κεῖσθαι & ἀνάγνωσ-
αὐτῆ, κελεύσῃ τῶν τοῦ ἡμῶν ἀγῶ Θεῖ & ἀκοῦσαι
αὐτῶν ἐδεῖ τὴς ὀρθοδόξῳ πρεσβυτέρῳν πίστεων.

Μάξιμος ὁ ἀγιώτατος & ἐπίσκοπος ἐκκλησίας,
ἔφησ.

Κατὰ τὴ ἀέρος τὴν ἀκοῦσαι & λαβεῖν ἀγωνιῶν
& μεκωγῶν, ὁ τῶν λίβελλος τοῦ αὐτῶν λαοῦ ὅτω & ἐ-
ξεῖν ἐκ τὴ ἀνομάσιν τὴ ἀκκλησιῶν τὴ τῶν
τοῦ ἀγίου Σάβα τὴ ἐν τῷ ἁγίῳ τῆ Ἀρμένιος
βεβαίωσιν· ἰερέα & ἀόρθωσιν & ἀνεῖδεν ἡδῆ & ἀνω-
μῶν τὴν Χεσεῶν εἴτεν, & ἀλλοῦν ἀνέα τὴ
πρὸς ἀξῶν τὴ ἀτοκόσιν ἡδῆ τὴ & τῶν τοκεῶν ἐ-
μῶν, & ἀξιῶγκκ ἡμῶν ἰερῶν ἡμῶν, & κατρὸ ἀπὸ
ἀεσόν τὴ ἡδῆ Μαρτῖνε τὴ ἐν μακαρίᾳ πάντα τὸ κα-
τὸν τὴ ὁ Θεῖ παρακαλῶν Γρηγόριν ἡμῶν & μο-
νεχῶν & ἀδεῖ & ἡμετέρας ἀγωνιῶν, ἀδεῖ & τὴν ἀποστο-
λικῶν, ἀδεῖ & ἡμῶν. Τὴ τῶν κ.τ. φῶνο ἀνέκκ τὴ
Θεῖ & κατὰ σοῦ & τὴ κυρίῳ & Θεῖ & ἡμῶν ἡμῶν
Ἰησῆ Χριστῆ ἐστεῖ τὴ ζωῆς ἡμῶν τὴ Θεῖ τὴ & αὐτὸ κὰ-
κρυστῆς & μακαριστῆς οἱ ἀστρῶν, μακαριστῆς τὴ
πατρῶν τῶν· ὁ ἀμαλῶν & μὲ ἡμῶν & τὴ τὴ ἀνθρω-
πων, ἀμαλῶν & κὰ ἀὶ ἡμῶν & τὴ τὴ σωτῆς & μὲ
τὴ & τὴς ἀρετῆς· ὁ ἀρκῶν & ἡμῶ & τὴ ἡμῶν· ἀπο-
λῶν, & ἀπὸ ἀμαλῶν & ἀὶ ἡμῶν & τὴ κακῶ

ACTIO VIII. SECR. II.

qui in regia urbe præsidio nolunt, necnon A Cyro Alexandrino quondam episcopo quoque, cui callide quasi aliquam occasionem & compiendimentum proprie novitatis convocationem impiorum & iperticorum facientes, perfidiam eorundem hæreticorum contra orthodoxos ecclesiæ alumnos introduxerunt, ab antiquo celatam aperientes hæresim ipsorum, utpote unam in Christo voluntatem & operationem confitetri promulgantes sanctam Dei ecclesiæ confonanter Severo & Apollinari, Nestorio atque Theodoro, qui in confusione & divisione Christi Dei mysterium corrumpunt perversis hæreticis. Et nunc autem præsentes petimus, & interpellamus, ag conjuramus omnes fantissimos vos patres, id est, apostolicam & principalem sedem, per sanctam & consubstantialem venerandam trinitatem, auctricem omnium, quæque tunt naturaliter, & unam impiternam deitatem, & omnem collectam sanctam angelicam militiam & officium, quæ inconfuser in gloria ejus : per sanctam laudem eidem hæræ deitati offert, nec non sanctos apostolos, prophetas & martyres vel doctores, live sanctas & universales quatuor synodos, quæ in Nicæa, in Constantinopoli, in Ephesio prima, & in Chalcedona, ; atque secunda in Constantinopoli congregata est, sanctas quinta synodus, & omnes compendiose, qua e locutio fuit, sanctos, quorum dogmatibus non minus quam sanguinibus sancta fides fervata est & stabilita, & in sos fandissimos deputata est, non despicere Christianorum preces, quæ per santa tempora undique Deo, fimiliterque fanctissimis vobis obrulerunt, neque humilium [sollicitum] nostrorum præsentium & absentium de hac capitulo cum lacrymis postulationes sed canonice & synodaliter expugnantur a prædictis viris sanctam fidem defendite, & omnibus post Deum eam salvate integram, sinceram & sine innovatione, piissimo fiet & antea, ; confusante verbo in omni mundo orthodoxis sacerdotibus ac populis vel monachis : quoniam omnium corda post Deum in eos pendent, fummum ecclesiarum licentes vos capite a Christo Deo nostro propositum, & has epistolas ecclesiæ, Sergium, Syrum & Paulum, & eorum pro impia " invocatione verba vel dogmata, & omnes, qui cum eis quolibet modo vel verbo, aut tempore, vel loco fecisti fonti vel confenserunt, aut « fasturos in transgressione patrum definitionum vel dogmatum, anathemati perlonaliter submittere, neque impersonaliter contra eos sententiam proferre, quia hæc lex synodalis non est ecclesiæ, ut quereta in scripto personaliter proposita, impersonaliter contra nullum proferatur sententia. Cum quibus justis & typum, qui nunc contra orthodoxum fidem factus est ex subscriptione, non ex studio aut mente piissimi nostri imperatoris, fed tualione impertinna, & falsiloquia Pauli depositi a prædecessoris vestræ sanctitatis Theodoro, sanctissimæ recordationis papa vestræ apostolicæ sedis, eidem anathemati fubmittere in quo typo sacrilegione & voluntate omnipo, id est, fine intellectu & anima immobilem ipsum glorite Deum dominum nostrum Jesum Christum dogmatizaverunt, fimiliter gentilium idolis inanimatis, (de quibus dicit magnus David: *Idola gentium*

B Ἀνὰ Σύριον δὲ καὶ Παῦλον τὸν ἀποβληθέντα προκαθήμενον, ἐν ᾧ ὁ Κύριος τὴν Ἀλεξανδρείας ἐπιτρόπευσιν τῶν κοινῶν ἐν τοῖς πανήγυσι φανέρωσεν οἷον τοῦ συγκαλοῦντος τὴν ἑῴας κρατούμενα τὴν κλῆσιν δῆθεν ποιήσαντες τὴν ἀπάτεῳ αἱρετικῶν ἀνεῖδε τὴν ἀφρέλειαν κατοικίσας καὶ τὴν θεοδόξου τῆς ἐκκλησίας δογματικὸν ὑπόκρισιν τὴν ἀπὸ παλαιῶν χρόνων κεκρυμμένην ἀπὸ τῶν ἀπίστων ἀποκαλύψαντες ὡς μίαν τὴν Χριστὸν θέλοντα καὶ ἐνέργειαν ὁμολογοῦντα τῷ Σεβηρίνῳ καὶ Ἀπολλινάριῳ καὶ Νεστορίῳ καὶ Θεοδώρῳ τὴν σύγχυσιν καὶ διαίρεσιν τοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ μυστηρίου λυμαινομένων ἀνθρώπων αἱρετικῶν, ἃς νῦν δὲ παρόντες ἐφωνήκαμεν ἡμῖν ὁ ἀφροσύνη πτωχῶν ἐν ἐνεργείᾳ τῶν τοιῶν τῶν τῆς ἁγίας τῆς πατρίδος ἐκκλησίας ἐκφωνήσαν τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐμφωνῶν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, προφητῶν, καὶ μαρτύρων, καὶ διδασκάλων, καὶ τῶν ἁγίων ἐν οἰκουμένῃ πατέρων συνόδων τῶν ἐν Νικαίᾳ, καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πρώτης, καὶ τῶν ἐν Καλχηδόνι, καὶ τῶν ἑβδόμη, καὶ τῶν πανάγιον τῶν ἀεὶ τῶν ἁγίων πάντων, σωμάτων ἀφίστε φάσκω, ἵν' αὐτοὺς ἀγῶν ὡς τὴν δόξαστον ἡμῶν, ἢ τῶν ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κεκρυμμένων ἐν ἀπόρῳ ἀνθρώπων ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ τῶν

Actio 12a Sect. II. Polichronius diaconus, similiter.
Constantinus diaconus, similiter.
Petrus diaconus, similiter.
Theodorus diaconus, similiter.
Sergius monachus, similiter.
Thomas diaconus, similiter.
Georgius diaconus, similiter.
Stephanus diaconus, similiter.
Sergius monachus, similiter.
Andreas diaconus, similiter.
Eutychius monachus, similiter.
Cosmas monachus, similiter.
Muconius monachus, similiter.

A Abrahamius monachus, similiter.
Joannes monachus, similiter.
Anastasius monachus, similiter.
Theodorus monachus, similiter.
Theodicius monachus, similiter.
Leontius diaconus, similiter.
Paulus monachus, similiter.
Petrus monachus, similiter.
Joannes monachus, similiter.
Maximus monachus, similiter.
Anastasius monachus, similiter.
Leontius monachus, similiter.

Denuo dicit sanctissimus episcopus Cretensium dixit.

B Δευτέρου ὁ ἁγιώτατος λεόντιος Κελλάριος, εἶπεν.

Relectus libellus venerabilium abbatum, presbyterorum & monachorum, quomodo providitis sanctissimi, apertissimam habet & indubitatam accusationem contra Cyrum, Sergium, Pyrrhum & Paulum, & qui cum eis sentiunt. Hi namque falsatoris nostri in pace confidentem per pravas eorum doctrinas contubernerunt omnem ecclesiam, unam & nec unam afferentes Christum habere voluntatem & operationem, quasi sub praetextu pietatis fidem adulterantes, atque prophetarum interminationem a propriis fetibus excludentes, quæ dicit: *Te qui pugnam dei amisisti, mitteris sibi finem.* Et iterum sapientissimus Salomon ait: *Quoniam qui iniquitur iniqua; non poterit latere, nec praeterire illam corripiens judicium. In cogitationibus enim impii interrogatio erit: sermonum autem illius auditio ad dominum perveniet, ad corripiendum iniquitatem illius: Quoniam auris zeli audit omnia, & tumultus murmurationum non abscondetur.* Hæc enim si complecti voluissent in proprio sensu, ad reprobum sensum minime haereretis, sed pet. Dei timorem sermonum lumen praecaventes cultodiam, ipsam sanctorum patrum definitionem sine quadam novitatis praesumptione sic quæ conservaretis: quoniam dicit: *Custodiam linguam meam custodiam ut, meus autem hostis custodiet te.* Propter quod veraciter reverendissimi abbates, presbyteri & monachi commoti, adversus novitatem commentum querelas nobis obtulisse nosquoque, conjungentes nos, ut canonica ultione damnetur. Confitantur autem sanctis patribus, per proprium libellum claræ confessi sunt salvari licet unus ejusdemque Christi secundum substantiam unitas naturas, ita secundum numerum naturarum, naturales ejus voluntates & operationes, ex quibus divina & humana naturalium item valent atque operatur, Deus simul & homo veraciter congnoscitur naturaliter, atque naturalque naturæ salvatas indeminuite naturalem proprietatem & poli unitatem, ex quibus constitit. Ita namque fapdorum patrum in Chalcedonensi concilio convenientium docere nos definitio demonstravit & sed & omnium sanctorum patrum chorus. Pro qua re etiam piis tartis catholicique dogmatibus congessimus libellum, eorum nostris actibus præcepimus fieri, ad convincendam novitatem, quæ ab eis in secularione depulsa est.

Habac. c. 1. 4.

Sap. c. 1. 8.

Prov. c. 10.

C Ὁ ἀκριβωθεὶς λίβελλος τῶν ἀλησθῶν ἡγουμένων καὶ πρεσβυτέρων, οὐ ἀπὸ μακεμάτων, φανερὰν ἔχει καὶ ἀναντίρρητον τὴν αἴτιασιν κατὰ Κύρου καὶ Σεργίου, Πύρρου καὶ Παύλου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν· οἱ τὴν ἐν πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν ἠλπὶ καλῶς εἰσωκίσαν, οὐδὲ ἓν καὶ ἕν ὁμολογοῦντας, συμπεπλεγμένοι τὴν ἐκκλησίαν, μίαν καὶ οὐδεμίαν τὴν πάντα ἔχειν τὸν Χριστὸν θέλοντα καὶ ἐνέργειαν, ὡς ἀφορῶντες διοστῶσας τὴν πίστιν ποιοῦσιν· ὡς ἂν ἀποβάλοντες τὴν τῶν προφητῶν λόγον, ἐν ᾧ φησί· *Σὺ τὸν τῆς μάχης ἀπεστάλη.* Καὶ πάλιν ὁ σοφώτατος Σολομῶν· *Ὅτι ὃς ἂν ἀδικῶν ἀδικήσῃ, οὐ μὴ λάθῃ· ἐὰν δὲ παρέλθοι αὐτὸν ἐλεγχόμενος· ἐν γὰρ τοῖς λογισμοῖς τοῦ ἀσεβοῦς ἔσται ἐρώτησις· τὰ δὲ ἀκοὴ ἐπὶ κύριον ἀφίξεται· τοῦ ἐλεγχεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ· ὅτι ἀκούει τὰ πάντα, καὶ θόρυβος γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρυφήσεται.* Ταῦτα γὰρ εἰ ἐνέβαλον εἰς τὴν ἑαυτῶν νοῦν, οὐκ ἐβλάπτετο νοῦς εἰς ἀδόκιμον· ἀλλὰ φόβῳ Θεοῦ τὸ οἰκεῖον λόγον ἐφυλάσσοσαν, τὸν ἀντὶ τῆς πατρικῆς ἐκφωνήσαντος ἀποδέκτου· φυλάσσω τὰς ἐξόδους μου τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν ἐν γλώσσῃ μου· φυλάξω τὰς τῶν ἁμαρτωλῶν ἀκάνθας· ἐὰν δὲ ἀκάνθας ἐκφύσῃ ἡ γῆ, ἀκάνθας ἐκφύσει καὶ ἡ γλῶσσα λαλοῦσα τὰς φωνὰς

vere potestatem, quæ in terra de in cœlis fuit, A promulgavit. Tu profanatum hæreseum depositor exilis, o princeps & doctor orthodoxæ & immaculatæ fidei. Igitur non delpicias patrum nostrum, pater, fidem affuantem, & ab impiibus hæreticis venis violentatam, nec non periclitantem: resolve nebulam impietatum fumoso tuæ divinæ scientiæ, o sanctissime. Abiicinde blasphemias & jactantiam vanilogorum, & noviter emergentium hæreticorum doctorum. [a] Mihi etenim minus est orthodoxæ & apostolicæ vestræ definitioni atque traditioni, quatenus augmentum aliquod suscipiat a nobis fides. Nos autem a Deo inspirati, & sanctorum apostolorum confabulatores & confaucerdotes fapuimus, confitemur atque confessi sumus a pontificis temporibus; & ex ipsis canonibus fecundum sanctum atque beatissimum papam Leonem, prædicantes omnibus & confitentes: *Operatio [1] utraque natura cum alterius communione*. Cum quo beatissimo viro & omnes a Deo inspirati & sancti patres fuerunt. Et hæc quidem a nobis humilitatis fervis vestris atque difciplis profecta sunt. Multiloquium autem & contradictionem adversatorum non admittimus, quia parti fumus pro orthodoxa fide, axiliantibus vobis sanctissimis & orantibus martyrium suscipere. Et si quidem voluerint ea * quæ inane ad conflumnationem animarum dogmata, hoc est, ad interitum doctrinæ & confessionis sanctorum patrum, & quipoiò atque præcipui pape Leonis propolita fore in regia urbe deponere, quorum constarta fapientes non desistimus, sufficit hæc * atque amica Deo pax sanctis ecclesiis, interredit, & omnis divisi ecclesiarum de mutilo abfistit, necnon schismata illaviantur, & ad unitatem denuo restaurata. Si autem volueriint hoc facere, apostolicos vos patres (fapientes, in scripto & fine scripto eos anathematizantes. Non est enim, non est Deo placatum, neque justum propolita pestilentia hæreleum, & anathematis blasphemia, vestis contendere. Hæreseos igitur rationem, & erubescant Deum, & hujusmodi blasphemias fubtrahere festinent, & in quocunque voluerint loco vel tempore, de quibus existimant fapere, *non* verunt dogmata. Compendiosè autem, o fanctissime, dicimus: Ea, quæ ad everfionem & depositionem a Deo inspiratorum patrum, & sanctissimi papæ Leonis, nec non vestræ a Deo fapientiæ conferipta funt, deponantur. Nam & nos, licet dictum est, jubentibus vobis dominis nostris, & a Deo inspiratis patribus, percutimus eos anathematibus. & tunc motiones de quæstionibus eorum & certamina facetemus, (peratus in vestram Deo placitam & beatam protectionem, quomodo non cessetemur neque formidatori fumus timore, ubi non est timor, propopito Deo & orthodoxæ requisitione. Quoque ad hanc igitur diem difpensationem eleganas quærentes, tacuimus eis, arbitrantes adimeliora immutare eos propriis doctrinis. Sic etenim & sanctissimo memoriæ [2] Thius nostri Arcadius fapuit, vestram orthodoxam fequens doctrinam: cujus vestigia & nos omni virtute fequi oramus, confonantes orthodoxæ & a Deo inspiratæ doctrinæ vestræ sanctissimæ do-

[1] In Greco hæc verba, *utraque natura*, funt in fexto cæfu. *Hardouinus*.

[2] Legiffe videtur inscriptos, *ve nata sæcl*. Hardouinus.

ἐστὶ γὰρ ἡ μιᾶς καὶ ἀμιγοῦς ἐδόξασται. σὺ τῶν βεβήλων κίβωτον καθαιρῶν τὸν καθεστῶτα ὡς κορυφαῖος καὶ θεόπνευστος ἀξιωμάτων τίτων. μὴ ἴδοις τὸν ἡμῶν τὴν πάτρῳ ἡ τῶν ἀλαζονευομένων ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ τὴν ἀχλὺν ἡ φωτοειδοῦς σου σοφίας ἀπόρριψον. ἐπεὶ τὴν ἐμοὶ ἐλάττονα τὴν ὁμολογίαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ καὶ ἀπαρχάνω αὐτῶν, ἢ ἐν τῷ ἡ θεόπνευστα πάσαι Λέοντα φύσιν τοῦ ἁγίου & πρεσβεύοντος ἐκεῖνος ἐκεῖνος μόνῳ ἡ τῷ θείῳ κορυφαίῳ. ὁ τέκνος σὺ θεόφωνε & πανόμνυε πάτερ σοφῶν ἡ θεόφωνε, ὅτι ἐν ἑκατέρᾳ τίνι λέξει τῶν ἡμῶν ἡ τῶν τέτων. ἡμεῖς γὰρ ὑπόστασιν τῶν τῶν ἀξιωμάτων ἀνωμολόγησαν ἐν τῷ ἐκλεκτῷ χρόνῳ ὑπ' ἀπαρχάνω αὐτῶν, ἢ ἐν τῷ ἡ θεόφωνε

ACTIO SEXTA. SECR. II.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Notum facio vestræ beatitudini, quoniam & aliam suggestionem supplicum pre manibus habeo de quæstione quæ nunc propofita est, atque apud vos flagitari dignoscitur, directam a reverendissimis episcopis Africani concilii per nuper transactam quartam indictionem beatæ memoriæ Theodoro decessori sanctitatis vestræ, Idcoque dignetur de ea quoque, quæ placent, præcipere.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Memoratam in præsenti suggestionem reverendissimorum episcoporum Africanæ provinciæ, coram sancto nostro concilio recenseri præcipimus. Et incipiens Theodorus notarius regionarius apostolicæ sedis, relegit in his.

Domino beatissimo, omnibus culmine sublimato, sancto patri patrum, Theodoro papæ, qui summo omnium præsulum pontifici, Columnam primæ sedis episcopus concilii Numidiæ, & Stephanus primæ sedis episcopus concilii Byzacenæ, & Reparatus episcopus primæ sedis concilii Mauritaniæ, & universi episcopi de tribus conciliis antedictis Africanæ provinciæ.

MAGNUM & indefinitum omnibus Christianis fluenta redundabant, apud apostolicam sedem consistere fontem nullus ambigere posset, de quo rivuli prodeant affluenter, unoverso fam largissime irrigantes orbem Christianorum, cui etiæ in honore beatissimi Petri patrem decorat peculiarem omnem decrevere reverentiam in ter quærendis Dei rebus, quæ omnino & solicito debent, maxime vero fidelem ab ipsis pretoribus examinari vertice apostolico, cujus vetusta fulciudo est tam mala damnare, quam probare laudando. Antiquus enim regulis sanctorum est, et quidquid quamvis in remotis vel in longinquo positis agereitur provinciis, non prius tractandum vel accipiendum, donec ad notitiam almæ sedis vestræ fuisset deductum, in hujusmodi ratue, quæ sunt fuisse pronunciatio firmaretur, Indequimentet ceteræ ecclesiæ vel de natali fonte practicationis exordinem per diversas terrarum mundi regiones puritatis incorruptæ manentibus fidei sacramenta salutis. Quocirca humillimum vestro apostolico culmini perfoliorum obsequium, cum lactymis suggestionem, quod fine cordis gemitu reticere non valemus, ante hoc temporis spatium exolum apud Constantinopolitanam civitatem novitatis commentum ad nos usque opinanter fuisse delatum. Et ut hæc tenus filisiemus, putavimus terminismo examine vestræ apostolicæ sedis fuisse definitum. Quod ubi pertinaciter cognovimus invalescere, relegentes videlicet libellum Pyrrhi nofhi fratris & coepiscopi dudum episcopum Constantinopolitanæ civitatis, apud vestram venerabilem sedem ἐφεμῶν. Φθονεῖν πάντα ἐν ἀνθρώποις ἐν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἐν ἀνθρώποις ἐν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἐν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἐν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς

Actio 8 Sect. II. Ora pro nobis domine sancte ac beatissime patrum pater.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Relecta in præsenti suggestio reverendissimorum episcoporum provinciæ Africæ, generalis & catholica effe reperitur, id est, ab universo, quod ibidem consistit, omniporrectis Dei ecclesiastico sacerdotio, & hoc luculentius approbari dignoscitur per vallidissimam subscriptionem fuper annexam. Habet namque ficut nostis, dilectissimos fratres, in primo loco Columam reverendissimum episcopum Numidiæ, primatem episcoporum sanctæ concilii ejus. Deinde sancti concilii Byzacenæ Stephanum reverendissimum primatem, nec non sancti concilii Mauritaniæ Reparatum reverendissimum primatem, omnes consortantes accultantes, & ad condemnationem eurgere deprecantes nullram apostolicam fommamque fedem contra novitatis commentum. Qui propter eximium amorem quem habere videntur, & pitissima principi per fuam suggestionem acclamantes contra novitatis defensores, id est, Paulum Constantinopolitanum antiftitem, supplicabiliter suggestionem: fed etiam & petendo Paulo pro hoc ipso aliam fynodicam deffinavertunt, quatenus a defensione hujusmodi prævisatis, quæ ab antecessoribus patrum & fynodalism deffinitionum ab antecessore ipius Sergio irrationabiliter exposita est, compelere debuisset: memoratates etiam nobilium congratulantes exposita antea in scripto libello convessionis Pyrrhi oblato ab eo, corrigente tunc proprium errorem, liect ad cum iterum ex amentia revertus est. Ergo quoniam per hanc suggestionem eorum, aliarum duarum suggestionum memorati nofcuntur, quorum & exemplaria ad apostolicam nostram sedem certi fom directiffe, oportet hanc quidem fidei gestorum inferi, exemplaria vero prædictarum duarum relationum protul dobio in hoc sancto concilio prælentari ac relegi, per quas aeflam parter purifkmum ac fincerifkimm fidei fuæ prædicti reverendissimi episcopi Africanæ provinciæ congruat nobis declarafle nofcuntur. Sic enenim per lectionem ipfarum gestis nostris virtus validissima inhaerebit, approbatio existens contrariorum; qui & diversarum proprietarum, id est, ecclesiarum fubmonitis contestationibus, nullo modo pafsi funt excesbum proprium excendere.

Actio 8 Sect. II. Pro nobis domine sancte ac beatissime patrum pater.

Et accipiens Paschalius notarius regionarius apostolicæ sedis, relegit in hoc.

Domino clementissimo terræ maríque domino Constantino Augusto, Stephanus primæ sedis episcopus, ac universæ episcopi concilii Byzacenæ urbis pietatis ultimi famuli.

B O MNIPOTENS Deus ecclesiæ luæ providens, prælcitos ac prædestinatos in præfidio ejus conftituit Romani nominis reges: ut quoties turbo diabolicæ fafctionis quisiddam contra eam excitare tentaverit, a vestræ clementiæ rigore valeat comprimi: quatenus quotiies ejus procurata, vestræ potentiæ fulfragio debeat defensari: quia ei potefkatem vestram ferviendo fubjcitis, cujus munere & protectione imperatis. Unde divinitus præeoditati, ejus curam fingularem habentes aut primam, Scriptum id legitur de vobis, & de eadem fancta ecclesia, toto terrarum orbe diffusa: *Erunt reges nutricii eai*, patresque tcipsum eff: *Humo regis judicum dilexit* quia dum divina rebus humanis præponitis, C & orthodoxam fidem curis fecularibus præferis, quid aliud quam judicium rectum Dei cultus immobilitas? Pro qua re pietas restræ conftit vestræ Africæ domini facerdotes coram domino fupplicamus, ut novellæ præsumptionis feandalum, quod adversus fidei nostram attentatum eff, aufertur, fratremque nostrum Paulum, Constantinopolitanæ ecclesiæ epifcopum, regali auctoritate, ut nobifcum, id eff, cum omni generalitate orthodoxæ fapere debeat, coarctare dignemini. Fidem namque rectam, a fanctis patribus nobis traditam, fine adjectione aut imminutione cuftodie debemus: quia quidquid auctum fuerit, aut fubtractum, D nunquam probatur fuiffe perfectum. Scriptimus enim prædicto fratri & coepiscopo nostro Paulo per laiorem præfentium, ut nostra cum vice cum vestræ clementiæ præceptione admonemus, deffinantes injunximus: quos vestræ mansuetudini commendantes, petitionis nostræ vota ut effectui mancipentur, omnes unaniniter genu mediflexo deprecamur. Pro qua re expedit cenfuræ ejus & famæ, ut quod adhuc tantæ præsumptionis correxit, a fe vel ab aliis non finat incorrectum, * janque feandalum defensari. Injunxisnus autem legationi nostræ fidelissimo pietatis vestræ, ut ea quæ prædicto fratri nostro fcripimus, ad pias vestræ ferenitatis aures deducere non moretur: quatenus pietas vestra divinitatis amore inflamita, pro pace ecclesiarum Dei regale præcipiat fanglin præfidium, ut pace Dei fruentes, quæ omnem fuperat intellectum, regnum vestrum in pace feeurum annis innumeris protrahere fupplici pietatis vestræ, ut ea quæ prædicto fratri nostro fcripimus, ad pias vestræ ferenitatis aures deducere non moretur: quatenus pietas vestra divinitatis amore inflamita, pro pace ecclesiarum Dei regale præcipiat fanglin præfidium, ut pace Dei fruentes, quæ omnem fuperat intellectum, regnum vestrum in pace feeurum annis innumeris protrahere fupplici pietatis vestræ, ut ea quæ

Theophanes Constantinopolitanus in Chronicon ad annum innumerabilis Constantinopolitanus.

Ἀκόλουθα τοῖς ἱστόρησαν τῷ πρώτῳ θρόνῳ τῆς Μωμεγάλης σωθῆναι, ὁμοίως.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος καὶ μακαριώτατος πάπας τῆς Ῥωμαίων ἀξίας τῆς Θεῖ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἔφησε.

Ἀναγνωσθέντα ἐστὶ τὰ παρόντος ἀναφορὰ τῶν τῶν Ἀφρικανῶν θεοφιλεστάτων ἱερέων τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ ὁ καθολικὸς τοῦτο ὁ πάντας τὸν ἐκεῖσε ὑπὸ τῶν ἱερωτάτων ἱερέων, ἤ, τὰ τῶν δύο ἐν τῷ ἐγκεκριμένῳ αὐτῷ βιβλίῳ ὑπογραφῶν. Ἔχει γὰρ, ὡς οἶδατε, τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφὸν, ἤ, μὲν τὸν φιλτάτου πάντων τὸν Νουμιδίας ἐπισκόπου πρόκριτον Καλλίαν, τὸν κατ' αὐτὸ ἐξῆς ὁν ὑπὸ σωθῆν τῆ ἱστορία τὸν πρῶτον, ἐν τοῖς τῶν τῆς Βυζάντιον ἀποκαθιθέντων ἱερέων σωθῆν Στέφανον τὸ ἀλιαδέστατον, εἴτε ἡ τῆς Μωρετανίας ἀποκαθιθέντων σωθῆν Ῥεπάρατον τὸν ἀλιαδέστατον, πάντας συμφώνως κατανοῦντας τῶν ἱστόρεσαν τοῦ πολεμίου, ἐ ἀφῆς κατέκριτον αὐτὸς ἀναπτεῖν ἀναθεμάτισμὸς ἢ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικὸν ἢ κοινῶν φύσιν ὑμῶν. πίστις δὲ ἀναβεβλαστοῦν φιλοτέρα, ὅστε ἡ αὐτεβέστατος ἡμῶν βασιλεὺς. δι' οἰκείας ἀπορρῆς κατεθέσεις τῶν πολιτῶν κρουσμῶν ἐκκλησιαστῶν ἀνδρῶν, τοῦτο, Παῦλον τὸν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει. ὅστε ἐ τῇ ὁσίᾳ τῆ Ἀποστόλῳ τῆς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἀποστόλου ἐν τοῦτο, ὡς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τῶν ἀνθρωπίνων ἀνδρῶν, τοῦτο ἀφαιρεῖν αὐτὸν Σέργιος ὁ ἀξιόλογος ὑπῆρξεν. ἐμπαιδεύσας δὲ τοιαῦτα ἐξῆς ὁ ἡμέτερος τῆ τὸ πάνυ ἐπὶ γνῶμῃ, ἤγουν δὲ τῇ δίδεν μὲν ἀν βλέπῃ ἀφαιρεῖν, ἐ τοῦ ἐπιστρεῦν τὴ Πίστῃ, ἀκυκλεῖν τὸν οἰκεῖαν πλάνῃν, ἀτὰς τοῖς αὐτὰ τὸν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀνδρῶν τὸ ἀνθρωπίνῃ τὸ πολὺς αὐτὸ ἀκαφρὰς ἐ τὴ ἑνῶν τεκνίων μὴ ἀν ἀκαφρῶν, ὡς ἐ τῶν ἀφῆς ἢ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικὸν δεῖ ἐκείνων ὁ ὁ, ὁ τῶν πολὺν ὑμῶν, ὁ τοῦ ἀνθρωπίνῃ τὴ τὸν ἐ τοῦ ἀνθρωπίνῃ, ἀγῶνα τὸ ἀνθρωπίνῃ τὸ ἀνθρωπίνῃ τὸ ἀνθρωπίνῃ

pagetur. Omnipotens Deus noster, cujus potestate sancta regnantur, benignus ad vestrum respicat principatum, paganique gentes, quæ de sua feritate confidunt, potentiæ sæ dexteræ, pietatis vestræ Christianissimæ ditioni subjugare dignetur. Et subjungit.

Stephanus primæ sedis episcopus, his piis precibus nostris subscripsi.

Secundus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tagastensis, his piis precibus nostris subscripsi.

Datianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Turtiblandis, his piis precibus subscripsi.

"Δακτιανὸς" ἐπίσκοπος Τορτιβλάνδων, τῇ παρόσῃ ἡλιῴῳ ὑποτεθὲν ὑπόσημα καὶ ὑποστηριωμένῳ.

Καὶ ποσεχόμενον, ἐνεργεῖ Θεοφίλος σὺν τάσῃ ἐπίσκοπος τῆς Ἀφρικῆς χώρας, ὑπέγραψαν ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Saturninus episcopus sanctæ ecclesiæ, C
Mirciianensis, his piis precibus subscripsi.

Joannes, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Mibiarcensis, his piis precibus subscripsi.

Januarius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Gartianensis, ut supra.

Benenius, humilis misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Turditanæ, ut supra.

Romulus, humilis misericordia domini Dei episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Ticiibus, ut supra.

Candidus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ patriæ Dicensis, ut supra.

Rufinus, Dei misericordia episcopus sanctæ ecclesiæ Jubecitidensis, ut supra.

Fortunius, gratia Dei episcopus Cellensis, D ut supra.

Crescentinus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Leptis, ut supra.

Stephanus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Talapensis, ut supra.

Ebatius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Vico Aterensis, ut supra.

Donatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Limmiensis, ut supra.

Theodorus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Tamazeni, ut supra.

Optatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Bennensis, ut supra.

Constantinus gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Helipensis, ut supra.

Stephanus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Taraquensis, ut supra.

Victorinus, Dei misericordia episcopus sanctæ ecclesiæ Tenuniensis, ut supra.

Palchacius, misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Detorianensis, ut supra.

Julianus, misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Rufensis, ut supra.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit,

Per proprium relationem venerabiles episcopi Africanæ provinciæ Davidicum fremunt adimplere noluntque, quo dicit: *Loquebar de testimoniis tuis in conspectu regum, & non confundebar.* Non enim confundunt, sed potius gloriantur inferunt divinorum dogmatum eloquia principibus, partiorque privatis hominibus atque sacerdotibus catholicæ ecclesiæ, qui cum fiducia multa evangeliorum gratiæ annunciant. Unde & prædicti reverentiæ

Ps. 118.

A μικρὸν ἐν ἀνάμεσῳ ἐπικαιρεῖ τῶν συνεκκλησιῶν χόνικοὶ κατὰ τὸν ἀλκιμῶν Θεὸς, ὁ πάντα κατ' ἐξουσίαν δυνάμενος ἀλεῖψαι, ὁ καὶ τὰ ἔθνη ἐπιβάλ ἐν Σωτῆρι, καὶ τὰ Βαρβάρα φῦλα τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ φυσικῇ πεποιθότα, ἐν ἴδῃ τῇ δυνῇ δυναστείας τῆ Χριστιανικοῦ τῆς ἀρετῆς τῆς ὑμετέρας ἀνεῦ ἐπιτάξαι καταζεῦξαι.

Σταῦρος ἐπίσκοπος τῆ ἁγίας ἐκκλησίας Ταγαστέων, τῇ παρόσῃ ἡλιῴῳ ὑποτεθὲν καὶ ὑποστηριωμένῳ.

Σεκουνδὸς χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος, ἡ ἁγίας ἐκκλησίας Ταγαστέων, τῇ παρόσῃ ἡλιῴῳ ὑποτεθὲν καὶ ὑποστηριωμένῳ.

B Δατιανὸς ἐπίσκοπος Τορτιβλάνδων, τῇ παρόσῃ ἡλιῴῳ ὑποτεθὲν ὑπόσημα καὶ ὑποστηριωμένῳ.

Σαλουστίος, ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Μιρκιανέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ἰωάννης, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Μιβιαρκέων, τῇ παρόσῃ ἡλιῴῳ ὑποτεθὲν καὶ ὑποστηριωμένῳ.

Ἰανουάριος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Γαρτιανέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Βενένιος, ἐλεεινὸς μισερικορδία Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Τουρδιτανῶν, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ῥωμοῦλος, ἐλεεινὸς μισερικορδία δομνοῦ Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Τικιίβων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Κανδιδοῦς, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πατρίδος Δικενσίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ῥουφῖνος, Θεῦ μισερικορδία ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἰουβεκιτιδήνων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Φορτούνιος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος Κελλενσίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Κρεσκεντίνος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Λεπτίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Στέφανος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ταλαπέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ἐβάτιος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Βικοατερίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Δονάτος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λιμμιεντίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Θεόδωρος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Ταμαζενίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ὀπτάτος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Βεννεντίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Κωνσταντῖνος χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Ἑλιπέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Στέφανος, χάρειτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Ταραγκέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Βικτωρῖνος, Θεῦ μισερικορδία ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Τενουνιέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Παλχάκιος, μισερικορδία Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Δετοριανέων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Ἰουλιανὸς, μισερικορδία Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Ῥουφεσίων, ὁ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆ Ῥωμαίων πόλεως τῆ Θεῖ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν,

Διὰ τὴν οἰκείας ἀναφορᾶς, οἱ Ἐπισκόποι τῆ Ἀφρικῆ ἐπίσκοποι, τὸ Δαβιδικὸν ἐκπληρῶσαι λόγιον τὸ φάσκον, ἐλαλοῦν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐνώπιον βασιλέων & οὐκ ἐπαισχυνόμην· οὐκοῦν τοῖς ἐθνικοῖς ὀρθοὶ & ἰδιωτικοῖς ἀνδρασι, βασιλεῦσι τοῖς καθολικῆς ἐκκλησίας, οἱ τῶν σῶν παρρησίᾳ πολλῇ τὸ εὐαγγέλιον τῆς

γλῶσσα ἐκβαλλόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἀλλαχῆθεν θορυβοῦνται ἐπίσκοποι, σὺν τῇ ἀναμίμνησιν ἀναπτεσσόμενοι τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ Βασιλεῖ γραφεῖσαν ἐις τοῦ βασιλέως κρίσιν ἀγωνα τῆ υἱῶν τοῦ Θεῦ, ἵνα τὸ καὶ ἐμὲ ἐκκλιθῆν Θεοφιλέστερον, τὸ καὶ δὲ κρατῶν ἀφοσιούτερον κυριεύῃ βασιλέων, δι' ἡμῶν & Πιλάτου αὐτῶ & Κωνσταντινόπολις τείδεφρον τῆ μετ' αὐτὸν ἐπιτεξ ἐν ὀξυτάτω ἀνωδιμάτοις, ὡς & τῆ ἀφιστομένῳ τὸ πάθος αὐτῶ ἐμφαίνοντα ἡ τῆ ἀγῶνα κατὰ τὴν τέτος βίβλου ὁμολογοῦσθη, τοιμῆσθαι ἀνάπτε ὀκτὼ & μνήσεις, πάντα πείθω τῆς ἀφιστομένοις πάντα ἐστὶ τοιμῆσθαι, λέγω δὴ τὸν ἀφορῶ ἐνόσεθε ἀπὸ μὴθ βασιλέος γεωρίσεις τεμῶν τῆ Ἀφρικανῶν ἀφορῶ, βίον κμὰς & Τ πρὸς Πιλάτον ἀνεκαλεῖτο δὲ ἀυτὸν ἀνωδιμάτοις ἐπιστολὰς, ἐπεκαλεῖτο δὲ τῆς ἀνεγκρατεῖς.

Καὶ λαβὼν ἐξωτέρας τοῦ τοῦ ἐγγυκλείου τῆ ἀπολυτελεῖ θείου, εἶπεν.

Δεσπότη μακαριώτατε & ἁγιώτατε πατρὶ Πιλάτον τῆ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ῥώμης, & Πιλάβος, & οἱ λοιποὶ τῆς ἐπίσκοποι τῆ ἁγίας συνόδου πρακοσοσιόκαιεξῆς οἱ ἐν καθυποκείμενοι, ἐν ὀνόματι & Θεῦ ἐξοῦσι Χριστοῦ, ὁ μὲν πατὴρ & τὴ ἀρὴν τῆ κόσμου, & ἐξουσίας σωμπαλαβεῖν· σωῦτος μικρὸν & τὴ ἀφορῶν· τοῦ ἐωυτῶ μαθητοῦ & λίγων· πορεῦθεν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τῆ πατρὸς & τῆ υἱοῦ & τῆ ἁγίου πνεύματος, καὶ ὅσοι πίστευσι σώσονται, & ὅς ἂν ἀπιστήσῃ τέτοιε, τοῦ μὴ σωθῆναι· & ἔφυτε ἀφῶ κατὰ τὴν & τὴ πόλεμι τὴ ἀγίου πάντας ἐξαβεῖν, ὅθεν τὴ σέλεσθε δίδοκε ἀλλὰ κρυφῶ αὐτῶ τὴ κεφαλὴ πλῆθι, ἵνα τὴ Χριστὸ πληρωθῆς ἐν τῇ ἀφορῶν ἀφορῶν ἀπόστολοι τοῦ φῶτος & ὀνόματος ὁμολογοῦν, οἱ πάντα & κόσμου ἐφόβοσε, βίβλοις τεσσαρὶ τεῦτα τὸ τεσσαρὶ οἱ ἐν ἐφόβοις ἐφόβοις μαρτυρεῖσθαι, & ὡς ἀπὸ τὴ ἀφορῶν ἐν τῇ ἀφορῶν ἀφορῶν ἀφορῶν

ACTIO XII. Sy. CH. II.

A ὑφίστησι, ἢ ἀφαιρῶσιν, ἢ ὑπεκλαδοτοιοῦσι τὴ Θεοτόκον ἢ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἁγίαν συνοδίαν, ἀμώμητα καταμεμφόμενοι. ὅθεν ἀγάθμοις πιστοῖς ἢ ἀστεῖ ἢ ἀγγλικῷ ἐκδοτεῖν ἀυτὴν διατάσσομεν ἢ πάντα τὸ θεῖα καθυπεκλαλοῦσι τοσοθεξάμενοι τοιούτοις χρόνοις δια τ' ἀφθόν τοιούτοις κρατοῦσιν ἢ ἀμόλογοι διβαίοις ἢ ὁρθοδόξοις ἢ ἀτιάλλοις· ἤδιστα ὠῶν ἀτυχόντας, θαυμαζόμενοι, ἢ μάλιστα οἱ τοῦ ἀγγελικῶν ὠῶν πάντοτε ἐκκλίνοι ἔχοντα θε κατ' αὐτ. πρωτοθέτοις ἐν Κωνσταντινοπόλει τ ἱερῶν διατυπώσεων τ' ἀφθόνθοιν ἢ ἀν ἢ ἀγγῶν πατρῶν ἢ ἐν κείτοι συνόδων ἢ χρόνοις τοῦς ἱδόθεν δόγματα κεκτημένοι τοῦ μόθ ἐτιμόθεν πατριαρχικθ θρόνου, ἢ δε ὡδ ὡς ἤρεμεν ζῶν τ ἢ σκοπὸ κατ' αὐτθ' κεκτθθτοι ὑμῖν κατεῖς ζῶν πατηθῶς διεξάγοντα· ἡμεῖς μὲν πάντα πάνοι πληρεῖθ τ τῶς χρόνοις Ζηνῶν, τὴ πλωκεῖν ἡμῶθ κατεκόχη, ἢ ἢ θε κατεκεῖ ἢ σωμοῖκοῦ ὑπεστρωμένοι ἐκφεύθοντα τ ἢ κρίσεις ἐκκλησίαν δε τ ἀποσόκλεῖς ἐδιδασκαλίας ἐπιλελυκότας δε ἀπόβθοτε κατεκλεῖσθαι, ἐκείνα μόνοι ἀσπαζόμθοι ἢ ποθοῦντες, τὰ τοῦ ἀυτ ἐκείθοτοι θε ἀγίων πατρῶν, ἢ οἷς ἢ ἢ ἐξέθοτο ἡμῖν πάντα χλεστοῦ ἐν ἐξέλαιε ἀπόβθοτε ἢ ἀτιάλλοις, ἀφθοῦντες τ ἢ ἀλθόντων· ἢ ἢ ἀν ἢ ἀνθρωπίνοις ἢ ἀνθρωπίνοις ἢ ἀνθρωπίνοις

ACTIO 3ED SECR. II. Jon. 18.

quae patenta est. Quamquam cum diceris: *Omnia quæ pater habet, mea sunt*: sine dubio, quia nihil excipitur, quam pater habet, tamdem habet & filius voluntatem. Una ergo voluntas, ubi una operatio. In Deo enim voluntatis series, operationis effectus est. Sed alia voluntas hominis, alia Dei. Denique ut seias vitam in voluntate esse hominis, quia mortem timemus; passionem autem Christi in voluntate divina, ut pateretur pro nobis: cum Petrus vellet dominum a passione revocare, dominus ait: *Non fiat quæ Dei vult, sed quæ fiat hominum*. Suscepit ergo voluntatem meam, suscepit tristitiam meam: confortetur tristitiam nostram, quia cuncta pendico. Mea ergo voluntas, quam suam dixit: quia ut homo suscepit tristitiam meam, ut homo laetatus est: & idcirco ait: *Non fiat quæ volo, sed fiat tu mihi*. Mea ergo tristitia, quam meo suscepit affectu. Nemo enim moriturus exultat. Mihi compatitur, mihi trifle est, mihi dolet. Ergo pro me & in me doluit: quia pro se nihil habuit quod doleret. Doles igitur domine Jesu, non tua, sed mea volnera: non tuam mortem, sed nostram infirmitatem, ipsis ait prophetæ: *Quia pro nobis dolet*. Et non dominæ cristiani vnus esse in doloribus, cum tu tu pro te, sed pro me doleres. Et quid mirum si pro omnibus doluit, qui pro uno flevit? Quid mirum si mortuus pro omnibus tardat, qui Lazarum resuscitaturus lacrymas? Verbum & ibi pie forsitis lacrymis commovetur, quia mentem humanam taugebat: & hic alio operatur affectu, ut scut mors ejus mortem abstulit, livor ejus ulcera nostra sanavit, ita etiam meroorem nostrum meeror ejus abolet: Vt Nemo ergo dubitat, ut homo turbatur: non turbatur virtus, non turbatur ejus divinitas: sed turbatur anima, turbatur humanæ fragilitatis assumptio. Et ideo quia suscepit animam, suscepit & animæ passiones: Non enim Deus eo quod Deus erat, aut turbari, aut moveri potest. Denique, *Deus Deus*, inquit, *meus, quare me derelinquisti?* Ut homo ergo loquitur, meus circumstantes metus, quod in periculis positi, A Deus deseci non putamus. Turbatur ut homo, flet ut homo, ut homo crucifigitur. Sic enim & apostolus Paulus dicit, quia Christi carnem crucifixerant, & alibi apostolus Petrus ait: *Christo passo secundum carnem*. Caro igitur est passa, divinitas autem mortis libera passione, corpus humanæ naturæ lege concessit. An vero mori divinitas potest, cum anima non possit? *Nolite*, inquit, *timere eos qui corpus occidunt, animam autem non possunt*. Ergo si anima occidi non potest, quomodo divinitas potest? *Ego*, ait, *ad vos ibo & Deus*, & Deus ut dicat, ut ex anima, ut ex ipsa divinitas humanitatem, *habitat* ut dicat ex corporis, *manifestat* ut dicat ex anima, *ut ipse* ut dicat ex ipsa divinitas. *Ego ad vos ibo & Deus*, & Deus ut dicat, ut

Actio Sexta. Anno Christi 649.

Golosus, gratia Dei episcopus ecclesiæ Papiranæ, huic libello rectæ fidei nostræ subscripsi.

Probus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tartæ Montanensis, ut supra.

Marcellus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Martianensis, ut supra.

Pariator, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Hilitensis, ut supra.

Theodorus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Biltensis, ut supra.

Mellosus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Gilipensis, ut supra.

Constantinus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Talbosensis, ut supra.

Felix, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Parientis, ut supra.

Paulus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Taburensis, ut supra.

Florentius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Egugensis, ut supra.

Donatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Ipponiarensis, ut supra.

Valerius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tiburicensis, ut supra.

Vitalis gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Zarnensis, ut supra.

Crescis, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cirfalensis, ut supra.

Augustus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Abitinensis, ut supra.

Gentilis, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cubdensis, ut supra.

Crescens, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tiburicensis, ut supra.

Maximus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Rucmensis, ut supra.

Victor, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Municipiotipo, ut supra.

Joannes, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Libbensis, ut supra.

Bonifacius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Telensis, ut supra.

Felix, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Timidensis, ut supra.

Frustinosus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Vincuiæ, ut supra.

Benenatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Semiceuis, ut supra.

Cyprianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tadduensis, ut supra.

Bassus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Carpitanæ, ut supra.

Adeodatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Abbiritanæ, ut supra.

Victor, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Membrellitanæ, ut supra.

Vitalis, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Thazicensis, ut supra.

Petrus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cabonensis, ut supra.

Januarius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Libertinensis, ut supra.

Redemptus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Neapolitanæ, ut supra.

Felix, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Albitensis, ut supra.

Pariator, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Sellitanæ, ut supra.

Victor, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Bolnensis, ut supra.

Dominicus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Abfalsallensis, ut supra.

Stephanus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tuccaborensis, ut supra.

Bonifacius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Papianensis, ut supra.

Valentinianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Viscensis, ut supra.

Germanus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cumetensis, ut supra.

Fortunius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Ostiensis, ut supra.

Redemptus, gratia Dei episcopus Municipii Canapii, ut supra.

Crescionus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Bustianæ, ut supra.

Reparatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Magapolitanæ, ut supra.

Januarius, misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Mustitanæ, ut supra.

Maximus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Suensis, ut supra.

Julianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ duarum Sempallianarum, ut supra.

Donatianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Nummulitanæ, ut supra.

Martinianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tauracinensis, ut supra.

Constantinus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Alboritanæ, ut supra.

Lucianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Succubensis, ut supra.

Circonius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Uciensis, ut supra.

Candidus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Siensis, ut supra.

Donatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Horrensis, ut supra.

Florentius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Zentensis, ut supra.

Quobulus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cacciritanæ, ut supra.

Felix, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tripellis, ut supra.

Benenatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Giutrambaraticensis, ut supra.

Stephanus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cirpicensis, ut supra.

Victorinus, gratia Dei episcopus Auxiritanæ, ut supra.

Mellosus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Bullerensis, ut supra.

Cyprianus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Villemagnensis, ut supra.

Nabigius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tigimensis, ut supra.

Tripolius, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Uciranæ, ut supra.

Benenatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Naragaritanæ, ut supra.

Flavianus gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Uticensis, ut supra.

Benenatus, gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Cubitanæ, ut supra.

Fortius, gratia Dei episcopus sanctæ eccl. Agonitanæ, ut supra.

Anno Christi 649.

Maximus *sanctissimus episcopus Aquileiensis ecclesiæ dixit.*

Directa synodalis epistola a venerabilibus Africanis episcopis Paulo Constantinopolitano antistiti, quæ in præsenti nobis relecta est, hæc elatius eosdem ollendit impiissimum quidem intellectum dementanti antistiti condemnantes, atque sanctorum patrum pium dogma confirmantes, duas naturas, duasque voluntates & duas operationes unies ejusdemque domini Dei nostri Jesu Christi dogmatizantes. Et nec hoc transitorie, aut per aliquam suppositionem, sed ut centilis, per approbationem sanctorum patrum, id est, Ambrosii & Augustini gloriosorum catholicæ ecclesiæ, eximiorumque doctorum; per quos adversitati, de qua nullia minime recedentes ad meliorem festum, nullius fastidiosionis locum inveniunt ab eo, quod tam paternis testimoniis invitati, quamque synodalibus conscriptionibus in scripto & canon scripto, ab omnibus admonitis ofensa sed & ab orthodoxis sacerdotibus præfentialiter admonitis ad correctionem propriti erroris, licet nullo modo veteres incantationum admittere passi sunt, aures mentis obturantes, *Psalm. 57.* ut competenter in eos, quod per Sapientiam dicitur, impletatur: *Verbis, & remediis, & carmentibus, non fuit qui adjuvaret: Derisisti omne consilium meum, & increpationes meas neglexisti, ex quo exulsum habuerunt disciplinam, & timorem domini non suspiraverunt, nec acquiescerunt consilio mea, & detraxerunt universa correctioni mea. Comedent enim fructus viæ suæ, & suorum consilii satiabuntur. Qui autem me audierit, absque timore requiescet, & abundantia perfruetur, malorum timore subluto.* Profecto & hanc epistolam, præmemorato Paulo directam a reverendissimis Africanis episcopis, oportet gestis inferi ad argumentum ejus improbæ infantiæ vel complicum ejus quam videliet per tot annos contra immaculatam fidem nostram Christianorum exercere noscuntur, ut ex hoc nullam habeant virtutem, quasi sine reprehensione proprium errorem in decepticne simplicium proferentes.

Ἀναγνῶν τὴν μακαριωτάτου ἡμῶν ἐκείνου ἐπιστολὴν, ὅτε τὸν πανοσιολογιωτάτον Κωνσταντινουπόλεως Παῦλον τὸν Ἀφρικανῶν διορθωθῆναι ἐπιστέλλει τὸν ἀπόντα τῆς ἀληθείας φρονοῦντα, ὡς τὰ ἀνάκλητα ἠθέτει πάντων ἀνεπιδέκτοις φήσας, ὡς τὰ ἀνάκλητα τὴν ἀνοσιοῦς αὐτοῦ φρονήματος κυρώσαντα, ὡς ἀναφαίρετον τὴν ἀνοσιοῦς αὐτοῦ φρονήματος ἀφαιρεῖν, ὡς ἀνεπιδέκτοις τῶν ἀνοσιοῦς αὐτοῦ φρονημάτων ἀφίστασθαι

Actor. 320 Deut. 22.

tio ejus a vestra apostolica auctoritate efficitur. Propterea suggelli, si placet, ut cum aliis & hujusmodi synodica examinetur apud vestram beatitudinem.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:

Necesse est, & maxime propter dignitatem sedis ejus, ut ipsa autem porrectum ejus intellectum, Victoria quoque Carthaginensis venerabilis episcopi synodicam nobis intimati, ad perfectum cognitionem virtutis ejus.

Ἀναγνοῦ τὴν Θεοδόλου ἐπισκόπου τῆς Καρθαγενῶνος πόλεως τὴν ἐντεῦθεν ἡμῖν διήγησιν ἢ ἐπιστροφὴν αὐτῆς ἀκριβεστέρας ἕνεκα τῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ἀποστολικοῦ θρόνου.

Denominatam synodicam afferens juxta vestrii jussionem, pro manibus habeo quid præcipitis? *Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:*

Victoria venerabilis episcopi Carthaginensis oblata synodica, huic sanctæ synodo, ut condecet, relegatur.

Et accipiens Vigilantius notarius regionarius apostolicæ sedis, relegit in hæc.

Domino beatissimo & honorandis sanctis fratri, Theodoro papæ Victor.

VESTRÆ beatitudinis paternitatis apud Deum acceptabilis opera, & conversatio gloriosa pene mundo toti fuit manifesta, Prædicationibus igitur apostolicis & doctrinis dum vestræ fidei cultura unitatis repleta fuerat, per divinorum tamen exuditionem eloquiorum, vestis instructæ admoniionis exhortatoria, superadfictur orthodoxa Christi ecclesiæ, apostolicæ sedis fundata, & a fidelibus patribus firmissime roborata. Ad quam omnes beatissimi apostoli, patriarchorum & pontificatis confortio præditi, populorum aquina convertere, pie & sancte de tenebris ad lumen, de lapsu ad veramdem, de morte ad vitam homines divinæ profuisse, dignitatis gratia profectus, laboratibus prædicatis ac monitis perdoxerunt. Quorum fantorum apostolorum vestra fraternitas honorandæ sequuntur gentiles merita, & perfectus Imperiales exemplis, ecclesiam Dei mosam probitate & activum sanctitate condecorat, & fide facta vel Christianæ moribus vigens, quæ fieri Deo placita præcepit, & Dilili pontificatibus indeficienter operatur & perficit, fervans legis divinæ mandata: *Quæ non legis audiveris, ipsi fieri apud Deum.* Sicut natus apostolus, *fed fulsum legis justificabuntur.* In qua lege divina vestra sancta & venerandæ fiscertas, sicut scripsum est, meditatur die ac nocte: quæ mediatio non lectione per figuras litterarum tantum conspecta, sed obeunte in vobis Christi gratia, in vestra cognoscitur conscientia immobiliter infixa, nullatenus de vestro corde recedente lege Christi Dei domini faciosancta: sicut in psalmis dicit prophetia: *Oi ipsi medicabitur Syriacum, & linguæ ejus locuetur judicium. Sicut Deus in eudrifiis: non ita mentio, fed fortitudo Dei vivi vestra in accepta ei nomine: & vobis ἀποσόνται ὡς ἐν ὕδωρ ἡ μελέτη ἡ κατὰ τὸ νόμιμον τὸ γεγραμμένον ἡμέρας & νυκτὸς ἀνοίγει ἡμᾶς, τὸν τῆς ἀληθινῆς καὶ ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἕδρᾳ τῶν ἁγίων, τῶν ἀξιωθέντων ἀπὸ τῶν ἀποστόλων τῶν πατριαρχῶν τῶν ἐπισκόπων ἡμῶν ἐν τῷ ἀποστολικῷ ὁρῶν ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀνθρωπίνῳ ἀνοίξαι ἀφορμὴν ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἐθνῶν ἀφορμὴν ἐν τῷ ἀληθινῷ φωτὶ ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἀλλὰ

ACTIO SEX. SECR. II. Epist. 10.

Leonis beatissimi prædecessoris vestri apostolicæ memoriæ definitionem inscti pervidimus, & continet. Agit enim utraque natura cum alteris communione quod proprium est. Nos itaque patrum in omnibus decreta sequentes, in Christo domino nostro duas naturas, earumque duas volunteates, duaque operationes fidenter missime prædicamus, Deum vetum atque hominem verum absque delictis humanis veraciter confitemus, repudiantes cunctarum haereseum blasphemationes, vanitates & infamias mendaces. Vestrum est itaque, frater sanctissime, canonica differtione lolite contrariis catholice fidei obviare, nec permittere nosvicer dei, quod patrum venerabilium auctoritas omnino non confuit. Nos enim humiles cuncte, quę retta fuit adjutore domino sapientes, uno vinculo caritatis vobiscum fumus constricti, verum fidem ac religionem catholicam in omnibus fortiter defendantes. Studiosus itaque a catholicis imperbis polle reflitere, imminendas eft, ne tempore dedilo oppressi, cul pe taciturnitatis tenearmur obnoxii, & quasi favorem impendentes judicemur, dum adversa catholicę fidei propulsare negligimus. A beato namque Petro Apostolo vestræ sanctitatis prædecessore dictum est: *Si Nostiges quippe, cum possis, derrahere proximo fui, nihil ob aliud quam proximo, nec cum sinpaulo favoratis nostiges, qui manifesta facinori defini obviare.* Liquet, doctor sanctissime, venenosa serpentum sine simplicitate affuta, manifesta eft dolosa hereticorum fallacia. Quid eft enim naturarum in Christo domino nostro propriatates auferre, nili earumdem naturarum confusionem inducere? quod catholicę ecclesię, id eft, fluturis quam maxime patrum fanctis Chalcedonensis concilii extat contrarium, ex quo amplius & fundamentum fidei & perfectio indubitate conflitit. Possemus vero etiam eidem fratri & coepiscopo nostro Paulo beatissimo regię civitatis antistiti fimilia nostris fatisfacere, nili malorum cognoscemus falsi locutionibus dictum fuisse, nostram quidem Africanam provinciam pofte aliqua, quę in vero non conflitunt, mala peragere. Sed & hoc nostro pofterius tuis subjungimus, ut ea quę opiflabis ter a coepiscopis nostris, fanctissimi nobis ad beatissimum Paulum patriarcham scripta funt, per vestrę beatitudinis religionariles eidem fratri nostro Paulo dirigere paceatis.

Anthorius Romani pontificis.

Significatio motus Kategoriarum, ex qua Sententia Thomas 4 sect. Capitanl. Bonavent. ubi.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus scribit Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romę, dicit.

Per quodnam, quęso, modum dudum nobis relectum, Vidit venerabilis Carthaginensis episcopus tam pertinacissimum zelum fuum declaravit, quamque sua nimirum humilitatem rationabiliter certa diffinendi. Et zelum quidem per hoc, quod sinbandum novitatem nimis secutare nostre, apostolicę

ACTIO SEX. SECR. II.

ANNO CHRISTI 649.

A πνεῦς χρεμάσθω λόγοι, λέγοντες τὸ σὲ μακαρίτε τῆ μνήμῃ φρονεῖν ταῦτα ἅπερ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γράμματι ὁρῶν συμφωνεῖν ἐπιστάμεθα ἀεὶ γὰρ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι μετὰ μεταδόξου, δύο φύσεις ὁμίσκεται & δύο θελήματα & δύο ἐνεργείας ἀνεῦ τὸ εὐεργετικὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ Χριστῷ βεβαίως κηρύττοντες ὁμοσυσίῳ αὐτῷ Θεῷ ἀλήθειαν & ἀνθρωπο ἀνθρωπος γεγενῆσθαι, ἀνεσκευασμένοι πάντα αἱρέσεως τε μακαρισμοῦς & τὰ ψεύδη, τὰς τε ματαιότητας & τὰς ἀφροσύνας. ἀκμὴ γὰρ δὲ ἔτι, ἀγαπᾶν ἑδόκει, κείτοι κοινωνεῖν σωμῆθεν ἀπτικαὶ ἐπιλαῖ τῆς ἐκτενεκαθίσεις τὸ καθολικὴ ἐκκλησία & μὴ συγχωρεῖν ὅλως τὸν τῆ λόγοις τῆς ἀληθείας, μᾶτε μὲν ὁμολογοῦσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς ἀπαρ ὀκεμ ἡ κρίσεσι ἐ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πατρῶν ἀφῆ δοτε, ἡμεῖς μὲ οἱ ἐλάχιστοι τῆ κυρίῳ ἀκολουθήσαντες τὴ ὁδὸ φρονοῦντες ἐσὶ τὸ ἀγάπης δεσμῷ ἀδῆ ἀλλήλοις, ἕ ἀμόμενοι τὴ πίστεως ἑνὸς ὀρθόδοξον ὁμολογίας ἐν χωρὶς τὲ πᾶσι βεβαιοῦσθαι δέον τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐστρεῖ τὰς ὀρθοδόξοις, ἀδοκίμους ἀπτικαὶ ἐπιλαῖ, & μεδαμῶς κινεῖν τὸν μὴ τὰ κεφάλαια τῆς ἀμελείας σωμενχθέντες, τὴ τὸν σωτῆς φόβῳ ἐστὶ ἀνθρῶπωμεν, & ἀνοῖκα φόβῳ τὸν κεῖθ' ἡμᾶς ἐπιδεικνύμεν ἀφοῦ τὴ τὴ καθολικὴ ἐκκλησίᾳ ἀπτικαὶ ἐπιλαῖ. ἐρῶνται γὰρ τὴν κατηχεῖσθαι ἐξωθεν· ὑμῖν τὴ ὀνόμῳ τὴ ἀπόστολος· ἐὰν μὲν ἀκουσθῆτε τὴ ὑμῖν ἀκουσθῆναι ἐξωθεν

ACTIO III. SECT. II.

tenemus obnoxii, & argumenti fecit adversa catholicę fidei propullare negligenter, utpote ad ea maligniorum quendam falsamen favorem. Hujusmodi sermonem confirmans per sacram memorationem beatę memoriæ apostolici viri Felicis, qui scribens sapientissime ait: *Neque quippe, quum possit, detrahere proverso, nihil ei aliud quam favore eorum impietatem: Nec enim caret scrupulis sociptatis secrete, qui manifesto facinori deferit obsequare.* Ergo quia, ut ait, manifesta est omnibus venenosa sergentum calliditas, id est, hæreticorum fallacia, per amputationem naturalium proprietatum Christi Dei confundere nituntur naturas, oportet eam fuge debio defrizui, utpote contradicentem doctrinæ fanctorum patrum, & maxime deficionis fanctæ Chalcedonensis concilii. B His itaque in scriptos nobis oblatis pro catholica ecclesia, & tam per alios facerdotes, quamque per antecessum venerabilę Carthaginiensem episcopum, non non oportet de extern negligentię differre, ne, quod absit, ipsorum hæreseos crimiobus submittamur, irrationabiliter postponentes, & expectantes eos qui nolunt ad dominum conuerti. *Expediens, inquit, sicut beatus Hilarius perhibuit, ut fuerunt judicium, fierunt autem iniquitatem & non justitiam, sed clamorem nunc: pro conuertantur:* & hoc domicilie debeant, quoniam judicium Dei est secundum veritatem ex eos qui talia agunt, hoc est, qui novitates contra fidem oppetantur, "licet divinia bonitatis Dei & fabitudinem & patientiæ ignorantes, *quoniam benignitas Dei ad pœnitentiam eos adducit: secundum autem duritiam eorum & non pœnitentem, thesaurizant sibi iram in die ira & revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera ejus*, juxta quod nobis beatus Paulus apostolus protestatur. Oportet ergo præsentem quoque epistolam gestis fociari, ad argumentum contrarorum protestiam. Igitur ulque ad hoc sufficiat nobis qui timonię contra eos, quoniam derelinquet nos tempus, juxta quod ait apostolus, si volueris nos omnium pene orthodoxorum oblatas contra eos productere querelas, maxime dum & hęc nobis sufficiant, id est, ea quæ superius recitata sunt, ut eorum hæresim divulgemus, & obedamus omnibus sub accusatione eam & reprehensione metrici existentem. *In ore stultorum, juxta quod dictum est, doctrina stultorum refuta: dabit omne verbum*, et non dicatur maliniosus sanctorum facerdotum & populorum, abbatum, vel monachorum in scriptos sine scriptis contra hujusmodi pravitatem novitatem ad apostolicam nostram iedem acclamantium.

Vide Tom. V. Hist. 1461.

Tom. V. epist. Hilarii.

Rom. II.

Vol. 12.

Tom. V. Hilarii. ib.

ACTIO III. SECT. III.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΣΥΝΟΔΩ ΣΥΝΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ ΝΕΣΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΗ ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΡΟΝ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΣΥΝΑΔΟΝΤΑΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΣΥΝΑΔΟΝΤΑΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΣΥΝΑΔΟΝΤΑΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

Ἐν ὀνόματι κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ βασιλέως κυρίου Κωνσταντίνου τῆς Δυνάστειτου Αὐγούστου ἕκτου τῆς τῶν δέκατε καλανδῶν Νοεμβρίου ἰνδικτιῶνος ὀγδόου.

ΠΡΑΞΙΣ Γ.

Ε ὁ ὁσιωτατὸς κυριος ὁ τῆς σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς βασιλεύσας κυριος Κωνσταντῖνος τῆ δυνάστειτου Αὐγούστου ἕκτου ἔνδεκα τῆς τῶν δέκατε καλανδῶν Νοεμβρίου ἰνδικτιῶνος ὀγδόου.

ΠΡΟΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΥ ΦΩΝΑΙ.

Μαρτίνος ὁ ἀγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς τῆς Ῥωμαίων ἁγίας τῆ Θεῖ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἔφετε,

Διὰ Σιὼν ὁ σωτήρεσε, καὶ διὰ Ἱεροσολύμων σὲκ ἐπέρω, φησὶν ὁ ἱερὸς Ἡσαΐας, ἐκ ὁ ὀξὺ βὸς τὸ φῶς ὁ ἐπιφανεστὰτ μου, καὶ τὸ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθῆνε". Τὸς οὖν καθολικὰς ἐκκλησίας τὴν ἀληθῆ Χριστὸν Θεὸν ἐν πόλει τῆ ἐπωνυμία βασιλικὰ Χριστὸ, ἀνάπτον τὴν λαμπὰδ τὴς χάρηος ὡς τὸν ἀπτικὰ ἐπιφανέμενον τὴ λόγῳ τῆς πίστεως & ἔτε τῆ θεοῦ ἀοδοῦ θεῖον, ἡν μὴ ἀθῆωσιν ἀντρεκίνον· ἀλλὰ ἀκόμε ποιησαμένου τὸς χρόνε τέτε ἐν κεφοναῖς ἀφωνίσης, καὶ τὰ πάντα σωτὴρ ἐγγράφον & ἀγράφον προτεγκεκλεικότε, & μαρτυρεμένον ὑπερθέτικαῖον τὰ ὁλκὰ, & ἀναπαυσαν τὴν ἀέρτιν, ὡς ὁν τῆ πρόφεία τάξε & πάντες ὑπὸ τὴν τρόπε, διὰ τὸν ὑλίβλον & ἀνεφορὸν τῶν ἀθεοβλῶν ἑτεροβόων & ἠγωμένων, τὰ ἀποτὰ κατρεγγνόντα ἡμῶν· ὅτι αἱρετικὸν ἀνθρωπον μὴ τρὶτὸν & δεύτερε νουθέτει ἐξοῦτε, εἰδὼς ὅτι ἐξέστρεπται ὁ τοιοῦτος, & ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος· Ἐ δέοι κἀκεῖ, ὡς ἐλλεγκτὰς, ἐφέρομεν τὴ τὴ ἐκεῖ, ἐκ μόνε ἐκκλησιῶν ἀλλὰ καὶ ἐπιστόλε, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ ἁγίε πατρὸς ἡμῶν Φελίκε τὴ ἐπιστολὴ ἐν ἀρχῆ τῆ τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖνε, ἐν ἐκ τῆ ἄλλε ὁμοίως ἱερέε καὶ τῆ μακαριωτάτε Θεοδόσε τὴ ἐπιστολὴ τὴ Καρθαγενέσε πόλεως, ἃ δέον ἐξῆ καταφυμένε ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀθωωτὰ τῆς κίρου ἐπιστολὴν ἐν τῆ χρόνε αὐτῶν χαροτηρίας· ἡμεῖς γὰ τὸ πολὺ σωμ κρίσιν, ὡς φησὶν ὁ μακάριος Ἡσαΐας, ἐποίησαν & ἀνομίαν, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἀλλὰ κραυγὴ πάντας τὸς ἀνθρώπε ἐκκαστοτέρεσε· κρίνε γὰρ ἀφωνῆς ἐπ' ἐκείνε τὸ Θεῖ ἐν ᾧ ἀλαζόνεε ἐπὶ τὸς τὰ πάντα τρόποντας· λόγε δ' ἐστὶ τὸ κρυπτὰ καὶ τὸ σκέβαλα & ὅρε τὸν ἀδικεῖν ἐν τῆ Θεῖ· ὡς ἀνοίωνται ἐκεῖνε & ἐν τῆ ἀνομίε αὐτῶν & ἐν τῆ ἁμαρτίε αὐτῶν ἐξεκαύθησαν· ἐν τῆ ἀνομ

ACTIO SEU SECR. III.

Sed non mirum? ipse enim futuras transfigurat se velut angelum lucis: & non mirum, si minister ejus transfiguratur, velut ministri justitiæ: quorum finis secundum opera eorum. Sed & dominus in hoc præmunivit nos, ait: *Attendite a falsis prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces: a fructibus eorum cognoscetis eos.* Ergo ad ipsum ex ipso conferentes ante omnia super tali quæstione deprecationem, & dicentes cum David: *Revela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua: luceat enim pedibus meis:* † quoniam licut ait beatus Daniel propheta: *Sapientia & fortitudo eius sunt: dat sapientiam sapientibus, & scientiam intelligentibus disciplinam. Ipse revelat profunda & abscondita, & novit in tenebris constituta, & lux cum eo est: quia sapientiam & fortitudinem dedisti mihi, & ostendisti quæ rogavi te:* cum ope divina unitiscojulque personæ conscripta, qui propter novitatis commentum accusati sunt, de venerabili nostro Scrinio obtecundantibus nobis ordinabiliter offerentibus, solertius intendamus.

Psal. 118.

Dan. 2.

Sergius reverendissimus episcopus Tempsanensis ecclesiæ, dixit.

Secundum vestram apostolicam interlocutionem omnibus nobis cum ope divina huc præsidentibus paratis ad requisitionem hujusmodi rei, si placet vestræ beatitudini, Theodori quondam Pharanitæ episcopi in primis offeratur nobis conscripta, quoniam, licut nostis beatissimi, hunc primum esse auctorem hujusmodi novitatis per ista hæretica conscripta, profess Stephanus reverendissimus episcopus Dorensis in proprio libello afferuit; quod & omnibus manifestum est. Oportet ergo, si placet, cum scribis & in hoc ordinem conservari gestorum.

Universis sanctissimis episcopis dixerunt.

Competenter Theodori Pharanitæ quondam episcopi in primo loco expetit conscripta ad nostram cognitionem deduci Sergius reverendissimus episcopus noster: sic namque & sequentium ordinabiliter examinatur requisitio, nulla confusione per quamdam præpostleritatem gestis inserta.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Juxta supplicationem hujus sancti concilii, codex Theodori Pharanitæ quondam episcopi per eos, quorum interest, nihilominus offeratur.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Secundum jussionem beatitudinis vestræ, Theodori Pharanitæ episcopi codicem afferens, pro manibus habeo: quid precipitis?

A Φῶς γὰρ φωτισμὸν αὐτοῖς, ὁ σατανᾶς μεταχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός· ἢ μέλα οὖν εἰ καὶ διάκονοι αὐτοῦ, μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης. Ὧν τὸ τέλος ἔσται κ̄ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ἀλλὰ κ̄ ὁ κύριος τῶν τοιούτων ἀποβαλόμενος ἡμᾶς ἐλεῖν· προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵ τινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶν λύκοι ἁρπαγεῖς· ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν γνώσεσθε αὐτούς. Ἐξ ὧν τὴν ἀξίαν κατ' ἐκεῖνα ἀμφιβολίαν τῆς ἐν τούτῳ δεήσεως τῶν ἁγίων πατέρων, & πρὸς τὸν Δαβὶδ· ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου κ̄ κατανοήσω τὰ θαυμαστὰ ἐκ τῆς νόμου σου· λάμψον γὰρ τοῖς ποσί μου ὁ λύχνος σου, κ̄ φῶς τῇ τρίβῳ μου· ὅτι σὺ ἐδίδου ἐμοὶ, ὡς φασὶν ὁ Δανιὴλ, τὴν σοφίαν, κ̄ τὴν δύναμιν σοφῶν τοῖς σοφοῖς· κ̄ φωτισμὸν τοῖς νοῦν ἔχουσι· αὐτὸς ἀποκαλύπτει βαθέα κ̄ κεκαλυμμένα, ὁ οἶδεν τὰ ἐν τῷ σκότει· κ̄ τὸ φῶς μετ' αὐτοῦ ἔστι· σοφία κ̄ δύναμιν ἔδωκάς μοι, κ̄ εἴδωσάς μοι ἃ ἠρώτησα σε· ὅτι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ μου ἀφέλεια σοφίας σωθήσεται τὸν θεῖον, ἢ ἐκάστῳ ἔστι τὴν γνωσιμαίαν ἡμῖν αἰτεῖσθαι πρὸς τὸν κ̄ λίθωμεν ἡμῖν ἡμῶν, τοῦτο δηλαδὴ πρωτεῖον σπτῆξαι ἡ ἀξιωματεγκαμβῶν τῶν ἀφορισμῶν.

Σίργιος Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Θιγιλαῶν, εἶπεν.

Κατὰ τὴν ὑμετέραν ἀποστολικὴν διαγόρευσιν πάντων ἡμῶν ἐνθάδε ἐφεστώτων τῇ τ̄ τοιούτου δέξασθαι, σοὶ ἀληθῶς Θεῷ, εἰ σοὶ δὲ πρόκειται δεχόμενοι, εἰ δοκεῖ τὴ ὑμετέρᾳ [illegible] τῶν θεοδόξων σύγγραμμα τὰ τῷ Φαρὰν ἐπισκόπου ἐν τῷ ἔθνει ἐξ ὧν ἀφῶνος, ἐτέλεν τοῦτο, ὡς ἐστι μακεμόνιον τοῦτο, προσεγέλασον ἡ τοιούτος κεκινοτομίας ὡς τ̄ αὐτοῦ, αὐτὴ λογοκρεάδας δοξῆ· ἔλεγε τὰ τὸ οἰκεῖον λέλεκε Σίφανος· ὁ ὁτιοῦν τοῦ ἐπίσκοπος· Δόμον ὅτου κ̄ ἐκεῖ τὸν ὑπάρχ κ̄ κατέλυσε. Δέον οὖν ἐν σωμφέτοι τῇ ὑμετέρᾳ μακεμόνιον μ̄ ὡς ἀκεβείας ἐν τῷ τῆς ἡμῖν ἐν τῷ φωνᾷ κ̄ ὑμῶν τῇ ἀφιστοφῶν.

Γάϊος οἰ ἀγιώτατοι ἐπίσκοποι, εἶπον.

Προσφέρει τῶν Θεοδώρου τῆς τῷ Φαρὰν ἐπισκόπου σύγγραμμα ἐξήτασε κ̄ πρώτου τῆς ἀγιωτάτου ἡμετέρου διδάγματι ὁ θεοδίλιος ἡμῶν σωφεστέρου Σίργιος· ἵνα μὴ ἀκολούθως ἐν τῷ μετέωνι λόγου εἰμὶ κ̄ τῆς διεκτοσοῦ ἡμετέρας μαθεμάτος σιμφόνου ἐν τῷ ἀντιφωνᾷ τῷ ἑνῶν ἐπιγνῶμεν τοῦ πρωτεῖμβου.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆ τ̄ Ῥωμαίων εἴπεν τῷ Θεῷ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

Κατὰ τὴ ἄπορον τ̄ πορέτου ἀγίου σωμάτα προεῖδον θεόδωρε τῷ τ̄ Φαρὰν ἐπισκόπου ἐκ τῆ ἐκκλῆσιν καθυπερχόμενον τοῦς πρεσβυτέρου, ἢ βίβλον.

Θεοφύλακτος περιμικέρι Θ. τῆ νοτεῖον τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, εἶπεν.

Κατὰ τὴ κλῆσιν τ̄ μακεμονίου ὑμῖν, θεοδώρου τῆ χ̄ρονῆς τῆς Φαρὰν ἐπισκόπου, τ̄ βίβλον κρεῖσσεσας, μ̄ χεῖρας ἔχω γὰρ τὸ τοῦ σέρεμβρον.

Μαρ-

ANNO CHRISTI 649.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:

Codex Theodori quondam Pharanitæ episcopi suscipiatur, & loca quæ pronotata sunt, in quibus ille de diffensatione Christi magni Dei & salvatoris nostri propriam confessionem inflituit, lectioni valgentur.

Et accipiens Theodorus notarius regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinum interpretatus, relegit in hic.

B Theodori quondam episcopi Pharanitæ, de sermone scripto ab eo ad Sergium quondam episcopum Arsenoitanum Ægypticæ tradito.

Quidquid igitur scribitur dissidet aut operari dominum, per sensum & intellectum & sensibilia & disit, & operatus est: & hæcita, utpote de toto, atque unius una operatio vebbi intellectus sensibilis & organici corporis omnia dicenda funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Ergo quia præcipue per quamdam divinam & prudentissimam dispensationem, somnum & laborem, eturiem & sitim suscepit quando voluit, quam maxime merito & in his motum & quietem validissime & prudentissime operationis verbi applicamus, ac per hoc unam unitatem judemque Christi operationem fatemur.

Ejusdem de eodem verbo.

Sufficientet, ut arbitror, per requisitionem sermo nobis aperuit; quoniam omnia quæ feribantur de domino Christo, sive de Deo, seu animæ, sive corporis, sive utriusque, animæ dico & corporis, sint, singulariter ac indiviso agebantur, incipientes quidem & ab & de fonte sapientiæ verbo & bonitatis dei virtutis, mediante intellectuali anima & corpore, procedentes, & proptorea una operatio totius, fecuti de uno eodemque salvatore nostro hæc omnia esfiunt atque dicta funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Profesio habemus in his leculenter, quoniam opus Dei est omnia, quanta in Christo audimus & credimus, sive divinæ naturæ appertinent, sive humanæ: & propterea una operatio hæc divinitatis ejus & humanitatis pie nominata funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Ut esset omnis incarnatio ab initio usque in finem, & quantacumque parva & magna ejus, funt una fecundum veritatem altitima & divina operatio.

Ejusdem de eodem sermone; quem fecit in interpretationibus patrorum testimoniorum.

Divina vero voluntas, quod & ipsus Christi, quoniam ipsius voluntas una est, & hæc divina.

H Ejus-

ACTIO SEU SECR. III.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:

Codex Theodori quondam Pharanitæ episcopi suscipiatur, & loca quæ pronotata sunt, in quibus ille de diffensatione Christi magni Dei & salvatoris nostri propriam confessionem inflituit, lectioni valgentur.

Et accipiens Theodorus notarius regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinum interpretatus, relegit in hic.

B Theodori quondam episcopi Pharanitæ, de sermone scripto ab eo ad Sergium quondam episcopum Arsenoitanum Ægypticæ tradito.

Quidquid igitur scribitur dissidet aut operari dominum, per sensum & intellectum & sensibilia & disit, & operatus est: & hæcita, utpote de toto, atque unius una operatio vebbi intellectus sensibilis & organici corporis omnia dicenda funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Ergo quia præcipue per quamdam divinam & prudentissimam dispensationem, somnum & laborem, eturiem & sitim suscepit quando voluit, quam maxime merito & in his motum & quietem validissime & prudentissime operationis verbi applicamus, ac per hoc unam unitatem judemque Christi operationem fatemur.

Ejusdem de eodem verbo.

Sufficientet, ut arbitror, per requisitionem sermo nobis aperuit; quoniam omnia quæ feribantur de domino Christo, sive de Deo, seu animæ, sive corporis, sive utriusque, animæ dico & corporis, sint, singulariter ac indiviso agebantur, incipientes quidem & ab & de fonte sapientiæ verbo & bonitatis dei virtutis, mediante intellectuali anima & corpore, procedentes, & proptorea una operatio totius, fecuti de uno eodemque salvatore nostro hæc omnia esfiunt atque dicta funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Profesio habemus in his leculenter, quoniam opus Dei est omnia, quanta in Christo audimus & credimus, sive divinæ naturæ appertinent, sive humanæ: & propterea una operatio hæc divinitatis ejus & humanitatis pie nominata funt.

Ejusdem de eodem verbo.

Ut esset omnis incarnatio ab initio usque in finem, & quantacumque parva & magna ejus, funt una fecundum veritatem altitima & divina operatio.

Ejusdem de eodem sermone; quem fecit in interpretationibus patrorum testimoniorum.

Divina vero voluntas, quod & ipsus Christi, quoniam ipsius voluntas una est, & hæc divina.

H Ejus-

1 Adde ex Græco, *les ima, & lumen similis meis.* Hardouinus

ACTIO XIII. Sess. III.

Ejusdem de eodem sermone.

Per hæc igitur fine quadam difficultate docemur, quoniam omnia quæ salutifere dispensationis sunt, sive divina seu humana de salvatore nostro Christo dicuntur, initium a divinitate opote permittum & exordium accipiebant, mediante autem intellectuali & rationali anima, mistibabantur a corpore sive mirificum quamdam diversis virtutem, leu naturalem quemdam hominis motum, id est, velati cibi deliderium, somnum, laborem, & dolorem participationem, trifistitiam & affictionem: quæ passiones secundum * vilitationem nominem ex confinetadine nuncupantur: specialiter autem naturalis anima proprie per animatum & sensibile animai exsiliunt. Sed ipsæ quæ specialiter sunt & dicuntur passiones, utpote erat, mortifiono, figuræ, labor, cicatrices, fputa, colaphi: omnia hæc recte & merito una unius ejusdemque Christi operatio nominabitur.

* Al. vilitationem.

Ejusdem de eodem sermone.

Intelligantur ergo a nobis omnibus omnia quæ sunt humanitatis Christi salvatoris, divina & salutifera secundum veritatem operatio.

Ejusdem de eodem sermone.

Ex his manifeste omnibus atque similibus hence & maxime subtus una Dei operatio, cuncta propria humanitatis, credatur atque dicatur.

Ejusdem de eodem sermone.

Quoniam nostra quidem anima non est tantæ virtutis, ut de naturales corporis proprietates se le vel ab eo propiciat: fed neque domina tantum vita est rationalis animæ propri corporis, set etiam cohærentis sibi & conjunctæ tumidam molem (quod Græci dicunt oncon) ad vita defluxionem, vel colorem obtinent, & foris hæc constituat eum aliquando: quæ omnia in dispensatione salvatoris nostri Jesu Christi & dicta & facta sunt, in divino & vivifico corpore esiliunt: Nam fine tumore, (ut ita dicatur) incorporaliter fine difficultione proceffit ex utero, & sepulcro, & januis, & cum super solum maris deambulat.

Matth. 14.

Ejusdem de eodem sermone.

Oportet igitur ita sperer & dicere non omnia, quæ in incarnatione salvatoris Christi dicuntur esse, unum sive operationem esse, hujus autem opificem & creatorem Deum verbum, organum vero, humanitatem consistere. Ergo quæque velut de Deo aut humane de ipso dicuntur, omnia una operatio est verbi divinitatis.

Maximus sanctissimus ac beatissimus episcopus sancta Dei catholicæ ecclesiæ urbis Romæ, dixit.

In proverbiis scripsum est: *Conscriptorem precedit superbia, & ante humam exaltatur spiritus: Qui infipiens est, sufficiet dominum: & cum raperit, aliud appetet.* Quod & in Theodorum Pharanitanum quondam episco-

ACTIO XIII. Sess. III.

pum per ejus conscripta, quæ nobis relecta sunt, evenisse cognoscimus: qui imprudenter putavit recitasse fili suam opinionem, & per proprio videlicet zeroz: non enim per proibiliem & paternam doctrinam ab eo proplatam. Quoniam, inquit dicit: *Sta Proverb. 18. Bulis erilis in omnis ejus, & sunt eia quæ sis dicatur hominis ipse, mysticum autem cum de Ecclesiastic. 3. ducunt ad mutem.* Propterea ficut fecum difficitorum, quod prisquam ex aliorum evanfiont evellatur, sicfiet; sine flispe atque ais. dus illis, quibus scripsit, calidus maledicitur, utpote non ex alio, fed a femetipso habens impietatis reprehensionem: quia omnis Christi deitatis & humanitatis Christi unam esse operationem, fiset audiftis reverendissimi fratres, definiendo, & hanc condition, utpote creatam confessus est: afferens in fcripto, omnia quæ in humanitate salvatoris Christi dicuntur, oportere unam operationem fcire: opifiem autem ejus & creatorem, Dyum verbum. Ergo fi opifex ejus & creator Deus verbum, luet ipse sifcit, exsilit, utique secundum fensum ipsius condira esse dignosiitur. Quoniam omne quidquid per conditionem verbo fit, creatura ell esse debio. Si autem conditam esse operationem Christi ille definit, apertissime cum Ario & Nestorio impiissimis creatum esse confitetur, eo quod tantum conditum cum illis & secundum illos, non autem & increatum nobiscum eumdem confiteatur: hoc est: non ut Deum naturaliter & hominem eumdem, fed tantum hominem poium: quoniam secundum naturam * creatus non est, qui increatum naturaliter non habet in se operationem.

* Al. increatus.

Ita igitur per fuas voces propriam ille profiessionem inanebat & vacuam demonstrarit; ut & in eo impletur quod dictum est: *Impietas sua laqueum impiam, & funibus peccatorum suorum confringitur. Ipse moriatur, quia non habuit fiientiam.* Hic defecit cum propiendrebus, id est, cum eis qui in divinione & * pura convicione Christi Dei blasphemant mysterium; & non solum cum his, fed etiam cum eis qui in phantasmate Dei mysterium impudenter delirare videntur, hoc est, Manete, Apollinare & Severo nefandissimis hæreticis, per hoc quod affert in fuo conscripto, *Scut in prælatis audiremus, quoniam nostra quidem anima non est tantæ virtutis, ut de naturales corporis proprietates a te vel ab eo propiciat: fed neque domina tantum vita est rationalis animæ proprii corporis, ut etiam cohærentis sibi & conjunctæ tumoren atque defluxionem vel colorem obtineat, & foris hæc constituat eum aliquando: quæ omnia in dispensatione salvatoris nostri Christi & dicta & facta, in divino & vivifico corpore esiliunt. Nam fine tumore, & (ut ita dicatur) incorporaliter proceffit fine difficultione ex utero, & sepulcro, & januis, & cum super solum maris deambulat.* Ad hæc quoque

* Ex Cirico lege pro conjunctibus Hard.

Matth. 14.

A Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς λόγου.

Διὰ τοῦτο ἄρα χρεὼν πάντα ἀμεθόλως τὰ ἐν ἀδιάφοροι τὴν τάνυν τε τὴν σωτηρίαν ὡς οἰκονομίας, εἶναι δεῖν, εἴτε ἀνθρώπινα, εἴτε καὶ θεῖα; ἡμῖν Χριστὸ ἀυτόφυτα ἐξεγνόησε ἴδιε, ἐκ τῆ θείου εἶναι ἐνεῖν τὴν ἐθεῖαν ἐν θωμαστοῦ τινὰ δυνάμει ἔστοι, εἴτε δ φυτεῖαι τινα τὰ ἐν ἀνθρώπε κίνησι, οἷον τροφὰς ὕπνου, κόπου, κάμματ, ἡ πόνου ἀπόλαυσιν, πόνοιμ δ ἐθεμοῦσι· ἃ δ' τὰ ὄν, σύγκρασιν σὺν μάνοις τὰ τὴν σωμοῖνῆς φοιτοφορᾶς· κυρίως δὲ φυσικὰ κίνησεν δὲ τὰ ἐν ψυχῇ ἐν αἰδθητικὰ ζῶε πάθεσιν. ἃ ἀυτὰ δὲ ἀτὰ κυρίω ἔδι ἐν ἀνθρώπε, ὁ κοπὸς, ἡ δέκρυτε, ἡ μάλωπεις, ἡ ῥάβδοι, αἱ καθδλάσεις, τὰ ἐμπτύσματα, τὰ μάστιγματα, τάυτα πάντα ὀρθῶς, ἃς ἐ ἐνεργὴν κλησθεὶν μία ἐ τῆ αὐτῆ ἐνὸς εἰσέργεια.

Ἀνὸ Χρ. 649.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγου.

B Νοεῖσθω οὖν ἡμῖν ἐκ πάντε ἀτόμοι τὰ Χ. τὴν τὴ σωτῆρος Χριστὸ ἀνθρώπου, μία θεία τε σωτηρεῖαν ὄντος εἰσέργεια.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγου.

Ἡ μὲν γὰρ ἡμετέρα ψυχὴ τὴ σῶμα τὴ κατὰ τὴν ἀιδίμοι τὴ, ἐκ ἐ τὴς φυσικὰς τὴ σώματος ἰδιότητος ἐξ αὐτὸ τὴ ἐ ἐκπτὸς ἀπελαυνε, ἀλλ' οὐδὲ κυρίε τοῦ σώματ αὐτῆς ἡ λογικὴ ψυχὴ τὴ ἰδίε σώματος. οὐ γὰρ ἐ ἐξ κατ' αὐτὸ ἐ σωμοῦσα αὐτοῦ, ὀγκεῖ χ ῥοῆς ἡ χάμματ ἐ κεκρᾶτοι ἐ ἐξῳ τέτου αὐτὸ κατοπτρᾶ τὸ ἀ. ἀπὸ ἀτόμτε Χ. ἡ οἰκονομία τὴ σωτῆρ. ἡμῖν Χριστὸ, ἡ ἰνῶν ἡ χ ῥοῆς ὁ Θεὸς Λόγος τὴ ἀνθρώπε, ἡ ὀφθαλμοὶ, ἡ ὦτα, ἡ ῥῖνες, ἡ χ ἡ ἀέρας, ἡ ὕδωρ, ἡ γῆ, ἡ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἡ ἀστρα, ἡ πόλεις, ἡ Σιὼν, ἡ ἐξ ἐλαίας τὴς ἐλαιῶνος τὴ ὄρους, ἡ Ἰορδὰν, ἡ ἐξ ἐδέρας τὴς θαλάσσης τὴ ἐλαίου.

Matth. 14.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγου.

Δίοι οὐδ' ἐν τὸν ὀρισθῆν τὴ Λόγου ἡμῖν πάντα τὰ Χ. τὴν σωμοῦσα ἐστοι ἀξ' τὴ σωτῆρε Χριστὸ ἀνθρώπε, τὴν μὲν γὰρ ἀνὰ ἐκεῖ σοῦγκρασ, τάυτε δὲ τὴ ἀγκτὴν ἡ ὀνομαγορία τὸ Θεὸ Λόγου· ὀργανοῦ δὲ τὴν ἀνθρωνότητα, τὴν σοῦ ὡς Θεὸ τὴν ἀνθρωπομορφῶν ἀξ' ἀυτὸ ἀληθῆμε πάντα, σοῦργεια θεῖ τῆς τὴ λόγου θέτοτος.

C Μαρτύρος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τὴ Ῥωμαίων ἁγίας τὴ Θεῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

Ἐν τὴ παροιμίαις ἔγραπτ· ἀφ' ὑψηλὰ ἐμβῆ ὁ ὄλεθρ, καὶ ἀφ' ὑπέρτερε, καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ ἀνθρ. ἐμμυθόσει, ἐὰν δὲ λυμαίνῃ, ἡ τὴν ὑψηλὰν αὐτὸ ἀφαιρεθεῖ· ὅστερ δὲ τὴ ἑνὸς τὴν ἀυτὸ κατήντεν μνημόνιν ἐν ἑνὶ Θεοδώρε τὴ τῆς Φαρὰν ἐπισκόπε

τὴ συμβόλε ἐκδεξαμένε δόξε τὴς ἀνόητε αὐτοῦ ἐκφέρεν τὴς οἰκείας φρενόβλαβε ἡς ἀυτὸ μόνε πάντε· ἀλλ' ἐκ ἐκκρίσε ἐ τετρεῖν ἐδιεστελλεν αὐτὸ φρονεῖν ὑμᾶς· ὅσοι γὰ ἀφρονεῖ, ἐρεῖται ἐνὸ πάνυ αὐτὸ, καθὼς γέγραπται· καὶ ὅσοι δόξ δοκεῖν ὀρθοὶ τὴ ἀνθρ., τὴ ἐβρόνε πλάνεῖαν αὐτῆ βλάβεν εἰς τὸν ἀιῶνα ἀῶν. ἀὸ δὲ ὡς γράφτ· ἐμμαίνε τρὸ σκοτεινὰ λόγοι ἐκ τὴς ἀγίαν γραφὴν, ἀξίζῃν αὐτὸ, καὶ ζῆρεῖς αὐτὸ ἐκεῖσε· ὅν γὰρ ἐφόβεν ἀνοβλέπεν ἐ. ὡς ἐν ἐπιφθόν, ἀλλ' οἰκοδεῖ ἐγὼ τὴ ἀσεβεῖας τὸ ἐλεγχον· πατεῖ γὰ τρόπε τὴ θρόνε τὴ ἀνθρωπότητε τὴ Χριστὸ, μόνε ὑπὲρ ἀγαθὸ ἐλεξάμενε τὴν εἰσέγνεια, ὡς ἐκκυκλεῖν θεοβλέπεν ἀλεθεῖ, ἀτεῖαι πάντα, οἷε ἀνθρωπ. ἀγκρίβωσε ἐπιτεθέκετε· διὰ πάθεμα αὐτὸ ἐγκρίνομ, πάντα τὰ Χ. τὴν οἰκονομίαν τὴ ἀξ' τὴ σωτῆρ Χριστὸ ἀνθρώπε, ἀδὸ μόνε γνῶσκεν εἰσέγνεια· πάντα δὲ τεχεῖται καὶ ὀνομαγορεῖ τὸν Θεὸν λόγον. ἐὰν οὖν τεχεῖται & ὀνομαγορεῖ αὐτὸ ὁ Θεὸς λόγος θεὸν ὡς ἀνθρώπε, κτίστε δηλονότι κατ' ἐκείνον θῆ. κτίστε δὲ ἐστὶ τὸ ἄπαν τὸ ἀ. ὀνομαγορεῖ καὶ τὸ λόγε χρῆσεν, ἐκ δὲ κτίστε ἐκείνε· ἐκείνε δὲ ἐκείνε δεξίτε τὴ Χριστὸ τὴν εἰσέγνεια, σκεῦρε σὺν λόγε καὶ Νεστορίε τὸ ἀσεβεῖε, κτίστε πλάστης θῆ, ὡς μόνε κτίστε σὺν εἰσέγνε καὶ κατ' ἐκείνε, ἀλλ' ἀχὶ καὶ κτίστε ὁ ἀυτὸ ἀφεξῆθε, πάντε, ὡς ἐ εἶ ὁ Θεὸ ὁ ἀυτὸ ὢν ὁ ἀυτὸ, ἀλλ' ἀλθῶνε μόνε ὑβρεῖ· κτίστε δὲ ἐστὶ τὸ ἄπαν τὸ ἀ. ὁ κτίστε δὲ ἐστὶ τὸ ἄπαν τὸ ἀ. ἐχὼν εἰσέγνεια.

Οὐν τὰε ἐκεῖνε ἐξεστεῖ τὸ ἐκεῖνε δόξε εἰκεῖν ἐκεῖν ἐστὶν ἐξεῖν, ἐκ ἐν αὐτὸ πλαθῆναι τὸ σέρκεῖν. ἐκφρονεῖν ἀδρε ἀγκλεῖν, σκοῦ, δὲ τὴ ἐκεῖνε ἐμμαίνε ἐκεῖνε σοῦγνεται. ἐὰν πλάνε μὲ κτιεῖν· ἀλλ' ἐκ ἐν τὴ ἀνθρ. ἐκεῖνε ἐν τὴ ἀνθρ. ἐκεῖνε ἐν τὴ ἀνθρ. ἐκεῖνε

Actio 220 Sect. III.

A ὁ μόνος φανεῖται, καὶ οὐ τοῦ βελόντος ἐστὶν
ἔξεστιν, φανταστὰ τὰ βελόντα καὶ ἀφεστηκότα
λόγ. ἀλλ' ἐστεφανωμένα καὶ ἀνω θεοῦ. καὶ ἐ-
τι θαῦμα μόνον ὁ τῶν παρθένων ἀφεγγὲς ἥλιος,
ὅτι μόνα κατέλαμψε τῷ γ ὁ ἐπὶ τὴν θαλάσσαν ἐλ-
τὸ τῶ σαρκωθέντος. Θεὸς λόγον ἀφέτατε. τὸ δ
ἀσωμάτου καὶ ὀγκω ἄλγε τοῦτο ἀφεγγεμένου ἢ
βαλεῖν, ποιος ἐχω θαῦματα λόγον ἀφοῦ τὸ μὴ
βαλόντα τὴ παρθένα τὸν παρθένε, ἢ μὴ κατα-
φθόνα ἀπὸ τὴ βαλόμενα τὸ τῆς ὑδατος. ἀδυνά-
ματον γὰ ὁ ἐκείνου θῆ τὸ σάρμωτο, ὡς ἀ φθο-
νῶν ἀν ἄγ. ἀπὸ φθόνου γενόμενον. ἢ τίφωμε γὰ ὁ
σῶμάτο τὴ καὶ ὀγκω ἐπιφανίαν βαλόντο ἢ καὶ
ἐδέτου βοῶ ἐξέλθε, ἀκόμη ἀδικεῖν ἔχω τὸ σῶμα
λόγ. τυπίος κάνω. ἀλλ' ἐκεῖνο. ὁ δὲ κα-
τηφεὶς ἀπέχων ἐ ἀνατεῖφόνω, ὅτι δὲ χρὴ σῶμα-
τος, ἢ γνωμ ἀπεχεν ἐ ἀσωμάτου ἀν μὴ τῶν φορ-
ελῶν, ἐ ἐπὶ ὀλίτου βαλεῖν, τὸ σεταφωμένο
τοῦ Θεοῦ ἀνέλου πεφύκασι, τὸ δ ἀσωμάτου φορ-
ελῶν, πόλλ' ἀ σῶμα ἀφοῦ δὲ κυρίως δεῖν
ὅμοιος καὶ γὰ τὸ ἀπέχω ἀφοῦ δεῖ, τὸ μὲν ὀγκω
ἔστι φορεῖν. ἐὰ ἀλλ' τὸν κυρίε ἐ ἀλογικόν
τὸ κόμα σῶμα ἢ τὸ κόμα σωτικὸς ἐδόντος ἀ-
πεφρ τὸ σεστικῆς, ἀλλ' ἀκὰ ἀπὸ ἀνθρω-
ἀνθρ ὀγκῶδε ἀκρίτου, τοῦ δ' ἐ ἐκεῖνος ὀ-
B λ ποιοῦ ἐσκόν· τὸ ἐκ τὸ θεὸ καὶ ἀνθρ καὶ τὸ
σὰ σαρκῶν καὶ μόνος τὸ ἀνθ ἀ. θεὸν γνῶσεως·
ὁ δ' ἐκείνου ἀσωμάτου γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου τὸ
κύριον, ἀλλ' ὁ ἐκείνου θεὸν γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου
ἀνθ' ὁ ἐκείνου θεὸν γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου τὸ
ἐνάγκη τῶν ἢ καὶ ἐκ τὸ κτῆρ ὑπεῖρ τὸ σεταφωμένο
τοῦ τὸ παρθένα σεταφωμένο ὁμοίως· ὁ Θεὸν
λόγ. ἢ μὴ δὲ ὁν τὸ παρθένα ὑπεῖρ δεῖ ὁν τὸ
κτῆρ σεταφωμένο λόγου ἀνθ, ὡς ἢ ὡς αὐτῆς
ἀσωμάτου καὶ ἀόκτου γνῶμωνδ, ἀλλ' ὡς ἀ-
φορῶν ὁμοίως καὶ τὸν αὐτὸν ἐ τὸν λόγου τὸ
σεταφωμένο ἢ ἀτακτοῦ φόνν ἢ ὁ ὁν ἢ ὑπὲρ ὁ
γνῶσεως, κὰ πάθος ἢ ἐ τὸ Θεὸν γὰ πάθος κτε-
D τοῦ ἀστοχεῖν ὡς ὁν τὸ ἐν τὸ ἀνθ ὑπὲρ σάρκ τοι-
ρῶς ἐλογομένου τὸ αἰκίν λόγω ἀφοῦ ἐνωτο
θεωῶν ἀφ' ἀφ' ἀμῶν, ἐ καὶ τὸν σῶτέρ μα-
θεμάς ' μετὰ τὴ λόγω γνῶρ μόλιν, ὡς ὁν
ἐνωτὸς ἀνθ ἀπαθὲς σεταφωτὸν ἀφοῦ ἐστ,
ἀλλ' σωλῶν ἀ δέλα ἀνωμάτος δὲ ἀνθ ἀ κα-
τὰ δέκατος, ἢ τὸν Ἀπολινάριο ἀτίμοις · ὁ πα-
νὸν ἀς ἐφρτα τὸν σῶμα ἐ τὸ τὸ σῶματο ἀνεμ-
ρὸ φυσικὰ ἔφόμενος ἐστὶ τὸ Χριστὸ τὸ Θεὸν
μετοχῶν, δὲ δὲ ἐδυνάμενος ὡς ὀγκω ἄγκ ἢ
ῥοῆς ἐ χρώματ· τῶν λόγων ἀφέρων ἐ ἀ-
σωμάτω ἀφοῦ δὲ μυθολογῶν ὁ μόνος τὸ
κύριον, πολὺς ἐτι λοιπὸ χρόνος κατεσκὴ μαρ-
τυρίας ἢ μὴ ἐὰ ἐλεγχε τὸ πάντος αἰρέσεω,
ὁπόδὴν κἀν ἢ φανερὰς ἠμφῆσις δὰ τὴ φρ-
τίνος ἀκαρ-νοῦτίνου αὐτὴ γραμμάτων, εἰ μόνος
δέον ἡμᾶς τιμῶνες ἀφοκρ-ναγνῶ ὡς τὴν αὐτὴ τὸ ἢ
τὴ ἀνθ' αὐτὴ φρονῶ δίνων πόλλαι κατήφρεν ;
ἐπεσθὴ κατηρόσεν πάντος δὰ τὴ πατεκαὶ λό-
γων, ὁ τάτε κατηρῶσι δὰ τὴ ἐωτὴ ῥημάτων
τὸν βαλόμενῶν. ὁμῶ πεφυκοῦ ἀστήμων τῶν
τοιούτων, ὡς ἀστεκῶ δέκτου ἢ τάτε δογμάτα

C ἀν μὴ τὴς φρεῖδὸς, καὶ ὡ τὸς βαλόντα ἐτέρω
ἔξεστεῖν, φανταστὰ τὰ βαλόντα καὶ ἀφεστηκόμενον
λόγ. ἀνω θ' ἐστεφανωμένῶν καὶ ἀνω θεοῦ. καὶ ἐ-
τι θαῦμα μόνον ὁ τὴ παρθένου ἀφεγγὲς ἥλιος,
ὅτι μόνα κατέλαμψε τῷ γ ὁ ἐπὶ τὴ θαλάσσα ἐλ-
τὸ τῶ σαρκωθέντος. Θεὸ λόγον ἀφέτατε. τὸ δ
ἀσωμάτου καὶ ὀγκω ἄλγε τοῦτο ἀφεγγεμένου ἢ
βαλεῖν, ποιος ἐχω θαῦματα λόγον ἀφοῦ τὸ μὴ
βαλόντα τὴ παρθένα τὸν παρθένε, ἢ μὴ κατα-
φθόνα ἀπὸ τὴ βαλόμενα τὸ τῆς ὑδατος. ἀδυνά-
ματον γὰ ὁ ἐκείνου θῆ τὸ σάρμωτο, ὡς ἀ φθο-
νῶν ἀν ἄγ. ἀπὸ φθόνου γενόμενον. ἢ τίφωμε γὰ ὁ
σῶμάτο τὴ καὶ ὀγκω ἐπιφανίαν βαλόντο ἢ καὶ
ἐδέτου βοῶ ἐξέλθε, ἀκόμη ἀδικεῖν ἔχω τὸ σῶμα
λόγ. τυπίος κάνω. ἀλλ' ἐκεῖνο. ὁ δὲ κα-
τηφεὶς ἀπέχων ἐ ἀνατεῖφόνω, ὅτι δὲ χρὴ σῶμα-
τος, ἢ γνωμ ἀπεχεν ἐ ἀσωμάτου ἀν μὴ τῶν φορ-
ελῶν, ἐ ἐπὶ ὀλίτου βαλεῖν, τὸ σεταφωμένο
τοῦ Θεοῦ ἀνέλου πεφύκασι, τὸ δ ἀσωμάτου φορ-
ελῶν, πόλλ' ἀ σῶμα ἀφοῦ δὲ κυρίως δεῖν
ὅμοιος καὶ γὰ τὸ ἀπέχω ἀφοῦ δεῖ, τὸ μὲν ὀγκω
ἔστι φορεῖν. ἐὰ ἀλλ' τὸν κυρίε ἐ ἀλογικόν
τὸ κόμα σῶμα ἢ τὸ κόμα σωτικὸς ἐδόντος ἀ-
πεφρ τὸ σεστικῆς, ἀλλ' ἀκὰ ἀπὸ ἀνθρω-
ἀνθρ ὀγκῶδε ἀκρίτου, τοῦ δ' ἐ ἐκεῖνος ὀ-
λ ποιοῦ ἐσκόν· τὸ ἐκ τὸ θεὸ καὶ ἀνθρ καὶ τὸ
σὰ σαρκῶν καὶ μόνος τὸ ἀνθ ἀ. θεὸν γνῶσεως·
ὁ δ' ἐκείνου ἀσωμάτου γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου τὸ
κύριον, ἀλλ' ὁ ἐκείνου θεὸν γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου
ἀνθ' ὁ ἐκείνου θεὸν γνῶρ ἐστὶ τὸ λόγου τὸ
ἐνάγκη τῶν ἢ καὶ ἐκ τὸ κτῆρ ὑπεῖρ τὸ σεταφωμένο
τοῦ τὸ παρθένα σεταφωμένο ὁμοίως· ὁ Θεὸν
λόγ. ἢ μὴ δὲ ὁν τὸ παρθένα ὑπεῖρ δεῖ ὁν τὸ
κτῆρ σεταφωμένο λόγου ἀνθ, ὡς ἢ ὡς αὐτῆς
ἀσωμάτου καὶ ἀόκτου γνῶμωνδ, ἀλλ' ὡς ἀ-
φορῶν ὁμοίως καὶ τὸν αὐτὸν ἐ τὸν λόγου τὸ
σεταφωμένο ἢ ἀτακτοῦ φόνν ἢ ὁ ὁν ἢ ὑπὲρ ὁ
γνῶσεως, κὰ πάθος ἢ ἐ τὸ Θεὸν γὰ πάθος κτε-
τοῦ ἀστοχεῖν ὡς ὁν τὸ ἐν τὸ ἀνθ ὑπὲρ σάρκ τοι-
ρῶς ἐλογομένου τὸ αἰκίν λόγω ἀφοῦ ἐνωτο
θεωῶν ἀφ' ἀφ' ἀμῶν, ἐ καὶ τὸν σῶτέρ μα-
θεμάς ' μετὰ τὴ λόγω γνῶρ μόλιν, ὡς ὁν
ἐνωτὸς ἀνθ ἀπαθὲς σεταφωτὸν ἀφοῦ ἐστ,
ἀλλ' σωλῶν ἀ δέλα ἀνωμάτος δὲ ἀνθ ἀ κα-
τὰ δέκατος, ἢ τὸν Ἀπολινάριο ἀτίμοις · ὁ πα-
νὸν ἀς ἐφρτα τὸν σῶμα ἐ τὸ τὸ σῶματο ἀνεμ-
ρὸ φυσικὰ ἔφόμενος ἐστὶ τὸ Χριστὸ τὸ Θεὸν
μετοχῶν, δὲ δὲ ἐδυνάμενος ὡς ὀγκω ἄγκ ἢ
ῥοῆς ἐ χρώματ· τῶν λόγων ἀφέρων ἐ
σωμάτω ἀφοῦ δὲ μυθολογῶν ὁ μόνος τὸ
κύριον, πολὺς ἐτι λοιπὸ χρόνος κατεσκὴ μαρ-
τυρίας ἢ μὴ ἐὰ ἐλεγχε τὸ πάντος αἰρέσεω,
ὁπόδὴν κἀν ἢ φανερὰς ἠμφῆσις δὰ τὴ φρ-
τίνος ἀκαρ-νοῦτίνου αὐτὴ γραμμάτων, εἰ μόνος
δέον ἡμᾶς τιμῶνες ἀφοκρ-ναγνῶ ὡς τὴν αὐτὴ τὸ ἢ
τὴ ἀνθ' αὐτὴ φρονῶ δίνων πόλλαι κατήφρεν ;
ἐπεσθὴ κατηρόσεν πάντος δὰ τὴ πατεκαὶ λό-
γων, ὁ τάτε κατηρῶσι δὰ τὴ ἐωτὴ ῥημάτων
τὸν βαλόμενῶν. ὁμῶ πεφυκοῦ ἀστήμων τῶν
τοιούτων, ὡς ἀστεκῶ δέκτου ἢ τάτε δογμάτα

Actio 220 Sect. III.

Anno Christi 649.

Θεόδωρος ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἀ-
σωμάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Θεόδωρος ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Σω-
μάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Κύριλλος ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων ἐπίσκο-
πος, λέγει. Σκεπτέον δὲ τὴ ἀνὰ γνῶσιν τὸ
κύριον. ἐκ φύσεως γὰ δὲ σωτηρῶνα αὐτὸ δίδοται
κεφαλαιῶν τὸ ἀφρ Νεστόριον σωκράτειν αὐ-
τὸ ἐπιγρόλαι, πάθε φασὶ. Εἰ τὶς ἐχ ὁμολογεῖ
Θεὸ ἐ ἀληθῶς τὸ Ἐμμανουὴλ, καὶ διὰ τὸ τὸν
θεοτόκον τὸν ἁγίου παρθένον, γεγέννηκε σαρκι-
κῶς, σάρκα γεγονότα τὸν ἐκ θεὸ λόγον, ἀνάθεμα
ἔστω.

Ἀλλὰ ἐ θεολόγος Γρηγόριος Κλειδωὶν γρέ-
φων, ἔτω φησί. Εἰ τὶς ὡς ἀνθρώπου τὸ παθεῖ-
τὸν ἀφωνεῖ, ἀλλὰ μὴ ἐν αὐτῇ ἀπεστελλῶς λόγον
θεὸν ἄμα ἐ ἀνθρωπινῶν. ἀνθρωπινῶ δὲ ὀτὶ τὸ-
μον κύριον, ἀμείλιν ἀστοι.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Σωμα-
τικὸν ὁ γὰρ ἐν ἐγκε ἐ σάρκα τὸν κύριον, ἀλλὰ
λόγκα ἐ ἀσωμάτου ἐπὶ τὴ θεολόγος ἀστε-
πόνα.

Δωνύσιος ὁ ἐπισκόπος, ὁ ἐγκοτέγκρα αὐτὸ ἐ
σάρκα κηρύττει, ἐ βάρος σωματικὸ, ἐ μὴ ὁλκὴ
ἐ ἔφρς σωματικὴ ἐπιβαλόνο αὐχόμενος τὸν ἐλε-
σὸ ὁν τὸ ἀξιὸ θεὸν ὁνόματο αὐτὸ ἀφεγμαστικὴ.
Ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι ὁν πάντοτε
αἰμάτων ἐκχυ ἀφ' τὴν φύσιν ἔστιν διεπλέντε-
τὸ, ὅτιν ἀβάρῳ τοῦ σωματικὸ ἐγκοτέγκρα-
σι, ἐ ὑλῆς βάρος ἐ τὸ φόνο τὴν ὀγκὴ ἐ ἀτάπο
ἀστίν.

Καὶ ὁν τὴ ἀφρὸ ἔλεον αὐτὸ ἐπιτοῦν. Ἐκ γὰρ
ἀνθρωπου ἐὶ γρὴ τὸ ἀνθρωπε. ἐ ὀνθρὸ παρθένο
ἐπιγρωῶν κύνοι, ἐ ὀῦω ἀτατὸν ἐλκὸν ἐ γκ γρὴ
πολὺν ἀὶ γὰ ὀλίγος, ἐ μὴ ἀφέκαν, ἀλλ' ἐπιγ-
φοῦν δυνάμει ἀφρὸ τὸ ἀδέκρυτο σωκ ἀμῆρω.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ὅτι ὁ
κύριος τὸ ἴδιον σῶμα ἐκ κατ' ἀντὶ ἐ σωμῶν αὐτὸ
ἐ ἀνθρωπε ἐ ἀνθρωπε.

Ὀλίγον βαθύνοις ἐ μόνον ἐστὶ τὸ ἀπὸ τὴ ἐκ-
χύσεω σωματικὸν ἐγκέκλε λόγκ τὸ κύριον, ἀλλὰ
ἐ τὸν ἀπὸ τὴ τροφῶν τὴ ἐγεῖρε ἐ τὴ ὀγκω ἀπὸ
τὴ ἀνθρωπε, ἐ τὸν ἐξ ὀδοντοφύσε τὴ
πάνω λάγκοντο, ἀπὸ ἐν τὸ ἀξιοκρεῖ-
λόγ ἀπόκτω. Ὁν κὰ κατεῖξέτε τὸν τόπον ὁ
κύριος τὴ ἐγεῖρε τροφῆς διεπλέκοντο αὐτὸ ἐκ
δίδωκ ἀφοτέκεν, τὸ ὀγόστος τὸ ἐκ τὴ σώμα-
τικὸ ἀπὸ ἀνθρωπε, ἐκ ἐκοτέρε τὴ μιὰν κὰ
τὴ κόρον ἐκ τὴ ὀδοντοφύσε ἐκεγκτέτω, ἐ τὸ
ὀφθαλμὸ τὸ κεφαλὴ ἀμαλεῖφθαι· ἀλλὰ τὸ σῶ-
μάτου τὸ ἐκ τὴ φύσεω ἐκκαλοκλῶσιν σωμάτω-
μετὰ ἐκχυσῶν· ὅτι ἐ τὸ δέκτου ἀφοτέκεν,
τὸ φυτικὸ τὴ σαρὶ σῶματος, ἐπιγλεῖσθαι
φυγγοῦν.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἐξ
τὴ τὸ σῶματος φυτικὴν ἐδοῦσιν ὡς ἀνθρωπο ἐ-
γονόμενα τὸν κύριον, ἐ τὸ τὸν ἐκυτὴ τὸ φυτικὸ ἐ-
δίδοσιν ἀτελῶν.

Ἡ ἀγία ἐ ὀλκεῖμενοι ἐν Καλχηδόνι σύν-
οδοι, ὁμόλογε λέγοντα. Ὀνόμασε τὸ τὴ φύ-
σεων διαφορὰς ἀπηρῆσθαι διὰ τὴν ἕνωσιν,

Anno Christi 649.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἀ-
σωμάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Ἰτὰ Θεόδωρος Φαρανίτας ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπί-
σκοπος ἔφη : Incorruptibilem autem proprie do-
minum.

Cyrillus gloriosus Alexandrinus episcopus
dixit, corporalitet ex Virgine natum fuisse
dominum. In primo enim de duodecim capi-
tulis ab eo compositis ad Nestorium, ſynodalis ejus epiſtola ſic ait : Quiſquis non
confitetur Deum eſſe veraciter Emmanuelem,
& propterea Dei genitricem ſanctam Virginem, (genitit namque carnaliter carnem
factam ex Deo Verbum) anathema ſit.

Et rurſum theologus Gregorius ad Cledonium ſcribens, ait : Quiſquis veluti de paſſibili per virginem tranſiit, non autem in ea paſſibiliter divine quoque humane dixit : divine quidem, quantum ſine vito ; humane autem, quia ritu partentis genuit : ſimiliter ſine Deo eſt.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit, corporalem magnitudinem non habeſſe ſecundum carnem dominum, ſed abſque mole & incorporaliter eum ſuper mare deambulaſſe.

Dionyſius egregius, & molem carnalem habere eum ſecundum carnem predicat, & pondus corporeum. & cum mole & pondere corporeum incedere ſuper aquas non infiſu pedibus : & hoc in opuſculis ejus de divinis nominibus docens, ait : Ignorantes quaſdam res ſuper ſe ſuam ſecundum naturalem formabatur, & qualiter non infiſu pedibus, corporalem molem habentibus & materiale pondus, deambulabat tumidam & inflatibiem ſubſtantiam.

Atque iterum in epiſtola ejus ad Gajum ſcripta ait : Et ſupra hominem operabatur quæ hominis ſunt : & hoc oſtendit virgo ſuper naturam : parient, & aqua infiabile terrenorum & materialium pedum ſupportans pondus, & non obediens, ſed ſupra naturam virtute ſua diſtinctione conſiſtens.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit : Quoniam dominus proprium corpus de cohgrentibus eidem corpori, id eſt, deflutionem & colorem foris conſtituit.

Item ſanctus Baſilius non ſolum deflutionem ex lacrymis habuiſſe corporaliter perhibet dominum, ſed etiam ex nutrimentis ſolidis & tumidis digeſtionem & conſumptionem, & ex itinere nervorum extentionem ; ita in ſermone de gratitudinem actione docens : Sicut ergo ſuſcepit eſuriem dominus de ſolido cibo digeſto ab eo, & ſitim aſſumpſit, humidiatte quæ in corpore ejus erat conſumpta, & fatigatus eſt muſculis & nervis ex itinere diſſenſis ; non utique deletate ex labore fatigata, ſed corpore, quæ naturam ſequuntur, paſſionem ſuſcipiente : ita & lacrymas admiſit, naturalem paſſionem carni ſuperinducti permitteſis.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit, abſque naturalibus corporis proprietatibus ut hominem factum fuiſſe dominum, & has naturales ejus proprietates a ſe abjicere.

Sanctæ & univerſalis Chalcedonenſis ſynodus in ſua definitione predicat, nonquam ſubſtantiam differentiam naturarum propter

Anno Christi 649.

Θεόδωρος ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἀ-
σωμάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Θεόδωρος ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Σω-
μάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Σω-
μάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Ἀλλὰ ἐ θεολόγος Γρηγόριος Κλειδωὶν γρέ-
φων, ἔτω φησί. Εἰ τὶς ὡς ἀνθρώπου τὸ παθεῖ-
τὸν ἀφωνεῖ, ἀλλὰ μὴ ἐν αὐτῇ ἀπεστελλῶς λόγον
θεὸν ἄμα ἐ ἀνθρωπινῶν. ἀνθρωπινῶ δὲ ὀτὶ τὸ-
μον κύριον, ἀμείλιν ἀστοι.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Σω-
μάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Δωνύσιος ὁ ἐπισκόπος, ὁ ἐγκοτέγκρα αὐτὸ ἐ
σάρκα κηρύττει, ἐ βάρος σωματικὸ, ἐ μὴ ὁλκὴ
ἐ ἔφρς σωματικὴ ἐπιβαλόνο αὐχόμενος τὸν ἐλε-
σὸ ὁν τὸ ἀξιὸ θεὸν ὁνόματο αὐτὸ ἀφεγμαστικὴ.
Ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι ὁν πάντοτε
αἰμάτων ἐκχυ ἀφ' τὴν φύσιν ἔστιν διεπλέντε-
τὸ, ὅτιν ἀβάρῳ τοῦ σωματικὸ ἐγκοτέγκρα-
σι, ἐ ὑλῆς βάρος ἐ τὸ φόνο τὴν ὀγκὴ ἐ ἀτάπο
ἀστίν.

Καὶ ὁν τὴ ἀφρὸ ἔλεον αὐτὸ ἐπιτοῦν. Ἐκ γὰρ
ἀνθρωπου ἐὶ γρὴ τὸ ἀνθρωπε. ἐ ὀνθρὸ παρθένο
ἐπιγρωῶν κύνοι, ἐ ὀῦω ἀτατὸν ἐλκὸν ἐ γκ γρὴ
πολὺν ἀὶ γὰ ὀλίγος, ἐ μὴ ἀφέκαν, ἀλλ' ἐπιγ-
φοῦν δυνάμει ἀφρὸ τὸ ἀδέκρυτο σωκ ἀμῆρω.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ὅτι ὁ
κύριος τὸ ἴδιον σῶμα ἐκ κατ' ἀντὶ ἐ σωμῶν αὐτὸ
ἐ ἀνθρωπε ἐ ἀνθρωπε.

Ὀλίγον βαθύνοις ἐ μόνον ἐστὶ τὸ ἀπὸ τὴ ἐκ-
χύσεω σωματικὸν ἐγκέκλε λόγκ τὸ κύριον, ἀλλὰ
ἐ τὸν ἀπὸ τὴ τροφῶν τὴ ἐγεῖρε ἐ τὴ ὀγκω ἀπὸ
τὴ ἀνθρωπε, ἐ τὸν ἐξ ὀδοντοφύσε τὴ
πάνω λάγκοντο, ἀπὸ ἐν τὸ ἀξιοκρεῖ-
λόγ ἀπόκτω. Ὁν κὰ κατεῖξέτε τὸν τόπον ὁ
κύριος τὴ ἐγεῖρε τροφῆς διεπλέκοντο αὐτὸ ἐκ
δίδωκ ἀφοτέκεν, τὸ ὀγόστος τὸ ἐκ τὴ σώμα-
τικὸ ἀπὸ ἀνθρωπε, ἐκ ἐκοτέρε τὴ μιὰν κὰ
τὴ κόρον ἐκ τὴ ὀδοντοφύσε ἐκεγκτέτω, ἐ τὸ
ὀφθαλμὸ τὸ κεφαλὴ ἀμαλεῖφθαι· ἀλλὰ τὸ σῶ-
μάτου τὸ ἐκ τὴ φύσεω ἐκκαλοκλῶσιν σωμάτω-
μετὰ ἐκχυσῶν· ὅτι ἐ τὸ δέκτου ἀφοτέκεν,
τὸ φυτικὸ τὴ σαρὶ σῶματος, ἐπιγλεῖσθαι
φυγγοῦν.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἐξ
τὴ τὸ σῶματος φυτικὴν ἐδοῦσιν ὡς ἀνθρωπο ἐ-
γονόμενα τὸν κύριον, ἐ τὸ τὸν ἐκυτὴ τὸ φυτικὸ ἐ-
δίδωκ ἀτελῶν.

Ἡ ἀγία ἐ ὀλκεῖμενοι ἐν Καλχηδόνι σύν-
οδοι, ὁμόλογε λέγοντα. Ὀνόμασε τὸ τὴ φύ-
σεων διαφορὰς ἀπηρῆσθαι διὰ τὴν ἕνωσιν,

Anno Christi 649.

Θεόδωρος ὁ τῆς Φαρὰ ἐπίσκοπος, ἔστ. Ἀ-
σωμάτου ἐν μέτρῳ ἀφοῦ δεῖ ὁ κύριος.

Ἰτὰ Θεόδωρος Φαρανίτας ὁ τοῦ τῆς Φαρὰ ἐπί-
σκοπος ἔφη : Incorruptibilem autem proprie do-
minum.

Cyrillus gloriosus Alexandrinus episcopus
dixit, corporalitet ex Virgine natum fuisse
dominum. In primo enim de duodecim capi-
tulis ab eo compositis ad Nestorium, ſynodalis ejus epiſtola ſic ait : Quiſquis non
confitetur Deum eſſe veraciter Emmanuelem,
& propterea Dei genitricem ſanctam Virginem, (genitit namque carnaliter carnem
factam ex Deo Verbum) anathema ſit.

Et rurſum theologus Gregorius ad Cledonium ſcribens, ait : Quiſquis veluti de paſſibili per virginem tranſiit, non autem in ea paſſibiliter divine quoque humane dixit : divine quidem, quantum ſine vito ; humane autem, quia ritu partentis genuit : ſimiliter ſine Deo eſt.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit, corporalem magnitudinem non habeſſe ſecundum carnem dominum, ſed abſque mole & incorporaliter eum ſuper mare deambulaſſe.

Dionyſius egregius, & molem carnalem habere eum ſecundum carnem predicat, & pondus corporeum. & cum mole & pondere corporeum incedere ſuper aquas non infiſu pedibus : & hoc in opuſculis ejus de divinis nominibus docens, ait : Ignorantes quaſdam res ſuper ſe ſuam ſecundum naturalem formabatur, & qualiter non infiſu pedibus, corporalem molem habentibus & materiale pondus, deambulabat tumidam & inflatibiem ſubſtantiam.

Atque iterum in epiſtola ejus ad Gajum ſcripta ait : Et ſupra hominem operabatur quæ hominis ſunt : & hoc oſtendit virgo ſuper naturam parient, & aqua infiabile terrenorum & materialium pedum ſupportans pondus, & non obediens, ſed ſupra naturam virtute ſua diſtinctione conſiſtens.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit : Quoniam dominus proprium corpus de cohgrentibus eidem corpori, id eſt, deflutionem & colorem foris conſtituit.

Item ſanctus Baſilius non ſolum deflutionem ex lacrymis habuiſſe corporaliter perhibet dominum, ſed etiam ex nutrimentis ſolidis & tumidis digeſtionem & conſumptionem, & ex itinere nervorum extentionem ; ita in ſermone de gratitudinem actione docens : Sicut ergo ſuſcepit eſuriem dominus de ſolido cibo digeſto ab eo, & ſitim aſſumpſit, humidiatte quæ in corpore ejus erat conſumpta, & fatigatus eſt muſculis & nervis ex itinere diſſenſis ; non utique deletate ex labore fatigata, ſed corpore, quæ naturam ſequuntur, paſſionem ſuſcipiente : ita & lacrymas admiſit, naturalem paſſionem carni ſuperinducti permitteſis.

Theodorus Pharanitanus quondam epiſcopus dixit, abſque naturalibus corporis proprietatibus ut hominem factum fuiſſe dominum, & has naturales ejus proprietates a ſe abjicere.

Sanctæ & univerſalis Chalcedonenſis ſynodus in ſua definitione predicat, nonquam ſubſtantiam differentiam naturarum propter

unitionem, magis autem salvam indiminute A proprietatem utriusque naturæ, & in unam personam atque in unam subsistentiam concurrentem. His itaque nobis opportune declaratis, ut dissentiens ille sanctis approbatos, & paternis ac synodalibus definitionibus apertissime contradicens, ab his rationabiliter condemnatur, ipse quod nullam habet cum eis communionem, apertam autem per proprios sermones alienationem.

Benedictus verusbilis episcopus * insulæ Corficæ dixit: *Mandatum iuvenæ est, & ex iuvæ, & ora vita incorruptio disciplinæ*, quibus vestra beatitudo nimis prudenter ac diligenter divisis inter lucem & tenebras, id est, inter Theodorum Pharanitanum quondam episcopum, doctorosque catholice ecclesiæ: & illum quidem sicut nostrum tenebrosum, ipsum patrimo veritatis minime habentem, juste tenuit condemnari: hos autem, comportanter pietatis definitionibus nos lætificantes, offendens uti dum benedictissimum, honorifice veneratus est, verbis etiam veritatis confirmantes, Scripturæ dicit: *Ego sum dominus Deus vester. Non faciatis iniquitatem in judicio. Non accipies personam divitis, neque miseris vultum potentis. Ab omni iniquo verbo recedes. Innocentem & justum non interficies; quia non liberabis impium.* Hæcque hoc exerabili viro vel dogmate ipsius, & a nobis confoundatur damnato propter hæresim ipsius, & placet sanctitati vestræ, jubetur, quatenus per Jectionem Ejusdem, quam dam Alexandrini episcopi, novem capitulorum intendamus conscripta: magis autem septimum eorum capitulum, per quæ paternam ille doctrinam immutare præsumpsit, & consequenter atque ordinabiliter post eumdem epistolam Sergii Constantinopolitani quondam episcopi, in qua Cyrum pro hujusmodi novitate suscipere & laudare comperitur.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sancta Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Roma, dixit.

Iusta precatione commemorantis dilectissimi fratris nostri Benedicti episcopi, Cyri quondam Alexandrini antistitis novem capitula, cum epistola Sergii Constantinopolitani episcopi, in qua * in his enim recipere per consonantiam suam offendunt, hi, quibus interest, gestis inserenda deducere procurent.

Theophilactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Iusta jussionem sanctitatis atque beatitudinis vestræ chartulas quas jussibus infinuasti, affecepta per manibus habeo: quid præcipitis;

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Roma, dixit.

De novem capitulis Cyri quondam episcopi septimum suscipiatur, & relegatur in præsentia sancti concilii, & sequenter epistola Sergii Constantinopolitani quondam antistitis.

Καὶ λαβὼν ἀνεκτόνησε ἐγγυτέρως τὴν ἀποσταλεῖσαν καθίδρυσε φησὶ ἡ Ῥωμαίων ἀπὸ τῆ Ἑλλάδος εἰσεχομένοι δίστυα φωνῆς, ἀνέγνω.

Κύριε τὸ ἡμῶν ἐπιτρόπῳ Ἀλεξανδρείας τὸ ἱδιόμωμον κεφαλαιωδῶν. Εἰ τὶς τὸν ἐν κόσμῳ ἡδὺν ἐκτοῦ Χριστοῦ εἰς δόξα Θεοῦ φόβου τῆς φύσεως ἀγ' ἐπὶ τὸ τελεῖν· τῶν ἀμόλογοι, τὸν αἰδίου μὲν ὡς τὸ πατρὸς ἡμῶν Θεὸν λόγον, ὡς ἐγένετο δὲ τὸ αἰῶνι· χρόνῳ τὸν αὐτὸν σαρκωθέντα καὶ τὴν ἐξ ἐκ τῆς παρθένου καὶ ἐγκεφαλὸν θεοτόκου κεῖθ' Θεοτόκε, καὶ ἀεὶ παρθένε Μαρίας, ἀλὶ ἐπὶ τὸν τέλος ἐν ἑτέρῳ, ἀγ' ἐκ τοῦ καὶ τὸν αὐτὸν, ὡς τὸν ἀνθρώπινον Κύριον, ὡς θεόπνευ πλείω καὶ ἐν ἀνθρώπινοι πλείω τὸν αὐτὸ καὶ Χ' τῶν καὶ μόνον ὡς δὸν Θεοῦ φύσιν, τὸ αὐτὸ πάγοντα καὶ μὴ πάγοντα καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο, ὡς ἐ ἀυτὸ ἑφοτε Κύριόν. Τάγματα μὲν ἀνδρῶν τῶν σεμὰ κεῖθ' ἀνδρῶν, μόνον δὲ ἀνεῖθ' ὡς Θεὸ, ἐκ τῆς τὸ ἴδιας σαρκὸς πάθεν καὶ τὸν αὐτὸ ἐκ Χριστὸ καὶ ἐκ υἱοῦ ἐκεγνωσθὴ τὸ Θεωρεῖν καὶ τὸ ἀνδρώπινε, μὴ θεωδεῖκε τὸ ἀνθρώπινε, κ' τ' ἐν ἑκάστῳ Δικότοιν, θεωδεῖκε μόνον ἐκκλίνω, τὸ δὲ ὡ τὸ ἑνωτὸν γάγωσι, καὶ τὸν τὸ τὸ ἐκκλησίας κεφὴ τὸ ἑνὸ γὰρ τὸν ἀνθρώπινε Χριστὸ καὶ υἱὸν γνωριζόμενο, καθὸ τὸ ἀνθρώπινε ἀνυχ'κτὸς σωκτὸν γνῶμε καθοσὶ τὸ τὸ ἀφεγμαρτεῖκε αὐτὸ νῶν θεωδεῖκε ποιήσοι· ἀλλ' ἀ φύσιστὸν ὑμῶν ἐκ δικέτοις τὸ ἐκκλίνωμεν, ἐκίνοι δὲ θέμεν αὐ ἀπηρῆκε τὸν τῆ εἰς δόξα δεκτικὸν ἐκ τῶν ἀφωνοῦ καὶ ἀτέγκτοι καὶ ἀφεκτοῦ τὸν ἀθεόν τὸ ἀφεκτὸν ἐκ τῶ

ACTIO SEX. SECR. III.

tandem aliquando cooperatione divina medio pariete dilcoidie abstracto, per quem petus communis omnium inimica fratribus fuerat separate Budati, conjuncti & tamquaticipes paruerunt, & facti (ut omnes unum labium & una lingua, bonam confessionem & glorificationem, ut operatrix, gloriosae atque vivificae trinitati celebrantes, & praedicatur ab omnibus consonantes, *unus dominus, una fides, unum baptisma*. Dicta enim offendentes eis venerabilium & universalium Ecclesiarum synodorum, per gratiam Sancti Spiritus conveniantur, & unam eumdemque orthodoxam fidem definitionum, id est, Nicaenam, Constantinopolitanam, Ephesinam primam, & Chalcedonensem, atque iterum Constantinopolitanam sub temporibus divae memoriae Justiniani congregatam sanctam quintam synodum, atque omne scandalum de medio per eas, sicut aliquas pestiferas & semina jactantes, apertum & nimis facilem ad Deo amabilem unitatem transitum effecistis. Pro qua re multa vestrae fiertae perfectioni tam apud Deum & omnes homines mercet & laus reposita est. Affirmitis igitur in capitulis, quae ad ipsos facta sunt, confiteri (bonum est enim ut ipsis facti vocibus vestris utamur) Patrem & Filium & Spiritum sanctum, trinitatem consubstantialem, unam deicatem in tribus *subsistantiis*. Ipsum autem unum de sancta trinitate Deum verum, qui ante saecula ex patre genitus est, deformedee de caelo in utimis diebus, & incarnati ex Spiritu sancto & domina nostra secundum veritatem Dei genitrice semperque virgine Maria, carnem assumentem ex ipsa nobis consubstantialem, animatam anima rationali & intellectuali, eumdemque ex ipsa conceptione unire sibi unitate naturali & substantiali: & ita natum ex ipsa, unum existentem inconfuse, indivisim, perfectum in deitate, perfectamque in humanitate, eumdemque pallibilem & impassibilem secundum aliud & aliud, quomodo beatus Cyrillus afferuit: patientem quidem humanitate carne, quia homo; manentem autem impassibilem eumdem, quomodo Deum, in passionibus suae carnis. Atque eumdem unum Christum operari Deo decibilia & humana una operatione, quia omnis divina & humana operatio ex uno eodemque incarnato Deo verbo procedebat. Secundum hunc pium intellectum & Leo sanctae memoriae Romanus archiepiscopus fapuit & docuit, dicens: operatur enim utraque natura cum alterius communione. Vnde & ex duabus naturis, id est, divinitate & humanitate, unum Christum venerati conveniemet docuistis, & unam naturam Dei Verbi incarnatam secundum beatae memoriae consilii *Ephesi* Cyrillum, unamque subsistentiam compositam, quae est ipse dominus noster Iesus Christus, unus de sancta & consubstantiali trinitate. Similiter autem & in duabus naturis eumdem confiteri predicantes, non alium & alium eum esse affirmistis, sed unum eumdemque secundum sapientissimum Cyrillum, contemplatione tantum adjecentes ea, ex quibus unitio facta est: & haec per intellectum considerantes, inconvertibilis & inconfusa poft eorum naturalem & consubstantialem

Ephes. 4.

a omnibus subsistentiis.

Fabius Antiochenus episcopus Eusebius.

Verba Cyrilli.

ὑπόστασιν τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκωθείσης τῆς μετοιήσεως τῆς ἀνγνοείας οὐ μόνον γνωρίζοντες, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ὁ κοινὸς ἡμῶν ἀδιάφορος ἐχθρὸς, ἀλεθινὰς δίκτυος· εἰδόλων, σύνταυτα ἀνεγνωκότες τεφίκοτε, ἐν γνησίοις σὺ πάσαι τὸ χρόνοι & μὲν γνῶσιν, τῶν ἀφορισμῶν κοινὰ ἐξομολογοῦντι τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἀστεκτὸν τὴν τῆς ὀρθοδοξίας αὐτὴν τῆς ὀρθοδοξίας μαθὴν ζωογόνοις τεφέσι τοιαῦτοι, καὶ κηρύσσεται ὑφ' ἑαυτοῦ ὑμνοῦνταις κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα. τοῦ γὰρ μεγάλου & οἰκουμενικοῦ ἁγίου συνόδου τὴν ἐν χάριτι ἁγίου πνεύματος συναθροίσεν & μέχρ & τῶν αὐτοῦ ὀρθόδοξα πάντα ἀνεγνωκότες & μέχρ & τῶν Νικαίας φυσὶ, & τῆς τοῦ Κωνσταντινοπόλεως, & τῆς τοῦ Ἐφέσου τὴ πρώτην, & τῆς τοῦ Καλχηδόνος & τῆς αὐτῆς τοῦ Κωνσταντινοπόλεως χρόνον ἱστοπολὶ τὴ τῆς αὐτοῦ βασιλέως θεοφιλοῦ τοῦ μίας συνόδου, φύτρας αὐτοῦς & ὀρθῶ μόνον τὸ σκάνδαλον ὡς μόνον & ἀνοῦν ὑμῖν τοὺς πολλοὺς ὡς ἀδὸ διεφθίρατε, ἄκτιμ & λίαν ἀδηλον, φρὶν τὴν ὀνομὰ ἐκκοπὴν ἐποιήσατε ἀνοῦν & ἀνοῦν τὴν ἑνότητα τῶν ἁγίων πρὸς τὴν ἀλήθειαν τὴν τῶν πολλῶν τῶν τῆς ἀστεροπὴς ἐμφῆ τὴν ἀνοῦν ἀνοῦν & ἀνοῦν τὴν ἀφορὴν τὴν ἀνοῦν & ἀνοῦν τὴν ἀνοῦν & ἀνοῦν τὴν ἀνοῦν & ἀνοῦ

Actio sexta. Sess. III.

Anno Christi 649.

A ἀσεβῶν ἔχων κοινωνὸν ἢ ἰσῶν ὑμῖν ἢ Σιβυλλείοις ἢ τῷ ἁγίῳ Διονυσίῳ βιβλίον τῶν τοῦ πατριάρχου.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus Sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Codex beati Dionysii fusciplatur, & de epistola quæ ibidem deposita est, ad Gaium directa, locus ille ordinabitur, de quo agitur, cujus mentionem fecerit Cyrus in suo capitulo ad approbationem novitatis ejus, eorum sancto concilio relegatus.

Et accipiens Pasthasius notarius religionarius B apostolicæ sedis, de Græco in Latinum linguam interpretatum ipsum rescriptionem relegit, continet sic.

Scriptis Dionysii Areopag.

Sancti Dionysii ex epistola ad Gaium directa ad locum: Etiam non secundum Deum divina operans, neque humana secundum hominem, sed Deo homine factio, novum quamdam dei virilem, idcirco, theandricin, operationem nobis ostendens,

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Baruchi prophetia abscondere. 2. Reg. 13.

Qui spiritalem expugnant Jerusalem, id est, catholicam ecclesiam, imitantur eos qui terrenam expugnaverunt Jerusalem, & legitimant & ipsi paternis abuti quodammodo doctrinis: sicut Raphaces patria voce contra Judæos abusus est, ut diffinitur requisita ejus petitio, fit lentiri, sicut & isti propriam C confidant. Nec enim in honorem patrum, sed in deceptionem simplicium, sicut ille Iudaorum, hoc callide peragere nituntur, Verumtamen sicut dominus ait, ex fructibus eorum cognoscetis eos. Quoniam hi sunt similes sepulcris dealbatis, quæ a foris apparent hominibus speciosa, sicut & hæretici quasi patrum velati doctrinis: intus vero plini sunt ossibus mortuorum, & omni spurcitia, id est, mortalibus & fœtidis dogmatibus. Nec enim simpliciter proferunt sermones, sicut magnus scribens Successo teffatus Cyrillus, sed cum dolo atque vecordia. Quod utique & nos veraciter cognoscentes, non debemus omnino timere opprobrium hominum, neque eorum exprobrationibus vinci. Quoniam hos nobis dominus jubet per Isaiam prophetam, dicens: Audite me, qui fortis judicium, populus in quorum corde lex mea est: omnino timere opprobrium hominum, & blasphemias eorum ne timeatis. Manifestat enim nos & captat per vos reverendissimos senatores pos prudentes dominus secundum quod in Jeremia scriptum est: Et pili hæc mittam eis multos venatores, & venabuntur eos de omni monte, & de omni colle, & de cavernis petræ: quia quelli mei super omnes vias eorum. Sunt enim foramina petræ, ipse sanctorum patrum de Christo mysticæ traditiones. Cegiatur namque & in foraminibus dolose abiscondere se hæretici, ut putentur sanctifimi, & non scelerati, parvulis. Non enim nobis, qui secundum Deum perfecti estis apud Deum: Propterea hos ve-

Isai. 29.

Jer. 16.

Formina petræ.

Anno Christi 649.

Actio sexta. Sess. III.

ὁ κύριος ἐξεπολέμωσε, διὰ τὴν ἀκαρπωθεῖσαν ἡμῖν μόνον τὴν κτίσιν χρόνοις τῷ ἁγίῳ Διονυσίῳ ἀλλὰ καὶ ἀνοσιουργοῦσιν ὅσοις φθορεῖς ἐξ ὧν ἐπεὶ τῶν αὐτοῦ λόγων ἐπιλαμβάνεται ὁ κύριος ἐπὶ τὴν ἀνόσιον τολμᾶν, ὅτι ψεύστης εἶναι, καὶ τὴν ἀνοσίαν ἐν ὑμῖν ἐξ ἀλλοτρίας ἐκείνου τῶν τῶν ἀνοσίων ἔπη ὡς ἀσεβεῖς. τὴν ἐν ὑμῖν ἀνοσίαν ἐξ ἀλλοτρίας ἐκείνου τῶν τῶν ἀνοσίων ἔπη ὡς ἀσεβεῖς. ὁ δὲ Κύριος οὐ τὴν ἀφορὶ ἡ Κύριον ἐπὶ τὴν ἐν τῇ κτίσει ἐκκαλεῖται σωμάτων ἐκείνης φύσεως· ὁ δὲ Σίγνος οὐ τὴν τοῦ τῆσι τῶν φορὶ ἡ Κύριον ἐπὶ τὴν ἐν τῇ κτίσει ἐκκαλεῖται σωμάτων ἐκείνης κυρίως, ἀ τὴν μόνον, ἀλλὰ ἀκυρόωσε πάντα τὴν δίκαιον τῶν ἐκείνου τῶν θεοσεβεῖν ρίζη, ἀ μόνον ἀνθρωπεῖ Χριστὸ τὰ θεῖ δογματικὰ σίγνον, ἀ ποιήσαντα δίκαιον ἀνὸν ἐμφρεγεσεσιμῶν, ἀ καὶ λεβίδοτα εἰς τοῦ τὸ ἐν ἀνθρωπεῖ σίγνομεν. ὡ γὰ ὁ θεὸς ἀ κρίτοτος πάντα ἀνοῦ, ὡ ἐμφρεγεσεσιμῶν τὰ κρύβια τῆς καρδίας τῆς δικαιοσύνης τῆς ἀνθρώπου σὺν ἀνοῦ ἀνοῦ ἀνοῦ. μετὰ τὴν ἐλλαστεῖσεσιν ἀφορὶ ἡ πλοῦτοι ἀνοῦ. ἐμφανῶν ἐν καρδίᾳ ἐν ἀφορὶ ἡ ἐλλαστεῖσεσιν. ἐλλαστεῖσεσιν κύριος κάστα τὴ χρῶν τὴ δόκα, ἡ γὰ ἐστὶ μεγαλοπρέπεια, τὴ κάστα τὴ ἡ γὰ ἐστὶ μεγαλοπρέπεια ἐστιν, ἐν τῇ τῶν τῶν ἐστιν ἐστιν, ἐν τῇ τῶν τῶν ἐστιν ἐστιν, ἐν τῇ τῶν τῶν ἐστιν

ACTUS SEX. III. * Αφ' ὧν, φησὶν, ἀνεῖλε Διονύσιος Αἱρετικῶν τὸ, ἀδιαίρετον.

ad Marcellinum presbyterum & Stephanum A diccosum de una operatione. Quæ enim in omnibus procedit divinarum se humanarum operatio Christi, non erat * & alia, sed una atque eadem, utpote unius existens ejusdemque. Et ideo devitsilem Aeropagita Dionysius nominavit.

Ejusdemque de conscriptis ab eodem, adversus Costuthum hæreticum compositis, in quibus protestatur dicens, quia & ipse Severus hæreticus unam deivsilem confessus est in Christo operationem, quæ ait: Nam quia beatæ memoriæ quoque Severus similiter de Christo dicens, quod aliqua quidem divine, alia vero humane idem operatus est, deirsilem operationem approbare volebat, sed non solumodo Deo deciblitier, facilius est videri.

Ejusdem de eodem verbo: Una intelligatur Christi, licet sepius diximus, deivsilis operatio, non una Deo decibilis.

Ejusdem de eodem sermone: Si enim una verbi deivsilis, sicut sæpe diximus, operatio & scientia, quomodo una & una intelligatur sed potius duæ, & non una.

Idem ejusdem de eodem sermone: Si autem ipsa tantummodo Deo decibilis, sed non deivsilis, sicut sæpe diximus: nihil fecundum nos operatur, & habet quod quærere,

B μετὰ τοῦ ἑτεροῦθ. πρὸς Μαρκέλλινον πρεσβύτερον & Στέφανον διάκονον θεῖαι μὲν ἐνεργείαι· Ἡ γὰρ ἐν πᾶσιν ὥσε τῆ τ᾽ θεῖον & ἀνθρωπινον ἐνέργεια τοῦ Χριστ, οὐκέτι τὸ μὲν καὶ ἄλλο, ἄλλα μὲν & ἡ αὐτὴ ἀδιαστὴ, ὡς ἐνὸς ὄντα & τὴ αὐτὴ. διὸ & θεαρχικὸν αὐτὸν ὁ Αρεοπαγίτης ἐκάλεσε Διονύσιος.

Τὰ αὐτὰ & τῶν κ᾽ Κοσθοῦθ τὰ αἱρετικὰ γεγραμμένα αὐτὸ συγγραφέν, ὡς ἐν ἑτέρωις τόποις λέγω ὅτι & αὐτὸς Σεβῆρος ὁ αἱρετικὸς μίαν θεαδρικὴν ἀμφοτέρωις ἐτὶ Χριστ ἐνέργειαν. Ὅτι γὰρ τὰ μὲν καὶ ἀνθρωπικὰ ὁ αὐτὸς ἐνέργεια, τὰ δὲ θεῖα, τὰ δὲ ἀνθρωπινὰ ὁ αὐτὸς ἐνέργεια, τὰ δὲ ἐνεργικὰ θεῖα καὶ, ὁ μόνον ἡμῖν θεωρεῖτο ὁμοίως δοξεῖ κεφαλαιωτικῶς ἐκ τῶν θεόπνευστ᾽ βίβλων.

Τὸ αὐτὸ & τὸ αὐτὸ λόγω· Μία τοίνυν θεαδρικὴ κ᾽ τὸ Χριστ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἐφαίνη, ἀλλ᾽ ὁ μία θεωρεῖται.

Τὸ αὐτὸ & τὸ αὐτὸ λόγω. Ἡ μὲν τὰ λόγω θεαδρικὴ, καθὰ πολλακὶς εἰρήκαμεν, ἐνέργεια τὸ ἐγνῶτκ, τοῦ μὲν & μία νοοῦτο κ᾽ τὸ μεμφὸ, & ἡ μία.

Τὸ αὐτὸ & τὸ αὐτὸ λόγω. Εἰδὲ ἀνὰ μόνον θεωροῦμεν, ἀλλ᾽ & θεαδρικὴ, καθὰ πολλακὶς εἰρήκαμεν, μᾶλλ᾽ καθ᾽ ἡμᾶς ἐνεργοῦτο, & τὸ ζητοῦμενο ἔχομε.

C Μαρτύριος ὀνόματι τε & μακεδόνικος πάτρας τῆς τῶν Ρωμαίων ἀγίας τε θεῖ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἔφη.

Ἐγνόμεν᾽ ἀνα Θεμίστιος ὁ αἱρετικὸς ὅτι τῆ μία λόγω τῆ ἀρτίως ἡμῖν ἐνεργοῦντος ὅτι καρπὸς αὐτῆ & ἀφελοῦθ τυγχάνει, Κύριε ὁ Σίρηγος ὁ τὰ τῶν δόγμασι, καὶ οὐ τῆ αὐτῆ δείκνυθι ὅ σὺ τ᾽ κρυπτὸ ἐν ὀνόματι τὰ μὲν ἀνθρωπικὰ καὶ ἀφελοῦτ᾽ρα τοῦ, ἐκείνε πεῖ τὰ μὲν ἀνίκητα τὰ ἀλθοῦς γεγονότ᾽ τὰ καὶ αὐτὰ καὶ ἀλλκεπεὶ τῆ θεαδρικῆ τὰ δεκτικὰ τὴ ἀκοῦθ ἐπιτρέπτ᾽, κ᾽ μέν ἀτὰ καὶ ἐκδέκωσ᾽τε εἰδέγκετ᾽ ὅτερ᾽ ἀφῶν δὲ τὰ οἰκεῖα ἐπτοῦθ᾽τε πρὸ αὐτοῦ τὸ Κύριε γραφόντ᾽ς, τεοῦκετ᾽ Σίρηγε. μὰ δὲ τοῦτο ἀξιοῦθ᾽ ἀξιοῦθ᾽ ἀκοῦ γὰρ ἐνεργοῦθ᾽ ὅσον Κόλλαθος ὁ αἱρετικὸς, καθ᾽ ἡ γράφει Θεμίστιος ὁ εἰρηνικὸ. διὸ τοῦτ᾽ ὁ πατριάρχαν Κύριε ὁ Κόλλαθος θεαδρικὴν τῶν εἰδέγκε, δια τὸ μὲν πολλὰ κατεκρυμμένον τὰ εἰδέγκε, τοῦτο, θεῖα καὶ ἀνθρωπίνω, ἀλλ᾽ μέν μόνω εἰδέγκωσ᾽τ᾽ τῶν Θεμιστῆ ὀφθοῦσ᾽, ἡ γὰρ ὁ Κόλλαθος θεωρεῖ μόνω ἡ μεῖνοι θεαδρικὴν ἐκείνοῦτ᾽ γνωμῶν ἀν τῶτο, καὶ ἀνόμβεσ᾽τ᾽ τὴ τὴ ἀλθοῦς ἡ ἐνεργοῦ ἐλεγμοῦς μὲν ἀλλ᾽ ὁὐ φοτεβλέων, τῆλω ὅτε. πρὸ τῆ ἀτεῖθ᾽ τυγχάνῃ καὶ ἀκολεθοῦθ᾽ τὸ οἰκεῖο ὀνόματ᾽ λέγοντ᾽ γνωμῶν, Κύριε ὁ Σίρηγε μὲν γὰρ τὰ τὴ αὐτὴ ἀνεδεῖξε ἐνεργοῦσ᾽τα πάτε θεῖα τε καὶ ἀνθρώπινα λέγοντες ἐκφραζόμενα τὸν κύριον. τῆ γὰρ θεαδρικὴ τὴ θεαδρικὴ προσφόρ᾽ τε ἐν᾽ λόγοιν, ἡ μὲν τὰ θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δ᾽ ἑκάτερα ἀπέστηκε. ὁμοίω οὖν καὶ τὰ θεῖα τὰ θεῖα, καὶ τὰ ἀνθρώπινα τὰ ἀνθρώπινα πρόσκοινα.

ANNO CHRISTI 649.

Si autem deivisili, deivisilis convenit adicibere cujusdam deivisilis persone. Non enim humanato Deo deivisilem, ac & unam fecundum tantum eorum confitetur. Hoc ergo ut ACTUS SEX. esse operationem, si utique omnis operatio ab eo qui eam naturaliter habet divinam & humanam, id est, duas in unitione, proprium appellationem suscipere certa est: Et propterea divinam dicimus, quæ ex Deo procedit, Eicet & ex homine naturaliter humano. Utraque igitur, hoc est, divina & humana, si non utramque, id est, divinam & humanam deivisilem confitetur, impossibile est dicere operatum fuisse dominum. Nam si non duas operationes hanc deivisilem significare, fed unam esse confitentur, necesse est eos aut simplicem, aut compositam, aut naturalem, aut personalem dicere eam, ut ne, pro incerto vocabulo, nullius eam virtutis esse perhibeant. Ergo si quidem simplicem esse dicunt, eandem ut simplicem habebit & pater. Simplicem namque Deus & pater habet proprium operationem, & operabitur & ipse per deivisile fecundum illos divina & humana: & ut propterea Deus jam & homo naturaliter, hoc est, homo factus Deus, fed non nodus naturaliter & tantum Deus. Si autem compositam, extraneus filius a patre adcibitur, sive alienæ substantiæ & operationis, utpote non habente patre compositam fuam operationem. Si autem naturalem dicunt, confubstantialem Deo Verbo carnem offendant, utpote eandem cum eo naturaliter habentem operationem. Si vero confubstantialem, fine dubio alterius substantiæ, & per hoc erit quaternitas fecundum illos fanctæ trinitas. Si vero fubsistentialem, extraneant iterum a patre filium fecundum operationis modum, utpote ab eo differentiam habentem in fubsistentialibus proprietatibus. Quod fi per hæc que fuperius dicta funt, impediti, unam esse deivisilem operationem proprie unitionem afferunt, ergo ante unitionem habentem operationes Deum Verbum introducunt, post autem unitionem unam utraque efficientem, videlicet propriam operationem alteriis, aut confusione utrique. Si ergo in omnibus adversariorum ratio reperhendit, certum quoniam non unam fecundum illos offendere valens operationem habitus Dionysius, fed duplicem, duplicis naturæ, compositivo sermone abusus est, duas unius ejusdemque in unitate operationes offendens. Et ideo predecessibus ait: Neque fecundum Deum divina operationes, neque fecundum hominem humana: fumma nobis unitionem denuncians ficeti naturaliter, ita & ejusdem naturalium operationum: quoniam fumma unitionis est proprium, per immutationem fublimiter operari utraque, id est, eundem humane divina, & divine humana. Nec nodis deinde divina, neque pura humanitate humana, fed per earum quidem intellectualiter animatum habentem in fubsistentialiter, operabatur fublimiter miracula; & iterum per porcflatem validiffimam vivificarum ejus paffionem pronte pro nobis experimentum fuipleibat, ut & unitionem offendat, & differentiam innotefcat. Et anitionem quidem, per alternam offensionem, five conglomerationem operationum fuarum; differentiam autem, ex conservatione naturalis proprietatis

Si autem deivisili, deivisilis convenit adicibere cujusdam deivisilis persone. Non enim humanato Deo deivisilem, ac & unam fecundum tantum eorum confitetur. Hoc ergo ut esse operationem, si utique omnis operatio ab eo qui eam naturaliter habet divinam & humanam, id est, duas in unitione, proprium appellationem suscipere certa est: Et propterea divinam dicimus, quæ ex Deo procedit, Eicet & ex homine naturaliter humano. Utraque igitur, hoc est, divina & humana, si non utramque, id est, divinam & humanam deivisilem confitetur, impossibile est dicere operatum fuisse dominum. Nam si non duas operationes hanc deivisilem significare, fed unam esse confitentur, necesse est eos aut simplicem, aut compositam, aut naturalem, aut personalem dicere eam, ut ne, pro incerto vocabulo, nullius eam virtutis esse perhibeant. Ergo si quidem simplicem esse dicunt, eandem ut simplicem habebit & pater. Simplicem namque Deus & pater habet proprium operationem, & operabitur & ipse per deivisile fecundum illos divina & humana: & ut propterea Deus jam & homo naturaliter, hoc est, homo factus Deus, fed non nodus naturaliter & tantum Deus. Si autem compositam, extraneus filius a patre adcibitur, sive alienæ substantiæ & operationis, utpote non habente patre compositam fuam operationem. Si autem naturalem dicunt, confubstantialem Deo Verbo carnem offendant, utpote eandem cum eo naturaliter habentem operationem. Si vero confubstantialem, fine dubio alterius substantiæ, & per hoc erit quaternitas fecundum illos fanctæ trinitas. Si vero fubsistentialem, extraneant iterum a patre filium fecundum operationis modum, utpote ab eo differentiam habentem in fubsistentialibus proprietatibus. Quod fi per hæc que fuperius dicta funt, impediti, unam esse deivisilem operationem proprie unitionem afferunt, ergo ante unitionem habentem operationes Deum Verbum introducunt, post autem unitionem unam utraque efficientem, videlicet propriam operationem alteriis, aut confusione utrique. Si ergo in omnibus adversariorum ratio reperhendit, certum quoniam non unam fecundum illos offendere valens operationem habitus Dionysius, fed duplicem, duplicis naturæ, compositivo sermone abusus est, duas unius ejusdemque in unitate operationes offendens. Et ideo predecessibus ait: Neque fecundum Deum divina operationes, neque fecundum hominem humana: fummam nobis unitionem denuncians ficeti naturaliter, ita & ejusdem naturalium operationum: quoniam fummæ unitionis est proprium, per immutationem fublimiter operari utraque, id est, eundem humane divina, & divine humana. Nec nodis deinde divina, neque pura humanitate humana, fed per earum quidem intellectualiter animatum habentem in fubsistentialiter, operabatur fublimiter miracula; & iterum per porcflatem validiffimam vivificarum ejus paffionem pronte pro nobis experimentum fuipleibat, ut & unitionem offendat, & differentiam innotefcat. Et anitionem quidem, per alternam offensionem, five conglomerationem operationum fuarum; differentiam autem, ex conservatione naturalis proprietatis

Hoc

1 Citatur hic locus & ab Anastasio mss. cap. 36. Herdianus.

ACTIO VI. SEU. Hoc enim erat, secundum quod ait doctor, omnium novitatum superiores novitas. Non enim ut utraque, id est, divinam & humanam, unam eandemque operationem secundum illos offendere, quia hoc immatutio & penitus percepto est, ut aut inconditam naturaliter condentes, aut conditam naturaliter inconditam factam fuisse ostenderet, aut certe conditam & inconditam eandem per confusionem: sed ut per alium alterum inconfuse proceedere ostenderet. Sic namque, sicut memoratus doctor afferuit, & in his quæ nostræ patent fuit, super naturam erat; & in his quæ nobis ignotæ sunt, super substantiam, omnia nostra ex nobis supra nos eminentius habens; utpote in natura quod est super naturam inconfusibile offendens, & per hoc quod super naturam est, naturam indiminute demonstrans, Nam dicere absolute unam operationem, quam habet novitatis super naturam probatione? Nullus namque numeros novas est, atque naturaliter admirabilis: sed illud est mirum secundum veritatem, & omnibus naturam superminens novum, juxta patris doctrinam, inconditam & conditam naturaliter operationem, uni eidemque incarnato Deo Verbo substantialiter inhærentem, in unitione inconfusam & indivisam, conglomerantes vicissim eos procedere, & cognoscere Deum esse naturaliter, eumdemque hominem naturaliter. Quod & Leo sanctæ catholicæ ac apostolicæ nostræ, ipsis beatis moribus præditus sapientes intelligens, scripsit: Operatur enim utraque forma cum alteritus communione quod propium est. Non enim dixit, quoniam mixtuit, aut immutat, aut confundit, vel abnegat hoc quod proprium est, utraque patera de his, quæ in uno eodemque Christo substantialiter unita sunt; sed operatur quidem, cum alterius autem communione, ut & differentiam ostendat per hoc, quod operatur, quod proprium est: & unitionem significet per hoc quod dicit, cum alterius communione. Hoc est enim novæ dei virilis operationis proprium, id est, divino & humano, secundum positionem cohærenter indivisam in eodem ipso cognitam. Quæ abnegantes & expugnantes Cyrus & Sergius neque secundum Deum divina intelligunt, neque paternæ fonobium catholicæ patres interpretantur; sed hæretica dogmata paternis obumbrantes fermonibus, contra "catholica ecclesiæ introducere studuerunt. Atque ideo unam secundum hæreticos Sergium & "Theopheistum deivirilem existere operationem conscripserunt, quos cum illis propterea condemnantes, age nunc & memorati Sergii novæ cohæsionis audamus commentum, quam ex eisdem fuisse in tempore fuo nomini Heraclium quondam imperatorem titulare, erroneum, impriminatim commixtum contra ortho- dogmatis populos, atque dogmata per hunc modum prædicebat.

Dum fedelis venerabilis episcopus Cariallana recitasset insuper epistolam dixit.

Verbum brevitatem & confumptionem accipiens a dominio vestra venerandi, beatitudo,

ANNO CHRISTI 680. τῶν τῷ ὑπ' αὐτ. ἀν διδάσκαλον τὸ πάντων χρόνῳ κρείττονα. Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῶν θείων καὶ ἁγίων πατέρων μίαν ἴσμεν τὴν ἐν ἀλλῇ ἀποδείξει κατ' ἐκείνου ἐπίκρισιν, γράφει δὲ ἰδὼ τῶν θ. ἀφικομένων πατριάρχ., ὅτι ἡ τῶν κτίστων καὶ φύσιν κτιστὴ, ἡ δὲ τῶν κτ. φύσιν ἀκτίστου, ἡ κτιστὴ δὲ κτίστου τὸν αὐτὸν καὶ σύγχυσιν ἀδιαίρετον γενομένην, οὐκ ἴσμεν. διὸ ἕτέρας ἕτέρᾳ ἀνεύ χύσεις ἀποκείσθαι φαντάζομεθα. ἔστι γὰρ, ὡς φησιν ὁ διδάσκαλος, ἐν τοῖς φυσικοῖς ἡμῖν ἀφανῆ ἴδ., ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ἀκτίστοις, τὰν τοῦ ἡμῖν δὲ κατ' ἐκείνου ἀκτίστου ἀν ὁ τῆ φύσει ἀκτίστῳ φύσιν ἀφεκρίνομεν γνωσίζω, ἡ δὲ τὰ ἀκτίστου φύσιν ἡ φύσιν ἡμῶν τὸν πάντῃ. Ἐπεὶ τὴ πρὸς χριστὸν τὸν ἑνόσιν ἀκτίστοις ἀπόχρη τὸ μίαν λέγειν ἀκτίστ. ἡ ἐνέργεια. ἴδοις γὰρ θεῖν ἀεὶ μιᾶς χρησιμοῦσι τὰ κ. φύσιν ἀκτίστος. ἀλλ' ἐκείνο σῴζοῦσι ἔφη ἐστιν, ἐ τάυτα κρᾶσι χρῶνται, τὸ τῶν κτίστων, ἐ ἡ κτίστ. κ. φύσιν ἐνίρνεια. ἡ δὲ αὐτὸ ἐστὶ ἐστὶ ἐστὶ ἐκείνου τὸν θεῖον λόγον ἀφορῶν ἡ πάνθεον καὶ ἑνωτὸ ἀνέγχυτον & ἀδιαίρετον συμφυῆς ἡ ἀλλήλων ἀφορίσεις, ἐ γνωρίζ(ον) θεὸν ὄντα φύσει, & ἀνθρωπον τὸν αὐτὸ. ὅτῳ δ' ἐ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀποστολικὰς ἐκκλησίας γνῆσίοις ἀφόβοις λόγοι ὁ ἀδόμενος σοφοὶ ἐν ἡμῖν ἐκφέρεται. ἐπίγρ. δὲ ἰκανῶν μορφὴ ἐστιν ἡ ἀνθρωπ. ἐκφοίτ. τὸν ὀστῶ ἡδοὶ ἐκφέρεται. & ἐστ. ἐκ ἐστ. ἐκμοιοῦ, ἡ ἐκτίστου, ἡ σύλχνεῖ, ἡ ἀξιοῦσα τὴν ὑπερ. ἡμῶν ἐνέργ. ἡ κτίστ. ἑκάτερα μορφὴ τὴ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἐν Χριστῷ καθ' ἑαυτὸν ἐνωμένων. ἀλλ' ἐκφρνεῖ μὴ, μὴ τὸ θεῖον κοινοῦσι, ἵνα καὶ τῶν ἀφορῶν γνωρίζῃ διὰ τὸ ἐκίρνεν τοῦ ὅτερ ἔχουσι & τὴν ἐνωσιν φανῆναι διὰ τὸ μὴ ἀνέφρον & τὴν ἐνωσιν ἀφανῆ. τάυτ' γὰ μόνῃ τὴν θεοῦμεν ἐκφωνεῖν ἡ κ. φύσιν ἀκτίστος. ἀλλ' ἐκείνο σῴζοῦσι ἔ

ACTIO VI. SECT. III. dolosis verba oris eorum; proximo ejus loquitur pacifice, & in femetipsum habet adversarium. Et quidem laudavit beatae memoriae Sophronum, quoniam reprehendit Cyrum, & ipsius reprehensi mali advocatus effectus est per hoc quod dixit, quoniam non aliter potest intelligi nova, nisi una, videlicet eodem modo, fuit approbatum est, Severo & Themeliio insanis haereticis confirdtus: sed etiam per hoc quod insipienter scribit, quoniam per abnegationem sublimium, unam confessionem faciens memoratus doctor, & hanc singulariter exprimens, quid aliud nisi unam operationem confiteri, ea quod unus est Christus, tradidit? ignorans, quia de negatione sublimium, nec unam habet confessionem, nisi tantummodo insibilem phantasiam. Quoniam si denegat, fecit sublimia quidem, tam divinum ejusdem & humanam naturam aut operationem, totum permirtur fine dubio fecundum illud diffenfationis mysterium. Non enim existente in Deo Verbo, qui propter nos incarnatus est, pro denegatione illorum, divina natura & humana natura, aut divina operatione & humana operatione, quid jam remanet in confusione divinae diffenfationis, nisi tantum, ut dixi, inanis phantasia Pyrrhi stultae haereseos? quam refpuentes cum eodem Pyrrho inique agente, & fequente Cyrum & Sergium, hoc est, Severum & Themeliium haereticos, regulariter condemnamus in desensione vera paternarum ac fpodalium catholicae ecclesiae definitionum & promulgationum. Scriptum est enim in lege domini: *Quoniam non parcet ei oculus tuus ut misereris & occides eum. Annunciant annunciabit deo, & Patrim interficies. Sit primum manus tua super eum, & post te omnis populus mittat manum. Lapidibus obruent eum, id est, paternis, subtilis & probabilibus verbis veritatis atque dogmatibus; quia voluit te abjicere a domino Deo: & auferet malum de medio tui.* His itaque confonantes a nobis in praemeoratos viros propter eorum temerarium haeresim, quae Severi & Themelii haereticorum defendere & renovare dogmata fludiit, determinatis, petimus feondum veritatem interfationem, quaestione memorata ecthesis, que in nomine tunc Imperantis Heraclii perfcripta est ab adversariis contra fidem orthodoxam, ad nostram confessionem dedoti, atque lectione vulgari praecipitatis.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctae Dei ecclesiae catholicae atque apostolicae urbis Romae, dixit.

Offeratur per eos, quorum interest, gestis hoc fanctae concilio ad fubniiorem examinandi consilii, nationem Ecthesis, ad nomen quondam Heraclii fafta.

Theophilus primicerius notariorum apostolicae sedis, dixit.

Denominatam ecthesim juxta mediam jufionem affertes, per manibus habes: quid praecipitis?

Ἀν δόλια τε ῥήματα τὰ τόματος αὐτοῦ· τῷ πλησίον αὐτοῦ λαλεῖ εἰρήνεια & ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ἐχθραν. Ὅτι ἐπῄνεσε τὸν μεμακάριστον τὸν Κύριον, ἐγκωμιάσας Σωφρόνιον, καὶ τὸν μεμφόμενον κακῶν σύνηγορος γέγονε διὰ τὸ λέγειν, ὡς οὐκ ἐν ἑνὶ τρόπῳ τὸ κρῖνε δυνατόν, ὁμοιότροπα δηλαδὴ κακῶν φρονοῦσθαι τοῖς Σεβήρου & Θεμελίου, τοῖς κεπλανημένοις αἱρετικοῖς. εἰ τοίνυν καὶ διὰ τὸ γράφειν αὐτὸν ἀνόητα ὡς τῇ τῆς ἀκριβοῦς φάσκειν μὴ ἔχειν κατήρτισται, οὐ μὴ τὴν αὐτὴν τῶν φρονεῖν τοῖς ἐν φυσὶν εἰς ἐλεγχόν, τὰ τῶν ὀνόματα τὰ κάτω αὐτοῦ τῆς οἰκουομίας μυστήριον. Ἐν γὰρ τῷ ὁν τὸ ἡμᾶς σωσοῦντι θεῷ λόγῳ δι' ἡμᾶς τὴν ἀνθρωπον, ἢ θείας φύσεως & ἀνθρωπίνης φύσεως, ἢ θείας ἐνεργείας & ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, τί λοιπὸν ἀσυλλεκτὸν κρῖσι κατέφασιν ἢ μόνον ὡς ὑπόκρισιν, ἢ διάκρισιν φαντασίας τὸ Πύρρου μανικῆς αἱρέσεως; ἣν ἀποτρεψόμεν μετ' αὐτὸ & Θεμελίου κατὰ τὸ ἀλυκὸν ἀδικοῦντα, Κύριον & Σεργίου, τοιοῦτο λέγοντα Σεβήρῳ & Θεμελίῳ τοῖς αἱρετικοῖς κακοποιοῖς, κατηγορεῖτε, εἰ ἐκβάλετον ἐπὶ τὸν πατρικὰ & σωμαλεῖς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ὁρα καὶ θεσπεσμάτων. γέγραπται γὰρ ὁ τοῦ νόμου κελεῦε· ἐν φείσεται ὁ ὀφθαλμὸς σοῦ ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἐλεήσῃς αὐτὸν. ἀπαγγέλλων ἀπαγγελεῖς αὐτῷ. καὶ ἡ χεὶρ σοῦ ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἀρῶσις ἀποκτενεῖ αὐτὸν, καὶ οἱ χεῖρες πάντες τὰ λαὸ ἐπ' αὐτῷ, καὶ λιθοβολήσουσιν αὐτὸν λίθοις καὶ ἀποθανεῖται, ἀλγῶν ὃν τοῦ ἐξῆλθε καὶ ἀπόστασιν ἀπὸ κυρίου τοῦ θεοῦ σου, καὶ θαρρεῖν τὸν κοσμὸν ἐν ὑμῖν αὐτοῦ. τίνων δὴ νῦν συμφόνως λέγοντα τοῖς ὑφηλῶσι κεκομασμένοις ἀδόξοις, διὰ τὴν αὐτὸν ἀπόστασιν αἱρεσεῖ, τὰ Σεβήρῳ & Θεμελίῳ τῶν αἱρετικῶν ἐκβαλόντα & κεκαθηρμένα δόγματα, & ἀποκαλοῦμεν τὸν ἐκ καθολικῶν, πρὸς διάγνωσιν ἡμετέρου ἀγῶνος καὶ ἀκολουθεῖν, τὴν ἐν ὀνόματι ἡμετέρου Ἡρακλείου τὸ Νικαίνου βασιλεύοντος ἐγγενθεῖσα τῶν ἁγίων & ἀποστολικῶν θεσμῶν.

Μαρτύρομαι ὁ ἅγιος & μακαρίστατος πάπας τῆς τῆς Ρωμαίων εἴδας τὸ Θεῷ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

Παρεδόθη δὲ τῶν καθυπογράφοντων τῶν ἀφορισμῶν καὶ ἡ ἔκθεσις Ἡρακλείου τὴν παρόντα ἁγίων νόμων, πρὸς ἀκεκλεβεσθαι διάστασιν.

Θεοφίλακτος περιμικήριος τῆς νοτικῆς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, εἶπεν.

Τὴν Ἡρακλείου ἔκθεσιν ὡς ἐπεδήλωσα μὴ χρῆμα ἔχω πρὸς τὸ παρεῖμαι.

Μαρτύρομαι ὁ ἁγιώτατος καὶ μακαριώτατος πάπας τῆς τῆς Ρωμαίων ἁγίας τε καὶ θεῖας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας εἶπεν.

Ἔκθεσις Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως λεχθεῖσα & ἀναγνωσθεῖσα.

Καὶ λαβὼν Ἀναστάσιος νοτάριος & ἐγγυνόμενος τὰ ἱστορικὰ βιβλία πρὸς τὴν Ρωμαίων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν & θείας φωνῆς, ἀπέγνω.

Πιστεύομεν εἰς πατέρα καὶ υἱὸν & ἅγιον πνεῦμα, τριάδα ὁμοούσιον, μίαν θεότητα, ἡτοι φύσιν & οὐσίαν, & ἐξουσίαν, & τρισὶν ὑποστάσεσιν ἢ τρισὶν προσώποις, γνωριζομένη ἑκάστου ὑποστάσεως τοῦ ἰδιότητι, μονάδα τε τριάδα, & τριάδα τε μονάδι· μονάδα μὲν κατὰ τὸ τῆς θείας ἑνότητος, τριάδα δὲ κατὰ τὴν ὑποστάσεις τῶν προσώπων. ἐπὶ μὲν τοῦ κατὰ τὴν οὐσίαν φρονοῦντος τὸ τῆς προσώπου διακρῖσις ἀκρίβεια, ἐπὶ τριάδα φρονούντων τοιοῦτοι τὴν μίαν ἀδιαίρετον θεότητα. εἰς θεὸς ὁ πατὴρ, εἰς θεὸς ὁ υἱὸς, εἰς θεὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, εἰς τὰ τοῦ θεοῦ τὰ πάντα & ἐκ θεοῦ. λόγος τὸν ἀδιάστατον ἀνεφάνη ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει· μέλος τῶν ἀφορωμένων θεότητα τὴν ἰδιότητα ἀστυγχύτου φυλάττοντος, & εἰς εἰς ἡ ἀφόρισμα τελειωμένου συκλεκτοῦ· τὴ τέρα κατὰ Σαβέλλιον. οὐδὲ εἰς τρεῖς ὑστέρ τῶν μίαν θεότητα διαιρούσας & ἀδιαιρετοῦσας τὴ τῆς ἀγίας τριάδος τὴ τριάδα τὴ τριάδα τὴ ὑπόστασιν. ἐν γὰρ τὸ τρεῖς ὁ θεὸς ὁ μόνος ὁ ἀληθινὸς τὴ ἀγία τριάς, καὶ τὰ τρεῖς τὸ εἰς εἰς ἡ ἀφόρισμα ἀδιαίρετον ἐπεῖ, & ἐν θεότης. ὁμοιόμορφα δὲ τὴ θεότητα τὴ τρεῖς τριάδος τὸ μονοῦμ ἐν τὴ θεῷ, τὴ θεὸν λόγον τὸν ἐκ τὴ πατρὸς γεννῶντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, τὸν θεὸν τὸν τὴ σωτῆρα, τὴ ἀναλαβόντα τὴ δόξαν, τὸν χαρακτῆρα τὴ πατρικῆς ὑποστάσεως, ὃν & τὰ πάντα ἔγνωμεν, ἐν ἐγκάσι τὴ ἡμέρᾳ δίκαιος καὶ ἐκ τὴ ἀρετῶν ἀναλαβόντα τὴ τὴ ἀγάπῃ τοῦ πατρὸς καὶ τὴ πάντων τὴ ἀνθρώπων

ACTIO 1. SECT. III. ipsius in extremis diebus, a sancta intacta que Dei genitrice & semper virgine Maria, cum animo intellectuali ejus corpore, Quapropter sanctam & nimis laudabilem semper virginem Mariam recte & veraciter Dei genitricem prædicamus: non quia Dei Verbum initium ab ea accepit ut esset, sed in extremis diebus incarnatus ex ea, immutabiliter homo factus est, & passionem pro nobis spontaneam carne sustinuit. Compositum autem Christum glorificamus, sanctorum patrum sequentes doctrinam, * Pro eius mysterio, quod in Christo est, per compositionem unito, & confusionem & divisionem ejecit. E servat quidem utraque natura proprietatem, unam autem substantiam & unam personam Dei Verbi cum animata intellectualique ejus carne offendit: eaque quæ ante tempora nobis pro sancta trinitate introducta, absque eius quarta persona additamentum sanctæ trinitas suscepit & incarnato nos ex ea Dei Verbo. Neque autem alter erat ante mundi operabatur fecit Deus, alter autem quam ipse qui passionis sustinuit: ipse nunquam eundemque filium confitemur Deum simpl & humanum * substantiam, unam personam, perfectum carne, impassibilem deitate, perfectum deitate, & perfectum eundem humanitate, & ipsum miraculo, & passionem quæ ipsorum sibi noscit corpore. Unde & ex duabus naturis nunc Christum confitemur, unum filium, unum dominum, unam personam, unam substantiam compositam, & quam naturam Dei Verbi incarnatam corpore animato intellectualiter, sicut Cyrillus magnus ipsum & docuit, & in duabus naturis eundem esse glorificantes: ut in deitate & humanitate unum dominum nostrum Jesum Christum verum Deum cognitum esse confitemur: differentiam per hoc modum solum significantes naturarum, pro quibus inconfuse ineffabili unitas facta est. Nec enim deitas transmigravit in carnem, neque caro in deitatem transmutata est, sed in proprietate naturali, & pro unionis ratione subsistente unitate utrumque permanit. Unde unum filium dominum nostrum Jesum Christum, ex initium non habente Patre, & ex intacta matre, eundem ante sæcula, & in extremis diebus constituimus, impassibilem atque passibilem, visibilem atque invisibilem, unius ejusdemque miraculo & passionis prædicamus, & omnem divinam & humanam operationem uni eidemque incarnato Deo Verbo tribuimus, & unum ei offerimus venerationem ipsum & veracitor proper nos crucifixo carne, & cum gentibus ex mortuis, & in cœlos ascendenti, & residenti in dextera Patris, & iterum venienti judicare vivos & mortuos: nulla modo concedentes alicui ex omnibus unam vel duas dicere five & docere operationes in divina domini incarnatione, sed magis sicut sanctæ & universales tradiderunt ipsorum, unam eundemque filium unigenitum hominum nostrum Jesum Christum, verum Deum confiteri, operari divina & humana, & omnem Deo congruam & homini operationem ex eo eidemque incarnato Deo Verbo indivise & inconfuse procedere, & in unum eundemque fortiri, eo quod unius quidem operationis vox licet ab aliquibus partibus dicta est, tamen tur-

Ἀγίου τῆς μιᾷ τῶν τῆς ἁγίας ἀχράντου θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μ̄ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν σαρκὶ. ἐκ ἀπὸ τοῦ τῶν αἰώνων ἐν ἀπαθείᾳ ἀνεπιδέκτου Μαρίας κυήσας ἐκ μ̄ ἀνθρωπος γενόμενος. ἀλλ ὡς τὸν θεὸν λόγον ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν ἀνθρωπον γενόμενον ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας κυήσας ἐν ἀπαθείᾳ ἀνεπιδέκτῳ. ἀλλ ὡς τὸν θεὸν λόγον ἀεὶ ὑπ ἐκείνου τὸν πάσχοντα ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν ἀνθρωπον γενόμενον.

& ea quæ pro confirmatione memoratæ cælestes confecta sunt a Sergio & Pyrrho quondam episcopis Constantinopolees, mouimenta ad convictionem eorum referrata habere dignoscimus: sed & epistolam Cyri Alexandriæ civitatis quondam antistitis, per quam & ipse hujusmodi ecthesim in scripto cum illis confirmat atque amplectitur. Nunc autem de his charta beatitudinem vestram memorare curavimus, ut quæ placent præcipere censeatis.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Porro & maxime propter ea, id est, quæ ab eisdem in defensione denominatæ ecthesis gesta sunt, consilium nobilium sanctæ synodus in destructione adversariorum novitatis congregata est, quomodo non est & nimis operæpretium ad veram probationem tam paternarum ac synodalium definitionum ex publicatis, quæ quoque hæreticorum dogmatum introductionis, quam præmemorati præsumptores sectiniole conlonantes fibi contra catholicam ecclesiam operari dispolii sunt, monumenta eorum cum ante fata episcoli Cyri Alexandriæ civitatis quondam episcopi nobismet produci, & ad firmiorem cautelam monumentorum nostrorum lectione vulgari? Sic namque justum habebunt veracitæ ab omnibus orthodoxis condemnationem.

Theophilactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit,

Secundum justionem clarissimæ beatitudinis vestræ memoratas chartas afferens, præ manibus habeo: quid præcipitis?

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit,

Quoniam ea quæ acta sunt a Sergio & Pyrrho, omnibus nota sunt & indubitanter manifestissima, si placet, propter multitudinem loca tantum delegata, quibus illi novitatem sui fant confirmare, ut quorum interest, relegant.

Et accipiens Theodorus notarius vesbyterius apostolicæ sedis, de Græco in Latinum linguam interpretatum, relegit in hæc.

Ex septis compositis pro ethesi a Sergio episcopo Constantinopoleos.

Sergius sanctissimus patriarcha dixit: Præpolium ab Stephano reverendissimo lyncello nostro a pistimo & prudentissimo principe compedium, atque nobis jam cognitum, cum debita reverentia relegatur: edictum, atque actibus inferatur.

Stephanus reverendissimus presbyter & lyncellus, nec non chartophylax, relegit: & post lectionem ejusdem, Sergius sanctissimus patriarcha dixit.

Sancta synodus congregata dilectissimorum confacerdotum nostrorum, & per ea quæ in præsenti gesta sunt pro ecthesi orthodoxi

A ἐν τῷ ἁγίῳ τῆς πίστεως ἐκθέσει ἀναπεμφθέντα, ἠξιώθημεν τῶν βεβαιωσόντων αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Σεργίου τοῦ μακαριωτάτου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ, τοιχηρωθέν τε καὶ τῶν τότε ἐπεγνωκότων, δι' ἧς & αὐτὸς τῶν τοιούτων ἐγγεγραφὼς σωμάτων κοινῇ κ' ἀσπάζεται. καὶ οὐδὲν ἐν ὑπομνήσει τῆς παθοῦσα δυνάμει χαρτῶν πλέονας ἐποιησάμεθα πρὸς τὸ θεοσέβειν ὑμῶν παρεκκαλέσαι.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως τῆς Θεῖας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

B Εἰ τάττει ἔτεκα μᾶλλον λόγον δὲ τὸ ὑπὲρ τῆ σεμνοτάτῃ βασιλέοντα ἑκάστου ἐκείνου τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐναντιοφρόνων ἡμῶν ἐν τῷ σωκκελλίῳ τῆς συνόδου, ἐκ κατόψεως τῆς τ' ἐκείνων κακοποιΐας, τὰς ἀγῶ & λίαν ὠφέλιμον ἡμῖν ἀλληθινῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν ἁγίων πάντων γνῶμης, ἐν τῷ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ τῆ τ' πατερικῆς & συνοδικῆς ὁρῶν κλῆς & τῆς τ' αἱρετικῶν δογμάτων ἀνάτροφῆς τὰ τῶν ἀναγκαίων μ' & τὴν ἐφιρεθῆν τῷ Κύρῳ ἐπεσκόπῳ, ἐν ᾧ ὁμοῦ & ἐκεῖνος ἐδίδοκε. & γὸ τὸ δεῖξαι ἔξεστι ἐλεγδὸς & τῶν τῶν ἀληθῶν τῶν κανόνων.

Θεοφίλακτος πριμικήριος τῶν γοτικῶν τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, εἶπεν.

Κατὰ τὴν κελεύσιν τῆ μακαριωτάτου ὑμῶν τοῦ ἐφεσίου κομίζοντα ἑτέρῳ χάρτα φρόνῃ τὰ παρεστῶτα.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος & μακαριώτατος πάπας τῆ Ῥωμαίων ἁγίας τῆ Θεῖ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

D Τῶν πραγμάτων οὐτὸ Σεργίου τῆ Πόβρου πολεῖωνος ὅτου πάντ' ἀναστήσιτον, οἱ δοκεῖ δὲ τὰ πάλιν ἴσε ἐξ αὐτῆ βιβαιωτοῦσι τοῦς κ' μόνο δ' ἀν ἔκεῖσι τὸ ἐν' τῆ κ' κοινοπιμίαν αὐτῆ ἀκίβεῖ Κύρος ἐ' ἐγρεῖφω ἐ' πιδεῖδῶν, οἱ κα δυνεγρ-ωῖσι δίτυπα.

Καὶ λαβὼν Θεόδωρος νοτάριος γεγνωκὼς τῆ ἀποστολικῆς θρόνο τῶν τῶν Ῥωμαίων ἀνέγνω τὰ ἐν λόγοις ἑξῆς τὰ φωνῆς, εἰόγνω.

Ex τῆ πεπαρεγμένων ὑπὲρ τῆ ἐκθέσεως Σεργίου τῆ ἡμοιαδῶν ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Σέργιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης τῶν ὁ ἀφοτεῖ ἡμῶν, εἶπεν. Σπουδὴ τῆ θεοδιδοῦς κλῆδι συγγράψαν & κ' τῆ κανονικῆς δίκῃ μ' μεγαλόφρονος βασιλέως κωνσταντίνου, & ἐξ γνήσιοσι ἔφη ἡδονῆς μ' τῆ ἀφορῆφῆ σεβάσματι ἀπεδεικνύω & κ' ἀνῆρ ὑποῖς & ἐπιστεῖῶν τοῦ πατριάρχου.

Σπουδὴ ὁ θεοδιδοῦς κρεῖμμηρος & σύγκελλος & χαρτοφύλαξ, εἰόγνωκε μ' τὴν ἀναγνῶν, Σέργιος ἐφρέ τοῦ πατριάρχη, εἶπεν.

Εἰ ἀγιωτάτη συνόδος τ' σωκελλοῦσιν ἀγαπτῆ κλῆδι σωκκελλωγῶν, & δοκεῖ τὰ τῆ κυρίου θαυμαζόμενα τὰ τῆ ἐκθέσει τῆ ἀρχαίου & κλῆδι

Anno Christi 649. Actio 180 Sect. III.

A κλῆδι βασιλέων τῆς ὀρθοδόξεως δόγματος & διὰ τῆς ὀρθοσέβειας & φιλοχριστοῦ τέτου κλεινοῦ ἀνῆρ ἡμῶν βασιλέως ἐπιστάσεως, τὰ ἐν τῷ ἁγίῳ & μεγάλῳ βασιλέως κλῆδι ἐπεκεκλεισμένα ἐν τῷ σωκκελλίῳ τῆς Θείας πλείωσιν, ἡ δὲ τέτου πρῶτα & αὐτὸν ἐδίδοκε σοφίας, δι' ἐκείνας φιεροτοιεῖσι συμφωνίας νῦν τ' ὑπὸ τῆ αὐτῆ σωκκελλίῳ & ἐν ᾧ ἀλλοτρίοις κακοῖς πλεῖν φωνοῦμεν ἐχρεῶν ἐγκεῖλε, & ἐπιστρεφῆ ἐξ ἀπεβοῦ τῆ κηρύγματος ὁμολογίας, ἀλλὰ & ὑπὸ δόξαν ὄντες. Η ἀκεγνωδὴ σύνοδος τῶν τῆ μεγάλα & κατ' ἀρχὴν βασιλέως ἐκθέσεις, ἀλλὰς τῆ ἀποστολικῆ συνόδῳ κηρύγματι, τῶν τ' πατρῶν τῆ δόγματα, τῶν τε τῆ ἐκκλησίας ἐφόρματα, τῶν τε ὀρθοδόξων εἰσεῖσι σύνεσι, τῶν τε ἄγλω εἶσι σωκκελλοῦσι τὰ σύμβολα, τῶν τε ἔνεστο & φιλοχρίστε τῆ ὁπλοκαλῶν σωκκελλοῦ λαῶ, τῶν τ' ἐ ἀνδρῶν ἀποστόλων & θεοβόστων τῆ τὴ πλείσῃ & ἐπεγνωκοτῶν κατηκολουθῆ τῶν τ' κοινῶν τ' ἀνδρῶν τῆ πατρικῆ κλῆδι (ὁ γὰρ ἐν τῷ & ἡμῶν τῆς ἀνῆρ ἡμῶν βασιλέως, τέτου & ἡμῶν σωκκελλίῳ & μεγάλῳ κλῆδι, τῶν τε ἡμῶν & μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος & οἰκουμενικὸς πατριάρχης Σέργιος ὁ νέος· ὁπόλῶς & σεβῶν & σωκκελλοῦ δεῖν ὁ ἐ' ἀρχῆς ἀπεδωκέτο λόγος, & τῆ θεοτόκῳ & παλαιστείῳ βεσσόνε & μεγάλῳ βασιλέως & ἐν Θεῖ ἐστε τῆ ἀξιόν τε λαβόντε τῶν ἐκείνου ἀδῶν ἴσε & μ' ἀρχῆς & αὐτὸ σύμφωνο αὐτῆ τ' ὁμολογῶν & ἀγίως & οἰκουμενικῶς ἀξιοῦσι σωκκελλοῦ & ἐπεκεκλεισμένῳ & τῆ ἀξίῳ δόλῳ πάντ' σωμεμολογήσαντος & κατεσφαλισαμένῳ κλείσι. & ἐξέκυρα· Τῶν αὐτῶ & ἡμεῖς ἐν ἀγῶνι καὶ βεβαιοῦσι θεῖσι, ὡς διὰ πάντα ἐπιοῦσιν ἀκεῖλῶν τὴ & ἀφῆνῶν τὴ ἀδιάσκαλα τ' ἁγίου & ἀλῆθῶν πατρῶν & κρίσεω τῆς ὀρθοδόξεως κλῆδι σύτεω. ἐστὶ δὲ αὐτὸ τὸ παράπτω ὑπερῶν τ' ἐπεσφαλμένῳ ἐκ τῆ κρατεῖν & θεοτόκῳ & ἀειπαρθένῳ & μεγάλῳ βασιλέως & τῆς σωκκθέσεις τῶν σοῦ ἡμῶν ἡμῶν σωκκελλοῦ μέν ἐν & ἐν ἀφῆκε δογματεῖν & τῆ προφῆτεῖ Χριστῆ τὴ ἀλῆθεῖ κλῆδι· Θεὸ ἐνεργοῦντος, τῶν τε ἐξ ἐνέργειαν & πρᾶξεῖς πρὸς & ἀνθρῶν, & ἐ' ἐ' ἀνῆρ ἐν ἀνθρῶπῳ ἐνεργοῦσιν ἴσε τῆ ἀνθρῶπῳ ἐνεργοῦσιν ἴσε ὑπερῶν τὴ & ἀλῆθῶν τῆ ἀνθρῶπῳ ἐνεργοῦσιν ἴσε

Actio 10 Sess. 18. rorem, & pietatis dogmatibus mentes fidelium illustravit, magna imperatore & clementissimo nostro, fecit ignis in temetipso hac consecratione, atque omnem partem orbis terrarum illuminante. Et post alia: Sicuti magnus imperator & admirandus fuit, & sublimium. Competenter igitur & nos sequentes ejusdem virtutem & constitutionem ejus dogmatice in omnibus admirantes, & a Deo illipsam doctrine conformantes utique in omnibus apostolice traditioni atque sanctis universalibus quinque concilibus, multis nimis atque praecipue fabulinis pro tanto zelo qui in Deo est, coronamus laudibus, & secundum nostrae virtutis mensuram enixius pro pia ejus & illuminata animo domino indefinenter orationes extollimus, quatenus incorcullum permaneas ejus regale imperium, omnes barbaras nationes subiiciens, & filii filios gim profunda tranquillitate multis temporibus succedentes, atque immortalis vitae gaudia in futuro ei condonari. Decertimus itaque cum gratia in praesenti quidem conveniente nobiscum fabellinis episcopos, qui necdum imperialis praedicationis innuationi subscripsile probantur in tempore praecedenti, et propriis subscriptione poll nostram subscriptionem affibus subjungere debeant, nec non & eos qui in hac regia & Deo conservanda urbe pollunduum conjunctum, & minime subscripserant per solicjuindem, quorum interest subscribere, praelules, Curatimus autem bibliomnia, Deo donante, & ad eos qui abientes sunt, quorum nos gesta cum concylia nostra sine dubio destinare epistola, quatenus & eonum unusquisque per suam familiam subscriptionem eidem ordinadove praedicationi confentiat, & suam per subscriptionem praecedentibus conjungant memem: ut nobis interbolenius fuit & fraviissimus fabulieroum permaneat dogmatum, ex quo haperiantes rationales ovis domini solitae suni bibere, ex abundantia divini lacticis incrafinitos, atque fuit pontius fine experimento permanentes. Qui hoc faciens paratus minime fuerit, fed permanent in inobedientia, condemnationi feparantium se de integritate corporis Christi fengrripione miserrime fubmilliorus est, & judicium contra fe irrecusabile ex auctoritate apostolicarum fedum fibimet praeparans, donec per fubsitiorem intentum femeipsum ad viam falutiferam revocaverit. Et subscripsio. Fyrius misericordia Dei episcopus Constantinopoleos Romae fubscripsi. Gloria Christo Deo nostro, Amen.

Anno Christi 680.

Ρον, ὡς δόξαν φλογίζοντος τὴς διανοίας ἡ πνεῦμα κατηλάμπτον, βασιλεὺς τὴς μεγάλη & οἰκουμένης πηγὴ τὸ ἔλεος εἰς ἑωυτὸν πάντων ἐκκαλεσάμενος, ἐν τῷ ἀμφὶ τὴν ἱερὰν ταύτην σύνοδον κατεφωτίσατο καὶ, ὡς ἔφαμεν, ὅτι καὶ μεγάλος ἐστὶν & μεγαλόφρων, ἀξίως ἐπὶ ἀνδρὶ βασιλεῖ ἐφάνη. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἡ ἡμέτερα τὴν ἀνωμένων πάντων ἐν πνεύματι, & πνεύματι ἡ ἀυτὸ δὴ μόνον τὴς ἀληθοῦς τῷ Θεῷ ἐκκλησίας & ἱστορίας ἀνέκαθεν ἐν τοῖς πέντε ἁγίοις καὶ οἰκουμενικοῖς συναφοῦς κανόσι, τὸν ἀποστολικὸν ἐξαβόντες, καὶ τὴν ἐν ἁγίοις & ἀκεραίοις ἐκτεμόντες ἀμφὶ τὴν πολλὴν ἐν Θεῷ ζῆλος, ἐστεφανώσαμεν τοῖς ἀμφὶ τὴν ἀνωτέρω μνήμην ἱερεῖσι τὴν ἐν Θεῷ ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνήμῃ

Deo amabiliter a serenissima ejus tranquillitatem exposita fuit, jam antea vestra, Deo honorandi, sacrosanctis cognovit, per ea quæ ipsius ad eam a nostra humilitate, licet rusticiter, attamen orthodoxe, transmissi fuit. Omnem, quæ cum vestra Deo honorabili fuit facta conficili in Christo-fraternitas, ego & qui mecum sunt, multum salutamus. Et hoc hibertipio: Salvus in domino ora, pro nobis fantissime pater.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ dixit.

Per relectam in præsenti nobis epistolam, B propriam confoniantem Cyrus Alexandrinæ civitatis episcopus demonstravit, quam cum Sergio & Pyrrho in expositione novitatis eorum habere ostenditur, similiter cum illis in scripto eam confirmans. Cecideruntque a sua spe, mentisque cantus caput proprium. Nec enim suscepta est omnino aut admissa est fecundum vanam eorum spem, magis autem condemnata est & anathematizata ab apostolica auctoritate hæc transitatis pestifera & præsumptæ novitatis eorum ecthesis. Sed quia hæc quidem illi contra orthodoxam fidem scripserunt, extendituar autem nobis de his nostrabilibus requisitio, ex patentis testimoniis atque scripturarum procedens, cum multa diligentia competenter, si placet, domino juvante, in alio secretario hujusmodi differamus de illis quidem, quæ ad hoc præsentem cognitionem determinantes.

A ἀθρόον, ὁ δέκατος ἀπὸ τῆς ἑστίας τοῦ μακαρίου κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου, ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Ἐξαρχίας

ACTIO I. EIUSDEM. Sacra. IV. A

tiam sancti atque vivifici spiritus, nec non per eleganem & doctrinam a Deo inspirati & patrifici magni imperatoris. Affersitibis autem (Bonum est enim, ut & ipsis facris vestris vocibus utamur) unum eumdemque Christum operari Deo deribilia & humana per unam operationem: & hanc pie nimisque fabriliter expolitis, quoniam in his principuorum & universalium Sanctarum quinque conciliorum voces expressiffe noscimini. Iterum autem Pyrrhus in antefato dogmatico ejus tomo advocationem impendens Cyro, ita scribens ait: Unam enim fecundam veritatem, pro nova continebat epsidem voluemo: non quidem malitiose, juxta meum sensum; sed utpote non aliter polle noscam Intelligi, nisi unam. At qui ante jam Pyrrho non aliter novam nisi unam intelligente, vetut dicrum non unus existit, sed multi; aut si parrum, ut ita dicam, duo intelligentur. Nam si non aliter nisi unam esse definit novam, non est autem veratis quod novum est, utique veras dierum, ut dictum est, non unus intelligitur, sed potius multi, aut fi minus, duo: ut & multos dros infirme intelligat, de Solum Deum, qui est sine initio naturaliter, in multos deos dividat: ignorant quoniam non per eorum commenta, nec queant ea cognoti, sed gloriosi miraculi vocabulum habet defignationem. Sicut igitur vetere uti antiquitatis ell, defignatio autem fine initio. Et hæc quidem Sergius & Pyrrhus pro Cyro fcripferunt. In ecthesim autem illorum apertius, quæ nunc diceruut, evacuantes, & reprobantes, quæ ab ipsis forma pronuntiata sunt, dicentes; falla autem quæ vera, & pia quæ impia, & minorata indimuata, & incauta robulta, & extranea omnino fanctorum & universalium quinque conciliorum, quæ ab eis sunt in fcripto telimonio comprobata, & cum anathemate ab ipsis definita contra eos qui ita habere non profitentur, sequentes proprii anathematis per transgressionem condemnationem, de hoc in erroneis eorum dogmatibus ita dicunt, nihilo modo concedentes eulqnam ex omnibus fanctorum & universalium quinque conciliorum, quæ ab eis funt in fcripto telimonio comprobata, & cum anathemate ab ipsis definita contra eos qui ita habere non profitentur, sequentes proprii anathematis per transgressionem condemnationem, de hoc in erroneis eorum dogmatibus ita dicunt, nihilo modo concedentes eulqnam ex omnibus in divina domini dispensatione: Idcoque fanctos patres per omnia & in hoc sequentes, unam voluntatem domini nostri Jesu Christi confitemur, addentes etiam: Hæc pietatis dogmata tradiderunt nobis qui ab initio præfentialiter viderunt, & minilti verbi facti sunt, eumque discipuli & fuccessores, & sequenter a Deo inspirati ecclesiæ doctores, id ell, fanctæ & universales quinque synodi beatorum & a Deo inspiratorum patrum, qui in Nicæam, & in hanc regiam civitatem, nec non in Ephesum primum, & in Chalcedonam, & iterum in Constantinopolim in quinto congressu fuit concilio. Ergo hanc ecthesem Sergius & Pyrrhus per propria monumenta confirmastes, quatenus multos amplius dogmatum fanorum vitiium obtrudiunt, quæ ecthesis confitemnem, ut nostis, hæc allocuti sunt, & Sergius quidem in ecthesis atque divulcite, nec non componendis ex quibus virtutibus dirigitur fermo, a Deo inspirati ferenissimi domini magnique principis, & hoc

Deut. p.

Locus metaphoricus, ex Graeco uterque corruptus edit.

Nota, ut haeretici partem scripturae pro parte ipsis facere arcessunt, ita & Graeci.

Haeretici propria scripta dogmatum.

1 Lege ex Graeco, neque aures cognitl. Hardouinus.

ANNO CHRISTI 649. ACTIO IV. SEU SACR. IV.

ὁ Θεὸς καὶ τῶν τὸ χίρεμμα λαβόντες ἐδογμάτισαν εἰ Δίγματα. δὸ σύμφωνα αὐτὰ τοῖς ὁμολογίαις τῶν ἁγίων καὶ καθολικῶν ἀρχιεῖρεων σωθῆναι καὶ ἀπηρεάσθαιβῆναι τὸν τῶ ὀρθῶ δόγματος σωμφωνοῦντα καὶ καταφαιδιωμένα κανόνα, τῶν αὐτῶ καὶ ἡμῶν ἀεγμῶν ἐκ τῶ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν ὡς δὲ καὶ πάντων ἐπαφῶν ἀκεβῶς καὶ καθολικῶν τῶ δόξαν καὶ τῶν ἁγίων καὶ ἐγκρίτων πατρῶν. εἰ τὸν αὐτὸν ἀνεμφόβωμον ἔστι τὸ ἀνεγκλήμαν καὶ τὸ ἀνεγκλήμαν ἐστὶ τὸ μεγάλου βασιλέως καὶ τῶ σωκλήτου τῶν ὀστὸς γράφθῶν ὁνόμαν μόνο ἢ δὸ δογματίζεν ἢ φορίζεν εἰ Χριστὸ καὶ ἀλαθινὸ ἡμῶν Θεὸ ἐνεργεῖν πλάνῶν, εἰ μὴ δὸ δογματίζεν ὁ Θεὸ, ἢ φρεσβίσμος, ἢ δέλεσμα, ἢ τῶ ἐπιφάνω βαθῆ ἀβῆ, πάντες οἱ τὸν ἀπαστόμενον ἡρετικὸν ἀνεμφόβωμον. εἰ δὲ μανικῶς, ἢ λαλίκα, τῶν τῶ ζωτοποῦ κοινωνίας χωρίζομεν. ἐπὶ τοῦτο οὖν, ἀγαπῆτεστε ἀδελφοὶ, μωμεῖς δὲ ὑμῶν ἀφεῖ ἀπὸ ἀνεγκλήμονος ἡμῶν, ἐμὶ δόμομεν δὸ πιστεῦω ποτὲ πάν ἀνεγκλήμαν, ἢ μὴ τῶ αὐτῶ χωμάτιστο ἐκπορεύφοντο ἡμῶν ἢ ἀνεγκλήμαν, ὅτι τὰ ἀπὸ πάνεκμμα ἀλαθινὸ ἐστὶ ἡμῶν τὸ ἀπὸ ἐμὶ ἐνὸς πρεσβύτερ, ἢ ἀπὸ τὸ Σεργίε, κατεῖχεν ὁλοχεῖς καὶ πιστὸ ἐκτρεπόντος. εἰς ὁ ἀπὸ τὸ ὑδὲ φρεσίμς τῶ ἀπάνων ὑδὲν κ᾽ τῶ ἡλίου ἐκκρῶν σκρῶν πὸς ἐ-ωστὸ τὸ ἐωστὸ λυμεωσμῶν κάτω ἐ ἀφοκλίσμος. ἀλλὰ Σέργιος ἡμῖν πάντα. Πύρρος δὲ πάλιν τῶ ὁμοία τῶ κεφαλίων αὐτὸ δογματικὸν κατεῖχεν ἀφορισμόμενος, ὅτι δὲ αὐτὸς ὁν τῶς ἐωστὸ γεγράφεν ἀφορισμόμενον ἀβὲ τὸς αὐτὸς ἐχ χρεσσμμῶν ἐκδίδοσιν. οὐκότος γὰρ ἡμεῖς, τῶ δωκέμεν τῶτος ἐπὶ ὁμοῖς τὸ ἐπὶ ὁμοῖς ἐκ τὸ σώματος καὶ τὸ αὐτὸ δογματεῖν καὶ τὸ ἀφορίζεν ἐκ τὸ ἀφορίζεν, ὁ Θεοτόκος διδασκάλοις σωμφωνοῦν τὸ ἀπὸ τὸ ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων πάτερ σωμόδος τοῦ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἀφορίζεν τὸ ἀφορίζεν τὸ ἀφορίζεν

ita pie & Deo amabiliter a serenissima ejus tranquillitate exposita fuit, jam vestra a Deo honorabilis sanctitas cognovit per hæc, quæ supra ad eam a nostra humilitate delinata fuit. Ad hæc ergo in tantam contraria, & ita ab invicem vehementer corrupta, ut nec alio jam necesse sit in propria deflructione, utpote hanc illis datus fibi inferentibus per contradictionem alterutrum atque objectionem, quid non oportet dicere, hoc est, ex persona catholicæ ecclesiæ, quasi Davidicum vaticinium exclamare *Ps. 118. 126.* *Defecerunt, continuerunt pedes, ipsi vel sermones eorum. Defecerunt, & non sunt compacti: testaverunt me, & subsannaverunt me, & dederunt in me dentibus suis. Domine, quando respicies? redimite a nequitate eorum confessionem meam, a dogmatibus eorum animam bidem meam. Commoti transferantur sermones eorum, & ejiciantur de habitationibus meis: & cognoscant quia hæc mihi sunt, & non domino fecisti eam.* Quomodo enim non sint defecisti, licet nullo modo compacti, qui ab omni te facerdotali dignitate & officio deposuerunt, & a participatione divinæ communionis alienaverunt, nec non anathematizaverunt, prohibentes in Christo unam operationem dicere, & denuncianteseum in Christo operationem afferre, ac fi animæque fecundum fenfum coram, id eft, unum dicere operationem, & nec unam dicere operationem, fimilitter orthodoxum fit probabile, firmumque, pium, indiuiuorum atque perfectæ prædicationis omnium fanctorum patrum, five univerfalium quinque fynodorum veraciter exiliteat? Quod non folum falfum eft, fed etiam omnino ac fpecialiter impofibile, is femetipfo habens propriæ inftabilitatis acculatorem. Dum enim contrarios fermones de eodem verbo veraciter dicere, autorum non habere, fcribens Nectario theologum Gregorius ait. Comperenter igitur ante patrum quæ tali re contra eos definitiones, fcipios illi in hoc, quod fua dogmata tranfgrediuntur, condemnare nofcuntur, fuperdicentes fibi (ut dictum eft) per hæc diffinitam ab eis depofitionem, & cum anathematis propofitione alienationem, totius facerdotalis officii, Chriftique Dei noftri immaculatæ communionis: & præcipue quoniam non folum impia & heretica, quæ ab eis geffta fuit, conftituit, fed & incongrua omnino ac fpecialitæ cognofcuntur. Nullus enim introductus eft perfonaliter ab illis acculator aut accufator, juxta quod geftorum ordo exigit, per claram intimationem aut inftitutionem contra quæ ab eis examinata fuit, appobationem faciens: fed ipfi fibi a femetipfo proprio arbitrio omnia facta funt, accufantes, accufatores, judices. Et accufatores quidem, utpote fe reprehendentes per limpatationem fandi Dionysii vocis: accufantes autem, quomodo criminatores ejus, potius autem evacuantes unam operationem: judices, utpote aliam pro alia fidem commentantes. Pro qua re ordo geftorum per inopiam eorum quæ intimata funt ab illis, ex fufficione & conjectura deceptive obimbratos eft ex hoc, quod frequentius dicunt, quia aliqui, & quoniam aliqui, & quia quidam, & non erat vox,

Ps. 118. 126.

Ps. 140.

Ps. 118. 128.

Ps. 118. 126.

Ps. 118. 128.

Ps. 118. 126.

Ps. 118. 128.

*Ps. 118. 126

Actio 3. sec. IV. *initium fermentum vris qui Bulteris, & ultima eris cirrutinu malignus*. Veraciter enim, sicut de eo loggeffiones & accusationes pronuntiam, & incipiens arrivit novitatem defendere ftudvit, & perficiens dolole typum fieri perfoasit. Stillicidium namque alisdium roneavit pretam. Ideoque, si principitis, epistola ipsius directa praedecessori vestra beatitudinis Theodoro papae, nobismet relegatur: fed & memorati typi per exemplar ejus feries, pro tutione hymnibus catholicae ecclesiae, quoniam & ipsiom typum in eversione paternorum dogmatum fieri fine dubio perfuasit: qui dereliquentes catholicae ecclesiae paternas syrodalisque definitiones sermones, ad seculares typos callide prophaveruent, pariter quidem tam suam obrelantes perfidiam, quamque alisi inique irrogantes quereles, quaterus duplicem fuscipiant de manu domini * percutam tam pro suo delicto, * seu criminatione contra alios flagitata.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sancta Dei ecclesiae catholicae atque apostolicae urbis Romae, dixit.

Competenter epistolam Pauli ad examinationem deduci per hos, quorum intereft, nobiscum consistens sancta synodus petiit, quoniam simili excessu parique errore cum prenominatis irretitus, fimilem a nobis congruum eft per appellationem contra hos omnes increpationem proveaire. Offeratur igitur directa a Paulo praecellori nostro beatae memoriae Theodoro dogmatica epistola, & cum eadem exemplar typi, quem ille ad deftructionem paternorum dogmatum fieri perfuasit.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicae sedis, dixit.

Secundum jussionem beatitudinis vestrae, epistolam Pauli & exemplar typi nuper, id eft, transacto anno per iniquitatem eiusdem Pauli exposui, * prae manibus habeo: quid praecipitis?

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctae Dei ecclesiae catholicae atque apostolicae urbis Romae, dixit.

Epistola Pauli episcopi Constantinopolitani in primis per hos quorum intereft, fuscipiatur & relegatur.

Et accipiens Paschalis notarius religiosiae apostolicae sedis, de Graeco in Latinum vocem transfertam relegit continentem ita.

Sanctissimo & beatissimo fratri & consacerdoti, domino Theodoro Romae indignis episcopus in domino, salutem.

Psalm. 132. Ipsi Pauli Constantinopolitani antecessori ad Theodorum papam.

ECCE quam bonum & quam jucundum, habitare fratres in unum; spiritalis dico habitaculo, & concordia quam in Deo eft, & unitate fidei, hujus delectabilis fecundum veritatem inhabitaculi, quam videlicet in Aaron magis decorabatur, atque facerdotalem

Anno Christi 649. Actio 3. sec. IV. ἐπὶ κεφαλὴν τὸν ἅγιον ἀαρὼν ἐκοσμεῖτο ἐν ἐκείνοις, καὶ μᾶλλον τὸν ἐκ τῶν ἐκείνου κήπων. Ὁ γὰρ ποιητὴς ἡ ἐνδοξότατοι, ἡ τὴν ἐλκυόνα, καὶ τὴν αὐτοῦ ζωὴν ἐστολίσατο κάλλει. τοῦτος οὖν ἡμῖν ἐν τῷ ἀρτιφανεῖ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπηχήσεων, τὴν πρῶτον εἰδικὴν ἐπὶ τὸν ἐπιφανεῖ, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐμὴν μὲν ἐκείνου τὸ ἐξεκάλει. ἡ γὰρ τῆς λαοδικείας, ἀντιλαοδικείας κλῆρος, διὰ τοῦτο πλεῖν, ἢ τὴν ὑβριν ἐν τοῖς ἐκείνου κόπτοις, ἐκφρίξας τὴν τοῦ λόγου, ἡ ἀφρὸς πλεῖν ἐν τοῖς τῶν ἀγίων, ἡ ὡς ἐπὶ κεφαλὴν ἐδόξαν, ἡ τὴν ἀμφίβολον ἀγκάλην τῆς ἀγάπης, ἡ τὴν ἐμὴν ὁ ὑπὸ τῶν ἀγίων ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου

ACTIO SEXTA. IV. 1. Tim. 3.

Nos autem acceptam habentes bonam conscientiæ prædicthorum venerabilium virorum admonitionem, cognoscentes autem & quæ principatus apostolorum summitas docet, paratos esse ad *satisfactionem omni poscenti nos verbum de spe quæ in nobis est*, secundum Dei timorem, manifestiudinem ad bonam conscientiam temperantes, super tali tantæque requisitione mentem nostram per has syllabas exponimus, fiorpefliam excitationem & altercationem verborum propter fatietatem & præsentis temporis incongruitatem decisantes ac præcaventes, nihil nostram intelligentes, aut proferentes, vel dicentes, sed quæ audirimus & cognovimus a sanctis & universalibus magnis concilijs, & patres nostri enarraverunt nobis: quoniam vita veritatis, intellectus eli sapientum, sicut proverbiatori Salomoni atque veritati bene placere digooditur. Sed quia tempus jam trahit nos promiffionis, & ad appetendam requisitionem provocat, incipiamus rectæ nostræ fidei formam scriptura imaginibus enarrare, fecuti tinctitis aliquibus coloribus paternis testimonijs certius decorantes quæ a nobis dicuntur. Nos igitur, id est, juridicitio ecclesiæ nostræ & synodus, confitemur, quia consubstantialis & sacratis viæ trinitatis filium ac verbum fine initio genitoris dominum Jesum Christum verum Deum nostrum ex Spiritu Sancto & immaculata Dei genitrice semperque virgine Maria incorrestibiliter locatamam, perfectum esse eundem deitate, & perfectum humanitate, unam personam, unum subsistantem compositum in duabus & post unitatem prædicantes naturis, differentium utrarumque naturarum cognoscentes secundum earum proprietatem. Nec enim earum per partem divisionem, aut in alterutram mutationem, aut commixtionem, sive confusionem penitus intelligimus aut fascipimus; abit: led in uno Christo salvata utraque natura divinitatis & humanitatis, & in effectis proprio termino fecundum substantiam inenarrabilis fonunt unibata conservantia conservatis & permanentibus. (Manfit enim verbum quod erat, & factum est quod non erat.) Propterea & omnem congruam genitrisati & humanitatis operationem ab uno codemque procedentem incarnato Dei Verbo dicimus, & in unam eandemque reduci. Idcoque & divino non introducter nec inconfusio falvatur. Reliquiet plebs impionum hæreticorum, filcent cum Nestorio, Diodoro, & Theodoro, Severus & Eutyches, & Apollinaris execrabiles, ex alterutra dissonantia confonantes ad impietatem, alitis confusionem, alitis divisionem male induentibus, & bene a veritatis regulis denudatis. Vnios autem & ejusdem Dei Verbi incarnati miracula prædicamus, & passiones voluntarias, quas fecundum carnem propter nos sponte fuffinuit. Idcoque & Deus dicitur pati, & filius hominis a cœlo descendisse propter fenum & indifiinguibilem fecundum substantiam duarum naturarum unitatem: Vnde & unum voluntatem domini nostri Jesu Christi intelligimus, ne contrariletatem aut dissimilitudinem voluntatum uni eidemque personæ domini nostri Jesu Christi applicemus, aut ipsum se

A κμὴ: οὐν ἀποδεξάμενοι τὴν ἀσυγκύτυτον τῆς ὀρθοδόξου ὑποθήκης ἀνδρῶν εὐσεβῶν, ἐπιτρεψάμεν δὲ ἑαυτὸ ἐν ἀκριβείᾳ τῆς ἀποστολικῆς ἐκφάσεως δεδόσθαι, ἐπιφέρομεν τὴν ἀναγκαίαν τοῦτο τὸ ἐν ἡμῖν ἐλπίδος ἀπόκρισιν, ἐν ἐπιστήμῃ τοῦ λόγου αὐτὸ τὸ σε ἔχει. Ἐπεὶδὴ καιρὸς ἐπιφέρει ἡμᾶς τὴν πρόκλησιν τῆς θείας φόβου κρίσεως, τὸ ἐμὲ ἐν τούτῳ & μόνῳ ἐκπίστωμεν, ἐπὶ τῶδε τῆς συνοδικῆς ἐκτιθέσεως ὀνόματι, τὴν ἀκριτὸν ἀδολεγίας & παλινῳδίας δὲ τὴ φανερωτὸς & τὴ τερατοπρεπεστάτου κρίσιν, παρεκκλίνοντε τὴ ἀνοικείῳ, κ ἐμπόρῳ σε πάσῃ τὴ ἀσωμάτῳ ἀφεξίστοτε, ὁ & λόγοτος, ἀλλ' ἀπὸ ἐκκλεσιῶν καὶ ἐγκυκλίων σοφῶν τὴ ἀγίων καὶ ἀλεξιφαρμάκων μεγάλων συνόδων, & οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν· ὁδοὶ γὰρ ζωῆς, ἀεκοκμῶς σε σωτῆρος, ὡς τὴ παρομιαστὴ κελεὶς & τῇ ἀληθοῦς λόγοι. Ἀλὴ ἐπεδὴ λοιπὸν ὁ καιρὸς ἡμᾶς ἔλκει τὴν ὁμολογίας, καὶ φορὰ τὴν ἀπαντήτῳ τῆ ὑγιοῦς πίστεως ἐκκλεῖ, ἀρξῶμεν τὴν μορφωτὴν τῆς δεῖ τὴ χρέμματος ἐκ τῶν ὑπογραφῶν, ὥσπερ βλεπτοτοῦσι τὴ χρωμάτων τὴ πατρικῆς μαρτυρίας ἀκριβῶς ὑφαίνοντες τὴ λεγόμενα. Ἡμεῖς οὖν, ἤγουν τὸ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὸ ὀρθοδοξία & σύνοδος, ὁμολογοῦμεν τὸν ἐκ τῆς ἀγαθῆς & ζωοποιοῦς τριάδος τὸν υἱὸν & λόγον τοῦ θεοῦ τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθὲν πρὸ τῶν αἰώνων τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς δι' ἡμᾶς & τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, πλὴν ὅσον τὸν αὐτὸν σε θεότητι, & τέλειον σε ἀνθρωπότητι, & ἀφέστατον, μόνον σωμάτων σωζόντων σε δίκα καὶ μὴ τῶν ἑνωτικῶν τῆς φύσεων, ἀλλὰ τὴ ἑκατέρας ἰδιοτήτος τὴ φύσεως & τὴν αὐτὴ ὑπόστασι. ἡ γὰ τὴν αὐτὴν εἰς μέρος διαίρεσιν, ἢ τὴν εἰς ἑλλήλα τροπὴν ὁ σωμὸν καὶ ἀνέχουσι, ἀτεγε, ἀμίγτω τῶν, ὁ σφρσιβῆε· ἀλὴ σε τῷ ἑνὶ Χριστῷ σωζομένων ἑκατέρων τὴ φύσεων θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος; & σε τὴ ἰδίῳ τὴ πάτερ ὑφ' σε τὴ καθ' ὑφίστασι ἀφάτῳ τὴ ἀεικὴ ἑνότητος ἀσυγκύτυτα τὴ καὶ ἀφθόρτα· ἡ γὰρ ὁ λόγος ὁ ἦν, & γίγνετο τῷ σε ἦν. διὰ τὴ τὴ τῶνδε θεοτρεπὴ καὶ ἀνθρωποφεπὴ σύμφυσε & ἑνὸς καὶ τὴ αὐτὴ φρονήσει συνεκκινοῦμεν θεὸν λόγον θεοῦ, καὶ υἱὸν ἐκ χῆ τὴ αὐτὴ ἀπεδεκτῆ. οὐτε γὰ τὴ ἀνεμρτὴ εἰς ἀσεβγτεια, καὶ τὴ ἀτόμγτοῦ εὐφυΐας, τωτοῦτον τὴ ἀνθρωπὸν ἐκκτεκὴ & τὴ θεῖα, ἐπεκυκλήθωτον ἐμα Νεστορίῳ, Διοδώρῳ τὴ καὶ Θεοδώρῳ, Σεβήρῳ, Εὐτυχῆς, & Ἀπολινάριος οἱ κακόφρονες, & ἀπτοῖτον ἀκοσμίας συμφωνοῦσιν φορὸς τὴν ἀεῖδεκτ, οἱ μὴ, τῆς τοῦ χρστο, οἱ δὲ ἢ ἀκίρρτη κακῶς ἐκδεδύκοι, καὶ κακῶς ὑπὸ τὴς ἀληθείας γυμνοῦσιν. ἡμεῖ δὲ ἐκεῖ τὴ ἀνθρωπὸν, & τὴ θεῖα, τὴ ἀνεμρτὴ καὶ παθὴ τὴ ἑκουσίως τὴ τὴν γνωῆσιν ἐπὶ τὴ καὶ ἡμᾶς ἐκκτίσε ἀκίρρτοι. ὅθεν & Θεὸς λέγεται πεῖσθαι, & ὁ υἱὸς ἀνθρώπου ἐκ τὴ οὐρανὸ καταβεβηκέναι, διὰ τὴν ἕνωσ νοῦ καὶ ἀδιάστατον καθ' ὑφίστασι τὴ ἑνὸς φύσεων ἑνωτῶν. καὶ διὰ τὴν τὴ θέλημα τὴ κοινὴ καὶ θεοπρεπὴ τὴ Χριστῷ κοῦσι, ἤτοι μὴ ἀνεστίστοτε ἢ διεφορὰν θελημάτων, ἤτοι & τῇ αὐτῇ ὑφιστῶτι τὴ κοινὴ ἡμῖν

B

C

D

E

ANNO CHRISTI 680. MARTINUS P. L. CONSTANT. IMP. 233 234 ACTIO SEXTA. IV.

ἡμῖν ἐκ Χριστῷ ἀδιάλυτῳ, ἢ αὐτὸν ἐκεῖνο δεμεμεγμένον ἐκ δύο ἐστὶ τὴ ἀνθρωπὸν ἐκ τὴ ἀγγελικῆς τὴ ἀνθρωπὸν ἐκ τὴ ἀγγελικῆς τὴ ἐν τὴ σωμάτων

Actio VIII Sacra. IV. cum effe qui fenfit.

Hæc est spiritui gemen nutriferum, hæc paratum falutaris fos, hic est rationabilium ovium vivificus veritatis paradisus. Hæc meditari, in his esse, per hæc illuminari & illuminare oramus: quoniam hoc facientes, & non falvamus: & audientes, prædicavimus: ad fupernam vocationem noftrum est ftudium, ibi pacis compofitio, hic qui in ftudio petatis bene omia gloriæ intercellor tribuitur corona. Deo manifeftati fumus, qui judicat omnia & comprobat. Non furgaliter flamus, non ad contradictionem refpicimus, non favorem inanem amplectimur: fed in verbo Dei præpofitæ hujufmodi requifitionis refolutionem fecifte dignofcimus, confidentes quoniam pacis dominus Deus ad alterutrum noftrorum unitatem & dilectionem confervabit in gloria ejus benignitiime majeftatis. Omnem cum vefta benedictione in Chrifto exiftentem fratrientatem tam nos & qui nobifcum funt, multum faluramus. Et fubfcripto: Incolumes in domino orate pro nobis, fanctiffime & beatiffime frater.

Memorialis feum recitatur verbo Dei.

Defidefide fanctiffimus episcopus Constantinæ civitatis dixit.

Per fuam epiftolam, quæ in præfenti nobis relecta eft, Paulus Conftantinopolitanus episcopus, quæ vefta beatitudo huic fancto concilio prudentiffime allocuta eft, Inculcentius confirmavit: fed & accufationem eum ad apofticum veftram fedem venerabilium virorum fuggliogens firmavit, oftendens, ficut in præfenti audivimus, quoniam in fcripto & fine fcripto admonitus eft & gradecclefiorum veftrifi apofticis viris, & inocenectus atque inobedicens permanferit, juxta conftellationem eorum de hujufmodi queftione protatas, ea hoc quod dicit, & in fcripto afferis: Properera & verborum quodammodo fuftinuimus aliqua. Nec enim detrahentibus detrahere bonum eft, ut ne ad ea quæ fcripta funt, commoti, injuriæ certamen efficiamus. Sed quia *tempus loquendi, & tempus tacendi, Domine, labia mea aperies*, ut refpondeam *expraskeuiaiis multi verbum*, adaperiente nobis Deo claves fermonis per præfentiam apocrifariorum a vefta fraterna beatitudine deftinatorum, qui per multas tantaque de ecclefiaftica quæftione nobifcum inconfonantes affectiones, ad poftremum ad hoc venerunt, ut eis a nobis interpretetur Chrifti Dei noftri unius voluntatis intellectus. Ecce igitur ut jam fati fumus, per ea quæ fcripta, manifeftavit, quoniam canonice admonitus eft tam per apofticas præceptiones, quamque per reverendiffimos apocrifiarios fummæ fedis veftræ, multis (ut ipfe perhibuit) afferionibus ad eum factis, pro fua cauta, id eft, novitate, facie ad fectem commonitionibus ei obtulit. Inobedicens autem ad ea, ex fua voluntate contra regulas & permanfit, quas irrationabiliter injuriis & detractionem, exprobrationes atque alapas arbitratus eft, quæ utique falutifera fuavefque invitationes exiftunt, tantumque pro quibus meliori ratione mifericorditer protata funt. Avertis namque mali & bortatiofis interpofita, fillogismi fine dubio exiftit fufcipientibus: minime seminifcens,

Anno Christi 649.

A *ἡμῶν ἡ σὺν σωτηρίᾳ ἐλπίζομεν τὴν πάλιν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ὁμοιοῦν τάχος, τῶν δὲ πατερῶν τὴν σωτηρίαν ἐλπίζομεν, τὴν δὲ ἡμετέραν ἀφοβίαν ὁ ζωογόνος τῶν ἁπάντων πρόξενος· τοῦτο μελετᾶν, ὡς τούτοις οὖσι, διὰ τῶνδε φωτίζεσθαι & φωτίζεν ἀληθῶς τῶν τῷ ποιήσαντι & ἐωνίτες σωζομένῳ, & τῆς ἀλόγου ἀφελκόμενοι· ὡς πρὸς τὸ ἄνω κλῆσιν ἡμῖν ἀπαντᾶν, ἐνδυα & ἐφόδιος τὸ σωθῆναι, τὸ κρίνον πάντα & δοκιμάζον τοῦ φιλανθρώπου ἐνεῖναι, & πρὸς ἐξόδοιαν ἐλπίσαθαι, ὁ φρουσᾶ ἔκαστα ἀπαλλᾶξαι· ἀλλ' ὡς πλοῦν Θεῷ, τῷ τὰ ἔγνωσμένα φανερῶσαι πάντα, ἐπιστρέφεσθαι & ὑπεφέρεσθαι ἐν ὁ τῆς ἐφίσεως διαπόνος Θεοῦ, τῷ φόρε ἀλλάλας ἡμῖν ἔνωσιν τε & ἀγάπεν σωσιποιοῦσι, ὑπ' δέξω τὸ ἔλεος τῆς ἀγαθῆ πατρὸς ἡμῶν μεγαλόφρονος. πᾶσα τῶν σωτῆρ ὑμετέρα μακαριότητι σὺν Χεῖρ & ἀδελφότητα ἡμεῖς τε & οἱ σωμήματοι πλεῖστα προσεύχεσθαι. Ἐρρωμένοι σε κύριε ἀπαλάγχε ἡμῖν ἀγιότατε & μακαριώτατε ἀδελφέ.*

Διοσκόλεν ἐπίσκοπος Καλκήδονος, εἶπεν.

*Δεῖ ὁ ὁδεῖας ἐπεσόπλε, εἶπεν ἡ ἀρτίως ἡμῖν ἀναγνωσθείσης, Παῦλος ὁ τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινόπολιν, τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀγιωτάτου ὑμῖν ἡμερόνου διαλαλοῦσαν τὴ πεῖσθαι ἀγκὶ ἐνώσεως, φαεινῶς εἰδεβόωτ' ἐν τοῖς τὴ ἐπίλεκτοιβῶν αὐτ' τὴ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικὴ θρόνῳ θεοφιλῶν ἀδῆρῶ. ἀμφοῖς ἐνεστρφεῖν ἐστ ἐνωσίας ὡς ἀκκόκαλῶ, ὀλίγ' ἐπῆρῶν ὑμῖν ἀγκᾶν ὑπερβάμενοι ἐδῆ πεφ' ἡ φορὴ κεκαμένων ὑμᾶς ἀποστολικὰ ἀφ' ἡμῶν ἀποκλίνω, ὀλίγ' ἐπῆρῶν ὑμῖν ἀγκᾶν πρὸς τὸ αὐτῆ πεφ' τὴ ἀποθέσεων αὐτὴ φορεκινῶμῆς αὐτῆ διεκαρτεκίας σε τὴ λόγ' ἀυτῶ & γνῶρ' ἐκέκα τὴν & ἐλόγκε τὴμ τὴ ἐκκλησίας ἀπὸ τὴ μετρῶμένοι & ἐν τοῖς λαοῖσῶν ἐξὴλαλοῦσα, λόγ' μὲ τοῖς γραφεῖσι τὴ ἀποστολικὴ ἐκκλησίας ἡμῖν τὴ ἐν τοῖς ἐκκλησίαις ἐκκλησίαν ἐστὶ

lona, & ut salvetur & maneat eorum differentia secundum naturæ, eumdem ipsum unum Christum naturaliter operari divina & humana: & ex hoc in multam diffensionem & contentionem nostrum Christianissimum rempublicam produci, ut discordantes invicem non conveniant, & ex hoc secundum multos modos eam lædi opertere. Igitur abstrari fomes, ab omnipotente Deo inspirati, fecit talem accensam discordiæ flammam extinguere, & non concedere eam ulterius humanas animas depasci. Quapropter sanctiores nobis subjectos, qui confitentur in orthodoxa & immaculata nostra Christianorum fide, qui sint catholicæ & apostolicæ ecclesiæ, non habere licentiam invicem a præsentis de una voluntate aut una operatione, aut duarum voluntatum, aut duarum operationum qualemcumque proferre altercationem, aut contentionem, aut risum. Hæc autem fanctimus, nihil aliquid interferientes pettus de piissimis dogmatibus, quæ a fanctis probabilibus patribus de dilpentatione incarnati Dei Verbi dogmatizata funt, fed ulterius contentionem, quæ gratia propositæ quæstionis orta est, cessare præcipientes, & tantummodo de eis fequi & fufficienter hæc divina fcriptura, & traditiones fanctorum quinque universalium conciliorum, & fimplicibus fine quæstione fanctorum probabilium patrum ufibus five vocibus, quorum dogmata, regulæ & leges fanctæ Dei catholicæ & apostolicæ ecclesiæ confistunt, nihil eis addentes propterea, neque minuentes, aut per fuam intentionem ea interpretantes, fed priorem habitum ubique cultoditi, ficuti antequam procederet contentio prædictarum quæstionum, quæ nulla de eis exorta contentio, nulli de omnibus usque ad præfens unam voluntatem & unam operationem, aut duas voluntates & duas operationes dogmatizaverunt, fub qualemcumque quæstionis hujus gratia accusationem facto, nil tantummodo qui ex fanctis quinque universalibus conciliis & ceteris orthodoxis probabilibus patribus ejecta funt hæreticis cum impiis eorum dogmatibus & conscriptis: & ut compendiose dicamus, quod fancta catholica & apostolica ecclesia non acceptit, fed abjecit. Ad perfectam autem voluntatem fanctarum Dei-ecclesiarum & communem concordiam, & ut nulla occasio relinquatur ejis qui fine fine volunt contendere, & charitas quæ potitur fervant in nartha fanctissimæ magnæ ecclesiæ hujus a Deo conservandæ nostræ regis urbis, quæ continent prædictas quæstiones, justimus levari. Qui autem ea præsumpserint prævaricari, primum quidem fubjacent judicio terribili omnipotentis Dei: deinde autem & non qualemcumque regalem nostrum imperium ferentur, per quam fi quidem episcopi aut clericorum, feu facerdotis, five fui cleri monachorum excidant: fin autem monachi, fegregentur. & amoniftur de fuis locis: fin autem dignitatem, aut angulum, aut militiam habeant, nudentur de eis. Si autem fint privati, fi quidem nobiles confiftunt, fantum fubftantiarum proscriptionem patiantur: fin autem ignobiles confiftunt, non folum corpore verberentur, fed in exilio perpetuo fligentur: ut omnes timore Dei compofiti, communia eis digna fupplicia feverentes,

Ἀς σὺν τῷ φόβῳ τοῦ θεοῦ ἐπὶ τὸν Χριστὸν ἐπιστρέψαι τὴν θεῖα & ἀνθρώπινα· ἐνδεῖν τοῖς ἀναθεμα-τισθεῖσι τὴν τῆς ἡμῶν φιλοχρίστου εὐζωΐας, ἢ τοιαύτας, ὡς ἀγωνιοῦσιν ἀπὸ τοῦ βαθέος ἀθλήσας, τοῦτο τὴν ἀνεῖναι αὐτοῦ κατασβέσαντα τόνους· δεῖν οὖν ἡμᾶς & τὴν παντοκράτορα Θεὸν ἐκφηνήσαντας, τὴν ἀπὸ τῶν ἀγιωτάτων ἡμῶν ὑποτεταγμένων ἡμῖν τῶν ἐν ὀρθοδόξοις διατριβόντων & ἀμωμήτοις ἡμῖν ἐν Χριστιανοῖς καθολικοῖς πίστεσι & ἐν καθολικῇ & ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ τυγχάνοντας, μὴ δεῖν ἐχειν ἀφορμὴν ἀλλήλοις ἀπὸ τῆς παρόντος ἀφεῖναι ἢ ὁν θέλομεν τὸν, ἢ δύο ἐνεργειῶν, ἢ δύο θελημάτων, οὐκοῦν ποιεῖν φωνὴν ἀμφιβήτησιν ἢ ἐρεῖν & φιλονεικίαν· τοῦτο δὲ διατυπώσαμεν, ἤγουν οὐ τοιαῦτα & ἐπιτρέψαμεν, ἢ τὰ τῶν θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, ἃ ἐν ἀκριβείᾳ τῶν θεῖα & ἀνθρώπινα δόγματα τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν ἐν ὀρθοδόξοις & ἀμωμήτοις ἡμῖν ἐν Χριστιανοῖς & ἐν καθολικῇ & ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ ἐκφωνήθεν· ἀλλὰ τὴν

ACTIO VI. SECR. IV. dam Dotem fuas, et condecet, propterea promulgare fententias. Propterea intentum quidem, ut dictum eft, bonum exiftentem typi laudamus, fed modum ab intentu diftorantem averimur: quoniam omnino eft inconveniens catholice ecclefiæ regulæ, in qua utique adverfa tantummodo jubentur merito fepelfri filentio: non enim orthodoxa cum contrariis confentit, neque aut quoquo modo denegare. Afferit enim ita: quoniam alienum eft Chriftianorum, cum recta fide impietatem fufcipere, & non difcernere recta a malis: *Qualis namque participatio juftitiæ cum iniquitate? aut qualis communio lumini cum tenebris?* & qualis confonantia paternæ doctrinæ cum hæretica contentione? Ab omni enim contagione hæretica alienum confiftit verbam orthodoxie, quod fine dubio intaniqtefiblibiter confteteri in confeffione æterna omnibus præcepit dominus, dum dicit: *Qui me confeffitur coram hominibus, confitebor & ego eum coram patre meo qui in cælis eft: Qui autem negaverit me & fermones meos, negabo eum & ego coram patre meo qui in cælis eft.* Qua de re hic a nobis rationabiliter definitis, in tantamodo pia fanctorum patrum & fynodorum dogmata & fermones prædicentur atque confiteatur, nihilque cum eis adverfariorum confirmatur, aut expellere quidquid de his cum adverfis, congruum eft illud intentius pertractare, quoniam Paulus Coeftantinopolitanus epifcopus prius quidem in hoc confirmam ecthefim, nunc autem fuadens typum ferri, quod in proverbiis fcriptum eft, adimplere ftudit: *Cor durum prævabitur deteriori, & peccator adjicit peccata fuper peccata.* Non audiens utique protellantem atque dicentem: *Non bii alligabit peccatum, quoniam in eno innocens non erit. Et ne dederis ti tuum, ut peccata faciat linguam tuam, neque dices coram angelo: Non eft prudentia; ne forte irafcatur Deus fuper fermones tuos: Multos enim exaltavit in fua, & opinio nequam labefactit mentes illorum.* Hæc autem vel quidquam de his, hoc eft, quæ nobis per fuafionem prudentiffimam faluberrime tradita funt ab fpiritalibus verbis, neque ipfe Paulus, neque hi qui cum eodem fentiunt, Cyrus, Pyrrhus & Sergius cogitaverunt ad refragationem aut correctionem fanctorum maloeum pro nihilo habentes cum omni licentia diviina catholicæ ecclefiæ myfteria deludere, & contra paternas traditiones abique timore incedere, ac fi corum fit in potefftate & effe & non effe noftræ falutis evangelium. Proptereea enim, licut audivimus, & manus noftræ palpaverunt de verbo novitatis rorum, aliquando quidem unam operationem, aliquando autem penitus nec unam operationem: iterum aliquando unam voluntatem, aliquando autem omnino nec unam voluntatem in Chrifto Deo, in aperto dogmatizant: quoniam cum fine operatione naturaliter exiftentem pertrahunt, et quibus confiftit naturis, fine voluntate, id eft, inhabitantiam & inefficaciam obtendentes, cum quo & Patrem atque Spiritum fanctum. Quoniam quod eft Chriftus ut Deus, hoc eft merque naturaliter: & quod plus eft graviffimum, & magis eorum

Matth. 10.

Luc. 5.

Eccl. 3.

Eccl. 5.

Eccl. 5.

Eccl. 5.

Apocr. vulg.

μωνος· Θεὸς τὸν οἰκεῖος ἐκόντως ἐκκαλεσάμενος τὴν γνῶμον ἀφῶν. Διὸ, κατὰ λίθινεν, τὸν μὲν σκοτὸν τῆ τοῦ καλοῦ ὑπτε, σκυθρωπὸν τὸν δὲ τρόπον τὴ σκοτοῦ μὴ συναβαίνοντα, πανηλῶς παραιτήσθαι· καὶ ὅδε γὰρ ἔτιν ἀκοῦσαι δίκαιον τὸ δίκαιον ἔχειν τὴν καθολικὴς ἐκκλησίας· μόνα σωματῶδεν ἀλλὰ ἀφρόνωτα ἀνεῖμα τὴ τὴ ἐκκλησίας, ἢ μὴν συμφωνεῖν τὴν ἀνθρωπὸν τὴν ἀνθρωπὸν τὴ

Theophilactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Secundum jussionem beatissimis vestræ, de venerabili vestro scrinio afferens ad sanctorum concilium, præ manibus habens; quid præcipitis?

Martinus sanctissimus et beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:

De pestatis codicibus, quinquinjusque sancti concilii, pie orthodoxæ fidei ordinabiliter veacrande prædicationes atque statuta nobis mandet relegantur.

Et accipiens Theophilaki notarius relinquitur apostolicæ sedis, recitat in hæc.

Symbolum apud Niicæam trecentorum decem & octo patrum.

Symbolum Niicænum. Vide Tomum II. actio ter. per.

Credimus in unum Deum patrem omnipotentem, creatorem visibilium & invisibilium: & in unum dominum nostrum Jesum Christum filium Dei, natum ante omnia sæcula, genitum, hoc est, ex substantia patris, Deum ex Deo, lumen ex lumine, Deum verum ex Deo vero, natum, non creatum, unum ex substantia cum patre, quod Græci dicunt homousion: per quem omnia facta sunt, sive quæ in cœlo, sive quæ in terra. Qui propter nos homines & propter nostram salutem descendit, & incarnatus est, homo factus est, passus est, & resurrexit tertia die, ascendit in cœlos, sedet ad dexteram patris, iterum venturus cum gloria judicare vivos & mortuos. Et in Spiritum sanctum. Eos autem qui dicunt, erat aliquando quando non erat, & priusquam nasceretur non erat, & quia ex non extantibus factus est, aut ex alia substantia vel essentia dicunt esse, aut convertibilem, aut mutabilem filium Dei; hos anathematizat catholica & apostolica ecclesia.

Symbolum apud Constantinopolim centum quinquaginta patrum.

Symbolum Constantinopolitanum. Vide Tom. II.

Credimus in unum Deum patrem omnipotentem, visibilium omnium & invisibilium factorem: & in unum dominum Jesum Christum filium Dei unigenitum, natum ex patre ante omnia sæcula, Deum verum de Deo vero, natum, non factum, consubstantialem patri, per quem omnia facta sunt, sive quæ in cœlo, sive quæ in terra. Qui propter nos homines & propter salutem nostram descendit e cœlo, & incarnatus est de Spiritu sancto & Maria virgine, & humanatus est, & crucifixus est pro nobis sub Pontio Pilato, & passus est, sepultus est, & resurrexit tertia die, ascendit in cœlos, & sedet ad dexteram patris, iterum venturus cum gloria judicare vivos & mortuos; cujus regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum dominum & vivificantem, ex patre procedentem, cum patre & filio coadorandum & conglorificandum: qui locutus est per sanctos prophetas. Et in unam catholicam & apostolicam ecclesiam. Confitemur unum baptisma in remissionem peccatorum,

A Θεοφίλακτος σεμνοτάτου τῆς νοτουαῖας τῶν ἀποστολικῶν καθέδρας, εἶπεν.

Κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν ὑμῶν κελεύσεις ἐμβὰς ἐκ τοῦ ἱερωτάτου σκρινίου κομίσας τὰ γεγραμμένα τῆς ἁγίας συνόδου, μὴ χρίσας ἔγω παρὸν τὰ παρεπιβάλλω.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιωτάτος καὶ μακαριώτατος πάπας τῆς τῶν Ρωμαίων ἁγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας εἶπεν.

Ἐκ τῆς παρουσιασθείσης βιβλίου ἐκλογῆς εἰδίας συνόδου τὰ δόγματα ἢ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ἡμῶν ἀδεκρωνιθήσεως, χειρὶ μαθητὴ & θεσπεσιμένα.

Καὶ λαβὼν Παχφίλος ὁ νοτουάριος ἀπολυόμενος τῆς ἀποστολικῆς θρόνου παρόντα πάντων, ἀνέγνω.

Ἐκθεσις πίστεως τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ πατέρων.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ποιητήν, & εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, τουτέστιν, ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρός, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα & οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἔγνετο τὰ τε τῶν οὐρανῶν, & τὰ τῆς γῆς. τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους & διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα & σαρκωθέντα, & ἐνανθρωπήσαντα, & παθόντα, & τριταῖον ἀναστάντα, & εἰς οὐρανοὺς ἀνελθόντα, & ἐξ οὐρανῶν ἐλευσόμενον & κρῖναι ζῶντας & νεκρούς. & εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. τοὺς δὲ λέγοντας ἦν ποτὲ ὅτε οὐ ἦν, ἢ ὅτι πρὶν γεννηθῆναι οὐκ ἦν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἑτέρας ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας, ἢ τρεπτὸν, ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ταύτας ἀναθεματίζει καθολικὴ & ἀποστολικὴ ἐκκλησία.

Ἐκθεσις πίστεως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθόντων ἁγίων πατρῶν.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ποιητήν, & εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τῆς πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, & οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἔγνετο, τὰ τε τῶν οὐρανῶν, & τὰ τῆς γῆς. τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, & σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου, & ἐνανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν, ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, & παθόντα, & ἀποθανόντα καὶ τεθέντα, & ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς & καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς, & πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρὸς. οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν πατρὶ & υἱῷ συναποδοξαζόμενον, & συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν ἁγίων προφητῶν. καὶ εἰς μίαν καθολικὴν & ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν. ὁμολογοῦμεν ἓν βάπτισμα,

εἰς

Anno Christi 649. Martinus P. I. Constans Imp. Lateranense. 250

ὃ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν & ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Κεφάλαια περὶ πίστεως τῶν μακαρίου Κυρίλλου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας κατὰ τὰ ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ τῶν πατρῶν.

α. Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ Θεὸν ὄντως τὸν Ἐμμανουὴλ & διὰ τοῦτο θεοτόκον τὴν ἁγίαν παρθένον· ὡς σαρκικῶς σάρκα γεννήσασα τὸν λόγον· ἀνάθεμα ἔστω.

β. Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἡνῶσθαι τὸν ἴδιον τοῦ πατρὸς λόγον ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου· ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ θεῖον ἄνδρα ὑπάρξαι, & τὴν θεῖαν ἐνδυσάμενον φύσιν τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου ἰδικῶς καὶ κυρίως ἀφωρισμένῃ, τοῦ δι' ἡμᾶς γεγενῆσθαι μὴν τὸ ὁν Θεὸ πατρὸς λόγῳ, ἀνάθεμα ἔστω.

γ. Εἴτις τολμᾷ λόγῳ τῷ θεοφόρῳ ἑνῶσιν τὸν Χριστὸν ἀγῷ μὲν μόνον θεὸν εἶναι καὶ ἀληθῶς υἱὸν ἐκ θεοῦ κατὰ φύσιν γεγενημένῃ λόγον· ἀεὶ ὑπάρχοντα ἐκ πατρὸς, ἀνάθεμα ἔστω.

δ. Εἴτις τολμᾷ λόγῳ θεοφόρῳ ἑνῶσιν τὸν Χριστὸν ἀγῷ μὲν μόνον θεὸν εἶναι καὶ ἀληθῶς υἱὸν ἐκ θεοῦ κατὰ φύσιν γεγενημένῃ λόγον· ἀεὶ ὑπάρχοντα ἐκ πατρὸς, ἀνάθεμα ἔστω.

ε. Εἴτις λέγει θεὸν ἀναστάντα τὸν Χριστὸν τὸν ἴδιον πατρὸς λόγον, & οὐχὶ ἐν μόνῳ τοῦ ἰδίου σώματος ἐγηγερκέναι τὸν θάνατον ἐν τῷ σταυρῷ· ἀνάθεμα ἔστω.

ϛ. Εἴτις λέγει θεὸν ἀναστάντα τὸν Χριστὸν τὸν ἴδιον πατρὸς λόγον, & οὐχὶ ἐν μόνῳ τοῦ ἰδίου σώματος ἐγηγερκέναι τὸν θάνατον ἐν τῷ σταυρῷ· ἀνάθεμα ἔστω.

ζ. Εἴτις λέγει θεὸν ἀναστάντα τὸν Χριστὸν τὸν ἴδιον πατρὸς λόγον, & οὐχὶ ἐν μόνῳ τοῦ ἰδίου σώματος ἐγηγερκέναι τὸν θάνατον ἐν τῷ σταυρῷ· ἀνάθεμα ἔστω.

η. Εἴτις τολμᾷ λέγειν τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐνδυσάμενον τὴν θεοῦ λόγου φύσιν, ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦντα τὸν θεὸν λόγον· ἀνάθεμα ἔστω.

θ. Εἴτις τὴν ἑνωθεῖσαν ἡμῖν θεὸν λόγον ἀξιοῖ ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦντα· ἀνάθεμα ἔστω.

ι. Εἴτις τὴν ἑνωθεῖσαν ἡμῖν θεὸν λόγον ἀξιοῖ ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦντα· ἀνάθεμα ἔστω.

ια. Εἴτις τὴν ἑνωθεῖσαν ἡμῖν θεὸν λόγον ἀξιοῖ ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦντα· ἀνάθεμα ἔστω.

ιβ. Εἴτις ὁμολογεῖ τὴν ἑνωθεῖσαν ἡμῖν θεὸν λόγον ἀξιοῖ ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦντα· ἀνάθεμα ἔστω.

ιγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ιθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κα. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

κθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λα. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

λθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μα. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

με. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

μθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ν. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

να. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

νθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξα. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξγ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξζ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξη. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ξθ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ο. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

οα. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

οβ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

ογ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

οδ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

οε. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ, ἢ ἀθετεῖ, ἢ ἀγνοῶν ἢ ἀθετῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

οϛ. Εἴτις τὴν τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐν Νικαίᾳ ἐκθεσιν ἀγνοῶν ἢ ἀγνοῶν ἐξουθενεῖ,

ipsum obstinamus, & non magis pro nobis fit, (nec enim indigeret obtatione, qui nescit peccatum,) anathema sit.

xi. Si quis non confitetur Domini carnem vivificam esse, & propriam ipsius Verbi, quod est ex Deo patre, sed ut altera quodam pratet ipsum, conjunctio ei secundum dignitatem, sive ut solam divinam inhabitationem habeat, & non magis vivificam, fuit dixi, quia dicit esse propria Verbi, quod omnia vivificare valet, anathema sit.

xii. Si quis non confitetur Dei Verbum passum esse carne, & crucifixum carne, & mortem gustasse carne, factum etiam primogenitum ex mortuis, secundum quod vita est & vivificans at Deus, anathema sit.

Definitio sanctæ Chiridonensis Synodi,

Ὅτι Θεὸς ἀγάπη· καὶ Καλὴν ἀσπάζεται.

Hæc ipse omnia ut certa & dilectissima ἐνεργοῦσιν τὸ βεβαίωσιν, τὸ σφρὶν & σωτήριον τῶν τῆς θείας χάριτος σύμβολον φέρε γὰρ τὸ πατρὸς & Υἱοῦ & τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκδόσεις τὸ πλεῖον, & τὸ κυρίε τῶν συνεπῴκησεν τῶν πάντα δεχομένος τοῦ πατρὸς. ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ τῆς ἀληθείας ἀδεῖτοῦ ἐπιγεγνῶσκε τὸ κήρυγμα, διὰ τὸ οἰκεῖον αἰρέτου τὰς κενοφωνίας ἀπέτικον, οἱ ἰδῷ, τὸ τ' δὶ ἡμᾶς τὰ κυείν οἰκονομίας μυστήριον φωσφόρῳ πολυπόνοις ἐκ, & ἀποτίθεν, ἐπὶ τ' παρθένε φωνὴ ἀπεφηνέτοι, οἱ δὲ, σὺν γυνὴν & κρίσιν ἐνεκα φωτὸς & μέσε ἐνεκ ρίφεν τὴν ταφὴν & τὸν θάνατον ἐκκλάντοντες & πλανῶνταὶ τὰ μυοῦχῶν, τὴ θείας φύσεν, τὴ σὺν χρόνῳ τεφατεύεβρον. διὰ τῶν πάσαν αὐτῆς ἀποκλείσασα & τὴν ἀληθείας μηχανὴν δεδομένῳ τὴ τεφὰ καὶ σύνα ἀγία & μεγάλη καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος τὸ τὴ κηρύγματος ἀπῶν ἀσάλαυν ἐκβαλόσκαν, ὡς μέτε ἀφαγκαμένῳ τὴ τοκεστὸν λέκε & ἀπὸ ἀγὼν πατρὸς τὴ τῶν μέτον ἀπεκρίνεν ἀφ' δὲ μὴ τὴν τὸ πάλμετ τὴ ἀλῶν μαχομένε ἐ' ἀγῶνα ὕστερον & ἀφ' ἧν ἐπὶ τὴς βασιλὶ δόξης πόλεως ἑκατὸν πεπίκοτα σωμεῖλ δότιον ἀγῶν πατρὸς πεεὶ τὴ τὸ πάλμετε ἡστὲ & ἀφοδοξέσαν χιρεῖ, ἐν ὁμοίνοι πάτρε ἡ νόμεραι, ἡ ὡ τὸ λόγον τὴν ἀφοδοξέσαν ἐπιστέφοντες, ἀλλὰ ἴδω πεεὶ τὰ ἀγὼν πάλμετε & ἀπὸ τὴν αὐτὴ ἐπεφανίεν ἀπόμεν τοφωνῶν μαρτυρίαις τρεφόνεστες. διὰ δὲ τῶν τὴ τῆς οἰκουμένε & ἀφοδοξέσε ἐπιγνῶσεν τὴν μυστήρε, & ψιλὰ τὰ ἀφοδοξέσαν ὁνόμα τὸ ἐκ τῆς ἀγίας παρθένε Μαρίας τὴ ὑβρτα αἰκαῖῶς λαμβάνε τὴν τὴ μακαρίε Κυρίλλε τὴ τὴς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἡρωμένε σωμεῖλ- σταυλόκαν & τὴν ἀγία Νεστόριε & ἀγία τὴς τὴ ἀκεπτῆς, ἀχρεῖόν ὡσε, ἐῦξεν, ὁ εἶπεν γὰρ καὶ τὴν Νεστορέε φρονεῖν & δόξε, ἡμεῖναι δὲ ἐν αὐτεῖαι ζῶν & σωτηρία σωμεῖλόν ζωτοῦνων τὴν ἐτοῦν. αἰε γὰρ τὴν ἐπεκτόνῶν τὴ τῆς μεγίστε καὶ πεφεβεῖστατε Ρώμης ἀφοδοξε τὴ ἀγωνιτὴν ἀγγελεσκόν Λεοντεῖν γνωφεῖσεν ὡρὸς τὸν ἁγίου ἐκέε φρόνοι δὲ λαλεῖσεν ἐν ἑκαστῳ τὴ Εὐαγγέλε κεχαίρε, ἀτε δὲ τὴ τὴ μεγάλαν Πέτρε ἀμόνῳ σωμεῖλ- ἀφίνεται, καὶ κοτὶ τὴν τὴν ὑπὸ τὴν ἀφοδοξέσαν κατὰ τὴν κεκοσμῶντω, εἰλόνοε σωμεῖρόστε πῆς τῆς

Anno Christi 649.

ἡμῖν ἀφοδοξέσαν δογμάτων βεβαίωσιν. τὰς τε γὰρ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴ τῆς οἰκονομίας δυνατὰ ἐν ἀγῶνεσι μυστήριον, φῶς ἀποτίτε ἐν τὴ πατρὶ καὶ τὴ μονογενοῦς πολλοῦς λέγων ἡ θεότητος, τὴ τὸν ἰεσοῦ ἀποθεστὰ σωτῆρα· ὡς τὸ ἐπὶ τὸν δὸν φύσεων τὴ Χριστὸ κρίσιν ἡ σὺν χρόνῳ ἐπιφοδεῖν ἐν δόξε. & τὸν, ἡμᾶν τὸν ἐίνας τὸν ἐκφέρεν ὑστὸ & ἀξ ἡμῶν. Θεὸς καὶ αὐτὸ τὸ δίκαιον μαρτύρ & φρεστοῦσ τὸν ἀξιωμάτων. & τὸν δὲν μὴν τὸ τὴ εὐφόνε φύσεν τὸν κυείν μυθδόντας μέν δὲ μὴ τὴν ἐνοῦν ἀκαπαλέστος, ἀνάθεμα ἔστω.

Ἐπειδὴ τὴν τὴς ἀγίας πατρόστε ἐίνε & ἀπὸ τὴν ὁμοιοθεῖν ἐν & λόγεσι ἡμῖν ἐστὶν Χριστὸ σωμάτων ἀπεστὰ ἐκδόσεσιν πλεῖον τὸν ἐστὶν & θεότητα, ἡ τὴν ἐστὶν & ἐκφόνεστότητι, Θεὸν ἀλήθεῖς, & ἀνθρωπὸ ἀληθῶς & ἀπὸ ἐκ ψυχῆς λογικῆς & σώματε, ὁμοούσιον τὴ πατρὶ κ' θεότητα, & ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κ' τὴν ἀνθρώπινον, κ' πάντα ὁμοιον ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας· πρὸ αἰώνων μὲν ἐκ τὴ πατρὸς γεννόμενον, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἡμερῶν δι' ἡμᾶς & διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Μαρίας τὴς παρθένε τὴς θεοτόκε, κ' ἀνθρωποτόκε· ἕνα, & ἐ αὐτὸν Χριστὸν υἱὸν μονογενῆ, ἐν δύο φύσεσι ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον· οὐδαμοῦ τὴς τῆς ἑνώσεως ἀφανιζομένε διὰ τὴν ἕνωσιν, ἀλλ' σωζομένε τὴν ἰδιότητα τὴ φύσεν, καὶ εἰς ἕν πρόσωπον & μίαν ὑπόστασιν συνδραμόντε, οὐκ εἰς δύο μεριζόμενον & διαιρούμενον, ἀλλ' ἕνα & τὸν αὐτὸν μονογενῆ Θεὸν λόγον, κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καθάπερ ἀνωθεν οἱ προφῆται περὶ αὐτοῦ, καὶ ἡμᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξεπαίδευσε, καὶ τὸν πατρῶν ἡμῖν ἐκφόνεσε σύμβολον. τοῦτον τοίνυν καὶ τὰς τῶν πατέρων ἡμῶν ἀκολουθίας & ἐπιμελείας παρ' ἡμῖν ἐκτυπωθέντων, ὅμοιον ἡ ἡμῖν καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἐῤῥωμένοι μηδὲν ἀφαιρεῖν ἢ προσθεῖναι τῆς ἀληθοῦς τῆς ἐκείνου πίστεως, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐφάνεν, ἡ σωτηρίθεσαι, φρονεῖν, ἡ διδάσκειν ἐτέρως· τὰς δὲ ἀποπλανῶντας & σωτηρίθεσα τὸν ἐτέρα, ἢ νόμῳ κρατομένῳ, ἢ διδάσκοντα & ἀφοδοξέσαν ἐτερον σύμβολον τὸν τῶν πίστεων ἐκείνῳ τὸν ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι & ἐν τῷ ἁγίᾳ καθολικῇ & ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ· τὸν τὴν ἀνάθεμα εἶναι τὸν ἐξ ἀλλοτρίων τὴ ἀληθείας ἡ ἐπιμελείας & ἐπιμελείας παρ' ἡμῖν ἐκτυπωθέντων, ὡς ἀνάθεμα ἔστω· τὸν τὴ

III. Si quis dicit alium esse Deum Verbum, qui miracula fecit, & alium Christum, qui passus est, vel Deum verbum cum Christo effe dicit, quando ex multeplex nascebatur, vel in ipsa esse ut alterum in altero, & non unum eundem dominum nostrum Jesum Christum, Dei Verbum incarnatum, & hominem factum, atque ejusdem miracula & passiones, quas ponte passus est carne, talis anathema sit.

IV. Si quis dicit secundum gratiam, vel secundum operationem, vel secundum dignitatem, vel secundum æqualitatem honoris, vel secundum auctoritatem, aut relationem, aut effectum, aut virtutem, aut dignitatem Dei verbi ad hominem factam esse, aut secundum bonam voluntatem: quali quod placuit Deo verbo homo, quia bene visum est ei de ipso, sicut Theodorus infanicus dicit: ut fecundum solam nominis similitudinem, quam Graci homonymiam vocant, per quam Nestoriani Deum verbum filium & Christum vocantes, & hominem separatim Christum & filium nominantes, & duas personas manifeste dicentes, per solam nominationem, & honorem, & dignitatem, & adorationem, unam personam & unum Christum confingunt dicere, fed non confitentur, sicut fanctiores docuerunt, unitatem Dei verbi ad carnem animatam anima rationali & intellectuali secundum compositionem, id est, secundum subsistentiam factam, & propriete unam esse subsistentiam, qui est dominus noster Jesus Christus, unam de sancta Trinitate, talis anathema sit. Eum enim multis modis unitas intelligitur, aliqui, quibus pietatem Apollinaris & Eutychetis sequuntur, interpositionem eorum quæ convenienti colentes, unitionem secundum confusionem prædicant. Theodori autem & Nestorii sequaces divisione gaudentes, verbalem unitatem introducunt. Sancta vero Dei ecclesia utrisque perdidit impietatem cijciens, unitionem Dei verbi ad carnem secundum compositionem confitetur, quod est secundum subsistentiam. Unitio enim per compositionem in mysterio Christi non solum inconfusa ex quo convenitur, conferat, sed nec divisionem, fugit.

V. Si quis unam subsistentiam dominnostri Jesu Christi unigenitiqui, tanquam sufficiptentem multarum subsistentiarum significationem, & propterea conatur introducere in mysterio Christi duas subsistentias vel personas, & ab eo introducitur duabus personis, unam personam dicit per dignitatem, & honorem, & adorationem, sicut Theodorus & Nestorius infanientes confcriperunt, & calomniantur, sanctam Chalcedonensem synodum, tanquam secundum hanc impiissimum intellectum usam unam subsistentiæ vocabulo, fed non confiteatur Dei verbum carni secundum subsistentiam unitam, & propterea unam esse subsistentiam vel unam personam, & ita sanctam Chalcedonensem synodum unam subsistentiam domini nostri Jesu Christi confiteri, talis anathema sit. Quia quidem adjectionem personæ vel subsistentiæ sanctæ synodus fecerit, & incarnatus unus de eadem Trinitate Deo verbo.

VI. Si quis absolve, & non vere, duo spiritum eem dicit sanctam gloriosam semper virginem

Μκρέας ἢ κατὰ ἀνάφορὰν ὡς ἀυξήσαν υἱὸν Θεοῦ λόγον, ἀλλ' ἁγίᾳ τῇ θεᾷ λόγῳ σαρκωθέντος ἀξιῶν τὸν ἀνάφορομβὸς δὲ καὶ ἑκάστας τὰς τῶν ἀνθρώπων γνωρίσεις εἰς τὸν θεῖον λόγον ὡς ἐν σιωπῇ τὸν ἀνθρωπον γνωρίζῃ, & σωφρονεῖν τοῦ ἁγίου & Καλχηδονείου σύνοδον καὶ τοῦτον τὸν ἀτιθέν ἐστιν ὅτι καὶ ἐν θεῖᾳ ἕνωσιν ἐποιήσε τοιοῦτον τοῦ σαρκὸν ὁ ἐστι ἀνθρωπότητον ἑνῶν κατὰ ὑπόστασιν ὡς τὰ Χριστὸ μὴ ὄντα θεῖα, ἀλλὰ μὴ κυρίως & κατὰ ἀλήθειαν θεοῦ ἀνὰ ὁμολογεῖ ἐκ τὸ ἑαυτὸ ἀλίσκε ἐκ τὰ πατρὸς γεννηθέντα θεὸν λόγον ἐν ἑ ἐστιν τὰ φύσει, ὡς ἀνθρωπὸν ἐν τὰ ἀνθρωπότητα ἑνῶν ἐν τὰ ὑπόστασιν, ἀφθόρῳ δὲ μάλιστα ἑκατέρας τῶν φύσεῖν, ἑνώσεν σαρκὶ νοερᾷ τῆς λόγον. ἐκὸ καὶ ἐκ ἐστὶ ὁ Χριστὸς θεὸς καὶ ἀνθρωπος ὁ αὐτὸς, ὁμοούσιος τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. ἐκὸ ὁ γὰρ τὸν ἑνὸς μέρος ὑπερῶν τὸν τοῦ ἡμῶν τὸν τῆς τῶν ἀνθρώπων, τὴν τῶν ἀλογικῶν μυστηρίου τὸ Χριστὸ ἀποτέρεται & ἀνθρωπαπτὰ κὰ θεὸν ἐκκλησία.

VII. Si quis adorari in duabus naturis dicit Christum, ex quo duas adorationes introducunt, semotim Deo verbo, & semotim homini: aut si quis ad percempionem carnis, aut ad confusionem deitatis & humanitatis, unam naturam five effentiam commentantem portentofe dicens, fe adorat Christum, fed non una adoratione Deum verbum incarnatum cum ejus carne adorat, juxta quod fanctæ Dei

A Mariam, aut per relationem tanquam hominc puro nato, fed non Deo verbo ex ea incarnato, fed relata fecundum illos hominis natitivate in Deum verbum, tanquam cohærens nascenti homini & criminatur fanctam Chalcedonensem synodum, tanquam secundum eundem dicentem impium intellectum, a Theodoro commentatum, Dei genitricem virginem affirentem: aut si quis hominis genitricem vocat eam, aut Christi genitricem, utpote Christo non existente Deo, & non specialiter & secundum veritatem Dei genitricem eandem confitetur, ab eo quod anathematizatur Deum verbum, in ultimis diebus ex ea incarnatus & natus est, atque ita pie sanctam Chalcedonensem synodum Dei genitricem eam confiteri, talis anathema sit.

VII. Si quis in duabus naturis dicens, non ut in deitate & humanitate, unum dominum nostrum Jesum Christum cognosci confiteri, ut per hoc significet differentiam naturarum, ex quibus inconfuse ineffabili unitas facta est, neque verbo in naturam carnis transiperato, neque carne ad verbi naturam translata, (quæ etenim utrumque quod est secundum naturam, & poſt factam unitatem secundum subsistentiam) fed in divisione per partem hujusmodi subsistpit vocem in mysterio Christi, aut numerum naturarum confitens in uno codemque domino nostro Jesu Christo, Deo verbo incarnato, & non tantumnodo contemplatione differentiam eorum accipit, ex quibus & compositus est, non interempta, propter unitionem, (quas unitiones utrique, & per unum utraque) fed propteres numero utitur, tanquam divisas & proprias subsistentiæ consistentes naturas, talis anathema sit.

VIII. Si quis ex duabus naturis, deitate & humanitate confitens unitionem fuile, vel unam naturam Dei verbi incarnatam dicit, non in hoc fic hac voces intelligit, sicut sanctæ patres docuerunt, quod ex divina natura & humana unitione secundum subsistentiam facta, unus Christus factus est, sed ex hujusmodi voebus unam naturam five subsistentiam deitatis & carnis Christi introducere conatur, talis anathema sit. Secundum subsistentiam enim dicentes carnis unigenitum verbum unitum esse, non confusionem quamdam adinvicem naturum factam fuisse dicimus, magis autem manente utraque hoc quod est, unitum esse carni intelligimus verbum: pro quo & unus est Christus, idem Deus & homo, consubstantialis patri fecundum deitatem, & consubstantialis nobis idem secundum humanitatem. Similiter etiam & eos qui per partes dividunt, vel incidunt & contendunt disponsationis mysterium avertitur & anathematizat catholica Dei ecclesia.

IX. Si quis adorari in duabus naturis dicit Christum, ex quo duas adorationes introducunt, semotim Deo verbo, & semotim homini: aut si quis ad percempionem carnis, aut ad confusionem deitatis & humanitatis, unam naturam five effentiam commentantem portentofe dicens, fe adorat Christum, fed non una adoratione Deum verbum incarnatum cum ejus carne adorat, juxta quod fanctæ Dei

Actio VIII. Sect. IV. Dei ecclesiæ ab initio traditam fit, talis anathema fit.

12. Si quis non confitetur crucifixum carne dominum nostrum Jesum Christum, Deum esse verum & dominum gloriæ, & unum sanctæ Trinitatis, talis anathema fit.

13. Si quis non anathematizat Arium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, Nestorium, Eutychem & Origenem, cum impiis eorum conscriptis, & omnes alios hæreticos, qui condemnati & anathematizati sunt a sancta Dei catholica & apostolica ecclesia, vel prædictis sanctis quatuor conciliis, sed & eos qui similia cum prædictis hæreticis fuerunt aut fapere nolcuntur, & usque ad finem permanferunt in propria impietate, talis anathema fit.

14. Si quis defendit Theodorum impiissimum Mopsuestienum, qui dixit, alium esse Deum verbum, & alium Christum, ex passionibus animæ & concupiscentiis molestatum, & a malis paulatim separatum fe, & ita ex promotione operum melioratum, & ex vitæ conversatione incontaminatum constitutum, tanquam potum hominem baptizari in nomine domini Patris & Filii & Spiritus sancti, & per baptismum gratiam sancti Spiritus accipere, & adoptionem meruisse, & ad similitudinem imperialis imaginis in persona Dei verbi adorari, & post resurrectionem inconvertibilem secundum intellectum & fine peccato penitus factum; & iterum dicente eodem impiissimo Theodoro, utitionem Dei verbi ad Christum talem factam fuisse, qualem dicit apostolus in matrimonio: *Erunt duo in carne una*: & super alias innumerabiles ejus blasphemias præsumente dicere, quod post resurrectionem fastidiens dominus in discipulos fuos, & dicens: *Accipite Spiritum Sanctum*; non dedit eis Spiritum sanctum, sed tantum *insufflavit* eis. Hic autem & confessionem Thomæ, quam dum palparet manum vel latus domini post resurrectionem, per quam dixit, dominus meus & Deus meus; afferunt non fuisse dictam de Christo, sed Thomæ. Non enim esse cum Deum dicit, sed in miraculo resurrectionis obstupefactum Thomam, glorificare Deum qui suscitavit Christum: quod autem pejus est, quosdam & interpretatione facta ab eo fili adoptionem, quasi in interpretatione comparandi sidem Theodoro Christum Platonis; vel Manichæo, & Epicuro & Marcioni, dicit: Quia licet unusquisque illorum inventionem proprium sectam, discipulos fuos fecit nominari Platonicos, & Manichæos, & Epicureos, & Marcionitas: simili modo & Christo invenisse sectam, ex ipsa Christianos vocari. Si quis igitur defendit prædictum impiissimum Theodorum, vel impia ejus conscripta, in quibus tam prædicta & alias innumerabiles blasphemias evomuit adversus magnum Deum & salvatorem nostrum Jesum Christum, & non anathematizat eum, vel impia ejus conscripta, & omnes qui susceperunt aut defendant eum, aut dicentes recte eum exposuisse, & eos qui pro ipso scripserunt, & similia ei sapiunt, aut pro eo scribunt, vel ejus impiis conscriptis, & eos qui similia ei sapiunt, aut sapuerunt abhinc usque, & usque ad finem permanferunt

Anno Christi 680.

Ἐκ θεοῦ ἐκκλησία περιελεῖν δέ ἐξοχῆς, ὁ πιστὸν Θεοῦ ἀπόστολος ἐν

ι. Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ τὸν ἐνανθρωπήσαντα σαρκὶ λόγον ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ κόρης τὸν βόθρον ἐκ ἐπὶ τὸν ἄγκιστρον τοῦ ὄφεως, ὁ πιστὸν ἀπόστολος ἐν

ιβ. Εἴτις μὴ ἀναθεματίζει Ἄριον, Εὐνόμιον, Μακεδόνιον, Ἀπολινάριον, Νεστόριον, Εὔτυχέν τε καὶ Ὠριγένην, μετὰ τῶν ἀντιβόλων αὐτῶν συγγραμμάτων & τὰς ἀλόκους ἁπάντων αἱρετικῶν τὰς καταδεδικασμένας ὑπὸ τῆς ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, & τῶν ἁγιοφόρων εἰδῶν τοῦ πρώτου συνόδου, & τὰς τὸν ὁμοῦ τῷ ἀφρονεῖν ἀδίκου αἱρετικῶν φρονήματος τὸ φρονοῦντας & μέχρι τέλους τῆς οἰκείας ἀσεβείας ἐμμένοντας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

ιδ. Εἴτις ἀντιτιθεῖ Θεόδωρον τὸν ἀσεβῆ τὸ Μοψουεστίας τὸ ὀστόκτα ἄλλον τὸ Θεὸν λόγον & ἄλλον τὸ Χριστὸν τὸν παθῶν ψυχῆς & τῆ τροκοπῆ τῶν ἀμείνων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν χωρεῖν & βελτιοῦν τὸν ἐν ἀρετοῖς ἐργῶν πλεονάζοντα, & ἐν πολιτείας ἀμωμον καὶ μὴ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀνδρικὸν βαπτισθῆναι τὸν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς & υἱοῦ & ἁγίου πνεύματος, & διὰ τῆς ἀξίας τὴν χάριν τὸ υἱοθεσίας λαβεῖν, ὑποτίθεις ἀνθρωπῶν & κατ' ἐικόνα βασιλικῆς κλέος εἰς ἀρόνωσιν τὸ Θεοῦ λόγου προσκυνεῖσθαι & μὴ τὴν κατὰ σάρκα τὸ ἑνώσεως & ἀναμάρτητον, καὶ πάντῃ γνῶσιν & τέλειον ἐφρόνησε τὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ, τὴν ὁμοῦ τὸ θεὸ λόγον πρὸς τὸ Χριστὸν πνεῦμα γεγῆσθαι, οἷον ἐστὶν ὁ ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικὸς ἐρωτικὰ εἰδὸς τὸ ἑνώσεως εἰπεῖν *Ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*: & ἐπὶ πολλαῖς ἄλλαις ἀπόρροιαις· ἀυτὸ βλασφημίας πολυμόρφους εἰπεῖν ὅτι μὴ τὴν ἀπόστολον βλασφήσεν ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς εἰ τὸν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἡ δὲ ἐμπνεῦσαν αὐτοῖς τοῦ μὲν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἀλλὰ τὸν ἀγγέλου τὸν ἐν ἐμοὶ λαλοῦντα. ὅτου δὲ & ὁ ἀμολογῶν θεμεῖ τὸ τῆ ψηλαφήσει τὴ χειρῶν & τὴ πλευρᾶς τὸ κυρίου μὴ ἐκ ἐπιστεύω, τὸ ἀπόστολον & θεὸν ἀνεῖν τὸ μὴ ἐφρόνησε τὸ Χριστὸ, & τὴ ἀφῆ τὸ ἀγγέλου· ἀλλ' ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν, οὐκ ἔστι τὸ ἀφῆ θεοῦ τὸ ἀπόστολον ἐκπλαγῆναι θαυμάζοντα τὸν θεὸν τὸν ἐγείραντα τὸν Χριστὸν. τὸ δὲ χῆρος ὅτι ὁ τῆ τὴ ἀφῆ τὸν θεὸ ἀποτελῶν γνωσθῆς καὶ αὐτὸ δόξεν ἐμείωνα συγκρίνων ὁ αὐτὸς θεόγνως τὸ Χριστὸ Πλάτων & Μανιχαῖος & Ἐπίκουρος & Μαρκίων, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἕκαστος τὸ ἐξαιρέτου εὑρεσίν θέμενα τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐθνικὰ καλεῖσθαι Πλατωνικὸς καὶ Μανιχαῖος & Ἐπικουρεῖος, & Μαρκιωνῖτὰς· τὸν ὁμοῦ τρόπον & τὸ Χριστὸ ἀμφιβόλ οἰκεῖον τὸ λόγων, & αὐτὰ τοὺς Χριστιανὸς καλεῖσθαι. εἴτις τοίνυν ἀντιφωνεῖ τὸ εἰρηκότα ἀτόκοντα Θεοδώρου, καὶ τὴ ἀτεβῆ αὐτοῦ συγγραμμάτων, ἃ οὐ τὸ τὴ ὑμνῆσις καὶ ἄλλας ἀνόμους βλασφημίας ἐξέχεε κ' τὸ ἀγιοφόρου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὸν αὐτὸν & τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, & ἀνάθεμα τὸν ἀναγράψας ἢ καὶ ἐκδεξάμενος αὐτοῦ ἢ λέγοντας ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκδέξασθαι, & τοὺς χαιρόντας ἀεὶ αὐτῷ & τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ φρονοῦντας ἢ καὶ τὴ χρόνοτας ἄχρι αὐτῷ καὶ τὴ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα καὶ τὰς τὴ ὁμοῦ αὐτοῦ φρονοῦντας ἢ φρόνησε αὐτοῦ τοῦτον τὴ μέχρι τέλους ἐμμένοντας τὴ ἀσεβείας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Anno Christi 680.

Ἐκ τῆς ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τὸν ἀπόστολον τὸν ἐν ἁγίοις πνεύματος τὸν ἀνάθεμα ἔστω.

ιε. Εἴτις ἀντιτιθεῖ τὴ ἀσεβῆ τὸ Μοψουεστίας τὸ ὀστόκτα ἄλλον τὸ Θεὸν λόγον & ἄλλον τὸ Χριστὸν τὸν παθῶν ψυχῆς & τῆ τροκοπῆ τῶν ἀμείνων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν χωρεῖν & βελτιοῦν τὸν ἐν ἀρετοῖς ἐργῶν πλεονάζοντα, & ἐν πολιτείας ἀμωμον καὶ μὴ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀνδρικὸν βαπτισθῆναι τὸν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς & υἱοῦ & ἁγίου πνεύματος, & διὰ τῆς ἀξίας τὴν χάριν τὸ υἱοθεσίας λαβεῖν, ὑποτίθεις ἀνθρωπῶν & κατ' ἐικόνα βασιλικῆς κλέος εἰς ἀρόνωσιν τὸ Θεοῦ λόγου προσκυνεῖσθαι & μὴ τὴν κατὰ σάρκα τὸ ἑνώσεως & ἀναμάρτητον, καὶ πάντῃ γνῶσιν & τέλειον ἐφρόνησε τὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ, τὴν ὁμοῦ τὸ θεὸ λόγον πρὸς τὸ Χριστὸν πνεῦμα γεγῆσθαι, οἷον ἐστὶν ὁ ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικὸς ἐρωτικὰ εἰδὸς τὸ ἑνώσεως εἰπεῖν *Ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*: & ἐπὶ πολλαῖς ἄλλαις ἀπόρροιαις· ἀυτὸ βλασφημίας πολυμόρφους εἰπεῖν ὅτι μὴ τὴν ἀπόστολον βλασφήσεν ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς εἰ τὸν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἡ δὲ ἐμπνεῦσαν αὐτοῖς τοῦ μὲν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἀλλὰ τὸν ἀγγέλου τὸν ἐν ἐμοὶ λαλοῦντα. ὅτου δὲ & ὁ ἀμολογῶν θεμεῖ τὸ τῆ ψηλαφήσει τὴ χειρῶν & τὴ πλευρᾶς τὸ κυρίου μὴ ἐκ ἐπιστεύω, τὸ ἀπόστολον & θεὸν ἀνεῖν τὸ μὴ ἐφρόνησε τὸ Χριστὸ, & τὴ ἀφῆ τὸ ἀγγέλου· ἀλλ' ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν, οὐκ ἔστι τὸ ἀφῆ θεοῦ τὸ ἀπόστολον ἐκπλαγῆναι θαυμάζοντα τὸν θεὸν τὸν ἐγείραντα τὸν Χριστὸν. τὸ δὲ χῆρος ὅτι ὁ τῆ τὴ ἀφῆ τὸν θεὸ ἀποτελῶν γνωσθῆς καὶ αὐτὸ δόξεν ἐμείωνα συγκρίνων ὁ αὐτὸς θεόγνως τὸ Χριστὸ Πλάτων & Μανιχαῖος & Ἐπίκουρος & Μαρκίων, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἕκαστος τὸ ἐξαιρέτου εὑρεσίν θέμενα τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐθνικὰ καλεῖσθαι Πλατωνικὸς καὶ Μανιχαῖος & Ἐπικουρεῖος, & Μαρκιωνῖτὰς· τὸν ὁμοῦ τρόπον & τὸ Χριστὸ ἀμφιβόλ οἰκεῖον τὸ λόγων, & αὐτὰ τοὺς Χριστιανὸς καλεῖσθαι. εἴτις τοίνυν ἀντιφωνεῖ τὸ εἰρηκότα ἀτόκοντα Θεοδώρου, καὶ τὴ ἀτεβῆ αὐτοῦ συγγράμματων, ἃ οὐ τὸ τὴ ὑμνῆσις καὶ ἄλλας ἀνόμους βλασφημίας ἐξέχεε κ' τὸ ἀγιοφόρου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὸν αὐτὸν & τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, & ἀνάθεμα τὸν ἀναγράψας ἢ καὶ ἐκδεξάμενος αὐτοῦ ἢ λέγοντας ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκδέξασθαι, & τοὺς χαιρόντας ἀεὶ αὐτῷ & τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ φρονοῦντας ἢ καὶ τὴ χρόνοτας ἄχρι αὐτῷ καὶ τὴ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα καὶ τὰς τὴ ὁμοῦ αὐτοῦ φρονοῦντας ἢ φρόνησε αὐτοῦ τοῦτον τὴ μέχρι τέλους ἐμμένοντας τὴ ἀσεβείας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Anno Christi 680.

Ἐκ τῆς ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τὸν ἀπόστολον τὸν ἐν ἁγίοις πνεύματος τὸν ἀνάθεμα ἔστω.

ιζ. Εἴτις ἀντιτιθεῖ τὴ ἀσεβῆ τὸ Μοψουεστίας τὸ ὀστόκτα ἄλλον τὸ Θεὸν λόγον & ἄλλον τὸ Χριστὸν τὸν παθῶν ψυχῆς & τῆ τροκοπῆ τῶν ἀμείνων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν χωρεῖν & βελτιοῦν τὸν ἐν ἀρετοῖς ἐργῶν πλεονάζοντα, & ἐν πολιτείας ἀμωμον καὶ μὴ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀνδρικὸν βαπτισθῆναι τὸν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς & υἱοῦ & ἁγίου πνεύματος, & διὰ τῆς ἀξίας τὴν χάριν τὸ υἱοθεσίας λαβεῖν, ὑποτίθεις ἀνθρωπῶν & κατ' ἐικόνα βασιλικῆς κλέος εἰς ἀρόνωσιν τὸ Θεοῦ λόγου προσκυνεῖσθαι & μὴ τὴν κατὰ σάρκα τὸ ἑνώσεως & ἀναμάρτητον, καὶ πάντῃ γνῶσιν & τέλειον ἐφρόνησε τὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ, τὴν ὁμοῦ τὸ θεὸ λόγον πρὸς τὸ Χριστὸν πνεῦμα γεγῆσθαι, οἷον ἐστὶν ὁ ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικὸς ἐρωτικὰ εἰδὸς τὸ ἑνώσεως εἰπεῖν *Ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*: & ἐπὶ πολλαῖς ἄλλαις ἀπόρροιαις· ἀυτὸ βλασφημίας πολυμόρφους εἰπεῖν ὅτι μὴ τὴν ἀπόστολον βλασφήσεν ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς εἰ τὸν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἡ δὲ ἐμπνεῦσαν αὐτοῖς τοῦ μὲν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἀλλὰ τὸν ἀγγέλου τὸν ἐν ἐμοὶ λαλοῦντα. ὅτου δὲ & ὁ ἀμολογῶν θεμεῖ τὸ τῆ ψηλαφήσει τὴ χειρῶν & τὴ πλευρᾶς τὸ κυρίου μὴ ἐκ ἐπιστεύω, τὸ ἀπόστολον & θεὸν ἀνεῖν τὸ μὴ ἐφρόνησε τὸ Χριστὸ, & τὴ ἀφῆ τὸ ἀγγέλου· ἀλλ' ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν, οὐκ ἔστι τὸ ἀφῆ θεοῦ τὸ ἀπόστολον ἐκπλαγῆναι θαυμάζοντα τὸν θεὸν τὸν ἐγείραντα τὸν Χριστὸν. τὸ δὲ χῆρος ὅτι ὁ τῆ τὴ ἀφῆ τὸν θεὸ ἀποτελῶν γνωσθῆς καὶ αὐτὸ δόξεν ἐμείωνα συγκρίνων ὁ αὐτὸς θεόγνως τὸ Χριστὸ Πλάτων & Μανιχαῖος & Ἐπίκουρος & Μαρκίων, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἕκαστος τὸ ἐξαιρέτου εὑρεσίν θέμενα τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐθνικὰ καλεῖσθαι Πλατωνικὸς καὶ Μανιχαῖος & Ἐπικουρεῖος, & Μαρκιωνῖτὰς· τὸν ὁμοῦ τρόπον & τὸ Χριστὸ ἀμφιβόλ οἰκεῖον τὸ λόγων, & αὐτὰ τοὺς Χριστιανὸς καλεῖσθαι. εἴτις τοίνυν ἀντιφωνεῖ τὸ εἰρηκότα ἀτόκοντα Θεοδώρου, καὶ τὴ ἀτεβῆ αὐτοῦ συγγράμματων, ἃ οὐ τὸ τὴ ὑμνῆσις καὶ ἄλλας ἀνόμους βλασφημίας ἐξέχεε κ' τὸ ἀγιοφόρου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὸν αὐτὸν & τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, & ἀνάθεμα τὸν ἀναγράψας ἢ καὶ ἐκδεξάμενος αὐτοῦ ἢ λέγοντας ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκδέξασθαι, & τοὺς χαιρόντας ἀεὶ αὐτῷ & τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ φρονοῦντας ἢ καὶ τὴ χρόνοτας ἄχρι αὐτῷ καὶ τὴ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα καὶ τὰς τὴ ὁμοῦ αὐτοῦ φρονοῦντας ἢ φρόνησε αὐτοῦ τοῦτον τὴ μέχρι τέλους ἐμμένοντας τὴ ἀσεβείας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Anno Christi 680.

Ἐκ τῆς ἁγίας καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τὸν ἀπόστολον τὸν ἐν ἁγίοις πνεύματος τὸν ἀνάθεμα ἔστω.

ιη. Εἴτις ἀντιτιθεῖ τὴ ἀσεβῆ τὸ Μοψουεστίας τὸ ὀστόκτα ἄλλον τὸ Θεὸν λόγον & ἄλλον τὸ Χριστὸν τὸν παθῶν ψυχῆς & τῆ τροκοπῆ τῶν ἀμείνων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν χωρεῖν & βελτιοῦν τὸν ἐν ἀρετοῖς ἐργῶν πλεονάζοντα, & ἐν πολιτείας ἀμωμον καὶ μὴ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀνδρικὸν βαπτισθῆναι τὸν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς & υἱοῦ & ἁγίου πνεύματος, & διὰ τῆς ἀξίας τὴν χάριν τὸ υἱοθεσίας λαβεῖν, ὑποτίθεις ἀνθρωπῶν & κατ' ἐικόνα βασιλικῆς κλέος εἰς ἀρόνωσιν τὸ Θεοῦ λόγου προσκυνεῖσθαι & μὴ τὴν κατὰ σάρκα τὸ ἑνώσεως & ἀναμάρτητον, καὶ πάντῃ γνῶσιν & τέλειον ἐφρόνησε τὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ, τὴν ὁμοῦ τὸ θεὸ λόγον πρὸς τὸ Χριστὸν πνεῦμα γεγῆσθαι, οἷον ἐστὶν ὁ ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικὸς ἐρωτικὰ εἰδὸς τὸ ἑνώσεως εἰπεῖν *Ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*: & ἐπὶ πολλαῖς ἄλλαις ἀπόρροιαις· ἀυτὸ βλασφημίας πολυμόρφους εἰπεῖν ὅτι μὴ τὴν ἀπόστολον βλασφήσεν ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς εἰ τὸν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἡ δὲ ἐμπνεῦσαν αὐτοῖς τοῦ μὲν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἀλλὰ τὸν ἀγγέλου τὸν ἐν ἐμοὶ λαλοῦντα. ὅτου δὲ & ὁ ἀμολογῶν θεμεῖ τὸ τῆ ψηλαφήσει τὴ χειρῶν & τὴ πλευρᾶς τὸ κυρίου μὴ ἐκ ἐπιστεύω, τὸ ἀπόστολον & θεὸν ἀνεῖν τὸ μὴ ἐφρόνησε τὸ Χριστὸ, & τὴ ἀφῆ τὸ ἀγγέλου· ἀλλ' ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν, οὐκ ἔστι τὸ ἀφῆ θεοῦ τὸ ἀπόστολον ἐκπλαγῆναι θαυμάζοντα τὸν θεὸν τὸν ἐγείραντα τὸν Χριστὸν. τὸ δὲ χῆρος ὅτι ὁ τῆ τὴ ἀφῆ τὸν θεὸ ἀποτελῶν γνωσθῆς καὶ αὐτὸ δόξεν ἐμείωνα συγκρίνων ὁ αὐτὸς θεόγνως τὸ Χριστὸ Πλάτων & Μανιχαῖος & Ἐπίκουρος & Μαρκίων, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἕκαστος τὸ ἐξαιρέτου εὑρεσίν θέμενα τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐθνικὰ καλεῖσθαι Πλατωνικὸς καὶ Μανιχαῖος & Ἐπικουρεῖος, & Μαρκιωνῖτὰς· τὸν ὁμοῦ τρόπον & τὸ Χριστὸ ἀμφιβόλ οἰκεῖον τὸ λόγων, & αὐτὰ τοὺς Χριστιανὸς καλεῖσθαι. εἴτις τοίνυν ἀντιφωνεῖ τὸ εἰρηκότα ἀτόκοντα Θεοδώρου, καὶ τὴ ἀτεβῆ αὐτοῦ συγγράμματων, ἃ οὐ τὸ τὴ ὑμνῆσις καὶ ἄλλας ἀνόμους βλασφημίας ἐξέχεε κ' τὸ ἀγιοφόρου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὸν αὐτὸν & τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, & ἀνάθεμα τὸν ἀναγράψας ἢ καὶ ἐκδεξάμενος αὐτοῦ ἢ λέγοντας ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκδέξασθαι, & τοὺς χαιρόντας ἀεὶ αὐτῷ & τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ φρονοῦντας ἢ καὶ τὴ χρόνοτας ἄχρι αὐτῷ καὶ τὴ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα καὶ τὰς τὴ ὁμοῦ αὐτοῦ φρονοῦντας ἢ φρόνησε αὐτοῦ τοῦτον τὴ μέχρι τέλους ἐμμένοντας τὴ ἀσεβείας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Actio VIII. Sect. V.

ιθ. Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ τὴ ἀσεβῆ τὸ Μοψουεστίας τὸ ὀστόκτα ἄλλον τὸ Θεὸν λόγον & ἄλλον τὸ Χριστὸν τὸν παθῶν ψυχῆς & τῆ τροκοπῆ τῶν ἀμείνων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν χωρεῖν & βελτιοῦν τὸν ἐν ἀρετοῖς ἐργῶν πλεονάζοντα, & ἐν πολιτείας ἀμωμον καὶ μὴ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀνδρικὸν βαπτισθῆναι τὸν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς & υἱοῦ & ἁγίου πνεύματος, & διὰ τῆς ἀξίας τὴν χάριν τὸ υἱοθεσίας λαβεῖν, ὑποτίθεις ἀνθρωπῶν & κατ' ἐικόνα βασιλικῆς κλέος εἰς ἀρόνωσιν τὸ Θεοῦ λόγου προσκυνεῖσθαι & μὴ τὴν κατὰ σάρκα τὸ ἑνώσεως & ἀναμάρτητον, καὶ πάντῃ γνῶσιν & τέλειον ἐφρόνησε τὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ, τὴν ὁμοῦ τὸ θεὸ λόγον πρὸς τὸ Χριστὸν πνεῦμα γεγῆσθαι, οἷον ἐστὶν ὁ ἀπόστολος ἐπὶ ἀνδρὸς & γυναικὸς ἐρωτικὰ εἰδὸς τὸ ἑνώσεως εἰπεῖν *Ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*: & ἐπὶ πολλαῖς ἄλλαις ἀπόρροιαις· ἀυτὸ βλασφημίας πολυμόρφους εἰπεῖν ὅτι μὴ τὴν ἀπόστολον βλασφήσεν ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς εἰ τὸν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἡ δὲ ἐμπνεῦσαν αὐτοῖς τοῦ μὲν ἁγίου πνεῦμα ἀγίου, ἀλλὰ τὸν ἀγγέλου τὸν ἐν ἐμοὶ λαλοῦντα. ὅτου δὲ & ὁ ἀμολογῶν θεμεῖ τὸ τῆ ψηλαφήσει τὴ χειρῶν & τὴ πλευρᾶς τὸ κυρίου μὴ ἐκ ἐπιστεύω, τὸ ἀπόστολον & θεὸν ἀνεῖν τὸ μὴ ἐφρόνησε τὸ Χριστὸ, & τὴ ἀφῆ τὸ ἀγγέλου· ἀλλ' ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν, οὐκ ἔστι τὸ ἀφῆ θεοῦ τὸ ἀπόστολον ἐκπλαγῆναι θαυμάζοντα τὸν θεὸν τὸν ἐγείραντα τὸν Χριστὸν. τὸ δὲ χῆρος ὅτι ὁ τῆ τὴ ἀφῆ τὸν θεὸ ἀποτελῶν γνωσθῆς καὶ αὐτὸ δόξεν ἐμείωνα συγκρίνων ὁ αὐτὸς θεόγνως τὸ Χριστὸ Πλάτων & Μανιχαῖος & Ἐπίκουρος & Μαρκίων, λέγει, ὅτι ὥσπερ ἕκαστος τὸ ἐξαιρέτου εὑρεσίν θέμενα τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἐθνικὰ καλεῖσθαι Πλατωνικὸς καὶ Μανιχαῖος & Ἐπικουρεῖος, & Μαρκιωνῖτὰς· τὸν ὁμοῦ τρόπον & τὸ Χριστὸ ἀμφιβόλ οἰκεῖον τὸ λόγων, & αὐτὰ τοὺς Χριστιανὸς καλεῖσθαι. εἴτις τοίνυν ἀντιφωνεῖ τὸ εἰρηκότα ἀτόκοντα Θεοδώρου, καὶ τὴ ἀτεβῆ αὐτοῦ συγγράμματων, ἃ οὐ τὸ τὴ ὑμνῆσις καὶ ἄλλας ἀνόμους βλασφημίας ἐξέχεε κ' τὸ ἀγιοφόρου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὸν αὐτὸν & τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, & ἀνάθεμα τὸν ἀναγράψας ἢ καὶ ἐκδεξάμενος αὐτοῦ ἢ λέγοντας ὀρθοδόξως αὐτὸν ἐκδέξασθαι, & τοὺς χαιρόντας ἀεὶ αὐτῷ & τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ φρονοῦντας ἢ καὶ τὴ χρόνοτας ἄχρι αὐτῷ καὶ τὴ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα καὶ τὰς τὴ ὁμοῦ αὐτοῦ φρονοῦντας ἢ φρόνησε αὐτοῦ τοῦτον τὴ μέχρι τέλους ἐμμένοντας τὴ ἀσεβείας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Actio VIII. Sect. VI.

κ. Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ τὸν ἐν ἀρχῇ ὄντα λόγον τὸν ἐν τῷ πατρὶ λόγον & ἐξῆλθε & ἐν τῷ πατρὶ ἐστὶν & ἐν τῷ πατρὶ ἐστὶν ὁ ἐν Ἐφέσῳ πρώτος ἀγίων συνόδῳ & τὸν ἁγίου Κυρίλλου & τῆ θεότεκα αὐτὸ κεφαλαίω & τόμῳ τὸν σωμεῖν ἐκ τῶν Θεοῦ & Νεστορίου & Ἰουστίνου, & τὰ λοιπὰ τὰ λόκα τὰ τῶν τρισμακαρίου Θεοῦ καὶ Νεστορίου φρονοῦντας & δεξαμένων & τῶν αὐτῶν ἀσεβεῖν καὶ ἀνὰ τὴ τὸν ἀτεβῆς ἀλλὰ τὴ ἑκλογῆς βιβλιοθεκῶν ὡς τὴ ἀσεβῆ τὸ ἀνὰ λόγα τρὸ τὴ σάρκα ὁμολογοῦντας, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει τὰ ἀμφιβόλ ἀσεβῆ συγγράμματα & τὰ τὸν τὰ ὁμοῦ τέτοις φρονοῦντας & τὸ φρονοῦντας & πάντας τὰ τὸν χρῆσθαι τὰ τὴ ἀσεβῆς τὰ τὸν & τὴ τὸ ἀγίου Κυρίλλου & τῆ θεότεκα αὐτὸ κεφαλαίω & τῶ τῆ τοῦτον ἀτεβῆς πλάνῃ, & πάντας ἀνάθεμα ἔστω.

κα. Εἴτις ἀντιφωνεῖ τὰ ἑτεοκλῆς τὰ λεγόμενα ἀγίου Βίκα γεγράφθαι κατὰ Μέλετο τὸ Πέρσου τὸ ἀρχιεπίσκοπο τὸν τὸν Θεὸν λόγον ἐκ τὸ ἁγίου Θεοτόκου & ἐπιτραπῆναι Μαρίας σαρκωθέντα αὐτῶνου γεγονόκα· λεγόντες δὲ ἡλιόν εἰς ἀρόνωσιν & αὐτὸ ἡμῶν ἡλιόν τὸ κόσμου· ἢ ὅτι ὁ Θεὸν λόγον, & ἀνὰ τὴ ἀρόνωσιν τὸ κόσμου· ἢ ὅτι τὸν τὴ Χριστὸν τὸν κτίζεν γεγονόκα βασιλικὸς ἐν αἰρετικοῖς, & ὁμοίως Ἀτυλιανῶν τὸ Δυστοβεῖ γράψαντα & μεμφόμενος τὴν τὸ Ἐφέσου φρόνημα τὴ ἀσεβῆ τὸ χωρὶς λόγου καὶ τὴ τὸν Νεστόριον ἀποδόντα· & τὰ δύσεκα κεφαλαία τὸ ἁγίου Κυρίλλου ἀτεβῆ & ἑκκτῆς τὴ ὀρθῆ τὴ ἑκλογῆ τὴ ἀτεβῆ αὐτῶν βάγματα καὶ γεγράμματα. Εἴτις τοίνυν τὴ ὑμνῆσις ἀτεβῆς ἀσεβῆς ἀντιφωνεῖ & μὴ ἀναθεματίζει τὰ αὐτὰ & τὰ ἀντιφωνοῦντας αὐτῶν & λέγοντας αὐτὰ ὀρθῶς ἢ ἀναθεματίζει τὰ μέρος αὐτῶν & γράψαντας τὰ γράφοντας ἐκείνῳ αὐτῶ τὴ ἀσεβῆς αὐτῶν & ἀτεβῆς & τὴ πλάνῃ τὴ αὐτὴ ἀσεβῆς & ἀτεβῆς &

Actio 8 Sess. IV. Jean. 14.

quod ipse de sese perhibuit dominus: *Venit princeps huius mundi, & in me nihil inuenit.* Quonium venerunt principes huius mundi, id est, Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus, & in nobis de fuis inuenerunt nihil: licet propterea calumniari nos irrationabiliter studuerunt, quod fuerimus haeretici, fuum ex hoc cooperire dementiam properantes, quatenus mendacio veritatem valeant obumbrare, & ex hoc partrem mendacii cooperiant per eos propria contra fidem opera inftituentem. Quod antique evangelifta beatus Joannes lignificans in catholica fua epifola, ad tuitionem noftram perhibuit, dicens: *Quisquis eft mendax, nifi qui negat quia Jesus eft Christus? Hic eft enim antichriftus, & pater andafilii, quia antichriftus venit: & nunc antichriftus multi fafti funt.* Ergo hujufmodi mendaccm, id eft, adverfantem fuae difpenfationis fermoni, redarguens dominus ait: *Quicado videriti abominationem defolationis stare in loco fancto: qui legit, intelligat.* Locus autem fanctus, eft omne verbum, & definitio pia de difpenfatione ejus, a venerabilibus patribus venerabiliter praedicatum. In ipfo igitur contra eum per novitatem adverfarii infifteates, machinantur quodammodo fallare cum & induere, dicentes: Nos fumus, qui veram fanctorum patrum ac fynodorum fidem habemus: ficut & malignus in deceptionem auditium, Ego fum, afferit, Chriftus: fed juxta quod dictum eft, qui legit, intelligat. Oportet enim legere divinas fcripturas ficut ad deftructionem antichrifti, quoniam ipfe denuncians atque redarguent dolofas ejus infidias; ita & in detectione haereticorum fanctas probabilium patrum vel fynodorum doctrinas. Ipfe namque nobis oftendunt haereles illorum, quas nuper legentes cognoverimus, ficut nobis, fanctiffimo, praedicitum quod factum eft ab adverfantibus fidei violenter contra eas in paradifo catholicae ecclefiae illicita praefumptione: in quo paradifo pia confeffionis per oftenfionem fofitus perficitur in omnibus purgatio. Idcoque cum beata & nos ad dominum exclamemus Salemon contra inimicos fatendores in defenfione memoriarum fanctorum concilorum, dicentes: Afterne Deus, occultorum cognitor, qui nofti omnia antequam fant: tu nofti quoniam falfe calumniantur nos Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus. Proprea erexit Deus fpiritum fanctum viri zelo zelatoris pro domino, cujus venerabile nomen Martinus, quique fanctae nos convocavit, & apofticlica auctoritate praefidet nobis, atque exclamavit voce magna: Mundus fum ego a dogmate hujus novitatis. Revertamur igitur omnes ad audientium, atque illorum examinemus fermones. Falfe namque hi per eandem novitatem tellimonium contra fanctas fynodos perhibere praefumpferant. Sola igitur providentia, ut decretitis, divifit eos ab invicem, unufquifque perfonae diftinguens conficripta; & approbavit eos ut oc: illorum, non folum propria permenteis, fed & accufatores fanctorum quinque conciliorum fftendit, utpote nihil, quibus impie dogmatizare nofcentur: ab eiidem fanctis fynodis promulgatis: Proptera univerfa confonantur fanctis

Anno Christi 649

Matthaeus 24.

Matthaeus 24.

Psalm. 74.

Matthaeus 24.

Matthaeus 24.

Matthaeus 24

Igitur sanctum & universale Chalcedonense concilium venerabilium patrum definivit, ut legimus, tanquilimi, aliam fidem nolli licere proferre aut conscribere, vel componere, aut sapere, vel docere aliter: qui autem præsumpserit componere aliam fidem, aut proferre, vel docere, aut tradere aliud symbolum volentibus ad cognitionem veritatis, sive ex gentilitate, aut ex Judaismo, vel ex hæresi quilibet converti: Hos, si quidem episcopi fuerint, aut clerici, alienari quidem episcopo ab episcopatu, clericos a clerisatu: si autem monachi aut laici fuerint, anathematizari. Consequenter autem ei & sanctum quintum concilium definivit, ad ultima cognitionem fuorum dicens: His itaque a nobis confessis, quæ nobis tradita sunt a divina scriptura sanctorumque patrum doctrina, & definitis pro una eademque fide a prædecessoribus venerabilibus quatuor concilliis: si quis præsumpserit contraria his quæ a nobis per fatuata sunt, tradere, aut docere, vel scribere, si quidem episcopus fuerit, aut in clero connumeratus, hic ut alienus facerdotibus & ecclesiasticæ disciplinæ peraguus, denudabitur ab episcopatu vel clericatu: si autem monachus vel laicus, anathematizabitur. Qua de re synodalibus sanctorum patrum inscriptationibus Cyrus & Sergius, Pyrrhus & Paulus per fama hæretici, obligati, non solum quia minime eos juvit, sed etiam reprobos approbavit, præsumpta ab effeto calumnia contra venerando patrum quinque concilia, simul cum condemnatione hæreticos filiorum, & mendacii in semetipsos provocantes ultionem. Nec enim definitum est ab eis, quæ illi commentati sunt, ino magis anathemati subiaciemur, quæque indocte cum Aria & Apollinare, Theodoro & Nestorio hæreticis dogmatizare noluerunt, qui noluerunt penitus intelligere & confiteri verbo & mente fecundum definitiones sanctorum conciliorum, perfectum eumdem in deitate, & perfectum eumdem in humanitate, Deum verum & hominem verum eumdem, ex anima rationali & corpore, consubstantialem patri fecundum deitatem, & consubstantialem nobis eumdem fecundum humanitatem, per omnia similem nobis absque peccato: ante sæcula quidem ex patre genitum fecundum deitatem, in ultimis autem diebus eumdem propter nos & propter nostram salutem ex Maria temperque virgine Dei genitrice fecundum humanitatem, unum eumdemque Christum filium dominum unigenitum, in duabus naturis inconfuse, inconvertibiliter, inseparabiliter, indivise cognitum, nusquam naturarum differentia interempta propter unitionem, imo magis salvata proprietate utriusque naturæ & in unam personam & unam subsistentiam concurrente. Horum pietum dogmatum nihil specialiter aut veraciter intelligere passi sunt. Ubi namque, aut quomodo fecundum eorum tenebrosum lavabitur, aut intelligetur quod dictum est, per omnia nobis similem eumdem sacrum absque peccato, cum ab eis denegatur & perimitur dicta & humana ejusdem naturalis voluntas & operatio? Quomodo autem perfectio ejusdem in utraque natura salvabitur? vel quomodo Deum verum & hominem verum?

ὅτι τὸ ἐκείνου φύσει σῴζον ἐνέλειπε τοῖς ἀνθρώποις ἐξαιρουμένου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς φθορᾶς. Ἀλλὰ τοῦ τοῦ θεοῦ Λόγου ἐνεργοῦντος, ἐδόκουν τὴν σωτηρίαν ἔχειν, ἡ ὁμολογοῦντες παρ' ἑκείνου τὴν ἐμψύχῳ, τῶν τινος αὐτῆς ἀκεραιοῦν δεῖ τὴν σωτηρίαν, ἢ ὡς συγκλονῶν τὸν οἰκείας πλάσεως ἐκείνο βουλομένῳ ποιῶσιν, ὅπερ Κλαδόνιος γνόφον φασὶν ὁ Θεολόγος. Γρηγόριος· ὅπου τοῖς κοινοῖς ἐκκλησίαις ἀδεῖ τῆς διαθρυπτόσης, ὡς γνωσὶ πεῖσιν, ἄλλη γοῦν καὶ ἀπίστοις, τοῖς μὴ δύνασθαι λήρους ἀμαλῶν ἀεὶ δὲ τὸ πνεῦμα, ἀεὶ δὲ ἀνθρωπος, ἀεὶ δὲ ἀμφοῖν ἀμαλῶν, ἀεὶ δὲ ἀμφοῖν ἀμαλῶν τὸν ἄνθρωπον· ἀμφοῖν δὲ ὁ λόγος ὁ ποιῶν αὐτὰν ἀνάγοντος τὴν θέσιν, τὸ δυνὸν τὴ σωρεὶ συγκρεδόσης μόνον, ἀλλ' ἀγ' ἢ ἡμέτερον ἐ ἀνθρωπίνω, ἐνεκα τὸ ἀγαμέμνον κρίνοντο τὸ καθ' ἡμᾶς ἐῶν, ἀεὶ δὲ ἡμέτερον ἀνεδῶν καθάριστον. ἐπὶ γὰ ἡ πίστις αὐτὸς ἀνθρωπος, ἵνα ἑ πεπονεμένοῦ ἐν τὸ ἡμέτερον μέτα ἁμαρτίας· ἀλλ' ὁ χρεὶς ἐ τάγχρω θέλοντος σωτηρίς ἐ ἐνεργοῦσα ἀσῶδῶς δεῖ τοῦ ἀφῶ Ἀρειου ἀυτῆ καὶ Ἀπολινάριος, Θεόδωρός τε καὶ Νεστόριος, ἀμφοῖν ἀμαλῶν· ἀνθρωπος ἀμφοῖν ἀμαλῶν· ἀλλ' ἐ ἀμφοῖν ἀμαλῶν· ἐ δὲ τὸν πίστιν

Actio VII. tis plenius plenum est accusationis, licet a multis patribus dictum sit. Et non mihi ingrata dicas; Quoniam quidam de patribus harum naturarum vocibus usi sunt. Multo amplius hic sermo reprobatus est, licet ipsius Cyrilli voces existant. Igitur non eademque hæresis in utrique congesta, hoc est, Severo & auditoribus opitulatur, quemadmodum habuit fructus ejus in utrique improbus divulgari, hoc est, fundorum patrum abnegatio? Nam qui ceu denegat, plus eorum doctrinas respuit. Et quidem Severus operimentum fuit inique atque Nestorium hæreticum profertbat, propter ejus personam abjicere dicens dualitatem quæ in Christo est; & unam naturam confitet; sed novitatis auditores neque hujusmodi ablatedam & integram occultamen proferre poterunt. Nemo etenim hæreticorum dualitatem Christi Dei operationum confessus est, ut ea impiis hæreticis consentientes videant respuere, utpote reprehensibilem existentem, insanam hæresim illorum: sed rationem fundorum patrum doctrina hanc dualitatem recte prædicare dignoscitur. Nam si omnium probabilium patrum & synodorum dissentiunt esse cæleste ejus eorum dogmata; quorum vel quasi illum jam esse definiunt peremptionis hæc dogmata, de quibus afferunt; licet e quibusdam patribus jam dictum sit, verumtamen eo quod extraneant & contumbant quorumdam auditus, quili ex omnibus concordinus hæc confitetur; impossibile est enim firmare patriarcas esse fundorum patrum dogmata, secundum spontaneum eorum contrarium. Si autem impossibile est firmare patriarcas esse dogmata patrum, calsaverunt autem ea quæ patrum esse prædicaverunt, pro eo quod extraneant & contumbant eos: licet falsus de hoc sermo eorum probatur; non utique jam confirmant, sed potius evaquunt quæ ab eis comprobata sunt, ut dogmata patrum. Si autem negant, quemadmodum dicunt hæc esse patrum dogmata, quæ tradiderunt nobis ab initio (gesulatores & ministri verbi) Ideoque certum est, & ex his quæ impudenter ab eis proferuntur, fuisse sermo monstravit, quia nihil de patribus firmaverunt, neque hæc consistunt ecclesiæ dogmata juxta eorum sententiam; quorum nec cujusliber prodabilis patris omnino testimonium produxerunt in hac ecclesia, dicit nec in hac quæ quo ejus defenione ab eis gesta, fuit: nec enim habuerunt penitus profecto omnibus sanctis patribus condemnantibus eam, utpote extraneam existentem orthodoxæ prædicationis eorum. Tamen autem scilicet Nestorii, ad argumentum manifestissimum confinantia, quæ cum ea tenentur memorabile, noluerunt, designantes omnibus, quemadmodum sile regularis doctor confessionis eorum, esset. Et propterea jam, ut dicunt, ad voluntatem domini nostri Jesu Christi vel Dei confitentur, pro eo quod exercuerunt Nestorius æqualem voluntatem, id est, unam voluntatem voluntatem dorum pertinentem, ita ab eodem pronunciata confitentur. Consentaneus igitur his, qui in confusione & divisione erant, hæreticis in omnibus investigantes Cyrum & Sergium, Pyrrhum & Paulum,

Severi in Cyrillum blasphemia.

ἀπὸ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐκθεῖν τόπων, τὸ δὲ ἐν ἑνὶ τῶν τῶν πατρῶν ἑρπτοῦ. ἐμὲ μὲν τοῦτο τὸ τῆς λέξεως τῶν ὀνόματα τοῖς τῶν πατέρων, ἐπὶ πλείονον γὰρ λέξεις ἀπεδοκιμάσθη, καὶ αὐτοῦ Κυρίλλου εἰ καὶ φωνὰ, μᾶλλον δὲ τὴν αὐτὴν ἐν λεπτῶν γινωσκόμενα εἰρήνεων, Σεβήρου λέγω καὶ τοῖς αὐξήσεσι τῆς κρατούσης, τοῦ δὲ ἐν τοῦτοις ἡμῶν ἐν ἐκείνοις, ἐ. τοῦτο ἐκείνου κακοῦ, λέγω δὲ τῶν ἁγίων πατρῶν. ἢ ἀρνεῖται ἐξαιρεῖν τὰ τοῦτο ὁ τοῖς αὐτοῦ δόγμασι τῶν ἀρνεῖται. ἐπὶ τοῦ Σεβήρου. καὶ τροκλήμενα τῆς κοινῆ δυσεβείας ἐκφύτου, Νεστορίου τὸν αἱρετικὸν δὲ αὐτὸ ἀποβαλλόμενα λέγων τοῦ ὁ Χριστὸ δύαλα ἢ φύσεων, ἐ μίαν φύσιν ὁμολογοῦ· οὐδὲ τὸ κρυφιμένε ἔξω ἀγεν, ἐ πάσης ἐπαλλοτρίας κατηλοῦς τὴς ὑλοχῆς ἐ ἀνφτὸν τροφεῖτον. ὥφεις γὰ τὸν αἱρεσιῶν τὰ τοῦτο ὁ τοῖς αὐτοῦ δόγμασι τὸ κρυφιμένε ἔξω ἀγεν τὴν τῶν πατρῶν ἐκφωνεῖν φωνὰς, τοῦ δυάλα τὸν Χριστὸ τὴ θεῖ δεῖκνυμένε· καὶ ὑπεγνωσμένον ὁμολογοῦντος αὐτὸν ἐκ τῶν ἐκείνου ἐκείνοις ἐκείνοις, ὅσων ἐ ἀκὸν ἐκείνοις ἐκφωνεῖν ἐκείνοις. ἐν γὰ πάντα ἐξεῖναι λέγωνε τὸν ἐγκαίνιον πατρῶν τὴ τῆς φωνῆς τὰ τὴ αὐτῶν ἀκοῦσιν ὁδόγμασι, γίνωνται τοῦ τὸν ἀκοῦσιν ὁδόγμασι ὁ ἀκοῦσιν ὁ ἐκείνοις, τὴ τῶν πατέρων ἐφωνεῖ ὁ μὲν ἐκ τῶν ἀκοῦσιν τὴ ἐκείνοις ἐκείνοις ἐκείνοις

intellectui summæ ejus humanitatis propiter nostram salutem, maxime tantam habentes impositam fastidium reflium nubem. *Deponentes igitur omne pondus*, & circumstantem adversariorum novitatem; *per patientiam currimus, respicientes in auctorem fidei & consummatorem Jesum*, qui in proposito nobis proper cum negotio, spiritum fuæ veritatis condonet, longanimem in nobis atque perhibentem magnalia fidei per doctrinam sanctorum patrum, quos adversarii calumniati sunt in scripto, dicentes illa esse prædicata, quæ ipsi per novitatem prædicaverunt. Pro qua re laudis codices eorum deduci præcipimus, imo magis venerandæ testimonia, quæ a nobis de ipsis codicibus pro testimonio Christi Dei ejusdem fuit quod utique, sicut nobis, auxiliante Deo in anteriore cognitione peragendum promiffimus, ad redarguendum hæreticos, in defensione prædictorum sanctorum ac probabilium patrum.

Leontius reverendissimus episcopus Neapolitanæ ecclesiæ dixit.

Si placet beatitudini vestræ, ante exhibitionem patrocinorum testimoniorum, de actibus sancti quinti concilii illa pars nobismet relegatur, ubi prædicatur promulgavi, omnes sanctorum patrum sermones & dogmata ab omnibus suscipi Christianis & confteri, & contradicentes his aut negantes quæ ab eis prædicata fuit, condemnationi submisit: quatenus ex hoc adversarii veraciter cognoscant contra temerarios synodales superinducentes definitiones. Si quis abnegaverit patrum traditionum statuta: quam abnegationem irrationabiliter amplexi sunt propter suam temerariam novitatem.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Secundum ea quæ postuntur a Leontio dilectissimo fratre nostro, gesta venerandi quinti concilii nobismet producantur, & perquos, de quo superius rationabiliter memoratæ dignoscitur, sanctorum catholicæ ecclesiæ patrum, ad plenum reprehendionem eorum qui pias doctrinas refutare nituntur, lectionibus pandatur.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Codicem, quem jussistis, venerandi quinti concilii afferens de venerabili scrinio, præ manibus habeo: quid præcipitis?

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Suscipiatur, & competenter prædictus locus relegatur, id est, sanctorum patrum definitio, per quam promulgavit cunctos orthodoxos omnia suscipere & confiteri, quæ ab ipsis prædicata fuit.

Καὶ λαβὼν Ἀναστάσιος νοτάριος τὴν ἐν Ἀγγελικοῖς θρόνοις ἀόριστον ὑπὸ τῆς ἁγίας τίμιστος σινοδίου.

Τέτου τοῦ ἐγκωμίου δόξα τοῖς ἀεὶ τὰς τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦσι ἁγίαις ἐκκλησίαις τὰς ἐν ἑῴοις ἀφεθείσας ἁμαρτίας ἐν τῷ ὀρθῷ πίστει ὁμολόγοντα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκοινωνησίαν κατεγνωκότα, καὶ ἐκκλήσας τὴν ἀκοινωνησίαν τῶν ἁγίων πατέρων, ἐν ᾗ ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν ἁγίων πατέρων λόγοι ἐν πολλοῖς ἐκφέρεται τὸν ἀκοινωνήτον τῶν ἁγίων πατέρων ἀπὸ τῆς ἁγίας τίμιστος σινοδίου κρίσεως ἐκφυγόντα τὴν ἐν τῷ παρόντι μέρει.

Θεοφύλακτος πρωτοκερκίνος τῆς τοιαύτης τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, εἶπεν.

Τὴν κελεύσαντα βιβλίον τῆς εὐφημίας τῶν ἁγίων τίμιστος σινοδίου κομίσας ἐν χεῖρας ἔχω πρὸς τὴν παρεστῶσαν μέρον.

Μαρτῖνος ὁ ἁγιώτατος ὁ μακαριώτατος πάπας τῆς Ῥωμαίων ἁγίας τῆ Θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, εἶπεν.

Ἀναβιβάσω ἀκουσθῆναι τὸν μὴ τῆς προσκυνήσεως βίβλῳ ἐπιλαμβάνοντα τόπον, ἤγουν ὅσα τῶν ἁγίων πατέρων ὅρος, διὰ τὴν ἐν τῷ ἀνεσθῆναι πάντα ἀλγυνῆ ὁμολογοῦντα τὴν ἀληθῆ ἀστοῦσαν χαρὰν τῆς.

Καὶ

Et accipiens Anastasius notarius regionarius apostolicæ sedis, relegit continentem ita.

His ita se habentibus, manifestum fit omnibus, quoniam omnia, quæ a prædictis fanctis quatuor synodis, fecit dictum est, de orthodoxa fide promulgata sunt, & de ecclesiastica stabilitate terminata, & servatimus & servamus. Licet enim diversis temporibus contra emersos hæreticos denominata quatuor concilia facta sunt, unam eademque confessionem rectæ fidei conservaverunt & prædicaverunt. Et propterea omnia quæ confonant his, quæ ab antefatis quatuor synodis pro recta fide definita sunt, suscipimus: Omnia autem quæ non confonant his, quæ definita sunt ab eisdem fanctis quatuor conciliis, aut uno de eis, & in defensionem hæreticorum vel impietatis ipsorum confirmata sunt, ut extranea judicantes pietatis dogmatibus, condemnamus & anathematizamus. Super his autem in omnibus fequimur fanctos patres doctoresque ecclesiæ Athanasium, Hilarium, Basilium, Gregorium theologum, & Gregorium Nyffenenfem, Ambrosium, Augustinum, Theophilum, Joannem Constantinopolitanum, Cyrillum, Leonem, Proclum, & fuscipimus omnia quæ ab eis pro recta fide & in condemnationem hæreticorum expofita funt. Suscipimus autem & alios fanctos & orthodoxos patres, qui in fancta Dei ecclesia testam fidem irreprehensibiliter usque in finem prædicaverunt. Hæc itaque recta confessione in fancta Dei catholica & apostolica ecclesia conservata se prædicata, fi quis fi de ejus communione feparaverit, contraria fapiens, alienam fespium rectæ fidei offendent, & hæreticis connumeratur, merito a fancta Dei ecclesia condemnatur & anathematizatur.

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Manifestatur nobis ex his quæ relecta funt five definita a fancto V. concilio condemnatum esse & alienum fanctæ Dei ecclesiæ unumquemque, qui non fuscipit verbo & neque omnes fanctas fynodos & venerabiles patres, cunctaque quæ ab eis pro orthodoxa fide expofita funt in destructionem omnium hæreticum. Jam ad nostram cognitionem fplendidissima verba eorum, omnique fuscipienti fatisfiera deducantur.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit.

Secundum fussionem beatitudinis vestræ, deferoata a nobis fanctorum patrum testimonia deferens, quæ manibus gero: quid præcipitis?

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.

Suscepta patrum venerabilium testimonia lectionis pandantur.

Et

Sententia V. Synodi.

Patres ecclesiastici Athanasius, Hilarius, Basilius, Gregorius theologus, & Gregorius Nyffenenfem, Ambrosius, Augustinus, Theophilus, Joannes Constantinopolitanus, Cyrillus, Leonem, Proclum.

1 Videtur ex eodem calculum fabricatus, qui exhibetur ex Joanne Diacono in Chron. Episc. Neapolitanorum Leonisium non dissimile anno an. 634. Vide Ughellum in Ital. Sacra. *Hardouin.*

ACTIO 120 SECR. V.

Et accipiens Europrin: notarius relinquitur apostolica sedi, relegit in hoc.

Beati Ambrosii episcopi Mediolanensis de sermone primo, ad Gratianum imperatorem directio:

Sermo 5. *Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis.* " Si ergo traditus est a patre, quo filio non proprio, sed ipse se tradidit, apparet unum esse patris & filii voluntatem.

Lib. 1. c. 4. Ejusdem de sermone secundo ad eum misso:

Æquali ergo in Dei forma, minor autem idem in assumptione carnis & hominis passione. Quali igitur modo ad eum pertiet minor esse, & æqualis natura? Quomodo autem si minor est, eadem similitur facit & quæ quomodo eadem operatio diversa substantia est? Nunquid ita potest minor, fieri & major, operari? aut potest una operatio esse, nisi diversa essentia?

Item ejusdem de eodem sermone:

Lib. 2. c. 4. 5. *Cur, inquit, diverit, Si possibile est: interim voluntatis libera dominum fuisse doceamus. In tantum excessitis implicatis, ut necgetis quod filius Dei libera voluntatis sit. Et certe solutis etiam Judæis Spiritu dicegare, & negare non potestis. Scriptum est enim:* Spiritus obi vult, afpirat. *Ubi vult, inquit, non ubi habetur. Ergo & Spiritus ubi vult, afpirat, filius quod vult, non agit? Et certe idem Dei filius in evangelio suo dicit, ubi velit spirandi suppetere Spiritui facultatem. Nunquid ergo superiorem facere, quia ille licet, quod filio non licet? Apostolus quoque dicit:* Quia omnia operatur unus atque idem spiritus, dividens singulis prout vult. *Inquit autem, Prout vult, hoc est, pro libera voluntatis arbitrio, non pro necessitatis obsequio. Et dividit spiritus non mediocria, sed quæ Deus confuerit operari, gratiam curationum, & operationum virtutum: Ergo dividit spiritus prout vult: filius autem Dei non liberat quem vult?*

Joann. 3. Joann. 8. Rom. 6. 1. Cor. 12.

τὸ πνεῦμα ὁ θεοδίδακτος, ἀλλ' ἀπερ Θεὸς ἐνεργεῖ φυσικῶς, τοῦτο χαρίσματα ἐκείνου τὸν ἐνεργήματα διαιρέων. πῶς οὖν τὸ πνεῦμα καθὼς βούλεται ἀφορῶ ;

Item subter:

Ibidem. Joann. 5. *Quid est tamen quod pater velit, & filius nolit? Pater quos vult vivificat, & filius quos vult vivificat, fiunt spiritum esse. Dic nunc quos vivificaverit filius, & pater vivificare nolit. Cum autem filius, quos velit vivificet, quomodo una est.*

Ejusdem de eodem sermone.

Quam voluntatem habet pater, eamdem habet & filius: Pater quos vult vivificat, & filius quos vult vivificat, fiunt spiritum esse. Una ergo voluntas est, ubi una operatio. In

A Καὶ λαβὼν Ἐξαπέριος νοτάριος ἐγκαταλείπεται τῇ ἀποστολικῇ καθέδρᾳ, κύριγε.

Τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων ἐκ τῆς περὶ Γρατιανὸν τὸν βασιλέα ἀ. λόγος.

Ὁ μακάριος Ῥωμαίος φησὶν ὅτι ὁ Χριστὸς ἠγάπησε ἡμᾶς & παρέδωκε ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν. & εἰπεὶ τὸ πατρὸς παρέδοθη, & αὐτὸς ἑαυτὸν παρέδωκε, μία ἀρετὴ ἀμφοῖν τὸν πατρὸς καὶ υἱοῦ παρέδωκεν αὐτὸν. ἰδὸ οὖν ὁ πατὴρ παρεδόθη, & αὐτὸς ἑαυτὸν παρέδωκε, μία ἀρετὸς ἀμφοτέρων ἐνεργεῖα, & ἐν τῷ πατρὸς & τῷ υἱοῦ Θεοῦ σωφρὼν τὸ πνεῦμα.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς βίβλου, β'. λόγου.

B Ὁ οὖν τίλλος φαίνεται ὢν τῷ μεμφθῇ τὸ Θεοῦ & υἱοῦ, ἢ τὸν ἐκ τῆς ἀρετῆς ἀλλ' ἐκ τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἐνεργήματα; ἐπεὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐστιν ἐν τῷ Θεοῦ σωφρονεῖν ἀδιάστατον ἐστιν τὸν ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐν τῷ Θεοῦ ἐνεργεῖν τὸν ἑαυτὸν τὰ αὐτὰ ὁμοίως ποιεῖ ἀπερ ποιεῖ ὁ πατὴρ; πῶς δὴ αὐτὸ ἐνεργεῖν ἐν διαφόρῳ οὐσίας ὑφῇ; μὴ δὴ ἔστιν ἡ τοῦ ἐνεργεῖν, ὥστερ ἡ μεῖζον ἐνεργεῖ, εἰ δὲ μὴ δύνασις ἐστὶ ἔτερα, ἀδύνατον μίαν σωφρεῖν ἐνεργεῖν, βέβηται γὰρ ἀναλεμὼν ἡ τοῦ δυνάμεις λόγοις τὸν Χριστὸν & τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς β'. λόγου.

Διατί δὲ ὅπερ εἰ δυνατὸν παρεθέλω τὸ ποιῆσον, αὐτὸς μὲν θέλω; θέλεμεν τὸ ἀνθρωπὸς τὸν κύριον οὐκ γνωρίσαμεν. εἰ γὰρ καὶ τοῦ πνεῦμα ἀτελεῖας ἀφεῖμεν, ὡς τὸν υἱὸν τὸ Θεοῦ ἀφεῖκεν ἐλεύθερον ἀπὸ τοῦ ἐν θέλεμεν. εἰδὼ τὸν μὴ μόνον ἀνθρωπὸν, ἀλλὰ & τὸ πνεῦμα σῴζει, ὡς τὸν κατὰ πάντα μεμεῖκεν, ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ φρόνεν & τὸ γεγραμμένον ἐν βιβλίῳ, λέγει γὰρ· τὸ πνεῦμα ἀπὸ θέλει πνεῖ. ὅτω θέλει. οὐχ ὅτω κεβλέβεται. ἰδὸ οὖν τὸ πνεῦμα ὅτω θέλει πνεῖ, ὁ υἱὸς ὃ θέλει & ποιεῖ; & μοὶ αὐτὸς ἐστὶ ὁ λόγον ὅτι τὸ πνεῦμα ὅτω θέλει πνεῖ. μὴ δὴ, ὥστερ ἐκεῖνο ἐκεῖνε τὸ πνεῦμα, τὸν τὸ αἰθέλ τὸ πάθεμεν φίτεμε ὡς ἐκείνω μὴ ἀξίωμα λέγεν ποιῶν ἀπεῖμεν ἀφέτνον ἀπὸ τῆς ἐξουσίας; ἢ ἐν τῷ πνεῦμα ἐν τῷ υἱοῦ ἐξουσία; ἀλλὰ & ὁ ἀπόστολος ὁμοίως λέγει· πάντα μὲν ἐνεργεῖ τὸν, & τὸ αὐτὸ πνεῦμα διαιρεῖ ἴδιν ἑκάστῳ καθὼς βούλεται. καὶ τοῦ βούλεται εἶπεν, ἀλλ' ἐκεῖνε ἀναλεξάμενε, διὰ τὴν αὐτεξούσιον θέλησιν, & διαμεῖ φησὶν, ἢ ἐν τῷ ἀναγκαίῳ ὑπόκρισιν, & διαμεῖ φησὶν, ἢ ἐν τῷ ἀναγκαίῳ ὑπόκρισιν. & διαμεῖ φησὶν, ἢ ἐν τῷ ἀναγκαίῳ ὑπόκρισιν. & διαμεῖ φησὶν, ἢ ἐν τῷ ἀναγκαίῳ ὑπόκρισιν. & διαμεῖ φησὶν, ἢ ἐν τῷ ἀναγκαίῳ ὑπόκρισιν.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς λόγου.

Τί γὰρ ἐστὶν ὃ θέλει ὁ πατὴρ & ὁ υἱὸς τὸ θέλει; ὃ τὸ ἐμπαλτὸ ὁ υἱὸς ὃ θέλει, ὃ δὲ πατὴρ ὃ θέλει. εἰ γὰρ ὁ πατὴρ ὃ θέλει ζωοποιεῖ, εἰπεῖ τίνας ἢ πόσος ζωοποιήσεν ὁ υἱὸς, ὡς ὁ πατὴρ ὃ θέλει ζωοποιεῖ. ὁ πάντα ὅλλοι πάσιν ἔφη ὅτι εἰ ὁ πατὴρ θέλει, τοῦτο ὁ υἱὸς ζωοποιεῖ, μία γὰρ πατρὸς & υἱὸς ἀρετὴ ἐνεργεῖν ἐστίν.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς λόγου.

Εἰ γὰρ ἀπορεῖ τὸν λόγον ὅτι πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμὰ ἔστι. ὃ δὲ ἐν τῷ πάντων Χριστὸν τὸ θέλημα, σαφὲς ἐστι & ἀκριτόμυθον ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν & μόνον αὐτὸν ὑπέρχεται τὸν ἐγκρὸ & τὸν τῷ τὸ θέλημα τὴ πατρὸς & τὴν φύσιν ἔχει ὁ υἱὸς.

ANNO CHRISTI 649.

A *Deo enim voluntatis series, operationis effectus est.*

Ejusdem de sermone tertio ad eumdem Gratianum:

Ergo si unius voluntatis & operationis est cum Patre & Filio Spiritus sanctus; nunc est essentia, quoniam per hoc opera creator ostendit esse.

Ejusdem de eodem sermone:

Dum quando per eamdem operationem & deinceps unitas verificata, & hoc quod majus, a Lege, sive identitas, fiunt a Graecis offendiere, dicit: quod magis hic enim ipsum significat, quoniam habet per. Hardouin. *Hic ipsum Pater & Filius & Spiritus sanctus.*

Ejusdem de eodem sermone:

Ergo una voluntas est, ubi una operatio. In Deo enim voluntatis series, operationis effectus est.

Sancti Augustini episcopi Hipponeregiensis ex interpretatione evangelii secundum Joannem in homilia vicesima secunda: Augustinus

Faciamus, inquit, voluntatem patris, voluntatem Christi, voluntatem Spiritus sancti; quia trinitas hujus una voluntas, una potestas, una majestas est.

C Sancti Basilii episcopi Cæsareensis provinciæ Cappadociæ, de " syllogistico contra Eunomium facto ait: Basilius *Syllogistico* *Et Bernardus syllogistica.*

Quorum una atque eadem operatio, horum & una essentia.

Ejusdem de primo sermone contra Eunomium:

Quomodo differentia substantiæ, ubi identitas operationis cognoscitur? Immutatis namque substantiis, immutatas oportet esse & operationes.

Ejusdem de eodem sermone:

Quomodo non ejusdem substantiæ Spiritus Dei & Filii, qui ejusdem operationis est?

D Ejusdem de eodem sermone:

Quomodo diversitas essentiæ in trinitate, ubi identitas operationis reperitur?

Ejusdem de sermone facto ad Amphilochium de sancto Spiritu:

Quorum autem æqualis est virtus, utique æqualis est operatio.

Ejusdem ex interpretatione primi psalmi:

Quorum autem una natura est, horum eadem sunt operationes.

Sancti Gregorii episcopi Nyssenensis ex epistola ad Eustathium facta de sancta trinitate: Gregorius Nyssenus

Ergo unum operantem intelligemus Patris & Filii & Spiritus sancti, in nullo differentem aut immutatem quidquam, necesse est identitati operationis hoc, quod unitum est, natura significare.

Ejusdem ex eadem epistola:

Ergo operationis identitas in Patre & Filio & Spiritu sancto luculentius offendit similitudinem naturæ. Ex Orat. *Quod non sunt tres dii.* tom. 1. p. 488.

Ejusdem ex eadem epistola:

Operantis ergo naturam per contemplationem operationum intelligere possumus:

Ejusdem ex eadem epistola:

Com-

ἐπεοδὴ ἐν ὅτε αὐτὴ καὶ μία ἐνεργεια, ἐν Ἁγίῳ & Υἱῷ & Πνεῦματι. ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀρετὴ θέλημα λέγεται, ἐνεργεῖν ὑπόκρισιν συμπλέγωσιν.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Εἰ οὖν μία & τῆς αὐτῆς θεότητος & ἐνεργεῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐστὶ, μία ἄρα & οὐσία καθέστηκεν, ἐπεὶ ἀφορῶνταν ὅν τῇ οἰκείῳ ἐνεργεῖν ὁ δημιουργὸς γνωρίζει τὴν φύσιν.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς βίβλου.

Ὅτιγε σαφὲς φαίνεται & ὁμολογούμενον ὅτι δεῖ τὴν αὐτὴν & μίαν ἐνεργεῖν ἢ ἐν τῷ τρεῖς λόγοις γνωρίζεται ἢ διέστησε, ἢ μᾶλλον ἐν τοῖς ἢ πωτόνοις, ἢ ὁ ἑλλαμπὲς ἐσοφεῖται. πωτὸν γὰρ ἐστὶ τὸν αὐτὸ, ἐπεὶ δὲ πωτὸν ἀλλήλοις εἰσὶ τὴν φύσιν ἢ πατὴρ, & ὁ υἱὸς, & ἐν τῷ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Τὰ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

B Τὰ γὰρ Λόγου τὴν ἐπιστάσιν (καὶ " μάρτυρος) ἢ τοιοῦτον ἢ, ἐν ἢ ἐρμαλοῦς τὴν χαλκὸν ἐκεγρᾶλα ἐρμαλοῦς κεῖ.

Ῥοπεσωμὲν τὸ θέλημα τὴ πατρὸς, τὸ θέλημα τὴ υἱῷ, τὸ θέλημα τὴ ἁγίου τὸ πνεῦμα. ἐπεὶ δὴ τὸ τεῦδε ἐπὶ συγγενὲς φῶς & ὁμόσσον, ἢ αὐτὸς ὁ πάντων γνωρίζεν τὸ θέλημα, μέλει τὴ ἔξωσιν, μέλη τὴ ἔξω.

Τὰ αὐτὰ βασιλικὸς ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας, ἐν τῷ κατ' Εὐνομίου συλλογιστικῷ λόγῳ.

Ὧν μία & ἡ αὐτὴ ἐνέργεια, τούτων & ἐστὶ μία.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς κατ' Εὐνομίου, β'. λόγου.

Πῶς ἐπίστης ἀσέλεις, ὅσ' ἢ πωτόνος ἐνεργεῖας γνωρίζεται, παρηλλαλμένων μὲ τῇ οὐσίαν, παρηλλαγμένας ἢ δὴ καὶ τὰς ἐνεργείας.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς λόγου.

Πῶς ἐπίστης ἀσέλεις ὅσ' τὴ τεῦδε ἐν ἢ πωτόνος ἐνεργεῖας γνωρίζεται;

D Τὴ αὐτὴ & τὴ ἐνεργεῖν τὴ ἁγίου Πνεύματος τὸν ἐν θεῷ τὴ ἁγίῳ πνεύματι.

Ὧν δὲ ἡ δύναμις ἴση, ἴση & τάξις καὶ ἡ ἐνέργεια.

Τὰ αὐτὰ ἐν τῷ ἐμμελοῦς τὴ ἀφώτου ψαλμῷ.

Ὧν δὲ ἡ φύσις μία, τούτων ἐνέργεια & αὐτοῦ.

Τὴ ἀγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης ἐκ τῆς περὶ Εὐσταθίου ἐπιστολῆς περὶ τὴς ἁγίας ἰδιάδος.

Κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν τὸν ἐνεργεῖν πατρὸς & υἱῷ καὶ ἁγίου πνεύματος ἐν μηδὲν διαφέρουσ τι, ἢ παραλλαγὴν ἔχει, ἀναλεγὴν πωτόνος τὴς ἐνεργείας τὸ ἑνωμένον ἢ φύσεως σημαίνομεν.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

E Οὐκοῦν ἢ ἐνεργείας πωτόνος ἐπὶ πατρὸς & υἱῷ & ἁγίου πνεύματος, δείκνυσι σαφῶς τὴ ἢ φύσεως ἀ-ᾶ-ᾶ-ᾶ-λλακτο.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

Τῷ δὲ ἐνεργοῦντος τὴν φύσιν ἐπὶ τὴς τῷ ἐνεργεῖν κατανοήσεως, ἐπιγνώσεις ἐκκαλεῖται.

Τὰ αὐτὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

[1] Testimonia tum Catholicorum, tum hæreticorum, quæ hic proferuntur, eadem sunt fere omnia in Analecti pere mis cui titulus est, Χρόνοι ἀναγκαῖοι. Item in Concil. VI. &c. *Hardouinus.*

ACTIO SEXTA. *Communio autem naturæ Invisibilium demonstrata est per identitatem operationum consubstantiæ.* Cap. V.

Ejusdem ex epistola ad Ablavium de Sanctæ Trinitate:

Sed Deus quidem pater, Deus autem filius, Deus vero Spiritus sanctus. Unus autem in eadem prædicatione Deus est, pro eo quod neque natura, neque operationis differentia qualiter videtur in deitate.

Ejusdem de sermone, ubi exponit, Pater noster.

Ergo, si operatio & virtus & una est, quamdo potest alienatio naturæ intelligi, in quibus nullam secundum virtutem & operationem differentiam reperimus.

Cyrillus.

Sanctæ Cyrilli episcopi Alexandrini ex interpretatione facta in evangelium secundum Joannem.

Operabuntur enim similiter quæque eamdem sibi sortita sunt naturam. Quibus autem offertur ratio difficilis, hi erit in omnibus operationis ratio difficilis.

Ejusdem ex eadem interpretatione.

Est namque, ut arbitror, omnibus eorum & certum quia incomprehensibilia omnino sunt propria deitatis erratæ naturæ, & quæque ejusdem sunt deitatis naturaliter, non erunt aliquando in alia qualiter creatura secundum æqualem & similem modum.

Ejusdem de eodem sermone.

Quod si potest omnino aliquid juxta sensum illorum de his quæ deitatis sunt propria, ineffe cuiquam, qui non est ex ipsa essentialiter, & ita existat filium & ipsa: quid jam impedit, dic mihi, & omnia Deo decibilia accedere, & in hoc qui non sunt naturaliter dii? quoniam semel non sine impedimento accedente, locum habebunt & cætera. Et quid evenit? omnia confusa sunt nobis: ut aut non ex hoc quæ sursum sunt, cedunt in imi, & ima ad superiorem locum ascendunt.

Ejusdem de eodem libro.

Jeremias. *Perpendat autem iterum amator scientiæ, quoniam divinus salvator. ex operibus suis approbavit posse qui naturaliter Deus est, manifeste docet, quia non est possibile indissimiliter cuiquam Deo dicitum operationem & virtutem esse, nisi & in hoc naturaliter existat Deus.*

Ejusdem de Thesauris.

Quæ eamdem habent operationem, & ejusdem naturalibus virtutibus utuntur, necesse est per omnia ejusdem esse substantiæ. Nihil enim de his quæ creata sunt, ad ea quæ alterius generis vel substantiæ sunt, eadem habebit indissimilitudinem virtutes & operationes.

Ejusdem de eodem libro.

Quoniam in eo quæ ejusdem sunt operationis, & ejusdem essentiæ noscuntur.

Ejusdem de eodem libro.

Si ea quæ ejusdem indissimiliter operationis sunt, & ejusdem essentiæ cognoscuntur: est autem ejusdem operationis cum Patre filius, & omnia quanta facit & ipse, similiter faciens: sine dubio erit & ejusdem essentiæ ab eo, quod & ejusdem operationis.

ACTIO SEXTA. Cap. V.

Τὸ δὲ κοινὸν τῆς φύσεως ἐκφῆναι ἀποδείκνυται, διὰ τῆς τῆς ἐνεργείας ταυτότητος συνισταμένην.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς πρὸς Ἀβλάβιον ἐπιστολῆς περὶ τῆς ἁγίας τριάδος.

Ἀλλὰ θεὸς μὲν ὁ πατὴρ, θεὸς δὲ ὁ υἱός, θεὸς δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. εἷς δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κηρύξει θεός· διὰ τὸ μὴ φύσεως μετέχεσθαι γνωσιῶσαι τὴν διαφορὰν ἐν τῇ θεότητι.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς λόγων περὶ τοῦ πατὴρ ἡμῶν.

Εἰ οὖν ἡ ἐνέργεια ἡ διάμωμος μία, πῶς ἔστι ἐπιφάνεια φύσεως ἀνοσιόφρων, ὃς οὐ δεῖ μίαν χῷ ἡ διάμωμος τὴ καὶ τὴν ἐνέργειαν διαφορὰν ἀξιοῦσθαι.

Τὴ ἁγίε Κυρίλλε ἐπισκόπε Ἀλεξανδρείας ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῆ εἰς τὸ χ῾ κυριακὸν ἅγιον εὐαγγέλιον.

Ἐνεργήσῃ γὰρ ὁμοίως τὰ τὰν ἀλλὰ ἀλλήλοις λαχόντα φύσιν. οἷς δὲ ὁ σὺν τῆς τοῦτο λόγος ἐξηκριβῶται, τάχυ ἀν ἐν ἐκ τῆς τῆ ἀπασι ἐνεργείας λόγος γ῾ χ῾ ἐστί.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας.

Ἐστι γὰρ ὅμως πάντ τὰ σαφὲς & συλλογίσθαι, ὡς ἀξίαν πληρῶν τὰ τῆς θεότητος ἴδια τὰ κτισμένα φύσει, & τὰ εἰκόνι φρονοῦσι φυσικῶς εἰ ἐν γὰρ τοῦτο τοῦ πεφύκασι ἴδιον τοῦ ἑνὸς τοῦ τοῦ θεοῦ & ἀφθάρτου τόποι.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας.

Εἰ δὲ ἄλλα εἰδέχεται τὰ κατ ἐκείνος τ θεῖαλ ἐδεμάτα ὑπόστασιν τοῦ τῆς ἐξ αὐτῆς ὑσίας καὶ ὅτως ὑπάρχειν καθ᾽ ἑαυτὰ, τί τὰ κωλύει, σὲ τοῦ μοι, & τοῦτο λοιπὸ τὰ ἀνοιγεσθαι καταχρῆσθαι τῶν & ὃ τὰ τὸν μὴ ὑπάρχοντ᾽ φύσει θεοῦ· ἤδη γὰ ὅλως ἀδιαφόρησεν, πάσα ἔχει & τὰ λοιπὰ. & τί τὸ σύμβαν; συγκέχυται τὰ ἀπὸ ἡμῶν, ἢ τὰ μὲν τὰ μὴ ἀνω χωρῆσ᾽ κάτω, ἀναβαίνεται δὲ ἀφῶς τὰ ἄνω πάσα τὰ κάτω.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας.

Καὶ πολὺ τοῦ δὲ τάλαν ὁ φιλομαθὴς ὅτι λόγων ὁ σωτὴρ διὰ τῆ ἔργων ἐπιμαρτυρεῖ καθὼς εἰ τὰ εἶναι ἐκ φύσεν θεοῦ, ἐκδίδεται σαφῶς οὐ σκιὰ ἐν ἐν τῆ ἐνέργειῶν & ἀφθαρσίας· συνέρχεται τὴν τῆ τοῦ θεοῦ ἀφθαρσίας ἐνέργειὰ τε & ἀλλαμμὸ εἰ μὴ & αὐτὰ χῷ φύσιν ὑπάρχει θεοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆ θησαυροῦ.

Τὰ τῶν αὐτὰν ἐνέργεια ἔγοντα & τῶν αὐτῶν δυνάμεων φυσικῶς ἀποκεκριμένα, τῆς αὐτῆς τ᾽ πάντως καὶ οὐσίας ἀναγκαῖον. οὐδὲν γὰ ὅπου πρὸς τὴ ἐπιφάνειν τὰ καὶ ἐπιφάσεις τὰ τῶν ἀφθάρτων φορέων δυνάμεις τὰ & ἐνεργείας.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Τὰ γὰ τῶν ἐνεργειῶν ὄντα, & τὴν αὐτὴν ὑσίας ὁμολογήσεται.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Εἰ τὰ τῆς αὐτῆς & ἀφθάρτου ἐνεργεῖας ἐπέρχονται, & τὴν αὐτὴν οὐσίας ὁμολογήσεται ἐστὶ δὲ τὴν αὐτὴν τὰ πατρὸ ἐνεργεῖας ὁ υἱός, πάντα ὅσα κτιστὴ χῷ αὐτὰ ὁμοίως ποιεῖ, ὁμολογεῖσθαι ἐστὶ καὶ τὴν αὐτὴν ἐν υἱὸ, ἤπ᾽ τὴ & τὴν αὐτὴν ἐνεργεῖαν.

Τὴν

ANNO CHRISTI 649. Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Τὰ ἐπιφοιτῶντε καὶ ἐπιφοιτῶ τῶν αὐτῶν ἐνεργεῖαν ἔχουσι τὸν αὐτὸν ὅσιν σωφρονῶν· ἢ γὰ ἀν ὑπάτι τῶν ἐν τῆ καὶ ταυτὸ ἐνεργεῖσ᾽· ἀλλ᾽ ὅμοιόν ἀφ᾽ ἑκάστου ἔχουσι τὰς ὑσίας καὶ τὴν ταυτότητα τῶν λόγου, ἐπὶ δὲ διόρρυσιν ἀποδείκνυσι τῶν ἐνεργειῶν.

Τοῦ αὐτὸ ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Φῶς γὰ ὅλοι τὰ τῶν ἐνεργειῶν ἔχοντα, τὴ ἀπὸ τὰ ἀπέχειν καὶ ὑσίας & τὴ ἐπιφοιτῆ & τὰ τῶν πατὴρ ἀπὸ θεοῦ.

Τὴ αὐτὴ ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Εἰ ᾖ ὡς τὴν ἀπὸ τ᾽ σαρκὸς ἀπίλκεν ἀποβλάστοτε ἢ ἀτιμάζεται φύσιν εἰς ἐξίν, ἀλλὰ τὴ ἴδιον ἡ μεγαλόθυμος, ἀξιόχρεως τὰ & ἀξιόλογα τὴν πρὸς τὴ διάλογ᾽ πρὸ ἡμῶν ὁτιμεῖ· οὐδὲ ὅτι ἐν ἀρχῇ λόγος· ἀλλ᾽ ὁ ἐν ἔργοις ἐστὶ ὡν τὴ πατὴ, πῶς ἂν ἐν ἀλπρόβλεψ᾽ φύσιν αὐτῆ, & ἢ ἴδιον ἐνεργεῖσ᾽ & ἀνίκμαν ἐκείνῳ ἀπεκείφθη, πῶς ἂν χῶρεν πρὸς αὐτὸ ἐπιφοιτῶ.

Τὴ αὐτὴ ἐκ τῆ αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Οὐ γὰ δέκα μόνοι ἀ φυσικὴ τὰ ἐνεργεῖαν δύναται· ἀλλ᾽ καὶ ἀνάμεσα ἡ ἐν μέσῳ τὰ τοιαῦτα εἰς τ᾽ ἐ θεῖαν ἀγαλμαῖν ἐξίν, μᾶν μόνο τ᾽ θεοῦ φύσεως τὸ ἀξίωμ᾽ ἐστὶ τὰ τῶν χρωτῶν ἀφῆκ᾽ τὰ καταλογῶν τόπον.

Τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς αὐτῆς σφαιρωτάτας.

Τὰ μὲν ἐγγὸς τὴν ἐνεργεῖαν, ἐπὶ & τὸ αὐτὸ τὴ τῶν τῆς φορέων λόγου.

Τὴ αὐτὴ ἐκ τῆ πρὸς Ἑρμείαν διαλογικὴν λόγων.

Τὰ ποιητῶν κατ᾽ ἐνέργειαν καὶ ἀφθαλλάκτοι τῆ τοῦ, εἰς ἀν ἐγκαὶ διόρρυσ᾽ ἐστὶ τὰ τῆ ὄντων, ἀλλ᾽ οὐ διαπέρχ᾽, ὁ τῆ τοῦ τὴ τοῦ τὴ τοῦ τὴ ἐπιφοιτῶ ἀπὸ λόγος ἐστὶ ἡ φυσικὴ τὴ κάτοκε ἐκεῖ, & τὴ κατ᾽ ἐνέργειαν ἡ ἀμοιβὴ ἐστὶ χῷ.

Περὶ θεῖαμάτων φυσικῶν τὴ ἁγίε Βασιλείου ἐπισκόπε Καισαρείας Καππαδοκίας ἐκ τὴ αὐτὴ τὴ ἁγίε πνεύματε λόγιε, κεφαλαίῳ ἡ. Ὁ ἰωμικὸς ἐμὲ, ἐμφανὲ τὴ πατρὸ. Ἀπὸ τὴ γραφικῆμα τοῦ τὴ μορφῶν. κεθαρὰ χῷ σωμβέσεων ἡ θεία φύσις, ἀλλὰ τὴ ἀγαθὸ τὴ θελήματος, ὅτερ σωθήμων ὁ τὴ ὑσίας, ὁμοιο & ἔστω μάλιστα δὲ πιστὸν τὰ πατρὶ & υἱῷ θεωρεῖται.

Τὴ αὐτὴ Γρηγορίε τὴ θεολόγου, ἐκ τὴ αὐτὴ λόγοῦ. Ἐκ ᾗ πιστὸν τὴ σωμάτων ἡμῶν. ἀγ᾽ ἐκ τοῦ τὴ θέλημα τὴμὸν. ἐγὼ δὴ τὴ ἡμῶν τὴ σὺ κεγωρισμένῳ, ἀλλὰ τὰ κοινὸν ἡμῶ τὴ & τὴ. ὁ τὴ μὲν θέσις, ὅτου καὶ δέδεται.

Τὴ αὐτὴ Γρηγορίε ἐπισκόπου Νύσσης ἐκ τὴ χ῾ Ἀπολιναρίου. Οὐκοῦν ἀμφότερα τὴ υἱὸ καὶ τὴ πατρὸς τὰ θέλεται καὶ τὰ ὡν ἐν κοινῷ & ἀμφοῖν τὰ θέλημα, τὰ δ᾽ ὁ, ἢ τ᾽ φύσεως ταυτὸν τὴ διάφορε τὴ θελήματα διαμένοντ᾽ ἀνέκκλητα ἀπὸ τὰ σωθρόνου εἶναι τὴ φύσεν τὴν θέλησιν.

Τὴ αὐτὴ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Εἰ οὖν διάφορος ἐστὶ πατρὸς τε & υἱῷ ὁ καρπὸ τὴ

A Ejusdem de eodem libro.

Quæ alterius generis & alterius naturæ sunt, eamdem operationem habere nullus fa- Sacon. V. *pientum dubitat. Nec enim æqua & quasi unum aliquid & hoc ipsum operabitur: sed fit est distantem habent essentiæ & æqualitatem rationem, ita & diversam habunt operationem.*

Ejusdem de eodem libro.

B *In quibus enim operatio & virtus indissimiliter una est, in his necesse est & sacrosanctum naturæ salvari.*

Ejusdem de eodem libro.

Si enim humiliatum carnis infirmitates, non credisti sit in me, sed æque operam magefactis *digna & rationabilis existit, ut pelsit* vobis *tendere, quoniam Deus sum ex Deo procedens. Qui enim operibus æqualis est patri, quomodo erit sequens ejus secundum naturam? C qui eamdem operationem & virtutem similiter illi possidet, quomodo erit secundum eam alterius naturæ.*

Ejusdem de eodem libro.

Nec enim unum est naturalem operationem dabimus Deo & creatura, ut æque creaturam in divinam reformans substantiam, neque quod propinam ad divinæ naturæ, ad dignum locum sanctum deponamus.

Ejusdem de eodem libro.

Qui etenim unam habet operationem, unam cognoscunt, qualiter fuerit, habebit natu- D *ram.*

Ejusdem de sermonibus dialogicis, vel cognitationibus ad Hermen factis.

Quod eamdem naturam habet secundum operationem & indissimiliter æquale est, non habebit ex parte quidpiam de qua creata fuerit: sed ubi substantiæ in qualibet diversa ratio existit, ibi convenient erit in operationibus dissimilitudinem E *ipsa.*

Sancti Basilii episcopi Cæsareæ Cappadociæ de naturalibus voluntatibus, ex verbo de sancto Spiritu capite octavo. *Qui videt me, videt & patrem. Non figuram, neque formam. Mundo est enim compositionis divina natura, sed bonum voluntatis, quod concurrens substantia, similis & æquale: magis autem hoc ipsum in Patre & Filio videtur.* Basilius. Jeremias.

Sancti Gregorii theologi de sermone in filio locuendo: *Ut fit tale quod colligitur: Non* Gregorius Nazianzenus. *et faciam voluntate meam; nec enim mea fe-* Jeremias. *parata ab eo; sed communem meam & ipsorum quorum eadem est deitas, ita & voluntas.*

Sancti Gregorii episcopi Nyssæni fratris ejusdem de eodem libro. Gregor. Nyssenus.

Ergo filium & patrem duos esse? Sed & quemadmodum ejus voluntas? Quomodo autem identitas naturæ per differentiam voluntatum insinuetur? Necesse est enim per omnia concurrentem esse naturæ voluntatem.

Ejusdem de eodem sermone.

Si igitur diversus in patre & filio fructus voluntatis.

Actio xxii Sect. V.

tatis experiatur, necesse est diversam utriusque naturam conferri.

Epistolam contra Eunomium in sermone secundo.

Unam voluntatem esse Patris et Filii et Spiritus sancti, naturæ communio vindicatur. Ergo si hoc velit sanctus Spiritus quod placet Filio, communio voluntatis aperissime ostendit utriusque substantiam.

Sancti Amphilochii episcopi Iconiensis in eo, quod dictum est: Ex le filium nihil faceret posse: *Quamodo potest mea et patris operatio disserui, ubi voluntas, ut verbum, ut sententia, ut sapientia, ut natura, et deitas una est?*

Ejusdem de eodem sermone.

Joan. 5.

Sicut enim patris filium operatus et verificat, *concurrentem habens voluntatis virtutem: ita non exequens ministerium suscipit mortuus, sed eadem virtute, auctoritate, potestate, voluntate.*

Cyrillus.

Sancti Cyrilli Alexandrini ex interpretatione evangelii secundum Matthæum lib. 12. *Dum autem non est confusibilantis familia trinitas et una deitas in ipsa intelligitur, quomodo non erit eadem voluntas Patris, et Filii, et sancti Spiritus?*

Ejusdem ex interpretatione evangelii secundum Joannem lib. 9. *Sicut enim consubstantialis est, ita et ipsum voluntatem suo generari. Unus enim substantia una videlicet et voluntas.*

Ejusdem de sermone facto ad Hermen secundo.

Non autem reflitudini rationes sequentes, dicimus quoniam superanum est et indeclinata, absque voluntate et voluntatis genitorem ab suspicari patrem, sed magis naturaliter et substantialiter. Est enim non sine voluntate, quæ est naturaliter concurrentem habens natura voluntatem esse quæ est.

De naturalibus Christi Dei nostri voluntatibus.

Hippolytus.

Sancti Hippolyti martyris de sermone theologiæ, id est, deitatis: *Velle habet Deus: non enim non vult, quoniam hoc verisibilis effugiens: sed semperiterum voluntatem Dei secundum quæ sunt, cui & facta manent salvata.*

Ambrosius.

Sancti Ambrosii de sermone secundo ad Gratianum: *Sed alia voluntas hominis, & alia voluntas Dei. Denique ut filius nihil in voluntate hominis esse, quoniam mortem timemus; passionem autem in voluntate divina. Ut patrem pro nobis: cum Deus voluerit dominum a passione revocare, dominus sit:*

Matth. 26.

Non, inquit, quæ Dei sunt, sed quæ sunt hominum. Suscipit ergo voluntatem meam, suscipit tristitiam meam. Confidenter tristitiam meam, quia rem cum predico. Mea est voluntas, quam Deus desiderat, quia ut homo suscipit tristitiam meam, ut homo lacrimat est, ut ideo ait: Non, inquit, quæ volo, sed sicut tu vis. Mea est tristitia, quam meo suscipit affectibus.

Matth. 26.

Τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου τοῦ Ἰκονίου εἰς τὸ, ὁ δυάκτερα ὁ υἱὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν θέλει· Πῶς δυάκτερα ἡ ἐμὴ πατρικὴ διακρίνοιτο τὸ ἔργον ὅτε θέλοιτο καὶ λόγῳ· καὶ γνώσει & φύσει καὶ θείᾳ μία;

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὥσπερ ὁ πατὴρ ἐνεργεῖ τὰς πεφυκὼς & ζωοποιεῖ σωθέντας ἔχων τὴν θέλησιν τοῦ υἱοῦ μου, οὕτω & διακονεῖ τοῖς νεκροῖς ἐγείρεν, ἀνθρωπὸς τὴν αὐτὴν, ἀξιοτιμίᾳ, ἐξουσίᾳ, θέλησι.

Τοῦ ἁγίου Κυρίλλου ἀρχιεπίσκου Ἀλεξανδρείας ἐκ τῆς ἑρμηνείας τὴν κ. Ματθαῖου βιβλ. ιβ. Ἀλλὰ τι μὲν καὶ ὁμοουσίᾳ τὸ ἅγιον πνεῦμα· καὶ μὰς θεότητος εἰς αὐτὴ νοεῖται, τοῦ. εἰ τὰ ἐν θέλημα τοῦτο πατρὸς & υἱὸ & ἁγίου πνεύματος.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἑρμηνείας τὴν κ. Ἰωάννου ἀλεγχαλίν βιβλίῳ θ'. Ὥστε μὴ ἕν θέλω ὁμοούσιον, οὕτω καὶ σωθέλοντο τὸ ἴδιον θρόνοτοι. μόνε γὰρ εἰσι, ἐν δὲ καὶ τὸ θέλημα.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ πρὸς Ἑρμῆν β'. λόγῳ.

Ἐπεὶ δὲ τῶν μὲν ὀρθόπιστον ἐν ὑψίστοις λογισμοῖς φαίνῃ, ὁτι ἀβεστὸν ὡς ἀν ἀγαθὸν, τὸν μὴ ἀποβάλλοντα ἐν θέλησι χωρίστρα. Ἀφέρχου οὖν καὶ τὸν πατέρα, φύσει μὲ μάλιστα καὶ οὐσιώδεις. ἐστὶ γὰρ ἀποβάλλοντα ἐστὶ δὲ φυσικὸν συμβέρουσι ἔχων τὴν φύσιν τὴν θέλησιν τὴν οἰκεῖα ἀστρεπτίν.

Περὶ φυσικῶν θελημάτων Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τὸ ἀγίου Ἱππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος ἐκ τῶν περὶ θεολογίας λόγων. Τὸ θέλειν ἔχει ὁ Θεὸς, οὐ γὰρ μὴ θέλῃ· γνωστὸν δὲ τῶν φθορῶν. ἀΐδιον δὲ θέληματι Θεοῦ ἐστιν τὰ γινόμενα, ᾧ & ἔμμενα μένει σωζόμενα.

Τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων ἐκ τῶν φρὸς Γρατιανὸν τὸν βασιλέα β'. λόγου. Ἀλλ' ἑτέρου τὸ θέλημα τὸ Θεοῦ, & ἑτέρου τὸ θέλημα τὸ ἀνθρώπου. οὐ ἀν δὲ μέλοιτο ἡ ἐμὴ ἀφέρχου· ὁ τὸν θέληματι τὸ ἀνθρώπου, τὸν θέλοντα οὐτὸν ὁ ἡμῶν σωβεβλῆθαι θέληματι Θεοῦ γνόμενον, ἔσκεψε ὁ ἑαυτὸ ὁ Χριστὸς ἀνόκρισε χρὴ ἀκοῦν· ἀφ' ἡμῶν δὲ τὸ Ἀλέξαν μὲ τὸν θέλω τὸν κόσμον θέλοντα, ἀλλ' ἀπαγκαλοῦσιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἐστὶ φρὸς αὐτὸ ἀκοῦν· ὁ φρονεῖ τὰ τῶ Θεῶ, ἀλλὰ τὰ τῶ ἀνθρώπου. ἀκοῦν καταβῆκε τὸ θέλημά μου, καταβέβηκε τὸν λόγον μὲ· πολυφρόνος λόγου σοφίας, ὅτι τὴ σωρὸς κηρύσσομεν λόγον Σταυρὸς τὸ θέλημα ἀπεστὴν ἐστὶν, ἀλλὰ ἀνθρωπὸς ἐβέβηκε τὴν ἀνθρωπὸν μὲ, ὡς ἀν ἀνθρωπὸς ἐκλίνατε, & ἐκ τῶν ἐστὶν, ἡμῖν δὲ ἐστὶν Θεὸς, ἀλλὰ οὐ τὸ Θεὸς. ἡμῖν δὲ τὸ θέλημα τὸ ἡμῶν καταβέβηκε τὸ Θεοῦ.

Τὸ

Anno Christi 649.

Ejusdem ex interpretatione evangelii secundum Lucam: Tristis, inquit, est anima mea usque ad mortem. *Non propter mortem* Sect. V. *tristis est dominus, mea enim condicio corporalis affectus, non formidat mortis offendit. Quam qui carpus suscipit, omnia demisit subire corporis, ut ebriatet, fleret, angeretur, contristaretur: Divinitas autem commutat per hoc nostre affectus.*

Actio xxii

Ejusdem de eodem sermone.

Mirum, inquit, quod, cum maleat mihi, nisi meam suscipit affectum. Ergo pro me dolet, qui pro se non habuit quod doleret: et sequestra a dolentium dignitatis aeterna, cadit non infirmitatis affectus: et suscipit eam tristitiam meam: ut mihi fuam letitiam largiretur: et suffigit nostra defendit usque ad mortis aeternam, ut nos sua redigit revocaret ad vitam.

Ejusdem de eodem sermone.

Ita enim legimus, inquit, quia peccata mo- Isai. 53.
stra portat, et pro nobis dolet. Dolet ergo dominus non tua, sed mea vulnera, non tuam mortem, sed nostram infirmitatem: & nos affirmavimus te esse in doloribus, cum tu non pro te, sed pro me doleres. Infirmatus enim es, sed propter peccata nostra: non quia tibi illa infirmitas erat ex Patre assumpta, sed pro me suscepta.

Ejusdem de sermone fideli secundo.

Ut bonus ergo dulcissimus, ut bonus turbatur: non turbatur ut virtus, non turbatur qui divinitas, sed turbatur anima, turbatur secundum humana fragilitatis assumptionem: & ideo qui suscepit animam, suscepit & animæ passiones. Non enim secundum quod Deus erat, ait: turbari. aut moveri potest. Denique inquit, Deus Ps. 61.
*Deus meus, quare me derelinquisti? Ut homo Matth. 27.
ergo loquitur, meos circumfortes metus, quod in periculis, positi, a Deo deseri non putamus: ut homo turbatur, ut homo fleti, ut homo crucifigitur.*

Ejusdem ex interpretatione evangelii secundum Lucam.

Et quando dicit, Non mea, sed tua voluntas, Luc. 22.
tua fiat, quasi ex homine prorsus, tuam, ad voluntatem Patris. Voluntas enim hominis ad tempus est. Dei autem aeterna. Ergo non alia voluntas Patris, nisi una deitas.

Sancti Augustini ex interpretatione nona.

Augustinus.

gelimi tertii psalmi.

Christus Dens suffer dicit: Pater, si fieri pos- Matth.
*tell, transeat hic calix: fed rigidissim fic de- 26.
fumpfit, quemadmodum carnem. Ibidite enim pater, quia hoc divinum, non fuisse tristem dominum. Si enim diceremus, quia non erat tristis, cum evangelium dicit: Tristis est anima mea usque ad mortem: ergo & quando dicit, Dormite? Tefus, non dormivit Tefus: & quando evangelium dicit, Manducavit, non manducavit.*

Matth. 26.

ACTIO VIII SECR. V.

cavit Jesus: subjecit verubculum parvulinis, & nihil summum reliquit, ne dicatur, quia C. corpus non erat verum, & carnem veram non habuit. Quidquid ergo de illis scriptum est, fratres, factum est, verum est. Ergo ergitis fuit? Tristis perstet, fed voluntate sufcipiens tristitiam, quomodo voluntate sufcipiens carnem.

Λαστὸς οὖν ἐ ἀδελφὸ τοῦ σώματος ἡμῶν, ὅτι εἰ κὴ ἐλυπήθη ἀνθρωπικῶς ἡμῶν ἀνθρωπικῶς ἐ ἐ

ACTIO VI. SEU SECR. V. ANNO CHRISTI 649.

Ejusdem de sermone majore contra Apollinarem fatio pro fide. *Contigit Lazarum post agritudinem mori. Dominicus autem homo non infirmatus, neque nolens mortuus est, sed ex se mortis ad morte disjunctus, confortatus a Deo verbo inhabitante filii, qui dixit:* Nullus a me auferet animam meam: a memetipso eam pono: potestatem habeo ponere eam, & potestatem habeo accipere eam. *Divinitas ergo filii est, quæ ponit & accipit animam hominis, quem induxit.* Joan. 10.

Ejusdem de eodem contra Apollinarem facto per interrogationem & responsionem. *Sed neque vacua & insufficaes sunt intelligi possunt Dei verbi divinæ intellectus, nec eterum ineffabili ratione unita ad eum beata anima, si videlicet non intelligere eam & non velle, fabrifantium ipsi intelexit.* Joan. 14.

Ejusdem in libro quo dicitur. Nunc anima turbata est. *Etsi Deus fuisset in carne, & secundum carnem obedientem impleret, & voluntas carni voluntatem divinitatis fabricaret, fleret & pradiret:* Quoniam defecondi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui me misit, patris: *Ci fuam voluntatem divini carnis, quonum & caro ipsius fabla est.* Joan. 6.

Ejusdem de eodem sermone.

Oportebat autem moveri carnis ejus voluntatem, subjacere autem voluntati divinæ: & sic hominum inobedientia solvuntur per hanc gloriosam obedientiam, qua Christus obedivit pro nobis.

Sancti Gregorii theologi ὁ de secundo verbo de Filio. *Septimum dicatur descendisse e cœlo filium, non ut faciat voluntatem suam, sed ejus qui misit eum. Si ergo ab eidem qui descendit, hæc dicta fuissent, dixissemus utique tanquam ab homine formari hoc verbum, non illo qui in salvatore intelligitur: illius enim esse velle nec contrarium esse Deo, desiderantem voluntatem.* Gregorius Nazianz.

Ejusdem de eodem sermone.

Nemque illud fit dubitandum: Pater, si potesti fieri, transeat a me calix ille: verumtamen non fiat ego volo, sed tua voluntas prævaleat. Nec enim fieri possibile erat, aut non hoc illium ignorare oportet, aut pro voluntate voluntatem introducere. Matth. 26.

Sancti Gregorii episcopi Nysseni de sermone secundo contra Eunomium: *Quomodo dominus, qui secundum Christum homo est, mundum sibi reconciliam distribuebat animæ corporique beneficium, quod ab ea fiebat hominibus, volens quidem per animam, tamen autem corpore.* Gregorius Nyssenus.

Ejusdem de sermone facto in pascha. *Accedit leprosus, deprecans jam & exterminatus corpore, quemadmodum ipse a domino mundatio? Anima vero, quæ corpori tangit: per unaque fungatur passio: Necesse enim, ait, ab eo continuo lepra.* Matth. 8.

Tu

ANNO CHRISTI 649.

Ejusdem de eodem sermone.

Ad utrumque igitur hominis partionem competenter dictum sunt: per utraque clara signa erant subsimilitima deitatis, & corpore quidem concuncum fibi deitatem, per tactum fanitatem tribuens offendebat: etenim aut per illam divinam voluntatem virtutem significabat divinam. Sicut igitur sensus tactili, corporis est proprium, ita & anima voluntaria moto.

ACTIO VI. SEU SECR. V.

Ejusdem de eodem termone: *Verum multa mirabilia de eremum eidem formantentes, jejunii non vult absolvere, manibus autem confringit panes. Affiti quomodo per utraque, id est, animam & corpus, utriqueque observat divinitatis divinitatem, & tam operante corpore, quamque inspiratione voluntatis in anima profitetur.* Mtt. 8. Joan. 6. Matth. 14.

Ejusdem de termone contra Apollinarem facto: *Hujusmodi autem rationabili anxietate non erit consolatio mysterii, vera confessio: quoniam formidante quidem in passione, lumbrante fragilitatis ipsi, juxta quod dominus ait, spiritum promptum esse dictus, carnem autem infirmam: suspiere autem dispensationem, divina voluntatem atque virtutis ipsi. Quoniam igitur altera humana voluntas, & divina altera est, loquitur quidem ut homo, quod infirmitatis carnis congruit, qui nobis passionis suspiria: profecit tamen secundum vocem, existsum & Deo dignam voluntatem confirmasi, quam humanam propter salutem hominum volens.* Qui enim dixit, Non mea voluntas, humanam prorsus fermone significat: addens autem, tuam, offendit conjunctionem proprie divinitatis ad patrem: cujus divinitatis nulla est differentia propter facinatem naturæ.* Matth. 26.

Sancti Joannis episcopi Constantinopolitani de fermone facto ad eos, qui ad missas non occurrerunt. *Si de consubstantiali: Si igitur Patris & Filii una voluntas est, quomodo hic dicit, Verumtamen non fiat ego volo, sed fiat tu vis? Nam fi in divinitate quod dilium est, fit, hoc aliqua contrariatione? fi autem de carne, habent rationem quæ dictæ sunt, & nulla ex hoc criminatio fiet. Nec enim nolle morti carnem, reprehensio extitit, quoniam hoc natura est: ipse autem qua natura sunt omnia, absque peccato, & offendit, & cum multa abundantia, ut et etiam hereticorum obtuere ora. Quando autem dicit, si potesti fieri, transfeat a me calix iste: & Non fiat ego volo, sed fiat tu: nihil aliud offendit, nisi quia carnem nere indutus est timentem mortem. Mortem enim timere, & dubitare, & anxiari, illius est.* Joannes Chrysost. Hom. 83. in Matth. Joannes Antiochenus.

Tu

1 Citatur & a Theodoreto in dialog. 3. p. 161. Hard.
2 Hoc cit de fermide fermone. Hard.

ACTIO 10 Sect. V.

sforire non est crimen, neque dormire, ita nos mensorem vitam desperare. Christus autem corpus habuit mundum de peccatis, non enim naturalibus necessitatibus carens; non jam corpus non erat.

Theophilus.

Sancti Theophili episcopi Alexandriæ, de sermone facto propter mulierem habentem fluxum sanguinis.

Matth. 27.

Licet enim Salvator noster in cruce dixerit: Eli, Eli, Lamma sabachthani, quod interpretatur, Deus meus, Deus meus, ut quid me dereliquisti? sed non est hic significatio, tanquam longe sit a patre, sed quoniam extra mortis tempus quod habet corpus circa vitam inhærens desperatum, hoc salvator expressit, ut & ita ostendat non per quamdam desperationem, sed quamdam verisimile mortis similitudinis conjunctus est.

Ejusdem de eodem sermone.

Matth. 19.

Sicut enim sfurire, & sfirire, & laborare non erant propria deitatis, sed corporalia signa: ita & quod dixitur, Ut quid me derelinquisti? corporalis vocis erat proprium, quod solet unquam velle conjunctis vita carere. Licet enim & ipse salvator dicebat hoc, sed proprie ostendebat corporis fragilitatem, & nostrum mortem & sapientia Dei. Quia non alterius crucifixum hominis, sed ejusdem salvatoris erat corpus, quod de Maria fili adsumsit: pro qua re dicebat: Spiritus quidem promptus, caro autem infirma.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 13.

Beati Severiani episcopi Gabalensis, in eo quod scripsit: Pater, transfer a me calicem hunc: & iterum: Pater, salva me in hachora: Sic enim ait: *Prævenisti dominus, vos hæreticorum applicuit, ut dicerent, quia non passibile corpus indutus est, quod cadet mortem, quod trepidat mortis violentiam, quod respirator & turbator. In vita termino dicit: Nunc anima mea turbatur, triste est anima mea usque ad mortem: quo deinceps mea, impassibilis enim est divinitas, & imperturbabilis, & impertentia. Spiritus quidem, sit dominus, promptus, caro autem infirma. Ergo & hoc voluntatem delerat, unam quidem divinam, alterum autem humanam.*

Item ejusdem de hominibus dicta contra Judæos, Paganos & Apollinaristas: *Videlicet enim communicantem passionibus carnis, quas peccata sunt. Adjuve eum communicantem passionibus anima, quæ sine peccato sunt. Passiones anima sunt in peccato repentes, cogitationes malignæ seu turpiscæ, hæ passiones animæ respiratis secundum Spiritum pertestatem in peccatum. Sunt autem ejus alia passiones absque peccato, tristitia, timor, formido. Nemo timidus condemnatur, & nemo propter timorem reprobatur est, nullus propter tristitiam exhonoratus est: communes enim hæ passiones animæ, & sine crimine, quæ fortitudinis sunt. Sic itaque communicantes passionibus animæ, quæ sunt peccata confitentur. Audi eum dicentem: Tristis est anima mea usque ad mortem: & iterum: Nunc anima mea turbatur. Turba autem, timoris est operatio: ne timendi per omnia hominis carnem, animam rationalem, & intellectum, & quæ sunt hominis, ipsum peccatum habentem, ut sit factus perfectus hominem. Nemo enim hominum inculpatus habens, ut in*

Matth. 26.

Matth. 26. Luc. 12.

Matth. 26. Joan. 12.

Matth. 26.

Matth. 26.

Matth. 26

ACTIO SECA. V. Ejusdem de eodem volumine.

Si moriur mors me non. morietur, secundum carnem videlicet, transfert (*ait*) *caliri: verum quia non aliter fos fiet, sic*: Non licuit. ego volo, sed sicut tu. *Videi quomodo definiens quidem iterum, humana natura & in ipsa Christo, quantum ad eam pertinet, reprotrut: reciprocatur autem pertinitum ei Verbum ad valentidem Deo ipsum.*

Ejusdem de eodem volumine.

1 Sed quoniam vere quidem præter voluntatem, paritterque spontanea videtur unigeniti pallio crucis, jam quidem manifeste prædictum est. Allumamus autem denuo fubtiliores investigationes, legentibus veritatem paudentes.

De naturalibus operationibus Christi Dei nostri.

Hilarius l. 9. de Trinitate.

Sancti Hilarii episcopi Pictaviensis confessio de fermone pro fide exposito.

3 *Natus igitur unigeniius Deus ex virgine homo, & secundum pleniudinem temporis in semetipso prosvetivit in Deum hominem, homo per omnia evangelici sermonis modum tenuit, ut se Dei filium credi doceret, & hominis filium prædicari admoneret, locutus & gerens homo universa quæ Dei sunt, loquens deinde & gerens Deus universa quæ hominis sunt: ita tenuen, ut ipse illo utriusque generis sermone unumquam nisi rem significatione & hominis locutus & Dei fit.*

Ambrosius

Sancti Ambrosii de fermone fidei.

Ep. Cor. 3.

Silenat igitur de fermonibus quæstiones, quis regnum Dei, fiscut scriptum est, non in persuasione verbi est, sed in ostensione virtutis. *Confortemur difficultatem ostensionis & certis nunc in utraque loquitur Dei filius, quia in eodem utraque natura est, & ipse Deum loquitur, non uno semper loquitur modo. Intende in eo mane gloriam Dei, mane hominis passionem. Quæ Deus loquitur qua sunt divina: quæ fiomo dicit qua sunt humana, quia in ea fubstantia loquitur.*

Leo pontifex epist. 10.

Sanctæ recordationis Romani præsulis Leonis de fermone, ad sanctæ memoriæ Flavianum episcopum Constantinopolitanum Ecclesiæ.

Operatur enim 1 utraque forma cum alteriui communione quod proprium est, verbo filiiiet operante quod verbi est, carne autem exequente quod carnis est; 2 unum quidem coruscat miraculis, aliud autem fuccumbit iniuriis.

Epist. 97.

Ejusdem de epistola ad Leonem imperatorem Marcian. *Liiet 3 ergo in uno domino, Jesu Christo, Deo atque Deo hominis filio, Verbi & carnis una persona fit, quæ insiparabiliter atque indivisibiliter communes habeat actiones: intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, & sincera fide contemplatione cernendum sit, ad quæ provehatur humilitas carni, & ad quæ inclinetur altitudo deitatis: quid fit quod ieri sine verbo non agit, & quid fit quod verbum sine carne non effiat. Sine verbo enim potentia nec concipere virgo, nec parere; & sine verbiate carnis, divinitas infamia non jacere. Sine verbi deitatis potentia non adiuvetur magi pueram fiolis indicia declaratum, & sine verbiate carnis non jubentur transferri in Ægyptum puer, & ab Herodis persecutione fubdici. Sine verbi potentia non dicetur pateri de cœlo missa: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui; & sine verbiate carnis non profiteretur Joannes: Ecce agnus Dei, qui tollit peccata mundi. Sine verbi potentia non fieret redintegratio debilium, & vivificatio mortuorum: sine verbiate carnis, nec clausi ignaro, nec ærumnosi fiiiet, nec fitiendo laborantes. Et pafferum, sine verbi potentia non se dominus æqualem pateri confiteretur, & sine verbiate carnis non idem diceret patrem se esse maiorem: cum catholica fides utrumque fatisfiiat, utrumque defendat, quo secundum confiftiemem beati apofioli Petri, unum Christum filium verbi filium & hominem credit, & verbum.*

ACTIO SEXTA. V. Ejusdem de eadem epistola.

Cum ergo nunc fit dominus Jesus Christus, & vera deitatis verequæ humanitatis in ipsa una prosfus eademque persona fit; exaltatiiem tamen, qua illum, sicut deoffer gratium dicit, exaltavit Deus, & donavit illi nomen, quod super omne nomen excellit, ad eam intelligimus pertinere formam, qua dicenda erat tanæ glorifiationis augmento. In fecunda quippe Dei æqualis res filius patri, & inter genitorem atque nuiigenitum nulla erat in essentia disfretio, nulla in majestate diversitas: 1 nec per incarnationis mysterium aliquid deofferat verbo, quod vi patris mutare redderetur. Forma autem servi, per quam impafibilis deitas facramentum magna pietatis inofiente humanæ humilitas est, qua in gloriam divina porefiatis exaltata est: 2 in tantum unitatem ab ipso 3 conceptum virginis deitatem humanitate confiexa, ut nec fine homine cequo divina, nec fine Deo æqvenitur humana.

Et post pauca: *Nam secundum potentiam deitatis indifferenter omnia, quæ habet pater, eriam filius habet: & quæ in forma servi a patre accepit, eadem in forma Dei etiam ipse donavit. Secundum formam enim Dei ipse & pater unum sunt: secundum formam autem servi, non venit facere voluntatem Patris, sed qua qui misit eum. Et secundum formam quidem Dei, sicut habet pater vitam in semetipso, ita & filio vitam dedit habere in semetipso: secundum autem formam servi, tristis ob anima ejus usque ad mortem.*

Joan. 10.

Joan. 14.

Joan. 6.

Joan. 5.

Matth. 26.

ANNO CHRISTI 649.

Τὰ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ.

Εἰ ἀπὸ θνήσεως ἔφυσεν ἡμῶν τὴν θεότης ἡμῖν κ᾽ τὴν σάρκα δὲ δηλονότι, πάρεγε ἑαυτὸν ἀνθ᾽ ἡμῶν τὸν πόνον. τοῦτο ἐπόιησε σὺν ἐν χρόνῳ φυσικῶν ἑνήμας· ἐν ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ᾽ ὡς σύ. ὁρᾶς ὅτιας ἀπαθῶς ἐμῶν τὴν ἀνθρ᾽ φύσις, & ἐν αὐτῷ τὸ Χριστῷ τὸ ὅτι θέλ᾽ υπτὸν ἀξιοκτεῖ, ἀπεκρίθ᾽ τε δὲ τὸ ἐπὶ ἑαυτὸν αὐτῆ λόγῳ ἀφὸς ἀνθρ᾽ ἀνθρωπίνῳ θεοπρεπῆ.

Τὰ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ.

Καὶ ὅτι τῷ ὄντως ἀπὸ θνήσεωτ᾽ ἡ ὁμοιὸ & θεότητ᾽ τὴ μονογενὴς τὰ ἐκεῖ τὴ σωφὸ τὰ ὅσα ὁρᾶ τοῦ, φανερὸν ἡμῖν ἐν τῷ σκοῦ. διὰ τοῦ ἀγγέλου δὲ & ἐκ ἀνθ᾽ ἀνεμβεστέρας ἐφέλκει, τὴς ὀστ᾽ & ὁρῶμεν ἀκοῦσαν τῶν ἀγγέλων.

Περὶ τῆ φυσικῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπιστολὴ.

Τοῦ ἁγίου Ἰλαρίου, ἐπισκόπου Πιτάβιων & ὁμολογητὴ Χρ᾽ τὴ ἀληθεῖ πίστεως λόγος.

Ἐκ παῖδὲν πάντων τῶν χθὲς ὡς ἄνθρωπος ἐ μονογενὴς υἱὸς τοῦ ὀνομαζόμενος τὴ χαρᾶ μέλλων αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τῶν τῆ ἀνθρώπου φρονοτοῦν & ἐν θεῷ ἀπεγνῶκ᾽, πιστεύων τῶν τῆς ἐν ἀπιστ᾽ τὸς ἀνθρ᾽ ἀνθρ᾽ ἀνθρ᾽ ἐπιδυκεῖν. ἐπεὶ οὖν ἐν ὑμῖν ἐν Θεῷ πατὴρ & ἐν ἀνθρ᾽ ἀνθρ᾽ ἀνθρ᾽

Actio sexta. V. Ejusdem ex eodem epistola: *Licet autem ab illis initio, ex quo in utero nuptiarum verbum caro factum, boc est, ut carnem assumpsit, nulla difficultas sit inter utramque formam, per omnem incrementum carnalis animi personæ totius temporis actiones facta fuerit: Deumtamen hæc omnia quæ unipersabiliter facta sunt, per nullam commixtionem confundimus, sed cuique sit forma, per qualitates operationum sentimus.*

Dionysius Areopagita. Sancti Dionysii Areopagitæ episcopi Atheniensis de sermone divinorum nominum, capitulo secundo: *Quæ ergo ab eorum benignissima circa nos Dei operatio per boc, quod secundum nos ex nobis integre & vere substantialiter plasmari voluit verbum, qui ipsa res substantiam esse cognoscitur & operationes ab ea factas, quæ humanæ ejus operationes congruunt proximæ se probabile. In his namque Pater & Filius nulla ratione communicavit: nisi qui diverit secundum benignissimam & misericordem voluntatem, & per omnem sublimissimum & insufficientem Dei operationem, quam operatus est, similis nobis factus, incommutabiliter, ex quod Deus est Dei verbum.*

Ejusdem de epistola quarta ad Gajum facta: *Ipse autem nihilominus substantia plenus, qui? semper excelsa subsistentia. Unde per ejus sublimem substantiam in substantiam veraciter venens, super subsistentium subsistentia factus est, & super hominem operabatur hominis: & splendit virgo super subsistentium patriarcha, & aqua ineffabili materialium & terrestrium pedum fulcivans pondus, & non credens, sed summa pecunia ad indifferentiam confitens.*

Justinus martyr. Sancti Justini philosophi (episcopi) & martyris; de libro tertio trinitatis, capitulo septimodecimo: *Sicut nunc sit homo, habet autem diversas naturas duas, & secundum aliud quidem cognitus est, secundum aliud autem quod cognitum est operatur, anima quidem intellectuali cognitus, velutti novis compagineum, manibus autem quod cognitum est ad effectum perducens: ita filium unus existens, & duas habens naturas, per aliam quidem divina signa operabatur, per aliam autem humilis susceptibat.*

Ejusdem de eodem capitulo: *Sicut hominis, quia humus est, unam operationem nullus separavit capabilis ejus corporis, verbo autem dividens significat naturam, cujus est propria operatio: ita in uno filio Dei unumquidem operationem nullus separavit ab unini filationis: & natura autem, cujus est proprium quod celebratur, verbo significavit.*

Ejusdem de eodem capitulo: *Christus autem non ex deitate & humanitate factus est, Christus alius existens præter deum, sed & Deus existens, unaque confitit, Deus quidem indicandum per signa operationum, homo autem ostendit per familiaridanem passionum naturæ.*

Ejusdem de sermone facto ad paganos: *Est enim vere divinitas: Deus simul & homo & divinitas quidem secundum sua*

ANNO CHRISTI 649. πίτε, τὸ δὲ πάντοτε κατὰ τὴν ἑλλάτταν φύσιν τὸ εἶναι ὑπάρχοντα.

Τὸν ἁγὶν Αθανασίου ἐπισκόπου Αλεξανδρείας τοῦ κατὰ Αρειανῶν λόγου.

Τίνων γὰρ ἕνεκεν γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ σωματοῦται, ὡς φασὶ οἱ ἁγιοφόροι, κατεφάνη τὸ θεῖον ἐν τῇ σαρκί, ἵνα τὸ φάνεν θεῖον ἐν ἡμετέρῃ κόνει, καὶ τὸν κόσμον ὁσμὴ, ἐκβαλὼν τὸν ἀπόστολον σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τὸν ἀνθρωπον. ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐφάνη ἡ θεία φύσις, ἵνα τὸ ἀνθρωπίνον ἐν τῇ σαρκὶ, ἵνα τὸ ἀνθρωπίνον αὐτὸ λέγεται, ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ ὑπῆν, ἀνθρωπος, τὸ πνεῦμα, τὸ ἀνθρωπίνον, τὸ πάθος, καὶ τὸ σῶμα, ὡς ἐστὶ σάρξ θνητὴ. τὰ δὲ αὐτὰ τῷ λόγῳ ἦν ἀπὸ θεὸς, πεφυκὼς ἐνεῖναι, καὶ τὴν ἑνὶ ἀδιάλυτον ἔσεσθαι, καὶ τὴν αἰμορῦσαν ἰάσασθαι, ἐὰν τὸ ἑῦν σῶμα τῆς ἐσθίε.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ πρὸς Ιατίνους δογματικὸν ἐπίσκοπε. Ἐπεὶ δὲ ὁδὸν ἦν τὸν ἁγὶν σωτῆρα· πλήρης ὁ ἀεὶ Πατὴρ τοῦ. ἀμέλει τὴν τῶν ἀθανασίαν καὶ τὸν σῶμα ἀνελθὼν ἐν Ἰλιοῦ, Υἱὸς ὑπὲρ πάντων, ὁ Υἱὸς ἀνθρωπὸν ἐνέργεν τὸ ἀνθρωπινὸν· ὁ δὲ ἀνθρωπὸν ἐπιφανὴς κόσμου, καὶ ἐλῶν ἀπεκτὸν ἀνεῖναι γνῶμη πόδιν ἀνέχων ἐλῶν· καὶ μὴ ἀπεκτὸν ἀνεῖναι, ἀλλ' ἐπιφανὴ θνωμένα ἀφρὸς τὸ ἀδιάχυτον σωματικῶν.

Τὸ ἀγὶν Ιωάννου φιλοσόφου (ἐπισκόπου) ἐν μάρτυρος· ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῷ γ. βιβλίου, κεφ. ζ. Ὅστερ τὸν μὴ θεὸν ὁ ἀνθρωπὸν, ἔχει δὲ φύσεις ἐπιφόρας δύο, καὶ κατ' ἄλλο μὴν λογίζεται, κατ' ἄλλο δὲ τὸ λογικὸν ἐνέργεν, Ψυχὴ μὴν νοερὰ λογισάμενον· ἐν τοῖς τὰ πάθεσι τὸν σύμπαν, ὡς ἐν ὀνόματι τὸ πάθος τὸν πάρα ἀγνῶν, ἐστὶν ὁμοῖος τὸν ὡς καὶ δύο φύσεις, κατ' ἄλλον μὴν τὴν θνησιμαίαν ἐγκρίνεν, κατ' ἄλλον δὲ τὰ πάντα κατεβίβασε.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ. Ὅμοιος τὴ φυσικὴ, ἢ θεῶν δόγοι, τὴν ἐνέργειαν εἰς αὐτὸ χρόνον τὸ σῶμα· αὐτὸ τὸ θεῖεν, τὸ λόγῳ δὲ δεικνῦν γνωσίαν τὴν φύσιν τὴν ἑῦν ἐν ἑνέργειαν, οὕτως ἐπὶ τὸ ἑνὸς Χριστοῦ τὸ Θεὸ τὸ ἀνθρωπὸν ἐνέργεν εἰς αὐτὸ χρόνον· ὑπὸ τὸ, δὲ ὁ σεσὼν τὸ ἕνον θέλεσιν τὸ γνῶμῃ, τὸ λόγῳ γνωστὸν.

Τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ. Ἐστὶ γὰρ ἐλθὼν ὁ Χριστὸς ἐν ὁ θεὸς ὁ ἀνθρωπὸν ἀπεκλῆσθε Χριστὸν ἄλλος ὡ ἀνθρ· τὸ ὁν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀνθρωπὸν· ἑκάστης τυγχάνε, Θεὸς μὴν νοούμενὸν τὴ τῇ πρᾶξιν ἐνεργεῖν, ἀνθρωπὸν δὲ ἐκκαλεῖμῶν τὴ τῆς φύσεως ὁμοουσίας.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ κεφαλαίῳ. Ἐστὶ γὰρ ἐλθὼν ὁ Χριστὸς ὁ ἀνθρωπὸν, ἀπεκλῆσθε Χριστὸν ἄλλος ὡ ἀνθρ· τὸ ὁν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀνθρωπὸν· ἑκάστης τυγχάνε, Θεὸς μὴν νοούμενὸν τὴ τῇ πρᾶξιν ἐνεργεῖν, ἀνθρωπὸν δὲ ἐκκαλεῖμῶν τὴ τῆς φύσεως ὁμοουσίας.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Ἐνῆν τὸ θεῖον τὴ τῆς σαρκὶ, ἵνα τὸ φάνεν θεῖον ἐν ἡμετέρῃ κόνει, καὶ τὸν κόσμον ὀσμὴ, ἐκβαλὼν τὸν ἀπόστολον σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τὸν ἀνθρωπὸν· ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐφάνη ἡ θεία φύσις, ἵνα τὸ ἀνθρωπίνον ἐν τῇ σαρκὶ, ἵνα τὸ ἀνθρωπίνον αὐτὸ λέγεται, ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ ὑπῆν, ἀνθρωπος, τὸ πνεῦμα, τὸ ἀνθρωπίνον, τὸ πάθος, καὶ τὸ σῶμα, ὡς ἐστὶ σάρξ θνητὴ. τὰ δὲ αὐτὰ τῷ λόγῳ ἦν ἀπὸ θεὸς, πεφυκὼς ἐνεῖναι, καὶ τὴν ἑνὶ ἀδιάλυτον ἔσεσθαι, καὶ τὴν αἰμορῦσαν ἰάσασθαι, ἐὰν τὸ ἑῦν σῶμα τῆς ἐσθίε.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ πρὸς Ιατίνους δογματικὸν ἐπίσκοπε. Ἐπεὶ δὲ ὁδὸν ἦν τὸν ἁγὶν σωτῆρα· πλήρης ὁ ἀεὶ Πατὴρ τοῦ. ἀμέλει τὴν τῶν ἀθανασίαν καὶ τὸν σῶμα ἀνελθὼν ἐν Ἰλιοῦ, Υἱὸς ὑπὲρ πάντων, ὁ Υἱὸς ἀνθρωπὸν ἐνέργεν τὸ ἀνθρωπινὸν· ὁ δὲ ἀνθρωπὸν ἐπιφανὴς κόσμου, καὶ ἐλῶν ἀπεκτὸν ἀνεῖναι γνῶμη πόδιν ἀνέχων ἐλῶν· καὶ μὴ ἀπεκτὸν ἀνεῖναι, ἀλλ' ἐπιφανὴ θνωμένα ἀφρὸς τὸ ἀδιάχυτον σωματικῶν.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ πρὸς Ιατίνους δογματικὸν ἐπίσκοπε. Ἐπεὶ δὲ ὁδὸν ἦν τὸν ἁγὶν σωτῆρα· πλήρης ὁ ἀεὶ Πατὴρ τοῦ. ἀμέλει τὴν τῶν ἀθανασίαν καὶ τὸν σῶμα ἀνελθὼν ἐν Ἰλιοῦ, Υἱὸς ὑπὲρ πάντων, ὁ Υἱὸς ἀνθρωπὸν ἐνέργεν τὸ ἀνθρωπινὸν· ὁ δὲ ἀνθρωπὸν ἐπιφανὴς κόσμου, καὶ ἐλῶν ἀπεκτὸν ἀνεῖναι γνῶμη πόδιν ἀνέχων ἐλῶν· καὶ μὴ ἀπεκτὸν ἀνεῖναι, ἀλλ' ἐπιφανὴ θνωμένα ἀφρὸς τὸ ἀδιάχυτον σωματικῶν.

Τὸ αὐτὸ ὁν τῷ πρὸς Ιατίνους δογματικὸν ἐπίσκοπε. Ἐπεὶ δὲ ὁδὸν ἦν τὸν ἁγὶν σωτῆρα· πλήρης ὁ ἀεὶ Πατὴρ τοῦ. ἀμέλει τὴν τῶν ἀθανασίαν καὶ τὸν σῶμα ἀνελθὼν ἐν Ἰλιοῦ, Υἱὸς ὑπὲρ πάντων, ὁ Υἱὸς ἀνθρωπὸν ἐνέργεν τὸ ἀνθρωπινὸν· ὁ δὲ ἀνθρωπὸν ἐπιφανὴς κόσμου, καὶ ἐλῶν ἀπεκτὸν ἀνεῖναι γνῶμη πόδιν ἀνέχων ἐλῶν· καὶ μὴ ἀπεκτὸν ἀνεῖναι, ἀλλ' ἐπιφανὴ θνωμένα ἀφρὸς τὸ ἀδιάχυτον σωματικῶν.

Ejusdem de eodem verbo: *Ad nitimum enim & propter nos fallax est homo, & carnaliter, sibi est amplitudo, exhabitavit deitas in carne, similat ut dicatur Deus existens, propriam habuit carnem, & hoc organo usus, fallax est homo. Unde propria quidem ejusdem illius discutiter, quoniam in ipsa erant, qualia sunt, esurire, sitire, pati, laborare, & similia, quorum caro est capabilis. Ipsum autem verbo proprie, quæ quidem sunt, mortuus suscitare, cæcos videre facere, & mulierem fluxum sanguinis habentem curare: quæ videlicet per proprium corpus: ipse effecibat.*

Ejusdem de dogmatica epistola facta ad Antiochenos: *Propterea Deus quidem dicitur verbum, nativitate autem dicitur homo, quatenus utraque, de quibus Christus constitit: Deus quidem temperiemaies deitatis, & ut creator creatrix: homo autem per nativitatem ex matrice, & intermittam statis: & Deus quidem per virtutes benefaciens, atque potentiam divinæ operationis: homo autem per similitudinem compassionum, & sufferatum infirmitatum.*

Ejusdem de sermone evangelii secundum Matthæum, quo ait: Qui dixerit verbum contra filium hominis. *Propterea enim Deus existens, & homo factus, ut Deus quidem facilitavit mortuos, & verbo omnes sanans, vertit & aquam in vinum: nec enim erat homo hominis duplicandi opera. Et autem carnem induxit, pitibat, & laborabat, & passibiles suffiebat: nec enim erat hæc propria deitatis.*

Ejusdem de eodem sermone post pauca: *Habent autem hæc non separatim, & secundum qualitatem eorum quæ habent, ut ea quidem quæ corporis sunt, abjicere deitate; quæ autem deitatis: abjicere corpore oportuerat: sed conjunctim omnia habent, & nunc erat quæ proprietate dominus.*

Ejusdem de eodem verbo: *Hæreticis quidem secundum eam infantiam habit fuit, & alii corporalia salutatis inficiantes, magnerunt hoc, quod in principio erat Verbum. Alia autem ea quæ deitatis sunt considerantes, ignoraverunt hoc, quod Verbum caro factum est. Sed fabulæ & apostolicus vir fiducia domini suffocationem, inficiens quidem ipsa deitatis minuere deitatem qui in carne est. Iterum autem videns & propria corporis, abjaciebat, confitetans in ita divinitatis operationem.*

Sancti Basilii ex epistola ad beatum Antiochenos: *Propterea Deus quidem dicitur verbum, nativitate autem dicitur homo, quatenus utraque, de quibus Christus constitit: Deus quidem temperiemaies deitatis, & ut creator creatrix: homo autem per nativitatem ex matrice, & intermittam statis: & Deus quidem per virtutes benefaciens, atque potentiam divinæ operationis: homo autem per similitudinem compassionum, & sufferatum infirmitatum.*

Ejusdem de sermone evangelii secundum Matthæum, quo ait: Qui dixerit verbum contra filium hominis. *Propterea enim Deus existens, & homo factus, ut Deus quidem facilitavit mortuos, & verbo omnes sanans, vertit & aquam in vinum: nec enim erat homo hominis duplicandi opera. Et autem carnem induxit, pitibat, & laborabat, & passibiles suffiebat: nec enim erat hæc propria deitatis.*

Ejusdem de eodem sermone post pauca: *Habent autem hæc non separatim, & secundum qualitatem eorum quæ habent, ut ea quidem quæ corporis sunt, abjicere deitate; quæ autem deitatis: abjicere corpore oportuerat: sed conjunctim omnia habent, & nunc erat quæ proprietate dominus.*

Ejusdem de eodem verbo: *Hæreticis quidem secundum eam infantiam habit fuit, & alii corporalia salutatis inficiantes, magnerunt hoc, quod in principio erat Verbum. Alia autem ea quæ deitatis sunt considerantes, ignoraverunt hoc, quod Verbum caro factum est. Sed fabulæ & apostolicus vir fiducia domini suffocationem, inficiens quidem ipsa deitatis minuere deitatem qui in carne est. Iterum autem videns & propria corporis, abjaciebat, confitetans in ita divinitatis operationem.*

Sancti Basilii ex epistola ad beatum Antiochenos: *Propterea Deus quidem dicitur verbum, nativitate autem dicitur homo, quatenus utraque, de quibus Christus constitit: Deus quidem temperiemaies deitatis, & ut creator creatrix: homo autem per nativitatem ex matrice, & intermittam statis: & Deus quidem per virtutes benefaciens, atque potentiam divinæ operationis: homo autem per similitudinem compassionum, & sufferatum infirmitatum.*

1 Hic utrique Lectio Justini est & apud Levionium pag. 24. *Hard.*

2 Locus etiam in Graeco obscurus. *Hardouinus.*

1 Non est hic locus in Epistola ad Antiochenos, quæ extat tom. 1. oper. Athanasii p. 574. sed neque in ea legatur alia, quæ ex ipsa textus Facundi p. 469. *Hardouinus.*

Actio Sexta. V. Joan. 4.

philochium facta. *Attamen fideliter confitendi certandum est, quia multa & a paganis, & a hominis dominis loquitur. Nam, Da mihi bibere, non ex corporalem utilitatem petebatur.*

Gregor. Nyssenus.

Sancti Gregorii episcopi Nyssenensis, de sermone quarto contra Eunomium; *Sicut enim non ex proprietate carnis in eo quod ab unico ipsi verbum, efficere ita dicunt esse deitatis propria in natura humanitatis considerare. Propterea commixta de dominio doctrina tem per sublimia & Deo digna, quæ quoque per humilia & humana attribuunt hominum utrique, quæ in salvatore intelligunter, competenter aptamus: & humana quidem ad hominem, sublimia vero ad deitatem.*

Ejusdem in hoc, ubi dicit; Beati qui cicutiunt. *Absque ullo enim quadrantis dimensione poli est ejusdem, & esse enim quando vocinis natura tempus propria operari.*

Ejusdem de eodem tertio libro contra Eunomium, volumine decimo. *Si enim palpabili & visibili cibo & potu disponebatur, & hominibus unicuiusque atque fratrem, & quæ circa corporalem videntur naturam, omnia hæc & in deinde afficiunt, dicant & de unigenito Deo & hæc, & quæ ita voluerint: Ut ipsum & ambulatorum ex tuum, & locutum magistrum: quod ut quæ proprium est eorum qui in corpore circumscribuntur.*

Amphilochius. Orat. 14.

Sancti Amphilochii episcopi Iconii, in eo quod dictum est, Pater major me est. *Nec enim absque voluntate causa extitit, sed ipsum causa ab ipso: Vado & venio ad vos. Ibo & venio: utrique fecit humo transiliqro: fiunt Deus autem inseparabiliter vobiscum sum. Vado homo per mortem, venio autem iterum per resurrectionem homo.*

Epiphanius.

Sancti Epiphanii de capitulo septuagesimo septimo, facto in evitione Marcionis. *Quomodo confractio panis perficitur, & Mariam? per phantasiam, aut operatio carni, pondus habente secundum veritatem? Refugiens nativitate a mortuis, in eodem sanctis corpore resurrexit secundum veritatem. Propterea & panem confregit secundum veritatem.*

Cyrillus Hierosolymitanus. Orat. 4.

Sancti Cyrilli episcopi Hierosolymitani de homilia dicta in evangelium, *Qui dominus squam in vinum convertit: Quodnis per omne neque innotescere fuam deitatem, neque in eos abscondere fuaam: non innotescere, propter eos qui cum fuerunt; fuaam non abscondere, propter eos qui postea: sed effecerunt tam deitatis sua, quemque humanitatis ejus claras operationes, ut neque divina vertus deceteat, neque humana natura minuere videatur.*

Epiphanius. Haeresis 78. Ejusdem in eodem verbo. *Natus est, miraculis fuit, quando duplicem operationem: Passus quidem in humo, operatus autem ut Deus: idem ipse non alter & alter, quamvis alter & alter.*

Joannes Chrysost.

Item sanctus Joannes episcopus Constantinopolitanus in sermone de vina, quæ duo minuta obtulit, cujus initium: *Simplex*

A Καπτφόλιος τε ἢ φρόνι τὸν ἄγιον Ἀμφιλόχιον ἱστορεῖ. Ἐστιν μὲν τοῦ ἀγωνίσασι κινδυνεύειν, πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης μόνον διαλέγεται· τὸ γὰρ· δὸς μοι πιεῖν, φωνὴ ἦν σωματικοῦ χρόνου ἐκλυομένου.

Τὸ γὰρ ἴδιον γνωρίζει ἐπὶ κόνιν Νύσσης. Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ πάλαι δὲ τῆς θεότητος ἴδια, ὃν τὸ σαρκοῦ φύσει κατασκευάζει, δὸν μεταγράφοις τὸν τὸ κοῦφα ἐκκαλεῖλαι δοῦν τῆν ἀνθρωπίνου ἀποφρόνου, ἢ δὲ ἢ πνεῦμα τὸ ἐν ἀνθρωπίνοις ἑκάστου τῆν ὁμόμετον ἐκαστὸν τῆν ἐν μετοχῇ νοεῖμεν κατ' ἀλλοῖνων ἀρμόζομεν, τὸ μὲν ἀνθρώπινον τὸ ἀνθρώπῳ, τὸ δὲ ἴδιον τῇ θεότητι.

B Τὸ ἄνθ' οὗ τὸ· μακάριοι οἱ πενθοῦντες ἢ ἀνῷοῦν τῷ ἀπεχρονοῦλιν. Ἀπόστοις μὲ ποιεῖ κατὰ τὸν ἡμέρας διαμένοις, ὅστερον ἐπιτοῦ· ἐθέλει γὰρ ὅτι ἀξιοῦλιν τῇ φύσεν κρεῖν, τὰ ἴδιοτε ἐκφέρουσι.

Τὸ ἄνθ' οὗ τὸ· ἐὰν μὴ ἐνῴμαλν γ'. τῆμε ἐ. Εἰ μὲν γὰρ ἀλληλοφοῦν ἢ ὁρατὸν ἢ ἀόρατον ἢ τόπῳ δοκεῖμεν, ἢ τὸν ἀνθρώπου ὁμοῦμεν ἢ ἀξιόφοῦν, ἢ ὅστε πρὸς τὸν σωματικοῦ κεῖθοῦ πάτε φύσιν, πάντα τοῦτο ἢ τῇ θεότητι δοθέντα, λογίσοιτο ἢ τῇ τῆ μονογενοῦς ὑιοῦ· ἐὰν ἐν ἀλληλοπαιμαρτυρεῖτοιμεν αὐτὸ ἢ τὸ φανερῶν ἐκλεγρνεῖ, ἢ τὸ ἐν C πνεῦμα μετάκειτο. ὅπερ ἴδιον τῇ σε σωμάτι πεφανερῶμεν ἢ ἐν.

. . . . . ὡς δὲ θεοῦ ἀχρόνῳ τοῦ ἴδιῳ ὑμῖν. . . . . ἐκ τοῦ πάλαι δὲ θανάτου ὡς ἀνθρώπος, ἐγεῖρομαι δὲ τῷ ἀπὸ δὲ τῆς ἀπεκρίσεως ὡς ἀνθρωπος.

Τὸ ἅγιν Ἐπιφανίε ἐπεσκόπε Κυπρεῖτος τῆς Κύπρου, ἐκ τῆ Ἀμφιλοκίου τῆ Κωνσταντίνου ἐπεσκόπε, ἢ Μαρκίων, κατὰ φαντασίαν, ἢ σῶμαστε ἐκεργοῦσιν ἄγκπτε ἢ ἀλήθειαν; ἀπεκτὰς ὁ ἐκ τῆ νεκρῶν εἰς ἀυτὸ τὸ ἅγιον σώματι ἀπέστη ἀληθοῦς. διὸ ἐκ τὸ ἄρτο ἔκλασεν ἀνθρωπίνα.

Τὸ ἅγιν Κυρίλλε ἐπεσκόπε Ἱεροσολύμων ἐξ ὁμιλίας λεγόμενος εἰς τὸ ὑδωρ γλυκὺ εἰς ὁ κύριος τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε. Ἐπειδὴ ἐπὶ δόλῳ μόνα σεφανῶσι τῶν ἀυτῶ θεότητα, μόνε εἰς τὸ παντὸλὰς ἀποκρύψαι· ἐπιδεῖξαι μὲ φανερῶσαι, διὰ τὸς τότε, ἐπιδεῖξαι μὲ ἀποκρύψαι διὰ τὸς ὕστερον· ἀλλὰ δοῦναι καὶ τὸς θεότητα αὐτῶ καὶ τὸ ἀθρόον τῆς αὐτῶ, τοιαῦτα τὸς ἐκεργοῦσι, τὸ μὲν τὸ θεῖα δυνάμεις ἀμβλυνθῆ, μὲν τὸ ἀθρωπίνη φύσις ἀποστῆ.

E Τὸ ἄνθ' ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ. Ἐξῆσθῆν, ἐθαυμάτηρτο, ἐδεῦξε τὸ ἀτελῶν ἐκεργοῦσι, ἀκόμη ἐξῆ ὡς ἀνθρωπος, ἐκεργῶν δὲ ὡς Θεὸς ὁ αὐτὸς· ἢ ὁ ἀλλος, ἢ ἄλλος, ἀλλ' ἄλλος, ἢ ἄλλος.

Τὸ ἅγιν Ἰωάννε ἐκ τῆν χρυσοῦ τῆν τὸ δόξ Λατρεύσεις κατὰ τὸ γὰρ ἀνθρωπίνου· οὐ ἢ ἀρχὴ, ἀλλὰ ἢ ἐξ τῆς ἀνθρώπου κρατοῦμεν.

ANNO CHRISTI 649.

ἢ ἐν τῆς ἄλλοις τῆ σωμαρῷ τῶν φύσεων, διέξοις, ἢ ἐκέρνεα τὴ ἀνθρώπου· ἢ τὸ θεότης, διέφορα ἢ ἔρχε, οἶδε τὴ λόγω κάτω κρατεῖ, ἢ κάω σωκρότε τὴ ἐκεῖνα· κάτω τοιοῦ, ἢ κάω δὲ ὀστὲ χαρῶνε. κάτω δεδιδῆ, ἢ κάω ἀρετῆ. κάτω δὲ κατεῖχῳ παρέστε ἢ κάω δὲ ἐυτὸ θεοῦ. ἀβεῖ δὲ τὴ ἔλεημοσύνω σωστῆς γὰρ τὸ τῆς δικῆς ἐκεγνοῦς, ὁ ὁ ἀνῶν ἐν τῶν Λεῳκῶν βραβεῖον τὸ ἐλεημοσύν, ἢ ὅτι πρὸ τὴ γαλοφωλεῖν κὰ θῆμεν ἀοιμμῶς τὴς φιλανθρώπου.

Τὰ ἀυτὸ τὸ τῆ λόγω τῆ εἰς ὀμωλῶ τὴ ἀκόλουθο. Τῶν ἀλάστε, ἐκλέφαρα ἢ ἀμῷλω ἀπεῖλε, ἀνεῦνε ἀμῷν ἢ ἀμφίβολον ἐκμῶλε, ἀλλὰ ὁ τὸ πεντεῦρῳν, ἢ ἀμῷλω τὸ σώματος γράμμε ἢ τῆμεν, ἢ ἐπὶ λόνε μὲ ἢ ἐκεῖνοι, ἢ τὸ ἀόρῳν φωνῶ, ἢ δὲν λοιπὸν ἐκεῖνοι ἐκεῖνοι.

Τὰ εἰς Κυρίλλε ἐπεσκόπε Ἀλεξανδρείας ἐκ τῆς ἐρμῆνειας ἢ τρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς. Εἰ δὲ πτωχῶν κεῖνῳμε δὶ ὕδατος ἢ πνεῦματε, τῶν δὲ ἐσόρνκε θεῖκεῖ· τὸ ὅμμε ἢ ἀνῷ φωτίνως ὁ αὐτὸ; ὑπάρχω ἢ ὡς ἐν ἐν θεῷ τὸ ὅμμε ἢ ἀνθρωπος.

Τὰ ἀυτὰ ἐν τῶν Θησαυρῶν κεφ. κθ'. Ἀνθρωπος γεγωνὼ ἐτὶ Θεὸ λόγου, ἢγ γὰρ τὰ λόγω ἀὶ Θεὸ πρὸτε ἐν ἐν θρωπόνε τὸ τὸν πρὸ τὴ λαῷ, ἀλλ' ἐπ πολλάκις ἢ διὰ τὴν χρῆσε τὸ ἢ σαρκὸς οἰκονομίας, ἢ ὡς ἀνθρωπος λόγη τῆκ. τοῦτων ὠνῶ γραφὴ τὸ μυστικῶν ἢ δικαίων, τῶν δὲ ἀστοῦ σκεῦαλλ ἢ ἐσθῶν τὴς ἀγρωμένης, ἀνθρωπόνε τῶν ἐν ἀν πολλοῦτε αὐτὰ· λαλῶ γὰ ὡς ἀνθρωπος· λαλῶ δὲ καὶ ὡς Θεὸς ἐκ γὰρ τὴ ἐμφανῶς τῶν ἔξεσίας.

Τὰ ἀυτὰ ἐν τῶν Θησαυρῶν. Οὐκ ἀυῶ τὰ θεοστρεῖς ἐκρεῖμε τὴ πεπεγκνῶνε, δείκνυτ ἢ σωτῆρα Χρισὸ, Θεὸν, ἢ τάλο τὴ ἀνθρώπινω ἐκρεῖμε τὴ γὰ γεγωνὼ, δείκνυτ, ἢ ἀλεθινὸ ἀνθρωπο, αὐτὴ γὰρ ἐστὶ μυστικῶν ἢ δικαίων.

Τὰ ἅγιν Εὐρμαῖε ἐπεσκόπε τῆς Ἀντιοχείας ὁκ τῆ κατὰ Σεβῆρε κεφ. ρ'. Νοῦ σταυρωσάνθρωπε Θεὸν λόγον σεκρεκκεῖν τὴν πνεῦμα ἐκεῖνον ἀμολογοῦσιν, τὸ ἐξῆ ἀεὶ ἀλῶν φαῖῶ φύσε τῶν τὴ σαρκὸς γεῦμαῖε φύσεν, τὰ δὲ δικ τὴν τὴ θεότητα κάτοχε φύσιν. ὡς ἐ σταυῶν δὸ σέκρεκκε.

Τὰ ἅγιν Ἰωάννε ἐπεσκόπε Σκυθοπόλεως ὁκ τῆ λόγε τὴ Χ. Σεβῆρε αἱρετικὸ κεφ.γ'. Ὅρᾶε ὁτὶ ἐνὸς ἢ τὰ αὐτὰ κεῖμε ἐξῆ ἢ ἐπὶ Χρισὸ δύο φύσῶν τὴ σάρκωνε, τὸ τε θεότητα αὐτὰ ἢ τὸ ἀνθρώπινα ἐκεῖσε τὴ τὸ ἀπαθῶν.

Τὰ ἅγιν Ἀνεκετίε ἐπεσκόπε Ἀντιοχείας ὁκ τῆ ἐπιστολῆ Λεόντε πάπε τὴ ἀποσολικῆ μνήμε. Φωνῶ μὲ τὴ πέρεμε ἢ ἀεῖε ἢ θεότητε, ἐστὶ τὴ λόγοε κεκρᾶ, ἐκὶ ἀνθρώπινε· πάλιν τὴ ἀνθρωπε ἢ ἀυτὰ, θεότητε κεράστε ἀνθρωπότητ ἀγνέτοε, ἢ ἀξ ἐκέγνοε, καὶ ἔνωτε ἢ ἀτάγκτε. ἀτοιῶ, δὸν ἐξῆ ἐστὶ ἀνθρωπε, ἢ ἀστὶ ἢ ἀξ ἐστὶ. ἐστὶ ἢ ἐκεῖνοι Θεὸς ἄμα & ἀνθρωπος αὐτὸς.

A quidem jejunii appellatis, *sic ait. Etenim in A*
aliis copulatorum naturarum diversis ab opera-
tio humanitatis & deitatis, diversa fortitudo, Sect. V.
& ut apertius dicam, deorsum fatigatur, & Joan. 4.
fortum contineat & diversum efferit, & deposer plurimus minoribus: deorsum formidat, & sursum intonat: deorsum judicio affligit, & deposer sispsum abpsit. Circa miserioridem autem exaquerat baptice operata, quinam qui deposer de cherubim interrectis miserioridem, ipse autem gaudpsialium sedens, Matth. 25.
Luc. 21.

Item ejusdem in Thomam apostolum. *Hac audiens, mandavi animam a perfidia, exalta ista fum ambiguum mentem, recipiendaemam, intelligi enim quod ipse tremens, expendi cum digitis & anima oculum, & dixi jam operationes cognovi.*

Sancti Cyrilli episcopi Alexandriæ ex interpretatione epistolæ ad Hebræos: *Si autem perfectio nos fecit per aquam & spiritum, quomodo non operatus ab divina patientque humana, idem confitetur & tanquam in uno Deus pariter & homo.*

Ejusdem de Thelauris, capitulo vigesimo secundo: *Ipsum filium & Dei verbum, non ut iterum fieri Deus autem humanationis omnia loquatur & operetur, sed ut sapiens propter assistatem spiritualiaeti quæ non carer, & Deus homo loquatur aliqua. Hanc ergo habentes mysterio virtutem, quomodo non ad inepium scandalizati audiuvs, cum aliquid ut homo loquitur? Capitur enim ut homo: loquitur autem & sicut Deus, habens in utrisque perfectam.*

Ejusdem de Thelauris: *Ergo que & Deo decenter dilta vel dita sunt, ofendant salvatorem Christum Deum: & iterum que ferendum hominem dilta vel petalia sunt, ofendant verarter hominem: hac ab enim mysteri virtus.*

Sancti Ephremii episcopi Antiochiæ, ex scriptis contra Severum hæreticum ab eodem mutatis, capitulo quinquagesimo sexto: *Nunc autem intertantum Deum verbum operatum hunc operationem confitentes, aliqua quidem comprehendere dicunt ad carnem naturæ facta fuisse, alia vero propter deitatis sublimem naturam. Idcoque & hic duæ fuit operationi.*

Sancti Joannis episcopi Scythopolosei, de sermone odivus contra Severum hæreticum capitulo tertio: *Certe quia nunc ejusdemque Deum domini nostri Jesu Christi duæ nuderunt operationes, deitatis ejus & humanitatis; sine partitione atque immutabiliter.*

Sancti Anastasii episcopi Antiochiæ de fatisfactione, exposita pro epistola apostolica memoriæ Leonis papæ: *Sicut enim unitrin & crementari non, ut deitatis, ita sufficere, & iterum non & humanitatis: utraque tamen ejusdem deitatem temperantis humanitatis, ut, condeiet, non in confusionem, sed in unionem. Intensafe erga duo unidem fuit operationes, fuit & essentia: unus autem operatur, Deus pariterque & homo idem existens.*

Cyrillus Alexandrinus. Epistola 4.

Anastasius Episcopus Antiochiæ.

1 Vide Photium in Biblioth. cod. 229. pag. 1.15. ubi eadem sententia, verbis paululum immutatis, ex Ephremio Antiochenos. *Herdoinus.*

Sancta synodus dixit,

Domini Dei & salvatoris nostri Jesu Christi perfiscienter cum summa devotione auditi patres verbum, datum eis lucernam ab eo gratiæ æque scientiæ non utique sub modio abscondentes instructoræ obscuritatem, sed super candelabrum catholicæ doctrinæ, quatenus refulendat omnibus qui in domo sunt, id est, populis catholicæ ecclesiæ, ne unquam offendat pedem ad lapidem hæreticæ petrificæ quisquam dehis qui confitentur dominum & venerantur, *Vos enim estis*, sicut dicit dominus, *lumen mundi & sal terræ*, quod omnem errorem hæresium exguttgat, & putrefiemen pallorum terreni intellectus per virtutem eorum & veritatem deleat, laude præcipiebat, dicens: *Luceat lux vestra coram hominibus*, quatenus videant bona opera vestra, & recta dogmata, atque glorificent patrem vestrum, qui in cœlis est. Quæ ptique & nos per lectionem veterahbilem sermonum eorum perlegentes, ipsam quidem glorificavimus patrem luminum, ex quo omne datum bonum, & omne donum perfectum manadatum est eis, ad plenitudinem catholicæ ejus & apostolicæ ecclesiæ: accultatores autem eorum meritis reprobavimus, tanti inimiti obumbrantes aliquotes veram confessionem per novitatis commentum, post quos fuit at beatus Isaias, *Vos et pax, dixit Deus meus, impiis. Clamate ne cessetis: quasi tuba exalta vocem tuam, & annuntia populo meo* scleratæ adversitorum, quanta malignati sunt adversus sanctos patres & synodos catholicæ ecclesiæ. Necesse est enim in omnem terram exire nostrum (inquit hanc tem loquam, & in fines orbis terræ verba eorum nostrorum consonam virtutem, videlicet pro cautela orthodoxorum popularum; & omnibus manifestum facere, quoniam in scripto & sine scripto sanctos patres calumniati sunt, licuti & sanctis quinque concilia, Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus. Devicti sunt autem contra tum temeritatem mentis, qui nunquam per quemlibet modum aut verbo intellexerunt aut prædicaverunt, quæ orthodoxi patres divisiæ sive intellectiæ posuunt, & in hit tetlantur verba eorum, quæ super omnem rationem folii nitescunt; sed & veritas prædicationis eorum, ubique omnibus eos publicantes, qui nobis in prælectis rebesti sunt, quique tradiderunt nobis in primis quod accepisse posuuntur, unum condemnque contrient dominum Deum nostrum Jesum Christum, ex duabus & in duabus existentem naturis, substantialiter notis in conflue scindivile, & duas unus ejusdemque unus naturas, ita & naturales veraciter esse substantes, id est, divinam & humanam, & duas essentiales operationes, divinam & humanam, neque transitorie hac illam postpositive, neque in hoc ipsum spectatiere minime habentes omne fudium sermonis eorum, licut adversarii garriunt, & Ἡ ἁγία σύνοδος, εἶπεν.

Τὸν τῷ Θεῷ & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρεδόθημεν ἐπιπλουσίοις λόγοις οἱ ἅγιοι πατέρες, τὸν παρ' αὐτῶν δοθέντα λύχνον αὐτοῖς τὸν ὡς χάριτος γνώσεως, οὐ μόνον τὸν μέλπον λαμψάν τὰ τῶν φανῶν ἀτυφείας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λυχνίας αὐτὸν ἐπὶ τῆς ψευδωνύμου διδασκαλίας, ἵνα παντὶ τῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τουτέστι λαοῖς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, μόνοις ἀφωτίσῃ ὁ φωτὸς λόγον τῶν τῆς αἱρετικῆς πικροδεξίας τε τῶν ἀθεμίτων ἀμαλογισμῶν τὸν κύριον. ἡμεῖς γὰρ ἐπὶ φωτὸς κύριος, τῷ φῶς τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ἅλας τῆς γῆς, διὰ τὸ τῶνας αὐτοὺς πτλαλιν αἰσχτεκαὶ σκληρόν, καὶ σπιτιδόν ταῦτ' ἀπαθεμένῳ τὴ ἐπίκρα φρονήματα, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γνωσιβῆτας ἀρετὴς καὶ ἀλαθείας. ἐν χάρῳ ἀφοτεῖτεν ἡλιωμ ἡμᾶν λαμπτὸν τὸ φῶς ἐξ ἐμφοῦ τὸ ἐξ ἀγίου πνεῦμα, ὅτου ἔδωτε τὰ κεῖα ἡμῶν ἔργα & ἀφῶς τάτας τὸν δόξαμεν, & δοξάσωτ τ τατῆρ ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ἀπῆ & ἡμεῖς διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀφεῖῶν αὐτῶ κατυνοῦκαντες λόγων, αὐτὸν μὲν ἐδοξάσαμεν ἡ πατῆρ τῶν φώτων, ὃς ἐξ ἀῶτος ἡμῶν & τὸ πᾶν δῶρημα τέλειον ἐς αὐτὸς κατηξιῶσθ, ἀφρὸς κατηστρεμὸν τὸς καθολικῆς αὐτῶ & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας· τὰς δὲ κακηρῶσε αὐτὸ ἐκβίωσε ἐπὶ τὰ λεγόμενα, πνεῦτα φωτὸς ἀγνοεῖσαι μυχεπιφωμῆς τῶν ὀτοφιλοδόξων, διὰ τ' αὐτὸ κρεοπαίμος, διὸ καθὼς φωτὸ ὁ μακάριος Ἡσαΐας· ἐν ἡσυχίᾳ τῆς ἀτεθέτου, ὅτε κύριος ὁ Θεὸς ἀπῆς σόνοιο ἐρῶ, ὡ μὴ φοῖσῃ· ὡς σάλπιγξ ἀν ὑψωνοῦ τ φωνῆ σου, ἡ ἀπεῖ-εἰκνν τῷ λαῷ μου τὰ βδελύθμματ τ ἐσκατν ἡμῶν ἐπορῆ σκεῦν ἡ ἐν τῶν ἀθῶν πατῆρῶν & συμῶδων τ καθολικῆς ἐκκλησίας. ἀπαλλαῦ γὰρ ἔθνῶν ἐκ πάσας τ γῆς ἐξελθεῖν τ ῥῆμ τῶν ἐξῆς λόγῶν & τῶ ὅλῶν, ὡς τὰ πάντα τ ὁλεκλῆρῶν τῶν ἡμετέρῶν ῥημάτων ἢ βιβλιοῦ εἰς ἀπόδειξιν τῶν ὀρθοδόξῶν λαῶν, γνωρίσοντα τάτο, ὅτι εἰ γράφῳ ἢ & ἀγράφῳ ἐκ ἐγκωμιάσαντο τοὺς ἁγίους πατέρας, ἐπεστρεψάθ τὰ ἁγίας τῶν συνοδῶν, Κύρος ἡ Σέργιος, Πύρρος & Παῦλος, πλὴν ὅσοτ ἀε ἡ τῶν ἑαυτῶν φρονημάτων ἡττήθεν, ὡς ἐν τῷ ἀῶτον κεῖ' ὅτου οὐδ' τὰ τρόπῳ ἢ λόγῳ ἐφθέγξαν ἢ κηρυκεύσαν, ἀπῆ οἱ ἀντίθῶς πάτερ κρίσκεν τ ἢ κηρυκεύσαν, καὶ μάρτυρες οἱ τῶν λόγῶν πάσης ὑπερβαλλόντος ἀλικεῖν ἀκτῖνος, καὶ τὰ ἀλαθεῖς τῶ κατ' αὐτοὺς κεῖ γὰρ μάτης παντοῖς τῶ τῶν ἀμφοτέρῶν, ὡς ἀρτίως ἀπῆνωμεν, ταῦθομα μὴ ἔμπ τὸ τρόπος ἢ ἢ τὰ τεχνῶμεν, ἔσε καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν ὡς δύο ἐν ὑπόστασι & μιᾷ φύσει, ἀπῆ καὶ τὰ λαβόντας ἀμφοτέρῶν ἡ ἀξιωτῶν· ἢ δὲ τὸ αὐτὸ & ἕν, ἀφαιρῆ τὰ θεότες, ἀπῆ καὶ τὰ κ' φύσῃ ἀλοῦσῆς ἀνάρχῳ θέλιματα, θέῶτε ἡ ἀνθρώπῳ, ἢ δὲ τὰ ἀνωθῶς ἀεεγρόνῳ τυγχάνοσ, θέλει καὶ ἀνθρωπῶν, καὶ δὲ πάτερ τῶν τῶτ καὶ ἡδὲ πνεῦμα, καὶ δὲ πάτερ τῶν τῶτ καὶ τῶν κυείων ἐχοντες τὴν πάσαν τὴ λόγεσωθῶν, ὡς οἱ δὲ ἀποστόλοι ἐπι-

Τὸν τῷ Θεῷ & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρεδόθημεν ἐπιπλουσίοις λόγοις οἱ ἅγιοι πατέρες, τὸν παρ' αὐτῶν δοθέντα λύχνον αὐτοῖς τὸν ὡς χάριτος γνώσεως, οὐ μόνον τὸν μέλπον λαμψάν τὰ τῶν φανῶν ἀτυφείας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λυχνίας αὐτὸν ἐπὶ τῆς ψευδωνύμου διδασκαλίας, ἵνα παντὶ τῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τουτέστι λαοῖς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, μόνοις ἀφωτίσῃ ὁ φωτὸς λόγον τῶν τῆς αἱρετικῆς πικροδεξίας τε τῶν ἀθεμίτων ἀμαλογισμῶν τὸν κύριον. ἡμεῖς γὰρ ἐπὶ φωτὸς κύριος, τῷ φῶς τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ἅλας τῆς γῆς, διὰ τὸ τῶνας αὐτοὺς πτλαλιν αἰσχτεκαὶ σκληρόν, καὶ σπιτιδόν ταῦτ' ἀπαθεμένῳ τὴ ἐπίκρα φρονήματα, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γνωσιβῆτας ἀρετὴς καὶ ἀλαθείας. ἐν χάρῳ ἀφοτεῖτεν ἡλιωμ ἡμᾶν λαμψὸν τὸ φῶς ἐξ ἐμφοῦ τὸ ἐξ ἀγίου πνεῦμα, ὅτου ἔδωτε τὰ κεῖα ἡμῶν ἔργα & ἀφῶς τάτας τὸν δόξαμεν, & δοξάσωτ τ τατῆρ ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ἀπῆ & ἡμεῖς διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀφεῖῶν αὐτῶ κατυνοῦκαντες λόγων, αὐτὸν μὲν ἐδοξάσαμεν ἡ πατῆρ τῶν φώτων, ὃς ἐξ ἀῶτος ἡμῶν & τὸ πᾶν δῶρημα τέλειον ἐς αὐτὸς κατηξιῶσθ, ἀφρὸς κατηστρεμὸν τὸς καθολικῆς αὐτῶ & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας· τὰς δὲ κακηρῶσε αὐτὸ ἐκβίωσε ἐπὶ τὰ λεγόμενα, πνεῦτα φωτὸς ἀγνοεῖσαι μυχεπιφωμῆς τῶν ὀτοφιλοδόξων, διὰ τ' αὐτὸ κρεοπαίμος, διὸ καθὼς φωτὸ ὁ μακάριος Ἡσαΐας· ἐν ἡσυχίᾳ τῆς ἀτεθέτου, ὅτε κύριος ὁ Θεὸς ἀπῆς σόνοιο ἐρῶ, ὡ μὴ φοῖσῃ· ὡς σάλπιγξ ἀν ὑψωνοῦ τ φωνῆ σου, ἡ ἀπεῖ-εἰκνν τῷ λαῷ μου τὰ βδελύθμματ τ ἐσκατν ἡμῶν ἐπορῆ σκεῦν ἡ ἐν τῶν ἀθῶν πατῆρῶν & συμῶδων τ καθολικῆς ἐκκλησίας. ἀπαλλαῦ γὰρ ἔθνῶν ἐκ πάσας τ γῆς ἐξελθεῖν τ ῥῆμ τῶν ἐξῆς λόγῶν & τῶ ὅλῶν, ὡς τὰ πάντα τ ὁλεκλῆρῶν τῶν ἡμετέρῶν ῥημάτων ἢ βιβλιοῦ εἰς ἀπόδειξιν τῶν ὀρθοδόξῶν λαῶν, γνωρίσοντα τάτο, ὅτι εἰ γράφῳ ἢ & ἀγράφῳ ἐκ ἐγκωμιάσαντο τοὺς ἁγίους πατέρας, ἐπεστρεψάθ τὰ ἁγίας τῶν συνοδῶν, Κύρος ἡ Σέργιος, Πύρρος & Παῦλος, πλὴν ὅσοτ ἀε ἡ τῶν ἑαυτῶν φρονημάτων ἡττήθεν, ὡς ἐν τῷ ἀῶτον κεῖ' ὅτου οὐδ' τὰ τρόπῳ ἢ λόγῳ ἐφθέγξαν ἢ κηρυκεύσαν, ἀπῆ οἱ ἀντίθῶς πάτερ κρίσκεν τ ἢ κηρυκεύσαν, καὶ μάρτυρες οἱ τῶν λόγῶν πάσης ὑπερβαλλόντος ἀλικεῖν ἀκτῖνος, καὶ τὰ ἀλαθεῖς τῶ κατ' αὐτοὺς κεῖ γὰρ μάτης παντοῖς τῶ τῶν ἀμφοτέρῶν, ὡς ἀρτίως ἀπῆνωμεν, ταῦθομα μὴ ἔμπ τὸ τρόπος ἢ ἢ τὰ τεχνῶμεν, ἔσε καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν ὡς δύο ἐν ὑπόστασι & μιᾷ φύσει, ἀπῆ καὶ τὰ λαβόντας ἀμφοτέρῶν ἡ ἀξιωτῶν· ἢ δὲ τὸ αὐτὸ & ἕν, ἀφαιρῆ τὰ θεότες, ἀπῆ καὶ τὰ κ' φύσῃ ἀλοῦσῆς ἀνάρχῳ θέλιματα, θέῶτε ἡ ἀνθρώπῳ, ἢ δὲ τὰ ἀνωθῶς ἀεεγρόνῳ τυγχάνοσ, θέλει καὶ ἀνθρωπῶν, καὶ δὲ πάτερ τῶν τῶτ καὶ ἡδὲ πνεῦμα, καὶ δὲ πάτερ τῶν τῶτ καὶ τῶν κυείων ἐχοντες τὴν πάσαν τὴ λόγεσωθῶν, ὡς οἱ δὲ ἀποστόλοι ἐπι-

ἐπιβρῆσθῶν, καὶ τὰν πολυβρόμῳσα τοῦ ἁγίου πατῆρεῖ διὰ τῶν οἰκείων κατοπτεῖας, οὐκ μὲν αὐτὸν, ὡς φασι, ἀβέ τὰν θεληλμῶν ἢ τὸν εἰσεγνῶν τὸ σωτῆρ ἡμῶν ἀεεγνῶν ἐκδεχομένων. ἐδὲ μὴ ὡς ἀφτιαῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ βοῶμματῶν, ἢ γραφικῶν, ἢ συλλογιστικῶν, καὶ φυσικῶν, ἢ ἀποδεικτικῶν, ἢ ἀγωνιστικῶν, καὶ φιλοσοφῶμματῶν, ἢ ἑλληνῶν διὰ πάντα τρόπον & λόγῳ τὰς γνωστικὰς αὐτὰς & ἐμφοφῶν δόξαστα λίαν, οὐκ νομίμως ἢ ἀδικεῖς ἀπὸ αὐτοῦ τὸν σωκρωδίστου Θεῷ λόγῳ τὸν ἀντιθέτοις συμπλεκόμενοι & τολμοῦσιν αἱρεσιοῖς, Ἀρείῳ & Ἀπολιναρίῳ, & Νεστορίῳ, ἢ πάσαι ἀπλῶς τὸς κατ' αὐτὸς ἀντιθέσει, τὰ τὰ αὐτὰ ἢ ἐκ Χριστὸ τὸ Θεῷ θεληλμεῖν ἢ τὰς ἐνεργείας ἀμολογοῦντο καὶ ἀσυγχύτῳ & ἀδιαιρέτῳ, ἢ ἀνεῖ τὰν πάντα καὶ ὁμοουσίῳ κεῖ ἀγίας, ἢ ἀπεμφῶν, διὰ τὸ ἀσυνῶν, ἢ ὑπόστασ, ἢ ὑπόστασ, ἢ ὀνόμασ, ἢ ἀτῶν· ἢ ἐκεῖνε λόγῳ & ἔθμα-τῶν, ἢ ἀεεγ ἢ ὁ τάτο ἀυτὸς ἐλαθῶν ἀνοδεικτικῶ, τάτοτ τὰ τάτοτ τὸ ἀνωθῶν σύνοφῶς τὸ πίστοσ· ὅτου ἀρῶμε μὴ, διὰ τὸ λόγῳ ἀυτὸς ἐτ τὸ ἀφῶν τὰ τὸ ἐκ Χριστὸ, ἀλὸ θεληλμεῖν ἀλὸ ἐνεργεῖν καὶ ἀτελῶν εἰδέγεν· ἀσυγχύτῳ δὲ, διὰ τὸ θεῶν θέλιμα καὶ ἀνθρώπῳ θέλιμα, καὶ ἀνθρωπῶν ἐνεργεῖν· ἀπαιμῶν δὲ, διὰ τὸ φάσεω, ἀλὸ τὸ ἀνθρώπῳ θέλιμα, καὶ τὸ θεῶν ἀλὸ, καὶ ἀλλὰ, καὶ ἀλλὰ ἐνεργεῖν. ἐτφάτοτ· δὲ, διὰ τὸ λόγῳ τὸ ἐτεφῶν, τὰ ἀυτὰ ἐνεργῶν ἔχει, οὐκ ἐν τὸ ἴδιο φωνῶν. τωυτοτὲ δὲ, διὰ τὸ κεῖτοτ, τὸ τὸ τὸ αὐτὸς ἐνεργεῖα ὅτι, καὶ τὰν ἀυτὸς ἀνίας ὁμοδιάγωτοι, καὶ ἢ κοινοῦς τὸ θέλιματος, τὸ τὸ τὸ ἰδίας ἐνόντυν κεῖ· ποιάτοτ δὲ, διὰ τὸ λόγῳ ὅσπερ ἐκκοσ ἔχοσι τὴ οὐσίας καὶ τὸς ἀνάτοτ τὸν λόγῳ, ἀτὸ καὶ ἐνεργεῖν τὰ ἐνεργεῖν. ἠωτοτὲ δὲ, διὰ τὸ τροφῶν· ὁ δὲ ἀλὸ ἐνεργεῖ τὸ τὸ θέλειν ἡμῶν τὸ ἐνεργεῖν τὸ τὸ τὸ θέλειν ἡμῶν· ἐπὶ τὸν ἐν ἐν ἀυτὸς κεῖ ἀυτὸ· κεῖ ἐνεργεῖν καθεῖν ἀυτὸ· τὸ τὸ κωλῦοι, ὡς τὸ μὲν, κεῖ τάτοτ λοιτοῦ τὸ Θεοφρεστὸ κατηχοῦσι· τὸ ἢ ἐντεῦθεν, συγκεῖγωτο τὸ τὸ ἡ μέτ, ἢ τὸ ἡθῶν χωρῆτοτ κέτο, τὸ δὲ κεῖ ἀκαθῆτοτ τὸ ἀυτὸ θωμῶν· δὲ, διὰ τὸ ἔδοξ, τὸ τὸ ἀυτὸ ἐνεργῶν ἔχοντα, ἢ τὰς ἀυτὰς θωμῶσι φυσικὰς ἀποκεκρίμένα, τὴ ἀυτὸ τὸ τάτοτ κεῖ ἀδιαγῆτοι, καὶ ἀδὶ τὸν τρόπο τὸ ἐνεργοῦσι καὶ ἐνεργοῦσι, τὸ ἀυτὸ & ἀφῶλεκτοι φυσῆσι θωμῶμοι τὰ καὶ ἐνεργεῖα· τωτοτ μὲ ἀυτὸ ἀυτὸ ὁ τὸ ἀφῶν Θεὸς & κύριος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ, σοῦμμορφοῦς τὰ ἀνθρωπῶν δὲ τὸν ἁγίων ἀυτὸ λαλῆσεν πατῆρῶν ἀβεῖ ἐωυτῶ, τὰν εἰς αὐτὸ ἡμᾶς ἀφθῆσῶν ἐσῶτοι τὸν ἡμῶν, ἵνα ὦ-σῆβῶτοι ἔχωμ αὐτὸν, ὡς οἱ πατῆρ εἰρῆκασι. τωτοτ δὲ ἔτοιμ ἢ ἀλὸ πεῖ ὡς ἀρπαγμῶν αὐτὸ ἐγγράφῳ τὰς εἰρηκέν ἀδῶν μὲ τὸ ἀπεῖδὲ αὐτὸν συγγραμμάτων· διὰ τοῦτο ἢ τὰ τὰ κατεκλεῖστοτε ἀθῶν· ἢ τὰ τὸ τὸ ἁγίων συνόδων ὁμοῦσιόν τὴ διάπτερ τὸν τωτὸ ἡμῶν ἐν ἀυτὸ τὸν τὸ ἀφῶν ἀβεῖ ἐωυτῶ ἀβεῖ ἀλὸ ἀυτὸν πατῆρ ἡμῶν ἀβεῖ ἀβῶμματὸ τὸ ἢ ἐν

Conci. General. Tom. VII.

1 Πρὸς, *sed & veritatem prædicationis eorum ubique omnibus publicantes*, Hard.

patrum uno corde & ore unanimiter ac conlonanter omnes firmamus, nihil addentes, nihil subtrahentes de his quæ ab ipsis tradita sint nobis, fugiae crediimus, licuit patres crediderunt; ita prædicamus, quomodo docuerunt. Quæ sanctæ & universales quinque synodi tradiderunt, instranigrefibiliter retinemus, definitionem eorum teneamus, decreta eorum integre confitemur: ita definimus, quomodo illi per proprios sermones promulgaverunt. Qui eadem sanctæ synodos & venerabiles patres minime suscipit; condemnatus est: qui omnia ab eis prædicata & definita minime suscipit specialiter & confitetur, condemnatus est: qui quilemcumque hæreticorum & abominandam novem comprobat & suscipit, condemnatus est. His igitur ita, a nobis pie definitis, confequens est, ut secui per eadem patres diferepantem ab eis fensum contrariorum approbavimus, ita & per hæreticos conionantiam prædictorum tematorum, quam habent illi cum illis, obfeudamus, Scriptum est enim: *Ecce ego super te, dicit dominus Deus omnipotens, & revelabo pofteriora tua in facie tua; & ostendam gentibus opprobrium tuum, & regibus ignominiam tuam. Et jactabo super te abominationem secundum immundatiem tuam, & ponam te in exemplum. Et erit: omnis qui te viderit, refiitet a te, & dicet:* Miferima hæresis adulterata, quis plorabit super eam? Ideoque oportet iterum detegere opprobria præfumptorum ante faciem illorum, ut omnipis apertamus, quorum hæreticorum immundiatim in femetipsis per fuum novitatem importantes, fanctis patribus & venerabilibus quinque concilis in deceptione fimplicitorum fe concordare mentiti funt. Deducantur igitur nobis in medium codices infidelium hæreticorum, hoc eft, eorum teftimonia, per eos quorum interefi, ad convincendam hæresis illorum infamiam,

A μαστα, συμφώνως συκλείομεν ἅπαντες· ὃν ὃν τρόπον τὸ μὲν καρδίᾳ, μηδὲν παρεὶς δίκαιον, μηδὲν ἀφαιρούμενος τῶν ὑπ' αὐτῶν ὑφηγουδέντων κηρυγμάτων, ὅπω πεσόμφηλν ὡς οἱ πατέρες ἐπίστευσαν, οὕτω καὶ κηρυττομεν ὅπω ἐδιδάχθησαν· ὡς ἐδίδαξαν τὰ τέσσαρα ἅγια κατήχησαν, τὸν ὅρον αὐτῶν φυλαττομεν, τὴν ὑφήλιστατα αὐτῶν ἀλοκληρωκ κατέχομεν, ὅπως δεξόμεθα, ὡς ἐκεῖνοι διὰ τῶν ἰδίων λόγων ἐδιδάσκοσαν. ὁ μὴ πάντας τὰς ἁγίας τῶν πατέρας δεχόμενος, κατάκριτος· ὁ μὴ πάντα τὰ παρ' αὐτῶν κηρυχθέντα καὶ ὡρισθέντα δεχόμενος ἢ ὁμολογῶν, κατάκριτος, ὁ τὸν οἰκουμενικὸν τῶν αἱρετικῶν ἐδόξαζε γνωμῶν φωνῶν, κατάκριτος. τούτου οὖν ἡμῖν ἀνεσθέντος κεκαινισμένου ἀκόλουθον ἡμῖν ὑπάρχει διὰ τῶν ἁγίων πατέρων τὸ παρὰ αὐτῶν ἐτεροδόξου τῆς ἐκκλησίας ἐδεξάμεθα, ὅπω δὲ καὶ τὴν αἱρετικὴν κακοδοξίαν κείμενος ἀμέδοξον τῆ ἐρημίᾳ ἀδῆρω ἡμᾶς φωνῶσαν, γέγραπται γὰρ, ἰδοὺ γὼ ἐπὶ σὲ λέγει κύριος ὁ Θεὸς ἀποκαλύψω τὰ ὀπίσω σου, καὶ ἐπιδείξω τὴν αἰσχύνην σου, καὶ ἐπιρρίψω σοι ἀκαθαρσίας σου ἐπὶ κεφαλὴν σου, καὶ θήσω σε εἰς παράδειγμα· καὶ ἔσται πᾶς ὁ ἰδὼν σε ἀπὸ σοῦ, καταβήσεται ἀπ' σοῦ, καὶ ἐρεῖ· ἐκλελοιπὸς ἡ αἱρετικὴ ἀίρεσις, τίς σοι ἐνόχλει αὐτὸν; κατέστεκε τίνων ἢ τάλιν ἀποκαλύψαι τὰ κρυφῆ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν ἀνοῖξαι; ὡς ἐν ἀρχῇ τὰ ἀπόκρυφα τῆς αἱρετικῆς κακοδοξίας ἐν τῆ μεγάλῃ τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Χαλκηδόνι ἁγίων πάντων τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν μέσῳ ἡμῶν, τὰ βιβλία τῆ κακοδοξίας αἱρετικῶν, ἡνωμένα ὡς ἐν αὐτῆ ἀφορῶσα ἔστω ἐπὶ τῆ κατὰ ἀυτὴν ἀμμῶν τῶν ἀφαρτηρίδων εἰς δόξαμεν ἢ ἐπὶ ἀίρεσιν.

Anno Christi 649. Anno 650. Martyrum P. I. LATERANENSE. Constant. 322

τὸν τὸ πόφῳ λόγῳ. Πῶ πόιμιν ἔδν ψυχῆς, ἐν ἃ πλοῦς ἐνδυνος σωμαρκωνῶν τὰ Θεῶ; διὰ τὸ ἐν ἐσῷ τὸν ἀνθρωπε ἰωάνης. ὁ δὴ ὁ σὰρξ ἐγένετο ἐστὶ τὸ σωματὸν σαρκί, ἡ ψυὰ δὲ ψυχῆ, καὶ θάτερ ὁ νοῦς ὁ Χεστὸς ἐν μὲν τὸ κατὰ μόρφοτε λόγωστε. ἀλλ' ἔτωκ μὲν τὸ σὰρκεν, ἢ σὲ γὴ γὴ σε μετ' ἀυτῆ. ἐτεὶ τὰς ὁ Χεστὸς ἐν μὲν τὸ ἀνθρωπε, καὶ μία σωθὲνεν φύσις, καθάπερ τὸ ἐν ψυχῆς & σώματος ἀνθρώπου γωνεῖ ἀρῆ; ὡ δὲ ἐν ψυχῆ ἐνεχε ὡ ὁ ἀδὰ πα ἐκ ἐν τὰ ἐκλοῆτιας δίδεκεσιν, μόχρτα τὸ σωμεῖτὸ Θεῦ καὶ ψυχῆς, ἀυτὸν ἐστὶν τὸ τοῦτ ἐκάτερ, & ἀφῆς ἐκεῖγνεις διαφόρος ἀνθρῶπος.

Apollinaris hæretici contra Theodorum, Apollinarium & Diodoro.

Ἀπολιναρίου αἱρετικοῦ ἐκ τῆ Διοδώρῳ. Ὀργανον ἐν τι κοιοῦ, μέλει τέρωεν ἀεσοπλεν τὴν ἐλεγχέω, ὡς δὲ μία ἐνέργεια, μία & φύσις, μία ἀρα σὰρξ ἡνῶται τὰ λόγῳ & τὰ σαρκὶ.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ λόγῳ τὰ γεγράφτε τὰς ἁγίᾳ πρὸς τὰς κ' τῆς Θεόν τὰ λόγοσ σαρκῶν ἐν ἀνθρώπου ἀφορῶστε τὰ οὐσιοῦσε. Καὶ ἐκδοῦσι τὰ ἅμα ἐνηνόωστε, Θεὸς ἐν ἀνθρωπος, & ἐθέμιν ἐκ ἀνθρῶπε τὰ λόγε & τῆς σαρκός, & τὰ θέσεις χαρᾶτε. ἀλλ' ἐτι μία φύσις μία ἐνέσεωστε, μία ἐνέργεια.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ Θεῦ τὰ ἀφῆ τὰ ἀφῆ τὰ θείας σαρκόστοσ τὰς καθ' ὁμοίωσιν ἀνθρώπε. Καὶ οὐ μόνον ἀλλοῦ ὅτι τὸ ἅμμα τὰ ἐθίνεν ἐρῶ ὡς ἀνθρῶπος τοῦ ἐν ἐκ ἐστὶ, καθὰς ἀυτὸ ἀρμῆ ἐστὶ, ἀλλὰ Θεῦ τὰ ἀπαθῶνε & ἀφαῦε.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ λόγου ἐστὶ γεγενῆμε, ὡς τὰ' ἐνεφέρω τὰ' ἐνεκρεστὰ Θεῦ. Ἐτ. ὡ Χεστὸς Σεῖκα θέλκετ μόνω κτίζῆσε, κε δὲ & μία σὰρξ ἀυτὸ τὰ' ἐνέρεωε τὸ διαφόρος θαύμασι & τὰ ἐξῆμεκ, ἢ τὰ μόνε ἀυτὸ φύσεως ἀφοῖσε. Θεὸς γὰ ἐσταρκὸ ἐστὶ & ἐπιδέτα.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγου. Καὶ τὰ, πάτερ ἢ δωκεῖ, ταρὴ ἀδῆ τὰ ποιῆσεν τῶν ἀεῖ ἔμοῦ· τὴν μὲ τὰ ἐμὰ, ἀλλὰ τὰ σοῦ, ἡθέλοῦν θέλκμεν. σὲ ἀλλὰ ἐμὰ ἀυτὸν θέλκμεν τὴ ἐμοῦ ἐν μὲ συμβλκόστοσ ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐκὲ & τὸ αὐτὸ θέλκε ἢ ἐνεργοῦμεν, οἰκονομῶτε δὲ & τῆ τοῦ πατρὸς τὴ θάνατον· ἐτεὶ ὁ Θεὸς ἐν σαρκοῦτοσ ὁ πῶτο λέγων μυθήμεν & τὰ θέλκε τὴ ἐμὰ θεφορῶ.

Polemon discipulus Apollinaris, de contradictionibus sacræ Scripturæ sententias putans: *Tonus enim Deus erat Christus, & perfectione carnis nativus & fallus homo, non vertibilem fonfam fibi commifceni; voluntatibus naturalibus in contraria divifam, fed ipse fibi tantummodo fallus eft fenfus, invertibilis voluntate divina omnia operans; eft: fed non aliud quidem divine, aliud autem deificatum, fecundum Cappadocem Gregorium: nam & vertibilem: quandam hoc quod peenit deificari, & terra fieri unique potuiffet fecundum primum Adam.*

Polemon hæreticus.

Ἐπιφανίου ἐκ τῆ Πολέμωνος ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ἐν τῆ

Epiphanius ex Polemone Alexandrinus.

Item fcripta hæreticorum: Lucii Ariani, episcopi quondam Alexandriæ, & fer-

A mone dicto in pascha: *Ubi igitur necessaria erat anima, ne perfectus homo exaderetur Deo: propterea verificatum Dominum Iohannem:* Sect. V. Verbum caro factum eft; *compofitum eft carnem: non autem & anima, fitut hi qui nunc pro fide negotiantur affirmant: fed quidem carnem unitum erat, & unus fallus eft cum eo. Nam quomodo unus Christus, nifi una perfona, una compofita natura, ficuti hominis, qui ex anima & corpore excitat, cognofimus? Si autem & animam habuit, fienti adulteratores adulteratas inter cetefias daemet, opponant fi motus Dei & anima, quamvis fomnent humanum utrumque, & in diverfas operationes dividuntur.*

B Apollinaris hæretici contra Theodorum, Apollinarium & Diodoro.

Ἀπολιναρίου αἱρετικοῦ ἐκ τῆ Διοδώρῳ. Ὀργανον ἐν τι κοιοῦ, μέλει τέρωεν ἀεσοπλεν τὴν ἐλεγχέω, ὡς δὲ μία ἐνέργεια, μία & φύσις, μία ἀρα σὰρξ ἡνῶται τὰ λόγῳ & τὰ σαρκὶ.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ λόγου ἐστὶ γεγενῆμε, ὡς τὰ' ἐνεφέρω τὰ' ἐνεκρεστὰ Θεῦ. Ἐτ. ὡ Χεστὸς Σεῖκα θέλκμεν μόνω κτίζῆσε, κε δὲ & μία σὰρξ ἀυτὸ τὰ' ἐνέρεωε τὸ διαφόρος θαύμασι & τὰ ἐξῆμεκ, ἢ τὰ μόνε ἀυτὸ φύσεως ἀφοῖσε. Θεὸς γὰ ἐσταρκὸ ἐστὶ & ἐπιδέτα.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ Θεῦ τὰ ἀφῆ τὰ ἀφῆ τὰ θείας σαρκόστοσ τὰς καθ' ὁμοίωσιν ἀνθρώπε. Καὶ οὐ μόνον ἀλλοῦ ὅτι τὸ ἅμμα τὰ ἐθίνεν ἐρῶ ὡς ἀνθρῶπος τοῦ ἐν ἐκ ἐστὶ, καθὰς ἀυτὸ ἀρμῆ ἐστὶ, ἀλλὰ Θεῦ τὰ ἀπαθῶνε & ἀφαῦε.

Item ex eodem in fermone, qui fuperfcriptus eft in Epiphania incarnationis Dei: *Unus enim Christus divina tantum voluntate movebatur, fecundum quod & unum ejus motuum operationem, in diverfis miraculis & paffionibus unius ejus natura procedentem. Deus enim carnem indutus eft, & creditur.*

Item fubfequitur: *Et quod dicitur:* Pater, fi poffibile eft, transeat a me calix iste: Necnumquam non mea, fed tua voluntas fiat: *non alterius & alterius voluntatis fignificationem habet, & non fibi invicem contrariorum; fed unus & ejusdem divine operantis, diffperfative autem mortem recufantis: quia Deus fuit carnem ferens; qui hoc dicebat, nihilum habens in voluntate differentium.*

Matth. 26.

Polemon hæreticus.

Πολέμωνος μαθητοῦ Ἀπολινερίε ἐκ τῆ φορὸς ἢ ἀγίως πατέρος, ἀντιῤῥήτεωε. Ὅλος γὰ Θεὸς ὡς ὁ Χεστὸς & πλκόστοι σαρκὸ ἡνῶσεὶ & ἀθρῶμβρῶν ἀνθρῶπος, ἢ τὸ τρεπτὸ κοὶ ἰωὰ κατκμῆτε Θεῖλμεσι φυσικῶς εἰ τὴ κεκρεστὰ κινήμῃ, ἐωυτὸ δὲ μέλκον χθόβμος νὸν ἀτρέπτω θέλκμεν Θεῖκε. τάσπε πτεῦκεν· ἐὶ ἀὸ τὸ μὲ θέον, τὸ δὲ, Θεῦ φόρε ἢ Κεστοκβλεῦ Γρηγόρου. ἐτεὶ & τρεπτὸ· τὴ γὰ ἐτοῦ θέλκμε διωρῶτε, & γὴ ἀυθίνε πάσπε τὴ δύνατο ἢ τὸ κοῦτο Ἀδάμ.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆ φορὸς Τιμόθεον ἐ. ἐστὶ πόδε. Ὁ δὲ θέλκμεν λόγων Χεστὸ & τὸ πάνε γὰ κοὶ φυσικωῆμε, ἢ τὴ ἀυτὸ πάσε ἐστὶ τὸ Χεστὸ ἀλλήλων ἢ φύσεν μόνον, ἀλλ' ἀὸ & ἀεστῆ θέλκ διαφορὰ· ἢ τὴ ἀυτὸ ἐωυτὸ δὲ ἐκ μαχόμενον. ἐτὸ & ἢ θέλκ πάσπε & διαίρεσιν.

Concil. General. Tom. VII.

1 Rectius, ἐκ τῆ μέρε, ut in epistola Agathonis. *Baronius.*

2 Hæc funt etiam in epistola Agathonis, & act. 10. Conc. VI. ex Apollinari contra Diodorum. *Hard.*

Actio XIV Sect. V. Severus haereticus

Severi haeretici de prophanoetico sermone facto in Daphne, in martyris sanctæ Euphemiæ, ubi sic ait: *Anathematizamus autem secundum Chalcedonensem, sed & nomen Leonis profani Romanæ ecclesiæ & eos qui dicunt vel dixerunt, in duabus naturis unum dominum nostrum Jesum Christum esse infallibilem & incomprehensibilem unitionem & sequentes eorum quæ operationes aut proprietates,*

Item ejusdem ex epistola ad "Elpidium, ubi sit: *Anathematizamus eos et, qui in duabus naturis definierunt unum Christum, et singularum naturarum opera propria proprietates.*

Item ejusdem Severi ad Sergium grammaticum, ubi sit: *Quoniam igitur unus ipse operans, non est ejus & operatio, & motio operatio.*

Item ejusdem Severi adversus sanctæ memoriæ Joannem episcopum Cæsareæ Palæstinæ: *Una enim est operatio, id est motio operativa, simul & quæ increatis verbis.*

Ejusdem ex epistola ad Oecumenium primam: *Proprietas autem in operationibus, de qua Leo Romane probi profici dicit: Operatur' nonque forma cum alterius communione hoc quod proprium est: nullatenus apud orthodoxos proprietas nominabitur.*

Item qui supra, in eadem epistola: *Anathematizamus eos, qui post unitionem duas dicunt naturas, sic esse, & duarum naturarum operationes, aut duas proprietates.*

Apollinaris.

Apollinaris haeretici de termone incarnationis, capitulo decimoctavo: *Dum caro ex alio habeat motionem, neque ab illo qui quoque & ducit eam,* [1] *qualiqque fuerit, & non perfecte animal per se constitit: sed ut animal perfectum efficitur, compositio in unitione principali copulata & & composita, celesti principali similis facta est secundum possibile ejus, & accipiens divinitatem sibi: fabricatum secundum adhuc & fit numque unum animal per movientem & qui movetur constituit, & non duo, nec ex duobus perfectis substrepit substantiae.*

Theophilus haereticus.

Theophili haeretici, ignorantium, & de parte Severi, de secundo termone, capitulo quadragesimo primo, dato Theodore imperatrici ab haeretica Theodosianorum.

Nec enim quia sacratissimus Athanasius duas naturas dixit Christum adorandas tempore passionis, jam & duas voluntates et dominos imperare, & has sibi invicem impugnantes secundum has duas intentiones: sed per intelligamus, utpote unius Emmanuelis unam voluntatem modo humane, modo divine motu.

Item de tertio termone adversus Colluthum, capitulo 52. ubi satisfacit pro tomo Leonis.

Unam nos Emmanuelis naturam & operationem, simul & motorem, attende quæ sit: sic invertibili et Deus & omnium passionum superior, humana dignatione motus secundum voluntatem factus passibilem, sic

[1] Etiam hic *utraque forma* ex Gracia est in textu calu. *Hard.*

A Εἰδὼν τὸν τῆς προσφυοῦς ἀπάτης τὸν λόγον, εἰς τὸν περὶ κύτου τῶν Δαφνῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Εὐφημίας. Ἀναθεματίζομεν δὲ καὶ τὸν σύνοδον Καλχηδόνος & τὸν ἡμῶν Λέοντος τὸν τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἡγούμενον, & τὰς λέγοντας ἢ εἰπόντας ὅτι δύο φύσεις ἐν τῷ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μῦ, ἀνόρατον & ἀδιόρατον εἶναι, & τοὺς ἀκολουθοῦντας κύτοῖς ἢ βουλόμενοι.

Τὸ αὐτὸ ὡς τῷ ἁγίῳ Ἐλπιδίου ἐπισκόπῳ. Ἀναθεματίζομεν οὖν τοὺς ἐν δυσὶ φύσεσι ὁμολογοῦντας τὸν ἕνα Χριστὸν, & ἐκείνου τῆς φύσεως ἐνεργεῖν τὰ ἴδια κύτοῦ.

Τὸ αὐτὸ ὡς τῷ ἁγίῳ Σέργιον τῷ γραμματικῷ ἐπισκόπῳ. Ἐπεὶ οὖν ὁ ἑνὶ ἐνεργῶν, & μία μόνη ἐστὶν ἐνέργεια, & κίνησις ἐνεργουσα.

Τὸ αὐτὸ ὡς τῷ ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ ἐν τῇ μνήμῃ ἐπισκόπῳ Καισαρείας Παλαιστίνης. Μία γὰρ ἐνέργεια, τουτέστι ἡ κίνησις ἐνεργοῦσα, καὶ ὅτι ἀν κρὶ ἢ φωνὴ τῶν ἐπιλόγων ἡμῶν λόγων.

Τὸ αὐτὸ ὡς τῷ ἁγίῳ Οἰκουμένῳ ἐπισκόπῳ. Ἡ δὲ γὰρ τοῦ ἐνεργεῖν ἰδιότης, οὐδὲ ἡν ἐλεῖν ὁ τῆς Ῥωμαίων ἀρχιεπίσκοπος ἔφησε, ἐνεργεῖ γὰρ ἡνωμένου μορφὴ μὴ τὴν θεῖαν κοινωνίᾳ τοῦ ἑνὸς ἡμῶν ἐχόντος, οὐκ ἐν ἀφῇ ἀνθρώπου ἐνδιαίτωσιν, ἰδιότης κλοδεῖν.

Τὸ αὐτὸ μὴ βραχύ. Μία δὲ ἐστὶ & ἀνωφαὴς ἐνεργοῦσα & ἐλκοῦσα & τῶν αὐτὸ θέσπιν & & τῶν αὐτὸ ἀνθρώπινα, οἱ ἁγιοι & σοφοὶ πατῆρες ἀπόφασιν.

Ἀπολινάριος ἀπὸ τῶν ἀθέων σαρκικῶν λόγων. Ἡ γὰρ ἀπολινάριος ἔφη τάδε· ἀπὸ τοῦ κοινοῦτος & ἀγωνοῦς, ἀπόλυσ' σοῦ ἀν ἐν τῶν γὰρ ἐν σπέρμα ἔστι ζῶον ἀν ἐκείνῳ, ἀλλ' εἰς τὸ ἀπόλυσ ζῶν· ὁπόλις σωμὶ ἔχῃ ἀφῆς ἀνθρωπὸς ἐν ἡμῖν ἐκείνῳ, & σωμὶ τῆς ἀφῆς τὸ ἀνθρωπὸν ἡμῖν, & ἀκίβεια ἀνθρωπὸν αὐτὸ & & τὸ πνεῦμα ἐν ἐκείνῳ, & λαβόντα τὸ θεῖον ἀξιοῦν αὐτὸ, & & τὸ ἀνθρωπὸν ἡμῖν ἀξιοῦν αὐτὸ & & τὸ πνεῦμα ἐν ἐκείνῳ, & ἀκίβεια ἀνθρωπὸ

ACTIO VII SEU SEXT. V.

ANNO CHRISTI 680.

Themistius haereticus.

dignationem unitis falla est: voluntate et similitudine gentis detente, quatenus et diffinitione naturarum separatae ostendatur, et operationis mysterium singulari voluntate probetur.

Themistius haereticus ad eos qui dicunt, pro quod una est Deo deificatio operatio, omnium habuit scientiam humanitas ejus: *Una quidem simpliciter operatione in Christo, quando quando quidem aut erit Deo deificio, aut humanaeatis digna? Nam una erat, qui operabatur in omnibus, incarnatum videlicet Dei verbum.*

Ejusdem de satisfactione ad generalitatem monachorum exposita pro viginti capitulis.

Unum quidem semper de tota divinum operationem, tam in divinis Spiritu, et in his quo humane operabantur a Christo.

Ejusdem de satisfactione facta secundum generalis metandinilium: *Una namque atque Christi scientia, quoniam et operatio. Nam unum erat atque idem, qui cognoscebat et operabatur sive humana, sive Deo deiditer.*

Ejusdem ad Marcellum presbyterum, & Stephanum diaconum: *Et in alia epistola, ita monachis patres, patronus vestrum sanctitatem minime nobis ad contra non, quoniam dicimus unam Christum eandemque habere scientiam sive operationem.*

Ejusdem ad eosdem: *De hoc quod scribitis sanctissimi Patres, quoniam unam quidem oportet dicere Christi operationem, minime autem adjicere eandemque, quia operationes solus sacrificatis dignitae; sed & nunc eadem sentio.*

Collectio haereticorum pro Theodosio.

Collectio haereticorum.

Collectio haereticorum.

Collectio haereticorum

Act. 1. 9. Heb. 7.

de hac consonantia cum hæreticis ostendentes plenam ? infidem, properaverunt non solum eadem dicere, sed & similia cum illis agere. Nec enim dicere quæ illi dicunt sufficit in approbatione perfectæ consonantiæ ipsorum, sed etiam contradicentes quibus illi contradicere nituntur, & per eadem, neque per alia verba. Idcoque contentionem quam habent cum illis contra factos ac venerabiles patres, hæc per sua facinora declaraverunt, in propria cæthesi dicentes. Similiter autem & duorum operationum dictionem multos fraudaliare, utpote a nemine dictam fanctorum & præcipuorum catholicæ ecclesiæ mystagogorum. Sed & confequens erit, ut duos confitemur volentes, contrarie adinvicem venientes: Deo quidem volente falubriorem passionem exposse incarnatione autem in eo facta obviam eunte ipsius voluntati & oppugnante: per hoc afferentes duas contrarias ibi voluntates introduci, quod impium est & extraneum Christiani dogmatis. Si enim infanus Nestorius duas voluntates dicens non præsumpsit, e contrario autem eandem voluntatem in duas personis, quæ ab eo fingunt, confessus est: quomodo possibile est orthodoxam confitentes fidem, duas caldemque contrarias voluntates in eo fuscipere? Unde fanctos patres in omnibus & in hoc fequentes, unam voluntatem domini nostri Jesu Christi verissimi Dei confitemur. Sed & in propria epistola Paulus Pyrrhi fucceffor limiliter sit: Propterea & unam voluntatem domini nostri Jesu Christi intelligimus, ne contrarietatem, aut differentiam voluntatum uni eidemque personæ domini nostri Jesu Christi appliceremus: aut ipsum fe expugnantem dogmatizemus, aut duos volentes introducamus. Sic etenim evangelicam intelligamus lectionem, ubi dicitur: *Non ut fecim voluntatem meam, sed ejus qui me misit*. Sed & in recufatione calicis non diversam in unum eumdemque Christum & refutantem introducentes voluntatem, magis autem negative & non positive hanc fuscipimus vocem. Non enim quali eo existente, hoc verbum dictum est, sed ac si non est, ut perillustrissimus in dogmatibus theologus Gregorius ait: nec utpote animata intellectualiter carne verbi improrpta existente ad totius mundi falutiferam passionem, aut diverdantem a patre, fed inhabitante fibi verbo. Hujus autem intellectus acribofissimum expositorem & interpretatorem fuscipimus hic sectum spiritalem pugnatorem Cyrillum in quarto de anathematibus, contra quæ duodecim capitula oppositive a Theodoreto confcripta sunt: similiter autem & Pyrrhus consultat his in epistola directa ab eo apostolicæ memoriæ Joanni prædecessori nostro, dicens: Quoniam ego dico, non possunt duæ voluntates in una persona atque in ipsa subsistere, fed per omnia redifant libi & repugnant se ipsa. Quia enim antea idem admirabilis doctor ait: Illius enim velle non erat contrarium Deo, quippe omne deificatum, ut ne fortassis aliqui fuspicentur positive fuisse dictum, hic apertius hoc

Anno Christi 649. Actio Canon 10.

ὑμῶν ἐκέρασεν. διὸ τὴν φρὸς τὸν αἱρετικὸν ἀυτὴν ὁμοφρονοῦσαν ἐιδεκτικῶς τῶν πλείστων πληροφορίας, ἡγκόσιμον μὴ μόνον τὰ ἀυτὰ λέγειν, ἀλλὰ & τὰ ἀυτὰ φρονεῖν ἐκέλευσε. ὁ γὰρ πλήρης ἐλεγχοῦ τὴν ἀυτὴν φρὸς ἀτεβείας ὑπόστασιν ὁμολογίας, ἀλλὰ & τὸ ἀυτὸ λεγόμενον ὀυ ἐστὶν ἐγκόσιον, & δὲ τὰ ἀυτὰ, ἀλλὰ μὰ δὶ ἑτέρων ῥημάτων. ὁ γὰρ ὢν ἐν φρὸς τὸν ἀγῶνα κατὰ μέχρι ἀυτῆς σὺν ἐκείνοις καὶ ἀυτὸ γνωρίζοντες, ἐν τῇ κατ' ἀυτὸν ἐκθέσει, γράφουσιν οὕτω. ὡς οὖν δὲ κρὶ τὰν τῶν δύο ἐνεργειῶν βόσιν, πολλοὶ σκανδαλίζουσι ὡς μόνα τινὶ τῶν ἐν κρίσιν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μοτεαγωγῶν ἐφθεγμένα. ἀλλὰ μὴ κρίνεσθαι τοῦτο τὸ κρὶ δόξα φρεσβύτερον ἐθνικῶν ἀνεστῶν φρὸς ἀλλήλους ἐγκρατεῖν. ὡς τὰ μὲν Θεὸν λόγον τὸ σωτῆρον ὑδρόνοτα ἐκ φυσίωσιν πάθῶν. τὸ δὲ κατ' ἀυτὸν ἀνθρωπότητα ἀυτοπαστόνοτα τὸ ἀυτὸ θέληματι & ἐνεργειῶν ὁ σῶτὴρ ὢν δόα τὰς τῶν ἀνθρ. θέλοντος ἀεσάγωγῶν. ὅπερ ἀυστεῖν ἐκ τοῦ ἀγίου & ἐκτάσεων Χριστιανικὴ δόγματα. εἰ μὲν δὲ ὁ μακρὸς Νεστόριος δύο θέλεσι τὸν ἐνὸν ἐπεφήμισε, τὰναντίον δὲ τοῦτοῦ ἐν τῶν ἀκατηρήμων δόξαν δύο φροσώπων εἰσφέρει, τὰς θεμεστὰς τὴ ἐφθεῖν ὁμολογοῦσαν πῶν δόα & πῶν ἐναντία θέλεμεν ἐν ἀυτὸ φρόσῳ ἐνῶν. ὅθεν πῶς εἰδοῦ πατρῶν ἐν πᾶσι, & ἐν τῇ κατακολουθοῦσιν, ὡ θέλομεν τὰ κυρίου ἡμῶν Ἰεσοῦ Χριστὸ ἀυτοφυῶς. ἀλλὰ μὴ ἐν τῇ κατ' ἀυτὸν ἐπιστολὴ Παύλου τὸ Ἀβρὰ δεδόχοτο, ὁμοίως λέγων. διὰ τῶτο & ἐν Χριστῷ τὸ κυρίῳ ἡμῶ δεσπότε ἡμῶν Χριστὸ πεπόμφαμεν. ἵνα μὴ ἐναντίωσιν & διαφορὰν θέλωμεν ἐν & τὸ ἀυτὸ φρόσῳ τὸ κυρίῳ ἡμῶν Ἰεσοῦ Χριστὸ ἀφεκόμεθα. ἢ ἀυτὸν ἐωυτὸ διαμαχόμενον δογματίσωμεν, & δύο τὸν Θεόν τὸν ἀνεφανόμενον· ὅτου δὲ & ἀκυρολεκτὶ νοήσωμεν ῥῆσιν· ἐγὼ ἐκ τοῦ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ πέμψαντός με. ἢ τὰ τοιοῦτο σοφίσματα, ὡ διάφορα ἐν ἀυτὸ τὸ ἑνὸς & ἀυτὸ ἐστὶν τὸ ἀμφοτέρ θέλημα, ἀφανίσει δὲ μᾶλλον & ὑ ἑστὶ τὸ τὴν τοιοῦτον διεξόδῳ φωνὴν. ἢ γὰρ ἐστὶ, φὴν ὡς οὐ ἐστὶ κατὰ τὸ ἀκρεῖν τὴν ἐμοῦ γνῶμον τὸ διαλογεῖ γεγόνεν· ἐγὼ οὖν τὴν νοῦς ἐνεργοῦμεν τὰ λόγια σαρκὸς, ἀφορῶμεν καὶ τοῦτο φρὸς τὸ τὴ κόσμῳ σωτῆρον πάθος, & δοξοῦσιν φρὸς τὸν πατέρα. & φρὸς ἀυτὸ δὲ τὸ ἀναφέρεται λόγον. ἀλλὰ μὴ τοῦτο ἐπόμεν ἀκριβέστερον ἐξεγεῖται & ἐρμηνεῖα δεξιῶθαι τὴ μεθόδου ὁμοῦ σὺν ἐκείνοις τὴ σκλεστὴ Κύριλλον ἐν τὸ πέμπτῳ τῶν ἀναθεμάτων· ἐν τῇ ἀθέτεσι ἀφορλαβὼν ἀπόφασιν φῆσι· Θεοῦ δὲ ἡ τὴν φρὸς ἀυτὸ ἀναφορὰν τοῦ ἀνεξιγνότου ἀνθρ. ἐκ τῶν ἀνεξιγνότου ἐστὶν ἡ ἀκατάληπτος ῥῆσις. συμφοῦ ἔγ τὴ τοῦτος κὴ Πέτρος αὐτὸς ἐν τῇ γραφῇ τῇ ἀφὸ ἐπιστολῇ, τὸ ἐν ἀγίοις πάτρα ἔφασκε, πᾶν μὲ βωκιμφῆναι, ἐγὼ γὰρ φησι, δύο θέληματα ἐν ἑνὶ φροσώπῳ σωμοφεῖσθαι ἀλλήλοις, ἀπῆρχομένου δὲ πάντως καὶ ἀντιπαρέρχεται. ἐπεὶ δὴ φθέγξε ἔφη ὁ θεὸς ἐστὶ ἐν δὲ ἀνεκάλεν, τὸ δὲ ἀκόνεν θέλει· ἀλλ' ἀκρεῖν τοῦ Θεοῦ ἀεὶ θέλει ἐστὶν, ὡς ἀν μὴ ἀνυπόστατοι τὴν τοῦ Πετεῖ· τὸ ἐνὶ ἀνθρ. ἀγνοῦν ἀυτὸ σωφρεῖν ἀυτὸ κεφάλαιον τὸ ἐνὶ ὡς φρὸς τὸ φρόσ-

ἀνεῖ ἐκέρασεν. διὸ τὴ φρὸς τὸν αἱρετικὸν ἀυτὴν ὁμοφρονοῦσαν ἐιδεκτικῶς τῶν πλείστων πληροφορίας, ἡγκόσιμον μὴ μόνον τὰ ἀυτὰ λέγειν, ἀλλὰ & τὰ ἀυτὰ φρονεῖν ἐκέλευσε. ὁ γὰρ πλήρης ἐλεγχοῦ τὴν ἀυτὴν φρὸς ἀτεβείας ὑπόστασιν ὁμολογίας, ἀλλὰ & τὸ ἀυτὸ λεγόμενον ὀυ ἐστὶν ἐγκόσιον, & δὲ τὰ ἀυτὰ, ἀλλὰ μὰ δὶ ἑτέρων ῥημάτων. ὁ γὰρ ὢν ἐν φρὸς τὸν ἀγῶνα κατὰ μέχρι ἀυτῆς σὺν ἐκείνοις καὶ ἀυτὸ γνωρίζοντες, ἐν τῇ κατ' ἀυτὸν ἐκθέσει, γράφουσιν οὕτω. ὡς οὖν δὲ κρὶ τὰν τῶν δύο ἐνεργειῶν βόσιν, πολλοὶ σκανδαλίζουσι ὡς μόνα τινὶ τῶν ἐν κρίσιν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μοτεαγωγῶν ἐφθεγμένα. ἀλλὰ μὴ κρίνεσθαι τοῦτο τὸ κρὶ δόξα φρεσβύτερον ἐθνικῶν ἀνεστῶν φρὸς ἀλλήλους ἐγκρατεῖν. ὡς τὰ μὲν Θεὸν λόγον τὸ σωτῆρον ὑδρόνοτα ἐκ φυσίωσιν πάθῶν. τὸ δὲ κατ' ἀυτὸν ἀνθρωπότητα ἀυτοπαστόνοτα τὸ ἀυτὸ θέλματι & ἐνεργειῶν ὁ σῶτὴρ ὢν δόα τὰς τῶν ἀνθρ. θέλοντος ἀεσάγωγῶν. ὅπερ ἀυστεῖν ἐκ τοῦ ἀγίου & ἐκτάσεων Χριστιανικὴ δόγματα. εἰ μὲν δὲ ὁ μακρὸς Νεστόριος δύο θέλεσι τὸν ἐνὸν ἐπεφήμισε, τὰναντίον δὲ τοῦτοῦ ἐν τῶν ἀκατηρήμων δόξαν δύο φροσώπων εἰσφέρει, τὰς θεμεστὰς τὴ ἐφθεῖν ὁμολογοῦσαν πῶν δόα & πῶν ἐναντία θέλεμεν ἐν ἀυτὸ φρόσῳ ἐνῶν. ὅθεν πῶς εἰδοῦ πατρῶν ἐν πᾶσι, & ἐν τῇ κατακολουθοῦσιν, ὡ θέλομεν τὰ κυρίου ἡμῶν Ἰεσοῦ Χριστὸ ἀυτοφυῶς. ἀλλὰ μὴ ἐν τῇ κατ' ἀυτὸν ἐπιστολὴ Παύλου τὸ Ἀβρὰ δεδόχοτο, ὁμοίως λέγων. διὰ τῶτο & ἐν Χριστῷ τὸ κυρίῳ ἡμῶ δεσπότε ἡμῶν Χριστὸ πεπόμφαμεν. ἵνα μὴ ἐναντίωσιν & διαφορὰν θέλωμεν ἐν & τὸ ἀυτὸ φρόσῳ τὸ κυρίῳ ἡμῶν Ἰεσοῦ Χριστὸ ἀφεκόμεθα. ἢ ἀυτὸν ἐωυτὸ διαμαχόμενον δογματίσωμεν, & δύο τὸν Θεόν τὸν ἀνεφανόμενον· ὅτου δὲ & ἀκυρολεκτὶ νοήσωμεν ῥῆσιν· ἐγὼ ἐκ τοῦ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ πέμψαντός με. ἢ τὰ τοιοῦτο σοφίσματα, ὡ διάφορα ἐν ἀυτὸ τὸ ἑνὸς & ἀυτὸ ἐστὶν τὸ ἀμφοτέρ θέλημα, ἀφανίσει δὲ μᾶλλον & ὑ ἑστὶ τὸ τὴν τοιοῦτον διεξόδῳ φωνὴν. ἢ γὰρ ἐστὶ, φὴν ὡς οὐ ἐστὶ κατὰ τὸ ἀκρεῖν τὴν ἐμοῦ γνῶμον τὸ διαλογεῖ γεγόνεν· ἐγὼ οὖν τὴν νοῦς ἐνεργοῦμεν τὰ λόγια σαρκὸς, ἀφορῶμεν καὶ τοῦτο φρὸς τὸ τὴ κόσμῳ σωτῆρον πάθος, & δοξοῦσιν φρὸς τὸν πατέρα. & φρὸς ἀυτὸ δὲ τὸ ἀναφέρεται λόγον. ἀλλὰ μὴ τοῦτο ἐπόμεν ἀκριβέστερον ἐξεγεῖται & ἐρμηνεῖα δεξιῶθαι τὴ μεθόδου ὁμοῦ σὺν ἐκείνοις τὴ σκλεστὴ Κύριλλον ἐν τὸ πέμπτῳ τῶν ἀναθεμάτων· ἐν τῇ ἀθέτεσι ἀφορλαβὼν ἀπόφασιν φῆσι· Θεοῦ δὲ ἡ τὴν φρὸς ἀυτὸ ἀναφορὰν τοῦ ἀνεξιγνότου ἀνθρ. ἐκ τῶν ἀνεξιγνότου ἐστὶν ἡ ἀκατάληπτος ῥῆσις. συμφοῦ ἔγ τὴ τοῦτος κὴ Πέτρος αὐτὸς ἐν τῇ γραφῇ τῇ ἀφὸ ἐπιστολῇ, τὸ ἐν ἀγίοις πάτρα ἔφασκε, πᾶν μὲ βωκιμφῆναι, ἐγὼ γὰρ φησι, δύο θέλματα ἐν ἑνὶ φροσώπῳ σωμοφεῖσθαι ἀλλήλοις, ἀπῆρχομένου δὲ πάντως καὶ ἀντιπαρέρχεται. ἐπεὶ δὴ φθέγξε ἔφη ὁ θεὸς ἐστὶ ἐν δὲ ἀνεκάλεν, τὸ δὲ ἀκόνεν θέλει· ἀλλ' ἀκρεῖν τοῦ Θεοῦ ἀεὶ θέλει ἐστὶν, ὡς ἀν μὴ ἀνυπόστατοι τὴν τοῦ Πετεῖ· τὸ ἐνὶ ἀνθρ. ἀγνοῦν ἀυτὸ σωφρεῖν ἀυτὸ κεφάλαιον τὸ ἐνὶ ὡς φρὸς τὸ φρόσ-

Anno Christi 649. Actio Canon 10.

λεγόμενον τὸ ἑ λόγον ἐ τὸ φροσ τὸ λεγόμενον, ἐν σαρκὶ, καθὰ πλέκεται, ὁ μόνος τὸ ἀυτὸ τὸν αἱρετικὸν ἐδιν μέτεσι, ἀλλὰ & δὶ τὸ ἀυτὸ ῥηματα, ἢ τὸ σύνδεγ τῶν ἐδεμεῖσα τὴς ἀγίας πατρὸς ἡμῶν ἐστὶ ἐν ἀφορῶμεν τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀυτὸ μέχρις τὸς δολίσας ἑ λόγον ἐ, ἢ ὁ ἑνὸ λόγον ἐ δεμεῖσα σκέλεστοσ, ποιεῖ δὲ λόγον ἐ, τὸ τὴ τοῦ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, δοξοῦσιν δὲ τὸν τρόπον, & ἐκ τὴς φρὸς ἀλλήλα & ἐν ἐκείνῳ μόνῳ χρόνῳ & ἀεῖοις ἀμὲν ἀνεγνωσθῆναι, ἢ γὰρ τὴν παλαιὸν αἱρετικὸς & τὴς ἀθέρας ἐκείνοις τὴ ἐπτὰ κτὴ χρηστομίας ἐν τῇ ἐ δικτὴ ἐνοῦσιν.

Oi αἱρετικοὶ, ἔφασαν, Ὁ δὸς λόγον θέλματα καὶ τὸ πάλιν & πῶ φυσικῶν, ἢ τὸν ἐν δύο τὴς ἑνὸς ἐν Χριστὸ ἀλλήλων, ἢ φόσ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπεῖ ὢν ἀπηρῆμένος, ἢ ἀυτὸ ἐωυτὸ δόδόσα μεγάλῳ.

Oi δὲ ἱέρεοι τὴ χρηστομίας, ἔφασαν. Δὶὰ τὸν ὑὸ θέλμαν λέγομεν τὸν μεγάλτε ἐωυτὸ μεγάλῳ δοξαστὸν ἀυτῷ, ἢ τὸν ἐν τὴς θέλματος ἀεὶ ἀλλήλων.

Oi αἱρετικοὶ, ἔφασαν, Ἀλλ' ἐ τὴ μὴ θέλω, τὸ δὲ θέλω ἐ; Κατ' ἐδόξαν Γρηγόριον, ἐδὲ τὸ δοὺς, πάντως & δείξεσι.

Oi ἱέρεοι τὴ χρηστομίας, ἔφασαν. Ὡς ἐ θέλεμεν μὴ δὸν θέλματος ὡς ἐν ἐφοτῶν σωφρεῖν ἐπὶ ἀλλήλων, ἀπῆρχομένου δὲ πάντως & ἀντιπαρέρχεται.

Oi αἱρετικοὶ, ἔφασαν. Οὐ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐ ἱερὸς Ἀθανάσιος δὸν θέλματα ἐδὶν ἐ Χριστὸ δικαίοις κατὰ τὸν τὴ πάθος χρόνῳ, ἢν δὲ δὸν θέλοντε ἀυτὸ ἀβεῖ ἀφῶν, & τὸν τὴς μεγαλῆς ἀλλήλων. ἀλλ' οὐρῶθα ἀεῖθῶς τὸν ὡς ἐτὸς μὲν θέλμαν τὸν Ἐμμανουήλ.

Oi ἱέρεοι τὴ χρηστομίας, ἔφασαν. Καὶ τὴ τοῦ πεῖν & ἀβεῖ πάντα, ἢ διάφορα ἐν' ἀυτὸ τὸ ἑνὸς ἡ αἱτία τὸν ἀτεκ φρόσῳ θέλμαν. διὸ ὅν πάν & ὁ τὴν τὸ κατεφρόλεῖ ὡσῶν τὴς ἀγίοις πατρὸν ἐν θέλμαν τὸ κυρίῳ ἡμῶν Ἰεσοῦ Χριστὸ.

Oi αἱρετικοὶ, ἔφασαν. Ἡ δὲ γὰ ἐ ἐ ἐστὶ γνῶν ἐδὶ τὸ Ῥωμαῖοι φρόσῳ ἐνεῖ· ἐστὶ γὰρ ἐ ἐκείνῳ μόσῳ ἡ τὴ ἀκτῆρ κοινωνία, τὰν ἀτεῖ ἡδὶ ἐχεῖ, ἀν δὲ ἀφῶ ἐρθοδόξοις ἡδὶ ἐ ἀλεθεῖν Χριστὸ, ἀγ' ἐν ἐν ἐστὶ τὸν ἐστὶ τὸ Χριστὸ, ἡδὶ ἐ τὴ γὰ. διὸ ἀπὸ θεμαστὸν ἐμοὶ ἐ σοῦσιν Κελεστῖνον, ἐ τὸν ἡμῶν Λέοντα, & τὰς λόγοντας ἡ πάντας & δὸ φόσεν ἡ ἐν Χρὸ ἡ μὴ τὴν ἐνοῦν & τὴν ἀεῖθῶν ἐνεργειῶν & ἡδὶ πάντα.

Oi ἱέρεοι τὴ χρηστομίας, ἔφασαν. Ὁ κυῶν δὲ ἐ τὴν δὸ ἐνεργῶν ἐστὶν, πολλὰ σκανδαλῖζ ὡς μόνοι τὸ ἀγῶν & ἐγκρίσιν τὴ ἐκκλησίας ἐφθεγμένων. Εἰτ' οὖν ἀπὸ τὴ παρόντος ἀκόρτε τὴ ἑαυτὸ ὀρθοῦμεν ἡμῶν, τὰν τὸν ἐν ἡδὶ ἐστὶ κρόσ ὁ τρεῖ ἡμῶν, ἢ διάκονος ἐν, τάκτε ἡδὶ τὴ ἀναμῶν ὀρθῶν ἱερατικὴν ἀκόρτας & λήτεργίας· ἐν δὲ μοναχοὶ ἡ λαϊκὸς, τὸν πάντον τὴς ἀγίας χαιρέμεν κοινωνίας.

Oi αἱρετικοὶ, ἔφασαν. Δὶὰ τὸ μὴν ὀδεμεῖν ἀυτὸ ἡ ἀφεγ-λαν & διαφόρος θαίμαστ & πολλὴμαστ τὸ μὲν ἀυτὸ φύσεως ἀφοῦσαν.

ipsum declaravit dicens, ac si ab eo qui assumpsit, hujusmodi verbum fuisset. Non ejus qui assumpsit est. Ecce autem aperitur, sicut dictum est, non solum similia fapiunt, sed & per eadem verba, vel syllogistica ftultitia fuasdem partes nostras expugnarpunt, semulationis anhitu, quam contra nos habent, jacula verborum contra theologos illicite mittentes, five contra fanctam Dei catholicam & apostolicam ecclesiam. Hoc autem loculutione offendantur & per eorum contentionem alteruiram antiusque partis, quæ nobis in præfenti elenchi fuit, hoc est, præceforum hæreticorum & auctorum novitatis, ordinabiliter dilinguentes ita:

Hæretici dicerunt: Qui duas dicit voluntates fecundum eos, qui prius & nunc infinitur, aut unum duos quoldam Chiffos introducit, a femet non folum naturaliter, fed etiam infestative diffastes, aut certe feipsum expugnantem prædicat.

Et quidem auctores novitatis dicerunt: Propterea unam voluntatem dicimus, ut ne ipsum libi repugnantem dogmatizemus, aut duos volentes introducamus.

Hæretici dicerunt: Sed non unum quidem divinum, aliud autem deificatam, fecundum Cappadocem Gregorium. Ubi enim dualitas, per omnia & divisio.

Auctores novitatis dicerunt; Utpote minime posse habentes duas voluntates, in una persona subsistere libi, fed per omnia oppugnantes; & atque libimet ceffentes.

Hæretici dicerunt: Nec enim magnus Athanasius voluntates dicit Christum offendere tempore passionis, jam & duas voluntates eidem appliceremus, & has libimet expugnantes: fed cognoscamus utpote de uno, unam esse voluntatem Emmanuelis.

Auctores novitatis dicerunt: Sed & in recufatione calicis non diversam neque contrariam introducimus voluntatem, Propterea in omnibus, & in hoc fequentes fanctos patres, unam voluntatem domini confitemur.

Hæretici dicerunt: Proprietas autem in operationibus, de qua Leo Romanus prædixit: Operatur enim utraque natura cum alteris communione quod proprium est: non utique ab orthodoxis in Christo proprietas nominabitur, quia non est in operationibus Christi affisa proprietas. Propterea anathematizamus Chalcedonensem synodum, fed & tomum Leonis, & eos qui dicunt aut dicerunt, in duabus naturis unum Christum poli unitionem, & fequentes eatam operationes & proprietates.

Auctores novitatis dicerunt: Similiter autem & duarum operationum voces multas scandalizare, utpote a nullo de fanctis & probabilibus ecclesiæ mystagogis dictam. Si quis igitur a præfenti delpector prohibitarum fuerit effectus hoc, fi quidem episcopus, aut presbyter, vel diaconus fuerit, ab omni eum esse facerdotali ministerio & officio suspensum decernimus. Si autem monachus aut laicus, de fanctæ communione feparamus.

Hæretici dicerunt: Propterea & unam ejus fecimus operationem in diversis miraculis & passionibus, unius ejusdemque naturæ procedentem.

Au-

[1] Moc est, *infidelitatem*, *ἀπιστίαν*, quamvis Græcus interpres aliter legit aut intellexit. *Bardaïnus*.

ACTIO SEU SECR. V. Auctores novitatis dicentes: Una operatione unum eumdemque Christum operari: Deo decibilia & humana. Per hanc enenim pium intellectum Leo quoque Romanus præsul intellexit & docuit, dicens: Operatur enim utraque natura cum alterius communione.

Ergo in utriusque eadem & simili hæresi reperta, fed etiam contradictione sanctorum patrum, necesse est & simili eos increpatione percelli; imo magis majore his atque ejusdem: quoniam nec præcedentium fe hæreticorum ictibus emendati sunt, fed & amplius malum ex maligna mente concepta concinnare ausi sunt, in decepitione implicium dicentes, in omnibus sanctos Patres, eosdem & in hoc fequi, & hæc esse sancti Chalcedonensis concilii dogmata, beati quoque Leonis, & omnium omnino sanctorum patrum & synodorum: quod utique anteriores hæretici dicere nullatenus præsumpserunt, fed potius confessi sunt per contradictionem illirum, quia Gregorii quidem Cappadocis est dicere in Christo dvnam voluntatem & deificatam voluntatem; Athanasii autem duas voluntates, divinam & humanam confitetur; de beati Leonis five Chalcedonensis concilii duas prædicare proprietates & operationes, fecati & naturas: Adhocati autem novitatis & hoc ipsam dicere negaverunt, per fallitatem loquentes præcellores fuos hæreticos, quatenus per latabilem vacem improbam eorum hæresim acceptabilem faciant; dum nimis reprehibili extat, & coram omnibus ut infidelis denudata. Quomodo namque possibile est, licet ajunt, & sanctos patres fequi, & hæreticorum apertissime confitieri dictiones? profecto dum neo unam probabilem patrum in eorum edibeti ad fidei dicendam profediionem fonam voeem producere potuerunt: nisi tantummodo fcelerofi Nefforii, vecordie similitudinem voluerunt concordantem, fibimet produxerunt, dicentes: Quomodo eft possibile duas voluntates non confiteri, Nefforio nullatenus præfumente hoc prædicare in duabus personis ab eo finulatis? Quapropter fimilities in omnibus & in hoc fequentes eum, duas quidem dicere non præsumpserunt, unam autem cum illo per similitudinem voluntatis confiteri fine voluntatem: & propterea fimili cum eo merito * * ccatitudine conodati funt.

Maximus sanctissimus episcopus Aquileiensis dixit.

Prophetiacus in eis impletur fine dubio fermo: *Confusi funt nimis, quia non intellexerunt quæ mala fua, qui in eternum non obliviscentur*: maxime eo quod dicunt: ex imperitia, quidem: per dictionem duarum operationum, per omnia duas voluntates fequuntur, contrarie fibi habentes. Si enim in operationibus eftiam effam effe dicunt contrariatem, quomodo a minime contrariis operationibus voluntates contrarias colligere machinantur? Et iterum, quomodo operationes dicunt fequi voluntates, naturis autem nullatenus eas

Anno Christi 649. ACTIO SEU SECR. V. A Oi ἔφαγον τὸν κρεοπωλᾶς, ἔφη. Μιᾷ ἐνεργείᾳ τὸ ἑνὸς θεοῦ λόγου ἐνεργεῖν τὸ θεοφόρον τῶν ἁγίων πατέρων. καὶ τοῦτον γὰρ ὁ μέγας ἐκεῖνος, ὁ Λέων ὁ τῆς Ῥωμαίων ἀρχιεπίσκοπος ἐφράσας ἐδίδαξε τοῦτο· ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρα μορφὴ μετὰ τῆς θατέρας κοινωνίας.

Τοίνυν καὶ ἐμφαίνομεν ἐν μιᾷ τὸ ἑκατέρου ἀφανὲς ἐν μιᾷ τῆς τῶν ἁγίων πατέρων ἀντιλοιδίᾳ, οὐδὲν καὶ τῶν αὐτῶν ἐπαγωγὴ πάντως ἐστιμένοι· μᾶλλον δὲ μείζονα τούτοις ἐν ἀυτοφοίαις καὶ ἔτοιμα ἔδει τὴν πλανῆ τῶν αἱρεσιλοιδόρων αὐτῶν αἱρετικῶν· συφρονεῖν ἔστω, ἀλλὰ τὰ ποιητέρεφα αὐτῶν ἐν ποιητοῖς ἐπεφόνω γνώμῃ, τοιλιόστατε κόσμῳ εἰς σωμαστεγλῶν τὸ ἀκεφαλοῦν, ὡς τῶν ἐν ὑπόθεσι τῶν πάντων ἁγίων πατέρων ἀρχιεπίσκοπον τὸν Λέοντα ἀνεδείξε, ἐν τῷ τῶν ἁγίων πατέρων τὸν ἀγῶν τὸν ἀγῶν πατρῶντε καὶ συνόδων· ὅνερ οὐ φαῦλω αἱρετικοὶ, πατεπλοῦν εἰπεῖν· εἰς ἐπιβάμενοι, ἀμόλογησαν· ἡ μόλοος, ὡς τὸν κατ' αὐτὸν ἀντιλοιδίας, ὅτι ἡ μὲν ἐν τῷ Χριστοδόξου ὀνόμῳ τὸ λόγῳ ἐστὶ Χριστὸν ἐν Θεοῦ δὴ θεωρεῖν. Ἐκεῖνος τὸν ἱερὸν τὸ πρεσβεῖον βῶν θεόλογοι τῶν κόσμου τὸ ἀδιάστατον, ἐν τῷ μακαρίου Λέοντος τὸ ἁγίου τὸν Καλχηδόνος συνόδου τὸ, δὸ κηρύσσω Λέοντος τὸ ἐνεργεῖν ἑκάτερ ἐν φύσει. οἱ δὲ τὸν κρεοπωλᾶς σιωπῶ-σιν, τὸ τὸν μὲν ἀμφοῖν ἀλλοφυλοῦν, ἐν Καλχηδόνος δὲ ἓν ἀδίδε τὸν ἀφολαβόντος αὐτὸς αἱρετικῶν, ἵνα τὴ ἀνδρῶμα κλίνοι ἡ δύσπιμον αἰρεσιν ἀνῷ· ἐν δὲ ἀφθέκτῳ κατασκέψωσι, κρίνω λέγε ἔσεν ἐδίδαξεν & τάτο ἀσυγχυτῶς μόλιν ἐν ἑκάτῳ· πῶς γὰρ οἷόν τε, καὶ ἐν φύσει, ἐν τῶν ἁγίων πατέρων ἐφεδρεῖν, & τὰ τῶν αἱρετικῶν φωνῶν ἀμόλογεῖν, ἔστω μὲν γὰρ ἐν ἀδεμίᾳ εἰ· τίνων τὸ ἀγωνοφῶς ἐδὲ λέκτειας τὸ οἰκεῖας ἀμόλοῖας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ἐν ὑπόνω τὸν ἐγκλίνω πατρῶν μόνῳ δὲ τὸ μικρὸ Νεστορίου ἢ ἀόφτω πωτοβολῶν, συμφωνῶσιν ἀυτῶ κρωφαλλόνω, κήρυκτός πῶς διωκτὸν αὐτὸ δὸ πρεσβεῖον θεόλογοι, μὴ τοῦτο τὴ Νεστορίου τὸ μόνωτοι ὁμόλογοι· ἐπὶ τῶν πλατυπαθῶν αὐτὸ δὸ πρεσβεῖον, ὅθεν σὲ πάτρι αὐτῷ & ἐν τάτῳ κατὰ κολλαθῶσι, δὸ μὴ αὐτὸν σὲ ἐν τῷ πατρῶν δὲ ἐν ἀυτῷ ἐν ἀυτῷ τὸ πατρῶν δὲ ἐδίδεκτα ἐδίδεκτα ἔθλιμε. & διὰ τῶν τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ ἐνεφίω ὡς ἀδίδωσι ἐν ἑκάστῳ κατὰ κεῖ τῶν.

Μᾶξιμος ὁ ἁγιώτατος ἐπίσκοπος Ἀκυλείας, ἔφη.

Τὸ προφητικὸν εἰς αὐτὸ πεπλήρωται λόγιον· ἐγκαμόθησαν σφόδρα ὅτι οὐκ ἐνόησαν ἀγνοίας αὐτῆς, ἃ δὲ ἀιῶνος οὐ ἐπιλησθήσονται· ὃ μάλιστα διὰ τὸ λόγου αὐτὸ ἀξ κμὰ ἔφε μὲ τῆ τῶν δύο ἐνεργειῶν ἔφεν, δὸ θέλεται τῶν ἑνοῦ), ἐκαστῶν κόσμῳ ἄλλοιλα ἔχοντα. εἰ δὲ ἢ ἐνεβείαις, ἀδεμίᾳ φρονεμαρτύρησι ἐναντίωσι, πῶς ἐκ τῶν κατ' αὐτὸς εἰς ἐναντίω ἐνεβείαν τὰ ἐναντία θέλομεν συμβίνειν ἐπιγνῶσιν τῶν τέλη ἢ μὴ ἐνεργεῖν ἑτέρῳ, ἢ μοιτῶν θέλομεν, ἢ δὲ φύσεσιν ὑθμῷ ἐνεῖναι τῶν τῶν

Anno Christi 649. ACTIO SEU SECR. V. A sequi confitentur, & propterea operationes quidem voluntatis effe jam denunciant, per utramque autem ejusdem naturam voluntatem fuam Christum minime confitemur, fed fine voluntate fecundum naturam eumdem effe denunciant? Verumtamen quomodo dicunt voluntates fequi operationes, utrumne contra naturam * aut naturaliter? Si quidem * contra naturam, peccatorem hominem, non enim incarnatum Deum Christum denunciant effe, utpote contra naturam voluntatem fuam fecundum fenfum eorum habentem. Si autem naturaliter, unum eumdemque Christum effe compofitum afferunt naturam, pro ea, quod unam in eam naturam B fenfu, colligunt voluntatem, fi utique naturaliter operationem voluntatem fequi fatentur: ac per hoc aut divifionem aut confufionem procul dubio eos confiteri necefe eft: & divifionem quidem, quia contra naturam effe: confufionem autem, quia naturaliter fequi operationem voluntatem prædicant: Si autem propter naturaliter, neque contra naturam fequi dicunt operationem voluntatem, fine fubftantia, ficuti & infenfibilem, propitum divulgant fermonem. Quomodo autem naturalem differentiam voluntatem unus ejusdemque imperfonalem retorquent contradictionem eorum, quæ fibi contraria voluntatem perfonæ, per hoc quod contrariatur & dicunt, utpote Deo verbo volente falutarem paffionem explere, carne autem ejus contradicente illius voluntati & refiftente? ita ex hoc necefe fit duas contraria voluntes introduci. Apertiffime enim per hæc, quæ ab eldem machinantur, fuis laqueis fiteriti arguuntur. Per abnegationem enim perfonarum, quæ fibi contraria voluntas, ignoraverunt ipfi confitentes eadem fibi volentes perfonas. Nam fi ex contrarietate voluntatum contraria fibi volentes duas perfonas introducunt, jam necefe eft eos & per confonantiam voluntatum duas eadem fibi volentes introducere perfonas, quoniam aut confonantem, aut contradicentem verbo utique C carnem dabunt, nifi cum Ario & Apollinare hanc fine anima omnino & inimobilem effe denunciant. Sed quoniam utpote uno ciliente Christo, qui vult & operatur, unam ejus operationem definiunt & voluntatem, ex hoc quod dicunt, quia volentis eft voluntas, & operatio operantis: necefe jam habent, & utpote uno ciliente, qui vult & operatur, fanctio Spiritu, ipfius fubfiftentiam, quæ fine initio eft atque unius deitatis, in tribus dividere voluntatibus & operationibus, quod omnino nefandum eft. Ignoraverunt enim, quoniam licet volentis eft voluntas & operantis operatio, fed non utique abfolute voluntis, fed naturaliter volentis, nec abfolute D operantis, fed naturaliter operantis: & hoc certum eft, quia & ipfa appellatione ex natura operantis atque volentis, utramque habere dignofcitur voluntatem & operationem. Sic namque hominis voluntatem & operationem, humanam dicimus: angelicam autem angeli, divinam & Dei. Propterea & utramque, divinam dico & humanam, quoniam ipfe Deus & homo eft, ipfi tribuunt catholicæ ecclefiæ patres. Nec enim alia es

1 Est & hic ut fupra, in fexto cafu, κατὰφυσε natura, ex Græco. *Hard.*

2 Ἐπο, *contra*. Hardouinus.

4 Hoc multa defunt in Græco MS. *Hard.*

hoc dissenso introducitur, sed utrisque
natura ejusdem perfectionem significat: ne-
que dissentionis somitem consessionem natu-
rarum ejusdem naturalium voluntatum
ipsius & operationum, sed tantum peccatum
pugnolicum, & quo penitus naturaliter
alienus & intermptor dominus extans, & nolens
dissentionis liber fuit: quem in duos
dividentes contrarij, & ex ipsi re arguun-
tur, quam in una voluntate, quam ab
ipsi dogmatizant, in scripto proferunt.
dicentes utpote in nullo tempore intellectu-
aliter animata ejusdem esse, ex proprio
impetu contrarie unito ei substantialiter Dec
verbo, naturalem ejus quoniodo habe-
nte, sed quando, & qualem, & quan-
tum Deus verbum voluerat. Hoc enim
dicentes, & Nestorji divisionem superver-
runt: quomodo Nestorius non quibusdam
secundum sonum corum notibus, sed potius
per meritum & authoritatem æqualemque
honorem assumpti a verbo secundum eun
hominis tam motionem & unitionem affe-
rebat: cum utique & omnes Sancti &
confessores divinum motum & voluntatem
in universo tempore fuisse: sed per om-
nem suam naturalem ac spontaneam mo-
tionem, de quibus & dictum est: Omnes
voluntates ejus inter illos. Quomodo igitur
hoc, quod & Sanctis pertinet, ut non dicam
omni creaturæ, quia omnja mihi & ju-
sione Dei naturalem habent motionem tem-
poraliter & cum mensura & spacio, quo ab
ipso prudenter unicuique, quem apte de-
finita, quali et magnum aliquod & super
naturam applicare intellectualiter animato
domini corpori credideruntur, & ex hoc unum
in duos dividunt Christum, utpote carnem
ejus dicentes nutu ipsius naturaliter foam fe-
cere motionem, & non unum eumdemque
Christum, quomodo Deum naturaliter &
hominem divine pariterque humane mo-
tum sponte, divina & humana absque qua-
libet dissentia & divisione naturaliter ce-
lebrantem? Sic etenim, secundum sanctor-
um patrum doctrinam, idem atque unus
dominus Deus noster Iesus Christus pro
omnibus quidem mori ex voluntate habuit,
eo, quod ex divina ejus natura volebat; &
iterum ex voluntate non habuit, propter
passiones cruciis, & quantum carni congruat,
mortem recusans. Et aliquo quod pro
contrarietate voluntatum, sed propter vir-
tutem mysticæ consessionis in uno, eodem-
que Christo velle & non velle penetrabiles
prædicant patres, utpote eodem specialiter
tam assumptionis seu dispensationis in-
contaminate oblegente rationem: & qui-
dem assumptionis in hoc, quod vestum car-
nis naturam apprehiere, id est, hominem
seipsum naturaliter factum fuisse, & pro-
pterea naturalem carnis patiendi pronio
non nostra (quæ suspiciunt) sed quæ ab
eodem nos propiendentibus liberaret, fecu-
ti & ab omni passione, videlicet ut exper-
tus per omnia ab consubstantiam nostram
ne peccato: dispensationis autem in hoc,
quod vult secundum patris ejus & inenar-
rabile propositum deliberare nostram na-
turam, pro eo, quod passus est carne pro
nobis. Qualis ergo vel quæ jam ex utraque
ratione dissentio contra salvatorem ab anti-
quis & modernis hæreticis commentata est,

Ἀλλ' ὅμως μόνος ἦν ἀμφοτέρων ὑπὲρ ἡμῶν τὸν θάνατον ὑπομεῖναι τῆς θεότητος, καὶ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέλησιν καὶ ἐνέργειαν, ἀλλὰ μόνον ἦν ἀμφοτέρων ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν πάντα κεφαλὴν φύσει καὶ ἀξιώματι τῶν ἁγίων, καὶ ἐν τῷ ἡμῶν ἀνχρωπίνῳ ἐλθεῖν τὸν ἀνθρωπον ὁ κύριος, καὶ ἐν τῷ ἡμῶν ἀνχρωπίνῳ ἐλθεῖν τὸν ἀν. τὸ οὖν δὸν ἡμῶν ἀνθρωπίνῳ ἐλθεῖν τὸν ἀν. ἀν ἐν τῷ

ACTIO 12. SECT. V.

et propereras fanctorum patrum doctrinas aut A apertius denegantes, aut ſtulte interpretantes, fine dubio convincentur. Sic etenim & Paulus quidem Conſtantinopolitanus antiſtes in propria epiſtola ſancti Gregorii vocem fraudulenter adulterare ſtuduit, ponens quidem e ceelo defcendere filium, quod utique theologice interpretari debet, hoc eſt, in divina voluntate conſubſtantialis tritinitatis : calliide autem intellectum hujus dicitionis dirigens, & ubi dicit : *Pater, ſi poſſi fieri, tranſeat calix* ; non ita interpretatum a Theologo, ille temere contra doctrinam ejus, alterius vocem commedere ſtuduit in peremptionem humanæ ſalvationis noſtri voluntatis ; id eſt, ſecundum doctorum ſententiam. Pyrrhus autem & iſpe ſimiliter deificatam voluntatem theologice accipiens, conſtitum eſſe voluntatem aſſerunt ſanctæ & conſubſtantialis trinitatis, utpote fecundum eos deificatam, ac per hoc jam & ipſam naturam, quod omnino impium eſt, & illorum imperitiæ argumentum in paternis doctrinis ſponte diſſipientes. Nam theologus recofationem caelicis non theologicæ fecundum illos interpretatur eſſe, ſed conſtanter omnibus ſanctis patribus, & ipſe in humana ſalvatoris voluntate hujuſmodi pie dictionem ſuſcepit. Non enim pro alterius introductione, aut ignorantiæ cauſa juxta commentum hæreticorum. Nec enim ſi poſſibile erat, aut non ignorare eum convenit, aut pro voluntate introducere voluntatem, quomam illius velit qibil erat contrarium Deo, totum deificatum : ſed in manifeſtatione verißimæ ejus & perfectæ humanitatis hæc eadem aſſerebat. Nam & laborarit, & eſuriverit, atque ſitivit, & obſtupuerit eſt, & lacrymavit legie carnis. Tempore namque paſſionis hujuſmodi nomina fateur. Non enim inconvertibilem naturam & ſuperiorem ab omni paſſione, ſicut omnibus manifeſtum eſt. Ergo nec ſibi, nec aliis patribus contradicens denominatus doctor ; hic quidem nobis, alibi autem ſalvatori recofationem ſtudavit applicare : ſed in omnibus ſibi ſanctiſque patribus conſonans, contrariatetem ſpiritem evacuavit, deificatam autem predicatori voluntatem ; id eſt, humanam ; ſicut & divinam & incondiram in incarnato Deo-verbo, & perfecte pro nobis humanato, utpote per ſimile ſimilem expurgante, & per omnia ita, ſicut, ait, omnia ſanctæ quæ naturæ noſtræ ſunt naturalia, ſecundum veram & miſericordem myſterii traditionem : quam avertentes autores novitatis, ad hæreticas fabulas verſi ſunt, & a vera per ejus expoſitionem erantes prædicationis doctrina.

Matth. 26.

Gregorius Nazianzenus.

Confeſſio ſanctiſſimæ ſyntaxeos Sardiniæ dixit.

Ad perfectam ſedgangutinem prædictorum hæreticorum, etiam novitatis præſumptorum, equatet nos procul dubio ſanctum Cyrillum demqo proferre in prædicto teſtimonio, id eſt, ſatisfactione, quæ pro quarto anathematum capitulorum ejuſdem doctoris facta eſt, cum maxime interpretatorem & expoſitorem dicant eum eſſiere pii intellectus in B ἓν χρῆσι τοῦ ἁγίου τῶν πατρῶν διδασκαλίας, ἀφορωμένου ἀεὶ τοῦτο, ἡ ἀμελῶν δὲ ἐρμηνεῦσαι. ὅτου δὴ ὁ Βαβυλῶνος εἰς τὴν οἰκείαν ἐπιτολὴν τῷ ἐπιπαλαιοῦσθαι ἐκ τῆς ψυχῆς τὸν ὑλὸν, ὃν οὐκ ἐποίη τὸ θέλημα τὴν πατὴ, ἀλλὰ τὴ ἀνθρωπίνη, τὸ ἀγίου ἡ μόρφῳ θεοσόφου λογοῦ ἐκλαφθοῦσα, τὴν πίστιν τὴ ἴδιε θέληματος τὴν ἀγίας & ὁμοουσίε τεφίδος τὴν ἀβέβη τὴ πάθος ἀποπλυνάμενοι βῆσι, ἡγουν τὴν τὴ ποιηέν ἀφθορίσαν πατήρων σωμῆνῳ, ἑαυτὸν ἀπαιτήσας ἡμῖν ἐπίκλησιν, εἰ & ἐκείτιμον ὀνομάτου ἐκλαφθοῦσα τὴ θεοῦ ἀμῆτρο σκαλοφόρησιν ἀδίκηστον μὴ ὀνόμασι ἀφίστας τὴ σωτῆρ & θέλμασι, λέγω δὲ τὴ θεωδίστου ὀλῆς, καὶ φησὶ ὁ διδάσκαλος ὅτου ἡ ἀνθρωπίνη ἀφορὸ τὴ ἐλπίζοῦσ ἡμῖν τὴν αὐτὴν πατρόφρονα ἀγάπῃ, & Θεολογικὰς ἐκλαβὼν τὴ θεοῦ λόγου, ἀντεῖπε ἐκείφρεσι τὴ ἄλλε τεφίδος ἔκκλησιν ἐπεγκαλῶν θέλεσιν, ὅσε κατ' αὐτὸς θεῖσιν. & διὰ τοῦτο & τὴν θεῖαν ἡδονὴν ὑπόνοιν, σωλῆρα μὸς ὑφ' τὴ φύσεα πάντων ἡ θέλεσις, ὅπερ ἀστεβεῖς ὑπάκρυν, τὴν ἐκείνου ἐλέγχεν χαρσπαίμενοι τὸ τοιέτε κιβδηλοῦσιν λόγυς. ὁ δὲ θεολόγος τὸν τὴ ποιηέν & θεῖσιν, θεολογικὰς ἐκλαβὼν ἐκείνε ἀγωνίσμε τὴν πάς-ἀγίων πατέρε & ἀυτὸς ἐπὶ τὴ ἀνθρωπίνε τὴ σωτῆρε θέλεμαστε ἡ πεμίτιν τὴν ἀγεσβῆ ἐδέξατο βῆσιν. ἀτὰ ἀπεκεφόρησε ἡ μονὸς ἀφορὸ ἐκείνε τὴ ἀγίε

ACTIO SEXTA. V.

mysterii extinantionem, per quam ipse qui in forma & similitudine Dei verbum consistens, nullatenus recusavit operari & dicere humana propter convenientem quam habuit cum carne: pro quo ipsi uni & soli Christo ac Filio & Deo evangelicas sanctorumque apostolorum de eodem applicat voces, quoniam neque divinam ejus minimiorem propter humana, neque propter divina ejus dispensationem denegat. Ergo secondantissimus ait Cyrillus: Evacuant illi extinantionem unigeniti Dei, & mirificorum ejus propter nos renuunt dispensationem, qui minime eidem salvatori quomodo homini propter nos factio tribuunt voces, per quas dicit: *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste*: in approbatione perfectæ ejus propter nos incarnationis, utpote de nostris nihil penitus eadem recutante, omnia autem fecundum veritatem naturaliter comprobante, ex videlicet, quæ in nostra essentia demonstrantur, absque tantumodo peccato: sed alio extra salvatorem hujusmodi mysticæ orationis ejus applicantes voces, & in interpretione pijus, difentientem eum afferunt, utpote eo in hac intelligere nolentes justa piam sanctorum patrum doctrinam. Fidus namque est homo Dei Verbum, fideli ait denominatus doctor, non ut iterum, sicut Deus ante incarnationem agebat omnia, opereretur & loqueretur, sed multoties propter officium difpensationis cum carne loquutur quoque aliqua sicut homo. Hanc igitur habentes mysterii virtutem, quomodo non eff inconvenientes facultatibus, audientes fortassis humane loquente eo? Loquitur enim ut homo, loquitur autem & ut Deus; in utrique autem habens potestatem: non enim fecundum hæreticos difsenionem. Et dicebat quidem humane: *Non enim mea voluntatem*: divine autem: *Potestatem habeo ponere eam, & iterum potestatem habeo resumere eam*. Potestatem habere ponere, & iterum ponere animam, Dei verbi erat virtutis. Sic igitur quando dicit aliquid divinum, E cum homo factus eff, non scandalizamur, fed confidentamus unitum carni verbum: fic de quando loquitur aliquid ut homo, non scandalizemur, confiderantes quia propter nos factus eff homo, & congnua humanitati loquitur, quam propter nos fuscipit cum omnibus eidem appertinentibus naturalitter. Proprium eff autem humanitatis plangere, contorbari, anxiari & recusare mortem, atque familia hic pati. Quia igitur quam maxime quod afloet non propria omnia voluntatis ejus fuit, verumtamen propter falutem omnium & vitam, sponteneam fecit eractis passionem. Si enim non difsiet spontaneam, dum de nimis contra voluntatem erat passa; qualis jam intelligeretur oeqalio ut oraret & diceret: *Pater, si possibile eff, transeat a me calix iste?* Intende enim, quomodo contra voluntatem eff salvatoris pallio, omnium per omnia & omnino oportebat eum pati proper bona quæ ex passione accedere noluimus. Et sicut non difsiet spontaneum hoc ipsum fecit propter nostram falutem. Nec intelligeret traditorem, utpote fuper omne malum excedentem, afferens quia melius illi erat prius non nasci. Sed neque dignum eff omnino suppliciis arbitraretur aliquando fue

Sapientiæ Eccles.

Matth. 26.

Matth. 26.

τῶν λέγοντα, καθ' ὃν φησιν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ ὁ μακαρίτης ἡμῶν Κύριος Θεὸς λόγος, ἀδεμιᾶς παραιτησάμενος δρᾶσαι τι ἐν τῷ κατ' ἐξουσίαν ἰδιῷ τῶν φύσει σάρξιν σωθῶν. ἐν γὰρ οὐδὲν ἐλάττωσιν ἐκ τοῦ μόνου λεγεσθαι τοῦ Θεοῦ τὴν διαγγελικὴν, ἐν τοῖς τῆς ἐθνικῆς ἀτοτοῦσιν ἀφ' ἑαυτοῦ φωνὰς, ὡς ἐπὶ τῷ θνῆτῳ αὐτοῦ κατεκρεμνίσαν φύσιν ἀνθ' ἑαυτοῦ, ἢν μὲν ἰδὲ τὴν ἐν ὑπὸ τῶν οἰκουομίαν ἀκριβῶς. ὅτιοιμὶ χ' τῶν τὰ σωματικὰ Κυρίου διδασκαλίαν· ἀρνοῦσιν τῶν κήνωσιν τῶ μονογενοῦς Θεοῦ, & τῶν ἀθεῖ λόμεν αὐτὸ φιλαδίφωσιν ὑπὲρ τῶν οἰκονομίας, ἐκείνοι ἀφοῖδοῦσι οἱ μὴ ἐν' αὐτῷ κεῖμεν ὡς ὁ σῴσας ἡ ἡμᾶς γνῆσιμῶν τῶ ἔθνος τῶ τὰ· πάτερ, ἢ δυνατὸν παρελθέτω τῶν τὸ ποτηρίον ἐκεῖνο, εἰς ἀπόδοξιν τῶ πλείας αὐτοῦ δὲ ἡμᾶς ἐκνοῦμενάστοις οὐ τὴ ἡμετέρων ἀδεὶς ἠπιστῆμῶν τὸ σῴαλον, πάντα δὲ χ' ἀληθεῖαν φύσιν πιστωτικῶν· τὰ δὲ ὧν ἐκ' κοὶ' κοὶ ἀνθ' ἑαυτοῦ ἐστιν τῶν μόνον τῆς ἀμαρτίας. ἀλλ' ἴσῳ τοῦ ἀνθ' ἑαυτοῦ τῶν ἀμαρτίας τῶ μυστικοῦ ἐκείνου λόγου ἀνθ' ἑαυτοῦ ἀτοῦμενοι τῶν, & εἰς ἀκόμενοι αὐτὸν ἀεγοῦσι· αὐτὸ ἀπαγγέλλοντες οὐ τὸ' αὐτὸ τῶν λαβεῖν σὲ ἐξ ἔλεοῦ· & κατὰ τὴν δυνάμιν τῶ ἀγῶν πατρὸς ὁμοδυναῖν. γίνεται δὲ ἀνθ' ἑαυτοῦ τὸ Θεὸ λόγοῦ, ὡς φασὶν ὁ διδάσκαλοῦ, ἐχ ἵνα τῶν οὐ Θεὸς ἀφ' τῆς σαλοῦμενοῦ τῶν τῶν ἀφεῖτο τῶ λαῶ, ἀλλὰ τοῦ κοῦ τῶν λαῶν τῶ ἀμαρτῶν τῶ σαρκὸς οἰκουομίας ἐν ἀνθ' ἑαυτοῦ λέγεν τοῦ. τοῦτον οὖν ἐγκαθ' τῶ μυστικῶν τῶν ὀλιμῶν, τῶν ἐκ ἄτοπον σκυβαλεῖ ἐφεῖται τῶν ἀφεκοιμῆσις, ἀνθ' ἑαυτοῦ ἀφῆσι ἐσῶ· ὅτι λαλοῦσιν ἀνθ' ἑαυτοῦ· λαλεῖ χ' ὁ κὴ ὡς Θεὸς· ἔχω δ' ἐξουσίαν τῶν ἀξιοῦν. ἀλλ' ἴδωμεν χ' τῶν αἱρετικῶν τῶν ἀγχόνεσι, ἀνθ' ἑαυτοῦ μὴ ὁ λόγος· καὶ ἡ ἡλικία μὴ κατεκρεμνίσαν· ἀνθ' ἑαυτοῦ τῶν ἀφεῖτο· ἀλλὰ τοῦ ἐν τῶν· ἀφ

Destinorum & obierunt, & non discerunt in cordibus suis: Timemus dominum deum nostrum: annunciare autem salutare ejus, id est, Verbum incarnationis jubemus fiducialiter, & ideo necesse est nobis hoc facere per tubas spirituales, id est, sanctos venerabiles patres. Audiamus ergo iterum eumdem beatum Cyrillum, hæc prudentissime prædicantem, ut nihil omnino negetur de natura nostræ unitis in eo substantialibus proprietatibus, sed per omnia tentatum fuisse propter nostram salutem, absque tamen nullo peccato, dominum & Deum nostrum Jesum Christum. Dicit enim, ut audivimus per lectionem, ita: Quoniam fieri minime moris deificentur si non fuisset mortuus, ita in unaquaque passione carnis intelligo. Si enim non formidares, non utique libera natura a formidine facta fuisset. Si non esset contristatus, non liberaretur a tristitia, nec unquam de his aliquando natura nostra fecuta fieri potuisset. Et in omnibus quæ fecundum humanam naturam facta sunt, eamdem rationem conferrant, invenies carnis passiones in Christo motas fuisse; non ut obtineant fecuti & in nobis, fed ut motæ deliberentur per virtutem inhabitantis carni Verbi: in melius transmutata natura. Hinc igitur habente humanitate ejus misericordem fecundum veritatem patrum dedrinam materiam, ut per hoc, quod passiones permisit, quæ sine ulla macula exhibuit, in le ipsum moveri, has robustius deliberare, & nostram de his libertatem naturæ, utpote quæ non aliter poffet liberari, nisi de his per passionem carnis sponte pro nobis experiretur: certum est, juxta quod sapiat disimiles, quoniam dispensationis denegat verbum, dissensionis illorum argumentatio; cum minime conferrantur fecundum sanctos patres, quis licet per mortem mortem deffroxit, ita & tristitia nostram tristitiam, & perturbatione atque timore timorem, & compendiole passionibus voluntarie omnes passiones nostræ sustinuit. Sic etenim non solum hominem propter nostras offendebat fe veraciter factum; per approbationem passionis nostræ naturæ unitam sibi substantialiter naturam demonstrans: fed & tentatori etiam ipsas passiones proprias carnis in decepione illius sponte proferebat, fecundum theologum Gregorium, qui dixit: Nostrum enim tentationes ad provocationem tentanti pertulit, ut fluctum tentatorem illum decipi qui decepit, & comprimi per carnem, qui sub spe deliratis subinvertat Adam in transgressione demolitus est, ut condemnatio carnis per carnem foloverctur mortificata morte. Quomodo enim per hominem mors introducta est, oportebat compassibiliter per incarnatum Deum, proprium figmentum per vis fcera misericordiæ non deficientem, vitam nostræ naturæ donari, quæ videlicet nulla morte deffruitur, utpote nostram inobedientiam per fonam obedientiam in se permentem, quam humane pro nobis ipse qui incarnatus est, proprio ac naturali gaudet, id est, Deo & patri offerens, & obedienti fe factus usque ad mortem, mortem autem crucis, fructum fuse gloriosæ obedientiæ expetebat ab ipso fieri nostræ naturæ, per fe.

A κ' τὴν γεγραμμένην, ἐκὰν οὐ τὸν σὸν τῆ κρείσι κύριε· σοδοῦ ἐμὸν ἐν ἐλεοῦ τὸν Θεὸν ἡμῶν· ἀνεγνωκὸς δὴ τὸν σωτέρου αὐτὸ κηλιδῶθε μὴ παρεῖσθαι, ἵνα τὸ λόγου τὸ ἐκκλησιαστικοῦ, διὰ τῆς σωκαιτίγωνα τὴ σκόμματι φρεν ἐν τῆ ἀγίου πνεῦματι. ἀκουσόμεθα δὲ πάλιν τὴ μακαρίου Κυρίλλου διδάσκοντος ἅθε τὴ μόδο ὅλως κρυπῶν κηλιδ' τὴν ἡμετέρας ἐ κέρασι μόθῃ καὶ ὅσοι ἐκεῖνοι Κλεκτοὶ ἢ τὴν ἐνοθ ἐστιν αὐτὸ ἀφ' σωκαιτίαν μόθῃ γε πεφυκὸς σκεφὸ σωτικὸν θεμμάτων· ἐὰν ὡ τὴν πάντων ἐκκοῖς ῥηθεῖσα ἀκὸ τὴν ἀνῆρ ἐκκοῖς ἐν τὴν ἀνῆρ σωκεῖσε. λέγει γὰρ ὅπω· ὅτι ὥσπερ ἐὰν ἐν ἀθανάτοις κατηρῶ· ὅτι μὴ ἀπὸ θνῆτος αὐτὸ, ἵνα τὸ ἐκέκτο νῶν τὴ σκρεκὸ ταῦτ. ἐν τῷ μὴ ἐνοθλίσκοντι, ἀλ. ἐ ἐλεθέρα τὴ ἐνθλιβὴ τὴ φύσεν γίγνετο. εἰμὴ γὰρ ἐλυπῶν, ἐκ ἐ ἐλυπήθη τὴ λυπεῖσθαι ἐν τοῦ, κοὶ ἐπιμέρη τὴ ἐ ἐστιν ἐλυπῶν, ἐκ ἐ ἐλεθέρα τὴν πάθη ἐλεθέρωτο, κοὶ ἐν ἐκέκοι τὴ ἀνθρωπίνου γεγονότος τὸ αὐτὸ ἐσκμμὸν λόγον, ἀμέτρεος ὦ Χρεοῦ τὸ τὴ σκρεκὸ τὴν κρεκκεκιμένῃ, ἐν ὡ ἐκ κτίσιν ὦν· τὴν ἐ ὀμῶν, ἀλλ' ἐκ κεκνῶσιν κατωκῶν τὴ δυνάμει τὴ ὀνόκεκκεκε τὴ σκρεκὸ λόγον ἀφῆς τὴ ἀμωμὸ μεκτωκόσιν τὴ φύσεως· ἐκ ἐκκοῖς ἐκκοῖ ἐ. χρέκοι τὴ ἐκκοῖ δρωκτικὸν κοὶ κοὶ τὴ ἀνθρωπίνου τρόπου, ὡς ἐκκοῖ τὴν τὴ σκρεκὸ

rationabiles nobis a sanctis patribus traditas
A ἀπὸ τῶν ἁγίων πατέρων
ἡμῖν δοθείσας, ὡς αἱ τῶν τοιούτων ἀνεπίληπτοι
ἐκφωνήσεις, ὅτι μετὰ τῶν ἁγίων φίλαι εἰσὶν, τὰ
ἀπὸ γλῶσσαν τὸν πυρὰν μὴ φοβοῦ τὴν δυνάμεν καὶ
σωτηρίαν τῶν ἐκείνων ἐξιστάνεις ἀ τοῦ ἀυτοῦ τῶ
κυρίῳ ἐκείνῳ. καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἡμῖν τὰ τοιαῦτα
ἐκείνῳ ἐπιστρέφεται. τὸν ἡμῖν πάντας ἀφορῶν-
μεν, ἡ δὲ σὴ ἀξιόπιστε, φιλόθεοι δὲ, τοῦ κύρι-
ου τῶν ἀφορῶμεν ἀυτὸν τὸ ἀλλοῖον ἀφέλεον, ἀλλὰ
μεθαμίας ἀντιτείνον τὰς ἀφεῖ ἡμῖν ἀυτὸ ἀπλω-
θῶνται βοηλαῖς, οἷς ἀπόδοξον τὴν ἐκ ὡτὸν ἀστρα-
βῶς ὁμολογίας. τύπον ἀπογραμμὸς ἡμῖν γήγονε,
ἀυτὸν ὁ ἅγιος ἀγχιστὴς τὴς ὑμῶς κύριος ἡμῶν
ὁ θεὸς Λόγος ὁ Χριστὸς ὃν οὐν σκέπει πέποιθεν ἐκ-
ποίας ἀφεῖ ἡμῖν, εἰς ὃν ἡμερόποιοτα ἐκείνου δὲ τῆ
σὴ κείνου δυναμεῖ εἰδωκεν. ἡ γὰ βοηλὴ τῆ ποιηῶν,
ὡς φησὶν ὁ μακάριος Ἡσαΐας, ἀπομα βουλόμενοι
καταφεύγομεν τὴν ἁγίου λόγου ἐπεγνωμὸν τὴς πί-
στεως ἐν λόγοις ἀδίκοις. οἱ δὲ ἀτενῶς, σωστὴ
ἐβεβαίωσαν, καὶ αὐτὸ ἡ βοηλὴ, μᾶλις εἰς τὴν
αἴξιν.

Isaiae 35.

Η ἁγία συνοδος, εἶπεν.

Et si quidem ipsa ratione nobis
B πάντων ἡμῖν τὸ ἀσεβὲς κατεπὶ τὴν ἀποστολικὴν ὁμόνοιαν
ἢ μόνοι ἡμεῖς τὸ ἀλλοῖον ἐς ἀπὸ ἀπατρεπτεῖν,
ἀλλὰ καὶ τὴν αἱρετικὴν καὶ βεβλῶν δογματο-
ποιὸν ἐν τῶν ἀστῶν ἀυτοῦ συμφωνοῦν, καὶ ἡμῖν τὴν
πατεῖαν καὶ σωθεῖσαν ὑπηγμένα τὴς καθολικὴς
ἐκκλησίας ἀδικοῦμεν κατὰ ἀφεῖ ἀυτὸ κοιμῶν-
τας καὶ σολεμίας, ὀξεῖγνωσα φρονῶσα, καθὼ
φησὶν ὁ ἀρχιστὴς, ὅτι ἐκμιμοῦμεν τὴ βλῆ-
πτον τῶν ὀφθαλμῶν ἀυτῶν, ἐς τὴ νοῆματὴ καρ-
δίας ἀυτῶν ἢ ἀστεῖῶν διδασκάλων ἡμῖν τὰς ὑγιαί-
νοντας, ὅμως ὡς ἀφος σωτὴρφον καὶ ἐν ὑπνῶ
τὰς ἀδοξόφρονας τύπους, ἀλλ' οὐ μᾶλις κεῖδε τὴ-
σάμενοι ἐς ἀεμόνιμα, σῶματι βλῶμα ἀφωνῶν
ἐς σωτηρίας, ὡς φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος, ἀστεῖ-
ῶν καὶ ἀχρεοτομένων ὡς ἰδ' αὐτὸν πεφαλῆ ἀβρῆ,
ὅτας ἀφεῖ βλέπεται πτε ἀδοῦμ, ἐκ μὴ τὸν αὐτὸ λόγο
μεσοῦμ κύριοι ἡμῖν καὶ θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πλὴ-
ον τὴ σὴ θεότητι, καὶ πλεον τὸ ἀσεῖν. ἐκ ἀνθρω-
πότητι, θεὸν ἀλαθῶν ἐ ὡσ μόνον ἀλαθῶν. ἀλὰ κα-
τὰ τὸν ἀλφῆν λογεῖν ἐ σῶματὸ ἐ ἀμαθεῖν-
τὸ τῶ πατεῖ κατὰ τὴν θέσιν, ἐ ἀμοιόσιον πλεῖ-
τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, κατὰ τὸν ὁμοι-
ον ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας· καρὸ αὐτὸν ἡμῖν τὰ τὴ πα-
τρὸς ὁμοιόσιον κατὰ τὴν θεότητα, ἐπ' ἐσχάτων δὲ
τῶ ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς καὶ δι' ἡμ. ἡμετέρα
σωτηρίας ἐκ Μαρίας τῆς ἀνεπαρθένε καὶ θεοτό-
κε κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν αὐτὸν Χρι-
στὸν υἱὸν κύριον μονογενῆ ἐκ δύο φύσεων καὶ ἐν ὑπο-
σταῖ φύσεσι ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτ-
ως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον, οὐκ ἀνῃρημένῃ τῆς τῆ δύο
φύσεων διαφορᾶς ἀπορριμῆς διὰ τὴν ἕνωσιν, σω-
ζομένῃς δὲ μᾶλλον ἑκατέρας τῆς ἰδιότητος ἐκ τῆς
ἑνώσεως ἐς ἐν ἐν πρόσωπον καὶ μίαν ὑπό-
στασιν συντρεχούσῃς, οὐκ εἰς δύο πρόσωπα μεριζο-
μένῃς ἢ διαιρεμένῃς, ἀλλ' ἐν ἢ ἀυτὸν μονογε-
νῆ θεὸν λόγον κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτο δὴ

Anno Christi 649. Constans Imp. 356 Lateranense, Martinus P. L. Actio 5. Sess. V.

A sicuti naturæ unitas inconfusa, indivisa, ita
& duas naturales voluntates, divinam & hu-
manam, & duas naturales operationes, divi-
nam & humanam, in approbatione perfecta
& indiminuta eundem veraciter esse perfe-
ctum Deum, & hominem perfectum secun-
dum veritatem, eundem atque unum domi-
num nostrum & Deum Jesum Christum, ut-
pote volentem & operantem divine & huma-
ne nostram salutem, sicut superius prophetæ
de eo, & ipse dominus noster Jesus Christus
docuit nos, atque sanctorum patrum tradi-
dit symbolum, & generaliter omnes lanctæ
& universales synodi, & omnis prohibitum
catholicæ ecclesiæ doctorum chorus. Hinc-
que nobis pie atque orthodoxe, juxta divini-
tus inspiratam doctrinam eorum, professis,
confonanter dicimus omnes,

CANONES.

I.

Si quis secundum sanctos patres non
confiteatur proprie & veraciter Patrem,
& Filium, & Spiritum sanctum, trini-
tatem in unitate, & unitatem in trini-
tate, hoc est, unum Deum in tribus
B subsistentiis consubstantialibus & æqualis
gloriæ, unam eamdemque trium dei-
tem, naturam, substantiam, virtutem,
potentiam, regnum, imperium, voluntatem,
operationem, inconditam, inconditam, sine
initio, incomprehensibilem, immutabilem,
creatricem omnium & protectricem, condemnatus sit,

II.

Si quis secundum sanctos patres non
confiteatur proprie & secundum veritatem
ipsum unum sancte & consubstantialis & venerandæ trinitatis Deum eryb-
um e coelo descendisse, & incarnatum ex Spiritu sancto & Maria sem-
per virgine, & hominem factum, cru-
C cifixum carne, propter nos sponte passum sepulcrumque, & resurrexisse ter-
tia die, & ascendisse in cœlos, atque
sedentem in dextera patris, & ven-
turum iterum cum gloria patenta cum
assumpta ab eo atque animata intellec-
tualiter carne ejus, judicare vivos &
mortuos, condemnatus sit,

III.

Si quis secundum sanctos patres
non confiteatur proprie & secundum
veritatem Dei genitricem sanctam sem-
perque virginem & immaculatam Ma-
riam, utpote ipsum Deum verbum
specialiter & veraciter, qui a Deo
patre ante omnia sæcula natus est, in
ultimis sæculorum absque semine con-
cepisse ex Spiritu sancto, & incorrupti-
biliter eam genuisse, indissolubili per-
manen-

Canones Pontificum Lateranensis sub Martino primo, sed exactissime recognoscendi.

Ἐπὶ τὴς ὑμῶν ἀνωμβίας ἀσαφῶνας, ἀδικεῖ-
τας, οὐκ ἐ δύο τὰ ἡ φύσιν ἀνθρώπου ἐν Θεὸν τὸ
ἀδιάφορον, ἐ δύο τὰς φυσικὰς ἐνεργείας θεοῦ τὸ
ἀ ἀδιάφορον, οὐ τὸν ἐν ἀνθρωπὸν ἐν θεὸν λόγον,
τὸ, θεὸν φῶς ἀλῆθ' ἀλαθῶν, μόνος δίχρε τὰς
ἀμαρτίας, ἐ ἀνθρωπὸν ἐν κύριον ἡμῶν ἐ θεὸν Ἰησοῦ
Χριστὸν ἀφέρον, ὡς ὅλον τὸν ἐ ἐκφρόνα δικα-
ιῶς εἰμὰ ἀ ἀδιαφοῦντ, ἢ ἡμῖν σωτηρία καθέστη-
κεν ὑπὸ τὸ ἀφοῦτὰ ἀβρὶ ἀυτὸ καὶ ἀυτὸ ἡμῶν ἡμῶν
ἀφεῖ ἀφῶ ἀλῶν σύμβολον, ὃ ἀκῆλῶς τάσαι ἐ
πάντα οἱ ἀγιοι ἐ ὀκουμῆνικαὶ τὴν σύνοδοι, ἐ οἱ
ἐγκεκρὶ τὴ ἀνθρῶλικὴ ἐκκλησίας κόρικοι. τύπῳ
πίναι ἀυτοῦ ἡμῖν ἡμῖν ἡ ὀρθόδοξοι ἐ ὧν διδάσκα-
γον αὐτὸν διδασκαλίαν ἀμολογοῦντοι, συμφω-
νοῦ ἐ ὁμολοῦμεν ἀπαντὰ ὀεξῶρῶν.

Ὅρος κεφαλαιῶδης ἢ ἀγάνων ἐ ἀποστολικὸς συ-
νόδου ἢ εἰς τὴ ὀρθοδοξίας Ῥώμῃ σω-
λεθέντα τὴ ἱερῶν ἐτεστάτων.

Α.

Εἴτις ὀχ ὁμολογεῖ κ' τὸν ἁγίου πατέρας
κυρίου καὶ ἀλῆθῶς πατῆς καὶ υἱὸν κ' πνεῦμα
ἅγιον, τριάδα ἐν μονάδῃ, μονάδα ἐν τριάδι,
τουτέστι ἐν Θεῷ ἐν τρισὶ ὑποστάσεσι ὁ-
μοουσίῳ, ὁμοδόξῳ, μίαν ἐ τὴν αὐτὴν θε-
ότητα θέλημα, φύσιν, οὐσίαν, δύναμιν, κρείτ-
τωνα, βασιλείαν, ἐξουσίαν, θέλησιν, ἐνέργειαν,
ἀσυστάτοι, ἀκτίστοι, ἀχώρητοι, ἀπερι-
λόγιστοι, ἀπεριγράπτοι τὴ ὄντων, ἐ ὀρφοφοιῆ-
κόν, ἐ σωμετικὴν, οὐ κατάλεκτοι.

Β.

Εἴτις ὀχ ὁμολογεῖ κ' τὸν ἁγίου πατέρας
κυρίου ἐ ἀλῆθῶς ἀυτὸ τὸ ἐκ τῆς ἁγίας ἐ ἀ-
μωμῆς ἐ ἀφθορωμῆς τρισάθ'ῳ Θεοῦ λόγου κα-
τελθόντα ἐκ τὴ οὐρανῶ ἐ σαρκωθέντα ἐκ πνεῦ-
ματος ἁγίου ἐ Μαρίας ἢ παρθένου ἀνεκρεβῆ-
τῳ καὶ σταυρωθέντα, ταφεῖσθέντα ἐ τὴ σαρ-
κὶ ὑπὲ ἐ τὴ υἱοῦ σωτῆρε ἐκουσίῳ, καὶ
πεζθέντα καὶ παθόντα ἐ ἀνεκόντα τὴ τρίτῃ ἡ-
μέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα εἰς τὸς οὐρανὸς, ἐ κεκθῆ-
μένα ἐν δεξιᾷ τὴ πατρὸς, ἐ ἔρχομενα πάλιν σωθῆ-
πατεῖ κρῖνε ζῶντας ἐ νεκρὸς, οὐ κατάλεκτοι.

Γ.

Εἴτις ὀχ ὁμολογεῖ κ' τὸν ἁγίου πατέρας
κυρίου ἐ ἀλῆθῶς ἀυτὸν τὸ ἐκ τῆς ἁγίας ἐ ἀ-
μωμῆς ἐ ἀφθορωμῆς τρισάθ'ῳ Θεοῦ λόγου κα-
τελθόντα ἐκ τὴ οὐρανῶ ἐ σαρκωθέντα ἐκ πνεῦ-
ματος ἁγίου ἐ Μαρίας ἢ παρθένου ἀνεκρεβῆ-
τῳ καὶ σταυρωθέντα, ταφεῖσθέντα ἐ τὴ σαρ-
κὶ ὑπὲ ἐ τὴ υἱοῦ σωτῆρε ἐκουσίῳ, καὶ
πεζθέντα καὶ παθόντα ἐ ἀνεκόντα τὴ τρίτῃ ἡ-
μέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα εἰς τὸς οὐρανὸς, ἐ κεκθῆ-
μένα ἐν δεξιᾷ τὴ πατρὸς, ἐ ἔρχομενα πάλιν σωθῆ-
πατεῖ κρῖνε ζῶντας ἐ νεκρὸς, μὲ' ὃν ἀφοτεκλῆρε κοφῶ-
ἐ ὑφωγκῶν σαρκὸ κρῖνε ζῶντας ἐ νεκρὸς, οὐ
κατάλεκτοι.

Δ.

Εἴτις ὀχ ὁμολογεῖ κ' τὸν ἁγίου πατέρας
κυρίου καὶ ἀλῆθῶς θεοτόκον τὴν ἁγίαν ἀ-
ειπαρθένον ἀχραντον Μαρίαν ὡς ὑπὸ κυρίου
καὶ ἀλῆθῶς τὸν ὡς ὑιὸν πατρὸς ἡμῶν θεὸν ἀφο
πάντων ἢ πάντα ἀφὸ λόγου ἐτ' ἐσχάτων ἢ αἰώ-
νων ἐσάρκωσε σαρκωθέντα ἐκ τὴ ἁγίου πνεῦ-
ματος ἁγίου καὶ ἀλῆθῶς μονάδος ἀυτὸς καὶ

A sicuti naturæ unitas inconfusa, indivisa, ita
& duas naturales voluntates, divinam & hu-
manam, & duas naturales operationes, divi-
nam & humanam, in approbatione perfecta
& indiminuta eundem veraciter esse perfe-
ctum Deum, & hominem perfectum secun-
dum veritatem, eundem atque unum domi-
num nostrum & Deum Jesum Christum, ut-
pote volentem & operantem divine & huma-
ne nostram salutem, sicut superius prophetæ
de eo, & ipse dominus noster Jesus Christus
docuit nos, atque sanctorum patrum tradi-
dit symbolum, & generaliter omnes lanctæ
& universales synodi, & omnis prohibitum
catholicæ ecclesiæ doctorum chorus. Hinc-
que nobis pie atque orthodoxe, juxta divini-
tus inspiratam doctrinam eorum, professis,
confonanter dicimus omnes,

CANONES.

I.

Si quis secundum sanctos patres non
confiteatur proprie & veraciter Patrem,
& Filium, & Spiritum sanctum, trini-
tatem in unitate, & unitatem in trini-
tate, hoc est, unum Deum in tribus
B subsistentiis consubstantialibus & æqualis
gloriæ, unam eamdemque trium deiti-
tem, naturam, substantiam, virtutem,
potentiam, regnum, imperium, volun-
tateo, operationem, inconditam, inconditam, sine
initio, incomprehensibilem, immutabi-
lem, creatricem omnium & protectri-
cem, condemnatus sit,

II.

Si quis secundum sanctos patres non
confiteatur proprie & secundum verita-
tem ipsum unum sancte & consubstan-
tialis & venerandæ trinitatis Deum eryb-
um e coelo descendisse, & incarnatum
ex Spiritu sancto & Maria sem-
per virgine, & hominem factum, cru-
C cifixum carne, propter nos sponte pas-
sum sepulcrumque, & resurrexisse ter-
tia die, & ascendisse in cœlos, atque
sedentem in dextera patris, & ven-
turum iterum cum gloria patenta cum
assumpta ab eo atque animata intelle-
ctualiter carne ejus, judicare vivos &
mortuos, condemnatus sit,

III.

Si quis secundum sanctos patres
non confiteatur proprie & secundum
veritatem Dei genitricem sanctam sem-
perque virginem & immaculatam Ma-
riam, utpote ipsum Deum verbum
specialiter & veraciter, qui a Deo
patre ante omnia sæcula natus est, in
ultimis sæculorum absque semine con-
cepisse ex Spiritu sancto, & incorrupti-
biliter eam genuisse, indissolubili per-
manen-

Canones Pontificum Lateranensis sub Martino primo, sed exactissime recognoscendi.

1 Deest hic, ἢ ἀνθρωπὸν τέλειον. Hardouinus.

ACTIO XII. SECR. V.

manente & post partum ejusdem virginitate, condemnatus sit.

IV.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem, ipsius & unius domini nostri & Dei Jesu Christi duas nativitates, tam ante sæcula ex Deo & patre incorporalitere & sempiternaliter, quamque de sancta virgine semper Dei genitrice Maria corporaliter in ultimis sæculorum, atque unum eumdemque dominum nostrum & Deum Jesum Christum confubstantialem Deo & Patri secundum deitatem, & consubstantialem homini & matri secundum humanitatem, atque eumdem passibilem carne, & impassibilem deitate, circumscriptum corpore, incircumscriptum deitate, eumdem incondium & conditum, terrenum & cœlestem, visibilem & intelligibilem, capabilem & incapabilem: ut toto homine eodemque & Deo totus homo reformaretur, qui sub peccato cecidit, condemnatus sit.

V.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem unam naturam Dei verbi incarnatam, per hoc quod incarnata dicitur nostra substantia perfecte in Christo Deo & indiminute, absque tantummodo peccato significata, condemnatus sit.

VI.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem ex duabus & in duabus naturis substantialiter unitis, inconfuse & indivise unum eumdemque esse dominum & Deum Jesum Christum, condemnatus sit.

VII.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem substantialem differentiam naturarum inconfuse & indivise in eo salvatam, condemnatus sit.

VIII.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur, proprie & secundum veritatem naturarum substantialiter unitione indivise & inconfuse in eo cognitam, condemnatus sit.

IX.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem naturales proprietates deitatis ejus & humanitatis indiminute in eo & sine demineratione salvatas, condemnatus sit.

A μὴ πάνυ τῆς παρθενίας, εἰς καταδίκην.

γ'.

Εἴτις οὐ ὁμολογεῖ κατὰ τὰς ἁγίας πατέρας κυρίως καὶ ἀληθῶς τὰ ἄτοκα τοῦ ἑνὸς κυρίου ἡμῶν καὶ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ δύο γεννήσεις λαμψάντος, τὴν τε ἀφ' αἰῶνος ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἀνάρχητον καὶ ἀΐδιον & τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῶν αἰώνων καὶ τὸν αὐτὸν & ἐκ κόρου ἡμῶν καὶ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμοούσιον τῷ Θεῷ & πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιον τῇ παρθένῳ καὶ μητρὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὸν αὐτὸν παθητὸν σαρκὶ, ἀπαθῆ θεότητι, ἀπερίγραπτον σώματι, ἀπεριγράπτον πνεύματι, τὸν αὐτὸν κτιστὸν καὶ κτίστορα, ὁρώμενον καὶ νοούμενον, χωρητὸν καὶ ἀχώρητον, ἵνα ὅλον ἀνθρωπον τὸν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, εἰς καταδίκην.

B

δ'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας κυρίως καὶ ἀληθῶς μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ λόγου σεσαρκωμένην, διὰ τὸ σεσαρκωμένην εἰπεῖν, τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίας ὁπωῦν τὸ αὐτὸ Χριστὸν τῷ Θεῷ, καὶ ἀφωρισμένον, μόνης ἀΐρεσις τῆς ἁμαρτίας σημαίνει, εἰς καταδίκην.

C

ε'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας κυρίως καὶ ἀληθῶς ἐκ δύο φύσεων θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, καὶ ὅτι δυτὶ φύσεσι θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι καθ' ἕνωσιν ἀσύγχυτον, ἀτρέπτως καὶ ἀδιαιρέτως τὸ αὐτὸ καὶ ἓν κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἡνωκεν Χριστὸν ὁμολογοῦμεν, εἰς καταδίκην.

D

ϛ'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας καὶ ἀληθῶς τὴν κατ' ἀξίαν τῆς φύσεως διαφορὰν μὴ ἢ ἀφωσεν ἕνωσιν δι' ὧν ὁ εἷς καὶ μόνος Υἱὸς Χριστὸς ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως ἐν αὐτῷ συζεύχθη, εἰς καταδίκην.

ζ'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας καὶ ἀληθῶς τὴν ἐξ ἀμφοῖν τῆς φύσεων ἕνωσιν, ὅς ὢν ὁ εἷς καὶ μόνος Υἱὸς Χριστὸς ἀδιαιρέτως ἐν αὐτῷ καὶ ἀσυγχύτως γνωριζομένη, εἰς καταδίκην.

η'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας κυρίως καὶ ἀληθῶς τὴν συνάφειαν τὴν καθ' ἕνωσιν τὴν φύσεων ἕνωσιν, ὡς ὢν ὁ εἷς καὶ μόνος Υἱὸς Χριστὸς ἀδιαιρέτως ἐν αὐτῷ καὶ ἀσυγχύτως γνωριζομένη, εἰς καταδίκην.

θ'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τὰς ἁγίους πατέρας κυρίως καὶ ἀληθῶς τὸν φυσικὸν ἰδιότητος τῆς θεότητος τε Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπότητος ἀλλήλαις εἰς ἑαυτὸ ἐμφανῶς συζεύξας τὸν πέτυκτον ἀληθῆ, τὸν αὐτὸν Θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον τέλειον κατὰ φύσιν Υἱὸν, εἰς καταδίκην.

Εἴτις

ANNO CHRISTI 649.

A

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ τὸν τῆς ἁγίας πατέρας κυρίως & ἀληθῶς δύο τὰ αὐτὰ & ἑνὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὰ θελήματα συμφυῶς λαμψάντα θεοῦ τε & ἀνθρώπινον διὰ τὸ καθ' ἑκάστην αὐτῶν φύσιν θελητικὸν κατὰ φύσιν τὸν αὐτὸν ὑπάρχειν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, εἰς καταδίκην.

ια'.

Εἴτις οὐχ ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας κυρίως & ἀληθῶς δύο τὰ αὐτὰ & ἑνὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὰς ἐνεργείας συμφυῶς λαμψάντας θείας & ἀνθρώπινον διὰ τὸ καθ' ἑκάστην αὐτῶν φύσιν, ἐνεργητικὸν τὸν αὐτὸν ὑπάρχειν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, εἰς καταδίκην.

B

ιβ'.

Εἴτις ὁμολογεῖ κατὰ τὰς ἐνεργείας αἱρετικὰς τὴν π θεότητα & τὴν ἀνθρωπότητα τὴν Χριστοῦ μίαν φύσιν, ἢ μίαν θέλησιν, ἢ μίαν ἐνέργειαν, εἰς ἀνάθεμα μὴ τὰς τῶν ἁγίων πατέρων διδασκαλίας, ἀλλ' ἑαυτὸν δὲ τὸν αὐτὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀλλοτριοῦσας, εἰς καταδίκην.

C

ιγ'.

Εἴτις κατὰ τὰς ἐνεργείας αἱρετικὰς τάδε ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ καθ' ἡμῶν ἀποδοῦς συζεύξειας, & τοὺς ἁγίους πατέρας κηρυττομένους δύο θελήσεσι & δύο ἐνεργείαις θεῷ τε & ἀνθρώπῳ ἐπιδεικνύντας συμφωνοῦντας ἀνυπόστατον ὁ ὁποῖον διδασκαλίαν & μίαν θέλησιν, & μίαν ἐνέργειαν, εἰς καταδίκην.

D

ιδ'.

Εἴτις καὶ τὰς ἐνεργείας αἱρετικὰς τὴν μὲν θέλεσιν & τὴν ἐνεργοῦσαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἀφωνεῖν ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀποστόλῳ ἐμφάνῳ πάθη, & τὴν δύο θελήσεις καὶ δύο ἐνεργείας, ἢ θέλει & ἢ ἀνθρώπινον, τὰς ἐν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ καθ' ἕκαστον φυσικὰς συζεύξειας, & ἐκ τῶν ἁγίων πατέρων ὀρθοδόξως ἐν αὐτῷ κηρυττομένας συμφωνούσας & συναπαθούσας, εἰς καταδίκην.

ιε'.

Εἴτις κατὰ τὰς ἐνεργείας αἱρετικὰς τὴν θεανδρικὴν ἐνέργειαν, μίαν ἀτόπως ἐκδέχεται, ἀλλ' οὐχὶ διπλῆν αὐτὴν ὁμολογεῖ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας, ἢ τοῦτο, θείας & ἀνθρωπίνην, ἢ τὴν αὐτὴν τῆς θεανδρικῆς κατὰ φύσιν, μίαν ὅπως σημαντικὴν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἀγνοῦν τὸ θεάνδρικὸν ἀνθρώπου, & κατὰ φύσιν ἑνότητα θελητικὴν, εἰς καταδίκην.

E

ιϛ'.

Εἰ κατὰ τοὺς ἐνεργοῦς αἱρετικὰς ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ καθ'

ANNO CHRISTI 649.

ACTIO XII. SECR. V.

I.

II.

III.

IV.

V.

VI.

VII.

VIII.

IX.

X.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem duas unius ejusdemque Christi Dei nostri voluntates cohærenter unitas, divinam & humanam; ex hoc quod per utramque ejus naturam voluntarius * naturaliter idem consistit nostræ salutis, condemnatus sit.

* *Forte deest operatur.*

XI.

Si quis secundum sanctos patres non confiteatur proprie & secundum veritatem duas unius ejusdemque Christi Dei nostri operationes cohærenter unitas, divinam & humanam, ab eo quod per utramque ejus naturam operator naturaliter idem existit nostræ salutis, condemnatus sit.

XII.

Si quis secundum scelerosos hæreticos unam Christi Dei nostri voluntatem confiteatur & unam operationem, in peremptionem sanctorum patrum confessionis, & abnegationem ejusdem salvatoris nostri dispensationis, condemnatus sit.

XIII.

Si quis secundum scelerosos hæreticos, in Christo Deo in unitate substantialiter factis, & a sanctis patribus nostris pie prædicatis duabus voluntatibus & duabus operationibus, divina & humana, contra doctrinam patrum, & unam voluntatem atque unam operationem confiteatur, condemnatus sit.

XIV.

Si quis secundum scelerosos hæreticos cum una voluntate & una operatione, quæ ab hæreticis impie confictur, & duas voluntates patriarque & operationes, hoc est, divinam & humanam, quæ in ipso Christo Deo in unitate salvantur, & a sanctis patribus orthodoxe in ipso prædicantur, denegat & respuit, condemnatus sit.

XV.

Si quis secundum scelerosos hæreticos deivirilem operationem, quod Græci dicunt Θεανδρικὴν, unam operationem insipienter suscipit, non autem duplicem esse confiteatur secundum sanctos patres, hoc est, divinam & humanam, aut ipsam deivirilis, quæ posita est, novam vocabuli dictionem unius esse designativam, sed non utriusque mirificæ & gloriosæ unitionis demonstrativam condemnatus sit.

XVI.

Si quis secundum scelerosos hæreticos in peremptione salvatis in Christo Deo

Actio I. sub Sect. V. Deo essentialiter in unitione, & sanctis patribus pie prædicatis duabus vo-
Anno Christi 649. lunatibus & duabus operationibus, hoc est, divina & humana, dissensiones & divisones insipienter mysterio dispensationis ejus innectit, & propterea evangelicas & apostolicas de eodem salvatore voces non uni eidemque personæ & essentialiter tribuit eidem ipsi domino & Deo nostro Jesu Christo secundum beatum Cyrillum, ut ostendatur Deus esse & homo idem naturaliter, condemnatus sit,

ΚΑ'.

Εἴτε ἐν ὁμολογίᾳ κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας κηρύξας καὶ ἐλπίζει πάντα τὰ φρονοῦσθαι καὶ κηρύττοντα τὴ ἁγία τῆ Θεῦ καθολικῆ καὶ ἀποστολικῆ ἐκκλησία παρ' αὐτῶν ἴτε τῶν ἁγίων πατρῶν, καὶ τῶν ἐγκειτῶν οἰκουμενικῶν τέσσε συνόδων, ἀχρι μεῖς κεφάλες λόγον καὶ δικαιοσύνης, ἐν κατεφέρετε.

κβ'.

Εἴτε κατὰ τοὺς ἁγίους πατέρας συμφώνως ἡμῖν καὶ ὁμοδόξως σὺν ἀποβλήματι καὶ ἀναθέματι τὴν ψυχὴ τε καὶ σῶμα πάντας τοὺς ἀποβαλόντας τὴ ἀνεθεμάτιζε θεοστυγῆς αἱρετικῆς μῦ πάντων τῶν συγγραμμάτων ἀχρι μιᾶς κεφάλες, ἡ ἁγία τῆ Θεῦ καθολικῆ καὶ ἀποστολικῆ ἐκκλησία, τοιοῦτο δὴ λόγον καὶ ἀγῶνα ἐξεκωμβωκεῖ τέσσε συνόδοις, ἃ αὐτοὶ πάντες ὁμόφρονες, οἱ ἐγκριτοὶ τῆς ἐκκλησίας πατῆρες, ἤτοι Σκβίλλων, Λέων, Ἐυθύμιος, Μακάριος, Ἀνατόλιος, Γοῦμμενε, Εὐτυχῆς, Διόσκορος, Τιμόθεος τὸ Αἰλοῦρος, Σεβῆρος, Θεόδοτος, Κόλλιθεος, Θεμίστιος, Παῦλος τὸν Σαμοσατέως, Δεῦδωρος, Θεόδωρος, Νεστόριος, Θεόδοτος τὸν Ἥρεσε, Ὠεκρῆλιος, Δίδυμος, Εὐάγριος, ἃ ἑκτῶν τὴς ἄλλης ἁγιωτάτες αἱρετικῆς, τὴς τῆ καθολικῆ ἐκκλησία διαβλήθεσῆς ἐπιφρίξας, ὡ τὴ δόγματα διαβολικῆς σπειρεῖς ἀναχῶν γνήσιοκτε, ἃ τοὺς τὴ ὁμοῦ αὐτοῖς μίγκε τέλιας ἀμετικοῦτε φρονέσαντες, ἢ φρονοῦντες, ἢ φρονήσοντες, μῦ ὡς εὐδίκως ὡς ἀποδόξῳς αὐτοῖς ἃ ὁμόφρονες δί ὡν ἐδογμάτισαν ἀποδιόσκεγκμένε, ἃ τῆ οἰκείᾳ πλάνῃ τὸν ἑαυτῶν σωτεῦσαντες ἴδιον, φαῖμι δὲ Θεόδωρον τὸν ῥήμοκτον ἐπίσκοπον τῆς Φειρῆς, ἃ Κύρον τὸ Ἀλεξανδρέως, ἃ Σέργιον τὸ Κωνσταντινοπόλεως ἃ τὴς αὐτῆ διαδόχους, Πύῤῥον ἃ Παῦλον τῆ ἴδῖε κακοστοῖχε φρονήσαντες, ἢ πάντα τὰ δυσεσῆ τῆτε συγγράμματα, ἃ τοὺς τὴ ὁμοῦ αὐτοῖς μίγκε πίστις ἀμετικοῦτε φρονήσαντες, ἢ φρονοῦντες, ἢ φρονήσοντες, σωτῆρε μόνῳ δίδυστο ἢ μόνῳ εὐίγκοκτε τὴ δόξης τῆς

Actio I. sub Sect. V. τῆτε τῆς ἀνθρωπότητος τὴ Χριστῆ καὶ φωνῶ τῆτε τῆς Θεοδοῦλε τὴ αὐτῆ Σεργίου ἡμῶν τῆ Ἡρακλείᾳ τὴ βασιλέως κατὰ τὴς ὀρθοδόξῳ πίστεως ἀπιθεκάτῳ ἐκθέσει τὸ Χριστῆ τὴ Θεῦ ἥλιμμα καὶ μόνο ἐκ κατεκαῦη σπέρμα φοτεβλέον δεξιοῦμεν, ἢ κάτω τὴ ἀνῶ αὐτὴ ἀτίθεσε αὐτοῦ χρωτέτον τὴ ἀνθρωπότητος, καὶ τὴ αὐτῶ, κατὰ τὴ ἀνῶ αὐτῆς χρωτέτον ἢ ἀφαχθέτον ἀφοσθεχρῆθαι, καὶ σωῦ πάντες αὐτοῖς ἢς κίτηρῆσίου τὴ αὐτῆ Ἰωάνν γνώμῃου ἀγτίως Θεῦ τὴ ὠνῶ γνῶναι. Βασιλεῦοντος Κωνσταντίν τὴ μυπαρῆ τῆθε, ἢ κατὰ τὴς εκκλησίας ἀτίθεσε τὴν τόπω, ὅθι τὸ Θεῦ τὴ ἁγίω πατῆρε ἐν αὐτῆ Χριστῆ τὴ ἀληθινῆ Θεῦ καὶ σωτῆρε ἡμῶν ἐστοῦδε κεκτυτεμῆμε δύο φυσικὰς θελήσεις καὶ ἐνεργείας θεῖας τε καὶ ἀνθρωπίνας τὴ Θεῦ τὴ αἰρετικῶν ἀτεῖδε εἰς αὐτὴ πρεσβεῦσαν μελῶν ἀθῶν τὴς ἐκκλησίας, συνεκβιβάζεσθαι τὴ καὶ σωματοστατῶσαι βιεγνοῦσαν, καὶ δὴ τῶτο τῆμ μετὰ τὴ ἁγίων πατρῶν καὶ τὴς εκκλησίας αἱρετικὴς μεμῆνον ἀτεῖδε τὴ καὶ κατεκρίσεις εἰδίκως ἐπιβαλῆ ἀφελεῖσθαι, οὐ ἀνῶ τὴ τὴς καθολικῆς εκκλησίας ἀποκλῆσεις ὅρια τὴ καὶ κανῶν. Εἴτε οὖν, κατὰ λίθεκτιν, συμφώνως ἡμῖν τοῦτο πάντα τὴ ἐνεργῆ, τὴ αὐτῆ αἱρέσεως ἀθῶμεν, καὶ τὴ ἀφῶ αὐτῆ, ἢ κρῶς ἀκόλουθον αὐτῶ τοῦ τῆ πάντα ἀτεῖδε γεγραμμένα, καὶ αὐτὸς τοῦ ἀγιῶῦ αἱρετικὴς Θεόδωρε ἀνεθῆ, καὶ Κύρο, Σέργιον, τὴ καὶ Πύῤῥον καὶ Παῦλον σὺν ἀποβλήματι καὶ ἀναθέματι. τοῦτο μὲς τὴς καθολικῆς εκκλησίας ἀτεῖδε ἐπιβαλῆ ἀφελεῖσθαι, οὐ ἀνῶ τοῦ τὴ καθολικῆς εκκλησίας

ACTIO XXV Secc. V.

XIX.

Si quis ea, quæ scelerosi hæretici sapiunt, indubitanter professus atque intelligens, per inanem procervium dicit hæc pietatis esse dogmata, quæ tradiderunt ab initio speculatores & ministri verbi, hoc est dicere, sanctæ & universales quinque synodi, calumnians utique ipsos sanctos patres, & memoratas sanctas quinque synodos, in decepione simplicium, vel susceptione suæ profanæ perfidiæ, hujusmodi condemnatus sit.

XX.

Si quis secundum scelerosos hæreticos quocumque modo, aut verbo, aut tempore, aut loco temerione remoyens illicite, quos posuerunt firmius sancti catholicæ ecclesiæ patres, id est, sanctæ & universales quinque synodi, novitates remere exquirere, & fidei alterius expositiones, aut libellos, aut epistolas, aut conscripta, aut subscriptiones, aut testimonia falsa, aut synodos, aut gesta monumentorum, aut ordinationes vacuas & ecclesiasticæ regulæ incognitas, aut locci servaturas incongruas & irrationabiles, & compendiosæ, si quis aliud impiissimis hæreticis confitetur, aut agere, per diabolicam operationem tortuose & callide agit contra pias orthodoxorum catholicæ ecclesiæ, hoc est dicere, paternas ejus & synodales prædicationes, ad eversionem sincerissimæ in dominum Deum nostrum confessionis, & usque in finem sine poenitentia permanet hæc impie agens, hujusmodi in sæcula sæculorum condemnatus sit, & dicat omnis populus, fiat, fiat.

Psalm. cv. 31. Proverb. xv. 11. 12.

His itaque a nobis pie promulgatis, & cum omni subtilitate, secundum dominicam præceptionem, zizania quidem & omnes facientes scandala, cum paleam & hæreticis intellectu totum, igni canonicæ sententiæ ex apostolica auctoritate projiciemus, triticum autem orthodoxorum & apostolicæ fidei nostræ Christianorum in horreum, id est, catholicam ecclesiam, per venerabilem paternæ doctrinæ prædicationem congregabimus, dicentes cum prophetæ Sophonia certissimo: Quoniam, inquit, ex illa Sion, prodibit Filia Jerusalem, Salvator: quoniam exaudit eum Filius Jerusalem, quoniam disperdit a te impietates adversariorum tuorum, ubi quis se de manu inimicorum: dominus, in medio tui, non videbis mala ultra, omni explosa novitate hæretica, & omni confirmata in ortho doxa fide, in

Matth. xiii. 29.

Soph. iii.

ANNO CHRISTI 649. ACTIO XXV Secc. V.

Ἔστι τοῖς ἀληθῶς ἀληθινῶν ὁμολογοῦσιν φρονεῖν καὶ δοξάζειν ὅν καθηγητὴς ἀνέδειξε παῖς Λήμνης ἐξ ἀστεῖόνος κλαδίσκου τὸ δόγμα, ἐ σοφοδιδάσκαλος οἱ ἀπ' ἀρχῆς ἀνέκραγε· καὶ τὰ σωζόμενα τῇ λόγῳ ἀβλάβεια, τοιοῦτο δὲ λήγουσι οἱ ἀγιοι καὶ ὁικουμενικαὶ πάσαι σύνοδοι, συνοδοφθόρῳ μόνῳ τὸ πᾶς ἀγίας πατέρας, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἁγίας οἰκουμενικὰς πάσας σύνοδοὺς εἰς ἀπάτην τῆ ἀθεμίτοιμον, ὅσα παρεδοχῆς τῆς ἑαυτῆ βιβλίω κακοστεῖας, ὁ τοιοῦτος ἐν κατάκριτος.

B

κ.

Εἴ τις κατὰ τὴν ἀσεβῆς αἱρετικὴν, καθ' ὅσον δέοντο τρόπον ἢ λόγον, ἢ κερδοῦ, ἢ πάνο, ἢ ὅσα μεταχειρίσθη ἢ ἐπίτρο παγῆς ἢ ἀγιοι ἢ καθολικῆς ὀκλαστῆς ἐκκλησίας, ἢ τῶν ἢ λήγουσι οἱ ἁγιοι ἢ οἰκουμενικαὶ πάσαι σύνοδοι, χωροτεμίας ταῦτα μόνῳ ἑαυτοῦ, καὶ πίστεως ἐκθέσεσι, ἢ τόμοις, ἢ ὅροις, ἢ ἐνδείξεσι, ἢ ἐπιστολαῖς, ἢ συμβόλοις, ἢ ὁμοφωνοῦσι, ἢ κεφαλαιῶν ψεῦδοι, ἢ σύνοδοι, ἢ ἀπόφασις Ἐκκλησιαστικῶν, ἢ χρόνοποιεῖς ἐῶνες, καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ κανόνι μὴ ἐγνωσμένα, ἢ ἀποστρεφεῖ, ἀγνῶν ἀποστρεφεῖ ἀδέξιοις καὶ ἀκουσίοις, ἢ ἁπλῶς οὕτινεν ἀπὸ τῆς ἀσεβοῦς αἱρετικοῦ ἐνίσεως ἀφιστῆς, ὁν διαβολικὴν ἐνεργείας σπόλοις καὶ πανοῦργοι κοινὴ κατὰ τῆ ἀγιοῦ καὶ ὀρθοδόξου τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, τουτεστὶ δὲ λόγῳ τῆ πατρικῆ αὐτῆς καὶ σύνοδοι κῶν χαρμάτων, ἀφῶς ἀνίκητα τὸ ἐλπιζεῖν εἰς τὸ κύριον ἡμῶν ὁ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁμολογεῖς & μέχρι τέλους ἐμμενοῦντος ἀκαταλῆ τὸ πρωτῶν ὁσον σεβοῦς ἐκεῖνῳ, ὁ τοιοῦτος εἰς τὴν αἰῶνας τῆ αἰῶνων ἐστὶ κατάκριτος, ἢ ἐφεῖ πᾶς ὁ λαὸς, γένοιτο, γένοιτο.

C

D

Τάυτα τοίνυν ἀληθῶς τῇ ἡμῶν ὀρθοδόξου καὶ σωτηρίας τῶν ἡ τῆ κυρίω ἐκτίθεμεν, τὰ μὲν ζιζάνια & πάντας τοὺς ποιοῦντας τὰ σκάνδαλα μὲ τῇ ἀζύμῳ ἀυτῆ & ἀληγεῖῳ φρυγίσεις τὸ πυρὶ ἢ κανονικῆς ἀποδόσεως εἰς ἀποστολικὴς αὐθεντίας βαλλόντου ἡμῶν, τὸ δὲ σῖτον τῆς εἰς αὐτὸ ὀρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν ἢ Χριστιανῶν τίτιον εἰς τὸν ἀποθήκη, ἤγουν τὴν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ πτῶν τῆς πατρικῆς ὀδηγεσιλίας ἀποθαλῶ σωμεν ἡμῶν, τὰς ἔστιν ἐξ αὐτὸ μὲ τῇ ἀφοσίτε Σοφονίε, καταγάδωμεν ὁμοῦ, χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυττε θύγατερ Ἰερουσαλὴμ, εὐφράνθε & κατηφεῖν ἐξ ὅλης τῆ καρδίας σῆς θύγατερ Ἰερουσαλὴμ. ἀφῶλεν κύριος ἐκ σοῦ τὰ ἀδικήματα σοῦ, ἐλυθόρησε τὸ ἐχθρῶν σοῦ, ἐν μέσῳ σοῦ κύριος βασιλεὺς ἐν μέσῳ σοῦ, ἐν ὁ ἀκοὴ ἀκοὴ ἔτι, τότε ἀποδοθεῖσεν χρηστοεῖας αἱρετικῆς, χῶρεῖς σοι κυρίοθεν ὁρ-

E

Sophon. iii.

So-

1 Citatur iisdem verbis in Concilio Oecumenico VIII. Actione VIII. & Actione XV. Gal. v. Hard.

2 Sic eit in fine epist. 81. Theodoreti. Hardouinus.

ANNO CHRISTI 649.

ὁδοῦς τίτιοι, οἱ κατόρθωσι ζωῆς ἐκωνίας ἀφῶν Χριστὸ τὸ Θεῖ & σωτῆρος τῆ ἡμέτερον ψυχῶν, ᾧ δόξα σὺν πατρὶ & ἁγίῳ πνεύματι, τιμὴ, κράτος, προσκύνησις, νῦν & ἀεὶ, & εἰς τὰς σύμπαντας αἰῶνας τῆ αἰῶνων, ἀμήν. & ὁμοφωνεῖ.

Μαρτύσι χάριτι Θεῖ ἐπίσκοποι τῆς τῆ Ρωμαίων ἀγίας τῆ Θεῖ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἀεῖσας τὰ προγεγραμμένα σὺν τὴ πεῖρα & γνῶσι σωμένῳ φρόνῳ θεῖλόγου τὰς ἁγίοθέρα πάντων τῆ ἁγίων πατρῶν & ὀικουμενικῶν τῆτα σωμόνων, & κατεκρίνοντα πάντων τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἐνεθεῖσεν πάντα αἱρετικῶν, & τοῦτο αὐτῶν τὸ ἀσεβῆς αἱρέσεων, & τῆ μὴ ἀκουσόντων, ἐπὶ ἀκατρεφῆ τῆς πίστεως, γνῶσι B Θεόδωρο τῆ μοψουεστίας ἐπισκόπε τῆ Φαρσῶ, Κύρε τῆ Ἀλεξανδρείας, Σεργίε τῆ Κωνσταντινοπόλεως & τῆ αὐτῆ διαδόχου Πύρρε & Πεῦλε, & πάντων αἱρετικῶν ἀναγεμμένων, & τὴ ἀσεβῆς σωζόντων, & τὴ ἀσεβῆς τόνε, τὴ ἐξεμένος καὶ αὐτῆ κοινῷ Θέτοι, ἢ ἀνάθεμα ἔστω & Μάξιμος ἐπίσκοπος Λιλυβέας, ὁμόλω.

Μάξιμος ἐπίσκοπος Λιλυβέας, ὁμόλω.

Δεοδόβετ ἐπίσκοπος Καρθένων, ὁμόλω.

Μαῦρος ἐπίσκοπος Κεσυῆς, & Δεοδόβετ πρεσβύτερος Ραβέννας, τὸν τόπον πληρωῶτες Μαύρα τῆ ἐπισκόπα τῆ ἁγίῆς Ραβεννήτων πόλεως ὁμόλω.

Σέργιος ἐπίσκοπος Θεμφάλων, ὁμόλω.

Ρεπαρᾶτος ἐπίσκοπος Μαυριακῆς, ὁμόλω.

Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Ἀλβαβῆ, ὁμόλω.

C Βενέδικτος ἐπίσκοπος Αἰακίς, ὁμόλω.

Ἰουλιανὸς ἐπίσκοπος Ὀστιω, ὁμόλω.

Παπιανὸς ἐπίσκοπος Βιβῶνος, ὁμόλω.

Μάξιμος ἐπίσκοπος Πισαῶρε, ὁμόλω.

Λουκιανὸς ἐπίσκοπος Λεοντίνης, ὁμόλω.

Βίκτωρ ἐπίσκοπος Ὀρτωνῶς, ὁμόλω.

Βόνιτος ἐπίσκοπος Φόρμης, ὁμόλω.

Μαξιμιανὸς ἐπίσκοπος Πραινέστης, ὁμόλω.

Γερμανὸς ἐπίσκοπος Νουμβίτης, ὁμόλω.

Λαυρέντιος ἐπίσκοπος Περουσίας, ὁμόλω.

Κάρολος ἐπίσκοπος Φελλάτρε, ὁμόλω.

Μαρκιανὸς ἐπίσκοπος Μεβίας, ὁμόλω.

Βαρβάτος ἐπίσκοπος Σουτρίε, ὁμόλω.

Καλουμνιοσὸς ἐπίσκοπος Αλσίνε, ὁμόλω.

Πεγρεγρῖνος ἐπίσκοπος Μεσίνε, ὁμόλω.

D Ρωμανὸς ἐπίσκοπος Κεβρίνος, ὁμόλω.

Κέλσος ἐπίσκοπος Λοκεῖσε, ὁμόλω.

Φῶλιξ ἐπίσκοπος Ἀγχήρτε, ὁμόλω.

Μαρκέλλινος ἐπίσκοπος Κλουσίε, ὁμόλω.

Vitae

Palatii

Ἐν ἁγίῳ πνεύματι & ἀφῶν τῆ ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὁ πάντοτε ὢν καὶ νῦν καὶ ἀεὶ & εἰς τοὺς αἰῶνας τῆ αἰῶνων. ἀμήν.

Ἐν τῇ ἁγίῳ πνεύματι ἀφῶν τῆ ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὁ πάντοτε ὢν καὶ νῦν καὶ ἀεὶ & εἰς τοὺς αἰῶνας τῆ αἰῶνων. ἀμήν.

Ἐν

ACTIO SEX Sect. V.

Γεμινιανος επισκοπος αγιας Βολατερρανης εκκλησιας, ως υπερα.

Martinianus episcopus sanctæ Populoniensis ecclesiæ, ut supra.

Luminosus episcopus sanctæ Tifernistibertinorum ecclesiæ, ut supra.

"Volterrana. Potentinus episcopus sanctæ "Belliternensis ecclesiæ, ut supra.

Maurus episcopus sanctæ Tuscanensis ecclesiæ, ut supra.

Martinus episcopus sanctæ Gabinatis ecclesiæ, ut supra.

Adeodatus episcopus sanctæ " Spoletinæ ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Parfunensis ecclesiæ, ut supra.

Gaudiosus episcopus sanctæ Reatinæ ecclesiæ, ut supra.

Laurentius episcopus sanctæ Tauriannensis ecclesiæ, ut supra.

"Trapejana. Joannes episcopus sanctæ " Trapejanæ ecclesiæ, ut supra.

Luminosus episcopus sanctæ Salernitanæ ecclesiæ, ut supra.

Sabbatius episcopus sanctæ Buxentis ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Tarentinæ ecclesiæ, ut supra.

Rufinus episcopus sanctæ Sipontinæ ecclesiæ, ut supra.

Adeodatus episcopus sanctæ Amerinæ ecclesiæ, ut supra.

Gaudiosus episcopus sanctæ Capuanæ ecclesiæ, ut supra.

Bonitus episcopus sanctæ Ferentinatis ecclesiæ, ut supra.

Maurus episcopus sanctæ Senogalliensis ecclesiæ, ut supra.

Maurosus episcopus sanctæ Anconitanæ ecclesiæ, ut supra.

Bonus episcopus sanctæ Fisculensis ecclesiæ, ut supra.

Fortunatus episcopus sanctæ Auximatis ecclesiæ, ut supra.

Thomas episcopus sanctæ Lunensis ecclesiæ, ut supra.

Bonitus episcopus sanctæ Ferentispolimartiæ ecclesiæ, ut supra.

Maximus episcopus sanctæ Trocalitanæ ecclesiæ, ut supra.

Paschalis episcopus sanctæ Blandanæ ecclesiæ, ut supra.

Luminosus episcopus sanctæ Marsensis ecclesiæ, ut supra.

Gloriosus episcopus sanctæ Camerinæ ecclesiæ, ut supra.

Decoratus episcopus sanctæ Tiburtinæ ecclesiæ, ut supra.

"Ulisbonensis Olisiensis. Ampibilis episcopus sanctæ " Hortensis ecclesiæ, ut supra.

Albinus episcopus sanctæ Portuensis ecclesiæ, ut supra.

Luminosus episcopus sanctæ Fundanæ ecclesiæ, ut supra.

Theodosius episcopus sanctæ Crotonensis ecclesiæ, ut supra.

Scholasticus " episcopus sanctæ Fanensis ecclesiæ, ut supra.

Elias episcop. S. Lilybitanæ ecclesiæ, ut sup.

Aquilinus episcopus sanctæ Ostiensis ecclesiæ, ut supra.

Μαρτινος επισκοπος Ποπολωνιας, ομοιως.

Λουμινοσ επισκοπος Τιφερν, ομοιως.

Ποτιντιος επισκοπος Βελλιτερνης, ομοιως.

Μαυρος επισκοπος Τουσκανης, ομοιως.

Μαρτινος επισκοπος Γαβινης, ομοιως.

Αδεοδατος επισκοπος Σπολητης, ομοιως.

Ιωαννης επισκοπος Πεταυης, ομοιως.

Γαυδιοσ επισκοπος Ρεατης, ομοιως.

Λαυρεντιος επισκοπος Ταυριανης, ομοιως.

Ιωαννης επισκοπος Τραπεζανης, ομοιως.

Λουμινοσ επισκοπος Σαλερνης, ομοιως.

Σαββατιος επισκοπος Βυξεντης, ομοιως.

Ιωαννης επισκοπος Ταραντου, ομοιως.

Ρουφινος επισκοπος Σιποντινης, ομοιως.

Αδεοδατος επισκοπος Αμερινης, ομοιως.

Γαυδιοσ επισκοπος Καπυης, ομοιως.

Βωνιτος επισκοπος Φερεντινης, ομοιως.

Φυρσιανος "επισκοπος Σενογαλλιας, ομοιως.

Μαυροσ επισκοπος Αγκωνος, ομοιως.

Μαυρος επισκοπος Φισκελλης, ομοιως.

Θωμας επισκοπος Αυσπης, ομοιως.

Βωνιτος επισκοπος Λιβης, ομοιως.

Μαξιμος επισκοπος Φερεντε Πολιμαρτιας ομοιως.

Παχιλιος επισκοπος Τροχαλιας, ομοιως.

Λουμινοσ επισκοπος Βλανδας, ομοιως.

Γλοριοσ επισκοπος Μαρσης, ομοιως.

Δεκορατος επισκοπος Καμερης, ομοιως.

Αμβιβιος επισκοπος Τιβουρτινε, ομοιως.

Αλβινος επισκοπος Ορτε, ομοιως.

Γαλλιμβοσ επισκοπος Πορτε, ομοιως.

Θεοδοσιος επισκοπος " Τανδας, ομοιως.

Σχολαστικος επισκοπος Κροτονης, ομοιως.

Ηλιας επισκοπος Φανε, ομοιως.

Ακυλινος επισκοπος Αλυβαιας, ομοιως.

Ευστιβιος επισκοπος Οστιης, ομοιως.

Μαρ-

ACTIO SEX Sect. V.

ANNO CHRISTI 649.

Μαρτινος επισκοπος Αρτηλων, ομοιως.

Ιωβεντινος επισκοπος Κοστελλων, ομοιως.

Μαυρος επισκοπος Σενιβιας, ομοιως.

Λατος επισκοπος Σενης, ομοιως.

Θεοδωρος επισκοπος Λυκαιης, ομοιως.

Ανδρεας επισκοπος Ρωσελλης, ομοιως.

Ιωστος επισκοπος Υδροντης, ομοιως.

Φιλιξ επισκοπος Ταυρομενης, ομοιως.

Λαυρεντιος επισκοπος Πανορμιτανε, ομοιως.

. . . . . επισκοπος Τυδερτινε, ομοιως.

"Cirenen. codex in concordia, redit certe ad Latin. Ιωαννης " επισκοπος Κυρηνης, ομοιως.

Αλβινος επισκοπος Σιγνιας, ομοιως.

Αυγουστινος επισκοπος Σκυλακιας, ομοιως.

Ιωαννης επισκοπος Ρογιν, ομοιως.

Οπορτεοσ επισκοπος Αναγνιας, ομοιως.

Φιλιξ επισκοπος Τραχινης, ομοιως.

Βαβιλας επισκοπος Καρβη, ομοιως.

Φιρμινος επισκοπος Βλιρνη, ομοιως.

Ιοβιανος επισκοπος Φιμιανε, ομοιως.

Αναστασιος επισκοπος Ναρνιας, ομοιως.

Θεοδωρος επισκοπος Τιμβριας, ομοιως.

Σαπιεντιος επισκοπος Νεπεζανε, ομοιως.

Μαξιμος επισκοπος Μευτε, ομοιως.

Γρατιωσ επισκοπος Νηπε, ομοιως.

Λεοντιος επισκοπος Νεαπολεως, ομοιως.

Παυλος επισκοπος Θερμης, ομοιως.

Οπορτωσ επισκοπος Πιστε, ομοιως.

Δονατος επισκοπος Μαρσικε, ομοιως.

Βωνοσ επισκοπος Αλβηας, ομοιως.

Περεγρινος επισκοπος Λιπαριτανε, ομοιως.

Βοιθιος επισκοπος Κομενις, ομοιως.

Βαλεντινος επισκοπος Τιβρης, ομοιως.

Λουμινοσ επισκοπος Βονενις " ομοιως.

" Crescis episcopus sanctæ " Libyensis ecclesiæ, ut supra.

Stephanus episcopus sanctæ " Popilienis ecclesiæ, ut supra.

Callionitius episcopus sanctæ Adrianensis ecclesiæ, ut supra.

Joan-

A Eusebius episcopus sanctæ Atellanæ ecclesiæ, ut supra.

Martinus episcopus sanctæ Centumcellensis ecclesiæ, ut supra.

Jubentinus episcopus sanctæ Stabiensis ecclesiæ, ut supra.

Maurus episcopus sanctæ Senatis ecclesiæ, ut supra.

Latus episcopus S. Lucanæ ecclesiæ, ut supra.

Theodorus episcopus sanctæ Rosellanæ ecclesiæ, ut supra.

Andreas episcopus sanctæ Hydruntensis ecclesiæ, ut supra.

Justus episcopus sanctæ "Tauriannensis ecclesiæ, ut supra. "Taurominitanæ.

B Felix episcopus sanctæ Panormitanæ ecclesiæ, ut supra.

Laurentius episcopus sanctæ Tudertinæ ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Carisanensis ecclesiæ, ut supra.

Albinus episcopus sanctæ Signentis ecclesiæ, ut supra.

Augustinus episcopus sanctæ Squillacinæ ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Rhegitanæ ecclesiæ, ut supra.

Barbatus episcopus sanctæ Cumanensis ecclesiæ, ut supra.

C Felix episcopus sanctæ Tyracinensis ecclesiæ, ut supra.

Oportunus episcopus sanctæ Anagninæ ecclesiæ, ut supra.

Firmiosus episcopus sanctæ Blieranæ ecclesiæ, ut supra.

Jovianus episcopus sanctæ Firmianæ ecclesiæ, ut supra.

Anastasius episcopus sanctæ Narniensis ecclesiæ, ut supra.

Theodorus episcopus sanctæ Tyndaritanæ ecclesiæ, ut supra.

Sapientius episcopus sanctæ Nomentanæ ecclesiæ, ut supra.

Maximus episcopus sanctæ " Mefinatis ecclesiæ, ut supra. "Mefinatis.

D Gratiosus episcopus sanctæ Nepesinæ ecclesiæ, ut supra.

Leontius episcopus sanctæ Neapolitanæ ecclesiæ, ut supra.

" " Paschalis episcopus sanctæ Thermensis ecclesiæ, ut supra.

Oportunus episcopus sanctæ Pistoriensis ecclesiæ, ut supra.

Donatus episcopus sanctæ Marsicensis ecclesiæ, ut supra.

Bonosus episcopus sanctæ Alerinæ ecclesiæ, ut supra. "Bonosinensis.

E Peregrinus episcopus sanctæ Liparitanæ ecclesiæ, ut supra.

Boethius episcopus sanctæ Comensis ecclesiæ, ut supra.

Valentinus episcopus sanctæ Turritanæ ecclesiæ, ut supra.

Luminosus episcopus sanctæ " Bonensis " ecclesiæ, ut supra. "Bonosinensis.

" Crescis episcopus sanctæ " Libyensis ecclesiæ, ut supra. "Cirenensis.

Stephanus episcopus sanctæ " Popilienis ecclesiæ, ut supra.

Callionitius episcopus sanctæ Adrianensis ecclesiæ, ut supra.

EPISTOLA MARTINI PP. I. Πάπα

Joannes episcopus sanctæ Vicofabinatis ecclesiæ, ut supra.

Potentinus episcopus sanctæ * Potentiæ ecclesiæ, ut supra.

Leontius episcopus sanctæ Faventinatis ecclesiæ, ut supra.

Donatus episcopus sanctæ Assiniatis ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Innnogoritanæ ecclesiæ, ut supra.

Stephanus episcopus sanctæ Dorensis ecclesiæ, ut supra.

Joannes episcopus sanctæ Gabopolitanæ ecclesiæ, ut supra.

Et Victorinus episcopus sanctæ Uzaliensis ecclesiæ, ut supra.

Et qui post Synodum consentientes subscripserunt.

Joannes episcopus sanctæ Mediolanensis ecclesiæ, omnibus synodaliter definitis a sanctissimis viris in confirmationem orthodoxæ fidei sanctorum patrum & universalium quinque conciliorum, atque depositionem omnium hæreticorum, qui ab eis anathematizati sunt, vel impie hæretest illorum, atque eorum out nunc exorti sunt in definitionem orthodoxæ fidei, hoc est, Theodori quondam episcopi Pharantani, Cyri Alexandrini, Sergii Constantinopolitani, & Iucceffoum ejus Pyrrhi & Paulomnimque hæreticorum eorum conscriptorum, vel impie expositionis atque scelerosi typi, quæ ab eis confirmata fuit, contentiens subiiptiji.

Joftinus episcopus sanctæ Caralitanæ ecclesiæ insulæ Sardinia, ut supra.

Maillodorus episcopus sanctæ Dortonensis ecclesiæ, ut supra.

*** *Finita sunt quinque actiones sanctæ & apostolicæ Synodi.*

EPISTOLA ENCYCLICA

MARTINI PAPÆ ET SYNODI

Romanæ, ad omnes Christi Fideles.

Martini servus servorum Dei, atque per gratiam ejus episcopus sanctæ catholicæ atque apostolicæ ecclesiæ urbis Romæ, nunc cum sanctis concilio nostro reverendissimorum sacerdotum, regulariter hac nobiscum venientium in confirmatione piissimorum catholicæ ecclesiæ dogmatum, hic qui congaudent nobis sortiti sunt fidem domini & salvatoris nostri Jesu Christi per lavacrum regenerationis, in omni loco dominationis ejus, qui peregrinamur in sanctitate & justitia, fratricidiis fraterius nostris episcopis, presbyteris, diaconis, abbatibus monasteriorum, monachis, continentibus, atque catholicæ ecclesiæ universæ, sanitatem plenitudini.

Ἐπιστ. 1.

GRATIA vobis & pax multiplicetur in agnitione & communione sancti Spiritus, in hæreditatem incorruptibilem & immarcescibilem, confirmatam ante constitutionem mundi, nunc autem manifestatam in nobis, qui

1 Πτο καθ' ρητοτέρ. Hard. 2 Addit in ipsi. Hardinus.

Ἀνο Χριστοῦ 649.

Ὁ Λεμβίκων ἐπίσκοπος Βυνοΐας, ὁμόλογ.

Ὁ Ποτέντιος ἐπίσκοπος Πάλλω, ὁμόλογ.

Ὁ Λεόντιος ἐπίσκοπος Φαλεντίας, ὁμόλογ.

Ὁ Δονάτος ἐπίσκοπος Σασσίας, ὁμόλογ.

Ἰωάννης ἐπίσκοπος Οἰνηογόρλας, ὁμόλογ.

Στέφανος ἐπίσκοπος Δώρων, ὁμόλογ.

Ἰωάννης ἐπίσκοπος Γαβηκόλλας, ὁμόλογ.

Βικτωρῖνος ἐπίσκοπος Οὐζάλιας, ὁμόλογ.

Οἱ μὲ τοῦ συνόδου συγκατάθεσις.

Ἰωάννης ἐπίσκοπος Μεδιολάνων πᾶσι τοῖς συνοδικῶς ὁρισθεῖσι παρὰ τῶν ἁγιωτάτων ἀνδρῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῆς οἰκουμενικῆς πέντε συνόδων, & κατάκρισιν πάντων τῶν ἀπὸ τοῦ ἀνθ' ἀναθεματισθέντων αἱρετικῶν, & τῶν νῦν ἐκ τῆς ἀπεκθέσεως τῆς πίστεως, καὶ τῶν ἐξ ἀρτι ἐκφυέντων ἀσεβῶν τῶν τε Θεοδώρου τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς Φαρανίτου, Κύρου Ἀλεξανδρείας, Σεργίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, & τῶν τούτου διαδόχων, Πύρρου καὶ Παύλου, & πάντων αὐτῶν συγγραμμάτων, & τῆς ἀσεβοῦς ἐκθέσεως, & τῆς ἀσεβεστάτου τύπου, & τῆς ἀξιωθείσης ὑπὸ αὐτῶν κυρωθῆναι, σωμασταὶ δόξαν ὑπεγράψαμεν.

Μαλλόδωρος ἐπίσκοπος Δόρνων, ὁμόλογ.

Ἰωσταναὶς ἐπίσκοπος Καρίλλων, ὁμόλογ.

Ἐπλεφὶ δόξαν σωθῆναι, ἀπὸ τῶν ἀφῆξις & ἄγλας & ἀποστολικῆς σωσθῆς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΟΥ

τῶν ἐν Ῥώμῃ πρὸς πάντας Χριστιανούς.

Μαρτῖνος δοῦλος τῶν δούλων τῆς Θεοῦ χάριν ἐπίσκοπος τῆς τῶν Ῥωμαίων ἁγίας τῆς Θεοῦ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἅμα τοῖς καὶ ἁγίοις ἡμῶν τῆς συνόδου τῶν ἁγιωτάτων ἀνδρῶν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ κορυφαίῳ τῶν ἀποστόλων πρεσβύτερῳ εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθοῦς τῶν καθολικῶν ἐκκλησίας δογμάτων. Τοῖς οὐσιωτοῖς ἡμῖν λαοῖς πίστιν τὴν κυρίου ἡμῶν & σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ λουτρῷ τῆς παλιγγενεσίας, & πανταχοῦ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ κεκτημένοις εἰς σύμπνοιαν & ἀναφωνοῦντας, ἡμεῖς τοῦ Χριστοῦ, ἐπισκόποις, πρεσβυτέροις, διακόνοις, ἡγουμένοις μοναστηρίων, μοναχοῖς, ἀσκητοῖς, & πανταχοῦ ἡμῶν τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς πληρώματι.

ΧΑΡΙΣ ὑμῖν & εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει & κοινωνίᾳ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον & ἀμάραντον τετηρημένην, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, νῦν δὲ πεφανερωμένην ἐν ἡμῖν τοῖς ἁγίοις τοῖς Χριστῷ ἡμῶν τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ἐν πάσῃ τῇ

1 Ἀντὶ ἀνθ' ὧν ἀναθεμ. Hard. 2 Ἀντὶ ἀξιωθ. ἐκ τῶν ἀφορισμῶν ἀνθ. Hard.

Ἀνο Χριστοῦ 649.

ἀγάπῃ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κυρίου ἡμῶν & Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς σωμαῖς μαστιγ., ἐν τῷ σταυρῷ ἡμῶν δεῖ, ἐφ' ἑαυτοῦ βαθεῖ, ἐν ἀμφοτέροις εἰς ἐκφανεῖς, ἐπεκδόσαμεν Θεῷ τῷ ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἁγίῳ ἀνθρώπῳ καὶ κυρίῳ ἡμῶν, ὅστις ἀκρογωνιαῖος αὐτὸς Χριστὸς τὴν ἐν τῷ πάντων Θεῷ, & σωτῆρι ἡμῶν ἐμπίστευσιν ἡμῖν, εἰς τὸ ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι ἐν τῷ ἁγίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι, εἰς τὸ

EPISTOLA MARTINI PP. I.

has nostris in approbatione veritatis infesta, & super omnem radium folii nitentia. Igitur corundem sanctorum patrum, qui hæc nos docuerunt, restam viam, hoc est, orthodoxam confessionem superius dicti contrarii veritatis refipuentes ac detestinqentes, ambulaverunt in viam Balaam de Bosor, hoc est, in perfidia hæreticorum; & in spontaneo eorum errore effusi sunt, atque in contradictione inobedientiæ sua obdorati sunt, *fidem exibentes erroris, & nubes sine aqua; nec non etiam arboribus, emarcidis, & bis mortuis, eradicatis, fluctibus feroci maris, spumantes propriis confusionis; quibus caligo tenebrarum in æternum conservata est usque in præsentem.* Sed hoc illucque maculam propriæ hæresos abique timore jactantibus: *Qui commutaverunt veritatem Dei in mendacium, & colunt, & propitiantur* pro pulchritudine catholicæ ecclesiæ piis dogmatibus hæreticorum fedoctisia conspirata, properantes omnibus modis aut decipere simpliciores, aut perverterre eos qui in idomina permanent.

Ad Quæst. 7. Quid jam & in plures orthodoxos vitios operati sint, corporaliter eos affectantes, quosjam animam capiare non voluerunt, in petra ordinatæ fidei illorum collisi. Ideoque propter pravas eorum adinventiones, & prava novitatis commenta, & in interiora ordinis, justa beatum Jeremiam contorbati catholicorum dationis antecessores nobili pontifices, non destiterunt admonentes eos & contestantes ejusdem a sua hujusmodi hæresi, de facam doctrinam amplecti, *nequando desiatur dominus*, & pereant fundibus de via justorum, hoc est, pia sanctorum patrum confessione. Hoc autem conflictibimus non solum ipsi efficiile noscuntur, sed & ali plures diversas provinciis habitantes reverendissimi epiloopi, & majos eit dicere, generalitatem synodorum per sua fetipsa non solum invitantes emendare proprium hæresim, sed & nos ipios, id eit, apostolatum nostrum fedem conjuratores, & protestantes erigere fe fecundum regulatorem auctoritatem, & non usque ad finem per tot tempora permittere contrariorum novisatem fundus Dei catholicas depasci ecclesias. Idcoque ex omnibus pene sacerdotibus eum destitute admoniti, non inclinaverunt aurem suam ad audiendum verem portulatium eos, neque cordis sui cervicem mitigare voluerunt, ut convertereantur ad Deum. Sed quod ait dominus de inobedientibus, hoc & in eis proveniire dictum est. Dicit enim per prophetam: *Mihi ad eos omnes formi meos prophetas, per diem consurgens diluculo, & mandavi, & non audierunt eos, nec inclinaverunt aurem suam, sed indurarunt cervicem suam pertinax. Quam illis ei fatis, nihil, nisi ut ruant?* Addere peccata super peccata properantes, humanitatem salvatoris sanguis detestantes ejus blasphemare se dinegare per impiissimum typum, qui ex malignis obligatione illorum fructus est contra immaculatam nostram Christianorum fidem a terrenissimo principe, definiemes in eodem typo, nines unam nec duas voluntates aut operationes, hoc est, neque divinam neque humanam voluntatem & operationem in ipso salvatore non-

Ad Quæst. 8.

Ad Quæst. 9.

Ad Quæst. 10.

Ad Quæst. 11.

Ad Quæst. 12.

Ad Quæst. 13.

Ad Quæst. 14.

Ad Quæst. 15.

Ad Quæst. 16.

Ad Quæst. 17.

Ad Quæst. 18.

Ad Quæst. 19.

Ad Quæst. 20.

Ad Quæst.

EPISTOLA MARTINI PP. I.

mergentium contra fidem, cum impia eorum effrenatæ, necnon impiissimo typo, proferentes, ut omnibus offendunt: eleganter hos differentiam luminis & tenebrarum, hoc est, claræ patriam doctrinæ, & tenuitatem hæreticorum refunant, & quia nulla communia hæreticis existunt quæ fundit patribus; sed quantum distat orientis ab occasu, tantumque distant impii hæretici verbo & merce ab a Deo inspiratis vitis. Proprectea fando quidem patres sententialiter condemnarunt eum omnibus sacris prædicationibus eorum, nec non eis, qui nobilitas fuerunt ipsos & eadem suscipiunt. Impiissimum hæreticus, cum omnibus prævisimis dogmatibus eorum, & impiam ethesin vel impiissimum typum, & omnes qui eos vel quicquam de his quæ expolita sunt in eis, suscipiunt aut defendunt, seu verba pro eis factunt in scripto anathematizamus, ut & vos omnes, qui per omnem terrarum inhabitare noscimini pii & orthodoxi, hæc pie a nobis gella cognoscentes pro tuitione catholice ecclesiæ, confonantes nobiscum finitis exequantur, & omnes quidem fandem patres confirmetis in scripto, confonantes illis nobiscque in orthodoxa fide: anathematizetis autem omnes hæreticos, qui præcipitare hanc olim & nunc expugnarunt, una cum ipsorum cathedi & impiissimo typo; fed & qui eos, aut quiddam de his quæ ab eis impliciter expolita sunt, suscipiunt, quatenus fructum pin confessionis, vestrorum animarum hæreditate valeatis fatiunt. Proprecea enim ea, quæ a nobis pro catholica ecclesia fynodaliter gella sunt, omnibus discretimus, ut nostri fluditi perficientes opitis, non quidem ipsos innovisse elle approbemus coram Deo & electis angelis, ante quos ab eo judicandi fumus cum eis qui hæc a nobis fuscepertat, in terribili ejus adventu; incorruptibles autem eos, qui non obedunt; demonstremus, utpote nullam habentes occasionem pro sua perfidia poft veritatis offensionem, domino dicente: *Si non venissem & locutus ei fuissem, peccatum non haberent: nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Sed & apostolus item prophebet: *Confidemus; invicem in provocatione certatis & bonorum operum, non deferentes; cultos Dominum nostrum, sicut est confitendum; quidam: fed confolantes, & fuave magis, quando viderimus appropinquantem diem.* Volutarie enim peccantibus nobis poft accepiam notitiam veritatis, jam non relinquitur hostia pro peccatis: terribilis autem quædam expectatio judicii, & ignis æmulatio, quæ consumptura est adversarios. Scimus enim dicentem: *Mihi vindictam, ego retribuam, dicit dominus.* Fugiunt quod intermittens non præcepit, dicens: *Et in filii hominis: longum ab filius populi tui, & dices ad eos: Terra super quam inducitur gladius, & inducit populus terræ virum unum de novissimis suis, & constituerit eum super se speculatorem, & ille viderit gladium venientem super terram, & tecinerit buccinam, & annuntiaverit populo: audiens autem quisquis illi est sonitum buccinæ, non se observavit, venerit gladius, & tulerit eum, sanguis illius super caput ipsius erit: quia sonum buccinæ audivit, & non se observavit: sanguis ejus in ipso erit. Si autem se custodierit, animam suam faluavit.* Quod & spectator videbit, & non se observavit: & tenere ipsum fecerit, & non fecerit ipsum fecerit, & non fecerit ipsum fecerit, & non fecerit

EPISTOLA MARTINI PP. I.

ſi typus deſtruit eſtheſim, ſed & eſtheſis deſtruit typum: illa enim deſtruxit unam habere, hic autem aſſerens non unam habere dominum noſtrum voluntatem & operationem: ergo in ſe diviſum eſt unum quod, & quomodo ſtabit adverſarius hereſis, magis a ſemetipſa invalida & inanis exiſtens, quam a nobis deſtructa? Ergo nullo modo per tranſitoriam umbram, potius autem corroptelam diſſolutam, Chriſti Dei veſtram orthodoxam fidem amitatis, miratres perniciem quaſnos cauſa: quoniam ſicut ſtus ferro tranſit. *Exortus eſt enim ſol cum ardore, & arefecit fœnum, & flos ejus decidit, & decor vultus ejus deperiit: ita & divites in itineribus ſuis marcefcent:* Et ut nec pro diſciplina emundi conquirentibus nobis dicatur etiam de nobis: *Dilexerunt gloriam hominum magis quam gloriam ſolius Dei:* & ſubjacentia nos minime judicio: *Iterum dixit*, fratres, *incidet in manus Dei viventis*, qui proteſtatur, dicens: *Quicumque me negaverit & verba mea coram hominibus, non ſtabo & ego eum negabo coram patre meo qui in cœlis eſt. Revelatur enim ira Dei de cœlo ſuper omnem impietatem & injuſtitiam hominum, qui veritatem per illicitum hereſim expugnant aut denegant: quia quod notum eſt Dei, manifeſtum eſt in illis. Deus enim illis manifeſtavit per ſanctos apoſtolos, & prophetas, & doctores, & univerſales quinque lyncoeos, quorum dogmata lex catholicæ eccleſiæ exiſtunt: & tamen his omnibus propitium notiatum præpoluerunt. Nemo ergo vos fallat inanibus verbis. Propterea enim venit ira Dei ſuper filios diffidentiæ. Nolite ergo effici compartiſices dogmatum eorum, neque contemptores infrudulcis prejudiſtimum: magis autem & redarguite; quoniam certus præcaricatorum ſunt, & extendentur linguum ſuam quaſi arcum mendacii, & non veritatis. Completum eſt in eis, quia de malo ad malum egreſſi ſunt, & me non cognoverunt, dicit dominus. Veritatem enim non loquentes, dicuntur autem linguam ſuam loqui mendacium: ut impie agentes, laboraverunt, & venuerunt ſiveret, dicit dominus. State ergo vos, dilectiſſimi, ſuper viaſ, & videte & interrogate de ſemitis domini antiquas, & videte quæ eſt via bona fanctorum patrum, & ambulate in ea, & invenietis requiem animabus veſtris. Sed & ſi patimini propter Chriſtum, beatis eſtis: mirum autem eorum ne timueritis, neque conturbemini, Dominum autem Deum ſanctificate in cordibus veſtris, ipſo dicente: Nolite timere eos qui corpus occidunt, animam autem non poſſunt occidere: ſed potius timete, qui poteſt animam & corpus perdere in gehennam. Nonne duo paſſeres aſſe venundantur, & unum ex illis non cadet ſuper terram ſine patre veſtro? Veſtri autem & capitis capilli omnes numerati ſunt. Nolite ergo timere, multos passeres meliores eſtis vos. Ergo omnipotentem ergo ſtatuite cum qui ſaluſtrum & pertinaciam adverſus ſanctiſſimum contradiciunt, ut nefaſtaminis, animis noſtris deſiderantes; nondum enim reſiſtere adſanctorum certaminibus adverſus peccatum repugnantes. Confidimus autem de vobis fratres carſſimi, meliora & viciniora ſalutis, quæ neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque infantia, neque futura, neque fortitudines, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia,*

ANNO CHRISTI 681. Ind. XIV.

A *Ἐι δὲ ὁ τύπος ἀνῄρεικε, ἡ ὑπόστασις μία μόνον μέν ἔχει, ὃ δὲ λόγος μεμερίκεν ἑαυτὸν κύριον θέλησιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμφοτέρας ἀνῄρεικε· πῶς οὖν τὸν ἀφανισμὸν ἐκεῖνος ἐπεκύρωσε μᾶλλον, ἢ τοῦ ἑαυτοῦ ἀνῄρεικε μὴ ἔχειν μόνον τὴν ἀρχαῖαν ἀπὸ μᾶλλον δὲ ἀνοίκειον ἐξ ἀρετῆς εἰς Χριστὸν ὁ Θεὸς ἀφθόδοξος ὑμῶν πίστις ἀπεμπολήσατε, θαυμαζόντες τὴν τῶν πολλῶν ἀφελείας ἐρεύνησε. ἐπὶ γὰρ ἀνέτειλε ὁ ἥλιος μετὰ καύσωνος, καὶ ἐξηράνθη τὸ χόρτον, καὶ ἡ ἀνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ οἱ πλούσιοι ἐν ταῖς πορείαις αὐτῶν μαρανθήσονται. Μὴ δὲ ὡς τοῦ κόσμου τὸν κάθαρσιν ἐκζητοῦντας ἡμᾶς μὴ τὴν δόξαν τὴν ἀπὸ τοῦ μόνου Θεοῦ ἀγαπήσαντας· ἔτι δὲ ἐν τοῖς κρίσεσι ἡμᾶς μὴ κρίνοντας· ἔτι δὲ πάλιν ὁ ἐρχόμενος ἐπὶ τὴν ἀνθρώπων μόνον ἐκεῖνος ἐστὶ ὁ ἀεὶ ζῶν, ὃν ἐρεῖ· ἐὰν ἀρνήσασθε με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐμὰ ἐν ἐμοὶ ἐκβάλλετε, κἀγὼ ὁ ἀπὸ τοῦ πατρὸς μου ἀρνήσομαι ὑμᾶς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων, τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων· ὅτι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσεν· τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται· ἀλλὰ τοῦτο, ὡς ἀληθῶς ἀνθρωπίνου τὸ κατέχοντα τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ· ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐξεκλίνατε ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς, ὡς ἐν τῷ ἀδικεῖν ἐν τῷ ἀδικεῖν ἐξεκλίνατε·

ANNO CHRISTI 649.

EPISTOLA MARTINI PAPÆ AD AMANDUM EPISCOPUM TRAJECTENSEM.

Diffuadet ne episcopatum abdicet: mittit ad Synodi Romanæ, et ab episcopis Galliæ congregata synodo confirmentur: monet ut Sigberto regi suggerat de intentedi in urbem episcopis, qui legatione ad imperatorem fungantur.

Dilectissimo fratri Amando Martinus.

Ex editione Jesuiti Mariani, cum plurimis Codicibus emendata.

FRATERNITATIS tuæ studio pietatis congeriam epistolam suscipientes, animos nostros relevari cognoscimus. Quique quoniam hujus faculi fluctivagas atque transitorias delectationes obfectationes, illa quæ perpetua & sublimia dona pro domini Dei nobis obfequiis tributuntur, appetere cupiens etc. Et relatione igitur, juxta tenorem tuæ fraternitatis epistolæ, præsentium fatoris, laborum tuorum certamen cognovimus: et quibus cœlestis patria affectis, humilitatis mentibus, atque contritis corporibus, vobis fatorum gaudiorum largiendi fuit munera. Nam cum ité nulli omnino comparationi conequandum, quod a creatore nostro pro bonis servitiis repensatur, dum brevi, atque parvo temporis spatio finiuntur labores, quos pro dilectione ipsius sustinimus, considerationis refrigerii non operet libenti animo tolerare præsentis æræ angustias. Sed quantum nobis laborum vestrorum operatio magnum gaudii obertatem indicet, ut ipsa pro charitia sacerdotum gestis illius conterminat quod postpositis falutis suæ suffragiis, atque remoratis nostri conservationis servitia, vitiosa hæresis pullularit, Apollinarisfatum & Severianorum, Eutychianisfatus atque Manichæorum erroreum renovare: quam sacerdos ejus Pyrrhus, idemque episcopus, qui ambitionis fatu Constantinopolitanam sedem arripuit, in deterius auxit. Pro qua re sepius ad pontificia sedes perfatuimus, constellationibus, atque incorruptibilibus plurimis admonuit eos, quatenus ab ejusmodi erroreis recedentes, & ad lumen pietatis ex quo lapsi sunt, remeraent. Et non solum hoc facere nullatenus voluerunt: sed & nunc secedere ejus Paulus, temerator fidei, episcopus Constantinopolitanus, aliud nequiut excogitavit in præjudicium catholicæ fidei commen, quasi quæ a decessoribus suis hæretice exposita fuerant dictorum, & impietatem typum, sacrilego auta, totius plenitudo perfidiæ, a clementissimo principe nobis perfuasit, in ejus promulgatum est, ut omnes populi Christiani credere debuissent. Idcoque necesse habuimus, ne pro quadam negligentia de animarum detrimento quæ nobis commissa sunt, e culpa reatus affingamur, certamq generalem fratrum & coepiscoporum nostrorum in hac Romana civitate congregare. In quorum quidem conspectu magnatorum hæresiarcorum ecclesiæ conscripta examinata, atque dissata sunt, & apostolico mucronio, patrum quæ definitionibus, ugo ore unoque spiritu condemnaviniur, ut cognoscentes universi criorem qui in eis continetur, contra pollutione nullatenus maculentur. Unde prævidimus volumina gestorum synodalium in præsenti vobis dirigere, una cum encyclia nostra, quo-

A nitentia perdurare, ut commissum delictum divina gratia extinguere valeat. Si enim tales quæsimus ad facros ordines promovendos, quibus nulla ruga, nullumque vitæ contagium mentes & corpora præpedit: quanto magis, si post ordinationem fuam quilpiam in lapsum cecidit, & prævaricationis peccato deprehendatur obnoxius, omnino prohibendus est cum manibus latalgentis atque pollutis mysterium noftræ falutis tractare? Sicque hujusmodi semper, juxta factorum canonum flatuta, in hac vita depositus: ut ab illo qui mentis interiora scrutatur, nullamque de avibus errare conqueder, dum ab peccatis sinceram pœnitentiam ejus, in terribili judicio habeat reconciliatum. Idcoque iterum hortamur caritatem tuam, etsempio ejus quipro nobis pati & mori voluit, promptos vos incunctis ejus servitiis permanere, Neque pigeat vos temporales cruciatus pro Christi nomine sustinere: Est enim omnimenta futuræ remunerationis hujus fecuti vexationes toleratæ perfuadent. Scripturam namque est: *Quid retribuam domino pro omnibus quæ retribuit mihi? Calicem falutaris accipiam, & nomen domini invocabo.* Tantum enim a nobis exigitur, quantum ipse ad fuam falutem nobis obfequio commodare. Cumque conta quæ nobis ad confortandos fraternitatis vestræ animos poterant, misimus, largiente fuprema majestatis clementia vobis fint, quæ ad dobio nitefla, reflat ut de illis quæ nos per fua scripta conculatis, fraternitati vestræ significemus.

Credimus etenim ad vos pervenisse, quomodo in conturbatione rectæ fidei, & catholicæ ecclesiæ conculatione, ante hos annos plus minus quadraginta, a Sergio fallo episcopo Constantinopolitano, in sancta hæresis tuna, ac perantem Heraclium, exercitatæ & abominandæ hæreses pullularit, Apollinarisfatum & Severianorum, Eutychianisfatus atque Manichæorum erroreum renovans: quam sacerdos ejus Pyrrhus, idemque episcopus, qui ambitionis fatu Constantinopolitanam sedem arripuit, in deterius auxit. Pro qua re sepius ad pontificia sedes perfuasibus, constellationibus, atque incorruptibilibus plurimis admonuit eos, quatenus ab ejusmodi erroreis recedentes, & ad lumen pietatis ex quo lapsi sunt, remeraent. Et non solum hoc facere nullatenus voluerunt: sed & nunc secedere ejus Paulus, temerator fidei, episcopus Constantinopolitanus, aliud nequiut excogitavit in præjudicium catholicæ fidei commen, quasi quæ a decessoribus suis hæretice expositæ fuerant dictorum, & impietatem typum, sacrilego auta, totius plenitudo perfidiæ, a clementissimo principe nobis perfuasit, in ejus promulgatum est, ut omnes populi Christiani credere debuissent. Idcoque necesse habuimus, ne pro quadam negligentia de animarum detrimento quæ nobis commissa sunt, e culpa reatus affingamur, certamq generalem fratrum & coepiscoporum nostrorum in hac Romana civitate congregare. In quorum quidem conspectu magnatorum hæresiarcorum ecclesiæ conscripta examinata, atque dissata sunt, & apostolico mucronio, patrum quæ definitionibus, ugo ore unoque spiritu condemnaviniur, ut cognoscentes universi criorem qui in eis continetur, contra pollutione nullatenus maculentur. Unde prævidimus volumina gestorum synodalium in præsenti vobis dirigere, una cum encyclia nostra, quo-

ANNO CHRISTI 649.

quorum serie omnia subtiliter possitis addiscere & tenebras illorum nobis cum, ut filii lucis, extinguere. Idcirco flodeat fraternitas tua omnibus eadem innotescere, ut tam abominandam hæresim nobiscum execrentur, quamque sua falutis fatramenta addiscere valeant, atque fynodali conventione omnium fratrum & coepiscoporum nostrorum, partium illarum ecclesia, fecundum tenorem encyclicæ a nobis directæ scripta una cum fubscriptionibus vestris nobiscum destinanda concelebrent, confirmantes atque confessiones eis quæ pro orthodoxa fide & defructione hæreticorum vefanice nuper exorta a nobis flatutus funt. Ex * Sigberhum præcelentissimum filium nostrum regem Francorum, pro fua Christianitatis remedio consultissime admonemus atque precare, dirigere nobis ex corpore fratrum nostrorum diteftissimos episcopos, qui fedis apostolicæ legatione, divina concedente propitiatione, fungi debeant & quæ in nostro conciliio peracta funt, cum his synodalibus apicibus vestris, ad clementissimum principem nostrum sine dubio absportare: ut nobiscum laborum particeps effectus, mereedis cumulum alipiki valeat, & fed ipsis procedentem inveniat eum, cujus causa flagritati dignosfitur. Hoc namque & in ejus epistola exhortari cum cognovimus. Reliquias vero sanctorum, de quibus prædicatione nos admonuisti, dari præcepimus. Nam codices jam extinaniti funt a nostra bibliotheca, & unde ei dare nullatenus habemus: transferre autem non potuit, quomodo fellitatem de hac civitate regredi properavit. His igitur prælibatis, quæ a nobis per epistolam vobis dirigere fant, effectui mancipari fraternitatem vestram hortamur. Deus te incolumem custodiat, dilectissime frater.

NOTÆ LACOBI SIRMONDI, S. I.

a *Martini papæ epistolæ.* Synodum Romanam Martini papæ adversus hæreses, quas ab eo tum hæc epistola, in Galliarum missa fuit, celebratam constat anno Christi, sexto Christi natali. Sergio igitur epistolam vel eodem mox anno excusse, vel insio sequentis.

b *Sigberhum.* Dagobert nempe filium, qui in Austrasia reggebat. Ex adita porro ejus fasoli illigit ille, ut ejus legatos, qui synodalia ad Clotharium, ejusque regem Sigberto fratrem mittit, quin in Austrasia & Burgundia, hoc est in ultera Francici regni parte impetrabat.

NOTÆ SEVERINI BINII.

Cuius fignificatio quæ quæ.

a *Concilium.* Justinianus Constans imperator electionem Sedis Romanæ ratam habuit, ab eoque in Sergium gratulatoria excepitur, ut promulgatum a se pontificem pontifex feo confesso fuaque fubfcriptione approbaret, non omnem aliquod petunt, imperatorem epistolæ, fed porius in contrarium, nisi synodum indicit, in qua promulgatum pontifex condemnavit. Causa igitur pulsanda. Nuper Synodi congeniae non tam fuit, ut Sergius, Pyrrhus & Paulus pari sententia condemnarentur, interque quinque dumtaxat, quos ut hæreticos condemnabat, dendi formula ab imperatore fuo edicta (quod nyquo nomenclatio) ipsopetra, sapientia profectorum, atque ex rationibus subjecitur. Sandum Martinum pontificem ad hæc fecundum convocatum, a fandto Maximo abbate inductum esse, scribit Theophanes anno 19. Heraclii, his verbis: *Cum autem Maximus Romam perveniset, perpetuum Martinum ad emulationem accendit, synodo vinum decem episcoporum collecta, Sergium, Pyrrhum, Cyrum & Paulum anathematizatum, &c.* Quod in actis conciliis nulla mentio reperitur Maximi, minus videtur adeo fuisse, cum abbates etiamsi ad synodum admittuntur, non decidendi & subscribendi, sed tantum consulendi facultatem habeant. Hæc fanda synodus dus tantum ab amplitudine dignitatis ac magnitudo, ut ad plenam fidei catholicæ profectionem, poft quinque universalium synodorum affirmanem, hujus quoque confirmationem ulque ad plenam fenti eorumdem pontificum promulgationem fidelex adjicere solerent. Constat fidei ex synodo Antiochena sub Theodoro archiepiscopo celebrata apud Rodam lib. 5. hist. Anglic. cap. 19. quam infra epistolam invenies sub Adeodato papa. Adfa fynodalia, quæ ab eodem pontifice nulla fant in numero tantum in archiep sedis epistolæ illis fervata fuerint, fed quia plurima ex protocollo conficta fant o. ra, quia, quæ ab eodem pontifice nulla fant in numero epistolarum hæretica & orthodoxa. Id quidem testatur Anastasius in vita Martini, quemadmodum ab eodem pontifice affici videtur in epistola ad Amandum, cum non fyngi dicens tantum epistolarum hæresim maximam ad eum attinet ipsa fanctæ fynodalia acta. Continet ipsa fynodus quinque fectretaria five constitutiones, fedicetes, vel edictorum.

b Horum primo III. Monas Odobiis celebrato propagatis per primorientem quinque ad beliaccum omnis pontifex episcoporum, fanctus Martinus papa ad fynodum omnes fidelium habuit, qua offendit per hæretion Monothelitarum mysterium, quod ipsi eorum; nominatisque pro dicte hæreticis audoribus, Cyro Alexandrino, Sergio, Tyrrho & Paulo Constantinopolitanis episcopis, auctoritate S. Scripture & SS. patrum, catholicum dogma confirmavit: atque ab adversitatis adfidulia cæpit, dedit & fabida infuavit, eo ipso, quod poita una voluerint, una inferatur naturæ, adeoque tectum invenatur vestigia nefarium defuerit, fed hæc ipsa ejusdem pontificis epistola Ravennatis, quam per legatos episcopi Cefenatis ad Tyrrhum delitiuerat. Quæ cum illi abscriptum fuam pro incuctionis barbarieis excusaffet, fedicque catholice profeffionem emittet, Martinus papa de dudum in Christo vivificatione de operatibus dispiraqualitatem adhibit; quæ abhibita, publicatque fuggeffione Dominicæ episcopalem imperatoris & pontifex fynodi fecretario.

Secundo fecretarium habitum est octavo Idus Octobris, quo dum Martinus papa de qualitate judicii ecclesiastici quæstio proposuisset, obiati fant duo libelli; alique a Sergio Dominicæ episcopo fedicque sacerdotiæ in Palestina vivantes: alter ab abbatibus, presbyteris & monachis Græcis. Pertinaciæ in eumque ut impia hæresiarcis fua hæresi, cumque abominabili typo fub imperatoris nomine promulgatum damnantur. Hic audita, jussa fant ab fecretis eorum ab prædecessoribus Sergio quæ ab vestro confilio hæreticus quæstarum libellus obtulerat. Petasum ab illo fuit Sergii episcopi excidium in Cypro deinde epistola Africanorum episcoporum, quas ad Theodorum papam, Constantinopolitanum imperatorem, & Paulum Constantinopolitanum scriptitantur.

Tertia constitutio celebrata fuit 16. Kalend. Novembris. In hac Martinus papa exposuit, quæ libellus, quæ vel quæ vigilantia & cura mandato Dei, hæreticos refellere debeat, ita, quo tutissimo ipsa fuit, Sergii, Pyrrhi, Paulique, fed eiusdem pontificis edictum exipsis Theodori Pharanitæ episcopi & una voluntate & operatione. Ad hæc confolutaria, Dominicæ patrum fanctarum in medium allatæ funt. Delinepa novem capitula. Cyri Alexandrini cum Sergio, Sergii Constantinopolitani & ipsius fcriptorum, recitata fuerunt. Et quoniam Cyrus vellimunde fanti Dionysii fanti fanctissimi confessoris, tam ipsius ex affectu ipsius Dionysii, longque ejus epistola ad Caium, in qua divisitiones Christi operationem appellat. Tum Sergii Constantinopolitani ad Honorium, hæreticorum fraude, textum Dionysii corrupte eiusmodi, ut ipsi, quasi quæ Dionysii, ad Sergii dictis fuerit, novum textum operationem, loco unum, illi annum dicentes, epistolique voce *deficiliis*, unam in Christo de operationem dicentes. Ad hæc Martinus Sergii etiam legi Dionysii, hæretici, de una operationem in Christo Sergii, quæ ipsi Dionysii, quæ ipsi Dionysii, Quæ cum leta fuisset, Martinus papa Dionysii Dionysii de deficiliis operationem non usque, fed unus pertinent ipsius Christi, fedicque fidelium, Sergiique voluit, fe, plurimos dictionis libros per Sophronium Hierosolymitanum episcopum, unus deficiliis, & in hæresim objectum, unde vero a Pyrrho excusatum fuisse, Dionysio Calcinensis episcopo interpretante fua demonstrarit, Hic pontifex, jussa est ab edictis Sergii Constantinopolitanus episcopi, nomine Heraclii imperatoris edita & promulgata: indeque ab indico episcoporum, quas pro confirmatione pontifice edictum Sergius ad Cyrum, & contra Cyrum ad Sergium reddidit.

Quarto constitutione Martinus papa adhibita Heraclio, ejusque defensores Sergium, Cyrum & Pyrrhum deffinitia sententiam impugnant, addidique ad Eudoxum qui tyrum odendum proposuit, judicium pragi, fidei R 1 legum

Ut editione Jesuiti Mariani, cum plurimis Codicibus emendata.

Dilinde. Cyrum & Leontium.

Pertinaciæ in eumque ut impia hæresiarcis fua hæresi, cumque abominabili typo fub imperatoris nomine promulgatum damnantur.

Quarto constitutio.

Quarto constitutio.

Quarto constitutio.

Anthetius quatuor.

Quarto constitutio.

Quarto constitutio.

Quarto constitutio

ipsum fuit litteræ ipsius Papæ ad Theodorum Romanum pontificem missæ; ex quibus referuntur illæ litteræ cognitus fuit, his adiectis tribus syn. quem cum fanctis synodus, sinodum, anathemata, anathemata atque in omnibus impium esse pronuntiat, eumdem condemnavit. His prayis germinibus evulsis, pius sanctissimo pontifici Nicænum & Constantinopolitanum symbolum, Amodotum anathematismos concilii Ephesini, definitio fidei catholicæ facta in Chalcedonensi concilio, & quæ tunc dictum erat quinque synodi precisa fuerant. Quibus ipsis, omnino totius synodi locutus est Maximus Aquileiensis episcopus, plurisque in commendatione synodalium, & in detestatione eorum, quæ ipse sedatior concludit: quæ vero a sanctis patribus pro catholica veritate scripta sunt, in sequentem consultationem reposita.

Quinta & ultima consultatio, quam pridie Kal. Novembris habuerunt, hortatu Martini papæ altera fuit volumina sanctorum patrum, ex quibus patres concilii vetus a phantasia [illegible] quibus adversari dicunturque, operantur. Quindo pulsa pius legi, rectum hæresiorum scripta eo fine, ut respondens hæreticos contineremus, qui se patres anathematizaverunt, consilia parte & antiquorum hæresiorum consentiens de sede pequamam fabulis, ad desiderandum simplicissimo, memorabantur. Post fidem orthodoxam de sede Vaphi locutantione Babylonam, ad confutandas adversationes adscriptæ, signum ex eorum sanctorum; quibus sanctis ad finem appellata est condemnatio eorum qui secus sentiunt. Demum

Quinque quæstiones ab synodo commendatæ.

B

ex eo qui hac secura est omnium episcoporum subscriptio, eui conquam apparuit, publica pœna fuit subscriptio, eorum sinodum episcoporum, nempe Ioannis episcopi Mediolanensis, Iudicij episcopi Calaritani, & Mallisodi Dermanogis episcopi. Abiudata synodo, scripta ad sanctum Martinum Romanum pontificem & concilio epistola synodalis & encyclica ad omnes Christi fideles, de rebus pro fide catholica in hac synodo gestis. Excerpta ex synodalium actorum ad singulos fere episcopos transmissa fuerunt, ut quidam ex ea epistola, quam Martinus papa ad Amandum Trajectensem episcopum reddidit. Hæc de synodo Laterannensi compendiose excerpta fuit ex Baronij annalibus tomo 9. anno 649. & seq.

b Laterannensi.] De Laterannensi ecclesia & palatio, videtur notavi supra tom. 1. sub Melchiade.

c Centum quinque episcopi.] Tantus est numerus eorum, qui in hac consultatione quinque subiectisque reperiuntur. Centum & decem episcopos interfuisse huic concilio, prædicit Theophanes verbis supra enarratis.

d Anno domini 649. &c.] Similiter ex eorum dictorum concilii, nisi dictum hæc synodus celebrata anno domini Christi, indubitanter adjecta, quo tempora cum anno respondentia redit. Ita Chifletius in Anno pontificatus sancti Martini consulatus.

** Quod de hac sub Martino I. papa Laterannensi synodo ut eorum auctor libelli synodici observantium fuit, tantum superiorius tomi pag. ... quam tamen consulat ante concilium Tolletanum quartum.

Nonnulli episcopi.

Tempus concilii.

CANONES.

I.

Ita omnes una conspiratione & conniventæ animo sentientes definivimus, ut fidei norma, sicut in Niceno concilio pia ef professione firmata, vel a sanctis patribus tradita, atque ab ipsis exposita, vel in publicatum a sancto etiam Chalcedonensi concilio firmata, in omnibus & ab omnibus conservetur.

II.

Canonum vero statuta ab omnibus intemerata serventur.

III.

Licet jam prioribus canonibus fuerit statutum, placuit tamen renovare, ut si quis episcopus, presbyter, aut diaconus, vel quicumque ex sacerdotali catalogo, præter personas quæ in ipsis canonibus continentur, cum qualicunque extranea mulier familiaritatem habere præsumperit, quæ dedecoris vel adulterii possit afferre suspicionem, juxta statuta canonum ab ordine degradetur;

IV.

Ut duo in una civitate penitus uno tempore nec ordinentur, nec habeantur episcopi, ne res ecclesiæ sæva divisione debeant partiri.

V.

Sæculares vero, qui necdum sunt ad clericatum conversi, res parochiarum, vel ipsas parochias minime ad regendum debeant habere commissas.

VI.

Ut nullus ante audientiam res quarumlibet ecclesiarum invadere, aut auferre præsumat: quod si fecerit, ut necator pauperum habeatur.

VII.

Ut defuncto presbytero, vel abbate, nihil ab episcopo auferatur, vel archidiacono, vel a quocumque, de rebus parochiæ, vel xenodochii, vel monasterii aliquid debeat minuere. Quod qui fecerit, juxta statuta canonum debeat coerceri.

VIII.

De pœnitentia vero peccatorum, quæ est medela animæ, utilem hominibus esse censemus; & ut pœnitentibus a sacerdotibus detur confessione indicatur pœnitentia, universitas sacerdotum noscitur consentire.

IX.

Pœnitis est maximæ & religionis institutus, ut captivitatis vinculum omnibus a Christianis redimatur. Unde sancta synodus noscitur consuisse, ut nullus manciipium extra fines vel terminos, qui ad regnum domini Clodovei regis per-

Anno Christi circ. 650.

Anno Christi circ. 650.

Omnibus.

Capitulis circa vinculum Christianis a Christianis redimendum.

VIII. Kalendas Novembris in urbe Cabilono in basilica S. Vincentii celebratum, circa annum Christi 650. * Martini papæ II. Clodovei ejusdem regis VI.

Tabula P. Sirmondi ex Mss. Bibl. Sorbonicæ, Vaticanæ & Colbertinæ.

TITULI CANONUM.

i. De fidei Nicænæ forma in omnibus conservetur.
ii. De canonibus Patrum servandis.
iii. De clericorum cum extraneis feminis familiaritate fugienda.
iv. De duo in civitate non eodem tempore habeantur episcopi.
v. De sæcularis nondum clerici, parochias aut res eorum non regendis.
vi. Nemo ante audientiam res ecclesiæ invadere præsumat.
vii. Res defuncti presbyteri, vel abbatis, intacta permaneant.
viii. De pœnitentia peccatorum a sacerdotibus indicenda.
ix. De manicipia Christiana extra regni terminos vendantur.
x. De episcopis a comprovincialibus eligendis, & civitatibus sibi eligantur.
xi. De judicibus publicis per monasteria & parochias, nisi invitati, non discurrant.
xii. De duo abbates in uno monasterio non sint.
xiii. De nullus alienum clericum retineat, nec prædicet, sine episcopi sui voluntate.
xiv. De oratorii permittas pœnitentes, ut clerici qui ad discurrunt in episcopi libera sint potestate.
xv. De abbates & monachi sæculares parrochiis non maneant, & primisem sine episcopi sui permissu non adeant.
xvi. De nemo ad sacros ordines per premium promovendum.

C xvii. De nullus sæcularium in ecclesiam, vel in ipsas atrio, scandalum aut similitates excitare præsumat.
xviii. De die dominico rusticæ opera nemo exercetur.
xix. Ne surpla nec obtunde in basilicis, aut in earum porticulis & atriis, cantare permittantur.
xx. De Argolis & Bubone Dionensis urbis episcopis.

PRÆFATIO.

PRISCIS quidem canonibus noscitur institutum, ut metropolitani cum eorum comprovincialibus, per singulos annos debeant in synodali conjungi Deo propitiante concilio. D Sed nunc tam ex communi omnium voluntate, quam ex evocatione vel ordinatione gloriosissimi domini Clodovei regis, pro zelo religionis, vel orthodoxæ fidei dilectione, in Cabilonensi urbe in ecclesia sancti Vincentii pasiter congloba, ipsius sancti martyris intercessionem poscentes, ut longævitatem supradicti principis suo suffragio mereremur, & suipiratione divina intervenente, de canonibus significaretur, quod si fuisset aliquid præteremissum, vel per negligentiam, aut ignorantiam vitiatum, in prisibium statum, sicut doctum fuerat a sanctis patribus statutum, deberet auxiliante Christo domino reformari,

Anno Christi circ. 650.

Omnibus.

Capitulis circa vinculum Christianis a Christianis redimendum.

* Hujus Concilii epocha incerta. Ante mensem Septembrem anni 650. habitum fuisse eorum ab eo liquet Pagius ad an. Ch. 662. n. 3. cum paulo post fere fundus fuerit Clodovæus II. eo ante finem mensis, quo Clipeiensis conventus interfuit Lambertus Episcopus Lugdunensis Episcopus Lucretius Audoberti, qui ab hac Cabilonensium synodo Deputatum missi, sed & ante an. 653. quo Landericus parisiensem liberatus pro Monasterio Sancti Dionysii canitis.

ANNO CHRISTI circ. 650.

XV.

Ut abbates & monachi, aut agentes monasteriorum, patrocinio sæculari penitus non utantur: nec ad principis præsentiam fine episcopi sui permissu ambulare audeant. Quod si fecerint, a suis episcopis excommunicentur.

XVI.

Ut nullus episcopus, neque presbyter, vel abbas, seu diaconus per præmium ad sacrum ordinem quodlo penitus accedat. Quod si fecerit, ipso honore, quem pramis comparare præsumpserit, omnino privetur.

XVII.

Et quia multa per præsumptionem proveniunt, quæ Deo minus placita, & sacris canonibus videntur esse contraria, quæ a fatcerdotibus necesse est coerceri, ita sancta synodus instituit, ut nullus sæcularium, nec in ecclesia, nec infra atrium ipsius ecclesiæ, qualecumque scandalum, aut simulcrates penitus excitare præsumat: nec arma trahere, aut quemcumque ad vulnerandum vel interficiendum penitus appetere. Quod si quis fortasse præsumpserit, ab episcopo loci illius, ubi factum fuerit, ipse juxta statuta canonum communioqe privetur.

XVIII.

Licet generaliter ab omnibus catholicis, & Deum timentibus diem dominicum, quod est prima sabbati, convenit observari, & fiscut in superioribus canonibus est statutum: non aliquid novi condentes, sed veteres renovantes instituimus, ut in ipso die dominico ruralia opera, id est arare, secare, messes metere, exartos facere, vel quidquid ad ruris culturam pertinet, nullus penitus præsumat. Quod qui inventus fuerit faciens, sub disciplina districtionis omnimodis corrigatur.

XIX.

Multa quidem eveniunt, quæ dum levia minime corriguntur, sæpius majora consurgunt. Valde enim omnibus noscitur esse indecorum, quod per dedicationes basilicarum, aut festivitates martyrum, ad ipsa solemnia conflantes" chorus feminetus turpia quidem & obscœna canticæ decantare videntur, dum aut orare debent, aut clericos psallentes audire. Unde con enit, ut sacerdotes loci talia a septis basilicarum, vel porticibus ipsarum, ac etiam ab ipsis atriis vetare debeant & arcere. Et si voluntarie noluerint etiendere, aut excommunicari debeant, aut disciplinæ aculeum sustinere.

XX.

Agapum vero & Bobonim Dimenis urbis episcopos, pro eo quod ipso contra statuta canonum in multis conditionibus errasse vel deliquisse cognovimus, ipsa tenorem canonum ab omni episcopatum ordine decrevimus degradare.

ANNO CHRISTI circ. 650.

SUBSCRIPTIONES.

Cadericus episcopus ecclesiæ Lugdunensis, his constitutionibus subscripsi.

Landaleus episcopus ecclesiæ Vienensis, his constitutionibus subscripsi.

Aedeonus episcopus ecclesiæ Rothomagensis, his constitutionibus subscripsi.

Armentarius episcopus ecclesiæ Senonicæ, his constitutionibus subscripsi.

Vulfoledus episcopus ecclesiæ Biturice. his constitutionibus subscripsi.

Donatus episcopus ecclesiæ Vesontiensis, his constitutionibus subscripsi.

Rauraqus episcopus ecclesiæ Nivernensis subscripsi.

Pappolus episcopus ecclesiæ Matisconensis subscripsi.

Deodatus episcopus ecclesiæ Matisconensis subscripsi.

Palladius episcopus ecclesiæ Genavensis subscripsi.

Palladius episcopus ecclesiæ Autisiodorensis subscripsi.

Ferreolus episcopus ecclesiæ Augustodunensis subscripsi.

Bertoaldus episcopus ecclesiæ Lingonicæ subscripsi.

Audo episcopus ecclesiæ Aurelianensis subscripsi.

Malardus episcopus ecclesiæ Carnotinæ subscripsi.

Aurelianus episcopus ecclesiæ Venitiensis subscripsi.

Bundameris episcopus ecclesiæ Tarantasiensis subscripsi.

Protasius episcopus ecclesiæ Sedunensis subscripsi.

Ingidius episcopus ecclesiæ Valentinæ subscripsi.

Clarus episcopus ecclesiæ Gratianopolitanæ subscripsi.

Gratus episcopus ecclesiæ Cabilonensis subscripsi.

Florentius episcopus ecclesiæ Bellicensis subscripsi. *Florentius*

Ætherius episcopus ecclesiæ Ebredunensis subscripsi.

4 Magnus episcopus ecclesiæ.

5 Betto episcopus ecclesiæ Tricastinensis subscripsi.

Potentissimus episcopus ecclesiæ Vappicensis subscripsi.

Artius episcopus ecclesiæ Lausanensis subscripsi.

Claudius episcopus ecclesiæ Regensis subscripsi.

6 Licerius episcopus ecclesiæ Vindusiensis subscripsi.

Petronius episcopus ecclesiæ Vasionensis, subscripsi.

Bertesfedus episcopus ecclesiæ Ambianensis subscripsi.

Eligius episcopus ecclesiæ Noviomensis subscripsi.

Deocatius episcopus ecclesiæ Antipolitanæ subscripsi.

Lebarius episcopus ecclesiæ Mauriaenensis subscripsi.

Chá-

Ubi de hac voce vide C. R. Advent.

Quia chorus fuisse dicitur ipsa quidem decantare videntur.

ANNO CHRISTI circ. 650.

Charibonus episcopus ecclesiæ Constantiæ subscripsi.

Amlacarius episcopus ecclesiæ Sagensis subscripsi.

Launobodus episcopus ecclesiæ Lexoviensis subscripsi.

Ragnericus episcopus ecclesiæ Ebroicensis subscripsi.

7 Betto episcopus ecclesiæ de Juliobona subscripsi.

Betto abba in vicem Latini episcopi ecclesiæ Turonicæ subscripsi.

Chaddo archidiaconus in vicem Salappii episcopi ecclesiæ Namnetiæ subscripsi.

Germanulus abba in vicem Audoberti episcopi ecclesiæ Parisiacæ subscripsi.

Paternus abba in vicem Felicis episcopi ecclesiæ Lemovicæ subscripsi.

Chagnoaldus abba in vicem Chadoaidi episcopi ecclesiæ Cenomanicæ subscripsi.

Bertolfus abba in vicem Durioteri episcopi ecclesiæ Redonicæ subscripsi.

ANNO CHRISTI circ. 650.

EPISTOLA CONCILII CABILONENSIS

AD THEODOSIUM EPISCOPUM Arelatensem.

8 *Domino semper reverendo sui Theodosio eximio episcoporum, qui nuper ex Cabilono urbe cum Christi gratia adunatus,*

OMNIPUS veridica relatione perpatoit, quod nec vos credimus ignoraile, quod gloriosus dominus Clodoveus rex in supraltrata urbe Cabilono octavo Kalendas Novembris, synodale præcepit esse concilium. Ubi omnibus nobis, qui in basilica domni Vincentii pariter residentes vestrum adventum, dum vos propinquos, & tam in ipsa urbe esse audiremus, omnimodis præstolati sumus, datur intelligi pro qua re vos in ipso concilio non voluistis adesse, dum nulla adversus vos, & de indecenti vita, & de excessis canonum, quod maxime condolemus, pervulgata narrantur, Nam & scriptra, qualiter vos conflitit pœnitentiam fuisse professus, vestra manu vidimus, & comprovincialiem vestrorum manibus roborata. Unde vos credimus jam legisse, nec nos penitus ignoramus, quod qui publice pœnitentiam profiteur, episcopalem cathedram nec tenere, nec regere potest. Propteres salutantes beatitudinem vestram honorifice, indicamus ut usque ad

Ex Codice Cavaci Novionensis Edictus.

EX VETERI CODICE MANUSCRIPTO SECCENSI DEPROMPTUM.

Synodus Generalis Rodomi regnante Hludoveo Glorioso rege.

TITULI CAPITUM.

De Reformatione Morum & disciplina Ecclesiastica.

I. *Ut super oblata panatur incensum.*
II. *Ut Missam celebrans communicare non omittat.*
III. *Ut anathematizentur qui certis mensis decimas solvere noluerint.*
IV. *Ut impietantur & exterminentur incantatores & magi.*
V. *Baptizati apud hæreticos, quomodo recipiendi.*
VI. *Excommunicati a proprio episcopo, ab aliis in communionem non admittendi.*
VII. *Sonneatenæ a clero deniandas.*
VIII. *Agnati clerici ad ministerium non admittendi.*
IX. *Ut neque viduæ, neque puellæ virginea professione velentur.*
X. *Nemo præter Episcopum, Monialem clausura ingrediatur.*
XI. *Ecclesiam propriam non deseras Episcopus.*

Quo tempore habitum.

XII.

Anno Christi circ. 630.

XII. *Quanam pœna percussoribus imponenda.*
XIII. *Anathematizantur superstitiosi.*
XIV. *Ad Missam festis saltem diebus veniant rusticorum servi.*
XV. *Ut in festis diebus ad vesperas, ad vesperinas vigilias, & ad Missam populus universus occurrat.*
XVI. *Quæ ratione ab Episcopo circumeunda diœcesis.*

CAPUT I.

Cap. Apost. 1. Innocent. 1. c. 1. 2. 3. 4. 5. 7. Regist. l. 1. c. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. Bertand. l. 1. 3. 4. 5

OBSERVATIONES.

A In priori Concilorum notissimum tridium Synodus hac circa annum 650. contra Sophronem, regante Ludovico Balbo, sed absque ullo prorsus argumento. Illam vero ad Clodovei II. R. S. Anonymi tempora referre nihil vetat; unus referendum fuadet, cum quod abusus idem in hac Synodo usque in S. Eligii vita ab ipso S. Audoeno fingebantur: tum quod in illa Synodo vix quidquam a Synodi septimi difciplina deprehendunt; alioquin ex Sophronium ejus Canonum cum aliis ecclesiaribus fingidem septimo Synodo recepta monumentis collatione liquidet.

CAN. I. *De insonfo hapax sanctissimum adhibenda.*

Id mortis a Synagoga ad ecclesiam promanasse confitetur ecclesiæ Cantilii, Liturgiis & Patrioibus. Sic dicunt Antiochus & Johannes Hierosolymitanus reflemnes, hac arcanissile sufficiet: illius quidem in Lucæ capo 1. *Dicitum nobis sunque adoleiam illam ejusdem & sanctissimam deflorationis Sacrificium*, ipsius vero in Epistola ad Leontiolem *Archidiaconum imperat Sabbatarum, & Levitis: ut eum perfinet circa locum, & sanctissimi mysteria sanctissimi.*

CAN. II. Para prior: *De confessionibus Eucharistiam, et non sumentibus.*

CAN. VIII. ex iis qui fuit Apollonorum nomine vulgatus fuit, ita habet: *Si quis Episcopus, aut presbyter, aut diaconus, aut quicumque ex sacrorum ordinum, ejusmodi plebanus fuit a non communicantes, conform dicto ..... Sin minus dixerit, a communione excludatur, tanquam qui populi non dixerit, a communione excludatur, tanquam qui populi vitio effectuatis fuerit, nunc contra eum suspicione qui populi.* Vide Balsam. Capitular. anno 769. cap. 6. ubi Synodalia sanctorum Petrum Antiochenum Alexandrinum Balsamo laudantur.

CAN. III. *De sacrorum decimis.*

Concilium Mattinense II. an. 585. can. 5. *Statuimus ut decimas ex omnibus ad ecclesiam pertinentes, & decimas ecclesiasticas, ut sacerdotes ecclesiarum omnis inferat.* Sicut. 276. & 277. append. novæ edit. S. Augustini, quorum Sermonum S. Caesarius Arelat. Vita S. Eligii ab ipso S. Audoeno Synopsis lib. 2. cap. 13. Spicileg. tom. 3. pag. 214. 222. 223.

CAN. IV. & XIII. *De superstitionibus & idololatriis vetandis.*

Childeberti Regis conditutio circa annum 550. Concil. Rem. an. 630. can. 14. Vita S. Eligii lib. 2. cap. 15. pag. 221. *Ante omnia eximere illud demonio atque consulit, ut nullus paganorum sacrilegos conflatorum observarit, non magistri, non divinos, non sortilegos, non praenotatores; nec ipse ullo casu aut infirmitate eis consulere vel incantare praesumat.* ..... *Quisque Christianus vel qui sit, dum Deum credit, vel qua die operatur; quia omnes dies Domi sunt. Nullus ad incantandum ejus dicere vel Lunam accedat: Nullus in Kalendis Januarii vel quando & ridiculosa facias.* Et hoc certissima ab hospitia nota, cum faculo pono vix aliquid superstitionis cultus in Gallias superesset, maxime in Britannia nostra.

CAN. V. *De peregrinationibus & baptismo falsis.*

Vita S. Eligii lib. 2. cap. 15. pag. 212.

CAN. VI. *De excommunicatis ab omnibus ecclesiis, non recipiendis.*

Concil. Parisi. III. an. 557. cap. 7. Turon. II. an. 567. c. 8.

CAN. VII. *De iis qui presente dato alterum ecclesiae, aut aliud vacantes intrudere nituntur.*

Concil. Parisi. V. an. 615. cap. 9. Vita S. Eligii lib. 2. cap. 3. contra Simoniam & Simoniacos.

CAN. VIII. *De ignotis presbyteris non recipiendis.*

Id maxime Patrum confta Sagnos & Nobertum qui tempore S. Audoeni frequentem in Galliis conviuscabant, & nonnunquam potebyteros, quamvis non essent, obtrudebant. Vita S. Eligii lib. 2. cap. 6. Concil. Rem. an. 625. cap. 14. Capitulap. Balsam. tom. 1. lib. 6. cap. 15. & alibi passim.

CAN. IX. *De solendi virginibus ac de velandis.*

Id passim in antecedentibus canonibus observatum; Mabillon. Liturg. Gallic. lib. 1. pag. 138.

CAN. X. *De Abbatibus officiis.*

Abbatibus exiguis Monasteriis discretis & amplius annis ante S. Audoenum constat ex epistolis S. Paulini ad Victricium, quas Sulpitius ipse excerpsit Audoenus parer ex ipsa vita ejus. Adeo quo S. Petri Monasterio Rotomagensi

B quoties pastoralis officium ferebat tanquam in fecunda fecit. *de absente vestabatur.*

CAN. XI. *De episcopis cathedra alibi non transferendis.* Greg. M. lib. 6. ind. 14. ep. 43. Refertur apud Gratianum cit. ep. 7. qu. 1. c. 21. *Placuit.*

CAN. XII. *De percussorum poenis.*

In Dagoberti Capitulari 2. de lege Alamannorum circa an. 630. poena percussoris multiplicatur: sic omnipotens parricidarum, et Sacerdotio contentus. Gravius animadvertunt Canonis poenitentiales. *Sacramentum. Gallic. in Anfere Indilio Mabillonii num. 24.*

CAN. XIII. *Ut supra ed IV.*

CAN. XIV. *De bubulcis & aliis pecorum non ordinandis.* Vita S. V. Vandegisili S. Audoeno contenuit an. 13. & 21.

CAN. XV. *De deformatione diei dominicae.*

In Canonibus antiquis passim. Hic sufficiat Cabilon. Conc. can. 18. cui anno 650. S. Audoenus cum a. comprovinciabus, & Bertrone de Jusiobono interfuit, & hoc decretum nonquam contrarie, quibus observationis hujus antiquissimus, ut patet vita cap. 13. Vita S. Eligii lib. 2. c. 15.

CAN. ultimus, *De sepulturis parochiarum.*

Concil. Tolet. an. 633. can. 35. Vita S. Audoeni cap. 16. & 17.

Cum igitur hac omnia S. Audoeni aetati conveniant, parum remotari debet id quod can. 11. parte 2. praecipitat, *Ut nulli laico nec feminae Eucharistiam in manibus ponere, quod vix ipsi Presbyteris nonnum prohibitum fuisse quamplurimis viris doctissimis videtur, neque canonibus antiquis adversari nonnum.*

Enim vero Romanus ecclesiam anno Synodi octibus tempora jampridem a veteri ulu discessisse, atque Eucharistiam Romae sacerdotibus tantum ad ea potestatem fuisse ris est Gregorius magnus dialog. lib. 1 cap. 1. ubi Angelus *Papa cuidam mane & clausis corpus dominicum in mensa ipse porbiscum.* Gregorium ipsum eodem ritu Eucharistiam administrasse manifestum est ex quo vita a Joanne diacono scripta lib. 2. cap. 41. de Gregorio *amici imperatoris, quae cum de oblata quam ipsimet confecerat, ab eo audisset: Ecce Domini, inquit, sacrosancta fabulis.* Ille continuo deverrum ab ejus ore convertens, pacrem illam super altare deposuit. Idem in ecclesia Romana fub Gregorio M. passim obtinuisse gaudet Mabillonius Commentis in Ordi. Romanis cap. 8. num. 17. Quod igitur mirum, ut cum Avito Viennensi loquar, *Pagaverat* [illegible] & Italiae adhibi deliberavit quod Ioan. unterit? Fulcitat [illegible] Antiphies qui pro cerbris facrorum profanationibus jamdiu ingemuerant, obtinum fibi petiopontatum temum ultimum. Ceterpetunt; cinitis hi, fenius illi.

Anno 404. Ecclesiae Romanae canones, convicitis etiam Sacerdotibus intimandos ab Innocentio I. fuscepeerat Romanogentis Ecclesia; modo Eucharistiam ad os laicis pro signedi usum ministrabat, ac in Synodo Gra. I. adhuc ipsimet Audoenus, qui Romae potius ita fieri perfuerat, follemnis decretae fanctivit. Sect. ergo Synodus hac ad Clodovei II. R. tempora referendam cife.

B Etsi primae Birpis Regis nostros quibus Hludovicus fui Clodovico nunquam fuit, fub fole Clodiorum I. 11. 111. nemo ne confentanus; atque Ludovicus Fius Caroli magni filius & fuccessor fit nobis Ludovicus I. idem tamen est Hludovicus ipse Clodovicus, ita Ludovicus nonnon probat Odonis praefatum anno 849. dicum *lib. 6. de ex Diplomat.* Ubi Clodovicus I. Clotaris I. patre magno Hludovicus nonnon appellatur.

Bochellus decretorum Ecclesiae Gallicanae, lib. 1. tit. 14. cap. 14. & lib. 2. tit. 5. cap. 15. Concilii hujus Tarraconensis IV. & V. tribuit Concilio quod Remogis anno 630. habitum fuisse putat. Sed neque Concilium hoc nostrum tribuendum in Bocchellus fcrinia adhuc reconditum, neque memoratur Canonum V. in Rhegionensis collectione habetur; IV. vero apud Burchardum lib. 10. cap. 18. qui ambo, anno 1053. obiierant.

C Patrum Remorensium Concilii loquendi modum imitantur Patres Concilii hujus: Ejc enim habet Concil. Necnoftas. can. 1. *Si Presbyter nostrum accepit, ab ordine depositus: si vero familiaris fuerit vel adjutorium perpetrasset, amplius pellit deber, & ad poenitentiam redigi.* At minus fenis; hic enim non exiguum, sed ipsum, ad poenitentia jura petentia gradum amplissimo ferat Batus.

CONCILIUM TOLETANUM VIII.

LII. EPISCOPORUM, XVII. KALEND.

Januarii anno domini nostri Jesu Christi DCLIII.

Celebratum tempore Mattini papae, regnante Recceswintho Rege an. DCLII. Est vero provinciale.

Edita Loaisa I.

I. *De catholica fidei profitenda.*

II. *De incantatoramentis.*

III. *De his qui sacrosanctos ordines mutarunt, aut ignorantes, aut fastidiosi erant.*

IV. *De incontinentibus episcopis.*

V. *De incontinentibus presbyteris, et diaconibus, et feminis quae cellibus conjunguntur.*

VI. *De incontinentibus subdiaconibus.*

VII. *De his qui post obsumptos ecclesiasticorum dignitatum officia, ad conjugia redeunt.*

VIII. *De non ordinandis his, qui pelamorum, cantisorum seu hymnorum quaeri sunt.*

IX. *De his qui praecepta coeremoniae negligendis, quadragesimae jejunium solvunt.*

X. *De his qui aut per auctoritatem, aut per vim ordinati sunt.*

XI. *De confirmatione universalium synodorum.*

XII. *De Judaeis.*

A Anno quoque orthodoxi, atque gloriosi, & vera clementiae dignitate perspicui, Reccesvinthi regis, cum aut omnes divinae ordinatio voluntatis, ejusdem principis serenissimo Concilio, in basilica Sanctorum apostolorum ad Sancta cum fynodi congeliet aggregari conventum, dies tandem laetitiae, appetitu diutissime procoptatus, & gratus adfuit, & jucundus, tanto nostri pectoris avidiori voto fuscepitur, quamque ad remedium salutis extiterat anhelantium procordiis exquisitus. Cumque ex more antiquitique nostrum ordini fuit fedes debitas consecrare, ut conventus rei, tranquillae eventionis expectatio fustigeret, adsit serenissimus princeps pia religione plenissimus, & sonorus laudum titulo gloriosus, qui tele nostro cœvis reddens acclitus, ut hunc omnipotenti domino precibus commendaremus, sitamus, dulcissimis hortatus est velitis, grates referentes Deo virtutum, quod sum publicis implentes decretum, in unum fuisseunus adunati concilium. Sed cum tam pie humilem congnoviffemus ejus fanctae animae voluntatem, & tam sublimis gloriae cestitudinem videremus accliniem, tanta tumin in Dei gratiam exultatione fonoriffemus, qui gratiae illi debitas & honorem * laeti redderemus, & cernei. Sed quanto extulerat principem humilitatis ordo Hispanis mihi per fanctorum apostolorum virtutis instruebat exempla factastissimi principis formam nostrae religionis. Tum relatis Deo laudibus, de unitatis alterne proventu, magna nos cum tranquillitatis gratia allocutus est, dicens.

Etsi fummus auctor rerum me divae monuerit domini & genitoris mei temporibus in regni fede fuisse vestri, atque ipsius * gloriae participem fecit, numquamen cum ipse requiem aeternarum adeptus est manifoium, ea quae in me totius regiminis transfiga sua religio, ex toto divina mihi potestas fuisse jugavit. Unde quia regendorum membrorum causa, salus est capitis, & felicitas populorum, non nisi manifestudo est principum, vestre decretum, ut vobis eorum potitis, & votorum meorum deliberationes fastidiosa parata, & erutae, & Bubilum * acta sincera exhibitione deferre. Atvero quia anhelum pectus fese in promissorum complementa diffundit, * nec pigrendae fessum retardationis onerisque fese * pabuntis, * longum protectionum compendio brevitatis additurus, & quidquid productionis loquetarum in concinne diffundere potuisset, totum in tomi hujus complicamento * reposiam calcus vestre * fanctitudinis deferre deceret: id magno precatu deliberationis exhortans, et quemquumque illic detinentur alcripsa, valido attendatis intuitu; fagaci perfectamento ftudio, ac de his, & quecumque existerint placita Deo, vestri pria ad nos facto referantur oranulo.

Accepto deinde oblatio nobis tomo, agentes deinde gratias exclamavimus: *Glorificatio Deo, & in terra pax hominibus bonae voluntatis.* Post hujus exultationis beatae gaudium, & coelestis gloriae hymnum, eidem facto principi benedictionis, referatoque juvolutio tomo, haec ipsis contexta reperimus.

In nomine domini, Flavius Recceswinthus rex reverendissimis patribus in hac sancta synodo reforatibus.

SANCTI Spiritus admirabili dono regulam fidei me fidelibus patria, & erudire, & instruxit sapiencia, atque in honorem ejus diadema gloriae cum cordis humilitate prosternens, illo latus aedito, quod omnes reges terrae fervant & obedient Deo, ea reverentia, quam caelestium mihi venerationis honore fulbimes, cum vobis adrenio, in gratiam manifestudinis meae, beatitudinis vestre * tetimonium convocant de ad reflinorum vitionis vestrae meaes cursum omnipotentis Dei nutibus remendis acclinans; referens illi corde laeto gratias opulentae, quod vos clementia voluntatis ipsius, ex ordine ecclesiastici fulsi, ad hujus fanctae congregationis votivum dignatus est deducere eorum, confidens tam mihi, quam vobis, & in praesentium terrae temporum, & in futurorum longitudine saeculorum, ejus adeste gratia praemium * quoniam & * vestra concordia in conveniendo unani mem ac religionem demonstratis affectum, & diffpolionis meae in regendis populis, quam plurimis, * properatis patrenae agnoscere votum. * Ecce igitur quia * monumenti locutio longe * dictionis * nam capit excellens, quid de fanctis fide noverim, * Quam ejusdem Dei nobis per fanctorum apostolorum, quorum, fequentium patrum ora cognovi, feu quae de lectoris negotiis, pro quibus hunc conventum vellis congregationi coadunare percutisti, intimare decretum, in hujus tomi fenie contexta tenere, ac relecta * praenotite, & cunctis, quae tenori ejus nostrae amplitudinis potestas impressit, velitis beatitudini gratias effectum tam promptae ac mirabiliter impendat, quam nostre manfuetudinis serenitas hoc vobis implenda commendat.

Exordium itaque allocutionis meae, ex definitione fanctae fidei inchoans, cetera quae * futura sunt, professionibus intimanda, velut fispra fonlidiatem petis constructurus, annectam: et opo-

* pacificus

* dulcis ac dilius sim cohaeres.

* laeti hoc publici ced.

* gloria divinum pacis.

* vestre concordia

* pacificis

* dilectis

* praeterquam

* futura

ANNO CHRISTI 653.

rit mei edificium congrefferus, eo fequenta vali-
dios popuni, quo decentius firmiffima pietatefeim
prima. Iteque corram fe reverentia veftra habetur,
quod nobis non ambigit, me orthodoxus, fidei re-
ram fanctam & lucentem regulam, de corde puro,
& conficientia bona plenifime habere, veraciter
fcire, & fortiffime retinere; atque ita eam com-
plecti, venerari, atque diligere, ficut nam, apo-
ftolica Sedes, fecit cum fanctis fynodus
Nicena conftituit, ficut Conftantinopoli fanctorum
patrum congregatio definivit, ficut Ephefini
primi regis unitas affirmavit, ficut Chalcedonen-
fis concilii definitio protulit; hanc cum fidelibus
fervans, propriis gentibus tenendam infinuans,
hanc populis alienis annuntians; ut in illa glori-
fcindam Deum, & in tempore morituffum me fum-
mis divinitatis affequatur; & in terra vi-
ventium hereditas a me gloriæ capiatur. Ea reve-
rendiffimi patres quantomad veritatem fidei fanctæ
pertinuit, ex toto animo meam fua confeffionis
titulus explicoiffe honoriffentia veftra penfavit.
Jam nunc magnopere arbitror effe mihi? opportu-
num, quæ intendimus, fedetas ad ejuldem veræ fa-
ftidi fanctæ operationis inquirere; ne hanc
autfine operibus mortuam habeamus, aut? non
plenitudinis tuæ dignitate propriæ deridet hibe-
rofa: dum fcriptum non inftoriæ de quibuldam in-
ferrur, qui dicunt fe nifi Deum, fciffis autem ve-
gnem. Ut ergo hanc fidem fupra lapidem illum foli-
datam, quam reprobaverint audacitate, idem
tamen a dogma fafcaffe in caput angulí, & eft
admirabilis in oculis noftris, plenjus habeamus,
ejufque integnitas decentius exornemur, atten-
dite cujus operis fruftum, cujusque operatio-
nis argumentum ftudiis hujus fanctæ fidei confo-
ciare velimus, & inneofere quantocius properemus,
Itque involutis retro temporibus, ita vas,
omnemque populum jorafte tecdimus, ut qufin-
comque ordinibus vel honoris perfonas, quæ in ne-
cum regiam, excitiunque Gothorum genitis, ac
patria thoreis fauffet vel cogitaffe nosis, vel egiffe,
irrecordabilis fenetemque multatur atrocitate,
nufquam meretur venia remedium, vel aliquiet
temperantiæ perpetuæ ophalecunque fubdidimus.
Ac tamen, quibus gaua annenalmque cuftodiat, dum
pietatis actibus gravi conradictione hoc fententia
relatafque perpendiffet, & fic fundius damnationis
adliputatio retinetur, ne pietatis, quæ apoftolo
gaudiamus, ad omnia utilis eft, quicumque adeuus
reforetur; vestra hoc committo fidenti animo
facris pretendiunda jodicio, ac dirimenda fenten-
tiis, Unde jam rofrum ertis, infiprante vobis mi-
ra ratione divina, ita utrinque difcrimina tempe-
rate menforam, ne aut? juramenti conditio tenent
ipos, aut impietatis ultio habeat inhumanoque fic-
que reftituos inftruat fanctitatis, ac fubjectos
populos, nec in profanationibus habeamus fub-
jectos, nec impietatis vinculis dolemus? commin-
tatos.

Fuit quoque convectionis alloquium, fequentium
a nobis cauffas negotiorum, fimilique fub-
jungimus vos intendere attentione, decorumque
attentione adverfitatem veftram, per fumma
dominatis omnipotentis, quæ in feparabilem
trinitatem, atque illius myfteria facramenta, quæ intentum Dei Filium de Spiritu
fancto & Maria virgine pro falute mundi veri
fides in toto orbe denuntiat, atque adventum
ejufdem Jefu Chriffi Filii Dei domini noftri,
quo petimenda fum fanctæ, & regnum ejus, quo
glorificandi fum fanctæ, et quæ omnique negotia
de quibuldam queretis veftris auditibus exiftent
tint patefacta, cum jufftitie vigore miferiferdi-
ter, cum temperamento miferationis jufftitiæ,
cum noftra convenientia terminetis in legem
fententiis, quas aut depravata conftituit, aut
inperfitus, vel indebita? conjecta videntur, ne-
fte fententiis accommodate confeffa, hæc fola
que ad fineeram jufftitiam, & negotiorum fuffi-
cientiam convenient, ? indigniciis canonum ob-
fova quodam, & fe in dubium certa, in meritis
lucide intelligentiæ reducatis; omniumque negu-
tiorum convenitus, ordinumque ftatus, qui je ve-
ftam existentis dolui perfectam, in majorum
regulis concordantes jufftitiæ, pie ac temperan-
ter conftituere fludeatis, ut & mihi, qui ad ftu-
diorum fructus bonorum anhelo, pars beatorum
adversus, & vos, quorum interest reformatorem
Dei; me non fperniois imprecantem, regio beati-
tudinis aterior fufcipiat, & vitio defeftationis Dei
fibi pereniter inhærere concedat. Vos etiam illo-
ftrissimi, quos ex officio palatino hanc fanctæ
fynodo intercffe? primatos obtinuit, ac nobilitas
fpectabilis honoravit, & experientia æquatis ple-
bium vectos cægit, quos in regiunte fociat, in
adversitate fociat, in prosperitate amplector fitre-
nuos, per quos jufftitia feges implet, miferatio?
feges inflectit, & contra jufftitiam legum, mode-
ratio æquitatis perpetuam legis excipiunt, ut
juramo obfeffor per omne illud admirabile, & fo-
lum unius facræ fidei facramentum, ? quo vene-
rabilem omnium fanctorum patrum fum obcefla-
tus potentia, ut ad cauffæ veritatem, ad dem
cionis jufftitiæ formulam ita animos dirigatis,
ut nihil a confenfu præfentium parum, fanctorum
que virorum aliorfum? mentes discrepantes ad
concordiam innocentia vicinum, quidquid jufftitiæ
proximum, quidquid a pietate non alienum, vel
foli Deo congnoverit esiffere plectantur, cauffan-
ter, modicum? & cum omni diligentia intentio-
ne complete; fcientes quia in eo quod hæc mea fa-
lubria vota completis, vos Deo amabiles affigna-
ris; & in eo quod decretorum? velforum edicta
fanctorum, ac ad cauffæ veritatem, ad dicere
Deo placitorum affigno. In commune jam vobis
cunctis & ex divino cultu ministri idonei, & ex
aula regia rectoribus decenter clefis dominos
ad jufftitiæ cuique cauffæ, adjicio confenfionis
mæ verum prumque promiffum: ut quodcum-
que jufftitiæ, aut pietati, falutarique diferetioni
vitium decernere, [in adjungere] aut? nolon
coefentiatis, ac ad cauffæ favente Deo perficiam,
& adversus omnimodam controversiam quere-
lam, principali auftoritate omniam, ac defen-
dam, ? promiffis illis, quæ ad domuffos fidei
regula veritatis pertinuiffis probavit. Adhoc aliud
a beatitudinis veftræ conventu ejufdem fidei
a sveditas fanctæ depofcit, conscelenos me
? in fequentibus confinio cauffam, quæ ? nu-
ftro dogmate probatur extranea: quam licet per
me lucrari Chriffus? exoptet, inimicam fifti-
mens fine non ambigit, donec quod adversus opta,
quod contra Dominum? Judæorum fcilicet vitam,
morteque denuncio, quorum tantummodo novi
terram reginimis mei pollutam effe pefte con-
tagii. Nam cum Deus omnipotens omnes ex
regione nascitos extirpaverit hæreles, hoc
folum ? færiffegii remanfiæ dignofcitur, quod
aut noftra devotionis inftantia corrigat, aut
jufftitiæ fue vindicta difpedat. Ex hoc enim
quoffam traditionis errore vecuffæ video reti-
nere jura perfidiæ; quoldam vero facri baptis-
matis expiatos abluitione, ita in apoftolæ
? dolo relapsos errorem, ut detefabilit inve-
niatur in eis ? profanatio blasphemiæ, quam in
illis; quos nondum confitat purificatos effe re-
generationis? facero liquore. Pro quo bona inten-
tionis agone, & lucro fidei vere, obfecro reve-
rentiam beatitudinis veftræ, atque per fupra taxa-
tum concefior tremendæ conjurationis tenorem,
ut abique omni favore, ut abique omni parcion-
tum partis ipforum acceptione, quidquid ad do-
mini & redemptoris? Jefu Chriffi veram fidem,
verumque pertinet? amorem, de his jubeatis ar-
dentier & vertiffime Deo, ac fidei mea placitam fen-
tentiam dare. Ut fecit nihil divinis petras regimen
fidelium dedit, cum quibus fe a me glorificari co-
gnofcit, ita quoque infidelium affequi tribuat lo-
rum, in quibus & voluntatis fue fert bonum, & ejus adversitè congaudeam venerabile quam.
Datum fub die decima feptima Kalendarum Januarium, anno felicitter quinto gloriæ regni nofti.
? In nomine domini. Flavius Recceuinthus ma-
nuscript fidei & bona voluntatis meæ deliberationem
manu mea fubfcripsi.

Relecta tomi pagina, vel finita, cum glorifica-
tionem Deum de fidei principalis audita, & de bo-
no voluntatis ejus affectu, ad? peragendum cauffa-
rum cetteratum negotium ftatim vertimus animum,
fimulque fumus exortî? judicium.

? Tunc primæ narrationis exortus, rerum fidei nobis
tractatus exortus? ad Deum, qui pietatis fons eft, ver-
ba fimul & corda convertimus, orantes: Adjpra
fanctæ Spiritus, & ducito nos in portum voluntatis tua, ? dicam Bibliotheca Ecclesiæ. Ecce
ecce principalorum fyrtes? in litore curfus noftri
? perventions, atque ? hujusmodi obvinatibus
naufragiorum obicibus, quo ? difpositionis cur-
fiue vos pendamus, ? attentius confideratione
non cernimus. Sed adipira rutias fanctæ Spiritus,
& duto nobis te donante nofte quod jubeas, ac ut
juvante nostro ? ore quod jufferis: ut ? ad perfe-
ftrando illuminos, quod nefcimus, & adjuvando
? proficias, quod impiere pavemus. ? Si jam ergo
ita te quiescentes, erroneorum fludium pavoribus
dedicatos, commercia non ? jubes difponere ge-
cis, inchoemus illa, quæ & in gloriam tua om-
nipotentiæ conferantur, & humanæ falutí te ad-
intente domino? Ecce ecce non poterit consci-
fia, cum quorumdam ? refugarum tonultuosa fe-
ditio frequenter vaftationes terras inferet, & ? fa-
lcandula populis cum excitiis irrogaret; adeo ut
capitumque ? reducere, & defendiffem res inter-
rar, quæ tali concuffæ funt pefte, quilibet cons-
tus nequeat reparare, & ? affaus eft vi potes-
ffitatis exerat, quam deliberantes pedetet, ut
contra eodem, eiidemque fimillimos, cum omni
fere populo acerrima juramenta darcous. Unde
jurafte nos per attestationem divini nominis, con-
diffis juramenti demonstrat, & ne relaxet quem
facrate ipsorum auftoritas ipsitat? nobis ? ne
in Exodo: Non afumes nomen domini Dei tui in va-
num: neque enim fuffinet dominus eum, qui
affumperit nomen domini Dei fui frufra. Item in Le-
vitico? Qui perjuratus in nomine meo, ne pollues
nomen domini Dei tui: ego dominus. At vero, quia
illata profanationem? accebitur? relolve pollit ac
debeat, tam vinculorum & lamentorum? error
infinque, quam ejusdem auftoritatis dominicæ
prætegia commendant. Eteniu juxta veteres
translationem ita quoldam per filium gravi cre-
probatione dominus increpat, dicens: Ve filii, ? de-
desertionis, dicit dominus: fecifti confilium non
per me, & fpondisteis non per fpiritum meum, adjice
ctes peccatum super peccatum. Item Jeremias? Ne
quitacet: ecce declinaverunt ofta, & pactum nofrum
amoverunt bona a nobis: quia ignorati funt in populis

ANNO CHRISTI 631. *mos impii, & Iugnes flaturent ad disperzedos vires, & ad comprehendenda. Ut Iugnes iniquas plenas voluntatibus, sic domus eorum plena dolore. Et per Hiezechiam: Non mihi? animae, quia? pro reuertens ad me. Ut pro ut cernens & qui corrigit, inter homines non est: omnes in sanguine indicantur; unusquisque proximum suum in tribulat; tribulat iniquitatem, in malum manus suas praparant. Ad benedictionem certe, quia Deus ultiis tantos ex filii gratiae; quanto & inventus esse praphantior, ile nos Iliasis infinit, dicent: Diffiduae collapsiones impietatis, solue fasciculo deprimentes.* Paulus etiam ex electionis: *Dictas ad omnia utilis est.* Et Iacobus: *Iudicium sine misericordia illi qui non fecerit misericordiam: superexaltat autem misericordia iudicium.* Iosannes ait: *Qui odit fratrem suum, homicida est: & scitis, quod omnis homicida non habet vitam aeternam in se manentem.* Et per *semetipsum veritas: Diligite inimicos vestros, benefacite his qui odierunt vos.* Et iterum: *Dimittite, & dimittetur vobis: si autem non dimiseritis, nec pater vester caelestis dimittet vobis peccata vestra.* Ecce fuit dominicae iudiciose hinc, inde adiipulata firmissima quantione praeepta: ac proinde quia fuit diuinorii oris profecutione taxata, manebunt per omnia aeterna lege profuta. Quid ergo? numquid aut *praemanti* iudiciis, aut misericordiae patent ibi contrariae narrabimus, dum scriptum sit: *Misericordia & veritas obviaverunt sibi, iustitia & pax osculatae sunt?* aut quia contrariorum lapsus *sese in* contrariis diffundunt, idcirco illae parti affectionem narrabimus non implendam? *Quc* alteriius alteriis partis iactione? communitur infinitam? & quia praeuenit iudiciis ultimum non competat pavlecendam, idcirco impietatis atrocitas mortem pariet exercandam? Abit: etenim ipsi publicis factiamentorum geslis (quod Iesus servarit) cujusuibet illiiiis, vel non ceteris extitiffet condicio alligata, quae ant iugulate animam partis, aut agere compellere flupum facratiffimae virginis, numquid non toleraibiliue effet Iliitae promiffionis rejicere vota, quam per intrilium promiffionum custodiam, exhorrendam crimium impleri meinoriam? Quod fi ita eft, quomodo credetur aniius obfcrantia iuiii

Anno Christi 633. Anno 4. Martini

Decret. p. 3. de Sp. Sc.

* pontificalione.

* ordinis

* doctoris

Anno Christi 633.

Ep. 16.

* sacrilegium.

* sacrilegium.

* sacrilegium

ANNO CHRISTI 649.

* quantibus.
* commodis.
* non fini, vel
* gratia & humanitate.
* episcopos.
* aut

sanctus universalem condamnavere eorum. Ab hoc ergo Spiritu sancto fuccenti, ne * quilibet in profiterum, aut impune valeant * commoveri, aut generalia flatuta * convellere, plena decretorum unanimitate connexi, ut quæcumque pro fidei cautis, ecclesiasticisque negotiis, aut præstantis gestis, aut in præfentibus conflitutis, aut futuris etiam in decretis * vel fint, vel fuerint definitiones conscriptæ universali auctoritate, nullus his deincepps contradicere audeat, nullus ea everterepræsumat, nullus non implere contendat. Nam & quis ex religione contra hæc inobediens, aut subornans, vel certe lacerator, aut invidus, aut non pro nostris eorumdem fuerit cautiferis * generosius, & honoris fui, & communionis sanctæ largeat amissione multatus; Cum vero quælibet sancta synodus agitur, aut pacifice inter * pontifices quæpiam definitur; fi pauciores pet neficentiam vel contentionem forte dissentiant; aut commonitis plurimorum sententiæ cedant, aut ab eorum certu cum dedecore confusionis abfrendant,* excommunicationis anathemæ sententiam laant.

XII.

Duodecimus, quæ est finalis & ultima, sacratissimi principis obfecratione piissima, pro Judeos eorum abominabili ac nefandissima perfidia, exortantis nostro cœtui perpatuit cauta: quam dicitco in fine sententiarum confutimus esse ponendam, quoniam eandem genem delicti lui merito retrudictam, per divinæ sanctionis oracula a capite * pofitam desfetamus * in caudam. Sed quia Christus, ut pro nobis, ita quoque pro illis est mortuus, juxta quod ipse ait: *Non sum missus nisi ad oves quæ perierant domus Israel*; necessarium duximus summam pro eis impendere curam, pro quibus suam Christus pontere non dubitavit, ut nonnum. Ideoque principali clementia devotissime * præfentes, quæ ob hoc fui regni apcum a domino fofidari præoptat, fi catholicæ fidei perquisitum tormas acquirat, (* indignum orthodoxæ fidei principem laribegis * imperare, fidelismque plebem infidelium focietate polluere) nisi fol altiod pro his ex nofira fententia definitur, quam in decreta concilii Toletani, quod divæ memoriæ Sifenandi regis aggregatum est, ingrefsus, & a nobis et posteris omnimoda *supplenatur* intentione. Quisquis autem ab ejusdem fynodi ejusdem fententia definitæ, ut vere facrilegum fe noverit condemnari.

XIII.

Divinæ trinitatis inseparabile nomen, fieut inspiratione mirabili apostolorum tradatum primordia: lincavit, ita consummatione fublimi * eadem jam perficiendo * concludit; ut in illo fit nostrum explicaciffe, a quo nobis affidet inchoare. Damus ergo gloriam & honorem eidem fanctæ atque * indivisibili trinitati, quæ nobis * ex se dicere consulit, & in se dicta complevit, quæ reformavit in extremitate fecutum remedia pietatum, & resolvit ligamina * vinculorum. Sit gratiarum actio, falus, & benedictio exercituum dominio fuper ferenissimum Receceffinthum, principem glosaofum. Gratiarum actio, & reverentia plenitudo, a nobis omnibus in commune, ipsi clementissimo principi bonorum gratifico largitori; cujus votorum influantia benigna Deus attulit complementa; cujus * dispositione piissima pressiorum removit ekitia; cujus temporibus * conferat vigere justitiam & exaltetur misericordiam opolentam; * cui post prætentia ævi temporea, diuturnum eum fanctis omnibus tribuat in remuneratione coronam. Nos autem, omnes hanc decretorum feriem * ex recta, vel pietatis ac justitiæ fontem manantem coram Deo & fanctis angelis ejus, orthodoxis omnibus, & nunc & in futurum impensissime commendamus, obtecrantes eniam, ut hanc & reverenter admiplenti, & ab omnibus benigne defendant. Contementibus eam divinam fereritatis ultio pavenda proveniat, obfervantibus autem misericordia profluens, pax perpetua, & gloria fempiterna contingat. Hujus quoque fententiæ fortitudine vel valore, decreti nofiri feriem, quam in fereniffimi domini nofiri Receceffinthi regis edimus nomine, pro rebus a divæ memoriæ patre fuo ejusdem titulo conquisitis, decernimus omnino constare. Legem denique, quam pro coerenda principium horrenda cupiditate idem clementissimus edidit princeps, a fimili robore firmamus, atque ut in futurit retro temporibus modis omnibus obfervetur, pri tententia definimus. Quæ etiam ne tacituriitate temporum, vel oblivioia teruffae * depercant, * hinc nofiræ conflitutioni utraque decrermus in. * nefenda; ita cuofiorum memoriæ commendandas, ut a conqiis fuperius ordinatis nullquam mutantes fegregata. Certea quoque decretorum nofirorum judicia, quæ ab hac fynodo nofieuntur esse confecta, fi qui convellere fortitan contendere, aut contere implere neglexerit, vel infringere quandoque voluerit, per judicium omnipotentis Dei anathema fit. Sofi autem Deo nofiro gloria in fæcula fæculorum. Amen.

Interfuerunt hnic fancto concilio pontifices numero quinquaginta duo.

SUBSCRIPTIONES EPISCOPORUM.

Orontius, Emeriteofis metropolitanus episcopus.
Eugenius, Spalensis metropolitanus episcopus.
Eugenius, regiæ urbis metropolitanus episcopus.
Potamius, Bracarensis metropolitanus episcopus.
Gabinus Calagorritanus episcopus.
Epiatetus Italicensis episcopus.
Anfonius Segobriensis episcopus.
Dunila Malacitanus episcopus.
Talio Gerundensis episcopus.
Stephanus Alligitanus episcopus.
Tagontius Valentinus episcopus.
Donumdei Imputitanus episcopus.
Ubinibal Ilicitanus episcopus.
Joannes Cartiensis episcopus.
Floridus * Segobriensis episcopus.
Marcus * Castellonensis episcopus.
Georgius * Agathensis episcopus.
Vincentius Tuccitanus episcopus.
Selva * Egitanensis episcopus.
Ubidericus * Segontinus episcopus.
Candidatus Asturiensis episcopus.
Davila Conpluvensis episcopus.
Egeredus Salmantensis episcopus.
Athanasius * Setabitanus episcopus.
Gutricus Anfonensis episcopus.
Mauricius Oretanus episcopus.
Abientius Elborensis episcopus.
Filimirus Lamicensis episcopus.
Servandus * Eliplensis episcopus.
Silverfer Carcaffonensis episcopus.
Ala Elibertanus episcopus.
Unadila Vifensis episcopus.
Amanarus Abilensis episcopus.
Afrila Dertosanus episcopus.
Adeodatus Pacensis episcopus.

* Ibiscensis episcopus.
* Ausonensis episcopus.
* Gabarensis episcopus.

ANNO CHRISTI 655.

* Bacanda Egabrensis episcopus.
Felix * Valentinus episcopus.
Eufonus Corduberensis episcopus.
Froila Mentianus episcopus.
Gilberius Bigaffrensis episcopus.
Maurellus * Urgilitanus episcopus.
Hermenfredus * Lucensis episcopus.
* Alcazius Palentinus episcopus.
Celebinus Gallaecensis episcopus.
Litorius Ancritus episcopus.
Julianus * Auctitanus episcopus.
Sona Auriensis episcopus.
Servandus Bastitanus episcopus.
Siscbertus * Coimbrensis episcopus.
Taio Cæsaraugustanus episcopus.
Eusebius Oforensis episcopus.
Baldouigius Atravicensis episcopus.

SUBSCRIPTIONES ABBATUM.

* Fugitivus * abbas subscripsi.
Anatolius abbas subscripsi.
Eufiscius abbas subscripsi.
Ildefonsus abbas subscripsi.
Simpronius abbas subscripsi.
Eumerius abbas subscripsi.
Quirtacius abbas subscripsi.
Moratius abbas.
Joannes abbas.
Secundinus abbas.
* Marcellinus archipresbyter Toletanus subscripsi.
* Siliceolus primicerius subscripsi.

SUBSCRIPTIONES VICARIORUM episcoporum.

* Odulfus Avianchiensis episcopi ecclesiæ Dumiensis, subscripsi.
Servandus, archipresbyter Vincentii episcopi ecclesiæ * Agaranis, subscripsi.
Godescalcus, presbyter * Egilanis episcopi ecclesiæ * Oxomensis, subscripsi.
* Maricricus, presbyter * Sonani episcopi ecclesiæ * Britaniensis, subscripsi.
Wiligerus, presbyter Beati episcopi ecclesiæ Tudensis subscripsi.
* Sortericus, diaconus Gaudiolani episcopi ecclesiæ Herdensis, subscripsi.
Gonantius, diaconus * Martii episcopi ecclesiæ Dianensis, subscripsi.
Daniel, diaconus Marcelli episcopi ecclesiæ Uretitanæ subscripsi.
Sindigis, diaconus Vincibilis episcopi ecclesiæ Iciensis, subscripsi.
Sagarellus, diaconus Saturnini episcopi ecclesiæ Oscensis subscripsi.

SUBSCRIPTIONES VIRORUM illustrium.

* Hodoacrus cubiculariorum, & dux.
Obtio comes cubiculariorum, & dux.
Adalphus comes scantiarum, & dux.
* Dabilo, comes & procer.
Abalaus comes.
Atanephus, comes & dux.
Ella, comes & dux.
Paulus, comes notariorum.
Tuancius, comes scantiarum.
Eazedus, comes & procer.
Ricila, comes patrimoniorum.
Afrilla, comes scantiarum.
Ubenedarius, comes scantiarum, & dux.

* Fandila, comes scantiarum, & dux.
* Cunefridus, comes spathariorum.
* Frolla, comes & procer.

Decretum in die secunda universalis concilii editum in nomine principis.

Solidiatem reddidille fractura, atque fectile * confungere quæ fuerat collisum, & incorruptum est ultitate mercedis & plenitudo consummatæ perfectionis. Podderi etenim collidentis ruinæ, & æqualium proximorum * curam convenit obviare; quanto grandionis culpæ erit pratatque incuriæ diferimen incurrere, fi non quo valent; * excommunicationis onere commissos protuerot * propensius subfervere. Proprendum ergo est inter ruinas collisionum, caterras cuipere collisorum; ut ex hoc jugiter & ultra, nec rigorem nocendi habeat exercanda preffura, & omnis compreffuri noverit landinem esse * facta filio collata ex * media. Cum decutiis ergo temporibus dare * damnationis sese potestas gravis attolleret, & in subjectis populis * imperium dominantis non formaret jus * regiminis, fed excidia ultionis; alpexximus subditorum flatum non ex ordine vegetari rectoris, fed dejici ex gravedine potestatis. * Contrastertanto quoque * legeo elata fastigia in infrontis difficile motionis: & aut in culpis lex ardua fervebat, aut in spoliis favorem lex voluntarie commodabat. Inde mœstos animos non spes fovebat ex mœrore, fed toleranta vexabat in fenere. Inde jam in reparationis occusu, non tantum nos abire ratio loia cogit, verum & ipla * commotio rerum impellit; ut extemum animis vicio deliberatione concordi illa * manent tentenia dicti, quæ & finem ambiga riit ponat illicitis, & conlultum lalvandis jure feras populis. Quoddam namque confiegeimus reges, postrana fintint regni gloriam affecuti, extenuatis viribus populorum, ret proprie congerere lucrum: & obfisi * quod regere lunt vocati, defensionem, in vastationem convertunt, qui vastationem de, fensione pellere debuerunt. Illud gravius innocentes, quod ea que videntur acquirere, non regni, fed ipsorum, nec gloria, fed ita magnum lunt in luo jure confundi, ut veluti ex debito decernant hæc in liberorum posteritatem transmiti. Quam itaque ob rem in proprietatis illa conantur ipsorum, quæ pro solo conflitut illos imperiali percepisse fastigio, * aut pro libito in juris propriti collocant antro, quod publicæ utilitatis æquilitam esse confiat oliterus. Nam numquid ad illos, aut populorum adventus, aut rerum potestat concurrere census, nisi extitiffent gloriæ fublimati culminibus? aut ab * æqualibus illi * potestatis rerum coaerationem obtinerent, nisi * subjectis gloriolo apice potuissent * antelli? Omnis tamen certe totius plebis memoria lubfecta, dum ad principale caput relevant æternum debitæ * ultionis obstinata, ab illo negotiorum proprietatem remotium, cui modo gratium, modo debitum irrogans cenfem. Regalis obsequii quod ipsorum hæc tuadia tibi deferri convincit, ex quo le * regere cuncta cognoscit; & inde conquisita, non alteri quam fibi jufte defendit; unde non perfonæ, fed potentiæ fum hæc debere non ambigit. Regem * etenim jura facient, non perfona: quia nec conflat lui me * diocrisiæ, fed habitantis honore. Quæ ergo honori debentur, honori deferviantur & quæ reges acumulant, regno reliquantur: ut quia ex gloria regni decoras, ipsi quoque gloriam regni non extenuent, fed exornent. Habeant decinteps

* Dispositione quæ piissimis principibus quæ est
* sopolitus
* nunc ele ta cuvis Matth. 13.
* supplicum
* indignum pupiatis conservare, & infidelibus fociare polluere,
* approbatur.
Concil. Tol. 4. c. 36. 37. 38. 39. 40. 41.
* illimitatis
* eundem
* consociatus
* indivisibili
* & hæc dicere
* vinculum reflorationis gratiarum, Esther & ejusmodi.
* disposition
* conflere fulltia vivo gemen. & cui domo ejusmodi
* ex recta fidei,
* Dantis Cangotensis episcopus.
* Ausonensis episcopus.
* Calidonensis episcopus.
* Egabrensis episcopus.
* Dulcis Sanctorum episcopus.
* Gabarensis episcopus.
* Hodoacrus, et, Obtuerus, Odilo
Bubilo * Atacelfus
* Eventius Elipiris et, Rocchis
* Iscodesinus.
* Ala
* Abellitis
* Amanarus
* Gaudiolani
* Agatha episcopus.
* regis, Deo fabulatus
* serrenum

Anno Christi 653.

Lex edita in eodem concilio a Receptissimo principe glorioso.

In nomine Domini Flavius Receptissimus rex.

EMINENTIÆ celsitudo terrenæ tunc salubres fabrilmia probatur appetere, cum plerique sublimorum pro cæterorum commodiorum prudentia. Illo de solet contingere, ut plus commodi de alienis salute conquirat, quam de propria utilitate quæ percipiat. In multis enim, * quia multorum illas attendimus, majoris fuerit famæ quæ capitur; in fe autem, quia privati commodi fructus appetitur, non * fatis eft, fi unius beneficii præmia conquiratur. Nîne & illa regnandum tantomodem falus eft plebium, quæ non fines privata voluerate concludit, fed quæ diverfitatis limites commut * profperitatis legi defendit. Quapropter, ne falutis ordo imperialibus videatur verbis potius obtineri, quam * fa-ftatis, de fublimitatis obtentu declinamus ad vota fupplicum tranquillæ * jufficnis * affectum; ut inde falutaris * ordinatio fublimis commodum, ut de turmæ plebium adepta fuerint fuperlationis effectum. Cum igitur procedentium fetie tempor immoderatior aviditas principum fpefe prora diffunderet in fubditos, quorum, * & augeatur eis rei proprie cenfum aromna flebilis fubjectorum; tandem fupeyor * refpectionis affluta nobis eft divinitus infpiratum; ut quia fubjectis-le-gis reverentia defetuum, principum quoque excefus retinaculum temperantiæ ponermus. Proinde fincera manfuetudinis * deliberatione, tam nobis, quam cunctis noftræ gloriæ fereciis fortibus dictamus, Deo atque legem potentibus decretumque divialis obfervantiæ promulgamus, ut nullus regum, impulfionis fuæ quibuscumque motibus aut fedationibus fcriptura de quibuflibet rebus alteri debitis ita extorquet, * vel extorquendas inftituat, quatenus injuffu ac * nonlenter debitarum fibi cuifque * privati poffe * alumnis remota. Quod fi aliquipe pafmatus violantate quipiam de rebus a quocumque percepere, vel pro evidenti præftatione locratus aliquid fuerit, in eadem fcriptura patens voluntatis & profectio condition annotetur; per quam ad impreffio principis, aut conferentis fraus evidentiffime detegatur. Et fi paturiat a nolente fuiffe fcripturam exactam, aut refipiiet impofitata principis, & * vacuet quod male contraxit; aut certe poft ejus mortem ad eum, cui exacta eft fcriptura, vel ad heredes ejus res ipfæ fine cunctatione debeant * revocari. Illa autem res, quæ * remota omni reprehenfionis argumentatione, * directo modo transferant in principis potefftatem, in ejus pertenniter pure perdurent; & quidquid ex rebus ipfis idem principem quæ ratione voluerit, jure potefftatis arbitrio fubjacebit. Verum, ut omne hujus negotium actionis roboret fincerius veritatis, cum quæ cumque quæ in fcriptura in principis nomine extiterint facta, * non reffes, * qui in eadem fcriptura fubfcriptores accefferunt, ab his quos elegerit principes, diligentiffime perquirantur, fi non aliquod indicium, aut ejus de impreffione principis, aut de fraude fcriptorum facientis, modo quocumque cognoverint: ut fic aut rite facta feries fcripturæ permaneat, aut irrite cancellata vanefcat. Similis quoque * fententia de terris, vineis, atque * fanquis obfervetur: fi fine fcriptura tantummodo coram teftibus qualibet facta fuerit, definitio. De rebus autem omnibus a tempore * Juliantilani regis facta cur-

A *diffimili, relevant civilem, diffini fine fcriptura, Hatph.*

B *nemo potest non id, quod debet, illicum.*

C *vacuat;*

D *jurg.*

E *reperta ita*

F *habindis*

A *Ann. DCXCI.*) Valens anno ago ante goldbaratum ait. Quod & interamis quibuldam pontifices, quos ante-nuftriprem apud fe in habet, auftoritate confirmat: ubi dicunt Receptiffimus anno DCLXXXV. ergamum, ut fcriptura ejus poft anno cuoplum hoc fuiffe concinfium. Apud Rodericum Toletanum lib. 5. cap. 20. ante quinquennium. Nonnon regis Receptiffimi Receptiffimus, in numinum angeo, ubi legitur, *Receptiffimus rex, Cerilipa parvifa*. Fuit principes religiosi & pietatis, ut ipsa Scriptura virtutis officio illustris. Legebat avide divinos libros; quibusque in illis volumen erat, a doctis viris perhamanter fcelicitabatur. Templa fue operis ornabat, ob religiofum tamdiuum cultum & venerationem.

B *In facto nuftorum.*) Sic eft in mifcellis Monarchum ad ' redum, a D. Idiono edito : item in eiusdemion concilio Toletano, cujus officium quotidie in facrifa recitatur. Tolerana celebratum fuiffeat in facelle hoc omnti ecclefiaftico Gothico diraro. Symbolum parum publice in mifa in ecclefia cantatur. Nam ut auftor eft divus Thomas 2. 2. q. 2. ar. 5. ad fextum, fuit etiam cuique a principibus acquifiti, aut deinceps, fi provenerit, acquirendi, quemcumque fortitan principe mordinata five relinquit, fire relinquerit, * quæ pro regni apice probatur acquifita fuiffe, ad fuccefforem tamnumodo regni decernimus pertinere, ita habita potefftate, ut quidquid ex his elegerit facere, liberum habeat vel le. In alis autem omnibus, quæ ipfi aut de bonis parentum, aut de quorumcumque provenerint fucceffionibus proximorum, ita eidem principi, ejufque (fi filii defuerint) hæredibus legitimis hæredibus * jure patebunt, facet cæteris lege vel fucceffione pateroa patuiffe nofcuntur. Quod fi aliquid de rebus quorumcumque parentum & proximorum, non folum fucceffione, fed etiam quæ B libet collegiae quorumcumque contracta ad jus ipfius pervenitie patuerit, fi contingat hæc inoadiuta relinqui, nino ad fucceffoem regni, fed ad filios vel hæredes ejus qui conquifierit, fpectaliter omnia eadem conquifitio pertinebit. Nam & de illis rebus, quas idem principes ante regnum aut ex propitio, aut ex patrimonio, aut ex filio Christi, aut ex hæbelio, irrevocabili ordine aut faciendi quod voluerit, * potestas manebit, aut certe filiis ejus fuceffio plena patebit. Quod fi filii defuerint, legitimis hæredibus ex hæc quæ fuerunt, antiquarii, hæreditatem adire licebit. Hujus fane legis fententia in folis eos * principum negotiis obfervanda, atque ita perpetua naturata, ut non ante quadriennium regiæ conficendæ quam jurament fuidere hanc legem fe in omnibus fimplere promittat. Quemcumque vero aut per tumultuofas plebes, aut per fedificia digitis, aut publice manifeftanda adeptum elle conflitetur regni fafligia, mox idem cum omnibus tam nefarie libi contentionibus, & anathema fuit, & Chriftianorum communionis ex publici plebis, capite 2. & Innocentii papæ I. epiftola 2. capite 7. & Horosidis papæ ad epifcopos Hifpaniæ, capite 1. Hinc qui contingit tribuatur, & fubfcribendo diverqo non fuo bonorum omnibus inftituet. C. Toleta. capite 1. V. Canth. capite 2. Agathæ, 3. Illi. Aurel. capite 2. & alia multa. Poft facerdotiaqo fdegrum nullus matrimonio jungbatur. Itaque fcribas ex conjugeto facerdotes fecerit fecerdotes non conjugatum, aut fecerdotes. De hac re vide apud Sonarum historiæ ecclesiasticæ lib. 10. cap. 4. quæ de Paphnutio, qui in medio ut ait, quid dubio hujus facrati dubitandum de hac re advertitur hæreticis fcriptura. Quod fi poftea facerdotes, qui per epiftomedias & vices mutabatur, dum offerbant, fi abftinebant: qui femper & quotidie debet offerre, ut Christi facerdotes, femper debet abftinere. Quod annotavit Origines homilia 23. super librum Numerorum: *Ille offerre potest (inquit) qui habitaverit tabernaculo testimonium, & conversat sanctuario: a presente quo fit interrogatio de operandis, respondet ita, quod in illis diebus offert sacrificium Indigenae Deo. Verum dicere aliquid, quod ex formamitione epistolis intelligi datur, ne fere videre alium conscribere. Ergo si cessit ipsi fuit sacrificium in conspectu Dei, per omnem mansionem, quia sacrificium suffumigationum; dicit autem epistolam hic qui in congestis fuit; Ignitis frumentis suffumigationis sacrificium est in conspectu ad corpus, ut operatis creatoris, & ipsum respiciat in idolatrum, terium ad tempus de sacrificium indefinens, qui indefinens necessitatem sacrificium, Unde nihil interpretatur illius filius ad sacrificium offerre indefinens, qui indefinens, quia sacrificium in spiritu offerit.* Hæc Origenes.

C *Sexto Ægisfigindi;*) Subdiaconum non debere concubare matrimonium, decretum a Dilectio papa in epistola decretio, affinis, cap. 1. capite 8. & 1. Toleto. capite 2. & 11. Toleto. capite 5.

D *Quinquiflum ecclesiæ.*) Concil. Carthag. IV. cap. 5. *Cum ordinatur subdiaconus, quia manus impositionem non accipit, permanet de episcopi manus tantum accipere, & ordinem subdiaconi. De mutus vero archidiaconi secundum eum apus, & mansiis, & manuscriptum.*

E *Sacrilegium.*) Sacrilegium conficiunt amentatus testatur August. lib. 1. concil. cap. 2. Agnosis, qui sepulchrum pandunt non pollunt. Arausi. concil. 1. cap. 2. Pontifices qui non pollunt. Carthag. III. cap. 2. & 3. Toleto. cap. 6. & 5. Toleto. XII. cap. 3. Multaque alia de hac re decreta extant.

F *Cap. 1. Cur Deus, bellum Nimrodi, Cantabrigiæ, Cantabrigiensis, non publice, sed occulte & Cap. 2. Cap. 3. Cap. 4. Cap. 5. Cap. 6. Cap. 7. Cap. 8. Cap. 9. Cap. 10. Cap. 11. Cap. 12. Cap. 13. Cap. 14. Cap. 15. Cap. 16. Cap. 17. Cap. 18. Cap. 19. Cap. 20. Cap. 21. Cap.

tatur. Augustin. in epist. 106. ad Paulinum fic habet: *Quod apostolus tantum beneficium (de baptismo loquitur) ita per folum nuncupatum, verum etiam reftaurationis datur.*

I Supplementum. 3 Quod hic fupplementum, concili. Tolet. IV. cap. 26. libellus officialis appellatur.

Cap. 6. Quadragesimae ab omnibus indicitur.

5 Quadragesimae diei. 2 Principium quadragesimae pascalis epifcopus ante epiphaniam. De quo fic habes in concilio Aniffiodorenfi cap. 2. *Ut omnis praeceptio ante epiphaniam mittatur per diocesis, qui ut in epiphania, quafi quadragesima veniatur; Cf. in ipfa epiphania ad populum indicitur.*

Cap. 10.

3 Decimae reftaurationis. 3 Rex Hispaniae tempore Gothorum, dilitione fua totam Hispaniam & Galliam Narbonenfem occupabat. Verbum autem rex diffinitum, non fatigatum fuccedimus, ut conftat ex concilio Toletano quinto cap. 3. ubi dicitur: *Rex Hispaniarum nomen fuae, nafcendo, adfumit, & Gothica gente nobilitatus, ad nomen epicem perdidit.* Confuetudinem etiam Gothorum regis Hispaniarum imperantium commendat, quod vicinorum, regis fortem alimentet, omni electionis confenfu: ut Chriftianifque res illum Reccefvinthum in regni partem vocent vocatis. Et Wamba rex divino judicio fublimatus, dum viveret, fuccefforem fibi elegit; Cerabaunus autem regis Gothorum a proceribus regis, fine diffinit ex fuccedendi ordine, ut epifcopo, prae ea ordine facrilegus, qui palatina nobilis vocabatur: ut conftat ex concilio Toletano XII. cap. 1. de poftulatione Regis. Et hoc ibe ne eft quod dicitur: *Cum praeftitum majoripum poftea minimali diligentiam offenfo.* Sic IV. Tolet. cap. 74. *Nobis ipsi non fub praefumptione regnum arripiat; nullus enim ut minimus fedificare fuftinet; nemo mediator inventus regnum fed defuncti in pace principis, primatis totius gentis cum facerdotibus fucceffurin regni conciliis communi confiliorum.* Unigbanus etiam primus, ut patet ex concilio Toletano duodecimo cap. 1. ubi dicitur Ervigius regnandi potiffimum fufcepiffe per facerdotum ambitionem. Quae quidem ambitio ab epifcopis confortbatur, ut patet ex eodem canone. Qui vero non potest ante diftinctio ab regnum, cappam epifcopalem fufcipiat decimum fecundum cap. 12. his verbis: *Rex defunctus; pullus gramina praefumptione regnum affumpit; Nullus fub religiofi habitu delinfus, ut ipfe fcribitur, fed, ut fcripfum originem profitetur, vel retinetur genfi; hos non, qui gerere & mortem diftinctio, primatus ad epifcopum regnum; Barbaro ut rex antequam ad regnum adfumeretur, fortunam fe catholice fidei affectorem ac propagatorem praebuisset, nullus epifcopus confortbatur, ut fuo regno promeriretur; Hodie id cum nihil, cum Vi, concil. Tolet. cap. 3.*

Cap. 3.

10 Dandetur, quae eft; 3 Eft in fuo judicium lib. 12. cit. 2. lib. 1. Judaeorum plurium decreffuinfo pegi exhibitum nono de regni ipfius 2. Hoc Gothorum Mafi. Unde ifte quo ipfum poft hoc fpondi decretum procuraffe, ut fuccurrat Judaei fidem trinitatem. Plurium fic habet ex fide manuferipti codicis antiqui.

PLACITUM JUDÆORUM IN NOMINE PRINCIPUM FACTUM.

Clementiffimo ac fereniffimo domino noftro Receffvinthe regi, omnes nos Hebrei Toletane civitatis, a regno Hispaniae, gloriae veftrae, qui infra fubfcripti, vel figna fuftari fumus;

Bens quidem ac juffe nos meminimus compulfos fuiffe, ut placitum in nomine divae memoriae Cinthilani regis pro confervanda fide catholica conficiebare deberemus, fecut & fecimus. Sed quia perfidia nofta ad ultimum, ac veraciffimo patentalis exoris non ita detinuit, ut nec veracitem in Jefum Chriftum dominum credemus, nec catholicae fidei fineriter adhaeremus, idcirco nunc libenter ac placide fuppondimus gloriae veftrae, tam pro nobis, quam pro uxoribus & filiis noftris, per hoc placitum nofftrum, ut deinceps in nullo obfervationibus, in nullis ineeftivis ufibus mifcemur. Judaeis autem non baptizatis nullo penitus exercando confortio, fecetemur; non more noftro propinquitatem fubfcribunt epifcopi multi, qui in feptimo Tolet. cap. 2. tam, fed plures de novo promoti. Nam tum epifcopum congregantur fuiffet ait 680. obtentum poft annos, ait ego, in hac temporum ratione non ita, (ut eft labilis humana conditio) ex illis qui feptimo interfuerunt, exceptum dicam obtentes; & ali fuiffe haec obtuto interfuerunt. Qui in feptimo & qui fubfcribunt, funt Antonius Hispalenfis, Anfeccus Bracarenfis, in V. VI. & VII. Conciliabula Aftoricenfis, Davila Malacitanus, Dominuldi Inpuritanus, Eugenius Tolet. in Toletano VI. Ex Eugenius Ipalenfis, in fecunda & feptimo. Egeridus Salmantenfis, Joannes Conciaenfis, Maxcus Cadellonenfis, Oftonius Emerithenfis, Stephanus Abbigianus, Ordonius, qui in Bracarenfis, Ubiridul Elicitanus, Ubodericus Segontinus, Gabianus Calagurritanus, in quarto. Qui vero alii fuffecti fubfcribunt tanti, fuit Arbacadius Scabiaiuni, qui fucceffit Ornotio, in quinto. Abientius Abiscenfis, qui fucceffit Sififfio, in feptimo. Afrila Dertofanus, Joanni, in Eryo. Adeodatus Parentis Theudeiredo, in VII. Afcanius Palentinus, Constantio, in VI. Aratacbrus Dumiocaia, Reffimundo, in VII. Egeanda Egarbodo, Deodato, in VII. Ildibaginus Arcavacenfis, qui fucceffit Gaetrico, in VI. Bacarus Tudenfis, Amafindo, in VII. Celedonius Calabricenfis, Severulo, in Davila Complutenfis, Hilario, in VII. Ruforius Conobaeenfis, Leufido, in feptimo. Aufebius Oftenfis, Ordulfo, in fexto. Floridius Segobiaenfis, Antonio, in VI. Filimirus Lamicenfis, Vitiarico, in feptimo. Felix Valentinus, Antonio, in VII. Frofila Menetenfis, Gilberico, in VII. Gaetrius Aufonenfis, Dominus, in VI. Hermenefindus Lucenfis, Reffimundo, in feptimo. Infanus Aufetanus, Sufio, in VI. Licinius Ascetaia, Amaniungo, in VI. Maximinus Oletanus, Suavilio, in VI. Maximus Ebiffenfis, Ermenaldus, in VI. Martius Dianenfis, Antonio, in quinto. Potamius Bracarenfis, Iulianoin VI. deinde Egeriaenfis, Antonio, in VII. Silvebat Carcaffonenfis, Bipidio, in V. Servandus Elipenfis, Ioanni, in feptimo. Sona Auriaenfis, Gaudefindo, in VI. Sofibertus Complutenfis, Renato, in VI. Sunnofredus Olonbonenfis, Tainofarangulfus, Iesulinio, in VI. Tagontius Valentinus, Augustio, in Toletano fub Gaudemano. Vincentius Tucciaenfis, Bodo, in VI. Unoaila Vifeenfis, Famo, in VII. Vincilinus Gerundenfis, Gomaricus, in feptimo.

o Decaenda. 3 Lege Bacuada, ex lapide marmoreo Cabarbe reperto cum hac inficriptione.

ARA LAPIDEA DOMINI PATRI TRIBUTA ET BASILICA HAC S. MARIE IN RAIMONDE IONIAS, MEA DEXTRA VELL. DIAGNITAT HAC TAMEN DE M. BACUADA EPISCOPUS EGARENSIS. FUNDAVIT RAM ALTISSIMUS, PER EULALIAE ET FELICIS EJUS PATRONI MONACHORUM.

Liberius Auboefis cathedrae.

Qui ordo in nobis praeminet, obtemperat.

Qui ordo in nobis praeminet, obtemperat.

Quae ab hac epistola fubfcribunt.

Abbas qui Egaudeus.

Origo nomen abbatum.

Presbyteros qui dicuntur.

Presbyteros qui dicuntur, quare dicantur.

Presbyteros qui dicuntur.

Presbyteros qui dicuntur.

*Presbyteros qui dicunt

Primitiæ,

Lectores,

Subdiaconi,

Diaconi,

Presbyteri,

Episcopi,

Archidiaconi,

Primicerii officium quod

recipiat, excommunicates & infideles projiciat. A
Ad acolythum pertinet præparatio luminarium in sacrario: ipse ceroum portat, ipse sagpha & eucharistiæ ealice præparat.
Ad exorcistam pertinet, exorcismos memoriter retinere, manum super energumenos & catechumenos exorcizandos imponere.
Ad psalmistam pertinet officium canendi, dicere benedictiones, psalmum, laudes, sacrificium, responsoria, & quidquid pertinet ad cantandi peritiam.
Ad lectorem pertinet, lectiones pronunciare, & ea quæ prophetæ vaticinaverunt, populis predicare,
Ad subdiaconum pertinet, calicem & patenam ad altarium Christi deferre, & Levitis tradere, eligue administrare: ceroeum quoque, & aquamanilem, & mantergium tenere, & episcopo, & presbyteris, & Levitis pro lavandis ante altarium manibus aquam præbere.
Ad diaconum pertinet, assistere sacerdotibus, & ministrare in omnibus quæ aguntur in sacramento Christi; in baptismo fellicet, in chrismate; in patena & calice oblationes inferre, & disponere in altario, componere mensam domini, atque vestire, cruceum ferre, predicare evangelium & Apostolum. Non licet sacerdotibus ante ministerium, ita diaconibus norum præditare præceptum est. Ad ipsum quoque pertinet officium precum, recitatio nominum, ipse præmonet preces ad dominum, ipse hortator orare, ipse clamat, & pacem ipse annunciat.
Ad presbyterum pertinet, sacramentum corporis & sanguinis domini in altario Dei conficere, orationes dicere, & benedicere populum.
Ad episcopum pertinet basilicarum consecratio, unctio aleatis, confectio chrismatis, ipse pradicta officia & ordines ecclesiastes confirmit. Ipse facta virgines benedicit: & dum presbyter unusquisque in singulis, hic tamen est pseudonitor in concilis, Hi sunt ordines & ministeria clericorum, quæ tamen authoritate pontificali in archidiaconi cura, & primicerii, ac thesaurarii solicitudine dividuntur.
Archidiaconus enim imperat subdiaconibus & Levitis, ad quem illa ministeria pertinent, ordinatio vestiendi altaris a Levitis, cura incensi, & sacrificii deferendi ad altare, cura subdiaconorum de subministrendi ad altare in sacrificio necessaria: solicitudo, quis Levitarum apostolum & evangelium legat, quis preces dicat, ieu responsorium in dominicis diebus, aut solennitatum. Solicitudo quoque parochianorum, & ordinatio, & iurgia ad ejus pertinent curam. Pro operatione diecezialis basilicis, ipse suggerit sacerdoti: Ipse inquirit parochias cum pulsuo episcopi, & ornamenta, vel res basilicarum parochitanarum gesta libertatum ecclesiasticarum episcopo idem defert. Collectam pecuniam de communione ipse accipit, & episcopo defert, & clericis partes proprias idem distribuit. Ab archidiaconus nominatur episcopo exercitus diaconorum: ipse denuncist sacerdoti in sacrato jejunorum dies atque solennitatum, & ab ipso publice in ecclesia prædicatur.
Quando autem archidiaconus absens est, vicem ejus diacoous sequens adimplet.
Ad primicerium pertinent acolythi & exorcistæ, psalmistæ atque lectores: ipsum quoque dandi pro officio clericorum, pro vitæ honestate, & officium meditandi, & prægendi solicitudo, lectiones, benedictiones, psalmum, laudes, offertorium, & responsoria, quæ clericorum decere debent. Ordo quoque & modus psallendi in choro pro solennitate & tempore: ordinatio pro luminariis deportandis. Si quid etiam necessarium pro reparatione basilicarum quæ sunt in hac, ipse denuntiat sacerdoti: epistolas episcopi pro diebus jejuniorum parochianis per oblatrios site dirigit. Clericos quos delinquere cognoscit, ite diffringit. Quos vero emendare non valet, eorum excessus ad agnitionem episcopi defert. Basilicarum ipse conficit, & marcitias ipse dedicat. Quas ipse primicerius absens est, ea quæ prædicta sunt ille exequitur, qui ei aut loco est proximus, aut eruditione in his expeditis intentus.
Ad thesaurarium pertinent basilicarii & officii, ordinatio incensi præparandi, cura chrismae conficiendæ, cura basilicarii ordinandi. Præparatio luminariorum in sacrario, & præparatio sacrificii de his quæ nominanda sunt. Ad eum? venient de parochiis pro chrismae & cereos, oblationes altaris ipse accipit a populo, ipse collegit per ecclesiarum sacerdotes, ipse ad ecclesiarum pertinent ornamenta, & vestimenta altaris: quid quid in ipse templi est, sub ejus ordinatione existit: ornamenta basilicarum, quæ in urbe sunt, & non habent presbyteros, ipse collocat. De candelis autem, & cereolis quotidianis quidquid superest in basilicis, basilicarius per singulos menses hæc deportat: ea quibus thesaurarius dat quarum basilicarii, tres vilicari partes dividit acqualiter sibi cum primicerio & presbytero, qui missam celebrat in eandem basilicam.
Ad œconomum pertinent reparatio basilicarum, atque conductio actionis ecclesiæ in judicis, vel in proferendo, vel in respondendo: tributi quoque accepto, & ratione eorum quæ inferuntur, cura agrorum, & ecclesiarum, ipse curat ecclesiarum, & ecclesiarum, ilipendia clericorum, vidiarum, & devotarum pauperum, dispensatio vestimenti & vitus domestiorum, ipse curat, ipse ad ecclesiarum, & artifices: clericorum, servitiarum, quos a judicis, & arbitrio fui episcopi ab eo impetrat.
Hæc sunt enim, quæ vel a majoribus per officionem ordines diffinitas sunt, vel consuetudine ecclesiarum in unumquemque servata. Nec aliquid ex his nostri judicii deputes, nisi quod aut ratio docuit, aut vetustatis antiquitas tantum.
Patrum autem monsterii unde innotuissis, illum præferri oportet, quem sancta vita & probitas morum commendat: quique dum subjectus extitit, fraus in illo non fuit, nisi pulsar gratiæ consultum, dicente domino: *Quia in pauca fuisti fidelis, in multa te constituam*. Qui vero adhuc sub regimine positus improbe vixit, & fratribus fraudem fecere non pertinuit, hic prius ad ecclesiam, licentiæ ac libere majora & deteriora committere, dum se in potestate & libertate ejus sit. De talibus enim dicit apostolus: *Sed vos in justum facitis, & fraudatis; & hoc fratribus. An nesciis, quia injusti regnum Dei non possidebunt?* Sed nobis ita fusficiant dicere tibi, quod Deo dignum existimas adimplere. Poli hæc autem prisari tuam landitatem non desino, ut pro me intercessor apud Deum existas: ut quia meo vitio lapsus sum, per te remissionem consequar peccatorum. Amen. *Hæc fidaeus de ecclesiastici officiis.*

De subscriptionibus rerum illustrium officii palatini.

Qui quoque sacrificio & prædicere habebantur.

Hic subscribunt comites decem & ter, inter quos Honoratus comes fiscalium, Olio cubicularium, Paulus notarium, Ricilla patriminoium, Constitutus spatharius, dux decem Iquam: pacorum vero ter.

Cum opto tono hoc opere id positionum nobis propositum fuerit, ut poli concilia ipsis ad Gothicum conditum ifidem unus, quo ad ipsis hoc licuit, Burlio examinata, primoque illi hac integrata reflitora, nisu quoque, confusaque fidelissimo antiquo, Gothos, ne præterim tempo usurpatas, quantum in nobis effet, accusare annotarunt, & ex hoccinio, obliviosque revocata nobis fuit dominoque applicanos, opere quoque non fuit ex exhimuimus, diomenaeratium hunc de dignitatibus, ac palatinis officiis, aliisque infensoriis ordinis ministerium Gothorum concexetemus: quod videamus rem cognitione non indigram, & plurimum lucis historiis ambiro & antiquitatis obscuras visionum ex officio palatino, concilisque ipsis & legibus allatarum.

Ipsi quoque palatinum dignitatem, dux apud Gothos tempore primum Gothorum obtinuit, vocaturque a palatinus spatharius dignitas, cujus, si vis hominis ordinem, id pocilinum mutatis erat, ut in potestatis Sello ducendo gerendoque præfecerunt. Unde Germani ex nobiliore fiunt, & ex virtute fortitudine, ad illatque in illa provincia summa eorum deferebatur. In enim fuit Gothorum mus, Paulo Æmilio refert, lib. 1. hilto. Francorum Chorbonus, quem sibi magistrum duce, qui duo appellatur. Eum autem quem Romæ præcibeat, vocabant prædium. Hinc dux Tripolitanus, & Syracusanus provinciæ, & Mauritaniæ, ac Numidiæ, lege fiscal. cod. de offic. præfect. prætor. Sic etiam dux Rhætici apud Vipsium in Bonalis, & dux limitis Tripolitanus, & Syracusanus, Thiardi, & orientalis apud tumdem in Aureliano. Ita & Claudius, sub Vitiriziis, dux Emmonitis, Paulus sub Vvamba, dux Nabonensis. Patet id ex Collectione libro septimo in formula ducatus Rhætiarum, ubi verbis. *Idcoque nolidum te ingenio ac strenuo ambiriosa, per illam inhibitionem, cuncta tibi creditum Rhætiarum: ne milites dux regni, & cum ipsis regis, ipsum ducatum alacritate tirunnem. Quia non parvum rem tibi rispicit fusis commissum, quando tranquillitas regni nostri ita creditur illis, ut ipsis nobis, in nostro ministerio: cum nullus sibi cum provincialibus jure civili: nec inplesfat aliunde, qui ipsis ducatum, quo ipsis ducatum, ipsis exercitum nostri quorum debes prestare Romani.* Et lib. 12. cod. de officiis præfect. Africæ, leg. 2. mandat Justinianus ducem in Sardinia quibusdam in Africa, *ut confines, ne per te, nec per excusentur fumi, confestim prælegis ministeriis prædictus, ne parvo prorumpat, qui facilius & res facere accipiat, & perfectis regis differtatur, quarum curam non ignoratum legum legibus inferunt.* Lege etiam 14. lib. 8. tit. 18. ejusdem, ubi ait Theodosius ut per consultum, aliis judicibus, quos sub te habebas, judicandi fuus vices pollet concedere. Quorum palatinum cuncta erat authoritas, ut sapientiam administrarent (ita fuit regis ordo) adeoque ticuit unus ipsorum vel ligitis, ad judicium venire poslet compellere, a gravisque multibus ad fuerat per negligentiam aut contumpsum difficentibus inferre. Liquet id ex lege 12. lib. 8. tit. citatis. Si vero judex in officio fuit, per negligentiam, aut quod mutent corrupto effecer, cessiale deprehendetur, a comite civitatis accubitus cum calibrabitur. Hæc ipsa habetur in lege Vvilegothorum tit. 4. lib. 17. Quod si comites a civitate fuit, ille conjungebat, relinquebat fuo loco pragulum, qui, & quod ipsorum, quod & consiliis relaxabant, quod ad diocesse pertinentes, unterilies, id consiti flatim per tiriers vicinos ad ipsum ex leg. 3. tit. 2. lib. 2. legum Vvilegothorum. Atque hic, ni fallor, est qui lib. 6. legum Vvilegothorum, tit. 1. leg. 11. Vitiziri comitis appellatur; qui ab illorum, quos ipse fungebatur, aquo ipse fuit quo quis fuspectum habuisset, fiebat apud principem, qui ad illorum, quos ipsi appellare. Atque inter hanc civilem administrationem, & militiam mutua procurabat. Habebat enim comes, præterim qui civitatis, aut pretiri, fiscal alii loco, cui ad bellis periculum timeat poffet, præficeretur, fub fe milites, quibus ad fuo bria bellis fumpsit pracuna necessaria, videntur, ne quid reipublica detrimenti capeat. Quod ex Collectani lib. 6. formula comitiae dicit. *Militum, si inquit, numerositas nostris forsus exaxitur. Redeat iuxta arma contingat: prosfu ne ma, principali ratio strenue sibi exercitio nostri parata, ne per potestatis bellis fatis, & ornatum pugnaciorum, quod*

Comitatus, cum Hadrianus fenatum in aulam fuam revocabilitet, recepto fenatorum optimatibus in amicum conhonem, quo fuperionum imperatorum temporibus conflatus fuleiat ex equestri ordine, non fenatorio, Gothorum quoque fuerat fenatus fuit. Isaacus comes qui & quo quelcumque in continuatio prro delectiaeur proquinquatoribus, *quibus Gothorum Capitalia dici capunt, & ipsi ad ipsum, comes*: cursum consilia atque ope in bello & pace vitas. Inde comitatus appellatus, utum privatarum, & certei, dicit fam. Et nos folum id qui professam pacis pro fequebatur, & officia in aula exercebant, comitati dicti fuit; certorum & alii ita appellati, qui administrandas vel regendas provincias & reipublicas interbantur, & ad bellum fimiliter cuftodiendas: qui comites militaria dicuntur; qualia fuit Kallanus domesticorum comes, qui ad Gallos miffus fuit, ut refert Gregorius Turonensis, lib. 4. cap. 40. Unde Vitiza imperator, ut Julius Capitolinus ait author in Vero, confiftio bello, ingenia regibus, provinciarum vero comitibus fuis dedit negendas. Existit per totius de comitibus, qui provinciarum regum, lib. 12. C. tit. 14. illud animadeffione dignum, ut ab illustribus comitibus vocaretur comitatus omnis tanquam dum adamantis gemma: apud Hispanos vero alieri, ut ab aptum angulis, invitatus a regio comedebat, populo tit eadem ratione, Eva dit Conde. Non ante se ut ponere quod a Comitio Francorum grammatico dicitur *de comitis: Comes ipsi fuisti, officia, provinciarum, judicia administrarie nomen est; clinus imperes quem S. Ecclesiarum, ipsi quidem officiis, judicia administrarie fuisse.* De comitibus etiam in primo parte. Hispaniofunda, tit. 1. leg. 12. cadum, nonnunquae deduftum video, ut ipsi, ut ipsi, ut ipsi

ANNO CHRISTI 633.

Prorum inter hos, civilem cultum disciplinam; non permittes ullatenus ab pagan ritibus inficiantur. Ita infra. Pro securitate ergo omnium congruens electum, qui fe gloriatur habere armatum. Et formula continetur Neapolitana: Protector tria officia regimen; militum curba gubernat. Sed ipse ipso parvis, quia ex regimine circumdatur cognoscitur. Protector libera, aliquo ab praefectum leuen, dum ipsum ab exercitu cognoscit. Et apud eumdem lib. 7. Theodoricus Rex. Cum omnis impunge, ut militum necessaria sunt, ita ad ornatum, illustrat, impedit, defuimus tua Salentinatis militibus, nonnisque le expedienti familiae obtinetis, pro nostro ergo ad ornatum, ad pomaribus, ad tuitionem tua in mei militia administratione authoritatem obtinebat, ut cum in causis civilibus ei victorias principalis eum intelligo, qui principalem vice fungitur; praeterea tur, in bellicis negotiis hic eidem auctoritatem. Cod. lib. 1. tit. pl. 1. 1. Et habitus quidem hominis in certamine officia in genere etiam. Nam alia multa eidem incumbit musica, ex nominum quo ei adjungitur, varius ex, facile cognoscitur. Fuit enim ex Gothorum gente plurialis appellatio, ut quinomque a principe religiosi dicti officia praefectum, ab eo fere omnia nuncupatur: ut apud ex Cassiodoro, Ammiano Marcellino, Eutropio, ambiguo republicae Romanae ferigitur, aspera ab gotorum fuerit. Quos omnes, ne prolixus sim, milites faciens, ea dumtaxat commissum ipsorum ejusdem regum, quas a Gothis nostris, hoc est, qui in Hispania natum positi fuit, subrogatus interim: ubi tamen prius illud adjuterit, quod Cassiodorus Magnus decreverit lib. 8. regum Gothorum, de commissum Hadoio & diligentia pro militare ordinatum cum ferendam, quod antiquis nostris temporibus Gallis profecerent, ut ad meliorem mensem, diabolica fraude decepti, redierent. *Probo, inquit, commissum illum, quod tuo commissum nos, quia ad tuffiam ordinatum maxime pervenit, ut nequaquam de honorem familia sibi occisque subtrahatur, & ut ipsi qui ad tuffiam pertinent, ad tuffiam, ad tuffiam, ad tuffiam

ANNO CHRISTI 633.

legum Visigoth. Si *stephanus*, inquit, *ab aliquo de tribuitalia fuerit benefacta corrupta, ut eum ad damnum suum reddere permiserit; quod accepit, in nuncupatum reddat omnia civitatis, in cujus sit territorio constitutus. Et si ab eo nullum mercedem accepit, sed de eum, dum fuerit damnum illatum, vel de damno in exercitum aut eum populo, reddat solidos xx.*

Militarii

Militarii erant, qui mille fuit se milites habebant. Horum meminit lex 26. tit. 2. lib. 2. leg. Visigoth. Iudicium lib. 9. cryptom. cap. 3. *Quod qui mille pressit militarii, quod eum militarium appellamus.*

Quinquenarii

Quinquenarii, qui quinquenis militibus praerant. Hi si opem etiam de fugitivorum numero aliquid ab hoc domum reddat confiscabitur, aut in hoc domo confiscari non cogitabis, quod accepisse, nuncupatum omnia civitatis, cujus territorio fuerit, reddere tenebantur. Si vero nullo accepto munere id fecitent, vel solidos unos milieres facere debebant. Quod si ipse ut est legatima, sic. 2. lib. 9. leg. Visigoth. Horum etiam meminit lex 26. tit. 2. lib. 2.

Centenarii

Centenarii, ut ibi Visigoth. lib. 2. cap. 3. dicit, sunt, quos antiqui centuriones vocabant, eorum videlicet milites praeerant. Hos Ecclesiae defensores esse dicit lib. 9. cryptolog. cap. 3. *Centuriones, inquit, dicti, ut quod vertem praejunt militibus; sicut quinquenarii, qui sunt in capite quinquagina militum: et decani, qui sunt in decem praeponunt.* Hi si centenam (hic ita interpolatus lo quabantur) fuerit defecerunt, domum ab hoddibus refficiant, capite plectebantur. Si vero vel ad furta aliquia, vel ad epilepsum confugiebant, centenos solidos solvebant omnia civitatis, ut quae erant civitatem conficiunt: neque polleta inter centenarios, sed decanos tantum habebantur. Quod si ipsi ob beneficium fuerit accepum, aliquem de centena fua domum ab excercitu reditet, aut domi manere, neque in hoffem profitici pafi fuiffent, nonnequam accepum fuo omnia civitatis redddbant. Quod si ob nullum munus accepum id permiffum, decem folidos omnei civitatis dabant. Habes hic omnia fere fic in lege. 3. tit. 2. l. 9. Centenarionem meminit etiam concil. Aetelanense fub Carolo magno, his verbis: *Ne centenarius, vel vicarius, fine judice, vel ministro, ad mortem capiatur sed jungendi ea pauperum curam.*

Decani

Decani, quos Vicarios, Decemvirum, aliique probati antiqui decuriones appellitare ut ibi Visigoth. dicitur imprehabant. Hi si militia decania, ab hoddibus decem recefficiant, aut eum fani effent, decem unos in ecclesiam decreddabant, ut, si folidos comiticivitatis dare cogebantur. Quod si aliquia accepde a superiori fuo impetrabant, ut eamdem folidos lapsuum, ut ebbadibi ex a. cyclicos totali & libri. Ubi amplius addunt: *Quod si aliquid, qui in stephadia fuit pertinentia, sive pecuniam, pecudes, vel, sub quinquenarii, aut centenarii, vel decani fui, & hoddi ad damnum fuam refugerit, aut de damno in hoffem profiffit nolunt, in omnem mercatum publicum centum flagella fufis plectere, & reddat folidos decem.*

Ecclesiae defensores

Et quandoquidem in locum de Gothica militia incidimus; cum, cum, apud eos, qui dicebantur exercitus compulfus; nempe qui Gothos in hoffem exire compellerent; ut habetur in leg. 2. tit. 2. lib. 2. lib. 9. Hi militi in loco ei fteri dimicti appellantur; ipsique quod eram fteri, qui retaliabit certiria nuncupabantur. Quorum tantus erat authoritas palatinis officiis honoratenemo, & tollandi fiscus certeri potestatem habebant. Tellatur id lex 4. tit. 4. lib. 2. leg. Visigoth. 1. Hi ſi quid ab ea, quae ecclesiae compulsebantur, fine ipsorum voluntate abfuliffent, undecumque pilfiffent reddebant, & quinquagina uafuper flagellis multati, leg. 2. tit. 2. lib. 9.

Ad exercitus robur confervandum in primis pertinere, ut annonae laborer hominum ab idque provida Gothorum cura cautum eft, ut per fingulas civitatem quae cafellis centenarior, qui militiam ipsa fuo fuffecerent. In annonae annotatio, nunc difpeftatores annonae, nunc eografiores annonae in Gothorum legibus dicuntur. Videatur & comes civitatis ipsi et curam gefferit, ut pabulum leg. 3. tit. 2. l. 9. leg. Visigoth. ubi caveatur, fi contingat, ut ipse comes civitatis, aut annonarius, per negligentiam fratum non habeat, aut fertilem annonam fuffecerit, ipsi latibus diffimilarent, aqua comitem exercitus conquaerant; qui ceos, in quamque civitatem fubmittere conliuras annonas, in, quadrupliam de propriis facultatibus restituere cogent. Conflitit autem proprie annonarium in fumma, oero, vino, fale, carne, dabebat autem in militia Romana annona militibus pro Ripatiso per fingulos dies diftribuit expeditionis temporis, prinat lucrius panis, quem dis conftum vocamus, dunbus diebus ante panis alius tertio, unus die vinum, alius acetum; unus die carnem, caro vercerina bidum, ex commentis publicis. Cui annonae interdum pecuniae erogatio accedebat, & vestitus. Acies id genus militibus necessaria. Quando annonaiaeqo

ANNO CHRISTI 633.

Villitus.

fus de fua aut fidelem reddet. Si vero plus valuerit, per fingulas noctes, fingulos fiftulos profua tortiatus perfolvat. Ipsum quod fiftulos fuos amittit, ipsos ad libram aut, vel dum tres voluere probauit, decem flagella fufipiat; aut pro fiftuna centenario, centum & pro flagelli. Idem vero fac jonos, cum pro cenfu alienius tortuerit, fi minor cenfu ef ipsorum, fuos cadabitur ab eo cujus cenfu ef, mediam fuffigendos. Si vero minor perfona fuerit, & cum, non amplius quam fuo cadatur, & per tres ioves, & per diffipatio debebunt cenfuere. Ita ut omnem multa capitalis epiftolam libri invenies.

Servus fiscalis

Servus fiscalis, vel fiftulius dicitur, ea quod ere & cuo pro cuo pro fiftulo pro cedat. Hic fiftulius meminit pro ipso fiftulo scribitur, De quibus etiam concil. Toler. III. c. 23. Fiftulius fiscalis cedat ad fiftulius ecclesiae fua pauperum. *Ac in alia conc. De his hic frequens mentio l. 2. leg. Visigoth. tit. 2. 9.* Nam illic legislator agens de iis, quorum iudicium, adnotatione ceu ad *Servos* (quasi *pauperum non cedant*), *si fuper aliquem crimen objecerit, aut etiam fi dominum fuum in criminis cedat, fi fuper aliquem in criminis cedat, ipsius expensa quod objecerit, certi semen illi nulla mode oportebit. Ex capitis fervi nofftis, qui ad hoc regalibus fortibus mancipatur, ut ea, quae ad ecclesiae, aut pauperum pertinent, ut, id ipsi, fiftulariorum gillimarium, aut notariorum, vicariorum, aut cuiuslibet, qui fuper eum hoc fuperiori ordine, vel gradu praeiudicat. Ipse autem omnia & regia ipsi testatur jugiter non habet incognita, & nullis ea conflat praetiosa tantum ad ecclesiae pertinent. Quibus ipsi vero diffipati ipsi. Ut ecclesiaeque fiftulis fiscal cuerit ingenuis hic legis praeiudicat, ut ipsi ad ecclesiae pertinent, ut ipsi ad ecclesiae pertinent Rabulati, gillonatis, argentatis, coqui. Quos omnes antiquus leg. Hispanae translatio in capitat. Ad omnes ipsos que mancipatis & pedibus ipsi que manus ita tempacea, ipsi que fon folute ipso que fatem la nuncta, e ipso que fiftulis, ipsi que fiftulis, Gillonatis, ipsi Gillonatis, pauperum praeficit. Nam, gilleon, illis fafcirie eft, quod proprium eft ipsi ipsius: unde, gil, fafcirie, Gillon comatulus. Pulcrior autem ipsorum iflorum, aliaque de loco fonoles vocitavit. Ex l. 10. tit. 1. l. 2. leg. 9. nofftis, ut ipsi ipsius, ut fi quo pacto per vicinitatem opposuerit de fifci, aut cuipsipam tebas tenuiffet, aut quocumque ipsi ipsi pofeffio, ipsi ipsius quae vindicare, & retinere, exercitio nonscipitis fiscalibus, in quibus hoc telegrafie tempus nullo modo valebat, neque ullum propriorum quae nunciatis pauperum fifci pagatur ipsi, aliae tebas. Habebant ecclesiae Gothorum, ea breviatae, qui potuimus, & intergitante. Lectae boni conflatus.

VITA EUGENII PAPÆ I.

Arianis

EUGENIUS, natione Romanus, de regione prima Adventinenfe, clericus a cunabulis, ex patre Rufticiano, fi fedit annos duo menfes octo, & dies quinque. Fuit enim benignus, mitis, manfuetus, omnibus affabilis, & fanctitate praeclarior. Rogam eleto fulitatu tribuit, & indigentibus elemofynam omnifariam tribuit etiam de tranfitus fui pauperibus, vel clero, feu familiae presbyteria in * integrum erogari praecipiens. * Hujus temporibus Petrus patriarcha Conftantinopolitanus ad Theodorum ipsi ad fedem apofto licam juxta confuetudinem, priorem omnino obfervifiamus, & ultra regulam, non autem declarans operationes, aut voluntatem aliquando Jefu Chriftio. Et accenfus populus, vel clerus, eo quod talem fynodicam direxiffet, minime * fit fufcepta, fed cum majore ftrepitu eft a fancta Dei ecclefia projectus. Et etiam nec eundem papam dimittere populus, vel clerus, miffas celebrare in baflica fancte Dei genitricis, femperque virginis Mariae, quae appellatur ad praefepe, nifi pronuntiaffet hic ipse pontifex minime tam

Admonitio ad lectorem, de sequenti collatione.

In quæstione de sancto Maximo a judicibus Constantinopoli habita in secretario palatii, multa fuse animadversione digna; sed hoc præ cæteris memorabile, quod de sporcifiatione fedis apostolicæ, hoc est Eugenii pontificis, ut testat, legatorum cum Byzantinis unyoq; conventuum. Rem anno 655. superfitiet adhuc Martino papa gestam fuisse certa fuit indicia: Quodnam autem id damnatum fuerit, cui affentiri legatos cogerunt, declarant epistolæ Maximi ad Anastasium discipulum, & Anastasii ipsius ad monachos Carsitanos, quæ ordine subsequuntur. Ex his enim ejus, Monothelitas hæreticos ex tempore profaplos, in duas & unam, id est tres in uno corpore Christo voluntates & operationes prædicarent. Certum porro hoc judicio, Maximus Byzant. quod oppidum est Thracia, a Constante imperatore in exilium abiit ob

RELATIO FACTÆ MEMORIÆ

INTER DOMNUM MAXIMUM MONACHUM, & SOCIUM EJUS, CORAM PRINCIPIBUS IN SECRETARIO.

Dum domnus Maximus, & is qui cum eo erat, penes hanc regiam urbem applicuerunt, ecce accidum solis, venientes duo manducatores una cum decem excubitoribus, tulerunt eos navi nutrido & discalceatos, & separatos eos ab invicem cum fodiebant in diversis excubitibus. Et post diee alios quot adducunt eos in palatium, & introducunt eos in locum, in quem senatus collectus est, & alia multa turba: & exhibent eum in medium fedentium principum: & dicit ei facellarius cum ira multa & furore: Christianus es? Et dicit: Gratia Christi Dei universorum Christianus sum. Et dicit ille: Non est veram. Respondit Dei servus: Tu dicis, sed Deus tcit esse me Christianum. Et quomodo, inquit, si Christianus es, fuisti hodie imperatorem? Respondens Dei servus, ait: Et unde hoc clarer? Odium quippe mentis est occultus affectus, quem admodum & dilectio. Et dicit ei: Ex his quæ fecisti cuncta factum est manifestum, quod odio habeas imperatorem & rempublicam ejus. Tu enim folus Ægyptum & Alexandriam, & Pentapolim, & Africam Saracenis tradidisti. Et quæ est, infit, horum approbatio? Et falso inducunt Ioannem, qui fuerat facellarius Petri quondam præcutis Numidiæ provinciæ Africæ, dicentem: Quia ante triginti duos annos urvis dominatoris jussit beatæ memoriæ Petro exercitum fumere, & pergere in Ægyptum contra Saracenos: & scripsit tibi tanquam ad servum Dei loquens, certitudinem habens in te, utpote in homine fancto, si fides ei consilium abire. Et rescripsisti ei, dicens: Nil tale facere, quoniam non bene placitum est coram Deo, ut imperii Heraclii & generis ejus cooperatur respublica Romanorum. Dicit servus Dei: Si veritatem loquitur, utique habet & Petri ad me, & meam ad ipsum epistolam, quæ deferantur, & fabjacto prætui legibus constitutis. Et dicit: Ego non habeo epistolam, sed nec novi si omnino scripserit tibi. Verum hæc in cafris per illud tumpus omnes loquebantur. Et dicit ad eum Dei servus: Si exercitus totus hoc fecebatur, quomodo tu folus super hoc me accusas? Videlicet me aliquando, vel ego 102. At ille: Nunquam. Tunc Dei servus ad senatum conversus dixit: Si folum est tabs adulcere calumniatores vel reos, judicate. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini: & in qua mensura metieritis, metietur de vobis*, ait omnium dominus. Et post hanc adducunt Sergium Magodem dicentem: Ante annos triginta bonos abba Thomas venisset Roma dicit mihi: Papa Theodorus misit me ad Gregorium patricium, ut dicerem ei, ne quisquam fineret. Servus enim Dei abba Maximus vidit visionem, quod in cœlis ad orientem & occidentem chori essent angelorum. Et ego qui eram in occidente vocem emittebant, A dicentes: Gregori auguste tu vincas: & magis fonuit vox occidentalium, quam orientalium voces. Et tunc clamabat facellarius: Misit te Deus ut incendatis in hac urbe. Dicit servus: Cæcitas ago Deo, qui emundat me a spontaneis malis per lapplicium non spontaneum. Verumtamen ve mundo ab scandalis. Necdiffas enim est, et veniens scandala: ve autem per quem scandalum venit. Vere non oportebat ut talia diceretur in præsentia Christianorum, nec impositos mactere illos, qui talia fingunt ad placendum hominibus; qui hodie sunt, & eras non sunt. Hæc ut ille dicret dum Gregorius adviveret, oportebat, qui & nostam illi faceie debuit foam circa eum devotionem. Jubam autem effecit, & ut ubis exposuit, ut accusator, qui hunc præcessit, cogeretur abire, duduras Petrum patricium, & iste abbatem Thomam, & ille beatem papam Theodorum. Et tunc in præsentia cunctorum dicerem patricio Petro: Die do mine patrici, scripsisti nihil aliquando super his quæ dixit facellarius tuus, aut ego tibi? Et cum acquiesciffet, fub lapplicio ferem. Similiter & beato papæ: Die domine, ego tibi aliquando somnium enarravi? Et cum conviciffet me, illius effet crimen, non meum, qui videram. Res enim non voluntaria est somnium. Porro fola quæ funt voluntaria punit lex, & ea quæ ab tibi fuerint adversata. Tunc dicit et Troilus: Jocatis abba? nefcis ubi fis? Qui respondens ait: Non jocor, fed lugeo vitam meam hactenus conservatam, et hujusmodi experimentum præfligium ipsi prædicam. Et dicit dominus Epiphanius: Deus novit, bene fecit, deludens-eos, fi vera non funt. Poft quem, facellarius iterum cum ira dicit ad eum: Abbatem omnes mentiuntur, & tu folus verum dicis? Et respondens servus Dei, andito verbo cum lacrymis ait: Potefftatem habetis, permittente Deo, & vivificandi, & mortificandi. Verumtamen, fi ifti veritatem dicunt, & fatanas natura Deus est. Si autem non ifti, fieut nec eft, nec ifti veritatem dicunt. Dénique nec meretur cum Christianis videre advocatum superfubstantialis Dei, factoris videlicet, conditoris, & creatoris, & provisoris, ac judicis, & falvatoris universorum, fi fominim tale aut nidi, aut alio reficente nidivi, excepta hora hac a domno Sergio dicebo imperii. Deinceps tertium calumniatorem opponunt, Theodorum filium Ioannis dudum candidati, cognomento Chila, qui genere eft nunc domni Platonis patricii, dicentem: Quia collocutione intelis nos Romæ fafta de impetio, detraxit quod dicebatur, mortuetes & fubstanuationes faciens. Ad quem servus Dei dixit: Nutiquam disputavi tecum, nisi femel cum fancitimo presbytero domno Theodorio charisffo & archifratre propter primicerium, jubet per litteras super hoc. Quod si repertus fuero mentiens, recipiam. Et poft hunc quartum adducunt Gregorium filium Pacrini, dicentem: Quia pertinet Ioannem ad cellulam abbatis Maximi: & me dicente quia & facerdos est imperator, dixit abbas Anastasius discipulus ejus: Non fit dignus forfecerdos. Et ftatim dicit ad eum servus Dei: Time Deum, domne Gregori, nil tale in hujusfemodi disputatione conservus meus locutus est. Et cum femet prosciffet in tertam, fenatui dixit: Ssiffiste ierunt vefftem, & omnia dico vobis fiscui dicta funt: & arguat me fi mentitus fuero. Hic domnus meus Gregorius veniens Romam dignatus est ventre ad cellulam servi vefftri. Quæ vilo, fcrui monis eft mihi, propter metipsum in terram, & adoraviem, & oculatus fum, & dixi ei poft fefliionem: Quæ causa eft defidefabilis adventus domini mei? At ille, Bonus, inquit, & a Deo confortatus dominator noller, folicitudinem habens pacis fanctarum Dei ecclefiarum, juffionem fecit ad divinitus honoratum papam, miffa etiam relatione ad fanctum Petrum, hortatus eft eum, quo fe præfuli Conftantinopolitano uniret, quo mitti per medicationem mem dignatum eft pium ejus imperium: & divi: Gloria Deo, qui fecit te dignum hujusfemodi miniffterio. Verumtamen fub quo feri modo niritatem a Deo coronata ejus jufti tranquillitas, fi nofti? Et dixiffi: Sub typo. Et dix: Impofffibile, ut opinor, eft hoc. Non enim patiuntur Romani auferri una cum impuris hæreticorum vocibus fanctorum patrum fuciferas voces, vel fimul cum mendacio veritatem extinguat, aut eum tenebris lumen patiet diffipari. Nihil nobis quod adoretur erit, fi divinitus oftentorum fuit verborum abfatio. Et dixiffi: Non abfatione, nem facerum typis effecti vocum, fed tacitumitatem, ut dilpiemus pacem. Et dix: Eft apud divinam fcripturam tatiturnitas etiam demptio, Deus enim per David dixit: *Non fuit loquela neque sermones, quorum non audiantur voces eorum.* Ergo nifi dicantur & audiantur fermones qui de Deo font, nec omnino funt fecundum fcripturarum. Et dixiffi: Ne mittas me in iffras, ego fanctorum contentus fum; fi quomodo, dixis, pro tes fanctis effe contentus fymbolo, fufcipiens typum? Et quid fiedet fufcipere typum, & dicere fymbolum? Affirmiffi. Aja, Quoniam evidenter obtruncat fymbolum typus. Et dixiffi: Quomodo propter dominum? Recitemus, divi, fymbolum, & fefio qualiter obtruncetur typo. Et cerpiffi dicere: Credimus omnem Patrem omnipotentem, factorem cœli & terræ, vifibilium omnium & invifibilium. Attende, divi, paululum, & dilce qualiter apud Nicænam convenientium fide negetur. Factor cœli non effet Deus voluntate ac operatione naturali privatus; fi volens & non causa fecit cœlum & terram: fi veritatem profert David in iffpiria, dicens: *Omnia quæcumque voluit, dominus fecit, in cœlo & in terra, in mari & in omnibus abyssis.* Si autem difpenfationis gratia una cum credulitate nequam falutaris demitur, ffiga, feparatio Dei fit omnimoda: fed non unitas eft hujusmodi fpecies ejus quæ dicitur difpenfatio, Siquidem eras nefandi Judæi dicent: Difpofemus in alteratos pacem, & unianur, & amputemus non quidem circumcisionem, vos vero baptismum; & non jam invicem impugnemus. Hoc & Ariani aliquando prætenderunt in fcriptis fuh magno Conftantino dicentes: Auferamus dictum unius fubftantiæ, & alterius fubftantiæ, & uniantur ecclefiæ, & non id admiferunt deiferi patres nofiri, fed elegerant potius perfecutionem pati & mori, quam tacere vocem comprobantem unam Patris & Filii & Spiritus fancti superfubstantialem deitatem: & hæc conhibente his qui prætendebant magno Conftantino, ficut a multis refertur, qui ea quæ tunc gefta funt fludiofe fcripferunt, & nullus imperatorum potuit mediis vocibus fuadere deiiopatis patribus, ut conveniretcin ea quæ ipfi fcripsbantur: fed expreffis vocibus se propriis, & dogmatti quod quæ rhetaur congruis, ufi funt, dicentes liquido, quoniam facrifotum eft quærere ac diffinire de ifta veritate catholicæ catholicæ dogmatibus. Et dixiffi: Ergo non eft omnis Chriffianus imperator etiam facerdos? Et dixi: Non eft. Neque enim affas altari, neque poft fanctificationem panis & vafos cum, dicent: Sancta fanctis. Neque baptizat, neque chrismatis confectionem patrat; neque facit epifcopos, vel presbyteros, aut diaconos: neque linit ecclefias, neque indicia facerdotum fert, fuperhumeraie fcilicet & evangelium, quem admodum imperii coronam & purpuram. Et dixiffi: Et quomodo fcriptura regem & facerdotem dicit effe Melchifedec? Et dix: Unius natura regis conftorum Dei, natura etiam ob falutem noftram pontificis facti, unus erat typus Melchifedec. Quod fi fecundum ordinem Melchifedec, aliam dicis effe regem & facerdotem? & reliqua præfume dicere; id eft fine patre, fine matre, fine genealogia, neque initium dicunt, neque finem vitæ habentem? & advertere quod ex hac arte ivi relatat nullum. Alius quippe talis reperietur Deus incarnatus fecundum ordinem Melchifedec, & non fecundum ordinem Aaron falutem noftram pontificem. Verumtamen, quid volumus per matta difcurrere? Inter facras oblationes fupra fanctam mensam poft pontifices, & facerdotes, & diaconos, omnemque laicorum ordinem, cum laicis imperatores memorantur, diaconte diacone: Et eorum, qui in fide dormierunt, laicorum, Conftantini, Conftantis, & ceterorum. Sic autem & vivorum memoriam facit imperatorum poft facratos omnes. Hæc eo dicente, clamat Mennas: Hæc dicens fcilicet ecclefiam. Et dicit ad eum: Si qui dicit ea quæ fanctarum fcripturarum, atque fanctorum patrum, fcindit ecclefiam, qui admiff fanctorum dogmata, qui monftrabitur ecclefiæ facient, fi ne quibus nec dici ipfam ecclefiam eft poffibile? Et conversus facellarius dixit hominibus circuitu eum clamore: Dicite exercho: hujusmodi hominem debebas dimittere vivere ubi præes? Et cum dixiffent eum foras, intromittunt difcipulum. A, quo eum exegiffim, et dicere contra magistrum, quod tribulaverit Pyrrhum: respondit quieta voce quæ veritatis erant, quia nemo honorarit Pyrrhum, ut honorarit magister meus, & jubetis clamare. Quia vero paffus non eft a decenti monachos revcrenda voce divertere, jubetur petcuti ab his qui affabant: & pugnis fommultis eum contumeliis reddiderant. Quibus dimiffis ad carceres, venit ad femem Mennas, dicens in præfentia principum: Misit te Deus, & dixit te fuo, ut recipias quæcumque in aliis fecifti, fedecem omnes in Origenis dogmata. Ad quem fecivus Dei coram omnibus dixit: Anathema Origini, & dogmatibus ejus, & omni confentaneo ejus. Et dicit Ioannes patricius: Deffiruda eft, domne abba Menna, quærimonia, quæ a te adversus eum illata eft, quoniam & ti effet Originista, ex quo anathematizavit eum, ab hujusfemodi fele liberavit quereia. Interim ergo tale dictum fuper eo ulterius non admittam. Et indutcus eft unufquifque ipforum in locum, in quo cuftodiebatur. Et eadem die circa tactum locerqes, Troilus patricius, & Sergius Eucratas, qui eras super

Ex collectanea Maximi Asgaisii Siriphonteria circa accusationem pro Ioannem Sirmondum, anno 1620. pag. 119.

Psalm. 18.

Psalm. 134.

super imperatorem mensam, venerant ad servum A
Dei Eenim, & tedentes justerunt etiam illi fede-
re: & dixerunt ad eum? Dic nobis, domne ab-
ba, motionem dogmatum, quæ inter te & Pyr-
rhum Romæ & in Africa facta est: & quibus ei
verbis persuaserit anathematizare proprium dog-
ma, & tuo pacifici. Et enarravit eis omnia per or-
dinem quæcunque retinere memoria valuit. Ad-
didit autem & hoc, dicens: Ego dogma proprium
non habeo, sed commune catholicæ ecclesiæ. Ne-
que enim movi vocem quamlibet, ut propium
meum dicatur dogma. Et postquam narrationem
dicunt ei: Non communicas thronos Constantino-
politano? Et dicit: Non communico. Quamob-
brem non communicas? dixerunt. Respondit:
Quia sancta quatuor concilia ejecerunt per illa no-
vem capitula, quæ facta sunt Alexandriæ, & per
ecthesin, quæ in hac urbe a Sergio patriarcha, &
per typum, qui nuper, id est per textum est indi-
cationem expositus, & quia quæ per illa dogmati-
zaverunt, per ecthesin damnaverunt: & quæ dog-
matizaverunt per ecthesin, per typum irrita fecera-
runt, & deposuerunt semetipsos tortiens. Illi igi-
tur, qui a seipsis damnati sunt, & a Romanis, ut-
que a synodo, quæ post hæc per dolavam indicta-
mem facta est, sunt depositi, & facerdotio dena-
dati, qualia celebrant nogo mysteria? Aut qualis
spiritus ad ea quæ a talibus celebrantur, adveniet?
Et dicunt ei: Ergone tu solus salvaris, & omnes
peribunt? Et dicit: Neminem damnaverunt tres
patri non adorantes iconam, cum hæc omnes ho-
mines adoraverant. Non enim intendebant ea quæ
aliorum erant, sed intendebant quæ erant ipsi qui
deciderent a vera pietate. Sic & Daniel missus in
lacum leonum non damnavit quemquam eorum
qui non adoraverant Deum secundum Dariji fan-
ctionem: fed quod solum erat intendit, & eligit
mori, & non cadere a Deo, & a fua confessione,
flagellari in pravaricatione eorum, quæ legalia
sunt natura, Mihique Deus non det damnare
quemquam, vel dicere quod solus ego salver,
Quantum autem valeo, eligo mori, quam terro-
rem habere in confessione, quod in fide, quæ in
Deum est, per quemlibet erraverim modum. Dis
cunt ei: Et quid facies, cum Romani uniti Byz
antiis fuerint? Ecce enim hevi veorum apostolis,
Romani, & eras dominico die communicabam
patriarchæ: ac per hoc omobius manifestum fit,
quod tu subverteris Romanos. Denique te illine
abiaro, mox confessionem his qui hic sunt, Et di-
xit ad eos: Hi qui venere, præjudicium quoqua
modo fedi Romanæ, quamvis communicent, eq
quod non tulerint ad patriarcham epistolam, non
faciunt; & non credo aliquando quod Romani
uniantur illis, nisi confessi fuerint dominum no-
strum & Deum secundum utrumque eorum, ex
quibus est & qua est, esse, & naturas voluntatum,
& operationum habere falvas nostræ. Et dicunt:
Quod si connexi fuerint his Romani, quid facies?
Et dixit: Spiritus sanctus etiam angelos anathe-
matizat, præter id quod prædicatum est quid in E
novantes. Et ajunt: Utique necessitas est voluntates dici in Christo, & operationes. Respondit:
Omnis necessitas est, si dumtaxat pie cevera sapere
volumus. Nihil enim eorum quæ sunt, sine ope-
ratione naturali subsistit. Sancti namque patres
manifeste dicunt, non esse, nec scisi, sine sub-
stantiali operatione, quæ hanc substantialiter cha-
racterizat: quomodo esse Christum, aut agnosci Deum natura veraciter & hominem est publicæ? Amillo quippe secundum sanctos patres fre-
mibili, ieo non jam leo & latrabili, canis non
jam canis; & aliud quodcumque, perdito quod
E naturaliter commendabat, non ulterius est
quod erat. Et dicunt ei: Novimus vere quod ita
res: verumtamen ne conscribe imperatorem, qui
propter pacem tantumodo fecit typum: non in
adeoptionem cujusquam eorum quæ in Christo in-
telligunturi, fed ad pacem silentium vocam quæ
faciebant differentia, dispiantans. Et projectus
de Dei servus in terram cum lacrymis dixit: Non
debueras contristari benignus & pius dominus ad-
versus humilitatem meam: non enim possum con-
tristare Deum, tacere quæ ipse me loqui & con-
fiteri præcepit. Si enim fecundum sacratissimum
apostolum ipse est, qui poluit in ecclesia primo
apostolos, secundo prophetas, tertio doctores,
perspicuum est quod ipse fit qui per illos locutus
est. Per totam ergo sanctam scripturam, tam
scilicet veteris quam novum testamentum, sanctos
quos doctores, ac synodos, edoceruer voluntatis
& operationis tam in divinitate, quam in huma-
nitate, incarnatum Deum esse capacem. In nullo
enim eorum, quibus ut Deus fetior, vel eorum
quibus ut homo natura cognoscitur, excepto
dumtaxat peccato, est imperfectus. Si autem per-
fectus est in utroque, licet in nullo ex ambobus
est minoratus, manifeste totum ipsius adulterat
sacramentum, qui non confitetur eum esse quod
est, cum existentibus fibi omnibus naturalibus
idiomatibus, et quibus, & in quibus, & quæ
esse probatur. Et cum paululum tacuissent, &
ad invicem innuissent, ajunt: Unde potes often-
dere, quod sanctas synodos abjiciant hi, qui
fant throni Constantinopoleos? Qui dicit eis:
Jam partim offensum est per ea, quæ Roma lon-
tos sum ad dominum Gregorium secreti. Et
nunc, si placet dominatori ut hoc ostendatur,
jubeat dari licentiam indigno servo vestro, &
facio notitiam libroruni, quoniam mei ablati
sunt: & cunctis hoc manifestum facio sine qualibet
pravitate verborum. Et deinde cum alia mul-
ta dicta fuissent, in scripturales, ac naturales, & C
artificiales contestationes sunt exercitatæ theoria-
quibus delectati, hilariores effecti sunt, & coepe-
runt dicere: Novit dominus; proficimus, & ex
hoc vobis molestium non ingeremus. Porro
dominus Sergius dixit ei: Sape vero ad dominum
Deum in Bellas, & audivi doctrinam tuam, &
Deus auxiliatur tibi, ne solicitus fis. In uno
vero solummodo contristas omnes, quia videlicet
multos facis separari a communione hujus ecclesiæ;
Et aliquis qui afferat, ait Dei servus, quod di-
xerim, Ne communicetis ecclesiæ Byzantinæ?
Respondit dominus Sergius: Hoc ipsum, inquiens, quo ipse non communicas, ut omnes eli
apud omnes propiol dubio vox non communicandi.
Et Dei servus: Nil, ait, scriptus est quam con-
scientia, quæ arguat: & nil eo, qui hæretici-
monium perhibet, majorem habet fiducian. Cer-
tetem, cum audisset dompnus Trollus, quod ty-
pus anathematizatur in toto occidente, dixit ad
servum Dei: Bonum fecit eis, quia pii dominatoris
nostri opinio injuriis lacerature? Respondit servus
Dei: Deus ignoscat his, qui dominatori facere
typum persuaserunt, & his qui permiserunt. Ait
ille: Quis eam, qui persuaserunt, & qui sunt
qui permiserunt? Respondit. Hi qui erant eccle-
siæ fuisrunt, & principes permiserunt. Et
erge fordes a fordentibus in infodem & omni ha-
ret purum excusa est. Sed confilium date, ut fa-
ciat quod fecit pie memorie quondam avus ejus.
Ille quippe fecitiens, quod in vitupertum ejus in
occidente quidam prorumperent, per epistolam
liberum fe fecit ab ecclesiæ querimonia, scribens:
Ecthesis, inquit, non est mea: neque enim ego
vel

vel dictavi, vel jussi ut fieret. Sed cum hanc A
Sergius patriarcha compositsset ante quinque
annos prius quam ab oriente repedassem, depre-
cantes eft me, cum ad hanc feliem perveniissem
urbem, ut nomine meo proponeretur cum subscri-
ptione; & fulcepi deprecationem illius, nunc
vero cognoscens, quod quidam super ea laterea-
rentur, cunctis facio manifestum, quia non eft
mea. Hanc fecit jussionem ad beatum Joannem
papam, condemnantem ecthesin in hit quæ feci-
pierat tunc ad Pyrrhum. Et ex eo tempore ubique
Sergii esse dicitur ecthesis. Hoc factat & is qui pie
in nobis imperat, & permanebit omnino imenera-
rata ab omni reprehensione opinio ejus. Tunc mo-
ventes capita filuerunt, hoc tantum dicentes:
Omnia difficilia, & perplexa. His itaque & aliis B
diversis ecthesis, adorati & adorantes, cum omni
hilaritate discesserunt. Et rursus alio sabbato ad-
duxerunt eos in palatium, & introducunt primo
discipulum senis, conventemthus etiam tunc duo-
bus pariter patriarchis, Et dicunt Constantinum,
& Mennam senis acerbiores, exigentes a discipu-
lo, quo acquiesceret his quæ a se dicerentur. Ait
discipulus cum fiducia omni ad senatum introspide
dicit: Ecce Constantinus dedactrix in secretarium pa-
latii? Hic neque presbyter est, neque monachus,
sed tribunus thymelicus: inoritur Afris atque
Romanis, quales mulierculas pascens illine vene-
rit. Nam & omnes dilectarum verfuriis ejus, quas
exercuit ut lateret, modo quod forores fuæ fur-
rint dicens, modo quod ne communicarent eccle-
siæ Constantinopolitanæ, tulerint eas, affirmant,
ne videliret polluetionem hæretica communione.
Verum etsi rorsus sibi defecerint epulæ, & inventri
locum fe non agnoscentem, eadem facit turpi
lucri gratia, & lordidæ voluptatis. Ingenitum
confusio est faltem loqui cum eo his, qui religiose
vivere volunt. Deinde interrogatus si typum ana-
thematizaffet, intrepide dixit: Non solum ana-
thematizavi, sed & libellum feci. Ergone, ajunt
ei principes, conficeris te male fecisse. Ait ille:
Non tribuat Deus, ut quod bene & fecundum ri-
tum ecclesiæ feci, dicam factum fuisse non bene.
Et super multis interrogatus, cum impulfiesse
fecundum quod fibi largitus eft Deus, edocitur de
secretario. Et introducunt senem, & dicit ad eum
dominus: Dic, Abba, vide, dic veritatem
de misfecibitur tui dominator. Nam si ad legalem
inquisitionem venerimus, & invenerit faltem
unum verbum his, de quibus accusatis, lex oc-
cidet te. Et dixit: Jam dixi, & iterum dico. Si
unum tantummodo ex his quæ dicitis, est verum,
& fatanas Deus est. Si vero non est Deus, fed
apostata, & ex fuper quibus accusatis, falsa funt,
& minime subsistentia. Verumtamen quidquid ju-
betis facere, facite. Deum colens non injuriam
patior. Et dicit ei: Non anathematizasti typum?
Respondit. Medotiotes dixi, quia anathematiza-
vi. Et dicit ei: Typum anathematizasti, imper-
atorem anathematizasti. Respondit Dei servus:
Ego, humanum, imperatorem non anathematiza-
vi, fed charam alienam ab ecclesiastica fide. Et
dicit ei: Ubi anathematizatus eft a Romana fyno-
do? Respondit: In ecclesia salvatoris, & in Dei
genitrix. Tunc dicit ad eum praefectus: Com-
municas ecclesiæ hoc, an non communicas? Re-
spondit, & dicit: Non communico. Dicit ei: Qua-
re? Respondit: Quoniam forsas ejecit synodos.
Ait ille: Si forsas, inquit, ejecit synodos, quo-
modo in diptychis recitantur? Et dicit: Et qui
profecus est nominum, cum dogmata sint ejecta?
Et potes, ait, hoc offendere? Et dixit. Si acce-
pero licentiam, & jussieris, ostendetur hoc oppi-
pido facile. Et accentibus omnibus, dicit ei facel-
larius: Quare diligis Romanos, & Graecos odio
habes? Respondens autem Dei servus ait: Praece-
ptum habemus, ut quemquam odio habeamus.
Diligo Romanos, ut unam mecum habentes fi-
dem: Graecos autem, ut eadem qua ego lingua
loquentes. Et iterum dicit ei facellarius: Quot
annorum dicis esse vitipum? Respondit: Sexaga-
ginta quinque. Et dicit ei: Quot anos habet fe-
cum dilipculus tuus? Respondit: Triginta fe-
pteen. Tunc unus clericorum exclamavit: Retri-
buit tibi Deus quæcumque fecisti beato Pyrrho.
Ad quem nihil omnino respondit. Cum autem
tanta in secretario dicta fuissent, nullus penitus
patriarchorum quid quamvis affuit eft. Compen-
tio de synodo Romana motus extitisset, clamat
Demosthenes: Non est firma synodus eo, qui
hanc celebravit, depofito. Ad quod servus Dei:
Non, inquit, depofitus est, fed expulfus. Nam
quæ fub gelfrum serie synodica & canonica facta
est adeo continens ejus diligenti relatione depofi-
tum? Verumtamen etiamfiis nonsice depofitus
extitisset, non faceret hoc præjudicium his, quæ
orthodoxe fecundum facras regulas funt firmata?
quibus etiam quæ scripta funt a sanctæ memoriæ
papa Theodoro, congruent. Et dicit Isaac abbas
dominus Troilus: Nescis quid dicas Abba. Quod
factum est, factum est.

Hæc ergo, quæ in memoria retinet, quæ mo-
ta & dicta funt, & tali ea qua in illo gesta fuere,
terminata funt fine; dimisso quoque sancto fene
feceto in carcerem. Pulsera vero die, quæ fuit
dominica, concilio facto, hi qui erant ecclesiæ
perfuasserunt piissimo imperatori, hoc eos amaro
& inhumano exilio condemnandos, & ab invicem
separandos. Sanctum quidem senem penes Byzan-
ben cultum Thracie provinciæ: porro discipulum
ejus apud Perberim, quod exterius nec passus pe-
dis Romanorum habet imperium, modos, sim
provisione, Dei curia, atque omni ad vivendum
occasione carentes, non appropinquantes mari,
ne haberetur ex misericordibus visitationem: & ita
ut nudi, & sine alimentis, solum habentes ipsum
Dei: & hoc omnes, qui ibidem cogerent saepe
elamantes: Orate pro dominum, ut con-
fumet Deus misericordiam fuam cum humilitate
nostra, & doceat nos. Nam & ipsi qui eos ma-
vigant, eferi experimentum accipiunt: maria,
ventis quidem & fluctibus capsula concussa, fed fla-
bili penitus permanente. Permittit quippe magnis
eos retenti procellis, eorum ergo & pondans af-
fectum, quatenus voce grandi exclament: Dei
mise, Jesus mes, perimus: dilcantque omnia illi Matt. 8. 26
fuisse deferere, quæ fax noscuntur esse falutis: & P
ne confidentes fint in fe, transquitinemque cuer-
fequantur magnam, ventis fedatis & fluctibus: & C
in medium eos luporum dat, & per angustam por-
tam intrare, & per arctam incedere semitam: ubi
fe tacnem, ac litim, & nudiratem, & vincula,
& carceres, & abductiones, & verbera, & cruces
& claves, & cectum, & fel, & fputa & aliapas,
& colaphos & indubria properant, & passiones,
& mortes multimodas, quorum finis fplendidissima
eft resurrectio, fecens fecum pacem his qui pro-
pter illum percuntur: tunc pafli, & alienum
in cœlos, & alienum ad paternum & superlub-
stantialem thronum, & fortem quæ est super om-
nem principatum, & potestatem & virtutem, & D
dominationem, & omne nomen quod nominatur,
sive in hoc seculo, sive in futuro. Cujus participes
effectamur omnes, orationibus & intercessionibus
superlaudabilis & pra omnibus venerabilis & glo-
riosæ, propriæ ac natura Dei genitricis, sempeta-
que

que virginis Mariæ, sanctorumque apostolorum, prophetarum, ac martyrum. Amen.

Ejusdem sancti abbatis Maximi ad Anastasium monachum discipulum suum.

Heri, quod fuit octavadejima mensis diies, quæ solennitas agebatur sanctæ mediæ pentecostes, patriarcha significavit mihi dicens: Cujus ecclesiæ es, Constantinopolitanæ, Romanæ, Antiochenæ, Alexandrinæ, an Hierosolymitanæ? Ecce omnes una cum subditis sibi provinciis adunatæ sunt. Igitur si ex catholicæ ecclesiæ, unire, ne forte extraneorum se novum viam conversationis tua reperiens, patiatur quod non fecisti. Ad quos dixi: Catholicam ecclesiam Deus omnium elle prænunciavit, rectam & falutarem libei in fe habitre confessionem, Petrum beatum dicens in quibus fe bene confessus est. Verumtamen dicam confessionem, sopra quam omnium ecclesiarum facta est unitas, & ab eo quod bene gestum est nequaquam alienabor. Et ajunt: Licet non habeamus super hac quæstione, dictumus, ut efficiatis penitus inexcusabiles. Duas referunt operationes ob diversitatem, & unam propter unitionem. Duas propter unitionem effectas: ait propter has dici aliquid? Non, inquiunt: sed duas unam propter unitionem. Caroimus, dixi, reliqua, nobilitemplis fine subsistentia fidem, & sine existentia Deum fingentes. Si enim in unam confoldimus duas propter unitionem, & rursus in duas separamus unam propter differentiam, non erit unalitas, neque dualitas: operationibus iaritem separatis semper, & partantibus inoperativum & penitus insubsistantium eum qui ingenit, quod enim ex natura nullum habet qui auferri possit, vel aliqua ratione vitiffiundi communitati & differere motum amat carer lubstantia secundum patres, non habens operationem subsistantialiter se characteristem. Hoc itaque dicere nequeo: neque enim fic eddus fanta & sanctis patribus confiteri: quod libuerit vobis, potestativi cum sitis, facite. Ergo audi, dicenne. Vivus est dominatorei & patriarchæ per præceptum papæ Romani, ut anathematizeris adi obedias, & destinatam ab eis perferas mortem. Quod a Deo ante omne diffinitum est & sæculum, ibenn accipiat, ferens sibi gloriam ante omne sæculum sitam, illis cum hæc audierem, respondebam. Et ut cognoscas, & addiramentum orationis & deprecationis faciat Deo, manifesta tibi quæ denuncjata sunt mihi: exhibui rogans quatenus hæc domno Theo, & sanctis patribus, qui illic simul cum eo fuit, nota constituas ejusdem gratia.

Ejusdem sancti Anastasii monachi discipuli sancti abbatis Maximi ad commune monachorum apud Caradim constitutorum collegium.

MULTA scribere non etiam præter voluntem tempus prohibit. Omnia vero in uno notas facimus verbo sanctissimi vobis: Hi qui altercitiot sunt partis diffinitione immobili ut est, & proprie maxime professionis constitui paternam non malunt doctrinam, sed alterius impolluitur opinionibus, quæ & diuumerare operolum de octo dueo. Modo ergo ab inexistentia ad inconvenientiam translati sunt: id est ex quod neque unam, neque duas dicunt, ad prædicandum duas de unam, id est res in uno eodemque Christo voluntates & operationes traducti: quod neque patrius, neque synodicus, neque physicus termo decrevit: sed neque priscorum & deinceps hæreticorum fuior extenus adiuvetur, sciens inanem tanquam vitio propulo corruptam eamdem opinionem. Si enim diversæ ex diversis compositum substantiis characterizant naturaliter proprietates, utpote nullatenus adempta naturarum diversitate propter unitionem, sed salva potius proprietate utriusque naturæ, & in unam personam & unam subsistentiam concurrente, quemadmodum sancta Chalcedonensis synodus ait, & in Deum et Deo Patre, & homine homine semper virgine mare, idem ipse existens cognoscitur juxta naturam natus, quamquam incorporaliter & fine causa: consperalitter autem ex hac proprietatem, falsam videlicet nostrum, quomodo possibile est unam eamdemque personam, id est unum eumdemque Christum dominum nostrum & Deum, superduas etiam alia secundum ipsas proprietate naturaliter figurari, ad certitudinem eorum, ex quibus, & in quibus, & quæ est: Si enim eadem eredunter etiam per allam, id est per tertiam, quæ & per dualitatem, voluntates & operationes ejus, quæ secundum naturam sunt: necesse est ut identitate exhibitionis indissibilitas cognoscatur existentiæ, & sit idem duabus una, id est alterutris tres, fire naturales, fire substantiales. Verum, naturaliter quidem non, sed secundum illos subsistentialis, aggregentque ob hoc adversus eum jam aut tres subsistantias, aut unidem subsistentias, & secundum ipsum æqui numeri proprietates, increatam videlicet & creatam, & neutram, id est inexistentem. Inexistens enim est, quod neutrius per naturam participatur, ita ut etiam identitate, quæ ad eam, id est tertiam est, secundum illos inexistentes fini & duæ naturæ; & naturales ipsius voluntates & operationes. At vero si non eadem, sed alia, exceptis his ex quibus est credendus, in eo per tertiam ajunt, eumdem secundum eamdem, rursus proferunt inexistentiam, velut is qui medius inter neutram harum existit, increatam scilicet et naturalia fua, & creatam subsistantiam atque virtutem: aut enim subsistentialem voluunt hanc esse, aut compositam, aut derivitem, aut unitoriam proprietatem. Nam non hoc solum, ut dixi, ex eis est, hanc non existentem introducunt, quod secundum nihil eorum ex quibus est natura hanc characterizet: verum etiam a naturali cognitatione, quam habet cum Deo & Patre, reddit externeum. Minus enim dicendum, quia perhibent eum etiam a congeoita proprietate, quam habet ad intemeratam matrem & virginem, alienum: quali secundum neutrum horum habeat compositum, aut subsistentiam, aut derivitem, aut unitoriam proprium voluntatem & operationem. Vemum Patris quidem incompositum sine principio habet, & lubstantialem atque divinam, matrit vero creatam natura & humanam. Deinde etiam divilas naturas, ex quibus ipse est, inferunt, quasi per operationem, & non per subsistentiam sibi unitas innotescat, si proprie unitatem unam operationem dogmatizent: quod hi qui in divisione cortuni font dicunt, affectu tam hanc esse operationem & hulusfe fingentes. Sic autem & confusioni incertribuentes, & derivitem secundum Severum male interpretantur, unam hanc, sed non duas secundum unitionem divinam naturam & virilem ignitate conieondentes, & hanc derivit quandam natam, fed non virum factum Deum fhimet subinducunt: præterem cum hoc prævidens etiam vere dephanitat Dionysius, non unam vetaverit hanc, sed nova quadam derivitli nobis eum dixerit operationem convertatum. Offendens non alterum ab altera disjunctam, sed ambas per alteratras, & alter-

alterutris connaturaliter adunatas, in eorum ex quibus, & in quibus & quæ erat, certitudinem proferendas. Et ut paterne dicamus, cum alterius communione horum utrum; Ita ut mirabiles quidem passiones, compassibilia vero procul debio miracula cognoscantur, per omnimodam coaptationem eorum, quæ ab eo naturaliter gesta sunt. Duplia enim omnia, & vera omnia, & unita omnia prædicant in eo qui duplici est natura, ea quæ secundum eamdem naturam, Dei proferantur & patres nostri. Quibus, ut dictum est, fuum corrigere nolentes sermonem, adhuc & seniorii Romæ proprie confentire fectæ coegerunt apostrialiorum, quam super duas, id est tres fectam prædicandi in eodem domino nostro Jesu Christo voluntates & operationes, similem scientiæ ligno gustum commiscentes, quemadmodum de illi fidem ex bona & malo proferunt affectatibus. Unde & talibus circumvenientes literis, ei qui miserat mittunt. Quia ergo in magno propter hæc periculo fuit res præ totius catholicæ & apostolicæ Dei ecclesiæ conflitutæ, pro ea deprecamur, & obferamus sanctissimos viros, ne hanc despicialis periclitantem, sed adjuvetis tempestatibus laborantem, fcientes in tempore tribulationis dilectionem, quia in Spiritu sancto est, nafci: & si possibile est vos transire citius, quasi alia pro causa, ad fratres Romæ pios & firmos ut petram vitos, qui videlicet vobiscum tutores nostri funt semper & propugnatores ferventissimi veritatis, obfecrant hos implicatoritis vocibus & lacrymis pro omnibus Christianis, quatenus mercedem a domino fortiatur: omnibus limilites & fibinet abique novitate recent inventa hæresis, & ad tenendam fidem, & nihil super ea minus pulve lufcipientes vel approbantes, præter quæ diffinita fuit a fanctis patribus ac lynodis, ut bonis fluctis fui æmulatione hoc matimum cum Dei auxilio dirette profequentes opus, cum illis fine nunc, five in die judicii, dominum habeant debitorem, quem nimirum habuerunt in talibus creditorem, non aliud quid præter fe, fed ipsum tantum, vestis nobis, atque illis in æternæ delictis & refectionem donantem quem & non habere adversus Arianos qui continuantur hic supplicare Deo, beati & nostræ ad Deum deductionis pravii, cum simus egeni, pauperes, & indigni servi vestri.

ANNO CHRISTI 633.-636.

VITA
EPISTOLÆ ET DECRETA
VITALIANI PAPÆ.

[1] VITALIANUS, natione [2] Signiensis, provinciæ Campaniæ, de patre Anastasio, [3] fedit annos 14. menses [4] fex. [5] Hic direxit respondens ad eos synodica justa confiteutrdinem in regiam urbem apud piissimos principes, significans de ordinatione sua. Et dum suscepti essent renovantes privilegia ecclesiæ reverti sunt, quorum [6] clementia [7] per eoldem mittes direxerat beato Petro apostolo, & evangelia aurea cum gemmis albis mire magnitudinis in circuitu [8] ornatos. Hic regulam confessitutiæ, atque regionem, in mos erat, omnimodo conservavit. [9] Hujus temporibus venit Constantinus Augustus de regia urbe per litoraria in Athenas, & exinde Tarantum, inde Beneventum, & Neapolim per indictionem [10] Postmodum venit Romam, id est, die 5. mensis Julii feria 4. indictione supradicpita, & 5. occurrit ei obviam apostolicus cum clero suo milliario lexto ab urbe Roma, & suscepit eum. Et ipse die ambulavit imperator ad sanctum Petrum ad orationem, & domum ibi obtulit. Die sabbati ad landam Mariam, itemque domum obtulit. Dominico die processit ad sanctum Petrum cum exercitu suo. Omnes cum cereis exierunt obviam ei, & obtulit super altare illius [11] pallium auro textile, & celebrata fuit missa. Iterum sabbati die venit imperator ad Lateranas, & [12] lavit fe, & ibidem pranfit in basilica Julii. Item dominico die fuit flatio ad sanctum Petrum, & post missa celebratas, valefecerunt fibi invicem imperator & pontifex, duodecim diet in civitate Romana perseveranes. Omnia quæ erant in arce ad ornatum civitatis deposuit, fed & ecclesiam beatæ Mariæ ad martyres, quæ de regulis arcis erat cooperta, discooperuit, & in regiam urbem, cum aliis diversis quæ depoluerat, direxit. Et postmodum secunda feria egressus de civitate Romana, reversus est Neapo-

[1] Inde post Cyriacum pretent Regnum.

[2] quinque minus diebus 4.

[3] principis.

[4] Sitatis.

[5] Pallium quod vocat textus.

[6] Inter hæc dum prædicat eis.

[7] Ita dicit Dionysius Exiguus, Inde non Vitalianus Sanctus, quando fuit obiit 656. Tempus fig. dat 14.

[8] Ut Dionysius ait.

[9] Ut Dionysius ait.

[10] Ut Dionysius ait.

[11] Ut Dionysius ait.

[12] Ut Dionysius ait.

NOTÆ SEVERINI BINII.

[1] Ultima mensis Augusti, anno domini Vitalianus [2] 63. in locum Eugenii successit Vitalianus, patria Signinus. Hujus temporibus nonnulla Sarracenorum fidem sustenerunt: In Anglia de tempore paschatis celebrandi gravissimæ discrepantiæ fuit.

[3] Signiensis.] Hic dictus a Signia civitate apud Hernicos, longe ab urbe triginta lapide via Latinia fita.

[4] Fedit annos 14. menses sex.] Hinc sequitur minus quantum dictus pali annos 15. fedisse, parcit ex initio & ex fuisse pri pontificatum.

[5] Hic direxit respondens suos.] Eadem legatione Vitalianus litteras dedit ad Petrum Constantinopolitanum episcopum, hortans eum ad fidem catholicam duplicem antiquitus

ad quam ille scribebat ait, se illis profuisse, quæ veteres patres docuerunt: quod ut confirmaret, eorum testimonia, (quæ quam non satis fideliter ; minutis verbis annexuit, id quod à Græcis & Latinis simul animadversum fuit decimatertia actione Sextæ synodi, quando ibidem hæc releguntur.

Condiscipulus obliuio delenitus & extinctus.

o Per ceslum missus diuinis Constans & Petro euangelista ceteris quoque, &c. Imperator calliditas iste dona obtulit ecclesiæ, ut se catholicum & cum Romana ecclesia communione conjunctum esse fingeret; idque propterea, ut sibi conciliaret Romanum populum, tonumque occidentem, quem ac se tanquam ab hæretico & persecutore aversum esse fingebat. Ex ea epistola Vitaliano pontifice munera ecclesiæ oblata accepisse, probabile videtur quod una cum muneribus ordinationem fidei professionem emiserit: cum alioquin oblationes ab hæreticis factas ecclesia suscipere consueuerit. Baron. anno 665. num. 2. & 6.

Constans Constantinopolitanus imperator Romam venit, & ecclesiam ædificat.

Hanc imperatorem Constantem venisse Romam.] Anno pontificatus Vitaliani 9. Constantis imperii 12. Christi natalis 665. ut patet ex Pauli diaconi lib. 5. cap. 6. n. 11.

Qui propugnaculum Catholicorum imperatori Romam venientem excitauit ad sacrificandum.

o Occurrit ei obviam apostolicus cum clero suo.] Imperatorem, qui post S. Martinum obiegatum germanum fratrem occidisset, fecundum ipsum regnum canonum non illa humanitate acceptandus, sed potius ab omnium ecclesiarum aditu arcendus fuisset, si non cum imperatore persona, o, & ad unionem ecclesiæ reducto, ritus orientalis tetrarchæ ecclesiæ unionem fuisset pontifex spiratus: quod deinceps vere factum est, ex iis patebit quæ infra de fauentiore ejus filio Constantino Pogonato dicemus. Baron. anno. 665. num. 8. 9.

Constantinopolitanus imperator Constantinopolitanis.

b Et pestilentem diu ipse. Tuili indifferent 11. *in habitu ecclesiæ ad.*] Anno imperii sui 27. Christi natali 668. Scribunt de eo Theophanes in annalibus, & Cedrenus in compendio, quod anno decimonono sui imperii Theodosium Tiberius germanum fratrem interfecisset : quo pulsi pulsi mopem frequentem apparere habitu diaconi peculiam Tangunie pleuriti et pancreatis. & diuitiis. *Bibe frater*, Cupus vilitatis accibatur vidius abiecit in Sicilium. Post necrisum Constantinum, rebellisque agitantibus, Mezentius qui quidam imperium invadit. Constantinus Pogonatus (idei fecinomagnus, quod Byzantio fatrem, tenera adhuc lanugine fulsit, & Sicilia profitiis oxibam, ut Zonaras ait, retulitur.) Vitaliani pape suppetit fretus papatis tyrannus parcere fortuitis. Ut ita enim exprimit eum pontifex (antistitimus, ut qui auxilio Dei vicitur tyrannos, jam etiam superiores hæreticos ecclesiam Dei accessione infestabat. Deinde imperator precibus Vitaliani hoc in primis, ut quotidiaque minus bellorum ingruentium conspiratrices, ex hæreticorum filiorum fuerunt. Vide Baron. anno. 668. num. 6. & 8.

Vitaliani obitus. *o Ipse 37. ann. pontificatus.*] Anno Christi 669. qui est Constantini Pogonati imperatoris annus 2. in Graecorum fastis dispicitur ejusdem Theodosium Constantinopolitanus episcopus Monothelitis infensus & invito imperatore expulsus, in conflict ex epistola Constantini ad Donum papam.

EPISTOLA I. VITALIANI PAPÆ

AD PAULUM ARCHIEPISCOPUM CRETENSEM.

Argutè eum, quod Lappæ episcopum injuste damnaverit, & ad Sedem apostolicam provocantem non dimiserit. Dictum episcopum pristino honori restituens, quo contra illum acta fuerant declarat.

Vitalianus episcopus servus servorum Dei Paulo archiepiscopo Cretensis.

DECIMONONO die mensis Decembris præsentis 11. indictionis, Joannes episcopus Lappæ urbis intra basilicam venerabilem beati principis apostolorum Petri ante altare sublimiter positam, per quam non obnixe postulavit, atque conjuravit per terribilem, inquiens, adventum magni Dei atque salvatoris nostri Jesu Christi, ut secundum sacratissimos canones, istituitque ipse eiusdem patrum, ejus cuique meritum requireremus, & sententiam promulgaremus. Obtulit libico & sententiam apud tunc pontificem Romanum, cum subscriptumque ejus eorumque episcoporum manibus. Igitur poli aliquos dies ad ejus preces concervari eorum in hac urbe Romana antistitum fecimus, ut nobiscum considerentes & ipsi eiusdem episcopi, & ella facienda tuliter cognoscerentur. Dum ergo esset in hac Romana urbe congregata eadem synodus episcoporum pro hujusmodi negotio audiendo vel faciendo, statim nobis nuncia fuit ejusdem episcopi exclamantis adiutorii, a tua fraternitate directa; quo suscipientes, atque conferentes inviceem, ita inventimus contineri in verbis & tenibus, fuisse ea quæ nobis præfatus episcopus obtulerat, fabricata tuæ episcopatum, & tua diletionis. Quamobrem admirati sumus, quia per suum eleticum haec vobis minime direxerit. Si enim fortitam tempus hoc prohibuit incongruum, cur absque scripto hanc ajque non mittimus direxit. Cumque recensita esset sententia coram nobis fratribus episcopis, visum nobis ejusque est, quod non locupletum timorem. Dei, neque fecundum institutæ patrum, sacrosque canones, ejusdem Joannis antistitis Lappæ in cuncta cognita & tentata, vel pœnalibus subiniis ejus persona. Propterea non ejus contrariati sumus, maxime quia & sub cuffodia missus est idem Joannes antistes Lappæ dictus aliquot, & exinde adducebatur in secretarium tuæ fraternitatis, ut quod velitis, inquit, loquereur, ac rursus sub cuffodia ducebatur ad claustrum, licuit habet confessio defensionis tuæ dilectionis in sententia ab eo facta : insuper & hortabatur, contra nonnullos, ut contrarque legem institutæ existens, ut daret fidejussorem. Deinde oportebat tuam fraternitatem fecundum canonum rigorem, tempore, quo fe petiit ad non venire, cum absolvere tuis literis: quem non solum nobilis sanctionis absolvere ad principis apostolorum limina, sed magis refpondit in indecenter, inquiens: Quia non comparetur quæris. Quæ ergo fanti fanctum patres, indecentia fuit? An placentia tibi decretis fuit? Igitur præfatum Joannem antistitem æque incultabilem reprehentes, juxta textum sententiæ a te nobis directæ, fecimus nobiscum cum episcopis ad mistarum lolennia in ecclesia Dei præcedere. Itaque flatuimus atque ratione firmamus per hanc nostram epistolam auctoritatem, omnia quæ a te tuaque lynodo contra canonum institutia contraque legem decreta gesta confectave fuit, vel fecimus pronunciam adversus eum, inania & vacua esse: fed quidquid clarueritcum damnificatum, ejusdemque ecclesiam a quoquam, et ita obiectio facias redit, per omnia conferrant cum absque damno. Demonstratum enim Joannem, utpote innocentem existentem, cum præfenti nostra præcipione absolvimus hinc, ut fiant conferrant dilectionis episcopi, & in fuæ ecclesiæ utilitate cum Dei pergere timore, facratumque regularum institutæ debeat morem. Oportebat denique, dilectissime frater, oportebat non fanitis fimilibus certiffime. Sed hæc magis git ignorantiam opinamur gesta esse, quam per calliditatem. Propterea quæ præcipimus tibi fecundum Deum, & propter dominum, tuæque lynodo, fiude illico peragere, ne cogamur non mitericordier, fed fecundum vitrtutem facratissimorum canonum conversari. Scriptum namque est: *Dominus inquit: Pater, rogaui pro te, ut non deficiat fides tua: & tu aliquando conversus, confirma fratres tuos.* Et rursum: *Quodcumque ligaueris, Petre, in terra, erit ligatum & in cœlis: & quodcumque solueris in terra, erit solutum & in cœlis.* Pofiquam vero nostram præceptionem aut dilectio relegerit, hanc præfenti paritiori lynodo episcopi nimium reddat pro tui epidemque ecclesiæ monitione. Data die vi. Kalendas Septembris indictione II.

II. AD

II. AD VAANUM CUBICULARIUM IMPERATORIS.

Cum Joannes Lappæ episcopus contra canones fuerit condemnatus, cupit ut ejus opera sua ecclesiæ fuit restituatur.

Vitalianus Vaano cubiculario & imperiali chartulario.

SEMPER ecclesiæ vestra pius hominibus prædicti concursum, semperque irreprehensibiliter viventibus tribuit libenter opem. Idcoque congruum præsidimus, per præfentia nostra lectipta, Joannem antistitem ecclesiæ Lappensis, fine in insula Creta, et in omnibus commendante: quæsenti divina ope prævia, ejusque fuscultus suffragio, vafeat ad fanctum celeriter venerate ecclesiam. Per Septembrem enim mensem profectum, 11. indictione, in hac Romana urbe ad apostolorum nostri culmiuis protectorum limina veniens, obtulit nobis petitionem, per quam fupplicitet precatus est nos, ut ejus causæ meritum cognoscentes, canonice terminaremus. Obtulit denique nobis & fententiam, quam promulgavit ejus metropolitanus cum fuis epiftcopis adversus eundem Joannem; volens eum offendere reprehenfibilem, per quam eum contra canonum decreta penalibus submittit. Cujus exemplar de idem ejus metropolitanus nobis direxit. Propterea facilentes congregari episcopos in hac urbe, ejus causa fit cognita, relecta videlicet petitione ejus. Et prafata fententia ab eodem metropolitano ejus nobis directa, vitium nobis est, non fecundum facros canones eandem esse fententiam promulgatam. Idcoque eam innem atque vacuam flatuimus fecundum canones eundem Joannem innocentem existere, & absque aliqua damnatione ab ejus metropolita quærimur fubiisse; quem metito absolvimus ad fuam ecclesiam regredi, fecitentes ejus fatqui eximium metropolitæ, ut quæ per fimplicitatem egerit in ejus personam contra canonum decretas, elle vacua & inania. Eumdem itaque Joannem (ut dictum est) antistitem, vel ratione evinitæ caritatis per has nostras literas commendantes, hinc absolvimus, ad vestra nimirum ambitorum vestigia : & ut exinde rursus eam fuis fcriptis ejus absolvere fetiliset, ejusdemque, ad fuam ecclesiam; commendantes eum, quibus præviderit, ut illefos debeat esse. Profecto enim una mecum cuidie diebus vitæ fuæ & ipse pro vestræ excellentissimæ caritatis prosperitate ac longevitate deprecabitur dominum. Data die VI. Kal. Februarii indict. 12.

III. AD PAULUM EPISC. CRETENSEM.

Ut episcopo Lappæ occupatas ecclesias restituat; diaconum, qui exorem dotit, & in duabus militat ecclesiis, corrigat: tum a fe Eulampium, qui male audiebat, dimittat.

Vitalianus Paulo episcopo Cretensi.

AA cognitionem tuæ dilectionis congruum præsidimus perducere, eo quod Joannes episcopus Lappensis ecclesiæ nobis suggesserit, afferens ejus parœchiæ pertinentia monasteria, unum quod appellabatur Palea, & alterum quod vocatur Arfilli, a tua ecclesia esse invata. Idcoque, si ita est, hortamur tuam carissimam fraternitatem, ut ei fecundum terminos fanctorum canonum reddi faciat: quia unicuique quod jullum est volumen conferuari, maxime a nobis fratribus. Cognovimus denique, quod quidam diaconus, nomine Joannes, postquam conferatus est minister, accepitet *Concil. General.* Tom. VII.

usoren: & non solum hoc, fed & in duabus ecclesiis militet. Idcoque, si ita est, hoc tua dilectissima fraternitas pro Dei amore corrigat, ne denuo hujusmodi nefas peoveniat admittat male viventium. Deinde cognovimus, quod quendam carialem, nomine Eulampium, habeat quasi confiliarium. Non enim, ut nobis fuggellum est, cum conflat esse bonæ vitæ. Ille enim quotidie, ut fertur, inter fuos carnalis feminæ, ut de eorum dilicordia marfupium implet. Quamobrem, si ita est, hortamur tuam fraternitatem, cum a te proficiscitur, ut quæ opportune eorum Deo & hominibus flocent. Data ut fupra.

IV. AD GEORGIUM EPISC. SYRACUSAN.

Ut Joanni episcopo Lappensi faveat.

Vitalianus Georgio episcopo Syracusano.

GRATA, sive fententiam a tua fraternitate diredtam, dilectissimo filio nostro Gaudentio primicerio scribente, cum filii ab antistite Cretensis insulæ transfitum, pro causa episcopi Lappensis ecclesiæ, fuscepimus; fetibetur Joannem admirati fumus, cur ipse Cretensis antistes ad ejus fuum electum haec minime direxerit, aut per ita scripta non indicaverit quæ ante necessaria. Præfatus enim Joannes Lappensis ecclesiæ, hujusmodi fententiam manu ejus metropolitæ episcoporumque fubscriptam, cum fua nobis obtulit petitione, postulans fuæ causæ meritum cognoscere requisiti. Cujus precibus moti, pro tali ei in hac urbe fecimus congregari lynodum, ut cognoscerentur hujusmodi negotia. Cumque esset congregata, relecta est nimirum petitio Joannis præfatis, ac fententia a tua directa fraternitate ipsibus nobis; eique visum est non fecundum factratissimos canones, neque fecundum institutæ patrum, esse eadem gesta promulgata adversus pronominatum Lappensis ecclesiæ episcopum. Idcirco decrevimus, eum, per nostræ præceptionis authoritatem, esse inanem & vacuum, absolvemes eum ad suam ecclesiam remeare cum nobis, præceptione ad eumdem tuam fraternitatem facta. Idcoque eo illi tuam fraternitatem fe conjungere, et ita concurrat, et cum liberis commendatitis domini excellentissimi Vaani fidi nostri imperiali cubicularii & chartularii, ad ejusem ecclesiam prospere revertatur. Viva enim voce pro tua carita fubtiliter tuæ fraternitati, dum ab ea requisitus fuerit, profecto indicabit, offendens ei exemplar præcepti nostri, ad Cretensem metropolitam directi. Præterea & litivius tibi ? intimandum omnia predicantes, ut ad eumdem transferatis literarum cernemur. Data ut supra.

V. AD OSVVI REGEM NORDANHUM.

BROORUM, EJUS DE PASCHATE judicium expetentem.

Gratulatur gentes sui regni ad fidem conversas, utque pascha cæteraque apostolorum traditionem observant, tamque infulam Deo dicati cures, & religiosis fanctorum et mitiis.

Domino excellentissimo filio Osfuvio regi Saxonum Vitalianus episcopus servus servorum Dei.

DEIDEBAMUS litteras excellentiæ vestræ fuscipimus, quas relegentes, eo-gnovimus ejus piissimam devotionem, fervorem tuæ fidei, quam dextra domini protegente ad veram

Redditiones. Ecclesiæ Lappensis. Ecclesiæ. Ecclesiæ. Ecclesiæ

veram & apostolicam fidem sic conversus, (sperans, A Joannis & Paulis, & Gregorii, atque Pancratii eis fecimus dari, vestræ excellentiæ profecto omnes contradendas.

Nam & conjugi vestræ, nostræ spiritualis filiæ, direximus per præfatos gerulos crucem, clavem auratam habentem de sacratissimis vinculis beatorum apostolorum Petri & Pauli. De cujus pio Rudio cognoscentes, tantum cuncta fides apostolica una nobiscum lætatur, quantum ejus pia opera coram Deo flagrant & ferventi. Fellitet igitur quæsitamus vestra celsitudo, ut optamus, coram insulam fusum Deo Christo dicare. Habet enim profecto protectorem humani generis redemptorem dominum nostrum Jesum Christum, qui et cuncta propsera impartit, uti novum Christi populum coacervet, catholicam ibi & apostolicam constituens fidem. Scriptum est enim: *Quærite primum regnum Dei, & ejus justitiam, & hæc omnia adjicientur vobis.* Minirum enim quærit & impetrabit, & ei omnes hoc insulæ (ut optamus) subdentur. Paterno itaque affectu falutantes vestram excellentiam, divinam jugiter precamur clementiam, quæ vos vestrosque omnes in omnibus bonis operibus auxiliari dignetur, ut cum Christo in futuro regnetis sæculo. Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.

Missus in quam plurimis.

Trinomen verissimo fusis exprimit.

VI. SUB NOMINE VITALIANI PAPÆ AD MONACHOS SICULOS.

Vitalianus episcopus servus servorum Dei dilectis in Christo filiis sub patris Benedicti & Placidi dominio in Sicilia constitutis salutem & apostolicam benedictionem.

AD hoc nos superna clementia in orbe terrarum præfecit rectores atque custodes, ut diligenter congregare, & congregata conservare, & deductis relinquere summopere procuremus. Quapropter quia civitates, castra, monasteria, possessiones, & villas beato Benedicto in Sicilia lubdiras paganorum incursionibus desolatas esse audivimus, fuque modum dolemus, omnipotentisque Deo super hoc gratias agimus, qui ideo temporaliter hic flagellati istogat, ne in æternum puniat. Unde vos, carissimi filii, a fletu & mœrore cessare monemus, & his nobis filiis, quos de Calliensesi congregatione ad monasteria restaurada, & civitates, castra, possessiones, & villas recuperandas in Siciliam dirigere studuimus, ut spiritalibus dominis deservire curetis; ex parte beati Benedicti & nostra præcipientes, ut in restauratione monasteriis & possessionum illos adjuvare studeatis, corpumque laborem ad effectum perducere temomopere procuretis. Nos enim & vos, & civitates, castra, possessiones, & villas quas Tertullus patricius beato patri Benedicto in Sicilia dedit, defendere, adjuvare, & manu tenere parati sumus. Omnipotens Deus fos vos gratia beaoctat, atque a cunctis adversis eripiat. Valete.

Ministro ejusdem regis.

Monacofula a regio cæsa pyti.

EPISCOPORUM SEXDECIM,

Habitum anno septimo Reccesvinthi regis, post * diem Kalendarum Novembris, * era DCXCIII, quæ coincidit cum anno Christi DCLV, & * Vitaliani papæ secundo.

* die vere Kalendarum Decembrium.

* Erasmus Binius, numero eolin Bagnatio mensium ex Vossi Vinnius anno 653 ejusdem Kal. 4. die 13. Julii Quare ut Bagnatio mensium pervos Binius, hic eroslin Binius mensium in * Februarium.

TITULI CAPITULORUM.

I. *De rebus ecclesiæ nihil episcopi auferant; & quæ ecclesiæ provisus fundatoris ecclesiarum fuisse judicem gerant.*

II. *De fundatoris ecclesiarum, quandoque viverint, eorum habeant curam, ipsique illis ministrai eligant sacerdotes.*

III. *Sed & rebus ecclesiæ pro præfatione aliquid dari discutatur, causa prædicti conquisitae.*

IV. *De conquisitis rebus, inter ecclesiam & sacerdotes jure habitandes, qua divisiones fiant.*

V. *Si episcopus monasterium faciat, vel * parochiam ecclesiam dicit, * quantum partem de rebus ecclesiæ confert.*

VI. *De episcopus servium ecclesiastarum rerum sibi debitum, cui eligere, conferat.*

VII. *De eorum conjugatorum ordinem, morientis sacerdotis heredes non ejus adire præsumant.*

VIII. *Ut scripturæ quæ sacerdotes vel ministri injuste fecerint, * pro nullum eorum habeant annorum numerum illegitimum.*

IX. *Quantum commodum sibi episcopus vellat de ecclesia, injustumque vexit sacerdotum.*

X. *De damnatione filiorum quæ sacerdotibus & ministris genii comprobantur.*

XI. *Quod servilibus literis date debeant episcopi liberatem.*

XII. *Quod pro mutorum sacerdotii, in libertate servitis collata annorum tempus debeat computari.*

XIII. *Ut ex liberis ecclesiæ, & ex personis ingenuis genii ab episcopis eccleja non recedat.*

XIV. *Quod filiorum ecclesiæ ad eam revertit non velintis, omnis eorum * vestalia juri applicetur ecclesiæ.*

XV. *De episcopis ad disciplina liberorum ecclesiæ.*

XVI. *Quod liberti ecclesiæ nihil de rebus suis in alienum licet transferre dominium.*

XVII. *Ut baptizati Judæi cum episcopis celebrent dies festos.*

* Ad ecclesiam.

* Ecclesiæ.

* Ut parochiam ecclesiam dicit.

* quantum.

* pro nullum.

* Vestalia.

PRÆFATIO.

DUM canonicæ definitionis edictio in Toletana urbe pro agendo concilio post diem Kalendarum Novembrium, anno septimo Reccesvinthi principis gloriosi in basilica sanctæ Mariæ virginis in unum fuisset, dominus faventes, celebrat, id communi definitione decevimus, ut capitula, quæ in prisjis canonibus minime * habeantur inserta, pari promulgarentur sententia, & antiquis jungerentur regulis perenni jugitate manfura, & omni reverentia conservanda. Sed quia nequaquam rebus subditos judicat, qui non sciplinæ prius justitiæ cenfura calligat, apium nobis ex pedibile visum est ante nostris excelsibus imponere modum, & fic errata corrigere iubditorum. Tunc namque melius judicissim exordia * dirigunter, cum vita judicum ante disponitur: eo quod potius judicii forma completur, * quo negotiorum principis.

* habeantur inserta.

* Dirigunter pro dirigantur.

* Vide Concil. Gener. Tom. VII.

Habitus ab episcopis judicantium antetenor. * Adeo ex ordium æquitatis inchoari a judicibus debet, ut * perfectio juris caularum limitem * apius formet.

* perfectio juris causarum.

* apertius.

CAPITULA I.

Omnis itaque cui ecclesiasticæ quantitas sicut remedium venit tribuit conferenti, ita damnum rite præparat fraudatori. Et ideo nullus sacerdotum, vel ministrorum, ex rebus ecclesiæ, quæ in quibuscumque locis a fidelibus largiuntur, aliquid auferat, vel juri suo aut cathedræ propriæ * unitati connectat. Devotio enim unifcujusque, sicut gratanter votum contulit Deo, ita definivit, * quo plenitudo votorum conservaretur in loco, in quo velut si * collata retnentur, * manet gratia offerentis: ita si fraustrantur, imminet pernicies defraudantis. Verum ut rei hujus potior soliditas * habeatur condignis filiis, vel nepotibus, honestis Bioris ipsique propinquis ejus, qui constituxit, vel ditavit ecclesiam, licitum sit hanc bonæ intentionis habere solertiam, ut si sacerdotem, seu ministrum aliquid ex collatis rebus, præsidet inde defraudare, aut commonitionis * honestæ convenione compescans, * de male rapta cum conditione restituet, & excommunicationis annuæ sententiam sustinebit.

* unitati ecclesiæ.

* quo ecclesiæ.

* Hæreditas.

* honestis.

II.

Cum sæpe sit solitum, etiam illa quæ non debentur præce supplicationis, & vi quodammodo extorqueri doloris quanto * magis sine obstaculo concedi debent

* sunt.

CONCI-

1 Ex Isidoro edito Loaisa. In præmipia Collectione Canonum ms. Bibliothecæ Colleg. Parif. Sor. Jesu nonum hoc Toletanum Concilium appellatur. *Baralulus.*

Anno Christi 615.

exquisita simul, & ordine juris, & dolore compassionis? Quia ergo fieri plerumque cognoscitur, ut ecclesiæ parochiales, vel facta monasteria ita quorumdam episcoporum, vel insolentia, vel incuria horrendam decidant in ruinam, ut gravior ex hoc oriatur adificantibus mœror, quam in construendo gaudii extiterat labor, ideo pia compassione decernimus, ut quamdiu earumdem fundatores ecclesiarum in hac vita superfuites extiterint, pro eisdem locis curam * permittantur habere solicitam, & solicitudinem ferre præcipuam, atque rectores idoneos in iisdem basilicis iidem spiritualiter episcopis ordinandos. Quod si tales forsan non invenientur ab eis, tunc quos episcopus loci probaverit Deo placitos, sacris cultibus instituat, cum eorum convenientia servitutorum. Quod si * spretis eisdem fundatoribus, rectores ibidem præsumpserit episcopus ordinare, & ordinationem suam irritam noverit esse, & ad vetustatem illi alionis forum loco, quos iidem ipsi fundatores condignos elegerint, ordinari.

Ex Concilio Tribur. canon. 40. & 41. & 42.

* habeant.

* Spiritualiter.

III.

Si sacerdotes vel ministri de rebus ecclesiæ suæ quippiam alicui sub præstationis obtentu concedat, in scripturæ instrumenti causam præstiti evidenter exponat: si ex hoc, aut juste confecta transactio innotescat, aut fraus incompertus, quæ latet, appareat. Aliter vero pro hujus negotii causa delinquens scriptura confecta non valeat.

IV.

Sacerdotes, vel quique illi sunt, quibus ecclesiasticarum rerum cura commissa est, quæcumque administrationis suæ tempore emerint, si de rebus propriis, vel vile, vel earum habuerint, ad ecclesiæ nomen, cui præsunt, chartarum conficere instrumenta procurent. Non enim convenit, ut ecclesia * quæ suscepit externum, efficiat in alieno divitem, & in suo retineat fraudatorem. Hi vero qui suarum rerum noscuntur habere compendium, ex omni re quam post ordinationis suæ diem vel sunt consuliti, sive nulla, sive aliqua sibi instrumentia confecta, * compensata, tam juris sui, quam ecclesiasticarum rerum * ambitione: si le utriusque rei quantitas exæquaverit, inter ecclesiam, & decedentis hæredes æquo jure conquisitio pertinebit. Si autem quælibet pars majori cumulo sui juris excreverit, * etiam portionem in divisione percipiet. Quicumque vero de prædictis sacerdotibus, vel ministris pro sui utilitate atque amicitia, vel præstatione, aut quocumque modo, aut per scripturæ fervem, * meruerint a quibuslibet collata percipere, in rebus ecclesiasticis non * poterunt numerare: sed quod exinde voluerint facere, ipsorum

Ex Concilio Tribur. canon. 43. & 44.

* ecclesiam non habeat.

* compensatione.

* habiditatem, al. habitus.

* malorum etiam. Ex Concilio Quinto, que de Interdendis.

* aliquid mer.

* potuerit.

A voluntatis arbitrio subjacebit. Quod si hoc post eorum mortem inordinatum fortasse remanserit, ecclesia hoc sibi, cui præfuit, vel minister extitit, in perpetuo vindicabit.

V.

Bonæ rei dare * consultum, & præsentis habetur vitæ subsidium, & æternæ remunerationis expectari cernitur præmium. Quisquis itaque episcoporum in parochia sua monasterium construere forte voluerit, & hoc ex rebus ecclesiæ, cui præsidet, * ditare decreverit, non amplius ibidem quam * quinquagesimam partem dare debebit: ut hac temperamenti æquitate servata, & cui tribuit, competens subsidium conferat, & cui tollit, damna gravia non infligat. * Ecclesia vero quæ monastiis non informabitur regulis, aut quam pro suis * munificare voluerit * sepulturis, non amplius quam centesimam partem census ecclesiæ, cui præsidet, ibidem conferre licebit: ita tamen cautela servata * ut antummodo quæ placuerit ex his dubiis * remunerandam affumat.

Anno Christi 615.

* Ad redditum vita.

* magnificare.

* sepultura.

* ut nulla.

B

VI.

Cum præteritis sanctionibus notissimum habeatur, quæ de rebus parochialium certissimum pars episcopo conferatur, opportune duximus decernendum, ut si episcopus tertiam, quam de rebus eisdem sanctione paterna sibi debitam novit, aut ipsi ecclesiæ, cujus res esse patescit, aut alteri ecclesiæ, cui elegerit, conferre decreverit, * delicium maneat, & irrevocabile robur ejus sententia ferat.

C

* delicium manenat.

VII.

Propinqui morientis episcopi nihil de rebus ejus absque metropolitani cognitione usurpare præsumant. Quod si qui recesserit metropolitanus fuerit, * hæredes ejus, aut successorem illius, aut concilium * fulti nebunt: ne passim hæreditatis adeundæ licentia, de rebus ecclesiæ aut non * reddatur ratio plena, aut fraus non inveniatur illata. Quod si presbyter, aut diaconus fuerit, quos obiisse constiterit, non sine cognitione sui episcopi rem ejus hæredibus adire licebit. Quisquis fane post hæc transgressor inventus extiterit, pro his quæ non expectato hoc ordine adierit, invasionis damno legis sententiæ subjacebit.

D

* hæres fulfiadit.

* reddantur.

VIII.

Si sacerdotes, vel ministri, dum gubernacula ecclesiarum administrare videantur, contra partum sanctissimas sanctiones de rebus ecclesiæ definisse aliqua dignoscantur, non ex die quo talia scribendo * decrevit, sed ex quo talia moriendo definita * reliquit, supputationis ordo subsistabit. Nusquam etenim * poterit ad triennium temporis pertinere

* decrevit.

* reliquit.

* potuerit.

E

Anno Christi 615.

tinere vita irrite judicantis: quia tamen tus contractum initia non assumpsit ab origine æquitatis.

IX.

Plerique dum rapinis inhiant, ut non debent, aut miserationis opus condigne non implent, aut indebita ipsi miseriantur damna permisent. Ideoque ne amplius misericordiæ opus videatur dilabatur in fectus, id communi decreto sancimus, ut cum pontificem mori contigerit, episcopus, qui ad humandum corpus ejus adventerit, descripta thesauris, * atque donorum internis, si locuples decedentis ecclesia fuerit, non amplius quam * libram auri in rebus quibus ei placuerit, excepta ornamentis ecclesiæ, cum gratia offerentum auferre pertentet. Si vero minor rebus extiterit, dimidiam libram sibi licenter usurpet: nam & hæc ipsa usurpare ratio nulla permitteret: nisi ejus, qui convenit, sacerdotis injuria contemplatione antiquitas hoc * usitata fecisse. Porro * brevem descriptarum rerum sub fideli ratione idem qui descripsit dirigere metropolitano curabit. Metropolitanus ex eadem moriensis ecclesiæ nihil prorsus auferre præsumat; sed filium, quæ ad eum pertinet, * salvationis curam impendat.

* Atque.

* libram.

* usitata.

* salvationis.

X.

Cum multæ super inconsentiam ordinis clericorum ejusque hactenus emanaverint sententiæ patrum, & nullatenus ipsorum * formari quiverit correctio morum, usque adeo sententiam judicantium protraxere commissa culparum, ut non tantum * ferretur ultio in * auctoribus scelerum, verum & in * progenie damnatorum. Ideoque quilibet ab episcopo, usque ad subdiaconum denceps, vel ex anneilis, vel ex ingenuæ detestando connubio in honore constituti filios procreaverint; illi quidem ex quibus genitri probabuntur, canonica censura damnentur, * proles autem, * tali nara pollutione, non solum parentum hereditatem nusquam accipiat, sed etiam in servitutem ejus ecclesiæ, de cujus sacerdotis, vel ministri * ignominia nati sunt, jure perenni manebunt.

* formari.

* auctores.

* progenie.

* aliena, quod hæc.

* Ignominia.

XI.

Qui ex familiis ecclesiæ servituri devocantur in clerum, ab episcopis suis libertatis necesse est percipiant donum: & si honestæ vitæ claruerunt meritis, tunc demum majoribus fungantur officiis: quos vero flagitii fordidaverit incorrigibilis noxa, perpetua servitus conditionis releger in catenam.

Dist. 55. Qui ex familiis.

XII.

Si sacerdos libertatem servis ecclesiæ conferre voluerit, non a die confectionis fuæ scripturæ tempus annorum computatum tenebit, sed ex quo eum, qui scripturam * confecit, verius obiisse constiterit.

* confecit.

Anno Christi 615.

XIII.

Excessibus libertorum ecclesiæ plerumque * patrocinandi videmus ecclesiam convexari, & bicipiti coacti sumus tædio condolere: uno, dum per superbiam reluctantis auctor contemnitur; altero, dum libertas superbientis in conditionem relabi cogitur servitutis. * Adeo cum jam præteritis patrum regulas multæ super hoc diverfæ constitutionis emanaverint sanctiones, tamen quoddam ad plenitudinem rei aptum conspeximus adhuc innectere complementum. Igitur, sicut legum reverenda sanctio censuit, ita servare totius generis nobilitas debet, ut in nullo aliena commitatio maculet, quod per eorum generositatis pretia decoravit. Unde cunctis ecclesiarum libertis, tam viris, quam fœminis, eorumque propagini interdicitur judicio generali, ne deinceps causa * conjunctionis quibuslibet copulentur personis ingenuis. Quod si hoc factum quandoque paruerit, permistione tali genita proles nunquam merebitur jus * indebitæ dignitatis, nec ecclesiæ unquam carebit obsequis, cujus beneficio doqum meruisse noscitur libertatis.

* Idem.

* patrocinia.

* conjunctionem.

* indebita.

XIV.

Si contingat quemcumque de libertis ecclesiæ, eorumque prosapiæ, contra primævas modernasque patrum regulas quibuslibet * personis ingenuis copulari, tam illis, quam eorum filiæ, non licebit ab ecclesiæ patrocinio evagari, sed aut ad debita obsequia reverti cogendi sunt: aut, si redire noluerint, quæcumque vel parentes eorum, vel ipsi ab ecclesia sunt adepti, vel in ejus patrocinio vlfi sunt conquisitæ, insistente pontifice, in ditionem proprie reducantur ecclesiæ.

* personis aut Gothicis aut Romanis.

XV.

Ecclesiæ liberti, eorumque progenies, eidem basilicæ, de qua libertatis gratiam meruerunt, obsequia prompta sincerasque parabunt. Qui licet hoc in * obsequium pro possibilitate sui, quod utiles ingenui * dabunt, ita quoque in emendatione culparum, quod inutiles ingenui sustinebunt.

* obsequio debent.

XVI.

Libertis ecclesiæ, eorumque progenieci, ex omnibus rebus quæ de jure ecclesiæ nosfuntur habere, nihil licebit in extraneum domininum transductione * quamcumque deducere: sed si ex his qualiber vendere fortasse voluerint, sacerdoti ejusdem ecclesiæ offerant convenienter emenda, earumque pretia, ut eis placuerit, aut dispensent, aut habeant. Nam in dominium partis alterius res fuæ cum nullo modo transire permittimus. Suis autem filiis, vel propinquis, eidem ecclesiæ vel servitio vel patrocinio subjugatis, quæ-

* quæcumque.

Anno Christi 653.

quæcunque vendere vel donare voluerint, adiutæ omnino patebit;

XVII.

Baptizati Judæi quæcumque loco coterro tempore conversesunt, festis tamen præcipuis novi testamenti serie consecratis, ac diebus illis, qui olim sanctione veteris legis fuisset solenbantur esse solennes, in civitatibus publicisque conventibus cum summis Dei sacerdotibus celebrare præcipimus, ut eorum conversationem, ac fidem, & pontifex approbet, & veritas servet. Hujus vero temerator edicti, prout arcas permiserit, aut flagris, aut abstinentiæ subjacebit. Expletis omnibus, quæ ad hoccflatis regulam in collationem venere fraternam, grates exolvimus immorali domino Joli, cultus dispositione mirabili ad hunc sanctæ congregationis coetum meruimus adunari; ut & communis visio prosperitatem nostram ostenderet, & par definitio concordiam assignaret; obsecrantes ejus misericordiam largam, ut Jerenisimo domino & amabili Christo Recceviuntho principi gloriosoita præsentis vita felicitatem impendat, ut angelicæ beatitudinis gloriam poli tempora longæva concedat; atque ita nos ejusdem felicitate lætos semper efficiat, ut in terra vivenjum & communratur, & tollat. Antiquitatis dehinc ordinem salubertime retinentes, postquam rationem festi, paschalis fraternitas vestra cognovit, novertis se anno vestro, die Kalendarum Novembrium, causa peragendi concilii in hac urbe, favente domino, congregari; ut simili disceptatu, aut quæ proipexerimus congrua decernamus, aut solius pacis conventu lætemur. Confirmamusque est hoc sanctum concilium die * quarto Kalendarum Decembrium, anno felicitæ septimo regni serenissimi atque clementissimi domini nostri Recceswinthi regis, * æra DCXCIII.

SUBSCRIPTIONES.

Interfuerunt huic sancto concilio pontifices numero sexdecim.

Eugenius regis urbis metropolitanus episcopus.
Tajo Cæsaraugustanus episcopus.
Marcus Calleltionensis episcopus.
Ubinibal Elicitanus episcopus.
Viderius Segantinus episcopus.
Maurigius Oretanus episcopus.
Davila Complutensis episcopus.
Felix Valentinus episcopus.
Baldoginus Arcavicensis episcopus.
Maurellus Urgitanus episcopus.
Eusicius Segobrensis episcopus.
Athanasius Setabitanus episcopus.
Gibertus Bigastrensis episcopus.

A Ubilderedus Meotesanus episcopus.
Magnatius Acciranus episcopus.
Stephanus Valeriensis episcopus.

Abbates.

Fugitivus abbas.
Ildefonsus abbas.
Eumerius abbas.
Moratius abbas.
Joannes abbas.
Jeem Joannes abbas.
Marcellinus archipresbyter Toletanus.
Silicolus primicerius.

Vicarii episcoporum.

Daniel diaconus Marcelli episcopi ecclesiæ Urcitanæ.

Viri illustres officii palatini.

B Paulus comes notariorum.
Emeterius comes cubiculariorum.
Ella comes & dux.
Recilla comes patrimoniorum.

NOTÆ GARSIÆ LOAISÆ.

a *Era* DCXCIII. ; Vafarus anno domini 654. Mariadex 657.

b *Ad triennium.* ; De sacrmali piissione in ebus ecclesiæ vide concilium Clubrdonense can. 17. & Toletanum IV. cap. 34. & epistolam Gisali papæ ad episcopos Sicilliæ. Cap. 8.

c *Preter eucum.* ; Concilium Lateranense II. cap. 11. ita de hac re sancit : *Sicuiter prohibemus ne canonicorum filii* [illegible] *spurii, cæcmisi fuerint in sacularibus officiis, eisque in unius institutiones sunt patres ; & si fuerit contra prohibitum decretum non vedere. Qui vero [illegible] & [illegible] presumpserit, a suis beneficiis suspendatur.* Idem Alexander III. par. 19. cap. 1. 3. & 4. & Innocentius 3. concilium Tridentinum sessione 23. can. 15. Quinimmo ad ordinem non admittendi adulteri, etiamsi probatæ vitæ fuerint, nisi in monasteriis vel aegrotati vita degerint : Alexander papa III. par. 19. cap. 2. Concubinæ vero clericorum ; sed mulieres illæ quæ contra ecclesiæ legem clericis cohabitant, unde infamia mota illis imaterunt, ab episcopis plus venundabantur in servas, pretium vero pauperibus erogabatur, ut constat ex concilio III. Toletano cap. 5. & concilio Toletano IV. cap. 42. concilio Toletano VII. cap. 6. alii multis locis. A Roccando vero regi lib. 3. tit. 9. leg. 18. fori judicium sancitum, ut hujusmodi mulieres centenis flagellis verberentur. De illegitimis multa decreta hoc tempore Sixtus V. fastidiosus pontifex, ad optimum regimen ecclesiasticum fabricandum. Apud Gratianum 10 quinquagesima fere a difficultione de hac re agitur. Verum de furtenfribus quid tradat Philo judæus in decalogo, *perpendendum duxi : in furcedate (inquit) & temnum genus examinatur, ut sit invalidis, & conjunctæ, pactiones sul corporis, usumque integrum.* Quod licet longuatur de furcedate veteris legis, qua decretis domini debebat ab illis naturalibus cessare, & integer corpore, verum id etiam servare in nova, ubi ad alcius & præstantius summa virtutis sacrificium & cultum.

d *Subscriptiones.* ; Subscribunt in nono concilio Toletano eodem ordine, licet in octavo, episcopi, abbates, qui vicarii episcoporum, & viri illustres ex officio palatino. Hic vero omnes episcopi qui in nono subscribunt, subscripserant in octavo ; at Athanasius Setabitanus, David Complutensis, Felix Valentinus, Gibertus Bigastrensis, Marcus Calleltionensis in septimo & octavo Mauricius Oretanus, Maurellus Urgitanus ; Maurelli Urgitanus pro procuratorem ; licet in octavo, Tajo Cæsaraugustanus, Ubinibal Elicitanus ; in septimo & octavo, Vafarius Segantinus, Baldoginus Arcavicensis. Subscribit etiam Eulesius Segobrensis, qui successit Eusicio, in octavo ; Magnatius Acciranus, qui successit Iulianio, in octavo ; Stephanus Valeriensis, qui successit Tagonio, in octavo. Vesdefredus Mentesanus, qui successit Fronia, in octavo.

e *Abbates.* ; Omnes hi abbates subscribunt in octavo, prætentquam Joannes : familiares omnes viri illustres ex officio, palatino. De archipresbytero & primicerio fugitivo diximus.

Anno Christi 656.

CONCILIUM TOLETANUM X,

VIGINTI EPISCOPORUM,

Anno octavo Recceswinthi Regis, * æra DCXCIV. celebratum, sub Vitaliano papa, Est provinciale,

TITULI CAPITULORUM.

* annorum. Hanc dicit.

I. *De celebritate festivitatis * dominicæ matris.*
II. *De non violandis religiosorum juramentis, in salutem regum datis.*
III. *De non permittendo laicis imperare religiosis.*
IV. *De professione & vestis religiosarum viduarum.*
V. *De remotis excusationibus viduarum transgressionem religiosis sequentium.*
VI. *De his qui in parvo ætate coram parentibus religiosi habitum tenuerint.*
VII. *Ut nullus Christianum Judæi vendat.*

PRÆFATIO,

IN NOMINE DOMINI HABITA A Synodus X. in Toletana urbe, die Kalendarum Decembrium, anno octavo gloriosissimi domini & religiosissimi Recceswinthi principis, æra DCXCIV.

Gratulationem nobis spiritualem divina contulit gratia, quando tribuit uti * novis & salutaris disciplinæ * frequentia, & convenire ad pacificorum votorum studia præoptata. Congregatis ergo nobis, & in concordia animi, & in convento loci, referentes gratias invisibili Deo, & gloriosio rerum domino Recceswinthio regi, cujus facratissimo voto, retenta paternitatis sanctæ traditione, ad sacrum quinquius adunari conventum, has sobrer annexas regulas concordi definitione prolatas æterna stratinus manere lege præfixas,

* iniqui non * frequentia.

CAPITULA,

I.

Cum nihil fidei sinceritas per diversitatem adversum incurrat, & unitatem catholicæ regulæ varietas nulla discerpat, est tamen quod nisi temporum unitate servetur, & discidium indiscrete unitati parturiat, & sacramentorum unitate constare non valeat, Hinc est, quod * paschale festum, nisi uno die celebremus & tempore, in Judaicum decidamus errorem. Hinc * adventum sancti Spiritus post resurrectionem Dei nisi expectemus tempore definito dierum, simul & numero, non possimus simplexi ejusdem Spiritus dono, Quoniam si caret plenitudinis numero, carere poteat & mysteris sacramento. Hinc * nativitatis dominicæ sacrum, quo evidenter de utero virginali Verbum prodiit caro factum, absque dubio servat temporis cursum, & repræsentat * specialis diei momentum. Si ergo nativitatis & mortis incarnati hujus Verbi dies absque immutatione sita certus habetur, ut absque diversitate in orbe toto terrarum

* paschale diei momentum.

A ab omni concorditer ecclesia celebretur, cur non festivitas gloriosæ matris ejus eadem observantia, uno simul ubique die, simplique habeatur honore ? Invenitur etenim in multis Hispaniæ partibus hujus sanctæ virginis festum non uno die per omnes annorum circulos agi, Quonjam transactoi homines diversitate temporum, dum varietatem sequuntur, unitatem celebritatis non habere probantur. Quia de re, quoniam die qua in ventur angelus virgini Verbi concepturn & nunciasse verbis, & indidisse miraculis, eam festivitas non poteat celebrari condigne, cum interdum quadragesimæ dies, vel paschale festum videtur incumbere, in quibus nihil de sanctorum solennitatibus, * licet ex antiquitate regulari caurum est, convenit celebrari, cum etiam & ipsam incarnationem verbi non conveniat tunc celebritatibus prædicari, quando constat idipsum verbum post mortem carnis gloria resurrectionis attolli, ideo speciali constitutione sancitur, ut ante octavum diem, quo natus est dominus, genitricis quoque ejus dies habeatur celebeprinus & præclarus. Ex pari enim honore constat, ut sicut nativitatem Filii sequentium dierum infequitur dignitas, ita festivitatem matris tot dierum fequatur sacra solennitas. Nam quod festum est matris nisi incarnatio verbi ? cujus utique ita debet celebrari festine, sicut est & ejusdem * nativitas verbi. Quod tamen nec sine exemplo decentis morti, qui per diversas mundi partes dignosceitur obleyvari, videtur institui, In multis namque ecclesiis a nobis & spario remoris, & terris, hic nos agnoscitur retineri. Proinde, ut de cetero quidquid est dubium sit remotum, solennitas dominicæ matris die decimo quinto Kalendarum Januariarum omnimodo celebretur, & nativitas filii ejus salvatoris nostri die octavo Kalendarum earumdem, sicut mos est, solennis in omnibus habeatur,

II.

Frequentium molestiarum nocens impulsus contemni quidem magnitudine decentis poterat gravitatis : sed quia levitas labens facile ad præcipitia vana corda reclinat, bene honesta solicitudo cohibere properat, quod frequentata utilitate viteare non curat. Ideo cum & quorumdam paternorum sanctionibus decretorum, & insti-

Cons. Toletanum IV. cap. 34.

* nativitatis.

Cons. Toletanum IV. cap. 34.

CON-

ANNO CHRISTI 665.

institutionibus sit legalibus cautum, ne contra statutum principum, gentisque, aut patriæ, quisquam meditari conetur adversum, hoc unum speciaiter nunc deprimitur observandum, ut si quis religiosorum, ab episcopo usque ad * extremi ordinis ecclesiam, vel * monachum, generalia juramenta in fajlutem regiam, gentisque, aut patriæ data, reperiatur violasse voluntate profana, mox propria dignitate privatus, & loco & honore habeatur exclusus, & miserationis obtentu nullatenus reservatur, ut ab locum, an honorem, an utraque possidetur, concedendi jus licentiamque principalis potestas obtineat.

III.

Reverentiæ totius * audituin, quia res * adiit dura, non fructus * cogsimur hanc duriori * extirpare cenfura. Agnoscimus enim quosdam pontifices præcepti principis apostolorum qui ait, *Pascite qui in vobis est gregem, non coacte, sed spontanee, nec dominantes in clero, sed forma fucti gregis*, ita esse immemores, ut quibusdam monasteriis, parochialibusque ecclesiis, aut sux consanguinitatis personas, aut sui favoris partici-pes, iniquum sæpe ftatuum in prælatum ita illis providentes commoda inhonesta, ut eisdem deferantur, aut quæ proprio episcopo dare justus ordo poposcerit, aut quæ rapere deputati exactoris violentia poterunt. Proinde decenter omnibus placet, & in prefenti tale rescindere fatum, & non esse de cetero faciendum. Nam quisquis pontificum deinceps, aut sanguis propinquus, aut favore fibi personis quibuscumque devinctis ratia commodare lucra tentaverit * vel suus nefandæ præsumptionis, & quod vitum fuerit devocetur in irritum, & qui ordinarit annuæ excommunicationis feraf excidium.

IV.

Bene per Spiritum Dei possumus cum santo apostolo dicere, non ignorare nos afflutias farangæ; quia impellimur zeli domus Dei ardore cremari. Videmus enim ad tanta fraudium ftudia convalescentem excreviffe perniciem, ut primæva patrum constitutio a quibusdam æftimetur illudi, & nova judicium putetur intentio * falli. Nam invenimus nonnullæ viduæ diversis excusationibus se adeo contegeneres, ut blandiantur fibi, non so patrum plena religionis fuitam fasciat, institutione teneri. Unde antiquis inconcussis permanentibus regulis hoc adjicitur novæ oraculo sanctionis, ut vidua, quæ sanctæ religionis obstinere propositum voluerit, sacerdoti vel ministro, ad quem aut ipsa vencrit, aut quem ad se venire contigerit, scriptis professionem suam faciat, a fe, aut signo aut subscriptione * notatam, continentem, se & religiosis propositum velle, & hoc perenniter inviolate servare. Ac tunc accepta a facerdote vel ministro patra religionis * usui vestes seu lectulo, quiescens, sive quocumque loco consistens inconfunctare utatur: nec diversi coloris, aut diversæ partis eadem sit notabilis vestis, * sed nisi religiosa, & non suspecta, quæ carcat & varietatibus colorum, & diversitatibus * partium: adeo ut absque ulla suspicione transgressionis maneat ufui tantum apta fanctæ religionis, & * ufui fexus competens, ad reliquionium probitatis. Et autem deceps sibi devocetur in dubium, pallio puperei vel nigri coloris caput contegat ab intio suscepæ religionis: ut dum illic intuetur signum probabilis sanctitatis, ubi nullus falli poterit vilio intuentis, * nafquam ascrutetur ausus detestandæ præsumptionis.

V.

* Omnes fœmipæ, quæ jam in præteritum religionis vestis fuisse probantur indutæ, * nihil ad exeufationem valeat oppositionum qualibet objectio, quamvis diversis aut callidis adumbrare fe velint fallaciæ argumentis: sed ad sacratissimas sanctiones disciplina sanctior tenet cas religatas atque * subnexas. Commoveantur sane facerdotes sanctorum, ut ponte * ardent, quæ si redire noluerint, impulsu facerdotis ad religionis * habitum reducantur, & in monasteriis reductæ excommunicationis condignæ sententia feriantur, Hic idem quoque ordo in illam condemnatione manebit, quæ quamlibet a facerdote vel ministro sanctimonia vestem non accepiffent, ipsæ tamen, aut indutæ sunt, aut illo indui habitu consenserunt, qui religionis esse cultus ab intuentibus crederetur, sicque coram ecclesia, vel facerdote, aut etiam competentibus testibus quandoque induxæ * vilæ certis indiciis aut reflionnis approbantur, Omnes hæ * tamen, seu post transgressum resumentes iteratam conversionem, sicut præmissum est, & pallio capita contegant, & conscriptam roboratamque professionis faciat scripturam, per quam * alterius non finantur relabi ad prævaricationis audaciam. Quæ vero ex omnibus his fuerint reperta animum aut velleum in transgressionem dediffe, & excommunicationis sententiam ferant, & parsum mutato habitu in monasteriis, donec diem ultimum claudant, sub ærumnis ardua pœnitentiæ maneant religatæ,

VI.

Cum hucusque diffolutæ operationis effectus interdum nutaæ fecit honestæ constitutionis edictum, * dum * incondite resolvi puatur, quod * indissolubile sanctionis auctoritate tenetur. Ideo quidquid obvium ex incerto * incurrit, evidenter abjici

ANNO CHRISTI 665.

abjici debet, ut de cetero nihil superfit quod in dubium nuetur. Ideoque fi in qualibet minori ætate, vel religionis tonsuram, vel religione debitam vestem, in utroque fexu fili aut unus aut ambo parentes dederint, * certe aut nolentibus vel nefcientibus fe, fuscepram non mox visam in filiis abdicaverint, sed vel coram fe, vel coram ecclesia, palamque in conventu eosdem filios ralia habere permiferint, ad fæcularem reverti habitum ipsis filiis quandoque penitus non licebit: sed convicti, quod tonsuram aut religiosam vestem aliquando habuerint, mox ad religionis cultum habitumque revocentur, & sub * aerterna diffinitione hujusceuodi observantiæ infervire cogantur. Parentibus sane filios suos religioni contradere, non amplius quam usque ad * decimum ætatis eorum annum licentia poterit esse. Posteæ vero, an cum voluntate parentum, an sua devotionis fit foliatus votum, certi filius licitum religionis assumere cultum. Quisquis autem vel abolitione tonsuræ, vel fæcularis vestis assumptione detectus fuerit attigisse transgressionem, & excommunicationis cenfuram accipiat, & religioni semper inhæreat.

VII.

Septimæ collationis objectu immane fastis & infandum operationis studium nunc fanctum nostrum adiit concilium; quod plerique ex facerdotibus & Levitis, qui pro facris ministeriis, & pietatis studio, gubernationisque augmento sanctæ ecclesiæ deputati sunt officio, malunt imitari turbam malorum, potius quam fanctorum patrum insistere mandatis: ut ipsi etiam qui redimere debuerunt, venditiones facere intendant, quos Christi fanguine præcium esse redemptos; ita dumtaxat, ut eorum dominio quo sunt empti in ritu Judaismo convertantur oppressi: & fit execrabile commercium, ubi nitente Deo justum est tanctum adesse conventum; quia * majorum canones vetuerunt, ut nullus Judæorum conjugia * vel servitia habere præsumat de Christianorum cœtu, fed facræ fidei sibi cohærentia tam conjugia quam servitia, favente Deo, unice adhæreant: dicente propheta: *Qui habitare facit unanimes in domo*. Nam vere nec advertunt primum quid dominus præceperit per Moysem dicens: *Si quis furatus fuerit hominem, & vendiderit, convictus, quod morte moriatur*. Et iterum: *Si fratrem suum Hebræum redemerit, servus si fuerit bi septem annis, & liberum abire permittes*. Quod sine dubio ab eis præcimus impleri. Quid enim deterius, quidve in præceps, dum ipsi, quos novimus Dei infectatores, ita malunt sibi concessa implere præcepta, ut nulla prorsus ratione maneant evitata, quanto magis nos, qui redempros nos cum gaudemus pretio fanguinis facri, convenit custodire omnia præcepta? Quid igitur facerdos ille, vel Levita, five etiam omnis athleta Christi fibi vendicare velit dum dominum & redemptorem nostrum Jesum Christum non vult imitari: secundum quod ipse vaticinantibus prophetis ait: *Nos facerdotes & Levitæ afferte arcam domini Dei Israel ad locum, qui paratus est: fit timor domini vobiscum, & cum diligentia custodite facite. Levitæ sacrificium, & vestite in conspectum ejus, & adorate dominum in decore sancto*. Et alibi: *Perfecto tue, & doctrine tua viro sancto tuo, domine, ut ponas regnantem in furore, & holocaustis super altare tuum*. Et illud: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem de ore ejus exquirunt: quia angelus domini exercituum est. Lex veritatis in ore ejus: & iniquitas non est inventa in labiis ejus. In pace dirigens ambulavit, & multos convertit ab iniquitate*. Nec non & David: *Sacerdotes tui, domine, induantur justitia, & sancti tui lætentur. Propter vim benedicens benedicam, & pauperes ejus saturabo panibus*. Sacerdotes induant justitiam, & sancti ejus exultatione exultabunt. Quod & ipse dominus & salvator apostolis suis præcepit, dicens: *Euntes per universum mundum, prædicate evangelium regni: appropinquavit enim regnum cœlorum: dæmonia ejicite, claudos curate, leprosos mundate, mortuos suscitate*. Et iterum: *Quis putas est fidelis servus, & prudens, quem constituet dominus super familiam suam, ut det illis cibum in tempore (opportuno.) Beatus ille servus, quem cum venerit dominus ejus, invenerit sic facientem: amen dico vobis, quoniam super omnia bona sua constituet eum*. Nam & Petro dixit: *Simon Petre, si diligis me, pasce oves meas*. Unde & apostoli in unum commorantes, professiones propriæ & substantias vendebant: & non quidem credentibus animas evertebant, fed magis unicuique, prout opus erat, fibellum dividebant. Quod & beatus admonet Petrus dicens: *Pascite qui est in vobis gregem Dei, custodientes, non coacte, sed spontanee secundum Deum, neque turpis lucri gratia, sed voluntatis: ut cum principes pastorum apparuerit, percipiatis immarcibilem gloriæ coronam*. Nam & Paulus ita ad Timotheum ait: *Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in fide, in caritate, in castitate, ut profectus tuus manifestus fit omnibus. Quia sive Judæi, sive Græci, sive servi, sive liberi, omnes spertinent in Christo pacis servitio, & semetipsum pro nobis tradidit, factus pro nobis maledictus: ut in nobis benedictio Abrahæ fieret*. Jacobus igitur ita loquitur: *Religio munda, & immaculata apud dominum & Patrem hac est, visitare pupillos & viduas in tribula-*

* vestimenta cuiuscumque, * monachum.

* Decretum. Deut. 17. 18. Ut habeat hoc: legisse diebus vitæ suæ, non modo ut legat sed ut sortiat consuetudinem, non per ambitionem, sed per continentiam, ne sublimet cor suum, ne declinet a mandatis Dei, ut non sit ei, non tantum modo reservatio, ut ab locum, an honorem, an utraque possidetur, concedendi jus licentiamque principalis potestas obtinet.

* nosum.

* vel suus nefandæ præsumptionis, & quod * excommunicationis condignæ excidium, & quod

* excommunicationis obtinet: quia vere aliquis fortasse fuerit, * falli.

* notatam.

* dum

* incondite

* indissolubile

* incurrit

* majorum

* certe

* Psalm. 67.

Deut. 21.

Deut. 15. Exodum septuagenta

* Deuteronomium ab. aeternum diffinitionis

Apud Idolatras non contra hæreticos. Redemisti.

* majorum

* Matth. 10.

* Matth. 24.

* Joan. 21.

* Act. 4.

* 1. Petri. 5.

* 1. Tim. 4.

* 1. Tim. 6.

* 1. Cor. 12.

* Jac. 1.

ANNO CHRISTI 656.

bulatione eorum, & immaculatum se custodire ab hoc facinore. Dicat nunc quisquis ille est sectator interminabilis vertigo festatione, quis ex apostolis sanctis, vel ex omni turba credentium, quos advocavit dominus, quemquam vocabulo aliquatenus hominum: dum ipse dominus in evangelio dicit: *Venit enim filius hominis quærere, & salvum facere quod perierat*. Audi namque Zacchæum domino dicentem: *Ecce dimidium bonorum meorum domine do pauperibus: & si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum*. Quorum exempla apostoli & omnis togæ sanctorum martyrum & confessorum implerunt, & nobis impleanda insinuaverunt, dicente apostolo Paulo: *Imitatores mei estote, sicut & ego per omnia Christi*. Nam qua fronte, qua etiam conficienia, quisquis ille est prioris illius imitator proditoris, ut poft hujus defunda communis dominoDeo prefatur offerre libamina, aut percepcionis fuscipiat facra mysteria, quæ nobis est concessum in oblatione peccatorum nostrorum, dum dicit: *Non licet mittere eos in corbonum, quoniam pretium sanguinis est*. Corbona enim nostrorum est arcana * peccatorum, in quo sanctum fuscipimus corpus: & maxime nobis est custodiendum de talibus commerciis, ne inquinemur mentibus nostris, & prorumpus cum Judæ negotiatore, cordibus caeci: fecundum quod dominus dicit: *Ne homini illi, per quem filius hominis tradetur in manibus peccatorum: bonum erat illi si natus non fuisset homo ille*. Quod non tantum pro Juda, fed pro omnibus fcilicet cujus mercimonia deserviunt, & ipsi illi in diem judicii erunt condemnati, per quem venumdati in hæresem ceciderunt Judaice, aut etiam præfenti fæculo mala fuscipient, fecundum propheticum fermonem: *Ecce furor domini egrediens, procella ruens in capite impiorum consqueet*. Et iterum: *Prophetis namque & facerdos polluti sunt, & in domo mea inveni malum eorum, ait dominus. Idcirco via eorum erit quasi lubricum in tenebris. Impelleentur enim, & corruent in ea, auferam enim super eos malé, annum visitationis eorum, ait dominus*. Et per Hiaiam: *Dedi populum meum in manus tuas, non posuisti eis misericordiam, * aggravasti jugum tuum valde, descende * in pulvere, fed tacens, & intra in tenebras, venies super te malum, & nescies, & irruet vegene calamitas, quam non poteris expiare*. Et iterum in evangelio dicit dominus, dicentes: *Attendite a falsi prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces*. Et illud: *Cavete ab his qui devorant domos viduarum simulantes longam orationem: hi accipient * damnationem majorem*. Et iterum: *Neminem concusistis, neque calumniam facistis, & contenti estote stipendiis vestris*. *Quia si quis scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei ut ligetur collo ejus mola asinaria, & projiciatur in mare*. Unde & in actibus apostolorum ita dominum legimus dixisse: *Saule, Saule, quid me persequeris?* numquid in coelum ascendens Saulus, ut videret percutiendum eius fufliueret dominus? fed in servis fuis habitabat hanc * prolatus est fententiam, ficut ipse dicit: *Qui vos spernit, me spernit & qui me spernit, eum spernit qui misit me*. Et illud: *Qui non est mecum, contra me est, & qui non congregat mecum, spargit*. Quod etiam dudum per prophetam dixit: *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me: frustra autem colunt me, docentes doctrinas, & mandata hominum*. Et in evangelio: *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur. Erce paterfamilias planterat vineam*, id est, ecclesiam, & *locavit eam agricolis*, id est, facerdotibus. *Cum ergo venerit dominus vineæ, quid facet agricolis illis? Malos male perdet, & vineam locabit aliis agricolis, qui reddant ei fructus temporibus fuis*. Nam dicit ipse: *Vigilare & orare, ne intretis in tentationem: quia nesciitis quo hora dominus vester venturus fit. Si autem diceriit malus fervus ille in corde fuo: Moram facit dominus meus venire & coperit concaetere conservos fuos, & ancillas; manducet autem & bibat cum ebriis: veniet dominus fervi illius in die qua non sperat, & hora qua ignorat, & inuisilem fervum mittet in tenebras exteriores: ibi erit fletus, & stridor dentium*. Si quis enim poft hanc definitionem talia agere tentaverit, noverit fe extra ecclefiam fieri, & præfenti & futuro judicio cum Juda fimili poena percelli, dum modo dominum denuo proditionis pretio malunt ad iracundiam provocare.

Opitulante miferatione divina, & gloriofiffimi Receivinhi principis inherente voluntate religiofa, his geftis decentiffime alligatis, & in pace connexis, ex totis precordiorum * abdifis damus gloriam & honorem foli eterno & unimoratili Deo Patri, & Filio, & Spiritui fancto, cujus donum collatum nobis agnoscimus, pro ejus ecclefie ftatu, & prompte gerere curam & * poffe facri regiminis competentis diliponere jura: a quo petimus & optamus, ut porrecta in longitudine felicium dierum fatisfiiimi principis vita, * & omni gloriatum decorte perpetim * polleate falute nobis quoque tribuat fufceptum ecclefie fuæ regimen in equitate difponere, in folicitudine gubernare, & in pace tenere: ut poft mundi hujus * fufcepta periculi pervenire poffimus ad cælefia regna. Amen.

ANNO CHRISTI 656.

DECRETUM PRO POTAMIO A EX CONCILIO VALENTINO GALLIÆ, episcopo

ASSUMERE poterramus canonum in tantum fraternæ limitis tibiam, quia divina pietas convenium nostrum ad concordiæ convocaverat ftudia, & conveoeratat * mcftitium vitare, quoniam vitationee difciplinæ videbamur paternas regulas innovare, * Sed gratias celeftibus dominus, & fumus pro carmine decantamus, gementefque cum Jeremiæ quelibus dicimus: *Defolatum eft gaudium cordis nofti, mortus eft in infinum cherus nofter*. Unde & væ coram nobis conspicimus, quoniam cecidiffe coronam capitis noftri videmus, dum tam nobile in infinum cortuit, quod in tam fublime fuaftitatis optimum tractatur. *Ecce enim* ait dominus nobis in pace Dei de ecclefiafticis regulis, defaftum eft convenium noftro opiftolium confufie confteftionis, & abolendæ fubfcriptionis, quod Potamius Bracarenfis ecclefiæ epicopus de faftis propriis, fufque veibis annotavat & articulis: quo relerato, quid obliteranda pagina, & abolenda literarum gaudeant: elementa, flectibus potitus quam ferquinibus lacrymofa * concio recenfuit. Tonc fofitatie tantum fecreitimque adinatis pontificibus Dei, quidam epicopum adeffe coram nobis fecimus. Quem fingultibus aggredientes amplius quam loquelis, referatam illi fuæ deformitatis & noftræ confufionis fcripturam protulimus: quam acripiens, ac recaetam, fcilicitantibus nobis utrum fui operis, & fuæ annotationis animatio effet, * ille fuum actum, fuique oris eloquium, fuorum quoque diftorum effe robur afferuit, quod ille relegendo * pervidit. Rurfum divini nominis contcftatione bonæ adjuratæ, & obfeftati fumus * ut, an de le fponte mendacium dicerett, aut alicujus * violentia protemeratus, & perterritus talia enarraret, veraeftet indicaret. Qui mox ftebili voce, luminibuque plorata madefactus & fragore fingultuum, cum unius Dei nominis jituamento clamavit, fe & vere eadem mala de fe confiteri, & ad hæc confitenda nulla fe violentia progravari. Unde etiam ferque, per novem menfes fpaoie deferaiffe religionem ecclefiæ fuæ, & regaliuo quodam, pro admiffo flagitio acturus poenitentiam, fe confeftiffe edidit. Tunc per fidelem confeftionem ejus, egnito * quod tradtu feminea fordaiffet, & declarato, licet hunc paterna antiquitas facrius regulis dejiceret ab honore decernat, nos tamen miferationis jura fervantes, non abhiftimus nomen honoris, quod ipfe fibi fui criminis confeftione jam tuleratq; fed valida auftoritate decrevimus, perpetuæ pœnitentiæ hunc inferviire officiis, & aromatis: providentes melius illum per cipitium dejici æterna damnatione. Tunc vencrabilem Fructuosum ecclefiæ Damienfis epicopum communi omnium noftrum electione conftituimus ecclefiæ Bracarenfis gubernacula commitenda: & omnem metropolim provinciæ Galliæ, cunctofque epicopos populofque conventus ipfius, omnimque curam animarum Bracarenfis ecclefiæ gubernandam fufcipiens, ita componat atque conferret, ut & dominum noftrum de reftitutione operis fui gloriffiet, & nobis de incohumitate ecclefiæ ejus gaudium præftet. Quia vero ad futura profpicere convenit, ne excoriti poffit in ftatu pacis quæ dam commotio litis, patrum fententiam, quæ jam dictum Potamium epicopum reftituendæ damnat, haic decreto connecfiere noftra vigilantia procurat.

Concil. General. Tom. VII.

* aberrare gaudium vitare.
* Sed gratias celeftibus dominus

* ut ita, & ita fe religion educatus

* Cerefiffimus

* Omnes Bracarenses pontifici obedient, hæ fubfcriptiones, & fidelitatem. Hinc.

* Violentia & expeditionis effe judicantes compulfatos, & diffidi fumus impetiorem fuos, ut ipfe fuum ftatum ftabilitatem ftatum & diffidia ftatum, ut ipfe fuum & diffidia ftatum.

* quod tradtu feminea fordaiffet, ftupro, & fitus

* dominum poenitentiæ fefiinaffe officiis quas fuque pervenire

* abdifis

* ftatum

* ecclefiæ

* ecclefiæ

* ecclefiæ

* quæ

* addrefiidem unitatis fpecialiter, & corporis

* ut ipfe fuum & de

* providentia

ANNO CHRISTI 656. * Baldulfo

gostatio eatum ferditio potius quam meritatio centeretur. * Addidit quoque quosdam libros ex ejusdem ecclesiæ familiis, quibus etiam cum aliis ad se pertinentibus omnibus amplius quam quinquagintia reperitur utrinque texos dedisse manopia. Quibus dumtis ita cognitis, quia & cuncta remedia intrinsecus domus tam indifferente largita fuerant, ne quid ad * integritatem ecclesiæ reliquum superesset, cum nulla imminente causa pagentur necessitatis existeret, * quæ hoc tam integre & perfecte examossim rogari deposiverit, atque pro libertis illis nihil secundum canonum sanctionem datum in domumorum pateferent; sed nec pro mancipiis, & reliquis rebus eiidem libertis collatis, aliquid in representationem ecclesiæ reliquum noscerent: verum & suam tem ius in memorie pagerum relegabit, ne aliquid remedii ex hoc ecclesiasticus ulus attingeret, ducti tamen, tam rationis intuitu, quam pietatem sanctionum edictis, pulsus reflumenti feriens, ceti non ullo quequaque * in irritum devocat, in quodam tamen, rationabili auctoritate, temperamentum adhibere; fecitque, quia tantum diipendium tam damnis, a memorato Rectimio episcopo facitis, res ecclesiastica dignoscitur subjacere, omnis res ejus, quam inde * legatum reliquit pauperum nomini; tandiu Dumienii ecclesiæ plena deferviet facultate, donec omne hoc damnum, quod in utensilibus domus sustinuit, valeat evidentius reparari, ac tunc, completa restitutione damni, obleruetur, ficut decreta eft, feries reflamenti. Liberti vero, qui ex familiis ecclesiæ fuit, & ex res utentia, quæ in mancipiis, alliligue dimpertibus, * vel illis ipsis hominibus collata efte dignoscitur, cuncta in discretione venerabilis fratris nostri Fructuosi episcopi disponenda relinquimus: ut quo hæc eidem ordo patrum in ipsum devocat, illius temperamentum hæc ad miserationem addocat, qualiter nec regulam paternam modius excedat, & miserationem fervitus non extinguat: ut ferendum merita fervientium, & libertatis præmia, & rerum donaria, vel hibriabat, vel concedat. Edictum fub die Kalendarum Decembris, anno felicissimo octavo regni gloriosissimi domini nostri Recceswinthi * regis.

Eugenius indignus metropolitanus Toletanæ sedis episcopus hoc judicii nostri decretum subscripsi.

Similiter & alii episcopi fubscripserunt numero viginti.

SUBSCRIPTIONES.

Interfuerunt huic synodo episcopalis pontifices numero viginti.

* Eugenius regiæ urbis metropolitanus episcopus.
Fugitivus Spalensis metropolitanus episcopus.
* Fructuosus Bracarensis metropolitanus episcopus.
Marcus Castellionensis episcopus.
Vvidericus Segontienlis episcopus.
Mauricius Ortanus episcopus.
* Ibiricius Elnensis episcopus.
Davila Complutensis episcopus.
Egeredus Salmantiensis episcopus.
Quiricius Barcinonensis episcopus.
Cæsarius Olyssponensis episcopus.
Athanasius Setabitanus episcopus.
Baldulgius * Arcavicensis episcopus.
Eulicius Segobrienlis episcopus.
Hermenefredus Lucensis episcopus.

ANNO CHRISTI 656.

A Magnarius Arcitanus episcopus.
Ilpidius Aftaricensis episcopus.
* Sozimus Elberensis episcopus.
Stephanus Valeriensis episcopus.
Flavius Portucalensis episcopus.

Vicarii episcoporum.

Argefredus * abbas Eligani episcopi ecclesiæ Vosmensis.
Martinus abbas Valdefredi episcopi ecclesiæ Meneliensis.
Eliga presbyter * Giberii episcopi ecclesiæ Bigallensis.
Agricius * diaconus Ubinbalis episcopi ecclesiæ Ilicitanæ.
Daniel diaconus Marcelli episcopi ecclesiæ Itanæ.

* Ibid. Ar. con. Bark.

* vel illis qui fuit

* Giberii episcopi.

NOTÆ GARSIÆ LOAISÆ.

A *Ara* 656.) Ampliofius Morales congregatum ait *anno domini* 656. *Tertio anno domini* 657. Verum conclusæ apeire congregatum fuisse æra 694. Nam undecimum Toletanum, ut dicitur cap. 1. *quæstiones, conspiratione subpedi decem & octo episcoporum anonymus extentum a decimo*, quod eft æra 713. & bene; nam is eft annus quinta Vvamiræ regis.

Pulsatile reflumen.) Quo die gaischa forset collumbus, ut olim dubitabant, & ecclesiis minoribus magis exclusis, diem perficiebant, ut flatuimus invenio cono. Carthag. III. cap. 1. ubi præcipitur, ut omnes Africanæ provinciæ episcopi obbervarissimum pulsatium ab ecclesia Carthaginensi omnes accipere. Metropolitanus reso hoc primus ad omnes episcopos legens disciplinæ de die quo Pascha hoc celebrandum effet. Idque ut ita ut eadem concilio cap. 4. Avelius cap. 1. Bracaraui II. cap. 5. & Carthag. V. cap. 7. ubi etiam dicitur *Pascha ab omnibus pulsatile fuisse, & omnium subscriptione omnium reimerari.* Toletano autem concilio IV. flatuitur, ut metropolitanus facerdotes, ante tres menses Ægypti plenarium, locus fe ostiens inquirens, ut ex communis sententia edocti, diem reimerificiosis Christi omnipotentissimum sum indicaret. Hic vero demonstrat Pascha hoc celebrandum decretum Pius papa I. epist. 1. cum omnibus episcopis Italiæ, & Vitalianus papa epist. 1. cap. 2. cum Italiæ, & quibusdam decretorum Pontificum, & Gelasii, & Gregorii, & Zacharæ, & Deusdedit etiam vide Isidorum lib. 7. de officiis ecclesiæ. Hoc anno 1581. reformatum est Gregorianum, & publicatum. Ita certus Pascharum ex Pontificum canones concilii Nicæni, per Kalendarium Gregorianum, confungitur dicam diebus a quinto usque ad decimum quintum mensis Octobris, aliisque adiunctis regulis & canonibus ad certam semper paternitatis rationem tuendam.

Adversum fanfil Spiritus.) Pentecostes fellum olim non in tota Hispania festum fuisse celebratum, constat ex concilio Eliberitano: ubi, ut hujusmodi error corrigeretur, ita cangnet cap. 43. *Placuit infrascriptum omnibus episcopis plenarii, juxta conscriptum Ægypiorum, in conciliis pentecostes celebremus. Quod quidem fecerit, quod nemo hereseos indueritis nomen.* Præcipuus vero etiam hujus concilii Agathensis can. 22. ponit patria, natalem dominii, epiphaniam domini, ascensionem domini, pentecostem, & natalem S. Joannis Baptistæ. Quibus diebus illi qui in agro omnotium habebant, non licebat in eo, fed ut cetera, fanta Mistarum inventis, ut quare ex eadem festo & diva Tiflono die officiis ecclesiasticis.

Nativitatis dominicæ festum.) De festo nativitatis eft apud Tertullianum, qui fuit Epiphanius Petro pontifice, in epistola ad universos, quo pacto celebrandum, & in nomine die illa mifa eft solemnier decantanda, cum magnitudine hymnos, aliaque quæ ibi de natali etiam domini, & ibi fiflum lib. de officiis ecclesiasticis anonymus.

Sunt ex antiquitate regulari.) Concilium Laodicenum: *In quadragesima non celebrentur martyrum natalitia*, Can. 55. & habetur 3. quæst. 4. Non optetur. Hæc solemnitas annuntiavimus eft hodie celebra dominquinto die Kalendarum Januariarum in fanfta ecclesia Toletana, omnia officiis & ipsumet venerarat, vacuarque expectatio pacis tus, & fiflum domina nostræ de Lafa & in tota Hispania ecclesiæ ac festivas diies, præsique tamen in Toletana Indiciaria; ro quod eo ipso die fanctissima Virgo Hidefonso ac cice-

ANNO CHRISTI 656. Cap. 1.

Cap. 3.

Kapitulare.

Potamius quin.

Qui ebrere episcopi subscriptionibus.

Fructuosus Bracarensis.

Fructuosus Lucensis.

Fructuosus Dumiensis.

Fructuosus Ilicitanus.

Fructuosus Ilicitanus.

Fructuosus Ilicitanus

fecere volens peccatutus fum differentiam eorum quæ funt ex nobis, & quæ non funt ex nobis, & qualiter quædam fub præfcientia Dei, quædam vero fub prædeftinatione confiftant. MAXIMUS. Ex nobis funt voluntaria omnia, id eft virtutes & vitia. Non ex nobis autem funt affectiones accidentium nobis pœnalium modorum, vel his contrariorum. Neque enim ex nobis eft vel acceens languor, vel lætificans fanitas, licet operatifces horum cauffæ ex nobis exiftant, ut pota intemperantia cauffa eft languoris, quemadmodum temperantia cauffa eft fanitatis. Et regni cœlefitis cauffa mandatorum cuftodia, quemadmodum & ignis æternus transgreffio. THEODOTUS. Ergone propter hoc tribularis in exilio ifto, quoniam digna quædam hæc tribulatione geffiftis? MAXIMUS. Rogo ut Deus hæc tribulationis remittatur excefficis meos quibus ex peccati in penitentiæ juftificationem mandatorum fuorum. THEODOTUS. Non fed quæcumque ex peccatis cauffa tribulatio multis illata? MAXIMUS. Probatio fundamum eft, ut fcilicet per tribulationes vitæ hominum manifeftetur affectus eorum qui funt circa id quod eft naturaliter bonum, fibimet infinuantes ignotas omnibus virtutes fuas, ut in fob & Jofeph. Siquidem alter ad manifeftationem abfcondæ fortitudinis tentabatur, alter vero ad declarationem fanctificatoriæ pudicitiæ probabatur. Eomnis fanctus non fponte tribulatus ad quædam hujufcemodi difpenfationes tribulatur, ut per infirmitatem qua permittitur molefliam pati, fuperbum & appoftatam deaccuntem conculcet, id eft diabolum. Patientia enim probationis opus eft in unoquoque fanctorum. THEODOTUS. Per veritatem Dei bene dicitis, & confitetur utilitatem, & quæremus in talibus fumer difputare vobifcum. Sed quia pro alio capitulo rogo & domini mei futuri patricii profecti fumus, & per tot intervalla locorum advenimus, rogamus te quæ a nobis proferuntur fufcipere, & totum orbem lætificare. MAXIMUS. Quæ funt hæc, domine? vel quis ego, & unde fum, ut in his quæ protenduntur mihi, confenfus meus totum lætifficet orbem? THEODOTUS. Per veritatem domini noftri Jefu Chriffi, quod dico tibi ego & domini mei futuri patricii, ex ore domini noftri patriarchæ ac pii domini orbis audivimus. MAXIMUS. Jubete, domini mei, dicere quæ vultis & quæ audiftis. THEODOTUS. Rogat imperator & patriarcha per nos, cognofcere a te, quo pro cauffa non communices throno Conftantinopolitano. MAXIMUS. Habetis fuper hoc prælcriptorum in fcriptis a piiffimo imperatore, vel patriarcha? THEODOTUS. Non debueras, domine, nobis incredulus effe. Licet enim exiguus fum, fed epifcopus audior, & ifti domini mei pyes fedatius exiftunt. Me vemenus ad tentandum te, abhi. MAXIMUS. Quoquomodo veniftis ad fervum veftrum, ego abique omni reverentia dico cauffam ob quam non communico throno Conftantinopolitano: Veramtamen effi aliorum effet fas percontandi qua pro cauffa, veftrum non effet, qui me caufam certius nobis fcriptis novitatem quæ faciæ funt a fexta indictione tranfacti dicuis, incepitas ab Alexandria per novem capitula a Cyro, qui nefcio quo pacto illic factus eft præful; quæ videlicet firmata funt a throno Conftantinopolitano: necnon & alias immutationes additionefque ac diminutiones, quæ factæ funt in concilio a Sergio, Pyrrho, ac Paulo, qui excelfæ Byzantii præfederunt. Quas videlicet novas adinventiones effe omnis noftor orbis agnofcit. Hæc pro cauffa non communico ego fervus veftter ecclefiæ Conftantinopolitanæ. Tollantur offendicula quæ pofita funt a prædictis viris, cum eifdem ipfis qui poluerunt hæc, quemadmodum dixit Deus: *Et lapides a viam ni* *vias propiciæ*: & planam & detritam, atque ab omni ipinofæ hæreficos pravitate liberam viam evangelii gradiantur, & tum inveniens quemadmodum erat incedo & ipfe abique omni hæretica humano. Donec autem fuper offendiculis pofitis, & his qui poluerunt ea, gloriantur præfules Conftantinopolitani, nullus fermo vel modus eft qui mihi perfuadeat illis communicare. THEODOTUS. Nonquid malum quid confitemur, ut feparate te hujus rei cauffam conveniat a communione noftra? MAXIMUS. Quia unam operationem dicentes deitatis & humanitatis Dei & falvatoris noftri Jefu Chriffi, confundifis tam theologiæ quam difpenfationis fermonem. Si enim credere oportet patribus qui afferuut, quotum eft operatio una, horum & fabbatoris una, quatenus fectis fanctam trinitatem, quafi congenita Verbo facta carne ipfius: quæ etiam carent cognata identitate, quam nobifcum, & cum ea quæ fe peperit naturaliter habet: & fortis petitiones operationes, & unam voluntatem afferentes deitatis ipfius & humanitatis, adinitis ejus bonorum diftributionem. Si enim nollum habet fenfum illos qui hoc fanxerunt operationem perfipicum eft quod licet velit mifereri non poffit; detruncata nimirum ejus operatione bonorum: fed damatzat operationem naturali excepta, nihil eorum quæ funt operati vel agere poteft. Aliter autem quæ carnem facit voluntate quidem concreatricem omnium fectulorum, & eorum quæ funt in eis, Patri & Filio ac Spiritui fanctio: natura vero creatura, velut vetera operatione non habentem initium voluntate, fi divina voluntas fine initio eft, utpote quæ fit deitatis fine initio exiftentis, natura vero teneos. Quod non folum omnem fenfum excedit, fed & omnem imaginatio. Non enim dicitis abfolute tantum unam voluntatem, fed & iftam divinam. Divinæ vero voluntatis nemo poteft initium excogitare temporalem vel finem: nec dicit Deum nature, cujus eft fubftantialis voluntas. Rurfus autem aliam introducentes novitatem, admittismimilmodis omnia fignificantia & commendantia divinitatem & humanitatem Chriffi, legibus & typis fanctiones, neque unam neque duas in eo voluntates aut operationes dicendas; quod rei eft fenfuam non habentis. Nihil enim omnia quæ funt, fi intellectuale eft, privatur voluntatem habente virtute ac operatione; fi fenfuale, fentiente operatione; fi germinabile, crefcente ac alente operatione: fi penitus inanimate eft & ea quæ ex motu dicitur vita caret, operatione ac opportunitate: & indicant omnia quæ fic funt opitulativa fenfibus fenfualium: operatio enim talium eft, ledjici utique vifui per apparitionem fumi: audiri per fonum, odoratui per odorationem quandam amplexibilem, gaffui per quofdam humores, & tactui per rectiorum impreffionem. Sicut enim operationem vifus dicimus videre, ita & viforum videri, & cetera omnia fecundam eumdem afpicimus fieri modum. Si igitur nihil eorum quæ funt eft omni penitus operatione deftitutum, dominufque noftter & Deus (propriffimo effe domine) nullum habet naturalem voluntatem vel operationem in utrifque, ex quibus, & in quibus, & quæ eft, quomodo poterimus aut effe, aut vocari Deicolitores, fecundum nullum modum exiftere cum voluntate vel operatione dicentes, qui adorantur a nobis, Deum? Expreffe namque a fanctis patribus edocemur, cum dicunt: Quod enim nullam virtutem habet, neque eft, neque aliquid eft, neque eft quæris ejus omnino poffito. THEODOTUS. Quod ifdem eft per difpenfationem, ne accipias ut ratum dogma. MAXIMUS. Si non eft ratum eorum dogma qui hæc dicipiunt, tyrannus qui fanctis & lex: nullum dicendam domini voluntatem vel operationem, quarum detruncatio inexiftentiam indicat ejus qui fuerit his privatus, qua pro cauffa barbaricæ & fine Deo gentibus me adjuge honore tradidiffis? Quæ pro cauffa damnatus fum ad habitandum Bizeo, & confervorum meorum alter quidem Perberim, alter vero Mefembriam. THEODOTUS. Per Deum qui me judicatures eft, & quando factus eft dixi, & nunc idipfum dico, quia male, & ad læfionem multorum fuftus eft typus. Verum occafio facta eft ut exponerent alterna lis orthodoxorum fuper operationibus & voluntatibus altercantium: & ut omnes pace mutua fruerentur; confideraverunt quidam hujufmodi voces filentio comprimendas. MAXIMUS. Et quis fidelis fufcepit difpentationem tqeeri facientem voces, quas dici per apoftolos, & prophetas, atque doctores Deus omnium difpenfavit? Et inopicatum, domine meæ, ut quæ ab omnibus dicuntur mentem deveniat tractatum capitum ifud. Si enim Deus poluit in ecclefia primo apoftolos, fecundo prophetas, tertio doctores ad perfectionem fanctorum, dicens in evangelio apoftolis, & per eos hi qui poft ipfos funt: *Quod vobis dico, omnibus dico*: & iterum: *Qui recipit vos, me recipit: & qui vos fpernit, me fpernit*; manifeftum eft ac perfpicuum, quod qui non recipit apoftolos, & prophetas, & doctores, fed fpernit voces eorum, ipfum Chriftum fpernit. Infpiciamus autem & aliud. Deus eligens excitavit apoftolos, & prophetas, atque doctores ad perfectionem fanctorum. At vero diabolus fallos apoftolos, & fallos prophetas, & fallos doctores contra piorum eligere excitavit; quo vetus les impugnetur & evangelica. Fallos autem apoftolos, & fallos prophetas, & fallos doctores folos hæreticos intelligo, quorum fermones & cogitationes pervertæ conftituunt. Sicut ergo is qui veros apoftolos, & prophetas, & doctores recipit, Deum recipit: ita & qui fallos apoftolos, & fallos doctores recipit, diabolum recipit. Igitur qui pariter cum fcelefti & immundis hæreticis fanctos ejecit, (fufcipite me dicentem veritatem) Deum liquido cum diabolo pariter condemnavit. Ferque fi examinantes novitates, quæ temporibus noftris effectæ funt, eas ad hoc devefte inveneriimus fummum malum, videte ne forte pacem prætendentes, apoftafia reperiamus languere, & prædicant quam præcuftarium fore antichriffi adventum facratiffimus dixit apoftolus. Hæc abique fubterfuione dixi vobis, domini mei, ut patentis vobifcum ac probabilis liberti ut hæc fcripta in libro cordis mei habens, ingrediar & communicem in ecclefia in qua hæc prædicantur, & fam communicator eorum qui veracier quidem Deum, fallo vero diabolum cum Deo ejicium? Ne fiat mihi a Deo, qui propter me fecundum me factus eft abique peccato. Et gens ftexo dixit: Quidquid jufficetis in fervum veftrum facere, facite. Ego hic qui hæc recipiens nonquam communicabo. Et ceo gelidi facti fuper his quæ dicta fuerant, deorfum capita fumvittentes, fluentes per multam horam & *Concil. General.* Tom. VII.

A annuens, atque abbatem Maximum Theodotus interiius dixit: Nos fide dicimus tibi dominum noftrum impertatorem, quod te communicante tollat typum. MAXIMUS. Multum abhoc diftamus abinvicem. Quid faciendus ne confirmata lynodice voce unius voluntatis in ejectionem omnis operationis a Sergio, Pyrrho, ac Paulo? THEODOTUS: Illa charta depofita eft, & projecta. MAXIMUS. Depofita eft in lapidem pertinibus, tamtamen ex intellectualibus animabus. Sufcipiant damnationem bonum quæ Romæ fynodice prolata eft per pia dogmata, feu regulas, & folvitur medius parietes, atque hortatione non indigebimus. Et ait Theodofius epifcopus: Non eft firmata lynodus quæ Romæ celebrata eft, quoniam fine jufione fuftu eft imperatoris. MAXIMUS. Si fynodus quæ facta fuerit a Pontifice imperatoris firmant, & non pia fides, recipe fynodos quæ contra bonum fuftum fuerit: nam jufficne principum fuit patrum. Primam videlicet in Tyro, fecundam in Antiochia, tertiam in Seleucia, quartam in Conftantinopoli fub Eudoxio Ariano, quintam in Nice, quæ eft in Thrace, fextam in Sirmio; quæ hæc multo poft feptimam in Efefo fecundam, cui Dioficorus præfuit. Omnes enim has imperatorum jufficio aggregavit: attamen omnes damnatæ funt propter impertatem infidelium dogmatum ab eis confirmatorum. Quare autem non abjicitis eam quæ depofuit Paulum Samofatenum fub fanctis & beatis Dionyfio papa Romano, & Dionyfio Alexandrino, atque Gregorio miracolorum patratore, qui eidem præfuit fynodo, quoniam non eft jufficne facta imperatoris? Qui præterea canon promulgat folos illas approbandas fynodos, quæ imperatoris jufficne fint congregatæ? Verum, eft omnino jufficne imperatorum fynodos aggregetis, illas novit fanctas & probabiles fynodos pius ecclefiarum, quas reftitudo dogmatum approbavit, Sed & hic, quemadmodum novit dominus meus, & alias docet, fieri fynodos in omni provincia per fingulos annos regula fancit, jufficnis imperatoris non expectantium facienes, ad nitionem falatatis fidei noftræ, & correctionem omnium capitulorum, quæ divinæ non convenunt ecclefiæ legi. Et dixit Theodofius epifcopus: Ita eft, ut afferis: dogmatum quæ reftitudo fynodos roborat. Verumtamen non recipis libellum Menæ, in quo unam voluntatem & unam operationem Chriffi dogmatizavit? MAXIMUS. Ne dic dominus Deus: Vos non recipitis, fed ejicitis omnes doctores qui poft fanctum Chalcedonenfe concilium decretaverunt adverfum Severi execrabilem hæreftm? & ego habeo recipere libellum Menæ, qui poft concilium fuit, per quem liquido fentire digonfcitur cum Severo, & Apollinario, & Macedonio, & Ario, ac omni hæreti, & arcuin concilium, ipso perfecte rejicit per ea quæ dogmatizavit? THEODOTUS. Quid ergo, penitus non recipis unam operationem? MAXIMUS. Et quis dixit unam operationem et probabilibus magiffris ecclefiæ? Et attulit Theodofius fcripta, quæ fallo ab eis ferebantur effe fanctorum Jufti Romani, & miraculorum factoris Gregorii, atque Athanafii romania, & legitea. Et dixit Maximus: Timeamus nunc Deum, & ne vellimus irritare illum in hæreticorum pratione teftimoniorum. Nullus enim ignorat hæc ipofi effe Apollinarii & nequam cum eo fentiens. Nam hæc proferentes, plus credere cuncftis perfuadetis, quod fecundum verfatem impii Apollinarii & nequam cum eo fentien-

tionem opinionem renovasset. Et profert idem episcopus Theodosius sub nomine Chrysostomi duo testimonia, quæ agnoscens abba Maximus ait: Hæc Nestorii sunt, qui personam in Christo dualitatem velut dogmatizavit. Et flatim furore fervescens Theodosius dixit: Domine monache, Satanas loquitur per ejusmodi ut unum. MAXIMUS. Ne trifletur dominus meus contra servum suum. Et mox iamsens offendit eis eadem voces esse Nestorii, & in quibus sermonibus ejus patentur. THEODOSIUS. Deus novit, frater, hæc testimonia patriarcha mihi dedit. Verum ecce, alia quidem horum dissidit Apollinarii, alia vero Nestorii. Et producto sancti Cyrilli testimonio, quod ait, unam atque cognatam per etranque demonstrans operationem, dixit: Quid ad hæc dicis? MAXIMUS. Sunt quidam offendentes illud in veritate per additionem politione in interpretatione evangelii, quæ facta est ex hoc sancto patre, a Timotheo Æluro. Verum, sit secundum vos ejus. Scrutemur igitur sensum paternarum vocum, & cognoscamus veritatem. THEODOSIUS. Hoc non permisto fieri. Simplices enim voces necessarium habes recipere. MAXIMUS. Dic mihi differentiam deprehendis fusius vocum ad varias. THEODOSIUS. Ut fuisti ad recipias vocem, & ne scruteris sensum ipsius. Et MAXIMUS. Evidenter, inquit, novas & extraneas ecclesiæ etiam super vocibus introducitis intelligit. Secundum vos non oportet scrutari voces scripturarum ac patrum, abjicimus omnem scripturam, veterem C scilicet, atque novam. Audivi enim dicentem David: *Beati qui scrutantur testimonia ejus, in toto corde exquirunt eum*: perfectum cum nemo fitit scrutinio possit exequirere Deum. Et rursus: *Da mihi intellectum, & scrutabor legem tuam, & custodiam illam in toto corde meo*. Habemus vim, vel scriptura agente ad cognitionem legis atque scientiæ, cum desiderio perludeat dignis ex corde eam custodire per complectionem legislatorum quæ in ea posita sunt mandatorum. Et iterum: *Mirabilia tua, idco scrutata est anima mea*. Quid autem parabolas, & æniqmata, & obscuros sermones scrutari nos vult proverbialis secundum sanctos dominus in parabolis loquens vult intelligere difficiliores locos, parabolarum edocens sensum? Quid etiam precipiens: *Scrutamini scripturas*, utpote testimonium perhibentes de Te? Quid & primus apostolorum Petrus docens vult? *De qua salute, exquisierunt, atque scrutati sunt prophetæ*, dicens? Quid vero Paulus divinus apostolus, dicens: *Si operam ab evangelium, sed in his qui perunt effugerunt, in quibus sæculi hujus excæcavit oculos mentis eorum, ut non lucent eis illuminatio Christi Christi*. Ut apparet, similes non nos, sed Judæis, qui simplicibus, ut dicitis, vocibus, id est sola litera, veluti quadam mole mentem obruentes, evulsi sunt a veritate, velamen habentes in cordibus suis, et non intelligentes, quoniam ipse propter eit & occultatur in litera. Unde & ait: *Litera quidem occidit, spiritus vero vivificat*. Certus efficiatur dominus meus, qua ego nullatenus patiar falcipere vocem sensum ipsius qui refuset in ipsa, ne fiam manifestus Judæus. At vero Theodosius hoc audito ait: Unam operationem Christi subsistentialem, debemus dicere, MAXIMUS. Insipiciamus malum quod ex hoc gignitur, & fugiamus extremam hanc vocem: hæreticorum enim est tantum, qui decorum multitudinem colunt. Si enim subsistentialem Christi discrimus unam operationem, cum non aperte aut aliquando secundum subsistentiam Patri & Spiritui Filius, haud dubium quin nec secundum subsistentiam operationem, cogemur quemadmodum Filio, ita & Patri & Spiritui subsistentiales operationes tribuere: & secundum vos, quatuor operationes habebit beata divinitas, tres segregativas personarum in quibus est, & unam communem significativam societatis, quæ est secundum naturam trium subsistentiarum. Et secundum patres, si dumtaxat eorum doctrinam recipimus, quadriperitia etiamus statt languentes. Naturalem quippe, non subsistentiam operationem esse dicunt omnibus. Et si hoc verum est, ficut revera est, quatuor naturas, & quatuor natura deos differentes abinicem subsistentia & naturaliter dicere oportebit. Verumtamen, quis dixit, aut contemplatus est sportum habitam operationem cujuslpiam eorum quæ sub aliqua specie redigunturc, & sub communi diffinitione species natura taxantur? Nunquam enim aliquando fit id quod natura commune est, minus & fossius cujusliber proprium. Subsistentialia namque judicia, utpota nali proliferat fes hæreticæ, aut oculorum abbedo, aut calvitium, & quæcumque sunt talia, quæ deportativa accidentia sunt numeris abinicem differentibus. Omnis enim homo, ut aliquid naturæ cultibit, id non ut quis, subsistentia dignosciitur operari secundum categoriam rationem, quæ tam singulariter quam communiter intelligitur, nec non & diffinitur. Ut puta animal rationale mortale, quod est generalis secundum nos rationis. Omnes enim eamdem percipimus vitam, & eamdem rationabilitatem, & fitum & deffectum, & sedere, & stare, & loqui, & tacere, & videre, & audire, & tangere; quæ sunt rationis, quæ communiter in nobis intelliguntur. Non staque oportet inseparate vocem, habentem vim, vel sacræ scripturæ, vel patrum, aut naturalem, sed exteram, & verbotis hominum adinv entam. Verumtamen offende mihi hanc politam in quovis patre, & iterum sensum ejus quæ hanc dixit inquiremus. THEODOSIUS. Quid ergo? non oportet omnimodis in Christo dicere unam operationem? MAXIMUS. Proverbialis secundum sanctos scriptuarum, fastidque patres, nil tale dicendum suscepimus. D Sed quemadmodum duas naturas Christum, ex quibus & est, ita & naturales ejus voluntates & operationes consentiunt tibi, cum sit natura Deus, idem ipse simul & homo, credere jusi somus & confiteri. THEODOSIUS. Vere, domine, & nos confitemur & naturas & operationes diversas, id est divinam & humanam, atque ipsam eam voluntate deitatem, sed & cum voluntate humanitatem: quoniam sine voluntate nullatenus erat anima ejus. Duas autem non dicimus hæc filiunt pugnam infectorum introducamus. MAXIMUS. Ergone duas naturas dicentes, repugnantes est infertis propter numerum? THEODOSIUS. Non. MAXIMUS. Ergone naturis designatus numerus non dividit, sed E cum in voluntatibus & operationibus dicitur, divisionis habet virtutem? THEODOSIUS: Utique non divisionem habet. Ut patres nostrum in voluntatibus & operationibus non dixerit, fugientes divisionem; sed alteram & alteram, atque dixitam ac humanam, duplam, duplicem, & ut dixerunt: dico, & ut fassi sunt fecisse. MAXIMUS. Propter dominum, si quisquam tibi dixerit: alteram & alteram, quot intelligis? tel duplam aut duplicem, quot intelligis? THEODOSIUS. Novi quatuor numeri. Ita dicit autem non dico. Tunc convertis abba Maximus ad principes, dicit: Propter

per dominum, si audieritis unam & unam, & aliam ac aliam, aut bis duas, aut bis quinque, quid intelligentes his qui hoc dicerent respondentes? Et dixerunt: Quoniam adjurasti nos, unam & unam, duas intelligimus; & alteram & alteram, duas intelligimus; & bis duas quatuor intelligimus: similiter & bis quinque decem. Et quodammodo reveritus Theodosius responsionem eorum, ait: Quod non est a patribus dictum non dico. Et accepto protinus abba Maximus libro geminum fanctæ ac apostolicæ synodi Romanæ, monstravit sanctos patres duas voluntates & operationes fabistantis nostri & Dei Jesu Christi aperte dicentes. Quem accepium ab eo Theodosius consul legit, sed & omnia sanctorum testimonia patrum. Tuncque respondens Theodosius episcopus dixit: Deus licit, nisi quia personaliter anathemata posfint synodus hoc, plus quam omnis homo recipit sem illum. Sed ne morai hic faciamus. Quidquid discrunt patres dico, & in scriptis continuo facio duas naturas, & duas voluntates, & duas operationes: & ingredere, nobiscum communica, & fiat unitas. MAXIMUS. Domine, non audeo ego fascipere confensum a vobis in scriptis super hujusmodi re, cum fim monachus parvus. Sed postquam Deus ad compunctionem vos excitavit in scriptis transmittite, id est imperator, & patriarcha, synodique ipsorum. Ego enim nec hic practicis contradico, nec recitantur anathematisantzi inter factiam oblationem: timeo enim condemnationem anathematis. THEODOSIUS. Deus novit: non reprehendo te, quia times, nec alias quiquam. Sed da nobis confilium propter dominum, si fieri hoc possibile fieri. MAXIMUS. Quod consilium habeo super hoc dare vobis? Iie, pertinuimus, si tale quid aliquando factum fit, & poli mortem fobolus fit quisquam a crimine quod in ibici causa contrarit, atque ab illata contra fe querela fes dimanatione? & confentanit imperator & patriarchs intimari Dei condefensionem, faciatque imperator quidem jogbonum rogatoriam, partaricha vero fynodicam deprecationem ad papam Romanum: & profecto fi reperiuat fieriti mos pontifici ecclesiasticus hoc precipiens, ob restam confessionem, convenient vobiscum super hoc. THEODOSIUS. Hoc profecto fit. Sed da mihi verbum, quod fi hoc inferam, veniias mecum. MAXIMUS. Domine, expedit tibi conservem meum, qui est Melchisedec, accipere tecum magis quam me. Ipse enim & linguam novit, & verecundum eum dignius, eo quod per tot annos crucians fugit propter Deum, & rectam fidem, quo tenetur in fede ipsorum. THEODOSIUS. Jurgia diversis hæresium aliuvrum, modo, & ideo non gratanter accipio pergere cum illo. MAXIMUS. Domine jam quia vilem est hoc fieri, extitus fiat eorum quæ petisti, fiat, & fequor vos quocumque jusserit. Et ipse fiat terrarum omnes tam sacerdotes & lacrymis, postfitque in terra genibus oratio facta est, & unisquisque ipsorum sancta evangelia, pectiis fanctæ crucis, & imaginem Dei & salvatoris & gosfit Jesu Christi, atque domine nostræ, quæ illum peperit, sanctissimæ Dei genitricis salutaverunt: pongenes nihilo minus manus fuas ad certistipitionis eorum quæ dicta fuit. Deinde quoque cum pusillum confabulati fuissent adinvicem de vita quæ secundum Deum agitur, & divinorum observantia mandatorum, conversus Theodosius episcopus ad abbatem Maximum dixit: En omnia fofuta funt scandala, & facta est pax per Deum, & fiet. Sed propter dominum ne celes me: non dicit per quemcumque modum voluntatem & operationem in Christo? MAXIMUS. Non mihi possibile est hoc aliquando dicere. Et dico camfam, quoniam extranea vox est sanctis patribus, duarum diversarum naturarum unam dicere voluntatem & operationem. Deinde vero & per omnem modum, qui dicit hoc, inveniet jure occurrentem sibi prævitatem. Primo quoniam si dicero naturalem, rimeo commeritionem. Secundo, quia si divero subsistentialem, divido a Patre ac Spiritu sancto, & tres voluntates inducere appareho multos fibinet congrecnes, quemadmodum & subsistentias. Tertio quoniam si dicero velut unius unam voluntatem & operationem, cogor & velut unus Patris, & velut unius Spiritus dicere, licet nolim, voluntatem & operationem, & deveniretur fermo in multitudinem deorum cecidit. B Quarto, si divero affectualem, Nestorii infero personalem divisionem. Quinto, si divero prieter naturam, commoveo extitum voluntatis. Corruptio quippe est naturæ id quod preter naturam est, quemadmodum patres dicerunt. THEODOSIUS. Unam propter omnem fabrianto nostri voluntatem per omnia & omnino dicere debemus, ficut & Sergius & Pyrrhus bene, ut reor, intelligentes fobsciripserunt. MAXIMUS. Si jubes, domine, fascipe duo super hoc verba mea. Primo, quia fi propter unitionem una Dei & salvatoris nostri, ficut Sergius, Pyrrhus & Paulus scripserunt, voluntas effectiva est, alterius voluntatis secundum illos erit Filius Patri propter unitionem. Sed propter unitionem, secundum filium habeati voluntatem, fi non, idipsum est unitio & natura. Secundo, quia fi propter unitionem una secundum ipsos salvatoris nostri voluntas effecta est, causam profecto fuam unitionem habebit, & non alium eorum naturam ex quibus exhibit, & affectus, non naturæ, secundum ipsos erit aperte unitionem naturam enim, non affectum, veritatis ratio novit. Tertio, fi propter unitionem, ut fafi fomt, una salvatoris nostri voluntas effecta est, quo voluntatem ajunt ipsam fastie unitionem effectam? Non enim ea que per illum effecta est, fatchontur utique, fi dumtaxat veritati operam dederint, & quod est omnis fapientia. Quarto, si propter unitionem una salvatoris voluntas effecta est, liquet profecto quod ante unitionem aut cum unitois voluntatibus fuerit, aut penitus abque voluntate. Et fi quidem multatum est voluntatum, diminutionem multatum petralit, ad unam minimum voluntatem contractus, & convertibilitatis principium fuerit, & fuscipit; multatum, que fibi naturaliter inerant, voluntatum diminutionem. At vero, fi modi omnibus erat abique voluntate, mefiorem natura effe monstrabit unitionem, ex quorum fit, & augmentis, quæ natura carebat. Et iterum convertibilis: palam profecto fecit quod natura fibi non inerat, fed acquisivit affectu. Quinto, fi propter unionem una falvatoris nostri voluntas effecta est, & ipsius eft voluntas effecta est, recens factes eft voluntate Deus, idem ipse propter unitionem natura permanet fcriptorum, & voluntate homo fine principio permanens natura recens: quod eft impossibile, ne diverim impium. Sexto, fi propter unitionem unat naturarum voluntas effecta est, non eft quidpiam propter eandem causam una naturarum effectum natura. Et recito inter hæc Theodosius episcopus sermonis super his habiti imperii, dixit: Quid igitur fit propter unitionem, fi nihil horum factum eft propter eam? MAXIMUS. Incarnatum fine mendacio factum eum qui fine carne fuerat demonstravit, ipsumque natura Deum & omnibus conditorem, natura factum hominem evidenter ostendit, non convertione naturæ, aut diminutione

cujus-

ejusquam eorum quæ naturæ sunt, sed vera fa-
scepitione intellectualiter animata carne, id est
indimituta humanitate ab omni progenitorio le-
cundum naturam crimine mouda: & quod est
secundum liberationis rationem mirabile vera,
& cunctis ingenui stupore habendum, totum in
hominibus Deum, eundem integrum manentem
intra sua, totum in divinis hominibus, eundem
ipsum integre manentem, a proprijs non deci-
dentem. Receptio enim inirceri naturarum, &
naturalium quæ sibi insunt, juxta deliberatum
patrum nostrorum doctrinam, & non transitio
vel casus propter unitionem effecta est, eorum
qui confusionem malignæ fecunt unalitatem, & B
ideo innovationibus multimodis confusionem in-
ducunt, & propter defectionem constantiæ ratio-
nis sue persequuntur pios. Quibus auditis, Theo-
dosius episcopus virus est cum reliquis, qui fe-
cum venerant, quod Dominus fortis inscripsit.
Et iterum idem episcopus ad abbatem Maximum,
Fac, inquit, caritatem: quid est quod dixisti
nobis, quia nullus ut quis subsistentium, sed
ut quid naturam operatur? Abba enim mihi non
intelligenti quod dictum est. MAXIMUS. Nul-
lus ut quis subsistentium operatur, sed ut quid
naturam; ut puta Petrus & Paulus operantur,
sed non Petrejus, & Paulius; sed humanæ: ambo
quippe homines naturaliter juxta communionem
& distinitivam naturæ rationem, sed non sub-
sistentialiter secundum id quod proprie facit. Si-
mitter Michael & Gabriel operantur, non
non Michaelice vel Gabrielice, sed angelice: C
ambo quippe angeli. Et ita in omni natura mul-
tiplicamenta prædicante, prompte faciam. Et confesse
nihilatam operationem aspicimus. Ergo qui di-
cit subsistentiam operationem, ipsam naturam,
cum una sit, infinitam operationibus induit ef-
fectibus secundum multitudinem operationum, quæ
sub ipsam redigunturut, a femet differentem. Quod
si admiseriimus bene habere, in ipsa omni na-
tura quoque modo existenti rationem corrumpi-
mus. Et his dictis, dum inverem obsolaremur,
Theodosius consul dixit: Eo facta sunt omnia
bene. Putatne consensurus est imperator rogato-
rium pacis jussionem? Et dixit abba Maximus:
Utique faciet, si voluerit imitator esse *Dei*, & D
humiliari cum eo propter communem omnium
nostrum salutem: perpendens quia si Deus, qui
natura salvat, non salvavit donec voluit humi-
liaretur, quomodo is qui natura salvandus est
homo, aut salvabitur, aut salvabit non humi-
liatus? Et dixit Theodosius consul: Spero quia
Deo salvante mihi memoriam, hinc eundem ei
dicam sermonem, & acquiescet. Et cum in his
& mutuo saluta sset, abierunt cum pace, data
ab episcopo abbati Maximo quadam pecunia
quantitate, & tunica, & calula, quæ furtum fi-
bi transmisit. Et tunicam quidem flatim eadem
que hora tulit Bizyenis episcopus. Ad in Regio
non solum quantitatem illi pecunie dare, ve-
rumetiam & aliud quodcumque ex beneficentia E
quorundam habere videbatur, non cum reliquis
ejus vilibus rebus ac vestibus abbaterant. Poſſe
quam vero abierunt prædicti viri festo Idus Se-
ptembrias præfentis quinarcdecimæ kalendarum,
exivit cuctus Paulus consul in Bizyen, ad abbatem
Maximum jussionem fetens continentem fe-
cundum hanc formam: Jubemus gloriæ tuæ ire
Bizyen, & adducere Maximum monachum cum
honore multo atque blanditie, tam propter fene-
ctam de infirmitatem, quam eo quod ibi a proge-
nitoribus nostrer, fuerisque illis honorabilis. Et
ponite hunc in venerabili monasterio sanctæ Theo-
dori, quod rejacet juxta Regium, & venire, & F
nuntiare nobis: & mittemus ad eum ex persona
nostra patricios duos, qui debeant illi declarare
quæ nobis placuerint, nos ex animo amantes, &
a nobis amatos: & venire nunciatiuri nobis adve-
tum ejus. Igitur cum idem consul adduxisset eum,
& potissitic is jam nominato monasterio, regrei-
fus est monachus. Et in crastinum venerunt eum
Epiphanius & Troilus patrieii, cum multo amicitio
& phantasiis: nec non & Theodosius episcopus
& alcendens ad eum in cathecumenium ecclesiæ
ipsius monasterii, fastaque consueta salutatione
federunt, cogentes & ipsum federe, & orsus ha-
bitum ad eum sermonem Troilus, dixit: Domi-
nus vobis justit nos venire ad te, & dicere vobis
quæ vita sunt divinitus roborato imperio suo. Sed
dic nobis primitus, & factus jussionem imperatoris,
an non. Maximus dixit: Domine, audiam quid
justerit ipsum ejus imperium, & necessario respon-
debo. Nam ad id quod ignotum est mihi, qua-
lem responsionem daturus sum? At vero Troilus
perseverabat, afferens, non poteſt esse te dius-
mus aliquid, nisi primum dicas, utrum fatisfa-
vel non facias jussionem imperatoris. Et cum vi-
disset eos insistentes peremptius dilationi suæ, & G
amarius insurgentes, ac aspetius respondentes cum
omnibus qui cum eis erant, & ipsum quoque dignita-
tibus sæculibus elevatis, respondens abba Ma-
ximus ait: Quia non patimini dicere servo vestro
quæ dicunt Deo, & imperatori nostro, ecce
dico, audiente Deo, ac sanctis angelis, & omnib.
bus vobis, quoniam quidquid justerit nihil super
quæsumque re cum hoc facuio destruenda & cor-
rumpenda, prompte faciam. Et confestim ter-
gens Troilus dixit. Orate mihi, ego vadam. Hic
enim nihil facit. Et multo vehementioque facto
tumultu, ac multa turbatione & confusione, di-
xit eis Theodosius episcopus: Dicite illi regrei-
fa, & cognoscite quid faciatur. Nam sic regredi,
nihilque dicere, & nihil audire, rationabile non
est. Et tunc Epiphanius patricius ait: Hoc tibi per
nos significat imperator, dicentes: Quoniam totus
occidens, & qui in oriente subversiones operan-
tur, ad te spectant, & omnes propter te simultates
exagitant, nolentes convenire nobiscum in cuula
fidei. Dous coupungi te facias, ut commistes
nobiscum in typo, qui expositus est a nobis, &
exibinus per nos ipsos ad Chalem, & osculabi-
mur te, & loquentium vobis manum nostram,
cumque omni honore ac gloria introducemus te
in magnam ecclesiam, & cum nobis ipsis sistemus
ubi ex more imperatores stant, & faciemus pariter
synaxim, & participabimus intemeratorum & vi-
vificorum sacramentorum vivifici corporis & san-
guinis Christi, & prædicabimus te denuo patrem
nostrum, fiesque gaudium non modo amatici
Christi & regiæ urbi nostræ, sed & in toto terra-
rum orbe. Semper enim certissime, quod te com-
municante sancto huic throno, cuncti unimus
nobis, qui propter te tuoque magisterium fe a
communione nostra feciderant. Et conversus ad
episcopum abba Maximum cum lacrymis ait: Do-
mine magne, diem judicii expectamus omnes:
nosti quæ ordinata sunt & diffinita supra omni
evangelia, & vivificam crucem, atque Unigeni-
tum Dei & salvatoris nostri Jesu Christi, & san-
ctissimæ quæ illum genuit semper virginis ma-
tris. Et sumentiis deorsum vultu, episcopus mi-
tiori voce dixit ad eum: Et quid hibeo facere,
postquam aliud quid placuit? Et dixit ad eum
Maximus abba: Et quare repugnis sanctæ evanje-
gelia, & hi qui tecum erant, cum non sint in vo-
bis eorum quæ dicta sunt exitus? Vere omnia
coeli

coeli virtus hoc mihi facere minime persuaderet.
Quam enim rationem redderem, ut non dicam
Deo, conscientiæ meæ, quod si propter huma-
nam gloriam, quæ secundum fini rationem nul-
lam habet salvandi fabbatium, fidem abnegi-
rem ejus qui fovet eam? Et in sermone illo
fargentes omnes furore inflabiles redditi, cruci-
fionibus & impusionibus atque disrupentibus des-
bilitaverunt eum, a capite usque ad ungues pla-
tis certatim madefactiones. Quorum usquequo
fota sunt vestimenta, quibus circumamictus erat,
fator longius exhalabat. Et fargens episcopus
dixit: Non oportebat ita fieri, sed audire ab eo
tantummodo responsionem, & ingredi, & nun-
ciare domino nostro bona. Canonicæ quippe res
alio disponunt modo. Et cum vix episcopus
ut quiescerent perfassiset, rursus federunt: & A
denis millibus inpuritis & maledictionibus ine-
cogitabilibus dechoabitibus eum, cum furore
multo & asperitate dixit Epiphanius: Die, ma-
lorum exterme, vorax civium, quasi non & ci-
vitatem nostram, sed & imperatorem hæreticus
habetis, hæc profutura vobis? Vere plus quam
tu Christiani sumus atque orthodoxi, & dominum
nostrum ac Deum confitemur habere & divinam
voluntatem & humanam voluntatem, & animam
intellectualem & quæque sibi sunt, & naturæ
nutu atque habet ex natura velle ac operari,
quoniam vitæ proprium motus est, & intellectus
proprium voluntas: & voluntatis ejus capacita-
tem novimus, non secundum deitatem tantum, B
sed & secundum humanitatem. Quin & duas
ipsius voluntates & operationes non abnegamus.
Et respondens abba Maximus dixit: Si ita credi-
tis, quemadmodum intellectuales natura
Dei ecclesia, quomodo me cogitis communicare
in typo qui solum habet divisionem quæ
vos profitemini? Et dixit Epiphanius: Si di-
spensationem factam est hoc, ne ledantur popu-
li hujuscemodi subsistiorbus vocibus. Et respon-
dens abba Maximus dixit: E contra omnis bono
sanctificatur per diffinitam fidei confessionem,
non autem per divisionem quæ in typo est po-
sita. Et dixit Troilus: Et in palatio dixi tibi,
quia non te intermittit, sed tuæ causæ, ut pace
fruamur omnes. Et respondens abba Maximus
dixit: Silentium verborum interrumpitis et verbo-
rum. Per prophetam enim dicit S. Spiritus:
*Non sunt loquelæ, neque sermones, quorum non
audiantur voces eorum*. Ergo fermo qui locutione
non prædicatur, nullatenus est. Et dixit
Troilus: Habe in corde tuo ut sis; nemo te
prohibet. Et dixit abba Maximus: Sed non cir-
cumcisit Deus corde totum salutem, dicens:
*Qui non confiteitur me coram hominibus, nec ego
confitebor eum coram Patre meo, qui est in cœlis.*
Et Lucæ apostolus docet, dicens: *Corde enim cre-
ditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salu-
tem*. Si ergo Deus, ac Dei prophetæ, atque
apostoli jubent confiteri nos publicum fanctionem
vocibus, quod est magnum & horrendum, atque
totius mundi salutare, non oft opus quoquomodo
tacere vocem id prædicantem, ut non immutatur
tacentium fabrica. Et respondens iterum ipsi vero
bo Epiphanius dixit: Subsiepiffisti in libello? Et
dixit abba Maximus: Etiamsi subsiepiffi. Et quo-
modo, inquit, salus es fubscribere, & anathe-
matizate confitentes atque credentes fent intel-
lectuales naturæ, & ecclesia catholica? Vere ju-
dicio meo introducimus te in urbem, & filie-
mus te in foro vinctum, & mimos ac mimas,
& prostitutas meretrices, & omnem plebem ad-
ducemus, ut unusquisque ac unaquoque & ala-
pis cædat, & conspuat in faciem tuam. Et ad
hæc respondens abba Maximus, ait: Sicut divi-
stis fiat, si confitentes duas naturales volun-
tates & operationes et qui est Deus natura in
veritate fimul & homo, anathematizavimus. Le-
ge, domine, gestorum seriem ac libellum: & si
ut dixistis inventeris, factus quod vultis. Ego
enim, & confessi sumus, & quatenus subscripsi-
runt, eos qui secundum Arium & Apollinarium
unam voluntatem & unam operationem dicunt,
anathematizavimus, & non qui confitentur do-
minum nostrum & Deum in utrique ex quibus,
in quibus, & quæ est natura intellectualem, &
ideo secundum utramque eam voluntate ac ope-
ratione nostræ salutis. Et dicunt: Si cum hoc
conferimus, atque mandacibus, neque libe-
mus. Sed fargamus & prædeamus, & ingredia-
mur, atque dicamus quæ audivimus. Ille quippe
venundavit fe fatanæ. Et cum furcesiset, pran-
derunt. Et ingressi sunt cum ea, vigilia ceali-
tationis pretiosæ ac vivificæ crucis. Et in craffi-
num diluculo exivit Theodosius consul ad prædi-
cium abbatem Maximum, & abbatis ab eo quid-
quid habebat, dicens et ex persona imperatoris:
Quia noluisti honorem, prolongatus est a te,
& vade ubi dignum temetipsum fore judicasti,
habens quoque judicium diffiniendi nostrum
; tam feliicet ejus qui est Mesembriæ,
quam ejus qui est Perberis, quique fuit nostra
beatæ memoriæ avus nostræ. Discrant au-
tem & patrelli, Troilus videlicet & Epiphanius,
quia modis omnibus adducemus etiam ambos di-
scipulos tuos, id est tam eum qui est Mesem-
briæ, quam illum qui est Perberis, & proha-
bimus eum ipsos, ac videbitur de ipsorum
quoque provenium. Verumtamen ut scias, do-
mine abba, quomiam si faltem modicum requiem
lumpsissemus a confusione gentium, conjungi vo-
bis habemus per sanctum Trinitatem, & papam
qui nunc est tollemus, & omnes ibidem loquen-
tes, & religiosos discipulos tuos, & omnes vos
confabulantes ingrediemur in aprosibi loco, ne
conflatus est Marcinus. Et sumpsum eum jamdi-
ctus Theodosius consul militibus tradidit: & du-
xerunt eum usque Salambriam. Et manserunt
ibidem per dies duos, quousque perveniret ad ca-
stra unus ex militibus, & dixit eunctis exercitui,
quia monachus qui blasphemat Dei genitricem
hoc venit. Et cum autem egerunt, ut commove-
rent exercitum adversus prædictum Maximum ab-
batem, quali blasphemaverit Dei genitricem. Et
post duos dies redieus miles ille, tulit eum in
castra, & compunctus divinitus pratior, imo lo-
ci servator prætoris, misit ad eum primores ban-
dorum, presbyterosque ac diaconos & reverendos
fignorum custodes. Quos cum intuitus effet
jam nominatus abba Maximus adversifie, fur-
rexit, & misit metanoeam: & inferunt & illi
vice reciproca, & federunt, jubentes & ipsi fe-
dere. Et quidem valde fenex honorabilis dixit
ad eum cum reverentia: Pater, quoniam fecu-
dalizaverunt nos quidam in fanctimonium tuam,
quod non dicas Dei genitricem dominam nostram
fanctissimam virginem, adjuta te per fanctam
& consubstantialem Trinitatem, quo pretextem
dicas nobis, & detergas a corde nostro fcandala-
lum hoc, ne ledamur injuste scandalizati. Et
missa metanoea surrexit, & extensis in cœlum
manibus cum lacrymis dixit: Quo non dicit do-
minam nostram superlaudabilem, sanctissimam,
intemeratam, & omni naturæ intellectuali ve-
neranda, naturiam veraciter matrem Dei ef-
fectam, qui fecit cœlum & terram, & mare, & omnia

omnia quæ in eis sunt, sit anathema, & catathe-
ma a Patre, & Filio, & Spiritu sancto, consub-
stantiali & superconsubstantiali Trinitate, ac omni
supercœlesti virtute, atque a choro sanctorum apo-
stolorum, prophetarum, & infinita plebe sancto-
rum martyrum, omnique spiritu in justitia con-
summato, nunc & semper in sæcula sæculorum,
amen. Et flentes omnes oraverunt ei, dicentes:
Deus confortet te, pater, & dignum te faciat abi-
que offensa hunc perficere cursum. Et his dictis,
congregati sunt multi milites aulicularii multa
bona verba quæ moverbantur. Et cum contemplas-
tus esset quidam domesticorum prætoris, quod
multus coacervaretur & ædificaretur exercitus, ac
reprehendens quæ fiebant, quid suspicatus Deus
fuit, præcepit eum rapi & emitti extra castra dun-
bet milibus, donec colaphizatus fecisset, & ve-
nissent qui deberent ducere illum Perberis. Verum
clerici divina moti dilectione pedibus illis
militaris abierunt, & venerunt, & falsaverunt
eum, & oraverunt illi, & manibus suis gesflantes
imposuerunt eum supra jumentum & reversi sunt
cum pace ad loca sua, & ipse adductus est Perberis
in custodiam, quo continuis vexationibus tenebatur.
Et hoc quoque sciendum, quia in Regio pre-
tendebat Trolius ad abbatem Maximum, dicens
quod consiliarius Joannes fecipiens fibi de accedens-
tibus quibusdam, quæ fibi consulerent, ac place-
rent: licet hoc fieri interim disciplorum tuorum
inordinatio prohibuerit. Æstimo autem quod non
fecipiens jam dictus consiliarius Joannes ad Troi-
lium, sed ad Meonam monachum, & ille deinceps
id divertit palatinis.

Gloria tibi, unigenite Deus, verbum Patris,
& une consubstantialis Trinitatis, qui eos propter
te cum re pellunur & patiuntur, verbo & opere
confortas, & sapientes facis in Spiritu sancto.
Non vero qui tui, & revera propite semper vigilsis
matris tuæ inimici, & veritatis calumniatores sunt,
semper confundis. Gloria tibi, Trinitas sancta,
increata, sempiterna, finitinito, infinita, incom-
prehensibilis, & superfubstantialis, ac impartibilis,
Deus noster. Gloria tibi, gloria tibi, gloria tibi
eadem & sola beata Trinitas, spes & salus univer-
sorum qui sunt in orthodoxa fide adorantes te, & fervent
tibi in veritate usque in finem. Soli intemerata & sanctissima, proprie natura fine mendacio, ac ve-
raciter Dei mater, & post partum iterum vere vir-
go casta, java.

ANNO CHRISTI 638.

CONCILIUM NAMNETENSE

Romani pontificis jussu celebratum, circa annum Christi DCLVIII. Vitaliani papæ II, Clodovei II, regis XV.

Ex P. Jacobo Sirmondo t. I.

HUJUS *synodi confensu beatum Nivardum epi-*
scopum Rhemensem monasterii Alcivillarensis
ad Matronam Bavium constructionem renovationemque
suscepisse, auctor est Flodoardus lib. 11. histor. cap. VIII.
Hic beatus Nivardus, *inquit*, cum ex communi
confensu totius concilii provinciæ Gallia, Namne-
tis Romani jussione pontificis exhibiti, rege fe-
rente, restruxisset ecclesiam monasterii super ri-
pam Materne fluminis, in loco nuncupato Villari
dunensi fiti, fed a barbaris diruti, & abeo confecra-
ta hæc fundatus cecidisset ecclesia, in alio loco
rurius ab ipso restructa rurfum traditur corruisse.
Et post alia, quæ de tertio loco ejusdem ejusque pontif.
Mox ipsen præsul succidi silvam jubens, in honore
S. Petri & omnium apostolorum ibi construxit ec-
clesiam, & ibi reldesisse columbam videtur, altare
institutt, collectisque fervis Dei monasterium or-
dinavit.

NOTA JACOBI SIRMONDI, S.J.

1 *Concilium Namnetense.*) Ex vetibis Flodoardi hæc
utrum intelligenda, habitum de tempore fuisse, ejus Ni-
vardus Rhemensis ecclesiæ præsidebat: de anno autem mi-
hil comperum. Quæ etiam forsitan non abs re poset,
utrum ad hanc synodum pertinent canones xx. qui Namne-
tensis concilii nomine circumferuntur sine ulla temporis
epocha, extantque sub Formosi papæ.

2 Nos de iis plures hic obiimus, Deo semper
nobis favente conatibus, tomo hujusce amplissimæ collec-
tionis nono, ne quid temere aut fine evidenti existiet lo-
co fun nonvere velle videamur; cum saepe sufficiat monuis-
se lectorem.

OBSERVATIO P. ANTONII PAGI *ad An. Chr. 660. num. 14. 15.*

Anno circiter 660. antequam Clovarius III. Francorum Monarcha Gildericium Gallorum Regem nominis II. Austrasiæ regno pellerent, celebratum Concilium Namnetense, de quo loquitur Flodoardus lib. 2. cap. 7. Pseudo-Concilium illud, cujus canones XX. extant, & in editione Concilionum Labbeanæ ad finem facesti IX. differunt, tardius celebratum non fuit; non folum quia, ut inquit Labbeanus in supplemento Concilionum Galliæ, civitas hæc post medium hoc fiorulum jam funditus diruta erat, ut fcribit Gerulus Calvus Nicolaus Pape circa an. 868. propter continua bella contra Britones & Normannos pagnantes: etiam quia S. Bonifacius in epistola ad Bangardum Papam an. 742. loquens de miseria tuta Ecclesiarum Galliæ, & de necessitate Concilii in Francia Orientali celebrandi ait: *Franci sic finiterunt decimas; plusquam per annos singulos amittunt Episcopi non fecerunt Sic.* Quare quando Bonifacius Episcopatum illum fcripsit, jam ab annis circiter fexaginta Synodus in Francia Orientali, de qua fola loquitur, constitutus: indique debuerunt anni annos illos in aliquem habitum fuisse. Hæc autem alia est non pauca quam Namnetensis, quam nationalem fuisse, & in qua tam Pontifices Austrasiæ, quam Neustriæ & Burgundiæ adfuisse dicunt. Simundus in Concilio Galliæ ex duobus Concilii Namnetensis Canonibus III. & X. qui inde transtati videntur in librum 7. Capitularium collegit eos decretos, qui hoc Concilium sub annum Christi Ann. collocandum contulere. Ed fere Canones XX. conciti Namnetensis ad illud Namnetense, de quo agimus, pertinent, fere ad illud, quod incerto tempore celebratum fuerit, cetum tamen, Nivardo Ecclesiam Rhemensem regente, Galliæ Pertulica Nannetis congregatos fuisse, ut ex Flodoardo liquet.

PRIVILEGIUM LIBERTATIS

MONASTERIO SANCTI DIONYSII

concessum a Landerico episcopo Parisiacensi.

Divina largiente gratia Landericus Parisiorum ecclesiæ episcopus.

QUONIAM quidem inter ea quæ Dei dispo-
nente providentia cursu temporis agimus,
fi quid recte actum est, ad illius, qui & dando
præmonuit, & pulse consulit, gloriam & nostram
prosperitatem non est dubium antinere, decet &
præsertim eos, qui in sacris ordinibus eminere vi-
dentur, privatas & publicas res in curam agere, ut
& fua pertaxinia annullatur, & fi quid est virtutis,
hoc semper ad altiora studeant proverbere, & alio-
rum vel benefacta commendare, vel viria invigi-
lent corrigere. Debet etiam elle grata omnium Dei
fideium mere fe familiaritas, & in expetendis dan-
disque beneficiis adeo opportuna propinquitas, ut
nulli prorsus digna petenti non modo non abnuat,
verum etiam ut amplius quod dignum est ab altero
petere pollulerur. Quapropter noverit omnium
catholicæ ecclesiæ cultorum generalis universitas,
quod dominus gloriosissimus Cludovicus Francon-
rum rex, divino stabilitatis lumine, religiosa petitio-
ne humilitatis nostræ extremistarem poposcit, ut
& nos, & canonicorum nostrorum commensu fra-
ternitas, fecunitatis & incommutabilitatis privile-
gium ederemus, pro reverentia sancti Dionysii,
fociorumque ejus Rusticii & Eleutherii, qui cum
eo lantea martyrii sunt redimiti, ad basilicam
ipsorum, ubi ipso corpore requiescunt, & in vir-
tutum miraculis consistant, & ubi Dagobertus ge-
nitor suus quondam rex, vel genitrix ius Nanthil-
dis regina sepultutas habere videntur. Quam-
quam sancta Carthaginensis Synodus facta a beata
te memoriæ domno Bonifacio ejusque episcopis,
non prohibetur monachos sub privilegio proprio re-
federe, vel sancti Augustini libri de ecclesiasticis
gradibus dicunt monachos, sub quiete regulari-
ter viventes, fua singulari lege debere quiescere,
& ab omni infestatione clericorum intrepidos per-
manere, ne facultatem eos laedat, quod
districta regula servitutis domini moderatur. Quod
nos considerantes, dum & canonica institutio nos
hoc de re non prejudicat, vel ideo quia supradicti
domni Cludovici regis petitio quasi nobis jussio est,
cui difficillimum est resisti, vel pro reverentia tan-
torum martyrum, quorum patrocinio se ipse com-
mise, ut ipsi monachi secundum sanctam ordi-
nem vivere liceat, & ut tam pro nobis, quam pro
omnibus nostræ ecclesiæ fratribus Deum orent,
ipsum privilegium plena voluntate, una cum con-
fenso fratrum meorum, ipsi concessimus vitus fum.
Per quod decerno, atque ob testificationem divini
nominis interdico, ut nec ego deinceps, nec ullus
successorum meorum hoc audeat infringere, vel
temerario aufu aliquatenus violare. Videlicet us
omnis prosbyter vel clericus ex his unc in ipso loco
beatissimi Dionysii martyris, vel extra, ex loco
qui dicitur fons S. Remigii, beat vis distinguit,
quæ prabet iter juxta pratum quod dicitur Formo-
sum, usque ad ecclesiam sancti Quintini martyris,
& illic per regulam stratum, donec venatur ad vi-
rium in capite Triteni pontis, sicut prata stra-
trum distinguunt, usque ad prastatem locum fon-
tis beati Remigii, omnes illi qui ibi non in con-
scriptio Ipsio ecclesiis servitunt, sint liberi & abso-
luti ab omni debito, & reddition circadatum &
synodorum. Tamen volumus, & pro reverentia
sancti martyris Dionysii concedimus, ut fi necessi-
tas eis fuerit, ex vobis & successorum nostrorum
episcopatu sine pretio chrisma & oleum suscipiant.
Et si quis eorum presbyterorum vel clericorum for-
te aut occisus, quod abit, aut vulneratus fuerit,
aut ex his omnibus aliquos injuriæ acclamatio sus-
rexerit, quidquid ex his omnibus ad nos pertinere
videatur, hoc totum abbati, qui in ipso sancto lo-
co præfuerit, excepisque fratribus habendam &
disponendum concedimus. Quod si aliquis calli-
ditate aut cupiditate prævenus fuerit, & ea quæ
fiunt superius comprehensa temerario spiritu vio-
laverit, tribus annis pœnitentiam agat, a com-
munione fratrum sequestratus, & nihilo minus
hoc privilegium Christo protegente, qui & adju-
vet illud conservantes, & dissipet illud deltruere
cupientes, perpetuo manebit incorruptum. Quam
definitionem constitutionis nostræ, ut nostris & fu-
turis temporibus valitura sit, manus nostræ sub-
scriptionibus roboravimus, & episcopos, domnos,
& fratres nostros rogavimus, ut ipsam inse-
per firmare debeant.

SUBSCRIPTIONES.

In Christi nomine Landericus, ac fi peccator, epi-
scopus subscsi Parisiacæ hoc privilegium consensi
& subscripsi.

Munemundus episcopus consensi & subscripsi.

Gouvaldus episcopus consensi & subscripsi.

Vrfolenus episcopus consensi & subscripsi.

Armentarius episcopus consensi & subscripsi.

Rantarus episcopus consensi & subscripsi.

Malthardus episcopus consensi & subscripsi.

Eligius episcopus consensi & subscripsi.

Gratus episcopus consensi & subscripsi.

Joannes episcopus consensi & subscripsi.

Burgundofarus episcopus consensi & subscripsi.

Richoaldus episcopus consensi & subscripsi.

Baldomerus episcopus consensi & subscripsi.

Audoenus episcopus consensi & subscripsi.

Taurinus episcopus consensi & subscripsi.

Eudoxgius episcopus consensi & subscripsi.

Karioardus episcopus consensi & subscripsi.

Bertarfridus episcopus consensi & subscripsi.

Audobertus episcopus consensi & subscripsi.

Clarus episcopus consensi & subscripsi.

Calladius episcopus consensi & subscripsi.

Lutterius episcopus consensi & subscripsi.

Palladius episcopus consensi & subscripsi.

Ætherius episcopus consensi & subscripsi.

Ingilbertus episcopus consensi & subscripsi.

Facto privilegio sub die Julii in anno XV. regnante Cludovico gloriosissimo rege, Austrolorum lector, jobente domno Landerico episcopo, hoc privilegium scripsi & subscripsi.

NOTA JACOBI SIRMONDI, S.J.

1 *Privilegium S. Landerici.*) Clodovei juniaris anno confungunt ex anno Christi DCLXV. incunte. Quare privilegium Landerici, quod Clodovei anno XV. datum dicitur, anno Christi DCLXVI. congruere planissimè.

** Porro privilegium illud ab aliquot annis non solum A sapientissimorum Scriptorum suffragiis corroboratum, *Dionysi scriptore veraciss. vindicatum*, sibi ac pariter complurium annorum successione roboratum, unoque omnium Romanorum nostrarumque pontificum, Regum Francie Christianissimorum, aliorumque principum diplomatis identidem ignotaris communitatem, *Dionysi celeberrimi opuscula inquisitude verbatim*, dic.

Anno Christi 654.

Ex P. Jacobo Sirmondo, tom. 1. p. 3.

CONVENTUS CLIPIACENSIS

Anno Christi 654.

In quo Clodoveus rex auctoritatis suæ præceptum de eadem monasterii S. Dionysii libertate conscribi fussit, anno Christi DCLIX. Vitaliani papæ III. Clodovei ejusdem regis XVI.

DE *hoc conventu multa scribit Aimoinus libro IV. de historia Francorum cap. XLI. ubi ait Clodoveum regem episcopos ac proceres, qui convenerant, his verbis vertere nobis aliquantulum induxit*. Nobis itaque devotio, *inquit*, *hæc etiam animi, ut monasterium patronii sotiri domni Dionysii, in quo ipse cum conformibus testimonii veritatis requiescit humatus, & pie memoriæ genitores nostri, domnus videlicet Dagobertus & domna Nantildis, le Iepelini mandatunt, ab omni solvamus dominio mortalium: quatenus sibi vel fratres eo loco commanentes, possellones a parentibus nostris, sive ab aliis fidelibus Christianis sibi traditas, absque ullius dominationis inquietudine possidentes, pro salute nobis ac statu regni nostri liberius Deum deprecentur. Ingessit Dagobertus, que in antiquis exemplaribus legunter, eadem etiam Clodoveius regis statis desiderius, sed aliis verbis: ipsum nempe alii, quibus præceptum ipsum conscriptum est, ut alterum ex altero expressum apparet. Præcepti autem regiæ exemplum in Sancti Dionysii tabulario ejusmodi.*

PRÆCEPTUM CLODOVEI II. REGIS DE LIBERTATE MONASTERII SANCTI Dionysii.

Chlodoveius rex Francorum vir inlustre.

OPORTET clementia principali inter ceteras petitiones illud quod pro falute adscribitur, B & pro tenore divini nominis postulatur, placabili auditu suscipere, & ad effectum perducere, ut fiat in mercede conjunctio, dum pro quiete fervorum Dei, vel congruentia, locis venerabilibus impertitur petitio. Igitur dum de omnipotens pater, qui dixit de tenebris lumen splendescere, per incarnationis mysterium unigeniti Filii sui domini nostri Jesu Christi, vel inlustrationem Spiritus sancti, inlaxit in corda sanctorum, pro cujus amore & desiderio, inter ceteros gloriosi triumphos martyrum, beatus Dionysius, Eleutherius, & Rusticus meruerunt palmam victoriæ, & coronam percipere gloriosam: ubi per multa tempora in eorum basilica, in qua requiescere videntur, non minima miracula Christus videtur per ipsos operari. In quo etiam loco genitores nostri, domnus Dagobertus & domna Nantildis videntur requiescere, ut per intercessionem sanctorum illorum in cœlesti regno cum omnibus Sanctis meruant participari, & vitam æternam percipere. Et quia ab ipsis principibus vel a ceteris prisis regibus, vel etiam a Deum timentibus Christianis hominibus, ipse sanctus locus in rebus, propter amorem Dei, & vitam æternam, videtur esse dictus; & nostra integra devotio & petitio fuit, ut apostolicus ve Landericus, Parisiace ecclesiæ episcopus, privilegium ad ipsum sanctum locum abbati, vel fratribus ibidem confitentibus fatere vel confirmare pro quiete futura deberet, quo facilius ipsi congregationi liceret pro Rabilitate regni nostri ad limina martyrum ipsorum jugiter exorare. Hoc ipse pontifex cum fuis coepiscopis juxta devotionis nostræ petitionem plenissime voluntate pratificis vel confirmasse dignoscitur. Nos igitur per hanc seriem auctoritatis nostræ, juxta quod per præditum privilegium a pontificibus factum & præfitum est, pro reverentia ipsorum martyrum, vel nostra confirmanda mercede, per hanc auctoritatem jubemus, ut si quid ad ipsum sanctum locum in villabus, mancipiis, vel quibuscumque rebus atque corporibus, a prisis principibus, seu genitoribus nostris vel a Deum timentibus hominibus, propter amorem Dei ibidem delegatum, aut deinceps fuerit additum, dum ex munificentia parentum nostrorum, ut diximus, ipse sanctus locus videtur esse ditatus, nullus episcoporum neque præsentes, nec qui futuri fuerint successores, seu eorum ordinatores, vel quælibet persona possit quoquo ordine de ipso loco aliquid auferre, aut aliquam potestatem sibi in ipso monasterio usurpare, vel aliquid quasi per commutationis titulum absque voluntate ipsius congregationis, vel nostro permisu minuere; aut calices, vel cruces, seu indumenta altarium, vel factos rodices, argentum, aurumve, vel qualecumque speciem, de quod ibidem constatum fuit aut erit, auferre aut minuere, vel ad civitatem deferre non debeat, nec præsumat. Sed liceat ipsi sanctæ congregationi quæ eis per rectam delegationem constam est perpetim possidere, & pro Rabilitate regni nostri jugiter exorare. Quia nos pro Dei amore, vel pro reverentia ipsorum sanctorum martyrum, & adipiscendæ vitæ æternæ, hoc beneficium ad ipsum sanctum locum, cum consilio pontificum, & inlustrium virorum nostrorum procerum, gratissimo animo & integra voluntate visi sumus præstitisse. Eo scilicet ordine, ut sicut tempore domni genitoris nostri ibidem Rabilitacius per tormas fuit institutus, vel sicut ad monasterium sancti Mauricii Agaunis, die noctique tenetur, ita in loco ipso celebretur. Quam vero auctoritatem decrevimus, Christo in omni-

Anno Christi 654.

omnibus nobis suffragante, ut firmior habeatur, A & per tempora conservetur, subscriptionibus manus nostræ infra roborari,

Chlodovius rex subscripsi.

Ego Beroaldus obtuli.

Aunemundus pectator consentiens subscripsi.

In Christi nomine Chaoaldus episcopus consentiens subscripsi.

Rauracus pectator consentiens subscripsi.

Laudomerus consentiens subscripsi.

Eltherius pectator consentiens subscripsi.

† In Christi nomine Eligius episcopus subscripsi.

Richoaldus pectator consentiens subscripsi.

Rigobertus pectator episcopus subscripsi.

† In Christi nomine Landericus ac S. pectator episcopus subscripsi.

Velfoledus pectator subscripsi.

Palladius pectator consentiens subscripsi.

Clarus in Dei nomine episcopus consensi & subscripsi.

Armentarius pectator consentiens subscripsi.

Malchadrus pectator consentiens subscripsi.

Amalberctus consensi & subscripsi.

Vvaodalmarus consensi & subscripsi.

Athildus consensi & subscripsi.

Sighichelmus consensi & subscripsi.

Chadbedo consensi & subscripsi.

Vvamacharius consensi & subscripsi.

Vulderadus consensi & subscripsi.

Gaucfultus consensi & subscripsi.

Bobo consensi & subscripsi.

Desideratus consensi & subscripsi.

Gaudomerus diaconus hoc privilegium subscripsi.

In Christi nomine Garrechramnus diaconus subscripsi.

Bodolevus subscripsi.

Ebroinus subscripsi.

Ragenobertus subscripsi.

Arnebertus subscripsi.

Signum † vir inlust. Radoberto Maj. dom.

Arginatus subsign.

Signum † vir. inlust. Merulfo.

Signum † vir. inlust. Bertecari Com. palat.

Signum † vir. inlust. Aiguido. Anno Christi 654.

Signum † ..... B

Chradobertus subscripsi.

Ochelpiacus subscripsi.

Signum † vir. inlust. Authroberto.

Signum † Gerrinus justus subscripsi.

Ebrulfus subscripsi.

Incrinus subscripsi.

Signum † vir. inlust. Proboto.

Signum † Gundoberto.

Signum † vir. inlust. Ermenrico Dom.

Signum vir. inlust. Malfrido.

Chaldo subscripsi.

B Rado subscripsi.

Anderdus vir inlust. atque Patricius subscripsi.

Datum sub die x. Kalendas Julias anno XVI. regni nostri, Clipiaco, in Dei nomine feliciter. Amen.

NOTA JACOBI SIRMONDI, S.J.

a Conventus Clipiacensis.] Anno Christi DCLIX. celebratum Clodovei annorum argumento diidcimus. Qui vero Clodovei annos vulgari errori dicunt ex anno DCXLVIII. idem conventum Clipiacensem differunt in annum DCLXV.

C ☞ NOTATIO P. JOANNIS MABILLONII *ex lib. de re Diplom. pa. 407.*

In hoc diplomate observanda sunt nomina S. Dionysii fociorum, quorum primus nominatur Eleutherius, cujus quam in diplomate Theodoriici Calentis, & in alia passim de morte Dionysii episcopi plenissime in subscriptionibus abstinuit a recentiori sedium suarum, maxime in litteis Sporadicis, imo etiam non raro in ipsis actis Conciliorum, Jam vero permisit Episcopis fedes suas affignant juvat. Primus subscribit Aunemundus Lugdunensis, aliis mate Mamemundus; dein Chaoaldus, qui in vulgato Adonis martyrologio Cadolus, Viennensis, Rauracus Novimensis, Eltherius Rhedonensis, Eligius Noviomagensis, Rigobertus Turonensis, Landericus Parisiensis, Velfoledus Epo quo Dongiensis Dabiero Sirmondo Dongiensis, Biraricensis, qui in editis Vallenlendis dicitur; Palladius Autisiodorensis, Clarus Grationopolitanus. Aliorum sedes ignoramus. ☞

Anno Christi 664.

SYNODUS PHARENSIS

Anno Christi 664.

ROGATU HILDÆ ILLIC ABBATISSÆ celebrata, sub Nordauhumbrorum regibus Osvvio patre, & Alchfrido filio, anno Christi DCLXIV.

In qua acerrime contenditur de vira celebrandi paschatis, de tonsura sacerdotum, & de aliis rebus ecclesiasticis: præsentibus, ex parte Romanorum & Angiorum, Alchfrido rege filio, Agilberto occidentalium Saxonum episcopo, Wilfridio abbate, Agathone presbytero, Jacobo diacono, Romanis: ex parte Scotorum & Britonumvia Osvvio rege patre, Colmanno Lindisfarnensis episcopo; & aliis Scotia episcopis, Cedda episcopo orientalium Saxonum episcopo, Hilda abbatissa Pharensis ostius monasterii, cum multis aliis ex utraque parte clero.

BEDÆ PROLEGOMENA AD HANC SYNODUM. E

Sect. eccl. hist. lib. 3. cap. 25.

HÆ temporibus quæstio facta est frequens & magna, de observatione paschæ, confirmantibus eis, qui de Cantia vel de Gallis advenerant, quod Sooti dominicam paschæ diem contra universalis ecclesiæ morem celebraretent. Erat in hit acerrimus vesti paschæ defensor nomine Ronan, natione quidem Scotus, sed in Galliis vel Italiæ partibus regulas ecclesiasticæ veritatis edoctus, qui cum Finano confligens, multos quidem correxit, vel ad sulerniorem veritatis inquisitionem accendit, nequaquam tamen Finanum emendare potuit, quin potius, quod esset homo ferocis animi, acerbiorem contra-

F

a Cum Clodovei præcumpter legatus datum ac. XVI. ejus Regni, hic conventus habitus fuisse oportet anno Christi 653. in quem ille Clodovei XVI. annus incidit. Pagius ad An. Ch. 652. n. 2.

b Hoc præceptum verbis integrabatum ex Sirmondo hic cum omnibus exhibemus ex Mabillonio, qui illud lib. 3. de re diplomat. Tabella 13. ex ipsa autographa forma, ac deinde lib. 6. pag. 406. repræsentavit.

ANNO CHRISTI 664.

Bigando, & apertum veritatis adversarium A abbatillis cum fois in parte Scotorum, in qua erat etiam venerabilis episcopus Cedda Jambolum ordinatus a Scotis, ut supra docuimus, qui & ante pres in eo concilio vigilantissimus utriusque partis extitit.

Primusque rex Ofvei, præmissa præfatione, Rex Ofvei quod oporteret eos qui uni Deo servirent unam Pascham vivendi regulam tenere, nec dilceepare in celebratione sacramentorum cœlestium, qui unum omnes in cœlo regnum expectarent, inquiscrendum potius quæ ellet verior tradicio, & hanc ab omnibus communiter elle ſequendam; juſſit primo dicere episcopum ſuum Colmannum, qui eſſet ritus, & unde originem ducens ille quem ipſe ſequeretur.

Tunc Colmannus, Pascha, inquit, hoc quod agimus Dominicæ Paſchæ mos ſecimus, quem mihi Colmannus Dominicæ Paschæ mos ſecimus, quem mihi Colmannus Dominicæ Paschæ mos ſecimus, quem mihi Colmannus Dominicæ Pasch

ANNO CHRISTI 664.

assumpti his qui se sequi voluerint, id est, qui pascha catholicum & tonsuram coronæ (nam & de hoc quæstio non minima erat) recipere nolebant, Scotum regressus est, tractaturus cum suis quid de his facere deberet. Cedda relictis Scotorum vestigiis ad suam ipsam redit, utpote agnita observatione catholici paschæ. Facta est autem hæc quæstio anno dominicæ incarnationis sexcentesimo sexagesimo quarto, qui fuit annus Olvvini regis vicesimus secundus: episcopatus autem Scotorum, quem gesserunt in provincia Anglorum, annus tricesimus.

Tempus Paschali.

NOTÆ SEVERINI BINII

[a] Synodus Pharensis.] Quia in hac convenit non omnes episcopi provinciales convocati fuerunt, sed tantum inter A se consultantes illi qui tunc aderanc, imitatus sanctum Augustinum hujusmodi conventum propria magis quam collationique, quam synodum appellandam sibi fecit. Tempus hujusce collationis deficiebat a Beda supra.

[b] Dum ita celebrandi paschalis.] Error Scotorum alios quos a Quartodecimanorum, non enim fomitibus perciti sunt, quos decemquartam luna, sed die dominico pascha celebrare illos de ac rite. Discrepabant a catholicis, quod illo die dominico pascha prætegerent, qui primus occurrebat a decima tertia luna usque ad vigesimam. Ex quo illud absurdum quandoque fiebat, ut si dominica die incideret in lunam 14. ipsi cum Judæis pascha celebrarent, quod evitassent, si una cum catholicis illo dominico die celebrassent pascha, qui primus a 14. luna ad vesperam usque ad 21. lunam occurrebat. Errantes hac in re Scoti non ex contumacia, sed ex inscitia computi paschalis, idque hic tetor ipsis venialis, tunc cum nemo illos hac in re instruxisset. Porro cupiens ut hujusmodi error anno domini 664. ducentesque usque ad annum domini 716. Vide Baron. anno 664. num. 5.

B An concilium fuerit.

CONVENTUS COMPENDIENSIS

Pro consecratione Vvilfridi Episcopi Eboracensis,

REX *parvat Beda lib. 3. cap. 28. Hist. Eccles.* Interea Rex Alefridi nepos Vvilfridum presbyterum ad Regem Galliarum, qui eum sibi *suisque* consecrari faceret episcopum. Ac ille missi illum ordinandum ad Agilberium, de quo supra diximus, qui relicta Britannia Parisiacæ civitatis factus erat Episcopus; & consecratus est magno cum honore ab ipso, convenientibus plurimis Episcopis in vico regio, qui vocatur in Compendio. *Et Eddius in vita S. Wilfridi cap. 12. ait*: Tale jam consilium hence Regibus complacuit, præparantes et navem, & auxilia hominum, & pecuniæ multitudinem, iraut valde honorifice ad Galliæ C regionem perveniret; ibique flatim Conventio magna facta est non minor, quam duodecim Episcoporum Catholicorum, e quibus unus erat Agelberchus Episcopus, qui cum propter fidem suam indicatam, gratanter & honorifice cum omni populo publice suscepitur, & in sella aurea sedentem more eorum sursum elevaverunt, portantes in manibus soli Episcopi intra Oratoria, nulla alio attingente, hymnisque & cantica in choro canentes. *Anno vero 665. hunc Wilfridi consecrationem secutum docet Pagius ad an. Ch. 665. n. 16.*

CONCILIUM EMERITENSE.

TITULI CAPITULORUM.

I. *Epistola de fidei institutione, ejusque ordine.*
II. *De vesperini officii ferocioris ordine.*
III. *Quid sit observandum tempore quotex in exercitu progrediatur, progregis, gentis, aut patria statu atque salute.*
IV. *Qualiter metropolitanus suis consultatibus, aut consultatibus metropolitanus suo placitum faciant.*
V. *Ut episcopus ad suam personam, ad concilium non discedant, sed aut archiepiscopum, aut presbyterum dirigat.*
VI. *Qualiter episcopus admonitione accepta ad metropolitanum suum veniat.*
VII. *Qualiter secundum priorum canonum institutia concilium fiat.*
VIII. *Quid ordinatum maneat de episcopis qui inter se de parochiis interissimum habent.*
IX. *Quid presbyter observare debeat, qui presbyteris jubetur dare sanctum chrisma.*
X. *Ut omnis episcopus infra suae provinciam constituat archipresbyterum, archidiaconum, & primicerium in ecclesia sua habeat.*
XI. *Ut omnis presbyter, abbas, vel diaconus episcopo suo humiliatum tenat; & reverentiam summam.*
XII. *Ut episcopus, quisiti sicciti fuerint de parochia sua presbyteris, atque diaconis cathedralibus sibi faciat.*
XIII. *Ut episcopus quem viderit de clericis suis ad bonum profectum tendere; honorandi, & magnificandi de eius ecclesia licentiam habeat.*
XIV. *De peccatis quæ in ecclesia Dei offerunt fideliter colligenda, & fideliter dividenda.*
XV. *Ut episcopi atque presbyteri pro gravibus causis, quod illum damnant sententiæ sine judicis examine familiarium ecclesiæ non debeant excipere.*
XVI. *Ut episcopo non liceat tertiam de parochiis ecclesiis tollere; sed quæ instituta sunt debeat observare.*
XVII. *Ut post mortem episcopi nulli subjectorum liceat de eo quidquam detrahere.*
XVIII. *Ut parochiani presbyteri, juxta ut posse habuerint, de familia ecclesiæ suæ clericos filii faciant & habeant.*
XIX. *Ut presbyter, qui plures ecclesias habuerit commissas, profugulis domiciliis dicbus, in singulis sacrificium Deo offerre intendat.*
XX. *Qualiter libertus episcopi faciant, vel qualiter libertis a patronibus ecclesiæ nunquam discedant.*
XXI. *Qualiter fabulum maneat, quod episcopus in amicis, filiis, servis, aut libertis, de re ecclesiæ sua donare voluerit.*
XXII. *Qualiter excommunicati operantur qui canonis non cuiusdam sententiam.*
XXIII. *Confirmatio hujus concilii.*

PRÆ-

1 Edidit Losiæ e duobus MSS. Toletanis & alio Lucensi. Hardainus contulit cum apographo ad eum misso.

ANNO CHRISTI 664.

PRÆFATIO.

IN NOMINE PATRIS, ET FILII, & Spiritus sancti. Synodus quæ pacta est in provincia Lusitania, apud [a] *urbem Emeritensem, quæ caput ejus dignoscitur esse, duodecim episcopis in unum collectis, die VIII. Idarum Novembris* [b] *anno XVIII. feracissimi & piissimi Recesvinthi regis, era DCCIV.*

CONGREGATIS nobis omnibus provinciæ Lusitaniæ episcopis, in nomine domini, residentibus in Ferulatum ecclesia, quæ in Emeritensi urbe, (quæ caput ejus provinciæ noscitur esse, & sub principali nomine manet dedicata) juxta ordinem priorum canonum nostrorum, cum Dei juvamine cœptum est initium. Primum (ut mos est) debitas laudes persolvimus omnipotenti Deo, cujus manere adunati somus, & dono: deinde ferentissimo atque clementissimo principi nostro, & dominio gratiarum actiones impendimus regi Recesvinutho; [c] optantes divinam misericordiam, ut qui ei tribuit regni potestatem, concedat & vitæ felicitatem, cum pacis quietæ; ficque cum da fatis illius redat victoriam, ut eorum inimicorum colla divinis ejus subdat, gratia favente; quatenus & præferatem vitam quietus possideat per tempora longa, & post multa annorum certitudinis gaudia obtinet, per fecula nunquam finienda. Et quoniam de sæcularibus sancta illi manet cura, & ecclesiastica per divinam gratiam recte disponit mente ipsiusta, sit illi opinulatio ineffabilis omnipotentis Dei gratia, quæ se quærentibus manet propinqua;

CAPITULA.

I.

Juxta priorum patrum regulam, [d] quæ sanctæ nobis est tradita, cujus institutione profectum fidei habet sancta Dei ecclesia catholica, [e] quamlibet perpulitis conciliis manear memorata, oportet tamen a nobis non eam esse prætermittendam: hæc enim est prima conciliu via; & nisi pigne fuerit addituta, pervenienti ad [f] aliud ratio est incongrua. Nos ergo quia certos fatemur in fide, & perpetim hanc profiteamur ore, dignum est in hoc sancto concilio credulitatem nostram exponere.

Credimus in unum Deum Patrem, omnipotentem, factorem cœli & terræ, visibilium omnium, & invisibilium conditorem: & in unum dominum nostrum Jesum Christum filium Dei unigenitum, ex Patre natum ante omnia sæcula: Deum ex Deo: lumen ex lumine: Deum verum ex Deo vero: natum, non factum: homoüsion Patri, hoc est, ejusdem cum patre substantiæ: per quem omnia facta sunt, quæ in cœlo, & quæ in terra: qui propter nos, & propter nostram salutem descendit, & incarnatus est de Spiritu sancto, & Maria virgine: homo factus: passus sub Pontio Pilato: sepultus: tertia die resurrexit: ascendit in cœlos: sedet ad dexteram Patris: iterum venturus in gloria judicare vivos & mortuos: cujus regni non

[a] Emeritensem.

[b] Anno Christi 664.

[c] Gratias agit Deo.

[d] Sancta.

[e] Quamvis libet per multa concilia.

[f] Illud.

[g] Symbolum Constantinopolitanum in III. Toletano & alio concilio publicum.

ANNO CHRISTI 666.

IV.

Postquam fidei nostræ creditas est manifesta, ilia inferenda curavimus, quæ rectitudinem faciant in ecclesia sancta. Cœrus ergo nostræ unanimitatis hoc inferendum esse curavit, ut tempore quo metropolitanus in ecclesia Dei fuerit ordinatus episcopus, placitum in nomine suorum comprovincialium episcoporum faciat; ut casse, sobrie, rectæque vivat. Similiter, & quando confinitimi episcopi in ecclesiis quibus præesse potuerint fuerint ordinati, placitum faciant in nomine episcopi sui metropolitani, ut casse, rede, & sobrie vivant. Quod si juxta canonicam sententiam, per voluntatem metropolitani, atque informationis ejus epistolam, per regiam jussionem, ab alio metropolitano aliqui fuerint ordinati; tempore quo ad metropolitanum fuum post fuam venerint ordinationem, tale placitum non differant facere. Quod si difulerint, tamdiu quifquis ille excommunicatum esse se noverit, quamdiu impleat ordinem bonæ institutionis.

V.

Juxta canonicum ordinem, tempore quo concilium, per metropolitani voluntatem & regiam jussionem electum fuerit agere, omnes confinitimos episcopos in unum oportet adesse; nec pro tali re quælibet causa opponi debet ad excusationem. Quod si contigerit aliquem de fratribus * retineri ab infirmitate, qualiter non possit venire, aut per regiam jussionem injunctum' accepérit aliquid agere, ut sit per quod non possit concilio interesse; quidquid tale acciderit, metropolitanus per fidelitter intimet cuncta per fuam epistolam manu fua subscripta, ut postmodum quæratur, anne excusationem faciat aliquam. Ad fuam tamen personam non alter nisi aut si archipresbyterum fuum diriget, aut, si archipresbyterum impossibilitas fuerit, presbyterum utilem, cujus dignitas cum prudentia pareat, a tergo episcoporum inter presbyteros sedere, & quinque in eo concilio fuerint acta scire, & subscribere. Injustum enim hoc accipit cœtus nostER, ut quisquam episcoporum' diaconum ad fuam personam dirigat. Hic enim quia presbyteris junior esse videtur, sedere cum episcopis in concilio nulla ratione permittitur. Quemcumque ergo ex presbyteris diligere elegerit, instructum per informationem dirigat, ut ratio poscit; atque cum eo mandatarium fuum, juxta legis ordinem munitum: ut si a quolibet contra eumdem episcopum in concilio fuerit suggestum, ab eo quem' dixerit, qui petit accipiat responsum, & justitia quæ fuerit ordinata nullam postmodum dilationem habeat.

VI.

Deo credimus esse placitum, quando pro bono opere dignam in ecclesia sancta inponimus regulam. Ideoque placuit fraternitati nostræ, ut sicut primatus reverentiæ metropolitano episcopo jubetur impendi per fynodicam regulam, ita & a comprovincialibus fuis ferventur hæc monita * Communi deliberatione confensus, & sententiæ hujus ordinem servandum instituimus; ut dum quisquam comprovincialis episcopus metropolitani fui admonitionem acceperit pro diebus festis nativitatis domini & paschæ cum eo peragendis, veniendi ad eum nullam faciat excusationem. Quod si contigerit eum ab agritudine esse detentum, vel per nimium intemperiem aerum non habere qualiter ad præsentiam ejus possit venire, epistolam manu fua subscriptam dirigere debebit, in qua hujus rei verissime causam noresceat. Quod si fanus, qui admonitionem acceperit, fuerit, & venire difluerit, absque excommunicatione dimittendus non erit.

VII.

Decretum est de priscis canonibus, * femel in anno fieri concilium, ubi elegerit metropolitanus episcopus: atque in ea sancta regula manet ordinatum, ut comprovinciales episcopi, dum a fuo metropolitano fuerint admoniti, præsentes esse debeant ad locum temporis debiti: quæ res non extra regiam agitur voluntatem. Sunt nonnulli qui pro hoc admonitionem fui metropolitani, & regiam jussionem accipiunt, & minime implent quæ jubentur: hos priscorum canonum sententiæ excommunicatos esse jubent usque ad tempus superventuri concilii: & quamvis excommunicationis damno feriantur, nihil tale in his imperditur quod debeant metuere. Placuit huic sanctæ synodo, ut quisquis ille episcopus ad concilium venire difluerit admonitus, illic excommunicationis agat tempus, ubi cum his, qui præsentes fuerint, elegerit metropolitanus. Cella vero & res ad eum pertinentes, quousque ille sub pœnitentia fuerit, instantia & solicitudine regantur metropolitani: quia ideo est hoc electum, ut discat sub pœnitentia quod implere noluit voluntate recta. Dum ergo ad fuam redierit cellam, rem in statu inveniat, quæ ecclesiæ fuæ est debita.

VIII.

Omnibus * pene cognitum manet, quomodo divina gratia, quæ cor serenissimi atque clementissimi domini nostri & principis Reccesvinthi regis in manu tenet, & ubi vult illud vertet, suggerente sanctæ memoriæ sanctissimo * viro Orontio episcopo, animum ejus ad pietatem moverit, ut terminos hujus provinciæ Lusitaniæ cum fais episcopis, eorum-

A Anno Christi 666.

* In quo ex Conc. Tolet. XIII. cap. 6. diffinitum est.

B Sic fertur ab eod. Tolet. XIII cap. 6.

C De interdicto pofcit. diffinitum est ab epis. Concil. Hispal. II. cap. 6.

* Fort. ob una

* quisque

* recepit

D Impedimenta vitiantur. Hisp. II. cap. 6.

E Quibus epistolam in omnibus servandam, & pœna hujus omissionis.

* Ex Conc. Braccar. II. c. 4. ubi dicitur ex patrum Concilio statuendum Conc. Tol. XI. cap. 8.

* accipiant

ANNO CHRISTI 666.

eorumque parochiis, juxta priorum canonum sententias, ad nomen provinciæ, & metropolitanam hanc sedem reduceret & restauraret. His ergo, juxta eamdem regulam, decreto fynodico, judicii formula, & fuæ clementiæ confirmatione ad hanc metropolim reductis; dum miseratne domino, principis justu in unum ad sanctum convenissemus concilium, unus de his Selva nomine, sanctæ Ugeditanæ ecclesiæ episcopus, interpellavit sanctam fynodum, eo quod Justus Salmanticensis ecclesiæ episcopus debitam illi teneret diœcesim: hoc enim etiam adjiciens, ut de eo, id unde ad Galleciæ metropolim diœcesis fuæ fuerat possessum, ille recideret, quamvis longe post tempora, quæ parochiæ fuæ fuerant debita. Sed quia antiquorum canonum funt institutæ, ut si * una provincia' quifquis episcopus de alterius diœcesi partem aliquam per triginta annos possederit, quietus teneat; justum perspeximus, ut quia nec ille triginta annos adhuc habet, quo ad hujus provinciæ metropolim reductus est: & ille quod per longo tempore non possedit', & triginta adhuc non funt in hoc illi impleti anni; sicut ille ad debitam diœcesem rediit, ita & hic, qui pulsat diœcesim fibi debitam, ordinante metropolitano cum fuis fratribus, per fuum fanionem recipiat: ita tamen ut de præsentia metropolitani inspectores dirigantur, qui per epistolam signa diœceses ipsas conspiciant, & unusquisque, quod illi debitum est accipiat & habeat. Pacta vero, quæ juxta canonicam regulam inter episcopos pacificam deliberationem justissime fuerint facta, in omnibus placet esse servanda. Omnibus vero episcopis id' institutum esse servandum, ut parochiam fuam bene custodiant, nec ab quolibet fuæ eam usurpari permitrant. Quibus si tricennalis numerus per voluntatem, aut negligentiam occurrerit, nullo modo reddenda erit.

IX.

Conveniens in omnibus nobis hæc manet sententia, quæ' digne custodiatur in nostra provincia. Placuit ut quisquis ab episcopo sanctum in potestate, presbyteris ad distribuendum tempore opportuno, accepérit christna, nihil ab eis beneficii cafula tollere aut petere præsumat. Similiter & presbyteri, qui sanctum Dei baptisma infantibus tradunt, nihil pro tali gratia a parentibus eorum auferre præsumant. Quod si quis aliquid offerat. per bonam voluntatem, * accipiat grate: nihil tamen (ut diximus) auferatur quacumque occasione. Si quis fententiæ hujus ordinem non custodierit, eumque transgredi præsumpserit, tribus mensibus sub pœnitentia excommunicatus manebit.

A Anno Christi 666.

X.

Communi deliberatione fancimus, ut omnes nos episcopi, infra nostram provinciam constituti, in cathedralibus nostris ecclesiis, singuli nostrum * archipresbyterum, archidiaconum, & * pinnicleriun habere debeamus. Sanctus quippe est ordo, & a nobis per omnia observandus; ideoque placuit huic magnæ fynodo, ut quicumque ad hoc officium pervenerit, humilitatem pontifici suo & reverentiam præbeat: ne quolibet modo superbiæ fastum quilibet ex his incurrat; sed in ordine, quo quisque fuerit constitutus, benigne persistat, & fui dignitatem officii per omnia teneat. Si quis ex his fui gradus ordinem non custodierit, & quæ illi pro tali officio a fuo episcopo imperata fuerint adimplere difluerit, prout causa patuerit, excommunicationis damno mulandum se noverit.

XI.

Pervenit ad cœtum hujus sancti concilii, Presbyteros, abbates & diaconos episcopo fuo inobedientes esse '; atque intromittim est, ut dum quilibet ex presbyteris, aut abbatibus ecclesiarum fuarum a decedentibus episcopis habeant absolutionem, episcopo fuo dignam obedientiam justumque reverentiam non exhibeant, & quibus concessa est per canonicam sententiam visitandi * fua parochia, his potius infertur injuria, & movetur calumnia. Proinde placuit huic sancto concilio, ut tam a presbyteris, quam ab abbatibus, five etiam a diaconibus, episcopo honor debitus impendatur: ut a nullo contumeliam pati videatur, & quandocunque contigerit eum, juxta canonicam sententiam, visitare fuam parochiam; & digne eum fuscipiant, &, prout habuerint, aut ratio persuiserit, illi præparent quæ fuerint necessaria. Id ergo per omnia servandum institimus, ut nulli presbytero, vel diacono fine voluntate episcopi fui licentia fit * faculares peragere causas, aut injunctiones expedire publicas. Si quis hujus ordinem capituli transcendere voluerit, excommunicationis sententia feriendum se noverit.

XII.

Si priorum canonum fententia hunc ordine tenere ordinem, ut episcopus ab alio episcopo, si indigentiam habuerit, clericum ad ordinandum petat, & accipiat: cur qui in diœcesi fua habet eos, quos pro Dei officio, & suo juvamine dignos repererit, ad fuam principalem ecclesiam non perducat & habeat? Pro hujus rei causa hoc elegit unanimitas nostra, ut omnes episcopos provinciæ nostræ, si voluerint, de parochiais presbyteris, atque diaconibus, cathedralem fibi in principali ecclesia facere, manet per omnia licentia. Hi tamen qui fuerint

B Ex Conc. Tolet. XI. cap. 8.

C Ex Conc. Tolet. IV. cap. 26.

* Fort. forsan parochiam.

ANNO CHRISTI 666.

rint traduci, humiliatem diguam episcopo suo tenent; & eo honore & reverentia habeantur, & venerentur in cathedrali ecclesia, sicut hi quos constat fuisse ordinatos in ea. Et quamvis ab episcopo suo stipendii causa per bonam obedientiam aliquid accipiant, ab ecclesiis tamen, in quibus prius consecrati sunt, vel a rebus earum extranei non maneant; sed pontificali electione, presbyteri ipsius ordinatione, presbyter alius institutur, qui sanctum officium peragat, & directione prioris presbyteri victum & vestitum rationabiliter illi ministretur, ut B non egeat: aut si quæsierit qui ordinatur, stipendium a suo presbytero accipiat, quantum dignitas officii eum habere expetat. Clericis vero, vel quos ad serviendum ei dederit, per directionis modum quæ necessaria sunt ministret. Si quis sententiæ hujus ordinem implere distulerit, prout ratio permiserit, excommunicandum se esse noverit.

XIII.

In ecclesia Dei sancta congregatio clericorum sit non modica: & sint aliqui, quorum intentio non pauca est in sancto Dei officio, C atque multi quos segnitudinis fastus minime perducit ad bonum profectum. Ob hoc ergo sancto huic placuit concilio, ut quemcumque episcopus ad bonum profectum viderit crescere, per bonam intentionem venerandi, amandi, & honorandi, atque de rebus ecclesiæ, quod voluerit, illi largiendi habeat potestatem: hæc enim causa & majoribus majorem præstat gratiam, & minores excitat, ut ad melius tendant. Quidquid ergo bonis largitur per gratiam, ita in jus habeant, ut & remedium ex hoc sentiant, & rem Deo dicatam ad augmentum perducant. Quod si id quod acceperint per suam repiditatem ad profectum minime perducuerint, aut detrimentum paruerit; episcopus habeat licentiam, sine ullo præjudicio, in jure ecclesiæ revocare rem propriam.

XIV.

In sancta Dei ecclesia D diebus festis pro consuetudine & mercede communicationis tempore a fidelibus pecuniam novimus poni: pro hoc placuit sancto concilio hanc reditudinis ponere regulam, ut quia omni clero communis labor manet in officio sancto, omnibus juxta meritum ex hoc rependatur vicissitudo. Statuimus in nostris ecclesiis vel civitatibus hoc esse servandum, ut quidquid pecuniæ a fidelibus in ecclesia fuerit oblatum, fideliter collectum maneat, & conservatum, & fideliter episcopo præsentetur; qualiter eximde tres partes fiant æquales, unam episcopus habeat, & alteram presbyteri, & diacones inibi deservientes consequantur, & inter se, ut dignitas & ordo poposcerit, dividant: tertia vero subdiaconibus & clericis tributur: ut a primelero, juxta quod in officio eos præcit esse intentos, ita singulis dispensetur. Similis forma & de parochitanis presbyteris in ecclesiis illis a Deo creditis ceri feryanda.

ANNO CHRISTI 666.

XV.

Si regalis pietas pro salute omnium suarum legum dignata est ponere decreta, cur religio sancta per sancti concilii ordinem non habeat institutra, quæ omnino debent esse revenda? Ideoque placuit huic sancto concilio, ut omnis porcitas episcopalis modum suæ ponat ira: nec pro quolibet excessu cuilibet ex familia ecclesiæ aliquod corporis membrorum sua ordinatione præsumat extirpare, aut auferre. Quod si talis emerserit culpa, advocato judice civitatis, ad examen ejus deducatur quod factum fuisse asseritur. Et quia omnino justum est, ut pontifex sæviffimam non impendat vindictam; quidquid coram judice verius patuerit, per disciplinæ severitatem absque turpi decalvatione maneat emendatum, & ab episcopo suo, aut donatus fidelibus suis maneat, qui malum aliquid, quod leges graviter damnant, admisit: aut abicndi E cum episcopus, si voluerit, licentiam habebit. Similiter & quia comperimus aliquos presbyteros agritudine accidente familiæ ecclesiæ suæ crimen imponere, dicentes ex ea homines aliquos maleficium sibi fecisse, eosque sua potestate torquere, & per multam impieratem detrimentare, & hoc emendari placuit per rectitudinem hujus sententiæ. Institutentes igitur decernimus, ut si presbyter talia pati se dixerit, ad aures hoc sui perducat episcopi; ipse autem datis bonis hominibus ex latere suo, judicem hoc jubeat quærere; & si fceleris hujus causa fuerit inventa, ad cognitionem episcopi hoc reducant; & processa ex ore ejus sententia, ita malum extirpatum maneat, ne hoc quisquam alius facere præsumat. Si quis sententiæ hujus ordinem non observaverit, excommunicationis sententia feriendus erit, & a clero abjiciendus.

XVI.

Bene disposuit divina gratia, quidquid unaquæque ecclesia a fidelibus collatum est, habeat. Prisca quippe canonibus F erat decretum, ut episcopus de parochitanis ecclesiis tertiam sequeretur, cui sua plenissime sufficere possunt. Placuit huic sancto concilio, ut nullus provinciæ Lusitanæ episcopus sententiæ hujus terminum excedat, nec a qualibet parochiana ecclesia tertiam auferre præsumat: sed quidquid exinde consequi potuerat, totum in reparationem ipsarum basilicarum proficiat. Omnes vero supradicti presbyteri, qui virtutem habuerint, e-

pi-

ANNO CHRISTI 666.

piscopo suo placitum faciant, ut reparare ecclesias sibi commissas intendant. Quod si fuerie disfulerint, ab episcopo suo districti, ecclesias sibi creditas (ut ratio permittit) diligne reparent: Ecclesiæ tamen, quæ mundiales res nullas habent, solicitudine, intentione, & dispositione episcopali (ut ratio permiserit) habeant reparationem.

XVII.

Quia per divinam gratiam in sancta Dei ecclesia episcopalis ordinatur Potestas, dignum est, ut sicut honore & bonitate summus habetur in vita, ita post mortem detractio de eo fit nulla. Hujus rei causa hanc sententiam protulit, & per omnia jubet esse firmam congregatio nostra. Institutentes igitur decernimus, ut nullus subjectus dece dentem detrahat episcopum, nullus de eo deroget, nec malum quidquam loquatur. Si quis talia deinceps facere præsumpserit; si presbyter fuerit, tribus mensibus ab episcopo suo sub pœnitentia religatus maneat; si diaconus, quinque; si subdiaconus, aut clericus, vel quilibet religiosus de majori gradu, (quia constat ex his jam aliquos per bonam actionem esse venerandos) novem; si minimi fuerint, qui levi corde sint, minimaque adhuc personæ, quinquagenis flagellis justione feriantur episcopi: quod si laicus, quamvis ingenuus, in domo ecclesiæ tamen nutritus, & ab ecclesiæ rebus, dignitatis gratia præditus, juxta quod dignitas ejus exegerit, pro tali excessu excommunicationis sententia feriendus erit: si vero de familia ecclesiæ fuerit quisque, (quia & in his diversionis est gradus) si major fuerit, qui dignitate polleat, sex mensibus ab episcopo suo excommunicatus maneat: inferior tamen aut minima persona, disciplinam mereatur, juxta quod episcopi sui procesferit sententia. Dignum est enim, ut cui in vita honor fuit impensus, post mortem detractionis subtrahatur stimulus.

XVIII.

Quidquid unanimiter digne disponitur in sancta Dei ecclesia, necessarium est, ut a parochitanis presbyteris custodium maneat. Sunt enim nonnulli, qui ecclesiarum suarum res ad plenitudinem habent, & solicitudo illis nulla est habendi clericos, cum quibus omnipotenti Deo laudum debita persolvant officia. Proinde instituit hæc sancta synodus, ut omnes parochitani presbyteri, juxta ut in rebus sibi a Deo creditis sentiunt habere virtutem, de ecclesiæ suæ familia clericos sibi faciant: quos per bonam voluntatem ita nutriant, ut & officium sanctum digne peragant, & ad servitium sum aptos cos habeant. Hi etiam victum & vestitum dispensatione presbyteri mereburnur, & domino & presbytero suo, atque utilitati ecclesiæ fideles esse debent. Quod si inutiles apparuerint, ut culpa paruerit, ' correptione disciplinæ feriantur. Si quis presbyterorum hanc sententiam minime custodierit, & non adimpleverit, ab episcopo suo corrigatur: ut plenissime custodiat, quod digne jubetur.

ANNO CHRISTI 666.

Vide conc. Tol. XVI. cap. 1.

XIX.

In parochiis mulæ sunt ecclesiæ constitutæ, quæ a fidelibus factæ, aut paucum, aut nihil de rebus videntur habere. Sacerdotali ergo decreto presbytero uni plures extant commissæ, unde cayendum est, ne occurrente paupertate, ordo ibidem non impleatur Missæ. Proinde salubri deliberatione censemus, ut pro singulis quibusque ecclesiis, in quibus presbyter jussus fuerit per sui episcopi ordinationem præesse, 'pro singulis diebus dominicis sacrificium Deo procuper offerre; & ' eorum nomina a quibus eas ecclesias constat esse constructas, vel qui aliquid his sanctis ecclesiis videntur aut visi sunt contulisse, si viventes in corpore sunt ante aliare recitentur tempore missæ, quod si ab hac decesserint aut discesserint luce, nomina eorum cum defunctis fidelibus recitentur suo in ordine. Si quis hanc institutionem presbyter implere neglexerit, dum talis causa per quemliber ad aures sui episcopi pervenerit, presbyter ille excommunicationis sententia feriendus erit.

' pro singulis diebus dominicis.

XX.

In priorum canonum ordine institutum maneat qualiter episcopi de familia ecclesiæ libertos debeant facere. Multi etenim facerdotes, prout illis concessit divina gratia, habent inde canonicum ordinem impleant, & sic libertos faciant: & sunt multi, qui nihil habentes, ad hanc gratiam veniunt, & sic libertos facere præsumunt. Tales enim libertos regula canonica esse non jubet stabilitos. Contingere etenim solet, ut postquam manumissor eorum ab hac discesserit luce, talis occurrat successor, qui aut ecclesiæ familiam minime quærat, aut per bonam voluntatem, vel negligentiam, hi, a quo nihil ecclesiæ ' offerente liberi facti sunt, longo pro tempore libertos se esse defendant, ' ' Forte offerunt; et infra Hend.

aque ita sunt libertates ita abscondunt, ut pro hoc quærenti episcopo laborem faciant. Tantum di fit voluntas, licentia concediur ullæ; quia non potuerunt, neque a servitio ecclesiæ unquam discedunt, & pro his rebus in libertate permanere non potuerunt. Sanctorum canonum non abjicienda sunt institutiones.

Anno Christi 666.

ta: atque his quæ impleuda esse oportet ad-
dimus nova. Placuit huic sanctæ synodo,
ut quisquis digne juxta canonicam regulam
libertus fuerit factus, in libertate maneat,
& a patrocinio ecclesiæ ipse aut posteritas
ejus nunquam discedat. Quisquis vero non
ut ordo canonicus poscit libertus fuerit fa-
ctus, quamvis prolitinatus temporis in scri-
pturæ tuæ textu inventus, qui a servitio
ecclesiæ nunquam visus est abscessisse, & ca-
nonica sententia resciudi jubet talem liber-
tatem, ut ille & posteritas ejus omnis in ser-
vitio maneant sanctæ ecclesiæ, cui debiti ma-
nent per veram originem. Illos vero per om-
nia stabilitos in libertate esse institutimus,
qui ab his episcopis liberi sunt, vel fuerint
facti, qui de suo bona piurima sanctæ eccle-
siæ, in qua præsident, per suæ scripturæ
textum cognoscuntur contulisse. Et hi quam-
libet jubeantur esse stabiles, nullo modo re-
scindendi sunt a patrocinio sanctæ ecclesiæ.
Quod si contigerit eos, eorumque filios per-
sonis ingenuis esse conjunctos, & quando-
que eorum posteritas patrocinium ecclesiæ
voluerit descipere, ex cujus familia per ve-
ram originem constat eos genitos esse; si ex
his liberitas trahunt originem, qui juxta ca-
nonicam sententiam jubentur esse stabiles, &
dignitatis suæ nomen tenent, & ecclesiæ
patrocinium nunquam mutarunt, Certe si ex
his inventi fuerint originem trahere, quos
canonicæ regulæ non jubent liberios esse,
quamlibet post longa tempora, dummodo
origine firmata, reducendi tamen tum ad
sanctæ ecclesiæ, cui pertinent, jura. Liberi-
tatem ex familia ecclesiæ facti, & posteri-
tas quæ ex his ad procreata; si liberatem
fuisse, vel parentum fuerunt inventi fuerint
celasse, aut abscondere, & tempore, quo
ab episcopo fuerint admoniti, eam præsenta-
re distulerint; dum eorum origo (ut jam di-
ximus) fuerit manifestata per legalem testem,
ad servitium ecclesiæ reducantur; & ut epi-
scopo fuerit placitum, ita eos habeat. Hæc
forma & in presbyteris servanda erit, qui
cum voluntatem episcopi sui juxta canoni-
cam regulam de familia suæ ecclesiæ liberos
facere voluerint,

Liberios.

XXI.

Non putandum est contra regulam iri ca-
nonicam, quando ea institutimus quæ servari
oportet de re ecclesiastica. Quamvis eren-
nim canonicæ sententiæ ordinem habeant
quid episcopus pro re ecclesiæ observare de-
beat; opportunum tamen est, ut ubi ab epi-
scopo bonus imperditur profectus, a succe-
dente institutus teneatur modus. Placuit
huic sancto concilio, ut si episcopus eccle-
siæ suæ, in qua præsider, de rebus suis in-

Anno Christi 666.

A ventus fuerit plurima contulisse, quidquid
amicis suis, servis, aut libertis, vel qui-
buslibet personis de ecclesiæ suæ rebus com-
pertus fuerit aliquid donasse, si triplum,
aut multo plus patuerit esse, quod conscri-
psit in nomine ecclesiæ suæ, firmum maneat,
quod distribuit in personis, quæ prænota-
tæ sunt superiori ordine. Nec liceat succe-
denti episcopo prioris sui irrumpere volun-
tatem. His etiam si causæ ecclesiasticæ fue-
rint commissæ, & fideliter profequentes in
rebus ecclesiæ profectum visi fuerint facere,
laboris sui consequantur mercedem; ita ut
de eo quidquid acquisierunt (quia constat
eos non sine utilitate ecclesiæ negotia com-
missa pergesse) de eo, quidquid cum fide
& bona intentione ad effectum perduxerint,
& ad jus ecclesiæ per eos redactum patuerit;
de mobili re decimum fuum sequantur, pro
immobili ab episcopo repensationem dignam
accipiant. Et tamen, quæ meruerint ipsi, aut
posteritas eorum, vel quisque largiri volu-
rint, perenniter possidenet. Si quis episco-
porum contra hujus sententiæ ordinem agens
irrumpere voluerit quod prior ejus fecit, &
vocem amittat, & scripturæ quæ facta est
pœnam adimpleat: insuper & a cœtu frater-
no excommunicatus maneat, ut excessus sui
emendet causam.

XXII.

Quia juvante nos divina gratia, ea in hoc
sancto concilio peregimus, quæ ad rectitu-
dinem ecclesiastici ordinis sunt debita, in
aliquibus sententiis cavendi modum impo-
fuimus: aliqua tamen, quia singulari ordi-
ne non manent constricta, per hujus senten-
tiæ decretum instituimus, quod quisque e-
piscoporum, vel presbyterorum, atque in
inferiori gradu constitutj, debeant meuere.
Quisquis hujus canonicæ regulæ institura fer-
vare distulerit, quamlibet major esse videa-
tur, mediocris vero, aut inferiori gradu
constitutum se esse perspexerit, ut causa per-
miserit, a metropolitano episcopo, cum
suis confinitimis, qui supra notatum senten-
tiarum ordinem custodierint, is qui servare
distulerit excommunicatum se evidentissimis
noveris,

XXIII.

Postquam fidei nostræ vitaliscuius credili-
tatem, & quæ necessaria exiterunt (ut po-
tuimus) digessimus per ordinem, creatori
nostro, & domino, quem credimus esse
in unitate, & veneranda unum in Trinitate,
Patri & Filio & Spiritui sancto debitas per-
solvimus laudes; tantæ majestatis, glorifi-
cantes nomen; qui dignatus est nobis eccle-

Anno Christi 666.

Consilium Emeritense.

Anno Christi 666.

B

C

D

E

Anno Christi 666.

rudinis vitam ostendere. Ac deinde serenissi-
mo, ac piissimo, & orthodoxo viro, cle-
mentissimo domino Receesvinthio regi gratiæ
impendimus open: cujus vigilantia, & fe-
licitatis regis cum pietate summa, & ecclesia-
stica plenius divinitus fibi sapientia conces-
sa. Ipse enim dominus, cujus Trinitatem
veneramur, & confitemur, & ecclesiæ fuæ
fidei conferat lucra, & faceerdotibus, mini-
stris, atque omni clero, ut digne illi feri-
viant, conferat remedia, quæ ipsi sunt pla-
cita: clementissimo principi Receesvinthio
regi feliceim vitam, feliciorauque præsenti in
sæculo, & futuro poft in regno sempiterna
concedat gaudia possidenda. Atque id om-
nibus in fe credentibus præstare dignetur;
ut dum sui judicii manifestare voluerit tem-
pus, omnibus tribuat perenne remedium ip-
se dominus & redemptor noster, qui cum
Deo Patre & Spiritu sancto in Trinitate Deus
permanet unus, cui est honor, gloria, vir-
tus & imperium, nunc & in omnia sæcula
sæculorum.

SUBSCRIPTIONES.

Proficius Dei miseratione Lusitanæ provinciæ
sanctæ Emeritensis ecclesiæ metropolitanæ sedis
episcopus hæc gesta synodalia cum confinitimis
meis episcis instituta manu mea subscripsi.

Ego Selva Egidianæ civitatis ecclesiæ episco-
pus pertinens ad metropolim Emeritensem hæc
instituta cum archiepiscopo meo Proficio a no-
bis definita subscripsi.

Adeodatus in Christi nomine sanctæ Pacensis
ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Alphalius in Christi nomine sanctæ Abelensis
ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Theodericus in Christi nomine sanctæ Olysipo-
nensis ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Theodiclus Dei misericordia episcopus sanctæ
ecclesiæ Lamecensis similiter subscripsi.

Julianus Dei miseratione sanctæ Salmanticensis
ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Cantaber Dei gratia episcopus sanctæ ecclesiæ
Coimbriensis similiter subscripsi.

Donatus in Christi nomine episcopus sanctæ
ecclesiæ Caurensis similiter subscripsi.

Exarnus Dei misericordia episcopus sanctæ ec-
clesiæ Oxonobensis similiter subscripsi.

Petrus Dei misericordia Elborensis ecclesiæ
episcopus similiter subscripsi.

Alvarius indignus sanctæ Calabriensis eccle-
siæ episcopus subscripsi.

NOTÆ GABRIELIS LOBISÆ.

Emerita, vel quæ

a *Urbem Emeritensem.*] Emerita Lusitaniæ provinciæ urbs nobilis a Romanis dicta Augusta Emerita, colonia Romanorum, in nummo Augusti fic eft; CÆSAR AUGUSTUS PONT. MAX. IMP. Ex altera parte; AUGUSTA EMERITA COL. Similiter ex inscriptione lapidis, qui est Tarraconi; IMP. CÆSAR VESPASIANUS AUG. PONT. MAX. TRIB. POT. II. IMP. VII. COS. III. DES. IV. P. P. VIAM A CAPARA AD EMERITAM AUG. OPO. INPENSIS DUX RESTITUIT.

Et etiam sigla Receesvinthi numnus cum hac inscriptione: RECESVINTHUS REX. Ex altera parte: EMERITA PVS. Sunt qui dicant appellatum Pisam ob hac concilium Emeritæ conditum. De ea Plinius, Strabo, Mela, & cæteri scriptores. Hodie nimirum dicens fuisse subsistitisum co-

Consilium Bergensis, ex dioc. Abelensi 1119.

Epistola Innocentii III.

Psam. 1.

Lusitania; nulli episcopo subditus, sed ordini militiæ divi Jacobi, sub prima Legionem.

b. Anno 18.] Convenit cum nostra chronologia. Nam anno 687. Receesvinthus regnum suscepit; deinde 18 concilium hoc est conditum, qui efficiunt 705. annos. Quemadmodum hujus concilii robur & auctoritatem confirmat ab epistola Innocentii III. ad Petrum Compostellanum archiepiscopum, quæ invenitur in registro Romæ excusso, lib. 1. cum hæc ab urbem referebantur curiavimus. Bracarensis synodus dicitur, concilium Emeritense, atque constitutionem, neque fontem, neque Isidiritatem habere.

PETRO COMPOSTELLANO

ARCHIEPISCOPO.

Licet unum sit corpus ecclesiæ, in quo Christus est caput, & universi fideles sunt membra, ille tamen qui a Christo petra dictus est Petrus, & a Christo capite vocatur est caput, ipso testante, qui ait: *Tu vocaberis Cephas:* quod secundum unam interpretationem exponitur capitis; cujus licet plenitudo fensuum abundet in capite, ad cetera vero membra pars aliqua plenitudinis derivatur, ita cetera vocati sunt in partem solicitudinis, solus autem Petrus affumptus est in plenitudinem potestatis: ut quem velut ad caput majores ecclesiæ causæ non tam contributione canonica, quam institutione divina merito referuntur. Inter quas ista non minima reputatur, quæ inter Compostellanum & Bracarensem ecclesias, super quatuor episcopatibus, videlicet Coimbriensis, Lamecensis, Vilensis, & Egitaniensis, ex delegatione Sedis apostolicæ longo fuit tempore sub diversis judicibus ventilata: quam nos, auctore domino, te, frater, archiepiscopo Compostellano, & venerabili fratre nostro Martino Bracarensi archiepiscopo, pro definitione hujus causæ præsentibus, exacta diligentia curavimus terminare. Petebas siquidem a dicto Bracarensi archiepiscopo quatuor prædictos episcopatus; afferens eos ad Compostellanam ecclesiam jure metropolitico pertinere. Tuam autem intentionem fundare multiplicter nitebaris, per privilegia, per concilia, per historias, per divisiones, per famam, & per sententiam. Volens enim apostolica fedes Compostellanam ecclesiam, pro reverentia B. Jacobi apostoli, cujus venerandum corpus in ea candidum requiescit, speciali privilegio decorare, dignitatem Emeritensis metropolis, quæ peccatis exigentibus a longis retro temporibus usque nunc barbarica tenetur feritate captiva, eidem ecclesiæ cum integritate Lusitaniæ provinciæ liberali concessione donavit: sicut privilegia felicis memoriæ Calisti papæ prædecessoris nostri liquido protestantur; tres de suffraganeis episcopatibus expressim nominatim, videlicet Coimbriensem, Salamantinensem, & Abulensem, qui soli tunc in confessione Christiani nominis permanebant; cetera vero autem generali donatione concidens. Hos autem episcopatus, de quibus quæstio vertebatur, ad Emeritensem pertinuisse metropolim, per Emeritense nitebaris concilium demonstrare, in quo duodecim episcopi, qui convenerant, fe omnes esse de Lusitaniæ provincia profitentur, dicentes in primo capitulo: Convenientibus nobis omnibus Lusitaniæ provinciæ episcopi, &c. qui poft universa statuta concilii, omnes cum suo metropolitano subscribunt, tam ex nomine fedium, quam etiam ex nomine personarum. Inter quos Coimbriensis, Egi-

Anno Christi 668.

Egitanienſis, Lamecenſis expreſſe ſubſcribunt. In octavo quoque capitulo ejuſdem concilii continetur, quod ſupplicante ſanctæ memoriæ Orontio epiſcopo, ſtra Reccesſinthus indultus eſt, ut rediceret, atque reſtauraret epiſcopos hujus provinciæ Luſitaniæ, ad fuæ provincie nomen, atque conditionem: ſic ſuo decreto ſecundum canonicas regulas, decreto ſynodico, judicii formula, & fuæ cleriſcatiæ confirmatione, ad nomen provinciæ, ſuamque metropolim ſunt reducti. Quibus verbis indubitanter expimi aſſerebas, quod hi quatuor epiſcopatus, qui uſque tunc fuerant ſub nomine provinciæ Galleciæ, per ſententiam ſunt reducti ſynodicam. Quorum unus, videlicet ex reducti, expiſcipatur Eulite Sabia Egitanienſis epiſcopus, qui eſt unus de quatuor, quos omnes eadem quæſtio appreſhendit. Et ad majorem expreſſionem in ſubſcriptionibus poſt metropolitanum Selva primus cum tali adjectione ſubſcribit: Ego Selva Egitanienſis epiſcopus pertinens ad metropolim Emeritenſem una cum archiepiſcopo meo Proficio ſubſcribo. Et quiſque ſequentium dicit ita: Similiter ſubſcribo; intelligens tantum verbis id eſt, pertinens ad Emeritenſem metropolim: Iſidorus autem in chronicis de Gothis, titulo de Leovigildo, ſic ſcribit: Reſtituendus ad Luſitaniam tranſit, Conimbriam quod decoratum diripit, Ulyxibona quoque ab eo occupatur. Per quod videtur oſtendi, quod tam Conimbria quam Ulyxibona conſtitit in Luſitania. Plinius quoque narrat in libro ſecundo naturalis hiſtoriæ, circa finem, quod Darius e maximis Hiſpaniæ flumina juxta Humantium lapſus, dein Luſitanos a Gallicis diſterminat. Per quod aperte monſtratur, quod cum quatuor epiſcopatus prædicti ſint ultra Durium, non in Galleccia, ſed in Luſitania ſunt provincia conſtituti. Diviſiones etiam multas produxiſſe de locis (ut aſſerit) non ſuſpectis aſſertepatas, & exhibitas ſub teſtimoniis & ſigillis authenticis: quæ connumerant hos quatuor epiſcopatus inter Emeritenſis eccleſiæ ſuffraganeos, & eoldem ipſi metropoli eviderter affigunt. Per teſtes etiam ab adverſa parte prodnctos offendere voluiſti, quod publica fama teſtatur hos epiſcopatus ad Emeritenſem ſpectavile. Feliciis quoque metropolitanus Cæleſtinus papa præſcribebat, cum in ſuo nori ordine conſtituitus legationis officio in Hiſpania longetetur, de hac cauſa cognoſcens, pro Compoſtellana eccleſia contra Bracarenſem ſententiam promulgavit, ſicut per multos teſtes ipſe nixus es eu comprobare. Verum ex adverſo dictus Bracarenſis archiepiſcopus rationes hujuſmodi frivolas afferevanta, nitens eſt eas multipliciter informare; proponens quod privilegia donationis per ſuppreſſionem veritatis, & falſitatis expreſſionem, a Calliſto papa fuere ſubreptæ. Suppreſſum eſt enim verum in illis de duobus præcedentibus privilegiis, quæ ſelicis recordationis Paſchalis papa, ſuper redintegratione ipſorum epiſcopatuum conſtituit in pertinentia eccleſiæ Bracarenſis: de poſſeſſione quoque, quam eo tempore in prefatis epiſcopatibus eccleſia Bracarenſis habebat: quorum alterum per privilegia, reliquum vero per teſtes & inſtrumenta ſufficienter oſtendere ſatagebat. Expreſſum autem erat in illis falſum in eo quod Conimbrienſis epiſcopatus dicebatur ad Emeritam pertinere; cum idem Bracarenſis multis rationibus affruere nitebatur, tam Conimbricam, quam tres alios epiſcopatus ad metropolim reſpicere Bracarenſem. Intantum enim Paſchalis papa, qui privilegia ſuper redintegratione prædictorum epiſcopatuum eccleſiæ Bracarenſis concreſſit, conſtitiſſe videtur hos epiſcopatus ad eamdem Bracarenſem eccleſiam pertinere, quod ipſe in litera quas directi Gunſalvo Conimbrienſi epiſcopo, manifeſte teſtatur, quod conſtat Conimbrienſem eccleſiam in Bracarenſis provinciæ catalogo contineri. Unde quia Tolcranus archiepiſcopus ad mandatum ipſius Conimbrienſem epiſcopum non reſtituerat eccleſiæ Bracarenſi, privavit ipſum legationis officio: ut per Bracarenſis archiepiſcopi liberius in provincia ſua juſtitiam exerceret. Emeritenſe vero concilium non eſſe authentcum multiplicter afferebat: tum quia non inveniur in aliquo authentico libro inter alia concilia continere: tum quia nec confirmatione, nec ſenſum, nec latinitatem in pleriſque locis conſtiterit probatur: tum etiam, quia contra canonicas ſanctionem, & apoſtolicos ſedis primatum, aliquid videtur in eo eſſe ſtatutum contra epiſcopum qui non venerit ad concilium; ut videlicet a metropolitanoque debeat in cella retrudi. Per undecimum quoque Toletanum concilium, quod conſtat authentcum, nitebatur illud Emeritenſe concilium improbare rationes temporis, quod in eamque repetitur expreſſim, cum ſunt utrumque ſtare non poſſit: objiciens contra illud nonnullas alias rationes. Hiſtorias autem inductas ſane, ac ſtrictiter intellectas, nihil id propoſitum valet dicebat: cum ex quibuſdam aliis hiſtoriis oſtendere nitebatur: cum & judex eccleſiaſticus ad gentilium præſertim hiſtoriis non debeat ſe convertere, quando per conſtitutiones canonicas, vel ſcripta Romanorum pontificum, aut ſacras auctoritates doctorum eccleſiaſticum poteſt negotium terminare. Diviſiones etiam, quas pro ſe pars tua induxit, inviolatas aſſerebat: tum quia longe plures, & evidentiores diviſiones pro ſua ſunt parte producta: tum etiam quod in eodem quatenus, quem contra ſuppediam Bracarenſem archiepiſcopum produxiſti, Lucenſe concilium eſt inventum in quo epiſcopatum Galleciæ fuit factta diviſio, per quam epiſcopatus de quibus agitur ad Galleciam provinciam pertinere monſtrantur. Etiamſi vero ſic ebat contra ſe nullatenus eſſe conſtitutum, ſed nec ſententiam prafati ſegati alicujus ſuiſe monenti, cum in ſcriptis non inveniatur fuiſſe reducta, quæ ſuper tanto dicitur negotio fuiſſe prolata: unde nec nomen habere ſed memoriam. Nec obſtat ſi forte dicatur, quod fuerit amiſſa: quia qui cauſam allegat, debet cauſam probare. Vellet autem qui de ipſa loquuntur ſententia inter ſe omnino diſcordant, & in dido, & in tempore, & in loco. Preterea cum talis ſententia non intelligatur ſuper proprietate fuiſſe prolata: quia prætum non debet, ut quidquid ſedis legatus tam arduum negotium, & difficile, velut indiſcretum ſubito definiret: cum etiam pars tua poſtea literas apoſtolicas impetrarit, quibus diſtrictiſ prohibebatur archiepiſcopum Bracarenſi, ut hos epiſcopatus Compoſtellano archiepiſcopo reſtitueret, & facta reſtitutione, ſi ſuper hoc egere vellet, ordine poſſet juſticiari expetere; parte quod illa ſententia ſuper poſſeſſione dentxaat cauſa contumacie fuit lata, quod ipſi teſtes magis dicere comprobantur. Unde cum Bracarenſis eccleſia ſe poſſeſſa judicio prafeneverit, & cauſa poſſeſſionis fuerit ab adverſa de commiſſa, mora purgata, talis ſententia expiravit. Hic aliique rationibus intentionem tuam ſuffiſcientiſſime elidere nitebatur. Unde licet auctore non probante, in qui conventur, etſi nihil præſtiterit, abſolvatur: ad oſtendendam tamen evidentiam ſuæ partis juſtitiam, hos epiſcopatus ad Bracarenſem metropolim pertinere

Anno Christi 668.

Eugenius artium Pontifex anno decimo tertio. Hic Alexandro artium Pontifex mendis anno decimo tertio. Concilium Toletanum XI. Eugenius Pontifex Toletanus XI. Eugenius Pontifex Toletanus XI. Eugenius Pontifex Toletanus

ANNO CHRISTI 666.

nosi, est usuatio regum illa fiebant: quod magis violentum quam pulsum præsumitur existifle. Prædictam vero confessionem, qua recognoviffi in jure omnes episcopos qui Emeritensem primo concilio Bracarensi, adhabitaret ab Bracarensem metropolim pertinere, in nullo tibi posse præjudicare dicebas: quia sive concilium intelligantur perfecisse, sive non, ibare non potest quod ad secundum Bracarense concilium episcopi tam de Eurensi quam de Bracarensi concilio convenissent: sed per illam enormitatem, quæ statura fuit in suo Lucensi concilio, mandaverat rex, propter dilationem provinciæ, ut hæc episcopatuum sui regni pontifices faceretur concilium apud Lucum, & sic alii apud Bracarum, & sic dicunt illud esse ad unum concilium, & hæc ad aliud pertinere; & de utroque concilio apud Bracarum, quali de utraque concilii affignatione venisse. Quasdam sigillatas tantum nominati approbari dicebas ex epistola quam Martinus Bracarensis archiepiscopus ex certa licentia diligit ad episcopos Lucensis concilii: non quod tunc celebratur illi ad concilium, cum idem Martinus legatur illi concilio adfuisse: sed ad episcopos, qui tenebantur ex prædicto regis mandato, temporibus illi illud concilium convenire. Emeritensis vero concilium authenticum esse multis rationibus affirmebas; tum quia cum aliis concilibus conclinetur in libro qui corpus canonum appellatur, quem dicebas esse per interlocutorem authenticum C approbavit: tum quia de ipso concilio tempum illi illud capitulum: Prisciis quidem canonibus, quod continetur in corpore decretorum, Linteo de respondens ad rationes præmissas, quæ contra hoc conclium fiunt objecitæ, omnes quasi frivolas offendere nitebaris. Divisionem autem, qua pro Bracarensi concilio fuit prodictæ, omnes de locis sibi subjectis, & ideo suspectis propocnebas allumptas; in quorum armatia, propter hanc causam facile potuerunt corrupti esse.

Tum vero divisionem omnes fuit secundum Patum antiquum, vel de locis non sibi, fed sibi subjectis allumptæ. Unde amplius illis contra fe credi debet, vel de remotis provinciis, quod non fuit certum, quia corruptioni, vel suspicionis prudicta: quæ statim protulisti sub reflimonio & legitimis authenticis, quibus & canones & veteres scriptures concordare dicebas. Præscriptiones autem, ex quibus etiam adversus verum dominum competit actio, ne dum, quod excepto competat prædicendibus, multis rationibus annullabas, affirmeno quod Bracarensis ecclesia in prædictis episcopatibus nullam possessionem obtinuit, & ideo nihil in eis omnino præscripsit. Deinde & possessionem aliquam habuisse, sentencia quæ fuperbi hia patrocinatur, ex Emeritensi concilio vim præcedentis præscriptionis penitus vacuaffet. Sequentis vero præscriptionis effectum prafati legis de temporalis penitus interrupit. Ipse vero archiepiscopus Bracarensis contra reductionem episcoporum E quæ dicitur in Emeritensi concilio decreto fynodico, & judicii formula facta, multipliciter allegabat. Primus quia fynodus illa, cujus auctoritate dicitur facta fuisse reductio, nequaquam apparet, nec futura quibus, vel ubi, vel quando, vel quare fuerit celebrata, utrum generalis, an provincialis existerit: & utrum auctoritate Romani pontificis, an aliujus tantum archiepiscopi fuerit ordinata. Deinde si mentio fuit in aliquo documento de alio, nihil ex hocdo probabitur documento, nisi & primum, de quo mentio facta fuerat, proferatur. Præterea cum secundum constitutiones Bracarense præcepitur Emeritense conciliium, & celebrius habeatur, ut de quo plura fuit assumpta capitula in corpore decretorum, patet profecto quod illud debet ifti prafertri: nec illi per illud potest in aliqua derogari, licut cautum habetur in canone: quia quotiens in gestis conciliorum diffoni fententia inventitur, illud est præferendum, cujus antiquior & potior extat auctoritas. Rursus non probantur ullatenus illi quatuor episcopi reducti, fed de illis quatuor episcopis dicitur, quod unus fuerit de reductis: & ipse solus in subscriptione profiteatur expresse, fe ad Emeritensem metropolim pertinere: quamvis & ipse Sofia Egitanensis episcopus illis quatuor unus de reductis ad Emeritanam metropolim, fed postea ad diœcesim propriam, sicut ex eodem capitulo Emeritensis concilii comprobari dicebat; in quo de illis dicitur, quod ad debitam diœcesim redit. Cum igitur fynodus illa minime proferatur, cujus judicio & decreto in Emeritensi concilio diœcesis reducti, patet quod illa reductio per Emeritense concilium non probatur. Ad hæc respondebas, quod major est auctoritas approbati concilii, quam unius solumnodo documenti: & ideo dubium non debet, quin verum fit quod affirmatur ab episcopis in concilio congregatis: a quibus afferitur illa reductio facta fuisse decreto synodico, judicii formula, secundum canonicas regulas: licet & dicitur in primo concilio Toletano fuisse quod Theotibius notarius a papa Leone ad synodum Gallæciæ missus fuit: nec tamen illa synodus invenitur. Et in primo concilio Toletano non fuit de Hatutii Lucitanorum episcoporum, & tamen non inventur synodus, in qua illa fuerint constituta. Moyses quoque in libro Numeri mentionem fecit de libro bellorum domini, qui tamen nos quam apparet, & tamen creditur ita fuisse, licet Moyses narrat in illo volumine contineri. Auctoritas autem alicujus concilii non ex eo solo suspicatur, & quod exut antiquior, fed quod potior. Aliquoin Bracarense concilium Lateranensi concilio præferretur: fed illorum duorum conciliorum par extat auctoritas: cum pari ratione ab omnibus, quæ, & omnia conciliorum partiter ab apostolica sede recepta. Cum autem inter episcopos Emeritensis concilii tantum hi quatuor inveniantur inter episcopos Gallæciæ nominati, licet dicatur in secundo concilio Bracarensi, patet quod de his quatuor debet intelligi, quod ad nomen provinciæ fuit reducti: quia non possunt intelligi fuisse reducti, nisi qui fuerunt adducti: Unde fi ita reductione in Il. concilio Bracarensi quod secum est Emeritense conciliium, nullum illorum quatuor legitur extitisse. Postquam igitur hæc, & alia fecunda criminum objecta & ab illo utiliter allegata, quorum multa propter prolixitatem superflua in hac pagina præcermittimus annotare, partes ad amicabiles componendum indusimus diligenter: quæ tandem per Dei gratiam, nostra solicitudine mediante, ad hanc compositionis formam libera voluntate venerunt: ut de quatuor prædictis episcopis duo affignaretur Compostellanæ metropoli, & duo relinquerentur metropoli Bracarensi. Nos autem habito super hoc cum fratribus nostris diligenti tractatu, compositionem ipsam duximus approbandam, intelligentes eam æquitati canonicæ concordare. Cum enim Vilanfis episcopus cum episcopis Gallæciæ interfuerit in secundo concilio Bracarensi, & Emeritensi conclusio non adfuerit, in quo plenus suffraganeorum numerus Emeritenlis metropolis legitur adfuisse: unde nec ipsum duximus de reducto intelligi: cum etiam inter alios suffraganeos Bracarensis ecclesiæ in suis privilegiis numeretur, in privilegiis autem Compostellanæ ecclesiæ Vilansis episcopus nullatenus habeatur, sæpe dictum archiepiscopum Bracarensem, nomine Bracarensis ecclesiæ, ab impetitione tua nomine Compostellanæ ecclesiæ super eodem episcopatu duximus abolvendum; tibi super hoc perpetuum silentium imponentes. Lamecendis autem, & Egitanicnsis episcopatus, quos ad Emeritensem pertinuisse nostræ meditationis certi didicimus rationibus, & validis argumentis, de consilio fratrum nostrorum adjudicavimus Compostellanæ metropoli; ipsum Bracarensem archiepiscopum illis quatenus Bracarensis ecclesiæ condemnantes: episcopatum autem Conimbriensem, licet eiusdem rationibus cognoscimus ad Emeritensem spectavisse, quia tamen Lusitanis episcopatus authoritate sedis apostolicæ fabricatus est ecclesiæ Bracarensi, & sede mutata pro beati Jacobi reverentia, totus concessus est Compostellanæ, in compositionem ipsam cum episcopo, & ecclesiæ Bracarensi concessimus perpetuo retinendum. Intantum autem illa forma compositionis ipsi complectuntur, quod pro bono pacis litis certissimi, & petitionis consensuit omnes, & per duos concilia, videlicet sancti Fructuosi, de Jandii Vicitoris, & medietate Bracarae cum pertinentiis suis omnibus, episcopus ut ipsi illata commissio; refutans quidquid juris in illis habebat, vel potuisset habere: renuntians quoque fententiæ, quæ super eis pro Compostellana ecclesia contra Bracarensem ecclesiam adhuc dubitabat. Cæterum nobis aliquamdiu fuerat litigatum. Nolli ergo, C. tr. definitionis, abolutionis, & concessionis, quæ in Datum Lucensi.

c *Præscription temporis.*] De vetperinis officiis, & hortatus (hac est enim lumen obtatum) vide notam a nobis ad Isidori Cont. I. cap. 19. Officiatione autem hanc his verbis, vet a Basilio tradunt lib. de Spiritu Sancto, cap. 29. *Laudemus Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum.* De Sonis & vetperinis officiis hortatus Ambrosius in Mixtarbum agitur. Fiebat vetperinum officium post lumen obtatum, sic dicunt: unde ecclesiæ antiquior vetperas post foli occasum ad finem diti detinatas folitas. Id innotit Chrysost. hom. 29. ad populum Antiochenum, & hom. 1. in 1. ad Timoth. *Tempore Ecclesiæ Romæ, & vetperinum sessiones celebrant,* (loquitur de monachis) *& ad finem quoque pervenit diem diffinitum, tum fonte parvo impetrant, & psalmodiis, & hymnis Deum quotidiana.* Hæc Chrysostomus: quibus verbis vetperinum oratio ultimæ diei parti tribuitur. Idem Augustinus in psal. 40. ad ex verbis: *Ad vetperum demoratur flexus:* afferuit illud Matri: *Ecce ego sum fulta, cum occiditur filii, afferebant ad eum omnes male habentes.* Idem Chrysostomus hom. 1. in 1. ad Timoth.

d *Quum fonem.*] Hodiernus in regula monachorum, quam apud nos habeo manuscriptam, cap. 6. de officio fe habet: *In vetperinum officio, quando fuerit, dicitur psalmus tres, vetperinum omne, & laudes, in nomine, atque novissimo dicendo eff.* Pulli vetperinum autem, *cum pacis fractio facta, aperto sui aliquid meditari, vel de aliquibus divinis lectionis quæstionibus disputare, conferendis fe & falutatione, testamque mutuo dicendo, diffinitione imponere: quantum quæ complectit temporis pagis occurrere.* Illud quod ab Isidoro vocatur laudes, eff lotus. At vero cantica ad vetperinum Isidoriano, quod Mozarabum dicitur; ubi in regula de vetperinum officio fic dicitur: *Dico fere fic fratrum, fiat pricatis, semper tuæ inclinatione a vetperinis cantica & principium fit per invocationem Ipsa Christi, in omne dominica quarantene, fabbatis vero dicendo Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison, pater noster. Et alia vocesin nomine domini, nisi ipsi Christi, tunem cum pacis hymnis, lumen obtatum. Responsione a vetperinis fanitim: Dos gratia, & presbyter dicit dominus fit semper vobiscum. Resp. Et cum spiritu tuo. Et rede vetperinum, fiat fit fiduciam fiat nos, fiquitur ser bonum tendum. Primus dicitur psalmus, fiat vetperinum, quod idem est: qui finito, precipter dicit, Dominus fit semper vobiscum. Responsione: Et cum spiritu tuo. Statim dicitur fiat nos, & fit fiduciam, eo quod dicit fertiale cantes fiat, ait in vetperinum, fiat vetperinum proper filentium dicitur.*

e *Quia, Sunt ergo; Venite exultemus domino, jubilemus Deo salutari nostro. Vers. Præcoccupemus faciem tuo in confessione, & in psalmis jubilemus Dio.* Fiat ex illius, quas ipsa voce decantabatur.

f *Per diœcesim diffinitam.*] Sic flatuum eft conc. Tolet. XVI. cap. 3. ut mitas per totam Hispaniam pro rege ejusque filios concordiæ celebrentur, ordine diffinito diœcesi. Ortare pro regibus antiquissimum ecclesiæ institutum est, ex 1. ad Timoth. cap. 2. *Obsecro igitur primo omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro regibus, & omnibus qui in sublimitate sunt; ut quietam & tranquillam vitam agamus in omni pietate & castitate.* Inde ecclesiæ mos eft ab apostolis acceptus, in facrificio corporis & sanguinis Christi, pro regibus indefinenter orare. Id tradit Clemens lib. 3. constitu. cap. 21. Hunc morem probat Chrysostomus hom. 3. de Lazaro Tyrrhi. & in liturgia Basilii dicitur: Memento, domine, pistini & fidelium, & omnium in Christo dormientium. Item S. Ecclesia, cap. 4. & Ambrosius lib. 4. adversus graecos: Basilius papa epist. ad Hononium: in concilio Rhemensi, can. 1. dicunt.

f Placitum.] Do placito fuperius diximus concilio Toletano II. cap. 19. ubi dicitur, *Quod omnipotentes qui ad ecclesiasticos ordines eff accessuros, non ante hortatus, confectrationem accipiant, quam placitis sui incedentes promittant, se fide catholica, & pacem cordis devotione confitebitur, & ita justis fumpsit & pie vitibitum, & in nullis operibus fuis contentiosi, & ad contradictionem, & dolos non pervenisse hoporem, quoque aliquali reverentiam promittentes sibi imperfuram.* Vide etiam concilium Tolet. IV. cap. 26. & concili. Toletani III. cap. 13. & III. cap. 14.

g *Per metropolitani vohtatem.*] Metropolitani metropolis eft ut ordinent episcopos vicinorum episcopatuum de quibus dicitur concili. Tarraconen. cap. 6. & 13. *Episcopi non fiant per ferarum a metropolitano fant dirigendæ, ut non fiant, ut ordinentur, ut ecclesiæ presbyteri, non ante etiam de diœcesiis ad concilium traheant, & aliquos in Dei nomine ordinent, & ad ecclesiam fuam adducant.* Concil. Mifevit. cap. 9. & infra cap. 7. & Septima fynodo cap. Quoniam: Hinkmar. lib. 14. & concilio Agathenfi cap. 1. Si episcopus ordinatus Metropolitanus Sec. & Martini episcopis, cap. 18.

Tuum ordinatione.] Infrenias, sui regis jubis ecclesiæ episcopum, ut concilio provinciali non adfit. Tridentina fynodus etiam eos excepit, quibus cum pontificis tuum metropolitanorum transitum fuerit, infinuatus episcopus ecclesiæ consti. Laod. can. 60. & habetur dist. 18. cap. Non oportet. & concil. Chalc. cap. 19. adhuc sup decimæ quinqui. Concilio etiam Tarraconensi cap. 6. excellatur episcopus gravi necessitate implicitus. *Propere monachus, & ordinatus, & ex concili. Carthaginiensi V. cap. 10. Placuit ut quotiescunque congregatio fuerit, ut ordinatio fiat, qui ad regem, qui ad regis tuitione, nunc alia graviori necessitate implicitum, conpetentes accersant.*

i *Diœcesim ad fuam parochiam dirigat.*] In quod concilio Mitcenn can. 20. apud Rufinum lib. 10. hist. eccles. cap. 6. legimus eff. *Si de cœnobiis presbyteri, aut monachi, non fuerint in cœnobiis presbyteriorum, aut illis presbyteriis, ad ecclesiam diœcesim.* Apud Gratianum can. Presbyteri dist. 89. concil. Antiochi II. can. 13. *In presbyteris clarissimi inter presbyteros fedent non illicet, vel episcopus Christi presbyteri in presbyteriis vestri non pertinent.* De Pbro 1. p. Thom. q. 40. quæst. 8. ar. 3. Hinkmar. ser. 11. vitiis episcopum effe debeant: quia non poffunt in concilio inter presbyteros a sacrificiis ordinem tenere. In concilio tamen Tolletanis diœcesis vicinis episcoporum gaterum pro ita fuibanus: ut sequentibus ipsum ordinatione episcopus fuit Asconiis, in fepto Vicamius diœcesium, in fepiima Clemens, Ambrosius, & Aquila diaconi: Gregor in aliis ait.

k *Per diœcesim.*] Ex eodem Hinkmar. ser. 11. Tolet. XIII. cap. 4. ut admoneatur metropolitanus, pro fidelitate ipsius fumatis, pallia feliciter; permittit, & ut invitat concilia dominicalebratis, fine pro cautarum negotiis, feu pro pontificibus conferendis, vel pro quibusliber ordinationibus pertinentibus non tamen ultra; ut cuique incivitatibus necessitate inhumanitis, quæ tribibus pallis conquirantur.

l *Semel in anno fieri concilium.*] Concil. Nicæn. cap. 5. ut bifiaria Ruffini pathyrgeus, ut per fingulos annos in quibuscumque provinciis conciliabitur, unum ante quadragesimam pascha, fecundum circa compos autumnum. Pofea idem can. 36. apostol. Semel quarta feptimana pentecostes: fecundo vero 12. die mensis Hypsithereat, id est, juxta Romanos, quarto Idus Octobris. Pofea id tempus eram, ut se fieri in anno: demum ut unoquoque triennio concilia provinciali celebrentur, ex constitutione Reccesvinthi Regis Hispanorum.

ANNO CHRISTI 666.

Cap. 19. Hypsithereat mensis.

Cap. 1. Ut fiant in Dei nomine & Mathonem episcopum.

Cap. 3. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 4. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 5. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 6. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 7. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 8. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 9. Ut ordinentur episcopi.

Cap. 10. Ut ordinentur episcopi.

Cap.

Anno Christi 606. Cap. I. Oronthea Ecclesia.

Cap. 10. Archipresbyteri officium.

in Pro Oronthia episcopo.] Oronthius fuit Emeritensis episcopus: interfuit VI. VII. & VIII. concilio Toletanis, ab ann. 656. usque ad VIII. Toletanum adhuc sub Recceswinthio, ann. 670. Ab Innocentio papa sanctæ memoriæ Oronthius dictus.

in ordinatione presbyterorum.] De horum officio agitur lib. 2. decret. Archipresbyteri & primicerius archidiaconus subdunter, ut conflus de officio archidiaconi cap. 1. Ut archipresbyteri, & de officio primicerii, cap. 2. Ut primicerius. Disjunctus de archidiacono & primicerio fuga. Nam inter archidiaconi, ut ordine de magna ecclesia ministrantes, quia tamen inferior est dignitate, archidiaconus ei præfertur. Quod in ms. Dolitranensi, ut ex officio leg. lib. 6. Quomodo & Alexander in cap. fin. 23. dist.

Presbyteri pœnitentes confessiones & sanctum eucharistiæ non dent.

Cap. 20. Presbyteri facinorosos & sanctum eucharistiæ non dent.

Ut presbyteri pœnitentes confessiones & sanctum eucharistiæ non dent.

Ut presbyteri non sint monachi secularibus negotiis se immiscentes, sic etiam in canone apostolorum 60. Episcopum aperiere episcopum non presbyterum secundum publicis administrationibus se immiscere; sed presbyterum se exhibere ultimo ecclesiasticis. Animam igitur indueito bonum facere, non desinendo; nemo enim possessi domini militiæ, juxta jurisjurandum dominii. Ex cap. 8. in Isidro Dicitur. *Qui reclusere videntur episcopum Romanum, & sanctissimum sacerdotium, deposuisse.* Idem decreto 22. Magnum tuisci conilii sub Carolo magno, ubi describitur qualis electorum vita, formas, adus & studium esse debeat. Et concil. Chalched. cap. 5. & 7. perpetuisci episcopi ecclesiæ cuidam secularium negotiorum.

Cap. 14. In solemnibus pœnitentiæ & nulli defunctorum missa offerre & communicare.

p Diabolo fidelis.] Solebant fideles in martyrum vel defunctorum missa offerre & communicare. Concil. Bracar. I. cap. 9. & Tolet. IV. cap. 13. De diviniore autem bono cum ecclesiasticorum disimmutatio fuerit, sed dictum consuetudinis offerpoti antiquam, quæ etiam nunc durat in ecclesia, & inde oblationes ipsas offerendi in missis, post diduum offertorium, quod anse consecrationem febat. Concil. Bracar. II. cap. 2. de oblationibus dispendis. Ar. chiolitanus collectam pronunciat de communione accipitur, & episcopo defertur, & clericis panes propitiatorium. Idem diuitorbat, Isidorus episcopus ad Leudefredum episcopum Cordubensem, & canon apostolorum 2. Fabianus papa epistola 3. ad Hilarium, confirmat omnibus diebus dominicis, ab omnibus viris & mulieribus oblationem ram panis, quam vini fieri. Idem in concil. Mazific. canone 4. Synodalingr. can. 7. & 8. Carpothorian vocat oblationem ecclesiasticam. Glossarium vocat ἀφορμὴ. Memoriam etiam oblationum Pertullianus in apologeto. cap. 39. *Medicam* (inquit) *unusquisque suam mensam dit, vel cum volit, etiam si modo vult, & pro modo posse, apponit.* Ex quo loco constat oblationem populi esse de suis sumptibus voluntariam, ex D. Thom. 2. 2. quæst. 86. art. 1. Tempore Cypriani etiam obligio erat in alia, ut conflat ex lib. de Opere & eleemosyna. Idem Hieronym. epist. ad Heliodor. & August. epist. 187. apud Gratianum dist. 90. cap. Obtinuit, & 30. quæst. 1. can. Antiquos. In offertorio fere, vabatur oyoi, ut primum mares, deinde fœminæ offerentes, ut conflat ex ordine Romano de officiis missæ. Fieber autem oblatio poli diduum vel tantum offertorium; unde offiriendi vocabatur.

Cap. 16. Concilii decretum continuatum.

q Indiscrete pulsant.] Gratianus 19. quæst. 3. *suffecere non pulsant*, legit; quam lectionem probavi ance excusum decretum Gregorianum, dictum ressumsum concil. Toleti. XVI. cap. 5. & habetur 20. quæst. 3. *Vertit quæ antiqui canones de parochiis suis habendis episcopis constituunt; si res exigendas credderint, ab ipsis episcopis ecclesiæ reparentur. Si vero res maluerint ecclesiæ, ab earundem ecclesiarum sacerdotibus, sub cura & sollicitudine sui pontificis reparatis ecclesiis sibi subditis & ut. Quod si omnes ecclesiæ ante inimicorum furorum, ant que diuturnorum reparatæ antiquorum, secundum antiquorum canonum sollicitudine, vertitur sibi debitus unusquisque episcopus assequi, & solicitus, facultates sibi commissas vita.* Ex concilium Bracarense II. cap. 16. *Placuit ut de rebus ecclesiæ sicut res urbe fuit portinent, id est, episcopi una, alia clerorum, unaquisque recuperatione vel commutatione ordinetur.* Ex concil. Toleto. IV. cap. 31. & IX. cap. 4. Unde terris semper ecclesiarum reparationi esse episcopum vetuit, cui sua non sufficiebant, nam ad sui sollicitationem & honorem episcopalis dignitatis exigebat.

r Eorum nomina.] Quod nomina virorum & mortuorum eiusagerent in sacrificio corporis & sanguinis Christi, multis decretis patet. De qua re diximus Tolet. concil. XI. cap. 14. Id conflat præcipuum ex Innocentio I. epistola ad Decentium episcopum, & Augustino epistola 137. & Gelasio papa epistola ad Anastasium Augustum, & Chrysostomo homil. 6. in cap. 2. epistol. 1. ad Timotheum, & alibi. Fundatoribus ecclesiarum multis concedunt concil. Toleto. XV. cap. 2.

s Libertos donare sacro.] De libertorum servitute, manumissione, & aliis, multa tradunter concil. Toleto. XV. cap. 13. & sequentibus, & concil. Hispal. II. cap. 6. & Elifico ex familia Egabrondis professe, & concil. Hispal. I. cap. 7.

t Subdiaconi.] Subdiaconi in hoc concilio aliqui episcopi qui in superioribus interfuerunt: ut Adeodatus Parentis, qui in VIII. Toleto & Bona Egidiarum, qui in eodem VIII. Reliqui alii fuerunt episcopi: ut Adephius Abiensis, qui fuerit Asnasinge, in VIII. Toleto. Aligiscus Calaguritanus Celsodonio, in VIII. Toleto. Gaudatus Conimbriensis Sarcelli Silibensis, in VIII. Toleto. Antonius Cauriensis Ipantia, in VIII. Erasmus Osonobensis Stramiro, in VIII. Julius Salmantiensis Egeredo, in X. Toleto. Fructuosus Emeritensis Omnitia, in VIII. Toleto. Petrus Elbensis Abienio, in VIII. Theodericus Olyppensis Carsiro, in X. Toleto. Theodiscius Lamecensis Palmiro, in VIII.

Adjuvandum etiam ipsum ita, in provincia Lusitania una cum metropolitana esse episcopatus, hi sunt, quorum:

Emeritensis	Salmantiensis.
Egeditan.	Conimbrien.
Pacen.	Cauriens.
Abilan.	Osonobens.
Olyppoponen.	Elboran.
Lamecien.	Calabriens.

NOTÆ FRONTONIS DUCÆI S.J.

Et primicerium in ecclesia.] *primicerium in ecclesia.* Primicerii notarium & aliorum, palam ingrei nomina magistratum Romanorum, inspectatribus sui Gothis regibus quam potentibus in Italia, accessit: unde & ad ecclesiasticas dignitates vox illa traduta, quam etiamnum ecclesia quotidie, inter quas Primicerii, primicerius.

Archidiaconum & primicerium.] *archidiaconum & primicerium*, ut in concil. Toleti. VIII. poli abbates & archiepresbyterum subjecitis primicerius, qui non a prima era dijdus videtur, quod primus in era scripta esset, sed neque dicitur ordinatione quod ordinationem dementia, neque non ab ordinatione fed simplex: & sed, ut docet Isidor. ἀπὸ τῆς τάξεως τὴν τάξιν, quo primus est in ordine fuse subdiaconorum, ut archipresbyter præest presbyteris, archidiaconus vero diaconis: ita ejus can. 14. hujus concilii, ubi legendum *primicerius*; *a Concilium*.] Joannes Lappensis episcopus in Creta, ab archiepiscopo *suo injuriam passus*, appellavit ad sedem apostolicam, & ne interpositam appellationem ipse protequi posset, invitis detinebatur. Elapsis tandem verò Romam ad Vitalianum papam, ipsumque obeuse postulavit, atque conjuravit per terribilem adventum magni Dei salvatoris nostri Jesu Christi, ut secundum sacratissimos canones institutaque sanctorum patrum causæ meritum inquiereretur, *& sententia promulgaretur*. Non defuerit justam petitionem appellantis Vitalianus; verum deferens ipsius appellationi hanc synodum episcoporum collegit, in qua ejus causa cognoscetur. Post causæ diligentem inquisitionem cognitum fuit ipsum appellantem gravi injuria affectum fuisse; idcoque communi suffragio absolutionis sententiam patres hujus concilii eidem communicarunt. Hæc ex epistola Vitaliani ad Paulum Cretensem supra extante.

Anno Christi 667.

Anno Christi 666.

Cap. 1. Concilium & ejus causa.

Cap. 2. Vitalianus monitis vinctus & defensus.

Cap. 3.

CONCILIUM ROMANUM

IN CAUSA LAPPENSIS EPISCOPI

anno Christi DCLXVII. celebratum,

VITA, EPISTOLA ET DECRETA

ADEODATI PAPÆ.

* Invitatus, v. 1. in. 2. 29.

* In tuam magnificentiam, & ut hinc, v. 1. in. 2. 29.

* Imperatoris.

* Mercatus vel tributum, v. 1. in. 2. 29.

* In quibus non proinde ipsa, v. 1. in. 2. 29.

* Ut ipsum, v. 1. in. 2. 29.

* Ut ipsum, v. 1. in. 2. 29.

* Ut ipsum

* Fundi apostolica * Agriteus

upote sancti apostolorum principis licet impares ministerio, firmanda simili ratione decernimus.

Qua ex re dum * Agriteus religiosus presbyter & abbas monasterii S. Martini, in quo & venerabile corpus ejus est situm, vsendas ex desiderio venens apostolicas confessiones & atria, nostris se reprælentaret obtutibus, commendationemque fratris nostri * Roberti Turonice ecclesiæ prælatis obtulisset; supplici voce precatus est, ut * privilegia apostolica auctoritate * fulciri cum monitionem venerabilis monasterii quod beatæ recordationis confessor Christi Martinus Turonensis ecclesiæ episcopus in Galliciarum partibus ad conversionem salutem sui sacratissimi corporis confecratione decoravit, cui nunc præesse se perhibent, scriptis offerebat, ei concedere deberemus.

Parumper autem ambigimus, idcirco quod mos atque traditio sanctæ sedis nostræ esse plus non sopetat, a regimine episcopalis providentiæ religiosa loca fecernere. Verum ubi & prædicti fratris nostri Roberti Turonensis ecclesiæ prælatis * monasticum libertatem, hoc est liberam dispensandi licentiam scripto concessam religiosiatæ ejus exemplaria proferre competimus, in cujus volumine & aliorum per Galliarum videlicet provinciam constituorum amissitum ad id consensum præbentium subscriptiones subter annexas inspeximus; nullatenus jam exortem rationis ac canonice regulæ tantorum episcoporum constituta sententiam fore perpendimus. Propterea & nos erga quod idem fratres nostri reverendissimi * præsentes conferre providerunt, simili tenura ex auctoritate profectos apostolorum principis, cui claves ligandi atque solvendi condidit atque redemptor omnibus tribuit, identidem firmari concessimus: ut apostolica fulti auctoritate per privilegia, quæ familiaris gradines a quolibet episcoporum sub prætextu discussionis religiosus abbas vel monachi abidem degentes sustinant: neque turbas hospitandi sibi apud eos licentiam vendicare, dispendia hit atque infestationes argariam imponant: neque per occasionem regularis disciplinæ rimandæ atque servandæ qualibet * importent injurias, sed liberam licentiam habere fratrum, salva profectio monasterii quem Gunlandus quondam possederat, & ad fiscum nostrum pervenerat, ubi præest venerabilis vir Theodebrides abba, pro æterni nominis intuitu ædificari præcipimus, ut monachi sub sancta regula ibidem debeant conversari. Cognoscat filentiæ vestra, quod nos ipsam villam Corbejam ad ipsum monasterium, cum adjacentiis suis in integrum, seu & alias villas manu cupantes Folliero, Gentilla, Cipitaco, Fortiaca villa, vel reliquas adjacentias earum ad integrum, Albiniaco cum adjacentiis vel appendiciis suis, quantum ibidem fiscus noster tenuit, ad integrum, in pago Ambianensi, seu & Monasterii Corbejensis immunitas.

* Roberti fra Crotberti.
* privilegia * fulciri
* monasticum
* præsentes
* importent

A chicarum regularum custodia, religiosio abbate, quicumque pro tempore præeit, præfato venerabili monasterio, id procurante, ut ergo quod piisce traditionis ejus articulus continet, & ipse conservare nitatur, & quicumque fub ejus regnum dispensatione foleret custodire commoneat, districtisque compellat.

Reverendissimo vero episcopo, in cujus * parœcia memoratum venerabile monasterium, vel res ejus ad possessiones confiteriur, faciendæ tantum ordinationis ac promotionis facerdotum atque Levitarum, vel conficiendi chrismatis sit tantum concessa licentia. Dispositionem autem venerabilis loci geerere, ac conversationem monachizam exquirere, religioso abbati, ejusque præposito, vel qui probatissimi in eodem monasterio fuerint (quod etiam præfules confona fententia definiunt) dominus, monachis, edificiis, vineis, silvis, pratis, paleuis, farinariis, & concitis appendiciis, vel quod ibidem videtur adipiscere, pars ipsius monasterii, vel omnis congregatio de ipso monasterio valeat possidere vel dominari. Et nullus quilibet de judicibus, nec ad ipsum monasterium, nec ad homines suos, nec in curtes suas, quicquid a die præsenti ibidem contulimus, & quod a nobis, vel a successoribus domnis regibus, vel a Deum timentibus hominibus inibi fuerit collatum, nec ad causas audiendum, nec freda exigendum, nec mansiones faciendum, nec paratas requirendum, nec ullas redhibitiones in villis superius nominatis; quidquid tempore præsenti videtur possidere, aut adhuc, ut dicimus, a nobis vel a successoribus vestrigibus, vel a Deum timentibus hominibus inibi addicum vel delegatum fuerit, ipsa judicaria potestas non præsumat ingredi: sed pars ipsius monasterii, vel religiosa petitionem nostris auribus pateceerunt, quæ visceralí pietatis affectu ita cor intrinlecus mollivit, ut petita non concedere, aut certe libentissime non impleri, nullo enimo tempore obtinear vigorem, nos & præcella genitrix nostra domna Baldechildis regina signaculis manus nostræ subter decerimus affirmare,

* parœcia

* Ordinationes

* Ordinationem

* Ordinationem

* Ordinationem

pore monasteria propria privilegia fine concessa. Nam & Aganucinum, quod velut illud regio est munere datum, & Lirinensium, vel Basilica domni Marcelli, immoque & monasterium Luxoviense, hoc videntur habere concessum & ita a successoribus confiduciat, ut quodquid ibidem offerunt, ipsi abbates vel monachi ibidem deserientes, absque contradictione vel repetitione episcopum, libere cum Dei adjutorio, hoc possidentes. Ergo omnes omnis conspiratores, omnes quodcumque principibus postulatione facta libentissime annuentes, sic decrevimus, ut quæcumque praedictorum monasteriorum, vel monachis regis munere, seu quibuslibet Christianis, in agris, mancipiis, vineis, silvis, auro, argento vel vestibus, vel quibuslibet speciebus collata, aut deinceps conferenda fuit, vitæ nostræ temporibus, sic successoribus nostrorum, nec ego nec alius ullus pontifex, aut aliquis ex ordine clericorum Ambianensis ecclesiæ, suis usibus usurpare, aut minorare, aut ad civitatem aliquas species deferre praesumat; sed ita omni libertate vel emunitate sapedictum monasterium vel monachi ibidem consistentes possideant. Altaria ad sapedictum monasterium, vel tabulæ si deferentur, episcopus Ambianensis ecclesiæ in Dei nomine benedicat & chrisma sanctum conficiat sine pretio. & annis singulis pro reverentia sanctorum line ullo praemio muneris cuiusconcedat. Et quod ad ipsum monasterium in Dei nomine factum obtulerunt, vel a quocumque Deo inspirante transmissum, nihil sibi exinde pontifex, aut ejus archidiaconus, aut quilibet ordinator ecclesiæ audeat vindicare: nec ad parafiamus monasteriorum accedere, nec in agris ipsius convivia ego, vel pontifices successores nostri, vel archidiaconus, aut quilibet ordinator ecclesiæ Ambianensis praparare praesumat, sed ab abbate ipso dilectissimo pontifice, voluntate fuerit rogatus. Et cum abbas fuerit de saeculo ito evocatus, quem unanimiter congregatio ipsius monasterii ex semetipsis dignum & honestum elegerint, data authoritate a praelato principe, vel ejus successoribus, a nobis vel successoribus nostris, absque ullo commodo secundum sanctos canones ordinetur. Similiter & reliquos gradus clericorum minores ac majores, qui abbas jam dicti monasterii elegerit, line intra aut extra monasterium, line aliqua praemii acceptione, juxta quod lectio docet, constituat vel consecrat. Neque ulla alia potestate in ipso monasterio utatur, ut diximus, neque in monasterio, seu in reliquis aut ornamentis ipsius, neque in personis, dum tanti gloriosissimi principis petitio transcurrit, vel quia ipsi monasterium ipsum construxerunt, & dativerunt, vel pro reverentia sanctorum apostolorum & martyrum, seu pro eo ut servetis sub regali fundamento monachi vivere debeant ad ipsum monasterium deserviendum. Nec episcopus, nec archidiaconus, aut quilibet alia persona, ordinator ecclesiæ Ambianensis, quodcumque de eodem monasterio, licit de reliquis parochiis, usurpare, aut commutare, aut aliquas res auferre, vel species; quæ ad ipsum monasterium sunt collatæ, deferre ad civitatem audeat; ut de parochia quicte valeant ipsi monachi, qui ad parafiamum monasterium deservunt, duce domino per tempora exultare, & ut sicut antedictus monasterio sub libertate vivant, pro statu ecclesiæ, & stabilitate regni, vel stabilitate regni, & tranquillitate patriæ valeant plenius plumdominum exorare. Et si aliquis de ipsis monachis contumax fuerit, ab abbate praedicti monasterii secundum canonicam institutionem emendetur. Ut hoc privilegium fubsex, ut diximus, libertate qua antedicta monasteria & monachi vivunt, debeat in perpetuum permanere firmissimum, ut jam dicti monachi sæpe dicto monasterio deserviendes nostris & futuris temporibus, sub libertate consistant, quia nihil de canonica authoritate contellitur, quidquid domesticis fidei pro tranquillitate pacis, vel pro reverentia sanctorum tribuitur. Illud etiam placuit, ut ipsi monachi sub regali sancti Benedicti, vel sancti Columbani, conversari & vivere debeant. Quod si aliquis calliditate, aut cupiditate praeventus episcopus, ea quæ sunt superius comprehensa temerario spiritu violare praesumpserit, tribus annis potentiam dignitatis suæ amittat, a communione Ecclesiæ segregatus; & nihilominus hoc privilegium Christo protegente, qui & adjuvet illud conservantes, & diffiget illud deffruere cupientes, perpetim maneat incorruptum. Quam deffinitionem constitutionis nostræ, ut nostris & futuris temporibus valitura fit, manus nostræ fubscriptionibus roboravimus, & cocpiscopos domnos, & fratres nostros rogamus, ut ipsum in omnibus confirmare debeant.

BERTHEFRIUS peccator Ambianensium urbis episcopus hoc privilegium a me factum relegi, confirmo & fubscripsi.

Geneiius ac si peccator episcopus hoc privilegium confensi.

Chonaldus episcopus hoc privilegium confensi & fubscripsi.

Gautiobertus ac si peccator episcopus hoc privilegium fubscripsi.

Bofo in Dei nomine episcopus hoc privilegium confensi & fubscripsi.

Ragnobertus ac si indignus episcopus hoc privilegium consentiens fubscripsi.

Nemnulamnus ac si peccator episcopus hoc privilegium confensi & fubscripsi.

Audoberus ac si peccator episcopus hoc privilegium confensi & fubscripsi.

Audemarus episcopus hoc privilegium consensi & fubscripsi.

Dado peccator hoc privilegium consensi ac fubscripsi.

Emmo episcopus fubscripsi.

Leodebolbus peccator episcopus hoc privilegium fubscripsi.

Chrodobertus peccator hoc privilegium fubscripsi.

Patermus peccator Egloensis ecclesiæ, ac si indignus episcopus hoc privilegium consensi & fubscripsi.

Drancio ac si peccator hoc privilegium consensi & fubscripsi.

Ego Audebertus ac si peccator episcopus hoc privilegium consensi & fubscripsi.

Fidhan hoc privilegium fub die octavo Idus Septembris, anno VII. regnante Clotario rege, Capitonnaco in palatio publico. Sigo in Dei nomine diaconus hoc privilegium scripsi & fubscripsi.

THEODERICI REGIS PRÆCEPTUM, *quo confirmat eleemosynam Bertheriri Abbatis Corbeiensis.*

THEODERICUS rex Francorum episcopis, viris illustribus. Decet regalem clementiam, ut non solum gubernacula regalia culminis provideat, sed & regimina ecclesiarum & monasteriorum, pro Dei intuitu, & mercedis nostræ augmento, salerti cura providere, ut quæ res ecclesiarum & secuta libertas monachorum domino omnipotenti militantium per omnia conservetur. Et ea sacrosancto monasterio nuncupato Corbeja, A in pago Ambianensis constructo, ad regalem nostram praesentiam monachi & viri Dei venientes, serenitatis nostræ clementiæ authoritas suggesserunt, ut dum & venerabilis vir Chrodegarius abbas, secundum consuetudinem humanæ fragilitatis, de hac luce ad dominum migraffe dignoscitur; quem apostolicus vir dominus & pater noster Theodefredus episcopus, dum & ipse ad eternitatis meritat accipere, per nostram voluntatem, & praeceptionem, ad regendum ac dominandum monasterio supradicto constituit; cum relatione & confilio mutui congregationis ipsius monasterii petierunt, ut liceret eis secundum eorum electionem, & secundum sanctum privilegium, quod sapra locus sanctus ex regali munificentia de facultatem concessum, ut ipsi monachi, ut de semetipsis eligere rectorem. Et dum earum petitio nostræ serenitatis congrua effe, & rationabilis in omnibus videretur, eorum ablay virum Eremberturn, qui in ipso monasterio fuit nutritus, ipsi homines cum voluntate supradicti pontificis domni Theodefredi episcopi elegerunt: nostra clementia ipsis monachis concedisse comperimus, sicut fuggestierant. Præcipientes ergo per hanc præceptionem serenitatis nostræ, & auctoritatis regalis concellimus, & omnino jubemus, ut supradictipsus venerabilis vir Eremberto prædicto abbas & rector monasterii Corbeiensis in omnibus sit constitutus; & sicut bonus pastor ea quæ utilia sunt ad opus monasterii, & ad regimina monachorum providat, & regat & cogitat. Et Auctoritate qualibet facere in fabuerit. Bitum eviratus (quæ a plurimis facinus allegatis monachis in colligatis, ut vocant, cenobiis primum fub decretis, cum fub principibus sanctis Trancfius ac modestior existis, cujusque monasticis audot vitæ cultibus sanctissimi praeficiis Aufbegilis) in hac vegitis, cum effet monasterium Dei homo cum sanctis Atherio religiosus in quadam villa in Tenaverio territorio fuit locum, erat haud procul, Ob. Lemanus dolorem vitæ miseri tu illa bellum vitibonum, nolebant intelligi. quia decrat opus, qua & manus laverat, & in locum illum miserat, dicit admonitus fuit MARCULFO in semperte LECTORE, possus etiam ABBATI in bellicis nihil corpus ipsum BEATI conditum est. Requiescat pacatissimus ipsum ad hic celebrarum ipsa. Qui cum spectiffer non invenit, & quo ex edita apud Sutium sancti illius vita ad diem Maji vigilisque quinis haud aegre reperere potestis,

B Hæc vero omnia quam certa fit habenti, cohaerantque cum affertis ipsius scriptoris, certum est, ex ipso modo fabjectarum, in prolixis ente intelligere. Contigitit certe hoc indigne minimisque ipsius ante annum Christi 800. nec ipsum ante hoc, poftquam a Gaufio Echonio Mauricanus episcopus in ipsa Gallorum Monarchia reperiam fuisse Vibrum mazzyis purpuratis corpus epicis virtutibus conditum, idque paulo ante obitum fuisse Adelrici Lugdunensis Antistitis, quo ipso fuperfite hæc gesta: fuisse enim tunc obiyis vero anno Christi 814. quo Ludovicus Theodoriri Francorum regis hoc eft anno 20. aut sequenti, cique fuccessisse Secundinum ejusdem Fredegarius Episcopus in chronico & ceno Aimoinus libro tertio capite sex MARCULFUS poteria hic nolter fpecfi Aufbegilis facerdotis Antisiodorensis ipsius ante annos tam sapes facrio quindecim aut viginti. Poft aliquantilumen deinde temporibus fundorum Aufbegilis atque Salpicii, aetatem Vodolfiens praedictum Antisiodorensis Cleri monasterium, inquietudinis morbis, ac laudatori fenio, aliisve de causis privatum dea, ipsius ungulam pitiam amplectit unquiquam nihil eti quod hoc cogat profitetis, cum abbatem ex animi demiffione Christiana quoniamquam fe familiari monachorum nomine) has collegiatis fcripferiae propio Mazie formulas, jam fepungeatio major, cetra annum Christi. nec. aut dum. cafique, ibi fuit alias facrarium cognito e certis per ea compositio celebrarino in Gallisi LANDRICO Parisiorum episcopo dedicarit.

Lumen hoc noftræ conjicitur fidemque non omni ex parte fubiectam constituit, opinor, ipsius quoque MARCULFI ad Landericum epistola, cujus *nonnemqnam quoddam* haec dissertationi inserere haud ceit ingratum fcbcribitur verratio fudicitis:

Domino fanctio merlotis beatissimo & apostolico fumpor hoc.

*vero in universum circa primam regum nostrorum familiam illius tempora conjecerunt. Adhuc tamen dubium remanebat ex librorum varietate, quibus permulta pollicitoriis ascriptis scriptorum infuscferant. Verum exemplar quod nactus sumus omnium facile optimum nos amplisi dubitare non fivit. Prudius Sunidem ab auctore ipsi vitiosa dicere profiteme monachum & sepungiatio annis natum, cum hac scribere, fuisse. Deinde cum Landericus papa non ipsi scribus, scilicet apparet Landericum illum Parisiorum episcopum fuisse, qui clodovico Dagoberti filio rege clarissimo episcopus, cum Ebo Ebofiane ducis. Nisi enim Gallicanum episcopi hoc nomine reprimunt Landerici Parisiorum episcopi, ut ipsi Gallicis. Tum pugnatorum omnis, hoc episcopis pagan vitibus filiam fub primo regum Francorum Gunthiano natum ab quod liceat sub secunda aliquantisti ex varia, ut ipsi Gallicis reperiam, dicendum & alias ipsissimus compellere ex totius libri lectione, quibus permulta occurrunt, quæ vita pessimi ad aliud tempus referri, & plures deterioraque interdum ordinem. Ipsis enim cum majoribus domus non fuisse repositum monasterium adversario, non concinnum dispositum in pungere Matrosilum fuisse, cum majores domus vitæ regia omnia regni magnifia prestabilisset, tum vero fub aliini regimiis specie imperabant? quod a Dagoberto ceptis fuisse non notum. Omnes Patrioliorum pleno minutus, quos fub Carolini raro aus unquam reperiri a dicis observarum est, illa fine inflexione inflicia, quæ certatus lestor facile animadvertere. In qua autem civitate MARCULFUS vixerit, ex qua Sententia, cum ipso cognoscere non possumus, tamen ex ipsius Monachi Sunidem & Landericum diversi, fuisse cum in aliqua Parisiorum diœcesi monasterium habuerint ipsi, qua Landericus Parisiorum episcopus fuisse in quadam villa in Tenaverio territorio fuit locum, erat haud procul, Ob. dolorem vitæ miseri tu illa bellum vitibonum, nolebant intelligi. quia decrat opus, qua & manus laverat, & in locum illum miserat, dicit admonitus fuit MARCULFO in semperte LECTORE, possus etiam ABBATI in bellicis nihil corpus ipsum BEATI conditum est. Requiescat pacatissimus ipsum ad hic celebrarum ipsa. Qui cum spectiffer non invenit, & quo ex edita apud Sutium sancti illius vita ad diem Maji vigilisque quinis haud aegre reperere potestis,

Quis fuerit Marculfus formularum editor, an abbas sancti Aufregisili de Lucilla ad muros Aurelianensium gerunt?

VIX plurimus Historiarum Bigonius Gallie non fitus singulare consecrarum anno Christi 10. XIII. ex Bibliotheca Regia, in lucem emisit MARCULFI monachi Formularum libros duos auftoritas edita, malisque ordine digestos, quibus haec ad ita Gotem praefationem praemisit.

MARCULFI, quem nunc domus, cupidus Lector, plures dicitur usis monasterium, fed quis fuerit, & qui tempore vixerit nihil certi ab illis prodiium est. Quidam

Et de sacrosancto monasterio nuncupato Corbeja, A in pago Ambianensis constructo, ad regalem nostram praesentiam monachi & viri Dei venientes, serenitatis nostræ clementiæ authoritas suggesserunt, ut dum & venerabilis vir Chrodegarius abbas, secundum consuetudinem humanæ fragilitatis, de hac luce ad dominum migraffe dignoscitur; quem apostolicus vir dominus & pater noster Theodefredus episcopus, dum & ipse ad eternitatis meritat accipere, per nostram voluntatem, & praeceptionem, ad regendum ac dominandum monasterio supradicto constituit; cum relatione & confilio mutui congregationis ipsius monasterii petierunt, ut liceret eis secundum eorum electionem, & secundum sanctum privilegium, quod sapra locus sanctus ex regali munificentia de facultatem concessum, ut ipsi monachi, ut de semetipsis eligere rectorem. Et dum earum petitio nostræ serenitatis congrua effe, & rationabilis in omnibus videretur, eorum ablay virum Eremberturn, qui in ipso monasterio fuit nutritus, ipsi homines cum voluntate supradicti pontificis domni Theodefredi episcopi elegerunt: nostra clementia ipsis monachis concedisse comperimus, sicut fuggestierant. Præcipientes ergo per hanc præceptionem serenitatis nostræ, & auctoritatis regalis concellimus, & omnino jubemus, ut supradictipsus venerabilis vir Eremberto prædicto abbas & rector monasterii Corbeiensis in omnibus sit constitutus; & sicut bonus pastor ea quæ utilia sunt ad opus monasterii, & ad regimina monachorum providat, & regat & cogitat. Et Auctoritate qualibet facere in fabuerit. Bitum eviratus (quæ a plurimis facinus allegatis monachis in colligatis, ut vocant, cenobiis primum fub decretis, cum fub principibus sanctis Trancfius ac modestior existis, cujusque monasticis audot vitæ cultibus sanctissimi praeficiis Aufbegilis) in hac vegitis, cum effet monasterium Dei homo cum sanctis Atherio religiosus in quadam villa in Tenaverio territorio fuit locum, erat haud procul, Ob. dolorem vitæ miseri tu illa bellum vitibonum, nolebant intelligi. quia decrat opus, qua & manus laverat, & in locum illum miserat, dicit admonitus fuit MARCULFO in semperte LECTORE, possus etiam ABBATI in bellicis nihil corpus ipsum BEATI conditum est. Requiescat pacatissimus ipsum ad hic celebrarum ipsa. Qui cum spectiffer non invenit, & quo ex edita apud Sutium sancti illius vita ad diem Maji vigilisque quinis haud aegre reperere potestis,

Hæc vero omnia quam certa fit habenti, cohaerantque cum affertis ipsius scriptoris, certum est, ex ipso modo fabjectarum, in prolixis ente intelligere. Contigitit certe hoc indigne minimisque ipsius ante annum Christi 800. nec ipsum ante hoc, poftquam a Gaufio Echonio Mauricanus episcopus in ipsa Gallorum Monarchia reperiam fuisse Vibrum mazzyis purpuratis corpus epicis virtutibus conditum, idque paulo ante obitum fuisse Adelrici Lugdunensis Antistitis, quo ipso fuperfite hæc gesta: fuisse enim tunc obiyis vero anno Christi 814. quo Ludovicus Theodoriri Francorum regis hoc eft anno 20. aut sequenti, cique fuccessisse Secundinum ejusdem Fredegarius Episcopus in chronico & ceno Aimoinus libro tertio capite sex MARCULFUS poteria hic nolter fpecfi Aufbegilis facerdotis Antisiodorensis ipsius ante annos tam sapes facrio quindecim aut viginti. Poft aliquantilumen deinde temporibus fundorum Aufbegilis atque Salpicii, aetatem Vodolfiens praedictum Antisiodorensis Cleri monasterium, inquietudinis morbis, ac laudatori fenio, aliisve de causis privatum dea, ipsius ungulam pitiam amplectit unquiquam nihil eti quod hoc cogat profitetis, cum abbatem ex animi demiffione Christiana quoniamquam fe familiari monachorum nomine) has collegiatis fcripferiae propio Mazie formulas, jam fepungeatio major, cetra annum Christi. nec. aut dum. cafique, ibi fuit alias facrarium cognito e certis per ea compositio celebrarino in Gallisi LANDRICO Parisiorum episcopo dedicarit.

Lumen hoc noftræ conjicitur fidemque non omni ex parte fubiectam constituit, opinor, ipsius quoque MARCULFI ad Landericum epistola, cujus *nonnemqnam quoddam* haec dissertationi inserere haud ceit ingratum fcbcribitur verratio fudicitis:

Domino fanctio merlotis beatissimo & apostolico fumpor hoc.

nere suffulgebat, omnique prædicto laudis celebrando domino ac reverendissimo papa LANDERICO MARCULFUS ultimus ac vilissimus omnium monachorum. Unicum familiaris quem habebat, cum efficiatur cum sponsione obtemperare valuissem, quia iam supra vires meas pigritiosissimi constitui sum injunctum a vobis fabire negotium, cum sine sapientiae aut amplius omnes experiam vitiosiis: non iam iterando ad Sirinodum meam ob opus, non ab videndum mihi scili: sufficiens calliquere, nec ab cognoscendum sufficit biberula. Tum pluribus intendebis de conventu, Ego vero hoc opus majores meos juxta conformitatem loci quo degimus dilexi, vel in sinu proprio confirmo, vel quasi, concurrere in nomen curavi: et capitula promovere ut sufficiunt ad Sirinodum quarentia, omne scripta requiratur.

In qua ergo civitate viterii jam adultus nobler ille Marculfus, habes studiet lesbus, cupiere fuerit monasterii abbas; eumdem quoque ex Britaniensis urbe ex regione oriundum, ut hinc etiam fanti Authregilii confaugenium doceat vicinae ejus ex Laudunensis urbe in Britaniensium eum sodem familiyiung ab ejusdem fuisse pro genitorum. Atque hanc non leni in fallor conjectura indubitate jam ratus, ne fi quia addam, affirmante citraque dubium omne adhere videat, quod mihi illud ipsum ratiori fermare objectum fuerit: illuria antiquarum etiam indagatoribus penitentiaria examinandum propogere dumtaxat libeffitur.

MARCULFI FORMULA I. DE PRIVILEGIO.

DOMINO sancto & in Christo venerabili fratri illi abbati, vel concitæ congregationi monasterii illius in honore beatorum illorum in pago illo confundi, ille episcopus. Compellit nos affectio caritatis vestræ radio inflammante divino, illa pro vestro quieti providere, quæ nobis manentaad meredem, & ea recto tramite, incouvulo limite terminari, quæ perenem delicepa propitiatione domino obtineant firmitatem: quia non minor a domino retributio speratur futura pro fuccidula contemplante corporibus, quam ad præsens munera pauperibus offerente. Et ne nobis aliquis detrahendo æstimet in ad nova decrere carmina, dum ab antiquitus juxta constitutionem pontificum, per regalem fanctionem monasteris fanctorum Lirinensis, Agaunensis, Luxoviensis, vel modo innumerabilia per omne regnum Francorum sub libertatis privilegium videtur consistere, fed pro reverentia fanctorum virorum, beatorumque omnium fratrum implendo justa, cuffodiendo præcepta, obedientiam propalabo. Quid vero vos, vel successores vestri, fancto fuadente Spiritu diencepis cuffodiatis, immo fanctæ illius ecclesiæ episcopus debeat adimplere, hinc pagianæ credidimus inferendum. Hiec ell, ut de vestra congregatione qui in vestro monasterio fancta debeant bajulare officia, quum Abbas cum omni congregatione posiferit, a nobis vel a successoribus nostris factos percipiat gradus. Nullum pro ipsorum honore præmium perceptoris, altare in ipso monasterio præditus episcopus benedicat, & fanctum chrisma annis fingulis, si voluerint poltulare, pro reverentia loci fine prete concedat, & juxta dispensationem divinam cum abbas de ipso monasterio a domino migraverit, quem unanimiter omnis congregatio illa monachorum ex fenteripsis, optime regulæ comparatum, & vita meritis congruentem, similiter fine præmio memoratur urbis episcopus ipse promoveat abbatem. Nullam penitus aliam potestatem in monasterio, neque in robus, neque in ordinandis perfonis, neque in vilabus, ibidem jam conlatis, aut deinceps regio monarcharum, aut pravorum conlaturis, vel in reliqua fubstantia monasterii, nos successoresque nostri episcopi, aut archidiaconi feu ceteri ordinatores, aut quilibet alia perfona prædicte civitatis habere non præsumat: aut quodcumque de eodem monasterio, sicut de parochiis aut ceteris monasteriis, unoreric causa adorat præsumat, aut ferre. Nec hoc quod a dominum timentibus hominibus transinuiffum, aut in altario offertum fuerit, aut in facris voluminibus vel quibuscumque speciebus ad ornatum divini cultus pertinet, aut præsens conlata vel deinceps conlatura fuerint, auferre præsumat. Et nisi rogatus a congregatione illa, vel abbatis, pro reinstitutione quanda, nulli nobis licear monasteri aliire fecreta, aut finium ingredi fepta: & si ab eis illue pontifices poffulatos, pro lucranda oratione vel eorum utilitate, accelleris, celebrato ac peracto divino mysterio, fimplicæ sobria benedictione percepta, abique ullo requisito domo Budeat habere regrellum. Ut quatenus monachi, qui fabitatis nuncupantur, de perfecta quietie vivendo, ad ipsum pro aura eternitate, & fub fancta regula viventes, & beatorum patrum vitam fectantes, pro statu ecclesiæ, & falute regis, vel patriæ, valeant plenius dominum exorare. Ecti aliquid ipsi monachi, de eorum religione tepidi, aut fecus egerint, fecundum eorum regulam ab eorum abbate, si prævalet corrigantur. Sin autem pontifice de ipsa civitate coercere debet, quia nihil de canonica auctoritate conveniat, quicquid domestficis fidei pro quietis tranquillitate tributur. Si quis autem ex nobis, quod Deus avertat, calliditate commotus, aut cupiditate prævenia; ea quæ funt superius comprehenda, temerario ipsius violare præsumpserit, a divina ultione profratus, reatu anathematis fubjacat, & tribus annis a communione omnium fratrum fe noverit alienum. Et nihilominus hoc privilegium perpetum manear incorruptum. Quam conflitutionem nostram, ut firmis fubsistat vigoribus, & nos & fratres nostri domini episcopi fubscriptione & manibus nostris decrevimus roborari. Actum ibi, fub die illo, anno illo.

II. CONCESSIO REGIS AD HOC PRIVILEGIUM.

ILLE rex, viris apostolicis, patribus nostris, necnon & inlustribus viris, illi comiti, vel omnibus agentibus, præsentibus & futuris. Oportet enim clementiam principalem, ut inter cetera rerum petitiones fucrdotibus debeat benignum accomodatare audium, & quod pro timore divini nomina poffulatur, ponatur pretudubio ad effectum, ut fiat in mercedem conjunctio, dum pro quiete fervorum Dei congrua imperitur portio, quia fides perfecta non dubitat ad aliffimi gratiam pertinere, quod fecundum facra dogia præcipue domefficis fidei devota mente impenditur, quia fcripum eft. *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Ergo dum & illi episcopus, aut abbas, aut inlufter vir, monasterium in honore illius, in pago illo, aut fuper proprietate, aut fuper fisco, noscitur ædificasse, ubi ad præfens ille abbas, vel tutba plurima monachorum adunata esse noscuntur: ad petitionem illius clementia nostra, pro quiete ipsorum fervorum Dei, præceptionem vigoris nofti placuit propalare, fub quo tranquillitatis ordine, domino protegente ipsi monachi juxta religionis normam perpetim valeant residere, elegimus, ut & hac fcrite debeat plenius declarari, quia nihil de canonica institutione convellitur, quicquid domestficis fidei, per tranquillitatis pacem conceditur. Nec nobis aliquis detrahendo æstimet id nova decernere carmina, dum ab antiquitus juxta constitutionem pontificum per regalem fanctionem monasteria fanctorum illorum, vel cetera in regno nostro fub libertatis privilegium videntur consistere, ita & præ-

Dei, in aliquo inquiitor defraudari, aut temerario ipsius fuis abbatis usurpare. Ne, quod primitus est, & Deiram incurrat, & nostram offerum, vel a fisco grave damnum sustineat. Illud nobis pro integra mercede nostra placuit addendum, ut tam quod ex nostra largitate, quam quod ideogenus ipsius, vel ceterorum, aut cujuslibet, ibidem est aut fuerit devota possessio, quoque tempore, nulla judicitia potestas, nec prælatus, nec locuitia, aut ullus ex ordine ecclesiastico, aut aliquid exclandum, ibidem non præsumat ingredi, fed fab omni omnitatione hoc ipsum monasterium vel congregatio sua, fibimet ipsis freda concella debeant possidere. Et quicquid exinde fiscus nostet, fortiatur de eorum hominibus, aut ingenuis, aut servientibus in eorum agris commanentibus, vel undecumque ipsum monasterii ornamentis, vel de altari, vel de offertione in altario intata abfolluere, nec ad ipsum monasterium vel cellulæ ejus, aut ceteranda omnino accedere (illud ipsum, fi fuerit, cum voluntate abbatis, vel ejus congregationis) abique difpendio eorum aliter accedere penitus non præsumat. Quo facilius femodum delegationis voluerit, vel hujus clerici auctoritatem, ad ipsum monasterium abique ullus inquietudine, ibidem cuetis proficiant in augmentis. Adjicientes, ut nulli penitus judicium, vel cuilibet hominum licentia fit, de rebus præfati monasterii, abique voluntate eorum fervorum Dei, in aliquo inquiitor defraudari, aut temerario ipsius fuis abbatis usurpare. Ne, quod primitus est, & Deiram incurrat, & nostram offerum, vel a fisco grave damnum sustineat. Illud nobis pro integra mercede nostra placuit addendum, ut tam quod ex nostra largitate, quam quod ideogenus ipsius, vel ceterorum, aut cujuslibet, ibidem est aut fuerit devota possessio, quoque tempore, nulla judicitia potestas, nec prælatus, nec locuitia, aut ullus ex ordine ecclesiastico, aut aliquid exclandum, ibidem non præsumat ingredi, fed fab omni omnitatione hoc ipsum monasterium vel congregatio sua, fibimet ipsis freda concella debeant possidere. Et quicquid exinde fiscus nostet, fortiatur de eorum hominibus, aut ingenuis, aut servientibus in eorum agris commanentibus, vel undecumque ipsum monasterii ornamentis, vel de altari, vel de offertione in altario intata abfolluere, nec ad ipsum monasterium vel cellulæ ejus, aut ceteranda omnino accedere (illud ipsum, fi fuerit, cum voluntate abbatis, vel ejus congregationis) abique difpendio eorum aliter accedere penitus non præsumat. Quo facilius femodum delegationis voluerit, vel hujus clerici auctoritatem, ad ipsum monasterium abique ullus inquietudine, ibidem cuetis proficiant in augmentis. Adjicientes, ut nulli penitus judicium, vel cuilibet hominum licentia fit, de rebus præfati monasterii, abique voluntate eorum fervorum

ANNO CHRISTI 670. *** SYNODUS SENONENSIS XXX. EPISCOPORUM, ANNO CHRISTI CIRC. 670.

Tempore Clotarii III. regis Francorum Christianissimi.

In qua subscriptum fuit privilegium immunitatis monasterii S. Petri Vivi.

CLARIUS monachus, auctor chronici abbatiæ S. Petri Vivi Senonensis, hujus rei testis est pag. 706. Tomi II. Spicilegii R. P. Lucæ Dacherii Benedictini hisce verbis: *ANNO DCLXXV. transitus ad Christum Lemo Remensis archiepiscopus, Septimus quoque est in hostilia beati Petri Vivi. Hic privilegium liberitatis unde cum comprovinciis suis episcopis, monachis sancti Petri Pontificalibus fecit, temporibus Clotharii regis & Bertechildis matris ejus. In quo conventu fuerunt antistites gloriosi S. Audoenus archiepiscopus Rotomagensis, & S. Varo episcopus Meldensis, Sandbaldus episcopus Nevionensis, & S. Amandus episcopus Trajectensium episcopus cum aliis triginta episcopis.* Hæc ille pancis: quibus admodum gratam fecit, haud dubie lectoribus, si privilegium illud integrum una cum subscriptionibus præfatum qui interfuerant, posteritatis memoriæ commendasset.

Ex Lubbei Append. tom. 6. *** IDEM. CONCILIUM EX PETRO de la Lande v. c. in supplementis Conciliorum Galliæ.

Stondi hujus nobis est auctor Clarius in chronico, ejusdem sancti Petri Monachus, qui longum de morte sancti Emmonis Senonum Archiepiscopi, hoc de illo refert. Hic privilegium &c. *Privilegium unum non extat. Rufus & momentum epochum concilii contigerunt hoc Clotarii anno adstribuimus, tum quod hac atate similia fiut privilegia plerique monasteriis concessa, quæque aliqua supra dicti viventes episcopi, cum quibusdam suis diocesibus in provincia metropolitana opportunius illos congregavit.*

ANNO CHRISTI 670. CONCILIUM AUGUSTODUNENSE SANCTI LEODEGARII AUGUSTODUNÆ ANNO CHRISTI 670.

civitatis episcopi circa annum Christi DCLXX. Adeodati papæ II. Theodorici regis IV. [1]

In antiquissima collectione canonum, e bibliotheca ecclesiæ Andegavensis, prodeuntur titulo XLIV. qui est de monachis & monasteriis, canones aliquot ex hac synodo, qui omnes ad disciplinam monasticam spectant, inscribuntur canones Augustodunenses S. Leodegarii episcopi. Neque tamen universi eo loco defeduntur, fed quibusdam præteremissis, hi dumtaxat qui sequuntur.

CANO-

1 In Tellamento S. Leodegarii mentio fit conventus 54. episcoporum Christiani anno Theodorici tertio habiti, quo proculdubio hoc intuitur Augustodunense Concilium. Hinc Mabillonius in epist. dara 4. Augusti 1701. has duas Epochas concilium inter pugnat, fi dicatur illud conventum intuisse anno Theodorici tertio, quo S. Leodegarius tenuit conciliu relipiscentiæ, terminum vero esse Sortium anno Theodorici quarto, ut hic affirmat. Verum neque tertius, neque quartus Theodorici annus nequeunt cum anno Christi 670. copulari, cum Theodericus annum tantum Christi 673. Childeric fuerit successor. Ad annum igitur Christi 670. vel 671. hoc Concilium differendum.

ANNO CHRISTI 670.

CANONES AUGUSTODUNENSES S. LEODEGARII EPISCOPI.

I.

Primus titulus hic est monasticæ disciplinæ, ut abbates vel monachi peculiare non habeant; & monachi ab abbate victum & vestitum consuetum accipiant.

V.

Deu. xxiv. 5. cap. 20.

Ut comparres nullus eorum audeat habere.

VI.

Ut in civitatibus non inveniantur. Quod si causa utilitatis monasterii, cum literis abbatis sui ad archidiæcynum civitatis scriptis dirigantur.

VIII.

Ut abbati suo ac præposito sint obedientes.

X.

Ut nullus familiaritates extranearum mulierum præsumat habere; & qui inventus fuerit, severius corrigatur. Ut mulieribus in monasterium monachorum nullatenus ingredi liceat.

Statuimus atque decernimus, ut nullus monachum alterius, absque permissu sui abbatis præsumat retinere; sed cum inventus fuerit vagans, ad eellam propriam revocetur, ibi juxta culparum merita coercendus;

XV.

De abbatibus vero vel monachis ita observare convenit, ut quidquid canonicus ordo vel regula S. Benedicti edocet, & implere & custodire in omnibus debeant. Si enim hæc omnia fuerint legitime apud abbates vel monasteria conservata, & numerus monachorum Deo propitio augebitur, & mundus omnis per eorum orationes assiduas malis carebit contagiis.

Sint monachi omnes omnino obedientes, sint frugalitatis decore pollentes, in opere Dei ferventes, orationi instantes, in caritate perseverantes: ne propter negligentiam, aut inobedientiam, hostis circumeunte ac rugiente & quærente quem devoret, cibus efficiantur. Sit eis cor unum, & anima una. Nemo suum aliquid esse dicat, sed sint eis omnia communia. In commune laborent, & hospitalitatis omnino sint receptores.

Quisquis autem hæc a nobis Deo præcipiente dictata in confirmationem regularem monachorum tentaverit aliqua transgressione cassare, si abbas est, anno uno ei communionis potestas suspendatur; si præpositus, annos duos; si monachus, aut fustibus verberetur, aut a communione, & missa & caritate, annos tres suspendatur. Justum enim est, ut subripienda* vitiorum semina false* abrupta justitiæ refecentur; ne dum simulatione* continentiæ nuntiantur, ita silvescant, ut nec securibus excidantur.

Ad Augustodunensem præterea sancti Leodegarii synodum referendus videtur Canon, qui in altera collectione canonum e bibliotheca sancti Benigni Divionensis, atque in aliis citatur, appellaturque primus canon Augustodunensis, his verbis:

CANON.

Si quis presbyter, diaconus, subdiaconus, vel clericus, symbolum, quod inspirante sancto Spiritu apostoli tradiderunt, & fidem sancti Athanasii præfulis irreprehensibiliter non recensuerit, ab episcopo condemnetur.

ADDITIO AD CONCILIUM Augustodunense.

Eg. Lolpi. August. can. 6.

AD canones supra editos aliam addit Petrus de la Lande V. C. ex collectione canonum, quæ est in bibliotheca Thuana; qui cum ibi XIV. appelletur, ex eo constat plures olim fuisse quam qui nunc extant, nec ad monasticam disciplinam omnes pertinuisse. Fuisse autem a S. Leodegario Augustodunensi episc. dictatos, patet ex duobus hujusce collectionis indicibus, quorum prior continet capitula canonum Græcorum & Latinorum, in cujus fine sunt hæc verba. *Can. Augustodunensium sancti Leodegarii episcopi.* Posterior autem index sic habet, *episcopi qui hic canones dilitterarunt*, quorum nomina desideratur. Et ad calcem hujus legitur, *Confessio, & confirmatio domini Leodegarii episcopi Augustodunensis.*

Canon Augustodunensis XIV.

Sæculares vero, qui Natale Domini, Pascha, Pentecosten non communicaverint, inter catholicos non habeantur. Nullus presbyterum confertus cibo, aut crapulatus vino, sacrificia contrectare, aut Missas facere præsumat; quod si quis præsumpsit, amittat honorem. Mulieres ad altare ingredi non oportet.

NOTA JACOBI SIRMONDI, S. J.

* *Concilium Augustodunense.* In codice Bonnevallis, itemque in Andegavali, Divionensi & alia, qui dictos chos exhibent episcoporum, quæ numero in singulis synodis fuerint, & canones edideerint, postremo loco hæc leguntur: *Confessio domini Leodegarii episcopi Augustodunensis. Ego Leodegarius, ut peccator episcopus, cum consensu fratrum meorum pontificis summi, & perpetualiter plenis observandum.* Quæ subscriptio videlicet potest ad concilium hoc quinto pertinere,

ANNO CHRISTI 673.

CONCILIUM HERUDFORDIÆ,

CELEBRATUM XXIV. DIE MENSIS SEPTEMBR.

anno Christi DCLXXIII. indictione prima, & sub initio primi anni Lotharii regis Cantii, præsidente Theodoro Cantuariæ, alias Dorobernæ archiepiscopo.

In quo ea quæ a patribus transmarinis canonice sunt antiquitus decreta, confidenda hic ab Anglis decernuntur: decem vero præcipue.

Bed. lib. 4. cap. 5.

ANNO tertio regis Egfridi Theodorus cogit concilium episcoporum, una cum eis qui canonica parum statuta diligenter & nosset, magistris ecclesiæ plurimis. Quibus partiter congregatis, diligenter ea quæ unitati pacis ecclesiasticæ congruerent, eo quo pontificem decebat animo, cœpit observanda docere. Cujus synodice actionis hujusmodi textus est.

In nomine domini Dei & salvatoris nostri Jesu Christi, regnante in perpetuum ac gubernante ecclesiam suam eodem domino nostro Jesu Christo, placuit convenire nos, juxta morem canonum venerabilium tractatores de necessariis ecclesiæ negotiis. Conventimus autem die XXV. mensis Septembris, indictione prima, in loco qui dicitur Herudford. Ego quidem Theodorus, quamvis indignus, ab apostolica sede destinatus. Doroverniensis ecclesiæ episcopus, & consepultus ac frater noster reverendissimus Bisi orientalium Anglorum episcopus, quibus etiam frater & consacpdus noster Wilfridus Nordanhumbrorum gentis episcopus per proprios legatarios adfuit. Adfuerunt & fratres & consacerdotes nostri Putta episcopus castelli Cantuariorum, quod dicitur Rothfhester, Lutherius episcopus occidentalium Saxonum, Winfridus episcopus provinciæ Merciorum. Cumque in unum convenientes juxta ordinem quique suum resedissemus:

Decretum de canones faciendos in synodo ab episcopis Britanniæ habita.

Rogo, inquam, dilectissimi fratres, propter timorem & amorem Redemptoris nostri, ut in commune omnes pro nostra fide tractemus, ut quæque decreta ac diffinita sunt a sanctis ac probatissimis patribus, concorsepte ab omnibus nobis serventur. Hæc & alia quamplura, quæ ad caritatem pertinebant, unitatemque ecclesiæ conservandam proferunt sum. Cumque expletem prolocutionem, interrogavi unumquemque eorum per ordinem, si consentiret ea quæ a patribus canonice sunt antiquitus decreta custodire. Ad quod omnes consacerdotes nostri respondentes dixerunt: Optime omnibus placet, quæque definierunt sanctorum canones patrum, nos quoque omnes aliæ animo libentissimo servare. Quibus flatim protuli eandem libram canonum, & ex eodem libro decem capitula, quæ per loca nosaveram; quia maxime nobis necessaria sciebam, illis eorum offendi, & ut hæc diligentius ab omnibus susciperentur rogavi.

CAPITULA.

I.

De Pascha.

Ut sanctum diem paschæ in commune omnes servemus dominica post decimam quartam lunam primi mensis.

Concil. General. Tom. VII.

II.

De episcopis.

Ut nullus episcoporum parochiam alterius invadat, sed contentus sit gubernatione creditæ sibi plebis.

III.

De monasteriis.

Ut quæque monasteria Deo consecrata nullis episcoporum liceat ea in aliquo inquietare, nec quidquam de eorum rebus violenter abstrahere.

IV.

De monachis episcopis.

Ut episcopi monachi non migrent de loco ad locum, hoc est, de monasterio ad monasterium, nisi per dimissionem proprii abbatis, sed in ea permanent obedientia, quam tempore suæ conversionis promiserunt.

V.

De clericis.

Ut nullus clericorum relinquens proprium episcopum, passim quolibet discurrat, neque alicubi veniens absque commendatitiis literis sui præsulis suscipiatur. Quod si semel susceptus est, & noluit invitatus redire, & susceptor, & is qui susceptus est, excommunicationi subjacebit.

VI.

De episcopis & clericis non peregrinis.

Ut episcopi atque clerici peregrini contenti sint hospitalitatis munere oblato, nullique eorum liceat ullum officium sacerdotale absque permissu episcopi, in cujus parochia esse cognoscitur, agere.

VII.

Synodi bis in anno.

Ut bis in anno synodus congregetur: sed quia diversæ causæ impediunt, placuit omnibus in commune, ut Kalendis Augusti in loco qui appellatur Clofeshooh semel in anno congregetur.

VIII.

De episcopis non loceare.

Ut nullus episcoporum se præferat alteri per ambitionem, sed omnes agnoscant tempus & ordinem consecrationis suæ.

IX.

Episcopum unum esse.

In commune tractatum est, ut plures episcopi crescente numero fidelium augerentur, sed de hac re ad præsens silemus.

X.

De conjugiis.

Pro conjugiis, ut nulli liceat nisi legitimum habeat connubium. Nullus incestum faciat, nullus conjugem propriam, nisi ut sanctum evangelium docet, fornicationis causa, relinquat. Quod si quisquam propriam expulerit conjugem legiti-

CON-

Forte vetus, ut in vita Theodori Cantuariens. facculo II. Benedict. pag. 1054. *Ut ipse Monachi. Hardinus.*

ANNO CHRISTI 675.

gitimo sibi matrimonio conjunctam, si Christianus esse reste voluerit, nulli alteri copuletur; sed ita permaneat, aut propriæ reconciliet conjugi.

His itaque capitulis in commune tractatis ac definitis, ut nullum deinceps ab aliquo nostrum oriatur contentionis scandalum, aut alia præ aliis divulgaretur, placuit ut quæque diffinita sunt, A unusquisque nostrum manus proprias subscriptione confirmaret. Quam sententiam diffinitionis nostræ Tituliis notario scribendam dictavi, actum in mense & indictione supra scriptis. Quisquis igitur contra hanc sententiam juxta decreta canonum, nostra etiam conclusione ac subscriptione manus nostræ confirmatam, quoquo modo venire, eamque infringere tentaverit, noverit se ab omnibus fore secerdotali de nobis sententiæ separatum. Divina vos gratia in unitate sanctæ ecclesiæ sua viventes custodiat incolumes.

Pseudo violatores.

ANNO CHRISTI 675.

CONCILIUM TOLETANUM XI.

NOVEM ET DECEM EPISCOPORUM,

In quo sedium episcopalium divisio facta est, anno quarto Wambari regis, VII. Idus Novembris, anno redemptoris nostri DCLXXV. tempore Adeodati papæ. Est provinciale.

TITULI CAPITULORUM.

I. *Ne tumultu concilium agitetur.*
II. *Non debere metropolitanum a confratrum suffragiis esse.*
III. *Ut in una provincia diversitas officium non teneatur.*
IV. *De diffordia sacerdotum.*
V. *De compositionis excessibus sacerdotum.*
VI. *Non debere sacerdotes quosibet in ecclesia familiis tractationes metropolitan sacrum, nec aliquid quod mores pertendam ejus judicare.*
VII. *Quo debeat differtio ecclesiarum vetoribus sit; ne per incondatum disciplinam subeant homicidium tam.*
VIII. *Ne quidquam pramio pro divinis sacramentis accipiatur.*
IX. *Quod cultodiri debeat, ne per pramium "opiffon pus fiat: vel qua fraterna feriatur si qui poß honorem accepiam, per" pramium ordinatus fuisse detrahitur.*
X. *Ut omnes presbiteres, vel lectores ecclesiarum, tempore quo ordinandi sunt, sub cantione promittant, quam jussissime vivere debeant.*
XI. *De simulatione antiqui canonis, quo pracipitur, ne fi quis excepam a sacerdote eucharistiam non sumpserit, velint sacrilegus propellatur.*
XII. *Ne in confinio mortis poniatur a reconciliatione divinum subpendat: et ne obtatio ejus qui pœnitens, nec tamen reconciliatus de hac vita exiverit, abrectipsa recepterur.*
XIII. *De sacerdotibus qui non ut est cadere videbuntur:*
XIV. *Ut his qui domino cantant gaya satisfacant, poß se semper habeant adjutoria confinenta.*
XV. *De institutione certi temporis, quo concilium agitetur.*
XVI. *De relatione gratiarum pro consummatione concilii.*

PRÆFATIO.

IN nomine sanctæ Trinitatis, collectis in B Toletana urbe, in beata matre domini Mariæ virginis fede, anno IV. excellentissimi & religiosi B Wambani principis, sub die VII. Idus Novembris, ex votiva gaudii, & dies nimium optatam gratulationis occurrit, in quo nobis datum est conspicere patiter & dilectione, & charitatem de præteritis domino deberemus. Eramus enim ubique prolabentis sæculi colluvione inflabiles, quia annosa fetens temporum, fabrachia luce concilionum, non sine ulcera vitiata aurem, quam matrem omnium eremum ignorantiam otiosis mentibus ingerebat. Hæc enim fuit florentem Domini vineam devastavent apri fendentes: ipsoniam Christi, quam sui pretiosissimi sanguinis effusione concilivarit, conlupatare, & gaillere conata est hæreticorum fabola machinatio: & inconvitiem Domini vestem dividere, unitatem fidei, scindere, C caritatis tollere fomenta; cum suo proprio pertinaciter fenfui volentes inhærere, factæ scripturæ pertinaciem suæ propriaitis intelligentes profanat; Præterea facrolumpatum ecclesiam Dei vulnerant etiam cultodes ejus; qui cum deberent ob dignitatis excellentiam cæteros per sua virtutis imitationem provocare ad caritatis & unitatis observantiam, tanquam fal infatuatum potius scandali, quam ædificationis dani materiam, hinc cæpentibus, & quomodo Babylonice confusionis alla fuccenia, nunc tempora concilionum averterere, nunc facerdotes domini de felofaris morbus ireciret. Purpuratæ enim meretricis lenebantur D invitamenta, quia ecclesiastici conventus non meaderat disciplina; nec erat qui erantium corrigerret partes, cum fervor divinus haberetur * extortus. Et quia non erat adunandorum pontificum ulla præceptio, crescebat in majus vita deterior. ¶ Cum tandem divina nos clementia ex alterofpicious, & temporis ætatis nostræ le occurrentem prabuit & laetitiæ, preparata nos fuit sensibus filiorum principis mentem, devotam pariter, & infirmitatem: cujus fervide solicitudinis votis, & luxconfilionis * exercata, respondent, & alternas caritatis se matuo in corrigendis vel instruendis moribus excitavit, dum & aggregandi nobis, hortatu principis religiosi, facultas eli data, & opportuna congenda præparata est disciplina: ut qui decursis longe ante temporibus post decem & octo sedisset labentium annorum excursum in unum metuunus

* Tituli.

* Ex Isidoro edidit Loisia; Hardouinus corrafit cum præampla Collectione Canonum mss. collegii Parisi. § P.
a Hoc fragmentum edidit Hardouinus ex ms.
b Fragmentum, quod hic infeiis Hardouinus habes, infra ex Isoreii collectione in notis Loisiæ ad lib.

ANNO CHRISTI 675.

ANNO CHRISTI 675.

ANNO CHRISTI 675.

Anno Christi 675.

quoque persona plenus Deus & totæ tres personæ, unus Deus confitetur & creditur: una illis vel indivisa, atque æqualis Deitas, majestas, sive potestas, nec minoratur in singulis, nec augetur in tribus: quia nec minus aliquid habet, cum unaquaque persona Deus singulariter dicitur, nec amplius, cum totæ tres personæ unus Deus* enunciantur. Hæc ergo Sancta Trinitas, quæ unus & verus est Deus, nec recedit a numero, nec capitur numero. In relatione enim personarum numeratur: in divinitatis vero substantia quid numeratum sit non comprehenditur. Ergo hoc solum numerum inuituant, quod ad invicem sunt; & in hoc numero carent, quod ad se sunt. Nam ita hæc sanctæ Trinitati unum naturale conveniunt omnes, ut in tribus personis non possit esse plurale. Ob hoc ergo credimus illud in sacris literis dictum: *Magnus dominus noster, & magna virtus ejus, & sapientiæ ejus nº numeri.* Nec quia tres has personas esse diximus unum Deum, eundem esse Patrem, quem Filium, vel eum esse Filium, qui est Pater, aut eum, qui Spiritus sanctus est, vel Patrem, vel Filium dicere poterimus. Non enim ipse est Pater, qui Filius: nec ipse* Filius qui Pater, nec Spiritus sanctus ipse, qui est vel Pater, nec vel Filius; cum tamen ipsum sit Pater quod Filius, ipsum Filius, quod Pater; ipsum Pater & Filius, quod Spiritus sanctus: id est, natura unus Deus. Ipsum dicimus* non ipsum esse Patrem, quod Filium; ipsum Filium, quod Patrem; ipsum Spiritum sanctum, quod Patrem & Filium, ad naturam, quæ Deus est, vel substantiam pertinere monstrare, quia substantia unum sunt: personas enim distinguimus, non deitatem separamus. Trinitatem igitur in personarum distinctione agnoscimus; unitatem propri, id est naturæ, vel substantiam profitemur. Tria ergo ista unum sunt; natura scilicet, non persona: nec tamen tres ibi personæ separabiles æstimandæ sunt; cum nulla ante aliam, nulla post aliam, nulla sine alia, vel extitisse, vel quidpiam operasse aliquando creditur: inseparabiles enim inveniuntur, & in eo quod sunt, & in eo quod faciunt: quia integra generantem Patrem, & generatum Filium, vel procedentem Spiritum sanctum, nullum fuisse creditus temporis intervallum, quo aut Genitor Genitum aliquando præcederet, aut Genitus Genitorem deesset, aut procedens Spiritus Patre, vel Filio posterior appareret. Ob hoc ergo inseparabilis & inconfusa hæc Trinitas a nobis & prædicatur & creditur. Tres igitur personæ itæ dicuntur, juxta quod majores definierunt, ut agnoscantur, non ut separentur. Nam si attendamus illud quod scripsit sancta dicit de Sapientia: *Splendor est lucis æternæ*: ficut ſplendorem luci videmus inſeparabiliter inhærere, ſic confitemur Filium a Patre separari non poſſe. Tres ergo illas unius ac inſeparabilis naturæ perſonas ſicut non confundimus, ita inſeparabiles nullatenus prædicamus. Ita nobis hoc dignata eſt ipſa Trinitas evidenter oſtendere, ut etiam in his omnibus quibus voluit figillatim perſonas agnoſci, unam ſine altera non peraficiat, intelligi: nec enim Pater abſque Filio cognoſcitur, nec ſine Patre Filium. Relatio quippe ipſa vocabuli perſonalis perſonas ſeparari vetat: *quæ enim, dum non ſimul nominat, ſimul infinuat.* Nemo* autem audire poteſt unumquodque iſtorum nominum, in quo non intelligere cogatur & alterum. Cum enim igitur hæc tria ſint unum, & unum tria, eſt tamen unicuique perſonæ manens ſua proprietas. Pater enim ſecundum habet ſine nativitate, Filius æternitatem cum nativitate, Spiritus veri ſanctus procediens.

Anno Christi 675.

A nem ſine nativitate. De his tribus perſonis ſolum Filii perſonam pro liberatione humani generis hominem verum ſine peccato de ſancta & immaculata Maria virgine creatimus aſſumpſiſſe: de qua ordine, quia invibilis divinitate, viſibilis monſtratur in carne, nova autem nativitate eſt genitus, quia ſuta tabula virginitas & virilem cotiem neſciit, & fœcundata per Spiritum ſanctum carnis materiam miniſtrait. Qui partus virginis, nec ratione deſiitit, nec exemplo monſtratur: quod ratione colligitur, *non poteſt eſſe mirabile*; ſi exemplo, non eſt ſingulare. Nec tamen Spiritus ſanctus Pater eſſe credendo eſt Filius; pro eo quod Maria eodem Spiritu obumbrante concepit: ne duos patres Filii videamur aſſerere, quod utique nefas eſt dici. In quo mirabili conceptu, adſtiterunt ſibi ſapientia domum. *Verbum caro factum eſt, & habitavit in nobis.* Nec tamen verbum ipſum ita in carne convertim atque mutatum eſt, ut deſiſtere Deus eſſe, qui homo eſſe voluiſſet; ſed ita *Verbum caro factum eſt*, ut non tantum ibi ſit verbum Dei, & hominis caro; ſed etiam rationalis hominis anima; atque, hoc totum & Deus dicatur proprie Deum, & homo proper hominem. In quo Dei Filio duas credimus eſſe naturas; unam divinitatis, alteram humanitatis: quia ita in ſe una Chriſti perſona unita, ut nec divinitas ab humanitate, nec humanitas a divinitate poſſit aliquando ſejungi. Unde perſtitit Deus, perſiſtet & homo in unitate perſonæ unitus eſt Chriſtus: Nec tamen ipſa duas diximus in Filio eſſe naturas, duas * cauſabimus in eo eſſe perſonas; ne Trinitati quod abſit * accedere videatur quaternitas. Duas enim verbum non accepit perſonas, ſed unam, id naturam, & in * æternam perſonam divinitatis temporalem accepit ſubſtantiam carnis. Ita cum unius ſubſtantiæ credamus eſſe Patrem, & Filium, & Spiritum ſanctum, non tamen dicimus, ut hujus Trinitatis unitatem Maria virgo genuerit, ſed tantummodo Filium, qui ſolus naturam noſtram ſuſtinuit perſonam ſue aſſumpſit. Incarnationem quoque hujus Filii Dei tota Trinitas operaſſe credenda eſt, quia inſeparabilia ſunt opera Trinitatis. Solus tamen Filius hanc ſervi accepit in ſingulariter perſonæ, non in unitate divinæ naturæ, in id quod eſt proprium Filii, non quod commune Trinitati: quæ forma illi ad unitatem perſonæ conparata eſt (id eſt) ut Filius Dei, & filius hominis unus ſit Chriſtus. Item idem Chriſtus in duabus naturis, tribus extat ſubſtantiis, id eſt, quod eſt ſolius Dei deſiſtetum referendum eſt; corporis & animæ, quod ad veram hominem pertinet. Habet igitur in ſe geminam ſubſtantiam divinitatis ſcilicet, & humanitatis noſtræ. Hic tamen pro eo quod de Deo Patre ſine initio prodidit, natus tantum, (non neque factus, neque prædeſtinatus accipitur) per hoc tamen quod de Maria virgine natus eſt, & natus, & factus, & prædeſtinatus eſt credendus eſt. Ambo namen in illo generationes mirabiles: quia & de Patre ſine matre ante ſæcula eſt genitus, & in fine ſæculorum de matre ſine patre eſt generatus; qui tamen fecundum quod Deus eſt creavit Mariam, ſecundum quod homo creatus eſt a Maria: ipſe & pater matris & filius. Item & per hoc quod Deus, eſt æqualis Patri; per hoc quod homo, minor eſt Patre. Item & major & minor ſeipſo eſſe credendus eſt: in forma enim Dei etiam ipſe Filius ſeipſo major eſt, propter humanitatem aſſumptam, * quia divinitas major eſt: in forma autem ſervi ſeipſo minor eſt, id eſt, humanitate, quæ minor divinitate accipitur. Nam & ſicut per aſſumptam carnem non tantum a Patre, ſed a ſeipſo minor accipitur; ita ſecundum divinitatem * coæqualis eſt Patri: & ipſe & Pater major eſt homine, quem ſola Filii perſona aſſumpſit. Item in eo quod quærimur, utrum poſſit Filius ſic æqualis, & minor eſſe Spiritu ſancto, ſicut Patri nunc æqualis, nunc minor. Attercedendum eſt, reſpondemus: ſecundum ſormam Dei æqualis eſt Patri & Spiritui ſancto, ſecundum formam ſervi minor eſt & Patre & Spiritu ſancto: quia nec Spiritus ſanctus, nec Deus Pater, ſed ſola Filii perſona ſuſcepit carnem, per quam minor eſſe creditur Illis perſonis duabus. Item hic Filius a Deo Patre & Spiritu ſancto inſeparabiliter diſcretus creditur eſſe perſona; ab homine autem * aſſumpta autem. B Item cum homine unus extat perſona; cum Patre vero, & Spiritu ſancto, natura divinitatis ſive ſubſtantia. Miſſus tamen Filius non ſolum a Patre, ſed ab Spiritu ſancto miſſus credendus eſt; in eo quod ipſe per prophetam dicit: *Et nunc dominus miſit me, & Spiritus ſanctus.* A ſeipſo quoque miſſus accipitur; pro eo quod inſeparabilis non ſolum voluntas, ſed operatio totius Trinitatis gaudet. Hic enim qui ante ſæcula unigenitus eſt vocatus, temporaliter primogenitus factus eſt: unigenitus proprier deitatis ſubſtantiam, primogenitus proprier aſſumptæ carnis naturam, in qua *ſuſcepit humanis forma, juxta evangelicam veritatem, ſine peccato conceptus, ſine peccato mortuus creditur, qui ſolus pro nobis peccatum C eſt factus, id eſt, ſacrificium pro peccatis noſtris.* Et tamen paſſibilem ipſum, ſolva divinitate ſua, pro delictis noſtris ſuſtinuit, mortique adjudicatus & cruci veram carnis mortem excepit: tertio quoque die virtute propria ſus ſuſcitatus, & ſepulcro ſurrexit: Hoc ergo exemplo capitis noſtri confirmur * veram fieri reſurrectionem carnis omnium mortuorum. Nec in aetera, vel qualibet alia carne (ut quidam delirant) ſurrecturos nos credimus, ſed in iſta qua vivimus, conſiſtimus, & morientur. Peracto hujus ſancte reſurrectionis exemplo idem dominus noſter ſalvator cum omnibus ſuis afendendo ſedem repetiit, de qua nunquam per divinitatem diſceſſit. Illic ad dexteram Patris ſedens, expectatur in finem ſæculum judex omnium vivorum & mortuorum. Indeque tanto omnibus venient ad judicandum judicium reddere unicuique meritis ſuis, juxta Paulum, *potens ſit exhortari in doctrina ſana, & contradicentes revincere.* Nos proinde noſtri ordinis gradum, vel ſuſcepti regiminis modum magnopere cogitare debemus: ut qui officium prædicationis ſuſcepimus, nullis curis a divina lectione privemur. Nam quorumdam mentes pontificum ita corporis otio a lectionis gratia ſeclusdiuntur, ut quid doctrinæ ſubditis exhibeat gregibus, non inveniat præco mutus. Inſidiendum ergo ſemper eſt mancipatus, ut quos ſub regiminis ſui cura tuentur, ſame verbi Dei pertiſe non ſinant. Sic metropolitanis in conſiſtitutis, cæteroque eccleſiaſticis ordinibus deditos; ſic confinitimis in commiſſibi religioſorum numero vigilandum eſt, quatenus nefaria illum divinæ legis traditionibus imbuatur: ita ut indefinenti ſolicitudine prælatus quiſque ſubditos quærens, aut profectum eorum fatabundus agnoſcat, aut neſcientiam

Anno Christi 675.

* quæ eſt æqualis

* omnipotentiæ

* Spiritus ſanctus, non Spiritus ſanctus Pater:

* ut ſuſcitaſſet verbum legat, Filio non, Mediatorem.

* excludere omnes * accidere

* æternam perſonam

Mortuſ ſum Filius Dei Godhamanus, crucifixus, ſepultus, & ſuſcitatus Gregorius, Ioannes, Ioſeph.

* quia eſt

* ſed ſolus Filius Dei, id eſt, Filius hominis, ſed ſolus Chriſtus.

* ſecundum Deum.

* ſecundum hominem.

* ſecundum Deum.

* ſecundum hominem.

* quia eſt

* ſecundum Deum.

* ſecundum hominem.

* ſecundum Deum.

* ſecundum hominem.

* ſecundum Deum.

* ſecundum hominem.

Anno Christi 671. Odilo c. 8.

fine arrogantiæ instruit. Placuit ergo de tabibus, juxta institutiones Toletani concilii hoc specialiter definire, ut aut sponte sumant intentionem necessariam perdiscendi, aut a majoribus ad lectionis exercitia cogantur invisi.

III.

Epist. de Difficult. 18. De hit qui. tion et di in cont. Tol. IV cap. 5. diffinitio ejus.

De his qui contra apostoli voluntatem circumferuntur omni vento doctrinæ, placuit huic sancto concilio, ut metropolitanæ sedis auctoritate coacti unusquisque provinciæ * pontifices, rectoresque ecclesiarum, unum eumdemque in psallendo tenent modum, quem in metropolitana sede cognoverint institutum; nec aliqua diversitate cujusque ordinis, vel officia a metropolitana se patiantur sede disjungi. Sic enim justum est, ut inde unusquisque sumat regulas magisterii, unde honoris consecrationem accepit; ut, juxta majorum decreta, sedes, quæ unicuiqui sacerdotalis mater est dignitatis, sit & ecclesiastice magistra rationis. Abbatibus sane indulsit officiis, quæ juxta voluntatem sui episcopi regulariter illis impleuda sunt, cetera officia publicæ, id est, * vesperam, matutinum, sive missam alter quam in principali ecclesia celebrare non licetat. Quisquis autem horum decretorum violator extiterit, sex mensibus communione privatus, apud metropolitanum sub pœnitentia censura permaneat corrigendus: qualiter apud illum, & præteritæ transgressionis culpam lacrymis diluat, & necessariam officiorum doctrinam studiose addiscat. Sub isti ergo regula disciplinæ, non solum metropolitanus totius suæ provinciæ pontifices vel sacerdotes astringat, sed etiam ceteri episcopi subiectos sibi ecclesiarum rectores his obtemperare institutionibus cogant.

IV.

1 Sicut omnis qui diligit fratrem suum * ex Deo, ita omnis qui odit proximum ex diabolo est: dilectione enim sola discernitur, quis ex quo genitus approbetur, dicente Joanne: *In hoc manifesti sunt filii Dei, & filii diaboli: omnis qui non facit iustitiam, non est de Deo, & qui non diligit fratrem suum. Quoniam hæc est annuntiatio quam audistis ab initio, ut diligamus alterutrum.* Et post paululum: *Omnis qui odit fratrem suum homicida est: & scitis quoniam omnis homicida non habet vitam æternam in se manentem.* Ecce homicida esse probabiliter declaratur, qui a fraterna societate dividitur: nam etiamsi manus non moveat ad occidendum, pro eo tamen * quia immitis est ad ignoscendum, jam a Deo homicida tenetur. Vivit ille, & ille jamiamque fecisse esse convincitur. Cum igitur his præceptis beatus apostolus confonna prædicatione concordet dissi-

Anno Christi 671. Constantinus Pon. Int. Vyanda Ruc Hisp. 564

Acens: *Non occidas sed super iracundiam vestrum, & nolite locum dare diabolo*; relatæ sunt nobis quorundam sacerdotum personæ in tantam obstinationis efferbuisse discordiam, ut non solum illos ab ira occasus solis uno revocet, sed nec annosa quidem transactio temporum ad bonum caritatis reclinet: quippe in quorum cordibus ita fol justitiæ Christus occubit, ut ad lumen caritatis redire vix possint. Horum igitur, & similium discordantium fratrum oblationes, * juxta antiqui canonis definitionem, nullo modo recipiendas esse censemus. De personis tamen * discordantium si specialiter definitione præcipimus, * ut antequam eos reconciliatio vera innectat, nullus eorum accedere ad altare domini audeat, vel gratiam communionis sanctæ percipiat: sed, geminato tempore, per pœnitentiam compensabunt quod discordiæ ferviverunt. Quod si unus eorum, alio contemnente, ad satisfactionem caritatis cucurrerit; ex eo tempore, ut pacificus intra ecclesiam receptetur, ex quo ad concordiam festinasse convincitur; ferentia ramen superiori servata, ut tempus, quod quisque in ira expendit, geminatum in pœnitentiæ satisfactione persolvat.

V.

Nullis vita præsulum perturbari debet excessibus motionum: quia valde indignum est, ut qui throni Dei vocantur, levi motione turbentur: & qui debent esse arca justitiæ, ipsi efficiantur seminarium litis atque rapinæ. * *Quando ergo huiusmodi*, juxta apostolum, *irreprehensibiles erunt*, qui non solum reprehensibilia faciunt, sed mortifera potius & execranda committunt? Relati enim nobis sunt quidam ex sacerdotibus, quod omni gravitate sacerdotalis ordinis præteremissa, audientiam judicii furore præveniant, & excessu folius inhonestæ * motionis audire, pro quibus eos oportuerat æquitatis judicia sustinere. Dum enim de honoris fui culmine blandiuntur, patientiam habere refugiunt: & qui inconcusse debuerant veritatis conservare statum, subito religionis mutant propositum, & præcipiti furore judicium antecedunt: sicque in quo decuerat eos judicii sustinere conventum, * prævalione agunt, unde de præsumptionibus confundantur. Qui tamen aut damno pariter, & excommunicatione plectendi sunt, aut omissis compositionibus rerum, sola satisfactione pœnitentiæ curabuntur. Illi enim qui rei propriæ facultate sufficiunt, aut qui rem suam jam antea in nomine ecclesiæ, cui præsunt, * transtulisse noscuntur, * aut per se, aut * per subditos, seu per quemliber alienæ

Anno Christi 671. Constantinus Pon. Int. Vyanda Ruc Hisp. 565

diripiunt, vel præsumptionis, seu cædis A quidpiam agunt, tam in rebus fiscalibus, quam etiam in quorumlibet dominio constituitis, & * prævafa, vel præsumpta de rebus propriis, juxta leges excellentissimi principis, farciant, & pro excessu religioni contrario, * quo inhonesti ante judicium * paruerunt, duarum hebdomadarum excommunicatione plectendi sunt. Illi autem qui hujusmodi excessibus serviunt, & nihil proprietatis habere videntur, magna discretionis arte medendi sunt: quo nec ausus illicitos ecclesiarum facultatibus redimant, nec ipsi pœnitus extorres a pœna perfistant. Neque enim justum est, ut pro pravis actibus sacerdotum ecclesiæ quibus præeminent sustinjant damnum: ut pro excessibus rationi satisfactio ab ecclesiis exigatur: cum ecclesia * rectores suos non ad litem sed ad honestatem inforuet. De talibus ergo placuit definire, qui nullis habitis rebus propriis, aut in quocumque pervasores extiterint, aut quibusliber pecuniis cedes, vel quocumque præsumptionis intulerint, nulla eos incurvatione status sui, fervituti hominum debere addici: sed juxta quod præsumptuosus quisquis ille extiterit, ita & pœnitentiæ legibus subjacebit: id est, ut si in decem solidorum summam præsumptor esse convincitur, viginti dierum pœnitentiæ satisfactione purgetur: ita ut sive majoris, sive minoris summæ excessum peregerit, similiter geminata hoc semper satisfactione pœnitentiæ recompenset. Servos tamen ecclesiarum, qui hujusmodi excessus * operasse noscuntur, ad leges sæculares audiendos remittimus. Et hæc quidem de generali excessu dicta sufficiant. Ceterum specialitatis ordinem * persequentes, si quis episcoporum magnati cujusque uxorem, filiam, neptem, seu quoliber illi gradu altero pertinentem, quacunque fraude vel subeilitate adulterina pollutione fœdaverit, & honoris proprii gradum amittat, & sub exilii relegatione perpetuam excommunicationis sententiam perferat: qui tamen circa finem vitæ communionis remedio adjuvandus est. Hanc fane & illi sententiam ferebunt, qui aut volentes homicidium fecerint, aut primatibus palatii, generosisque personis, seu nobilioribus quibusque muliertbus, vel puellis aliquid, aut per eadem, aut per quamcumque irrogaram injuriam, vili fuerint irrisibile, unde eos juxta legum secularium institura, aut rationem recipere, aut traditionem de his fieri, vel proscriptionem oportet.

Anno Christi 671. Constantinus Pon. Int. Vyanda Ruc Hisp. 566

VI.

His a quibus domini fraternæ * tractanda sunt, judicium sanguinis agitare non licet; & ideo magnopere talium * excessibus prohibendum est; ne indiscretæ præsumptionis moribus agitati, aut quod more plectendum est, sententia propria judicare præsumant, aut truncationes quasliber membrorum quibusliber personis aut perse inferant, aut inferendas præcipiant. Quod si quisquam horum immemor præceptorum, aut ecclesiæ suæ * familiis, aut in quibusliber personis tale quid fecerit, & concessi ordinis honore privatus, & loco suo, perpetuo damnationis tenetur reigatus egrafitur: cui tamen communio eximuti ex hac vita non neganda est; propter dominimisericordiam, *qui non vult peccatoris mortem, sed ut convertatur, & vivat.*

VII.

Cum juxta antiquæ institutionis edictum plus erga corrigendos agere debeat benevolentia quam severitas, plus cohortatio quam commonio, plus caritas quam potestas, relatum est nobis, quod quidam ex fratribus plus livore odii, quam correctionis studio fubditos inferquentes, dum se simulant spiritualem eis adhibere correctionem, indifferetam fubsto afferunt mortem, cum inauditos a se projicunt, & * occidis eos judiciis sub pœnitentia puniunt. Non ergo de cetero perversis voluntatibus sit liberum simulare quod fingunt; sed quotiescumque quisliber ex fubditis corrigendus est, aut publica debet a sacerdote disciplina curari: aut, si alter rectoribus placet, duorum vel trium fratrum spiritualium testimonio peculiariter adhibito, & modus criminis agnoscatur, & modus pœnitentiæ irrogetur: ita tamen ut si exilio, vel retrusione dignum eum esse * qui deliquit, judicium peculiare decreverit, modus pœnitentiæ * quam coram tribus fratribus sacerdos transgressori indixerit, speciali debeat ejus sententiam protulit manus proprie subscriptione notari: sicque ut nec transgressores sine testimonio excidia vitæ fugiant, nec rectores accusatos fe de quorumlibet intemperantiis erubescant.

VIII.

Quidquid invisibilis gratiæ † collatione tribuitur, numquam quæritur, vel quibusliber præmiis venumdari penitus non debet, dicente domino, *Quod gratis accepisti, gratis date.* Et ideo quicumque deinceps in ecclesiastico ordine constitutus, aut pro baptizandis * confignandisque fidelibus, aut pro collatione chrismatis, vel promotionibus graduum, pretia quæsibet, vel * præmia voluntarie oblata pro hujusmodi am-

Anno Christi 671. Kalendas. pag. 16. c. 8. Ita c. 10. pag. 17. c. 10. Ita pag. 17. c. 11. Ita c. 12. pag. 17. c. 12. Ita c. 13. pag. 17. c. 13. Ita c. 14. pag. 17. c. 14. Ita c. 15. pag. 17. c. 15. Ita c. 16. pag. 17. c.

ambitione susceperit; quemque, si sciente loci episcopo rale quidquam a subditis perpetratur, idem episcopus duobus mensibus excommunicationis subjacere; pro eo quia & sciens mala contexit, & correctionem necessariam non * adhibuit. Sin autem suorum quispiam, eodem nesciente, quodcumque pro supradictis capitulis accipiendum esse sibi crediderit, si presbyter est, * trium mensium excommunicatione plectatur; si diaconus, * quatuor; subdiaconus vero, vel clericus his cupiditatibus serviens, * & competenti verbere, & debita excommunicatione plectendus est.

* sequitur.

* quatuor.

* triennio.

* pro competenti verbere, pro debita.

IX.

Multa* super hoc capitulo patrum sententia manaverunt; scilicet ne inapprehibilem sancti Spiritus gratiam donis vel muneribus quis existimet comparandam. Sed (quod non sine gravi dolore dicendum est) quanto hæc res frequenti decretorum est præceptione prohibita, tanto nobis fraudibus cognoscitur iterata: dum hi qui tali pretio mercari niituntur gratiam Spiritus sancti, aut ordinationis, * seu tempora prævenium mutare, aut post acceptum honorem * promissam suis conferunt. * appositoribus turpis lucri mercedem. Et ideo ut horum & similium argumentorum deinceps amputetur occasio, hoc sancta synodus definivit: ut cum quisque pontificale culmen ante dominii aliquem præceptorum accesserit, sacramenti * se taxatione sfringat, quod pro conferenda sibi consecratione honoris, nulli personæ cujuslibet pravitii collationem, vel * jam dedisse, vel aliquando ad futurum date procurat; sicque aut mundus ab hoc contagio * prælationis consecrationem accipit, * aut implicius huic sceleri, manifeste denotatus coram ecclesia, ad honorem quem mercari voluit non accedat. Illos autem quos deinceps post * relationem per præmium ordinatos fuisse parverit, sub canonicis poenitentiis legibus, ut vere simoniacos ab ecclesia separandos esse censemus; id est, ut duorum annorum spatio exilio relegati, & digna satisfactionis vel excommunicationis sententia coerciti, honoris gradum, quem præmiis emerant, lacrymis conquisitere & reparare intendant. Unde si digna eos satisfactio poenitentiæ commendaverit, peracto poenitentiæ indictæ tempore, non tantum communioni, sed & loco, & totius ordinis officiis, a quibus separati fuerunt, restaurandi sunt.

* seu tempora prævenium mutare.

* promissam.

* appositoribus turpis.

* sacramenti se taxatione sfringat.

* aliquando dedisse.

* aut prælationis consecrationem accipit.

* relationem.

X.

Quamquam omnes qui sacris mancipantur ordinibus, canonicis regulis teneantur adstricti, expedibile tamen est, ut promissionis suæ vota sub cautione spondeant, quos ad promotionis gradus ecclesiastica * provehit disciplina: * solet enim plus timeri quod singulariter pollicetur, quam quod generali * indexione concludit. Et ideo placuit * huic sancto concilio, ut unusquisque qui ad ecclesiasticos gradus est * accessurus, non aute honoris consecrationem accipiat, quam * * placiti sui innodatione promittat, ut si bonum catholicam sincera cordis devotione custodiens, juste & pie vivere debeat, & ut in nullis operibus suis, canonicis regulis contradicat: atque ut debitum per omnia honorem, atque obsequii reverentiam præmeritenti sibi unusquisque dependat, juxta illud beati papæ Leonis edictum: Qui sic se quisque esse præpositum, non molestet ferat aliquem sibi esse prælatum, sed obedientiam quam exigit, etiam ipse dependat. * Pœna tamen juxta ecclesiasticæ consuetudinis morem, & tranlgressores fuerint perfolvenda est.

provehit.

* solet enim plus timeri quod singulariter pollicetur.

* indexione concludit.

* huic sancto concilio.

* accessurus.

* placiti sui innodatione promittat.

* Pœna tamen juxta ecclesiasticæ consuetudinis morem.

XI.

Cum nihil in divino canone desuet esse confusum, nihil dubium, nihil etiam indifferentum, in collatione nostri cœtus * relatus est canon Toletani concilii primi, in quo præceptum est, ut si quis acceptam a sacerdote eucharistiam non sumpserit, velut sacrilegus propellatur: nec adjecta est ibi differatio voluntatum: enim & infidelis hæc & talia infideliter agit, & fidelis * fidenter accipiat, quod naturalis illum necessitas deglutire non finat. Soler enim humanæ naturæ infirmitas in ipso mortis exitu prægravata, tanto fecitatis pondere deprimi, ut nullis eiborum illationibus refici: sed vix tantumdem illati delectetur poculi gratia sustentari. Quod etiam in multorum exitu vidimus, qui opratum fuit votis sacræ oonmunionis expotentes viaticum, collatam sibi a sacerdote eucharistiam rejecerunt; non quod infidelitate hoc agerent, sed quod præter domigici calicis hausum, traditam sibi non possent eucharistiam deglutire. Non ergo hujusmodi a corpore ecclesiæ separandi sunt, qui talia non infidelitate, sed necessitate fecerunt; præterim hi de quibus nihil fides sinistre sentitur. Placuit ergo definire, quod nec fideli officiat, nec infideli inultum excitat. Quicumque ergo fidelis inevitabili qualibet infirmitate coactus, eucharistiam perceptam rejecerit, in nullo ecclesiastica communioni subjacet. Similiter nec illos cujusquam punitionis censura redarguet, qui talia * tempore infantiæ faciunt, aut in qualibet mentis alienatione positi, quid fecerint ignorare videntur. Jam vero quicumque aut de fidelium aut infidelium numero corpus domini absque inevitabili (ut dictum est) infirmitate projecerit, si fidelis est, perpetua communione privetur; si infidelis, & verberibus subdatur, & perpetuo exilio relegetur. Quod si horum quilibet hujusmodi excessus digna pœnitentiæ satisfactione defeverit, post quinquennium licitum erit, illum communioni pristinæ reformari.

* relatus est canon Toletani concilii primi.

* fidenter accipiat.

* tempore infantiæ.

XII.

Qui pœnitentiam in mortis agit periculo, non diutine a reconciliationis gratia * referendus est: sed si * præceptum mortis urget periculum, poenitentiæ per manus impositionem accepta, statim ei * reconciliatio adhibenda est: ne prius ab humanis rebus eger abscedat, quam donum reconciliationis percipiat; sicque superflitibus quodammodo doloris videatur esse perpetui, si præcisum ab ecclesiæ membris eum, qui utique reconciliari non meruit, raptim a præsenti vita mors maturata subduxerit; juxta quæ Leonis edictum: His qui in tempore necessitatis, & in periculi urgentiis instantia, præsidium pœnitentiæ, * & mox reconciliationis implorant, nec satisfactio interdicenda est, nec reconciliatio deneganda; quia misericordiæ Dei, nec mensuras possimus ponere, nec tempora definire. * De his autem qui accepta poenitentia, antequam reconcilientur, ab hac vita recesserint; quamquam diversitas præceptorum de hoc capitulo habeatur, illorum tamen * nos sententias placuit sequi, qui multiplices numero de hujusmodi humanius decreverunt: ut * & memoria talium in ecclesiis commendetur, & oblatio * pro eorum dedicata spiritibus accipiatur.

* referendus.

* reconciliatio adhibenda.

* & mox reconciliationis.

* De his autem qui accepta poenitentia.

* nos sententias.

* & memoria talium in ecclesiis commendetur.

* pro eorum dedicata spiritibus accipiatur.

XIII.

Bene quidem * majorum regulis definitum est, * ut damnatis ajustique similibus passionjbus irretitis ministeria sacra tractare non liceat: cui præcepto consensu rationis adhibito, id communiter definitivimus, * ut nulli de his, qui aut in terram arrepti * a dæmonibus illiduntur, aut quolibet modo vexationis incursibus efferuntur, * vel sacris audeant ministrare altaribus, vel indicusfos se divinis ingerant sacramentis: exceptis illis qui variis corporum incommoditatibus dediti, * fine hujusmodi passionibus in terram approbantur elisi. Qui tamen & ipsi ramdiu erunt officii sui ordine & loco suspensi, quousque unius anni spatio, per diferentiorem spiritoli inveniantur ab incursu dæmonum alieni.

* majorum regulis definitum est.

* ut damnatis ajustique similibus passionibus irretitis ministeria sacra tractare non liceat.

* a dæmonibus illiduntur.

* vel sacris audeant ministrare altaribus.

* sine hujusmodi passionibus.

XIV.

* Et illud divini oraculi * momentis singulis præcaventes, quo scribitur: * *Ne soli, quia cum ceciderit non habet subleventem*: summopere curandum nobis est, & cavendum, ne horis illis, atque temporibus, quibus domino psallitur, vel sacrificatur, ab unicuique divinis singulariter officiis insistenti perniciosa passio, vel corporis quæ libet * valeruto occurrat, quæ aut corpus * subito subruat facial, aut mentem alienatione, vel terrore confundat. Pro hujusmodi ergo casibus * præcavendis, necessarium duximus instituere, ut ubi temporis, * vel loci, sive cleri copia suffragetur, * habeat semper quisquis ille canens Deo, atque sacrificans, post se vicini solamnis adjutorem: ut si aliquo casu ille qui officia impleturus accedit turbatus fuerit, vel ad terram elisus, a tergo semper habeat * qui ejus vicem exequatur intrepidus.

* Et illud divini oraculi momentis singulis.

* Ne soli, quia cum ceciderit non habet subleventem.

* præcavendis.

* vel loci.

* habeat.

* qui ejus vicem exequatur.

In decreto Gratiani aliis characteribus additur:

Sed si hoc sacrificanti frequenter accideriit, tunc omnino ab oblatione prohibeatur.

Hæc addiciuntur in Gregorianis non prodiit. De hac re dicitur concil. Tol. IV. c. 5.

XV.

Peractis omnibus quæ ad correctionem nostri ordinis in hoc concilio promulgata sunt, placuit definire, ut paternis institutionibus obsequentes, omni anno ad prægendam celebriatem concilii in metropolitana sede, tempore quo principis, vel * metropolitani studio * definierit, devotis * semper animorum studiis * confluamus: nec quibusliber requisitis occasionibus absentemur; sed * in præfato die, quo indicium fuerit, adunatis in metropolitana sede omnibus * pontificibus, consilium * Deo præsule celebretur. Quisquis autem * episcoporum, excepta inevitabili causa, vel necessitate, de peragendo se concilio absentaverit, unius anni excommunicatione plectendus est. Quod si deinceps absque celebratione concilii anni unitis mera transierit, omnes in commune pontifices Carthaginensis provinciæ superioris censurræ sententia obnoxios retinebit: id est, si nulla sibi impediente principis * potestate, solius propriæ voluntatis * libido, se ad celebraudum concilium non collegerint.

* conferre.

* præparatis.

* provinciæ pontificibus.

* præsulatus, vel ministerium, seu dignitatibus conferre.

* libitum.

XVI.

His igitur constitutionibus nostris, quæ necessario decernenda credimus, finalem manus nostræ subscriptionem adjectimus; immortali Deo nostro & domino gloriam & honorem reddentes, qui nos de conventu alternæ visionis lætos effecit; qui os nostrum in confessione laudis fur aperuit; qui etiam decreta hujus nostri concilii honosto fine complevit. Post hæc religioso domino, & amabili principi nostro * Vvambano regi gratiarum actiones * perfolvimus; cujus ordinatione collecti, * cum etiam studio aggregati sumus: qui ecclesiasticæ disciplinæ his nostris sæculis novus

* Vvambano.

novus reparator occurrens, omissos concilionum ordines non solum restaurare intendit, sed etiam annuis recursibus celebrandos instituit; ut ad alternam morum correctionem annuo tempore alacriter concurrentes, juxta prophetæ varicinium, quod in nobis defractum est alligetur, & quod abjectum est reducatur. Der ergo eidem principi dominus pro hujus facræ sollicitudinis voco, & cursum præsentis vitæ in pace remissis iniquitatibus pervenire, quatenus & hic felicia tempora ducat, & felix cum omnibus, quibus principatur, ad Christum sine confusione perveniat; ut quia per eum corona nostri ordinis in meliis restauratur, coronam futuri regni capiat; ex hoc in regione viventum regnans, cum Christo in sæcula sæculorum. Amen.

Psalm. 14.

SUBSCRIPTIONES.

Episcopi.

Ego Quirinus urbis regiæ metropolitanus episcopus hæc gesta synodalia a nobis definita subscripsi.

Athanasius Scetabitanæ ecclesiæ episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Ego Argemundus Ortanæ ecclesiæ episcopus subscripsi.

Ego Joannes Bigastrensis ecclesiæ episcopus subscripsi.

Ego Godiculanus Oxomensis ecclesiæ episcopus similiter subscripsi.

Ego Leander ecclesiæ Illicitanæ, qui & Elotanæ, episcopus similiter subscripsi.

Ego Felix ecclesiæ Dianiensis episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Ego Felix ecclesiæ Valentinæ episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Palmatius ecclesiæ Urcitanæ episcopus similiter subscripsi.

Ricilla ecclesiæ Acritanæ episcopus similiter subscripsi.

Rogatus ecclesiæ Beatiensis episcopus subscripsi.

Etherius ecclesiæ Bastitanæ episcopus subscripsi.

Concordius ecclesiæ Palentinæ episcopus subscripsi.

Asiscluis ecclesiæ Complutensis episcopus subscripsi.

Memorius ecclesiæ Segobrichensis episcopus subscripsi.

Egica ecclesiæ Segontiensis episcopus subscripsi.

Gaudentius ecclesiæ Valeriensis episcopus subscripsi.

Vicarii episcoporum.

Libertus diaconus, agens vicem domini mei Sinduiti, ecclesiæ Segobrichensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.

Egila diaconus, agens vicem domini mei Musuli, ecclesiæ Arcavicensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.

Abbates.

Julianus ecclesiæ monasterii sancti Michaelis abbas hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

Valderedus ecclesiæ monasterii sanctæ Leocadiæ abbas hæc gesta synodica a nobis edita consentiens subscripsi.

Grasindus ecclesiæ monasterii sanctorum Cosmæ & Damiani abbas hæc gesta synodica a nobis edita consentiens subscripsi.

Abbalio ecclesiæ monasterii sanctæ Cecciæ abbas hæc gesta synodica a nobis definita consentiens subscripsi.

Florentinus ecclesiæ monasterii sanctæ Eulaliæ abbas hæc gesta synodica a nobis definita consentiens subscripsi.

Avila ecclesiæ monasterii sancti Juliani Agaliensis abbas hæc gesta synodica a nobis definita consentiens subscripsi.

Gudila ecclesiæ sanctæ Mariæ regis sedis archidiaconus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.

NOTÆ GARSIÆ LOAISÆ.

a In nomine domini. Toletanum concilium undecimum habitum anno 675. Vrsiniori regno, Ecclesiæ Hispanæ Sacrorum Ibidem provinciale, consulum sub Agatione pontifice maximo, in quo fuerunt ex Hispania episcopi ex omnibus divisionem omnes Hispani historici tradunt, Rodericus, Sebastianus, Tudensis, Vasæus, & alii. *Mss. Garsiæ.*

Addit Baron. anno 675. nam, & S. Ferreus episcopus Tudensis affuit, divisionem fecilum episcopalium in Hispania Quam illi fecerunt, non in loco concilii, cui 18. tantum episcopi interfuerunt, fed in alio quodam Toletano provinciali concilio; cui omnes episcopi Hispaniæ sub regis Vvamba interfuerunt. In eo gravissimæ quæstiones decisæ fuisse videntur.

Et cum tandem ma.] Joveius in collectione conciliorum amplius habet: *Cum tandem divina clementia sperit mamum fuerunt perdiscuti controversiæ, prout in directione, quam Sanctorum Patrum scripta Spiritus sancti ipsa dictavit, in novissimo tempore ultimo, negligentiæ fuerunt diligentiam, pro ignorantia disciplinam imminuta, pro fervoris fervorem, pro sollicitudine Valentinus episcopus hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.*

Palmatius ecclesiæ Urcitanæ episcopus similiter subscripsi.

Ricilla ecclesiæ Acritanæ episcopus similiter subscripsi.

Rogatus ecclesiæ Beatiensis episcopus subscripsi.

Etherius ecclesiæ Bastitanæ episcopus subscripsi.

Concordius ecclesiæ Palentinæ episcopus subscripsi.

Asiscluis ecclesiæ Complutensis episcopus subscripsi.

Memorius ecclesiæ Segobrichensis episcopus subscripsi.

Egica ecclesiæ Segontiensis episcopus subscripsi.

Gaudentius ecclesiæ Valeriensis episcopus subscripsi.

Vicarii episcoporum.

Libertus diaconus, agens vicem domini mei Sinduiti, ecclesiæ Segobrichensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.

Egila diaconus, agens vicem domini mei Musuli, ecclesiæ Arcavicensis episcopi, hæc gesta consentiens subscripsi.

adversari voluit. Et ipse primum docuit facere, & docere docet. Ino duodecimum nondum annum complevcrat, & in medio doctorum in templo disputante inventus, solicitæ mortalique matri respondit: *Nonne in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse?* Et alibi: *Operatus me operari opera ejus qui misit me.* Et alibi: *Ego filium habeo mendicare, quem non noscitis. Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus qui misit me, Patris.* Quæsum ellet Patris voluntas deposita, cum Samaritanam prædicationem ad fidem traxit: cum parabolis & colloquiis doctrinis populum instruxit: *Circumibant in Tyro omnes civitates & castella, docens in synagogis eorum, & prædicans evangelium regni, & curans omnem languorem, & omnem infirmitatem. Et cum in synagogam venisset, ablatum manuum, interfectis, tricies & illi liber Isaiæ prophetæ: & ut revolvit, invenit in locum, ubi scriptum erat: Spiritus domini super me, propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, prædicare capitivis remissionem, & cæcis visum. Mihi etiam discipulis hanc prædicabat, & dixit illis: Misi quidem malis, operarii autem pauci. Luc. 10. Ego, inquit, sum bonus dominus: & operariis pauci sunt regnum Dei.* Et post mortem corporis, ipsa omnia mirabilia coepertus, dixit apostolis: *Ite prædicate evangelium omnis creaturæ. Et verbum Dei sancti, sed ipse Dei discipuli; ut ex propria cuiusque, vel ex humano sensu fuit quæ Spiritus sanctus fuerit. Hæc Orig. Concil. Carthaginiens. XVI. in decreto ex judicii & decisione Felicis episcopi Tubzitanæ ecclesiæ, & Epaphroditi episcopi Bellitanæ & alterius Felicis in Bracaensem, fuit quæ ad episcopi officium pertinent: Quæ tamen nemo sacerdotii sibi ipse sufficiunt ex ipsa prædicatione, quæ ad Christum, nisi ab eo, qui ipse est, & breve vitæ exemplis delineavit. Ait ubeat quo conscientiæ, & legitime impositi fuerint, verbis Dei annuntiare; nemo autem legabit? quis inficiabitur? nemo ignorantiæ, & infipientiæ, & impetitiæ impedimentum, nutritus fatus, reque in facris litteris versatus, ut per alios ad ecclesiæ officium ipse legitimum usque ad Christum? Quod ergo Paulus admisit, cum ait: *Vi pisset de sabbo. Tit. 1. fit: inquit) in doctrina, ut sit, in facerdotio illuminatus, intelligentia, in divinorum mysteriorum peritia, in quotidiana sacrarum conductione, in consciliorum & decretorum ecclesiæ doctrina & sapientia, in hæreticorum calliditatibus & verbutiis augendis ac subvertendis. Et quid Tiranidis, cum in episcopali cura inflitutus, fic ait: Tu vero persuasus in eis, quæ didicisti, & credita tuæ sint curæ: & quæ didicisti, & quia ab infantia facræ litteræ noſti, quæ te possunt instituere ad salutem per fidem, quæ est in Christo Jesu. Omnis enim scriptura divinitus inspirata utilis est ad doctrinam, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in justitia, ut perfectus fit homo Dei, ad omne opus bonum instructus.* Neque præterimittendum est Timotheum ab infantia facras litteras didicisse, et in eisdem episcopalem incumbere. Sacra Trident. synod. Sess. 23. *Ut episcopus, qui ab infantia, ut ait Paulus, in sanctis atas, a puerilibus exordiis usque ad perfectionem ætatis pervenit, ita se gerendis laudabiliter ala testimonium præbeat. Hæc de episcoporum munere de doctrina diximus, sufficiat fuisse quam operatus.*

Ego Quirinus.] Tarum Sempronius a Sacio, laverionis, qui alias collectionis, Bonificio tributum, quam benedictus vel videtur manuscriptis codicibus nulli adscribitur.

In Jacob ecclesiæ. *Canonum*,] VI. Concilii Carthag. 2. Oblationes] inquit] difficilibium fractum, neque in facrarum, neque in gazophylacium inchoatis. Cap. 6.

Vivunt ecclesiæ.] Sic in concilio Toletan. secundo cap. 1. de reformatione: *Nihil pro collectione quotumquisque Cap. 2. Mss. ordinum, etiam clericalis vitæ, nec per fraudem, aut per violentiam, aut testimoniis, nec per fossis, nec alia quæcumque de facis ecclesiis, etiam ipsorum, quibus ordinatus est, nec ipsis sacrosanctis, aut eorum ministri, nec ipsis, & alii ordinum collegium quæ ad ecclesiam pertinent, nec ipsis pretiosis Mahis non pos Capell. quæ ad ecclesiam pertinent, nec ipsis, & alii ordinum collegium ad ipsum conc. Toleti. Vvif. 3. Concilio tamen Bracaſ. Capell. quæ ad ecclesiam pertinent, nec ipsis, & alii ordinum collegium

pos Hispaniæ quoque, utrum magis esset, faceretne an
mansus impositionis episcoporum, aut baptismus. Idem
Demetius papa epist. ad episcopos Gallie. Leo magnus
epist. 88. ad episcopos Germaniæ, & Galliæ. Tarasius
monsyr epist. 3. ad episcopos Tarraconæ. Innocentus I. epist.
ad Decentium, cap. 2. *Ut confugendæ vero infantibus ma-
nus fiant, nisi (inquit) non ab eis quam episcopi fieri liceat.*
Toletanus 3. c. 10. Idem in concilio Hispali. cap. 8. Thomas
3. quæstio. 72. articulo.

Cap. 3. 7. *Patrum sententiæ.*] Meminit pretio ordinandum de-
cem solidorum papa epist. ad episcopos per Lucianum, & de-
Beatico, & Gerilium, cap. 6. & concil. Chalcedon. c. 2. Ma-
gnus epist. 1. qui. 8. quia episcopus. Idem Hormisda papa
epistola ad episcopos per Hilpan. cap. 2. Symmachus epi-
stola ad Caesarium c. 2. & 3.

Cap. 8. *Ut apparebunt.*] Erant apparitiones magistratum mi-
nistri, qui de viatoribus dicebantur: homines qui nomen in pub-
licis actibus & sententiis nominabant, quos Ulpianus. Mic aetis-
ti videntur pro ipsi ordinibus intelandos episcopos fi-
delibus. Ut alia concilia capitulum.

Cap. 10. *Plusiti fui invadatione.*] Plicitum, profectio, conven-
tio, & pactum. Sic in legibus Visigoth. lib. 8. titu. ult.
10. & lib. 11. de Judaeorum plaitum. Et apud Cassianum
collationes 9. cap. 1. *Et apud principes, ubi fuerit, non
proficiam lib. 10. dig. 11. 2. de publicis judiciis.*

Cap. 11. *Ut Tempore infantis fuerunt.*] Infantibus poli baptismum
unchaeiliis sacramentum dari solitum refert Gregorius
lib. 8. dia epist. 29. Sacramentum infantium. cap. 7. de c. lib. 1.
de sacramentis cap. 1. & concil. Laod. cap. 11. ita habetur:
*Quoniam baptizandi hoc baptismo quod ab episcopis
percipiunt, & cuiusdiu regni pariciplo fuerit.* Idem Tertullian.
c. adversus Marcionem, & Hieronymus adversus Lucife-
rianos: Augustinus epist. 23. & lib. 1. hypogonodi. In parvulis
etiam ratione fecundum infinitum, ut constat ex ordine
Romano, & Africano lib. de dist. offic. cap. de baptismo
fanctis: verum hoc confusudo in ecclesia Latina antiquis-
ta est, quamvis in Graecia sit quod dicatur adhuc permanere.

Cap. 12. *Ut Recentiatis subiiciendus est, ne primas humanis reiiciat
aeger affectus, quam divinum reconciliationis percipiat.*] Tria
hic hoc loco considerandis; poenitentia, manus impositio,
& reconciliatio. Accipere poenitentiam nihil aliud erat,
quam poenitentiam subdi legibus per annos constitutis
ordine, & ante confitebantur. Manus impositio, ante absolu-
tio facerdotalis, poli peractam poenitentiam confitebantur:
reconciliatio vero, cum eratrecitatio, & quam quasi
percepiunt in mortis extremo periculo maxime fele-
randum est. Id confitas ex concilio Toletano IV. cap. 74.
*quod de infirmis in phrenesim veniis, fit decretum, ut
ipsi penitentiam, & si contingat eos ad mortem vere
illiterae per manus impositionem reconciliandae ori ejus
charisma.* Idipsum explicatur concil. Arausic. I. cap. 3. *Qui
peccatum de corpore, penitentia accepta, quod fuit recon-
ciliatum manus impositione eis communicari: quod mioten-
tia sufficit reconciliatori, fecundum ordinem canonum,
qui hujusmodi communionem non deprehendunt viaticum no-
minamus.* In hoc vivat, paulo corporis & sanguinis Chri-
ti dominus nobis dignet nobis, etenim vita argumentum
est, donumque caelestis profectionis ad regnum aeternum,
consensum. sudo viaticum Latinis, a Graecis vero pabula-
nomiamus. Nicaena Synodus cap. 13. Habetur 26. q.
6. cap. De his vero. Merito in hoc uno Decanorum poli-
rum est viaticum: est enim cibus conservatus animae & corpo-
poris, fecuti manu fuit cuiparis in defensio iter agenti-
bus. Ejus ufu & fumptione, vinculum pacis & pietatis
Christianae augetur, appetitionesque humanae mortellae
debilitatae & diffipantur; praefertim cum & vinculo
corporis, tinquam a vetere, adhuc adhaeret, viam pro-
timeriendum alteriori facuit calcat. Quo tempore praeci-
pue ille cibus fuliole & pie affidiendus est: idque eius
fanctis maximo fruitio curatum. Chrysoft. lib. 6. de fara-
tuentis, consumatur & sanctifice a fanctis viro, qui divi-
nis mysteriis ipse vidrat, quod quia ex hac vita migrantis
fuit, & quae & fanctis hujus facramenti participes fuerint,
ab angelis eorum animas fanctissimae nunc dignantur, ut
pongere hujusmodi facramentum fumptum, hinc refis in
cubiam abducuntur: quam fementiam liberantiflime poli-
piopere confidationem fidelium, ac hac lacramentum vali-
le degenium. Paulinus etiam in vita Ambrosii: aiunt Ma-
mertinus Iacerdotem Vercellensem, cum ipse fuisset ex-
vita vocatus, ferre, & Sorge, & fethna, quia modo es
crucifixus qui veniens abiculit Ambrosio dominicum cor-
pus, quo accepto, emisit spiritum. Nicephorus etiam lib. 5.
cap. 17. de morte Chrysostomi: cuidi eum fuisse a Petro
& Joanne apostolis caelesti cura refectum. Vide quid dicat
Gregorius hom. 40. & lib. 4. dialog. cap. 15. de S. Romu-
lo, & Eufeb. lib. 6. hist. eccles. cap. 16. de Serapione. Et
hoc est apud Cyprianum lapsis pacem dari, hoc eft, ad
communionem fanguinis & corporis dominii admitti,
Et ita enim qui.] Vide de hac re Magistrum fentem-

tiarum lib. 4. dist. 20. de his qui in Sion pacificati.
ex eo apud Gratianum. 1. de capit. alicuius. 24. *quia fuerit
mortuus, qui jam fit confessus, & sollicitudinem habet la-
mentatus, & non poterat venire ad sacerdotem, sed praecaepe-
rit cum more in diem, vel in die, faciens paenitentiam pro
eis delictorum & ipse vidimus quem pro capitis
illius per totam qualitatem hujus cafus.*

Memoria tollas.] Memoriam conservantur.] Veteris ec-
clesiae mos fuit, quo publicis afferebatur, nomina in mille
fanctificio recitari, tum vivorum, quam defunctorum. Id
confirmat ex concilio Toletano 4. *Ut defunctorum delictorum
confessus, ne pro fingulis quibus pro excessibus, in oblatione pro-
ferri illis fuerit, per fal epistolae indicandum, praesfiat pro
fingulis diebus dominicis facrificium. Dum procuraret ecclesia
eorum nomina, a quibus ea tuitiria confiat cum confessio,
vel qui aliquid ex hoc cafu indicandum, aut vel pro
commodis, & vivorum in corpore fuit, ante diem excessionis
aeque nulla; quod ab omnibus fidelibus fieri debet, ut ipsi
fuerint, cum eorum non defunctis fidelibus recitentur fac in-
dulgentia.* Erant enim diae, quarum uni vivorum, alia
vero defunctorum, ut ex Tertulliano, cap. 3. de Ieiunio
nonnulla in epist. ad Dorentium, & Ex Dionysio Areopag. ecclesiastica
cap. 3. ecclesiae hierarch. in concilio Eliberitano c. 29. de mortuis
in oblatione. *Et omnia vivorum non recitetur ad oblatio-
nem.* Defunctorum in mille memoria ab apostolis est in-
stituta, ut testatur Hieronymus lib. de dialog. cap. 3. *Sacrifi-
cium (inquit) pro defunctorum fidelium recuse offerre, sed
ovem pro aliquo ex eisdem hanc ordine sacrificiorum, cum
quod ab ipso apostolis traditum fit: Non enim obiisse cuiden-
dum, cum ecclesia pro illo ad omnipotentem Deum deprecatur.
Ut ipsa, quae pro eorum spiritibus, vel sacrificiorum fuer-
ret, vel deprecatum Deo offerre. Hic Hieronymus. Cyprianus
pro. ad Demetrianum. Tempus offerendi sacrificium, ut in epistola
ad eleum dicit de Celestino confessor. St Gregor. lib. 7.
regis, epistola quae inscipit: Vitia Gregor. Vitiam quoque
cum fragmentis, paragraph. lib. 9. concil. cap. 13. Sic enim
ait de morte Nonnie mutili fuit: *Nemo ei ilia (hominem
in die obiisse fuit, non exigitavit corpus finis fuerunt
ex, aut exhibit aromatibus, aut monumentum delitum con-
fe, aut exercitii fepulcrum fuit: non illa mundo-
cupiuit, aut curavit fepulcrum fuit ab aliquo numquam
vir nobis, fed tantum numquam fuit ab aliquo numquam
deliberavit, ruinatibus illi pretium fuerunt, fuit
fuisse cipiunt fuit illi fuit fuit fuit
graphum, quod vero conservatum nobis, quae triumphum
bofis, conlapsum, quae ad ipsum, ex ipsis: Sepulcrum
fuit nunc, in illius fuerit vel fuerunt nobis, illis vinculo
minis mortis, quae vero, & ceteris, & liberis fuerunt, ut quae
quae hac lapsum, conlapsum ad ipsum omnia Mortis fa-
mulae tuae, cum Patriarchis quibus ejus conjugis, per quorum
carnem intercedunt, ut in hac vitam, quemadmodum ne-
fcio. Demetrianus vero affuit primum parentum meorum,
in hac iuste transiuit, & fuerunt mortuum fub te parent, in
ecclesiam, & ejusque mortem ab eorum fepulcrum,
cui fuerunt parentum pipulisi, ab ceteris ipsum ad re-
dicam: ut ipsi ab ipsi illi fuerunt, ipsum, ipsum
fuerunt in illius, cum per confessiones, quam
per sanctitatis meae.* Haec Augustinus de mortuis.

Memoria tollas.] Constitutio Eliberitana cap. 29. de Lab.
fanctificant. Hoc Papa Leo lib. 3. cap. Compunctus.

Arrepta.] Id Graeci dicunt ἀρπαγὴν, quod
eorum quae est ex corpore, 1. c. 28. de operationibus Dei
mortum, quae in ipsa corpore videmus. Contra Anon. epist.
cap. 18. *Quamquam vivere est, qui conjectus patiatur.* Sic
vita immanis dominatur in corpore cum pro 13. sic fole-
cacia, & vocatione dominum accipiens, apud Tertullia-
num lib. de praescriptio adversus haereticos. Sanctus Ambrosius
beatius fem. 13. dicit, a diabolo corripiunturum sanctis
pagnitis poli pinyati. Arreptionem vocant eiam apud
Cassianum collatio. 7. cap. 14. *Illicita videntur ipsa*
arrepta.] id est, ab operationibus demonum, quas in eos
exercent.

Quidquid vivens.] Idem est in concil. Vel. Tolet. can. 4.
Quod nullus omnino diaeta, dimittatur, ita Sorore pa-
pa, inductaque de conclave. dist. 1. cap. Hoc quoque, & concilio
Gangrensis. cap. 4.

Morientium cadaver.] Se cuerior concil. Chalced. cap.
ut ex celebrent synodos in in annotio in loco quem epis-
nettropolitanus designaverit. Sapor de hac re dicam.

Indeprehensus.] In his omnibus Toletanis synodis
Adhortatio brevis ante ecclesiae sepulcrum fabricatur, quod
illis interfuit, conciliis in concilio, in VIII. ara 691. & IX.
& X. fabricatur, unde hic, ut antiquum omnibus, poli sum-
tropolitam. Quicum fecundo loco confirmat. Conve omni-
nes episcopi illis fabricii hujus synodo interfuerunt: ut
Argentorum restitue Genesius, qui fecerunt Maximilia-
ni X. Aetiolus Compultensis, Davide, in X. Concilio
Palentinae, Abraham, in VIII. Erberim Bafilienae, Stro-
phon, in VIII. Egica Segaunienis, Vvidericus, in X. Tole-

Dianiensis, Marcello, in VIII. Gaudentius Valentinus.
Stephanus, in X. Gosfidaicus Oscensis, Eulpanus, in X.
Joannes Bigitellensis, Gibertus, in X. Leandre Illicitanus,
Vvinibaldus, in X. Hermenius Segobriensis, Rudicio, in X.
Momulus Arcavicensis per procuratorem, Baldeguinus X.
Palmatius Vicetanus, Marcellus, in X. Quiriosus urbis regiae,
Eugenius, in X. Basilia Accitanus, Magnatius, in X. Sisiberti
Ivi Valentinae, qui Felix in VIII. Sindiutus per procuratorem
Segobriensis, Arferico. Salbrichius etiam Bogatius
Bracianis. Hujus episcopatus meritio in alius fabricatione
nibus non habetur. Omnes fere episcopis fuit qui meruit
Toletanis, tamen in X. concilio Toletano omnes fabricatus
Eribium, pretiorum Palentinae, Balbitanae, Valentinae,
Segobriensis, qui etiam ad Carthaginiensem provinciam
pertinent.

Adhortatio B. Antonii pari ad Annum Christi 675. n. 1. & 3.

Gaelius Loaisa in Notis ad illud affirit, *fallum est legi-
timum Toletanae Hispaniae Antistitem, radere omnes Hispa-
nos Hilotices.* Ac cum in illius Synodi capitulis ac ver-
bum quotidie ad divinum legatur, Hispaniarum Dio-
cesion in aliquo pollicitori Concilio, cujus Acta petiunt,
divisionem factam esse Barcinos tetre summarii. Divisio
enim Sedium Episcopalis contestatur, non autem in Provin-
litatum spectandi, & juxta Decretum Synodi Toletanae
quarta Sedes, in Concilio provinciali ex nationalibus, quam
ex omnibus Dioecesibus Wamba convocarum esse. In illa
quippe quarta Synodo duo genera Concilorum diffin-

CONCILIUM BRACARENSE IV.

HABITUM ANNO QUARTO VVAMBANI REGIS,

tempore Adeodati papæ, anno domini DCLXXV. Ed provinciale.

TITULI CAPITULORUM.

I. *De fide.*

II. *Et repudii omnino opinionibus superstitionum, pulsantiam & vinum aqua permixtum in sacrificio offerunt.*

III. *Ne vasa domini sacrata, humanis usibus fervant.*

IV. *Ne sacerdos sine oratio missam audeat celebrare.*

V. *Ne sacerdotes, sive quirumque ex clero, sint fetiliumonium quibuslibet feminis habitent.*

VI. *De Damnatione presbyterorum quorumdam episcopo-
rum, qui ordinationem presbyterorum & ecclesiam
procedentes, apprensi, cultorelicipis, ab abbatis diacon-
nibus in fellaiis vertantur.*

VII. *De honesta hospitatorum disciplina.*

VIII. *Ne repugnitur maximum honoris gratia nu-
mudetur.*

IX. *Ne* [illegible] *ecclesiae plus propria quam ecclesiasti-
cus ipsa laborare intendant.*

CAPITULA.

I.

DECENTER satis per divinum Spiritum in Bracarensi urbe collecti de his quæ intra Dei ecclesiam perversa actione geruntur tractatum conventimus; ut adjuvante nos illo, qui dicit: *Pistemque fuerunt duo vel tres in nomine meo colecti, ibi ero in medio eorum*, pari animo, parique devotionis fluvio exigentes male habitos extirpemus errores. Etenim dum nos in unum synodalis actio aggregasset, debitis in fedibus collocati, primum de sanctæ fidei facramento excipimus habere sermonem: Scilicet Concil. General. Tom. VII.

Cap. 1. Cap. 2. Cap. 3. Cap. 4. Cap. 5. Cap. 6. Cap. 7. Cap. 8. Cap. 9. Cap. 10. Cap. 11. Cap. 12. Cap. 13. Cap. 14. Cap. 15. Cap. 16. Cap. 17. Cap. 18. Cap. 19. Cap. 20. Cap.

Anno Christi 675.

& Filio procedentem: cum Patre & Filio adorandum, & glorificandum; qui locutus est per prophetas: in unam catholicam atque apostolicam ecclesiam. Confitemur unum baptisma, in remissionem peccatorum: * carnis resurrectionem mortuorum, & vitam futuri sæculi. Amen.

* expellas omnis abominationem impietatis.

Post hujus sanctæ fidei sacramentum, relatus est in * concione nostrorum omnium, error manifestus pariter & diversus, qui tantæ debet disciplinæ arte retundi, quanta & perversitate comprobatur * admitti. Quidam enim in sacrificiis domini relati sunt lac pro vino, pro vino bottum offerre: eucharistiam quoque vino madidam pro complemento cœnarum credunt populis porrigendam: & quod pejus his omnibus est, quidam sacerdotum in vasis dominicis epulas bibunt, & manducare in eis præsumunt. Quidam etiam ex sacerdotibus relati sunt, quod ecclesiastice consuetudinis ordine prætermisso, missas fine oratiis audeant dicere, & quod in solennitatibus martyrum reliquias suo collo imponant, & in sellulis noto ab aliis se portandos, nisi ab albatis diaconibus credant: Illud quoque quod plerique sacerdotum absque testimonio cum fœminis commorentur, & quod quidam illorum honoratos fratres suos verberibus indiscretis subjiciant, nec non & illud, quod quidam * simoniæ cupiditate arrepti, quos ordinatos sunt, sub cautione dimittant; qualiter postquam ordinati fuerint, pecuniam ab ipsis promissam accipiant: Illud quoque quod familiam ecclesiæ in propriis laboribus quæsiunt, damnum rebus dominicis facientes. Quæ omnia, ne confiscæ videretur esse prolata, discretis titulorum ordinibus credimus subnectenda.

* simoniæ.

II.

De confes. dist. 1. Cum omne crimen.

Cum omne crimen atque peccatum obtatis Deo sacrificiis delegatur, quid de cetero pro delictorum expiatione, domino dabitur, quando in ipsa oblatione sacrificii erratur? Audivimus enim quosdam schismatica ambitione detentos, contra divinos ordines, & apostolicas institutiones, lac pro vino in divinis sacrificiis dedicare; alios quoque in ordinem eucharistiam populis pro complemento communionis porrigere: quod quidem etiam * non expressum vinum in sacramento dominici calicis offerre, sed oblatis uvis populos communicare. Quod quam sit evangelicæ atque apostolicæ doctrinæ contrarium, & consuetudini ecclesiasticæ adversum, non difficile ab ipso fonte veritatis probabitur, a quo ordinata ipsa sacramentorum mysteria processerunt, Cum enim magister veritatis verum salutis nostræ sacrificium suis condiscipulis, non illis lac, sed panem tantum & calicem sub hoc sacramento * benedixisse cognoscimus. Ait enim evangelica veritas: *accepit Jesus panem & calicem, & benedixit dedit discipulis suis.* Cesset ergo lac in * sacrificando offerri, quia manifestum & credens exemplum evangelicæ veritatis illuxit, quod præter panem & vinum aliud offerri non finit. Illud vero quod pro complemento communionis intjnctam tradunt eucharistiam populis, nec hoc prolatum ex evangelio testimonium recipit, ubi apostolis corpus suum & sanguinem commendavit; seorsum enim panis, & seorsum calicis commendatio memoratur. Nam etiamsi panem aliis Christum præbuisse non legimus, excepto illi tantum discipulo, quem intinctæ buccellæ magistri proditorem ostendere, non quæ sacramenti hujus institutionem signaret. Nam quod de inexpresso botro, id est, de uvæ granis, populus communicatur, valde est omnino confusum: Calix enim dominicus, juxta quod quidam * doctor edifferit, vino & aqua permixtus debet offerri, quia videmus in aqua populum intelligi, in vino vero ostendi sanguinem Christi. Ergo quando in calice vino aqua miscetur, Christo Populus adunatur, credentium plebs ei, in quem credit; copulatur & jungitur: quæ copulatio & junctio aquæ & vini sic miscetur in calice domini, ut commixtio illa non possit separari: nam si vinum tantum quis offerat, sanguis Christi incipit esse fine nobis; si vero aqua sit sola, plebs incipit esse sine Christo. Ergo quando botrum solum offerimus, in quo vini tantum efficientia demonstratur, salutis nostræ sacramentum negligitur, quod per aquam significatur; non enim potest calix dominii esse aqua sola, aut vinum solum, nisi utrumque sibi misceatur. Et ideo quia jam ex hoc plurima & multiplex majorum emanavit sententia, quorum pietas in Deum religiosa, horum sacramentorum & efficientias copiose differuit, & institutiones verissime declaravit, omnis talis error atque præsumptio cessare jam de cetero debet: ne perversorum ordinata compago, * senatum veritatis enervet. Et ideo nulli deinceps licitum erit, aliud in sacrificiis divinis offerre, nisi justa antiquorum sententias conciliorum, panem tantum & calicem vino & aqua permixtum: de cetero aliter quam præceptum est faciens, tamdiu a sacrificando cessabit, quamdiu legitima poenitentiæ satisfactione correctus, ad gradus sui officium redeat, * quem amisit.

III.

Omni cura omnique studio providendum est, ne hi qui locum videntur regimini obtinere, contrariam videantur inferre

Anno Christi 675.

* expedit.

* dominicis.

* doctor.

* senatum veritatis enervet.

* quem amisit.

Anno Christi 675.

* terribile.

inferre cœlestibus sacramentis. Et enim, quod & auditui * horribile, & visui execrabile judicatur, relatum est nobis quod quidam sacerdotum facrilega temeritate præcipites, vasa dominii in proprios usus affumant, epulasque sibi in eis * comesuras apponant. Quod malum & obstupentes destemus, & de destemes obstupescimus; ut illic humana temeritas sibi epulum præparet, ubi sanctum Spiritum cœnpoliciur advocasse: & ibi esum carnium cœpaulcas affumat, ubi divina vifus est celebrasse mysteria; & in quibus * tantæ rei sacramentum pro expiatione delictorum * percepit, in his expleat voluntatem ludibrii sui. Et ideo hujus de cetero præsumptionis persona, quæ ficiendo divina vasa, vel ministeria, aut in usus suos transtulerit, aut comedere in his, vel poculum sibi sumendum elegerit, gradus sui vel officii periculum sustinebit: ita tamen ut, si de sæcularibus fuerit, perpetua excommunicatione damnetur, si vero religiosus, ab officio deponatur. Sub hac quoque damnationis sententia & illi obnoxii tenebuntur, qui ecclesiastica ornamenta, vela, vel quælibet alia indumenta, atque etiam utensilia sciendo in usus suos transtulerint, vel aliis vendenda, vel donanda crediderint.

* comesuras.

* percepit.

IV.

De ordin. Concilii. indim.

De ornatu sacrificiorum. Tel. IV. cap. 18.

Cum antiqua ecclesiastica noverimus institutione præfixum, ut omnis sacerdos, qui ordinatur, oratio utroque humero ambiatur, fciliicet ut qui imperturbatus præcipitur conflitere inter prospera & adversa, virtutum semper ornamento * utrobique circumseptus * appareat: qua ratione tempore sacrificii non affumat, quod se in sacramento accepit, se non * dubitatur? Proinde modis omnibus conveniat, ut quod quisque percepit in * consecratione, hoc & retineat in oblatione, vel percepione fuæ falutis; fciliicet, ut cum sacerdos ad solemnia missarum accedit, aut * pro se Deo sacrificium oblaturus, aut sacramentum corporis & sanguinis domini nostri Iesu Christi sumpturus, non aliter accedat, quam oratio utroque humero circumseptus, sicut & tempore ordinationis fuæ dignosciitur confecratus: ita ut de uno eodemque orario cervicem pariter & humquue humerum premens, signum in suo pectore * præferat crucis. Si quis autem aliter egerit, excommunicationi debitæ subjacebit.

* ornatu sacrificiorum.

* utrobique.

* consecratione.

* pro.

* præferat.

V.

Quamquam * antiqua canonum institutio de hujusmodi præsumptione absoluras & multiplices disciplinas atque institutiones ediderit, nos tamen brevitatis causa, omnem fornicandi occasionem cupiuntes auferre, id omnimoda fancimus auctoritate tenendum, ut nullus sacerdotum, sive quisquis ille de clero, absque honesto & competenti testimonio, excepta sola matre, cum quibuslibet fœminis secrete fe præsumat adjungere; non solum cum extraneis muliebribus, sed nec cum ipsis sororibus, vel propinquis; ne licentia fororum, vel propinquarum mulierum, * quisque ille solutus, familiarior habeatur ad perpetrandum scelus. Hujus ergo præceptionis transgressor, sex mensibus se noverit pœnitentiæ legibus fubjacere.

Anno Christi 675.

* quisque solus.

VI.

Bona quidem res est, divina sacerdotibus contrectare mysteria: sed cavendum valde est, ne hoc quisque ad usum proprietatis fuæ interpretet, unde foli Deo de bono contrariæ placere debeant: scriptum est enim, *Ne laudabis qui facium opus domini fraudulenter & defidiose.* Vt enim quorumdam episcoporum detestanda præsumptio nostro se cœtui intulit dirimenda, aguovimus quosdam de episcopis, quod in solennitatibus martyrum ad ecclesiam progressiri, * reliquias collo fuo imponant, & ut majoris fastus apud homines gloria intumescat, (quasi ipsi fint reliquiarum arca) Levitæ ablis induti in sellulis eos deportant. Quæ detestanda præsumptio abrogari per omnia debet, ne fub fanctitatis specie simulata vanitas fola prævalear, si modum fuum unisuqisque ordinis reverentia non agnoscat. Et ideo antiqua in hac parte & solennis consuetudo servabitur, ut in sestis quibusque arcam Dei cum reliquiis, non episcopi, fed Levitæ gestent in humeris, quibus & in veteri lege onus id & impositum novimus & præceptum. Quod si etiam episcopus reliquias per se deportare elegerit, non ipse a diaconibus in sellulis vectabitur, fed potius pedissequa eo, una cum populis progressione procedente, ad conventicula sanctarum ecclesiarum sanctæ Dei reliquæ per eumdem episcopum portabuntur. Iam vero qui hæc institura fciendo adimplere difluerit; quamdiu in hoc vitio fuerit, a sacrificando cessabit.

* reliquias.

VII.

Cum beatus apostolus arguere, obsecrare, increpare in omni patienia * præcipiat & doctrina, novimus quosdam * a fratribus tantis cædibus in honoratos fubditos efferere, quanta poterant latrocinantium prometeri personæ. Et ideo qui gradus jam ecclesiasticos meruerunt, id est, presbyteri, abbates, sive Levitæ, excepto gravioribus & mortalibus culpis, nullis deinceps verberibus subjacere. Non est dignum ut passim unusquisque prælatus honorabilia membra fua, prout voluerit, & complacuerit, verberibus subjiciat & dolori, ne, dum incaute subdita percutit membra, ipse

* quod.

* Ut prohibitum est canonum apostolorum. Item ut ne efferatur pastor ovinationis ira desuetudo.

* reliquias vivum.

* præcipiat.

* a fratribus tantis cædibus in honoratos subditos efferere.

Anno Christi 675. Pr. ad Leg. Aquilinæ Præpositum. * adprotat autem cuiusdam increpationis.

ipse quoque debitum sibi subditorum reverentiam subtrahat: juxta illud quod quidem sapiens dicit: Leviter castigatus, reverentiam exhibet castiganti; * asperitatis nimiæ increpatio, nec increpationem recipit, nec salutem. Et ideo si quis aliter, quam dictum est, præditos honorabiles subditos, licentia perceptæ potestatis elatus, malicia tantum crediderit verberandos, juxta modum verberum quem intulerit, excommunicationis pariter & exilii sententiam sustinebit.

VIII.

Vide Brac I. 23. ubi de hac reverentia pleniùs.

Quia non expedit ut donum sancti Spiritus pecuniis comparetur, quamquam ex hoc antiquorum canonum disciplinæ & multiplices mancant, & diversæ tamen, quia necesse est ut frequentius redundatur quod sine intermissione præsumitur, ideo novellæ hujus institutionis formam instituentes decernimus, ut quicumque pro consecrandis episcopis sacerdotali gradu, aut munus quodcumque, aut promissionem muneris, antequam ordinetur, acceperit; vel etiam, postquam ordinatus fuerit, in aliquo le pro hoc ipso præsumpserit muneratri; sive ille qui dederit, sive qui acceperit, juxta tenentiam Chalcedonensis concilii gradum sui periculum sustinebit.

Can. 2.

IX.

Non deceat rectores ecclesiæ in suis strenuos, & in ecclesiasticis rebus effe remissos. Nam quorumdam fertur opinio, quod quidam sacerdotum similiter ecclesiæ in suis propriis laboribus quiescant, rei propriæ profectum augentes, dominicis vero dispendium patientes. Vnde quicumque sub hoc neglectu res divinas laborare disluerit, specialiter placito distringendus est: quæliter, si de rebus, seu augmentis ecclesiæ questum, vel laboris rei propriæ auxit, ut ex hoc ecclesiasticis rebus aut negletum laboris exhibuit, aut inoperationis, vel perditionem induxit; quidquid in rebus ecclesiæ * minoratio exhibuit, tantum de rebus propriis ecclesiæ illi restituat, ex cujus rebus atque suffragiis suos convictus fuerit ampliasse labores. Quod si aliquid pro utilitatibus ecclesiæ aut subtraxit expendit, aut dispendii, vel perditionem quantum potuerit: si hoc comprobare potuerit, rorum illi a rebus ejusdem ecclesiæ reformabitur, pro cujus utilitatibus id expendisse comprobatur. Gratias itaque peragimus omnipotenti Deo. Post hæc, sit pax, salus, & diuturnitas piissimo & amatori Christi domino nostro Vvambano regi, cujus devotos nos ad hoc decretum salutis-

Anno Christi 675. 584

rum convocavit; divinam postulantes clementiam, ut gloria Christi regnum ejus corroboret, usque ad ultimum sæculum: præstante ipso qui cum Patre & Spiritu sancto unus vivit, & glorietur in ultimate Deus, in sæcula sæculorum. Amen.

SVBSCRIPTIONES.

* Leodecisius in Christi nomine episcopus, consquomento Julianus, hus subscriptis, feciam episcopus similiter.

* Leodegius.

Idiorus Alturiensis ecclesiæ episcopus similiter.

* Alarius Deo jubente Aurilinæ ecclesiæ episcopus similiter.

* Hilarius.

Reotogenis in Christi nomine Lucensis ecclesiæ episcopus similiter.

Idulfus, qui cognominor Felix, Iriensis ecclesiæ episcopus similiter.

NOTÆ GARETIÆ LOATIÆ.

Concilium Bracarense.) Bracara, hodie Braga, in provincia Galæcia, quæ olim regio in septentrionalem Dicitur Augusta Bracarum Ninia, *Ptolemæo* Pro Bracarum numero se fertque ob.

Cap. 1.

BRECCEVIXTHVS REX.
Vocatur Bracarensis; inde Bracaraugustani, ut docet versus inscriptio marmori insculptus quam exfcripsit Lipsius in libro inscriptionum antiquarum:

SIDI AVG. SACRVM
IVGISTIA VIDA SACERDOS PERN.
REG. VVAMBA EVOC.

CONVENTVS BRACARAVG. V. D.

In Pilos & aqua.) De consecrat. dist. 1. Cum omnes: & Cypriano epist. 1. lib. 2. exponens illud, *Bibite omnes quod mihi non, in tota hac epistola id intendit, ut probet: per calicem non aqua sed vinum esse: nam Christum absque aqua, juxta Christi traditionem confecrasse.* Cap. 2. Hujus epistolæ meminit D. Augustinus lib. 4. de doctr. Christiana, cap. 21. & concil. Carthag. III. cap. 24. cui D. Augustinus interfuit, sic enim habet: *Pro in forma Dominica, quod ait, & sanguinis nobis: ut aqua sit pro vino, ipse dominus tradidit, hoc est, panis & vinum aqua mixtum.* Et Nicænum III. erroneum eorum corrosit, qui dicebant aquam convertri in sphegma: habentque libros veteris decretalium cinitio de celebratione miſſæ, cap. 10. quadam notiſia. Idem Alexander papa & martyr Vvabano Pereo in epistola ad omnes orthodoxos: *Non debet ignorari, sed nobis dicendum est vinum solum esse aqua filio offerri, sed aromatum permistum, quia aromatum ex lacrimis vino in sudorem sua profundit: sicque ex de causa sanctus Ignatius calicem vocat temperamentum, libro quarto cap. 47. & calicem misscum.* Et Italus papa in epistola ad episcopos Hispaniæ: *Ipsum quod in calice offertur, de causa sanctus Hieronymus in Matcum, cap. 14. Damasiusque libro 4. de orthodoxis fide, cap. 14. Dicit hæreticos eorum concilium Trullanum, cap. 32. alterum Mysdropatitarum, qui aqua solam sacrificiis calicibus ordinantur.* (Epiphanius hæresi 80. ad Arcadium, & Augustinus hæresi 44. ad Quod vulcdcum, & de ecclesiastis dogmatibus, cap. 74. *Non dubet (inquit) panis aqua offerri, ne quidem fabricatori fallunur imagine sed vinum cum aqua mistum,* alterum Armenorum, qui non nisi vinum potum offerunt. Cujus criminis meminit Theophylactus ad cap. 19. Ioannis. Nicephorus lib. 18. cap. 53. Demum synodus magna Tridentina sess. 22. can. 9. *Si quis dixerit aquam non miscendam esse vino in calice offerendo, ex quo ex eorum Christi institutione, anathema sit.* Tonlocus quoque, qui sub nomine VI. Synodi circumferitur canone 37. vetat ad altare, nel de lac offerri, & canon apostolorum 3. & qui episcopus.

Anno Christi 675. 585 ARDOVINTVS PAPA BRACARENSES IV. CONSTANT. POS. IMP. VVAMBA REX HISP. 586

Quorum mulierum cohabitationem clericis obviam ire.

*Cap. 6. Quicumque fuerit hæretici, vel cum hæreticis, vel cum Judæis, vel cum Gentilibus, vel cum Sarracenis, vel cum Pagano, vel cum Publicano, vel cum Meretrice, vel cum Histrione, vel cum Mimo, vel cum Ludibrio, vel cum Sortilegio, vel cum Maleficio, vel cum Mago, vel cum Incantatore, vel cum Divinatore, vel cum Aruspice

VITA DONI PAPÆ.

Anno Christi 676.

A DONUS, natione Romanus, ex patre Mauricio, * sedit annum unum, menses quinque, dies decem. Hic artium beati Petri apostoli superius, * quod est ante ecclesiam in magistri portitum magnis marmoribus strauit, sed & ecclesiam apostolorum sitam via Ostiensi, ut decuit, restauravit, atque dedicavit, simque ecclesiam sanctæ Euphemiæ positam via Appia similiter dedicavit. Clerum quoque diversis ordinibus & honoribus amplivavit. Hic reperit in urbe Roma, in monasterio quod appellatur Boetianum, Nestorianus, monachus Syros, quos per diversa monasteria divisit. In quo prædicto monasterio monachos Romanos inflituit. Hinc temporibus ecclesia Ravennatum, quæ se ab ecclesia Romana segregaverat cauta autocephalie, denuo de pristine sedi apostolicæ subjugavit. Cujus ecclesiæ præsul nomine Reparatus, * vestigio, ut Deo placuit, vitam finivit. Hic dum esset electus per Augusti mensem, * apparuit stella a parte orientis a galli cantu usque mane per menses tres; cujus radii cuncta penetrabant. In cujus visione surgentis omnes provinciæ & gentes mirabantur, * quæ poli in semeptipsam reversa disparuit. * Pro quo capitulo & maximo more a parte orientis fabricata est. Fecit autem ordinationem unam, presbyteros decem, diaconos 5. episcopos per diversa loca numero sex. Qui etiam sepultus est ad brattum Petrum apostolum sub die 11. Idus Aprilis, & ceslavit episcopatus menses duos, dies 15.

* quod est ante ecclesiam Petri.

* vestigio.

* quibusdam ait apostolus.

* Post eum apparuit mirabilis meteora, per totam orientis fabricam est.

Anno Christi 677.

CONCILIUM ANGLICUM.

In quo S. Wulfridus Episcopatu dejectus est.

SS. Wulfridum Eboracensem episcopum ejecit de sua spoliatum, & expulsum inisse in Synodo a Theodoro Cantuariorum Archiepiscopo coacta collatitur e Concilio Romano anno infequenti la prefati Wulfridi causa congestus. In eo enim hæc legunturi: *Quidam mei episcopatus invasores* [Wulfridus Agathoni Pontifici loquitur] *nulla in me convicia culpa, contra fanctorum sicta canonum in conventu fanctissimi Theodori Cantuariorum Archiepiscopi, & aliorum conventionum antistitum sedem meam, quam per decem & ex amplius annos tenueram, usurpare moliti sunt.*

Anno Christi 676.

Donus ejectus Romanus creatur.

Monasterium in Vivalis. Nestorianus Syros ejectus.

Reparatus Episcopus obiit.

Quando fabricata.

Anno Christi 677.

VITA, EPISTOLÆ ET DECRETA AGATHONIS PAPÆ.

AGATHO, * natione Siculus, * ex monachis, * sedit annos duos, menses fex, dies tres. Tantus benignus & mansuetus fuit, ut etiam omnibus hilaris & jocundus comprobaretur. * Hujus temporibus Theodorus archiepiscopus Ravennæ femetipsum fedi apostolicæ post multorum annorum curricula præsentavit. * Hic suscepit divalem pissimorum principum Constantini, Heraclii & Tiberii Augustorum, per Epiphanium Gloriosum a lecretis, missum præceptori fos Domo papæ, invitantem atque adhortantem, ut debeat facerdotes, vel missos fuos dirigere in regiam urbem pro adunatione faciendæ fanctarum Dei ecclesiarum, quod & ordinare non difuulit. * Et discrevit Abundantium Patriarcham, Joannem * Rhegitanum, & Ioannem Portuensem * episcopum, Theodorum, & Georgium presbyteros, Ioannem * diaconum, & Constantinum, * Theodorum presbyterum Ravennatem, atque religiosos servos Dei monachos. Clerum videlicet diversis ordinibus, & super quod competebat, eos honoribus ampliavit. Hic ultra confuetudinem arcarius ecclesiæ Romanæ * efficitur, & per lemetipsum cuidam arcariæ dispofuit, emittens videlicet de fuscepta per domenclaremam manu fua obumbratas, qui infirmitate detentus, arcarium justa confuetudinem instituit. Hujus temporibus indictione 8. Iena eclipsim persulit mensis Iunii die 28. Similiter & mortalitas major atque gravissima fubfecuta est mense fuprascripto, Julio, Augusto, & Septembri in urbe Roma, qualis nec temporibus aliorum pontificum * esse memoratur. Ut etiam parentes cum filiis atque fratres feu forores * binatim per lectos ad sepulcra deducerentur. * Postmodum vero forai circumquaque suburbana, & cæfta Romæ nonn cessavit. Qui suprascripti missi fedis apostolicæ, qui directi forrant in regiam urbem, * ingredientes die decimo mensis Novembris, non indifferenter, dimisso * tolante, atque principe apostolorum comitante, fuscepti funt a principe in oratorio beati Petri apostoli intra palatium, porrigentes ei scripta pontificis. Quæ dum fuscepissent, communioni eos atque adhortatus est, ut non per schisma, aut furorem, fed pacifica dispositione remittentes philosophicas affertiones parum fanctarum fcripturarum, patrumque, & probatum fidem per fynodalia decreta fatisfacerent. Et dans inducias ad retractanda fcripta, tributi eis omnia quæ ad fottentationem fuffcabant in omnem expensam in domo quæ appellatur Placidia, die 18. mensis fupraferipti. Die dominico advocati funt in procesfione ad fanctam Dei genitricem in Blachernas in tanta humiliticentia, ut etiam de palatio cæleste flratos diligrere cum obleqquio pietas imperialis, & fic eos fuscipere; ea ipsa commonens, ut pacifica afferione teffimonia venerabilium patrum proponerent. * Die vigesima fecunda mensis Novembris in basilica quæ Trullus appellatur, intra palatium fub regali cultu, residente cum Constantino Augusto Georgio patriarcha Constantinopolitano ac Macario Antiocheno fuscepti funt missi fedis apostolicæ, deinde metropolitæ, vel episcopi orientalium patrium numero centum quinquaginta. Qui proni adoranteo, refidere eos fuscepit cum coffris. Post hæc * patricii, hypati, omoefque ineliyti introiverunt, & habita inquisitione ab ejus * pietate, cujus partis deberent adfenso appellari. Legati fedis apostolicæ dixerunt: Opportuna veritas, & ratio exigit, ut * a parte eorum qui unam voluerunt & operationem in domino Jesu Christo affirmant apostolicæ fedis * esse. Quo audientes, latei effecti, paratos fe esse dixerunt. Et accepta licentia ex hoc fuos intromiferunt libros, & tomos diversos, & fynodos, quas fallaverant. Nam non per veritatem fe superare * nitebantur, * fed per mendacia, & diversa commenta, quæ in * libris fuis ipsi addiderant, & relegentes per fingula, * reperti funt mendaces unam operationem & voluntatem, * dicentes: & in quinta fynodo epistolam Vigilii papæ ad Mennam patriarcham, atque libellum ipsidem Menne in quatternionibus novitter additis, fallaverunt, * unam voluntatem, & operationem dicentes, quod contra principe & fynodo claruit. Alia die catholicæ fidei defensor pius princeps in decretorio * residens, * inquisitione de ipsis codicibus facta, ita reperit falsa novitter additia fuisse.

Die duodecima mensis * Decembris, residente fynodo cum ejus pietate, fuscepti funt missi fedis apostolicæ, & præcepit eos * in fynodo refidere; præfentantes locum fanctissimi ac beatissimi Agathonis papæ. Quibus dictum est, ut omnes libros, quos ferrent ad causam fidei pertinere, coram fynodo adducerent: quod & factum est. Et vocato Georgio diacono & charto phylace ecclesiæ Constantinopolitanæ, præceptum est ei, ut notia eos nam nostriam codices ex bibliotheca ecclesiæ ad me-

* Fidelis

* binis

* Pietatem modo fenex certa quæ fabuis hæc & ecclesiæ mortalitas difficile est

* Monetarius

* Fuit ex omnibus, & ex omnibus.

* Ad fidem fanctæ, & ecclesiæ.

* Ad fidem fanctæ, & ecclesiæ.

* Ad fidem fanctæ, & ecclesiæ

populi ceciderunt, ut omnes mirarentur, ac dicerent, quod fordes hæresum expulsæ sunt. Et Deo auxiliante nunc sunt fundæ Dei ecclesiæ. In loco

* Theophanes vero Mucarii ordinatus est * Stephanus abbas monasterii quod appellatur Bajus insulæ Sicilianitis, patriarcha ecclesiæ Antiochenæ. Macarius vero cum suis amatoribus, id est, Stephano, Anastasio episcopis tertii, & Leontio episcopo, Polychronio, Epiphanio expresbyteris; & inclusis

* vel exilatus. in * in exilio in Romanam directi sunt civitatem. Deinde abluterunt de diptychis ecclesiarum nomina patriarcharum; vel de pittaciis ecclesiæ figuras eorum, aut in foribus, ubi ibi esse poterant auferentes, id est, Cyri, Sergii, Pauli, Pyrrhi, Petri, per quos error orthodoxæ fidei usque nunc

* pulluluerit. pulluluerit. Tanta autem gratia divina omnipotentis concessa est missis fedis apostolicæ, ut ad laetitiam populi, vel sanctæ concilii, qui in regia urbe ex tempore Joannis episcopi Ponentiæ Dominicum die octavarum pascha in ecclesia B. Sophiæ missas publicas Latine celebraret coram principe & patriarcha, ut omnes unanimiter in laudes & victoriis piissimorum imperatorum Latine cum eis alleluia acclamarent. Hic subsepit divalem jussionem secundum tuam postulationem, ut suggesset; * per quam * revelata est quæstio, quæ solita videlicet dari pro ordinatione pontificis facienda. Sic tamen, ut si contigerit post ejus transitum electionem fieri, non debeat ordinari qui electus fuerit, nisi prius decretum generale conscribatur in regiam urbem secundum antiquam consuetudinem, C & cum * eorum confirmatione, & jussione debeat ordinari episcopus. Hic * diuisit omni clero regam unam, & ad luminaria apostolorum, & S. Marianæ præsepe, solidos duo mille centum, & * quadragintia. Fecit autem ordinationem unam, presbyteros decem, diaconos tres, episcopos per diversa loca numero decem & octo. Qui etiam legulus est apud B. Petrum apostolum sub die IV. Idus Januarii, & * octavam episcopatus annum unum, menses 7. dies 5.

Theodorus Romanus in fordibus corrupte. me nous pontifice electus esset: quodque illi interna dolose procuraverit interregis prænotationem, donec ab Synodalia conformaret, ea autequam referrent pro libitione intervenissent & corrupisset, atque ex illis fe e nomine dimoustrum hæreticorum exemisset, nonnunquam Honorii fus fabulisset. Vide quæ dictum fuimus in notis ad visum & epistolam primam Leonis papæ.

EPISTOLA AGATHONIS PAPÆ AD AUGUSTOS IMPERATORES.

CONSIDERANTI mihi hinnæ vitæ diversitas angores, & ante Deum, *Cæt. Habetur allione IV. sexta Synodi œcumenicæ infra. Non solum hanc epistolam concernentes vide infra in concilii Romani annotationes.*

II. AD ÆTHELREDUM REGEM MERCIORUM, &c.

Abbatem Medamsfleæ legatum Romanum confitiuit super omnem Anglium, ejusdemque monasterium; Infiar Romanum Romam quibusque fero absolvendis voti quæ de peregrinando Romam concepta fuerint.

Agatho papa Romanus Æthelredo gloriosæ Merciorum regi, & Theodoro archiepiscopo Cantuariæ, & Sexulfo abbati nuper, modo episcopo, omnibusque abbatibus, Angliæ salutem à Deo & benedictionem mittam.

PERVENIT ad aures nostras solicitudo regis C Æthelredi, Theodoro archiepiscopi, & Sexulfi episcopi, nec non Cuthbaldi abbatis, & quod ab illis eidem est nos similiter sanctum voluimus. Ex parte etiam Dei & sancti Petri, omnimque fidelium, & facrorum canonum proibimus, ut nec res aliquis, aut episcopus, aut comes, aut hominum quispiam alius hospitationem, aut reditus, aut tributum, aut quadrantem aliquam, aut servitii genus aliquod, aut hominem aliquem ediclta abbatia de † *Medehamsfed*.

Præcipio etiam ut discedanus episcopus ne vel audeat intra dicta abbatiæ territorium, aut ordinationem, aut consecrationem, aut quid aliud exequi, nisi ab abbate ipso exoratus fuerit, nec episcopalis aliquat animadversiones, aut synodum, aut quid aliud illic habere, vel *oeyring*.

Volo etiam ut hic abbas habeatur Romanæ fidelitatem per totam Anglium, & ut ibidem eligatur abbas a monachis ipsidem monasterii, & ab archiepiscopo Cantuariæ confecratus.

Volo utique & præcipio ut quicumque Romam peregrinationem voverit, & perficere hoc non potuerit, aut ex causa egritudinis, aut servitio domino præstandi, aliusve impedimenti, aut sicceffitatis cujuscumque, sive Angles fuerit, sive ex quavis alia insula, si ad ecclesiam *Medehamsfed* pervenerit, eadem a Christo & sancto Petro, nec non ab abbate & monachis ibidem remittione gaudeat, quam pervenisset Romam quibusque fuisset.

Propterea te volo (frater Theodore) per totam Anglium synodum congregare, congregatamque breve hoc nostrum cognoscere & perimplere. Tibi etiam (Sexulfe episcope) præcipio, ut diligenter cures monasterium illud liberum fore; quia & tibi insuper & omnibus aliis episcopis sacerdotibus, ut ea parte libertis de monasterio Romanorum, ut nullam *oeyring* ex eodem habeatis monasterio, nisi pro tali quantitate quam abbas ipse approbaverit.

Nunc ergo verbo rem expediam; quicumque breve illud & præceptum perimplevertit, & hoc ipso apud Deum omnipotentem in regno cœlorum perpetua revelabitur, quod si vero hoc infregerit, ex eo ipso cum Judæ traditore & cæteris damnatis apud inferos (nisi resipiscat) decoquetur. Amen.

In qua Chramlinus Ebredunensis Episcopus depositus est.

Ebredunensis, seu Embrunensis sedem illegitime occupasse, hujus Episcopatum confessus Marlacii, a Theodericiego, depositus est, fatisfacto tamen eidem episcopo, qui sedem illi dereliquerat, in omnem ordinem restitutus. Id testatur ipsiusmet Theodorici Præceptum, ex antiquaphia a Mabillonio de re Diplom. l. 6. edito, quod formulis illustris expectantur hoc ibi.

Theodericus Rex Francorum viris illustribus Audoberto, & Rocon Patricii, & omnibus Ducibus, seu Comitibus, vel Actoribus publicis.

Dum & Episcopus de regno nostro, nam de Neustria, quam & de Burgundia, pro statu Ecclesiæ vel confirmatione pacis ad nostrum Palatium in Marlaco villa jussimus adventre, & alqui ex ipsis, qui in infidelitate nostra fortasse inventi, per eorum canones fuerunt judicati; inter quos adfuit Chramlinus filius Miccio quondam, qui Episcopatum Ebredunensis civitatis habuit; inventum est, quod ea præsumptione, vel per fallam charam, seu per rebellionis audaciam, sed non per nostram ordinationem ipsum Episcopatum receperat: eatum nec fecit eorum canones continent, ad ipsum benedictionem solemnizer episcopi non adfecerunt. Unde Genesio, Chadone, Bidramno, Landobertho, & Ternisio, qui metropolitani esse videntur, vel reliquis quamplurimis episcopis ipsum judicantibus, in nostri præsentia fonta fuit constitutus, atque de suprædicto episcopatu ejectus. Ideo nobis una cum consilio Dominorum Pontificum vel procerum nostrorum complacuit, quatenus dum secundum canones in ipso synodo Concilio fuerat judicatus, ut ipse sacerdotis pro tempore pertractarem, pro mercedis causa, perdere non deberet; sed quod eximde facere voluerit, ipsum in ipso episcopatu pontifex naliter perseveremus, ut hoc Episcopatum habeat fatiendi. Et pro hac petitio fua fuit, ut ipsum in monasterio S. Dionysii in peculiaris parcoeci nostri, ubi iple petitio in corpore requiescit, vel ubi Chardericus Abbas

manus nostræ subscriptionibus eam subter decrevimus roborare.

] In Christi nomine Theodericus Rex subscripsi. Agilibertus recognovit.

Datum mense Septembri anno V. regni nostri, Marlaco in Dei nomine feliciter.

Notæ ad hanc diversam ordinem Synodum, de qua Auctor Anonymus Vitæ S. Leodegarii loquitur, quamque Baronius eumque secuti Binius & Labbeus ad an. Ch. 681. vel 682. referunt. Cum enim S. Leodegarius martyrium passus fuerit anno 678. ut late probat Pagius ad dictum annum n. 22. Synodus a Theodorico in Villa Regia conveniata, in qua plurium Episcoporum causa disputata, & ad quam S. Leodegarius adductus, alia esse nequit ab hac Synodo, quæ Christianorum episcoporum multitudine. His propterea adde, quod de hac Synodo ad an. Ch. 685. inferius affert Labbeus.

NOTATIO MABILLONII.

Insignis hæc charta de Chramlini Eberdunensis Episcopi deiectione, quæ antehac ignorata est, imo Chramlini nos ipse ignorat. Hic subscribunt Metropolitani quinque, Gerardus Lugdunensis, Blidramnus Viennensis, Landebertus Senonensis, Tetricius seu Pernarius Vesontionensis, & Chadonus incertæ sedis, fortasse Arelatensis, vel Aquensis, nisi cum idem qui Chadonus cujus subscriptio ex-

INCERTI LOCI CONCILIUM IN GALLIA

contra hæreticos Monothelitas habitum anno Christi DCLXXIX.

Ex Labbei Apparatu Vol. VI.

Conciliis hujus notitiam reperimus inter subscriptiones episcoporum Synodi Romanæ sub Agathone Papa, ad quam missi sunt tres legati a Synodo Gallicana, scilicet Felix Arelatensis, Adeodatus Tolletensis, episcopi, & Tamnino Tolonensis diaconus, qui sunt ita enumerati subscriptionem. Felix minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Arelatensis, legatus venientes de Synodi, quæ in regione Gallorum conflituta est, hunc suggestionis libellum a nobis suscipiendum sectionis subscripsi. Adeodatus in nomine Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Leucorum, legatus venerabilis Synodi, quæ in Gallia, &c. Tamnino indiaconus diaconus sanctæ ecclesiæ Tolonensis, legatus venerabilis Synodi, &c. ut supra. Ex quibus apparet celebratam fuisse tunc Synodum ab episcopis Galliarum, & quidem adversus Monothelitas, hæresis Agathonis mandato, ut patet ex ejus epistola: qui quidem sequentes ejus in his omnibus exemplum Martini quoque papæ fortitudinis ad Amandum Trajectensem episcopum, ne idipsum familiter agerent episcopi Galliæ contra eosdem monuisset. Porro de Synodi hujus tempore non constat: unde ipsum fuit illum assignare saltem anno 679. proximo antecedente hanc Synodum Romanam habitam 680. juxta Synodos alias, quas circum hoc dum tempora fuerunt congregatæ in aliis provinciis; ipso quidem Agathone, accepitque hujusmodi hæresis: quas legere si in aliis, quæ previnunt ad fectum Synodum œcumenicam. Leons autem Synodi in Gallia signatur.

AUCTORITATE MANSUETI

In causa Monothelitarum anno domini DCLXXIX. tempore Agathonis papæ con gregatum,

EPISTOLA SYNODALIS.

Domino serenissimo atque tranquillissimo, & Deo venerando, religiosissimo Constantino imperatori, Mansuetus Mediolanensis metropolitanus ecclesiæ indignus episcopus, vel universa sancta episcoporum fraternitas, quæ in hac magna regia urbe convenit, æternam in domino salutem.

Si apicem imperialis fastigii, & insulas sacratissimæ potestatis avis & proavis vestris ceelitus attributum cognovimus, & pro meritorum altitudo ad vos propagatum scimus, dignum est his vos æquiparare vestigiis, quorum & celsitudinem obtinetis, *&c. ut infra inter præambulares VI. synodi Constantinopolitanæ.*

NOTÆ SEVERINI BINII

Ope sinodorum hæc

a Concilium Mediolanense.] Dicenda: Agatho pontifex Romanus, ut atque sequente in causa Monothelitarum cum consensu imperatoris Constantini Pogonati universale concilium indicetur, adeoque notissimum videri ut episcopi omnes Italiæ habiti synodis eiusdem causam inquirant ac decidant, fallunque desiliones, vel ipsi eosdem, & poterit, vel saltem per litteras in synodis œcumenici concilii manifestent. Pæneitum possidet Infabius episcopus; atque Mediolani haec synodum congerant, quæ Monothelitarum hæresim condemnarunt: orthodoxosque fidei professionem edideruut. Cum autem plurique eorum, partim ob difficultatem itineris, partim ob ætatem & morbos ad concilium œcumenicum Constantinopolim proficisci non possunt, synodalem epistolam ad Constantinum imperatorem mittendam esse conscriptum, ut saltem scripto suo suffragio condemnant perniciosam hæresim, quam profanum impugnator & anathematizare non possunt. Epistolam hanc synodalem non a Mansueto Mediolanensi episcopo, sed a *Damiano synodice* episcopo sub nomine Mansueti scriptam deprehendit esse vetustior Paulus diaconus lib. 6. cap. 4. his verbis: *Eo tempore Damianus Tolonensis episcopus sub nomine Mansueti Mediolan. archiepiscopi, hac de causa fecit scribere, retinque fidei epistolam composuit; quæ in præfata synodo (œcumenica 6.) non mediocre suffragium dedit.* Hæc Paulus diaconus.

Ex Tomo Synodi Lateran. Tom. 4. Conc. Gen. Tom. 6. Conc. Gen.

Ex Bibl. Apostolica

Ex Bibl. Apostolica

Ex Bibl. Apostolica

Anno Christi 680. Septimo Constantino Imperante. Agatho Papa.

epistolas, & eorum dogmata contra Cyrillum. Ad Patris post. Et typodum quæ facta est in urbe Roma tempore Martini papæ beatissimi, indictione octava, imperante Constantino piissimo anno nono. Sulcipimus & glorificamus dominum nostrum Jesum Christum, loqui illi gloriosevirum, nihil addentes vel subtra hentes, & anathematizantes sorde & ore quos anathematizaverunt, & quos suscepernt sofciptonis, glorificantes Deum Patrem dicentes, & Filium qui unigenitus ex Patre genuerat ante sæcula, & Spiritum sanctum procedentem ex Patre & Filio inenarrabiliter, sicut prædicaverunt hi quos memoravimus ante, sancti apostoli, & prophetæ, & doctores: & eorum sofcribimus qui cum Theodoro archiepiscopo fidem catholicam expoliuimus.

Nota Sancti Bedæ in Concilio Hedfeldensis.

Nota Sancti Bedæ quid de concilio hoc sentiat.

NOTA SANCTI BEDÆ.

a Concilium Hedfeldense.] Theodorus Doroverniensis episcopus natione Graecus, vir hujus tudiosis facetiis doctissimus, participatus facrarum Scrutiniis, ordinatus a pontifice per Janonem abbatem monasterii sancti Martini vicinum crat, & expeditanus, qui concilio Romano Roma celebrando interfuit. Sed cum non liceret ipsi conferentem ecclesiam, atque laiti adhuc opus habentes relinquere, placuit fidem catholicam hoc omnem publice cognitam & confitgnatam confiteberi. Cumque Theodorus ecclesiæ fanctæ Vvilfridum Episcopum adiuvit, cruque hoc anno ab Agathone pontifice auditum & adhibitum efficaciam legitimam confitiat, ut nemo contra eiusdem fidei Angliceus fyndo interfiet. Vide Beda prædicto loco, & episcopis Londinensis concil. Romani fub Agathone infra. Fr. Antonvtus Pagi Tom. I. Pag. 1. ad An. Ch. 679. n. 6. & seqq.

Concilium Anglicanum a Theodoro Archiepiscopo Cantuariensi indictum, ut quod alibi in Gallia Italiaque adversus Monothelitas decretum fuerat, in Anglia etiam statuerent, gesserunt ad sequentem modum, ut ex Beda in eum in Recapitulatione hujus habes. Anno DCLXXX fubfcriptionis in Campo Hedfeldia de fide Catholica, presidente Vvilfridi episcopo Thodoro, in eius adfuit Tunnere Abba Monasterii. Fortesca in Historia lib. 2. cap. 17. prodit Beda illud celebratum, impetrantibus Deoratrigiis, Lotharius rex fuit Regis Ethelbertus, anno decimo Regni ejus, fub Sixtus Hadrianus Ottobere, indictione tertia, Ethelredus Rex Merciorum, anno sexto Regni ejus, & Adwulfe Rex Elmbrinorum, anno decimo septimo Regni ejus, & Lothario Rex Cantuariorum, Regni ejus anno septimo. Quibus Episcopis, aliisque Indictis Pitis cum die decima septima mensis Octobris conjunctis, quæ hic ante ab Agatho Papa scripta sunt in cuius fuit. Nam ut supra demonstravimus, Beda utitur Indictione Constantinana, quæ die vicesima quarta mensis Septembris incoeptabatur. Quare Dynodus hoc mense, & primbis legitaria Christi anno habita. Verum quidem ut Ergfridum Episcopo Lindisfarnensis Mortuo die XV mensis Februarii anni DCLXX, idcoque die XVII mensis Septembris ejusdem anni Episcopus Lindisfarnensis Episcopum Pontificem numeratur. Verum annus ille X. mensis decimus Lithobarius, & quidem jam a multis fascitis; cum non fidum legatur in Beatico Mamoldiensis Chronicon, anno MCLIII, quo Hilbertus fuit abbatem, quique initio Indiz. A. Ab Ingo Consulatu Ch. Ingo Rex Ethelbertus in Verfione Saxonica, longe antea ab Alfredo Rege curata. Sed tam ex Spiritus laudata, quam ex Indictione & anno VI. Editeri ibidem expofitis Beda fit concordatio. Ethelredus enim Rex Merciorum cuipi regnare anno DCLXXV. Idcoque tanum fequitur fecunus Regni annum eunifus ebdiu. Initium Regni Adwulfi ex hoc tantum Concilio nobis innotefit; idcoque illud inde colligi poteft. Sed annus VII. Lothario Regis Cantii fin Chronologia, quo etiam legitur in Verfione Saxonica, & in Historia Huntindonensis, mendofiffimi. Ingenfuum quod ordinatus cum Lothario mense Julio anni DCLXXIII Regnum inierit.

Si quæcunque ejus Epistolæ, quas dicitur ab Agathone Papa ad Eulrotheum Metropolitanum, quas ipse Mons Saxonicus Petrus Ingensis Monachus Lanatiensis fecit Spiritum lib. 10. de Synodis Angliæ pag. 164. adhuc magis confitatur, Concilium Anglo-Saxonicum sequenti anno habitum esse: in quo cum sint legitimi Hoc Decretum, misimus Agatho & centum viginti episcopi Episcopi, per manus Pontificis Wilfridi Eboracensis, Affumque ab anno pro Incarnationem Dominicam, ab Agatho, Regis Edelredi anno sexto. Verum eam interpolatam esse non dubito. Nam ex Epistola Hadrianis Agatho Papæ, in Abbas Medicinalapolitica Petri Petrinbergensis habetur Romanæ Sedis Legatus per Concilium Anglicum; quo tamen nonnisi Doroverniensis Ecclesiæ Archiepiscopus Romanæ Sedis Legati titulo exornatus fuisse legitur. Adhæc Maneschiensis illud Saxonicum hoc etiam habet: Ethelredus Pontificem Episcopum Romanum misit ad Agathonem Papam, verbo & litteris innotefiens Predam Fortum fam, Pontifexum, & Sacerdotum, Metropolitarum Mediolanensis concilisq; immunxque illud confiliq; ita ut & Papa, ita, ut ab Episcopis Pontificibus, exquisitum, ut hoc idem scripto fuo, & Breviditione confirmaret. Sed hæc ante Fabricius, cum Pontificibus anno DCLXVII. ex Anglia ab Ergfridio Rege expulsus fuerit, & Agatho nonnisi die XXVI mensis Julii anno DCLXVIII. Pontifex Romanus confirmatus fit. Denique Pontifices hoc anno Romæ insuetus Concilio centum XXV Episcoporum adversus Monothelitas celebrasse feria tertia Paschatis, cum incidit in diem quinum mensis Aprilis, ut ante observatur. Quomodo igitur dici potest, anno DCLXXX Primo legatum illud ab Agathone & centum ac viginti quinque Episcopis datum esse, anno Ethelredi post conregnum Coenobii, & post dedicatum Vvilfridi Ecclesiam, Lothario Tomo VII. Concilii ejusdem Ethelredi Pontificum, sed fine alia mentione Spiritaemi, nec Vvilfridi Sanctitate in Ingulanda Ecclesia, ut Sancta, ab ipso Interamicis excipiuntur, quæ tamen Ita hoc fecisse in Angelia ulurpabitur. Certum autem videtur, Agatho anno aliquod Pontificum Monachis Petriburgensis ad petitionem Ethelredi Regis concessisse, sit hoc tempore in unum pollicum tractatis ejus in vitam Benedicti Epistolæ Abbatum Vvermouthensis lib. 1. num. 6. refert, Benedictum, postquam Monasterium illud in honorem Sancti Petri ædificasset, Romam profectum esse, & ab Agathone Papa inter alia postulasse, ut accepto Tuamum Archiepiscopum Ecclesiæ S. Apostoli Petri, & Abbatem Monasterii in Mantiis, ut eum sui fuisset in Regnum Monachorum Britannicus, Romanum angelicis adscriveret. Quæ illis petentibus, non solum vinculet, qua Rome dilecti, Ecclesiastica disciplina traditis, fed & non ante eiusdem literis mandata impleri. Addit Beda: Quantum Benedictus non ville munus ultimis, Epistolam Privilegii a Pontefice Papa Agathone, cum licentia, eum Angelia, defertum Sancto Ecclesiæ Petri ædificatur, Sed Monasterium quod fecit, ab omni prorsus exercitiis servitutis, quibus Reges, vel Principes ceteris, Beda lib. 4. cap. 18. plurimos liquidem in Jutorum Ecclesiarum, ut vindicet quod Barnonium num. VIII. usque interfuisse Concilio Anglicano.

Sed & Ecclesiæ Agathonis Papæ, quam MS. Saxonicus Petriburgensis Monachus, Latinus Petrus Ingensis, admiratus non fuit ab existentia fupra in medium adductus: quam ordine fuis de eadem ex Tomo I. Monastici Anglicani pag. 60. Ecclesiæ Sancti Petri non habitat. Ait in illa Agatho Papa, percipere se, quotanus Apostolicis Angelia fuisse Petri Petrinbergensis, Ecclesiam Sancti Petri Petrinbergensis, cernere a Tamesa flumine in Aquilonalem, fecit & vita publicis Ecclesiæ Petrinæ Abbas quique ejus aliquid, ceteris, pigra prius habuerat, & in omnibus ministrorum ordinis fuisse, &c. Quæ verba e correctiori exemplari Saxonicus, quod ex Cotton. Cl. Spelmanus, videtur defumpta, fecus & clausula, quæ post illud Privilegium, fed Angelia fuisse Ecclesiam, ibidem legitur: Hoc Privilegium a Sancto Pontifice Agatho Papa, cum Concilio centum XXV. Episcoporum per Romanissimum Episcopum Pontifex Angelia Ecclesiam, ab Ethelredo Rege Ecclesiæ Sancti Petri DCLXXX. mense Regni VI. suscipiens, approbatum esse Ecclesiæ Petrinbergensis Ecclesiæ, quæ Sancti Petri ædificatur in campo Ethelredi Regis suscipientes confirmat, &c. Ego Theodorus Romanus Episcopus in hoc fuisse terra Ecclesiam, confirmo, ego Ionnelis Saxonicus, regali Ecclesiam Monasterii fundavit. Sic Ego Pontifexum Apostolicus Ionnes Saxonicus, & Ethelredus Rex & reliqui hujus Ecclesiæ Sancti Petri Ecclesiæ, Ego Ethelredus Rex Ethelredi Regis, &c. Ego Adwulfus Angelorum Legatus, &c. Ego Tuanus Romanus Legatus Ecclesiæ. Ego Tuanus Episcopus Apostolicus, Ego Ethelredus Londinensis Episcopus, confirmo, Ego Abbas Cantuariorum Ecclesiæ Monasterii Ethelredus, Tuanus Ecclesiæ Sancti Petri, Sancti Petri ecclesiæ, &c.

Ex his liquet primo, Concilium Anglo-Saxonicum non fequenti post Sanctis Agatho Papæ, Tuanus, qui ex Gentiis Ecclesiæ Sancti Petri Ecclesiæ Ecclesiæ Sancti Petri Apostoli, quem Beda lib. 4. cap. 18. hunc Concilio interfuisse affertit.

Anno Christi 680. Anno Papæ Conc. Romano. Britannicum Christi. Pon. Imp. Lotharii Reg. Cap. 601

CONCILIUM ROMÆ SUB AGATHONE HABITUM DE REBUS Britannicæ ecclesiæ, in basilica salvatoris nostri Constantinianæ nuncupatæ, anno Christi DCLXXX. vel, (ut alii volunt) anno præcedenti (hoc est, mense Octobris indictione VII.) præsidente in eodem ipso papa Agathone, & constantibus LX. episcopis, abbatibus, presbyteris: adfantibus etiam diaconibus, & cuncto clero. In quo cognoscitur de fidei Britannicæ ecclesiæ, & de modo eumdem redintegrandi, &c.

Anno Christi 680. Anno Papæ Anno Christi 680.

Exemplar hujus concilii juxta manuscriptum codicem.

Tot nomine domini salvatoris nostri Jesu Christi, imperantibus dominis nostris piissimis Augustis, Constantino majore imperatore anno vicesimo sexto, post consulatum ejus anno decimo, & post Heracliu atque Tiberio, nostis Augustis ejus fratribus verificio consulibus, indictione septima, mense Octobri, præsidente Agathone sanctissimo atque ter beatissimo apostolico universali papa sanctæ Dei catholice atque apostolicæ ecclesiæ urbis Romæ, propositis sacrosanctis evangeliis, in Basilica salvatoris domini nostri Jesu Christi quæ appellatur Constantiniana, considentibus ita cum eo episcopis atque cognoscentibus sanctissimis episcopis Crescente ecclesiæ Vinonensis, Phoberio Andrea Oliensis, Juvenali Albanensi, Mauricio Tiburtino, Joanne Silanitano, Benedicto Mesanensis, Theodotio Syracusano, Deusdedit Nariniensis, Paulo cognomento Joanne Turtusensis, Theodotio Neperi, Nonita Silva candida, Gaudulo Signinas, Georgio Argiscontino, Placito Velitrensis, Georgio Catinensi, Deodato Tullensis, & venerabilibus presbyteris, Bonifacio, Petro, Joanne, Theodoro, Georgio, Theodoro, Sergio, Theodoro, Sisinnio, Theodoro, Augusto, Benedicto, Paulo, Tribuno, Corono, Petro, Joanne, Sisinnio, Epiphanio, Decimo, Sabino, Constantio, Theodoro, Marcino, Sisinnio, Georgio, Sisinnio, Joanne, Hilario, Pisobino, Joanne, Martino, Petro, Eutichio & Georgio, adfantibus quoque Dei sacrosanctis ecclesiis, cum omnibus clero.

Agatho sanctissimus ac ter beatissimus episcopus sanctæ catholicæ ecclesiæ atque apostolicæ urbis Romæ considentibus dixit: Non credo latere vestram fraternitatem, quamobrem ad hunc venerabilem conventum sum arcessitus: cognoscitur capio vellatum quipe fuscritatem, nec aque tractatur, & confessio fidei, quam ex Britannia infata, in qua per Dei gratiam fidelium multitudo concrebuit. Nuper exorta est diffensio, cum ita se confessuria fidei, quam ex præcipitatione atque doctrina hujus sacrosanctæ atque apostolicæ sedis a beata memoria predecessoris nostri sancti Gregorii exorta ac directa, atque per sanctum Augustinum ad Britannos perlata esse.

Andreas & Joannes reverendissimi episcopi cum omnibus reliquimus dederunt, dicentes: Clarum est cuilibet omnium, quod pontificatus fuscritatis

Pagi annotatio in Concilio Romano.

Pagi annotatio in Concilio Romano.

Theodorus archiepiscopus Cantuariensis.

Nonita Silva candida.

Responsio Sanctorum episcoporum.

Responsio episcoporum.

Responsio episcoporum.

Responsio

rani provinciarum episcopos ita statutos, ut simul omnes cum archiepiscopo diœcesim ecclesiarum præfules numerentur; quos archiepiscopus, qui pro tempore ab hac apostolica sede pallii honore decoratur, provehat, atque sacerdotali gradu ea canonice ordinet, ipsisque tantum fiat ordinationi subjecti, hac dispositione interposita, ut nullus audeat de episcopis in alterius provincia ipsa tenentibus immergere, sed illibata tua jura omnimquemque servare, & in admonendo & convertendos populos studere.

Statuimus etiam atque decernimus ut episcopi vel quicumque ecclesiastici ordinis religiosam vitam profitentes, armis non utantur, nec cithara habeant, vel quecumque symphonia, nec quemquam ejusdem vel ludos ante se permittant; quia omnia hæc disciplina sanctæ ecclesiæ sacerdotes fideles suos habere non finit, sed præcipit divinis officiis & providentiæ pauperum ecclesiasticis attributos occupari, magisque divinorum eloquiorum lectio ad edificationem ecclesiarum semper legatur, quatenus cum nutrimento cordis ipsa pariter & animæ adoptionem divinis eloquiis nutriantur.

Agatho sanctissimus atque ver beatissimus episcopus sanctæ ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ dixit: Si & veliti fraternæ caritati providum esse censeretur opportunum, ixaque ac faluberrimum plebibus ibidem constituti esse cognoscitur esse, ut de ecclesiastici statuta, atque de serie episcoporum, seu etiam de probatione catholicæ fidei, qualiter & quam ortodoxe in pontificiis Saxonie gerere & habere ab universis examinent.

Andreas reverendissimus episcopus ecclesiæ Offiensis, & Joannes reverendissimus episcopus Portuensis dixerunt: Verum est enim quod veltra sanctitas injunctum est, ut apostolica cenfura ex hisc illic hæc decretalia dispositio per epistolas ac vivum prudentem, & idoneum, & bene inbutum dirigatur ad Theodorum reverendissimum atque sanctissimum archiepiscopum Cantuariorum, sanctæ Dei nostri salvatoris ecclesiæ, in qua illis in partibus omnis sacerdotii principatum fundatur, qui suo sanguine sanctam suam redemit ecclesiam, omnipotens Christus dominus, & beati Petri principis apostolorum auctoritate, per nostrum predecessorem beatæ memoriæ Gregorium, & per beatum Augustinum, ejus fuscellitum, constituendo, collocando fundavit, ut ipse prædictus Theodorus illis in partibus ex tua facrosancta auctoritate & nostra synodali unitate universitate concilium congreget, & cum universis præsulibus, regibus, principibus, & universis fidelibus, senioribus, majoribusque natu totius Saxoniæ, publicam œcumenicamque faciant synodum: & hæ dispositiones prædictæ non solum, verum etiam quæ tuæ sanctitatis gerulis seu apicibus injunxeris diligenter investigatione tui apostolatus auctoritate coram omnibus examinare, & universis observare præcipias. Quod enim multorum consilio geritur, nullo contentionis ingenit fundabimur.

Placuitque enim hæc relatio universæ synodo, cum sanctissimo atque ver beatissimo Agatho apostolico papa; cerpentque simul omnes unanimiter quærere, & inventarent, Christo adjuvante, virum venerabilem Joannem archicantatorem ecclesiæ sanctæ apostoli Petri, & abbatem monasterii beati Martini, qui a Roma per jussionem papæ Agathonis in Britanniam est directus.

Hæc provida ac celeberrima doctrina sacrorum canonum & pontificalium decretorum Patrum atque decretorum, sicut prodente diipendatrix ecclesiæ, & populis ea commissis, quos ad id cognitionem divina adcleiit clementia, falubre que eis prævidimus quidem, quatenus frequentia Christi vicinorum antistitum fludentium tuam parochiam ad studium perfectæ religionis adducere, hæreticæ pravitatis fastidiens discipuli Simplices locum non inveniant, nec disfonantes tua fabilmata vel erroret, dum falce piæ doctrinæ præsule prædicante quotidie fuccidatur & defluant, & in multorum prælulum cum fos archiepiscopo conveniantur cum consilio quæque falubriter perpendantur ac disputant firmiter obtineant, quis ibi falus sibi plurima consistit: & sic, *ubi duo vel tres congregati in nomine domini, ibi ipse est in medio eorum*: multo magis ubi plures unanimiter ad confitendum nomini ejus, ad gloriandum in laude ejus fuerint congregati.

Insuper quoque Agatho sanctissimus atque ver beatissimus episcopus sanctæ ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, synodum beati Martini papæ conscriptam centumquinque episcoporum consensu non multo ante Romæ celebratam præfato religiosio abbati Joannii tribuens, ut secum in Britanniam veniens beato Theodoro archiepiscopo afferret, non solum ad fcæ legationis testimonium atque confirmationem, sed etiam quidquid sanctus Theodorus archiepiscopus cum fapientibus & fidelibus, & viris religiosis in Angloruim regnis, Christi ecclesiæ, & universo populo Dei ibidem positis, profuturum melius ac religiosius in Christo invenire potuisset, cum prædicta auctoritate roborare atque transferiere commendaverat.

ALIUD EXEMPLAR EJUSD. CONCILII JUXTA MALMESBURIUM.

Vel falsum alia ejusdem actio,

In qua Pontifexi causa cognoscitur, & ipse restituendus ad archiepiscopatum Eboracensem decernitur.

AGATHO sanctissimus papa (*inquit Malmesburius*) concilium quinquaginta tam episcoporum quam abbatum, in basilica salvatoris, quæ appellatur Constantiana, corgit. Cujus concilii hæc est forma.

Agatho sanctissimus ac beatissimus episcopus ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ confidentibus secum dixit: Non credo latere vestram sanctam fraternitatem, quamobrem ad hunc venerabilem conventum eum ablegavimus. Cognoscere quippe cupio vestram reverentiam mecumque tractare, qualis in ecclesia insulæ Britanniæ, sibi per Dei gratiam fidelium multitudo concrevit, nuper est exorta dissensio, quæ ad nos, tam per relationem hæc adventantium, quam per scripturam seriem delata est.

Andreas reverendissimus Offiensis episcopus, & Joannes Portuensis episcopus dixerunt: Omnium quippe ecclesiarum ordinatio in vestræ apostolicæ auctoritatis pendet arbitrio, qui vicem beati Petri apostoli geritis; verum & nos, nuper confidentibus episcopis, & confamulis nostris, ipsis vero religiosis singula scripta, quæ de Britannia insula directi apostolico vestro conspectui detulerunt; tam ea quæ ex persona reverendissimi archiepiscopi olim hinc illuc ab apostolica sede directi missa fuit, aliorumve relationes adversus quemdam episcopum luberfugitiensem, (ut ajunt) quam ea quæ a Vesifridio Deo amabili fuerunt Eboracæ episcopo obtulere (unt: qui de fos sede ejectus a prænominato sanctissimo hac usque perrexit in quibus cum multas quæstiones inferrent, neque sanctorum canonum subcilitate convictum eum aliquibus fractionibus, & ideo non catholice dejectum reperiunt, neque eum aliqua facinora perpetrasse accusatores ejus verbis propriis obtendere, pro quibus degradari debuisset: potius autem & modestiam hanc tenuisse cognovimus, quod non fedisiolis quibusdam decretationibus & inmisticiis, fed de ea fede ejectus, quo fedisiolis suis facti meritum innotescet memoratus Deo amabilis Vesifridus episcopus hac ad fedem apostolicam accurrit.

Agatho sanctissimus ac ver beatissimus episcopus ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ confidentibus dixit: Vesifridus Deo amabilis sanctæ Eboracæ ecclesiæ episcopus, quem præ foribus venerabilis ecclesiæ cernitis esse narratum est, ad nostrum fecretarium juxta fanum postulationem cum petitione, quam fecum afferre dixit: non admittatur.

Vesifridus Deo amabilis episcopus dum venerable fecretarium ingrederetur dixit: Deprecor vestram pontificalem beatitudinem, ut mea humilitatis petitionem excipiatorque eligi percipiatis.

Agatho sanctissimus episcopus dixit: Vesifridi Deo amabilis episcopi petitio fuscepta coram omnibus relegatur: & accipiens Joannes notarius, relegit fanctio & apostolico concilio.

Vesifridus humilis & indignus episcopus Saxonie ad hoc apostolicum fastigium, tanquam ad locum mutritum terrenque fortisudinis greffus. Deo præviante, perduxi; quod utibi normam facrorum canonum in omnes Christi ecclesias emanare congaoloo: ex eo enim humilitati justitiam fieri confidenter exprestat: cognoscile quippe non ambigo vestræ pontificalis fastigium, tam ex humilitatis meæ fuggestione quam quæ viva voce præfentialiter obtuli vestro apostolico obtuitibus, in ipsomet adventus exordio præfentatus, quod quidam mei episcoporum iovalores, nulla in me convicta culpa, contra fanctionem fcita canonum in conventu sanctissimi Theodori Cantuariorum archiepiscopi, & aliorum convenientium antistitum, fed meam, quam per decem, & eo amplius annos tenueram, obtuperate moliti funt: & in meo episcopatu iters ejus pro morti funt, licet canonica non fit eorum promotio. Quid autem accidens, ut Theodorus sanctissimus archiepiscopal me superflite in sedem, quam liceat indignus dispositabam, absque consensu cæpistibus episcopi iros fea auctoritate, mea humilitate non acquiescente ordinare cæpissent, omittere magis quam flagitare po: quidem viri reverentia condiscet: quem quidem, eo quod ab hac apostolica sumpmitatis fede directus est, accusare non audeo. Verumtamen fi claruerit, quod contra jus regula-rium fanctionem, citra aliqui pontifices, quod canonica perscelit feveritas, de pristina palfus fede tumultuosus nulli apparui, fed tantum confamulos & confacerdotes meos illius provinciæ episcopos concellimus abiscedi; liquidem præsidit vestra apostolica fumatitas privatum me esse humili devotione, quæ cenfetur liberter amplector. Si autem de pristinum episcoporum fuscepto, seque notifique tribus venerabo ap sbostolica fede ejectam fententiam, tantum et invalores de pristinis parochiis ecclesiæ, cui ego indignus famulus vehebar prahis, prellatur. Ecs fir ufus in eadem parochia, cui præfui, præsides abibreti præviderit, & faltem tales jebeat promovendos, cum quibus parochia ecclesiæ ejusdem concordia obtinere Deo unanimiter deferrem.

Agatho sanctissimus ac ver beatissimus episcopus sanctæ ecclesiæ catholicæ urbis Romæ dixit: Non modicoriter fatisfactionibus petitionis ipsis leriis, quam Vesifridus Deo amabilis episcopus obtulit, in hoc, quod cum se indigne de episcopali fede dejectum approvit, non contumaciter per vim Deo resistere obstitit, fed humiliter fenioes auctoritatibus fiti beati Petri apostolorum principis canonicum expetivit fobldium. Se supplici prahilationem, quæ super eo cenfendi fuit fe fufcepturum perhibens, quod ex ore nostro beatus Petrus apostolus auctor noster, cujus ministerio fungimur, præviderit flaterendum; universis sanctæ synodo, quæ residebat, inter cetera definiens ait: Transmittas atque decrevimus, et Deo amabilis Vesifridus episcopus episcopatum quem nuper habuerat fuscipat, & quos cum contesse concilii ibidem congregandi elegerit sibi adjutores, a sanctissimo archiepiscopo ordinati promoveantur episcopi, capulis pontiali ea qui in ejus abfentia in episcopum enarratur missi sunt, & cetera; quibus interdicunt hæc non fuscipientes decreta.

His decretis gloriabondus episcopus etiam jussu papæ jussus est residere in numero sanctorum episcoporum 150. qui agitabant concilium contra illos qui suam operationem prædicant in duabus natuarii domini nostri Jesu Christi.

Hinc cœlitum aggressus, omnium pericolorum, Deo protegente, immunis patriam venit, ægreque licet ad regem adire imperator, fota apostolica figillata præscriptis. Illi etiam ex episcopis conturbantium fuæ factionis legi fecitiet, tantum a reverentia Romanæ fedis abiait, ut populatum fui omnibus, contribuque in diversa deduxit, beatum pontificem cuidam præfecto notabili faciviri vire in ergastulum trudendum committent, ore

CONCILIUM ROMANUM,

QUO CXXV. EPISCOPI ORTHODOXAM

Fidem confirmarunt, Monothelitarum hæresim condemnarunt, atque legatorum Constantinopolim ad synodum œcumenicam decreverunt, anno domini DCLXXX. sub Agathone papa.

DE rebus in hac synodo gestis nihil reperitur, E quod ducs epistolæ extantes actione IV. sexta synodi; quarum prior est Agathonis ad Constantinum imperatorem & fratres ejus de fide catholica contra Monothelitas, quæ incipit: *Confidenter mihi humana vita deserta angores*, hic pulsetur eft synodies, nomine totius synodi ad eosdem imperatores scripta ab Agathone, incipitque sic. *Omnium bonorum spes inesse præmittere*, &c.

* *Concilium*.) Accepta ab imperatore, quam de *Concil. gener.* Tom. VII.

Cc 2 ejusdem

ANNO CHRISTI 680. 215. (quorum nomina in fine synodalis epistolæ subscripta habentur actione IV. sextæ synodi) auctoritate Agathonis papæ convenissent, damnatque Monothelitarum hæresi orthodoxam fidem egregie corroborassent, tres legatos hoc Joannem Portuensem, Abundantium Paternensem & Joannem Regiensem sive Regitanum episcopos delegerunt, dato illis commonitorio tali, ut de incertis & dubiis nihil contendant, eaque dumtaxat, quæ Romano hoc concilio de fide constituta fuerant, in universali patrum consessu proponant. Hoc commonitorio instructi, Rutum Constantinopolim ad concilium universale profecti sunt, editaque ibidem synodali epistola, quam secum attulerant, injunctum munus legationis fideliter exequi fuerunt. Huic publicæ legationi suam Agatho papa adjunxit, munusque legationis apostolicæ Theodoro & Georgio presbyteris, Joanni diacono, &c (ut scribit Anastasius in Agathone) Constantino subdiacono commisit. Epistolam quam privatam suo solius nomine ad imperatorem conscripsam isdem communicavit; atque ita duplici legatio, duplicique Agathone accessita, ad concilium universale simul profecta fuit: domque circa initium Septembris anni 680. Constantinopolim pervenisset, eo hoccne, quem Anastasius in vita Agathonis sapis deferibit, excepti, & ecumenicum concilium inciuoris procuraunt. Testatur Anastasius in vita Agathonis supra, Theodorum Ravennatis ecclesiæ episcopum schismatum hoc tempore Romanæ vexisse, Romanique pontifici se iterum submisisse. Non dubito quin illud hac synodo, cui ipse præsens interfuit & subscripsit, factum fuerit, cum ejusdem tantum, alibi vero nulla memoria reperiatur. Tanta enim Ravennatis ecclesiæ episcoporum a Mauro usque ad hunc Theodorum contumacia fuerat, ut eam nullo modo diffituitur pontifices Romani pontifices qui ne quidem fastum & usurpatam prærogativam

ADH. CONSTITUT. Constantinopolitanorum præsulum hactenus fuisse potuerunt. In priore epistola, quam Agatho privatim per suum legationem ad imperatorem transmitti curavit, dignum est notatu: quod ad defensionem Honorii ait pontifex apostolicam fidem ejusque pontifices nunquam in fide aberrasse, sed potius, juxta promissionem Petro factam, devotionem quæque veritatis tramite ambulasse, atque in vera & orthodoxa fide confidenter confirmasse. Quod sane non tam libere afferuisset Agatho pontifex, si eamdem hæresim, quam ipse Agatho hac sua epistola adeo valide infectatur, Honorius fovisset, fuoque scripto confirmasset. In epistola synodica hoc pro ejusdem Honorii expurgatione diligenter eli observandum quod legati limitatum dumtaxat acceperunt mandatum, ea tantum proponendi, quæ in synodo Romana pro fide catholica adversus Monothelitas acta fuerant. Cum igitur allegata synodo Romana nihil in causa Honorii propositum vel actum fuerit, nullam idem meruerit id quod depravata sæta sextæ synodi attestantur, Honorium auctoritate legatorum sedis apostolicæ & totius concilii non confusio Agathone pontifice, cum Sergio, Cyro, Pyrrho, aliisve Monothelitis hæreticis condemnatum & excommunicatum fuisse. Secundo etiam eamdem epistolam ab omnibus, quod (ut in concilio Florentino Julianus sacræ Romanæ ecclesiæ cardinalis in disputatione quam habuit contra Græcos poli Emmanuelem Calvum adversis) Græci impostores eam corruperunt, eoque loco, quo legebatur olim: *Credimus in Spiritum sanctum dominum & vivificatorem ex Patre Filioque procedentem*, illi nomen *Filioque* expunxerunt. Hæc dictori veritatis amanti ingerimus, atque consideranda proponimus, ne miretur, cum infra dicemus, acta synodalia sexti concilii, in iis præsertim quæ de Honorio Romano pontifice attestantur, Græcorum impostura ubique depravata fuisse.

Pseudos Ecclesia Constantinopolitana epistolam corrumpit.

Epistola synodalis Græcis corrupta est.

ADNOTATIO P. PAGI

ad An. Ch. 679. n. 14. & seq.

Eddius, qui in S. Wilfridi vita cap. 31. ait, *transfulit hi multis diebus secundum Apostolicam imperium, & ratio fuerunt sua fide in synodo coram omni populo non loquentes de Synodo Romana* (scilicet Joanne Papa VI. habita, in qua rurius Wilfridus absolutus est) *& ait: Per IV. minus & LXX. concilibada sanctissimæ fidei, de formam fidei examinandus; Apostolice pontifice hoc modo auxiliante pontificatus (ut ita dicam) omnes: Credimusque hoc tuer, quia in Sancto Pascha, tertia die, ter beatissimi Agathonis Synodus adversus prædicatos hæreticorum cum 125. orthodoxis Episcopis confirmata est cum quibus omnis ipse pro sua provincia & civitate veram fidem confessus est, & subscriptione sua confirmavit. Hæc coram omni populo nos Romanorum clara voce loquebantur, in qua scriptura invenimus erat inter cetera: Wilfridus Deo amabilis Episcopus Eboracæ civitatis, Apostolicam sedem de fide sancta appellans, & ita perfecta de certis incertisque rebus absolutus, & cum alii 125. episcopis in Synodo in civili sede constitutus pro omni Aquilonali parte Britanniæ & Hiberniæ insulæ, quæ ab Anglorum & Brittonum, nec non Scotorum, & Pictorum gentibus colebantur, verum & catholicam fidem confessus est, & cum subscriptione sua corroboravit.*

Hæc quæstio hodie superfuit ex actis Synodi Romanæ sub Agathone celebratæ contra Monothelitas, & quidem anno 679. quo S. Wilfridus Roma discessit, non vero infrequente, sui Episcopus, aliique passim arbitrati sunt. Diem habitæ Synodi hactenus ignotum docuit nos vita Eddius, seriam scilicet tertiam Paschatis.

ANNO CHRISTI 680.

ΗΑΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΚΤΗΣΥΝΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, SANCTA SYNODUS SEXTA GENERALIS CONSTANTINOPOLITANA TERTIA.

HISTORIA SEXTÆ SYNODI.

DAMNATA jam Eutychiana & Acephalorum hæresi, qui Chalcedonensem synodum oppugnabant, varia ex eadem Eutychetis impietate Monothelitarum ficlera nascuntur: qui cum palam duas in Christo naturas negare non auderent, duas in eo voluntates & operationes negabant, ut quod aperte non poterant, occulte certe animas hominum ad priores Eutychetis errores traducerent. Fuit eorum dux & auctor Theodorus Pharanita episcopus, in sermone ad Sergium Arteniotarum episcopum, ut affirmat Sergius Tempiaensis episcopus teffimonio Stephani Dorensis episcopi in Lateranensi synodo sub Martino primo. Hoc igitur malum, cujus architectus, ut dictum est, & machinator fuit Theodorus Pharanita, abo manavit ad Sergium Constantinopolitanum episcopum, Syrum hominem, & in Jacobitarum consortio ac disciplina educatum: manavit quoque ad Cyrum Phasidis episcopum, nec non ad alios, atque in primis ad Athanasium Jacobitarum patriarcham, Syrum itidem genere, ingenio valentissimum, animo a Chalcedonensibus decretis alienissimo. In vero Heraclium Persarum tunc spolius ac victoriis exultantem, Hierapolis convenit: quem dum imperatorem concinnos fuder extatisse, in eorum ipse præceps afius est. Ad Chalcedonensem fidem hortatur Athanasium. Spondet refipiscenti Antiochenum patriarchatum: Simulat Athanasius esse se eum, quem cupiebat Heraclius; dusque Christi naturas profeffus, vicissim rogat imperatorem, unam ne, an duas esse Christi voluntates & actiones existimet? Ea de re nihil tum Alexandrini patriarchi Heraclius, sed Sergium episcopum Constantinopolitanum absentem, posita vero Cyrum Phasidis tunc antistitem, de propofita quæstione consuluit. Perfuasterunt is unam voluntatem, unamque actionem Heraclio; qui eam sententiam publico etiam pervulgavit edicto, quam ectheiin nominant. Cyrus deinde tanquam in pretium fcelestis, in Georgii demersini Alexandrini episcopi locum fellectus, communicatis cum Theodoro Pharanita consiliis, innovem capita cum anathemate proscriptis.

Theodorus Pharanita.

Sergius Arteniotarum episcopus.

Sergius Tempiaensis episcopus.

Cyrus Phasidis episcopus.

Athanasius Jacobitarum patriarcha.

Sergius Syrus.

Heraclius Persarum spolius.

Heraclius Hierapolis convenit.

Heraclius Athanasium hortatur.

Athanasius Cyrum consulit.

Heraclius unam voluntatem & actionem Christi profitetur.

Ectheiis.

Cyrus Heraclio & Sergio consulit.

Cyrus Sergium & Theodorum Pharanitam consulit.

Cyrus novem capita proscribit.

A mulgavit: in quorum septimo hæresim hanc accerime tuetur; feverissimum iis, qui dissentirent, anathema comminatus. Neque fegetur Constantinopoli Sergius, & concilio synodo Romanorum episcoporum, quibus idem venenum malis artibus instillarat, ecthesim & imperatoris auctoritate & episcoporum subscriptionibus confirmari, ut in suspectante populo, primati templi foribus affixit. Quocirca per omnem Ægyptum & Constantinopolitanam ditioucm id malum est latissime diffiminatum.

Horum facilegos motus, & conatus non parum repressit Sophronius sperfectissimæ religiosis monachus, scriptis primum ad Cyrum & Sergium epistolis: deinde cum ad Hierosolymitanam sedem esset evectus, suorum habuit episcoporum concilium; quo Monothelitarum nova studia & fraudes, quibus perniciem orthodoxis populis moliebantur, enunciavit, & enunciata damnavit. Id vero molestie ferens Sergius & ad Honorium Romanum pontificem nomen Sophronii detulit, quod novis dogmatibus, quibus ab Sabbaitarum & nonnullorum monachorum cœtu, quos in Palæstina Sophronii cœnobium, quod ipse in Sancto Pascha, tertia die, ter beatissimi Agathonis Synodus adversus prædicatos hæreticorum cum 125. orthodoxis Episcopis confirmata est cum quibus omnis ipse pro sua provincia & civitate veram fidem confessus est, & subscriptione sua confirmavit. Hæc coram omni populo nos Romanorum clara voce loquebantur, in qua scriptura invenimus erat inter cetera: Wilfridus Deo amabilis Episcopus Eboracæ civitatis, Apostolicam sedem de fide sancta appellans, & ita perfecta de certis incertisque rebus absolutus, & cum alii 125. episcopis in Synodo in civili sede constitutus pro omni Aquilonali parte Britanniæ & Hiberniæ insulæ, quæ ab Anglorum & Brittonum, nec non Scotorum, & Pictorum gentibus colebantur, verum & catholicam fidem confessus est, & cum subscriptione sua corroboravit.

Hæc quæstio hodie superfuit ex actis Synodi Romanæ sub Agathone celebratæ contra Monothelitas, & quidem anno 679. quo S. Wilfridus Roma discessit, non vero infrequente, sui Episcopus, aliique passim arbitrati sunt. Diem habitæ Synodi hactenus ignotum docuit nos vita Eddius, seriam scilicet tertiam Paschatis.

Cedon. loc. citato. Sedere, p. 1. Ephrem. adh. cit. p. 1. Lateranensis. adh. cit. p. 1.

Hist. Monothel. Cedren. ad An. 630. Sergius Constantinopolitanus. Lateranensis. cit. p. 1.

Epistol. Sergii ad Honorium Rom. synod. epist. 1.

Sergius Constantinopolitanus. Sergius Syrus. synod. epist. 1.

Adh. hist. Monothel.

Lib. Eg. adh. S. Maximi, p. 1. Adh. Monothel. & Cedren. ad. An. 630.

Post hæc Heraclio quidem c Constantinus filius, Sergio autem Constantinopolitano episcopo Pyrrhus successit ejusdem contagionis & amentiæ societate notissimus: qui propterea quod veteno Constantinum Martina obverat gratia fulsisset, in Africam relegatus, & inibi Maximi d sanctissimi monachi opera ac disputatione catholicam edoctus disciplinam, ad Theodorum Romanum pontificem, qui Joanni quarto successerat, ejusdem ad Romam venit, quem Theodorus libellum, quo omnem detestabatur hæresim, obtulisse, f in communionem a pontifice receptus est. Verum idem Pyrrhus vix ab urbe digressus, virus, quod Romæ vomerat, Ravennæ iterum haustit. Quamobrem deferentem illum, ac ut transfugam Theodorus pontifex toto conclamante clero, ad sepul. crum principis apostolorum condemnat, & hodiernæ abdicat sacerdotali. g Stephanum quoque Dorotheum episcopum pabet ordinatum perfidiatorem, atque apostolica auctoritate Monothelitarum impetus coercerat.

Per id tempus Constans Constantini filius, & Heraclii nepos nihilo minus impietatis quam imperii hereds, h Paulum Monothelitam in Constantinopolitana sede collocat. Is vero fretus imperatoris protectio, tanquam fingularis fetus vineam domini depastus est, diffuso in Africam usque malorum incendio, quod tamen consilium eft oppressum, ac prope reflinctum i Pyrrhi pulsorum Numidæ, Mauritaniæ & Byzacenæ provinciæ. k Qui & multis locis synodos habere, & plebem in C patrum traditionibus confirmare, & Monothelitarum errores explodere studiosis omnibus intlitere. Sed & frequentibus & gravissimis epistolis tum Constantem imperatorem, & Paulum episcopum sui muneris admonuere, tum Theodorum pontificem Romanum etiam atque etiam rogitans, ut severissimis decretis & animadversionibus hæreticorum frangeret audacium. Theodorus igitur Paulum in diet magis infatuatem, & contra orthodoxorum antistitum monita calcitrantem, & severo notat anathemate, & Constantinopolitanos l privat episcopatu. Ille vero vehementissime ea re furere se debacchari: Nam & Romanos sacerdotes, qui jure civium gaudium facrosanctæ sunt & inviolabiles, virgis cæsos in exilium ejiciebat altare quod Constantinopoli dicatum erat sacrificiis Romano ritu abeundis, funditus evertit.

Ea, scilicet atrocitate commotus Martinus primus, Theodori successor religiosissimus, concilium in Lateranio congit, m tum ad audiendas Stephani Dorotei episcopi querelas, nomine Sophronii Hierosolymitani episcopi jam vita functi; tum ad universam Monothelitarum cafum profocendam. Quibus igitur quinque supra centum episcopis, qui ad eam synodum convenerant; publice recitati sunt complures libelli adversus hæreticos obliti, epistolæ, sermones, & opuscula: recitatæ sanctorum patrum sententiæ: novo ac sacrilego dogmati verbis diterilimis expugnantes. His omnibus diligenter expeditis, celebratisque ferceftaniis, seu consultationibus quinque; duæ Christi domini voluntates, duæ item actiones, frequentissimo consensu sanctæ sunt, n ac per vigiuti canonum explicatæ: rejecti quoque in hæreticum nomen Theodorus Pharanita, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus & Paulus Constantinopolitani episcopi. Damnata item Heraclii cethosis, ac typus, o qui ut veluti fidei forma ad ecclesiæ valvas penderet, Paulus auctor fuerat.

Tantum ac tam excelsum pontificis animum, tam singulare studium restituendæ religionis fere non potuit Constantinopolitanus imperator. Hinque non modo Maximum religiosissimum, doctissimumque monachum, & fortissimum Martini in eo certamine adiutorem ac ferum, duoque Anastasios Maximi auditores credidissimos afferit fupolitio: sed etiam Martinum pontificem, primo per Olympum exarchum, deinde per Theodorum Calliopam capi jussit, captum Constantinopolitanis pedibus inde in Chersonesum relegat, ubi variis incommodis, ærumnisque confectus, diuturno quodam martyrii genere pantifcatum suum illustravit & claufit, quamquam etiam miraculis clarus fuisse p multo poft, cum omnibus invisus imperator in Siciliam profectus effet, Andreas Troili filius, ei fitula gratiter impafta, caput ejus in balneo, q atque hac vita exim calamitofo Constans fempiternas apud inferos penas miferabiliter inchoavit.

Constantis successit Constantinus filius, cognomento Pogonatus, orthodoxæ religionis amantissimus, qui ut domesticam, ac veluti hereditariam maculam deleret, egit primum cum Dono r fumo pontifice, deinde cum Agathone qui successit, & oecumenico concilio Constantinopoli cogendo, præsidentibus apostolicis legatis. Annis Agatho s Romæ adhibuit auctoritatem: habita igitur Romæ synodo centum & viginti episcopo rum legatos, qui ejus nomine concilio præesent, ad Constantinopolim quatuor misit, Theodorum & Georgium presbyteros, Joannem diaconum, & Constantium hypodiaconum, datis & ad imperatorem, & ad synodum egregiis eruditissimique litteris: quibus orthodoxam fidem, clarissimis facundiæ ornamentis, patrumque sententiis, ac tradationibus explicabat. t Convenerunt in eam synodum Constantinopolitanam Joannes Portunensis, u Abundantius Paternensis, & Joannes Rhegiensis episcopi, nomine Romanæ synodi sub Agathone, & cum iis Theodorus presbyter, loco Theodori Ravennatis episcopi. Affuerant itidem tres orientis patriarchæ; Georgius Constantinopolitanus, Macarius Antiochenus, Petrus Alexandrinus. Georgius item presbyter Hierosolymitanus ecclesiæ nomine, & cum his episcopi quamplurimi, & quorum numero non fatis convenit inter scriptores. Nam aliqui episcopos tantum qui synodo interfuere reenlere videntur, qui centum ac septuaginta eirtiterfuere; alii vero multo plures, dumtaxat ut ad decem & septuaginta novem fuisse affirmant, cos fortasse addentes qui Romanæ synodi epistolæ subscripserunt, qui per legatos tanquam in hac synodo præsidentes habebantur.

Igitur anno vigesimosepimo imperii Flavii Constantini Augusti post ejus consulatum xiii. septimo Idus Novembris in patriarii Secretario, cui Trullo nomen erat, imperatore, & sacri palatii magistratibus præsentibus, omnes episcopi ad fidei normam firmiter sancienda incrediffimis studiis consedere x. Ac primum x Monothelitæ multa pro suo dogmate proferre in medium: quadam perperam interpretari, alia deprava-B re, abfingere nonnulla, abfurdiffima denique verris quibusdam permiffis honestare: quibus impostitatis ac dolis facile agnitis ac sejectis, a synodo apostolicisque legatis, postea tam Agathonis primum, deinde y Romanæ synodi y litteræ, quibus, quod fancrum germanumque evangelicæ pietatis odorem afflare videretur, ab universa synodo z acclamatum est, tanquam beati Petri apostolorum principis ore pronunciatis, & Agathonis manu ftyloque exceptis. a Hic Theodorus Melitenæ urbis episcopus, imperitus me magis an impudens? fupplicetur postulat, ut ne quid de duabus voluntatibus statuatur: urgent vicissim patres, ut is magistros prodat, a quibus hæ blasphemæ dideiffit: ingentibus profitentibus quorundam crimen ac fraudem. Tunc etiam Macarii antiftitis Antiocheni detesta hæresis, quem conjectis protinus in eum omnium oculis, rogat imperator, ut quid ea de re fentiat, exprimat. Is vero malis videfcere artibus infractus, Christi voluntatem, atque actionem Omnipotentis, hoc eft, deiviriem esse affirmat, duas vero negotiagam: contati fiant legati & patres plerisque fanctiffimorum doctorum prolatis testimoniis, hominem ab errore amentiaque deducere. Cum nihil profecerunt, opponunt; ille testimonia fancta vera, corrupta fincerit, anathemate percollum, ab Antiocheno fede detrahant, fufficio ac ejus loram. b Thoophane Siculo, vito fpectare probitatis ac fidei.

b Tum concors ac diem conclamant anathema Monothelitis omnibus, contumque auctoribus, & in his c Polychronium Apamenæ episcopum, qui ad confirmandam, amplificandamque Monothelitarum factam, hominem magicis cantionibus ac veneficiis mortuum vita reffitiuere conatus fuerat. Condunt deinde d patres catholicam fidei formulam; qua duas Christi voluntates, duas actiones, humanam ac divinam, indivife atque C inconfuse profitent: humanam vero voluntatem non modo divinæ nihil obluctantem, sed obsequentem atque omnino fubjectam: adhæc, ea decreta fuis quoque fubscriptionibus roborant: e quæ fidei formula coram imperatore iterum lecta eft. Hic etiam imperator patribus, & virif. fim imperatori patres egere gratias, præcatibus universis fecuntatem, & fecundos in rebus gerendis exitus tam pio ac religioso principi. Denique in ambone Macarius, aliisque episcopis publice exaftoratos, et eorum caula ab Agatho recognoftatur: & unanimi in primis confensu ab eo precatur, f ut synodum episcopo anonicas fanctiones apostolica auctoritate confirmet. Accedit his omnibus præclarum imperatoris edictum, g quo graviffimi vetito imperat, h ne facrofanctam Iectam Synodum cuiq; pervagatam amplectantur universi: & in eos qui secus egerint, pœnas constituit. Ceterum prulegium five imperatoris & synodi epistola, five ipsa synodus ad urbem perferetur, i unum jam diem Agatho pontifex obiterat. Ejus tamen successor

Leo Secundus hujus synodi acta ac decreta omnia beati Petri auctoritate confirmavit. Eisdem Synodum venerata eft itidem Tolletana quartadecima synodus fub eodem pontifice celebrata: eandem confirmantum & œcumenica synodi epistola, k & octava; l confirmavit & Leo nonus in epistola ad Petrum Antiochenum. Constituunt autem nonnulli canones nomine fexta synodi in Trullo, m verumtamen adeo fine legitis apostolicæ fedis, neque ab ea comprobati: in quibus & nonnulla funt, quæ minus apostolicam fapiunt traditionem: de quibus in fine concilii plura dicentur.

a Epist. Constantini, Imperat. ad Leonem papam Romanum.

b Theoph. Chronogr. Anno Mundi 6171.

c Epist. Apostolic. Hist. p. 1.

d Lateran. Hist. c. 1. Anastasius Bibliothecarius. Theodorus Mallorcensis. Anastasius in Agapito Pontifice, Anno 536.

e Lateran. Hist. c. 8. Sesyn.

f Lateran. Hist. c. 8. Sesyn.

g Lateran. Hist. c. 8. Sesyn.

h Lateran. Hist. c. 9.

i Martinel. epist. ad Emanuelem. Syn. Lateran. Hist. c. 10. & 11.

ΘΕΙΑ ΣΑΚΡΑ ΚΑΤΑΓΕΜΦΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΔΑΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΑΝΩ ΡΩΜΗΣ

Ἐπόμενα τῇ τῶν ἑξῆς ἁγίων τῶν Χριστῷ συνόδῳ ἡμῶν, συνεκάλεσε Φλάβιος Κωνσταντῖνος, πιστὸς, μέγας βασιλεὺς. Σάκρα Δάμωνος τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου τῆς ἀνω πρεσβυτέρας Ρώμης, ἐν τῷ τοῦτο Δάμωνος τὸ πάρεστι μετρόπολιν ἔθη.

ΗΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΑΚΡΑΣ

Ἐπόμενα τῇ τῶν ἑξῆς ἁγίων τῶν Χριστῷ συνόδῳ ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἀγαπητοῦ Φλάβιου Κωνσταντῖνου, πιστοῦ, μεγάλου βασιλέως. Σάκρα Δάμωνος τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου τῆς ἀνω πρεσβυτέρας Ρώμης, ἐν ὀλεκτρικῷ τάκτι.

ΠΑΝΤΩΣ ἐπεὶ τοῦ ἐν ἁγίοις πατέρων μακαρίου, & τελείου τῆς καθ' ὅλης ἐγκυκλίου ἐκκλησίας & ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Ρώμης, ὡς οὐ τῶν ἐκτὸς ἐν Θεῷ ἀποκρατικοῦ βασιλέως ἡμῶν, τοῦδε, τοῦδε ἐδιδοκτόνου ἡμῶν τοῦ ἐν τοῦ ἐν τοῦ ἐ

licet animo doleremus, ultra omnem dolorem tam pro exprobratione, quæ nobis ob hoc ab inimicis inferebatur, & propter ipsam veritatem, quod pontifices fecundum vos, & orthodoxus noster populus propter quædam novitates vocum in schisma incidittet, exultantque ex hoc fereat impii & hæretici; attamen Deo nostro omnipotenti ipso pro nobis potiora providente, & dum ejus benignitas fulserit correctionem hujus rei fieri, tunc nobis condonante opportunitatem temporis ad generalem collectionem faciendam utraque fedium, quatenus confederantibus eis definitionem fanctarum quinque fynodorum & editiones fanctorum probabilium patrum, fatisfacerent fibimetipfis, & convenirent in uno ore, unoque corde, ad glorificandum hominem nomen Dei nostri. Sed quoniam fieut homines cogitamus, fieut autem jubet Deus, omnia perficit; ipfe enim novit furura & quæque nobis accidentia, & fi ei placitum eft, et ad effectum perducantur. Cognoscere faciemus vestram paternam beatitudinem, quod dum omnibus nobis Theodorus fanctiffimus & beatiffimus patriarcha a Deo confervandæ hujus noftræ regiæ urbis, fuggeffit noftræ fereniftati fufpectum fe effe, dirigere confenta fynodica ad veftram paternam beatitudinem, ne forfan non recipiantur, fucit & fub prædecefforibus ejus patriarchis faftum eft. Sed quia magis prævidit adhortatorum epiftolam facere ad veftram paternam beatitudinem, quam & directi: ejus per omnia fcientiam habet veftra paterna beatitudo, & non prævidimus, per præfentem noftram plam facram, de hujufmodi epiftola ut multilquio. Sed poftquam directa eft eadem epiftola ad veftram paternam beatitudinem, interrogavimus eumdem fanctiffimum & beatiffimum patriarcham, & Macarium fanctiffimum & beatiffimum patriarcham Antiochiæ metropolitanæ, quamam effet difficultas, quæ pervenerat inter veftram paternam beatitudinem feu veftram apoftolicam fedem, & ipfos; olim omnibus expletis, quæcumque funt de immaculata noftra & incommutabili Chriftianorum fide, tam per doctrinam fanctorum apoftolorum, quamque per definitiones fanctorum quinque fynodorum, & doctrinam fanctorum ac probabilium patrum, & omnibus hæreticis jam manifeftatis atque condemnatis, & nulla defuetqua remanente modo, quo poffit divifio aut fchisma fanctæ & immaculatæ noftræ fidei inferri; fatisfecerunt nobis fanctiffimus ipfi fanctiffimi patriarchæ, quod verba quædam novitatis intromiffa funt, aliquibus quidem ex imperitia hæc introducentibus, aliquibus vero incongrue cerantibus incomprehenfibilia, opera Dei; & quia, ex quo hæc verba moveri cœperunt & ufque hactenus utraque fedes inter fe mutuæ conveniunt, ut inquirentes fibimes fatisfacerent pro veritate. Propter viles igitur inquifitiones non fit infinita contentio, ne nobis infulteret Pagani & hæretici, neque in nobis ufquequaque locum accipiant femi-

ἐπεὶ ὁ πάτερ ἅγιωτε, διὰ τὸ ἡμᾶς ἐξ ἀνάγκης ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἐν ἔργοις, ἢ εἰ ἀρέσκει ἢ ἀλλὰ ἐκεῖνος, τὸ τοῦ καὶ ἡμᾶς ἀγρυπνεῖν, ἢ τὸ ὀρθόδοξον ἡμῶν ἐκκλησίας τοῦ ἡμετέρου βασιλέως, ἢ τῶν ἐν ἀπίστοις καὶ αἱρετικοῖς· ἀλλ' καὶ ἐπιτυχόντος ἡμῖν τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἀνοῖξαι τὸν τρόπον περὶ τῆς ἡμῶν φροντιστοῦ, ἐκ καὶ ὁ κλῆρος ἡμῶν ἀνὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς κοινῆς τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἀν ἡμεῖς ἐν τῷ ἀκριβεῖ τῶν ἁγίων πατέρων, ἢ τῶν ἁγίων τῶν ἑκατὸν

Part. I. cap. II. Constantinopolitanum. Concilium ab Constantino P. C. ⁺ Integrum.

chum concedere habet, ut veritas clarescat, & ab infirmantur omnes sine fiduciam sedis, terribile affirmativus, ut et ipse pleba, quæ ut laudificetur accedit ad sandas Dei catholicas & apostolicas ecclesias, contrarius cogitationibus occupetur, considerans antelibum adsiviscem dissentiamus. Multum enim nobis infinitum fecerunt tam hic sanctissimus ac beatissimus patriarcha, quamque Macarius sanctissimus patriarcha Theopolous, ut ejiceretur Vitalianus beatissimus de diptychis, afferentes Honorium memorari in diptychis, propter honorem apostolicæ sedis antiquæ nostræ Romæ. Nam ut quæ acquiferre, ut memorentur patriarcha, qui pulmodum fuerunt in prædicta sancta Romana ecclesia, donec conquisitio & satisfactio proveniat verborum, de quibus contendistur inter utraque sedes, & ita vestra paternia beatitudo conlequenter nuncuetur: fed hoc non non acquiferunt, et eli, ut ejiceretur idem Vitalianus de diptychis, hoc quidem, utpote omnem æqualitatem servantes, & utrosque orthodoxos beatissimos: hoc autem, & propter collatam nobis caritatem ab eodem Vitaliano, dum superesset, in motione tyrannorum nostrorum. Sed fic politici fumus præditis sanctissimi patriarchis, quod per omnia dirigit vestra beatitudo homines, qui debeant conquirere cum ipsis; & tunc fecundum quod claruerit, perfecta diffolitio fiet. Nam ante hoc nullo modo nos acquiescere, ut idem beatissimus Vitalianus ejiciatur. Hæc cognoscens vestra paternia beatitudo, fiddeat fequi voluntatem Dei. Sicut enim prædictum eli, ipsem habemus in coronatore nostro Deo, quia dum præviderit super hoc ferventem nostrum affectum, ejus benignitas enim ingrauentes nobis perturbationes gentium fedabit. Omnem vero concutium venientibus jussimus præbere Theodorum gloriosissimum patricium & exarchum Christo amabilis nostræ Italiæ D provinciæ, tam in navi, quamque in expensis & omni utilitate eorum: & si necessitas exegerit, etiam cabellatores dromones præbere adeorum munimen, et ex omnibus illas, & sine periculo (Deo cooperante) iidem ad nos perducantur. *Subscriptio.* Divinitas te fervet per multos annos sanctissime ac beatissime patet.

Divalis sacra directa ad Georgium sanctissimum archiepiscopum hujus magnæ Constantinopolitanæ urbis nova Romæ.

SVPERSCRIPTIO.

Cap. II. *In nomine domini & salvatoris nostri Iesu Christi, imperator pius, pacificus, Flavius Constantinus, fidelis in Iesu Christo Deo, Georgio sanctissimo ac beatissimo archiepiscopo Constantinopoleos & universali patriarcha (data quarto Idus Septembris. Constantinopoli, imperante domino piissimo perpetuo Augusto Constantino imperatore, anno nuncupato octavo, & post consulatum ejus anno 11.)*

QUAMQUAM solicitudinibus tam militaribus, quamque civilibus indefinen-

ἀδιαλείπτοις ἔχων, τάυτα φαίνομεν ἡμῖν ἀναγκαῖα, & ἐπιτάττει πάντας χωρὶς κρίσεως & ἐλέγχου τὴν ἀλήθειαν, & ὡς ἐπὶ σύμπαντι & μὴ καθ' ἑκάστου πάσας ἡμᾶς ἢ αὐτὸ ἀνεῦρον ὀρθῶς. Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτοῦ ἀφορῶν ἡ ὑγιεστάτη, πρὸς τὸν μὲν ἡλιὸν τὸν προτρεψάμενον ἀγαθοῦ ἔργου τὸν ἀγωνιστὴν τὸ Θεῖον καὶ ἀναφαίνεν ἐκλαμπόν, ἐκκαθίαν μαθοῦσαν ἡ ἐνοῦσα, Θεωρούσης τὴν ἀνδρὸς τὴν ἀγχίνοιαν διάνοιαν, τὸν δὲ τὰ κρείττονα ἐν τῷ ἀγωνίσασθαι & μακαρίσαντας τὴν σύνεσιν τῶν πατέρων, & Μακάριος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης Θεόπολις ἐκλαλῶν Βιτιλιανὸν τὸν μακαριώτατον ὁν δεύτερον, φέρεται Ὀνώριος μνημονεύεις ἐν τοῖς διπτύχοις διὰ τὴν τιμὴν τὴν ἀποστολικὴν ὅρων τὴν πρεσβύτερος Ῥώμης· ἐπεὶ μὲν κατὰ ἰσότητα τοῦ ἀγίου πάντα πατέρας τὸν ἡνωμένον ἀγωνιστὴν ἐκλαλοῦσι Ῥώμης ὑπομνήσθη, μέχρις ἂν ἡ σύγκρισις καὶ πληροφορία γένεται ἡ ἐμμένει βεβιτιλιανὸν μετὴν τὴν ἐκείνου ὄρθιον· καὶ οὕτω ἡμεῖς ὑμεῖς πατερικὴ μακαριότης ἐκλαλῶν μνημοσθῆν. ἀλλ' ἡμεῖς τάυτα κατοδέχεθα, τὰ τὸν τὸ ἐκλαλοῦσιν ἡ αὐτὸ Βιτιλιανὸν ὁν τὸν δεύτερον· τάυτα μὴ, ὡς πάντα ἡνῶν πρωσῶν, καὶ τὴν ἀναμφίβολον ὀρθοδόξον· τοῦτο δὲ & ἡ ἡμετέρα θεῖον ἡμῖν ἀγάπαν φῶς· τὸ αὐτὸ Βιτιλιανὸν ὁν τῷ ζῶν αὐτὸ εἰς τὸν κύριον τὸν ἡμῖν πνεῦμα· ἀλλ' οὐκ ὑπεγνώσθη τῆς κίνησις ἀγωνιστὴν πατερικῶν, ὡς πάντα ἀποτελεῖ ἡ ἡμέτερα πατερικὴ μακαριότης ἀδιάστατα, τὸν ἀφελόμενον συζήσεται μετ' αὐτοῦ, & ὅτι τὴν κοινὴν τὴν φιλανθρωπίαν ἡ πλείω δοκέστε ἡ ὑστερα. ἐπεὶ τὴν τάτε μὴ κατοδέχεθαι ἡμᾶς ἢ αὐτὸ μακαριώτατον Βιτιλιανὸν ἐκλαλοῦσιν. Τοῦτον γνώσκεται ἡ ἡμέτερα πατερικὴ μακαριότης, ἀπέστη ἀξιολογοῦσα τὴ δίδομεν τὴ Θεῖ. ὡς γὰ τὴν ἡμῖν, ἐν πᾶσι ἐχομεν ὡς τὴ τέλμαστα ἡμᾶς Θεοῦ, ὅτι ἐκείνα θεωνῶν ἀγεμὼν ἀφεῖ τὴν ἀξιόπιστον ἀπὸ τὴ ἀγάθοῦ & τὴ πηγὴν τὴ ἐπιγεμῶν ἡμῖν τὴ Θεῖ ἀναφαίνοντος. τάτε δὲ ἀνάμφιβον ἐκλαλοῦσιν τῆς ἐγκρίσεως φῶς τὴ Θεοῦ καὶ ἐκλαμπόν τὴ πατέρων & ἔξεχον τὴ Ἰησοῦν ὑμῖν φιλοχρίστε χάρις, ὡς τὴ πλείον & βεπαίας ἡ πάτερ γένοιτο αὐτῶ· ἐν ἡ χαῖρε καλῶς, & κατηλάπτες χαρᾶς ἀφορῶ Θεοῦ εἰς ἀκόνων αὐτῶν, πρὸς τὴ πάντη ἀξιαλόβεις ἡμῖ ἀπόδωκε τὴ Θεῖ σωμῆρία ἀποκατεῖσθαι τὸ ἡμᾶς. Ἡ χαρὰ σου. Τὸ δὲ σὸν φιλόξενον ἐν ἔτι πολλὰ χρόνε, ἀγιώτατε ἡ μακαριώτατε πάτερ.

Θεία σάκρα κατεπιμφθεῖσα πρὸς Γεώργιον τὸν ἁγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον πόλεως τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἐν ὀνόματι τῆ κυρίε ἡ σωτῆρε ἡμῶν Ἰησοῦ Χρισῆ Θεῖ ἡ σωτῆρε ἡμῶν, αὐτοκράτωρ εὐσεβέστατος, ἡγεμὼν, Φλάβιος Κωνσταντῖνος, πιστὸς εἰς Ἰησοῦ Χρισῆ τῆ Θεῆ· βασιλεὺς. Σάκρα. Γεωργίῳ τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ.

ΕΙ καὶ μεγίσταις φροντιστηρίοις τῆ καὶ πολιτικῆς ἀπειδόσεις ἡ ἡμέτερα σωμῆ χρεια γαλλῶν, ἀλλ'

ANNO CHRISTI 680. Anno Cæsarum 16.

ἀλλ' πάντα τὴν φιλοχρίστε ἡμῖν πολιτείας τὴ πράγματα δίκαια ἡ χριστιανοῦσης ἡμῖν πίστεως, ὅτι ἐν τοῖς πόλεμοι ἐκείμαχον ἡμῖν & τὴ ἐν ἡμέραις φιλοχρίστων ἐκστρατεύσεων κατεῦμα, ἀκεχαρῶν ἐκείνωῖν τὴ πάντη ἡμῖν ἀφῶ ἡ ἡμέρας πατρικῶν ἀγωνιῶν ἀστῶν ἡμῖν χρόνοις ἐκέρα, & ἡ φρατήσεσι αὐτοῦ, ἐπιτιμῶ σωμῆρόθεσι τὴ πατρικῶν ἡμῖν μακαριότητα πάντα τὸς ἀεὶ τὸ ἀγιώτατα ἡμῶν ὄρθον τυγχάνοντος ὀρωπίνου μητροπολίτου ἡ & ἐπιτάσσει κ' πάντων ἡ Θεοφίλεστον ἡμῖν & βασιλέα τὸν, ἵν' ὦ σωτηρία τὴ κατοδωμῶν & τοῦ λοιπὸν ἡμῖν Θεῖ ἡ ἀεὶ ἐκείνα ἐφῶν γράφεται, τὸ δὲ τὸ τοῦδε χρόνε ἀκριβῶσε δεχόμενοι, ἀφῶ τὸ δεδομένα καὶ εὐεργέτε ἐτὶ τὴ ὀνόματα οἰκουμένε τὴ ἐνὸς τὴς ἁγίας Τριάδος κυρίε ἡμῖν Ἰησοῦ Χρισῆ τὴ ἀληθινῆ Θεῆ ἡμῖν, τὴ & δόξασε ἡ μεκρὶ ἐν τοῦ παρόντοῦ τὴ ἀγίε τὴ Θεῆ μεταπόστασε ἐκκλησίε· μεταδοκεῖ ἡ τὴ ἀεὶ τάτε κόσμε & μακαρίου τὴ ἀτυπότε ἀγχιστεφανίε τὴ βασιλέως τὴ μεγαλοκοίλου, ὁφῶ τὴ καὶ ἀυτὸ τὴς οἰκείας σωῆρε θεοπλεῖς μητροπολίτε τὴ & ἐπιτάσσει ὀφῶ τὰ ἀφῶ ἐστιῶθε σωμῆρόθεσι. ἀλλ' μὴ ἀεὶ τάτε φρατρεῖμαζόμενα δὶ ἀσεβῶν ἡμῖν κερῶν ἐν τὸ ὦσι τυγχάνοντα καὶ Δόμνον τὸ ἀγιώτατον τάτε τὴ ἀποστολικῆ βασιλίδος τὴ ἀρχιεπίσκοπε Ῥώμε, κελεύει τὴ σωῆρόθε μετακόσμε ὦσε, Λόγκδον ὁ ἀγιώτατος ἀρτίως ἀφοχωρεῖθε τάτε εἰς τὴ τὴς Λογδόνος ἀρχιεπίσκοπε Ῥώμε ἀποστολικὸν θρόνο, ἀτέτοιλε ἐτὶ τὴ πεφρόνε τὴ οἰκείου αὐτῆ ἐπίγνοσε ἀφόσυνο, Θεόδωρον καὶ Γεώργιον, τὴς θεοφιλέστατε ἀρχιεπισκόπε, & Ἰωάνναν τὴν Θεοφιλέστατον διάκονον· ὃν τὸ σωῆρόθε βῆ τὴς κατ' αὐτὸ ἀκάτης σωῆρόθε, Ἰωάνναν, Ἀβουμβάστον, καὶ Ἰωάνναν τὸν ὁσιωτάτου ἐπιτάσσονο, μὴ καὶ ἐπῶν κλαμεῶν τὴ & μακεῶν, ὁρθολογεῖν ἀφῶ τάτε εἰς τὴ τὴ ἀφοδεχῶσε κεφαλὴ ζῆσε· ὁ καὶ καὶ τὴν ἀφῶ τὴ ἡμέρας κεφαλὴν ἴχε, κεκοσμῶκε ἡμῖν & δὶ ἀκεφῶς· μέτ' μὴ τὴ αὐτὸ ἀγωνιῶν Ἀγάθωνε, ἐπῶρε δὶ τὴς κατ' αὐτὸ σωῆρόθε, γνώσκοντε τὴν ἡ πεστεκὴ ἡμῖν μακεῶσε, ὡς ἀφῶνω ἡμῖν καὶ ἀξιῶματο, ὡς ἀφῶμηκε, τὸ τὴς ὀρθοδόξες καθέστως κεφαλαίο, σπάσεται τὸς ἐνῶμενος ὀρωπίνου μητροπολίτε & ἐπιτάσσου· ὡς σωῆρόθε κεκαθαῖρε τὴν Θεοφιλέστου τάτε καὶ βασιλίδα τάτε· τάτε φρῆς τὴ λογδὸν κεφαλαίο, καὶ τὴ τὴ τέλμαστε ἡμῖε μεγαλοδόξου Θεῆ σωῆρῆε ἀκολουθεῖν ὁρθῶ τὴ πάτρε ἐπιτάσσε δόγματι. Τὰ δὲ σὸν φιλόξενον ἐτὶ πολλὰ χρόνε, ἁγιώτατε καὶ μακαριώτατε πάτερ.

Part. I. cap. II. Constantinopolitanum. Concilium ab Constantino P. C. ⁺ Integrum.

A ter nostra fereatur cuardetur, attamen omnes Christo amabilis nostræ reipublicæ cuitas in ferundo ob Christianum nostram fidem poenetes, quam in bellis propugnaticem tam nostri, quamque Christo dilectorum nostrorum exercitum habemus; necefarium judicavimus, præfenti nostra pia fanction ad vestram paternam beatitudinem uti, per quam adhortantes eam, fanctimus congregare vestram paternam beatitudinem omnes, qui ad ejus fanctiffimam fedem pertinent fanctiffimos metropolitas & episcopos in hanc a Deo conservandam nostram regiam urbem, quatenus cooperante omnipotente & misericorde Deo nostro diligentissima inquisitio deputatis fiat, quod olim ante multum tempus exortum eli, de voluntate & operatione in dispensatione incarnationis unioriis fedis Tertratæ domini nostri Iesu Christi veri Dei nostri; quod & diffidium non minimum per quadam personas lanctæ Dei ecclesiæ intulit: ionotelecti quoque super hoc & Macario venerabili episcopo Antiochenæ magnæ civitatis, qustenus & ipse de propria synodo Deo amabiles metropolitas & episcopos præparatos fecisti pro hoc ipso hac congregat. Tam enim loper hoc adhortati fumus per pius nostras apices adhuc inter vivos exilentem & Domum fanctiffimum apostolicæ fedis antiquæ Romæ prepulsem: & illo de hoc ipsolo migrante, Agatho fanctus nuper ordinatus papa in apostolica lede præditæ antiquæ Romæ, hujusmodi nostros pios lufcipiens apices, delirarit in præfenti proprium ejus indutos personam, Theodorum & Georgium Deo amabiles presbyteros, & Ioannem Deo amabilem diaconum: ex persona vero totius ejus concilii, Ioannem & Abondantium, & Ioannem venerabiles episcopos, cum ceteris clericis & monachis, quidebeant invenirii in prædicti capituli qualitonem: qui & nunc ad nostra conveneunt velligia, porrigentes nobis etiam dras loggi fhanc, unam quidem ejusdem fanctissimi Agathonis papæ, aliam vero conciliei. Scienes igitur vestra paterna beatitudo quia primum & præcipuum (ut prediximus) hoc orthodoxæ fectifit capitulum, fedliter prædictos venerabiles metropolitanos & episcopos celeriter advenire in hanc a Deo conservandam nostram regiam urbem, quatenus prædictum tractetur capitulum, & magnorum donorum datore atque coronatore nostro Deo cooperante, cuatu atque orthodoxa definitio hujusmodi dogmati imponatur. (*Subscriptio.*) Divinitas te fervet per multos annos sanctissime ac beatissime pater.

EPI-

PARTI. I. cap. III. Constitutio Monotheletarum.

EPISTOLA MANSUETIA EPISCOPI MEDIOLANENSIS ad Constantinum imperatorem.

Domino serenissimo atque tranquillissimo, & a Deo coronato, religiosissimo Constantino imperatori Mansuetus Mediolanensis, metropolitanus ecclesiæ indignus episcopus, in Christo ecclesiæ episcopis fraternitas, quæ in hoc magno regio urbe convenit, aspexam in domino salutem.

Si apicem imperialis fastigii, & insulas sacratissimæ potestatis avis & proavis vestris cælitus attributum cognovimus, & pro meritorum actibus ad vos propagatum scimus, dignum est his vos aequiparare velligis, quorum & cælestinorum obtinetis, nec disparia debent esse infirmorum cælestia, ubi paria poliebantur terrena regalia. Æmulari ergo oportet eorum magnificentiam, quorum documenta pertinent salutaria. Ab ipsis enim rudimentis vita incolitur, cum paterna traditionibus tenaci memoria animus delectatur. Et dum præcedentium antiquorum meta calleat triverit, a norma aequitatis & justitiæ transire non recedet. Fixis namque *gradibus* in castris velligis", qui non per devia aut abrupta abertrahit. Hæc quippe probabilitas imperator ipsetula, in quibus tuas actiones imaginari debeas. Nam & cæleste illimi ingenii Constantini imperatoris, qui ortus sui primordia Christi amori" dedicavit, alta reconfexamus, qui & author Christianæ religionis extitit, magno sunt præconio ejus opera ponderandæ. Cujus tempore dum pestifer, mothus & omni calliditate graffantibus, ministrantibus Arii syntaxibus in Dei ecclesia serpere cœpisset, qui tres naturas in sancta Trinitatis, hoc est, tres deos solos esse prædicare", asseribilisque ipsos ipsis ipsis ipsis deici animatus, congregavit sanctum concilium trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa urbe Bithyniæ: in qua sancta synodo nefandæ sectæ serpentinum malitiosa, una cum auctore suo Ario in perpetuo fecit damnari, & æterna animadversione percelli. Post cujus damnationem sancti patres regulæ formulam de fide orthodoxæ unitatis Trinitatem, & capitula eantorum promulgaverunt: quæ nos cum omni veneratione suscipimus. Post hæc vero manifestissima & tranquillissimus Theodosius imperator" Macedonianorum spiritum, artis diabolicæ versutia deceptum, qui Spiritum sanctum non consubstantialem Deo Patri, sed magis creaturam, impudibile fatuæ aulæ ausi prædicare. Tunc vero a prædicto serenissimo Christiano Theodosio principe in regia urbe Constantinopoli, eratum quinquagintta patrum concilio congregato, perditæ audaciæ suæ Eunomi una cum veneratis sunt pseudomonotheonis anathematis vinculo" subdiderant. His sapientis, clandestinus hostis fuit nefarius machinationibus non finens pacatam Dei ecclesiam manere, qui semper confusicata diveliere, & consolidata dispendere consuevit, excitatus est homo peccati, filius perditionis, humanum quidem habens speciem, sed diabolicam gestans imaginem. Nefarium quidem Constantinopolitanæ ecclesiæ magis perdit, quam pabitur, qui poluit in cælum os suum, & linguæ ejus tranxit super terram, in tantæ perditionis foveam demersus, et falsi Christi, quem ipse in cælestis audacia, aulos sit dicere beatam Mariam non Dei genitricem, sed tantummodo hominis fuisse matrem, & propter dicarum veritatem naturarum tergiversationem faciens, duas in Christo afferebat esse personas, unam passibilem, & aliam impassibilem. Quod infandum dogma pravum" sures non ferentes, congregata est sancta synodus in Ephesina civitate, ducentorum sanctorum patrum numerus: ubi sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinæ ecclesiæ præsul, auctoritate sanctæ sedis apostolicæ præditus, caput extitit, qui ferventissimo zelo Dei, fonto fidei, & lorica protectus catholicæ auctoritatis, hæreticæ pravitatis inventorem, & affectorem iniquitatis profanum Nestorium cum vipereis commentis perpetuo anathemate condemnavit. Dehinc vero duas vasa iniquitatis bellatuis, Diofcorus scilicet Alexandrinus præsul, & Eutyches Constantinopolitanus archimandrita, intra venerandos ecclesiæ aditus, ut levus cancer omnis serpere cupiens, simplicioro quoque pelle nitentes perfasionis schere volentes, qui afferebant in domino nostro Jesu Christo ante adunationem, duas naturas, post vero adunationem, unam. Tunc a prædecessibus & Christianæ religionis amatore Marciano imperatore collecta est sancta synodus in civitate Chalcedone, ferentorum trigintta patrum venerabilis coborts, quibus mediatores fuerunt beatissimi præsulis Leonis urbis Romæ missi, quorum auctoritate prædicti Diofcorus & Eutyches hæretici anathematis fiorentes capitali, extra germinat matris ecclesiæ catholicæ sunt ejecti. Qui sancti patres in concilio confitiuti, omni cavilatione hæretica pravitatis abscisa, fidei fundamina flaturentes, splendidissimo sermone & elegantia urbanæ scientiæ symbolum orthodoxæ fidei consecrarunt, retro patrum vestigia sequentes, tam sancti Nicæni concilii, quam Constantinopolitani, ita Ephesini prima, quorum sanctionibus Dei ecclesia in toto orbe decoratur. In quibus promulgationibus flaturentes, ut fit quis laprudi, quod abidem in sancta fidei flatorum est, addere aut minuere presumperit, anathematis vinculo subjacerat.

Demptis his omnibus, deinceps Christianissimus fidelissimus imperator, cujus cum nomine & opera micuerunt, " exilientibus quibusdam" qui sanctam Chalcedonensem synodum" sub nero offendiculo ejecere intolerabilis vocibus anathabant: tunc a prefato principe iterato in regia urbe Constantinopoli" conclito, congregati sunt ctx. venerandi patres; capitula illi, quæ ejubes intimarunt" gestebant, obliquendes" ab prædictum Chalcedonensem synodum ab omni fulgicione pravi erroris" abolventes; tria capitula, pro quibus scrutabantur, aperta damnatione fecit ablicis, ubi de decretorum patrum regulas & formulas fuerg institutionis sequentes, sanctam & immaculatam orthodoxam fidem vivaricus sententiis roborantes, similiqu. manin affertionem confirmaverunt.

Ecce prædictissimus princeps, antiquorum patrum flatuta, una cum concilio pontificorum imperatorum definita, quæ concelli vel infirmati nulla ratione pietas vetita permittat. Nam si fons qui audacia dialectice artis inflatus, obturatus cervice, hæresis cavernosa, hinc inde concinnatione bos & flexuosis ambagibus, phalerie verborum pompique sermonum, sua fraudi calliditate simplicem fidei rationem convellere, & delegata a patribus regulas concelare vel concurare voluerunt, eorum inflationibus tranquillitas vestra non acquiescat: sed recordamini, qualiter prophetæ dicit: *Perdam sapientiam sapiet dominus super sapientes*: quod per sanctos apostolos vidimus impletum. Quid coil brevius, qui simplex fidei cyrbolum ab apostolis institutum, in quo mysticum facraterit continetur accipant? Nam si" relegas, insignis" filius imperator, non cum dialectica, non cum rhetorica, non cum grammatica, sed cum turicolis & pifeatoribus dominus polui" rationem, & his tradidit sui secreta conilii, quos & principes ordinavit, quibus ligandi solvendique tribuit potestatem; nonne vobis videtur, optime imperator, dementissimæ mentis esse, qui apostolicas traditiones, & venerabilium patrum institutia depravare tentiunt? Nos istum omnes, qui sub felicissimos & Christianissimos a Deo conscidendos principes, dominos nostros, per excellentissimos reges Christianæ religionis amatores, una cum eorum sanctis devotionis pari tenore & reverentia traditiones sanctorum apostolorum, seu reverendissimorum patrum, qui in sapradictis concilibus affluerunt, omni cum veneratione fideliter, & amplectendere, prædicare, præcipue sanctæ memoriæ Leonis apostolicæ sedis præsulis dicta, sed etiam orthodoxorum patres, qui per diversa loca sedis Dei ferentes dogmata salutaria nobis reliquerunt; ut venerandæ memoriæ Gregorius Nazianzene civitatis, epiphanius, & Basilius Cappadociæ episcopus, & Cyrillus Alexandrinus præsul, & Athanasius ejusdem Alexandrinæ ecclesiæ pontifex, nec non & Joannes Constantinopolitanus antistes, & Hilarius Pictaviensis episcopus, & omnis Ecclesiæ Dei Augustinus Hipponiregiensis episcopus, & venerandus cæsonæ Christi confessor Ambrosius Mediolanensis ecclesiæ præsul, simul & eruditissimus ex omni luce conspicuus Hieronymus presbyter, quidquid in doctrinam, sapuerunt, prædicaverunt, vel defensores extiterunt, non rorum ada vel flatuta omni devotione suscipimus: hæc delegatis operæ quæ illustris dominus", quid nostra fides continuet nectere.

Incipit expositio fidei patrum Mediolanensis synodi.

Proinvitate nos credere individibilem sanctam Trinitatem, hoc est, Patrem & Filium & Spiritum sanctum, unum Deum, ita unum, ut tritum, & ita trinum, ut individuum. Nec in filiatis atque discretis personis, hoc est, patrem, ex quo omnia; filium, per quem omnia; Spiritum sanctum, in quo omnia, nunc tamen diversitate, nunc essentiæ, nunquæ substantiæ: in tribus quidem substantiis, seu personis, ut pater, pater est, filius, filius est: Spiritus sanctus, Spiritus sanctus est: id una natura atque substantia, ut Deus unus, & solus, & sempus creator: non tres introducentes, ut Arius blasphemat, qui tres deos prædicavit, excellentorum, minorem, & inferiorem. Nos vero sanctam Trinitatem in unitate, & unitatem in sancta Trinitate confitemur. Nam cum dicimus omnipotentem patrem, appellatio hujus paternæ nominis ad filii personam intendiur: & cum dicimus æternum filium, ad æterni patris perlionam referitur: & cum nominamus Spiritum sanctum, ab æterni patris perlona cum procedere monstramus.

Cum autem dicimus Deum patrem omnipotentem, non potest hujus nominis exaetatet farcimen: Quia cum dicimus patrem, filium demonstramus: & cum dicimus filium, patrem declaramus; & cum dicimus æternum patrem, æternum filium demonstramus. Nam & non intelligimus intimum, vocabuli hujus paternæ nominis, quando pater fit dictus, consequenter offenditur, quia nec initium geniti reperimus. Obstecamus, ut detur nobis tralo, quando pater hoc vocabulum, ut pater vocitatur, fortius est: si in tempore, si extra tempus, dicat nobis aliquis, quando primum caperit appellari: & si potuerit hoc appobare, nulli erit dubietas, ex illo initio patrem nominis fi-

PARTI. I. cap. III. Constitutio Monotheletarum.

Mansuetus Mediolanensis episcopus, non fuit.

Mansuetus Mediolanensis episcopus.

Mansuetus Mediolanensis episcopus.

Mansuetus Mediolanensis episcopus

Part. I. can. III. Epistola Nicolai Magni. Hadrian.

vinitatis & humanitatis incoopsse, incomutabiliter dominum nostrum Iesum Christum habere veraciter confitemur. Ita quoque & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes habere, utpote perfectum Deum & perfectum hominem, unum cumdemque ipsum dominum nostrum Iesum Christum, pietatis nos regula perstruit, ipsum natum, ipsum passum, ipsum crucifixum, ipsum sepultum, eumdem ipsum resurgentem, & in cœlos ascendentem, ad dexteram patris sedentem, & ad vivos & mortuos judicandos venturum, cujus regni non erit finis.

Observatio Prelitti Labbe, S.J.

Atque hinc, Lector, animadvertas velim, quantum sem literatisam ponuerit five fatram, five ipsfanam adjuvent veteres membranæ in obfcura plerumque

A bibliothecarum angulis delitescentes, quibus certe cunctam ad cendisionem, sine qui eas magno studio conquisitas & magno annuunquam erit fiti compararas vitis diligentibus pomunicuerit, ut in ipsamur, aut qui eas fua aliquamve opera nadi cum excusis codicibus Mercuiio labore confcrat non abiisum. Eore quam vatin quamque etiamia in collatione præcedentis epistolæ fuggeffemit nobis duo vriare foliola in ipsfanam Bibliotheciam, inde usque temporaria; atque illud impiisima quod omno hadcmus diviziare potuerunt aut explicare: *Nos autem omnes qui sub filiolismus & christianismus a Deo confitendis principes dominus nostrum per excellentissimus regni Christiana religionis amatores omnes sic.* Quod verres illa membrana omnibus detrectos manifestissimum efficient hiiee verbis quas ad marginem *adiciplimus* supraqua: *Nos autem omnes, qui sub filiolismus & christianismus & a Deo confitendis principibus nostris dominis Porphyrio & Constantino præcellentissimis religionis Christiana religionis amatoribus omnes sic* cum. Sic.

B Qui vero fuerint Porphyrius, & Constantinus ipsi filiusta patin in confoutionem regni Longobardici adfertas ii nefcias, confule fis Pauli diaconi Aquilejensis Historiam Longobardorum;

Actio I. *Alla sancte sexta synodi apud Constantinopolim facta adversus eos, qui unam denuerunt naturam voluntatem, & unam operationem, incarnatisque dispensatione domini nostri Jesu Christi vera Dei nostri, & nomine de sanctis & consubstantiali Trinitate,*

ACTIO PRIMA

[sub Agathono papa.]

C IN nomine domini Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi, imperantibus a Deo coronatis, & serenissimis nostris dominis Flavius, Constantino quidem piissimo, & a deo decreto magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimo septimo, & post consulatum: ejus a Deo instructæ manisuetudinis, anno decimotertio, Heraclio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimo secundo, die septimo mensis Novembris, indictione nona: præsidente eodem piissimo & Christo dilectio magno imperatore Constantino 7 in secretaria sacri palatii, quod 8 cognominatur Trullus, & ex jussione ejus a Deo instructæ serenitatis, præsentibus & audientibus Nicæta glorioso exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro glorioso exconsule patricio, & comite imperialis obsequii, & 9 subdiaconis Thracis, Sergio glorioso exconsule patricio, Paulo glorioso exconsule patricio, Juliano glorioso exconsule patricio & militari logotheta, Constantino glorioso exconsule patricio, & cubiculario dominorum Hormisdæ, Anastasio glorioso exconsule patricio, & locum agente imperialis comitis excubiti, Ioanne glorioso exconsule patricio & quæstore, Polycastro glorioso exconsule, Thoma glorioso exconsule, Paulo glorioso exconsule & 10 dispositore orientalium provinciarum, Pe-

Ἀνὸ τοῦ Χριστοῦ, 680. Πέμπτη τῆς ἑκδοχῆτου ἀπὸ Σάθων· Λεοντίου τοῦ ἐξκονσούλου ἀπὸ Σάθων, καὶ δομεστικοῦ τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Σωμεν δὲ πάντες οἱ ἅγιοι & εὐκαίμωνες σωμδοι, ὡς ᾖ βασιλικὸν θέωτρον σωμδρωνόθεσις ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ & τῆς βασιλείας τῶν ἡμετέρων Θεοδοσίου, & Γεωργίου τῶν βασιλεύτων ἀφερεβιβίνων, & Ἰωάνου τῶ βασιλεύτου διακόνου, ἑκτενῶν τοῦ Πάπου τῆς σύνοδικῆς & ἀγκωτίου ἀφερεβιβίνου τῆ ἀφερεβιβίνῳ Ρώμης Ἀγάθωνι· & Ἐπεμψὰν τὰ σύνοδικὰ & ἀγκωτίου ἀφερεβιβίνου πάντα τῶ μεγαλωνόμου Κωνσταντινουπόλεως τῶ Ρώμης. ἐκεῖ Πέτρου τῆ Θεοσδόξῳ ἀφερεβιβίνῳ, μοναχῷ, & ἐπιστρόπῳ τῆ Θρόνῳ τῆ Ἀλεξανδρείας μεγαλωνόμου· & Μακαρίου τῆ σύνοδικῆ ἀφερεβιβίνου Θεσσαλονίκης, & Γεωργίου τῆ βασιλεύτου ἀφερεβιβίνου μοναχῷ, & ἐπισκόπου τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ σύνοδικὰ τῆ Θρόνῳ Ἱεροσολύμων· Ἰωάνου ἐπισκόπου τῆς πόλεως Πάφου. Ἀξιοῦμεν δὲ & ἐπισκόπου τῆς πόλεως Πέτρου· Ἰωάνου ἐπισκόπου τῆς Φιλίας, ἐστὶν γὰρ τὸ πάτρι τῆ & ἀφερεβιβίνου Ρώμου ὁ σύνοδικὰ τῆ ἑκατὸν οἴκοις πάντα βασιλεύτων ἐστὶ κόσμου σωμδοῦ, & ἀμὴ δὲ οἴκοιω ὑφεγωμένῳ βασιλέων ὁ τῆ γῆνοιθῶν ἀφερεβιβίνου βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοῦ ἁγίου ἀποστόλου & Θεοδόρου τῆ Δαδοτοῦ ἀφερεβιβίνου, καὶ πατριαρχῶν τῆ Θεοσδόξου Ἀλεξανδρείας τοῦ Θεοδόρου· Βασιλικὸς ἐπισκόπου πόλεως Γορτύνου & Κρήτη· ἀνὸ τοῦ Θεοδόρου ἐπισκόπου Ἐφέσου· Σισινοῦ ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Κυζίκου· Πέτρου ἐπισκόπου Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νίκαιας· Ἰωάνου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Θεοδόρου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σισινοῦ ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακαρίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίας Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σηλυβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεοδόρου ἐπισκόπου Κῶν· Γεωργίου ἐπισκόπου Καισαρείας· Ἀντωνίου ἐπισκόπου Ἐπιδαύρου· Γεωργίου ἐπισκόπου Λακεδαιμονίας· Πλάτωνος ἐπισκόπου Κίνης· Ἰωάνου ἐπισκόπου τῆ Δαπτικῆς· Θεοδόρου ἐπισκόπου τῆς ἐπισκοπῆς Λάρδου· Θεοδόρου ἐπισκόπου Βελεσσῆς· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Ἰωάνου ἐπισκόπου Τῆς Δομετιανείας ἐπισκόπου Γρηγορίου· Σαλουστίου ἐπισκόπου Κλαυδίου· Γεωργίου ἐπισκόπου Κάν· Ἰωάνου ἐπισκόπου Μιδέου· Γεωργίου ἐπισκόπου Λαστρίκου· Ἰωάνου ἐπισκόπου Λάππης· Εὐλαλίας ἐπισκόπου Ζιωνοσκάλους· Κωνσταντίνου ἐπισκόπου Δελτεκτῆ· Θεοδόρου ἐπισκόπου Ὀλβίας· Θεοφανίας ἐπισκόπου & ἡγουμένου τῆ ἁγίου Σιχελίας ἐλεγχοῦς μοναστηρίου ἐπιλεγομένου Βαλλω· Γεωργίου ἀφερεβιβίνου & μοναχῷ μονῆς τῆ Ρεβὰ & Κεκεκεμένου τῆ ἀφερεβιβίνου Θεοῦ Κόκκου & Στεφάνου ἀφερεβιβίνου & μοναχῷ μονῆς ἐπιλεγομένῃ ὄρους Ἀρτυλίας· διαπεμφθέν σὺν τῆ ἀφερεβιβίνῳ Ρώμης· Ἀναστασίου ἀφερεβιβίνου & μοναχῷ τῆ ἀκτῶν

Πέτρου τῆ Θεοδόξου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἡγουμένου ἐκ τῆς ἁγίας σωμδρᾶς κατὰ τὴν δυτικὴν διδοχὴν τοῦ ὄρους καὶ μίας οἰκίας ἐπὶ τὴν σύνοδικὴν οἰκονομίας τὴ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆ ἁγίας & ὁμοουσίας Τριάδος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

D ΕΝ ὀνόματι τοῦ κυρίου & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ & σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεύων τῶν Φλαβίων τῶν & γαλαυκοτάτων ἡμῶν δεσποτῶν Φλαβίου, Κωνσταντίνου τῆ τῶ μεγίστου, & θεοδόκτου μεγάλου βασιλέως, κύριος Αὐγούστου & κυτραφοῦ ἔτους εἰκοστοεβδόμου, & μ(ῆ) ἡ Ἀπατινὴ τῆ αὐτῆ Θεοσδόξου αὐγούστου ἔτους τεσσαρεσκαιδεκάτου, Ἡρακλείου δὲ & Τιβερίου τῆ Θεοφιλεστάτου αὐτῆ & δεξιοῦ ἔτους εἰκοσοεβδόμου, τῆ ἰβδόμῃ τῆ Νοεμβρίου μῆνος, ἰνδικτιῶνος ἐνάτης, παρουσιαζομένου τῆ αὐτῆ δεσπεβεστάτου καὶ φιλοχρίστου μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου ἐν τῆ σικρέτῳ τῆ Θείας πανάγνου, τῆ ἐπιλεγομένῳ Τρούλλῳ· καὶ ἐν τῆ ἀρχῆ Θεοδόρου γραμμάτου, πρόντου & ἐκκουβίτου, Νικήτα τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου, & μαγίστρου & βασιλικοῦ ὀφφικίου· Θεοδώρου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου, καὶ μόντου τῆ βασιλικῆ ὀλκείας, & ἐφορεμένου Φράγκος· Σεργίου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου· Παύλου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου· Ἰουλιανοῦ τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου, καὶ στρατιωτικοῦ λογοθέτου· Κωνσταντίνου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου, & κομμαρίου τῆ βασιλικοῦ ὀφικίου οἴκων· Ἀναστασίου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου, & ποσοφρεστοῦ τῆ κόμητος τοῦ βασιλικοῦ ἐξκουβίτου· Ἰωάνου τοῦ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων πατρικίου & κομμεντοῦ· Πολυκάστρου τῆ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων, ὁμοῦ τοῦ εὐδοξοτάτου ἀπὸ Σάθων· Παύλου τῆ εὐδοξοτάτου

Ἀνὸ τοῦ Χριστοῦ, & διοικητῆ τῆ ἀνατολικῆ ἐπαρχείας· Ἀνὸ τοῦ Χριστοῦ 680. Actio I. glorioso exconsule, & domestico imperialis mensæ.

Convenientque quoque sancta & universali synodo, quæ secundum imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Ioanne venerabili diacono, nomen agentibus Agathonis sanctissimi & beatissimi archiepiscopi antiquæ Romæ, & Georgio venerabili ac sanctissimo archiepiscopo magnæ Constantinopoleos novæ Romæ, & Petro Deo amabili presbytero & monacho ac locum tenente sedis magnæ civitatis Alexandriæ, & Macario venerabili archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religioso presbytero monacho, & apocrisiario Theodori venerabilis vicarii sedis Hierosolymorum, Ioanne episcopo Portuensi, Abundantio episcopo civitatis Paternensis, Ioanne episcopo civitatis Rhegianæ, locum præstantibus eorum vigilantiquique venerabilium episcoporum sancti concilii antiquæ Romæ, qui & per propria subscriptiones demonstrantur in suggestione ab eis facta ad piissimum imperatorem Constantinum, & Theodoro religioso presbytero, & locum agente Theodori de amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Georgio episcopo Cyzici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Niceæ, Ioanne episcopo Chalcedonensi, Theodoro episcopo Mitilenensi, Sisinnio episcopo Hierapolos Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byziæ Thraciæ, 7 Georgio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theodoro episcopo 8 Coi, Georgio episcopo Camullani, Antonio episcopo Hypæpæ, Genesio episcopo Anaflaliopoleos, Platone episcopo Cinæ, Ioanne episcopo Dafeylii, Theodoro episcopo Iustinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Veresis, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo 9 Prusiados, Salomone episcopo Clanei, Georgio episcopo Coenii, Ioanne episcopo Nindi, Georgio episcopo Castanonii, Ioanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo 10 Zenopoleos, Constantino episcopo Dafteldi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophanio presbytero & abbate venerabilis monasterii Siciliæ, quod cognominatur 11 Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii 12 Retati potiti in antiqua Roma, Cononc & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africii, potiti similiter in eadem Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic fili 13 venerabilis patriarchii, & Stephano presbytero,

1 Sequentes varias lectiones exhibet Hardiuplus, Mſ. *Alla sancti Concilii quod fuit Constantinopoli sexti.*
2 Mſ. *ego.* 3 Mſ. *in Incarnatio economia.*
4 Mſ. *qui* [illegible] *sunt de sanctis & consubstantiali Trin.*
5 Mſ. *divine ejus clementiæ.* 6 Mſ. *confessitis.*
7 Mſ. *secreto divini pali.* 8 Mſ. *dicitur* [illegible] *ipsum divinæ ejus sec.*
9 Mſ. *subpraetor.*
10 Mſ. *administratores.*

1 Mſ. *reverentissimo.* 2 Mſ. *reverentissimo.*
3 Mſ. *reverentissimo* [illegible] 4 Mſ. Paris. *Plafiadis, Solomone Ber.*
5 Mſ. Paris. *Zenonopolis.* 6 Mſ. Paris. *Rome, quod fuam* [illegible]
7 Mſ. Paris. *sanctissimi Patriarchii quod est Constantinopoli,*

ACTIO I. tero & monacho discipulo Macarii venerabilis archiepiscopi Theopolosi Antiochiæ. Residentibus gloriosis patriciis & confulibus ex Latere piissimi & Christo amabilis nostri imperatoris Constantini, & ex Iræva quidem ejus parte residentibus venerabilibus vicariis Agathonis sanctissimi archiepiscopi antiquæ Romæ, & qui ex persona ejus synodi erant Deo amabiles episcopi. Theodoro presbytero de locum agente Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, & Basilio episcopo civitatis Gortynæ, & Georgio presbytero & monacho, & aproeriliario Theodori venerabilis vicarii sedis Hierosolymorum, & ceteris episcopis concilii sanctissimi papæ antiquæ Romæ Agathonis. A decreto vero ejus parte similiter residentibus Georgio sanctissimo archiepiscopo Constantinopolitano novæ Romæ, & Macario sanctissimo archiepiscopo Theopolosi Antiochiæ, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & loci servatore sedis magnæ Alexandriæ civitatis, & Theodoro episcopo Ephesi, & reliquis Deo amabilibus episcopis, tam qui sub lede sanctissimi archiepiscopi Constantinopolitani, quam qui sanctissimi Archiepiscopi Theopolosi Antiochiæ, propositis in medio sacrosanctis Christi Dei nostri evangeliis, Theodorus & Georgius Deo amabiles presbyteri, & Joannes Deo amabilis diaconus, locum præsentantes sanctissimi papæ apostolicæ sedis antiquæ Romæ Agathonis, nec non & qui ex persona ejusdem ejus erant, dixerunt: Benignissime domine, secundum directam fiscam ab a Deo insinuata vestra fortitudine ad sanctissimum papam, demandati sumus ab eo ad piissima vestigia a Deo confirmante vestræ serenitatis una cum ejus suggestione, nec non & cum altera ejus synodica suggestione quæ facta ad a Deo custodiam vestram pietatem, a subjacentibus ei venerabilibus episcopis, quam & obnuimus a Deo coronatæ fortitudini vestræ. Quoniam igitur ante hos XL. VI. plus minus annos quædam novitates vesanæ, contrarias orthodoxæ fidei introduxerunt, qui pro tempore fuerunt præsides hujus regiæ & a Deo conservandæ vestræ civitatis, id est, Sergius, Paulus, Pyrrhus, & Petrus, nec non & Cyrus quondam Alexandrinæ civitatis antistes, juniper, & Theodorus, qui fuit episcopus civitatis, cujus vocabulum est Pharan, & alii quidem, qui eos secuti sunt, non modice quæ per totam orbem terrarum est, ecclesiam turbaverunt, unam voluntatem in incarnationis dispensatione unius sanctæ Trinitatis domini nostri Jesu Christi, unamque operationem dogmatizantes & docentes, & multosies scrivit vestra, quæ secundum nos est, apostolica fede de hac re pullante, dehinc supplicante, & minime valente ulque hactenus a tali fensu pravæ affirmationis eos abstrahere, quæ unam a Deo coronatam vestram fortitudinem, ut dicant, qui ex parte sunt prædicte sanctissimæ ecclesiæ Constantinopolitanæ, unde hujusmodi vo-

ANNO CHRISTI 680.

ἐμῶν τῶν Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς παρεμφάσεως, καὶ Στεφάνου ἀφιερωσίου ἐν μοναχῷ, τοῦ μεθ' ὑπὸ Σαβίνου Μακεδόνος τὰ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεοπόλεως Ἀντιοχείας· καθεδρίσαντος τε τὴν ἐκλεχθεῖσαν παρ' ἡμῶν, ἐν Ἁγίῳ ὡς πλησίον τῆς δόξης τοῦ ἐν ἁγίοις, Θεῷ, ἐν πλαγίοις ἡμῶν βασιλέως Κωνσταντίνου· ἐκ μὲν τοῦ δεξιοῦ μέρους καθεδρίσαντος τὴν ἀφιερωθεῖσαν Ῥώμης Ἀγάθωνος, ἐξ ἀν ἀφορᾶτε τὴν κατ' αὐτὸν σωφόδον Θεοφιλῶν ἐπισκόπων· καὶ Θεοδώρου ἀφιερωθέντος, καὶ τοῦ ἱερατικοῦ Θεοδίκου τοῦ Ῥαβέννας· καὶ Βασιλείου ἐπισκόπου Γορτύνης· καὶ Γεωργίου ἀφιερωθέντος μοναχοῦ, καὶ ἀποκρισιαρίου Θεοδώρου τὸ ὁσιωτάτου ποιοῦντος τὸν Θεῖον ἱερατικὸν· καὶ λοιπῶν ἱερατικῶν τῶν ἐκ τοῦ Θρόνου τῆς ἁγίας τῆς ἀρχιεπισκόπου τῆς Ῥώμης. ἐκ δὲ τῶν δεξιῶν μέρους καθεδρίσαντος ἡμᾶς, Γεωργίου τε τὸ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκ. Κωνσταντινουπόλεως Ῥώμης, καὶ Μακαρίου τὸ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεοπόλεως Ἀντιοχείας· καὶ Πέτρου τὸ Θεοφιλεστάτου ἀφιερωθέντος μοναχοῦ, καὶ ποιοῦντος τὸ Θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας μεγαλοπόλεως, καὶ Θεοδώρου τοῦ ἱερατικοῦ Ἐφέσου, καὶ λοιπῶν Θεοφιλεστάτων ἱερατικῶν τῶν ὑπὸ τὸ Θρόνον τὸ τῆς βασιλικῆς ἀρχιεπισκ. Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ σύνοδικὸν ἀναγνωσθὲν ὑπὸ τῶν τιμιωτάτων ἐπισκόπων, ἐν ᾧ ἐστι τὸ ἐν τῷ Θρόνῳ ἁγίῳ κρατεῖν ἀφῆς τὸν ἀγιωτάτου ἡμῶν πάπα, ἀδιαστάτως παρ' αὐτοῦ ἀφῆς τὸν ἐν ἀγάπῃ ἐν τῇ θεοτεμεῖ ἡμῶν γνῶμον μὴ ἀνεφορᾶν αὐτὸ, ἕως τὰ νῦν ἔτι ἐκ τῶν ἐπισκόπων τῶν ὑπὸ τὴν θεοτεμεῖ σου κρατοῦσαν πόλιν τῶν Θεοφιλεστάτων ὁσιωτάτων ἐπισκόπων, ἃς καὶ ἐπιδεικνύομεν τῷ Θεοφιλεστάτῳ ἡμῶν κράτει, ἕτινα δὲ πρὸ τέτων πεσταξάσαν ἐξ χρόνων, ἐκλόν ἐδόκουν, τινὰς καινοφωνίας αἱρετικὰς τὸ ὁσιωτάτου ἡγεμόνος τῆς ἁγίας τέτε πόλεως, ἤγουν τὸν Σέργιον, Παῦλον, Πύρρον, & Πέτρον, ἐκ μὲν ἀλλὰ καὶ Κύρον, ὁ τοῦ Ἀλεξανδρίων πόλεως ἱερωμόμβρ. πρωτοθρόν, ἤτι δὲ Θεόδωρος ὁ ἡμόμβρος ἐπίσκοπος τῆς τέτε λεγομένης πόλεως Φαρὰν, καὶ τινὲς ἑπηρεάσαντες Θεοκλειστῶν, ἢ δίκαιος ἤτι τὴν ὑπόκρισε οἰκουμένε τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδος ἑνὸς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μίαν τε ἐνεργειαν ἐν τῷ ἀνθρώπινε, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἀκλινῶς ἐν πολλοῖς τὴν θεοφιλεστάτου ἡμῶν καθ' ἡμᾶς ἀποσταλεῖσαν ὑπὸ σοῦ τῆς ἀνικήτου νίκης, ἕτινα δὲ καὶ ἀκλινῶς, καὶ μὴ δεῖν θέσθαι μέχρι νῦν τὴν τοιαύτην ἀποστολὴν Κωνσταντινουπόλεως, τὸν δὲ ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀνικήτου σοῦ κρατεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ τῆς τέτε ἐκκλησίας

ACTIO II.

sum enim reges regnant, & potentes decernunt justitiam; secundum quod scriptum est: est enim ejus omnipotens volontas. Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenæ civitatis, dixit: Ecce domine, offerendi usum esse voluntatem in Christo, Et exurgentes, qui locum præstendant apostolice sedis antistitæ Romæ, & quidam episcoporum synodi Constantinopolitanæ, & gloriosissimi judices reclamaverunt, dicentes: Superflue, & non secundum quod jacet, Macarius venerabilis archiepiscopus magnæ Antiochenæ civitatis, ex nostro testio textu videtur affirmare, unam esse voluntatem in duabus unius dominij nostri Jesu Christi, id est, deitatis ejus & humanitatis, Hoc enim sanctissimi Cyrillus in divina ipsius domini nostri Jesu Christi & omnipotentissima ejus natura accipiens, scripsit, quam cum Patre & sancto Spiritu commonem & omnipotentem habet. Propter quod & omnipotentem eam idem sanctæ memoriæ Cyrillus appellavit, alias nec numeraliter poluit eamdem voluntatem unam. Et relecto ex integro eodem libro, Constantinus piissimus imperator dixit: Et ille alter liber sanctæ tertiæ synodi relegatur, Et accipiens Salomon Deo amabilis discrimus, & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopolcos relegit a principio usque ad finem. Constantinus piissimus imperator dixit: Sufficiunt nobis lectio in præsenti facta eß, in qua finem suscepimus, quæ in sancta tertiaque Ephesina priori synodo gesta sunt. In subsequente vero, & quæ in sancta Calchedonensi quarta synodo gesta sunt, nobis relegentur.

A ἀνοῦ τῷ βασιλοῦσι, & οἱ δωσάντες χρέος σωτηρίας ἀναμφιβόλως, τὸ γὰρ ἀγαθὸν ὅτι μὴ ἀνὴρ τοιαῦτα τὸ δίκαιον. Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀντιοχῶν πόλεως εἶπεν· ἰδὲ δέσποτα, παρέστω εἰ ἐστὶ θέλημα ἐπὶ Χριστῷ. ἀναστάντες οἱ τῶν τόπου ἐπέχοντες τὴν ἀποστολικὴν θρόνον τῆς ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης, καὶ τινες τῶν ἐπισκόπων τῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως, ἀξιοῦντες ἀντιλέγοντες λέγοντες· ἀξιόχρεος, & οὐχὶ κατὰ τὸν κείμενον Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀντιοχῶν μεγαλοπόλεως ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς κείμενος ἐστὶ δοκεῖ βεβαιοῦσθαι, ἐν ὄντως θέλημα ἐπὶ τῶν δυοῖν τοῦ τῶν κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦτο τὸν Θεόφιλος Κύριλλος ἐπὶ τὸν ὄντως ἀγίου τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, & πανσθενεστάτης φύσεως ἐκλαβὼν γεγράφησεν, ὅστερ μὴ τὴ κατὰ τὴν ἀγίας τριάδος κοινὸν & πανσθενεστὸν λέγεται, διὸ & πανοικεὶς αὐτὸ ὁ αὐτὸς ὁν ἀγίας τῆ μόνῃ τρισαγιόφωνος Κύριλλος, ἄλλος τὸ δὲ οὐδὲ ἀριθμητικῶς τὸν ἐκεῖ τὴ * πάντων θέλημαν, & φίλαν ἐνωθὲν· * ὁλοπλοῦς τὸ πάντα ὁλόλε, Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβὴς ἐπὶ τὸν ἐν τῷ βιβλίῳ εἶπε· & τὴν ἱερὰν βίβλον τὴ ἁγίας τρίτης συνόδου ἀναγνωσθῆναι, & λαβὼν Σολομὼν ὁ Θεοφιλὴς διάκονος & νοτάριος τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀνέῳξε τὴ ἀρχῆς ἕως τέλους. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβὴς ἐπὶ τὸν βασιλεὺς εἶπεν· ἱκανὸν ἡμῖν ἐν τὴ παρόντι ἡμέρᾳ ἐπέγνωσε τὴ λεχθέν, καὶ τὴ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὴ ἁγίας τρίτης συνόδου τὴ φρόνησε πραχθέντα σωιδὲν. καθ' ἑτέρα δὲ & τὴ ἁγίας τὴ Καλχηδόνι σωιδὲν πεφεγγεμένα ἡμῖν φανερωθήσονται.

ACTIO SECUNDA.

B Εν ὀνόματι τῷ κυρίου & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ & θεοῦ ἡμῶν, βασιλεύσας τὴ θεοστέπτου & γαλλικωτάτου ἡμῶν δεσπότου Φλαβίου, Κωνσταντίνου τὴ τὴ ὑστερέκτου & θεοφιλοῦς μνήμης βασιλέως & αὐγούς Αὐγόνου & ὑπατικοῦ, ἔτους ἑκατοσταβόλου, & μζ' ἐπατείας τὴ αὐτὴ θεοσόφου φρούτος ἔτους τρεσκαιδεκάτου· Ἡρακλείου δὲ & Τιβεριόυ & Τιβεριόυ Κωνσταντίνου & θεόφιλοι ἔτους εἰκοσοπέμπτου, τὴ δεκάτῃ τὴ Νοεμβρίου μηνὸς, ἰνδικτιῶνος ἑκάτης.

Προκαθήμενοι τὴ αὐτὴ ἱερωτεράτου, & φίλου & μεγάλου βασιλέως Κωνσταντ. εἰς τὴ σεκρέτῳ τὴ θείου παλατίου ἐν τῷ ἐπίκλην Τρίκλῳ, & ζῶ κελιάσου τὴ αὐτὴ θεοσόφου γαλλίου, παρόντων καὶ ἐκφωνούντων Νόνου τὴ ὑπόβοτου τῆς πατρικίου, & μεγ. ἑπαρχοῦ τὴ βασιλικῶν φεκλῶν· Θεόδωρος τὴ ὑπόβοτου τὴ αὐτὴ πατρικίου; κόμητος τὴ βασιλικὴ ὀλιακοῦ, & ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου; Ἰωάνης τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου; Ἀγρεστικὴ λογοθέτης. Παῦλος τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου; Κωνσταντῖνος τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου, & κουράτωρ τὴ βασιλικοῦ τὴ Ὀρμιζόου οἴκου· Ἀναστάσιος τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πα-

ANNO CHRISTI 636.

ANNO CHRISTI 637.

ACTIO II.

τριάρχου, & ὑποστρατὴ τὴ κόμητος τὴ βασιλικοῦ οἰκοκλείστου· Ἰωάννου τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου & κοιτάνου· Θεόδωρος τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου & αὐτοῦ· Θωμᾶ τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου· Παῦλος τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου & ἐπιτρόπου τὴ ἀνακτόρων· Πέτρου τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου· Λεοντίου τὴ ὑπόβοτος τὴ αὐτὴ πατρικίου, καὶ δομεστικὸς τὴ βασιλικὴς τραπέζης.

Ἐκάλεσθ δότες & & ἐν ἡμῖν & ὀνειδιμῶν· σωιδὲν, τὴ ἁγίας βασιλικὴ Ὑπόστασε τοῦ Θεοῦ λόγου τὴ σὺν τὴ Θεοῦ πάτρι & βασιλὴ πάλαι· πατέρι Θεοῦ & Γεωργίου & Ἀντιόβεν ἔτους τρεσβύτερου, & Ἰωάνου τὴ Θεοτιβέτου διακόνου, ἐπεχόντων τὴ τόπου τὴ ἁγιωτάτου & ἀγιωτάτου ἐπισκόπου τὴ πρεσβυτέρου Ῥώμης Ἀγάθωνος; & Γεωργίου τὴ σύνκελλου & ἀγιωτὰ τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ πόλις τὴ μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως τὴ Ῥώμης, & Πέτρου τὴ Θεοτιβέτου τρεσβυτέρου κοινοχῆρ, & ὑποστρατὴ τὴ θρόνου τὴ Ἀλεξανδείου μεγαλοπόλεως· & Μιχαὴλου τὴ ἀνατολικὴ & ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως; Ἀντιοχείας, & Γεωργίου τὴ Πελαβιτάνου τρεσβυτέρου μοναχοῦ, & ἀποκρισιάριου Θεοῦρρα τὴ ὁτῶν τὴ τοῦ ἁγιωτάτου τὴ ἀρχιεπισκόπου ἰωάνου ἐπεσκόπου πόλεως Θεοῦρρα· Ἀβραάμου τὴ ἐπεσκόπου τὴ ὄνου Πατήρου Ἰωάνου & ἐπεσκόπου τὴ ὄνου Ῥηγίου, μετὰ τὴ τέτου & & τὴ ἀρχιεπισκόπου Ῥώμου ὁτῶν τὴ ἑκατὸν ἑκατὸν τὴ τὴ Θεοῦ τὴ ἐπεσκόπου συνόδου, & & ἐν οἰκουμένῃ ἀναγκαῖοι ἀδιωνίμων & τὴ ἡμῶν & τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ ἀνατολικὴ & τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ Θεοῦρρα τὴ ἀνατολικὴ & τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ Ἀντιόχεια τὴ Πελαβιτάνου τὴ ἀνατολικὴ & τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ Ἀλεξανδείου τὴ ἀνατολικὴ & τὴ ἀρχιεπισκόπου τὴ Ῥώμ

Actio II. Anastasio presbytero & monacho oratoriorum venerabilis hujus patriarchii, & Stephano presbytero & monacho, & dilectipulo Macarii archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ.

Residentibus quoque tam gloriosissimis patrisciis & consulibus, quamque omnibus venerabilibus & Deo amabilibus episcopis ordine in eodem secretario Trulli: propositis in medio sanctis & intemeratis evangeliis: Paulus magnificus a secretis & imperialis secretarius, dixit: Meminit vestra pietas, & sancta ac universalis vestra synodus, quod in praeterito conventu, finita lectione gesthorum sanctae tertiae Ephesiae priorisque synodi, providit subsequenter & acta sanctae quartae Chalcedonensis synodi relegi, & suggerimus ad quod placuerit.

Constantinus piissimus imperator dixit: Proferantur & acta praedictae sanctae quartae Chalcedonensis synodi, & coram nostro relegantur audita.

Et accipiens Anatolius religiosus lector & notarius sanctissimi patriarchae Constantinopolitani, primum librum ejusdem sanctae Chalcedonensis synodi relegit. Et relegente eo epistolam, quae in eis continetur, sanctae memoriae papae Leonis magnae civitatis Romae, & veniente ad textum, in quo scriptum est: Agit enim utraque forma cum alterius communione, quod proprium habuit: Verbo quidem operante quod Verbi est, carne autem exequente quod carnis est, & horum unum coruscet miraculis, aliud vero succumbit injuriis: exurgentes qui ex parte spiritalice fedis erant antiquae Romae, exclamaverunt: Ecce benignissime domine, manifeste duae naturales operationes inconfuse & indivise in domino nostro Jesu Christo praedicta sanctissimum praedicest pater, cujus praesentem fermonem sancta quarta synodus firmamentum orthodoxae fidei inscripsit, & damnatione universae haereseos, utpote professioni beati principis apostolorum Petri convenientem, & quid pro hoc dignum fecisti Macarius venerabilis, & qui cum eo sunt Deo amabiles viri, dicere?

Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiae dixit: Ego, domine, doas operationes non dico: sed nec fenrio quod beatae memoriae Leo per hunc fermonem duas operationes dixerit.

Constantinus piissimus imperator dixit: Et sed unaqua operationem intelligis eum dixisse? Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Ego numerum non dico, sed devinitiam ejus operationem, secundum sanctum Dionysium, Constantinus piissimus imperator dixit: Et quomodo intelligis devinitiam operationem? Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Ego non luperjudico. Et relectis residuis ejusdem libri usque ad finem, Constantinus piissimus imperator dixit: Relegatur & alius liber ejusdem sanctae quartae Chalcedonensis synodi. Et

A Ἀναγνοὺς ἀφοσιώτατος ὁ μακαρὶς τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριαρχικὸς, & Σταυρὸς ἀφοσιώτατος καὶ μοναχὸς, τὸ κεφάλαιον Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας.

Καὶ καθεζομένου τῆς εὐδοξοτάτου πατρικίου, καὶ ὑπάτου, καὶ πάντων τῶν ὁσιωτάτων καὶ θεοφιλῶν ἱερωτάτων καὶ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ τῆς Τρούλλου σεκρέτῳ, ἀφοκομμένων ἐν μέσῳ τῶν ἁγίων & ἱερῶν ἁγίων εὐαγγελίων.

Παῦλος ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἀπεκρίθη σεκρέτου καὶ βασιλικὸς εἶπε· μέμνηται ἡ μετέρα ἀσέβεια, & ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ ἡμῶν σύνοδος, ὡς κ.τ.λ. τὴν προτέραν συνέλευσιν τῆλος λαβοῦσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πεπερασμένης τῆς ἁγίας καὶ Ἐφεσίνης τρίης καὶ τῆς πρώτης συνόδου, σωωῦσε ἐπιλοιπὸν & τὰ τῆς ἁγίας τετάρτης καὶ Καλχηδόνος συνόδου ἀναγνωσθῆναι πεπερασμένα· καὶ ἐφοβοβλόκαμεν τῆς τὰ παρεμφέρομεν.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· προσεγλέψωμεν & τὰ τῆς κεφθείσης τετάρτης ἁγίας καὶ Καλχηδόνος συνόδου πεπερασμένα, & εἰς ἐπίλοιπον ἀναγνωσθῆναι.

Καὶ λαβὼν Ἀνάτολος ὁ ἀλκιδέστατος ἀναγνώστης & νοτάριος τῆς ἁγιωτάτης πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς αὐτῆς ἁγίας καὶ Καλχηδόνος συνόδου εἴρηνα. & ἐπιλογίσκοντος αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ ἐμπεριφέρειν τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐν αὐτῇ τῇ μνήμῃ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης πάπα Λέοντος, & Πρόσωπα γὰρ τὴν φύσιν· ἐνεργεῖ ἑκατέρα μορφὴ μὲ τὴν θατέρου κοινωνίαν ὅπερ ἴδιον ἔσχεν, τὴ μὲν λόγου κατηρχάμενον τοῦτο ὅπερ ἴδιον τοῦ λόγου, τὴ δὲ σώματι ἀκπλωῶτες ὅπερ ἴδιον τοῦ σώματος, & τὸ μὲν αὐτῶν λαμπρύνει τοῖς θαύμασι, τὸ δὲ τῆς ὕβρεσιν ὑποπίπτουκεν. ἀναστάντες οἱ τοῦ μέρους τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς πρεσβύτερα Ῥώμης ἐβόησαν ἴδε ἐξόστοις ἀγαθὲ, φανερῶς οὖν φυσικὰς ἐνεργείας ἀσυγχύτως & ἀδιαιρέτως ἐν τοῖς κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὁ σεβάσμιος κηρύττει πατὴρ, & τοῦτο τὴ παρόντα λόγον τῆς ἁγίας πάτρης συνόδου· τοῦτον ὑφ' ὁσοδεῖας ἀναγινώσκεται, ὡς καθεζομένου τοῦτο αὐτοῦ, εἰπεῖν τὸ μεγάλα, & κεφαλαῖα τὴ ἀποστόλου Πέτρου ὁμολογία συμβεβλοκότα· & τὴ μὲν τοῦτο εἴρηκε Μακάριος ὁ ὁσιώτατος, ἡ δὲ σύνοδος ἀναθεμάτισεν ἀόφρες, λέγοντ·

Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας εἶπεν· ἐγὼ δέομαι τοῦ ὁσιοτάτου & ἱερωτάτου τῆς ἐν Ῥώμῃ πάπα Λέοντος δὶ αὐτοῦ τὸν τῆς ἀστεως οὗτο σεβεσμίου φθεγξάτου.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἀνήκλμμεν ἐν ἑξῆς τὴν λόγοντα Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπ. εἶπεν, ἐγὼ δὲ λέγω τὴν ἑλλάν, ἡ δὲ πάντρεν. αὐτὰ τὴ ἑκέρνομεν κ.τ. εἶπεν Ῥωμαῖοι σύν. Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· πῶς μὴ νοεῖς τὴ ἀπόφασιν λέγοντ· Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπ. εἶπεν· ἐγὼ οὐκ ἀπαιτῶ. & ἐπεὶ γνωρίζεται τὴν λεπτὸν τῆ αὐτοῦ ἑλληνῖς μὴ γὰρ φατεῖς, Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἀναγνωσθέτω & τὸ ἑπόμενον βιβλίον τῆς αὐτῆς ἁγίας πάτρης & Καλχηδόνος συνόδου· ὁ λαβὼν Ἀνάτολος

B ὁ ἀλκιδέστατος ἀναγνώστης καὶ νοτάριος τοῦ αὐτοῦ τῆ Ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ ἀνάγνω.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἰκανὸς κρυῶ ὁ τεφθεὶς ἐχεν ἀνάγνωσις, καὶ ἐπίλοιπον δὲ καὶ τὴ τῆς πεπερασμένου τῆς ἁγίας τέταρτης συνόδου ἐνεργοῦμεν.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιτρέψωμεν ἀνάγνωσιν.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιτρέψωμεν ἀνάγνωσιν.

ΠΡΑΞΙΣ γ'.

Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου & θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆ θεοῦ & σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεῖαι τῆ θεοστέφου & γαλαυκοφόρου ἡμῶν δεσπότου Φλαβίου, Κωνσταντίνου τῆ τῆ εὐσεβεστάτου & θεοφιλεστάτου & αὐτοῦ Αὐγούστου, ἔτους ἑκατοστὴ ὀγδόης, & ἀφ' ὑπατείας τῆς αὐτοῦ θεοστόφου κρατοῦντος ἔτους τριακοστοῦ τέταρτου δὲ & Τιβερίου ἡ θεοφιλεστάτου αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἔτους ἑκατοστοῦπέμπτου, τῆ τριακοστῆ τῆ Νοεμβρίου μηνὸς, ἰνδικτιῶνος τοῦ πρώτου, Πρεσβεύοντος τὴ δυτὴ ἐυσεβεστάτου, & φιλοχριστ. μεγάλου βασιλέως Κωνστατ. ὁ τῆ σεκρέτου τῆ θεῖου παλατίου τὴ ἐπιτεταγμένου Τρόπαιος, & ἀξιωθεὶς τῆ αὐτοῦ θεοστόφου γαλήνης, κατὰ τὴν καὶ ἐεγουμένην Νίκαιαν τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίων, & μεγίστων τῆ βασιλικῆς ὁρφικίου· Θεόδωρος τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίων, κόμητος τῆ βασιλικῆ ὀφικίου, & ὑποτρεπτῶν Θρᾴκης· Σεργίου τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίων· Ἰουλιανὸς τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίων, & τριαντικοῦ λογοθέτου, Παύλου τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίων· Κωνσταντίου τὴ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίου, & κουράτωρος τῆ βασιλικοῦ τῆ Ὁμιλοῦσα οἴκου· Ἀρσακίου τοῦ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίου, & ὑποτρεπτῶ τῆ κόμητος τῆ βασιλικῆ σζκλείτου· Ἰωάννου τοῦ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων πατεκίου & κοιαίνωρος· Παλαδίου τῆ εὐθεοστόφου τῆ φόβοῦ· Θωμᾶ τῆ εὐθεοστόφου & ἀπὸ ὑπάτων Γαῦλα τῆ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων, & ἀπολεκτῆ & ἀπαιτοῦντος ἐπιτρόπου· Πέτρου τῆ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων· Ἀεοτίου τῆ εὐθεοστόφου ἀπὸ ὑπάτων.

Σκοπὸν δὲ τοῦ & ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ σύνοδος τῆ Χριστοῦ θεοῦ ἡμῶν σωτῆρος ἐν τῷ τῆς Θεοφιλάστου & βασιλικῆ τῆ· τοῦτ' ἔστιν δόμῳ & Γεωργίου τῆ θεοτεβεστάτου πρεσβυτέρου, & Ἰωάννου τῆ θεοτεβεστάτου διακόνου, ἐγόντων τὴ τόπον τῆ ὁσιωτάτου τῆ ἀρχιεπίσκοπου Ῥώμης Ἀδεόδωτος, & Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου & ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆ τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως. τοῦ Ῥώμης, & Πέτρου τῆ θεοτεβεστάτου πρεσβυτέρου μοναχῆ, & σκευοφύλακος τῆ θείου & Ἀλεξανδρίας μεγαλοπόλεως· & Μακαρίου τῆ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας, & Γεωργίου τῆ διακόνου τοῦ πρεσβυτ. μοναχῆ & σκευοφύλακος Θεοδώρου τῆ ὁσιωτάτου πατριαρχῆ τῆ θείου Ἱεροσολύμων· Ἰωάννου ἐπισκόπου Πόντου Ἀξιουβασίας τῆς ἐπικλ. πόλεως Πελτίνου Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥεγεῖας, ἐπεγόντου & πάντα τὰ ἐξ τῆ πρεσβεῖα τῆ ἁγίου ἀποστόλου πέτου θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου σωθείσ, & τῆ βοιόκιου Λεοντίου βαλιμβίου τῆ ἐν τῇ βασιλικῇ πόλει & διατ-

C ἀπεφάνθη ἀναγνωσθῆναι τὴ ἀναγνωσθέν τὸν ἀνάγνω.

Ἀνάτολος ὁ ἀλκιδέστατος ἀναγνώστης & νοτάριος τῆ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ ἀνάγνω.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀοσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιτρέψωμεν ἀνάγνωσιν

Actio II.

tione ab eis facta ad Constantinum piissimum magnum imperatorem & Theodosio religioso presbytero, atque vicario Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio episcopo Heracleæ Thracie, Georgio episcopo Cyzici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonensi, Theodoro episcopo Melitenæ, Sisinnio episcopo Hierapolitani Phrygiæ, Macrobio episcopo Selecciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byziæ Thraciæ, Gregorio Mitylenæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Georgio episcopo Hypæpæ, Joanne episcopo Dafcylii, Genesio episcopo Cinnæ, Theodoro episcopo Justinianopolesos Gotdi, Theodoro episcopo Verriæ, Stephano episcopo Herclem Pontoi, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiados, Salomone episcopo Claudi, Georgio episcopo Constantiæ, Joanne episcopo Myndi, Georgio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenopoleos, Constantino episcopo Dulichadi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophanio presbytero & abbate venerabilis monasterii Siciliæ, quod cognomiatur Bajja, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma, Cononе & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africa, pari similiter in seniore Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hujus venerabilis patriarchii, & Stephano presbytero & monacho diœcesis Mauriti venerabilis archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ.

Residentibus quoque tam gloriosissimis patriciis & consulibus, quamque omnibus venerabilibus, & Deo amabilibus metropolitis, & episcopis in eodem secretario Trulli ordine: propositis in medio sanctis & intemeratis evangeliis, Paulus magnificus a secretis & imperialis secretarius dixit.

Secundum quod in præterito conventu intellexistis et a Deo inspirata pietas vestra, erec libros sanctæ quinatæ synodi in manibus habemus, & luggerimus ad quod placuerit.

Constantinus piissimus imperator dixit: Præsens Antiochus religiosus lector & notarius, suscipiens librum reliqui. Et accipiens, aperiensque eumdem librum, exorsus est principium prædicti libri, qui ita continebat: Incipit sanctæ memoriæ Menæ archiepiscopi Constantinopoleos ad Vigilium beatissimum papam Romanum, de eo quod una sit Christi voluntas. Et exaugentes legati apostolicæ sedis dixerunt, exclamaverunt: Piissime domine fallatus est præsens liber quinatæ synodi; nequaquam relegatur ferme, qui dicit Menna ad Vigilium, quia fidem est: fed jube diligenter adverte præsentem librum: fatisfieri enim habet piissimum vestrum imperium, quia non est tunc temporis politus in exordio, cum fierent acta in sancta quinta synodo, sitque dicitur ferme Menna ad Vigilium, sed

A βασιλεὺς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παρ' ἡμῖν δ. παρόντ' ἡμῖν Θεόδωρε τῷ εὐλαβεστάτῳ πρεσβυτέρῳ, & πανυπερτάτῳ Θεοδοσίου ἀρχιστρατηγῷ, Βασίλειος Θεοδώρου βασιλικοῦ ἐπίσκ. πόλεως Γορτύνης ἐν Κρήτῃ νήσῳ· Θεοδώρῳ ἐπίσκ. Ἐφέσου· Σισινίῳ ἐπίσκ. Ἡρακλείας Θράκης· Γεωργίῳ ἐπισκόπῳ Κυζίκου· Πέτρῳ ἐπίσκ. Νικομηδείας· Φωτίῳ ἐπίσκ. Νικαίας· Ἰωάννῃ ἐπίσκ. Καλχηδόνος· Θεοδώρῳ ἐπίσκ. Μιτυλήνης· Σισινίῳ ἐπίσκ. Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακροβίῳ ἐπίσκ. Σελευκείας Ἴσαυρίας· Γεωργίῳ ἐπίσκ. Βυζίης Θράκης· Γεωργίῳ ἐπίσκ. Μιτυλήνης· Σεργίῳ ἐπίσκ. Σηλυβρίας· Ἀνδρέῳ ἐπίσκ. Μεθύμνης· Θεογνίῳ ἐπίσκ. Κίου· Γεωργίῳ ἐπίσκ. Καμουλιάδος· Ἀστυλοῦ ἐπίσκ. Τυαίων· Ἰωάννῃ ἐπίσκ. Δασκυλίου· Γενεσίῳ ἐπίσκ. Ἀναστασιουπόλεως· Γαλατοῦ ἐπίσκ. Κίννου· Θεοδώρῳ ἐπίσκ. Ἰουστινιανουπόλεως Γοτθίας· Θεοδώρῳ ἐπίσκ. Βερροίας· Στεφάνῳ ἐπίσκ. Τίου· Δομετίῳ ἐπίσκ. Προυσιάδος· Σολομῶνι ἐπίσκ. Κλαυδίου· Γεωργίῳ ἐπίσκ. Κωνσταντίας· Ἰωάννῃ ἐπίσκ. Μυάδων· Γεωργίῳ ἐπίσκ. Καντίνου· Ἰωάννῃ ἐπίσκ. Λάππης· Εὐλαλίῳ ἐπίσκ. Ζηνωπολέως· Κωνσταντίνῳ ἐπίσκ. Δουλιχιοῦ· Θεοδώρῳ ἐπίσκ. Ὀλβίας· Θεοφανεῖ ἡγουμένῳ τῆς Σικελίας ἀλαγῆς μονῆς τοῦ πανεύφημου Κάσσιος & Σταφίνου ἀφεσβυτέρου & μοναχοῦ μονῆς τῆς ἐπιλεγομένης δόμου Ἀφρικίας διακείμενος ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ· Ἀναστασίῳ πρεσβυτέρῳ & μοναχῷ τῆς αὐτῆς τῆς τοῦ Ῥαβέννα πατριαρχικοῦ & Στεφάνῳ πρεσβυτέρῳ & μοναχῷ, τῷ μεγάλῳ Μαυρικίου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας.

Καὶ καθεζομένου τε τοῦ εὐσεβεστάτου πατρικίου, & ὑπάτου, & πάντων τῶν ἀγιωτάτων & θεοφιλῶν μητροπολιτῶν, & ἐπισκόπων ἐν τῷ αὐτῷ τῷ Τρούλλῳ σκιάτῳ· προκειμένων τε μέσῳ τῶν ἁγίων & ἀμώμητων εὐαγγελίων, Παῦλος ὁ μεγαλοπρεπὴς σεκρέτις & βασιλικὸς σεκρετάριος εἶπε.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ παρελθούσῃ συναλλάκτῳ δηλωθεῖσαν ἀλήθειαν ἐκεῖνα τὴν ἀγωνίσασα ἡμῖν βασιλικὴ ἡμῶν βίβλος τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου μὴ κρείσσω ἐφεύρῃ, & ἀναβεβλημένη φορὰ τὴν παρεκβίβασε.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· τὸν μὲν Ἀντίοχον ὁ εὐλαβέστατος ἀναβιβάσας & ἀνοίξας ἀναγινωσκέτω ἡ βίβλος ἀναγινωσκόμενον· & ἀνοίξας ὁ εὐλαβέστατος τὴν πρώτην βίβλον ἀνέγνω τὴν τοῦ Μηνᾶ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως περὶ τοῦ ἁγίου Μίαν ἐνεργείαν. Κωνσταντῖνος Βιγίλιος μακαρίτ. πάπας Ῥώμης, εἰδὼς τὸ ὅτι καὶ Χριστὸς ἐθέλομεν. & ἀπεκρίθη· οἱ δὲ τῆς τοῦ ἑτέρου τῶν ἀποστολικῶν θρόνων ἀπεσταλμένοι Ῥώμης ἐβόησαν· εὐσεβέστατε δέσποτα, ἐρεῖ σοῦ ἡ ἀναγνωσθεῖσα βίβλος· ἀναγνωσθεῖσα δὲ ἡ βίβλος ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ τῷ ἑβδομηκοστῷ τῷ ἑνὶ ἔτει τῆς ἁγίας μνήμης τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου· τοῦ μὲν ἀναγνωσθέντος ἐν τῷ ἁγίῳ μεγάλῳ τῷ ἐν τῷ Χαλκῇ τῷ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τῷ ἐν τῷ ἁγίῳ Μεγάλῳ ἐν τῷ ἁγίῳ

ACTIO III.

examinetur, ut edinventio quæ ita co facta est, manifestetur.

Constantinus piissimus imperator dixit: Quod postulatum est, in subsequenti provenit: Prælens vero liber usque ad finem relegatur: Et relectus est.

Constantinus piissimus imperator dixit: Cognitionem relectorum synodicorum liborum percipientes tam sancta synodus, quamque gloriosissimi judices, edicant, si inventur definitum ab eisdem sanctis synodis, fieri pollicitus est Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, & qui cum eo sunt religiosi viri, demonstrare unam voluntatem, & unam operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi.

Sancta synodus & gloriosissimi judices dixerunt: Ex lectione sanctorum conciliorum, fieri nullis pilissimi, penitus non inventum in incarnationis dispensatione unius sanctæ Trinitatis domini nostri Jesu Christi, unam voluntatem & unam operationem: Constantinus piissimus imperator dixit: Macarius venerabilis archiepiscopus, & qui cum eo sunt, profequantur, si secundum quæ ab eis promissa sunt, paratum habent proferre testimonia sanctorum probatissimorum patrum, quæ debeant approbare (ut ait pollicit sunt) unam voluntatem & unam operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi; & hæc profecerunt:

Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, & qui cum eo sunt, dixerunt: Secundum justa vestri imperii, jussiones nobis data, testimonia, quæ proferre promissus, sanctorum proferimus.

Constantinus piissimus imperator dixit: Macarius venerabilis archiepiscopus, & qui cum eo sunt, hæc in subsequenti peragant: Georgius sanctissimus archiepiscopus Constantinopolis, & quæ sibi ex eli lynodus dicerunt: Piissime domine, petimus vestram tranquillitatem, suggestiones dictas ad a Deo veltram inflrotam fortitudinem, tam ab Agathone sanctissimo papa apostolicæ sedis antique Romæ, quamque ab eius synodo relegi, ut audiatur capitanus, quatenus cognitionem & nos accipiamus totius virtutis, quæ in eis continetur. Constantinus piissimus imperator dixit: Quod a vobis postulatum est, in subsequenti provenit.

Ἀκριβῶς τὰ παρὰ βασιλέως Ῥώμης οὕτως· αὐτῷμὲν ἡ θεία σοφία ὑμῶν γνῶναι, εἰκάζομεν ἡ λεγόμενα πεκεκλεῖσθαι βίβλοι εἰς τὸ τῆς ἁγίας ἡμῶν πλατυφυΐας φανερωθῆναι.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· τὸ αὐτοῦ καὶ ὑπερ ἡμῶν ὑμῶν· ἐὰν παρέκε βίβλος μέχρι τέλους ἀναγνωσθῇ. καὶ ἀνεγνώσθη.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· τὸν ἐνδοθεν τῶν ἁγιωτάτων συνοδικῶν βιβλίων λαβόντα ἡ ἁγία σύνοδος, ἢ οἱ εὐδοκιμώτατοι ἄρχοντες λεγέτωσαν. εἰ ἀρέσκει ὅσοις ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἁγίων συνόδων, * ὅπερ ἐβούλετο Μακάριος ὁ θεοσεβὴς Ἀντιοχείας, οὐ σὺν αὐτοῖς ἀλκαθέν τινα δόξῃ, ἀποδεικνύειν ὑμῖν ὁ θεῖος ἡμῶν εἰρηνεύσας τὴν οἰκουμένην τὸ κοινὸν ἡμῶν βασιλεῖ Χριστῷ.

Ἡ ἁγία σύνοδος, ἢ οἱ εὐδοκιμώτατοι ἄρχοντες εἶπον· ἐκ τῶν συμπεφωνημένων ἡμῖν ἐν τῷ ἁγίῳ συνόδῳ, ὡς ἐν ἀπείθεσιν, παντελῶς οὐ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ υἱοῦ τῆς ἁγίας τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ θέλημα, καὶ μία ἐνέργεια. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· Μακάριος ὁ θεοσεβὴς καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ἀναγνόντες, ἐξ ὧν τοῖς αὐτοῖς ἁγιωτάτοις ἐπόμενοι ἐτοίμως ἔχουσι φέρειν τὰς ἀξιοπίστους μαρτυρίας, ἀποδεικνύειν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόφασιν, ἢ θέλημα ἓν μία ἐνέργεια εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ τῆς πρακτικῆς ἐπιστολῇ.

Μακάριος ὁ θεοσεβὴς ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, οἱ σὺν αὐτοῖς εἶπον· ἐκ τῶν κελευσθέντα ἐκ τῆς ἡμετέρας κράτους, ἀναμφιβόλως τὰς ἐκ τῶν ἁγιωτάτων πατέρων ἀναφερομένας μαρτυρίας ἀναφέρομεν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· Μακάριος ὁ θεοσεβὴς ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς· τὸν τὰ κατ' ἐπίμαν πεπτιτνόνταν· Γεώργιος ὁ ἱερώτατος ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὑπ' αὐτὸν σύνοδος εἶπον· αὐτῷμὲν εἰμι ὑμετέρου θεόσεφον γαλλιῶν, νῦν ἐκλαβόντα ἀκούσαμεν ἀπὸ τοῦ ἁγιωτάτου πάπα τῆς ἀρχαίας Ῥώμης τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ἡμῖν ἐν τῷ ἁγίῳ σύνοδῳ τὸ ἀναγνῶναι πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τῶν πρεσβύτερων Ῥώμης, ἢ τῶν ἐν αὐτοῖς σύνοδον εἰς ἔπτακοσίας ἁγίων ἀναγνωσθῆναι, πρὸς τὸ τὴν εὐθυτατὴν ἡμῶν πάντας ἢ τὴν ἀυτοῦ μφιρὸν ἡμῖν δωκέμενα. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· πάντα ἐν τῷ ἁγίῳ σύνοδῳ ἀναγνωσθῆναι.

Anno Christi 680.

ACTIO QUARTA.

ΠΡΑΞΙΣ Ε.

In nomine domini Dei & salvatoris nostri Jesu Christi, imperantibus a Deo coronatis serenissimis nostris dominis Flavius, Constantino quidem piissimo, & a Deo decreto magno principe, perpetuo Augusto imperatore, anno vigesimo septimo, & post consulatum ejus a Deo instructæ mansuetudinis, anno decimoterio, Heraclio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimoseundo, decimoquinto mensis Novembris indictione nona.

Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν, βασιλεῖας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν γαλλιωνίου μὲν τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντῖνος τοῦ ἐν ἔτει τῆς ἀυτοῦ πρωτείας τῆς πρεσβυτέρου Ῥώμης, ἢ τῶν ἐν αὐτοῖς σύνοδον εἰς ἑπτακοσίας ἁγίων ἀναγνωσθῆναι, πρὸς τὸ τὴν εὐθυτατὴν ἡμῶν πάντας ἢ τὴν ἀυτοῦ μφιρὸν ἡμῖν δωκέμενα. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· πάντα ἐν τῷ ἁγίῳ σύνοδῳ ἀναγνωσθῆναι.

Anno Christi 680.

ACTIO IV.

Anno Christi 680.

Προκαθηγήσω τῶν ἀυτοῦ εὐσεβεστάτου, ἢ φιλο- λ. μεγάλου βασιλέως Κωνστ. ὁ τὴ σκεφτὴ τῶ θεῖου κεκλεκτοῦ τὸ ἔτυκ ἑπίλη-ρμβῶν Τρόπαιον, ἢ ἐξ ἑλλάσι τ' ἀυτῶ θεοσέφου γαλλίας, τεφρόν τ' ἀεφοιμῆμον Νίκεια τὴ ἐλλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον, ἢ μεγίστου θῆ βασιλικοῦ φυσέων· Θεοδόμου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον, ἢ ἀυτῶν βασιλικὴ σύμεκλος, ἢ ἀυτοκρατορ Θρᾶκες· Σεργίου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον· Παύλου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον· Ἰουλιανὸ τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον, ἢ στρατιωτικὴ λογοθέτης. Κωνσταντῖνος τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον, ἢ κουβικλικῶν· τὴ βασιλικοῦ ἢ Ὀρμίσδου οἴκου Λακεδαίμονος τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον, ἢ ποσοφυτὴ τὴ σύμπτα τὴ ἐκπτωλῆ αἰζιλίτν· Ἰωάνου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν πατερεῖον ἢ κοιλόφυσις· Πολυκάρπου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν· Θωμᾶ τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν· Ἰωάνου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν, ἢ δουκικὴ ἢ ἀκκλησιαστικὴ γραφῶν· Πέτρου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν· Λεοντίου τὴ ἐκλοφόνιτον ἀπὸ ἀυτῶν, ἢ δομεστίκου τὴς βασιλικὴς τραπέζης.

Σὺν ἀυτῶν δὲ ἢ ἁγίας ἢ οἰκουμενικῆς συνόδου τὴ βασιλικὸν θέσπισμα σωφρονίσαντος τὸν τῆς Θεοφιλέκτου ἢ βασιλίδα τῶν· τῆς Θεοδώρα ἢ Γεωργίου τὴ ἱλλαδέτου πατριάρχου, ἢ Ἰωάνου τὴ ἱλλαδέτου δικαίου, ἐπτεχόντα τ' τόπου τὴ ὀσυτικοῦ ἢ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης Ἀδεόσιου, ἢ Γεωργίου τὴ ὁσιωτάτου τῆ ἀγιοτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλοῦμα πόλεις Κωνσταντινόπολιν· ἐκ Ῥώμης, ἢ Πέτρου τὴ Θεοσεβεστάτου ἀφεσβοῦμα μοναχῶ, ἢ ἀποκρισιάριου τὴ ἀλεξανδρίας μεγαλοῦμα πόλεις· ἢ Μαξίμου τὴ ὁσιωτάτου τὴ ἀγιωτάτου ἀρχιεπ. Θεσσαλονίκης Ἀπτιγονίας, ἢ ἐξ ἑωῶν τὴ ἀγιωτάτου τὴ πρεσβ. μοναχῶ ἢ ἀποκρισιάριου Θεοδώρου τὴ ὁσιωτάτου τοποτηρητὴ τὴ θείου ἱεροσολύμου· Ἰωάνου ἐπισκόπου Ῥόμης Λόουωδαν τὴ ἐπίσκ. πόλεως Πατρῶν· Ἰωάνου ἐπίσκ. πόλεως τὴ Ῥηγλιοῦ ἐκ τῶν τόπου τὴ ἀγιοτάτου βασιλέως· ὅτας τ' ἐκατὸν ἑξήκοντα τὸν θεοφιλῶν ἐπισκόπων ἐπιτεθῶν τὴ ἐξ βιβλίου ἀναγνωσθῆ· ἀνδρομῶν ἐν τῷ ὀρφαῖῳ φρὸ τ' ἀ- σιβλέτου βασιλέα Κωνσταντίνου τὴ ἀυτοῦ ἀιωρφὴ καὶ Θεοδώρᾳ τὴ ἱλλαδέτου· ἐπτεν φρεσβοῦμα, ἢ τοποτηρητὴ τὴ Θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκ. Ῥαβέννας· Θεοδόσιου ἐπίσκ. πόλεως Γορτύνης ἢ Κρήτη πόνε· Θεόφιλου ἐπίσκ. Ἐφέσου· Σισσίνιου ἐπίσκ. Ἡρακλείας Θράκες· Γεωργίου ἐπισκόπου Κυζίκου· Πέτρου ἐπίσκ. Νικομηδείας· Φωτείνου ἐπίσκ. Νικαίας· Ἰωάνου ἐπίσκ. Χαλκηδόνος. Θεοδώρου ἐπίσκ. Μυτιλλήνης· Στεφάνου ἐπίσκ. Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακαρίου ἐπίσκ. Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπίσκ. Βόστρας Θράκες· Γεωργίου ἐπίσκ. Μυτιλλήνης· Ἐφραιμίου ἐπίσκ. Σαρδείας· Ἀνδρομέου ἐπίσκ. Μεθώνης· Θεογένου ἐπίσκ. Κίου· Γεωργίου ἐπίσκ. Κυμοῦ πόλεως· Ἀντωνίου ἐπίσκ. Τραλλεῶν· Ἰωάνου ἐπίσκ. τῆ Δικαιωλίου· Γεωργίου ἐπίσκ. Ἀναξιαρχοῦ πόλεως· Γρήγορου ἐπίσκ. Κίου· Θεοδόξου ἐπίσκ. Ἰουστινιανοῦ πόλεως Γόρτυν· Θεοδόρου ἐπίσκ. Βόστρας· Σταφάνου ἐπ-

Conci. General. Tom. VI.

Ee

Præsidente eodem piissimo, & Christo dilecto magno imperatore Constantino in secretario sacri palatii, quod Sugnomainator Trullus, & ex judicione ejus a Deo instructæ serenitatis, præfentibus & audientibus Nicæa gloriosis exconsule patricio, & magistro imperium officiorum, Theodoro gloriosio exconsule patricio, & comite imperialis obliquis & lubstratego Thraciæ, Sergio gloriosio exconsule patricio, Paulo gloriosio exconsule patricio, Juliano gloriosio exconsule patricio & militari logotheta, Constantino gloriosio exconsule patricio, & curatore imperialis domus Hormidæ, Anastasio gloriosio exconsule patricio, & locum agente imperialis comitis cubiculi, Joanne gloriosio exconsule patricio & quæstore, Polycarpo gloriosio exconsule, Thoma gloriosio exconsule, Pauloglorioso exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro gloriosio exconsule, Leontio gloriosio exconsule & domestico imperialis mensæ.

Convenienie autem & sancta ac universalis synodo, quæ secundum imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono, locum præsentantibus sanctissimi ac beatissimi episcopi antiquæ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili atque sanctissimo archiepiscopo hujus magnæ Constantinopolis novæ Romæ, & Petro Deo amabili presbytero & monacho, & vicario fedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Maximo sanctissimo archiepiscopo Thessalonicæ Antiochiæ, & Georgio religioso presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarii fedis Hierosolymorum civitatis, & Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Paternensis, Joanne episcopo civitatis Rhegliarum, Joanne presbyterorum venerabilis lynodi cxxv. Deo amabilium episcorum, antiquæ Romæ qui & per propria fubscriptione declaratur in suggestione ab eis facta ad principem piissimum Constantinum & Theodoro religioso presbytero & locum agente Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Georgio episcopo Cyzici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Theodoro episcopo Mitilenæ, Sisinnio episcopo Hierapolitani Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Bystræ Thraciæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methonæ, Theogenio episcopo Cii, Georgio episcopo Cumiani, Antonio episcopo Hyrapoos, Joanne episcopo Dafylii, Geneso episcopo Anastiaiopoleos, Plusone episcopo Cimæ, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Veriæ, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiadæ, Salomone episcopo Clanei, Georgio epi-

Ee 2

Conciliorum Tomus I. Tom. I.

Anno Christi 680.

ACTIO III.

Anno Christi 680.

ACTIO IV.

Acito IV. Gregorio

scopo Cœnii, Joanne episcopo Mindi, * A Georgio episcopo Cantanensis, Joanne episcopo Lappensi, Eulalio episcopo Zenopoleos, Constantino episcopo Dalisandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophanio presbytero & abbate venerabilis monasterii in Sicilia; quod cognominatur Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii Reuati positi in antiqua Roma, Cosmo & Stephano presbyteris & monachis monasterii quod cognominatur domus Aficia, positi similiter in seniore Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hujus venerabilis patriarchii, & Stephano presbytero & monacho & discipulo Macarii venerabilis archiepiscopi Thessalonicæ.

Et sedentibus cum gloriosissimis patriciis & consultibus, quamque omnibus venerabilibus & Deo amabilibus episcopis in eodem secretario Trulli: proposita in medio fundia & intercatia evangelia, Paulus magnificus a secretis & imperialis secretarius, dixit: Meminit 2 Deo inflructa vestra pietas, quod in preterito conventu dum legerentur acta sanctæ quinto synodi, Georgius sanctissimus archiepiscopus huius a Deo conservandæ regiæ urbis, una cum subjacenti synodo petit vestram philanthropiam fortitudinem, luggeshones quæ facte sunt tam ab Agathone sanctissimo papa antiquæ Romæ, quamque a subjacenti ei synodo, in præsentia vestræ pietatis, & sanctæ universalis hujus synodi relegi, & suggestimus ad quod placet.

Constantinus pissimus imperator dixit: Relegantur. Et prolata est in Græcis literis memoratarum luggestionum interpretatio per Diogenem magnificum a secretis & imperialem secretarium. Et relecta est habens * in verbis sic:

* Ischadius, alias Gabriel alia

* ad verbum

τιστέλου Ἡρακλείας Πάντου. Λογγῖνος ἐπισκ. Τῶν Δομετίου ἐπισκ. Ἱερουσαλὴμ Σολομῶνος ἐπισκ. Κλειτίου. Γεωργίου ἐπισκ. Κώου. Ἰωάννου ἐπισκ. Μιλέου. Γεωργίου ἐπισκ. Κυπαίνης. Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης. Εὐλαλίου ἐπισκ. Ζηνοποτάμου. Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλισανδῆς. Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβῆς. Θεοφανίου ἡγουμένου καὶ ἡγουμένου τῆς ἐν Σικελίᾳ ἐκλεγῆς μοναστικοῦ ἐπιλεγομένου Βάϊας. Γεωργίου ἱερεοῦ καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς Ῥεάτου τῆς διακειμένης κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν Ῥώμην. Κοσμᾶ καὶ Στεφάνου ἱερεοῦ καὶ μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένου δόμου Ἀφικίας, διακειμένης ὡσαύτως κ τὴν ἀρχαιοτέραν Ῥώμην. Ἀναστασίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ τῆς εὐκτικῆς τῆς οἰκουσῆς ἡμῶν τε καὶ τῶν ἱερῶν τεμενῶν. & Στεφάνου ἱερεοῦ & μοναχοῦ, τῆς μαθητοῦ Μακαρίου τῆς ὁσιωτάτης ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἀπογνόντες.

Καὶ καθεζομένου τῆς τε εὐδοξοτάτου κατελίου, καὶ ἁπάντων, ἡ πάντων ἡ ὁσιωτάτου καὶ θεοφιλοῦς ἐπισκόπου τε τῆς φρουρᾶς τῆς σεκρέτου, φανερωθέντων τε μέτα τῆ ἁγίου καὶ ἀγάστου Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν εὐαγγελίου, Παύλος ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἀπεκρίτης, & βασιλικὸς σεκρέτικος ἔφη. μέμνηται ὁ θεόπτος ὑμῶν ἀθάνατος, ὡς τῶν ἀφηγουμένων τῶν ἐν τῆδε τῆ βασιλικῆ πόλει ἁγιοκτόνων τῶν πεπιεγμένων τῶν ἁγίων τέμενος σωθέν, Γεωργίου ὁ ἀγιοκτόνος ἀχρεωτικοῦ τοῦτο τῆς θεοφυλάκτου & βασιλικῆς πόλεως ἄκα τῆ οὖν ἀυτὸ σωσῶν ἐπόπαν τὸ ὑμέτερον ἀσεβὲς κράτος, τὸς γλυφεῖας ἀποφυγὼν ἀπὸ τῆ Ἀγαθόνος τῆ ἁγιωτάτου πάπα τῆς ἀφεσεβοῦς ἕλεγε, καὶ τὸς ἐν ἀυτῶ σωσθέν, τερφεὶς τῆς ἐρθῆ ὁυσεβείας, καὶ τὸς ἁγίας πάσης καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου ἀπεγνωσθέλαμε· καὶ ἀποδεδόκημεν πρὸς τὸ παρεστῶσαν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἀναγνωσθήτωσαν. καὶ προκομισθὲν ἡ Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἡ τῆ εἰρημένου ἀκροᾶτο ἑρμηνεύς. Διογένης τῆ μεγαλοπρεπεστάτου ἀπεκρίτου τῆς βασιλικῆς, καὶ ἀπεγνῶσθη ἐχουσαν οὕτι λέγει οὕτω.

Anno Christi 680.

Actio IV. Gregorio.

Τοῖς εὐσεβεστάτοις βασιλεῦσι, καὶ γαλλοσεβάστοις ἀκριτοῖς & τροπαιοφόροις, τοῖς φιλοκλεεστάτοις τῆς τῶν ἁγίων τῆς Χριστῆ, Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἡρακλείου, καὶ Τιβερίου Δεσπότου, Ἀγαθῶν ἐπίσκοπος δοῦλος Θεοῦ.

Dominis piissimis & serenissimis augustis, & triumphatoribus, amantissimis filiis amantissimi Dei & domini nostri Jesu Christi Constantino magni imperatori, Heraclio & Tiberio Augustis, Agathio episcopus servus servorum Dei.

Considerantibus mihi humanæ vitæ diversos angores, & ante Deum qui omnis, & verus est, cum vehementia flentium lugentum, ac confitentium animæ fluctuanti divinæ miserationis impertiret influncta, & de profundo mœroris & angustiæ potentia sua dexterae fulleraret: magnam atque miraballem cum indefinenti gratiarum actione, ferenissimi fomiti

Anno Christi 680.

Actio IV. Gregorio.

Actio IV. Agathonis ad Pp.

τῶν ὁμολογεῖ, γνωρισάτωσαν διαστῆ, & πέμψωμεν τὰς ἐπιτιθεσίτοις τῆς ἀγάπης κατὰ ἕνα ἕκαστον ἀπὸ τῆς ἀγιωτάτου τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας, ἵνα τὰς ἀφορῶ σύναρτα τῆ θεόδοξα κατασκεύασθέντα ὑπὸ τῆς ἀγιοκτονικῆς ταλαιπωρίας ἀυτὸ ἐπίσκοπος ἐγκρίσεσι· ἔστω ἡ βασιλικὴ ἰκρὶς καὶ ἀξιόμαχος τῆς ὀνῆ, δι' ἡ βασιλεὺς βασιλῶν, τῆ βασιλῆ ὁυσῶν τε & βασιλιδόντων, καὶ κυρὶε τῆ κυριόντων, καὶ ἐρῆσθη, & τῆς ἀμωμήτου ἀυτὸ πίστεως ἐλαθέσαι, ὡς ἀνθῆ ἡ ἀστοῦλιον, & ἡ ἀστοῦλιον πεῖρον ταμεθῆν, ἀχρῆστοις ἐπιχῆσαι· & ὡς ἡ ἀλοῦσα ἀφῆ ἀοσῆς πεῖρον, ὀστρατοῦς ἐπὶ ἀμμῆτοῦ· & κάτωθ ἡ σκλοτεῖαι ἐπικρατῆσαι, καὶ μόνον τὰς θεῖ ἀλαθινοῦ ὕπνω ἀνεσθῆς καὶ ἀνθῆσαι κατὰ, ἡ ἀδῆσαν τὴν ἀφῶλα καὶ πανταχῆς λογοθεῖσαν ἀρετὴν ἀμῶν ἀνῆς σωσῶν τὸ ὅλον, & ἐχῆ πλουσίας χαρὰς ἀλλοῦσαν ἀφῶ τὸ πολογεῖσαι πρὸς τὰ κεφῆματα τῆς ἀλαγγελίας καὶ ἐν ἀστοῦλαις ἐμῆν κίνεις ἀφωμωλόγεσις, καὶ ἀνῶθεν κεφαλὴ ἀφῶ τῆ ἀστοῦλαῖς μεῖμμη Δαυὶδ ἐξηγεῖσθε & ἀφεγγεσθῆσθε ἐν ἡμέρᾳ μου τεῖλοῦν, τῶν τῆς ἡμῶν ἐξ ἐλεῶν ἀνεῖλεν ἀφῶ τὸ ἀνῶ ἀνῶ ἀνῶ

Actio IV. Epist. I. Agapetus ad Pp.

mæ prædecessoribus missi prædicabant, remeare properabamus, non parvas temporum curas ejusdem clementissimi principis, qui mihi familiarius tractatum, quibus nec vivere licet, nec liber affidulis egimusin laboranteni. Idcoque Christianissimus dominus & filii, fecundum piissimam jussionem a Deo protegendæ manisuetudinis vestræ pro obedientia quam deboimus, non pro confidentia eorum felicitate * quos dirigimus, præter consilium nostrum, Abundantium, Joannem, & Joannem, reverendissimos fratres nostros episcopos, Theodorum & Georgium dilectissimos filios nostros presbyteros, cum dilectissimo filio nostro Joanne diacono, & Constantino subdiacono sanctæ hujus spiritalis matris apostolicæ Ecclesiæ, nos non & Theodorum presbyterum legatum sanctæ Ravennatis ecclesiæ, & religiosos fervos Dei monachos, cum supplici cordis devotione curavimus demandare. Nam apud homines in medio gentium positos, & de labore corporis quotidianum victum cum summa hæsitatione conquirentes, quomodo ad plenum poterit invenire scripturarum scientia, nisi quod que regulariter a sanctis atque apostolicis prædecessoribus, & venerabilibus quinque concilliis definita sunt, cum simplicitate credidi & sine ambiguitate a patribus traditæ fidei conservamus, unum ac præcipuum bonum habeat semper optantes atque illudentes, ut nihil de eis quæ regulariter definita sunt, minuatur, nihil mutetur vel augeatur, sed eadem & verbis & sensibus illibatis custodiantur? Quibus portionibus & testimonia aliquorum sanctorum patrum, quos hæc apostolica Christi ecclesia fuisse suscipit, cum eorum libris traditimus, ut facultatem fuggerendi a benignissimo vestræ Christianitatis imperio conferatis, ut his dictis satisfacere studeant, dum imperialis manisuetudo præceperit, quod hæc spiritalis mater eorum ac a Deo propagati imperii apostolica Christi ecclesia credat & prædicet, non per eloquentiam sæcularem, quæ nec suppetit idiotis hominibus, sed per fincritatem apostolicæ fidei, in qua & ab incunabulis educti usque in finem propagatori velisti Christiani imperii, cœli domino, omnes nobiscum deprecamur fervire atque obedire. Licentiam proinde eis five auctoritatem dedimus apud tranquillissimum vestrum imperium, dum fulleriri ejus clementia simpliciter fatisfaciendi, in quantum eis dumtaxat injunctum est, ut nihil profecto præsumant augere, minuere vel mutare, sed traditionem hujus apostolicæ fedis, ut a prædecessoribus apostolicis pontifibus inflituta est, conservare. Pro quibus flexo mentis populite, supplicitet vellratum ad manisuetudinem semper internam clementiam deprecamur, ut justa benignissimam atque augustissimam imperialis facie promissionem, acceptione eos dignos efficiat Christo imitabilis vestra tranquillitas, atque placabiles auditus eorum humillimis fuggestionibus accommodare dignetur. Sic aurea. Dei omnipotentis

Apostolicæ Ecclesiæ

Ecclesiæ

Ecclesiæ

Actor IV. Synod. I. Anathemat. 10. *Ἀφορίζομεν τοὺς τὴν ἀνθρωπότητα.*

tes, apostolicam traditionem arcufant, absit hæc impietas a fidelium cordibus) nec tanquam "separatas in duabus personis, vel substantiis, sed duas divinas eumdemque dominum nostrum Jesum Christum, sicut naturas, ita & naturales in se voluntates & operationes habere, divinam videlicet & humanam divinam quidem voluntatem & operationem, habere ex æterno cum coessentiali Patre communem: humanam, temporaliter ex nobis cum nostra natura suscepta: Hæc est apostolica atque evangelica traditio, quam tenet spiritalis vestri felicissimi imperii mater apostolica Christi ecclesia. Hæc est mera confessio pietatis. Hæc est Christianæ religionis vera atque immaculata professio, quam non humana adinvenit verbatia, sed Spiritus sanctus per apostolorum principes docuit: Hæc est firma & irreprehensibilis sanctorum apostolorum doctrina, cujus sinceræ pietatis integritas quodadjuc libere prædicatur, in republica Christiana vestræ tranquillitatis imperium" tuetur, fluibilitur, & exultat, & felix (ut perfecte confitimus) demonstrabit. Credite hominibus mihi, Christianissimi domini fidei, quia pro fidelitate & exultatione ejus, has cum flentibus preces effundo. Et hæc (licet indignus & exiguus) fincerter "diligendo, prædicando confulere, quia vestra a Deo concedenda victoria, multa salus est: vestræ tranquillitatis felicitas, nostra lætitia est: vestræ manutenditio fofipitas, nostra parvitatis fecurtas. Et ideo cum corde contrito & profluentibus lacrymis, mente prostratus exoro, porrigere dignemini clementissimum dexteram apostolicæ doctrinæ, quam cooperator piorum laborum vestrorum beatus Petrus apostolus tradidit, non ut sub modio condatur, sed tuba clarius in toto orbe prædicetur: quia ejus vera confessio, a Patre de cœlis est revelata, pro qua a domino omnium beatus ejus pronunciatus est Petrus: qui & spiritales oves ecclesiæ ab ipso redemptore omnium, terna commendatione pascendas fuscepit: cujus antinitente præsidio, hæc apostolica ejus ecclesia hunquam a via veritatis in qualiber erroris parte deflexa est, cujus auctoritatem, apostolorum principem omnium principii, semper omnis catholica Christi ecclesia, & universales synodi fideliter amplectentes, in cunctis fecutæ fuit, omnesque venerabiles patres apostolicam ejus doctrinam amplexi, per quam & probatissima ecclesiæ Christi luminaria claruerunt: & sancti quidem doctores orthodoxi venerati atque laudati fuit, hæretici autem fallis criminationibus ac derogationum odiis infecuti. Hæc est apostolorum Christi viva traditio, quam ubique ejus tenet ecclesia, quæ principem pontifice atque fovenda, & fiducialiter prædicanda est, quæ per veridicam confessionem Deo conciliat, quæ & Christo domino commendabilem facit, quæ elementiæ vestræ Christianum conservat imperium, quæ a cœli domino largat victoriæ vestræ pulchræ fortitudini confert, quæ comitatur in prælii, & expugnat *ζῶν φθόγγον, ἵνα τὴν μὴν τὴ πάντοτε ἡ ἀλθὴ κρατεῖ ἐκκλησία, τὴν ἀξιωτὸν ἀγκτωμὶν ἡ βελτιοῦμὴν & πᾶρρησιάζεται κηρυθθῆναι. ἡτὶς*

*Ἀπὸ Χριστῶ, οὐκ ἐκκτὶτὶ τὴ ἀνθ, ἡτὶ ἀνθὶ ἀνθὶ τὴ ἀνθρωπὶ λέγωσὶν, καθὼς οἱ ἀπὸ τὴ ἁγίω θεόν ἐκ ἡλιὶ μὶν ἡ ἀπὸ τὴ ἀπὸ τὴ ἀνθρωπὶ τὴ ἀνθρωπὶ ἀνθὶ τὴ ἀνθρωπὶ τὴ ἀνθρωπὶ τὴ ἀνθρωπ

Anno IV. Ejusdem pap.

vitatis prædecessores, dominicis doctrinis instructi, ex quo novitatem hæreticam in Christi immaculatam ecclesiam Constantinopolitanæ ecclesiæ præsules introducere conabantur, nunquam negleximus eos hortari, atque obsecrando commonere, ut a prava dogmatitis hæretico errore, faltem tacendo desisterent, ne ex hoc exordium difficili in unitate ecclesiæ fieret, unam voluntatem, unamque operationem deinceps nuncupantes affirmantes in uno domino nostro Jesu Christo: quod Arianis & Apollinaristis, Eutychianiste, Timotheani, Acephali, Theodosiani & Gajanitæ, & omnes omnino hæreticus furor, sive confundentium, ficu dividentium incarnationis Christi mysterium, docuit. Confundentes quidem sanctæ incarnationis mysterium, eo quod deitatis & humanitatis Christi unam naturam dicant, unam eam, licut unius, voluntatem & operationem personalem habere contendunt. Dividentes autem inseparabilem unitionem duas naturas, quas salvatorem habere cognoscunt, non per unitionem, quæ secundum subsistentiam fuit cognoscitur; unium: sed blasphemantes, per affectum voluntatis, tanquam duas subsistentias, id est, duos quoslam, per concordiam jungunt. Porro apostolica Christi ecclesia, spiritalis inter a Deo fundata vestri imperii, & unum dominum nostrum Jesum Christum confitetur ex duabus & in duabus existentem naturis, & duas ejus naturas, divinam scilicet & humanam, etiam post inseparabilem unitionem inconfusas, in eo esse defendit, & ex proprietatibus naturalibus unamquamque harum Christi naturarum perfectam esse confoscitur, & quidquid ad proprietatem naturarum pertinet, duplicia omnia confitetur: quia ipse, idem dominus noster Jesus Christus, & Deus perfectus est, & homo perfectus est, & ex duabus, & in duabus naturis: & post admirabilem incarnationem existens, nec destitutus ejus fine humanitate, nec humanitas ejus fine deitate poscit intelligi. Consequenter itaque, juxta regulam fanctæ catholicæ atque apostolicæ Christi ecclesiæ, duas etiam naturales voluntates in eo, & duas naturales operationes esse confitetur & prædicat. Nam si personalem quidquam intelligat voluntatem, duas tres personæ in sanctæ Trinitate dicimur, necesse est, ut & tres voluntates personales, & tres personales operationes (quod absurdum est & nimis prophanum) dicerentur. Sin autem, quod Filii Christiani veritas continet, naturalis voluntas est, ubi una hæc natura dicitur sanctæ & inseparabilis Trinitatis, consequenter & una naturalis voluntas, & non tantummodo operationes intelligendæ est. Ubi vero in una persona domini nostri Jesu Christi mediatoris Dei & hominum, duas naturas (id est, divinam & humanam) confitemur, in quibus & post admirabilem adunationem consistit, licut duas unius ejusdemque naturas, ita & duas naturales voluntates, diaque naturales operationes ejus regulariter confitemur. Ut autem hujus veritatis confessionis intelligentia ex veteris noviique testamenti a Deo inspi-

A γραφῶν· οὕτω καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος ἡμεῖς μηνύσαντες τὴν ἀστοχίαν τῶν δοκούντων βιβλιακῶς κατηγεῖσθαι, οὐχὶ τὸν χρωτοῦμενον αὐτοῖς εἰς τὴν Χριστοῦ κύριον ἐκκλησίαν οἱ κρίσιν ἐν τὰ Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας οἰκαγωγοῦντες ἐπεγείρασιν, ἵνα τοῦ ἡμέτερου τῶν τῆς κρατοῦντος ἡμῶν τῆς αἱρετικῆς πλάνης ἐκ τοιαύτης ἀποστασίας, μόνον οὐ τῶν ἀφορμῶν ἐκεγκαταστήσωσιν τὴν ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θέλομεν, καὶ οἷαι: εἰδέχεται τὴν ἐν ἑνὶ κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀνεμφάλεκτον ἑνότητα, καὶ ὁ Ἀρειανοὶ, καὶ ὁ Ἀπολινάριστοι, καὶ ὁ Εὐτυχιανιστοὶ, καὶ ὁ Τιμοθεανοὶ, καὶ ὁ Ἀκέφαλοι, καὶ ὁ Θεοδοσιανοὶ, καὶ ὁ Γαϊανῖται, καὶ πᾶσα τοιαῦτα αἱρετικὴ μωλία, ἤτοι ἡ συγχέοντας, καὶ τὴν ἀκηράτον τῶν μυστικῶν ἐκείνου σωτηρίου τοῦ Χριστοῦ διδάσκων, συγχέοντας μὲν τὴν ἑνὸς ἀναφέρεται τὸν μυστικόν, καθὸ τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ ἑνὸς, ὑπερεφὸν, θέλομεν, ἢ κέρνον· καὶ ὁ ἀφορισμοὶ ἐγκρὶ φιλονεικεῖ· διαφωνοῦντες δὲ τὴν ἀγχιστεῖ ἑνωσιν, τὴν δὸν φύσεις, ἀς τινας τὸν σωτῆρα γνῶν ἐπεγινώσκειν, ἤγοι καὶ ἑνῶν, ἢ τὴν καὶ ὑπόστασιν ὑμῶν γνωρίζεται, ὑπόστασιν ἀλλὰ ὁ ἑνωρῶνιν, ἢ χρῆσιν θέλομεν ὁ δύο ὑποστάσεις, ἤγοι δύο τινὰ καθ' ἡμόνειν σωμάτιστοι. πνευματικὴ ἡ ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία τὴν μαρτυρεῖ τὴν ἀπὸ θεοῦ ἐπιτεθεῖσαν ὑμῖν κράτους καὶ ἐνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁμολογοῦν ἐκ δύο, καὶ ἐν δύοὐσιάζοντα φύσεσι, καὶ δύο αὐτὰ τὴν φύσεις, τὴν θεϊκὴν δηλαδὴ, καὶ ἀνθρωπίνην, ᾗ ἐξ τὴν ἐγκρίσεσι τοῦ ἑνὸς σεσαρκωμένου ἐν αὐτῷ ἐδείκνυε, καὶ ἐν τῇ φυσικῇ ἑνώσει τὴν ἀφωνεῖν ἐν αὐτῷ τὴν Χριστοῦ φύσεων πλείω ἐστὶ ἑστηρισμένα· καὶ οὐ τὴ δέσποτ ἀνίκατ ἀφῶν τὴν ἀδιάστατ τὴν φύσεων, τὴν τὴν ἀπὸ ὁμολογοῦν· ὅτι ἀστὸς ὁ κύριε ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς πλείονὸς ἐστι, καὶ ἀνθρωπος πλείονὸς ἐστι, καὶ ὁν δὸν καὶ ἐν δὸν φύσεσι, καὶ ἀφ' τῶν δυοῖν μετὰ ἑνὸν ὑφωσεσιν ὑπάρχων, ἀστε ὁ θεὸς αὐτὸ χωρὶς τῆς ἀνθρωπότητος, οὐκ ἐ ἀνθρωπος αὐτὸ χωρὶς τῆς θεότητος διάστασι κοιλῶς. ἀλλοιοῦτοι τοῖνυν σφῷ ὁ κατὰ τὴν ἡμῶν καὶ ἀσθλικὴ ἐν ἀστοκλοῦ τὴ Χριστῷ ἐκκλησίας καὶ δύο φυσικὰ δὲ ἡλιμμαν ἐν αὐτῷ, ἢ δύο φυσικὰς ἐνεργείας τὴν ὁμολογοῦν, καὶ κηρύττεν· ἐπὶ γὰρ τὴ φρονοῦσιν τοῦτο τὴ θέλομεν, ἢ ὁ τὴν τρὶς τρόσωπε ἐστ τῆ ἁγίᾳ Τριάδι λέγωνα, ἀπεγκρίδοι δὲν, ἐκ ἐ τὴν τρὶς σωτῆρε θέλομεν, ἢ τρὶς φρονοῦσιν ἐστὶ ἐν τῇ ἀλκοσοῦ τοῦ δὲ τὴ καὶ λέω δέλομεν, λέγθῃ·

B ἐ σωτῆρε. ἢ τὸν, ὁτοῦ ἐπόθεσα τὴς χριστιανοῦσιν τίνων ἀθέλομεν, φυσικὸ τὸ θέλομεν ἔσω, ὅσα μὲν φύσιν λέγεται τὴς ἀγίας ἐκκλησίας Τρεῖς, ἀκολουθοῦν· ἢ φυσικὸ θέλομεν, ἢ μὲ φυσικὸ· ἢ τὴν ἐν τοῦτοι. λοῖκα δὲ τὴ τὸν τὴ τρόσωπε τὴ καὶ ἐν ἑνὶ ἐστὶ Χριστὲ, τὴ μοῦνον δὲν ἐ ἀθέλομεν δύο φύσεις, τοῦτο τὴ θέλω ἢ τὴ ἐστὶ ἡμῶν δύο· ἀνθρωπὸς ἐν ἐ ἢ θέλομεν τὸ ἐνωτὸ τὴ ἐστὶ δὲ δὲ τὴ ἐνὸς τὴ καὶ αὐτὸ τὴς φύσεις, οὐτω ἢ δὲ τὴ ἐστὶ τὴ ἐστὶ τὴ ἐστὶ

Actor IV. Evangel. Joannis. Pater, in Filio. Pater, c. 6.

et Joannes, qui super pectus domini recubuit, dilectus discipulus, eamdem continentiam his explanat verbis: *Quia descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me Patris*: Et iterum: *Hæc est voluntas ejus qui me misit, ut omne quod dedit mihi, non perdam ex eo quidquam, sed ut resuscitem illud in novissimo die*. Item eumdem dominum introducit cum Judæis disputantem, atque dicentem inter cetera: *Quia non quæro voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me*. Cujus divini sermonis intentum beatus Augustinus praefatutissimus doctor ita adverbium Maximum Arianum differit, & dicit: Ubi autem dixit Filius Patri: *Propter nos quod ego volo, sed quod tu vis*: quid te jubavit, quod tua verba subjungit, & dicis: Offeratur vere tuam voluntatem subjectam filio genitori: quasi nos negemus, hominis voluntatem voluntati Dei esse debere subjectam? Nam qui naturam hominis hoc divisse dominum, cito videt, qui loquam ipsum sancti evangelii paulo antecedens intuetur. Ibi enim dixit: *Tristis est anima mea usque ad mortem*. Numquid ex natura unici verbi posset hoc dici? Sed homo, qui potuit gemere naturam Spiritus sancti, cur non etiam naturam Verbi Dei unigeniti tristem dicas esse potuisse? Ille tamen ne quid tale diceretur, non ait: Tristis sum; quamvis etiam si hoc dixisset, non nisi ex natura hominis deputatisset intelligi: sed ait: *Tristis est anima mea*, quam licet homo utique habebat humanam, quamquam & in hoc quod ait: *Non quod ego volo*, aliud se offendit voluisse, quam Pater, quod nisi homo corde non posset, quum infirmitatem nostram in suum non dixisset, fed humanum transfigurare affectum. Hominis quippe affumpto, nullo modo Patri diceret unicum Verbum: *Non quod ego volo*. Numquam enim posset immutabilis illa natura quidquam aliud velle, quam Pater. Hæc fi distinguerentur, Ariani, hæretici non effent. Per quam disputationem hic venerabilis pater demonstrat, quia & cum dicit dominus, Suam, humanitatis fue significat voluntatem: & cum dicit, non facere voluntatem suam, admonet nos, non nostrum quærere principaliter voluntatem, sed per obedientiam, nostram voluntatem divinæ subjicere voluntati. Unde patefacit, quia & humanam habuit voluntatem, per quam obedit Patri: & immaculatam ab omni precato eamdem humanam voluntatem, utpote veras Dei & de homa, haec in temerigde habuit.

Ibidem.

Contra Maximin. lib. 3. p. 20.

Quod & sanctus Ambrosius in explanatione sancti Lucæ evangelistæ sic differit, Suam ad hominem retulit; Patris, ad divinitatem. Voluntas enim hominis temporalis: voluntas divinitatis, æterna. Hæc spiritalis pater commemorans, adfitult, qualem voluntatem ex æterno cum Patre & Spiritu sancto Filius communem naturaliter habet, qualemve temporaliter per affumptam humanitatem idem ipse in sua persona suscepit. Quod & apostolicæ memoriæ sanctus Leo in epistola ad Leonem Augustum explanat, unicuique forma, id

Ibidem.

Ibidem.

Ibidem.

Actor IV. Eutyc. t. 1. Actorum sup. p. 7. Zonar. p. 7. Cedren. t. 1. p. 7. Epist.

7. Jul. 18.

troducens, pronuntiat: *Ut fatium voluntatem tuam, Deus meus volui.* Itemque: *Voluntatem sacrificabo tibi.* Nunquid fecundum deitatem alia est deitas Patris, quam Filii, aut aliud vult Filius, quam Pater? Si igitur unum volunt, & nulla est in fancta Trinitate differentia voluntatis, quomodo intelligendum est, quod prophieta de ejus persona testatur: *Ut fatium voluntatem tuam, Deus meus volui*, nisi fideliter intelligatur de immaculata ejus humanitatis voluntate dixisse? Unde & Jequitus: *Legem tuam in medio cordis mei.* Nullus enim est, qui ambigat, quod idem psalmus in persona Christi a prophieta predicatus est. Quod & apostolus Paulus in epistola ad Philippenses, si fidem plenam quisquam intendere velit, annonciat, de eodem domino nostro Jesu Christo fic inquiens: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo: humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* Ecce hic verissimus pisco, & fortuarum (id est, naturarum.) Christi differentiam docet, & obedientiam usque ad mortem humanæ prudentiæ affignat. Nam quis intantum a luce veritatis abfcedit, ut fecundum divinitatis fuæ voluntatem præsumat dicere dominum nostrum Jesum Christum Patri obedisse, cui eft æqualis in omnibus, & hoc vult in omnibus & ipse quod Pater & aut quis non intelligat obedientiam humanæ magis competere voluntati, in qua nullum habuit omnino peccatum: Nec dicerem, obedientiæ usque ad mortem, nisi humanam in fe fuleperet voluntatem, fieut animam rationem, carnemque cum corporibus fuis proprietatibus humanatus affumpfit. Peccatum, ut clarat veritæ pfiffimæ benignitati, quod naturalis eft humana voluntas, & qui voluntatem humanam in Christo abnegat, abfque folo peccato, cum nec habere humanam animam confiteatur: veritatis prudentiffimus prædicator beatus Augustinus in quinto volumine disputationis adversus Julianum Pelagianiftam, quid fit voluntas, his definit verbis: Motus animi quid eft, nisi motus naturæ? Animus enim fine dubitatione natura eft: proinde voluntas motus eft naturæ, quoniam motus eft animi: Ecce per hujus prudentiffimi patris definitionem, quid fit humana voluntas, monfftratum eft quia animi motus eft. Item in eodem: Veritas autem dicit, quamdiu eft voluntas ulla, a natura non poteft feparari: Et turfus in eodem volumine: Ex allimde jeft voluntas, & effe non cognofcitur: & fi ejus origo quæritur, non eft, non ideo quærienda non eft; quod voluntas aliunde non eft, fed qui manifeftum eft unde fit. Ab illo enim eft voluntas, cujus eft voluntas: ab angelo fcilicet voluntas angeli; ab homine hominis, a Deo Dei. Et fi operatur Deus in homine voluntatem hominis, id agit, ut oriatur ab illo bona voluntas, cujus eft vo-

Ἐπεὶ οὐ βελομαι ἀνόνητον ἀφεμένου τὴν ποίησιν τὴν Θήλημα σου ὁ Θεός μου ἐβόυλόμην τὸ νόμιμόν σου θέσαι σου. μετὰ χῆ τὴν ζόφτοι ἐλθὼν ἐν τῷ Θήματι τὴ πατρὸς· ἀφῆς τὴν ὑός· ἢ ἐλθὼ ἐν ὑός ὁδῷ τὴ πατρὸς· εἰ πόνων ὁ Θήλων, & ἐξίμα ὑὸς διεφοιᾶ ἐτέλμεσε τὸ τὴ φύσε Τεθέλ, πάνω ἐφόρεσε, ὅπερ ὁ φορεθῆς ἀφεὶ τὰ φορεσυνε αὐτὸ ἐκφυτοῦ· τὴ ποίησι σὸ Θήλημα σε ὁ Θεός μου ἐβόυλόμην, ὡ μὰ πάντα ποιοῦν ἀφεμένου ἀφεὶ τὴ ἀμόνιν Θήλημα τὴ αὐτὴ ἀνθρωπότητος· ὅδο ἐ ἔσε·) ἐ ἡ γνῶσι σε ὁ μέσῳ ἡ κοιλίᾳ μου. ἐ δὲ ὁ ὑμνοβόλος Παῦλος σε τὴ ἐπιστολὴ τὴ πρὸς Φιλιπποὺς ἀπεγράψε, εἰ πεπληρωμένη πίστον θέλοντ τὴ φορεῖν ὑμῶν, ἀφεὶ τὴ αὐτὴ κοινὴ ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χρίστου τὴ Θεοῦ· ὃς ὑπάρχων ἐν μορφῇ Θεοῦ ἐκένωσε ἑαυτὸν λαβὼν μορφὴν δούλου, γενόμενος ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων· καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος. ἐ πτωχύνωσε ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. ἰδὸ σπουδὴν ὁ ἀπὸ θέματος κεφὴς ἐ μεμφὴν, γενέμ τὴ φόσεως τὴ Χρίστε ἐ ἀκρεφεὶς ἀνθρωπίνε· ἐ ἀπόφασιν τὴ ἀνθρωπίνε φύσε ὁμολογεῖ· ἀφεὶ τὴ αὐτὴ ἀνεὶ ἡμῶν ἐν ἀνθρωπίνε φύσε· ἐ ἐπὶ ἐλάχιστον φορεσυνὴν ἐ ἀφῆκεν ὅμωσε φύσε· ἐ ἐπὶ ἐλάχιστον φορεσυνὴν τὴ ἀνθρωπίνε φύσε Θεὸς ἐν ὑὸ διωήσεται ἡ ἄν ἐν ἀνθρωπίνε φύσε Θεὸς ἐν ὑὸ ἀνθρώπε, ἐν ἀνθρώπε ἐν ὑὸ Θεοῦ· ἐπὶ ὁ

Actor IV. Eccl. 3. Anastasius Pr. Constantinop. II. qui et Pr. Anno V.

minem Jesum Christum. Hoc idem etiam A sancta synodus quæ sub augustæ memoriæ Justiniano principe in Constantinopoli congregata est, in septimo definitionum capitulo prædicat: Si quis in duabus naturis, dicens, in deitate videlicet & humanitate, unum dominum nostrum Jesum Christum cognoci non confitetur: ut per hoc significet differentiam naturarum, ex quibus inconfusa & imseparabilis unitas facta est, neque Verbo in naturam carnis transfigurato, neque carne in verbi naturam translata (: manet enim utraque quod est secundum naturam, etiam post factam unitionem secundum subsistentiam:) sed in diuisione per partem hujusmodi luscipit vocem in mysterio Christi, aut numerum naturarum confitens in uno eodemque domino nostro Jesu Christo, Deo verbo incarnato; non tantummodo contemplatione differentiam earum accipit, ex quibus & compositus est, non interpretam propter unitionem, (: unut enim ex utriusque & per unum utraque) sed propterea numero utitur tanquam * diuisa propriis subsistentiis B constituentes naturaliter, talis anathema fit. Propterea, quæ non ex vnoexistibus Jesuli commonent, fideliter necesse est custodire, ut nusquam differentiam naturarum propter unitionem adimamus: sed salva proprietate utriusque naturæ, unum Christum Deum verum ac perfectum & eundem hominem verum atque perfectum confitemur. Quocirca, (: in nullo differentia naturarum domini nostri Jesu Christi sublata est, necesse est ut in omnibus proprietatibus constituentes naturaliter, conseruemus: Qui enim in nullo adimendam differentiam docuit, in omnibus hanc seruari debere communit. Ubi autem una vnjuntas & operatio ab hæreticis hæreticorumque sequacibus dicitur, qualis in ea differentia cognoscitur? vel ubi secundum hanc dictam synodum differentia conseruatur? dum, si una in eo voluntas (: quod absurdum est:) asseritur, necesse est eos, C qui hoc asserunt, aut diriman cum diecte, aut humanam, aut ex utrique compositam, commixtam atque confusam, aut (: ut hæreticí omnes asseruerant:) Christum unam habere voluntatem & operationem, tanquam de una (: ut prohibent ipsi:) ejus natura composita procedentem? & perit in hoc procul dubio differentia naturalis, quam sancta synodus, etiam post admirabilem unitionem, nobis in omnibus conseruandam sanxerunt. Qui ergo unum Christum, unamque ejus personam ac subsistentiam, propter unitionem videlicet naturarum, quæ facta est secundum subsistentiam, docuerunt: differentiam tamen ipsarum, quæ in eo unitæ sunt, naturarum, post admirabilem adunationem, usque ad intelligentiæ contemplationem nos cognoscere ac prædicare tradiderunt. Si itaque proprietates naturarum in uno eodemque domino nostro Jesu Christo propter differentiam conseruantur: & differentiam quoque naturalem ejus voluntatem & naturalem operationem, plena fide nos congruit confiteri, ut eorum doctrinæ pedissequi in omnibus approbemur, & nihil hæreticæ novitatis in Christi

ἀσύγχυτον· τὸν μονογενῆ Θεὸν λόγον κέρασιν Ἰησοῦν Χριστὸν. τὸν αὐτὸν καὶ ἀγέρασιν ὑπόνοιν εἴτ' τὸ τῆς ἑνώσεως μόνῃ λυσιπεκτῇ τὸ βαπτίλιον τῶ Κωνσταντινόπολιν συνεδρίου θέσιν ὡς τὸ ἡδέμμα κεφαλοειδὲς τῆ ὅρων κηρύττει· ἐν τὶς οὐ δύο φύσεις, λέγωσι, καὶ ὁμοῦ Θεότητα, & ἀνθρωπότητα τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γνωριζόμενον, ἵνα δὲ τὰν τὰν σημαίνῃ τὴν διαφορὰν τῆ φύσεων, ἃς οὐ ἀσυγχύτως ἡ ἄφραστος ἕνωσις γέγονεν, ἀν τὲ λόγῳ καὶ τῶν τῆς κφεκὸς μεταποιὴ ὑπόστασις φύσιν, ὑπ τὴν σαρκὸς πρὸς τὸν τὴ λόγῳ φύσιν μεταχωρησάσης. μᾶλλον δὲ ἐπιπτωσόσης ἐστὶ τὴ φύσεις, καὶ θρυμβῆσε τὸν ἑνώσεως καθ' ὑπόστασιν. ἀλλ' ἐπεὶ διαφέρει τὴ ἑνὶ μέρει τὸν πολλῶν ἡκαλέσθαι φωνὴν ἐστὶ τὸ κατὰ Χριστὸν μυστήριον· ἡ τὸ ἀριθμὸν τὴ φύσεων ὁμολογεῖν ἐστὶ τὸ αὐτὸ ἐνὸς κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ Θεὸ λόγου σαρκωθέντος, μὴ τὴ Θεωρίᾳ μόνῃ τὴν διαφορὰν τούτου λαμβάνει, ἐξ ὧν καὶ συγκείθη, οὐκ ἀπομιμήσει δὲ τὴν ἑνώσεως· ὡς γὰρ ἓν ἀμφοῖν· καὶ δὶ ἑνὸς ἀμφοτέρων· ἀλλ' ἐπὶ τάξεις ἐξήγεται τὴ ἀνθρώπ, ὡς κεχρωσμένος ἐξ ἀναστάσεως τὴ νεκρῶν· ἀλλ' ἐπὶ τὴ ἀνθρωπὸ τὴν ἴδιόν τὴ ἀνθρωπὸ τὴ φύσεων τὸ κυρίε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπηχθὴ, ἀπαγκῶν ἔθν, ἵνα ὁν πάντας πᾶν ἑθνῶν ? αὐτοῦ διαφορὰ φυλάττωμεν. ὁ γὰρ οὐδεὶς ἀπμεστὴν τὴ διαφορὰν δίδωσι, ὁ πᾶσι τοῦ τὴν ὑφεῖναι φυλάττοιμεν ἀπίμεστον. ὅσε δὲ ἡ θέλημα & ἐνέργεια ἀπὸ τὴ αἱρετικῶν ἢ τὴ τούτοις ἐπιφέρεται λέγεται, ἢ ἐν τὶ τὴ Χριστὸ θέλημα & ἐνέργεια, ὡς ἐκ τὴ μίας, ὡς αὐτοῦ φανεῖσι, σωζόντων αὐτοὺς ἀφορίζόμενοι. & εἰπεῖν ἐν τούτῳ ἀκριβεῖσθαι τὴ φυσικὴ διαφορὰ, ἐν τῷ τὴ κὰ Χριστὸ, & ἐν αὐτῷ ἀφῃρεῖται καὶ κεῖται, ἀκὰ τὴν ἕνωσιν διδοκεῖν τὴ φύσεων ἢ τὴν μὴ γὰρ καὶ ἀφίεσιν, ἡδέλεν ὅμως· τὴν διαφορὰν αὐτὸν τὴ φύσεων, εἰ τινὶ τὶ ἀνῷ ὑμῶν θεωρεῖν, μετὰ θαυμαστὴν καὶ ἀγάμενον εἰωσιν, μέχρι θεωρίας πόσεως γνωρίζοι τοῦς, ἢ καὶ χρῶτεν φρόνεῖν ἀξιοῦσιν. πεφυκόμεν ἐκ τὴ ἑνὸς τὴ φύσεων τὴ ἐν τῷ κατὰ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ δὲ τὴν διαφορὰ φυλάττεσθαι, ὁμοίως καὶ τὴν διαφορὰ τὴ φύσεων αὐτὸ διλκωτέον, καὶ τὴ φύσεων αὐτὸ ἑνῶν, ἢ ἀφαιρεῖ ἐκείνε ὁμολογεῖν τὴν κτῆσιν· ἀνὴρ ὁ τὴ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ ἐν πᾶσιν ἀκολουθοῦσιν ἀσφα-

ἀνῷ δυνῆθῆμεν, ἢ μᾶλλ τὴν αἱρεταῖς κρούσεις οὐς τὴ Χριστὸ σκολοῦσιν παρεκτὸς ἀφῃρεῖσθαι. τὰν δὲ ἡ θέλεσιν ὁμῶν τὴ ἡμῶν ἀγῶν τὴν πάσιν ὑπεγρῶσι τὴ ἀνθρωπίνων, ὁμοῦ ὁλίγας ἐστὶ ἀπὸ τὴ βιβλίων τὴ Γρηγορίου τὴν τῶν μετὰ εἰκαρφὴ * βαρθρῶνε χαῖρε Θεοτόκε.

Ex ecclesiam admittamus. Licet enim numerosa etiamsi aliorum sanctorum patrum existant volumina, ; * parva tamen testimonia Anastasius Pr. de libris, qui in Graeco sunt, propter fa- * pauca fidium in hac homilliua suggestione subnoximus,

Anno Christi 680. Actor IV. Eccl. 3. Anastasius Pr. Constantinop. II. qui et Pr. Anno V.

Τὴ ἁγίου Γρηγορίου τὴ θεολόγου ἐκ τὴ βιβλίου λόγων τὴ ἀβεῖ ΙΙΙ.

Εἰβόμενο λεγεῖν τὶ κατὰ βιβλιοθήκαι ἐκ τὴ ἁγιωνῆτὸν ὑμῶν, ἢ ἐν ἐκ ἀοσῆ τὴ θέλημα τὸ ἑωυτῆ, ἀλλὰ τὴ τὴ τὴ μόνοσε. εἰ μὴ ὁμοῦ μὲ ἐφθῆ τὴ κατὰ λαλοῦθέσε αὐτὴ πάντα ἐκ ἡμῶν, ἀφῆ ἐκείνε ἐν τὴ θέλεσε τὴ τὴ λόγου, οὐ τὴ ἐξ ἀ σωτῆρε κοιμῆσε· τὴ γὰ ἐκείνου θέλημα οὐδὲ ὑπεναντίον θεοῦ θεωρεῖσθαι.

Τὴ ἁγίου Γρηγορίου τὴ Νύσσης ἐκ τὴ βιβλίου τὴ κ. Εὐνομίου.

Πᾶν ὁ κόσμος ἡ κόσμου ἐωυτῆ κατηκόσωσι· ἐπιμελεῖ τὴ ἰδιοχτῆ τὴ τὴ σώματι τὴν κατὰ τὴ γνωσιῶν· τὴν ἀνθρώπου ἐκείνου, θέλων τὴν ἀνὰ τὴ ψυχῆς, ἀπαθῆσε δὲ ἐκ τὴ σώματι;

Τὴ αὐτὴ ἐκ τὴ βιβλίε τὴ κ. Ἀπολινάριε.

Τὸ δὲ κόσμος τὴ λόγου ἀμφιγκείας μὲν γὰρ τὴ ἀνθρωπὸ ἐν ἀφθορωθῆε, ἡ ἀλλὰ τὴ μυστικῆ ὁμολογία. ὅτι τὴ μὴ δυνῶν ἀφορὸ τὴ πάθος τὴ ἀνθρωπίνε ἀδύνατε ἐῆν, καθὼς φησι ἡ ἡ κύριος, τὴ πνεῦμα ἀφθῆσεν ἐστὶ λέγων, ἀλλὰ δὲ τὴ σάρκα τὸ ἐπιλήγεται τὴ κ. εἰκοσιμὲν τὴ πάθος, τὴν θεῖας θῆ ἡ βιβλίε ἡ βιωτῶσεν. ἐστὶν τὴ πάνω ἄλλο τὴ ἀνθρώπινο θέλημα, κ. τὴ θεῖον ἄλλο, φθέγγεται μὲν ὡς ὁ τὴ ἀνθρώπε τὴ, τὴ ἀδύνατε τὴ φύσεως ἀφόρφορο ὁ τὴ ἡμέτερε πάθη οἰκειωσάμενος· ἐπεῖνο δὲ ἐλέγκοι σωθεῖ, τὴ ὑψηλὸν τὴ θεῖον τὴν ἀνθρωπὸ τὴν ἀνθρωπίνε ἐῆν τὴν ἀνθρωπὸ τὴ τὴ θεῖον ἀνθρωπὸ τὴν τὴ θεῖον ἀνθρωπὸ τὴν τὴ θεῖον ἀνθρωπὸ τὴν

Actio IV. Epist. I. Agatho ad Ep.

transfer a me talis ifta : Et : *Non fiat ergo vobis, fed fint tu* : nihil aliud oftendit, nifi quia carnem vere indutus eft timentem mortem; mortem etiam timere, & dubitare, & anxiari; illius eft,

Ante Christ. 680.

καταλθόντιμόν ἐμοὶ τὸ ποτήριον τοῦτο, ἢ· οὐχ οἷονὸ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ· οὐδὲ ἔπεται δειλιᾶν, ἀλλ' Christus ἀθυμεῖν καὶ ὀλίγου δεῖν ἀφεῖσθαι τῆς φιλοβιοτίας ὡς ἀνθρωπος· τὸ γὰρ ἀθυμεῖν καὶ τὸ δειλιᾶν ἀνθρώπου ἐστὶ καὶ οὐχὶ θεοῦ.

Sancti Cyrilli episcopi Alexandriæ, de libro thesaurorum,

Lib. 10. c. 3.

Τὸ τῆς Κυρίου ἐστὶ καὶ ὑπὲρ ἀνθρωπίνου ἐκ τῆς θεωρουμένου.

Quando videtur timens mortem, & dicens : *Si poteft fieri, transfeat a me calix ifte* : confidera iterum, quomodo formidans mortem, cato docebatur a Deo verbo geftata, hoc deinceps minime pati. Dicebat enim ad Patrem. *Non fiat ergo vobis, fed fiat tu.* Et non quidem timebat ipfe mortem, fecundum quod Verbum eft & Deus, fed ufque ad finem difpenfationem perficere properabat : hæc enim erat Patris voluntas. Habet autem & nolle moti, eo quod mortem cato reculabat naturaliter. Ex quibus veridicis teftimoniis fimilitur demonftratur, duas in uno redempmor domino noftro Jefu Chrifto naturajes voluntates prædicafie, divinam videlicet & humanam, non venerabiles patres. Cum enim dicit fanctus Gregorius Nazianzenus, illius erim velle, qui in falvatore intelligitur, hominis oftendit humanam falvatoris voluntatem per ipfam unitionem ad verbum, deificatam fuifle, & ideo non effe contrariam Deo. Itemque demonftrat, quia & humanam, licet deificatam, habuit voluntatem : & idem ipfe (fecit in fequentibus) docet) habuit, & divinam, unam eandemque cum Patre. Si ergo & divinam, & deificatam habuit, duas utique habuit voluntates. Quod enim natura divinum eft, deificari non indiget : quod vero deificatur, non eft profecto natura divinum. Et dum dicit fanctus Gregorius Nyffenus *magnus efpiritus*, veram effe myftenii confeffionem, alteram debere intelligi humanam voluntatem & alteram divinam in Chrifto : quid intelligi commonet, alteram dicendo voluntatem, & alteram, nifi duas manifeftiffime voluntates ? Itemque cum S. Joannes praifat egregius doet, unam quidem fecundum divinitatem, Patris & Filii intelligi voluntatem, & eandem iterum dominum Jefum Chriftum Filium Dei velle dicit ut hominem, & fecundum canonem, rationabiliter & fine fcandalo dictum debere cognofci, quod nollet moti : idcirco quod humanæ fit naturæ irreprehenfibiliter hoc voluntis : cæterum eft, quod & ipfe duas naturales in Chrifto prædicet voluntates : divinam, quæ una eft Patris & Filii : humanam, quæ affectum vivendi naturaliter gerit. Et cum conftantiffimus orthodoxæ fidei prædicator beatus Cyrillus dicit, quia fecundum quod erat verbum, non timebat mortem, fed volebat ufque ad finem difpenfationem perficere : quia hæc erat voluntas Patris, quæ eft fecundum divinitatem & Filii, & habuiffe eandem ipfum dominum noftrum Jefum Chriftum, fecundum humanitatem, non moriendi voluntatem, id eft, humanæ vitæ naturalem affectum oftendit duas cum, divinam fcilicet & humanam procul dubio in fe voluntates habere : nonde fcilicet, quæ difpenfationem volebat perficere,

Ante Christ. 681.

Ὅπου οὖν φαίνεται καὶ δειλιῶν τὸν θάνατον & λέγων· εἰ δυνατὸν, παρελθάτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον, ἐπόμενος ἐκεῖνος, ὅτι διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ λόγου τοῦ φοβεῖν θάνατον· τὸ δὲ ἐπιπόνου μὴ πάσχειν· ἐκεῖνος ἐστὶ τοῦ πατρός· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ θεῷ ὑπῆρχον, ὅτε τὸν θάνατον ἐφοβούμην, ἀλλ' εἰς τέλος διεξῆγαι τὴν οἰκονομίαν ἐσπούδαζον, τοῦτο γὰρ ἦν θέλημα τοῦ πατρός. ἔχει δὲ ἐν τῷ μὴ θέλειν ἀποδοκιμὴ, ὅτι τὸ φοβεῖν θάνατον φυσικῶς ἐστι καὶ ἀνθρωπινῶν μαρτυριῶν ἀποδείκτοις, διὸ ἐν τοῖς ἀληθινοῖς μαρτυρίοις ἀναφανῆναι ἀναγκαῖον τὸν κυρίου, θεῖον δηλονότι & ἀνθρώπινον, τάττει τὸν σύβαστμὸν πατρὸς. ὁποῖος ἦν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζὸς, τὸ μὲν ἐκείνου θέλειν τὰ τοῦ υἱοῦ τὴν ἕνωσιν ἐκδιδάσκει δηλονοτι τὸ ἀνθρώπινον τὸ σῶτηρος θέλειν δι' αὐτὸς τὴν ἕνωσιν τὴν πρὸς τὸν λόγον θεοποίησιν, & διὰ τοῦτο μὴ εἶναι ἀναντίον τῷ θεῷ. ὡσαύτως ἀποδεικνύει καὶ ὁ θεόφρων, οἷ & θεωθεὶς, ἰσχυρὸς θέλειν, & ὁ αὐτὸς ἔστι, καὶ θεὸς εἰς τὰ ἀλλαῖς διδάσκει, ἰσχυρὸς ὑπὸ ἰσχυρὸς τῷ θεῷ πάτρι. εἰ οὖν ὑπὸ θεοῦ & θεωθεὶς ἐφοβεῖτο θάνατον ἤγουν θέλημα, τὸ γὰρ φοβεῖν θεῖον ἔστιν θέλειν εἰς ἀ ἐπεθέγετο, τὸ δὲ θέλημα οὐ εἰς ἄλλο, ἢ τὸν πάτρικὸν θεόν· & ἐπεὶ ἄλλη ἡ ἀνθρωπίνη ἐλθόντος, ἡ μὴ φοβεῖν ἐστι καὶ φοβεῖν θέλειν τὴν ἐν ἡμῖν ἀνθρωπίνου, ἤτοι φοβεῖν ποιεῖν τὸ ἀνθρωπινὸν θέλημα, ἤτοι τὸ θεῖον εἰς τὸ Χριστὸ, ἢ ποιεῖν ἀναμφιλόγως, ἤτοι θέλειν θέλημα ἐκ τοῦ ἔπιτον, ἢ μὴ φοβεῖν φυσικῶς θέλημα, ὡς καὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου ἀμφοῖν ἐν τῷ ἑνὶ ἀνθρωπίνῳ, ἐν τῷ ἑνὶ ἀνθρωπίνῳ

Actor. IV. Spirit. in Anatheph. in Pr.

est homo. Et sic omnia facit, & loquitur, & singulorum enim proprietatem cognoscentes, & utraque ex uno agi videntes & intelligentes, recte credemus, & non aliquando erubimus, Quam prudenter hic memorabilis pater ex operationum qualitatibus, naturarum quæ in Christo sunt, differentiam docet intelligi, & tanquam res ipsas præ oculis gerens, manifestissimam doctrinæ veritatem monstrat, cum dicit, ex uno utraque agi, id est, utraque operationes, divinam scilicet & humanam, ex uno eodemque procedere? Et commonet, non posse errare, qui secundum hanc rectam intelligentiam credit. Itemque cum dicit: Discebat & fuit Jacobus humana, docebat quæ Deo humana in se operationis, sicut & locutionis proprietatem habebat. Nam si humane non operatus est, nec locutus est: quamquam & dum humane locutus & operatus est, simul operatus ut Deus.

Sanctus quoque Dionysius Areopagita episcopus Atheniensis, in libro divinorum nominum cap. 2. similiter docet: Differens est autem benignissima circa nos Dei operatio per hoc, quod secundum nos ex nobis integre veteque humanatum est verbum, quod est supra substantiam, & operatum & passum quanta humanæ ejus & divinæ operationi congruunt, præcipua ac probabilia. Hic namque Pater & Spiritus nihil rationé communicant, nisi quia dixeris, secundum benignissimam & miserictrdem voluntatem, & per omnem substitissimam & ineffabilem Dei operationem, quam operatus est secundum nos factus incommutabilis, eo quod Deus & Dei verbum.

Sanctus Ambrosius t. lib. ad Gratianum imperatorem: Æqualis ergo in Dei forma, minor in suscepione carnis & hominis passione. Nam quomodo eamdem potest minor esse æqualique natura? Quomodo autem si minor est, eadem facit similiter quæ Pater facit? Nam quemadmodum eadem operatio diversæ est potestatis, nimirumque sic potest minor, quemadmodum major operari? Ut aut una operatio potest esse, ubi diversa substantia est? Itaque accipe Christum secundum divinitatem, minorem non posse dici.

Ex tomo Abel sancti Leonis Romanæ ecclesiæ pontificis, ad sanctum Flavianum episcopum & confessorem.

Epist. ad Flavianum

Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est, verbo scilicet operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est. Unum horum coruscat miraculis, aliud succumbit injuriis. Et sicut verbum ab æqualitate paternæ gloriæ non recedit, ita caro naturam nostri generis non relinquit.

Ejusdem de epistola ad Leonem imperatorem directa.

Licet ergo in uno domino Jesu Christo, vero Dei atque hominis Filio, verbi, & carnis una persona sit, quæ inseparabiliter atque indivise communes habet actiones, intelligendum tamen sunt ipsorum operum quæ

Actor. Chalcedon.

ἑκάτερον· ἐκείνου μὲν τὰ θαύματα γνωριζόντος, ἐκ δὲ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀσθενείας ὑποκύπτοντος τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν· ὃ γὰρ ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἀξιώματος, τοῦτο σοφῶς εἰκότως ἐξ ἀξιωματικῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων ἐστὶν ἑκάτερον· ἐκείνου μὲν τὰ θαύματα ἐκλαμπόντος τοῦ μὲν ἐξ ἡμῶν ἀσθενοῦς ὑπόκειτο τοῖς πάθεσιν· ὃ γὰρ ἐστὶ θεοῖς ἀξιώματος, τοῦτο σοφῶς εἰκότως ἐξ ἀξιωματικῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων ἐστὶν ἑκάτερον. Ὁ γὰρ τοῦ θεοῦ λόγος

Actvs IV. Errv. I. Chalcedon. Pv.

A que forma cum alterius communione quod A proprium, & subsequenter per intelligentiæ rationem discernit, Verbum quod verbi est operans, & carnem quod carnis est exequentem, & vniusquisque nature congruentia opera contemplatur, quamvis eas ab alterutrum communione non separet: rebus ipsis offendit eximiis pontifices, imo & omnis cumeo generalitas sancti Chalcedonensis concilii, quod & dextes Christi naturalem operationem inconfusam in * natuæ servatæ, & humanitas ejus, quæ ad operationem humanæ substantiæ competunt, executa est, & utraque de uno naturæ atque inseparabiliter processerunt domino nostro Jesu Christo, qui ex utrique naturis subsistit, & in utrique unus idemque permanit. Et dum ad pie memoriæ Leonem Augustum symbolum vera confessionis explanat, & verbi carnisque unam personam effe veraciter prædicat, intelligentiæ tamen viam aperit, & ex ipsorum operum Christi qualitatibus, id est, ut naturali operationum unaquæque unitatum in Christo secundum subsistentiam naturarum, ipsis fit subsistantiæ, cognoscitur. Neque enim hic præco veritatis solitus, ut humana operatio, quam ex temporc dominus cum natura humana fuscepit, æternæ ejus affigneretur essentiæ, aut divinæ quæ substantiæ, humanæ operationis mentura ascribatur: fed manente nihilo minus unitate personæ, naturas quæ in Christo fecundum subsistentiam unitæ sunt, ex operationibus suis agnovit. Si itaque dum naturæ sunt, quarum in uno Christo unitio facta est, duæ profecto sunt, & humanam naturarum operationes, quæ cum suis naturis inconfuse atque inseparabiliter convenerunt in uno domino Jesu Christo. Similiter autem & sanctus Nyllenus Gregorius dcfellit dicit dominum salvatorem humanæ naturæ, quam in se habuit, temporis quidem passisse, ut apertius demonstraret, quod & humana natura quæ in Christo esset, habuit proprias operationis efficaciam naturalem, Unde certum est, & hoc duas in Christo naturales operationes nihilo minus congnovisse. Nam & defensor veritatis beatus Cyrillus Alexandrinus antistes dum colligit, quod ex his, quæ Deo decenter dicta vel acta funa a dominio salvatore, Deum esse offendi, & quæ ab eodem secundum hominem dicta vel facta fuit, offendi eum veraciter hominem; manifestum est, quod ex naturalibus operationibus Christi, Christum Deum venum atque perfectum & eumdem hominem verum atque perfectum fe cognovit. Nec enim effet alia tam manifesta probatio, quæ posset eumdem ipsum & Deum & hominem demonstrare, quam naturales operationes, quæ cum qualitatibus & naturæ, de quibus essentialiter procedebant, certissime in eo esse credebantur. Si itaque in duabus, & poli inseparabilem unitionem, naturis effe congnoscitur, ubi dualitas naturarum inconfusa permanfit, nec earum potuerunt operationes confundi, fed de uno eodemque domino nostro Jesu Christo fuit naturis congruenter procedebant. Non defunt au-

B quæ μορφὴ μὲν τῶν θαυμάτων κοινωνίᾳ σπερ ἰδιοῦ ἐφύκει. Φ ἀναλυόμενος κ τὸν τῆς ἰδιοτικὸς λόγον διεκρίνε τοῦ τὸν λόγον ὁπερ ἦν τὸ λόγε ἐνεργοῦντα, & τὸ σῶμα ὅπερ ἦν τὸ σῶματος ἐκπονοῦν, & μόνε ἑκάστε φύσεως τὰ κατ' ἰδίαν ἔργα θεωρεῖ, & κ ἐκ τῆς μία τοῦ πάντος ἀπὸ τῆς ἑνικῆς κοινωνίας ἀ χωρίζε, ἀυτὸς πῶς ἀφίκομαι δοξάσαι ὁ ἀξιόλογος ἀγχιβρόμ, μᾶλλον δὲ & πάντα σὺν αὐτῷ τῆς ἁγίας & Καθολικῆς τωῦδε τὴ ἐκκλησίε, ὅτι καὶ Θεόπε τῆ Χριστε φυσικῶς ἐνῆρχεν ἀνεδέχετο τὰ τῆ ὑπόστε ἐφυλάττε, & τὰ ἀξιώματός αὐτῆ τὰ κατὰ ἐνεργεια τῆς ἀδιαιρέτος ἑνώσε κ ἀμέλητο τὰ ἐξαίρετε· & ἐξαίρετα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κ ἀγνοῦς, καὶ ἀγκαλίας κατεδέχθη δι' ἀυτὸ κ Χριστὸς ἐξαίρετα τῆ φύσεως τωῦ πάντος, καὶ ἐν ἑκατέρᾳ τε τῆ φύσει διέμενε. καὶ ὅτι ὁ κατὰ τὸν ἐν ἀλεξάνδρεια τῆ μνήμη Λέοντα τὸ βασιλέα τὸ τῆμβολόν τὸ ἀληθοῦς ὁμολογίας σεφανίλε, & τὸ λόγε & τὸ σαρκὸς ἐν κατὰ τὸν ἑνὸς Χριστὸν, ὅμως τωῦ δύο τὴ ἑνώσε διαιρῶν, ἰσα & τὴ ποιότητο αὐτῶν τῆ ἐνεργειῶν Χριστε, τοῦτον ὁν τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῆ μία ἐκάστε τῆ τὰ ἀξιώματα τῆ ἑνὸς Χριστοῦ ἐν ἑκάστε τῆ φύσει ἀπὸ τῆ ἑνὸς ἀνθρωπότητος ἐπιδείξε, ὡς ἀν ἐν τῆ ἑνὶ Χριστῷ ἀνθρωπότητος ἐνεργεῖν τὰ θεῖα ἀξιώματα τῆ θεότητος ἐν τῆ ἑνὶ Χριστῷ θεότητος ἐνεργεῖν τὰ ἀνθρώπινα ἀξιώματα· ἐν τῆ ἑνὶ Χριστῷ καθ' ἑκάστην ἰδιότητα, & ἐν τῆ ἑνὶ ἐνεργεῖν ἑκάτερα, καὶ τοῦτο δύο φύσεις εἶεν, ὧν ἡ ἑνωσις ἐν τῷ ἑνὶ Χριστῷ γέγονε, δύο δὲ καθ' ἑαυτὰ εἶναι & τῆτον τῆ φύσεων αἱ ἐνέργειαι, αἱ τοῦτο σωῦ πάλι ἑωσῆ φύσεσι ἀτυγχύτως & ἀχωρίστως σωῦ ἐλθόν ἐν τῷ ἑνὶ κυρίῳ ἡμῶν Χριστῷ. ἀμοῖος δὲ & ὁ ἅγιος Νυσσαέυς Γρηγόριος δεδωκὼς λίγων τὴ σωτῆρε κύριον τῆ ἀνθρωπίνε φύσεως, ἵνα ἐν ἑαυτῷ ἀρξῇ, κ μαρτυρῇ τὸ ἰδία ἐνεργεῖαι, σκεφαμένε, ὅτι ἐν τῷ ἑνὶ Χριστῷ, ἐν τῷ σῶματι τῆ φύσε, τοῦ ἑνὸς ἐν τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆ σίωνιας ἐνεργείας τῆ φυσικοῦ ἀνέθεσμα· ὅτε δὲ δὴ ὁ ἐν τῷ δύο ἐν τῷ Χριστῷ φυσικαὶ ἐνεργεῖαι οὐδὲ ἐν τοῦ ἐνεργοῦσα, ἐχ ὑδ τῆ ἀληθοῦς ἐκλεκτὸς Κύριλλος ὁ τῆς Αλεξανδρίας πόλεως, σωῆγῶν ὁν τῆτον τῆ Θεοπρεπεῖς λόγε θέτιμα, ἡ φαεῖν θέτιμα ἀφῆκε τὰ κωφὰ κ ἀνάπηρα θεῖα ἀπὸ τὰ κλινῶν, ἐ ὁν τῆ ἀφῆκε τὰ αὐτὰ ἀ ἀνθρωπον ἐκ τῆ λόγε θέτιμα, ἡ ἀμφιβολον ἐκλινε ὀφω αὐτὸν ἀλλὰ ὡς ἀνθρωπον, φαεῖρῃ ἦρτε, ὅτι ἐν τῆ φυσικῶν ἐνεργειῶν τὰ Χριστε, τὸ Χριστὸ ἀκλινὲς ἡ κλινον θεῖον, κ τὸν αὐτὸν ἀνθρωπον ἀλλὰ ὡς ἀνθρωπον, ἐκ τῆ λόγε ἐνεργεῖν· ἀπὸ γὰρ ἐστὶν ὅτι φαεῖρῃ ἀπόδειξις, ἡ τὴ θωμίσε τὰ τῆ ἀληθοῦς τῆ Θεῖ ἀξιωτὸν ἀποδεῖξαι ἐκ τῆ σωτικὰ ἐνεργειῶν. ὡ τῆμεν ὁν τῆ σωτῆρε ἡ ἀλφῶσε, ἀφ' ὧν ἐστιν ἀφορμῶν, ἀκριβῶς ἐν αὐτῷ ὅπω τὰ κρίσεωε. εἰ τοίνυν ἐν δυοῖ φύσεσι καὶ μὴ τὴν ἡνωμένοις ἑνωσιν γινωσκέτεται εἶναι, ἐπεὶ δὲ δυὰς ἡ φύσεων ἀνυφίστατο, ἄρα οὐ κατὰ ἐν ἔργον καὶ ἐνωσὶν ἀνεγνωρίζετο Χριστὸ τῆ ἑνὸς φύσεωε· ἀφορῶμεν ἀφορῶμεν, ὅτε ἐπεὶ ἡνωσὶ δὲ

C ἐν ἄνδρωπ σεβαστῷ τῆ ἀνθρωπε δεδοκιμασμένῳ μαρτυρίε τῆ δύο φυσικῶν λογάσιν φωτεινὰ ἐνεργεῖαι ὁν τῆ Χριστῷ, ἵνα σωτηρῇ ἀναδεδειγμένῳ τὸ ἅγιον Κύριλλον ὁ Ἱεροσόλυμων, ἡ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κωνσταντινοπόλεως, ὁ ὁσιόθεος ἀρχιεπίσκοπος μὴ τῶν τῆ ὀρθόδοξε ἡ Καθολικῆς σωοδε, ἡ τῶν τῆ θεῖε Λέοντος ἀπόλογ. φῶνε τὰ ἑκτὸς ἀγιάτε κ ἐξαίρετε ἀξιόπιστε ἐξαιρέτε· ἐπεδέξατο. ὡ τῶν ἀπὸ τ' πλάνης & τῆ ἀγρὶ δόγματος κ τὰ ἀπόστε τῆ τὰ μακαρίε μνήμε ἡμῶν ὁσίε Σεβαστόνλε ἐγένετο κ, Εὐλόγιος ὁ Αλεξανδρείας πρόεδρος, Εὐφράμιος & Ἀναστάσιος μέγας, τῆς Θεωτόνλε ἐκκλησίας οἱ ἀξιοι καθηγεμόνες, & ἡ ἀγία τάνε ἑξακόσιε τῆ ἀληθοῦς κ ἀποστολικῆς πίστε, ὁ ὡ ἀστρῆρ τῆ μνήμε λειτουργὸς ὁ βασιλεὺς. κ τοιοῦτοι ἐστὶν τὰ πίστε ἀ ἀποστόλ τῆ τὴ ἐκλεκτῆε ὁμολογίας ἡμῶν ὁ Θεῖ πρόεδρε, τοῦτον τ' χριστιανικωτάτων πολιτῶν ὑψωσε. ἡ μέχρ τὰ νῦν ἀπόστολον τῆ ἑνὸς ἡ αὐτὸ Θεοτόκε μόνῃ τῆ ἀρχιεπισκόπε ἐξῆτας. ὁ τοιοῦ ὁ ὀρθόδοξ τ' πίστε ἀκ ἐ τοιοῦτε ἀπὸ τῆ ἑνὸς τὸ ὅλον ἡμῶν ἀκεχρῆσθ' σε ἐπιστοῦ). ὡ ὧν ὁ, ὅτε τῆ Ζωῆνε τῆ Αλεξανδρείας κεφαλῆε πίστε ἐκ τῆ Ἀκρεφάλων ἀληθοῦς ὁρθόδοξε τῆ ἀποστολικῆε νέκυε· φορὸ τε κ ἐπιφοροῦσε ἀυτικρεῖ, ὡ τῆ τοιοῦτε ἡμῶν τῆ μετέχε ἀποφορᾶε τῆ γνήσιε ἀπόλογ χριστιανόσπε τέκνωνε, διὰ τ' ἀκοκομεῖε τῆ κεφαλῆε ἀφορῶμεθ. ἀλλ' ἐπ' ἀυτῆε τῆ σολλῶν ῥωμέτων φορτίε ἐφεῖε τῆ ἀναμολογία, & μαλιστε ὅτε τοῦτ' τὸ πρᾶγμε & ἐδόκει τοῦ τῆ κρίσεωε ὡς ἐν ἐγκρῖμ θεμελίνε ἐτίθετο, ἀλλ' ἡμᾶς ἀπὸ τῆ ἀκρεῖβ ὑμῶν πῶτε τῆ μετέχε ἀποφορᾶε σὺν ἐκεῖε τῆ ἀγίων πατέρων μαρτυρίε ἐσπεδέπκαμ. ἐπεὶ δὲ κ ἀφ' τῶν ἀσύλετον πάνε & μέγιστ ὄφελε, ἵνα τ' φροντίδε ὅλε τῆε χριστιανικῆε πολιτείε ἐπ' ἀλίγον ἀωρῶνε τῆε, ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆε ἀληθοῦε πίστε ἐξέπεσε, τὴ κτῆσιν ἀπὸ ἀνόμε ἡ ἐδίωκε τῆε ἀληθοῦε ὀρθῆε τῆε ἐπιστήμε τῆε ἀνθρωπίνε ἐπιστήμε ἀπὸ τῆε ἀνόμε ἐξεῖε τῆε ἀγίε πατέρε μαρτυρίε ἐσπεδέπκαμ. ἐπεὶ δὲ κ ἀφ' τῶν ἀσύλετον πάνε & μέγιστ ὄφελε, ἵνα τ' φροντίδε ὅλε τῆε χριστιανικῆε πολιτείε ἐπ' ἀλίγον ἀωρῶνε τῆε, ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆε ἀληθοῦε πίστε ἐξέπεσε, τὴ κτῆσιν ἀπὸ ἀνόμε ἡ ἐδίωκε τῆε ἀληθοῦε ὀρθῆε τῆε ἐπιστήμε τῆε ἀνθρωπίνε ἐπιστήμε ἀπὸ τῆε ἀνόμε ἐξεῖε τῆε ἀγίε πατέρε μαρτυρίε ἐσπεδέπκαμ. ἐπεὶ δὲ κ ἀφ' τῶν ἀσύλετον πάνε & μέγιστ ὄφελε, ἵνα τ' φροντίδε ὅλε τῆε χριστιανικῆε πολιτείε ἐπ' ἀλίγον ἀωρῶνε τῆε, ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆε ἀληθοῦε πίστε ἐξέπεσε, τὴ κτῆσιν ἀπὸ ἀνόμε ἡ ἐδίωκε τῆε ἀληθοῦε ὀρθῆε τῆε ἐπιστήμε τῆε ἀνθρωπίνε ἐπιστήμε ἀπὸ τῆε ἀνόμε ἐξεῖε τῆε ἀγίε πατέρε μαρτυρίε ἐσπεδέπκαμ. ἐπεὶ δὲ κ ἀφ' τῶν ἀσύλετον πάνε & μέγιστ ὄφελε, ἵνα τ' φροντίδε ὅλε τῆε χριστιανικῆε πολιτείε ἐπ' ἀλίγον ἀωρῶνε τῆε, ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆε ἀληθοῦε πίστε ἐξέπεσε, τὴ κτῆσιν ἀπὸ ἀνόμε ἡ ἐδίωκε τῆε ἀληθοῦε ὀρθῆε τῆε ἐπιστήμε τῆε ἀνθρωπίνε ἐπιστήμε ἀπὸ τῆε ἀνόμε ἐξεῖε τῆε ἀγίε πατέρε μαρτυρίε ἐσπεδέπκαμ.

Anno Christi 681

Constantinus Podokat. Imp.

Actvs IV. Errv. I. Chalcedon. Pv.

A tem & alionum venerabilium patrum probatissima testimonia, dum manifeste dicentium naturales operationes in Christo, ut filetaio transeaqus sanctum Cyrillum Hierosolymitanum, sanctum Ioannem Constantinopolitanum, vel quicunque podhum pro rectitudine venerabilis concilii Chalcedonensis, & tomo sancti Leonis Antistaetiam Alexandrinos confiliis ortherum confundentium hæreles percolunt, de quorum errore & novi dogmatis defendit affertio, id est, beatæ memoriæ Ioannes Scythopolitanus episcopus, Eulogius Alexandrinus episcopus, Euphremius & Anastasius magnos. Theopolitanæ ecclesiæ antistites digniori, & pro omnibus moniator vera & apostolice fidei pie memoriæ Iustinianus Augustus, cujus fidei rectitudo, quantum pro lincera confessione Deo placuit, tantum remphilicum Christianum exaltavit. Et utique ab omnibus gentibus ejus religiosa memoria venerationæ digna tenetur, cujus fidei rectitudo per augustissima ejus edicta in toto orbe diffusa laudatur: quorum unum quod ad Zoilum Alexandrinum præsulem adversus Acephalorum hæresim edictum est pro apostolicæ fidei rectitudine satisfacere sufficiens, cum hæc nostræ humilitatis suggestione vestræ tranquillitatis Christianisti dirigentes, per præsentium latores offerimus. Sed ne multorum dictorum oneratus putetur offertio, & maxime, quibus ipsorum meritis tanquam in fortissimo fundamento cura ac diffenatio inefte dignoscitur, exigua de numerosis huic humilitæ suggestioni inferere fanctorum patrum testimonia maluimus: quia & hoc incomparabile nimis & magnum est, ut totius reipublicæ Christianæ cura paulisper submota, pro amore atque verae religionis flagrantia, a apostolice prædicationis doctrinam enucleatius agnoscere cupiat augustissima & religiosissima vestra clementia. Quemadmodum ex diversis publibus patribus orthodoxæ fidei veritas eliruit, licet exiguis testimoniis: quia rem apertam & omnibus clarum patres laudabiles loquentes effe confessant differere. Quis enim, liceat tardus fit ad intelligentiam, non videat quod omnibus patet? Quia impossibile & contra ordinem naturæ effe posse naturam & operationes non habere naturæ: quod nec ab hæreticis unquam tentatum effe dici, qui omnes adversus fidei rectitudinem fidei humanas respiratas & rallidas quæstiones, atque collectiones illorum pravitatibus congressas, repererunt. Quomodo itaque quod nec a fatidis orthodoxis patribus dictum effe unquam, nec a prophanis hæreticis præsumptum effe inventiri, nunc poterit autoritas, ut duas Christi naturarum, divinæ scilicet & humanæ, quarum & proprietates salvæ effe noscuntur in Christo, usum habere? operationem quinquam reste sentiens possit demonstrare? cum si una effe, dicant, si temporalis, an æterna dicenda est: divina, an humana: incondita, an condita: eadem quoque & Patris est, an altera præterquam Patris. Si igitur una effe, eademque una & divinitatis & humanitatis Christi communis effe (quod absurdum effe dici) ergo dum Filius

Actvs IV. Errv. I. Adamantii Pr.

Deo

Actio IV. Epist. I. Anastasii Pp.

Dei quidem, qui Deus & homo est, A humana est operatio in certis, patitur & Pater cum eo naturaliter operatus est: quia quae Pater facit, haec & Filius facit similiter. Sin autem (quod veritas continet) dum humana quidam operatus est Christus, ad solam ejus ut Filii personam redigitur, quae non est eadem quae & Patris; secundum aliud profecto & aliud operatus est Christus: ut secundum divinitatem, quae facit Pater, eadem & Filius facit: similiter secundum humanitatem, quae sunt hominis propria, idem ipse operabatur, ut homo, quia verus est & Deus & homo. Et dic & veritatem creditur, quod idem ipse, cum unus sit, duas habet naturales operationes, divinam licilicet & humanam, incontibam & condivisam, ut verus & perfectus Deus, verus & perfectus homo, unus idem ipse mediator Dei & hominum dominus Jesus Christus, Quoniam & ex operum qualitatibus naturarum quoque, quae in Christo per unitionem quae secundum hubsistentiam conveniunt, differentia inofensia cognoscitur. Ut autem & Deo oblibium hereticorum, quorum licet vocabula pariter abominamur & dicta ad demonstrationem dumtaxat eorum, quos novi dogmatis inventores unum in Christo dicendo voluntatem & operationem fecuti sunt, pauca quedam ex eorum excerpta libus dictis inceximus: Apollinaris hereticci contra Diadorum, secundum quod positum est in edicto orthodoxae fidei Justiniani pie memoriae Augusti: Organum, & quod movet, unum folet perfitere operationem: quorum autem una est operatio, horum una est effentia. Una ergo effentia facta est verbi, & carnis. Item ejusdem in sermone, qui superscriptus est in epiphania (incarnationis) Dei.

Vnus enim Christus divina tantum voluntate movebatur, secundum quod & unam ejus novimus operationem, & in diversis miracutis & passionibus de una ejus composita natura procedentem. Deus enim carnem * indutus est, & creatur. Serenus hereticus in prosphonetico sermone facto in Daphne in martyrio sanctae Euphemiae, ubi sic ait: Anathematizamus autem Iynodum Chalcedonensem, sed & tomum Leonis praefulti Romani ecclesiae, & eos qui dicunt vel diverunt in duabus naturis unum dominum nostrum Iesum Christum posse inefabilem & incomprehensibilit unionem, & sequentur eacum duas operationes aut proprietates. Item ejusdem Severi ad Sergium grammaticum, ubi ait: Quoniam ignoramus quae sint duae operationes & proprietates & motio * operatia. Item ex libro secundo Nestorii hominicolae, quem inscripsit praeclarum initiationis. Inconfusas cultodimus naturas, non secundum subhantiam * arbitrio tantum copulatas, propter quod earum unam voluntatem & operationem & dominationem * videmus, dignitatis aequalitate obtenta. Deus enim verbum, illumens quem praedestinavit hominem, per potestatis rationem, ad eam non est secretus propter * praefitutum affectum.

Theodofi haretici Alexandini de tomo

Anno Christi 680.

Χριστὸν κοινὴν ἔθηκε τὴν ἀδιάλυτον ἕνωσιν τοῦ λόγου τῇ θεᾷ ὁ αὐτὸς θεὸς ὡ ἀνθρωπος ὢν, τὰ ἀνθρώπινα ἐνεδείξατο ἐν τῇ ἀναβολῇ σὺν αὐτοῖς ὁ πατὴρ συνεργεῖ, κἀνοῦ ὁ πατὴρ ποιεῖ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ. οὐδὲ, γὰρ ὁ ἐλθὼν ἀθέρεγμα, ὁ τὰ μὲν ἐν τῇ σαρκὶ τὰ ἐνεργοῦντα ὁ Χριστὸς, ἀφορῶ μόνον τὸ ἀφόρωτον αὐτοῦ ὡς τὰ ἑκάστα εἴρηται, ἀ τὰ μὲν ἐν τῇ σαρκὶ, ὁ ἐν τῇ πατρὶ, τὰ κατ' ἄλλο δηλοῦντ ἀλλο ἐνεργοῦντα ὁ Χριστὸς· ἐπεὶ ὁ μὲν θεάνθρωπος, ἀ ποιεῖ ὁ πατὴρ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ· κ' δὲ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ἃ ἐν τῇ θεότητι ἦν, ἀ ἐκεῖνος ἐν τῇ θεότητι, ἀ ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ὁ υἱὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐν τῇ σαρκὶ ἐνεργῶν ἐν τῇ θεότητι ἐνεργῶν· ἐν τῇ θεότητι ἐνεργῶν ἐν τῇ σαρκὶ

Actio IV. Epist. S. Agatho pa Pr.

sitione & excommunicatione, neque unam A
neque duas voluntates aut operationes affecit dici debere in uno domino nostro Iesu Christo, Petrus ejus successor ad sanctam memoriam Vitalianum papam scribens, & unam duas voluntates & unam duas operationes in dispensatione incarnationis magni Dei & salvatoris fapere & profitetur. Quis, quaso, non compungatur, manifestissimi atque clementissimi principum, & humane vitæ ancipites laqueos tremens considerets, atque cum interno gemitu Deum, qui est fons misericordiæ, deprecetur erui se ab inimici indidia ad deceptionem humanæ mentis undique circumpositis, sermone hos, qui de fe dimissiva fideitate prædicabitis affirmabant, in hæretici erroris laqueos incidisse, nec in ipso errore confistantes, sed semper inflabiles / quandoquidem Sergius in aliis & in aliis scripsis, unam voluntatem & unam operationem dominum Jesum Christum habere prædicat: & in aethesi omnem divinam & omnem humanam operationem unius esse Christi pronuntiat: & subsequenter e contrario affirmat, unam operationem æquibusdam patribus esse dictam in Christo, duas autem operationes a nullo, nec unam tamen operationem, nec duas, definit debere dici in uno domino nostro Jesu Christo. Itemque Pyrrhus in / conformatione typi, & in aliis pro Cyro Alexandrino Justiniani, unam voluntatem & unam operationem Intelligere fe demonstrat. Et in scripsis ad sanctæ memoriæ Joannem papam, unam voluntatem, & unam operationem dominum nostrum Jesum Christum habere confirmat. Et idem Ipse in libello fidei, cum fanctorum patrum testimoniis duas naturales voluntates habere comprobat dominum salvatorem. Itemque Paulus ejus successor, in epistola ad Theodorum apostolicæ memoriæ papam, unam voluntatem habere Christum pronunciat. Et idem ipse in compositione typi, nec unam nec duas / debere dici voluntates aut operationes flatuit. Petrus quoque, & unam, & duas voluntates & operationes in dispensatione incarnationis salvatoris nostri Jesu Christi (sapere fe profitetur: & unaquisque eorum aliter afferentes condemnat, excommunicatque, atque de numero ecclesiæ projicit. Attendat igitur a Deo influtum vestræ clementiæ fastigium interno discretionis * illius oculo, quem ad dispensandum populos Christianos, divina gratia illustrante, peripere meruit, quemnam talium doctorum sequendum centeat populus Christianus, cujus horum doctrinam debeat amplecti, ut possit salvari, qui E & omnes, & alterum unusquisque eorum condemnat, sicut varia, eorum & infinibiles definitiones in scripsis afferuerant, modo unam voluntatem & unam operationem, modo nec unam nec duas operationes, modo unam voluntatem & operationem, & rursum duas voluntates & duas operationes, itemque unam voluntatem & unam operationem, & denuo nec unam, nec duas, & aliis unam & duas.

Actio IV. Epist. S. Agathonis Pr.

σκαῖ τῶ τοῦτο μὴ φθεγγομένου καὶ ἀμφότερα, καὶ ἀκοινωνήτου μόνου, μόνε δὲ θεόθεμεν θάρρος ἀφοῖλοιο λήμνῆς, ὃν τὸ κυρίω ἠλθῶ ἐκτὸ Χριστοῦ. Πέτρος ὁ τῶν ὁ ἀδελφῶν ἀφορ τὸν τῆς μνήμης Βιτελιανὸν τὸ πάπα γράφων & ἐν & δύο ἐνέργειαι, & μία καὶ δύο ἀπεργάσας τὸν τῆ οἰκονομία τὸ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμολογεῖ. τίς, δέομαι, μὴ κατανυγεὶς, ἐμμένοντα τὸ φιλανθρωπότατα βασιλέων, & τὸ ἀναγκαῖς ἐφεῖς τὸς ἀμφιβόλους κινδύνους κατανοῶν, & μὴ στενάγων τὸ ἐν θεῷ, ὡς ἔθη τὴν ἀλεεινοῦσαν, ἵνα ἀπὸ τὸ ἐπιβουλῶν τὸ ἐχθροῦ τὸ φρὸς ἀπάτῃ τὸ ἀνθρωπίνε διανοίας πάσῃ τὸν ἀξιοκτίμων, ὅτιν τῶν ἐκεῖνοι τὸν ἀμφιτοκεῖν ἡλικίας, ὅτι τὸν ἐν ἀμφιβόλοις ἐκπεσεῖν; ὁ δὲ Σέργιος ἐν τῶν ἑτέρων, ἐν δὲ τῶν ἑτέρων, ὁν μὴ ἐν τῶν ἑτέρων,

Actor IV. Eccl. I. Acacianus pro Petro.

domine, nullam ambiguitatis caliginem remanisse, quam ac discernendam possit obiectare iis, qui fecerit fuit novi dogmatis inventores. Nam & suavis spiritalis intelligentiæ, qua patrum redolent dicta, eorum oculis conflitutus: & haereticorum abominabilis fetor, ab omnibus fidelibus aspernandus, innotuit. Et quia novi dogmatis inventores, haereticorum lectatores effecti sunt, & non fanctorum patrum profitiqui, nec renouatis incognitum: igitur quantumcunque fuum colorare velit quifquam ex torem, a huic veritatis arguitur, licet & apollolus gentium docet: *Omne quod revelatur, lumen est*: quia veritas conflans femper & eadem permanet, femper autem falli-bat varitatur, & fibi ipsi, variando, approbatur & redarguitur elle contraria. Ex hoc enim & fibiipsis adverfa docuiffe, novi dogmatis inventores offenfi funt, quia evangelica atque apollolica fanctorum patrum efle nolunerunt. Quapropter, quis & veritatis clarnie Deo inspirante vefitræ pietatis obiectibus, & falfitas denotata, & qua digna eft, abominationem confecrata: refiat, ut a Deo coronatae vefitræ clementiæ piis favoribus vifloriæ coronam redimita veritas fulgeat, & noritatis error cum fais inventoribus, & ipe qui eorum doctrinam fecuti funt, propriæ præfumptionis pœnam exfolvat, & de medio ortodoxorum anathiftium pro fuæ noritatis haereticis praeiacite pellantur, quam intra unam fanctam catholicam atque apollolicam Chrifti ecclefiam conati funt introducere, & individuum atque diffiabrum corpus ecclefiæ contagione pravitatis haereticæ maculare. Nec enim æquum eft, ut nocentes innocentibus nocceant, aut immunes alionum delicta prepellant: cum eft in hoc fæculo condemnatis parcatur, fieut ipfi quibus parcitur, nullum in Dei judicio lentient parcendo beneficium, ita parcendus non malinum ingenium pro illicita compallione periculum. Hæc autem ideo Deum omnipotentem felicibus vefitræ manfuetudinis ad emendandam crebrius vifeveraffe temporibus, ut locum & zelum ipfius domini nofiri Jefu Chrifti, qui vefitrum imperium coronare dignatus eft, facientes in terris, pro ejus evangelica, atque apostolica veritatis poftum judicium proferatis: Quia dum humani generis redemptor, atque falvator fit injuriam paffus, nunc usque fuffinuit, vefitraque fortitudinis adfpiravit imperio, ut ejus fidei cautum (ficut æquitas exigit, & fanctorum patrum, facramenque conciliorum quinquaginta decretvi inftructio) exequi dignemini, & redemptoris, ac corregnatoris injuriam de fuæ fidei contemptoribus per ejus profiteriem ulciscentis, prophetarum illud vaticinium cum imperiali clementia magnanimiter adimplentes, quo vers & prophetæ David ad Deum loquitur: *Zelus domus tuæ, inquiens, comedit me*. Unde pro tali Deo placito zelo collaudatus, illi

Actor IV. Eccl. I. Acacianus pro Petro.

Ephes. 5.

Ἀνάθεμα τοῖς ἀφαγμοῦσι δεσπότην, μεθελεῖν ἀφαιδίλλοις ἀγῶνα ἐτοιμάσαι, ἵνα κατὰ τὸ δικαιοῦν ἡμῶν δεδωκότα αὐτοῖς τὸν τῆς ἐπουδῆς τοῦ δεδωκότα τὴν φωνὴν δόξαν ἐκ τῆς παρεκκλίσεως ἀλοῦῶ ἢ ἐπιφανεῖσα, ὅθεν τῆς πανίσου ἀπεστάλη τὸ ῥήμα, ἐ-πάνω τῆς ἀρετῶν ἀληθὲς κεῖται· ἐξ ἧς αἱρετικῶν ἡ κακὴ ὄσμη ὑπονοῦσα τὸν τῶν πιστῶν ἀφ-ῆνεν· ὅτι οἱ τὰ καινὰ δόγματα ἐφάρμοσε· ἐφάρμοσε τὴν μαρτυρικὴν ἀλήθειαν ἐδεξάσθησαν, καὶ ἃ τοῖς ἁγίοις πατράσι τὴν ἀνάθεμα, μετὰ τῶν ἀτίμωνε ἀγωνοῦν· σφαγωνὶ ὑποθέσεσι τὰ τῶν ἰδίων τοῦ ἀνθρωπίνου χωρισάντας, ἀπὸ τῆς φωτὸς τῆς ἀλη-θείας ἐκβεβλήκασι, κεῖνοι δ' ὁ πάντων ὁ ἐθνῶν ἐπιδεικνῦ· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶν· ἐνίοτε ἡ ἀλλοφυΐα ἐκ τῆς ἐ ἑῶν ἐμφαίνει. τὸ δὲ ἀεὶ ὑπόμενον ἀνὴ ποικίλοτε, ἐ ὁ τὸ ποικίλον ἀκυμόνον, ἐ ἀξιοῦ γεγονὼς τῶν τῶν εὐαγγελίων, ὡς τῶν ἀπο-στόλων ἐκ τῶν ἁγίων πατέρων ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐ ἀπο-τὸ δόγματα ἐφάρμοσε, ἐν τῆς τοῦ ἐκκλησίας ἀπο-γνόντες τὴν ἀπὸ ἀλλοφυΐαν ἐξίστε τὸν ἐπιστεῖν τὴν ἀπο-πνοὺν ὑμῶν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπεστρωμένη, ἐ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπόλλυτε ἐστὶν ἐ ἀπολλύτε τὴν

Actor IV. Eccles. 1. Apostolorum Pr.

que apostolicæ nostræ fidei sese inretire A
doctrinis, quam, utpote animabus nostis, declinante indefinenter ab apostolicis mæ humilitatis prædecessoribus exhortati atque commonitis, insque hactenus diffuerunt, ipse noverit, quid de tali contemptu in divino Christi examine satisfaciet apud judicem omnium, qui in cœlis est, cui & nos ipsi pro suscepto veræ predicationis ministerio, vel prætemptione Christianæ religioni contrariæ, dum ad judicandum advenerit, redditurí sumus rationem; nobisque, (quod supplicitet exoro) liceat pacificisque atque evangelicam rectæ fidei regulam, ut ab exordio percepimus, inconfuse & libere cum simplici puritate integram atque illibatam servare. Primitus vestræ sugulitisque fernitrati pro affectu ac reverentia catholicæ, atque apostolicæ rectæ fidei, ab ipso corregnatere Christiani imperii Domino Jesu Christo, quem vestræ confessionem intemeratam cupitis conservare, perfecta piorum laborum reputabitur merces, quia nihil in aliquo neglectum est vel omissum e vestra a Deo coronata clementia, quod non possit salva integritate veræ fidei ad ecclesiarum concordiam pertinere; quis judex omnium Deus propositum mentis exquirit, & illudum pietatis acceptat, qui ejusdem exitus, sicut C expedire judicat, & dispensat. Objecto itaque pissime atque clementissime Augustæ, atque una cum mea exiguitate omnis ipsis anima Christiana flexo genu supplicet deprecatur, ut omnibus Deo placitis bonis, atque admirandis imperatoribus beneficiis quæ per eorum Deo acceptabile studium superna dignatio humano generi concedere digna est, etiam hoc ad reintegrationem perfectæ pietatis corregnatori Christo domino hostiam acceptabilem offerre jubeatis, verbum impunitatis concedentes, & liberam loquendi facultatem mitisque loqui volenti, & verbum impendere pro fide, quam credit & tenet, quatenus abomnibus manifestissime cognoscatur, quod nulla tenore, nulla potestate, nulla commissione vel avertione quilquam pro veritate catholicæ atque apostolicæ fidei loqui vetens, prohibitus aut repulsus est, quatenus omnes unanimiter pro tanto & tam ingratiabili bono per eundum fuæ vitæ spatium divinam majestatem glorificent, & pro inestimabiles atque exaltatissimæ fortitudinis imperii unanimiter incessabiles Christo domino preces effundant. Subscripto. Pisimorum dominorum imperium gratia pacem cultodiat, ejque omnium gentium colla subjiciat.

Epistola Apostolorum & Romanæ Synodi centum viginti quinque episcoporum, quæ fuit vulgo intitulata legatorum, qui missi sunt ad synodum sextam celebrandam.

Subscriptio Synodica Pontificum.

PIISSIMIS dominis, & serenissimis victoriosis ac triumphatoribus, dilectis

A ατος ἀπὸ τῆς ἀφωρισμένης τοῦ ἡμετέρου μετριότητος ἀποστολικῆς, ἐξ ἀναβολῆς μᾶλλον τῆς τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τὴν ἀξίαν τῶν ἀποδόσεων ἐν τῷ Θεῷ τῷ Χριστῷ κεφαλῇ τῆς ἐκκλησίας ἐν ᾗ τὸ δικαίῳ κάτοπτα τὸ ἐν τῷ ἀγίῳ ὄντι· ὅστις ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν τὴν ἐκ τοιαύτης ἀφορῶ

Anno IV. Emer. II. Anastasii Pr.

veritibus velut caliginosis nebulis perfumbratum, immune atque sincerum, & fuis radiis perfulftratum, & pulfimis conatibus conferrare cupit vefttrum a Deo coronatum faftigium. In hoc enim tam apofttolicæ fedis, quamque noftri exigui fimulatus prædecefftores ufque adhuc non fine peculiis defudarant, nunc decretalibi commonitione cum apofttolicis pontificibus confulentes, nunc fynodali definitione, quæ veritatis regula continet, bat, omnibus fanotefcentes: * & terminos quos transgredi nefas eft, aliqua ad animæ ipfius extfum conftanter defendentes: non fedulit * blandicitis, non periculis territi, ut illam in evangeliis domini noftri fententiam operibus demonftrarent, quæ fententiam præcipit dicens: *Qui me confeffus fuerit coram hominibus, & ego confitebor illum coram Patre meo qui in cœlis eft*, & fubfequenti quoque decreto, quo fcreftit commonitur: *Qui me negaverit coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cœlis eft.* Excertatur enim vera confeffio pietatis juxta diverftitates temporum variari, fuscit nec ipfe vaticitatem admittit, de quo eft ipfa vera confeffio, qui dicit: *Ego fum, & non mutatior.* Igitur quia tranquillitatem fortitudinis vefttræ clementia perfonas de epifcopali numero dignigit pafft, vita atque fcientia omnibus fcripturarum prædicas, de vita quidem pafftorate, quamvis quifquam * monditer viverit, confidere tamen non præfumit: perfecta vero fcientia, fi ad vera pietatis fcientiam redigatur, fola eft veritatis cognitio: fi ad eloquentiam fecularem, non æftimamus quemquam temporibus noftris reperiri poffe, qui de fomnitate fcientiæ gloriatur: quandoquidem in noftris regionibus diverftarum gentium quotidie æftuat furor, nunc confligendo, nunc difcurrendo ac rapiendo. Unde tota vita noftra foliendinibus plena eft, quos gentium manus circumdat, & de labore corporis victus eft; eo quod praftitia ecclefiarum fuftentatio paulatim per diverfas calamitates defficiendo fucubuit. Et fola eft noftra fubftantia fides noftra: cum qua nobis vivere fumma eft gloria: pro qua mori, lucrum æternum eft. Hæc eft perfecta noftra fcientia, ut terminos catholicæ atque apofttolicæ fidei, quos ufque adhuc apofttolica fedes nobifcum & tenet & tradit, tota mentis cuftodia conferveamus: Credentes in Deum Patrem omnipotentem, faftorem cœli & terræ, vifibilium omnium & invifibilium: & in Filium ejus unigenitum, qui ante omnia fæcula ex eo natus eft; verum Deum de Deo verum, lumen de lumine, natum, non faftum; confubftantialem Patri (id eft,) ejufdem cum Patre fubftantiæ, per quem omnia facta funt, quæ in cœlo & quæ in terra: & in Spiritum fanctum, dominum & vivificatorem, ex Patre procedentem, cum Patre & Filio coadorandum & conglorificandum: Trinitatem in unitate, & unitatem in Trinitate; unitatem quidem effentiæ; Trinitatem vero perfonarum five fubftantiarum. Eum Patrem confitentes, Deum Filium, Deum Spiritum

* Impiennon term.

* Adulationibus.

Matt. 8. Luc. 12.

Matth. 10.

* Averfatur Matth. 3.

* Pure

Ἀνὸ τῶν ἐν ὁμολογίᾳ ὄντα, μηδὲ μὴν τὸ αἱρετικὸν πλάσμα δυνῶν ἐπὶ τοῦ σεβάσμ ἀγκλίσ, μὴτι πφρδιαις ἀνδοῦσ, ἢ πόνοις ἀπείσε μαλωνῶν, μὴτι σφδμωμενοις ἀφετικοῖς φωλιόσοις, καὶ κατὰ ἀμαυρὸς πόθοι κατεκκλεῖν, ἀλ' ἀφ' ἑᾶυτοῦ & τὴς ἀληθείας ἀεὶ τὴν ἀκτῖν ἀκλινῶς. Ὁ τῶν γὰρ δ, τὰ ἐπουρανία Θρόνοι, οὗτι φανερῶς ἀμβῶσι τὴν ἐλπίδα μετεφάσε μὴχρ * πφτὴτὰ χρυσὰ κτῆνιῶν ἀτέκαυσε, νῦν δὲ μαρτυρεῖ μ' ἢ ἀτοσοβεῖαι ἀγχμῆμ ἀεὶ ἀλλ' ἀεὶ βίβ, ὡς σωθῆναι ὅφ τ' ἑλληνικὰ ἀβεγγόμενοι κακὸς πάτρ μαθεῖν ἐπτ. * Ἀνὰ τὰ ἀνὰ σεμὰ τὴν ἀφθόλμω ἀ δῆμ ἀβῆμ ἀφ' ἑᾶυτοῦ τ' ὑμῶν συστεῖαι δοκιμάσαμεν ἀλλ' ἀεὶ πεῖσμ κεκλεῖσε, μὴτι κυβίσεις ὑφορμῆσμ, ὅσοι σκέπτο τὸ εἰς ἐκεῖνοῦ τὸ κυρίου μῆθ' ἀπόσπμα ἔργοις ἀτοδεῖξωτι, ὥσπῃ ἀφοσεφαίνεῖ διδάσκω παρεγγλέκτοις μὲ ὁμολοῦσ' ἐὰν ὅσοι τ' ἀλθρώπω κὰ γὰ ὁμολογήσω αὐτὸ ἐνώπιοσ τὸ πατρός μ τὸ οὐρανοῖς. ἐφ τὴ ἐπικαλεῖσθ τὴν τιμωρία ἀνθρῶν, τὴν κυρίου ἀπέλπι * ὅστε μὴ ἀρνήσ' ὀνόματ τὸ ἀνθρώπω, ἀρνήσομαι κὰ γὰ ἐγὼ τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς πατέρα μ τὸν τὸν τὸ σύμφωνῶ. ἀτοτρέσεται δ' φρὸς τὰς δικαφοὺς ἢ κρίμ' ἀνθ' ἀνθρ τὸ ἀνθρ τὴ ἀσεβεῖας κυκλῆσ, καὶ ὡς ἀεὶ αὐτὸ τὴ κυκλεῖσι φροτεῖξ, ἀφ' ὧ ἔστ αὐτὴ ἀληθὴς ὁμολογία, ὃς λέγ' ἐγὼ εἰμι, & ἐκ λόνομμ. πάντων τὴ ἀεὶ τ' μαλωνῶν ἀμῆμ ἀόνοσ ὁ ἀμῆμ φρόστατα ἀπὸ τὸ ἑᾶυτοῦ πυρ ἀεὶ μὲ κεκλῆσι ὀνόματ, ἀεὶ τὴ ἀεὶ ὢν ὢν τὴ πάντ χρόνοσ τὴ χρόνοσ, ἀεὶ μὲ ἐ κεκρίσ τὴ ἐπὶ, ὡ ἐκ μὲ μὴ τὰ τὴ κα ἀμφὶ βαθὴ ὁμοιμ βαθὴ τὴ πλεῖ· ἢ δὲ πλεῖ ὑόσ τὴ ἐκ φρὸς ἀνθρ τὴ ἀνθρ τὴ ἀνθρ τὴ

que & duas naturales voluntates & duas naturales operationes habere, utpote perfectum Deum & perfectum hominem unum eumdemque ipsum dominum Jesum Christum pietatis not regula instruit: quia hoc nos apostolica atque evangelica traditio, sanctorumque patrum magisterium, quos sancta apostolica atque catholica ecclesia, & venerabilis synodus suscipiunt, instituisse monstratur. Ex quorum doctrinis hæc recolligentes in brevitate perstringimus. Hoc enim credimus quod per traditionem apostolicam accepimus, cujus auctoritatem in omnibus sequimur: a qua & institutos hoc ipsum nostræ humilitatis prædecessores cognovimus, quam & utinam ad finem fervari nobis live per vitam, live per mortem optamus. Hanc igitur meræ catholicæ atque apostolicæ confessionis regulam, & fanctum concilium, quod in hanc Romanum urbem servilem vestri Christianissimi Imperii sub apostolice memoriæ Martino papa convenit, prædicaffe synodice, ac fortiter defendisse, omnes nos, quilquis ubique est, humillimi ecclesiarum Christi antistites, cognoscimus: in qua & nostræ patriarcatis prædecessores, conservetes, apostolicam confessionem, quam a principio percepernt, etiam synodali procontio prædicarunt, & absque cujusplam novitatis prorse citra ambiguitatem determinarunt. Pietatis itaque zelo, atque amore vera apostolice confessionis, vestræ ferenitatis benignitas mota, amplius declarare cam, ut ut regali fomite multo magis fulgeat, elaborare procuret: cujus votum, quia ex Deo est, a Deo perficitur: ut & veritas adhuc in ancipiti positis clarcat, & cam incertes amplectentibus robur arcrescat, & xizaniorum genimina spiritualis falce, ut offensionis ac decepticnis occasio de medio Chiffi ecclesiarum tollatur, abscindatur. Quorum auctores extiterunt Theodorus Pharanitanus, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus, Paulus & Petrus Constantinopolitani, vel quivis eis consentanei usque in finem demonstrati sunt, qui novi erroris auctores, perfectæque disjunctionis, qua salvati sumus, infesti, non soluge vera confessionis adversari, sed, utpote a via veritatis aberrantes, sibiipsis contraria docuerunt, aliter & aliter afferentes, & alterum quidem dogmata destruentes. Quod enim nulla veritate fundatum est, necesse est ut erroris inconstantia varietur. Nam vera fides immutari non potest: nec aliter nonne, aliter postmodum prædicari, Quia *fit semper vestor*, ut apostolus docet, *Eph*, *cap*. *4*. *non ; non quod plus est, & male est*. Præterea Lactantius cum nostro exigua famulatui apud ferenissimorum dominorum nostorum clementiam, pro tarditate mittarum ex concilio nostro personarum, quas dirigi per fuam augustissimam ferenam, veltrum piissimum fastigium jussit. Primum quidem, quod numerosa multitudo nostrorum aliqui ad oceani regionem extenditur, cujus itineris longinquitas in multi temporis curfum protelatur. Sperabamus deinde de Britannia.

Actio VI. Synodus II. Acacii. Anno Christi 680.

Ἀλλ' καὶ θελήματα, & δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἔχειν, ἐν τῷ δὲ πλεονὶ Θεοῦ & πλεονὶ ἀνθρώπου, ἵνα καὶ τὸν αὐτὸν τῶν τῶν κόσμου ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁ τῶν ἀληθείας καταγγέλλοντα, ἐπειδὴ τῶν ἀπὸ ἀποστολικὴν & ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἃ τοῦ τῶν ἁγίων πατέρων ἐδιδάσκαλον, ἃ τῶν ἁγίων καθόλου & ἐκουμενικὴν συνόδων, ὅς ὑπὸ τῶν ἀποστολικῶν ἀνθρώπων ἐκδοθεῖσαν ἡμῖν ἐν θρησκεῖᾳ ὁμολογίᾳ τὴν ἀκόλουθον ἐκδιδόντες & ἀποστολικὴν ὁμολογίας κανόνα & ἁγίας συνόδου, τὴν ἐν πάντῃ βεβαιοῦν τὴν ἀμετάβατον ἀκόλουθον τῶν κρίσεων ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει ἐπὶ τῆς ἐνθάδε βασιλείας ἡμῶν Μαρτίνου τοῦ ἁγίου σωμάτων, σωμοδικὸς κηρύξας, ἃς συνεπεῖν & διεφάσκεν, πάντες ἡμεῖς, ὁτοῦδήποτε ὑπάρχοντες, οἱ ἐδιδάχθημεν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Χριστοῦ ἐπίσκοποι ὁ γνῶμεν ὁ ὁ ἡμῖν ἐν ἀρχῇ παρέλαβον, & ὁ σωμοδικὴ κηρύγματι ἐκήρυξεν, & χωρὶς παντὸς καινοτομίας πάντως ἀκριβῶλιν ὡρίσαμεν. πίστιν τῆς ἀληθείας τὸ ζῆνα, & τὸ τοῦτο τὸ ἀπόστολικὴν ὁμολογίας & ἀλήθειας τῶν ἁγίων πατέρων ἐγκλίνοντες ἐπὶ τὸν ἀληθῆ τῶν ἐκκλησιῶν ἀνθρωπον, ἵνα καὶ τὸν ἀμάρτοις μὴ ἐκκλίνωσι

Actor IV. Rom. II. Ἀποστολικὰ κε ἐν τῷ

sanctus confubstantialis Patri & Filio prædicatus est. Et licet egregii veritatis amatoris Marciani principis, qui & primum concilium Ephesinum, & catholicam & apostolicam fidem prædicans, sancta Chalcedonensi synodo suscipi fecit, & ' errores, qui accreverant, de Dei ecclesia repulit, secundum illum tamen amplexus apostolici viri papæ Leonis, quem beatus Petrus apostolus verbis ejus ediderat. Ter hisi extremi quidem, præsertim tamen omnium, magni illius Justiniani, cujus ut virtus, ita & pietas omnia in meliorem ordinem reliquerat: cujus insitur fortissimæ vestræ elementiæ principatus, virtutis quidem conantibus B rempublicam Christianam tuetur, & restaurat in melius, pietatisque studiis catholice fuscriptis ecclesiæ, ut in unitate veræ ac apostolicæ confessionis perfectius copuletur, quam nunc usque nobiscum sancta Romana servat ecclesia, quæ nunquam sinceræ pietatis arcanum, tuba clarius per totum orbem prædicetur: & ubi hujus veræ confessionis fincerius pli vel fit imperii favoribus vim obtinet, luxfimul ac meritum fercenfiffimi vestri imperii prædicetur, ut cum pietatis laudibus, etiam regni eorum, Deo annuente, dilatatur infignia: quoque vere pietatis invitat confessio, imperialis fortitudo poſ- C fidear, Nam & nos, licet indigni, Dei clementiam deprecatur, ut sine aliquo lapsu usque ad ipsius vitæ terminum, immaculatam nos servare ac prædicare concedat, & per eam in hoc conspectu gloriari. Quia etsi fæculi fapientiam & stanem fallaciam (quemadmodum beatus Paulus apostolus dicit) penitus ignoramus, veræ tamen prædicationis normam fimplici veritate docemus quoque defendimus : quia non verbarum pompas habere cupimus ut contentionibus occupemur ; nec enim licet in angustiis nobis D gentibus, led qui conteniti ad veritatem voluerint, reche nostræ fidei ordinem cum fimplicitate cordis, verborumque leaitate proferimus : Salvare enim per apostolion confessionis veritatem complitas nobis divina dignatione animas magis cupimus, quam per verbolam loquitatem in errorem audientes immittere . Quicumque proinde facerdotum hæc, quæ in hac nostræ humilitatis confessione continentur, nobiscum fincerius prædicare desiderat, ut ut nostræ apostolicæ fidei concordes, ut confacerdotes, ut commilitiros ejusdem fidei, & (ut fimpliciter dicamus) ut spiritales fratres & coepiscopos nostros fuscipimus. Qui vero hæc confiteri noluerint, ut infeftos catholicæ atque apostolicæ confessioni, perpetum condemnationis tuæ effe certitudo : nec aliquando tales in nostræ humilitatis collegio, nisi correctos fuscipere patimur . Nec tranfgredi nos quisquam eo-

Canon. Ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τῷ ἀληθινῷ καὶ ζωοποιοῦντι, τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ὁμοουσιον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ ἀδιαιρέτῳ τῇ ἀρχῇ τῶν ἁπάντων ὑπάρχοντα

Actio IV. Synod. I. Anastasio Pap.

manæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Agnellus gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Misenatis provinciæ Campaniæ, in suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Gaudiosus gratia Dei episcopus sanctæ Puteolanæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Stephanus gratia Dei episcopus sanctæ Locensis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi,

Agnellus humilis episcopus sanctæ Neapolitanæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

* Aurelius. * Aurelius † humilis episcopus sanctæ Nolanæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Barbatus gratia Dei episcopus sanctæ Beneventanæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Decorosus gratia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Capuanæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Julianus indignus episcopus sanctæ Consentinæ ecclesiæ provinciæ Bruttiorum ‡, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes gratia Dei episcopus sanctæ Hydruntinæ ecclesiæ provinciæ Bruttiorum, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Germanus humilis episcopus sanctæ Tarentinæ ecclesiæ provinciæ Calabriæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Theophanes humilis episcopus sanctæ Thurinæ ecclesiæ provinciæ Calabriæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Petrus humilis episcopus sanctæ Crotonensis ecclesiæ provinciæ Bruttiorum, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Paulus humilis episcopus sanctæ Scylletiensis ecclesiæ provinciæ Bruttiorum, in hanc suggestionem, quam pro apostolica

Anno Christi 680.

μη ἐκλησίας ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀγνέλλος χάριτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας Μισηνῶν ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γαυδίοσος χάριτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας Ποτεολάνων ἐκκλησίας ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς * Λοκεντίας ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀγνέλλος ἀλλ' Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας τῶν Νεαπόλων καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Αὐρήλιανὸς ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Νολλάνης ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βαρβάτος χάριτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας Βενεβέντε ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Δεκόρωσος χάριτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Καπύης ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰουλιανὸς ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Κοντέντε ‡, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάνης χάριτι Θεῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Ὑδρωντίας ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γερμανὸς ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Ταραντίνης ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεοφάνης ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς * Θούρης ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπαρχίας * Βρουτίων, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Παῦλος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Σκυλλετίνης ἐπαρχίας Βρουτίων, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ,

Actio V. Synod. I. Adriano Pap.

Anno Christi 681.

φορᾷ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Ταυρεανῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Τροπείας ἐπαρχίας Καλαβρίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀβουνδάντιος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Τριμπάνης ἐπαρχίας Βρουτίων, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Τάξιανὸς ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Σίρης ἐπαρχίας Καμπανίας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πλακίντιος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Βελίτρας * ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰεβεκάλιος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς Ἀκβάνης, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βίτος ἐλλχίστος ἐπίσκ. τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Μελὲς Σίλβας, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Παῦλος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Νομεντάνης, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς τῆ Πόρτης, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πρενεστίνης, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Φήλιξ ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Σπωλητίνης, ὡς πάντη τῇ ἀκοῇ, ὡ ὧν τῆς ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως συωστήξαμῃ, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ὀνωρότος ἐλλχίστος ἐπίσκ. τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * . . . . πάντη τῇ ἀκοῇ, τῇ κοινῇ σῷ τάπῳ τῆς ἠμῶν ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως συωστήξαμῃ, ὡ ὑπέγραψα.

Φήλιξ ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Κεμπεῖνα, πάντη τῇ ἀκοῇ, τῇ κοινῇ σῷ τάπῳ τῆς ἠμῶν ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως συωστήξαμῃ, ὡ ὑπέγραψα.

Φλῶρος ἐλλχίστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Φολιγνίας, πάντη τῇ ἀκοῇ, τῇ κοινῇ σῷ τάπῳ τῆς ἠμῶν ἀποστολικῆς ἠμῶν πίστεως συωστήξαμῃ, ὡ ὑπέγραψα.

Concil. General. Tom. VII.

nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Georgius humilis episcopus sanctæ Tauranæ ecclesiæ, provinciæ Calabriæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Theodorus episcopus sanctæ Tropeianæ ecclesiæ provinciæ Calabriæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Abundantius humilis episcopus Tempsanæ ecclesiæ provinciæ Brutiorum, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus similiter subscripsi.

Hyacinthus humilis episcopus sanctæ Surrentinæ ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Placentius humilis episcopus sanctæ Veliternensis ecclesiæ provinciæ Campaniæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Juvenalis humilis episcopus sanctæ Albanensis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Vitus humilis episcopus sanctæ ecclesiæ Silvæ candidæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Paulus humilis episcopus sanctæ Nomentanæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes humilis episcopus sanctæ ecclesiæ Portuensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Stephanus humilis episcopus sanctæ Prænestinæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Felix exiguus episcopus sanctæ Spoletanæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

* Honestus exiguus episcopus sanctæ Esinatis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Felix exiguus episcopus sanctæ Camerinæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Florus exiguus episcopus sanctæ Fulginatis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

1 MS. Paris. Tamysus, Harduinus. 2 Paris. minimus episcopus. & sic in seqq. Hard.

1 Paris. Honoratus. Harduinus.

Decentius exiguus episcopus sanctæ Forosflaminiensis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes exiguus episcopus sanctæ Nursinæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Felix exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Asculanensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Hadrianus exiguus episcopus sanctæ Reatinæ ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Florus exiguus episcopus sanctæ Furconiensis ecclesiæ in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Clarentius exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Balneonis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Orestes exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Vibonensis, * in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Theodosius exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Syracusanæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Benedictus episcopus sanctæ ecclesiæ Messanensis provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Thermitanæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Mylaenæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Petrus exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Tauromenitanæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Julianus exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Catanensis provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Georgius exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Triocritanæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem quam pro apostolica

Georgius exiguus episcopus sanctæ Agrigentinæ ecclesiæ provinciæ Siciliæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Adeodatus humilis episcopus sanctæ ecclesiæ Leucoum, legatus venerabilis synodi per Galliarum provincias constituitur, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Vulfridus humilis episcopus sanctæ ecclesiæ Eboracensis insulæ Britanniæ, legatus venerabilis synodi per Britanniam constituitur, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Maximus humilis episcopus sanctæ Tiburtinæ ecclesiæ *, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Felix humilis episcopus Arelatensis ecclesiæ, legatus venerabilis synodi per Galliarum provincias constituitur, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Taurinus indignus diaconus sanctæ ecclesiæ Telonensis, legatus venerabilis synodi per Galliarum provincias constituitur, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Maurinus Dei gratia episcopus sanctæ Mediolanensis ecclesiæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Bergomatis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Donatus episcopus sanctæ ecclesiæ Laudensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Anastasius episcopus sanctæ ecclesiæ Ticinensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Valentinus episcopus sanctæ ecclesiæ Aquensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Desiderius humilis episcopus sanctæ ecclesiæ Cremonensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Gratianus episcopus sanctæ ecclesiæ Novariensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unanimiter construximus, similiter subscripsi.

1 Parif. *Decentinus*. Harduinus.
2 Lege, *Crescens*, ut in Concilio Rom. anni 679. & ita hic habet MS. Parif. *Hard.*
3 Pro Βρέτων. Harduinus.

Actio IV. Epist. II. Adriano Pap. * Gr. Hippocrion sy Aladdeus.

Desiderius episcopus sanctæ ecclesiæ * Epo-redienſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Joannes epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Geuenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, fideliter ſubſcripſi.

Deuſdedit epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Brixianenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, fideliter ſubſcripſi.

* Audacis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Dertonenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Benenatus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Aſtenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Benedictus, humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ * Valventis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

* Gr. Γεωργιανῶν Georgianorum. Bar. Albiganenſis. Bal. Albiganenſis Mediol.

Bonus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ * Albiganenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Theodorus humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Vercellenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Ruſticus humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Tauinatis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Joannes humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Viatimilienſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Severus humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Lunenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Eleutherius epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Luccenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

* Μιθόπιστος epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Piſanæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Serenus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Populonienſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Reparatus exiguus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Florentinæ, in hanc ſuggeſtionem, quam

Δεσίδηριος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἠπορεδίας, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ἰωάννης * Δίτεβία Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας Γενόας, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη, ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Δευσδέδιτ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βεζίας, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Αὐδάκις ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Δίρτωνος, τοῦτο τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη τῇ ἀκροᾷ, ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως, συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Βενιάτος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀστένων, τοῦτο τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ἀκροᾷ, ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Βενέδικτος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βαλβένων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως, συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Βόνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀλβιγανέων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βερκελλῶν, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ῥούστικος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ταυρινάτων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βιατιμιλίων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Σεβῆρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λουνένων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ἐλευθέριος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λουκίνων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Μιθόπιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πισῶν, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ἱερήνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πωπολωνίας, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ῥεπαράτος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Φλωρεντίνης, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ

Actio IV. Epist. II. Adriano Pap. * Gr. Ἀνδάκιος.

* Gr. Ἀστένων.

* Gr. Βαλεντίνων.

* Gr. Βόνος.

* Gr. Βερκελλῶν.

* Gr. Ταυρινάτων.

* Gr. Μιθόπιστος.

* Gr. Πωπολωνίας.

1 Paris. *Andex*. Hardinus. 2 Rothenius legit, *Albenſis*. Hard. 3 Mſ. Paris. *Albinganenſis*. Hardinus. 4 Paris. *Marianus*. Hardinus.

Actio IV. Epist. II. Adriano Pap. * Gr. Ῥεδιστίων.

ἡμῖν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Βαλεριανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Ῥαβιστίων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Κυπριανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀρετίνης, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Βιτελλιανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Σενένων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Μαξιμιανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βολατερρανῶν, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Μαυρίκιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Σουανέων, τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Ἀγνέλλος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βελλουηνῶν, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Κλουσίνης, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κυστόδιτος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς Βελλεντικεδρῶν, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βιτελλιανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Τάρκας, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μαυρίκιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀναγνίας, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, τῇ κοινῇ σῷ τάυτα ἡμῖν ἠρμόσθη ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως συνήρτησα, ἐ ὑπέγραψα.

Σατορνῖνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀλετρίνης, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ καὶ τῇ ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βαλεριανὸς ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς τῶν Ῥοτάνων, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Γαυδίτων ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Σιγνίνης, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀγάθων ἐπίσκοπος ἐπίλοιπα τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀκυλείας ἐπαρχίας Ἰστρίας, οὗ τοῦτο τῇ ἀκροᾷ, ἰῶ καὶ τῇ ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συνηνέχθη, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κυριακὸς ἐπίσκοπος τοῦ ἀκροῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Πολιωνίας ἐπαρχίας

pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Valerianus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ, * Rofellenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Actio IV. Epist. II. Adriano Pap. * Rofellanus.

Cyprianus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Aretinæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus ſimiliter ſubſcripſi.

Vitalianus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Senenſis, in hanc ſuggeſtionem quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Maximianus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Volaterranæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Mauricius epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Suanenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

* Valliſanis Gr.

Agnellus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ * Vulſinienſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Theodorus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Cluſinæ in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Cuſtoditus humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Vitalianus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Tuſculanenſis, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Mauritius epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Anaganinæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Saturninus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Aletrinæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

* Rofanæ Gr.

Valerianus epiſcopus ſanctæ * Rofanæ eccleſiæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

* Gaudiſtos Gr.

Gaudiſtos humilis epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Signinæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Agatho epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Aquilejenſis provinciæ Iſtriæ, in hanc ſuggeſtionem, quam pro apoſtolica noſtra fide unanimiter conſtruximus, ſimiliter ſubſcripſi.

Cyriacus epiſcopus ſanctæ eccleſiæ Polenſis Iſtriæ, in hanc ſuggeſtionem, quam

* Πόλωσι Gr.

1 Paſſ. ut in Græco, *Gaurſitan*.

Acto IV. Epist. II. Agatho Pp.

pro apostolica nostra fide unanimiter con-
troximus, similiter subscripsi.

Aurelianus episcopus sanctæ ecclesiæ Pa-
rentinæ provinciæ Istriæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Ursinus episcopus sanctæ ecclesiæ Cene-
tensis provinciæ Istriæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Andreas episcopus sanctæ ecclesiæ * Ve-
jentanæ provinciæ Istriæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide B
unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Gaudentius episcopus sanctæ ecclesiæ Ter-
gestinæ provinciæ Istriæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Benenatus episcopus sanctæ ecclesiæ Opi-
tergienis provinciæ Istriæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Ursinianus episcopus sanctæ ecclesiæ * Pa-
duanæ provinciæ Istriæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Paulus episcopus sanctæ ecclesiæ * Pata-
vinæ provinciæ Istriæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Paulus episcopus sanctæ ecclesiæ * Alti-
nensis provinciæ Pentapolis, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

* Beatus episcopus sanctæ ecclesiæ Pisan-
ensis provinciæ Pentapolis, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fi-
de unanimiter construximus, similiter sub-
scripsi.

Dominicus episcopus sanctæ Fanensis ec-
clesiæ provinciæ Pentapolis, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Hadrianus episcopus sanctæ ecclesiæ * Nu-
manatis provinciæ Pentapolis, in hanc sug-
gestionem, quam pro apostolica nostra fi-
de unanimiter construximus, similiter sub-
scripsi.

Joannes episcopus sanctæ ecclesiæ Auxi-
matis provinciæ Pentapolis, in hanc sug-
gestionem, quam pro apostolica nostra fi-
de unanimiter construximus, similiter sub-
scripsi.

Joannes episcopus sanctæ ecclesiæ Ancona-
nitanæ provinciæ Pentapolis, in hanc sug-
gestionem, quam pro apostolica nostra fi-
de unanimiter construximus, similiter sub-
scripsi.

Ἐγὼ Ἀγαθήνορος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας Ἡμερίας ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο-
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἀξιόπιστος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας Ῥαβεννατῶν ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς
ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἐγὼ Ὀρσίνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας * Κενετῶν ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο- * Ἰστρίας
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Κελκιδῶν ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο- * Οὐιεντανῶν.
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Γαυδέντιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας * Τεργεστῆς ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο- * Τεργεστῆς
στολικῆς ἡμῶν πίστει συμφωνῶ, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βενεδίκτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας * Ὀπιτεργίου, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Ὀπιτεργίου
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Οὐρσινιανὸς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας * Παταβίου ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο- C * Παταβίου.
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Παῦλος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Ἀλτινήνων, ἐπαρχίας Ἰταλίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο-
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Παῦλος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Ἀτιμίνων ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς
ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βέατος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Πισαῖων ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς ἀπο-
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- D
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Δομίνικος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκ-
κλησίας * Φανῶν ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς ἀπο- * Φανῶν.
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἀδριανὸς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Νουμανάτης ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Αὐξιμάτης ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς E
ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Αὐξιμάτης.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλη-
σίας Ἀγκωνιτῶν ἐπαρχίας Πεντάπολεως, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βατι-

1 Parisi. *Urbinas* . . . . *Patavina*. Harduinus.
2 Parisi. *Benenatus*. Harduinus.
3 Parisi. *Nymentana*. Harduinus.

Anno Christi 680.

Βενιάμιν ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησί- A
ας Περιστίνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀπο-
στολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βονιφάτιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Τιβερτίνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἐξιλαράτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Μαστεκίου ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- B * Μαστεκίου Lat.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἀμάτωρ ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βλεριάνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Τυρρ. Lat.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Γρατζίων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Σουτρίνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Σουτρίνης Lat.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Νεπεσίνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- C * Νεπεσίνης Lat.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Φαλερανῶν ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Φαλερανῶν.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἀπόκρισιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς πόλεως Αμπεύνης ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- D
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βαρβαριανὸς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πολυμαρτίας ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Δεοδέδωτ ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Νεφρίας ἐπαρχίας Τυσκίας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥαβέννης, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Σουτρίου, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη- * Σουτρίου Lat.
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Βαρβάτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Κορνήλας, σὺν τῇ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστει ὁμοδυναμοῦσι συμπεφώνη-
κα, ὁμόλογῶ ὑπέγραψα.

Acta IV. Epist. II. Agatho Pp.

Benenatus episcopus sanctæ ecclesiæ Pe-
rusinæ provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Bonifacius episcopus sanctæ ecclesiæ Tu-
dertinæ provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Exhilaratus episcopus sanctæ ecclesiæ Mas-
tacensis provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscripsi.

Amator episcopus sanctæ ecclesiæ Blera-
næ provinciæ Tusciæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Gratiosus episcopus sanctæ ecclesiæ Sutri-
næ provinciæ Tusciæ, in hanc suggestio-
nem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Theodorus episcopus sanctæ ecclesiæ Nepe-
sinæ provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi.

Joannes episcopus sanctæ ecclesiæ * Sale-
nitanæ provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide una-
nimiter construximus, similiter subscripsi. * Salenitanæ.

Theodorus episcopus sanctæ ecclesiæ A-
meninæ provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Barbarianus episcopus sanctæ ecclesiæ Po-
lymartensis provinciæ Tusciæ, in hanc sug-
gestionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Deusdedit episcopus sanctæ ecclesiæ Nar-
niensis provinciæ Tusciæ, in hanc sugge-
stionem, quam pro apostolica nostra fide
unanimiter construximus, similiter subscri-
psi.

Theodorus exiguus episcopus sanctæ ec-
clesiæ Ravennatis, in hanc suggestionem,
quam pro apostolica nostra fide unanimiter
construximus, similiter subscripsi. E

Stephanus episcopus sanctæ ecclesiæ * Sa-
nnatis, in hanc suggestionem, quam pro
apostolica nostra fide unanimiter construxi-
mus, similiter subscripsi.

Barbatus episcopus sanctæ ecclesiæ Corne-
lienis, in hanc suggestionem, quam pro
apo-

1 Lege *Salernitanæ*. Vide Concil. Rom. anni 679. In Mſ. Parisi. *Phoberiana*. Hard.
2 Mſ. Parisi. *Cofinnatis*. Harduinus.

Actor. V. Anastas. in vit. Vigilii.

apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Victor episcopus sanctæ ecclesiæ Bononiensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Florus episcopus sanctæ ecclesiæ * Cæsenatis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Vitalis episcopus sanctæ ecclesiæ Faventinæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

* Vicaventanæ, alias alii.

Justinus episcopus sanctæ ecclesiæ * Fidenciensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Vincentius episcopus sanctæ ecclesiæ Liviensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Placentius episcopus sanctæ ecclesiæ Placentinæ, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Mauritius episcopus sanctæ ecclesiæ Regiensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Petrus episcopus sanctæ ecclesiæ Murinensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Gratiosus episcopus sanctæ ecclesiæ Parmensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Magnus episcopus sanctæ ecclesiæ Pupiliensis, in hanc suggestionem, quam pro apostolica nostra fide unaniniter construimus, similiter subscripsi.

Constantinus piissimus imperator dixit: Sufficiunt quæ hodierna die relecta sunt: Macarius vero venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, de qui cum eo fuit, in altero letentur testimonia patrum quæ jam pollicti sunt, proferant.

Actor. Concilii ch.

Ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξαντες, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βίκτωρ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βονωνίας, ὁ τοῦτο τὴν ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Φλῶρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Καισαρείας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Καισαρείας.

Βιτάλιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Φαβεντίας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰουστῖνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βεννεντίνης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βικέντιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λιβιείας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πλακίντος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πλακεντίας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μαυρίκιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς Ῥηγίου, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Μορίνης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Μορίνης.

Γρατίωσος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Παρμῆσης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μάγνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Πουπιλίνος, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Πουπιλίνος.

Κωνσταντῖνος ὁ Δεσπότης βασιλεὺς εἶπεν· ἀρκοῦσι γὰρ τὰ κ. τ. λ. σήμερον. ἐμῦρον ἀναγνωσθέντα· Μακάριος δὲ ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, ὁ σὺν αὐτῷ καθ' ἕτερα τὰς ἐν τῷ ὁσιωτάτῳ πρεσβυτέρῳ τῶν ἁγίων πατέρων χρόνοις ἀφωνηθεῖσας.

ACTIO QUINTA.

In nomine domini Iesu Christi, Dei & Salvatoris nostri imperantibus a Deo coronatis serenissimis nostris dominis Flaviis, Constantino quidem piissimo, & a Deo decoro magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimosepimo, & post consulatum ejus a Deo instructæ manuscriptis, anno decimotertio, Hera-

ΠΡΑΞΙΣ Ε'.

Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν, βασιλευόντων θεοστεφῶν καὶ ἐκλαμπροτάτων ἡμῶν δεσποτῶν Φλαβίων, Κωνσταντίνου μὲν τοῦ ἀοριβεστάτου καὶ θεοφιλοῦς βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Αὐγούστου καὶ εἰρηνοποιοῦ, ἔτους κβ' τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ θεοστόρου τρισκαιδεκάτου· Ἡρακλείου δὲ καὶ Τιβερίου τῶν θεοστεφῶν

Anno Christi 680.

Ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βίκτωρ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βονωνίας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Φλῶρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Καισαρείας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Καισαρείας.

Βιτάλιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Φαβεντίας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰουστῖνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Βεννεντίνης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βικέντιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λιβιείας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πλακίντος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πλακεντίας, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μαυρίκιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς Ῥηγίου, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Μορίνης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Μορίνης.

Γρατίωσος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Παρμῆσης, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μάγνος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας * Πουπιλίνος, ὁ τοῦτο τὴ ἀνάφορὰ, ὡὁ ὑπὲρ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως ὁμοθυμαδὸν συμπράξας, ὁμοίως ὑπέγραψα.

* Πουπιλίνος.

Κωνσταντῖνος ὁ Δεσπότης βασιλεὺς εἶπεν· ἀρκοῦσι γὰρ τὰ κ. τ. λ. σήμερον. ἐμῦρον ἀναγνωσθέντα· Μακάριος δὲ ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, ὁ σὺν αὐτῷ καθ' ἕτερα τὰς ἐν τῷ ὁσιωτάτῳ πρεσβυτέρῳ τῶν ἁγίων πατέρων χρόνοις ἀφωνηθεῖσας.

Anno Christi 680.

Actor.

A cio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimo secundo septima die mensis Decembris, indictione nona, Præsidente eodem piissimo & Christo amabili magno imperatore Constantino in secretario facti palatii, quod cognominatur Trullus, & ex jussione ejus a Deo instructæ serenitatis, præsentibus & gloriosissimis Nicetia gloriosissimo exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite imperialis obsequii, & sebastrapo Thracæ, Sergio gloriosissimo exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio & militari logotheta, Constantino gloriosissimo exconsule patricio, & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & loci servatore imperialis comitis excubiti, Joanne gloriosissimo exconsule patricio & quæstore, Polyeucto gloriosissimo exconsule, Thoma gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro gloriosissimo exconsule, Leontio gloriosissimo exconsule & domestico imperialis mensæ,

Gregorio.

C Convenientem autem sanctæ atque universali synodo, quæ per imperialem sanctionem congregata est in hac Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono locum præsentantibus sacrilimii ac beatissimi antiquæ Romæ Agathonis papæ, & Georgio venerabili atque sanctissimo magnæ Constantinopoleos novæ Romæ archiepiscopo, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario sedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Macario venerabili archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religiosio presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarii thronii Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Portensis, Joanne episcopo civitatis Albriganæ, locum agentibus centum viginti quinque religiosorum episcoporum quod circa antiquam Romam est concilii, qui & per propria subscriptiones declaranter in luggetibus ab eis facta ad piissimum Constantinum; & Theodoro religiosio presbytero, & vicario Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Silvano episcopo Heracleæ Thraciæ, * Georgio episcopo Cyzici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonensi, Silvano episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Hispiæ, Georgio episcopo Byzantii Thraciæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Satrapiæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Georgio episcopo Camplianorum, Antonio episcopo Hypæporum, Geneso episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Joanne episcopo.

* Vicaventanæ, alias alii.

* Καισαρείας.

* Μορίνης.

* Πουπιλίνος.

* Γεωργίου.

1 MS. Paris. Colbertine. Hardouinus.

scopo Dascylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Verissæ, Stephano episcopo Heracleæ Pontæ, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiados, Salomone episcopo Clanci, Joanne episcopo Myndi, Georgio episcopo Coenæ, Gregorio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalisandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophane presbytero & abbate venerabilis monasterii in Sicilia, quod cognominatur Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma, Cononæ & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Asticia, positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic siti venerabilis patriarchii Constantinopolitanæ civitatis, Stephano presbytero & monacho, & discipulo Macarii venerabilis archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ.

Residentibus quoque gloriosis patriciis, & consulibus, ex latere piissimi & Christo dilecti magni imperatoris Constantini. Et ex parte quoden ejus lava fedentibus venerabilibus loci servatoribus sanctissimi archiepiscopi antiquæ Romæ Agathonis, & qui eum eis erant Deo amabilis episcopus. A latere autem ejus dextero similiter fedentibus Georgio sanctissimo archiepiscopo magnæ Constantinopoleos nove Romæ, & Macario venerabili archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & qui cum eo erant Deo amabilibus episcopis, propositis in medio sacrosanctis evangeliis Dei nostri.

Paulus magnificus a secretis, & imperialis secretarius dixit: Cognitionem habet vestra a Deo infructa pietas, quod in anteriore conventu, secundum pollicitationem Georgii sanctissimi archiepiscopi a Deo conservandæ regiæ urbis, cujusque synodi, lectio facta est duarum suggestionum, directarum ad a Deo mortuum vestram fereniatem, ab Agathone sanctissimo papa apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & ejus synodo, & quod interlocutio facta est ad Macarium venerabilem archiepiscopum Antiochenæ civitatis, & eos qui cum eo sunt, ut sanctorum ac probabilium patrum, quæ dudum promiserant testimonia proferant, demonstrantia unam volantatem & unam operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi, veri Dei nostri: & suggerimus ad quod placuerit.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Edicant Macarius Deo amabilis archiepiscopus, & qui cum eo sunt Deo amabiles, & secundum fasm pollicitationem preparati occurrerunt.

Macarius Deo amabilis archiepiscopus; & qui cum eo, dixerunt: Etsim domine, ecce duos codices deportamus, in quibus deflorativus diversa testimonia sanctorum ac probabilium patrum. Et hæc jubetote relegi. Piissimus imperator Constantinus dixit: Præsidii codices lecipiantur, & secundum ordinem horum lectio fiat.

Anno Christi 680.

Καὶ λαβὼν Αντίοχος ὁ διαβεβόητος ἀνεγνώσθη ἃ νοτάριος τῆ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως Γεωργίου τὰ δύο κωδίκια, οὗ γὰρ τὸ πρῶτον κωδίκιον ἔγραφε ὁ φρόνιμος ἔτος· χάρις εἴη νῦν πάντων ἐν τῇ κυρίῳ ἡμῶν Χριστῷ τῷ υἱῷ τῆ Θεοῦ Πατρὸς ἀδιαστάτου, ὅτερ ἐστὶ ἐν τάκτῃ ἡ τῆ γνῶ τὰ μαστος. ἐκ τοῦ ἀρχαίου πάντας τὰς τῆς κτίσεως τὰς ἱδεαλῆς εἰς τὴν αὐτοῦ κυβέρνα, ὁμοίως καὶ τὰς ἐν τῆ δόξῃ κοιμῆσις πάντας.

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶπεν· ὃν γνῶτε γνήσιοι τῆ πῶ φρονομένου χρόνου φῶς τὰ Μακαρίε τῆ θεοφιλεστάτῃ ἀρχιεπισκόπῃ Αντιοχείας ἐν τῆ σῶ αὐτῆ· ἐν ὑπερβάσει χρόνου βίβλοι φρεσχεφαλὴς ἀρχαῖος ἀπόδειξε, τὴν ἕνωσιν τοῦ αὐτοῦ τοῦ δίδυμαστοῦ & ἀσύγχυτα, εἰ μὴ τὸ οἰκονομίας τὰ κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ, τὰ ἀληθινὰ Θεὸ ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν τοῦτο φρονούντων.

Ἀνέγνω ὁ νοτάριος τῆ κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ τῆ Θεοῦ ἐν σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεῖ τῆ θεοῦ τῆ ἐν ἁγίοις ἡμῶν βασιλεῖ τῆ Φλαβίῳ, Κωνσταντίνῳ μῆ τῆ ἀνεβεστάτῳ & θεοφιλεστάτῳ μεγάλῳ βασιλεῖ & εὐνοῖκῳ Αὐγούστῳ & ἀυτοκράτορι, τοῦ εἰκοστῆ ἕβδομα, & μ̄ ἔτους τῆς αὐτοῦ θεοσέβου πρόσπαιος ἔνατος τροπαιφόρου· Ἡρακλείου δὲ, & Τιβερίου τῆ θεοφιλεστάτου αὐτοῦ υἱῶν ἔνατος εἰκοστοῦ πέμπτου, τῆ δυδεκάτῃ τῆ σεβασμιοῦ μῆνος, ἰνδικτιῶνος ἑνάτης.

Πρόκειται ὁμίλοιο τῆ αὐτοῦ εὐσεβείας & φιλοχριστεμεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τῆ πεκρέτου τῆ θείου πάλατίου τῆ ὑπὸ ἐπιτρόπου Τρύφωνος, & μ̄ κελλάριου τῆ αὐτῆ θεοσέβου μνήμης, παρόντων καὶ ἀγιωτάτων Νικῆτα τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & μεγίστου τῆ βασιλικῆ ὑφαιλίου· Θεοδόρου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κόμητα τῆ βασιλικῆ ὁμαίου, & ἐνοστρατηγοῦ Θρᾴκης· Σεργίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κρατιστοῦ λογοθέτου· Κωνσταντίνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κοιαιστῶρ τῆ βασιλικῆ Ὁμμόσιου οἴκου· Ἀναστασίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & ἐνοστρατηγοῦ τῆ αὐτοῦ τῆ βασιλικῆ Ἀφρικῆς· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου & κοιαιστῶρος· Ἡρακλείου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Θωμᾶ τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Παύλου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων, & δοκιμαστῆ τῆ ἀκροπόλεως ἐκαρχῶν· Πέτρου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Λεοντίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων, & δομεστίκου τῆ βασιλικῆς τραπέζης.

Ξυνῆλθον δὲ & ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ σύνοδος τῆ ἁγ. βασιλικῆ θέσεως μεγαλοφυοῦς τῆ πάτρι τῆ θεοβλάβετο & βασιλεῖ πόλεως τῆ πάτρι Θεοῦ ἡμῶν & Γεωργίου τῆ εὐλαβεστάτου πρεσβυτέρου, & Ἰωάνου τῆ εὐλαβεστάτου διακόνου, ἐνεγράφη & τόπος τῆ ὁσιωτάτου & ἀγιωτάτου πάπα τῆ φρεσβύτερος Ῥώμης Ἀγάθωνος, & Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου

Kai

Et accipient Antiochus religiosus lector & notarius Georgii sanctissimi patriarchæ Constantinopoleos duos codices, relegit priorem codicem, continentem in superscriptione ita: Testimonia sanctorum patrum, unam domini nostri Jesu Christi voluntatem docentia, quæ est etiam Patris & Spiritus sancti. Et sequenter relegit omnia testimonia, quæ contiechantur in codem codice. Similiter & omnia quæ contiechantur in secundo codice.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Notitiam habemus modo profatorum testimoniorum a Macario Deo amabili archiepiscopo Antiochiæ, & qui cum eo sunt: fed si quidem alia testimonia volunt proferre, ad comprobationem promitte ab eis unius voluntatis, & unius operationis in dispensatione domini nostri Jesu Christi vera Dei nostri in fulsequenti hæc proferantur.

ΠΡΑΞΙΣ ϛ'.

ACTIO SEXTA

EN ὀνόματι τῆ κυρίου ἡμῶν & θεοῦ τῆ Χριστῆ τῆ Θεοῦ ἐν σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεῖ τῆ θεοῦ τῆ ἐν ἁγίοις ἡμῶν βασιλεῖ τῆ Φλαβίῳ, Κωνσταντίνῳ μῆ τῆ ἀνεβεστάτῳ & θεοφιλεστάτῳ μεγάλῳ βασιλεῖ & εὐνοῖκῳ Αὐγούστῳ & ἀυτοκράτορι, τοῦ εἰκοστῆ ἕβδομα, & μ̄ ἔτους τῆς αὐτοῦ θεοσέβου πρόσπαιος ἔνατος τροπαιφόρου· Ἡρακλείου δὲ, & Τιβερίου τῆ θεοφιλεστάτου αὐτοῦ υἱῶν ἔνατος εἰκοστοῦπέμπτου, τῆ δυδεκάτῃ τῆ σεβασμιοῦ μῆνος, ἰνδικτιῶνος ἑνάτης.

Πρόκειται ὁμίλοιο τῆ αὐτοῦ εὐσεβείας & φιλοχριστεμεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τῆ πεκρέτου τῆ θείου πάλατίου τῆ ὑπὸ ἐπιτρόπου Τρύφωνος, & μ̄ κελλάριου τῆ αὐτῆ θεοσέβου μνήμης, παρόντων καὶ ἀγιωτάτων Νικῆτα τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & μεγίστου τῆ βασιλικῆ ὑφαιλίου· Θεοδόρου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κόμητα τῆ βασιλικῆ ὁμαίου, & ἐνοστρατηγοῦ Θρᾴκης· Σεργίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κρατιστοῦ λογοθέτου· Κωνσταντίνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κοιαιστῶρ τῆ βασιλικῆ Ὁμμόσιου οἴκου· Ἀναστασίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & ἐνοστρατηγοῦ τῆ αὐτοῦ τῆ βασιλικῆ Ἀφρικῆς· Ἰωάνου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου & κοιαιστῶρος· Ἡρακλείου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Θωμᾶ τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Παύλου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων, & δοκιμαστῆ τῆ ἀκροπόλεως ἐκαρχῶν· Πέτρου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων· Λεοντίου τῆ εὐλογοτάτου ἀπὸ ὑπάτων, & δομεστίκου τῆ βασιλικῆς τραπέζης.

Ξυνῆλθον δὲ & ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ σύνοδος τῆ ἁγ. βασιλικῆ θέσεως μεγαλοφυοῦς τῆ πάτρι τῆ θεοβλάβετο & βασιλεῖ πόλεως τῆ πάτρι Θεοῦ ἡμῶν & Γεωργίου τῆ εὐλαβεστάτου πρεσβυτέρου, & Ἰωάνου τῆ εὐλαβεστάτου διακόνου, ἐνεγράφη & τόπος τῆ ὁσιωτάτου & ἀγιωτάτου πάπα τῆ φρεσβύτερος Ῥώμης Ἀγάθωνος, & Γεωργίου τῆ ὁσιω-

Conveniente autem sancta atque universali synoda, quæ per imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono locum præfentantibus sanctissimi ac beatissimi papæ Agathonis, & Georgii venerabi-

Actio V.

rabili atque sanctissimo magnæ Constantinopoleos nova Romæ archiepiscopo, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario fedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Macario venerabili archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religiosio presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarii throni Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Portuensis, Joanne episcopo civitatis Rhegitanæ, locum agentibus centum viginti quinque religiosorum episcoporum quod circa antiquam Romam fit concilii, qui & per proprias subscriptiones declaranter in suggestione ab eis facta ad piissimum Constantinum: & Theodoro religiosio presbytero, & vicario Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Silinnio episcopo Heraclæ Thraciæ, Georgio episcopo Cyzici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonensi, Silinnio episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byzantii Thraciæ, * Georgio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Scirphariæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Georgio episcopo Camulianorum, Antonio episcopo Hypæporum, Genesio episcopo Anastiaopoleos, Pistoque episcopo Cinnæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Veriffæ, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tii, Dominio episcopo Pyllados, Salomone episcopo Clanei, Joanne episcopo Myndi, Georgio episcopo Coeoli, Gregorio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eulasio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalisandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophano presbytero & abbate venerabilis monasterii in Sicilia, quod cognominatur Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma, Cononе & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africii, positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic siti venerabilis patriarchii Constantinopolitanæ civitatis, Stephano presbytero & monacho, & discipulo Macarii venerabilis archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ,

A πάνυ καὶ ἀγωνιστὴς ἀρχιεπισκόπου πόλεως τῆς Νέας μεγαλουπόλεως Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ῥώμης, & Πέτρου τοῦ Θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ τῆς θείας τῆς Ἀλεξανδρείας μεγαλουπόλεως, & Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, & Γεωργίου τοῦ θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ & ἀποκρισιαρίου τοῦ θεοφιλεστάτου ὁσιωτάτου πατριαρχικοῦ τῆς θείας Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας πόλεως Πάντα Ἀξιωματικοῦ ἐπίσκοπου πόλεως Πατρῶν· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥαγιείας τοῦ ὁσιωτάτου τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε θεοφιλῶν ἱερατικῶν συνόδου, & χῶρον ἀναπληρούντων ἐπιλεγόντων ὡς ἐν ὑφηγήσει παρὰ & ἐκείνων ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐν τῷ ἀποδεικνυμένῳ καὶ Θεοδώρου τοῦ θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου καὶ βικαρίου τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀβενναδίας Βασιλείου τοῦ ὁσιωτάτου πόλεως Γορτύνης & Κρητῶν νήσου· Θεοδώρου τοῦ ὁσιωτάτου Ἐφέσου Σιμωνίου ἐπισκ. Ἡρακλείας Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Κυζίκου· Πέτρου ἐπισκόπου Νικομηδείας· Φωτίου τοῦ ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Σιμωνίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίης Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σκιρφαίας· Ἀνδρέου ἐπισκ. Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκ. Κίου· Γεωργίου ἐπισκ. Καμουλιανῶν· Ἀντωνίου ἐπισκόπου Ὑπαίων· Γενεσίου ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως· Πιστόκου ἐπισκ. Κίννης· Θεοδώρου ἐπισκόπου Μελιτήνης· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆς Δαπυλίου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βεζόσσης· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομιτίου ἐπισκ. Πρυλλάδος· Σολομώνος ἐπισκ. Κλανίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μυδίου· Γεωργίου ἐπισκ. Κόβου· Γεωργίου ἐπισκ. Κανταίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης· Εὐλασίου ἐπισκ. Ζηνωνουπόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλισσάνδου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβῆς· Θεοφάνου πρεσβυτέρου & ἡγουμένου τῆς ἐν Σικελίᾳ οἰκούσης μοναστικοῦ ἐπιτηρουμένου Βαΐου· Γεωργίου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς Ῥενάτ τῆς διακείμενης κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην· Κόνωνος καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένης δόμου Ἀφρικίου, διακειμένης ὡσαύτως & τῶν ἀρχαίαν Ῥώμην· Ἀναστασίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ τῆς ἱερατικῆς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας ταπεινοῦ· Στεφάνου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ, τῆς μαθητοῦ Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας.

Et reliedentibus gloriosissimis patricis & consultibus, & omnibus venerabilibus ac Deo amabilibus episcopis secundum ordinem in eodem Trulli secretario, propositis in medio sanctis & immaculatis evangeliis:

Paulus magnificus a secretis & imperialis secretarius dixit: Novit a Deo inflructa vestra pietas, quod septima die Decembris mensis interlocutio facta est ad Macarium præsulem Antiochiæ magnæ civitatis, & ad eos qui cum eo sunt, si utique habent alia testimonia, quæ concurrant propositioni

Ἀνάγνωσις Ἀκτῶν τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς ἑβδόμης συνόδου.

Ὁ Ἀντιβήματος βασιλικὸς Κωνσταντῖνος εἶπε· Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἑνὶ τῶν Μακεδόνων ὁ Θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, οἱ ἐν τῷ διαλογισθέντι αὐτοῖς τὰ δικαιοῦν ἀθετοῦντες ἐστηρίχθησαν.

Μακεδόνος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, & οἱ σὺν αὐτῷ εἶπον· Ἐὰν βέλοιτο ὁ χρηστὸς βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἀθέτου ἀναφέρω ἀγῶνα τοῦτον, & τῶν κηλιδόντων ὑμᾶς πατριαρχῶν ἀφῶ ἀκάνθας.

Καὶ πάλιν Ἀντίοχος ὁ διαβεβαίωσε ἀκούσας & ὑπακοὴν τὴν εἰς αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, ἀνέγκλητον ἐν ἐπιγραφῇ· τὴν ἐπείμενα τῇ αὐτῷ Θεόμαστα χρίσεων· καὶ ἀνήγκαλε ἀρχὴς ἕως τέλους.

Ὁ Ἀντιβήματος βασιλικὸς Κωνσταντῖνος εἶπε· & τοῦτο τὸν ἐδόκει διαλογῆν· ὅστε φῶς βάθεται τὴ μέρει Μακεδὼν τὴ Θεοφιλεστάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀντιοχείας ἐπῆρε τὴ πρακτικῇ τῆς φύσις σύνεστο τῇ τοῦ ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Σιμωνίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίης Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σκιρφαίας· Ἀνδρέου ἐπισκ. Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκ. Κίου· Γεωργίου ἐπισκ. Καμουλιανῶν· Ἀντωνίου ἐπισκόπου Ὑπαίων· Γενεσίου ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως· Πιστόκου ἐπισκ. Κίννης· Θεοδώρου ἐπισκόπου Μελιτήνης· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆς Δαπυλίου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βεζόσσης· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομιτίου ἐπισκ. Πρυλλάδος· Σολομώνος ἐπισκ. Κλανίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μυδίου· Γεωργίου ἐπισκ. Κόβου· Γεωργίου ἐπισκ. Κανταίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης· Εὐλασίου ἐπισκ. Ζηνωνουπόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλισσάνδου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβῆς· Θεοφάνου πρεσβυτέρου & ἡγουμένου τῆς ἐν Σικελίᾳ οἰκούσης μοναστικοῦ ἐπιτηρουμένου Βαΐου· Γεωργίου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς Ῥενάτ τῆς διακείμενης κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην· Κόνωνος καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένης δόμου Ἀφρικίου, διακειμένης ὡσαύτως & τῶν ἀρχαίαν Ῥώμην· Ἀναστασίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ τῆς ἱερατικῆς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας ταπεινοῦ· Στεφάνου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ, τῆς μαθητοῦ Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἑνὶ τῶν Μακεδόνων ὁ Θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, οἱ ἐν τῷ διαλογισθέντι αὐτοῖς τὰ δικαιοῦν ἀθετοῦντες ἐστηρίχθησαν.

Μακεδόνος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, & Σπάρακος ἀρχιεπίσκοπος & μοναχὸς ἀνὰ τὴ μαθητὴ, & οἱ σὺν αὐτῷ εἶπον· Ἀρκούσας δὲ ἐστὶ τὴ δόξα τοῦ χρηστοῦ βασιλέως· ἐν ἀγῶν & ἐκκλίνω πάτηρ, καὶ ἑτέρῳ τὴ πρακοιμίῳ ἐν ἐλίμνῃ δε.

Ὁ Ἀντιβήματος βασιλικὸς Κωνσταντῖνος εἶπε· τὴ πρακοιμίῳ τῶν τοῦ μέρος Μακεδὼν τὴ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας ἐν τῇ ἀνδρωτικῇ ἀνάγκῃ ἐν τῇ ἀνδρωτικῇ ἀνάγκῃ, ἡ τῇ μέρει τὴ ἀποστολικὴ θρόνῳ τὴς τρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ τὴ θρόνῳ τὴς οἰκουμένης ἀγωνιστὴς μεγάλης ἐκκλησίας· ἡ ἀναφωνήσεται.

Θεόδωρος ὁ Γεώργιος οἱ θεοτιμέστατοι πρεσβύτεροι, & Ἰωάννης ὁ θεοτιμέστατος διάκονος, & οἱ τὴν πάνυ ἐπέχοντες τὰ ἀγωνιστὴν πάντα τὴ ἀποστολικὴ θρόνῳ Ῥώμης, & οἱ σὺν αὐτῷ· Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, & ἐλλείψεται ἀλκαῖοι τὴ ἔμοιτο· ἀνέθεσαν βέλοιτο, ὁρᾶς τὴ τοῦ ἀθέτου Ἀντιόχου τὴ Σπάρακος & μοναχὸς τὴ Πέτρου & Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι· Νικομήδειας, & Σολομὼν ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κλανίου· τὴ ἐν τοῦ ἁγίου οἰκουμένου κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τὴ τὴν κρίσιν ἀφαγωγοῦντες χρίσεις· ἐλπιδὴ & ἡμῶν, ἐν ἀφαγωγῇ τὴ ἡμῶν ἀγωνίσεις τὴ τὴ ἡμῶν σωμάτων, φθείρουσι χρίσεις· & τὴ ἡμῶν τὴ τὴ τεμάχεσι ἀνὰ ἐνὶ ἐλίμνεσι σωμάτων· ἀγωνιστὴ λόγοι ἐπὶ τὴ οἰκόμενα οἰκουμένας τὴ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ τὴ ἀλμάζεσι, & ἐκείνοις ἐπὶ τὴ πεσόντα οἰκόμενα οἰκουμένας τὴ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ τὴ ἀνὰ ἐν-κρίσεις· ἐκμοιὶ τὴ τὴ ἡμῶν ἀλλήλοις· ὅστε αὐτοῦ τὴ ἀνὰ μὴ μερὶ ἀνοιξὴς κρίσεις τὴ ἀνδρωτικὴ ἐλπίδι, & ἀφαγωγοῦ πατερικὴ χρίσεις, ἀφαγωγῆσαι ἐπὶ τὴ ἀλλοῖς πατεμφρικὴ τὴς θεοφιλέστατοι τὴ τὴς ἐν ἀλλοῖς ἐπὶ τὴ ἀνὰ ἐν ἐπιλέγεται κυρίου, & ἐκείνοις τὴ τὴ ἀνὰ ἐν ἐπιλέγεται κυρίου, & ἐκείνοις τὴ τὴ ἀνὰ ἐν ἐπιλέγεται κυρίου.

Anno Christi 680.

Actio VI.

A corum, id est, de una voluntate & operatione, hæc proferre: & suggerimus ad quod placuerit.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Profequatur a Deo amabilis Macarius archiepiscopus, & qui cum eo sunt, si fecundum interlocutionem ad eos factam, debite præparati adeorpotest.

Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, & qui cum eo sunt, dixerunt: Ecce domine, pro maximis gaudiis de veritum codicillum, in quo continetur testimonia diversorum sanctorum patrum, & hunc vobis jubentibus portigimus ad legendum:

Et Anastasius Antiochiæ religiosus fedior & notarius Georgii sanctissimi patriarchæ Constantinopolitæ, relegit habentem in superscriptione: Secundum testimonium de voluntate. Et relegit ab initio usque in finem.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Et hoc horum fecentium accepimus. Si quidem vult pars Macarii Deo amabilis archiepiscopi Antiochiæ aliud quid proferre ad illustratem eorum, quæ ab eo promisa sunt, adferat.

Macarius archiepiscopus Theopoleos Antiochiæ, & Stephanus presbyter, & monachus, ejus discipulus, & qui cum eis sunt dixerunt: Sufficientes fomus domine in his, quæ jam a nobis prolata sunt, testimonitis sanctorum ac probabilium patrum, & aliud quid proferre nolumus.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Tres codices, qui prolati sunt a parte venerabilis Macarii, figillentur tam a gloriosissimis judicibus, quamque a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, nec non & a parte sanctissimæ sedis hujus sanctissimæ magnæ ecclesiæ. Et figillati sunt.

Theodorus & Georgius venerabiles presbyteri, Joannes venerabilis diaconus, qui locum prætenabant sanctissimi papæ apostolicæ Romanæ sedis, & qui cum eis sunt Deo amabiles episcopi, & religiosi clerici & monachi, dixerunt: Piissime domine, adhuc aliquid de una voluntate & una operatione non offendentur Macarius Deo amabilis archiepiscopus Antiochiæ, & Stephanus ejus discipulus, & Petrus Deo amabilis episcopus Nicomediæ, & Salomon Deo amabilis episcopus Clanei, in incarnationi dispensatione domini nostri Jesu Christi per testimonia ab eis prolata. Sed & ipsa testimonia, quæ proferuntur coram vestra pietate ac sancta synodo, detruncarentur: & quæ ad Trinitatis quidem attinent rationem de una voluntate, pro incarnationi dispensatione domini nostri Jesu Christi protulerunt: quæ vero conveniunt, & quæ proprie pro hujusmodi incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi potiri sunt, tam fenfum quam verba detruncarent. Unde petimus vestram piissimam fortitudinem, authenticos codices prolatorum ab eis patrum non testimoniorum proferri ex venerabili patriarchio hujus regiæ civitatis, & conferri cum codicibus ab eis oblatis, & deponitur ma que ab eis in his fides eft, ob-

ACTIO VII.

velario. Præ manibus igitur habentes codicem continentem plurima testimonia sanctorum ac probabilium patrum, clare oftendentia duas naturales voluntates, & duas naturales operationes, inconfuse atque indivise in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, nec non & profanorum * testimonia infinanatia unum voluntatem & unam operationem, quæ consonant cum dogmate super una voluntate & una operatione Macarii Deo amabilis archiepiscopi Antiochiæ, & eorum qui cum eo contradicunt, quæstimes, ut coram vestra pietate hæc legantur. Piissimus imperator Constantinus dixit: In sabbequenti † sabbato coram prolatio † fat.

* Anatinatia

† Sabbato

A ἀφωνήσῃ πρὸς αὐτὸν ὡς εἰρηνικὸν συγκαταβαίνων. μὴ γὰρ ἐξ ἀγροῦ κωδικὸν ἀθέτου λόγου ἀναγνῶ ἀλλ' ἐκ κελεύσεως πατρικῆς τοῦ τὴν τῶν δύο φυσικῶν θελήματα, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας, ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως ἐπὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν. οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ βεβαίωσιν εἰρηνικὴν χάριν τὸ δηλούσας τῶν θείων, ἃς μὲν εἰσφέρουσι, ἀγορευούσας τὰ θεῖα θεόπνευστα καὶ μετὰ εἰρήνης δόγματι Μακαρίου τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀντιλεγόντων, δεῖξθαι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας πάντες ἀναγινωσθῶσι. Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς εἶπε· καθ' ἑπέρα τοίνυν ἡ κρατουμένη ἡ ἀπόφασις γνωσθῶ.

Anno Christi 680.

ACTIO SEPTIMA.

IN nomine domini Jesu Christi, Dei atque Salvatoris nostri, imperantibus a Deo coronatis serenissimis ac pietatis Flavii, Constantino quidem piissimo, & a Deo decreto magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimosepimo, & post consulatum ejus a Deo instructæ manisuetudinis, anno decimoertio, Heraclio vero atque Tiberio a Deo coelevandis ejus fratribus, anno vigesimo secundo, decimasertia die mensis Februarii, indictione nona. Præsidente eodem piissimo & Christo dilecto amatore magno imperatore Constantino in secretario sacri palatii, quod cognominatur Trullus, & per jussionem ejus a Deo instructæ serenitatis, præsentibus & audientibus Nicetæ gloriosissimo exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite imperialis obsequii, & subditrego Thraciæ, Sergio gloriosissimo exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio & militari logothete, Constantino gloriosissimo exconsule patricio & curatore imperialis domus Hormiidæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & locum agente comitis imperialis excubiti, Joanne gloriosissimo exconsule patricio & questore, Polyeucto gloriosissimo exconsule, Thoma gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro gloriosissimo exconsule, Leonto gloriosissimo exconsule & domestico imperialis mensæ.

B C D E

Convenientes autem sancta atque universali synodo, quæ per imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono, locum præstantibus sanctissimi ac beatissimi antiquæ Romæ Agathonis, Georgio venerabili atque sanctissimo magnæ Constantinopoleos novæ Romæ archiepiscopo, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario sedis Alexandriæ magnæ civitatis,

Anno Christi 680.

Πέτρῳ τῷ θεοφιλεστάτῳ πρεσβυτέρῳ μοναχῷ, & τοποτηρητῇ τῷ θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως. & Μακαρίῳ τῷ ὁσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, & Γεωργίῳ τῷ Ἀκυλείας τῆς πρεσβυτέρου μοναχῷ & ἀποκρισιαρίῳ Θεοδώρου τῆς ὁσιωτάτης ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Ἱεροσολύμων Ἰωάννου ἐπισκόπου, Ἱέρου Ἀξιωματικοῦ τῆς ἁγίας πόλεως Πετρίου· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ἀγγίου, & τοῦ τότε ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης ἐπισκόπου σταυρίου, & ἑβδομάδος ἀρχὸ & ἀνεβίστατο Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος περὶ ἀπὸ ἀνεφοῦς καὶ Θεοδώρου τῆς ἀληθεστάτου καρδίας, & κατοπτρισὶ τὰ θεοσόφεστάτα ἀγγελικὰ ἀνδρὸς τοῦ Θεοῦ Βασιλέως ἐπισκόπου πόλεως Ῥώμης & Πρεσβύτερος Ῥώμου ὁσίας & ἑκατὸν ἑξηκοντίου θεοφιλεστάτου σταυρίου, & ἑβδομάδος ἀρχὸ & ἀνεβίστατο Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος περὶ ἀπὸ ἀνεφοῦς καὶ Θεοδώρου τῆς ἀληθεστάτου καρδίας, & κατοπτρισὶ τὰ θεοσόφεστάτα ἀγγελικὰ ἀνδρὸς τοῦ Θεοῦ Βασιλέως ἐπισκόπου πόλεως Ῥώμης,

Actio VII.

nationis diffpantione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri; insuper & profanorum haereticorum testimonia manifestantia unam voluntatem, & unam operationem: Et suggestimus ad quod videtur:

Pissimus imperator Constantinus dixit: Proferant, qui locum adimplent Agathonis sanctissimi pape urbis Romanae, memorata ab eis testimonia.

Et protoplasmi codicem supraescriptum in: Testimonia sanctorum ac probabilium patrum demonstrantia duas voluntates & duas operationes in domino Deo & salvatore nostro Jesu Christo: quem accipiens Stephanus religiosus presbyter & monachus monasterii, quod cognominatur domus Asicia, unus existens partis apostolicae sedis antiquae Romae, relegit ab initio usque ad finem, tam sanctorum ac probabilium patrum testimonia, quamque prophanorum haereticorum.

Pissimus imperator Constantinus dixit: Protatorum nunc testimoniorum atque reflectorum ex parte sanctissimi Agathonis papae urbis Romae fecimus participantibus nobis, eliceant Theodorus & Georgius venerabiles presbyteri, & Joannes venerabilis diaconus, si & alia proferre velint testimonia: Theodorus & Georgius venerabilis diaconus dixerunt: Licet & plura alia nobis idoneum est proferre testimonia: sed ne fastidium ingeramus a Deo instructis vestris auribus, haec sufficiunt nobis ad veritatem demonstrandam. Petimus autem a Deo firmitam vestram fortitudinem interrogari Georgium sanctissimum archiepiscopum hujus a Deo conservandae regiae urbis, & subjacentem ei synodum, nec non & Macarium archiepiscopum Antiochiae civitatis, & subjectos ei episcopos, si consentit ei tenor relectarum denuo suggestionum, id est, Agathonis sanctissimi papae apostolice sedis antiquae Romae, & concilii ei subjacentis.

Georgius sanctissimus archiepiscopus Constantinopolitanus, & Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochiae, & qui cum eis erant, dixerunt: Pissime domine, petimus ut exemplaria praediictarum suggestionum percipiamus. Recurrentes namque & conferentes testimonia, quae in eis sunt sanctorum probabilium patrum cum codicibus hujus venerabilis patriarchii, in subsequenti competens dabimus responsum.

Pissimus imperator Constantinus dixit: Citra dilationem, quod poftulatum est, fiat. Profatus autem codicillus a praefentantibus locum sanctissimi papae Romae fub fugestionis tam gloriosissimum judicum, quamque utraemque partium, fiat ad instar codicillorum, qui a Macario Deo amabili archiepiscopo Antiochiae oblati sunt. Et figuratus est.

ἐστὶ τὸ οἰκουμένης τῷ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· φανερωτάτοις & βιβλίοις μαρτυρεῖται χρόνῳ ἑνὸς τοῦ θέλημα, & μίαν ἐνέργειαν· & ἀσυλλήπτως καὶ τὴν πνευματικήν.

Actio VII.

Ὁ δὲ εὐσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶπε· Τὴν προκειμένην τοῦ ἁγιωτάτου ἀγαθῶνος τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἁγιωτάτης τάκε Ῥώμης τὸν ὑδωσιν εἰπωτόνω ἡμῖν, λεγόντων εἰ & ἑτέρας ὑδόντας φανερωμένας χρόνοι. Θεόδωρος & Γεώργιος οἱ θεοσεβέστατοι ἀρεστοβύτεροι, & Ἰωάννης ὁ θεοσεβέστατος διάκονος εἶπον· οἱ μὲν πλείονες ἑτέρας ἐπάρκες ἔχομεν χρόνοις ἀφαλεμένοις· ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τὴν ἡμῶν ἀφοσιωσάσαν τοῖς θεοφόροις ἡμῖν ἀκοῖς, τοῦτοι ἀρκέμεθα ἀφῆς τοῦ δεσπότου ἀνεδόντες. αἰτούμεθα δὲ τὸ θεοσεβέστατον ἡμῶν κράτος ἐρωτηθῆναι Γεώργιον τὸν ἁγιωτάτου ἀρχιεπίσκοπον τοῦτης τῆς θεοφιλεστάτης ἡμῖν καὶ βασιλίδος πόλεως, & γε ὡν ἐν αὐτῷ συνόδου, ἔτι δὲ καὶ Μακάριον τὸν ἀντιοχείας τοῦ Ἀντιοχέων πόλεως, & τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους. εἰ συνχωρεῖ τάκρῃ τῷ δεσπόνῳ τῷ ἀκρωνωσάντων τοιαῦτα πρόσωπα, τοῦτο τὴν ἀναγνῶσιν τάκε. Ἀγαθῶνος τῷ ἁγιωτάτου τῷ ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης τῆς ἀρεστοβύτερος Ῥώμης, καὶ τὴς ἐν αὐτῷ συνόδῳ.

Γεώργιος ὁ ἁγιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ὄντες· δοτεβέβαιον δέσποτα, αἰτούμθα τὸ ἐκ τῆς ἐρηθεῖσης ἀφορῶν κομισθῆναι· σύνεγκλησιν γὰρ, καὶ ἀντιβάλλοντες τὸς ὑπὸ τῆς ἁγιωτάτης τῷ ἀγίου καὶ ἀποστόλου πατέρων χρόνοις ἀφοῖς τὰ βιβλία τὰ καὶ ἡμῖν τὸ ὑπὸ τὰ κατεσταγμένα, καθ' ἑαυτὰ τὸν δίκαιον ἀνάλωσιν παρέχομεν.

Ὁ δὲ εὐσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶπε· Ἀνυστερήτως τὸ αἰτηθὲν γενέσθω· τὸ δὲ προκομισθὲν ὑπὸ κωδίκιον ὡς τῆς ἐπιγόνου τὸ τόπου τῆς ἁγιωτάτης τάκε Ῥώμης ὑπὸ σφραγῖδα τῆς τοῦ δεσπότου ἀγχόντου καὶ ἀμφοῖν τῶν μερῶν γενέσθω, ὡς μίμησιν τῷ ὑπὸ Μακαρίε τὸ Θεοφιλεστάτε ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας ἐπιδοθέντα κωδικίου. & ἐτυπώθη.

Anno Christi 680.

A

ΠΡΑΞΙΣ ϛ'.

Ἐνδόμυκτι τῷ κυρίῳ ἡμῶν & θεοῦ & Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Θεοῦ, σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεύς & θεοσέπτων & ἰσαπόστολος ἡμῶν & ἀοιδοῦ τῆς Ἀθλεῖας, Κωνσταντῖνος μὴν τὸ ἀστρβεστάτω & θεοφιλεστάτω μεγάλῳ βασιλεῖ αἰωνίς Αὐγύστε & ὑπερμάχοις, ἔτος εἰκοστοῦ δόμας, ἐν μ̄ ὑπατείας τῆς αὐτῷ θεοσέβου πρόσωπος ἔτος τετρακοσιοστοῦ· Ἡρακλείου & Τιβερίου τῆ θεοφιλεστάτων αὐτῶν ἀδελφῶν ἔτος εἰκοστοῦ δόμας, τῆ ἐβδόμῃ τῆ Μαρτίου μηνός, ἰνδικτιῶνος ἑνδάτης.

Προκαθεζόντος τὴ αὐτῷ ἐυσεβεστάτου & φιλοχρίστου μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τὸ τῷ σεμεστῷ τῷ Θεοῦ πατριάρχου τῷ κτῶν ἐπιλεγομένῳ Τρούλλῳ, & χ̄ λιβόστοι τῷ αὐτῷ θεοσέβου μαλάστος, τεφοτοῦ καὶ ἀρεοπαγίτου Νίκα τὸ τῷ εὐδοξοτάτου κόμητος πατρικίου, & μαγίστρου τῷ βασιλικοῦ σφοκίου· Θεόδωρος τὸ εὐδοξοτάτου κόμητος πατρικίου, & κόμητος τῷ βασιλικοῦ ὁρίκιου, & ὑποστρατήγου Θράκης· Σέργιος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου· Πέτρος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου· Ἰουλιανὸς τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & ἐρετικοῦ λογοθέτης. Κωνσταντῖνος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & κουράτωρος τῷ βασιλικοῦ & Ὁρμίσδου οἴκου Ἀκεσκουνίου τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & ὑποτοηρητῆ τῷ κόμητος τῷ Σεκλικίου ἐξκουβίτου· Ἰωάννης τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου & κουαίστωρος· Ἰουλιάνος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & ἐρετικοῦ λογοθέτης. Κωνσταντῖνος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & κουράτωρος τῷ βασιλικοῦ & Ὁρμίσδου οἴκου Ἀκεσκουνίου τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου, & ὑποτοηρητῆ τῷ κόμητος τῷ Σεκλικίου ἐξκουβίτου· Ἰωάννης τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ἀκάτων πατρικίου & κουαίστωρος· Θωμᾶς τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ὀπάτων· Γεώργιος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ὀπάτων, & διοικητὴ & ἐπαρχιοῦ Ἑσπερίας· Πέτρος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ὀπάτων· Ἀντίοχος τὸ εὐδοξοτάτου ἀπὸ ὀπάτων, & ἐπαρχιοῦ τῆς βασιλικῆς τρεπέζης.

Σωκλὴ δὲ τὸν δὲ & ἁγίας & οἰκουμενικῆς συνόδου & χ̄ βασιλικοὶ θεσπέσιοι σωκθρονιστοὶ τῷ τῆς θεοφιλεστάτου & βασιλικῆ πόλεως Θεοδώρου & Γεωργίου τῷ ἐυλαβεστάτων πρεσβύτερων, & Ἰωάννης τὸ ἐυλαβεστάτου διακόνου, ἐπεχρόνει & τόπον τὸ σπουδαίου & ἁγιωτάτου πάπα τῆς ἀρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγάθωνος, & Γεωργίου τὸ σπουδαίου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινούπολεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τὸ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου μοναχῆς, & ποιμενητῆ τῷ Θρόνου τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως. & Μακαρίε τὸ σπουδαίου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, & Γεωργίου τὸ ἐυλαβεστάτου χρεστοβύτερου & ἀποκρισιάρου Θεοδώρου τὸ σπουδαίου ποιμενητῆ τῷ θρόνου Ἱεροσολύμων Ἰωάννου & ἑτερεπόλεως Ἱερῶν Ἀλεξανδρείας ἑτέρου πάντων Πετρίνου· Ἰωάννου ἑτερεπόλεως Ῥηγίας & ἑτέρου τόπον τὸ χ̄ τῆς ἀγιοῦ ἐρῆμου ὄντας τὸ ἐκατὸν ἑξήκοντα τὸν θεοφιλῶν ἐπισκόπων σωκθῶν, & ἐξ οἰκείου ἀφορεφοῦ δεδομένων ὑπὸ τῆς ἡμῶν ἀφῆς & ἀσεβείων βασιλέα Κωνσταντίνου τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ Θεοδώρου τῆ ἐυλαβεστάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς Κρητῆς νέας Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἐφέσου· Σισσίνιος

Actio VIII.

ACTIO OCTAVA

In nomine domini Iesu Christi, Dei atque Salvatoris nostri, imperantibus divinissimis & terrestrissimis nostris domino Flavio, Constantino quidem piissimo, & a Deo decreto magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimoseptimo, & pedo consulatum ejus a Deo instructae manifestudinis, anno decimoertio, Heraclio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimo secundo, septima die mensis Martii, indictione nona.

Praesidente eodem piissimo & Christo dilecto amatore magno imperatore Constantino in secretario facti palatii, quod cognominatur Trullus, & per piissimos ejus a Deo instructae terrenitatis, praefentibus & audientibus Niceta gloriosissimo exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite imperialis obsequii, & subditatego Thraciae, Sergio gloriosissimo exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio, & militari logothera, Constantino gloriosissimo exconsule patricio & curatore imperialis domus Hormisdae, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, loco agente comitis imperialis excubiti, Joanne gloriosissimo exconsule patricio & quaestore, Polyeucto gloriosissimo exconsule, Thoma gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro gloriosissimo exconsule, Leontio gloriosissimo exconsule & domestico imperialis mensae.

Conveniente autem sancta & universali synodo, quae per imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono locum praesentantibus sanctissimi ac beatissimi antiquae Romae Agathonis, & Georgio venerabilis atque sanctissimo magnae Constantinopoleos novae Romae archiepiscopo, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario fedis Alexandrinae magnae civitatis, & Macario venerabili archiepiscopo Theopoleos Antiochiae, & Georgio religiosio presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarii throni fedis Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Paternensis, Joanne episcopo civitatis Rhegitanae, locum agentibus venerabilis, quod circa antiquam Romam est centum viginti quinque Deo amabilium episcoporum concilii, qui & per propias subscriptiones declaraunt in suggestione ab eis facta ad piissimum principem Constantinum & Theodoro religiosio presbytero, & locum tenentem Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennae, Basilio episcopo civitatis Gortynae insulae Cretae, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio epi-

ACTIO V.

scopo Heracleæ Thraciæ, Georgio episcopo Cyrici, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Theodoro episcopo Melitenæ, Sisinnio episcopo Hierapolos Phrygiæ, Mactobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Bysiæ Thraciæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Mermynnæ, Theognio episcopo Cii, Georgio episcopo Camulianorum, Antonio episcopo Hypparorum, Gregorio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Verriæ, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiados, Salomone episcopo Clanei, Joanne episcopo Myndi, Georgio episcopo Coenii, Georgio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eustatio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dafilandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophanio presbytero & abbate venerabilis monasterii Siciliæ, quod appellatur Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma, Cononе & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod appellatur domus Asiseia, positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic sti venerabilis patriarchii Constantinopolitani, Stephano presbytero & monacho, discipulo Macarii archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ.

Et reliqentibus glorioſis patrioſis & conſulibus, & omnibus venerabilibus ac Deo amabilibus epiſcopis ex ordine in eodem Trulli ſecretario, propoſitis in medio ſacroſanctis evangeliis:

Paulus magnificus a ſecretis & imperialis ſecretarius dixit: In memoria retinet a Deo firmata veſtra fortitudo, quod per propriam ſupplicationem in auditorio conventu exemplaria percipientes datum ſuggeſtionum directaverip ad a Deo firmatam veſtram firmoſtatem, ab Agathone ſanctiſſimo ac beatiſſimo papa antiquæ Romæ, & quod circa eum eſt concilio, Georgius ſanctiſſimus archiepiſcopus hujus a Deo conſervandæ regiæ urbis, & Macarius ſanctiſſimus archiepiſcopus Antiochiæ, & qui eum eis ſunt venerabiles epiſcopi, prominentur has ſelegentes in ſubſequenti competens dare reſponſum, & ſuggerimus ad quod placuerit.

Piiſſimus Imperator Conſtantinus dixit: Legatus Georgius ſanctiſſimus archiepiſcopus hujus a Deo conſervandæ noſtræ civitatis, & Macarius venerabilis archiepiſcopus Antiochiæ, & cæt ſubjacens ſynodus, ſi convenit eis ſenſus ſuggeſtionum directarum ab Agathone ſanctiſſimo papa Romæ & ejus ſynodo.

Georgius ſanctiſſimus archiepiſcopus Conſtantinopoleos, dixit: Inſpicientes, pie de-

A ἐπίσκ. Ἡρακλείας Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Κυζίκου· Πέτρου ἐπισκόπου Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος. Θεοδώρου ἐπισκόπου Μελιτίνης· Σισιννίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακτοβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίης Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σηλυβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκόπου Κίου· Γεωργίου ἐπισκ. Καμουλιανῶν· Ἀντωνίου ἐπισκόπου Ἱππαρῶν· Γρηγορίου ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως· Πλάτωνος ἐπισκόπου Κίννης· Ἰωάννου ἐπισκόπου Δαφυλίου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βηρλίας· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομετίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Σολομώνος ἐπισκ. Κλανείου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μινδίου. Γεωργίου ἐπισκ. Κώου· Γρηγορίου ἐπισκ. Κοηνίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης· Εὐσταθίου ἐπισκ. Ζηνωνοπόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλανδίου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβίας· Θεοφανίου πρεσβυτέρου & ἡγουμένου τῆς τοῦ Σικελίας ἀκμῆς μοναστηρίου ἐπιλεγομένου Βάϊου· Γεωργίου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς Ῥετὰ τῆς διακειμένης κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην· Κόνωνος καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένης δόμου Ἀσισείας· διακειμένων κατὰ τὸν αὐτὸν ἀρχαίαν Ῥώμην· Ἀναστασίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ τῆς τοιούτου τῆς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως κατεφαρχείου· Στεφάνου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ, τε μεθ' ὑπὸ Μακαρίου τῆς ὁσιωτάτης ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Αντιοχείας.

Καὶ καθεξῆς τῶν εὐδοκιμούντων πατρικῶν & ὑπάτων, & πάντων τῶν ἐνιαυτῶν & θεοφιλεστάτων κ' τῶν, ἐν τῷ αὐτῷ τῶ Τρούλλῳ ἐκείσε, ἀφορισμῶν ὡς μέλλω τῶ ἁγίων & ἱερῶν ἀναγνωσθέντων.

Παῦλος ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἀπεκρίθη & βασιλικὸς γραμματεὺς ὤν· ἐν ἰσχυρᾷ μνήμῃ φέρει ἡ θεοσεβεστάτη ἡμῶν κράτος, ὡς καὶ οἱ ἐκεῖσε αἰτήσαντες τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν τὸν ἐκκομιζόμενοι τῶν ἐκλεκτῶν δόσι ἀνεφρόνῃ ἀφορεῖν καὶ θεοτιμεστάτου μὲν γὰρ Μελίτου παρὰ Ἀγλαΐωνος τῶ ἁγιωτάτῳ & μακαριωτάτῳ πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, & τῶ κατ' αὐτὸν συνόδῳ, Γεώργιος ὁ ἁγιωτάτος ἀρχιεπίσκοπος τῆς θεοφυλακτέας ταύτης καὶ βασιλικῆς πόλεως, καὶ Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Αντιοχείας, & οἱ συνιόντες θεοφιλεῖς ἐπίσκοποι, ὑπέρχοντα τούτους ἐκτενῶς μόνον ἐπέρχεται τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀποκρίνασθαι· & ἐπιβαλλόμεθα περὶ τὸ ἀνεκτέον.

Ὁ βασιλεὺς θεοφιλὴς Κωνσταντῖνος εἶπε· Ἀπεστάλη ἐκείνος ὁ ἁγιωτάτος ἀρχιεπίσκοπος τῆς θεοφυλακτέας ἡμῶν πόλης βασιλίδος πόλεως, & Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Αντιοχείας, & τὰ ὑπ' αὐτὸν πάσοδος, εἰ συνῆμεν τὴ διάνοιαν ἡ γνώμη ἀνεφρόνῃ παρὰ τῆ ἁγιωτάτῳ πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγλαΐωνος, & τῶ ὑπ' αὐτὸν σύνοδῳ.

Γεώργιος ὁ εὐλαβέστατος ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως εἶπε· Ὑπόπτευκαμὲν δέοντα ἀγαθὸν & ἀναγνώσαντες τὴν παρὰ τῆ ἁγιωτάτῳ πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγλαΐωνος, & τῆ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ συνόδῳ, & ἐρευνήσαντες τὰς βίβλους τῶ ἁγίων & ἱερῶν πατέρων, ἐν ἀφορισμῶν τῶ κατ' ἐμὲ ἐπισκόπου πατριαρχείου, εὗρον πάντας τὰς τῶν τοιούτων ἀκαθαρσίας ἐγκεκλεισμένας· ἐν ἀγίοις & ἐκλεκτοῖς πατέρων χάρις σωφρόνων, & οὐς εἶδεν ἀδιάφορα τοῦ ἁγίου & ἐκλεκτοῦ πατέρος. & τοιγὰρ αὐτοῦ, & ὕπερ ἀφορῶν & πτῶμα.

Θεόδωρος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἐφέσου εἶπε· Ἴσα δίκαιον ἀφορῶν, & ὕπερ πεῖθω, ὡς ἔχουσιν αἱ ἀκαρφαὶ τῆ ἁγιωτάτου κάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγλαΐωνος· ἀνεφρόνῃ δὲ φύσις, & δὸ δίδομεν φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς φυσικὰ· εἰ τὴ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Ζωτικὸς ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἡρακλείας Θράκης εἶπε· ἀκριβοῦνθεν ἀφορῶν τὴ ἁγιωτάτου κάπα Ῥώμης Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· ἔφυν μόδον κοινὸς ἀντιστάτων τῶν ἁγίων πατέρων· ἡ ἀμοιβαία δὸ δίδομεν, & δὸ ἐκεργεῖς ἐπὶ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Γεώργιος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κυζίκου εἶπε· ἀκοῦσμεν τοῦ ἀκαρφαὶ τῆ ἁγιωτάτου κάπα Ῥώμης Ἀγλαΐωνος, & τῆ ἁγιωτάτου αὐτοῦ συνόδῳ· & ἐρευνήσαντες τὰς βίβλους τῶ ἁγίων & ἱερῶν πατέρων· ἐν ἀφορισμῶν τῶ κατ' ἐμὲ ἐπισκόπου πατριαρχείου, εὗρον πάντας τὰς τῶν τοιούτων ἀκαθαρσίας ἐγκεκλεισμένας· ἐν ἀγίοις & ἐκλεκτοῖς πατέρων χάρις σωφρόνων, & οὐς εἶδεν ἀδιάφορα τοῦ ἁγίου & ἐκλεκτοῦ πατέρος. & τοιγὰρ αὐτοῦ, & ὕπερ ἀφορῶν & πτῶμα.

Θεόδωρος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἐφέσου εἶπε· Ἴσα δίκαιον ἀφορῶν, & ὕπερ πεῖθω, ὡς ἔχουσιν αἱ ἀκαρφαὶ τῆ ἁγιωτάτου κάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγλαΐωνος· ἀνεφρόνῃ δὲ φύσις, & δὸ δίδομεν φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς φυσικὰ· εἰ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος Καλχηδόνος εἶπε· ἴσον πεῖθω, & ὕπερ ὁμολογῶ κ' ἡ δόξαμεν ἡ φαλλᾶν ἀκαρφαὶ παρὰ Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· ἀφορῶ τὸν ἀστοβίβαστον & θεοτιμεστάτου κυρίου θεοτόνου & μέγιστον ἀποστόλου· φέγγεται δὸ δὸ φύσις, & δὸ δίδομεν φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς ἀμίαν φυσικὰ· ἐπὶ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν· ἀτρέπτως, & ἀκαταμίκτως· τὴν ἡλιοστεν ἐν θέλημα, & μίαν ἐκεργεῖς ἐπὶ τὴς οἰκουμένης τὴ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Σισίνιος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως Φρυγίας εἶπε· δὶ γὰρ ἡμᾶς τὰ ἀμέτρω θέα τὴ θεοτόκου κρίσιν τὴ ἀγαθοῦ πάντων βασιλέως Κωνσταντίνου παρὰ Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· & μεθ' ἡμῶν ὁ δὸ φύσις τὴ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, & δὸ θέλημα φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς φυσικὰ· εἰ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Γεώργιος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Βυζίης Θράκης εἶπε· ἀκοῦσμεν δὸ φύσις, & δὸ θέλημα, & δὸ ἐκεργεῖς ἐπὶ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν·

ANNO CHRISTI 680.

ACTIO VIII.

σὺν τῆ θειοῦνε τῆ εὐλαβοῦς ἀνεφρόνῃ· ἀφορῶ, τὸ οὐδὲν πρὸ ἀνεῖδε κρίσις παρὰ τῆ Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, & τῆς κατ' αὐτὸν συνόδῳ, & ἐρευνήσας τὰς βίβλους τῶ ἁγίων κ' ἱερῶν πατέρων· ἐν ἀφορισμῶν τῶ κατ' ἐμὲ ἐπισκόπου πατριαρχείου, εὗρον πάντας τὰς τῶν τοιούτων ἀκαθαρσίας ἐγκεκλεισμένας· ἐν ἁγίοις & ἐκλεκτοῖς πατέρων χάρις σωφρόνων, & οὐς εἶδεν ἀδιάφορα τοῦ ἁγίου & ἐκλεκτοῦ πατέρος. & τοιγὰρ αὐτοῦ, & ὕπερ ἀφορῶν & πτῶμα.

Θεόδωρος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἐφέσου εἶπε· Ἴσα δίκαιον ἀφορῶν, & ὕπερ πεῖθω, ὡς ἔχουσιν αἱ ἀκαρφαὶ τῆ ἁγιωτάτου κάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγλαΐωνος· ἀνεφρόνῃ δὲ φύσις, & δὸ δίδομεν φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς φυσικὰ· εἰ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος Καλχηδόνος εἶπε· ἴσον πεῖθω, & ὕπερ ὁμολογῶ κ' ἡ δόξαμεν ἡ φαλλᾶν ἀκαρφαὶ παρὰ Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· ἀφορῶ τὸν ἀστοβίβαστον & θεοτιμεστάτου κυρίου θεοτόνου & μέγιστον ἀποστόλου· φέγγεται δὸ δὸ φύσις, & δὸ δίδομεν φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς ἀμίαν φυσικὰ· ἐπὶ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν· ἀτρέπτως, & ἀκαταμίκτως· τὴν ἡλιοστεν ἐν θέλημα, & μίαν ἐκεργεῖς ἐπὶ τὴς οἰκουμένης τὴ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Σισίνιος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως Φρυγίας εἶπε· ἀκοῦσμεν τὴ ἀμέτρω θέα τὴ θεοτόκου κρίσιν τὴ ἀγαθοῦ πάντων βασιλέως Κωνσταντίνου παρὰ Ἀγλαΐωνος τῆ ἁγιωτάτου πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· & μεθ' ἡμῶν ὁ δὸ φύσις τὴ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, & δὸ θέλημα φυσικὰ, & δὸ ἐκεργεῖς φυσικὰ· εἰ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Γεώργιος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Βυζίης Θράκης εἶπε· ἀκοῦσμεν δὸ φύσις, & δὸ θέλημα, & δὸ ἐκεργεῖς ἐπὶ τὴ ἑνὸς τῆ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ ἀλαθοῦ θεοῦ ἡμῶν·

A mine, omnem virtutem ſuggeſtionum directarum ad poſſimum veſtram fortitudinem, tam ab Agathone ſanctiſſimo papa Romæ, quam ab ejus ſynodo, & ſecutans libros ſanctorum, ac probabilium patrum, qui repoſiti ſunt in venerabili meo patriarchio, inveni cuncta teſtimonia ſanctorum ac probabilium patrum, quæ in eiſdem ſuggeſtionibus continentur, conſonantia, & in nullo diſcrepantia a ſanctis ac probabilibus patribus, & conſentio eis, & ſic profitetur, & credo.

Theodorus Deo amabilis epiſcopus Epheſi, dixit: Ita domine profiteor, & ſic credo, quemadmodum habent ſuggeſtiones & ſanctiſſimi papæ antiquæ Romæ Agathonis, id eſt, duas naturas & duas naturales operationes in uno ſanctæ Trinitatis domino noſtro Jeſu Chriſto vero Deo noſtro.

Sisinnius Deo amabilis epiſcopus Heracleæ Thraciæ dixit: Audito percipiens ſuggeſtiones Agathonis ſanctiſſimi papæ Romæ, quæ directæ ſunt ad piiſſimum noſtrum dominum, inveni in nullo ad adverſari ſanctis patribus, & profiteor duas voluntates & duas operationes in uno ſanctæ Trinitatis domino noſtro Jeſu Chriſto vero Deo noſtro.

Georgius venerabilis epiſcopus Cyrici dixit: Inſpiciens ſuggeſtiones ſanctiſſimi papæ Romæ Agathonis, & piiſſimum in ſe ſtatu fiſtinorum ſcientiam percipiens de duabus voluntatibus & operationibus, & conſentiens omnibus quæ in ea continentur, ſic fecit, & ſic credo in uno ſanctæ Trinitatis domino noſtro Jeſu Chriſto vero Deo noſtro. Ego etenim & dum hic relegerentur eadem ſuggeſtiones, ita credidi, & credo.

Joannes Deo amabilis epiſcopus Chalcedonis dixit: Sic confiteor, & ſic credo ſecundum dictum ſuggeſtionum directarum ab Agathone ſanctiſſimo papa antiquæ Romæ, ad piiſſimum de a Deo firmatum noſtrum dominum & magnum vicherem imperatorem, quæ continent duas naturas, & duas naturales voluntates, & duas operationes ſimiliter naturales in uno S. Trinitatis domino noſtro Jeſu Chriſto vero Deo noſtro, inconfuſe, inconvertibiliter: & anathematizo eos qui dicunt unam voluntatem, & unam operationem, in diſpentatione ejuſdem domini noſtri Jeſu Chriſti vera Dei noſtri.

Sisinnius Deo amabilis epiſcopus Hierapoleos Phrygiæ dixit: Suſcipio ea, quæ ſuggeſta ſunt domino noſtro piiſſimo, & omnipo victori imperatori, ab Agathone ſanctiſſimo papa antiquæ Romæ, & profiteor duas naturas in uno ſanctæ Trinitatis domino noſtro Jeſu Chriſto, & duas voluntates naturales, & duas operationes naturales indivicile, inconvertibiliter, inconfuſe: & anathematizo eos, qui dicunt unam voluntatem, & unam operationem, in diſpentatione unius ſanctæ Trinitatis domini noſtri Jeſu Chriſti veri Dei noſtri.

Georgius Deo amabilis epiſcopus Byziæ Thraciæ dixit: Profiteor duas naturales voluntates, & duas operationes in diſpentatione unius ſanctæ Trinitatis domini noſtri Jeſu Chriſti veri Dei noſtri: Suſcipio ea-

B

C

D

E

F

G

H

a Georgius

b Anno 680.

c Anno 680.

d Actio VIII.

ACTIO VIII.

autem & suggestiones directas ab Agathone sanctissimo papa Romano ad pissimum & a Deo firmatum nostrum dominum, & magnum imperatorem, hoc ipsum prædicantes, & in omnibus ea loquor.

Gregorius Deo amabilis episcopus Mitylenæ dixit: Profiteor, & ita credo duas naturas, & duas operationes, & duas naturales in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro. Super his autem seguor & suggestiones directas ab Agathone sanctissimo papa antiquæ Romæ ad pissimum nostrum dominum & magnum imperatorem, & omnem virtutem, quæ in eis continetur.

Andreas episcopus Methymnæ dixit: Seguor suggestiones sanctissimi papæ Romæ Agathonis, & testimonia sanctorum patrum, quæ in eis continentur, & ita profiteor duas naturas, & duas voluntates, & duas operationes in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

Sergius Deo amabilis episcopus Selymbriæ dixit: Seguor suggestiones pastoris nostri Agathonis sanctissimi papæ Romæ, & ita suscipio, & amplector eas, tenquam epistolas sanctæ memoriæ Leonis prædecessoris ejus beatitudini, & profiteor in domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro duas voluntates naturales, similiter & duas earum operationes.

Dominicus episcopus Prusiadis dixit: Suggestiones directas a patre nostro Agathone sanctissimo archiepiscopo apostolicæ, & principalis sedis antiquæ Romæ, ad a Deo coronatum & manutentissimum nostrum dominum, & magnum victorem imperatorem, tanquam ex Spiritu sancto dictatas per os sanctæ, ac beatissimi principis apostolorum Petri, & digito prædicti ter beatissimi papæ Agathonis scriptas, suscipio & amplector, & ita credo, ita fentio duas naturas in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, & duas naturales voluntates, similiter & duas operationes naturales in una persona, in una subsistentia inseparabiliter, atque indivise, & anathematizo eos, qui dicunt unam voluntatem & unam operationem post Incarnationem domini nostri Jesu Christi, nihil dumtaxat in sancta Trinitate solummodo.

Genesius episcopus Anastasiopoleos dixit: Secundum virtutem relectarum suggestionum sanctissimi papæ Romanæ urbis, sic credo, & confiteor in incarnatione dispensatione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, duas naturas, & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes.

Theodorus episcopus Melitenæ, ingressus in medio sanctæ, ac universalis synodi dixit: Ego, domine, homo fum rusticus, & petro illam chartam selegi. Quæ porrecta, relecta est per Joannem magnificum a secretis, & imperialem secretarium, & habet in verbis ita: Sanctissimo & probabiles patres,

Ἀγάθων δὲ τὸν ἐπιλόγοις ἐπιφορὰς φησὶ· Ἀγάθων Θεῷ τῷ εὐνοιαν κατὰ Ρώμης ἀφῶν τῶν Δεσπότων & Θεοτιμήτων ἡμῶν βασιλέων & μέγιστα βασιλέα, τὸν τῶν ὅλων δικηφόρον, & ὃν τὰ ἀκολουθῶ αὐτοῖς.

Γρηγόριος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μιτυλήνης εἶπεν· ὁμολογῶ, & ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ & ἁγίᾳ Τριάδι φύσεις, & ἐνεργείας ὁμοίας φύσεις, καὶ τὸν ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. προσιστάμενος δὲ κατακολουθῶ τοῖς ἐκφοβοῦσι τὴν τελείωσιν Θεοῦ· Ἀγάθωνος τὰ ἀγιωτάτου πάπα τῆς ἀφρεσβυτέρας Ρώμης ἀφῶν τὸν δοκιμεῖν τὰ ἡμῶν βασιλέα & μέγιστα βασιλέα, & πᾶσαν τὴν εὐσεβῆ ἐξουσίαν ἡμῶν.

Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Θ· Μεθύμνης εἶπεν· ἕπομαι τοῖς ἐπιφοραῖς τῶν ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης Ἀγάθωνος, & τοῖς χρήσεσι τοῖς ἁγίοις ἐγκειμένοις τῶν ἁγίων πατέρων· καὶ ὅπω πιστεύω, & ὅτω ὁμολογῶ δύο φύσεις, δύο θελήματα, καὶ δύο ἐνεργείας· τὸν ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σέργιος ἐπίσκοπος Σελυβρίας εἶπεν· ἕπομαι τοῖς ἐπιφορᾶς τῶν πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος τῶ ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης· ὅτω πίστευω καὶ κατασπάζομαι αὐτοὺς, ὡς τοῦ ἱεροῦ τῶ οἰκείου Λέοντος τῶ φρονιμωτάτου τῶ αὐτῶ μακαριότητι· & ὁμολογῶ ἐν τῶ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν δύο θελήματα φυσικὰ, ὁμοίως καὶ τὰς δύο αὐτοῦ ἐνεργείας.

Δομήτιος ἐπίσκοπος Προικονήσου εἶπεν· τοῖς ἐπιφορᾶς τῶν ἁγιωτάτου Θ· τῶ πατρὸς ἡμῶν & ἀγχιστεύοντα τῶ ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου τῶν φρεσβυτέρας Ρώμης Ἀγάθωνος ἀφῶν τὸν διόρθωσιν & πεπεισμένος ἡμῶν βεβαιοῦν & μέγιστα βασιλέα, τὸν τῶν πάλαι τῶ ἀγίου Χαρφαβίνου ἀποστόλου τὸν ἁγίου καὶ κορυφαίου Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ δὲ βεκτόλα τὸ φρονιμωτάτου τεσσαρακοστὸν κάθε Ἀγάθωνος γραφείσης ἔχομεν & ἀποτίθεμαι, ὡς ὅπω πιστεύω, & ὅτω φρονῶ δύο φύσεις ἐν τῇ ἑνὶ τῶν τῆς ἁγίας Τριάδος τῶ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, & δύο θελήματα φυσικὰ, ὁμοίως & ἐνεργείας δύο ἐν εἰδὶ ἀφρεσιτῶν, & ἀναθεματίζω τὸς λέγοντας ἓν θέλημα, ἢ μίαν ἐνέργειαν μετὰ τὴν σάρκωσιν τῶ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰ μὴ τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδος νῦν μόνον.

Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως εἶπεν· τῶ πίστει ἐκφωνοῦσαν ἀπεφοιτῶ τῶ ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης ἀπὸ τὰς, καὶ ὁμολογῶ ἐν τῇ ἑνὶ ὑπόστασι οἰκονομίας τῶ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ δύο φυσικὰ θελήματα, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος Μελιτίνης, εἰσελθὼν ἐν μέσῳ τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἀποστολικὸς εἰμὶ χωρικὸς, καὶ αὐτὸ τὸ χαρτίον τῶν ἁγιωτάτων λόγων. σπουδαστὴς δὲ ἐκλεγμένος δὲ λαμπρὸς τῶ μεγαλοφωνεστέρου ἀπὸ τῶν ἀρετῶν βασιλικοῦ, ἐχομένου λόγου τῶν. οἱ ἅ-

Ἀγάθων δὲ τὸν ἐπιλόγοις ἐπιφορᾶς φησὶ· Ἀγάθων Θεῷ τῷ εὐνοιαν κατὰ Ρώμης ἀφῶν τὸν Δεσπότων & Θεοτιμήτων ἡμῶν βασιλέων & μέγιστα βασιλέα, τὸν τῶν ὅλων δικηφόρον, & ὃν τὰ ἀκολουθῶ αὐτοῖς.

Γρηγόριος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μιτυλήνης εἶπεν· ὁμολογῶ, & ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ & ἁγίᾳ Τριάδι φύσεις, & ἐνεργείας ὁμοίας φύσεις, καὶ τὸν ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. προσιστάμενος δὲ κατακολουθῶ τοῖς ἐκφοβοῦσι τὴν τελείωσιν Θεοῦ· Ἀγάθωνος τὰ ἀγιωτάτου πάπα τῆς ἀφρεσβυτέρας Ρώμης ἀφῶν τὸν δοκιμεῖν τὰ ἡμῶν βασιλέα & μέγιστα βασιλέα, & πᾶσαν τὴν εὐσεβῆ ἐξουσίαν ἡμῶν.

Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Θ· Μεθύμνης εἶπεν· ἕπομαι τοῖς ἐπιφορᾶς τῶν ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης Ἀγάθωνος, & τοῖς χρήσεσι τοῖς ἁγίοις ἐγκειμένοις τῶν ἁγίων πατέρων· καὶ ὅπω πιστεύω, & ὅτω ὁμολογῶ δύο φύσεις, δύο θελήματα, καὶ δύο ἐνεργείας· τὸν ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σέργιος ἐπίσκοπος Σελυβρίας εἶπεν· ἕπομαι τοῖς ἐπιφορᾶς τῶν πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος τῶ ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης· ὅτω πίστευω καὶ κατασπάζομαι αὐτοὺς, ὡς τοῦ ἱεροῦ τῶ οἰκείου Λέοντος τῶ φρονιμωτάτου τῶ αὐτῶ μακαριότητι· & ὁμολογῶ ἐν τῶ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν δύο θελήματα φυσικὰ, ὁμοίως καὶ τὰς δύο αὐτοῦ ἐνεργείας.

Δομήτιος ἐπίσκοπος Προικονήσου εἶπεν· τοῖς ἐπιφορᾶς τῶν ἁγιωτάτου Θ· τῶ πατρὸς ἡμῶν & ἀγχιστεύοντα τῶ ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου τῶν φρεσβυτέρας Ρώμης Ἀγάθωνος ἀφῶν τὸν διόρθωσιν & πεπεισμένος ἡμῶν βεβαιοῦν & μέγιστα βασιλέα, τὸν τῶν πάλαι τῶ ἀγίου Χαρφαβίνου ἀποστόλου τὸν ἁγίου καὶ κορυφαίου Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ δὲ βεκτόλα τὸ φρονιμωτάτου τεσσαρακοστὸν κάθε Ἀγάθωνος γραφείσης ἔχομεν & ἀποτίθεμαι, ὡς ὅπω πιστεύω, & ὅτω φρονῶ δύο φύσεις ἐν τῇ ἑνὶ τῶν τῆς ἁγίας Τριάδος τῶ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, & δύο θελήματα φυσικὰ, ὁμοίως & ἐνεργείας δύο ἐν εἰδὶ ἀφρεσιτῶν, & ἀναθεματίζω τὸς λέγοντας ἓν θέλημα, ἢ μίαν ἐνέργειαν μετὰ τὴν σάρκωσιν τῶ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰ μὴ τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδος νῦν μόνον.

Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως εἶπεν· τῶ πίστει ἐκφωνοῦσαν ἀπεφοιτῶ τῶ ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης ἀπὸ τὰς, καὶ ὁμολογῶ ἐν τῇ ἑνὶ ὑπόστασι οἰκονομίας τῶ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ δύο φυσικὰ θελήματα, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος Μελιτίνης εἶπεν· Πέτρος ἐπίσκοπος Νικομηδείας· Σολομὼν ἐπίσκοπος Κλαννῆς, Αντώνιος ἐπίσκοπος Ἡράκλειας καὶ τὸ σκρίπτα τῶ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κω-

AKMO CHRISTI 681.

ACTIO VIII.

AKMO CHRISTI 681.

γνοι & ἐκκλησιαστικοὶ, οἱ τὴν χρόνον ἐκείνου μέρος φορὸς σωμηγορίας δέδοτο τὴ αἱρεσὶν δόγματος φορὸς γὰρ τὴ ἁγίας & οἰκουμενικῆς τέμπτης συνόδου δέδομεν ἔμφασις τὴν αἱρεσὶν δογματικὴν λόγοις σωμηγεῖνται· ἴδε ὡς οἶμαι, τὴς χρόνος φορὸς γὰρ ἐκείνου μέρος. ἀλλ' ὅν ὅμως δέοιμὶ εἰπεῖν τὴ ποτὲ ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ σύνοδῳ, ὅτι δὴ ἡ μὲν αὐτὴ σύνοδος ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ τέμπτη ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ τέμπτῃ σύνοδῳ τὴν ἀρεσὶν δόγματος ἀφορῆσε, & ἐκβεβόηκε, & κηρύττει ἐπὶ τὴ τῶν κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ τὴ ἀληθοῦς Θεοῦ ἐκφῆ σωμηγορήσεως, τὴν δὲ ἐν αὐτῷ ἐκφωνῆσαν, ἀγωνιζόμενος, & ἐδόκιμόνος δὶὰ φύσεων ὡς μὲν ἀποτάτη, ἀπὸ μὲν τὴ ποιοσιώνων, ἕτερος ἐστὶ κυρίου ἡμῶν Χριστὸς τὴ ἀληθοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὁ δὲ ἐν τῇ ἑνὶ ὑποστάσει, τὴν δὲ ἐν αὐτῷ ἐκφωνῆσαν

Act. Christi 681.

Act. VIII.

Jax, & Anastasius diaconus & notarius A
& defensor navium, Stephanus diaconus & cancellarius, Dionysius diaconus & cancellarius, Anastasius presb. & monachus, & Stephanus presbyter monachus patriarchæ Antiochiæ.

Piissimus imperator Constantinus dixit: Quis ibi porrexit hanc ipsam chartulam, quam protulistis?

Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ dixit: Ille abbas Stephanus, qui est de patriarchio Antiochiæ, Ite offerendi eum stantem post sedem, in qua sedebat idem venerabilis archiepiscopus Antiochiæ Macarius;

B

Georgius episcopus Camullianorum dixit: Suscipio & sequor, domine, directas suggestiones ab Agathone sanctissimo papa Romæ, & sic credo, & sic profitor in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro duas naturales voluntates, & duas operationes.

Platon episcopus Cinnæ dixit: Audiens suggestionem Agathonis sanctissimi papæ Romæ, ita credo, & harum virtutem teneo, & sic profiteor duas naturas, & duas voluntates naturales, & duas operationes adæquæ naturales inconfuse & inconmutabiliter, inseparabiliter in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

C

Theodorus episcopus Veriffæ Armeniæ dixit: Audiens suggestiones directas ad dominum nostrum benignissimum imperatorem a parte nostra papa Romæ Agathone, & testimoniorum quæ in eis continentur scientiam accipiens, credo ficut credit ipse pater noster Agatho antiquæ Romæ papa: in domino nostro Jesu Christo uno sanctæ Trinitatis vero Deo nostro duas naturas in una persona, duas naturales voluntates, & duas operationes similiter naturales,

D

Et fungentes cæteri omnes Deo amabiles episcopi, qui sub eodem Constantinopolitanam sortiuntur, exclamaverunt dicentes: Et nos piissime domine, notionem accipientes suggestionis directæ ad manuscriptum vestram fortitudinem ab Agathone sanctissimo, ac beatissimo papa antiquæ Romæ, & alterius suggestionis, quæ facta est a subjacente ei concilio, & sequentes sensum qui in ea continetur, sic sapimus, & profitemur, & credimus in uno domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro duas naturas inconfuse, inconvertibiliter, indivise, & duas voluntates naturales, & duas operationes naturales, & E omnes qui docuerunt, & dijunt unam voluntatem, & unam operationem in duabus naturis unius domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, anathematizamus.

Sancta synodus dixit: Si placet pietati vestræ, Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ una cum ab eodem memoratis personis, id est, Petro Deo amabili episcopo Nicomediæ, Salomone episcopo Claranei, & Antonio episcopo Hypperporum, Georgio diacono & chartophylace sanctæ

Act. VIII.

F γαστριμάργοι, νυπτοί, Γεώργιος ὁ διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ Ἀναστάσιος διάκονος & ποτιμᾶς ὁ πολυδέκτης· Σπύριδος διάκονος & καβελλάριος· Διονύσιος διάκονος & καγκελλάριος· Ἀναστάσιος ὁ μοναχός· & Στέφανος πρεσβύτερος μοναχὸς ὁ τῆς κατεχόμενος Ἀντιοχείας.

Ο Δεσπότης βασιλεὺς Κωνσταντῖνος· εἶπε· τίς ἐπέδωκεν ταύτην τὴν χάρτην τὴν, αὐτὸ, ὃν ἑστῶτα ἐκεῖνον;

Θεόδωρος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μελιτηνῆς εἶπε· ὅτι ὁ ἀββᾶς Στέφανος, ὁ τῆς κατεχόμενος Ἀντιοχείας· & ἐκάθεζεν ἀνὰ τὸν θρόνον αὐτοῦ τῆς θρόνου, ὅπερ ἐκάθηνο ὁ αὐτὸς ἀναπαυσας ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας Μακάριος.

Γεώργιος ἐπίσκοπος Καμελλιανῶν εἶπε· ἀκούομαι & ἀκολουθῶ, βασιλεῦ τῶν ἐπιδοθεισῶν ἐναγορῶν παρὰ Ἀγαθόνος τῆς μακαριωτάτης πόλεως Ῥώμης· & οὕτω πιστεύω, & οὕτω φρονοῦμαι ἐν τῇ ἑνὶ τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δύο φυσικὰ θελήματα, καὶ δύο ἐνεργείας.

Πλάτων ἐπίσκοπος Κίννης εἶπε· ἀκούσας ἀληθῶς ἀκούσῃν Ἀγαθόνος τοῦ μακαριωτάτου πάπα Ῥώμης οὕτω πιστεύω, & τὴν τούτου δύναμιν ἀξιοῦμαι, & πείθομαι, & οὕτω φρονοῦμαι ὁμοῦ τῷ πατρὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἑνὶ τῆς τῶν ἁγίας Τριάδος κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δύο φυσικὰ θελήματα.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος Βελζόνος Ἀρμενίας εἶπε· ἀκουσάσας τῶν ἐναγορῶν τῶν ἐπιδοθεισῶν παρὰ τοῦ μακαριωτάτου πάπα Ῥώμης Ἀγαθόνος, & τῶν χάρισιν τῶν εἰς αὐτὴν ἐμπεριεχομένων ἐξόχων λαβὼν νοῦν, οὕτω πιστεύω, & οὕτω κατὰ πάντα τὸν τρόπον ὁ τῆς ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης πάπας, ἐν τῇ ἑνὶ τῆς ἁγίας Τριάδος τῷ κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δύο φύσεις, & δύο θελήματα φυσικὰ, & δύο ἐνεργείας ἀμείπτως φυσικὰς.

Καὶ ἀκούσας ὁ λαὸς τῶν ἁγιωτάτων ἐπισκόπων τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰβόησαν λέγοντες· & ἡμεῖς οὕτω φρονοῦμεν & οὕτω πιστεύομεν τὸν τρόπον τὴν ἀνωτέρω ἐκθεσιν τῶν ἁγιωτάτου καὶ θεοπροκλεοῦς τῆς ἀρχιεπίσκοπου Ῥώμης πάπα, καὶ τὸν τρόπον ἀκριβοῦς τὴν γλῶσσαν τῶν ἁγίων Πατέρων· ἀκολουθοῦμεν ὁμοῦ τῷ ἑνὶ τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δύο φύσεις, & δύο θελήματα φυσικὰ, & δύο ἐνεργείας ἀμείπτως φυσικὰς· ἀφ' πάντας τοὺς δίδαξαντας & λέγοντας τὴν θέλησιν, & μίαν ἐνεργείαν ἐπὶ τὴν φύσεσιν τῶν ἑνὸς κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀναθεματίζομεν.

Ἡ ἁγία συνόδος εἶπε· εἰ ἀρέσκει τῇ εὐσεβείᾳ ὑμῶν, Θεόδωρε ὁ Θεοφιλέστατε ἐπίσκοπε Μελιτηνῆς ἅμα τοῖς ἐπισκόποις οὗτοι οἱ αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι τῷ τῆς Θεοφιλεστάτου μητροπολίτου Νικομηδείας, Σολομῶν ἐπισκόπου Κλανεῖ, & Ἀντωνίου ἐπισκόπου Ὑπάτων, Γεωργίου διακόνου & χαρτοφύλακος τῆς οἰκουμενικῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, Ἀνασταστίου διακόνου & νοτιμᾶς τῆς πολιοικήσεως· Διονυσίου διακόνου & καγκελλαρίου· Ἀνασταστίου ἱερεῖος τοῦ μοναχοῦ· Γεωργίου μοναχοῦ τοῦ μὴ Μακεδόνος τὰ φρονοῦντος ἀρχιερέως Ἀντιοχείας, & Στεφάνου πρεσβύτερου & μοναχοῦ τοῦ τὰ αὐτὰ Μακεδόνος μεθοῦντος, ἀκούσας ὁ μέσος τοῦτου, ἢ ἀποδοθέντων τὸ δοκοῦν αὐτοῦ σὺν αὐτοῖς ἀποκρίνεσθαι.

Ο Δεσπότης βασιλεὺς Κωνσταντῖνος· εἶπε· τὸ συμφωνᾶν σοῦ τῇ ἁγίας συνόδῳ γνῶσιν.

Καὶ ἀνασταντὸς οἱ πρόσωπῶν ἐπίσκοποι τὴ χαίρεικοὶ ὡς τὸ τὴ μέτρῳ ἐπόσης ἀπὸ Σπύρίν μοναχῷ τὸ μεθοῦτα Μακεδὸν τὸ ὀρθοπίστου ἀρχιεπίσκοπε Θεοτέλεος Ἀντιοχείας εἶπον· ἐδέξατο καθ' ἡμῶν ἡ τοῦ Θεοῦ· ὁ ἐπίσκοπε· Μελιτηνῆς· κὴ μὴ εἰδόσα ἡμῶν· ὁ ἐπίσκοπε· Μελιτηνῆς· ἐν τῷ εἰδόσα ἡμῶν· ὁ ἐπίσκοπε· Μελιτηνῆς· ἐν τῷ ἐπίσκοπε

Sancta synodus dixit: Si videtur piissimo domino, edicat Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, quomodo credit in uno sanctæ Trinitatis domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, & si confitetur in eo duas voluntates naturales, & duas operationes naturales inconfuse & indivisibiliter, & si fequatur suggestiones directas ad a Deo instinctam vestram fortitudinem a patre pietatis vestræ Agathone sanctissimo papa antiquæ Romæ, & si confequitur paterna testimonia, quæ in eis continentur.

Constantinus piissimus imperator dixit: Audiens Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, quæ ab hac sancta, & universali synodo dicta sunt, quod ei videtur respondeat.

Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ dixit: Non dico duas voluntates, aut duas operationes in incarnatione dispensatione domini nostri Jesu Christi, sed unam voluntatem, & deinvisibilem operationem.

Sancta synodus dixit: Postquam non confessit virtutí directíunis orthodoxorum suggestionum ab Agathone sanctissimo papa Romano Macarius venerabilis, quæ jam & coram vestra pietate relectæ sunt, quas & omnes consentientes gratæ fuscipimus, præsidimus hunc de fede suæ forgere, ut debeat respondere.

Et forrexit Macrobius Deo amabilis episcopus Seleuciæ Isauriæ, una cum Eulalio episcopo Zenonopoleos, atque Constantino episcopo Dalilandi, & Theodoro episcopo Olbæ utrique de concilio existentibus fedis Antiochiæ dixit: Sic confiteor, & fic credo fecundum virtutem suggestionum directarum ad dominum nostrum piissimum imperatorem ab Agathone sanctissimo papa Romano, & confiteor fcut duas naturas, ita & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes, indivise, inconfuse, indivisibiliter, inconfuse in incarnatione dispensatione unius sanctæ Trinitatis domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.

Constantinus episcopus Dalilandi dixit: Confiteor duas naturas in uno domino nostro Jesu Christo inconfuse, & indivise in una persona, atque una subsistentia, & duas voluntates naturales, & duas operationes naturales fimiliter.

Theodorus episcopus Olbæ dixit: Sequor sanctam Chalcedonensem, & universalem synodum, & tomum beatissimi papæ Leonis antiquæ Romæ, & confiteor dominum nostrum Jesum Christum, unum de sancta Trinitate in duabus naturis, & duas bas naturalibus voluntatibus & operationibus inconfuse, & indivise compositionis, & fequor fedem Constantinopolitanam, & fedem Romanam, & suggestiones directas domino nostro piissimo magno Imperatori ab Agathone sanctissimo papa Romano.

Eulalius episcopus Zenonopoleos dixit: Ita credo duas naturas inconfuse, & indivise, & duas voluntates atque duas operationes in incarnationis dispensatione unius sanctæ Trinitatis domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.

Constantinus piissimus imperator dixit:

A Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· οὐ τοῦ εὐσεβοῦς ὑποβεβλήκασι, λαμβάνει Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας τὸ, ὅπερ πείσθει ἑαυτῷ ἐν ὁσίᾳ τῇ ἁγίᾳ Τριάδος κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ὁμολογεῖ ἐν αὐτῷ δύο θελήματα φυσικὰ, & δύο ἐνεργείας φυσικὰς ἀσυγχύτως, καὶ ἀμερίστως· καὶ ἐπεται ταῖς προσταγαῖς τῆς τῷ Θεόπορφ ἡμῶν κράτους ἀκριβοῦς ἀφ' τοῦ πατρὸς τῆς ἡμῶν εὐσεβείας Ἀγαθώνος τῷ ἁγιωτάτῳ πάπᾳ τῆς θείας Ῥώμης, καὶ ἀκολουθεῖ τοῖς ἀυτοῖς βασιλικοῖς πατερικοῖς χρήσεσι.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς ἔφη· ἀκούων Μακάριος ὁ ὁσιώτατος τοῦ ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας ἃ φῶν τῆς ἁγίας ταύτης καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου ἠκούσθη, τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀποκριθεῖν.

B Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας ἔφη· οὐ λέγω δύο θελήματα, οὐδὲ ἐνεργείας ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ οἰκονομίᾳ τῆς κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἓν θέλημα, & ἐνεργείαν ἀδιάστατον.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· Ἐπίκα ὁ σωτὴρ ἔστι τῇ βασιλικῇ θῇ κελεύσει ἀδιαβόητον ἀκροάσει τῶν ἀγωνιστῶν τῶν ἀπὸ Ῥώμης Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀγαθώνος τοῦ ἁγιωτάτου πάπα Ῥώμης Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀγαθώνος τοῦ ἁγιωτάτου πάπα Ῥώμης Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀγαθώνος τοῦ ἁγιωτάτου πάπα Ῥώμης, ἤτοι τὰς ὑμετέρας ἐυτεβείας τὰς ἀνεγνωσθείσας, αἳ καὶ πάντες συγκατεψήφισαν ἀσπάζεσθαι, σωιδεῖν ἡμᾶς τῶν τὰ ὑμῶν ἀυτὰ ἀποκρίνεσθαι.

C Καὶ ἀνέστη Μακάριος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σελευκείας Ἰσαυρίας ἅμα Εὐλαλίου ἐπισκόπου Ζηνωνουπόλεως, Κωνσταντίνου Δαλιλανδῶν, καὶ Θεοδώρου Ὀλβῶν, ἀμφοτέρων τῶν συνόδων τῶν ὑπὸ Ἀντιοχείας τυγχάνοντων, καὶ ἔφη· οὕτως ὁμολῶ, καὶ οὕτως πείθω τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν σύνοδον τῶν ἐπὶ τῶν ἐμῶν λογισμῶν ἀγαθὸν ἐν ἀυτῷ Θεῷ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν.

D Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος Δαλιλανδῶν ἔφη· ὁμολογῶ δύο φύσεις ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ ἑνώσει τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμῶν ἀδιαιρέτως καὶ ἀσυγχύτως, καὶ δύο θελήματα φυσικὰ, καὶ δύο ἐνεργείας ὁμοίως σωζομένας.

Θεόφιλος ἐπίσκοπος Ὀλβῶν εἶπεν· ἀκολουθῶ τῇ Καλχηδόνι ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ συνόδῳ, & τῷ μεγάλῳ τόμῳ τῶν ἁγιοτάτου ἡμῶν πάπα Λέοντος τῆς ἀρχαίας Ῥώμης· καὶ ὁμολογῶ ἕνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι· & δύο φύσεις, & δύο φυσικὰς θελήματα & ἐνεργείας ἀτρέπτως & ἀσυγχύτως & ἀμερίστως & ἀδιαιρέτως ἑνωμενῶν· & ἀκολουθῶ τῇ Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῇ Ῥώμῃ, & τοῖς ἀναφερομένοις ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως τῶν Ῥωμαίων.

Ἐυλάλιος ἐπίσκοπος Ζηνωνουπόλεως εἶπεν· ὅπου ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμῶν ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιτρέπω τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν.

A Si placet vestræ sanctæ synodo, adventant codicilli testimoniorum, qui dudum portati fi sunt a Macario venerabili archiepiscopo Antiochiæ, qui & a vobis sigillati sunt, ut legantur & conferantur cum authenticis codicibus, qui repositi sunt in hac fito venerabili patriarchio.

Sancta synodus dixit: Quod & nunc avefta serenitate ipe jussum est, fiat.

Et protulit sunt per Photinum magnificum a secretis, & imperialem secretarium codicilli tres sigillati, qui & dati sunt, atque oblati assistenti Macario venerabili archiepiscopo Antiochiæ, et recognoscerent, & B ipsi sunt, qui ab eo dudum fuerant prolati codicilli. Quos in manibus accepens, & inspiciens idem venerabilis Macarius dixit: Etiam vere ipsi sunt, & recognosco eos.

Constantinus piissimus imperator dixit: Edicat Macarius venerabilis archiepiscopus Antiochiæ, & Stephanus religiosus presbyter & monachus ejus discipulus, quid ibi exacervastet, hujusmodi deflorarerent testimonia.

Macarius sanctissimus archiepiscopus dixit: De ipsa una voluntate, quæ est Patris, & domini nostri Jesu Christi, & sancti Spiritus.

Constantinus piissimus imperator dixit: C De dispensatione domini nostri Jesu Christi unius sanctæ Trinitatis Dei verbi, quomodo sentitis?

Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Confiteor dominum Jesum Christum unam sanctæ Trinitatis esse, & post incarnationem in duabus perfectis naturis inconfuse & indivise in una persona, & una subsistentia, nulquam naturarum differentia perempta propter unitionem, fed falvata potius proprietate utriusque naturæ, & in unam personam, atque unam subsistentiam concurrente. Quoniam vero alteram personam, & post humanationem unius sanctæ Trinitatis non sustinuit, propter hoc aliquid peccati dicimus esse affumptisse; quia abjecerat carnalibus voluntatibus, & cogitationibus humanis in imagine novitatis confitemur unam dominum nostrum Jesum Christum. Qui enim unam voluntatem habens, est ad fufceptionem harum omnium passionum idoneus: unam candemque habuit virtutem ad toleratione horum omnium, fecundum fanctam & acceptabilem Augustum. De hoc enim & confessionem fidei lampidem expofuimus, & confentimus tam fanctis quinque synodis, quamque Honorio a Deo eudito, Sergio, & Paulo, atque Petro, & reliquis, quorum mentionem fe in his, quæ domino porreximus, testimonis fecimus, confitentes, unam voluntatem fubfistentialem in uno domino nostro Jesu Christo, & deinvisibem ejus operationem. Nec enim quæ divina sunt, fecundum Deum, neque quæ humana sunt, fecundum hominem, fed humanati Dei verbi novam quamdam deinvisibem operationem in conversatione demonstratam, confitemur fecundum fanctum Dionysium.

Constantinus piissimus imperator dixit: Confessio, cujus mentio facta est, quod da-

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιμένω τῷ εἰρημένῳ ὑπὸ τοῦ Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου, καὶ ἐν ἑπτὰ ἁγίαις τῇ ἁγίᾳ τριάδι κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· Μακαρίου τοῦ ὁσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας, τὰ καὶ σφραγισθέντα καὶ ὑπὸ ἡμῶν, οἷς ἀκέκρικται & ἀντιβόλλω τῇ ἀυθεντικῇ βιβλίῳ, τῇ & ἀτοκαταβάσει τῶν ἐν ἀυτῷ κεῖται τὰ πατερικὰ φρονεῖν ἀκόλουθον.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἐπεὶ τὸ καὶ νῦν τῇ ἡμῶν γαλκυόνος ἀστείᾳ κελεύσει γνόεν.

Καὶ ἀφοῦ ἐξήνεγκε δι' Φωτεινὸν τὸ μεγαλοπρεπεστάτου ἀυτοῦ & σπουδαιοτάτου βασιλικὰ κελεύσει τρία ἐσφραγισμένα, ἃ τὰς μὲν χεῖρας λαβοῦν, & ἐπιγνόντας ὁ αὐτὸς ὁ ὁσιώτατος Μακάριος εἶπεν· ναὶ ἀληθῶς τοῦτα εἰσι, & ἐπιγινώσκω αὐτά.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· λέγετο Μακάριε ὁ ὁσιώτατε ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἀντιοχείας, & Στέφανε ὁ ἀσεβέστατος ἀρχιβίβλιοφύλαξ & μοναχὸς ὁ αὐτοῦ μαθητὰ, τί συφόκοτε ἐκεῖθεν τὰς τοιαύτας παρῤῥήβαλον χρήσεις.

Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν· περὶ τῆς ἑνὸς θελήματος, ὅτου δὴ τοῦ πατρὸς, & τῆς κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ ἁγίου πνεύματος.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· περὶ τῆς οἰκονομίας τῆς κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος Θεὸ λόγε, πῶς δοξάζετε;

Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν· ὁμολογῶ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδος Θεὸ λόγε, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν· & μὴ τὴν ἀφωνίαν ὁι δυσὶ πλείαις φύσεσιν ἀσυγχύτως, καὶ ἀδιαιρέτως ἐν ἑνὶ προσώπῳ, & ἐν ἑνὶ ὑποστάσει· & ἀφανίσθεν μὲν ἐκ τῆς ἑνώσεως τὴν ἰδιότητα ἑκατέρας φύσεως & ὡς τὴν ἀφύσεως & μὴ ἀφανισθεῖσαν συμπεφυκέναι, ἀτρέπτως, & ἀσυγχύτως, & τὴ τοῦ ἑνὸς οἰκονομίας τὸ κυρίε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ ἀληθινῷ Θεοῦ ἡμῶν.

Κωνσταντῖνος ἐπίσκοπος Δαλιλανδῶν εἶπεν· ὁμολογῶ δύο φύσεις ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ ἑνώσει Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμῶν ἀδιαιρέτως καὶ ἀσυγχύτως, καὶ δύο θελήματα φυσικὰ, & δύο ἐνεργείας ὁμοίως σωζομένας.

Θεόφιλος ἐπίσκοπος Ὀλβῶν εἶπεν· ἐπιμένω τῇ Καλχηδόνι ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ συνόδῳ, & τῷ μεγάλῳ τόμῳ τῶν ἁγιοτάτου ἡμῶν πάπα Λέοντος τῆς ἀρχαίας Ῥώμης· καὶ ὁμολογῶ ἕνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι· & δύο φύσεις, & δύο φυσικὰς θελήματα & ἐνεργείας ἀτρέπτως & ἀσυγχύτως & ἀμερίστως & ἀδιαιρέτως ἑνωμενῶν· & ἀκολουθῶ τῇ Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῇ Ῥώμῃ, & τοῖς ἀναφερομένοις ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως τῶν Ῥωμαίων.

Ἐυλάλιος ἐπίσκοπος Ζηνωνουπόλεως εἶπεν· ὅπου ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμῶν ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἐπιτρέπω τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν.

Actio VIII. ta sit nobis a Macario archiepiscopo Antiochiæ, propriæ ejus fidei ad lectionem pandit.

Et protulit est per Photinum a secretis, & imperialem secretarium.

Et relecta est per Diogenem a secretis, & imperialem secretarium, quæ continet in verbis ita.

Expositio, sive confessio fidei Macarii hæresiarchæ.

PACIS Dei, quæ exuperat omnem sensum, summa est pietas, per quam unoore, unoque corde Deo viventi & vero, Trinitati servientes, tenemus confessionem, pace Dei confirmati. Hæc non ab homine, neque per hominem, sed divina gratia, o fidelissime imperator, inflatus, cetera omnia inferiora ponens, ut condecebat divinum, lacrumque fastigium, divinum zelum, qui tibi inditus est, exacuisti: & ecclesiæ oculos fulsisti, & pontifices inquam, invitas unumquemque, ut quod ita eo est orthodoxæ proferat lumen, quatenus fulgeat amplius in mundo. Annuat quoque tibi Deus, temporibus pii tui imperii, Christianitatis prædicationis indeficiens lumen, & hæreticorum nocte caligines exsiugenantur. Obedio itaque præparatus Deo placito vestro consilio. Quis ego lum, domina a Deo decreta, vilis & abjectus, nec apparens, & in pavimento rejacens? Dicam quoque, immo vitus terribili fervite atque afflitere * vitus, & pius, prudentes. Verum a vobis * dignus habitus, hanc professionem facio fidei, quam patres nostri, qui in Nicæa & deinde fuisunt, promulgaverunt. Cum qua gratias, & confoderatas lum, cum hac & abscedam. Credo igitur in unum Deum, patrem omnipotentem, omnium visibilium & invisibilium factorem, & in unum dominum nostrum Jesum Christum, Filium ejus unigenitum, qui ex eo natus est ante omnia sæcula, Deum verum ex Deo vero, perfectum Filium, perfectum Patris verbum * & consubstantialem, Spiritum * essentialem & virtutem totius creaturæ factricem, & in Spiritum sanctum ex Patre procedentem, & per Filium manifestatum, videlicet hominibus vitam viventium causam, immortalem, sanctificatem totius sanctificationis largitorem, Trinitatem perfectam gloria, & æternitate, & imperio, & conflio non divisam, & unam deitatem, & dominationem. Nihil enim servile in Trinitate, vel subjectum, & introducitium, tanquam prius quidem non existitet, pofit vero intromittum. Neque enim defoit Filius Patri, neque Filio Spiritus, sed inconvertibili semper, & consubstantialis sancta Trinitas Deus noster. Deum vero eum dico, uno lumine illustrat, & subjectis tribus quidem, secundum proprietates sive subsistentias, & personas: uno vero, secundum essentiæ rationem, id est, deitatis. Dividitur quippe indivisibiliter, (ut ita dicam) & conjungitur dividibiliter, nunquamempe in tribus ipsa deitas, & ipsa tria unum, in quibus deitas, fire (ut expressius dicatur) quæ est deitas: & neque ipsam unitatem, confusionem opinamur, neque ipsam divisionem, alienationem. Abhit enim

Actio VIII. ὁσιότατε καὶ εὐσεβεστάτων Αὐτοκράτορες, τῆς οἰκείας ἀυτῷ πίστεως ὁμολογίας ἐκ τῶν ἡμῶν προσαγωγῶν.

Καὶ προλεχθὲν διὰ Φωτινοῦ ἀπεκρίτου, καὶ ἀναγνωσθὲν βασιλικοῦ.

Καὶ ἀναγνωσθὲν διὰ Διογένους ἀπεκρίτου καὶ ἀναγνώστου βασιλικοῦ, καὶ κατεχόμενον ἐν τοῖς λόγοις οὕτως.

Ἔκθεσις, ἤτοι ὁμολογία πίστεως Μακαρίου αἱρεσιάρχου.

ΕΙΡΗΝΗΣ Θεοῦ τῆς ὑπερεχούσης πάσαν νοῦν τὸ κεφάλαιον ἐκτείθεμεν, ὃ δὴ τῶν ἐσμὲν τῷ μὴ κεῖσθαι Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ τῇ Τριάδι λατρεύοντες * κρατοῦμεν τὴν ὁμολογίαν οὐρᾶνιε Βασιλεῦ, ἐν ᾗ ἐπεφωνήσαμεν. πεῦσε οὖν ἀν' ἀνθρώπε, οὐδὲ δὶ' ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ θείας χάριτος ὦ πιστοπρεπὲς βασιλεῦ διδαχθέντες, τὴν ἀλπὶς πάσης δόξης ἡμῶν, ὡς ἔστρεψε Θεὸς καὶ ἱερὰ κοινωνία, τὴν ἀρχὴν ἐκκαστοῦ τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐκκλησίας βασιλικὸν ὀφθαλμοὺς, φωτὶ τοῦς ἀρχιερεῖς, προτρέψας ἕκαστον τὸ ἐκεῖ αὐτῷ φῶς τῇ ὀρθοδόξῳ προβλήσαι, ὡς ἂν εἰκαιοφόβοιν εὐσεβοπρεπὲς τὸ κόσμῳ. σωστεύσοι δὴ ἡ Θεὸς ἐπὶ τῇ χάριτι τῆς ἀνεῖσεῶς βασιλείας σου τὸ τῆς χριστιανικοῦ κεφάλαιον φῶς ἀπὸ δόγματος, ᾗ ἀμετοῦν τὰ σταθὴν σὴ βεβαίν κηρυσσομένων ὑπὸ τῶν πάντων ἁγίων τῇ θεόφωτι ὁδοῦ ἡ ἀστίν, τὸ εἶναι φάσκοντα θεοῦ τῷ ἀληθινῷ ἐκ θεοῦ ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, ὃν ἐν ἐσχάτοις τῶν ἡμερῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου Μαρίας σαρκωθέντα, ἀνθρωπον ἀληθινὸν, ἀναμάρτητον, ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐλευθέρα

ACTIO VIII. neque rursus quæ sunt hominis, fecundum hominem: fed humanatus Deus verbum, novam quamdam divinifem operationem; & hanc totam vivificatricem demonstrat: tametsi novum videtur, & pertuibat aliquorum audiitas fulpicantium in percemptionem hanc nos profertre esse, quæ in Christo Deo nostro sunt inconfuse, & fecundum fubfistentiam adunatarum naturarum, quod non est unquam, nec fiat. Unum igitur eomdemque operatum fuisse dicimus; id est, mire operantem esse falutem nostrum, eumdemque paffum propria carne, & omnes vere fustinuisse falutares passiones, idem est dicere & miracula, vel ea, fit quidem carnis, pati, non separatæ videlicet a divinitate, quamvis non divinitatis fuit pati, ipsius autem Dei operatio, quamvis per humanitatem ejus, hoc est, totum nostrum confperfionem hanc adimpleverit una & singulari voluntate divina, utpote non existente in eo & alia voluntate, five obfistente & adversante divine ejus, & potenti illi voluntati. Impossibile enim est, in uno eodemque Christo Deo nostro duas fimul, & adversas contrarias fui fimilitere existere voluntates. Salutaris vero a Deo instructorum patrum doctrina, manifeste infirmit, quia nunquam intellectualiter animæ domini caro, divite æque ex propriis appetitu contra natum quiti libi fubsistentaliter Dei verbi naturalem fui fecisset motionem: fed quando, & quantam, & qualem id fem Deus verbum volebat, & ut claritus dicatur, quemadmodum nostrum corpus regitur & oratur, atque ordinatur ab intellectuali & rationali anima nostra; ita & in domino Christo tota humana ejus confperfio ab ejusdem verbi divinitate femper, & in omnibus mota Deo mobilis erat fecundum Nyffenum Gregorium, dicentem adverfus Eunomium ita: Secundum quod Deus est Filius, impassibilis est per omnia & immortalis. Si autem passio de eodem in evangelio dicatur, per humanitatem quæ * per omnia passibilis est capax, hæc operatus est. Operatur enim vere divinitas per corpus, quod circa eam est, omnium falutem, ut corporis quidem fint passiones, Dei vero operatio, per quam & falvati fumus: & hujusmodi faluti nullam introducimus divisionem. Semel enim moriens, & multorum abluens peccata redemptionem & falutem ex feipso nobis, qui in peccatis fumus acquirens, reluxerit, & confuficiuit & vivificavit nos, parcen perpetum domans: afcendenfque in cælos, fedet ad dexteram Patris ejus, & iterum veniet cum gloria, judicatorus vivos & mortuos, cujus regni non erit finit. Speramus enim refulcitari omnes, & divino affistere tribunali, et percipiat unusquisque pollum ab eo retributionem, finem non habiturum. Necessarie vero & illud adjicelmus; afferentes quipe mortem, quoad carnem unigeniti Filii Dei, id est, Jesu Christi, & ex matutis afcensum, & in cælos affumptionem confitentes, citra fanguinem, * ceremonias in ecclesiis celebramus. Ita quippe accidunt ad benedictiones arcanas, & fanctifitamur participes effecti tam fanctæ carnis quamque pretiosi fanguinis Christi, omnium nostrum falvatoris; & non ut commutem carnem fufcipiamus, absit: neque iterum ut viri fanctificati, & copulati ver-

A ἐν ὑπόστασιν, ὅλον ὑπόστασιν τοῦ Λόγου κεφαλὴ τῶν τῶν Θεοδοκεῖν σάρκῶν, ἐν πάντων ἀλλὰ ζωοποιὸν ἐπιδείκνυται, εἰ δὲ ξένῶν, ἐν θαυμασὶ τῶν τῶν ἔλεοις, ἔφοβομεν ἐκ ἐκφέρῃ τοῦ ἐν Χριστῷ τοῦ Θεῷ ἡμῶν ἀνεγκτίνε, ἐν ἐκεῖ Ἰωσαφὰτ ὑψὸ φύσιν ὑπερ ἐκεῖ ἐστι ποιεῖ, μὰ δὲ ἡδοῦ. ἐπὶ πάντων, ἢ ἐν τῷ ἐνεργοῦσα φαῦλα, τοῦτον θαυμαστῶν τῶν σωτηρίων ἡμῶν. ἐ ἢ αὐτὸν σὰ τῇ ἰδίᾳ σαρκὶ, ἢ γὰρ ἀλλὰ ἐν ἐκεῖνα ἐπὶ ἡμᾶς τὸ σωτηρίῶν πάθῶν, τοῦτο δὲ λέγῃ ἐν ἐκ ἐκφέρῃ ἐν ἐκ ἐκφέρῃ ἐν ἐκ ἐκφέρ

scopis, & sacro senatu, quæ circa fuerant, ἐν ἐκτίσει διϊσχυρίσας τὴν ἀληθῆ πίστιν, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν ἐφανέρωσε τῶν ἀποδημούντων, καὶ ἀξιώματα μὴ τὴν ἀναστὰν μεταθεὶς αὐτῶ. ὅλως τὸν ἄνω αἱρετικὸν καὶ ἀπὸ ἐκείνου ἕστε τοῦ σπουδαιοτάτου, αὐθεν ἐπιλαμψαν φῶς Θεοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ συνάντησιν, ἢ ἐμπόρων ἀστέβειαν ἀξιωτὸ τὴν ἀρθοδόξου λόγου κρατύνεσιν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν γράφων φωτῆρες τῆς τίτεως. τὰς φωτῆρας τὴν πίστεως τίμεν ἀθλαζόν. ὁ Θεὸς ὑψώσῃ τὸ κέρας ὑμῶν· ὁ Θεὸς ἀγίωσεν τὴ Βασιλέως ὑμῶν τρισμάκαρα τάνυ τόλμησιν, ὁ κρίμαλλον ἐκ τῶν σκόλοπας, ἢ ὅλω τὰ κόσμω βραβεῖον.

Ἡ κεφαλὴ. Μαλεῶος ἐλεῶ Θεὸ ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης ὑπογραφόμενος πᾶν τὸ ἀφοκηρύσσω τὴς ἀρθοδόξας ὑφῶ. ἢ τὴς ἐκδίδοτες τὴ ἀγίου & ἀοιμήτωρ τὴν σωμάτων, καὶ τὴ ὁμωμεν πάντων τὰς ἁμὰ ἀγίων ἀκκέλτων πατέρων, ἢ τὰ Θεσσαλίων καὶ τὴν ἀφοκαπτὴν ἀρθόδοξον διδάσκω τὸ θέλημα ἕτι τὸ κυρίω ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ Θεοῦ ἡμῶν, & Θεανθρωπικὸ αὐτοῦ πολιτευτικὸν ἢ ἐνέργειαν· & ὡς ἀνεῖδε ἢ τὴ λόγου τὴ αὐτοῦ Χριστὸ τὴ Θεοῦ ἡμῶν διὸ θέλημα, ἐσκήνωσε, & ὁμολογήσας, & ὑπὸ φρονῶν, & δόξασεν, καὶ φρονῶν & ἀφόβτωσε τὴ τὴ Θεοῦ φοβερὴ δίμα τὴ πάντα τὴς ἀρθόδοξης μα πίστεως, ἀκκαμμάρμου.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, & ἐν ἁγία σωμάτος ὤνων· ἐκ τὴ ἀωτίκων τὴ φρονῶ δόκιμον λογῶν τὴ ἐωτὴ πίστεως & τὴ Μαλεῶος τὴ ὑποφαλεῖτε κεχειροτονήσαντος ἐπισκόπου εἰς γνώστε γράφοντος, λογεῖν δὲ ἐλάστε θεομάτεστε τὴ Μαλεῶος, εἰ ἔστιν μὴ ἐν χρόνοι ἢ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τὸ δόκιμον.

Μαλεῶος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπε τὴ βίωσιν.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, & ἐν ἁγία σωμάτος ὤνων· ἐκ τὴ ἀωτίκων τὴ φρονῶ δόκιμον λογῶν τὴ ἐωτὴ πίστεως & τὴ Μαλεῶος τὴ ὑποφαλεῖτε κεχειροτονήσαντος ἐπισκόπου εἰς γνώστε γράφοντος, λογεῖν δὲ ἐλάστε θεομάτεστε τὴ Μαλεῶος, εἰ ἔστιν μὴ ἐν χρόνοι ἢ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τὸ δόκιμον.

Μαλεῶος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπε· Ἀπόρρητα ἐν λόγω δύο φυσικὰ θέληματα, ἢ δύο ἐνέργειας φυσικὰς ἔστι τὴς ἐνσάρκου οἰκονομίας τὴ ἐωτὴ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὑβὲ ἐστ μέλη μόνα κατακλείστε μα, καὶ βλαβῶν εἰς τὴ θαλασσα.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, & ἐν ἁγία σωμάτος ὤνων· ἐκ τὴ ἀωτὴ πρακομβάτου κυρίου, & ἐπιγραφόντων φῶς Μαλεῶος τὴ ὑποφαλεῖτε ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας, τὴ πρῶτον κωδίκιον ἐξ αὐτοῦ ἀναγνώσας καθυποβαλλόνφ φῶς ἀπόδολῶν τὴ ἀνθρέτικοῦ βιβλίον τὴ ἁγίων & ἐκκέλτων πατέρων, τὴ ἀτοκαμμένου & τὴ ἐωτὴ πατεταμένου, τὴ ἀφοκαμμένου τὴ τὴ μόρφε ἐστοκαλεῖ ὑβὲ τὴ ἀγωνιστὴ τὴ τὴ Ῥώμης Ἀγάθωνος. Γνῶμον πάσιν ὁ Θεοφίλεστε τὴ ἀπόστολε & γνωρίμοῦ τὴς ὑπὸ τὴ ἀγωνιστὴ τὴ Θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας φρονοῦμεν τὴν πιστὴν τὴ ἁγίων & ἐκκέλτων πατέρων τὴ ἐωτὴν πατεταμένου βίβλον.

Καὶ φρονοῦμεν τὸν & τὴ βιβλίου κατὰ πάλαι σὺν τὴ ἐνστθεῖσαν ἡμῶν ἐκκλῆσιν Κωνσταντῖνε Πέτρου ὁ ὑπόδοξοπατὴ ὑπατος βιβλίον τὴ ἐκ

Aliis Christi etc.

Subscriptio, Macarius misericordia Dei episcopus Theopoleos, dictant omnem fuprædictum orthodoxiæ textum, juxta editiones sanctarum, & universalium quinque synodorum, & sanctorum, ac probabilium patrum, qui nominatim a me sunt politi, qui explanaverunt pxxta præfatum virtutem; unam voluntatem in uno domino Jesu Christo Deo nostro, qui deiviriem demonstravit nobis suam operationem, & quia impium fit dicere, in eodem Christo Deo nostro duas voluntates, consentions, atque confessus, & ita sentiens & docens, & ipsorum affiliere terribili Dei tribunali cum hac mea orthodoxa fide subscripsi.

Constantinus piissimus imperator, & santa synodus dixerunt: Per tenorem oblatæ confessionis a Macario Deo amabili archiepiscopo Antiochiæ, fidei ejus agnitionem accepimus. Edicat autem idem Deo amabilis Macarius, si consentit testimoniis ab eo porrectis.

Macarius sanctissimus archiepiscopus dixit: Utique domine.

Constantinus piissimus imperator & santa synodus dixerunt: Profecaunt idem Deo amabilis Macarius, si confitetur duas naturales voluntates, & duas operationes naturales in incarnationis dispensatione Christi Dei nostri.

Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Non dico duas naturales voluntates, aut duas operationes naturales in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi, nec si membratim incidar, & mittar in mare.

Constantinus piissimus imperator, & santa synodus dixerunt: Ex codicibus nunc prolatis, & recognitis a Macario venerabili archiepiscopo Antiochiæ, primus ex eis codicillus lectione pandatur, ad collationem authenticorum librorum sanctorum, ac probabilium patrum, qui reconditi sunt in venerabili patriarchio, juxta quod dudum postulata fuit a parte apostolica fedis fanctissimi papæ Romani Agathonis. Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax hujus sanctæ magnæ Dei ecclesiæ proferat hujusmodi codices sanctorum, ac probabilium patrum de venerabili patriarchio.

Et prolati sunt. Et accipiens per jussionem piissimi nostri principis Constantini Petrus gloriosus "cæconsul librum sancti Athanasii

Haresiarum mentitur synodus & patres a se Barcidicta.

Aliis Christi etc.

γὴν Ἀθανασίου κτιθεῖσαν φρονῶ τὸ πάσης φρονῶν τὸν κωδίκιον, ἐπιφρονήμιν τὸ αὐτὸ κωδίκιον Δικαίῳ τὸ μεγαλοφωνοῦντος ἀτρεκεῖς & σεμνοτάτου βασιλεῖ, ὅπερ εἰδῶν ἐχῶ ἐπὶ λέξεκ κτίσε.

Τὸ ἁγίω Ἀθανασίου & τὸ Ἀπολινάριου δόκιμο λόγω. ὅλλον γὰ, ὁ ἀρχιστάρχων Θεοῦ λόγος φρονῶ τὴς σωματικὴ ἑνόμωὶς σὲκ ἐὰν ἀνθρώπος, ἀλλὰ Θεὸς ἐὰν φρονῶ τὸν Θεὸν ἀφαρτῶν & ἀπαθῆς ὢν· οὐ γὰ, Χριστὸς, ὁνομα ἄλγα τὸν σαρκὸ φρούγεται, ἔπειδὴ κλοδοῦσα τὸ σόφμεστι τὴ πάθος & ὁ θάνατος· τὴ ἐβῆ λεκτὰ γραφόντων, καὶ πάθεσθε ὁ Χριστὸς, ἢ φρόνησε ἢς ἀποκρίνεται πεκῶν· τὴ δὲ Παῦλα λέγοντος· τὸ γὰ γὰ μὴ ἐγνῶ χρῆ τὴ ἐνὸν Χριστὸς· & ὅτι ἀνθρωπῶν Χριστὸς ἐστὶ, οὐδὲ ἐωυτὸν ἐκὶ ἐνδοῦ, ἢ, ὁ τοῦ Θεοῦ, ἀκὶ ὅτι & ἀνθρωπος ὁ Χριστὸς ἀεὶ, μνημόνευε Ἰησοῦ Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν ἀπέρματι Δαυὶδ, γράφει. δὲ τὴς χρεὰ ἐκκαθαρῶν τὴ ἀνομεστὴν ἐπίστεως τὴν ἀφοκαμμὶ ὁ ἐν ἐπίσκοπος· ἀφοκτοῦ ἐβῆ Θεὸ νοκῶν, καὶ ὅτιν ἐλλόδε· ἀφοῦς δὲ ἀνθρώπε φλαφοῦμῶν, & ὑπέρχοντε ἀλλοδὲ· σὲκ ἐὰ δεμφτὴ ἀφοτοῦσα, ἢ νοκιόν, ἀλλὰ φυσικὴ ἡμῶν, & ἐλυτικὴ ἐνόμεν. ἐκ ἐὰ αὐτὸ τὴ ἀδόξω ὁμολογμῶν ἀλλοδὲ, οὐδὲ & ἐκείνε & ἐκείνε νοῶν πολλοῦδε.

Εἰδὲ δὲ & πάτεροστὴν ἀνὸ Μαλεῶος καὶ Σπφόνε τὴ φρόνῶ, καὶ μετὰ τὴν τὴς χρόνεις. ἀλλὰ λέγεν, ἐπὶ τὸ πάντα ἔλεβε πάντα δόγε, & τὴς αὐξωτίνος λογεῖσθε ἀγῶν. ἐξώκεστε δὲ ἔδω & λογεῖσθε ἀνθρώπου ἐκμαρτίας καὶ ἐνὸς & τὴν ἔτεε χωρὶς ἁμαρτίας & ἀφόβτωσε τὴ, & τὴν ἁμαρτιῶν λογεῖσθαι. δημιοῦρῶ ὁ Θεὸς, φρονῶκπτὸ τὴ Θεοῦ τὴν ἰδίαν ἐκμαρτίαν· ἢ δὲ & φρονῶ ἀφόβτωσε τὴν ἰδίαν κόσμον. ἀλλ' ἀδόξε ἔστω κάλιν ὁ κέλεύε. καταβαλέλεστε τὸ ἀμαρτίαστε. εἰ γὰ ἁμαρτιῶν λογεῖσθε ἐδὲ μόνον τὸ Θεὸ, ἀλλ' καταβαλέλε τὸ ἁμαρτίαστε· τὸ ἀνὸ Θεὸ πεκῶν κάλιν γὰ κάλιν; εἰ δὲ & ὁ Ἀδὰμ ὑβέλεστο τὸς πάντας λογισμοὶς φρὸ ἢ ἀφόβτωσε τὴ τὸ Θεὸ εἰ πάλιν, & τὸ ἀξιόνοστε κάλιν κ. πονηρὸ; λογεῖσε ἐὰ ὁ τὴν φόνε, ἀλλὰ & ἐὰ ἐὰ τὴν τοῦτον λογισμὸν, τοῦτον χαὶ σὲκ ἐὰ ἐὰ, μόνον δὲ τὸ κάλιν γνῶτεκν, & ὅσπερ τὸ μισοῦστε· ὦ. ἀφόβτωσε δὲ τὴ σὲκ πάλιν τὴ Θεὸ, ἀποκτέτκε τὴς πάντας ἀνθρώπους, ἢ τὴ Θεὸ ἀνθρώπου κατὰ πάντα αὐτὴν μετὰ λογεῖσθε, ἀλλὰ τὴ ἀνεβδοκὴ & τὴ πάνε ἐπιστέρματος τὴ λογεῖσθαι φόνε τὴ ἀνθρώπε ὁ ἀφόβτωσε τὴ τὴ Θεὸ σὲ πάλιν, ἢ ἀκκαθέτκε τὴ ἀνθρώπε· & τὴ ἀνεβδοκὴ τὴ Θεὸ τὴ ἀνθρώπε,

Actio VIII. Para. 3.

impossibile factum est naturae rationali esse servi, & sponte peccanti, sub condemnatione mortis factae, se ipsum corrigere ad libertatem, ut ait apostolus; *Νεκρὸς ποιῆσαι βιβλίον ἐκτὸς τοῦ, in qui infirmabatur per carnem, propter hoc venit Filius Dei*, hanc in proprium naturam disponens ex novo principio, & naturitate mutabili, non ut illum, qui a principio status erat, relaxaret, sed ut perseminatum contemptum tolleret; ficut testatur propheta dicens: *Adoraverunt filii puer bonum, sed non ad nos, reprobi malum, ut eligat bonum*. Si autem non in natura peccatrice impeccabilitas vita est, quomodo condemnatum est peccatum in carne, neque carne efficacium habente, neque deinde peccatum licente? Quomodo autem & apostolus dicit: *Ubi abundavit peccatum, superabundavit & gratia*, non locum describens, sed naturam lapsoneis? *Ut quemadmodum*, inquit, *per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors, ita & per unum hominem Jesum Christum gratia regnaret per justificationem in vitam aeternam*, ut per quam naturam progressio peccati facta est, per hanc & offensio justificationi fieret, & ita foleretur opera diaboli, liberata hominis natura a peccato, & glorificetur Deus.

Rom. 8.

Dum igitur confertur talis liber, & praetermittetur quidam ante, & post, & in medio ejusdem testimonii.

Constantinus piissimus imperator, & sanctis synodus dixerunt: Edicat Deo amabilis Macarius archiepiscopus, ut quid haec, quae secularia sunt circumscribit de testimonio sancti & probabilis patris?

Macarius sanctissimus archiepiscopus dixit: Ego testimonia, quae deflorari, leguntur proprium intentionem deflorari.

Et dum adhuc relegeretur post detrimentationem illem testimonium, quod deflorarverant Macarius & Stephanus habens in superscriptione. Et post aliqua, quod in verbis etiam adhuc habet hoc modo; Propetexta in deflate verba apparens forma levi, non necessitati subjecta, sed natura atque virtute inculpabilitatem offendit, diffolvens jus necessitatis, & peccati legem, atque captivitatis tyrannum exauctorans dicens, Tu cut ait propheta: *Offendens in altum, captivam duxit captivitatem*. Formam enim servi adversus inimicum proferens Verbum, victoriam fecit per illud, quod aliquando victum est. Propterea & omnem testationem explevit Jesus, quia & omnia affumpsit, quae tentationis experimentum habeantur, per quae pro nobis victoriam fecit dicens: *Confidite, ego vici mundum*. Nec enim adversus delitatem affumpsit diabolus praelium, quam poscit, quia nec audebat, se propterea dicebat; *Si tu es Filius Dei*; fed adversus hominem, quem olim decipere valuit, & ex illo in omnes homines extendit fuae malitiae operationem. Dum itaque anima Adae in condemnatione mortis detineretur, & exclamaret ad dominum proprium semper, fed & ii, qui pla-

Ps. 17.

Ps. 67.

Ps. 67.

Ps. 67

orthodoxis, ita circumnotentur sanctorum
patrum voces deflorate: haereticorum potius
proprium hoc est.

Macarius venerabilis archiepiscopus dixit:
Etiam dixi, quia quaerit flabilire intentionem meam, hoc modo deflorari.

Sancta synodus exclamavit: Haereticum
seipsum manifeste demonstravit, Novo Diocesoro anathema. Hujusmodi deponatur. Novum Diocesorum foras mittite. Novo Apollinario malos annos. Meritò ab episcopatu alienetur, nudetur circumposito ei pallio, Et denudato eo, atque in medio affixus a una cum Stephano ejus discipulo, Theophanes venerabilis presbyter, & abbas monasterii Bajas, interrogavit eoldem Macarium, & Stephanum: Habuit humanam voluntatem dominus noster Jesus Christus, & impeccabilem?

Macarius & Stephanus dixerunt: Nos voluntatem humanam in Christo non dicimus, divinam vero etiam; absque carnalibus voluntatibus & cogitationibus humanis, licet prolatum a nobis testimonium sancti Athanasii contineat. Voluntas enim deletatis tantum.

Theophanes Deo amabilis presbyter & abbas dixit: Et quomodo intelligitis carnales voluntates & cogitationes humanas?

Macarius & Stephanus dixerunt: Voluntates carnales & cogitationes humanae, hominum similium nobis sunt, Christus vero nihil eorum habuit.

Theophanes Deo amabilis presbyter & abbas dixit: Si testimonium quod detractis, in integro positistis, invenietur, quod carnales voluntates & humanas cogitationes, culpabiles, & voluptuosas accepit sanctus pater Athanasius, quam ex feminativo diabolica illatae sunt humanae naturae, sicut idem sanctissimus pater superius afferuit, Nam & ego dico non habuisse dominum nostrum Jesum Christum, verum Deum nostrum ex superfatione voluntatem carnalem, aut peccabiles cogitationes, abfit: sed naturalem voluntatem, quam ipse Deus creans Adam et indidit. Et hoc autem ipse intercorgo vos: Habuit animam rationabilem ipse Adam?

Macarius & Stephanus dixerunt: Etiam.

Theophanes Deo amabilis presbyter & abbas dixit: Naturalem habuit voluntatem?

Stephanus religiosus monachus dixit: Arbitraliem, & liberam. Etenim ante praevaricationem divinam habuit voluntatem, & convolutarius erat Deo.

Dominus Deo amabilis episcopus Prusiados dixit: Ubi it abiurda tua blasphemia? Si convolutarius erat Adam Deo, & concreator.

Theodorus & Georgius Deo amabiles presbyteri, & Joannes Deo amabilis diaconus, locum praesentantes Agathonis sanctissimi papae apostolicae sedis antiquae Romae, & qui ex persona ejus fuerunt concilii Deo

Ἔχει τὸν θελεκτικὸν βίβλος τὸ τῆς ἀγίου πατρὸς ἡμῶν τοῦ μεγάλου· ἀφεστικὸς δὲ μᾶλλον ἢ ἔδον τῶν καθόλικῶν.

Μακάριος ὁ ὁσιώτατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν· ἐφθὴν εἶπον, ὅτι θέλων συσκιάσῃ τὴν ἀκρόασίν μου, παρεβίβλωσαν.

Ἡ ἁγία σύνοδος βεβόησεν· ἀποδεικνύει ἑαυτὸν τὸν θεῖλον ἀνάθεμα. τὸν νέον Διόσκορον ἀπόθεσθαι. ὁ σταῖς τὸν Διόσκορον ἔξω βάλετε. τῷ νέῳ Ἀπολλινάριῳ κακὰ πάτη. δικαίως τὸν ἐπιτροπὴ ἀλλοτριώσθω, γυμνώσθω τὸ φαιλόνιον αὐτοῦ περιφερὲν. & γυμνωθέντος αὐτοῦ, καὶ μέσον τεθέντος μέσον Στεφάνου τοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ, Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος τῆς Βαΐας μονῆς ἐπηρώτησε τοὺς αὐτοὺς Μακάριον τε & Στέφανον· γνῶμεν δεσπότινον θέλημα ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς & ἀνωμάτητος;

Μακάριος καὶ Στέφανος εἶπον· ἡμεῖς ἀνθρωπινὸν θέλημα λέγομεν τὸν Χριστὸ ἀπόρρητα, θεῖον δὲ καὶ· δίχως τῶν σαρκικῶν θελημάτων, & λογισμῶν ἀνθρωπίνων, καθὼς ἡ ἁγιωτάτη ἐκφώνησε παρ' ἡμῖν τὸ ἅγιον Ἀθανασίου χρῆσε ἀπόλεγεν. ὁ δὲ θεὸς ἡμῶν τοῦτο μόνος.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος εἶπε· τοὺς κεκμιλόβεντι τὸ σαρκικὰ θέληματα, καὶ οἱ ἀνθρώπινοι λογισμοὶ τῷ καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπῳ εἰσὶ, ὁ δὲ Χριστὸς οὐδὲν τούτων ἔσχε.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος καὶ ἡγούμενος εἶπεν· εἰ τοῦ χρόνου, ὡς ἀφεστόνθατε, ἐν ἀκεραίῳ πεκρίθητε, ἡυρεθήσεται, ὅτι τὰ σαρκικὰ θελήματα, & τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς, τοὺς ἀκαρπτικοὺς & καθ' ἡδονὴν ἔλαβεν ὁ ἅγιος πατὴρ Ἀθανάσιος, τοὺς & ἐν ἐπιστολῇ ἐκβαλόντες ἔσω εἰπὼ τῶν ἀνθρωπίνων φύσει, καθὼς ὁ αὐτὸς ἅγιος πατὴρ ἀνωτέρω ἔφασε. λέγω δὲ λέγω μὴ χρῆσιν τὸ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐλαβόντα θεὸν ἡμῶν & ἐπιστρόφῳ θέλημα σαρκικὸν, & ἀμαρτωλοὺς λογισμοὺς· μὴ γίνοιτο· ἀλλὰ φυσικὸν θέλημα, ὅστερ & ἀνθρωπίνου & Ἀδὰμ αὐτὸς ὁ θεὸς ἐπίθεκε αὐτῷ· καὶ τοῦτο δὲ ἐρωτῶ ὑμᾶς· ἔχῃ ψυχὴν λογικὴν ὁ Ἀδὰμ;

Μακάριος & Στέφανος εἶπον· καὶ.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος εἶπε· φυσικὸν ἔχε θέλημα;

Στέφανος ὁ ὁσιώτατος μοναχὸς εἶπε· ἀφορετικὸν & εὐπτέρεον· ἐν γὰρ τῷ παραβῆναι θεοῦ θέλημα ἔκρυε, καὶ σωθῆναι ἐν τῷ θεῷ.

Δομίτιος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Προυσιάδος εἶπε· τὶ σοῦ τοῦτο τὸ βλασφήμου, εἰ ἦν σὺν θελεκτὴς τῷ Ἀδὰμ τῷ θεῷ, εἰκονὶ καὶ σωκτὴν μαρτῦρ.

Θεόδωρος καὶ Γεώργιος οἱ θεοσέβεστατοι πρεσβύτεροι, & Ἰωάννης ὁ θεοσέβεστατος διάκονος, οἱ τόποις ἐπέχοντες Ἀγάθωνος τὸ ἁγιωτάτου τοῦ τὰ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης· ἐν

A ἀμαθίες πρεσβύτερος τῆς τῷ τοῦτο σωθῆναι θεοφιλὴς ἐπίσκοπος εἶπον· ἐὰν ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὸς ἀφεθέντος θεοῦ θέλημα ἔκρυε, εἰκονὶ ἡ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ ἔκρυε, & ἀπρεπὲς & ζωοποιοῦν ἦν τὸ θέλημα τὸ Ἀδὰμ. & τοῦ τρεπτοῦ τοιοῦτο τὸν σύνολον, & θνητὸν ἐφέρετο; ὁ γὰρ σωθεὶς τὴν, πάντας & ὁμοιόσε. ἢ τὸ ἐπέκεινα ἐν τῷ κόσμῳ Κυρίου βοάσω. ὅσπερ ἐν ὁμοίσε, οὕτω & σωθήσονται τὰ ἴδια ἡμῶν· μᾶλλον γὰρ ἐν δόξῃ τὸ θέλημα.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος εἶπε· ὅτερ τὸν ἀγῶν ἡμῖν τοῦ κόσμου, εἰπατε. ἴσχε φυσικὸν θέλημα ὁ Ἀδὰμ; ναὶ, ἢ ὄχι.

B Μακάριος & Στέφανος εἶπον. & τὸν ἐρώτημ, ἀφωμετρεῖτο & αὐτὸ φύσιν.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος εἶπε· ἢ σωθῆναι, ὅτι οὐχὶ φυσικὸν θέλημα, ἀφωμετρεῖτο & αὐτὸ φύσιν.

Θεόδωρος καὶ Γεώργιος οἱ θεοσέβεστατοι πρεσβύτεροι & ἡγούμενοι εἶπον· ἐν τῷ παραβῆναι τὸ θεῖον & ἐκκεῖνο πάτερ, ἐκεῖνο ἐν τῷ ἀμαρτίᾳ ἐκρύβη· & ἐν τῷ σωθῆναι τὸν τῷ θεῖον, μᾶλλον ἐφανέρωσε αὐτὸ ἐξόδου.

Μακάριος & Στέφανος εἶπον· ἐν τῷ ἐρώτῃ, ἀφωμετρεῖτο & αὐτὸ φύσιν.

Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος εἶπε· ἢ σωθῆναι, ὅτι οὐχὶ φυσικὸν θέλημα, ἀφωμετρεῖτο & αὐτὸ φύσιν.

Θεόδωρος καὶ Γεώργιος οἱ θεοσέβεστατοι πρεσβύτεροι & ἡγούμενοι εἶπον· ἐν τῷ παραβῆναι τὸ θεῖον & ἐκκεῖνο πάτερ, ἐκεῖνο ἐν τῷ ἀμαρτίᾳ ἐκρύβη· & ἐν τῷ σωθῆναι τὸν τῷ θεῖον, μᾶλλον ἐφανέρωσε αὐτὸ ἐξόδου.

Ἐπεὶ δὲ τὰ ἅγια Ἀθανασίου ἐπιστόλα ἐκκομμηθῆς· ἐκ τοῦ ἐν Ἰωάννῃ βιβλίῳ τὰ ἀμαρτὰ φέρεται· εἴπερ ἐν ψυχῇ τὸ θεῖον, καὶ μὴ κίνησις φύσεως· ἢ ὁ ἐν ἀνθρώπῳ φύσει θεῖ· δόσπερ τὸ θέλημα κίνησις φύσεως ἀπόρρεν, ἐπεκεῖ κίνησις θεῖ ψυχῆς.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· πλουσίως & ἀληθῶς πεφεῖπε Θεοφάνης ὁ θεοσέβεστατος πρεσβύτερος & ἡγούμενος ἀπὸ τὴ φρονεῖ θεοῦ· καὶ αὐτὸ χρῆσιν τὴ ἁγίου καὶ ἐκκεῖνο πάτερ φυσικὸν κίνησιν τὸ θέλημα. ἢ ὁ ὑπὸ τὴν Ἀδὰμ φυσικὸν ἔχε θέλημα, ὁ καὶ πάντα ὁμοιος αὐτὸ ἡμῖν & πλὴν ἁμαρτίας βάτερος Ἀδὰμ, ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν, τῶς οὐκ ἔχει τὴ ἐθέρμεν αὐτὸ φύσι θέλημα φυσικὸν; ἐπὸ πάντων ἡ ἀνθρώπινος ἀνακμάσεσι θέλημα ἀφορεῖαλεῖσθ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴ ἀνθρωπίνος αὐτὸ φύσεως, καὶ θεῖον τρὸ αἰώνων μετὰ πατρὸς ἡ ἁγίου πνεύματος θέλημα ἔχε, ὅθλον ὅτι δὲν φυσικὸ θέλημα ὁ ἀνὴρ τοῦ ὀρθοδόξου βίου ὁμοίωσιν ἀπὸ χρίστοι ἡ ἀθανάτος. ὡς ἡ ἀπὸ πλόσων πατεμῶν χρίστοι τὸ βίου φυσικὸ θέλημα ἐτέ τὴ τὸ ἑνὸς προσώπου, ἤτοι μὰς ὑπόστασις σεσάρκε οἰκονομίας τὸ ἑνὸς τῆς ἁγίας

A ambilet episcopi, dixerunt: Si Adam ante praevaricationem divinam habuit voluntatem, ergo & confabbitantia fuit illa, & inconvertibilis, ac vivificatrix fuit voluntas Adae. Et quomodo mutatus, transferfus est mandatum, & morti facrebuit? Qui enim convolutarius erat, utique & confabbitantialis est. An ignoras sanctum Cyrillum clamantem: Sicut est confabbitantialis, ita & convolutarius propio genitori? Unius enim efficatae una utique est voluntas.

Theophanes Deo amabilis presbyter, & abbas dixit: Quod jam res interrogavi, dicite: Habuit naturalem voluntatem Adam? etiam, an non?

B Macarius, & Stephanus dixerunt: Et superius jam diximus, arbitraliem, & liberam.

Theophanes Deo amabilis presbyter, & abbas dixit: Aut affentire quia habuit naturalem voluntatem, aut renunciate, & hoc offendo a sanctis probabilibus patribus. Dic igitur perseverantibus eildem Macario, & Stephano, & neque affentire volentibus, neque abnuente, Confabbitantius piissimus imperator & sancta synodus dixerunt: Profertat Deo amabilis Theophanes presbyter & abbas, quae effatus est testimonia sanctorum, ac probabilium patrum.

Et protulit duo testimonia, unum quidem sancti Athanasii archiepiscopi Alexandriae, de libro humanissimis adversus Apollinarium, fic habens * in verbis: Quando Adam in principio formavit Deus, numquid congenitum ei dedit peccatum? Quid ergo jam opus erat mandato? Quomodo ergo cum condemnavit peccatum? Quomodo autem & ante praevaricationem ignorabat bonum, & malam Adam, quem formavit Deus ad incorruptionem, & imaginem fuo aeternitatis? Fieri eum natura * imperceabilem, & voluntate liberum.

Aliud autem sancti Augustini episcopi Hipponis, ex quinto libro adversus Julianum (Pelagianislium,) continentes ita: Matus animi quid est, nisi motus naturae? animia enim fine dubitatione natura est, & ideo volontas motus naturae est, quia motus est animae.

Sancta synodus dixit: Luce clarius, & veraciter offendit Theophanes Deo amabilis presbyter, & abbas, per prolata ab eo testimonia sanctorum, ac probabilium patrum, naturalem esse voluntatem. Si igitur primus Adam naturalem habuit voluntatem; quipeo omnis similis illi factus est absque peccato fecundus Adam dominus noster Jesus Christus verus Deus noster quomodo non habuit in humana ejus natura naturalem voluntatem? Si itaque & humanam imperceabilem voluntatem affumpsit dominus noster & Deus Jesus Christus humanae fuae naturae, & divinam ante saecula cum Patre & Sancto Spiritu habuit voluntatem, procul dubio duae naturales voluntates in ipso orthodoxos opertet confiteri inconfofe, atque indivise, licet & pluriinis * paternis testimoniis dum naturales voluntates in una persona, five una subsistentia per incarnationis dispensationem unius de sanctis Trinitate dominii

* In Mf. nostro, peccata non obnoxium. Hardouinus.

* Ora pro Deum Gen. 2.

* Ora pro euo

* patrum

Actio VIII. domini nostri Jesu Christi Dei nostri com-
probatur sunt.

Item relectum est et eodem codicillo aliud testimonium sancti Ambrosii episcopi Mediolanensis, de libro ad Gratianum imperatorem, habens * in verbis ita: Verumtamen in tantum hominem, quem in veritate carnis offendebat, affectu concupiscentiæ demonstrat, ut diceret: *Non sunt ea nobis, sed sunt tu-ui*: & hæc utique similiter habente semper Christo ciera voluntatem; quam vult Pater.

Et post pauca hujus testimonii, deforaverunt tidem Macarius & Stephanus ita: Cernis, quomodo non solum Filius voluntatem Patris, sed & Pater facit voluntatem Filii? Quid ergo est vivificare, nisi quod per passionem fit Filii? Nam passio Christi voluntas est Patris. Quos ergo vivificat Filius, per voluntatem vivificat Patris. Ergo voluntas una est: Quæ voluntas Patris, nisi in hunc mundum Jesus veniret, & emundaret nos a peccatis? Audi tu leprosum dicentem: *Si vis, potes me mundare. Respondit Jesus: volo. Mundare. Et continuo fuerunt leprosi ab.* Cernis ergo, quomodo Filius potestatem habet proprie voluntatis, & eadem est voluntas Christi, quæ est Patris?

Sunt autem & quæ abscisa sunt ex eodem testimonio a Macario & Stephano, ita: Quamvis dicente eo: *Qui videt Patrem, videt Patrem*, in dubium fit, quod nihil faberatum est. Quam enim Pater habet, eamdem Filius voluntatem habet. Una ergo voluntas, ubi una operatio: in Deo enim voluntatis ordo effectus exitit actionis. Alia quippe est voluntas hominis, & alia Dei. Nam ad cognoscendum, quod homini quidem vivere deliberabile est, Deo quoniam partem pertimescimus: Christi vero passio est fecundum divinum voluntatem, ut pro nobis patereturet, Petro volente dominum a passione revocare, dominus ait: *Non sapis quæ Dei sunt, sed quæ hominum sunt*. Suscepit ergo voluntatem meam, suscepit tristitiam meam. Confidenter tristitiam nostrum, quia cruciem pressico. Mea est voluntas, quam suam dixit: quia ut bonus suscepit tristitiam meam, ut bonus locutus est. Ideo ait: *Non sunt ea nobis, sed sunt tu-ui*. Mea est tristitia quam meorum suscepit affectuq; nemo enim moriturus gaudet, Mihi compatitur, & mihi contristatur, & mihi condoleat. * Pro me enim dolet in me, quia pro te nihil habuit, quod doleret, Dolet ergo domine non tua vulnera, sed mea; non tuam mortem, sed nostram infirmitatem. Propterea dicit: *Quia pro nobis doleo, & pro nobis ego dolebo pro te, sed pro me*. Ex quid mirum, si pro omnibus doluit, qui pro uno lacrymatus est? Quid mirum, si moriturus tædeat, qui Lazarum resuscitaturus illacrymat? Sed & ibi cum fonoris pietas ad lacrymandum movit, per quam cum tangebat hæmahus affectus: & hic interior affectus dispensationis operatur, ut quemadmodum mors ejus omnium nostrum mortem abstulit, & liror ejus nostra lanaemdo: ita & ejus trisitia nostram delevit tristitiam. Ut homo igitur doluit, ut homo turbatur: non turbatur enim virtutus, aut deitas ejus, sed anima turbatur. Et turbatur fecundum humanæ fragilitatis assumptionem, & ideo qua animam fecepit passibilem. Nec enim Deus, joyta quod Deus erat, turbari aut mori poterat.

Item relectum est aliud testimonium ex eodem codicillo sancti Dionysii episcopi Athenienfis, & martyris ex libro divinorum nominum, & cultus est similiter testimonii, continens ita:

Discreta est autem benignissima cita nos Dei operatio per hoc, quod fecundum nos ex nobis integre vereque humanatum est verbum, quod est lupra lubstantiam: & operatum, & passum quanta humanæ ejus divinæ operationi congruunt, præcipus ac probabilia. His namque Pater, & Spiritus nulla ratione communicant, nisi quæ divert fecundum benignissimam & misericordem voluntatem.

Quæ abscisa sunt ex eodem testimonio ab Eudem: Et per omnem sublimissimam & ineffabilem Dei operationem, quæ operatus est, & fecundum nos factus incomprehensibilis, eo quod Deus, & Dei verbum.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium S. Joannis Chrysostomi ex fermone in illud: *Pater, si possibile est, transseat a me calix iste*. Et collatum est similiter cum libro membranaceo, qui est ex bibliotheca venerabilis patriarchii hujus regiæ civitatis, testimonio continente ita: Tanta beneficia per crucem & facta sunt & fiunt, & non vult crucifigi? Dicito mihi; & quis hoc dixerit. Si autem non voluerat, quis ei necessitatem fecit? Quis vim intulit? Qui audit auem, & præmisit prophetas annunciantes quod crucifigeretur, dum crucifigendus non erat, nec voluerat patri? Ut quid autem & calicem, vocat crucem, si utique nolebat crucifigi? Hoc enim oftendunt eli, quantum defiderium circa hanc rem habuit: Quemadmodum enim litientibus calice suavis est, ita & eidem crucifigi. Properera quod & dicebat: *Desiderio desideravi hoc pascha manducare*. Et *hiscum*: non quasi simpliciter hoc dicens, fed propter caulam hanc, & quod post vesperum crux eum fuscipere. Qui ergo gloriam hanc non rosebat, & discipulum increpabat, eo quod eum prohiberet, & bonum paflorem & ex hoc offendebat, quod occidereturpro ovibus, & defiderio defiderabile hanc rem dicebat, & spontæ ad hoc venisset; quomodo rogat hoc non fieri? Si autem non volebat: quid difficile erat prohibere adventantem? nunc autem & videt cum accurrentem in hanc rem: cum enim luper eum veniret, dixit: *Quem quæritis? Qui dixe-runt: Jesum*. *Ait: Ecce ego sum. Et abie-runt retro, & ceciderunt in terram*. Quæ igitur ita eos prius excæcaverat, & offendere[illegible] poterat aufugitle, tuæ lelipsum tradidit: ut dilcas quod non necellitate, neque vi, neque per tyrannidem tiruetoium, & nolent hoc fu-

Anno Christi 680. Θάνατος αὐτοῦ τὸν πάντων ἀφελεῖται θάνατον, & ἐξ ἀνθρώπου ἀνθρωπὸν αὐτὸν τὸ μὴ ἐξαπατᾶν γνωρίσαντα, ὅτιο καὶ ἡ συγκατάβασις αὐτοῦ τὴν ἡμετέραν ἐξαλείψει καταβάσιν, ὡς ἀνθρωπὸν· ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος, ὡς ἀληθινὸς σωτὴρ ἐπεδείκνυτο· ἐπεδείκνυτο· ἡ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἀφορμὴ λαμβάνει· ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐξαιρεῖται· ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀνάληψις· ὁ δὲ θάνατος ἀφανίζε

ACTIO VIII. linuit, sed sponte, & volens, & præeligens, & olim hæc dispensans. Et ideo prophetæ præmittebantur, & patriarchæ prædicebant, & verbis & sebos eux præhgurabatur. Etenim Isaac occidio crucem nobis demonstrabat. Unde & dicebat: *Abraham pater vester exultavit, ut videret diem meum: vidit, & gavisus est.* Ergo patriarcha quidem gaviius est videndo imagnem crucis, ipse vero tradidit ipsum eos! Et Moses quoque ita Amalec superavit, quia figurum crucis ostendebat. Et millia millium utique quis carat in veteri feriptura facta, quæ crucem præfiguraban: Et quid igitur ista ficbant, si is qui crucifigi futurus erat, hoc fieri nolebat? Et quod fequitur, plus difficile est; Dicens enim: *Transfer a me calicem iste*, addidit: *Verumtamen non fiat ego volo fed fiat tu.* Ex hoc enim, quantum fecundum fermonem, duæ voluntates contrariæ ibi demonstrantur: Si quidem pater vult eum crucifigi, ipse vero non vult, dum quando ubique videmus eum eadem cum Patre voloentem, eadem præeligentem. Nam quando dicit: *Da eis, ut quemadmodum ego & tu unum sumus, ut & ipsi in nobis unum sint*: nihil aliud dicit, nisi quod una est voluntas Patris & Filii. Et quando dicit: *Verbis quæ eis loquor, non ego loquor: Pater vero in me manens facit opera*, hoc ipsum ostendit. Et quando dicit: *A me ipso non loquor*, & *a me ipso non veni*, & *a me ipso non possum quidquam facere*: non hoc ostendendo dicit, quod poeitatae Patrem, vel loquendi, vel faciendi, abti; sed exacte ostendere volens confonum ejus esse propositum tam in verbis, quam in rebus, in omnibusque dispenitationibus cum Patre, & unam, eandemque esse substantiam, fecut jam sæpius demonstravimus. Illud autem: *A meipso non loquor*, non potestatis est peremptio, fed conformatio probatio.

Sunt autem & fequentia ejusdem sermonis, quæ & abficifa funt ex prælente testimonio ab eisdem Macario, & Stephano, hæc: Quid ergo hic ait? *Verumtamen non quod ego volo, fed fiat tu vis?* Forfitnet in motione vos certamen immittunt, fed attenti eftote. Nam etsi plura funt, quæ dicta funt, fed bene novi, quoniam pubeficit devotio vestra. Ceterum ad ipsam resolutionem properet fermo: Propter quid ergo ita dictum est, diligenter adverte. Valde difficile recipiebatur intentionis ratio (Iperexcellens enim ejus clementia, & magnitudo hæc condescensionis ejus ftupere erat repleta, & multo indigebat apparatu, ut fusciperetur. Advertе ergo, quafe erat audire & difcere, quod Deus ineffabilis, incontrabilis, intinelligibilis, invisibilis, incomprehensibilis, *cujus in manu sunt fines terræ: qui respicit terram, & facit eam tremere: qui tangit montes & fumigant*, cujus momentum condescensionis neque cherubim fuffere poterunt, fed facies oberebant extensione alarum, ipse, qui omnem fenfum fuperexcellit, & omne conflium * agit, transfiiens angelos, archangelos, universaque intellectuales fupernas virtutes, a ipsos, & omnem ordinem, & omne genus de terra & luto formata est affumere, & in vulvam venire virginalem, & nonvem menfum tempus in utero portari, & lacte nutriri, & omnia humana pati. Quia igitur ita mirabile erat quod futurum erat, ut & pafiiguam fieret, a plurihus non trederetur: primo quidem prophetas premifit hoc ipsum prædicantes, & hic quidem patriarcha hoc præclamabat, dicens: *Abraham de germine fili mi, & recumbens dormiti ut leo.* Isaias vero dicit: *Ecce virgo in utero habebit, & parit filium, & vocabunt nomen ejus Emmanuel.* Et alibi dicens: *Videmus eum ut infantem, & tanquam radicem in terra fitienti.* Terram fitientem, vulvam dicens virginalem, cognoscendi non fufficerit femen hominis, neque cuius fuscretur, fed abfque mistione omn congenerant. Et iterum: *Puer natus est nobis, & filius datus est nobis.* Bar. 3. 36. *Egredietur virga de radice Jesse, & flos de radice ejus afcendet.* Et Jeremias: *Hic Deus noster, non affimabitur alius.* Legimus *puerum non Deum, & Deum non alium affimilis quod Deus.* Deut. 10. 17. *Ecce Jacob puere fus, & nutriebimus illum: Pugil hoc in terris visus fuit, & cum hominibus conversatus.* Et Daniel ait adventum ejus in carne prædicans, ait: *Desciendet ficut pluvia in vellus, & stillabit ficut stillicidia stillantia super terram*: quomiam abfque ftrepitu, & perturbatione in uterum virginis venit. Sed non fufficerunt hæc tantum, fed & adventus, ut non putaretur phantafia esse quod fiebat, non afpectu foloi res credulitatem adhibet, fed tempore multo, & per omnia humana veniendo. Neque enim fimpliciter in hominem vestit perfectum atque completum, fed in vulvam virginalem, ut & uterus portaretur, & partium toleraret, & lactis alimenta, & incrementum, & per temporis spatium, & differentiam omnium aetatum credibile facere quod fierbat, Sed nec in hoc ipsum demonstratio fletit, fed circumferens eandem carnem, permittit eam, quæ contemptibilia funt naturæ fuftinere, & esurire, & fitire, & dormire, atque fatigari: ad extremum & ad crucem veniens reliquit eam quæ carnis funt pati. Propter hoc enim & * *Gaudet* guttæ fudorum defcendebant de ea, & angelus invenebatur eam confortare, & fitiatur, & affluat. Etenim antequam hæc diceret, ait: *Anima mea turbata est*, & *Tristis est anima mea usque ad mortem.* Si Joan. 12. enim & his omnibus fafiti malignum os diboli per Marcionem Ponticum, & Valentinum, & Manichæum Perfam, & ceteros plures hæreseon auctores tentavit, quantum in ipsis erat, perverterre verbum difpenfationis, & insionste fatanicum quemdam fonum dicens, quia neque incarnatus est, neque carnem indut, fed putativa hæc erat phantasia, & fcena, & fimulatio: dum quando passiones proclamaremt, mort, fepulcrum, & cruces, & nihil horum factum fuiffet, quomodo non multis anoplius diabolos malignæ hæc feminaret impietatis dogmata? Propter hoc ergo quemadmodum clarivit, ficut fatigatus eft, ficut dormi-

Genes. 17.

Isaiæ 7.

Matth. 26.

Joan. 14.

Joan. 14.

Joan. 8.

Joan. 14.

Matth. 26.

Ps. 96. Ps. 103.

* Gaudet.

Ps. 104.

Joan. 12.

Matth. 26.

Joan. 12.

Joan. 12.

Joan. 12

ACTIO IX. *Cæs. de Istis fanis.*

via, sicut mandaverit, sicut bibit, sic & mortem recusat, hominum affectum offendens, & infinitatem naturæ; quæ non acquiescit " impassibilitet abscindi de hac vita: Si enim nihil horum dixisset, habuisset dicere: quia, si homo erat, oportebat eum quæ hominis sunt pati. Quæ vero sunt ista? dum crucifigendæ erat & formidare, & tædere, & non sine passione abscindi de hac vita. Naturæ enim infirus est amor præsentium: propterea offendere volens, verum esse carnis indumentum, & dispositionem credibilem facere, cum multa approbatione eadem passiones nudas proposuit.

Constantinus piissimus imperator dixit: Sufficiunt & quæ hodierna die relecta sunt: reliqua vero præsentis qui legitur codicilli, in sequenti secretario relegantur.

ACTIO NONA.

IN nomine domini Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, imperantibus a Deo coronatis & ferentissimis nostris dominis Flavio, Constantino quidem piissimo, & a Deo decereto magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimo " octavo, & post consulatum ejus a Deo instructæ manifestudinis, anno decimoterto, Heraclio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimo fecundo, die octavo mensis Martii, indictione nona.

Præsidente eodem piissimo & Christo dilecto magno imperatore Constantino in secretario fori palatii, quod cognominatur Trullus, & ex jussione ejus a Deo instructæ ferentitati, præsentibus & audientibus Niceta glorioso exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro glorioso exconsule patricio, & comite imperialis obsequii, & substratego exercitus Thraciæ, Sergio glorioso exconsule patricio, Paulo glorioso exconsule patricio, Juliano glorioso exconsule patricio & militari logotheta, Constantino glorioso exconsule patricio & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio glorioso exconsule patricio, & locum agente comitis imperialis excubitæ, Joanne glorioso exconsule patricio & quæstore, Polyeucto glorioso exconsule patricio, Thoma glorioso exconsule patricio, Paulo glorioso exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro glorioso exconsule, Leontio glorioso exconsule & domestico imperialis mensæ.

Convenientes quoque sancta & universali synodo, quæ per imperialem sanctionem congregata est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono, vicem agentibus Agathonis, fanctissimi ac beatissimi papæ antiquæ Romæ, & Georgio venerabili ac sanctissimo archiepiscopo, magnæ Constantinopoleos novæ

A Διακόνῳ. ὁ τοῦ αὐθέντου τῆς οὐσίας τοῦ σὲ ἀποχωρῆσαι ἀναῤῥῶν ἀποῤῥέγκτου τὸ πρόσωπε ζωῆς. ὁ δὲ μετὰ τοῦτο εἰρήκει, ἐ-χρὴν εἰπεῖν ὅτι οὐ ἀνθρωπε· ἐπει, εἰπε αὐτὸ τὰ τῆ ἀνθρωπε. τίνα δὲ ὄντα ταῦτα; μὴ λυπῆσαι τοιαῦτα ἢ δειλιᾶν, & ἀγωνιᾶν, & μὴ ἀπαθῶς ἀποχωρῆσαι ἐκ τοῦ παρόντος ζωῆς. τὸ φύσει γὰρ ἀνθρώπου τὸ φίλοιχρε τὸ ἀθρὲ τὸ παρόντος. διὸ τὴν τοῦ δοξῆσαι ἐκβολῆσαι ἐλεγξὰ ἐ σαρκὸς τὴν ἐνδυμβολὴν, & τὴν οἰκονομίας πιστόσεως μὴ πολλῆς τῆς ἀποδοξήσεως, τὰ πολλὰ γυμνὰ προτεθῆκεν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπεν· ἀρκοῦσιν ἔχει καὶ τὰ κ. τοῦ σήμερον κλῆρε ἀναγνῶσθεν· τὰ δὲ λοίπονα τὰ πλείστα καὶ ἀνεγνωκοτῶν κωδικὶ καθ' ἑτέραν ἀναγνωσθῆναι.

ΠΡΑΞΙΣ θ

ΕΝ ὀνόματι τῆ κυρίε ἡμῶν Ἰησῆ Χρισῆ τῆ Θεῆ, εὐσεβεσάτων βασιλέων ἡ θεοστέπτων & ἰσοῤῥόπων ἡμῶν Φλαβίου, Κωνσταντίνε μὲν τῆ ἐν εὐσεβείαις & θεοδόξοις μεγάλε βασιλέως αἰωνίε Αὐγόστε & ὑπερφάτορος, ἔτε εἰκοσοῦ ἡδόξεε, & μὴ ὑπτεκείν τὰ αὐτῆ θεοσόφου τρόφιμου ἔτε τεσσαρεσκαιδεκάτε· Ἡρακλείε δὲ, & Τιβέρίε τῆ θεοφιλεστάτου αὐτῆ ἀδελφῶν ἔτε γλυκοσεβάσμε, τῆ ὀγδόε τῆ Μαρτίε μηνὸς, ἰνδικτιόνος ἐνάτης.

Προκαθεζομένε τῆ αὐτῆ ἐυσεβεστάτε, & φιλοχρίςε μεγάλε βασιλέως Κωνσταντίνε ἐν τῆ σεκρήτῳ τῆ θείου παλατίου τῆ ὀνομ ζομένε Τρούλλε. & κ. κλήρικοι ἡ αὐτῆ θεοσόφου γενόμενε, παρόντων καὶ ἀκουσμένων Νικήτα τῆ ὑποβρεσβυτέρου τῆ σεβασμίου πατριάρχε, & μεγάλου τῆ βασιλικῆ οἰκονομίας· Θεοδόρου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε, & κόμητος τῆ βασιλικῆ σχολῆς, & ἐπὶ τῆ ἀποκρίσεις Θρᾴκης· Σεργίου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε· Παύλου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχου· Ἰουλιανῆ τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε, & γραμματικῆ λογοθέτε· Κωνσταντίνε τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε, & κουράτορ τῆ βασιλικοῦ Ὁρμισδείου· Ἀναστασίου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε, & πεστοφύλακε τῆ κόμητος τῆ βασιλικῆ σχολῆς· Ἰωάννε τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου πατριάρχε & κοιαίςορος· Πολυεύκτου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου· Θωμᾶ τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου· Παύλου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ ὑπάτου, & διοικητῆ τῆ ἀνατολικῆς ἐπαρχίας· Πέτρου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ Ἁγίου· Λεοντίου τῆ ὑποβρεσβυτέρου ἀπὸ ὑπάτου, & δομεστίκου τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Σωμοῦ δὲ τῆς θε ἁγίας & οἰκουμενικῆς συνόδου τῆ βασιλικῆ δόγματος σωμεθρισθέντος εἰς τοῦτο τῆ θεοφιλεστάτε & βασιλικῆ κυρίου Θεοδόρου & Γεωργίου τῆ ὑποβρεσβυτέρου, & ἰερέως τῆ ἁγιοτάτου ἐκκλησίας, & ἐπεστάλη τὸ σύνοδε τῆ ὁσιωτάτε & ἱερωτάτε τῆ πάπε τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀθήνασιε, & Γεωργίου τῆ

Anno Christi 681.

B ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως τῆς Ῥώμης, & Πέτρου τῆ Θεοφιλεστάτου κορεπισκόπου, & ἱερομονάχου τῆ Ἱερόν τῆς Ἀλεξανδρέων μονῆς, & ἱερομονάχου τῆ ἀποκρισιάρε Θεοδόρου τῆ ὁσιωτάτου τῆ θείου Ἱεροσολύμων· Ἰωάννε ἐπισκόπου Πόρτε Ἀξουλλανῆς ἐπισκόπε πόλεως Πεπόρτε· Ἰωάννε ἐπισκόπου Ῥαγλεῆς ἐρχόντου ἐ πάτου τῆ ἀγιοτάτου Ῥώμου ὁσίας τῆ ἑκατὸν πλείονα θεοφιλῶν ἐπισκόπων σύνοδε, τῆ δι' ὁλόκλου ἐπιστρεφῶν ἀπλωμένου ἐν τῆ ἡμερίᾳ κρίσε τῆ ἀσεβέστατου βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ αὐτοῦ ἀνεφορᾶ καὶ Θεοδόρου τῆ πλαβεστάτου πρεσβυτέρου, & ἱερομονάχου τῆ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου πόλεως Γερτίνης τῆ Κρήτε νήσε· Θεοδώρε ἐπισκόπε Ἐφέσε· Σισσινίε ἐπισκόπε Ἡρακλείας Θράκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Κυζίκου· Μακέδε ἐπισκόπε Σάρδεων· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννε ἐπισκόπου Καλχεδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σέβης· Σισσινίε ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακεδόνου ἐπισκόπου Σιλλακίας Ἰσαυρείας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίας Θράκης Γερμᾶ ἐπισκόπε Μυτιλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σελευκείας· Ἀναξίου ἐπισκόπου Μεθώνης· Θεοφίλου ἐπισκόπου Κίου· Γεωργίου C ἐπισκόπου Καμουλιανῆς· Γενεσίου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως· Ῥαδπαῆ ἐπισκόπε Κίνης· Ἰωάννε ἐπισκόπου τῆ Δικτυλίου· Θεοδόρου ἐπισκόπου Ἰωσυπποιουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βελόσης· Σπυρίδου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνε ἐπισκόπε Πίου· Δομετίου ἐπισκόπε· Γεωργίου ἐπισκόπε Κάου· Ἰωάννου ἐπισκόπε Μιλέου· Ἰωάννε ἐπισκόπου Ἐλεῦσε· Γεωργίου ἐπισκόπε Κιστίνης· Ἰωάννου ἐπισκόπε Ἀθηνῶν· Ἐλπιδίου ἐπισκόπε Ζωωσοπόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκόπε Δαλινεῆσδε· Θεοδώρου ἐπισκόπε Ὀλβίας· Θεοφανοῦς τῆ ἐπιλεβεστάτε κορεπισκόπε & ἡγουμένου τῆ τῆς Σικελίας ἁγίας μονεσταρίου ἐν Θεμεγαθίου Βεῆσε· Γεωργίου κορεπισκόπου καὶ μονεχοῦ μοπῆς ἐ Ῥεκῆ τῆς διακοσίμου, & τῆ κρεσίδοντος Ῥώμε· Κόνωνος καὶ Στεφάνου κορεπισκόπου & μονεχοῦ μοπῆς ἐτέρου μονῆς ἁγίου Ἀρσενίου διακόνου ἀπὸ τῆς κρεσίδοντος Ῥώμου.

Καὶ κεκελεύκατο τῆ ὑποβρεσβυτέρου τῆ ἁγίου, & πάντων τῆ ὁσιωτάτου & θεοφιλεστάτου κλήρου, ὡς τὸ αὐτὸ τῆ Γρήγορε σταρέτου, κρατεῖν μόνον τῆ ἁγίων & ἀγράντων Χρεῆ τῆ θεῆ κρίσεῖ ἀκλινῶλιον.

Κωνσταντῖνος ὁ θεοφίλεστατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς σεπτῆς καὶ οἰκουμενικῆς & ἀποστολικῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ πεῖμενκε· Ἐν θεοφιλεστάτου τοῦ νοῦ Γεωργίου τῆ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπερ. μίμησιν ἡ θέσεσου ὑμῶν βασιλεῖς, καὶ ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ σύνοδος, ὡς & τῶν χῆς ἡμέρα ἐπεστάλθη σοι καὶ τὰ βιβλία τῆ ἁγίου πατριαρχικῆ διάφορα χέρε; ἐκ τῆ ἐπιλοβίτου ἐνδικτε ἐτῆς Μα-

Concil. General. Tom. VII. L1 3 ter-

Anno Christi 681.

ACTIO IX.

Romæ, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario sedis magnæ civitatis Alexandriæ, & Georgio religioso presbytero monacho, & apocrisiario Theodori venerabilis vicarii sedis Hierosolymorum, Joanne episcopo Portuensi, Abundantio episcopo civitatis Paternensis, Joanne episcopo civitatis Rheginæ, locum præsentibus centum viginti quinque venerabilium episcoporum sanctæ concilii antiquæ Romæ: qui de propriis abscriptiones demonstraturi in suggestione ab eis facta ad piissimum imperatorem Constantinum: & Theodoro religioso presbytero, & locum agente Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Basilio episcopo Gortynæ insulæ Cretæ, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Georgio episcopo Cyzici, Marino episcopo Sardium: Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonensi, Joanne episcopo Sidæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Sisinnio episcopo Hierapolensis Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byziæ Thraciæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Seleuciæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Georgio episcopo Camulianorum, Antonio episcopo Hypparorum, Genesio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Joanne episcopo Dafcyliæ, Theodoro episcopo Julianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Veritiæ, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Dominio episcopo Prusiados, Salomone episcopo Clanei, Georgio episcopo Coensi, Joanne episcopo Mynidi, Joanne episcopo Eriseorum, Georgio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lapæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalisandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophanio presbytero & abbate venerabilis monasterii in Sicilia, positi quod cognominatur Basa, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africa, positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic sitis venerabilis patriarchii Constantinopoleos.

Et residentibus gloriosissimis patriciis & consularibus, & omnibus venerabilibus & Deo amabilibus episcopis secundum ordinem in eodem secretario Trulli, propositis in medio sanctis, & immaculatis Christi Dei nostri evangeliis.

Constantinus Deo amabilis diaconus hujus sanctissimæ Dei catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ, & primicerius Deo amabilium oratoriorum Georgii sanctissimi archiepiscopi Constantinopoleos dixit: Meminit a Deo instructum imperium vestrum, ac sancta & universalis synodus, quod hesterna die collata sunt cum libris venerabilis patriarchii diversis testimonia ex codicillis, qui oblatus est a Macario, & Stephano. Et in-

1 Ex pag. fcq. & ex Græco ipsomet textu hujus loci, apparet perperam hic inserta esse nomina ista quarum, *Petro episcopo Nicomediæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Antonio episcopo Hypparon, & Salomone episcopo Clanei.* Mald.

A Cæs. Constantinus.

B

B

C

D

E

E

A Cæs. Constantinus.

B

C

D

E

E

A Cæs. Constantinus.

B

C

D

E

E

A Cæs. Constantinus.

terlocutio facta est, ut in subsequenti relatione ejusdem codicilli relegerentur,

Assistunt autem præ velo Petrus episcopus Nicomediæ, Salomon episcopus Chalcedonis, Antonius episcopus Hypæpon, Theodorus episcopus Melitenæ, Georgius diaconus & chartophylax, Anastasius diaconus & defensor nativus, Stephanus diaconus & cancellarius, Dionysius diaconus & cancellarius, Georgius monachus Caramarcin, Anastasius presbyter & monachus, & Stephanus monachus discipulus Macarii: & li videtur a Deo instructo velero ingrediri, & velteræ sanctæ ipondo hoc ingredi, suggerimus ad quod placuerit,

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Memorati viri ingrediantur. Et ingressi sunt.

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Relegantur quæ dudum gesta sunt. Et relecta sunt.

Constantinus piissimus imperator dixit: Proferatur codicillus testimonium, qui obJatus est a Macario, & Stephano, quatenus reliqua relegantur, & conferantur ad codices venerabilis patriarchii.

Et protulit est. Quem accipiens Diogenes magnificus a secretis, & imperialis lecretarius, relegit ita: Sancti Athanasii ex sermone de Trinitate, & incarnatione. Et quando dixit: *Deus meus, Deus meus, ut quid me dereliquisti*, ex persona nostra dicit. Et post pauca: *Pater, si possibile est, transfer a me calicem istum. Verumtamen non mea voluntas fiat, sed tua. Spiritus promptus, caro autem infirma.* Duas voluntates hic offendit, & unam quidem humanam, quæ est carnis, aliam autem divinam. Quomodum humana propter infirmitatem carnis refugiebat passionem: divina autem erat prompta. Sicut & Petrus audiens de passione, formidavit, & dixit: *Propitius ipse tibi domine.* Increpans autem eum dominus dixit: *Vade retro a me satana, scandalum mihi es; quia non sapis quæ Dei sunt, sed quæ hominum.* Ita & hic intelligitur. Sunt autem & quæ abscisa sunt ex eodem testimonio ab eidem Macario & Stephano, ita: Factus quippe in similitudine hominum refugiebat passionem, ut homo: Deus vero existens, qui est fecundum divinam effectam impassibilis, prompte suscipiebat passionem & mortem.

Basilius Deo amabilis episcopus Gortynæ dixit: Ecce, piissime domine adhuc, quod unam voluntatem, quæ ab eis promitta fuerat, non offendeunt, sed & duas voluntates ex præsenti, quod relectum est, sancti Athanasii testimonio luce clarius offendeunt.

Stephanus monachus discipulus Macarii dixit: Sanctus Gregorius Theologus in libro fecundo de Filio manifeste offendit unam voluntatem in domino nostro Jesu Christo, inquiens: Illius enim velle nec contrarium est Deo, deificatum totum.

Basilius Deo amabilis episcopus Gortynæ

λεῖν & Σπύριδῶν· & διὰ τοῦτο οὐ εἴπερ τὴν μόνην τοιαυτὰ ἐστὶ κωλύειν ἀναγνωσθῆναι.

Ἐπίσκοποι δὲ οἱ ἀπὸ μέρους Πέτρος ἐπίσκοπος Νικομηδείας· Σολομὼν ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως· Τυφλὼν Θεόδωρος ἐπίσκοπος Μιτυλήνης· Γεώργιος διάκονος & χαρτοφύλαξ· Ἀναστάσιος διάκονος καὶ νοτάριος ὁ πλουσιόπους· Σπύριδῶν διάκονος καὶ καγκελλάριος· Διονύσιος διάκονος & καγκελλάριος· Γεώργιος μοναχὸς ὁ ὀνομαζόμενος Μαρμὼν· Ἀναστάσιος πρεσβύτερος & μοναχὸς, & Στέφανος ὁ μοναχὸς μαθητὴς Μακαρίου. & εἰ παρέκκειται τὴν Θεοσεβεστάτην ἡμῶν ἀγίαν σωμόδον τούτου εἰσελθεῖν, ἀποβαλεῖν καὶ ἀφὸ τὸ παρεκκείμενον.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς, & ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· οἱ μνημονεύθεντες ὧδε εἰσέρχεσθε. & εἰσῆλθον.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς, & ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· ἀναγινωσκέσθω τὰ πρὸς ἀφορμὴν ἥκοντα. & ἀνεγνώσθησαν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· γένοιτο μὴ ἀπὸ τὸ εἰδοῦν κωδίκιον τὴν χάριν φθῆναι Μακαρίᾳ & Στεφάνῳ ἀφὸ τὸ τὰ ἐπίλοιπα ἀναγινωσθῆναι, & ἀντιβαλθῆναι ἀφὸ τὰ βιβλία τῆς ἱερᾶς πατριαρχίας.

Καὶ προσφωνεῖται. ὅπερ λαβὼν Διόφυσης ὁ μεγαλοφρέστατος ἀπεκρίτης & βασιλικὸς γραμματεὺς ἀνέγνω ἔχον οὕτως· τὸ ἁγίου Ἀθανασίου ἐκ τοῦ λόγου τοῦ περὶ τριάδος λόγου· καὶ ὁπόταν λέγῃ· Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες; ὡς φρονοῦσα ἡμετέρᾳ λέγει. καὶ μετ' ὀλίγα· καὶ ὁ πολύλεγ· πάτερ ἐὰν δυνατὸν, τὸ ποτήριον τοῦτο παρελθέτω· πλὴν μὴ τὸ ἐμὸν θέλημα γένοιτο, ἀλλὰ τὸ σόν. τὸ πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής· δῆλον θέλημα σεσωθῆς δείκνυσι, τὸ μὴ ἀθρόως, ὅταν δὲ τὸ σὰρκοῦν, τὸ δὲ θεῖόν. τὸ γὰρ ὑφιστῶνον ἐκεῖ τὴν ἀδιάβλητον τὴς σαρκὸς φθορὰν τοῦτο & τὸ θεῖον αὐτὸ ἀφοῦσιν· ὥσπερ & ὁ Πέτρος ἐκεῖνος, ὅθεν τὸ τοῦδε ἱλεοῦν σοι, & εἶπεν· ἵλεός σοι κύριε. ἐπιτιμᾷ δὲ αὐτῷ ὁ κύριος λέγῶν· ἄνετε δὲ σὺ ὀπίσω μου σατανᾶ, σκάνδαλόν μοι εἶ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων· ὅπερ & ἐνταῦθα ποιεῖται. οὐδὲ δὲ τὰ ἀποκοπτόμενα τὴς αὐτῆς χάριτος φθῆναι τῷ αὐτῷ Μακαρίᾳ & Στεφάνῳ ὅτι. χρόμενος γὰρ ὁ ἀθάνατος ἀνθρώπων & θρωπίνοις τὸ τοῦ ὁ ἀθάνατος. Θεὸς δὲ ὢν, τὸ ὑπὲρ τῶν ἐπίλοιπα πεῖσε σὺν ἀνθρώπῳ, ἀφοῦσιμος αἰσθήσεσι τὰ τοῦ καὶ τὰ ἴδιαστα.

Βασίλειος ὁ θεοφιλὴς ἐπίσκοπος Γορτύνης εἶπε· ἰδὲ δὴ δεσπότα, ἀφοῦ σὸς τὸ τὸ δίδυμα τὴς ἀπόφασις καὶ αὐτὸν εἰς ἀνεδείχθη, ἀλλὰ καὶ δύο θελήματα ἐκ τὴς πατρὸς & ἀναγνωσθέντα τὸ ἁγίου Ἀθανασίου χάριτος πλειονῶς ταῦτα σαφῶς.

Στέφανος μοναχὸς ὁ μαθητὴς Μακαρίου εἶπεν· ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος σὲ τὸ ἐν τῷ δεύτερῳ λόγῳ περὶ υἱοῦ τὴς πατρὸς τὸ δίδυμα εἰπὼν τὴς ἀνθρωπίνης Ἰησοῦ Χριστοῦ, φάσκων· τὸ γὰρ εἰκεῖν βούλεσθαι τὸ Θεοῦ Θεοῦ ὅλον.

Βασίλειος ἐπίσκοπος Γορτύνης εἶπε· ποῖον θέλημα·

ANNO CHRISTI 680.

λημα λέγῃ τὸ Θεοῦ, Θεῖον, ἢ ἀνθρώπινον; εἰ μὲν τὸ Θεῖον εἴπῃς, τὸ Θεῖον θέλημα τὸ δεῖ· εἰ δὲ τὸ ἀνθρώπινον, δῆλον ὅτι δύο θέλημα & ἐκ τὴς πατρὸς ἔχει σημεῖον χρόνου.

Δομήτιος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Γορτύνης εἶπε· εἰπὼ τὸ Θεόπνευστον τὸ διπόνον κράτος, & τὸν ἅγιον σωδόν, ἐλθεῖν εἰς μέσον Γεώργιον τὸ ἀρτεῖλίαιον μοναχὸν ὁ σημαινόμενον Σπφάνε, & ἐρωτῆσαι, εἰ κελεύει δογματίζειν Σπφάνον.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς, & ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· λεγέτω Γεώργιος ὁ εἰλαβέστατος, & ἀρξάτω δογματίζειν Σπφάνος ὁ μοναχὸς ὁ σημαινόμενος ἀνὼ.

Γεώργιος ὁ εἰλαβέστατος μοναχὸς εἶπεν· τὰ τῶν θείων φῶς ἐκκαθαρὸν τὴν ἁγίου πνεύματος δόξαν λέγεν· πατρωμένος εἶπε.

Ἐπὶ ἀπόνοιαν ὁν τὸ αὐτὸ κωλεῖν χθὲς ἐῤῥέγκα τὴ ἁγία Κυρίδου ὁν τὴς ἱερωμένας τὴ ἁγίου Μαρτύριον ἀκεγγελίᾳ, λόγῳ ὑπλεάτῳ, κράτεβόλῳ ἀφὸ εἰβόλου χαρτῶν & βιβλοθήκης τυβχόνο τὸ σεπῶσα ἀλαγῆς πατερικῆς τὸ κέφαλμον τὴς χάρεως ἔχον ὕπνε. σέκωμι τὸ· ἀγ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ· μεταμόρφωσε & μεπκτπαρτῶν τὴς ἐδόμενε φύσεως ὁν τὴ ἀνέῤῥοφο θεοῦ τὴς ἀνθρωπίνου τὸ μέκα πατρόφῳ.

Εἰπὼν δὲ τὸ ἀφὸ τὴς χάρεως, ἄτπα κελεύομαι οἱ ἀυτοὶ Μακάριος & ὁ Στέφανος ἐ τεφεξέβαλον, ὕπνε· φοβεῖσθαι τὴν ἀγαπὴ τὸ ποιέρου, τῆς τῆ γωμφτάτου ἀυτὸ ἀβιόλοῖς οἰονεὶ πυς ὑῶν δὲ τὴν κατηγορῶν· καὶ ἀβόκεται μὴ τὸ δεῖκε τὴ πεῖδεῖ ὁν ἀυτῷ δὲ τὸ ἀδόρωπον, κατπιμέξεται δὲ σεβεχῶκα τὴ τὲ σκανοῶνς λόγῳ ῥῶμα τὴ καὶ ἀδόπνε· ὁ δὲ ἀυτὸς Θεοβεστέκτο μὴ ὁν αὐτὸ τὴ ἐνδρέπεσο παρεῖστοτε. τὸ δὲ τῆς θέσπνε ἀκμαστὸ ἀβέλεμαβε δόῶν. ἐσο τῷ ῥόρε τὸν ὁν ὑφαστὸ πεῖπε· πλὴν ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ· ἀνδρωποπρεπῶς δὲ ἐφῆ τὸν φοβῆ. ἔπεκ καὶ γε τὸ νόμα θεοῦ σὲε ἔρω· ἢ τὴ πατρὸς θελκμπτον δεῖ, μᾶλλον δὲ αὐτὸ δὲν ἡ βίδιστε τὴ Θεῷ & πατρὶ, ὅτερ σὺ σοφὲ & τὴ βίλπε δὴ τὴ πατρὸς, σοφὲ δὲ ὡς· ὅτι δὲ & βίδιστε ἀνωλέξῃ τὴ πατρὸς ὁ μοιεῖρῶν, εκφωνεῖ λόγῳ ὁ θεσπέσιος μελῳδὸς· κρεῖς εἰ τὸ βελκμπτεῖ σε πατρὸς τὸ κέφαλ με βώκμαν. ὁ Χρεῖε, ὁ ἡ τάτα δόσις ἢ ἀρκεῖον ἀγκεῖῶν φῶς τὴ Θεῷ & πατρὶ· ἄῤῥωκ τὴ καὶ ἢ καὶ ὁμοῦσία τὴς ἁγίας ὕπνε Τριάδος, καὶ μεῖς θεάσεσι ὁν ἀυτῇ νοκεῖῶῆς, τῶς σὲν ἀν ὡν θέλομε τοῦτο πατρὸς καὶ ὑὲ καὶ ἁγίε πνέκματος, ἀρεκωῶῆστε πάκκα τὴ τὸς πκεκκκεῖστε ἀγκεστ, καὶ ὡς ἀθρωπος ἀποβεβλῶῆ ὁν ἐφῆ τὴ ὀφῆ· φόῤῥε τὴ ὡς ἀρὲ ἀνεῖβεβεκόνε θέλκπτο, δεκτῖῶν δὲ τέλοῖ ὡς Θεὸς τὴ ἀγ ὡς ἐγὼ θέλω, φεῖτ, ἀλλ' ὡς σύ, θέε δὲ, ὅτως & Χρεῖε· πρὸς τὴν ἀυκτὴν λοιτὸ ἐυτπλμεῖω ἡ τὴ ἀνθῶπε μεπεκλέκτῳ φῶτε· ἐοδεῖσκεστ ὁ τὸν τὸν μικὸ αὐτὸ τὴν ἀμκεῖῶ κατκπτοῖῶῆ θέλκπτο, & ἀρρεῖῶ μέλκπκ χρεῖῶμε

divit: Qualem voluntatem dicis quæ deificata est, divinam, an humanam? Si enim divinam dicetis, quod divinum est deificatione non indiget: Si autem humanam, procul dubio duas voluntates & ex præsenti testimonio etiam noleos significat.

Dominius Deo amabilis episcopus Prusiados dixit: Posbulo a Deo coronatam domini fortitudinem, & sanctam synodum, ut veniat in medium Georgius religiosus monachus condicilpulus hujus Stephani, & interrogetur si bene dogmatizet Stephanus,

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Edicat Georgius religiosus, & recte dogmatizat Stephanus quapochus condicilpulus illius.

Georgius religiosus monachus dixit: Omnino, domine, extra intentionem sanctorum patrum diliputat, adversarius patrum existit.

Item relectum est ex eodem codicillo alterum testimonium sancti Cyrilli, de interpretatione evangelii fecundum Matthæum sermone duodecimo, quod collatum est limiter cum libro chartaceo bibliothecæ hujus venerabilis patriarchii textus testimonii habente ita: Ergo id, *Non fiat ergo vobis, sed fiat tu*, transformationem & transfigurationem naturæ humanæ de extirata formidine, in audaciam spiritalem bene nimis significat.

Sunt autem & ante hoc testimonium, quæ callide prædictus Macarius, & Stephanus non deforaverunt, hoc modo: Recisus itaque ipsum calicem, crucifigentes te, Dei amatores non esse tanquam per hoc accusans: & fubell quidem in eo pavor passionis propter humanitatem, competitor autem continuo, virtute inhabitantis verbi, ac fortitudine. Confirmans namque quomodo offendit quidem in te quod humanum est, ipsa recusationis quod autem deiatis eft indeflexibile, effulsit flatum. Ait enim ad Patrem qui in cœlis eft: *Pertamen non fiat ego vobis, sed fiat tu vis.* Humanitati vero condescenter & hoc ait. Nam fecundum quod Deus eft, non extra eft voluntatem Patris: magis autem ipse eft voluntas Dei, & Patris: fi utique in fapientia & ipsum velle eft Patris, fapientia vero eft Filius. Quia igitur & voluntas Patris nominatur unigenitus, explanabit dicens laudabilis cantor: *Domine, in voluntate tua pulchritudo deinde mea virtutem.* In Christo namque eft omne donum cœlestium bonorum a Deo & Patre. Aliis autem una, & confubbitantii deificata eftiftente Trinitate, & unditate in ea intelligenda, quomodo non erit voluntas eadem Patris, & Filii, & Spiritus fancti? Congruentissime igitur ad humilitatis habitum, & ut homo, formidatate mortem quæ extra naturam, & ex maledicto introinifta eft: refpuens iterum autem, ut Deus; *Non fiat ego vobis*, ait, *fed fiat tu.* Confidera itaque quomodo in Christo ad fummum poft hoc fiducium hominis transformabatur natura. Docebatur quippe jam nec ipsam feveram mortem pertimelcere, fi præcitrim utiliter ad eam accederet pro-

Psalm. 22.

Matth. 26.

Matth. 26.

Matth. 26.

Psalm. 89.

Actio IX. propter Deum. In hoc enim plurima est A
merces, quia id quod ita odibile & natu-
ræ infestum est, recipimus propter Deum,
distente & incipiente naturæ ratione in
primo Christo virilitter agere & prava-
lere contra sic vehementes & noxios ve-
nientium incursus: Sancta synodus dixit;
Ts Stephanę & tuus magister Macarius,
non officialitis unicum solutorum in in-
carnationis dispensatione domini nostri Iesu
Christi veri Dei nostri per codicillum a
vobis oblatum; sed & duas voluntates, in
testimonijs in eodem codicillo positis inve-
nimus apertę, clamante Athanasio Isudabi-
li, quamvis detruncta & obcelata fint,
justa quod soliti estis, eadem testimonia
quæ perverte interpretantes protulistis.
Definitivings igitur, postquam aperte ap-
probati estis ad subversionem divinorum
dogmatum festinare, & sanctorum ac pro-
babilium patrum doctrinas corrumpere, &
hæreticorum magis affumere, & quæ ab
eis dogmatizata sunt, fectari ad conta-
gium orthodoxæ plebis, ab omni vos la-
cerdotali dignitate & ministerio alienos exi-
flere. Eos autem, qui jam pœnitentiam e-
gerunt, & superius nominatos tam episco-
pos quam clericos, qui & nunc in medio af-
fistunt, & recte una nobiscum confitentur,
præsidimus sedem in propriis locis residere.
Libellos autem quos promiserunt, pro-
prie eorum fidei cum jurejurando in subse-
quenti nobis offerent.

Sancta synodus exclamavit: Multos annos
Imperatori, Orthodoxo imperatori multos
annos, Hæreticum foras mitte, Novo Eu-
tycheti malos annos, novo Apollinari ma-
los annos, Hæreticum foras mitte. Et im-
pulsus est Stephanus discipulus Macarii, &
foras missus est. Petrus Deo amabilis epis-
copus Nicomediæ, Theodorus Deo amabi-
lis episcopus Mediolani, Salomon Deo
amabilis episcopus Clanei, Antonius Deo
amabilis episcopus Hypaporum, Georgius
Deo amabilis diaconus, & chartophylax,
Anastasius diaconus, & notarius, Stephanus
diaconus & cancellarius, Dionysius diaconus
& cancellarius, & Anastasius presbyter, & B
monachus, & Georgius monachus Catana-
macrin diversum: Parati sumus in subsequenti
recte nostræ fidei cum jurejurando libel-
los offerre.

Sancta synodus dixit: Quod ab eis peti-
tum est fiat. Et quia sufficiunt quæ hodierna
die mota funt, in subsequenti qui du-
bium obtavit est codicillus a parte apodo-
licæ fedis antiquæ Romæ, ad legendum & C
conferendum, cum libris hic sint venerabilis &
patriarchi, proferatur. Illos itaque duos
codicillos, qui tunc a Macario, & Ste-
phano dati atque relecti sunt, ad conferen-
dum venire nolumus, eo quod testimonia,
quæ in eis posita sunt, nullatenus ad pre-
fentem dogmaticam fanfam pertinent.

Actio X.

ACTIO DECIMA.

IN nomine domini Dei, & falvatoris nostri
Iesu Christi, imperantibus a Deo corona-
ti & terrestribus nostris domitis Flavius
Constantinus quidem piissimo, & a Deo de-
creto magno principe, perpetuo Augusto & me
imperatore, anno vigesimo octavo, & A.D. 680.
post consulatum ejus a Deo instructæ man-
suetudinis, anno decimoertio, Heraclio
vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus
fratribus, anno vigesimoseccundo, deci-
mo octavo die Martii menfis, indictione
nona,

Præsidente eodem piissimo & Christo di-
lecto magno imperatore Constantino in fe-
cretario lari palatii, quod cognominatur
Trullus, & ex justione ejus a Deo infru-
ctæ serenitatis, præsentibus & audientibus
Niceta glorioissimo exconsule patricio, & B
magistro imperialium officiorum, Theodo-
ro gloriosissimo exconsule patricio, & co-
mite imperialis obsequii, & subdistrego
Thraciæ, Sergio gloriosissimo exconsule
patricio, Paulo gloriosissimo exconsule pa-
tricio, Juliano gloriosissimo exconsule patri-
cio & militari logotheta, Constantino glo-
riosissimo exconsule patricio, & curatore im-
perialis domus Hormisdæ, Anastasio glo-
riosissimo exconsule patricio, & locum agen-
te comitis imperialis excubiti, Joanne glo-
riosissimo exconsule patricio & questore,
Polyeucto gloriosissimo exconsule, Thoma
gloriosissimo exconsule, Paulo glorio-
issimo exconsule & dispositore orientalium,
provinciarum, Petro gloriosissimo exconsu-
le, Leontio gloriosissimo exconsule, & do-
mestico imperialis mensæ,

Conveniente autem sancta, & universa-
li synodo, quæ per imperialem sanctionem
congregata est in hac Deo conservanda
regia urbe, id est, Theodoro & Geor-
gio venerabilibus presbyteris, & Joanne ve-
nerabili diacono, locum præsentantibus san-
ctissimi ac beatissimi papæ antiquæ Romæ dign-
athonis, & Georgio venerabili ac sanctissimo
archiepiscopo magnæ Constantinopolees novæ
Romæ, & Petro Deo amabili presbytero & B
monacho, & vicario sedis magnæ civitatis
Alexandriæ, & Georgio religioso presby-
tero monacho, & apocrisiario Theodori ve-
nerabilis loci servatoris sedis Hierosolymorum:
Joanne episcopo Portuensi, Abundantio
episcopo civitatis Portensis, Joanne episcopo
civitatis Rhegitanæ, locum agentibus cen-
tum viginti unique venerabilium, ac Deo amab-
bilium episcoporum, quod circa antiquam Ro-
mam est, concilium; & per propriat fidei protes-
tes demonstrantur in suggestione ab eis facta ad
piissimum imperatorem Constantinum, & Theo-
dorum religioso presbytero, & locum agente
Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ Theo-
dori, Joanne episcopo Thessalonicensi, Basilio
episcopo Gortynæ insulæ Cretæ, Philalethe
epi-

διὰ Θεόν. ὲν τῷ δόντι τοῦτο πολὺ ὁ μισθὸς,
ὅτι τὸ τῶν ἀπηχθημένων & τῆ φύσει πολεμιω-
τάτων φροντίζομεν διὰ Θεόν, μᾶλλον δὲ τὸν τῆ
μετήνεις φύσεως ὡς ἀφῶν χρεῶν κατυδεξόμεθα,
καὶ κρατεῖν χ̄ῦ τῶν ἔτυ δυνῶν & δυνατῶν εἰς
ἐφοδον. Ἡ ἁγία συνόδος εἶπε. καρὸς οὲς τὸ ἐν
Βίβλοις, ὅπερ διεζεύχθαι σὺ τὸ Σταφανὸς καὶ
ὁ σὸς διδάσκαλος Μακάριος, ὡ παρεστῶτα ἐν
τῆ οἰκονομία τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
σοῦ τῆ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν διὰ τὴ τῶν ἡμῶν ἐνε-
δοθέντος κωδικίου, εὑρεῖν & δύο θελήματα ὁ τοῖς
ἐγκειμένοις ὲν τῷ αὐτῷ κωδικίῳ χρήσεσιν ἀμφίβο-
λα τρεῖς & Γρώτων & Ἀθανάσιον ὁ ἀοξίμου· εἰ καὶ B
τὴ μελισα κ̄ ἀτοκοπὴ, καὶ συσκιασμοὶ τῶν
εὐδοτιμίζοι ὑμῖν τοῖς τοιούτοις χρήσεσι παρμῶν-
δόνοτες ἀφοκ̄ᾶγετε. ἀεὶ ἐφόβη πάντα, ὡσὰκ
σκῶλα σκεθεὶς ζῶντ ἐν ἀκηρυσῆ τῆ Θεία δο-
ξαν μᾶτα σπαθέκτης, & τοῖς τῆ ἀγίου καὶ ἐκκλη-
σιάστου πατέρων διδασκαλίας φθορὰ ἐφέρετε,
τῆ αἱρετικῶν δὲ μᾶλλον ἢ γνήσιων ἀποδεξάμενοι,
& τοῖς παῤ αὐτῶν δογματισθεῖσι κατικολάβε-
σαντες ἐπὶ λόμῃ τῆ ὀρθοδόξῳ λαῷ, πάσης ὑμῖν
ἱερατικῆς ἀξίας καὶ λειτουργίας ἐλλοτεῖοι ὑπάρ-
χετε. τὸν δὲ τῶν μετεμελιδθέντες & ἀφοσαλιο-
ῥθέντες ἐπὶ τοῖς τῆ κλησιαῖς, τὸν & ἐπὶ τῆ
παρόντας ἡνῶσε ὲν μέτῳ, & ὀρθοδόξοις σωλ-
μέν ὁμοδογῶντας, σωφρονεῖν εἰς τὸ ἴδιε βῆμ
καθεσθῆναι πάντα· τὸς δὲ παῤ αὐτῶν ἐφοιτῶ-
θέντας τῆς ἀλεκίας αὐτῶ πίστεις ὑποφόρτοι λιβέλ-
λυς καὶ ἴδιρα μᾶν ἀφοκ̄ᾶγε.

Ἡ ἁγία συνόδος ἀνεβόησε· πολλὰ τὰ τῆ
βασιλέως· ὀρθοδόξῳ βασιλέυς πολλὰ τὰ ἔτη· ἡ
αἱρετικὰ ἔξω βάλε· τῆ νέῳ Εὐτυχῆς κακὰ τὰ
ἔτη· τῆ νέῳ Ἀπολινάρῃ κακὰ τὰ ἔτη· ἡ αἱρετικὰ
ἔξω βάλε. & ὠθήσθεις Στέφανος ὁ μαθητὴς Μα-
καρίου ἐξεβλήθη. Πέτρος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπί-
σκοπος Νικομηδείας· Θεόδωρος ὁ Θεοφιλέστατος
ἐπίσκοπος Μεδιολάνων· Σολομὼν ὁ ἐπίσκοπος Κλα-
νέις· Ἀντώνιος ἐπίσκοπος Ὑπαίπων· Γεώργιος ὁ D
Θεοφιλέστατος διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ· Ἀναστά-
σιος διάκονος & νοτάριος· Στέφανος διάκονος καὶ
καγκελλάριος· Διονύσιος διάκονος & καγκελλά-
ριος· Ἀναστάσιος πρεσβύτερος & μοναχὸς, καὶ
Γεώργιος μοναχὸς ὁ κ̄ Μάκριος ὄντων· ἑτοίμως
ἔχομῆν κατ' ἴσῃρα τῆς τῆς ὀρθοδόξῳ κ̄ᾶθ' ἑτέρου
ὁμολογίας ὑποδοῦναι λιβέλλους.

Ἡ ἁγία συνόδος εἶπεν· τὸ παῤ αὐτῶν αἰτηθὲν γε-
νέσθω. & ἐπεὶ ἱκανοὶ εἰσι καὶ τὴ τῆ ἡμέρᾳ ἡμῖν
πεκινηθέντα, κατ' ἴσῃρα τῶν ἐπιδοθεῖν κωδίκιον
ὡς τὴ μέρης τῆ ἀποστολικῆ Ῥώμης τῆς πρεσβυτέρας
Ῥώμης εἰς ἀνάγνωσιν & ἀντιβολὴν ἀφοκ̄ᾶγεσθαι
τὴ εἰδεγῶν τὴ σύνοδον παρεκκ̄ᾶγε ἀφοκομιζό-
μεθα. τὰ γὰ ἔπρα λέγω κωδίκια τὰ τῆωκαὶ τῶν Σαῦ
Μακαρίου καὶ Στεφάνου φθορεῖθέντα & ἀπεγνωσθέν-
τα εἰς ἀντιβολὴν ἐλθεῖν οὐ βουλόμεθα, διὰ τὸ τὰ ἐν
αὐτοῖς ἐμφερομένας χρήσεις μηδαμῶς εἰς τὴν παρῆ-
σαν δογματικὴν συμπτῶσιν ἀφοῦσιν.

ΠΡΑΞΙΣ Ι.

ΕΝ ὀνόματι τῆ κυρίῃ καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χρεῖστ τῆ Θεῆ καὶ σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεύοντος & θεοστέπτου καὶ γαλαθεοφιλοῦς καὶ διοσεβοῦ Φλαβίου, Κωνσταντίνου τῆ ἐυτεβεστάτου & θεοφιλοῦς ἡμῶν βασιλέως ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου, ἔτους εἰκοστοεβδόμου, & μ̄ᾶ χαστείας τῆς αὐτῆ θεοσέβου κρείσσης ἔτους τεσσαρεσκαιδεκάτου· Ἡρακλείου δὲ, & Τιβέριε τῆ θεοφιλεστάτων αὐτῆ ἀδελφῶν ἔτους ὀκτωκαιδεκάτῃ, τῆ ὀκτωκαιδεκάτῃ τῆ Μαρτίου μεῖνος, ἰνδικτιῶνος ἐνάτης.

Προκαθεζομένῃ τῆ αὐτῆ ἐυτεβεστάτου καὶ φιλοχρίστου μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τῆ στεφέντος τῆ θεῖα πελαστὴν τῆ ἐνὸς ἐπίλεγομένῳ Τρίκλω. & ἐξ κέλευσιν τῆ αὐτῆ θεοσέβου γενομένου κρόνου & ἀκροαμένων Νικήτα τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου, καὶ μαγίστρου τῆ βασιλικῶν σπουδείων· Θεοδώρου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου, καὶ κόμητος τῆ βασιλικῆ ὀλκείας, & ἐπόστρεφόντος Θρᾴκης· Σέργιου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου καὶ τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου, & στρατιωτικῆ λογοθέτου· Κωνσταντίνου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου, & κουράτορος τῆ βασιλικοῦ τῆ Ὁρμίσδου οἴκου· Ἀνασταστίου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου, & τοποτηρητῆ τῆ κόμητος τῆ βασιλικῆ ἀξιωμᾶτος· Ἰωάννου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος πατρικίου & κουράτορος· Πολυεύκτου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος· Θωμᾶ τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος· Παύλου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος καὶ διοικητῆ τῆ ἀνατολικῆ διαφορῆς· Πέτρου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος· Λεοντίου τῆ ὑπόδοξοτάτου αὐτῆ ἀνάκτος καὶ ἀρμοστοῦ τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Σωμᾶ δὲ τῆ δέλας & οἰκουμενικῆς συνόδου τῆ κ̄ ἑκατὸν τεσσαρεσκαιδεκᾶ τῆ ἁγίων θεοφόρων πατέρων τῆ θεοφιλεστάτου & ἐπιτιθῆ πόλε· τοῦτο εἰς Θεόδωρος καὶ Γεώργιος ὁ διάκονος τοποτηρῆμενοι, καὶ Ἰωάννου τῆ διακόνου καὶ ἀκόλουθοι, ἐπιγράψαν τὸν τόπον τῆ ἀγνωστου κάθε πάντα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγάθωνος. καὶ Γεώργιος τῆ ὁσιωτάτου καὶ ἀγιωτάτου κόχιεπισκόπου τῆς μεγάλουμῆν Κωνσταντινοπόλεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τῆ Θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου μοναχῆ, & ἐπιτοπητῆ τῆ τόπου τῆς Ἀλεξανδρείας· Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου καὶ ἀγιωτάτου κόχιεπισκόπου τῆς μεγάλουμῆν Κωνσταντινοπόλεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τῆ ὁσιωτάτου μοναχῆ, & ἐπιτοπητῆ τῆ τόπου τῆς Ἀλεξανδρείας· Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου καὶ ἀγιωτάτου κόχιεπισκόπου τῆς μεγάλουμῆν Κωνσταντινοπόλεως νέας Ῥώμης, & Θεοδώρου τῆ ὁσιωτάτου καὶ ἀγιωτάτου ἀποκρισιαρῆ τῆ τόπου Ἱεροσολύμων· Ἰωάννου ἐπισκόπου Πόρτης Ὀσσωβαστίου ἐπισκόπου· Ἀβουνδαντίου ἐπισκόπου· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥαυεννᾶτου ἐπιτόπου & τόπον & κ̄ τῆ τριακοσίων ἑβδομήκοντα ὄντας & ἑκατὸν ἐπισκόπων τῆ θεοφιλεστάτου συνόδου, τῆ & οἰκείου ἐπιστολῆ τῆ βασιλέως Κωνσταντίνου τῆ ἀνοῦν & ἀπεσταλέντων βασιλικῶν λογοθετῶν τῆ ἀνοῦν & ἀπεσταλέντων τῆ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥαβέννης Θεοδώρου· Ἰωάννου ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης· Βασιλείου ἐπισκόπου νήσου Κρήτης τῆς Κρήτῆ

episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesi, Silvanio episcopo Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzici, Marino episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Justino episcopo Tyanorum, Alypio episcopo Gangrorum, Cypriano episcopo Claudiopolis, Polyeucto episcopo Myrorum Lyciæ, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Isidoro episcopo Rhodi, Silvanio episcopo Hierapolos Phrygiæ, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byzæ Thraciæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Epiphanio episcopo Euchaitorum, Georgio episcopo Camulianorum, Antonio episcopo Hyrgæon, Genesio episcopo Anastiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Theodoro episcopo Prusæ, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Theodoro episcopo Verriæ, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Dominio episcopo Prusiados, Salomone episcopo Clanei, [Joanne episcopo Myndi,] Georgio episcopo Cœnii, Demetrio episcopo Tini, Gregorio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalifandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophane presbytero & abbate venerabilis monasterii Siciliæ positi quod cognominatur Bajas, Georgio presbytero & monacho monasterii Regiani positi in antiqua Roma, Cononе & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africis, positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorum hic sti venerabilis patriarchii Constantinopoleos,

Residentibus itaque tam gloriosissimis patricijs & consulibus, & omnibus venerabilibus & Deo amabilibus episcopis in eodem Trulli secretario, propositis in medio sanctis, & immaculatis Christi Dei nostri evangelijs,

Constantinus Deo amabilis diaconus hujus sanctissimæ Dei catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ, & primicerius Deo amabilium notariorum sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis dixit: Meminit vestra pietas, & hæc sancta atque universalis synodus, quod in præcedenti conventu lectio facta est religiosorum testimoniorum, quæ sunt in codicillo, qui protulatus est a Macario, & Stephano, & collectio facta est ad libros sanctorum patrum, qui reconditi sunt in venerabili patriarchio hujus regiæ urbis, horumque virtutem cognovistis. Et quia interlocutio facta est a vestra lancta synodo, ut in altero festentio lectio fieret, & collatio testimoniorum cum libris hujus venerabilis patriarchii, quæ jam prolata sunt a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & quoniam promiserunt Petrus Deo amabilis

A πάπας· Θεόδωρος ἐπισκόπος Καισαρείας Καππαδοκίας. Θεόδωρος ἐπισκόπος Ἐφέσου· Σιλουανὸς ἐπισκόπος Ἡρακλείας Θρᾴκης· Πλάτων ἐπισκόπος Ἀγκύρας Γαλατίας· Γεωργίου ἐπισκ. Κυζίκου· Μαρίνου ἐπισκ. Σαρδίων· Πέτρου ἐπισκ. Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μελιτήνης· Ἰουστίνου ἐπισκόπου Τυάνων, Ἀλυπίου ἐπισκ. Γαγγρῶν· Κυπριανοῦ ἐπισκ. Κλαυδιουπόλεως· Πολυεύκτου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Σταυροπόλεως Καρίας· Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Ῥόδου· Σιλουανοῦ ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βιζύης Θρᾴκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σηλυβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκόπου Κίου· Ἐπιφανίου ἐπισκ. Εὐχαΐτων· Γεωργίου ἐπισκόπου Καμουλιανῶν· Ἀντωνίου ἐπισκ. Τριάτων· Γενεσίου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως· Πλάτωνος ἐπισκόπου Κίννων· Θεοδώρου ἐπισκόπου Προύσης· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆς Δασκυλίου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βερροίας· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομετίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Σολομώνος ἐπισκ. Κλανεῖς· Γεωργίου ἐπισκόπου Κοίου· Δημητρίου ἐπισκ. Τίνων· Γεωργίου ἐπισκ. Κανταίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης· Εὐλαλίου ἐπισκ. Ζηνωποτόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλιφανδῶν· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβίας· Θεοφανοῦς ἀρχιερατίου & ἡγουμένου τῆς ἐν Σικελίᾳ ἁγίας μοναστηρίου ἐπιλεγομένου Βαΐων· Γεωργίου ἀρχιερατίου καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς διακρίσεως τῶν τῆ ἀρχιεπισκοπῇ Ῥώμης· Κόνωνος καὶ Στεφάνου ἀρχιερατίου & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένου δόμου Ἀφρικίας ἱδρυμένου ἐν αὐτοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ῥώμης.

Ἀνδρέου ἐπισκόπου Κρήτης· Σισοῦς ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θρᾴκης· Πλάτωνος ἐπισκόπου Ἀγκύρας Γαλατίας· Γεωργίου ἐπισκ. Κυζίκου· Μαρίνου ἐπισκ. Σαρδίων· Πέτρου ἐπισκ. Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μελιτήνης· Ἰουστίνου ἐπισκόπου Τυάνων, Ἀλυπίου ἐπισκ. Γαγγρῶν· Κυπριανοῦ ἐπισκ. Κλαυδιουπόλεως· Πολυεύκτου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Σταυροπόλεως Καρίας· Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Ῥόδου· Σιλουανοῦ ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βιζύης Θρᾴκης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Σεργίου ἐπισκόπου Σηλυβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκόπου Κίου· Ἐπιφανίου ἐπισκ. Εὐχαΐτων· Γεωργίου ἐπισκόπου Καμουλιανῶν· Ἀντωνίου ἐπισκ. Τριάτων· Γενεσίου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως· Πλάτωνος ἐπισκόπου Κίννων· Θεοδώρου ἐπισκόπου Προύσης· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆς Δασκυλίου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βερροίας· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομετίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Σολομώνος ἐπισκ. Κλανεῖς· Γεωργίου ἐπισκόπου Κοίου· Δημητρίου ἐπισκ. Τίνων· Γεωργίου ἐπισκ. Κανταίου· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάππης· Εὐλαλίου ἐπισκ. Ζηνωποτόλεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλιφανδῶν· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβίας· Θεοφανοῦς ἀρχιερατίου & ἡγουμένου τῆς ἐν Σικελίᾳ ἁγίας μοναστηρίου ἐπιλεγομένου Βαΐων· Γεωργίου ἀρχιερατίου καὶ μοναχοῦ μονῆς τῆς διακρίσεως τῶν τῆ ἀρχιεπισκοπῇ Ῥώμης· Κόνωνος καὶ Στεφάνου ἀρχιερατίου & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένου δόμου Ἀφρικίας ἱδρυμένου ἐν αὐτοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ῥώμης.

Καθεζομένου τῆ οἰκουμενικῆ πατριαρχικῆ ἑδάφει, & πάντων τῶν ἱερωτάτων & θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων ἐν αὐτῇ τῇ Τρούλλῳ συναθροισθέντων, προκειμένων τῶν ἁγίων & ἐνδόξων Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν εὐαγγελίων.

Κωνσταντῖνος ὁ Θεοσεβέστατος ἀρχιδιάκονος τῆς οἰκουσῆς ἡγουμενίτου τοῦ θεῖ καθολικῆς & ἀποστολικῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ πρωτικεντόρ τῆ Θεοσεβεστάτου τοπικοῦ τῆς ἡγουμενίτου ἀρχιμανδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶπε, μεμνησθαι ἡ ὑμετέρα εὐσέβεια, καὶ ἀλαμψάμενος συνόδος, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐκλογῇ ἀνάγνωσις γέγονε τῶν ἐν τοῖς κωδικίοις τῶν γραφεῖσῶν ἁγίων Φρῶν Μακαρίου & Στεφάνου, καὶ τοῦτο ἀντιδοθὲν γνῶσιν παρὰ τῆ βιβλίῳ τῆ ἁγίας καὶ τιμίας πάνυ τῆ ἀποκειμένῃ ἐν τῇ ἁγιοτάτῃ γερουσίᾳ τῆ βασιλικῆ τῆδε τῆς τοιαύτης πόλεως, καὶ τοῦ τοῦτο ἐγκαταβεβαιωθέντος. καὶ ὡς διαλαλήθη Φῶς τῶν ὑμετέρων ἀγίων σωμάτων, ὡς ἔτιμα ἡμῖν ἐν ἀληγοστῇ & ἀντιλαλοῦσι πρὸς τὰ βιβλία τῆ ἁγίας τῆ ἀποστόλου τῆ πατριαρχικῆ τῆ ἐν τῇ ἁγιοτάτῃ γρόνῳ Φῶς τῆ τῆ μέρος τῆ ἀποστολικῆ θρόνῳ τῆς πρεσβύτερος Ῥώμης· Ἐπίγνωσι δὲ Πέτρῳ ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νικομηδείας, & Θεόδωρος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μελιτήνης, Σολομὼν ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κλανείς & Ἀντώνιος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Τριάτων· ἡμῖν ἀλλὰ ἀλλαὶ ἐν Γεώργιος ὁ Θεοτεβέστατος διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ· Δονάτος ὁ Θεοτεβέστατος διάκονος· καὶ καγκελλάριος, & Ἀναστάσιος ὁ ἀντιδίκτατος διάκονος καὶ νοτάριος ὁ πλοιάλιος, & Ἀνασάσιος φρεστδόμος· καὶ μοναχοῦ, & Γεώργιος μοναχὸς, τῆς τῆ οἴκου αὐτῆ ὑποδεξάμενοι ἐπιμόνως τῆ εἰδῆ ὑμῶν & κατεκρίθη ἐπίσκοπος λιβίλλους, & ἐκδεδόκηθη ἀφῆ τῆ πλεκτῆ ἀμφοῖν.

Κωνσταντῖνος ὁ Θεοτεβέστατος βασιλεὺς, & ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· τὰ τῶν ἀρχαῖῶν ἀκαινοτομεῖτε, & ἀνεγνώθησαν.

Κωνσταντῖνος ὁ Θεοτεβέστατος βασιλεὺς, & ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· οἱ ἀκρόαται γίνωσαν τῆ ἐπιδοθέντων χρόνῳ Φῶς τῆ Μακαρίου καὶ Στεφάνου, ἐγνωμεῖν τοῦ ἡμῖν ἀναγνῶναι παρ' αὐτοῖς ἐπιδοθέν & τὰ τοιαῦτα χρόνοι συνεκλέγεται καὶ συγγράφεται· κἄτινα τὰ ἐμοὶ ἐστὶ Χριστῷ τῆ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· ὡς ἐν ἀληγοστῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν τοῖ μέρει τῆ ἀγιοῦ & Πέτρου ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νικομηδείας, καὶ Σολομὼν ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κλανεῖς, & Ἀντώνιος ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Τριάτων, & Θεόδωρος ὁ Θεοφιλέστατος Μελιτήνης, καὶ μὴν & Γεώργιος ὁ Θεοτεβέστατος διάκονος, & χαρτοφύλαξ· Στέφανος ὁ ὁ Θεοτεβέστατος διάκονος & καγκελλάριος, & Δονάτος διάκονος & καγκελλάριος· Ἀνασάσιος ὁ ὁ ἀντιδίκτατος διάκονος καὶ νοτάριος ὁ πλοιάλιος, & Ἀνασάσιος καὶ Γεώργιος οἱ ἀλαθέστατοι μοναχοὶ ἐκίγνοντο τῆ πτεῖ τῆ οἰκουμένῳ· ἐμῆ πίστεις εἰκωμότοις λιβέλλαις οὐ ἐστὶ τῆ ἁγίᾳ ταύτῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ ἐπδοῦσαι· ἀλλὰ ἀλλαὶ ἐν καθέστας φρόνημα τὴ ἐνδοξῶν μαθέων τῆ πατεικῶν χρόνων Φῶς τῆ τῆ μέρη τῆ ἀποστολικῆ θρόνῳ τῆ ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης, τὴ καὶ ἐκεῖ σπουδῆ τῆ τυγχάνω· οἱ μέσοι φρεσβύτεροι μόνοι ἀνέδοσαν & ἀντιδοθὲν ἀφῆ τῆ βιβλίῳ τῆ ἁγίου πατεριαρχικῆς τῆς Θεοτεβέστου τοῦτο ἡ βασιλέου τοῦτο, & ἀφοῦ χρόνῳ τὴ αὐτὸ κωδικοῦ ἐξαγεγραμμένου.

Καὶ ὡς ἀκουσθῆναι ἐδόθη, λαβὼν Πέτρος ὁ Θεοφιλέστατος διάκονος & νοτάριος τῆ ἡγουμενίτου ἀγιοτάτου Κωνσταντινουπόλεως τὴ αὐθεντικὴ βιβλίον τῆ σκεβοφυλακίας ψαλτῆρον τῆς οἰκουσῆς ἡγουμενίτης μεγάλης ἐκκλησίας σε σῴμασι * ἀρθρωθέντος. & Σολομὼν ὁ Θεοτεβέστατος διάκονος & νοτάριος τῆ αὐτὸ ἡγουμενίτε ἀρχιπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τὸ εἰρηθὲν τῆ χρόνῳ κωδικοῦ ἀνέγνω, ἔχοντα σφραγῖδι ἐπὶ λίθου κόκκινον· ἐφῆ ἡγῶν & εἰκόνα τῆ ἁγίου τῆ πατεῖτοῦ δὸ δόξαμεν, & δὸ σφραγίσαι ἐπὶ τὰ κωδικῆ τῆ Θεῷ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῷ ἁγίῳ Λέοντι πάπᾳ Ῥώμης ὁν τῆς ἀρχῆς Λέοντα τὴν βασιλικὰ δόξαν ἐντιοῦσιν, ἡν ἡ ἀγχῦ. ὑπογράψομεν ἡμῶν διαμείναμεν.

Ἐν τῇ τοῦτων σφραγῖδι ἐξῆ ὁ Χριστὸς, & Χ̄ῆ

Ann. Christi 680. Actio X. Acatho Papa. Constantinopolitanum III. Constantinus Pogonat. Imp. 814

A lis episcopus Nicomediæ, Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ, Salomon Deo amabilis episcopus Clanei, Antonius Deo amabilis episcopus Hypæporum, nec non & Georgius Deo amabilis diaconus & chartophylax, & Dionysius Deo amabilis diaconus & cancellarius, Anastasius quoque religiosus diaconus, & notarius defensor navium, & Stephanus diaconus & cancellarius, & Anastasius religiosus presbyter & monachus, & Georgius religiosus monachus, recte fidei luce cum jurejurando huic vellent fancte, & universali synodo libellos offerre, & fuggestimus ad quod placuerit;

B Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Quæ dudum gesta sunt relegantur. Et relecta sunt,

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Audiores effecti testimoniorum, quæ prolata sunt a Macario & Stephano, agnovimus qualia unpotatio ab eis facta est in basilicali tetimonio; quæ obumbrarent, atque confunderet omnem domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri humanationis dispensationem. In memoria quoque habemus, quod & Petrus Deo amabilis episcopus Nicomediæ, & Salomon Deo amabilis episcopus Clanei, & Antonius Deo amabilis episcopus Hypæporum, Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ, adhæc & Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax, & Dionysius Deo amabilis diaconus, & cancellarius, Anastasius Deo amabilis diaconus & notarius defensor navium, Stephanus religiosus diaconus, & cancellarius, atque Anastasius & Georgius religiosi monachi premiferunt libellos recte fide cum jurejurando in alio secretario huic sanctæ ac universali synodo offerre. Sed confesquente est, codicillum, qui oblatus est patrorum testimoniorum a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, qui & sub sigillis conflitit, ad medium deduci ad relegendum, atque conferendum cum libri venerabilis patriarchii hujus a Deo conservandæ regiæ urbis. Et prolatus est hujusmodi codicillus signatus.

Et postquam diligillatus fuisset, accipiens Petrus Deo amabilis diaconus, & notarius sanctissimi archiepiscopi Constantinopoleos hujus sanctæ ecclesiæ, & primicerius Deo amabilis diaconorum, & cancellarius, & Anastasius & Georgius religiosi monachi, & Stephanus diaconus & cancellarius, & Anastasius religiosus presbyter & monachus, & Georgius religiosus monachus, recte fidei luce cum jurejurando huic vellent fancte, & universali synodo libellos offerre, & fuggestimus ad quod placuerit;

C Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Quæ dudum gesta sunt relegantur. Et relecta sunt,

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Audiores effecti testimoniorum, quæ prolata sunt a Macario & Stephano, agnovimus qualia unpotatio ab eis facta est in basilicali tetimonio; quæ obumbrarent, atque confunderet omnem domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri humanationis dispensationem. In memoria quoque habemus, quod & Petrus Deo amabilis episcopus Nicomediæ, & Salomon Deo amabilis episcopus Clanei, & Antonius Deo amabilis episcopus Hypæporum, Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ, adhæc & Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax, & Dionysius Deo amabilis diaconus, & cancellarius, Anastasius Deo amabilis diaconus & notarius defensor navium, Stephanus religiosus diaconus, & cancellarius, atque Anastasius & Georgius religiosi monachi premiferunt libellos recte fide cum jurejurando in alio secretario huic sanctæ ac universali synodo offerre. Sed confequente est, codicillum, qui oblatus est patrorum testimoniorum a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, qui & sub sigillis conflitit, ad medium deduci ad relegendum, atque conferendum cum libri venerabilis patriarchii hujus a Deo conservandæ regiæ urbis. Et prolatus est hujusmodi codicillus signatus.

Et postquam diligillatus fuisset, accipiens Petrus Deo amabilis diaconus, & notarius sanctissimi archiepiscopi Constantinopoleos hujus sanctæ ecclesiæ, & primicerius Deo amabilis diaconorum, & cancellarius, & Anastasius & Georgius religiosi monachi, & Stephanus diaconus & cancellarius, & Anastasius religiosus presbyter & monachus, & Georgius religiosus monachus, recte fidei luce cum jurejurando huic vellent fancte, & universali synodo libellos offerre, & fuggestimus ad quod placuerit;

D Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Quæ dudum gesta sunt relegantur. Et relecta sunt,

Constantinus piissimus imperator, & sancta synodus dixerunt: Audiores effecti testimoniorum, quæ prolata sunt a Macario & Stephano, agnovimus qualia unpotatio ab eis facta est in basilicali tetimonio; quæ obumbrarent, atque confunderet omnem domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri humanationis dispensationem. In memoria quoque habemus, quod & Petrus Deo amabilis episcopus Nicomediæ, & Salomon Deo amabilis episcopus Clanei, & Antonius Deo amabilis episcopus Hypæporum, Theodorus Deo amabilis episcopus Melitenæ, adhæc & Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax, & Dionysius Deo amabilis diaconus, & cancellarius, Anastasius Deo amabilis diaconus & notarius defensor navium, Stephanus religiosus diaconus, & cancellarius, atque Anastasius & Georgius religiosi monachi premiferunt libellos recte fide cum jurejurando in alio secretario huic sanctæ ac universali synodo offerre. Sed confequente est, codicillum, qui oblatus est patrorum testimoniorum a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, qui & sub sigillis conflitit, ad medium deduci ad relegendum, atque conferendum cum libri venerabilis patriarchii hujus a Deo conservandæ regiæ urbis. Et prolatus est hujusmodi codicillus signatus.

Sancti Leonis papæ Romani, ex epistola fecunda ad Leonem imperatorem, cujus initium est: Promisisse me memini.

Quidquid ergo in tempore accepit Chri-

Ad ejus fin. Tomi 96. 97.

Actio X. Ps. 21. Ps. 68. Ps. 108. Ps. 40. Ps. 54. Matth. 26. Ps. 54. Ps. 54. Matth. 26. Ps. 54. Ps. 54. Matth. 27. Ps. 54. Matth. 27. Ps. 54. Matth. 26. Ps. 54. Matth. 26. Ps. 54. Matth. 26

ACTIO X.

fuerint verba. Neque enim affuturionem tantummodo indicant verba, sed & duas voluntates, unam quidem Filii, aliam vero Patris, contrarias in alterutrum. Quod enim dicbum est: *Non sicut ego volo, sed pater tu*, hoc insinuatis ell. Hoc autem nec illi aliquando permiserunt, sed nobis semper dicentibus: *Ego & Pater unum sumus in* * majestate, illi in voluntate hoc dicbum esl inquiunt, dicentes Patris & Filii unam esse voluntatem. Si igitur Patris, & Filii una ell voluntas, quomodo fit dicit: *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu vis?* Si enim dissimilitate, quod dictum ell, fit hoc, contradictio erit. & multa * inaudita ex hoc generantur. Si autem de carne, habent rationem quæ dicta sunt, & nullum ex hoc erit scandalum. Nec enim nolle mori caroem, reprehensio ell, quoniam hoc naturæ ell. Iple autem quæ naturæ sunt, omnia ablque peccato ollendit, & cum multa abundantia, ut etiam hæreticorum obturet ora. Quando autem dicit: *Si potest fieri, transfer a me calice ifte; & Non sicut ego volo, sed sicut tu*: nihil aliud ollendit, nisi quia carnem vere indutus ell humanam. Metuebat enim timere, & * dubitare, & anxiari, & illiqui ell. Nunc quidem eam defitutam relinquit, & * nudatam ex propria operatione, ut demonstrant ejus infirmitatem, credibili jem ejus fugiat & naturam. Nunc vero eam abscondit, ut difeat quod non erat partus homo. Quemadmodum enim si semper humana demonstraset, hoc utique crederetur: ita si semper, quæ deitatis sunt, effecisset, incredibilis utique fuisset ipsius dispensatio ratio: propterea variat, & intermiscet verba, & caulas, ut nonne Pauli Samosateni, neque Marcionis & Manichei ægritudini, & furori occasionem tribuat. Idcirco & prædicit quod futurum ell, ut Deus, & * superiedet iterum, ut homo. Quod testimonium similiter collatum ell cum libro membranaceo, qui ell de bibliotheca venerabilis patriarchii hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, & conflitit.

Item relectum ell ex eodem codice testimonium ejusdem S. Joannis archiepiscopi Constantinopoleos de interpretatione evangelii secundum Matthæum de textu ubi ait: *Et venit ad discipulos suos, & invenit eos dormientes*, continens ita: Quemadmodum qui conquiritur, quonie sufliner, & dormiunt, dolorem, non quasi eligibilem, sed ut necessarium propter falutem, quæ ab eo conquiritur: eodem modo & salvator effugiendum quidem * secundum quod est *ὑδν*, jam recusabat mortem. Sufliniit autem tam magnanimiter, ut nobis hominibus delistatis per hujusmodi dispensationem prodellet. Non solum enim devotati, dons offerens, liberos nos omni peccato * fieri præparavit, sed & corpus, ut qualdam primitias resurrectionis mortuorum ostentans, communem quoque confirmavit resurrectionem. Forsitan autem ell non recusallet, ællimatus effet utique quod temeraria audacia atque contemptu ultro ad mortem venis-

Joan. 10. Ego & Pater unum sumus.

G. Mat. 26.

Matth. 26.

G. recusat.

G. sed ut propria vita, nata.

G. recusat

Matth. 26.

G. per sufferentiam & non recusabat

G. ex fetu

Item relectum ell ex eodem codice testimonium ejusdem S. Joannis archiepiscopi Constantinopoleos de interpretatione evangelii secundum Matthæum de textu ubi ait: *Et ecce ad discipulos suos, & invenit eos dormientes*, continens ita: Quemadmodum qui conquiritur, quonie sufliner, & dormiunt, dolorem, non quasi eligibilem, sed ut necessarium propter falutem, quæ ab eo conquiritur: eodem modo & salvator effugiendum quidem * secundum quod est *ὑδν*, jam recusabat mortem. Sufliniit autem tam magnanimiter, ut nobis hominibus delistatis per hujusmodi dispensationem prodellet. Non solum enim devotati, dons offerens, liberos nos omni peccato * fieri præparavit, sed & corpus, ut qualdam primitias resurrectionis mortuorum ostentans, communem quoque confirmavit resurrectionem. Forsitan autem ell non recusallet, ællimatus effet utique quod temeraria audacia atque contemptu ultro ad mortem venis-

ANNO CHRISTI 680.

ACTIO X.

fet. Nunc autem oranda id recusans, immoderatum obtendit pertinentium cum malitiam. Transfer ergo calix, inquiens, subjunxit: *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu*: & tuam quidem voluntatem hæc ipsa ex effectuari demonstravit. Proponit autem ubique fuæ paternam voluntatem, & in omnibus * adoeclit illum quod Patris ell, & concurrens controversiæ possit fe offerebat illius obtemperantiæ. Quod testimonium similiter collatum ell cum codice chartaceo, qui ell de bibliotheca fimilitter venerabilis hujus patriarchii, & conflitit.

Item relectum ell ex eodem codice testimonium Athanasii archiepiscopi Alexandriæ ex libro de Trinitate & incarnatione, cujus ell initium, Qui callide divinas lcripturas, continens ita: Et quando dicit: *Pater, si possibile est, transfer a me calix ifte: Verumtamen non mea voluntas fiat, sed tua: Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma*: duas voluntates hic ollendit, unam quidem humanam, quæ est carnis, aliam autem divinam. Nam humana propter infirmitatem carnis refugiebat pallionem, divina autem ipsa promptu: dicit & Petrus audiens de pallione, formidavit & dicit: *Propitius esto mihi Domine*: increpavit eum autem dominus dicens: *Vade retro me satana, fundalum mihi es, quia non sapis ea quæ Dei sunt, sed quæ hominum*, ita & hic intelligitur. Factus quippe in fimilitudine hominum, recusat pallionem, ut homo: Deus vero existens, & fecundum ollendium divinam impassibilis, prompte accepiam tulit pallionem & mortem, eo quod impossibile erat teneri illum a morte. Quod testimonium similiter collatum ell cum libro membranaceo crocato, qui ell adeque de bibliotheca hujus venerabilis patriarchii, & conflitit.

Item relectum ell ex eodem codice testimonium sancti Gregorii episcopi Nyllæ, ex libro oppositionis adversus Apollinarem, cujus ell initium: Bonum erit utque exordium, continens ita. *Apollinaris*: Sed turbatur (inquit) infidelium perturbatione. *Gregorii*: Adversus nos comedlis utitur, turbulentos & perfidos appellans eos, qui evangelice voci non citra examinationem attendunt, quæ ait: *Si possibile est, transfeat a me calix ifte: Verumtamen non mea, sed tua fiat voluntas*. His autem adjungit proprium dictum, continens ita: *Apollinaris*: Et non memoratur quia voluntas ifta propria dicit ell, non hominis terreni, sed ipsi putant, sed. Dei, qui de cœlo defcendit. *Gregorii*: Quisnam adiovenient tale aliquid dicere? Non dico homm aliquem, qui de hæresi demonstrat fuit, nec ipsum impietatis atque fallitatis patrem arbitror adinvenire aliquid ad blaiphemiam callidius, quam quæ dicta fuit. Putaine fcit verbonum fcriptor, quæ loquitur? Deus de cœlo defcendens proprium ipsius deitatis voluntatem exceptat, & non vult ad effectum venire quod vult? Ergo diville fuit Patris & Filii voluntas? Et quomodo ergo cit communis utriusque voluntas? quomodo

ACTIO X. vero identitas naturæ, differentia voluntatum infinuabitur? Omnino enim necesse est naturæ voluntatem concurrere, sicut alibi dominus ait: *Non potest arbor bona fructus malos facere: neque arbor mala fructus bonos facere*, fructus utique naturæ erit * affectus, ut profecto bonæ naturæ sit, malæ autem malus. Si igitur differens est in Patre & Filio fructus voluntatis, differentem necesse est & utriusque naturam constituere. Quid igitur impugnat Arius? Quid autem non fugiunt ad Eunomium, qui dividens Patris & Filii naturam, simul dividit cum natura voluntatem, & * magis colligit alienationem fabularum, fabulosum a prælato discrepens a divinitate verbum? Iterum autem quod ab eo dictum est repetamus. *Apollinarista*, qui Deo non memoratur, quia voluptuosa, propria dicta est non humanitas, quia ex terra est, licet existimant ipsi: sed Dei, qui de cœlo defendit. *Gregorii*: Qualem voluntatem afferit verborum scriptor, quam non vult dominus fieri, dicens ad Patrem. *Non mea voluntas, sed tua fiat!* Putaline intelligit, in qualem delapsus est fermo ejus * controversiam? appropinquat pallio, & propemodum futurus erat proditor supervenire cum multitudine, & tunc hujusmodi facta est oratio: Qui deprecatur, bono est, an Deus? Si Deum esse, qui deprecatur, exilitiat, parem ei cum hominibus inspicit importunitam. Quomodo igitur Deus, qui nullum habet indigentem bonum, sed superum invocat adjutorium? Dehinc quando * reprehendebat divinitas proprium voluntatem? bonum fuit, an malum quod volebat? Et fiquidem bonum, quomodo non ad effectum perdocitur quod volebat? Si autem malum, quæ est divinitati ad malum familiaritas? Sed quod dixi, quis non intelligit quod in contrarium circumvertit illum sermonem? Si quippe unigenihi Dei est vox, quæ dicit: *Non mea voluntas fiat, sed tua*: ipse fermo circa feipsum per quadam semper contrariatem * & diffusum stabilitatem habet. Qui enim non vult proprium voluntatem fieri, hoc ipsum vult omnino, ut non fiat quod vult. Quomodo ergo oratio ad effectum perducitur dicentis, quia hoc volo, ut quod volo, non fiat? in contrarium ejus quod defideratur convertetur, & hæreticis erga alteruttrum, qui hujusmodi orationem exauditur. Quidquid enim fecerit, ad ejus exitum, quod votum est, involuntarium convertit. Faciat voluntatem orantis? fed oratio est, ut minime fiat quod vult. Non faciat quod vult? fed qui orat, vult fieri hoc ipsum quod non vult: ac per hoc per omnes modos quoquo conversus, quoquo modo accipiatur, inconstans erit ejus intelligentia, ipsa sibi repugnans, & seipsam destruens. Ad hujusmodi itaque verbi hæsitationem unum fiat solutum, vera ipsa mysterii confessio: quia formidare quidem passionem, humanæ fragilitatis est: sicut, ait & dominus, spi-

A τὸν θέλημα· πῶς δὲ ἡ τῆς φύσεως ταυτότης τὴν διαφορὰν τῆς θελήματος ἐμφαίνουσα; ἀνάγκη γὰρ πάσα συμβῆναι ἐνίοτε τὴν φύσιν τινὰ θελεῖν, καὶ ὅτιν φύσει τὸ καλὸν· ὁ δὲ ἐξ ἀνθρώπου καὶ κακοῦ κακὸν ποιεῖ· δῆλον δὲ ἐξ ἑκάστου κατὰ ἀγωνίαν ποιεῖν· καρπὸς γὰρ ἐν τῇ φύσει ἐπιφέρει, ὅστε ἀγαθὸν μὲν ἀγαθὸν ἔσται ἐκεῖνο, κακὸν δὲ πονηρόν. οὐ οὖν διάφορον ἐστι πατρὸς καὶ υἱοῦ καρπὸς τὴν θελήματος, διάφορον δὲ ἀναγκαῖον καὶ τὴν φύσιν ἀποφαίνειν. τί οὖν πολεμεῖται ὁ Ἄριος; τί δὲ ἐκ κατηναλίσκοντο ἀφοῦ τὸ Εὐνόμιον; ὃς διαιρῶν τὰ πατρὸς καὶ τὸ υἱοῦ φύσιν συναθροίζει τὴν βλάσφημον. καὶ δὲ τὸν μέλιτα κεκοτκαλῶν τὴν ἀπόλυτον τῶν ἀπόστολον ἀφωνίαν ἀφῆκε φωνὴν ἀνθρώπων τὸν τῆς θεότητος λόγον. καὶ ὁ τὸ πᾶν ἀνεῖν ἠθεῖν ἀκαλλιβόλου· ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὅτι τὸ θέλημα τοῦτο ἴδιον εἴρηται ὡς ἀπόνοια τῆς ἐκ γῆς, καθὼς αὐτοὶ νομίζουσι, ἀλλὰ θεῖ τὸ κατεβάντος ἐξ οὐρανοῦ, ποῖον βλήμα φασιν ὁ λογοχαφὴς, ὁ βδελυκτὰ μὴ τὴν ἐκ κόρου λίγων φρόνι τὸν πατρὸς· μὴ τὸ μὴν θέλημα, ἀλλὰ σοῦ γένοιτο· ἡνικαῦτα, ποῖα τέκτωνες· αὐτὸ ὁ λόγος· ἐκκτοπόσει ἡ ἐν τὸ πάθος, ὅ, ὅτου ἔσω μέλλοις ἐ ἀφοῦτος ἐφίστα· ὁ μὲν τὴν ἀνθρώπου, ἐ πάντ' ἐνὸ ἡ τοιαῦτα ἀφῆ ὁ ἀγαθὸν ἀνθρωπος, ὁ θεός; εἰ θεὸ εἶναι τὸ ἀγαθὸν ὁ ἀνθρωπος, ἰσῶν αὐτὸ φρὸς τὸ ἀνθρώπου ἐπορε τοῦ ἀδίνεων. τὸς ὠν θεὸς ὁ μεῖζ' οἰκοῦν ἀγαθὸν ἔχων, ἀλλὰ τὸς ἀπερκαμῆρος συμμαχίας δεόμενος· ἵνα τὸς κατηνωμένε ἐ θεὸν τὴν θέληματος ἀγαθὸν ἴω, ὃ κακὸν ἐστὶν· ἐ ἐφῆ ὁ ἀγαθὸν, διὰ τί οὐ εἰς τέρας ἐγὼ; εἰ δὲ κακὸν, τίς φρὸς τὸ κακὸν τῇ θεότητι οἰκεῖον; ἀλλ' ὅστε φίλον, * ὅστε σωθῆναι εἰς τὸ ἐκεῖ· τὸν ἀπατῆτεω τὸ * λόγον. εἰ γὰ τὸ μονογενὲς ἐστὶ θεῖ φωνὴ ἡ λέγουσα· μὴ τὸ μέλιν θέλημα γένοιτο, ἀλλὰ τὸ σοῦ, αὐτὸς ὁ λόγος ἀφεῖ ἐαυτὸν ἐν διὰ τὴν ἀντίστροφος τρέφεται, γὰρ θέλων τὸ τάσμιον ἴχει· ὁ γὰρ μὴ βούλομενος τὸ ἴδιον θέλημα χθιδὲ, αὐτὸ τῶν βθλεται τῶν τὸ μὴ γένοιτο, ὁ βθλεται· πῶς οὖν ἀδῆλη φρὸς πέρας ἀγθόμενος λίγουτος, ὅτι τὴν θέλω, ἵνα ὁ θέλω μὴ γένοιτο; φρὸς τοιαυτὸν πάντως τὴ σπουδοῦσῃ ἀστρεπτόστεται, ἐ ἀμαχητὴ καθ' ἑαυτὸν ὁ τὴ πωμένε ἐπέλαν λόγῳ· ὁ τὸν μὴ ἀνεῖν, φρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀγαθὸν ἀστρέφεται ἢ ἐλθεῖν. ποῖον τὸ θέλημα ἐὰ ἀγαθὸν ἀλλ' ἀγαθὸ ἢ τὸ μὴ γένοιτο; ὁ βθλεται μὲ ποιεῖν ὁ βθλεται; ἀλλ' ὁ ἀγαθὸν βθλεῖ· ἀμφὸ ἀγαθὸν ἀνθρωπος· ὅτ' ἐπὶ τάσε τρόπον πάντ' μεταμβαλόμενον ἀεὶ ἀστρεφὴ τὸ νόημα, αὐτὸ ἑαυτῷ μαχόμενον, ἐ ὑφ' ἑαυτὸ καταστρέφεται. τὸ δὲ ἑαυτὸν κ' ἡ λόγον ἀμαχαίας μὲν γίνοντ' ἐ ἀνθρωπίνε, ἡ ἀλοῦτε τὸ μυστικὲ ὁμολογία· ὅτι τὸ μὴ δεδιέναι φρὸς τὸ πάθος τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθένειας ἐστὶ, καθὼς φησὶ ὁ κύριος, τὸ πνεῦμα πρόθυμον, ἀλλ' ὁ σὰρξ ἀσθενής· ἀλλ' ὅτι δὲ ἀνθρωπίνη τὸ ἴδιον θέλημα, ἀλλ' ὅτι τὸ θεῖον θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ

ACTIO X. Ioan. 12.

nit eam quæ carnis fuit, pati: ideo enim & gustus fudorum de ea calebant; & angeliat invenebatur eam sustentant, & titilatur, & hæsitat. Prius enim quam hæc diceret, ait: *Anima mea turbata est*. Et: *Triste est anima mea usque ad mortem*. Si enim hic omnibus gentibus ex malignum diboli per Marcionem Pontieum, & Valentinum, & Manichæum Persam, & alias plures hæreses valuit, quantum ad eos, verbum dispensationis subvertere, & infonsit fatanicam fonum, dicens quia neque incarnatus est, sed putative hoc erat, & phantasia, & scena atque fimulatio; dum quando passiones ipsæ proclamarent, & mors, & sepulcrum, & cluries, si nihil horum factum esset; quomodo non multo amplius hæc impietatis sequaliss dogmata diffeminaretur? Quamobrem sicut elutivit, sicut fatigatus est, sicut dormivit, sicut manducavit, sicut bibit; sic & mortem recusat, quod eli hominum, ollendens, & infirmitatem naturæ, quæ non sine dolore patitur avelli de præsenti vita. Si enim quilum horum diaffet, diaffent utique quia fi homo esset, quemadmodum pati quæ hominis sunt; quæ vero hæc? cum ad cruceum veniret & formidate, & tædere, nec sine dolore avelli a præsenti vita (inest quippe naturæ amor præsentium,) & ideo ollendere volens verum carnis velamen, dispensationemque credibilem facere, cum multa probatione passiones ipsas mudas propaluit. Quod testimonium similiter collatum est cum libro membranaceo, qui est de bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, & conflitit.

Matth. 26.

Item relectum est ex eodem codice testimonium ejusdem sancti Joannis Chrysostomi ex interpretatione evangelii secundum Matthæum lib. 81. cujus est initium: *Tunc venit cum eis Jesus*, continens ita: Et post pafilium accedens, orabat dicens: *Pater, si possibile est, transfiat a me calix iste: Verumtamen non fiat ego vola, fed sicut tu*. Et venit ad eos, & invenit eos dormientes, Et dixit Petro: *Sic non potuistis una hora vigilare mecum? Vigilate & orate, ut non intretis in tentationem. Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma*. Non fimpliciter maximine Petrum aggreditur, sed quando & ceteri dormient: fed palpans, atque tangens eum, & hoc proper caulam quam antea dixi. Debitor, quia & ceteri hoc ipsum dixerunt: *Dicente enim Petro*, inquit, *Quod si etiam oportuerit me mori tecum, non te negabo. Similiter autem*, inquit, *& omnes discipuli dixerunt*. Ceterum omnes alloquitur, redargueus eorum infirmitatem. Qui enim mori eum eo delegerant, nec faltem contristato fimul cum eo tunc evigilantes contristari valuerunt, fed tenuit eos somnus. Oratus vero, ne [1] causa fimulatio esse putaretur; & fudores defluent, propter eandem iterum causam, ne dicant hæretici quod anxietatem fimulaffet. Propterea & fudores ut gut-

Matth. 26.

Matth. 26.

Matth. 26.

Matth. 26.

[1] Alia Latinitas Codicis nostri MS. *Non temere autem ad Petrum maxime fe convertit, etiamsi alii dormissent! fed ne hoc eum infestaret, propter eam quam prius dixi causam*. Hardouinus.

ACTIO X. Ioan. 12.

ἀυτὸ ἐφαίνε, καὶ μικρὰ ὀδόβε πεμπόμενε, ἵνα μὴ τὸ ἐκ τῆς σαρκὸς πεπλασμένε δόκοι. διὰ τοῦτο & ἡ δόξα, τὸ μὴ οὖν αὐτὸ ἐκ θωμάτων, ἔδοξε τὸ ἀνθρώπινον, τὸ δὲ ἐστὶν· πάλιν ἀγωνιᾷ ὁ ἰησοῦς λέγων· ἡ ψυχή μου λύπη θανάτου. καὶ ἀγωνιᾷ ὁ ἰησοῦς, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον, τοιοῦτον & τὸ φόβεν· ἀνθρώπινον ἐστὶ τὸ θεῖον· ἐπειδὴ οὖν ἐθελήσεν ἐκποῖε τὸ θεῖε· ἐπειδὴ οὖν ἐν ἀρχῇ τὸν πάντα ἀνάπτε γίνεται ἐν τῷ θεῷ· ἐπειδὴ οὖν ἐν ἀρχῇ πάντα ἐνοῦται τὸ ἀφόβεν ἐν ἑαυτῷ μόνον, & ἐν τῷ ἀφόβῳ μόνον ἐνοῦται τὸ θεῖον· ἐπειδὴ οὖν ἀφόβῳ μόνον, & τοῦτο σωιεῖται τὸ θέμεν, ἵνα πιστεύσωσι & οἱ σῴζόμενοι· ἐπειδὴ οὖν ἀνθρωπος γέγονε, & ἐπέθεσεν· ἐν γὰρ & τοῦτο ἐνοῦται ἀνάπτε τὸ θεῖον· ἐπειδὴ οὖν ἐν τῷ ἀφόβῳ μόνον, εἰ μὴ τοῦτο ἦν· ἀπὸ χρόνε ὁσωάτε ἀπεβάλθη ἀφόβε βιβλίον γεγραμμένον τὴν βιβλιοθήκην ἐκείνεν τὴν ὀνομαζόμενε βιβλίε πατριαρχικόν, ἡ ἐστὶ γνωστόν.

Ἐπὶ ἀναγνωσθὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κωδικὸς χρόνε τὸ αὐτὸ ὡς τὸ ἱερολογίε τῆς Ἰωάνε ἐκλογῆνε, βιβλίν βλόνε, λόγον ξζ'. ἡ ἡ ἀρχὴ. γλυκὺς ὁ τῶν βίε, ἐγκρατὲς κόνε· πολὺ ἡ ψυχὴ μου πεπόνεται. & τί κόνε; πάνε σῴζοι με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. & μὴν τὰν ἐκ τοῦ ἀφόβε πεφυκότα ἐστὶ τὸ θέμεν πλόνε, κόμενε ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πεφῦν. ἵνα μὴ λέγωσιν, ὅτι αὐτὸ ἔξω τῆ σ-C ἀλόγε ὁ θεὸ ἀνθρωπόνε, δόκοιμε ἀεὶ δοκεῖν φιλοσοφεῖν, & μὴ τὴν οἰκονομίαν πιστεύειν, & τὴν ἐξ ἀνθρώπε γένεσιν, ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνάπτε ὑπὸ τῆς ἀθανασίας ἀνάπτε. ἀλλ' ὅτε ἐγὼ τοῦτο ἐλέγον, φησὶν, ἀπαλλαγὴν αἰτήσεῖε. διὰ τὸ τῶν θόρυβον ἐν τῷ ὑμῶν ἀνάπτε ὑπνῶν ἐν τῷ ὑμῶν ἐλέγε· &

Actio X. nium sancti Cyrilli archiepiscopi Alexandriæ de Theofanis, capitulo vigesimoquarto, cujus initium est: Si a quolibet aliquorum, continens ita: Propria morte mortem salvator evacuavit. Quemadmodum ergo nequaquam mors deffructeretur, eo non moriente; ita in singulis carnis passibus. Nisi enim formidaffet, non utique natura a formidine libera fieret. Nisi trifteretur, non utique unquam de trifticia liberatur. Nisi perturbatus effet, & pertimefcefset; unquam extra hæc efficeretur: etiam in singulis, quæ humanitter facta funt, eandem aptans rationem, invenies in Christo eafdem carnis paffiones motas fuiffe, non ut obtinaret fcet in nobis, fed ut agitatæ fcefficantur virtute carnem inhabitantis Verbi, in metipso refolvit eadem natura. Quod teffimonium fimiliter collatum eft ad librum, ipui eft de bibliotheca venerabilis hujus patriarchi, chartaceum, & conflitit.

Item relectum eft teffimonium ejufdem ex eodem libro, continens ita: Homo fadus eft Dei verbum, non ut iterum (ut Deus) ante humanitatem omnia agat, & loquatur, fed ut plerumque etiam propter utilitatem quæ in carnis eft difpofitione, & ficut homo quædam loquatur. Hanc habente eodem myfterio virtutem, quomodo abfurdum non eft fcandalizari audientes, dum interdum humanius loquitur? Loquitur enim et homo; loquitur et Deus; habens in utrifque poteftatem. Humanitter enim dicebat: *Nunc anima mea turbata eft* [Joan. 12. 27.] divine autem, *Poteftatem habeo ponendi eam, & iterum poteftatem habeo fumendi eam*. Perturbari ergo, paffio carnis eft propria: poteftatem autem habere ponendi, & iterum fumendi animam, virtutis verbi eft "actus. Quemadmodum enim dum id loquitur divine, cum & homo ercanatur, minime fcandalizamur; fed confideramus habitantis in carne verbum: ita cum quid loquitur ut homo, non fcandalizemur, confiderantes quia propter nos factus eft homo, & quæ humanitati congruunt loquitur. Quod teffimonium fimiliter collatum eft cum eodem libro, & conflitit.

Item relectum eft ex eodem codice teffimonium ejufdem fancti Cyrilli ex dogmatibus adverfus Julianum libro tertio, ex fermone duodecimo, cujus initium: Attentat quidem qui ex adverfo eft, continens ita: Quia igitur nifi quod involuntarium erat feciffet & voluntarium, nequaquam omnino patiebatur, necefaria demonftrat involuntarium quidem quod in patiendo fuit inglorium, ut fatus fum: attamen voluntarium, eo quod omnibus exitii utile, & non velle quidem, effecit reculatio cum ignominia. Et (ponte tamen pati in eo, quod dictum eft ad Patrem: *Verumtamen non mea voluntas, fed tua fiat*. Complacente enim Deo & Patre, & tanquam confentiente prudentiffimis difpenfationibus, Filius fecundum carnem mortem fuffinete dictus: quatenus furgens a mortis deftructor mortem, & everteret corruptionem, & juffificaret quæ fub eculo funt. Et poft pauca: Confidera ergo, quomodo ut fufcitaret, quod datum eft ei; id eft, nos, quod et erat involuntarium propter paffio-

Anno Christi 680. Actio X. Anno Caesaris 6to.

ν ἡν κυίδνα ἀγνωστεύσασαν Ἀλεξάνδρειαν ἐκ Ἡ θησαυῶν, κεφαλαίῳ κδ'. οὗ ἡ ἀρχή· οἱ περὶ τὴν θ. ἀθ. τὴν τυχόντα, ἔχουσα οὕτως· τὸ οἰκεῖον θανάτῳ ἡ σωτὴρ καταργεῖν ὁ σωτὴρ· ὥστε οὐδ' οὕτω τὸ ἀθάνατον ἀφανίζεσθαι τὸν οἰκεῖον θάνατον· ἐπὶ τῶν σαρκικῶν παθῶν, εἰ μὴ γὰρ ἐφοβεῖτο, οὐκ ἂν ἐπλάζετο τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. εἰ μὴ ἐπτοεῖτο, οὐκ ἂν ἀπαλλάγη ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ἐπὶ μὲν ἐπτόησεν, οὐκ ἂν ἔξω ποτὲ τούτου ἐξέλθοι, & ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀνθρωπίνων γινομένων ἐν αὐτῷ εὑρεμφαίνω λόγον ἐλπίδος εἰς Χριστὸν τὰς σαρκικὰς τάδε κατασχόντας, ἐν οἷς κρατοῦν φανεὶς ἐν αὐτῷ, οὐκ ἴνα κατάσχῃ τὴν ἐν τῷ ἡμᾶς τὸ ἀνωφέλεστον λόγῳ φύσιν τὸ κρείττονα ἐνεργεῖν τὴν ἀλογίᾳ τὴ σὰρκὶ τὴν σωτῆρα τὴν ἀλογίᾳ τὴ σὰρκὶ τὴν σωτῆρα τὴν ἀνθρωπίνῃ φύσει· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀφορῶν βιβλίου χαρτίνου τοῦ βιβλιοθήκης ὑφ' ἡμῶν τὸ ἀλῳῶν τὸ ἀλῳῶν τὸ σωτῆρα καταχρῆσις, & ἐστίν χρῶν.

Ἐπεκρίνω δὲ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κυδείας χάρτου τὸ αὐτὸ, ὅν τὸ αὐτὸ λόγον, ἔχουσα οὕτω· ἀνθρωπος γέγονε ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος, οὐχ ἵνα πάλιν ὡς θεὸς τὰ τῆς ἀνθρωπίνης φράττῃ χαλῇ, ἀλλ' ἵνα πολλῶν & διὰ τὴν χρείαν τὴς μὴ σαρκὸς εἰσιόντα μέλος & ὡς ἀνθρωπος λόγῳ τινὶ· πάντων ἐγκυρεῖν τὴ μωκεῖν τὴν δώκαμεν, τῶν ἐκ ἀπόρου σκανδαλίζοντ τὴς ἀφωνῆσθαι ἀνθρωπίνου ἐὰν ἀν ἀκούσας αὐτὸ· λαλεῖ γὰρ ὡς ἀνθρωπος, λαλεῖ δὲ & ὡς Θεὸς ἔχων ἐξουσίαν τοῦ θεῖναι· ὡς ἀνθρωπίνος μὲν ὁ ἔλεγε· νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται, Θέλω δὲ· πάλιν θεῖναι ἔχω θεῖναι αὐτὴν· & ἔχωμεν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτὴν· τὴ μὲν οὖν πάσχοντος τὴς σαρκὸς ἴδιον τὸ θνῆσκειν· τὸ δὲ κρίσιν ἔχειν θεῖναι τὴ & πάλιν ἀναλαβεῖν τὴν ψυχὴν· τὴς θεοῦ τὸ

ACTIO X. ampleßi proprias voluntates Filius affirmavit. Conservare namque quæ Patris est, dicit circa rem definitam proprie tunc, ficut miki intelligi datur. fermonum adinventiones, providens noßræ cautelæ licut Deus. Suffinet autem involuntarius, & facit voluntarium propter nos: paßionem autem dicio procul dubio crucis tia & genitori complacitam, licut a nobis jam dictum eſt. Licet namque confideratæ appoßitam ſtatim comprobationem, & adjacentem efficaciter ipſam cauſam, ob quam, licut ipſe ait, a propriis quidem recefſit voluntatibus, intelleßt autem eam quæ Patris eſt. *Hæc eſt enim*, inquit, *voluntas Patris, ut omne quod dedit mihi, non perdam ex eo, ſed ut reſuſcitem illud in noviſſimo die*. Et quonianm quidem certe involuntaria ſimul & voluntaria unigeniti paſſio, quæ in cruce cernitur, jam plane prædictum eſt. Repetamus autem iterum per ſubtiliores perfectationes, relegentibus paudentes veritatem.

Ejuſdem ex eodem ſermone: Nullo modo itaque ſeandaliaterit, o homo, cum audieris dicentem: *Deſcendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, ſed ejus qui miſit me*. Quod enim a principio dicebamus, hoc iterum dicimus, circa rem definitam, ac manifeßam, ſuper hoc fecit Chriſtus ſermonem. Docens enim, (cujus pro omnibus obire voluntarium quidem habet, eo quod ita voluißet divina natura, involuntarium autem propter crucis paßionem, & quantum dicit ad carnem recufatem mortem, hæc & huiſmodi fatus eſt: *de proßitor quidem nobis conſumptus eſt ſermo*: quia vero & involuntarium quodammodo videtur faßvatori Chriſto juxta quod erat homo paßio ope in cruce eſt, & ex ipſa nos conſequens eſt rerum natura comprobare. Dicimus autem quod Judaice obßinationis aßus fuerat, ut Chriſtus per omnia crucifigeretur: & hoc fine interroßatione futurum erat ab eis, ut non immediatam habentibus ſuper hiſ audaßam ex iis, quæ jam fuerant operati tant in ſanctos prophetas, quanque in hos qui illic temporeſque fuerant ſanctis. Quoniam igitur non erat aliter, quod in mortem deciderat, denuo ad vitam reſuſcitare, niſi factus fuiſſet homo unigenitus Dei verbum, & oportebat per omnia factum pati, involuntarium eſſecit voluntarium. Quæ duo teſtimonia ſimiliter collata ſunt cum libro veterum bibliothecæ hujus venerabilis patriarchii, & conſtiterunt.

Item reſectum eſt ex eodem codice teſtimonium ejuſdem ſancti Cyrilli, de ex eodem interpretatione lib. 8. cujus initium: *Mereis autem accipiens libram vaguenti*, continens ita: Aſpice iterum in hit, quod mara quidem humana in perturbationibus facilis & trapinigabilis eſt ad formidinem: divina autem & ineffabilis potentia, in omnibus infracta atque indirupta, & ad ſolam ſibique detentem fortitudinem reſpicit. Mortis namque ſubingreſſa memoria, turbare pertentat Jeſum: divinitatis autem potentia commovatur ſtatim ſubjicit argumentum, & condemnat ad incomparabilem transformat audaciam, quod formidine ſuo-

ANNO CHRISTI 680. ACTIO X.

ra rat ſuperatum. Arbitretur enim & in ipſo ſalvatore Chriſto commoveri quo humana ſunt, propter duos ac neceſſarios modos. Oportebat enim, oportebat, & per hæc ipſa non paßiva, & excogitaßiva, magis autem naturaliter, & veraciter, hominem ex muliere factum, videri omnia geßantem humana abſque ſolo peccato. Ceterum timor atque trepidatio, quæ ſecundum ſunt in nobis naturales, inter peccata autem refugiunt deputari, & ſuper hæc voluis utiliter commovebantur etiam in Chriſto quæ humana ſunt, non ut per peccatorem atque accreſcerent, quemadmodum & apud nos: ſed ut mora per virutem verbi abſcinderetur, ſed deßitutam quendam, & divinitorem ſtatum transmutanda natura in primo Chriſto. Ita nempe erat, & non aliter, ut etiam ad nos ipſos ſapaßionis modus tranſfert. Ejuſdem ex eadem interpretatione libro decimo, cujus initium: Qui habet mandata mea, & cuſtiodit ea. Sicut conſubſtantialis eſt, ita & convolontariatur proprio Genitori. Unius enim eſſentiæ una profecto voluntas eſt; intentio in omnibus una, & nihil eſt quod diſſonet. Ejuſdem ex eadem interpretatione libro duodecimo: cujus initium: Quia Deus fecundum naturam eſt Filius. Completa omni impietate adversus Chriſtum ab inquitate Judæorum, & nullo de cetero relicto, ut apparetet eorum ſuper modum crudelitatem fuiſſe perfectum, patitur iterum aliquid in noviſſimis diebus ſacro propitium atque mereßrale. Suſcepit enim ſitim flagitis multimodis aſefacta. Dolores enim acres ſont ad extorquendam ſitim, quodam inſito innenrabili calore interna exhauriente humorem, & ignis quibuſdam acceßibus patientis vicera convenantes; indificile quippe fuerat cuidam valenti Deo verbo etiam hoc a propria carne removere: ſed quemadmodum ſponte permiſit cetera pati, patitur & hoc per ſponteaneam voluntatem: quæ ſuebat igitur biberet. Quæ vero teſtimonia pari modo collata ſunt cum libro characeo bibliothecæ venerabilis hujus patriarchii, & conſtiterunt;

Item reſectum eſt ex eodem codice teſtimonium ſancti Epiphanii archiepiſcopi Cypri ex Panarii, ſermone ſexageſimonono contra Aerianos, cujus eſt initium: Iſtos qui ſunt circa Meletium, continens ita. Infidentes igitur verbi caßratores, ſtatim tanquam occaſionem contra inimicum adepti, addentes ajunt: Certis quia egebat auxilio angelorum? confortabat enim eum angelus, (in agonia namque ipſo ſuperveniente) & ſi neciunt qui niſi habent hæc omnia, & illud: *non mea voluntas ſed tua*: & niſi ſudor ei factus fuerit ex corpore profluens, utique putatio fuerat Chriſti cauſam adventus, & ratiocinabiliter a Manichæis & Marcionißis quæ fecundum phantaſiam eſt aßimatio, cauſa cantatur, & non veriſſima. Hæc autem omnia, prænuntiens vitam noſtram, diſpenſative ſuſcepit, quali humanæ agrimonias narrationes habens, & non ſimulatione, ſed veritate (dixit:) *Non mea voluntas*: ut oſtendat carnis ſubſtantiam veratur, & reſcinda-

Ἀπὸ τῶν τῆς οἰκείας ἐνεργῶν δεικνύουσα τὸν δεσπόσ-
ζοντα. σοὶ δὲ μόνῳ ἐν μόνῳ τῷ πατρὶ λέγει, πρὸ-
γνωστὸς ἐκεῖνος ἦν τοῦ σταυ, ὡς μὴ μου ἀφιστερὸν
νοοῦν, ἀποτολμῶν, φρονοῦσας τὴν πεῖσιν ἐ-
σοβλοκὼς ὡς ὄφιν. Ἀναμίξας δὲ τὴν ἀλλότριον, ἃ
ποιεῖτοι δεικνύει ἡμῖν· πάντα δὲ φυσικὰ τοῦ
σωμᾶ δοκιμάσιν σωμαϊσμὸν· ἐ τὸ ἡδυπάθειαι, κα-
θέτερμὰ τὴν φοβοφρένα· καὶ γνωὶ ἔρεται φόβ-
ῳ ἐφεῖσθαι ἀδίου τὴν ἀπόδειξιν, ἐ ἀφεκκα-
λῶν ἐπιφρὼν τοῦ ἑτέρου, ἐφ' ὃν καθεστὼ
αὐτὸς φυσι, τὴν μὲν οἰκείων ἀπέστη δεήσεσιν, ἀπο-
κλιναὶ δὲ τὸ τὴ πατρὸς. τοῦ γὰρ ἔφη, φησὶ, τὸ θέ-
λημα τὸ πατρὸς, ἵν πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέ-
σω ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
ἐ ὅτι μὴ ἀπὸ ἀνεδίδοτῶν τὸ ὀμὲ ἐ δεδοτὸ τὸ
μονογὴν· τὸ ἴτι τὸ σωμᾶ τοῦτο ὀφίτω, φησὶ-
ρηται μὴ νῦν σαφῶς· διελκυλίμβλε δὲ καὶ ἀνεδεῖν
ἀεμβλεν ἐρέκνας ἐρέκνας τοῦ ἐπιβρῴμῶν ἀπλοῦσιν
ἐ ἐκ ἀνδρὸς.

Τὰ δὲ τὰ σὰ τῶ αὐτὰ λόγω· σκωλαλῆς ἐκ γεγο-
νὼ ἀνδρὸς μαθεμὼν, ὅπω ἀόξος λέγοντὸ-
κατεβίβασε ἐκ τὴ κρεῶ, ὡς ἐκ τοῦ τὸ θέλω-
μα τὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ τὸ θέλημα τὸ τέμψαντα μὴ-
ὁ γὰ ἐλεγῶν ἐξ ἀνῷ, τῦτο τέλιο ἐρίθμῳ, ὡ-
κρίγμασι ὑφεστῶν ὁ ἐλεγχῶν, ἤ ἐστὶ τὸν
λόγον ἀποῖστα ὁ Χεστὸς. δεῦκνυν γὰ, ὅτι τὸ-
πέρ ἐστὶν πᾶσιν θέλημα ἐξ ἐμὲ δὲ ὑπὸ βε-
βλῆσθαι, τῦ θείας φύσιν, ἐνεδῆσιν δὲ δεῖ τὸ
ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ τὸ ὅπω τὲ ἐκ τὲ ὑπὸ σάρκα
ἀφεστῶμβλω ἢ θέλοντο, τὶ πεῖσι τὸ φυσὶ· ὁ
μακρὸς ἐμὶ· τῶν φοκτικλωτὰ λόγῳ· ὅτι δὲ ἐ-
ἀνεδῆσιν τοῦ ἀφάτα τὸ σωτῆρ Χεστὸ, κα-
τὲρ ἐν ἀδίρωτος, τὸ ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ δὲ
ἀυτὸς ἀλαλῶν ὁμοῦμεν τὸ τῦ ἀφεκκμῶν φύτιν
κατίδεῖν. φαῦμὰ ὠῶ ἀτὸ τὸ ἰωδικὸς ἔργων ἐμ
ἀπορίες τὸ πάντη τὴ καὶ τὴ τοῦ σωμᾶ τοῦ Χεστὸ, ἐ τῦ-
ἀπεστεῖν ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἐστὶ ἀφεκκ-
ἀυτὸ ἐ ἀφεκκ ἐχῶτα· τὸ ἐν τῦ πλεῖστα τῶν
τάνυς, ὦ ὦ τὸν πεφεγμένῳ ὡς τὸ τὸ ἐν-
γίνε φρόσῃς, ἐ τὸς οἰπῳ ἀ ἔτυα κατ' ἐκεῖ-
νο χαρῷ γεγῶσῃς ἀγνοε. ἐπεὶ δὲ ὀφὴ ἔφμα ἐμ τὸ
κεφτικὸς ἐς θάνατο ἀμκιστῆσα πᾶν ὀφὴ ἐς ἰωδὶ,
ἐς μὰ γὰρ ἀνεῖ ἀ ἔρωτῶ· ὁ μονογὴν· τὸ Θεοῦ λόγ-
γοε, ἐδε δὲ τάυτε γεγῶσῃ πεῖθεῖ, τὸ ἐπὶ δὲ-
λετο ἐκφύσεται δεῖκτο· αἱ τοῦς δὲ χεῖρ ὁ-
μοῖοε ἀπεβλέψαστο ἀφὸ βιβλίοι χρῶτῶν τὸ
βιβλιοθῆκοε ἐκφέρῳ τοῦ ἀπεῖθε ἀκρῷ τὸ τε-
τεαρχεῖε, ἐ ἐτάγρεσε.

Ἐπὶ ἀτεγνῶσῃ ὃν τοῦ αὐτῦ ἰωδικὸς χῶτοε τὸ
αὐτὸ ἀγῶν Κυείλοε ἐκ τῆς αὐτῆς ἱρμῆνοεὶς βιβλίο
ἀγνῶν· οὗ ἐ ἀρχὴ· ἀφῷ Μαρία ἀκδοῖτοε ἔτρε-
μῶν· ἔχωτα ὀστῶ· ὀρᾶ δὲ τάυτο ὡς τῦτοε τῶ
μὲν ἀθῷωτῆσε φύσεως τοῦς δυμῖῦς ἄλοκαι, ἐ
ἀ ἀφεκκμῶνοε ἐὸ δεκλίω, ἢ δὲ θείας αὐτῆς καὶ
ἀῤῥήτῳ δωκέμεως τὸ ἐῦ· ἀπεῖτο ἀῤῥαγὲς τὸ καὶ ἀ-
θῤῥωτοε, καὶ ἐς μόνῳ βλέτοε τὴν αὐτὴ φρέτοε-
σιν ἀνδρεῖοε· ἐ μὴ μὴ τὸ θελότοε παρεσδίοεται
μόνῳ τῷ τοῦ πνεῦτοε ἐ ἐφοῦ· ἀ δὲ τὸ ἀνθρω-
πίνοε δυάμει κεκινῆσθαι ἀῦτὸε χρεῶτοε τὸ τε-
τῦ Θ., ἐ μετεμμορφῶ ἀφεχεῖαε φρὸς ἀεὶ ἀστρεφτο
ἀτόλμετοε τὸ δεῦλε πεκεκῆσθοε. ὀῦπτοῦθε, τὸ

ACTIO X. ampleßi proprias voluntates Filius affirmavit. Conservare namque quæ Patris eſt, dicit circa rem definitam proprie tunc, ſicut miki intelligi datur. fermonum adinventiones, providens noßræ cautelæ licut Deus. Suſſinet autem involuntarius, & facit voluntarium propter nos: paßionem autem dicio procul dubio crucis tia & genitori complacitam, licut a nobis jam dictum eſt. Licet namque conſideratæ appoßitam ſtatim comprobationem, & adjacentem efficaciter ipſam cauſam, ob quam, licut ipſe ait, a propriis quidem recefſit voluntatibus, inclet autem eam quæ Patris eſt. *Hæc eſt enim*, inquit, *voluntas Patris, ut omne quod dedit mihi, non perdam ex eo, ſed ut reſuſcitem illud in noviſſimo die*. Et quonianm quidem certe involuntaria ſimul & voluntaria unigeniti paſſio, quæ in cruce cernitur, jam plane prædictum eſt. Repetamus autem iterum per ſubtiliores perfectationes, relegentibus paudentes veritatem.

Ejuſdem ex eodem ſermone: Nullo modo itaque ſeandaliaterit, o homo, cum audieris dicentem: *Deſcendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, ſed ejus qui miſit me*. Quod enim a principio dicebamus, hoc iterum dicimus, circa rem definitam, ac manifeßam, ſuper hoc fecit Chriſtus ſermonem. Docens enim, (cujus pro omnibus obire voluntarium quidem habet, eo quod ita voluißet divina natura, involuntarium autem propter crucis paßionem, & quantum dicit ad carnem recufatem mortem, hæc & huiſmodi fatus eſt: *de proßitor quidem nobis conſumptus eſt ſermo*: quia vero & involuntarium quodammodo videtur faßvatori Chriſto juxta quod erat homo paßio ope in cruce eſt, & ex ipſa nos conſequens eſt rerum natura comprobare. Dicimus autem quod Judaice obßinationis aßus fuerat, ut Chriſtus per omnia crucifigeretur: & hoc fine interroßatione futurum erat ab eis, ut non immediatam habentibus ſuper hiſ audaßam ex iis, quæ jam fuerant operati tant in ſanctos prophetas, quanque in hos qui illic temporeſque fuerant ſanctis. Quoniam igitur non erat aliter, quod in mortem deciderat, denuo ad vitam reſuſcitare, niſi factus fuiſſet homo unigenitus Dei verbum, & oportebat per omnia factum pati, involuntarium eſſecit voluntarium. Quæ duo teſtimonia ſimiliter collata ſunt cum libro veterum bibliothecæ hujus venerabilis patriarchii, & conſtiterunt.

Item reſectum eſt ex eodem codice teſtimonium ſancti Cyrilli, de ex eodem interpretatione lib. 8. cujus initium: *Mereis autem accipiens libram vaguenti*, continens ita: Aſpice iterum in hit, quod mara quidem humana in perturbationibus facilis & trapinigabilis eſt ad formidinem: divina autem & ineffabilis potentia, in omnibus infracta atque indirupta, & ad ſolam ſibique detentem fortitudinem reſpicit. Mortis namque ſubingreſſa memoria, turbare pertentat Jeſum: divinitatis autem potentia commovatur ſtatim ſubjicit argumentum, & condemnat ad incomparabilem transformat audaciam, quod formidine ſuo-

ANNO CHRISTI 680. ACTIO X.

ra rat ſuperatum. Arbitretur enim & in ipſo ſalvatore Chriſto commoveri quo humana ſunt, propter duos ac neceſſarios modos. Oportebat enim, oportebat, & per hæc ipſa non paßiva, & excogitaßiva, magis autem naturaliter, & veraciter, hominem ex muliere factum, videri omnia geßantem humana abſque ſolo peccato. Ceterum timor atque trepidatio, quæ ſecundum ſunt in nobis naturales, inter peccata autem refugiunt deputari, & ſuper hæc voluis utiliter commovebantur etiam in Chriſto quæ humana ſunt, non ut per peccatorem atque accreſcerent, quemadmodum & apud nos: ſed ut mora per virutem verbi abſcinderetur, ſed deßitutam quendam, & divinitorem ſtatum transmutanda natura in primo Chriſto. Ita nempe erat, & non aliter, ut etiam ad nos ipſos ſapaßionis modus tranſfert. Ejuſdem ex eadem interpretatione libro decimo, cujus initium: Qui habet mandata mea, & cuſtiodit ea. Sicut conſubſtantialis eſt, ita & convolontariatur proprio Genitori. Unius enim eſſentiæ una profecto voluntas eſt; intentio in omnibus una, & nihil eſt quod diſſonet. Ejuſdem ex eadem interpretatione libro duodecimo: cujus initium: Quia Deus fecundum naturam eſt Filius. Completa omni impietate adversus Chriſtum ab inquitate Judæorum, & nullo de cetero relicto, ut apparetet eorum ſuper modum crudelitatem fuiſſe perfectum, patitur iterum aliquid in noviſſimis diebus ſacro propitium atque mereßrale. Suſcepit enim ſitim flagitis multimodis aſefacta. Dolores enim acres ſont ad extorquendam ſitim, quodam inſito innenrabili calore internas exhauriente humorem, & ignis quibuſdam acceßibus patientis vicera convenantes; indificile quippe fuerat cuidam valenti Deo verbo etiam hoc a propria carne removere: ſed quemadmodum ſponte permiſit cetera pati, patitur & hoc per ſponteaneam voluntatem: quæ ſuebat igitur biberet. Quæ vero teſtimonia pari modo collata ſunt cum libro characeo bibliothecæ venerabilis hujus patriarchii, & conſtiterunt;

Item reſectum eſt ex eodem codice teſtimonium ſancti Epiphanii archiepiſcopi Cypri ex Panarii, ſermone ſexageſimonono contra Aerianos, cujus eſt initium: Iſtos qui ſunt circa Meletium, continens ita. Infidentes igitur verbi caßratores, ſtatim tanquam occaſionem contra inimicum adepti, addentes ajunt: Certis quia egebat auxilio angelorum? confortabat enim eum angelus, (in agonia namque ipſo ſuperveniente) & ſi neciunt qui niſi habent hæc omnia, & illud: *non mea voluntas ſed tua*: & niſi ſudor ei factus fuerit ex corpore profluens, utique putatio fuerat Chriſti cauſam adventus, & ratiocinabiliter a Manichæis & Marcionißis quæ fecundum phantaſiam eſt aßimatio, cauſa cantatur, & non veriſſima. Hæc autem omnia, prænuntiens vitam noſtram, diſpenſative ſuſcepit, quali humanæ agrimonias narrationes habens, & non ſimulatione, ſed veritate (dixit:) *Non mea voluntas*: ut oſtendat carnis ſubſtantiam veratur, & reſcinda-

Ἀπὸ τῶν τῆς οἰκείας ἐνεργῶν δεικνύουσα τὸν δεσπόσ-
ζοντα. σοὶ δὲ μόνῳ ἐν μόνῳ τῷ πατρὶ λέγει, πρὸ-
γνωστὸς ἐκεῖνος ἦν τοῦ σταυ, ὡς μὴ μου ἀφιστερὸν
νοοῦν, ἀποτολμῶν, φρονοῦσας τὴν πεῖσιν ἐ-
σοβλοκὼς ὡς ὄφιν. Ἀναμίξας δὲ τὴν ἀλλότριον, ἃ
ποιεῖτοι δεικνύει ἡμῖν· πάντα δὲ φυσικὰ τοῦ
σωμᾶ δοκιμάσιν σωμαϊσμὸν· ἐ τὸ ἡδυπάθειαι, κα-
θέτερμὰ τὴν φοβοφρένα· καὶ γνωὶ ἔρεται φόβ-
ῳ ἐφεῖσθαι ἀδίου τὴν ἀπόδειξιν, ἐ ἀφεκκα-
λῶν ἐπιφρὼν τοῦ ἑτέρου, ἐφ' ὃν καθεστὼ
αὐτὸς φυσι, τὴν μὲν οἰκείων ἀπέστη δεήσεσιν, ἀπο-
κλιναὶ δὲ τὸ τὴ πατρὸς. τοῦ γὰρ ἔφη, φησὶ, τὸ θέ-
λημα τὸ πατρὸς, ἵν πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέ-
σω ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
ἐ ὅτι μὴ ἀπὸ ἀνεδίδοτῶν τὸ ὀμὲ ἐ δεδοτὸ τὸ
μονογὴν· τὸ ἴτι τὸ σωμᾶ τοῦτο ὀφίτω, φησὶ-
ρηται μὴ νῦν σαφῶς· διελκυλίμβλε δὲ καὶ ἀνεδεῖν
ἀεμβλεν ἐρέκνας ἐρέκνας τοῦ ἐπιβρῴμῶν ἀπλοῦσιν
ἐ ἐκ ἀνδρὸς.

Τὰ δὲ τὰ σὰ τῶ αὐτὰ λόγω· σκωλαλῆς ἐκ γεγο-
νὼ ἀνδρὸς μαθεμὼν, ὅπω ἀόξος λέγοντὸ-
κατεβίβασε ἐκ τὴ κρεῶ, ὡς ἐκ τοῦ τὸ θέλω-
μα τὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ τὸ θέλημα τὸ τέμψαντα μὴ-
ὁ γὰ ἐλεγῶν ἐξ ἀνῷ, τῦτο τέλιο ἐρίθμῳ, ὡ-
κρίγμασι ὑφεστῶν ὁ ἐλεγχῶν, ἤ ἐστὶ τὸν
λόγον ἀποῖστα ὁ Χεστὸς. δεῦκνυν γὰ, ὅτι τὸ-
πέρ ἐστὶν πᾶσιν θέλημα ἐξ ἐμὲ δὲ ὑπὸ βε-
βλῆσθαι, τῦ θείας φύσιν, ἐνεδῆσιν δὲ δεῖ τὸ
ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ τὸ ὅπω τὲ ἐκ τὲ ὑπὸ σάρκα
ἀφεστῶμβλω ἢ θέλοντο, τὶ πεῖσι τὸ φυσὶ· ὁ
μακρὸς ἐμὶ· τῶν φοκτικλωτὰ λόγῳ· ὅτι δὲ ἐ-
ἀνεδῆσιν τοῦ ἀφάτα τὸ σωτῆρ Χεστὸ, κα-
τὲρ ἐν ἀδίρωτος, τὸ ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ δὲ
ἀυτὸς ἀλαλῶν ὁμοῦμεν τὸ τῦ ἀφεκκμῶν φύτιν
κατίδεῖν. φαῦμὰ ὠῶ ἀτὸ τὸ ἰωδικὸς ἔργων ἐμ
ἀπορίες τὸ πάντη τὴ καὶ τὴ τοῦ σωμᾶ τοῦ Χεστὸ, ἐ τῦ-
ἀπεστεῖν ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἐστὶ ἀφεκκ-
ἀυτὸ ἐ ἀφεκκ ἐχῶτα· τὸ ἐν τῦ πλεῖστα τῶν
τάνυς, ὦ ὦ τὸν πεφεγμένῳ ὡς τὸ τὸ ἐν-
γίνε φρόσῃς, ἐ τὸς οἰπῳ ἀ ἔτυα κατ' ἐκεῖ-
νο χαρῷ γεγῶσῃς ἀγνοε. ἐπεὶ δὲ ὀφὴ ἔφμα ἐμ τὸ
κεφτικὸς ἐς θάνατο ἀμκιστῆσα πᾶν ὀφὴ ἐς ἰωδὶ,
ἐς μὰ γὰρ ἀνεῖ ἀ ἔρωτῶ· ὁ μονογὴν· τὸ Θεοῦ λόγ-
γοε, ἐδε δὲ τάυτε γεγῶσῃ πεῖθεῖ, τὸ ἐπὶ δὲ-
λετο ἐκφύσεται δεῖκτο· αἱ τοῦς δὲ χεῖρ ὁ-
μοῖοε ἀπεβλέψαστο ἀφὸ βιβλίοι χρῶτῶν τὸ
βιβλιοθῆκοε ἐκφέρῳ τοῦ ἀπεῖθε ἀκρῷ τὸ τε-
τεαρχεῖε, ἐ ἐτάγρεσε.

Ἐπὶ ἀτεγνῶσῃ ὃν τοῦ αὐτῦ ἰωδικὸς χῶτοε τὸ
αὐτὸ ἀγῶν Κυείλοε ἐκ τῆς αὐτῆς ἱρμῆνοεὶς βιβλίο
ἀγνῶν· οὗ ἐ ἀρχὴ· ἀφῷ Μαρία ἀκδοῖτοε ἔτρε-
μῶν· ἔχωτα ὀστῶ· ὀρᾶ δὲ τάυτο ὡς τῦτοε τῶ
μὲν ἀθῷωτῆσε φύσεως τοῦς δυμῖῦς ἄλοκαι, ἐ
ἀ ἀφεκκμῶνοε ἐὸ δεκλίω, ἢ δὲ θείας αὐτῆς καὶ
ἀῤῥήτῳ δωκέμεως τὸ ἐῦ· ἀπεῖτο ἀῤῥαγὲς τὸ καὶ ἀ-
θῤῥωτοε, καὶ ἐς μόνῳ βλέτοε τὴν αὐτὴ φρέτοε-
σιν ἀνδρεῖοε· ἐ μὴ μὴ τὸ θελότοε παρεσδίοεται
μόνῳ τῷ τοῦ πνεῦτοε ἐ ἐφοῦ· ἀ δὲ τὸ ἀνθρω-
πίνοε δυάμει κεκινῆσθαι ἀῦτὸε χρεῶτοε τὸ τε-
τῦ Θ., ἐ μετεμμορφῶ ἀφεχεῖαε φρὸς ἀεὶ ἀστρεφτο
ἀτόλμετοε τὸ δεῦλε πεκεκῆσθοε. ὀῦπτοῦθε, τὸ

ANNO CHRISTI 680. ACTIO X.

ἐ ὅτι τὴ σωτῆρε Χεστὸ κεκινῆσθαι τὸ ἀνθρώπινοε ἀ-
δὲ ἀῦοε ἀφὶ ἐκεῖνοε τρόπε· ἐδε γὰρ, ἐδε κρῷ
δὲ τάυτο ἀυτῆ ὁ δοκεῖ φῷ Ἑλληνῶ, φυτὶ-
κῶε δὲ μᾶλλοε καὶ ἀνθῷῶε ἀῦτῶνοε ὡς γνω-
κοὸ γεγῶσῃε φαῖνεσθαι πάντε φθορτὰ τὸ ἀν-
θρώπινοε, ἀθῷ μόνοε ἁμαρτίαε. φόβοε δὲ καὶ
δεῦλε πάθη ἀῦ ἐκεῖ φυτικὰ, τὴ ἐμὶ ὀφ
ἁμαρτίαε πεκῆσθαι διεπῷῶνται· καὶ ἀφεκκ-
τὴε ἐτὶ χρήσιμοε ἀπεκεῖτο τὸ Χεστῷ τὸ ἀῦ ῥμ-
πτοε, ἤγ ἐκε κτηδῖτε κρατῶσῃε, καὶ ἐς τὴ
πρόσω χῷρῆ, καθάτερ ἡμῖ ἐστὶ· ἀλλ' ἵνα κα-
κοποιῶε τῇ δυάμει τὴ πόνῳ διεκόφνται, κφὸ
ἀμὲνῳ τὴε τῇ ἀνοτῆρε κατέκεστο μετεκυ-
χῶσῃε τὴ φύσιοε ἐε κφῆτῳ Χεστῷ. ὧν γὰ
ὠτῷ καὶ ἐγ ἐτέρῳ καὶ ἐν ἡμῖε· κφὸ τὴε τῶ
ἑέτοοε ῥυθμίσεε τρόποε. τῦτοῦ δὲ τὸ αὐτὸ ἐγ-
μιμοῦσε βιβλίε ἑεκάτε, ἤ ἐ ἀρχὴ· ὁ ἐγῶν τὸε
ἐκπλῆε μὲ καὶ πρῶν αὐτὸε· ὥσπερ ἐδὲ ὁμοῦο-
σθῷ, ὥτω καὶ σωιδὶκαὶτὸ τὴ ἰδίῳ χῶνοεε·
μᾶε γὰε ὥτοε ἐ δίκτοε τὸ θέλημα, καὶ σκοπὸε
ἐφ' ἑκάστῳ τὴε, καὶ τὴ φωῦοωῦ τέε· τὸ ἀῦ-
τὸ ἐε τὸ αὐτὸ ἐγμιοῦσε βιβλίε διδοκάτῳ,
ἤ ἐ ἀρχὴ· ἀτὸ ἐστὶ φύσιν ἀῦξῆ· τὴ ἐμὶ ὀφ
λόγοε ἀποῖστα ὁ Χεστὸε. δεῦκνυν γὰ, ὅτι τὸ-
πέρ ἐστὶν πᾶσιν θέλημα ἐξ ἐμὲ δὲ ὑπὸ βε-
βλῆσθαι, τῦ θείας φύσιν, ἐνεδῆσιν δὲ δεῖ τὸ
ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ τὸ ὅπω τὲ ἐκ τὲ ὑπὸ σάρκα
ἀφεστῶμβλω ἢ θέλοντο, τὶ πεῖσι τὸ φυσὶ· ὁ
μακρὸς ἐμὶ· τῶν φοκτικλωτὰ λόγῳ· ὅτι δὲ ἐ-
ἀνεδῆσιν τοῦ ἀφάτα τὸ σωτῆρ Χεστὸ, κα-
τὲρ ἐν ἀδίρωτος, τὸ ἐστὶ τὸ σωμᾶ τέῦτο, ἐ δὲ
ἀυτὸς ἀλαλῶν ὁμοῦμεν τὸ τῦ ἀφεκκμῶν φύτιν
κατίδεῖν. φαῦμὰ ὠῶ ἀτὸ τὸ ἰωδικὸς ἔργων ἐμ
ἀπορίες τὸ πάντη τὴ καὶ τὴ τοῦ σωμᾶ τοῦ Χεστὸ, ἐ τῦ-
ἀπεστεῖν ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἐστὶ ἀφεκκ-
ἀυτὸ ἐ ἀφεκκ ἐχῶτα· τὸ ἐν τῦ πλεῖστα τῶν
τάνυς, ὦ ὦ τὸν πεφεγμένῳ ὡς τὸ τὸ ἐν-
γίνε φρόσῃς, ἐ τὸς οἰπῳ ἀ ἔτυα κατ' ἐκεῖ-
νο χαρῷ γεγῶσῃς ἀγνοε. ἐπεὶ δὲ ὀφὴ ἔφμα ἐμ τὸ
κεφτικὸς ἐς θάνατο ἀμκιστῆσα πᾶν ὀφὴ ἐς ἰωδὶ,
ἐς μὰ γὰρ ἀνεῖ ἀ ἔρωτῶ· ὁ μονογὴν· τὸ Θεοῦ λόγ-
γοε, ἐδε δὲ τάυτε γεγῶσῃ πεῖθεῖ, τὸ ἐπὶ δὲ-
λετο ἐκφύσεται δεῖκτο· αἱ τοῦς δὲ χεῖρ ὁ-
μοῖοε ἀπεβλέψαστο ἀφὸ βιβλίοι χρῶτῶν τὸ
βιβλιοθῆκοε ἐκφέρῳ τοῦ ἀπεῖθε ἀκρῷ τὸ τε-
τεαρχεῖε, ἐ ἐτάγρεσε.

Ἐπὶ ἀτεγνῶσῃ ὃν τοῦ αὐτῦ ἰωδικὸς χῶτοε τὸ
αὐτὸ ἀγῶν Κυείλοε ἐκ τῆς αὐτῆς ἱρμῆνοεὶς βιβλίο
ἀγνῶν· οὗ ἐ ἀρχὴ· ἀφῷ Μαρία ἀκδοῖτοε ἔτρε-
μῶν· ἔχωτα ὀστῶ· ὀρᾶ δὲ τάυτο ὡς τῦτοε τῶ
μὲν ἀθῷωτῆσε φύσεως τοῦς δυμῖῦς ἄλοκαι, ἐ
ἀ ἀφεκκμῶνοε ἐὸ δεκλίω, ἢ δὲ θείας αὐτῆς καὶ
ἀῤῥήτῳ δωκέμεως τὸ ἐῦ· ἀπεῖτο ἀῤῥαγὲς τὸ καὶ ἀ-
θῤῥωτοε, καὶ ἐς μόνῳ βλέτοε τὴν αὐτὴ φρέτοε-
σιν ἀνδρεῖοε· ἐ μὴ μὴ τὸ θελότοε παρεσδίοεται
μόνῳ τῷ τοῦ πνεῦτοε ἐ ἐφοῦ· ἀ δὲ τὸ ἀνθρω-
πίνοε δυάμει κεκινῆσθαι ἀῦτὸε χρεῶτοε τὸ τε-
τῦ Θ., ἐ μετεμμορφῶ ἀφεχεῖαε φρὸς ἀεὶ ἀστρεφτο
ἀτόλμετοε τὸ δεῦλε πεκεκῆσθοε. ὀῦπτοῦθε, τὸ

ἐ ὅτι σωτῆρε Χεστὸ κεκινῆσθαι τὸ ἀνθρώπινοε ἀ-
δὲ ἀῦοε ἀφὶ ἐκεῖνοε τρόπε· ἐδε γὰρ, ἐδε κρῷ
δὲ τάυτο ἀυτῆ ὁ δοκεῖ φῷ Ἑλληνῶ, φυτὶ-
κῶε δὲ μᾶλλοε καὶ ἀνθῷῶε ἀῦτῶνοε ὡς γνω-
κοὸ γεγῶσῃε φαῖνεσθαι πάντε φθορτὰ τὸ ἀν-
θρώπινοε, ἀθῷ μόνοε ἁμαρτίαε. φόβοε δὲ καὶ
δεῦλε πάθη ἀῦ ἐκεῖ φυτικὰ, τὴ ἐμὶ ὀφ
ἁμαρτίαε πεκῆσθαι διεπῷῶνται· καὶ ἀφεκκ-
τὴε ἐτὶ χρήσιμοε ἀπεκεῖτο τὸ Χεστῷ τὸ ἀῦ ῥμ-
πτοε, ἤγ ἐκε κτηδῖτε κρατῶσῃε, καὶ ἐς τὴ
πρόσω χῷρῆ, καθάτερ ἡμῖ ἐστὶ· ἀλλ' ἵνα κα-
κοποιῶε τῇ δυάμει τὴ πόνῳ διεκόφνται, κφὸ
ἀμὲνῳ τὴε τῇ ἀνοτῆρε κατέκεστο μετεκυ-
χῶσῃε τὴ φύσιοε ἐε κφῆτῳ Χεστῷ. ὧν γὰ
ὠτῷ καὶ ἐγ ἐτέρῳ καὶ ἐν ἡμῖε· κφὸ τὴε τῶ
ἑέτοοε ῥυθμίσεε τρόποε. τῦτοῦ δὲ τὸ αὐτὸ ἐγ-
μιμοῦσε βιβλίε ἑεκάτε, ἤ ἐ

ACTIO X. Suat eos qui dicunt, mentem humanam cum non haberit, itemque redarguat eos, qui non dicunt carnem cum habuisse. Omnis enim divinus fermo Iliatis inter filios tenebrarum, redargutit tenebras, illuminat autem filios veritatis. Cerne vero quanta utilia sunt in illo fermone. De incorporalibus non procedit fudor: dum vero hoc haeret oftendit vacuum carnem, & non affimilationem. Ex carne in deitate coadunata citra animam & mentem non fit agonia: fluctuante autem eo, oftendit animam & corpus & mentem in unum gerere, unde agonia fiat. Itemque cum dicit: *Non mea voluntas, fed tua*, oftendit vere mentem humanam, fed fine peccato. Quod teftimonium fimiliter collatum eft cum libro chartaceo, qui eft ex bibliotheca hujus venerabilis patriarchii, & conflitit.

Item relectum eft ex eodem codice teftimonium fancti Gregorii cognofci Nazianzeni ex fecundo fermone de Filio, cujus initium: Quoniam tibi quae ex cognitionibus, continens ita: Septimum dicatur defcendifle de coelo Filius, non ut faciat voluntatem fuam, fed ejus, qui mifit eum. Si enim non ab eo qui defcendit haec discerentur, discerentur utique tanquam ab homine formati hunc fermonem, non ab eo qui in falvatore intelligitur: (Filius enim velle nec contrarium eft Deo, deificatum totum) fed ejus qui fecundum nos eft, ut potte quod humana voluntas non per omnia fequatur divinam, fed refiftat plerumque, atque reluctetur. Etenim illud ita intelligimus: *Pater, fi poffibile eft, transfeat a me calice ifte: Verumtamen non fiat ego vult, fed tua praevalat voluntas*. Neque enim, fi poffibile erat aut non hoc, eum ignorare oportebat, neque voluntati obicem mittere voluntatem. Quia ergo tanquam ab eo, qui affumpfit, fermo eft, (id quippe eft quod defcendit) non rei fufceptae: fic occurremus, non tanquam exiftentem propria Filii voluntate praeter illam quae Patris; fed tanquam non exiftente, in fermo eft, ut tale fit quod collegitur, Non ut faciam voluntatem meam, (neque enim mea a tua feparata) fed tanquam nemo eram atque tuam: quorum fecit una deitas, ita & una voluntas. Quod teftimonium fimiliter collatum eft cum libro de membranis crocei, qui eft de bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, & conflitit.

Item relectum eft ex eodem codice teftimonium fancti Cyrilli archiepifcopi Alexandriae de Thefauris libro vigefimoquarto, cujus initium: Si a quodam de accidentibus, continens ita: Quando figitur apparet formidatum mortem, & dicens: *Si fieri poteft, transfeat a me calice ifte*: intelligo quoniam formidans mortem docebatur caro quia indutus erat Deus verbum, ultra id non poterat. Dicebat enim ad patrem: *Non fiat ego volo, fed fiat tu*. Non enim timebat fecundum quod verbum eft & Deus, mortem ipfe; fed id fenem peducere difpenfationem properabat: haec enim erat voluntas patris. Habet enim & nolle mori idcirco, quod caro mortem naturaliter exiftit. Loquens profecto

ACTIO X. Cyrilli 16.

Α ἐλεγξητὸν λέγοντας, νοῦν μὴ ἔχειν τὸν ἀνθρώπινον· κἀμὲ ἐλεγξητὸν τὸν μὴ λέγοντα αὐτὸν σάρκα ἐγκεκτῆσθαι. πᾶς γὰρ θεῖος λόγος, εἰκὼ μὲν ἐν τοῖς τῆς σκότους υἱοῖς ἐμβάλλει τὸ σκότος, φωτίζει δὲ τοὺς τῆς ἀληθείας. ὀρᾷ μὲν τόνε χρόνον ἐν τῷ λόγῳ κατοῦ. ἀνὰ δὲ κόλωσιν ἢ ἀφαίρεσιν βρῦε· ὁν δὲ τὴν τῶν ἡμῶν ἔδειξεν ἀκολουθίαν σαρκὸς, ἢ δὲ κατὰ ἀλλοίωσιν σαρκὸς ἐν θεότητι συμπαγοῦς χωρὶς ψυχῆς ἢ νοῦ οὐ γίνεται ἀγωνία· ἀγωνιῶν δὲ αὐτὸ ἔδειξε ψυχῆς καὶ σώματος κοινὸν εἶναι αὐτὸ νοερόκινα, ὅθεν ἡ ἀγωνία γίνεται· καὶ πάλιν ὁν τῷ εἰπεῖν· μὴ τὸ ἐμὸν θέλημα, ἀλλὰ τὸν σὸν, ἐδείξατο ἀληθῶς νοῦν, ἀλλ' ἀκαιμάρτητον, ἥτις χρῶσις ὁμοίως ἀνιβαλοῦν τὰ βιβλίου χαρτίνου τὸ βιβλιοθήκης ὑπάρχοντ τὰ ὀνόματα δόκγῆς πατριαρχείου, καὶ ἐνάγχει.

Ἔτι ἀναγνωσθὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κωδικὸς χάρτου τὸ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ ἐκ τοῦ Ναζιανζοῦ ἐκ τὸ περὶ υἱοῦ ἀνυπόκριτος, ἢ ἀρχὴ· ἐπειδὴ σοι τὰς ἐμβάλλεθ λογισμοὶ, ἐχρεωστοῦς ἐβδομὸν λεγόδαι τὸ κατεβεβηκέναι τὸν τῶν ἐμῶν υἱῶν, οὐχ ἵνα ποιῇ τὸ θέλημα τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὸ τῇ ἀμελωτοῦ, εἰ μὴ ἀνὰ ὡὶ ὡς ἀφῇ τὴ καπελκυθόνος αὐτὸ· νοῦν ἐπὶ ἀνθρωπίνου ἀφῇ· τὴ ἀνθρώπου ταυτόδαι τὸν λόγον, ἐπὶ δὲ τὸ σωτῆρα κομῆσθαι· τὸ γὰρ ἐκείνου θέλειν εἶδε ὑστεκαστέον θεῷ θνοῦδν σάρ· ἀλλὰ τὸ καθ' ἡμᾶς, ὡς τὸ ἐπὶ ὑστεκαστὸ θέλειν· τὸ ἐπὶ πάντας ἐκείμενοι τὸ θεῖον, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ ἐπὶ πάντας ὡς τὸ πολλὰ καὶ ἐπιτεκαλοῦσθαι· καὶ γὰρ ἐκείνο ὑπὸ ἐκοῖσεωῦδ τὸ· πάτερ, εἰ δυνατὸν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, τοῦδ σὸν ἐκμόνοι θέλημα. ὅτι γὰ εἰ δυνατὸ ἦ μὴ τῶν, ἀγνοεῖν σκεῖνο εἰκὸς· ἐπὶ τὸ θέλημα τὸ ὑπεκοῦσθαι τὸ θέλημα· ἐπειδὴ ὡὶ ἀφῇ τὴ ἀφορεῖ ἀδοῦτα ἀλοῦθθ, τῶν μὴ τὴ καπελκυθόν, ἀλλὰ τὸ ἀφῇ λόγοιεν, ἀπὸ τὴ ἀφῇ τὸ ἀνθρωπίνου, ἀλλ' ὡς ὄντος ἰδίᾳ· τὸ ὡὶ θελήματοι ἀφῇ· τὸ τὸ πατρὸς, ἀλλ' ὡς ὄντος ὁλόγου· ἐπὶ τὸ ἀνθρωπίνου ἀφῇ· ἀλλὰ τὸ ἐκείνου· ἐκείνου γὰρ ἐστὶ τὸ θέλημα τὸ μόν

ACTIO X. nium sancti Athanasii archiepiscopi Alexandriæ ex libro contra Apollinaristas de incarnatione, cujus initium: Modus quidem pietatis, continens ita: Quando Adam Deus ab origine formavit, numquid infirmum et dedit peccatum? Quomodo autem illum condemnavit peccatum? aut quomodo etiam Adam ante prævaricationem reliebat hominem aut malum, quem formavit Deus ad incorruptionem, & imaginem suæ æternitatis? Fecit eum naturam sine peccato, & voluntatem liberi arbitrii. Quod testimonium similiter collatum est ad librum ex membranis crocei, qui est bibliotheca hujus venerabilis patriarchii, & conflixit,

Item relectum est ex eodem codice testimonium sancti Augustini episcopi Hipponensis ex libro quinto contra Iulianum Pelagianistam, continens ita: Motus animi quid est, nisi motus naturæ? Animæ enim sine habitatione naturæ est, & idcirco voluntas motus naturæ est, quia motus est animæ. Quod testimonium similiter collatum est ad librum Latinis literis scriptum, interpretante Constantino Deo amabili presbytero, & defensore sanctissimæ hujus magnæ ecclesiæ, & Latino grammatico, & conflixit,

Item relectum est ex eodem codice testimonium de operationibus, sancti Leonis papæ Romanæ urbis ex epistola ad Flavianum archiepiscopum Constantinopoleos, cujus initium: Lectis dilectionis tuæ literis, continens ita: Sicut enim Deus non mutatur miseratione, ita homo non confunditur dignitate. Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est, verbo scilicet operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est. Unum horum coruscat miraculis, aliud succumbit injuriis. Et sicut verbum ab æqualitate paternæ gloriæ non recedit, ita caro naturam nostri generis non relinquit, unus enim idemque vere Dei Filius, & vere hominis filius est. Quod testimonium similiter collatum est ad librum membranaceum argenteo textum, qui est de scevophylacio, id est, de repositione hujus magnæ ecclesiæ, & conflixit,

Item relectum est ex eodem codice testimonium ejusdem sancti Leonis ex secunda epistola ad Leonem pisillanum imperatorem, cujus initium: Promisisse me memini, continens ita: Licet ergo in uno domino Jesu Christo vero Deo atque hominis Filio verbi & carnis una persona sit, quæ inseparabiliter atque indivisibiliter communes habet actiones, intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, & sinceræ fidei contemplatione cernendum est, ad quæ proveniatur humilitas carnis, & ad quæ inclinetur altitudo deitatis. Et paulo post: Postremo fine verbi potentia, non se dominus Patri confitebatur æqualem, & fine veritate carnis non deceret majorem se esse Patrem, dum catholica fides utrumque fuscipiat, utrumque defendat; quæ

Epist. 28.

Epist. 97.

A ἐν τῷ Δεσποτῇ ἐφιστήσεσθον Ἀλεξάνδρειας τὸ ἀπὸ τῆς σκευοφυλακίου τῆς Ἀποστολικῆς· ἡ ἀρχὴ τὸ ὑπὲρ τῶν ἀνθρ. τὸ ἀνθρ. ἔγκρισις ὅτι· ὅτε τὸν Ἀδὰμ ἀσχήμονα ἔπλασεν ὁ Θεός, μὴ τί γε καὶ ἀσθενῆ ἀπὸ ἀξίας τῶν ἁμαρτιῶν; τὶς οὖν τὸν ἀνέμενε τὸν ἄνθρ. ἢ τὸν ἁμαρτωλὸν ἐκείνον ὃν ἔπλασε θεὸς ἐν τῇ ἀφθαρσίᾳ; τὸν χρόνον ἀπεδίδου ὑγιείας ἀφθαρσίας· ἐν τῇ ἀφθαρσίᾳ ἔπλασε θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησε τὸν ἄνθρ. ἐν τῇ ἀφθαρσίᾳ·

ACTIO X. Matt. 10. Joan. 4. Joh. 1. Joan. 20.

tur ex iniuria? & quis est qui sine labore uni-
versum mundum erbo conditsit? Quis est
gloriæ splendor? & quis clavis affigitur? Quæ
forma in passione alapis caeditur? & quæ ex
æterno glorificatur? Manifesta enim fant hæc,
vel si nullus termo interpretatur: quoniam
quidem plagæ fervi fant, i in quo dominus
patitur: honores vero domini, circa quem
fervus: quatenus propter compositionem ac-
concretionem communia fierent utra-
que utrique, tam domino ferviles cicatrices
in ipso fuscipiente, quamque fervo hono-
re dominico glorificato.

Item relectum est ex eodem codice aliud e-
jus teftimonium ex ejusdem tomo duodecimo, cujus initium: Sed videamus & quod
sequitur, continens ita: Interim dignum
est fcifcitari eos, qui nobis voces hujusmodi proferunt, quidnam fit quod afcendit, & quod videtur, & quod per tactum agnofcitur, & adhuc super his, quod hominibus per fraternitatem loquatur: utrum divine, aut humane natura esse proprium arbitrentur. Si quidem palpabilem esse, & visibilem, & cibo atque potu fustentari, & hominibus cognatum fieri ac fratrem, & quæcumque circa corporalem naturam conspicuntur: omnia hæc etiam in divinitate cernunt, de unigenito Deo & hac, & quæ volucrint, teftificentur ei, & ambulationis operationem & locum abfcefum, quod proprium est eorum quæ corpore circumferibuntur. * Si vero hic quidem, qui ' per Mariam eft, fratres loquitur, unigenitus autem fratres non habet, quomodo enim in fratribus, quod unigenitum eft, falvabitur? Et qui dixit: *Spiritus eft Deus*, idem ipfe ait ad discipulos fuos: *Quia palpate me*: ut offendat, quia palpabilis quidem eft humana natura, incontrectabilis autem divinitas. Et qui dixit: *Pafce*, locum abfcefum fignificat: qui autem omnia complectitur, & in quo, ficut ait apoftolus, *creata funt omnia, & in quo omnia confiftunt*, nihil in exiftentibus extra feipfum habet, in quod per quemdam motum, aut ' transitum & fuat abfcefus. ' Neque enim eft aliter operari ipfam motionem, nifi transfiens locum quidem in quo fuerat derelinquat, ad alterum autem transfmeverit. Quod autem per omnia graditur, & in omnibus exiftit, & omnia continet, & a nullo exiftentium continetur, non habet quo difcedat, eo quod a divina plenitudine nihil eft vacuum. Quæ duo teftimonia collata funt cum libro ex membranis crocei, qui eft de bibliotheca venerabilis hujus patriarchii & confftitutum.

Item relectum eft ex eodem codice teftimonium ejusdem ex epiftola ad Euftathium de fancta Trinitate, cujus initium eft: *Addhuc quidem & omnibus nobis*, continens ita: Oftendat ergo ex quibus naturæ differitatem agnoverint. Si enim poffibile effet ipfam divinam naturam in fcipfa videri, * & tam quod ' familiaritter eft, quamque quod alienum per ea quæ videntur inveniri, non

Matt. 10. Joan. 4. Joh. 1. Joan. 20.

* Aliam ed. fcripfit ad Euftathium quæ exstat.

* G. prop. prium eft.

1 In Mſ. noſter. *In quo eſt Dominus; honores autem Domini, circa quem eſt ſervus*. Hatchpinus.
2 Mſ. noſter. *Si autem illi quidem per Mariam loquitur cum fratribus*. Hard.
3 Eſt epiſtola 80. Baſilii. Hard.
4 Mſ. noſter, & *quod eſt ejus proprium & ab ea alienum*. Hard.

ACTIO X. Matt. 10. Joan. 4. Joh. 1. Joan. 20.

ἀγαπητὸν ὑμῶν ὀφθῆναι. τὸν ἐν τοσοῦτῳ σῶν τῶν ὁρατῶν κόσμῳ ὑπερεῖδε τὸν κόσμον ὑπερέχοντα τῆς ὑπερκοσμίου δόξης. τί γὰρ τὸν ἥλιον κατανοῦμεν; τί δὲ τὸν ἥλιον καταπεφρόνηκας; ποῖα μυρία ἐστὶ τὰ κάλλη τῆς ἡλίου, ὃν ὁ δεσπότης, αὐδὲ τιμῶν τὸ θεατόν, ἀφεὶς ὁ ὑδρὸς· ὡ ὁπ ἐπιπόνηκα τὴ συμφόνεν κοπὴ γὴ ὑπὸ τὴ ἐκπόρου αὐρόπνοε· τὴ τὴ θεατόν· πῦ τὴ δυλικὴς μόκπατος εἰς ἐιυτὸν ἀνακλάσεῖ· ἐ, τὴ δοῦλοι τὴ θεατοτεκὴ δοξεζόμενοι τιμῶν.

Ἐπιφανήσεται σε τὸ αὐτὸ κυδικὴν ἐπῆρε χάρισε τὸ αὐτὸ σε ὅν ἀυτὸν, ἡμῶν 18. ἐν ἀρχῇ. ἀὶν ἔδοχθῆ σε τὸ σε τὸ ἐκπόλεῖν, ἐχρῆσε πόνοι δὲ μαθὼν κρῶν σῶμα τὴ ἀφορῶντω ἰωάν τοὶς πεπεῖσμένοις φωνὲς· ὅτι τὸ ἀνέβαινον, ὁ πόρμμῳν, ἐ τὸ ἐὰν τὴς ὑψωμένῳ, ἐ ἀφὸς τὴ τὸ τὴς ἀνθρώπου δὲ τὴς ἀλλόφυσῶ· ἀὶ κνέῳμῳν· ἤρα τὴς θείας, ἢ τὴς ἀνθρωπίνης σῶσεν ἴδιοι ὀνόμα τοιμέῳσι. εἰ μὲν μὴ τὴ ψηλαφοτὸ, ἐ ὁρατὸ, ἐ ὑρῶν τὴ τρόφ δυκεῖμῳν, καὶ τὴ ἀνθρόπου ὁμόφυλε ἐ ἀδελφὸ, καὶ ὅτε ἀφ' τὴν σωματικὴν κατφρατε φύσιν, τὴν τὴ ἐ ὅτ τὴ ἀνθρωπεῖ βλέπεσι, λεγόντων αὐδὲ τὴ μονογενὲς ὅσε ἐ τὴ τῶν, καὶ ὅσε βόλοντοι, μαρτυρόντων αὐτῷ, καὶ τὴν πορευτικὴν ἐκίγνεται, καὶ τὴ τοπικὴν μετάσεσιν, ὅπερ ἴδιον τὴ σὲ σώματι ἀναγεγραμμένῳν ὑδῶν· εἰ δὲ ὁ μὲν δὲ τὴ Μαρίας ἀδελφὸς διελέγετο, ὁδὲ μονογενὲς ἀδελφὸν οὐ ἔχει· πῶς ὁ ἐν τοῖς ἀδελφοῖς τὴ μονογενὲς διεγένετο; ἢ ἐνέκω· πνῶμα ὁ θεός, φησὶ κρὸς τοὶς μαθητὰς ὁ αὐτός, ὅτι ψηλαφήσατε μὲ, ἵνα δεῖξῃ, ὅτι ψηλαφητὰ μὲ ἀνθρωπίνε φύσις, ἀπορία δὲ τὸ θεόν ἐ ὁ αὐτὸν· πορόμενε, τὴν τοπικὴν διεστηκὴν μετάσεσιν. ὁ δὲ τὰ πάντα μὲ ἐκπεπλήρωκε, ὡ ὡ, καθὼς φησὶν ὁ ἀπόστολος, ὀκτίζῶν τὰ πάντα, ἐ ὡ ὢν τὰ πάντα σωπέκει, οὐδὲν ὡν τὴ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὀκτίζῶν τὰ πάντα, ἐ ὡ ὢν τὰ πάντα σωπέκει, οὐδὲν ὡν τὴ ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ὁ οὐ κατὰ τὴν κίνησιν ἢ μετοχῶμενὸν γὰρ ἐ ἀφὶ ἐκεῖ τὴν ἐκεῖ ὁ ἐν τὴ τὴν κίνησιν ἢ μετὰ τὴ μεθὶ τὴ ἀφὶ, ἐ ἀφ' ἑαυτὸ, ἀπολυόσῶν, ἕτερον δὲ ἀπτόμενε μεθίστοσεν τόπον· τὸ δὲ δὲ τὴ πάντα τόπο, ἐ ἐν τὴ πάντῳ, ἐ ἐν τὴ πάντῳ, ἐ ἐν τὴ πάντῳ· ἐ ἐν τὴ ἑαυτὸ τὴ ἀνθρωπίνῳ ἐ ἐν τὴ ἐν τὴ μετεκχωρεῖ τὴ μηδὲν ἐνὶ κενὸ τὴ θεόν ἐ ἐν τὴ ἐν τὴ ἀνθρωπίνῳ ἐ ἐν τὴ ἐν τὴ βιβλίῳ ἐν τὴ ἐν τὴ κρωκοῦτῳ τὴ βιβλιοθήκῃ ὑπὸ ἀρχῶν τὴ δίεγῆς τὴ ἐν τὴ ἐν τὴ κατεκρεχὴν, καὶ ἐ ἐστὶ χωρῶν.

Ἐπὶ δὲ τὴ τὴν αὐτὴ κυδικὴν χάρισε τὸ αὐτὸ σε τὸν ἀρχὸ Εὐσεβίου ἐπιστολὴν ἀφὶ τὸν ἁγίαν Τριάδος, ὃ ἐ ἀρχὴ· ἔτι μὴν καὶ πᾶσι ἡμῖν· ἐχρῆσε σεῖσι· ἐκεῖνα ἐπιδεῖξαι, ἐκ τίνων τὴ τὴ φύσεως παρεδηλωμένοι ἐσέγνωσαν· εἰ μὲν γὰρ ἐ δυνατὸν αὐτὴν ὁρᾶν τὴν θείας φύσεν θεωρῶν θεῖαν, ἐ τὴ, ποιόνδε ἐχρῆ, ἢ τὴ ἀνθρόπου τὴ φαινομένου, ἀφεὶς, ἐκεῖνο κάτω τὴ ἐξεῖ τὴ λό-

λόγων, ὁ πεπεισμένοι ἐστὶν ἀφὸ τὴν τὴ ἐγνωμὶ-ν καταδεῖξαι. ἐπεὶ δὲ ἐ μὴν ὑψόλοπῆς τὴ τὴ ἐστιμῶν ἐτὶ κατεσκεῖσε, ὡ δὲ τεκμηρίω τῶν ἀφὶ τὴ διαδεχόντων τὴν γνῶσιν ἡμῖν σοχρεῖσαι ἀνελογίζεσθαι, ἀνάγκη πάσε δὲ τὴ ὑπὸ φύσεν ἐγκυκλεῖν· ἐστὶ γὰρ ἐν ἑαυτῷ ἐκ τὴ ἀνθρωπίνε ἰωνῶ

ACTIO X. ad locum qui creaturis congruit, deponamus. Quoram enim operatio & virtus indifferenter una est, his necesse & speciei unitatem fervari. Quod testimonium similiter collatum est cum libro chartaceo, qui est bibliotheca hujus venerabilis patriarchii, & conflitit.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium Justiniani piissimi imperatoris, ex libro contra Nestorianos, & Acephalos, cujus initium: *Argumentum* [1] *sempiternum divina nos verialis vox*, continens ita: Sed oportet & quæ subsequenter a fancto Leone dicta sunt loqui, & quæ illi calumniantur: Dicente enim eo quia agit ut tanque forma cum alteris communione quod proprium habuit, verbo fcilicet operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est: Unum horum consortes miraculis, aliud secombbit injuriis: flatim affisiunt hæretici dicentes non oportere diversas operationes deitatis, & humanitatis Christi, fed unam esse operationem, & hoc iterum fecundum Apollinarii blasphemantes infaniam. Omnes enim fanctí patres, licut passionem & impassibilitatem unius ejusdemque creatore non docuerunt, ita & diversas operationes unius ejusdemque domini nostri Jesu Christi confiteri non instruxerunt, præterim fanctus Cyrillus: refinens unam esse operationem deitatis & humanitatis, scribit hæc in tigesimosecundo libro Thesaurorum: Neque enim unam naturalem operationem dabimus Deo & creaturæ, ut neque id quod creatum est ad divinam deducamus essentiam: neque iterum id, quod est divine natura præeiquum, ad locum qui creatis congruit deponamus: Sed & fanctus Athanasius in libro quarto contra Arianos hæc scribit: Hæc necessario præexaminavimus, ut si videremus eum per instrumentum propriæ carnis divinum quid agentem sive loquentem, cognoscamus quia Deus existens hæc operatur. Et iterum, fi videremus eum humane loqui, vel pati, non ignoremus quod carnem indueus factus est homo; & hæc facit, Unisoeiusque igitur opus noscentes, & utraque ex uno agi videntes, redde credemus, & nunquam erabimus, Ecce & per ea, quæ nunc sunt nobis a fanctis patribus apposita, aperte demonstratum est, diversas operationes esse deitatis & humanitatis unius domini nostri Jesu Christi, & hoc confone omnibus patribus, qui antea fuerunt, fanctum docuisse Leonem. Quod testimonium similiter collatum est cum libro membranaceo, quod est de bibliotheca hujus venerabilis patriarchii, & conflitit,

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium ejusdem fanctæ memoriæ Justiniani ex dogmatica epistola ad Zoilum fanctissimum patriarcham Alexandriæ, cujus initium: *Literas rescgentes*, continens ita: Ultimus igitur eft Christus non permanta naturarum differentia propter ineffabilem unitionem, verbum intelligendum, & homo

A ἀμφοτέρα· ἀφίστοντα κατηγορήματα· ὅτι δὴ ἑτέρα ἐστὶ τὰ θαύματα ἀνθρωπήνα τῶν μέν, τοῦτον μὲν τοῦ ἑνὸς ἐποίησε υἱοῦ· ἵνα χρὴ ὁμοίως ἀποδοῦναι τὴν βίβλον τῶν τοῦ βιβλοθήκου ἀνῆρχε τὸ ἐν τοῦτο ἐκκεῖνος πατερικῶν, & ἐσόμενον.

Ἔτι δὲ καὶ τὸν τοῦ αὐτοῦ κυρίου λόγον ἐν τεσσαρακοστῷ δεκάτῳ τῶν θεολογικῶν· οὐ γὰρ ἐρῶ τὴν μόρφωσιν ἀμελῶν ἡ ἐνθάδε, ἐν μὴ πτερωμένος ἀμελῶν ἡ ἐνθάδε, ἐν μὴ πτερωμένος ἀμελῶν· ἐγὼ καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ δὲ & τὴν ἐρῶ νῦν ἡμῖν τὴν ἀνάγκην· εἰ τοῦ Λόγου τὴν τῶν σωμάτων ἀνάγκη· τὸν ἐν τοῦ αὐτοῦ σωμάτων· τὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ σωμάτων· τὸ δὲ σῶμα τὸ ἐν τοῦ ἀνθρώπου· ἀφοῦ τὸν τῶν ἀνθρώπων τὸ ἐν τοῦ σωμάτων· ἐκεῖνο τὸ ἐκείνου μορφὴ τὸ δὲ ἐκείνου· τὸ δὲ ἐκείνου· ἐκείνου· τὸ δὲ ἐκείνου· τὸ δὲ ἐκείνου· τὸ δὲ

ACTIO X. vationes in una subsistentia, sive una persona Christi Dei nostri tradita? Et post paulo: *Deinde propter nos homines, vulnibus, et passibilibus factus est*; *et per divinas atque humanas operationes existere demonstratus in deitate et humanitate, deinde nobis cognosse quia in quibus est agnitus, ex his et subsistit. Sic enim et sanctis patres unesque nostri confitendo, id est, quod in deitate et humanitate, et quod ex deitate et humanitate, per utramque eorum incorruptam atque indivisam dispensationis magnam Dei salvatoris nostri Jesu Christi, traditurum. Quæ duo* testimonia collata sunt similiter ad libri membranaceum, qui est de bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, & constituens.

Item relectum est ex eodem codice testimonium sancti Ephræmi archiepiscopi Antiochiæ ex satisfactione quam fecit pro Chalcedonensi concilio, & tomo S. Leonis cap. quinquagesimo secto, cujus initium est: *Quoniam non indiminuite conservabat caro*, continens ita: Dicito nobis, o tu ab omni adversitate linceruse custodiens mentem tuam; Erat aliquando tempus ab incarnatione, quando incarnatus verbum Deus non habuit perfectam suam animatam carnem? aut quia pedetter ibat super fluctibus maris, non conservabant pedes proprietatem humanæ naturæ? Sed o optime (B) in natura humana ultra naturam operabatur Christus Deus noster, non prompta, vel extinctia humana propria fui carne. Saltem ipsius operationis effigies tuadeat tibi confuteri quod caro in propria natura permanfit. Manus videntur, & pedibus ire nisi secundum phantasiam fiebat, liquet quod pedum est operatio ipsius nostræ naturæ. Et utique ipsi species operationis exclamat in prisinis manibus carnem fuisse servatam, & hujusmodi gressum omnes corporalem ac sensibilem dicunt: ambulare autem super mare, hoc deitatis erat per humanam carnem operantis. Si igitur nuda carne operationem dicerenus fieri, rei gelbæ calligaret intelligentia: quemadmodum si etiam foli deitati hanc ambulatum deputaremus, incesfum ascribentes, & ambulare profitentes, nunc autem incarnatum Deum verbum, operatum fuisse hujusmodi operationem confitentes, quardum quidem ad naturam carnis consequenter dicimus factu fuisse, quardam vero propter deitatis praecellam naturam. Ergo & hic duæ sunt operationes. ' Neque enim eo quod habuit quod Deum decuit, annunciante verbo Deo, subsistentialem unitionem, hæc operatio, ob hoc præsumendum est dicere, quod caro non erat indiminuta in sua proprietatibus, sed diminuta & imperfecta erat. Hoc idemque est dicere, ' pejor ac deterior, vel quam si penitus non esset, fleus.

Item relectum est ex eodem codice testimonium ejusdem ex capitulo sexagesimo quarto, continens ita: Profers ille ' grammaticus ex sermone nostro, sive apostolicis Dei verbi magnum Athanasium, ex scripturarum approbationibus dicentem

ANNO CONSTITI CIRCI CIX. φανῶν ἀποδείξεις λόγοσι ὅτι· ὅτιοι λόγῳ πάντῳ ἐν δυνάμει, ἀναλυθέντα τὸ ποιήσαν τῶν· τελεῖται τὸ μὲν θέλημα χάριτι, κόπῳ πονοῦ. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, τὸ δὲ σὰρξ ἀσθενές· δύο θελήματα σοποῦσα δείκνυται. τὸ μὲν ἀνθρώπινον, ὅστερ ἴδοι τὴν σαρκός, τὸ δὲ θεϊκόν. ἐν τῷ μὲν ἀνθρώπινον δηλ τὸ αὐθ ἐπὶ τῆς σαρκὸς· φθορὰ ἐστιν τὸ κάλλος ἐγκτᾶς, ἢ ὡ ἐστὶν, ἢ ἀυτὸς τ' ἀλαθὴς ἀφαλοῦδος, ἢ ὡς ἀλλ' ἐστ ἐ ἀνδρόσιν ἀστοτρόφοι δὲ ἐν ἀν ἀνάμε δικ ἀλλ' ἐστ ἐν τῷ μέν Δεσποτοῦ ἐ τῶν δὲ ἀν λόμεστα φθορὰ ἀφθαρὴς λόγοσι τὸ ἔγκυ, ἐκλαθὲ ἐν τῷ δεῖξε σεωνοῦ, φάσκω τὸ δὲ ὁ φόβος εἰ τὸ μὲ ἀσοτοῦ λόγοσιν; ἐπεὶ μόνῳ ἐ Ἐμμανουὴλ· φρόδολον ὁ, ὡ ὁσε δὲ θέλομεν, ὦ τὸ μὲν φρόθυμον ἐ ἀσθενὲς, τὸ δὲ ἀδὲ ὑπὸς, & ἀνάδρομ φοὶς ἀνεφεῖ τὸ ἔδε. μέμ μὲν φόσιν ἡμῖ τὸ ἀνθ φρόθυμον ἐ ἀσθενὲς ἐ ἀνδρόσιν, ἐ ἀλλ' ἐν λόγοδεσ τε ἐν ἀνθρ ἐ ἐν ἐν ἀν τὸν χρόνο ἡδὲ ἐ ἀν τὸ ἐν ἀν τὸν χρόνο ἡδὲ ἐ ἀν τὸν, ἢ ἐκκπάσεσα πάμεστ. τὸ δὲ ὁ ἐκστὶν μέν ἐκ τὸν ἀυτὸν φόσιν ἐχον τ ἐκ κεφαλῆς τὴ ἀμαχμνὸν ἐστ. σωμάτεται πόνων, ὡς ὑπὸ ἐ ἀυτὸ ἐ ἐκ τὸν ἀυτὸν φόσιν φρόθυμόν τε ἐ ἀνθρ ἐ ἐν τὸν ἀυτὸν φόσιν, ἀλλ' ἀκ' ἐτέρα μὲν τὸ τὴ ἀδ ἐ ἐν τὸν ἀυτὸν φόσιν, ἀκ' ἐτέρα δὲ τὸ τὴ ἀδ ἐ ἐν τὸν ἀυτὸν φόσιν ἀφεῖ ἀνθρ

Actio X. Phot. p.

increpavit matrem dicentem: *Vinum non habent*, & quod mutavit aquam in vinum: ita non idem est deitati humanitas, neque diverso humanitati deitas: neque quæ ex eis procedunt, eadem ipsa sunt: idem autem ipse facit utraque, qui Deus simul est & homo, non ad confusionem innixens eadem substantiæ, neque item, quæ ab eisdem substantiis procedunt operationes, utrumque enim impossibile est, & a fententia pietatis extraneum. Quemadmodum igitur omnipotentiæ & creficere non est deitatis, ita fuscitare mortuos non est humanitatis. Verumtamen eisdem utraque sunt, deitatem temperantis humanitati condescenter non per transfusionem, verum per unitionem inconfusam ; Ergo duæ quidem operationes, quemadmodum & substantiæ : unus autem ipse est operatur, Deus simul & homo idem. Quod testimonium similiter collatum est cum libro charracero, prolato a parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & confistit.

Basilius Deo amabilis episcopus civitatis Goryzyne insulæ Cretæ : dixit : Suscipit sancta & universalis vestra synodus hunc sanctum Anastasium, qui fuit archiepiscopus Antiochiæ, cujus testimonium in præsenti relectum est, satisfactentis pro tomo sancti Leonis ?

Sancta synodus dixit: Suscipimus sanctum Anastasium, orthodoxe satisfacientem protomo sancti & memorabilis papæ Leonis : Theodorus Deo amabilis episcopus Melitensis dixit : Sanctum vocat totus orbis hunc sanctæ memoriæ Anastasium, qui fuit archiepiscopus Antiochiæ ; & (qui non fuit, pit, Deus eum anathematizet . Et confobanter omnes dixerunt : Amen ;

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium sanctissimi Ioannis episcopi Scythopoleos et libro octavo contra Severi blasphemias, continens ita : Videramus ergo, quid iterum denotes sanctissimum papam Leonem . Ait enim : Operatur utraque forma cum alteritas communione quod proprium habuit, verbo operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est : quoniam ⁺ supervacuum concrispisti sacram hanc vocem, audite te ⁺ affirmaque ipsum Halicarnassæum contra respondentem tibi, & taliter tuis detrahentem : Operabatur verbum incorruptionem : operata est carne fecundum tuam blasphemiam, corruptionem . Dicito ergo nobis, o optime, utrum credidisti Deum verbum effentialiter unitum carni & animæ, cui unque unitus est ? Etiam, inquit . Hunc ajunt, qui super omnes est Deus, eximietate deitatis comprehendisse cœlum, & terram, & mare, aithera quoque, & aeremq, angelos, & archangelos, principatus, & potestates, (ut compendiose ac complexive dicam) illarum estimentam continere, quæ in vorporeæ funt beatitudinis, militum millium, & decies millies denum millium fanctarum miniſtrantium, & invisibilium fubſtantiarum, providenceque communitar universis vifibilibus omnibus, & invisibilibus, & singulatim uniciuque ⁺ utique, ut opinor, dabit, & quidem non penitus ⁺ † eventuili . Hujusmodi itaque providentiam Dei, operationem non vocabis ? & ad hoc quoque non contradices, si quidem & nunc non vis palam deitati reputare ? Ergo quomodo consurgit ad Deum ut ad Deum ? Quomodo ad Deum ? Quomodo ad Deum ? Quomodo

Actio X.

Epiphanius.

Matth. 9. Marcha. 5. Luc. 8.

ται, hæc enim fuit. Si enim una est fubſtantia, & una natura Dei verbi incarnati, ſicuti & eſt, prorſus dubio & una voluntas, & una operatio, profecto & una ſapientia, & una ſcientia utriuſque eſt.

Item relectum eſt ex eodem codicillo teſtimonium ejuſdem ex eodem libro "continens ita: Congruentia autem his etiam idem ſanctiſſimus pater obſervans, & in quarto tomo commentarii in evangelium ſecundum ſanctum Joannem ſic dicens: Ideo vero, & dum mortuus ſuſcitaret, non verbo tantum, neque Deo dominante præceptis operatus eſſe ſalvator inveniur, ſed tanquam cooperatricem quamdam ad hoc maxime ſanctam carnem ſuam ſumere propterea, ut oſtenderet vivificæ carnis proſe, velut unum factam ad eum. Etenim quando archiſynagogi virgunculam ſuſcitabat, dicens: *Puella, ſurge: tenuit manum ejus*, (ſicut ſcripturæ eſt) vivificans quidem ut Deus omnium opifice præcepto, vivificans rurſus per tactum manus, unam utraque oſtendens operationem. Cum igitur ſciamus proprium intellectualis Deo decibilis operationis eſſe ſcientiam univerſorum, unam & eandem utriuſque Deo decibilem operationem eſſe ſumus edocti, quomodo non confitramur, unum ex hoc eandemque univerſorum ſcientiam eſſiere (ſicut prædiximus) unius Chriſti, & ſecundum ejus deitatem & ſecundum ejus humanitatem? Quæ duo teſtimonia ſimiliter collata ſunt cum libro chartaceo, qui eſt de bibliotheca venerabilis patriarchii, & conſtiterunt.

Item relectum eſt ex eodem codicillo teſtimonium Themiſtii hæreſiarchæ, ex primo ejus antirrhetico, id eſt contradictionis, contra tomum Theodoſti capite quinto, continens ita: Sanctiſquippe patres unam abſolute dixerunt Chriſti eſſe operationem, & non ſecundum ſolum hanc confidunt in Deo decibili tantummodo, alterum vero hominum infinitant, ſed ut ab uno eodemque Chriſto omnia acta ſint, quæ ſecundum diſpenſationem ſunt Deo decibilia, & humana, & unam ſemel, & abſolute, ſiqui dixi, Chriſti aſſerunt operationem.

Item relectum eſt ex eodem codicillo teſtimonium ejuſdem ex eodem antirrhetico, id eſt, contradictionis, capitulo trigeſimoquarto, continens ita: Una itaque ſcientia in Chriſto, quemadmodum & operatio: etenim unus erat qui ſciebat ſicut profecto & qui operabatur. Ejuſdem ſecundo antirhetico, capitulo quadrageſimo ſecundo; Nos autem bono ſenſu perſtantes, cum Deo dictum ſit, & ſectam profeſſionem tenentes, non duas naturas eſſe credimus ſimul mamoel, vel ſi eſt ex duabus compoſitus, nec in duabus naturis, diviſivum enim utrumque, ſed unam naturam Dei verbi incarnatam, unam ſubſiſtentiam, & perſonam unam, conſequenter autem unius perſonæ unam ſciimus & operationem. Similiter autem & unam ſcientiam, ſicut ſapius diximus. Quæ tria teſtimonia ſimiliter collata ſunt cum libro chartaceo, qui eſt de bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, & conſtiterunt.

Anno Christi 680.

Actio X.

Εἰ μὴ γὰρ μία φύσις τοῦ θεοῦ λόγου σεσαρκωμένη, ὥσπερ φασὶ θεῖοι, ἀνεμφυβόλοις ἐν ὀξίοις, & μία ἐνέργεια δηλονότι, & μία σοφία, & μία γνῶσις τοῦ σωμαμφοῖν ἐστίν.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ κωδικὸς χρῶτος τὴ αὐτὴ ἐκ τὴ αὐτὴ λόγου σαρκωθεὶς τὴ ἀνθρωπότητα ὁ τοῦ θεοῦ λόγος ἐν τοῖς τετάρτοις τῶν εἰς τὸν κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάνὴν ἑρμηνείων, ἐκφωνεῖ, οὕτως αὐτὸ δὲ τὸν καὶ νεκρὸν ἀνιστᾶν οὐ λόγῳ μόνον, ὡς τῷ θεοφόρῳ εἰσεῖν ἐπιτάγματι ἐκέχρητο ὁ σωτὴρ ἀξιοκτεῖν, ἀλλὰ συμφυτάτῳ ὡσπερ τινὶ ὀφρῷ τὴ ἑαυτοῦ μᾶλιστα τῶν ἁγίων αὐτὸ λαμβάνειν κοινῷ-πανοῦσαν, ἵνα δυκνύη ζωοποιῶν δυναμένου, & ὡς ἐν τῷ ἀρχιμάγῳ κόρῃ ἀνιστᾶν λέγων· *Ἐ κόρε ἀνάστηθι*, ἐφάπτοντος τῆς χειρὸς αὐτῆς, καθὰ γέγραπται, ζωοποιῶν μὲν ὡς Θεὸς τὴ πατρικὴν κράτησιν, (ὡσπερεὶ δὲ & ἀνὰ τὴ ἁφὴν τῆς χειρὸς, μίαν τὴ ἐνεργῶν δὲ ἑκατέρου ἐπιδεικνὺς τῶν ἐνεργειῶν τὴ ὅλων τῶν χτίσμ, μίαν δὲ & τῶν αὐτῶν τὴ σωμαμφοῖν τῶν ἀναστᾶν ἐνεργῶν τὴ ἀναστᾶν ἐνεργῶν τὴ ἀνθρωπότητα, μίαν δὲ τῶν αὐτῶν τὴ ὅλων χτίσμ ἀναστᾶν ἐνεργῶν τὴ ἐκ Χριστοῦ κ. τῶν αὐτοῦ θεότητα, & κ. τῶν αὐτὸ ἀνθρωπότητα: οἱ τινὲς δὲ χρῶσι φωνῶν ἀνταβλήθοντα ἁφὸς βιβλίον χαρτῶν τὸ βιβλιοθήκης ἁφέκχρη τοῦ ἁγιοῦ τὴ σκευοφύλακος τεταρχικῆς, & ἐσχέχρηται.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος Θεμιστίου αἱρετικοῦ ἐκ τὴ ἀρχῶν αὐτὸ ἀντιρρητικὸ τοῦ κ. τῶ τῆμ Θεοδοσίᾳ, κεφαλαίῳ πέμπτῳ· ἔχουσα οὕτω· οἶμαι μὲν οὖτοι πάντες μίαν ἀτελῆτης εἶναι ἐφασαν τὴν ἐνέργειαν, & ἡ κατὰ γε τοῦτοι ἀξιοῦκαινοὶ πιστοὶ εἰς θεοπρεπῆ μόνον, & γ ὁμοῦ ἐνέρας ἀνθρωπίνω ἔτας καθεστωμένοι. ἀλλ' ὡς περ ἑνὸς & τοῦ κ. τῶ Χριστῶ τῶτον ἐνεργοῦμεν & ὅτα κ. τῶν αὐτὸ κοινωνεῖ θεῖ θεοφρεσὶ & ἀνθρώπινα, μίαν ἀπαζεπτοῦσι, ὥσπερ ἑφθῶν εἰπεῖν, τὴ Χριστῶ φασὶ τὴν ἐνέργειαν.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος τὴ αὐτοῦ ἐκ τὴ αὐτὴ ἀντιρρητικοῦ, κεφαλαίῳ τεσσαρεσκαιτεσσαρακοστῷ· οὕτω γὰρ ἡ γνῶσις ἐστὶ Χριστοῦ κεῖσθαι & ἡ ἐνέργεια· γνῷ γὰρ ἐξ ἐκείνου τὰ γνώσεωμ, ὥσπερ ἡμῖν τὴ & ἐνέργειαν, νοῦ αὐτοῦ ἐκ τὴ δάπηρ ἀντιρρητικοῦ, κεφαλαίῳ μβ. ἡμεῖς δὲ ὡς καλῶ φρονοῦ ἐτκόντες σωιθ θεῖ δὲ ἑρμηδω, & τῆς ἀρθῆς δόκησαλῆς ἐχόμθοι, οὐ δύο φύσεις ἔσμα τὴ ἀφῆς ἐμμανουηλ, ἀλλ' ἐκ δύο σωμθάτων· οὐδὲ ὁν δύο τῶν φύσεων, διαιρεικὸν ἡ ἑκάτερος, ἀλλὰ μίαν τὴ θεοῦ λόγου ἐνῶ σεσαρκωμένον, μίαν ὑπόστασιν, καὶ φρόσωπον ἐν, ἀκλινοῦσ τε τὴ ἐνὸς φρονοῦτες μίαν ἰσῖμ καὶ τὴν ἐνέργεια, ὁνομάζοντες δὲ καὶ μίαν τὴν γνῶσιν, καθὰ ἀμφόμω νεκρῶν, οἱ τινὲς χάρτε τρεῖς ἀμφὶ ἀνεβλήθοσαν ἁφὸς βιβλίον χαρτῶν τὸ βιβλιοθήκης τὴ πάγκρω τὴ ἁγιοῦ τὴ σκευοφύλακος τεταρχικῆς, & ἐσχέχρηται.

Ἔτι

Anno Christi 680.

Actio X.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος τὴ Σεβήρου τὴ θεοῦ ἐκ τὴ πρὸς Ὀλυμπίου κάμτοι λάμπας ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ ἀρχῇ· ἐστὶ & ἡμῖν ἐκ τὴ θεοπνεύστου γραφῆς· ἔχουσα οὕτω· οἱ πολλοὶ μετεφυγμένοι ὁ λόγος ἐπὶ ἰδίωτεν ἑαυτὴ καθ' ὑφόσεωμ ἀνθρώπινον, οὐκ οὖν τὴ ἑαυτὴ φύσιν, ἡμῶν γὰ τῶν ὅστερ ἐῶν, ἀλλ' ἐς τὴ ἑαυτὴ δόξαν τε & ἐνέργειαν, & τὴ τῆς σκρόῳ τῶν, γίνεται ἄνα τὴ λόγου, τῶν ἐκαστέρω μορφῶν ἐνεργεῖν τὴ ἴδια δόξαμβ· ἀπεδεικτεῖτον ὠῶ τὴν ὃν ἐν δύο φύσεσι ὁμολογοῦμεν & ἐκ Χριστοῦ, & ἐκείνου τὴ φύσεω ἐνεργεῖν τὴ ἴδια λόγοντα. τῇ μὴ γὰρ δόξεν ἐργαζόμεν καὶ πρατταμβῶν ἐκ τὴ ἑνὸς Χριστὸ πολὺ τὸ διάφορο. τὴ μὴ γὰρ ἔθη θεοπρεπῆ, τὴ δὲ ἀνθρώπινα, ἐῶν τὸ σωμκτικὰ βαλίζει, ἐπὶ γὰς ἴδια ἐμὰ ἐφοιτοῦσι, ὁμολογοῦμεν ὡς ἀνθρωπίνω τὴ δὲ πάν τὰ ἐκείνα πατεφρωῶμεν, & θαῦμα ἐστὶ τὴ τὰ σωματα μὴ διψικόβοσ τὴ ὑγιὲς βαλίζω χαείτοιμ, θεοπρεπῆ· ἐπὶ ὡς ὁ σκρκωδὸς λόγῶν τὴν τὰ κάκεῖνο ἐνεργεῖν, & ἐ τὴ μὴ πόδε, τὸ δὲ ὑπὲρ τὴ φύσεω. ὠῶ ἐ-πεῖδὴ ἐνόμιμα τὴ ἐνεργῶδεν, ἀλλ' τὴν δύο τὰς ἐνεργῶσας φύσεις ἐκ τὴ μορφὰς ἀνεμίω ἀφεῖμβ. ἐπὶ τὰ χάστε ἡμῶν ἀπαβλὴν ἀφὸς βιβλίον ἐν σωμαστ τὴ βιβλιοθήκης ἁφέκχρη τὴ σκευοφύλακος τεταρχικῆς, καὶ ἐσχέχρηται.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος τὴ αὐτοῦ ἐκ τὴ πρὸς Παῦλον αἱρετικὸν ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ ἀρχῇ· ἡ μὴ κάτοιλαι Παῦλος· ἔχουσα οὕτω· μάς γὰ τοσόσδεσιν ὁμολογεῖμβν τὴ Ἐμμανουὴλ, ἀκβλῶσ μὲν οὐκ ἐν ἀλλοτρίῳ τὴ θεῖ λόγου σεσαρκωμένῳ, & ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπότητ & ἐν ἀξιώσει τὴ ἐ ἐν Χριστῷ τὴν ἐνεργεῖν δύο φύσεις & μορφὰς ἀφοτίστεῖ, κοινωνίας ἀπλῶμ & συμφωνίας ἡστιλαῖ· τῶτο γὰ αὐτὸ βλάπτει τὴ βλάσφημον ὀνόμα· ἀμφὶ μὴ τὴ ἑαυτῷ κοινωνίας ἑκάτερα μορφὴ· πῶς γὰ τῶν ἀνοπλῶν ὁμοῦς ἀφὸς βιβλίον ἐν σωματα τρόπεχρῶν & ἐν μέρει τῆ τὰ ἀποστολικὰ θρόνῳ τῆς τρεσβυτέρας Ῥώμης, & ἐσχέχρηται.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος τὴ αὐτὴ ἐκ τὴ πρὸς Ἀθάνιον & αἱρετικὸν σωφιστὴ γράμματα, ἐν ᾗ ἀρχῇ· τῆ φόρῳ τῶν τῶν θεολόγῳ· ἔχουσα οὕτω· & θεῖαν τὴς θεοπνεύστου γραφῆς ἐστὶ, καὶ ἀνθρωπίνω & ἔτας φωνὴ ἐφθέγξα· τὸ μὲν θεοπρεπὲς, τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἐκφωνεῖ. & ἡ διαφορὰν ἐκεῖ μρᾶτο & τῆ φωνῶν, θαυμάζων τὴ & τῶν αὐτὸ ἐν τὴ μὴ τὴν ἀρετὴν ἑνὸς τὸ δύο φύσεων ἡμπαῖ φέρεσ μεγεθῶν, καὶ τὸ πάντε ἐπιμελεῖμβν φωνὲ καὶ τάξε & ἐνεργῶμεν, & αὐτὸ ἀδέτες & θαυμαστεῖμβν ἀνθρ & πάχματα & ἔτιλαῖς & οἰκονομῶν, καὶ ἀνθρωπίνω & θεῖ ἐνδόξω πάτω, ὡς ἐν χρῶτε φύσεω, τὸ ἐφ' οὗς ἐνὸς Χριστὸ ἔτιμε & ὁμολεῖε καθίτκεν· ἔτις χρῶτος ἀνεβλήθη ἡμῶν ἀφὸς βιβλίον χαρτῶν ἀφεστεγῶθι ἐκ μέρος τὴ τὰ ἀποστολικὰ θρόνῳ τῆς ἀφεστβίνίας Ῥώμης, καὶ ἐσχέχρηται.

Ἔτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὸς χρῶτος τὴ αὐτὴ πρὸς Θεόδοτον, ἔχουσα οὕτω· ἔστιμε δὲ τὸ τρισκμφῶμ τὴς ἀδιαιρέτου ἑδεῖμβν κεφαλαίοις τὴ & ἀδιαιρέτου,

Actio X. lis reprobis institutionibus exaptandum est, A & anathematizandum, & impiam synodum Chalcedonensem, & blasphemum tomum Leonis Romanæ ecclesiæ antistitis, quem eadem synodus * tirulum rectæ fidei appellavit, contra canones fidei definitionem exponens; & dum divinam, & individuam, & inconvertibilem incarnationem poll unitionem separat, dualitatem naturarum harum cum operationibus, & proprietatibus (sicut idem tomus legentibus luculenter ostendit) latius interpretans, quidnam sit in duabus naturis dicere agnoscendum unum Dominum & Jesum Christum post inefabilem unitionem. Suscipimus autem hæreticarum literarum, quas ac collidamus, ruinosa confessionem unitaris, & literas, quas tranquillissimæ recordationis Zeno imperator edidit. Quod tetimonium familiter collatum est cum libro chartaceo prolato a parte apostolicæ sedis antique Romæ, & conflitit.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium Theodoli hæreticabis, ex libro ad Theodorum Augustum, cujus initium: Mihi quidem videbatur, continens ita: Ut jam & operatio utriusque Deo decibilis una fit, quia & unius esse efficaciæque asseritus Deo decibilia miracula, & naturales omnes & intiuperabiles passiones, quas passus est (pontre pro nobis propria carne. Et post aliqua: B Quia & unum operationem confitemur Deo decibilem, sicut jam dictum est.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium ejusdem ex eodem sermone, continens ita: Deo decibili quippe operationa ejus ovia esiliunt, necesse est & eadem hanc esse, & inseparabilem, & non unam quidem ut indigam, & ad meliora confiendere indigeretem, secundum humanitatem sic cipiendum est secundum vos, alteram vero ut summe perfectam confieri, & indiminuam secondum deitatem, ne * inanem, corpiam, & impiam Nefforii pessimam fectam incarnamus.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium ejusdem continens ita: Ergo & non unam eandemque Deo decibilem sapientiam, & unam (scientiam dicentes Dei verbi, & rationalis, atque intellectualis animæ, quæ animata est factofanelia ejus ora, maxime quidem fanctiorum patrum sifequimur doctrinas, fiscut manifeste demonstratum est. Manifestius proinde etiam inconfusa unitionem, quæ est secundum fubsistentiam, ad probationem efficimus, & dualitatis undique fuspicionem praeamputamus. Si igitur non addamus eandem ipsam, comitatemque & non conjecutemet (licit Severus prudentissimus ait) dum * scientiæ, & duæ operationes, & duæ fapientiæ in Christo. Hæc autem Theodoreti blasphemia est, & quæ ex ea est Judaicæ hæresis lobolei, & nequaquam nostra, qui unum eandemque Christum prædicamus, & unam ejus Deo decibilem scientiam, & operationem confitemur. Quæ tria testimonia collata sunt fimiliter cum libro chartaceo, quæ est bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, & conflitemus.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium Pauli ex epistola ad Jacobum, continum: Omnis mihi, quæ vestræ fanctitatis

Anno Christi 680. ἔχουσα ὅτιν· ἐκ τὴ ἑνωτικὸν γράμμα τὸ ἅ ἀ- A σεβοῦς λόξου Ζηνωνοῦ· ἐν ἀκμῇ τὴς τὸ Καλχηδόνι σωθὸν ἀναχθέντα. ἐν τὴς ἀφοβοσιν ἤτοι Εὐτυχὴς τοσοῦτοῦ ἀφεσιμένη, τὴν Νεσοῦς ἀδιαιρετοκατρίαν, ἀσυθέτως τὴς ἑκκλησίας κύρίφωνον, ἐν ὅλῳ φόβοσι νοεῖ τὴ καὶ γνωσίζοῦ τὸ Χεσὸν τὰ ἀδιάφορ τὴς ἀξιόλογοῦ τὴ τόνοι δογματίσασα· ἐ τὴς ἡμῖν φύσεις ἀλαλόῦτας τὴ Νεσοριανὴ φροφρονὴν ἐστὶ τὴ ἀεὶ δὲ τὴ ἀιδίος φιλάθρωπα, τὴν δὲ χέτιν ὑφιστὰς λόγων καὶ τὴ ἀξίας ἀκαλὶ ὑφιστὰς. καὶ ὅτω λοιπὸ τὴ ἀυτὴ κεκαυχὴν ἐν τὸ ἀυτὸ Χεσὸν ἐδὸ καὶ κέρασι μετοβῆν ἀυτὴ γίνεσι ἀ ἀνοίρτοις, ἀ ἀτρεπτοις ἀ ἀχωρίστοις, ἀσύγχυτοις. B ἡ ἐν ἡμῖν ἀνθρωπὸν ἐστοιβὴ τὴν ἀυτὸν, ἐνδυσαμένη ἐξῆτ ἀπόλεσθαι, ὡς Σεθῆμος ὁ σοφὸ τὴν ἐπόστ, αἰ δὲν φύσεις, ἡ αἱ δὸν ἐνέργειαι, ἡ αἱ δὸν σοφίαι ἐπὶ Χεσὸ, τοῦτοὶ τὴ Θεοδωρέτη ἀκαστοφωνίας ἐστὶ, ἡ τὴς ἀκόσεν Ἰουδαϊκὸ δυσφημίας ἔκχυσα, ἡ ἴδη ἡμῖν ἀλλ' ἡ ἐκ τὴ ἡμῖν κηρύσσοντὴ τὴν Χεσὸν, ἡ μίαν ἀυτὴ Θεοτρεπὴ γνῶσὶ τὴ καὶ ἐνέργειαν ὁμολογοῦσιν. αὐτοὶ τρεῖς χρόνοὶ ἀπὸ Δηλόθεσιν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν βιβλίον χαρτὸν τὴς βιβλιοθήκεις ὑπάρχον τὸ ἐστὶ τὸ ἀλλὰ χωρὶς κατεμφαγὴς, & ἐπόκρυσιν.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium Pauli hæretici, ex epistola ad pontificem Romæ, & ejus fanctitatem, continens ita: Ἐν ἀρχὴ τὴ ἐπιστολὴ τὴ ἁ ἀ- A σεβοῦς λόξου Ζηνωνοῦ· ἐν ἀκμῇ τὴς τὸ Καλχηδόνι σωθὸν ἀναχθέντα. ἐν τὴς ἀφοβοσιν ἤτοι Εὐτυχὴς τοσοῦτοῦ ἀφεσιμένη, τὴν Νεσοῦς ἀδιαιρετοκατρίαν, ἀσυθέτως τὴς ἑκκλησίας κύρίφωνον, ἐν ὅλῳ φόβοσι νοεῖ τὴ καὶ γνωσίζοῦ τὸ Χεσὸν τὰ ἀδιάφορ τὴς ἀξιόλογοῦ τὴ τόνοι δογματίσασα· ἐ τὴς ἡμῖν φύσεις ἀλαλόῦτας τὴ Νεσοριανὴ φροφρονὴν ἐστὶ τὴ ἀεὶ δὲ τὴ ἀιδίος φιλάθρωπα, τὴν δὲ χέτιν ὑφιστὰς λόγων καὶ τὴ ἀξίας ἀκαλὶ ὑφιστὰς. καὶ ὅτω λοιπὸ τὴ ἀυτὴ κεκαυχὴν ἐν τὸ ἀυτὸ Χεσὸν ἐδὸ καὶ κέρασι μετοβῆν ἀυτὴ γίνεσι ἀ ἀνοίρτοις, ἀ ἀτρεπτοις ἀ ἀχωρίστοις, ἀσύγχυτοις. B ἡ ἐν ἡμῖν ἀνθρωπὸν ἐστοιβὴ τὴν ἀυτὸν, ἐνδυσαμένη ἐξῆτ ἀπόλεσθαι, ὡς Σεθῆμος ὁ σοφὸ τὴν ἐπόστ, αἰ δὲν φύσεις, ἡ αἱ δὸν ἐνέργειαι, ἡ αἱ δὸν σοφίαι ἐπὶ Χεσὸ, τοῦτοὶ τὴ Θεοδωρέτη ἀκαστοφωνίας ἐστὶ, ἡ τὴς ἀκόσεν Ἰουδαϊκὸ δυσφημίας ἔκχυσα, ἡ ἴδη ἡμῖν ἀλλ' ἡ ἐκ τὴ ἡμῖν κηρύσσοντὴ τὴν Χεσὸν, ἡ μίαν ἀυτὴ Θεοτρεπὴ γνῶσὶ τὴ καὶ ἐνέργειαν ὁμολογοῦσιν. αὐτοὶ τρεῖς χρόνοὶ ἀπὸ Δηλόθεσιν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν βιβλίον χαρτὸν τὴς βιβλιοθήκεις ὑπάρχον τὸ ἐστὶ τὸ ἀλλὰ χωρὶς κατεμφαγὴς, & ἐπόκρυσιν.

Item relectum est ex eodem codicillo testimonium Pauli hæretici, ex epistola ad Dionysium Romæ episcopum, & ejus fanctitatem: Ἐν τὴ ἀρχὴ τὴ ἀυτὴ κεφαλὴν τὴς Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴς ἡγουμενίας· ὃν ἡ ἀυτὴ σωθὸν τὴν ὀρθοδοξίας ἀπεκλεῖστ, ἐ τὴ τὴς καθόλοι ἀρχὴ τὴ ἐκκλησίας, καὶ τὴν θεῖας καὶ ἱμέρεσον καὶ ἐνέρτον σφόρωσιν ἐπλῆσε τὴ μετὰ τὴν ἐνωσὶν ἀυθὶς ἡ φόβοσι, καὶ τὴν ἀνέρχνίας καὶ ἀδιάστοτ, ὡς ὁ αὐτὸς τίμιος τὴς ἀκεχώρίστοις παρέκεσὶ ἡμεσὶν, ὥσπερ ἐφεμμωλέσιν πλαῖτις τὶ ποτ τὶ ἐν ἡῖν φόβοσι λόγῳ γνωσίζοῦ τὸ ἐν κεφαλὴ τὸ Θεὸ Ἰησοῦ Χεσὸ ἐν ᾧ τὸν ἀόρατον ἐνωσὶν, ἀσυγχύτῳ δὲ καὶ ἐν ἀσύλῳ πολιμὶ B ἐν τὸ λόγῳ ὁμοῦσιν τὴ ἐνωτικὴ γράμματος, ὅτι ἡ τὴ κυλίοντος τὴς λόξου κεφαλὴς ἐξεφώνησε Ζωῶν. ἤτοι χέτιν ἡμῖν ἀπόβαλὸν ἀφὸς βιβλίον χαρτὸν ἀφοτεχὸν ἐν τὸ μέρος τὴ τὴ ἀποσολικὴ ὁρόν τὴς πρεσβύτερος Ῥώμης, & ἐσόγχρωσι.

Ἐτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὶν χέτιν Θεοδώρου αἱρετικὸ ἐκ τὴ ἀφὸς Παῦλον αἱρετικὸ διγματιστὴ ἐπιστολὴ, ἡ ἐ ἀρχὴ· ὅτω μὴ ἡ ἀμφὶ ἔχουσα ὅτιν· καὶ ἀφὸς τὴνοὶς ἀπαυν ἀνεθέμετίν τὸ ἐν Καλχηδόν σωθὸν, & τὴ Λέοντος τόμον, & πάντας τὴ ὀρθοτὴ ἡ λόγοντας ἐστὶ τὴ ἐνὸς Χεσὸ δὸ φύσεις μὴ τὴν ἀφρεσὶν ἐνωσὶν, ἡ ὁὶ δὸ φύσεσι τὴν ἐφεξῆς, & μὴ δεξάζοντας ἡ ἀυτὴ ὅσα ἀφόσεσι, & μίαν ἀφόσεσι, & μίαν φύσιν τὴ Θεὸ λόγου σεσαρκωμένην, & μίαν ἀυτὴ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν θεοφόρον ἡμῖν πατέρων διδασκαλίαν. ταῦτα τὴ τὴ ἐνωτικὸν γράμμα τὴ τὴς ἀοτεβοῦς λόξου Ζηνωνοῦ· ἐν ᾧ ἀυτὴ ἐκ τὴ ἀρχὴ τὴ ἀυτὴ κεφαλὴν τὴς Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴς ἡγουμενίας· ὃν ἡ ἀυτὴ σωθὸν τὴν ὀρθοδοξίας ἀπεκλεῖστ, ἐ τὴ τὴς καθόλοι ἀρχὴ τὴ ἐκκλησίας, καὶ τὴν θεῖας καὶ ἱμέρεσον καὶ ἐνέρτον σφόρωσιν ἐπλῆσε τὴ μετὰ τὴν ἐνωσὶν ἀυθὶς ἡ φόβοσι, καὶ τὴν ἀνέρχνίας καὶ ἀδιάστοτ, ὡς ὁ αὐτὸς τίμιος τὴς ἀκεχώρίστοις παρέκεσὶ ἡμεσὶν, ὥσπερ ἐφεμμωλέσιν πλαῖτις τὶ ποτ τὶ ἐν ἡῖν φόβοσι λόγῳ γνωσίζοῦ τὸ ἐν κεφαλὴ τὸ Θεὸ Ἰησοῦ Χεσὸ ἐν ᾧ τὸν ἀόρατον ἐνωσὶν, ἀσυγχύτῳ δὲ καὶ ἐν ἀσύλῳ πολιμὶ ἐν τὸ λόγῳ ὁμοῦσιν τὴ ἐνωτικὴ γράμματος, ὅτι ἡ τὴ κυλίοντος τὴς λόξου κεφαλὴς ἐξεφώνησε Ζωῶν. ἤτοι χέτιν ἡμῖν ἀπόβαλὸν ἀφὸς βιβλίον χαρτὸν ἀφοτεχὸν ἐν τὸ μέρος τὴ τὴ ἀποσολικὴ ὁρόν τὴς πρεσβύτερος Ῥώμης, & ἐσόγχρωσι.

Ἐτι ἀνεγνώσθη ἐκ τὴ αὐτὴ κωδικὶν χέτιν Γαΐου αἱρετικὸ ἐκ τὴς ἀφὸς ἡ ἐξεμμῆν Θεόδωρον ἐπιστολὴ, ἡ ἐ ἀρχὴ· κάστω μοι τὸ τὴς ὑμετέρας ἀγιωσύνης ἔχω-

A dictum Theodorum, cujus initium : Non nunc primum, sed olim bonorum invidus, continens ita : Quando igitur incarnationis modum indagamus, duo, quæ ad invisem non sunt consubstantialia, cernit per omnia sensus nostrer, subingrediæ autem vera unitionis cognitatio, non jam quidem duo, sed unum compositum decernit salvatorem Christum, eundem consubstantialem esse Patri secundum deitatem, eundemque consubstantialem hominibus nobis secundum humanitatem, eundem mirificantem, & passum, deifice & humane tractantem, & unam ejus operationem, sicut unius. Et post pauca : Leonis igitur tomum vocat columnam rectæ fidei, eumque ad confirmationem & elucidationem eorum quæ ipsi visa erant, dignatur accipere, qui impropertisslime dividit unum Christum post unionem duaplicate naturarum ; & formas, & voces, operationes quoque, & omnes proprietates pari numero condividit. Itaque nec illos viros sufficiebimus, qui infallibiles ei, & valde indoctas conquirit sententiæ ; & tantum ab his, quæ in ea posita sunt, indigent, quantum hæc ipsa a principio pertimunt. Quæ duo testimonia similiter collata fant cum libro chartaceo profuto a patre apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & confiterunne.

Theodorus, & Georgius Deo amabiles B presbyteri, & Joannes Deo amabilis diaconus, locum agentes Agathonis sanctissimi ac beatissimi papæ antiquæ Romæ, dixerunt : Petimus petratem vestram, ut fe sanctum ac universale concilium, ut relegatur, & gestis inferatur Apollinarii hæretici testimonium, ex libro de obscuris ejus, ex codice hujus venerabilis patriarchii, quod non est a nobis positum in relecto nunc codicillo, conveniens testimonis hæreticorum, quæ relecta sunt, & confonans ad sensum Macarii, & Stephani de una voluntate, & una operatione,

Constantinus piissimus imperator, & sanctum concilium dixerunt : Quod postulatum est ab eisdem Deo amabilibus viris, efficiatur.

Et protatus est hujusmodi liber charta ceus, qui ex bibliotheca venerabilis hujus patriarchii, superscriptus, De obscuris Apollinarii, cujus initium : Vita viventium causa, Continet autem testimonium ita : Duos assumens instrumentum, & Deus est secundum quod operatur, & homo secundum quod instrumentum. Manens autem Deus, non mutator instrumentum : & quod id movet, unum folet perficere operationem. Si autem una operatio, & una essentia. Una ergo essentia facta est verbi, & instrumenti.

Constantinus piissimus imperator, & sanctum concilium dixerunt ; Superius memoratus Petrus, & Theodorus, & Salomon, & Antonius Deo amabiles episcopi, Georgius quoque, & Dionysius, Anastasius, & Stephanus Dei cultores diaconi, atque Anastasius, & Georgius religiosi monachi, libellos, quos pollicisi sunt propria fidei, jurantes offerant. Et corporale coram positis sacrosanctis Dei evangeliis sacramentum perfolventes iidem Deo amabiles episcopi, & religiosi clerici, atque monachi, obtulerunt uniformes libellos, & ἀπογνώσεσι ἔγκριτος ἡ τῆς ἑνώσεως γνῶσις, ἀλλ' οὐδὲν μὲν σόκαλῶ· ἔγκυκλόπτει· ὅπερ τοίνυν ἢ ἡ ἑνῶσις πόσας ποιοῦσα μονοῦμενα τρίτον, δύο τὰ ἀλλήλοις ὡς ἑνούσαν ἀεὶ δὲ τάυτα ὁ ἡμέτερος νοῦς συνορᾷ γίγαντα δὲ ἡ ἀληθὴς ἑνώσεως ἔννοια, οὐκέτι μὲν δύο, ἀλλ' ἐν σωζόμενα ἀπορεῖν ἡ σοφία Χριστοῦ, ἡ ἀυτὸ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κ' τῷ θεότητι, & ἡ ἀυτὸ ὁμοούσιον τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν κ' τῷ ἀνθρώπινον· ἡ ἀυτὸ θαυματοργοῦντα & πάσχοντα, θεῖκῶς & ἀνθρωπίνως ἐνεργοῦντα, κ' μία ἀυτῷ ἡ ἐνέργεια οὐ νοῶ. καὶ μὴ ὀκνήσῃς. ἐ ἐσοῦ λόγοις τῶν τοιούτων ἀφίκοιο ἀπόκλεις ἀποκαλεῖ, & ἀφὸς τίνα & σκαβάλα τὴν ἀυτῆ δοκοῦσα ἐζεῖ σκοβαλμάδων, & ὑπερχόμενα πάντα τὸν ἐν Χριστῷ μ' τῷ ἑνωτῷ ἀυδὲ τὴν φύσεων· φύσεων· μὴ φὰς τὴν ἀυτὴ καὶ φωνὴ, ἐνεργείας τε & παυπλάς ἐδιάφτας ἰσοεξῶσας ἐστιμεῖσθαι, ὁ τοίνυν οὐδὲ ἐκείνου ἀπόχρῆσθαι τῇ ἀδρᾶ, ὁ τοιος ἀυτὸ τὸν ἀυτῷ & λίαν ἀμαθὴς τοῦ ἐρῶν ἀπολογίας, & πανάσσι τῇ τῷ ἀυτῷ λεκτῷ ἀναδίκεις· ὅσω αὐτὰ γε πάντα & ἀρχῆ· ἀπαρεῖ, αἴτινες δὲν χρῆσθαι ἀπλῶσθαι ὡσαύτως ἀφὸς βιβλίον χαρτῶον φερομενῷ ὃν μέρος τῆ τὰ ἀποσρεφὲ ὑρίσα τῆς ἀφεσβυτέρας Ρώμης, καὶ ἐσῶ ἐγκρινεῖ.

Θεόδωρος & Γεώργιος οἱ θεοτιμέστατοι ἀρχιεπίσκοποι, & Ἰωάννης ὁ θεοτιμέστατος διάκονος, οἱ τὸν τόπον ἐν ἡμῖν τῆ ἁγιωτάτου πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Ἀγαθωνος ἔνεκα, αὐτῆλθον τὰ τε βιβλία ἀνέγνωσαν, & τὴν ἀγίαν & οἰκουμενικὴν σύνοδον ἀναγνωσθῆναι, & τῶν ἀφανεστάτων ἀπολλινάριος & Ἀπολλινάριος τὴ μετρικὴ χάρτου ἐν τῷ βιβλίω τῆ ἀτοφεῖν αὐτοῦ, ἀπὸ βιβλίε τὴ ἐκποιῆσε ἀλογῆς πατριαρχείε, μὴ ὑπεκθέντα τὴ ἡμῖν ἐν τῷ νῦν ἀναγνωσθέντι κωδικίῳ, ἁρμόδιον δεῖν & συμφέρον τὰ ἐκ ἐκεῖνοι ἐκδιηγμένα & μιᾶς ἐνεργείας φρονίματι Μακαρίου καὶ Στεφάνου.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· τὸ αἰτηθὲν ὑφ' ἡμῶν ἀποδεδόσθω λόγον ἡμῖν.

Καὶ προκομισθεὶς τὴ πάππου βιβλίον χαρτῶον ἐ βιβλιοθήκη, τὴ γνῶσιν τὴ ἐκποιῆσε ἀλογῆς πατριαρχείε ἐνέγκαμεν, ὃν ἐν ἀπόκρυφῳ Ἀποδοκιμῆ ἀρχῇ· εἴζωὴ ζώντων αἴτία· ἔχει δὲ ἡ χάρτου οὕτω· Θεὸς ἀνελκυῶν ὄργανον καὶ Θεὸς ἐστι κατὰ ἐνεργείαν, καὶ ἀνθρωπος κ' τὸ ὄργανον· μένων δὲ Θεὸς ἐ μεταβιβάζων). ὄργανος δὲ τὸ κινοῦν μόνον τὴ φύσιν ἀτοπλεῖ ἡ ἐνέργειαν. εἰ δὲ μία ἐνέργεια, μία καὶ ἡ οὐσία. μία ἄρα οὐσία γέγονε τὴ λόγε κ' τὴ ὀργάνε.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· οἱ κατὰ μέρος ἐπιμελεῖς ἐστε Πέτρος, & Θεόδωρος, & Σολομὼν, & Ἀντώνιος, οἱ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, ἠύρωνε τε καὶ Διονύσιος, Ἀνεστάσιος τε & Στέφανος οἱ θεοτιμέστατοι διάκονοι· & Ἀνεστάσιος & Γεώργιος οἱ ἀλαβεῖς τε καὶ μοναχοὶ, τὴς θεοφιλέστατε τὴ ἀυτῶν τῆς οἰκείας τίτλους βιβλία ἐμοιμῶν ἐπιδόσασαν, καὶ τὴ σωματεῖον ἐπὶ τὴ προκειμένε κρίνεται τὴ θεῖ ἀλαβεῖν καὶ ἐκπεδεῖν ἀμφοῖν ἐκ ἀυτοῖ ἐφεξῆς τὴ ἡμῶν καὶ ἐπιδεδόσαν, & ἀλαβεῖν τὴ πλειοσεῖ τὴ ἡμῶν καὶ ἐπιδεδόσαν

A bellos. Et relecti sunt ita continentes in verbis :

Sanctæ & universali synodo, quæ per justionem piissimi, & a Deo decreti domini nostri, & magni victoris imperatoris Constantini, nunc convenit in luc a Deo confervanda regia urbe, in imperiali secretario quod cognominatur Tarsiis, libellus satisfactionis compositus, & porrectus a me Petro indigno episcopo Nicomediæ metropoleos provinciæ Bithyniæ. Quoniam quidem exquisitivit vestrum a Deo inspiratum, & honorabile concilium, qualiter sentiam super reliq, & immaculata nobis Christianorum fide, & de incarnationis dispensatione magni Dei & salvatoris nostri Jesu Christi, qui unus est de sancta & consubstantiali & vivifica Trinitate : hoque red gratia præfentem satisfactionem in scripto componens, offero sancto & universali vestro concilio continentem fecit inferius barbetur :

Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cœli & terræ, visibilium omnium, & invisibilium : Et in unum dominum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, qui ex Patre natus est ante omnia sæcula, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, natum non factum, per quem omnia facta sunt. Et in Spiritum sanctum, dominum, & vivificatorem, ex Patre procedentem, cum Patre, & Filio, condoxandum, & conglorificandum. Trinitatem consubstantialem, unam deitatem, & efficentiam, virtutemque & potestatem, & dominationem, Deum unum, * quem cum fit singularitet contemplatur, fenia dividente quæ indivisa funt, naturam in Trinitate, Trinitatem in unitate adorandam : unitatem quidem secundum essentiæ sive deitatis rationem, Trinitatem vero secundum subsistentias sive personas. Confitenor quoque unum ejusdem sanctæ, & consubstantialis, & vivificæ Trinitatis dominum nostrum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, qui ex Patre natus ante omnia sæcula, eundem in ultimis diebus propter nos, & propter nostram salutem descendisse de cœlis, & incarnatum esse ex Spiritu sancto, & sancta gloriosa domina nostra Dei genitrice semperque virgine Maria, quam hyperbo, id est, Dei genitricem proprie, & veraciter confitetur, utpote quæ ipsam Dei Filium, & verbum in novissimis temporibus secundum carnem generavit, consubstantialem Deo, & Patri secundum deitatem, & consubstantialem nobis eundem secundum humanitatem, per omnia similem nobis absque peccato, passibilem carne, impassibilem deitate, perfectum in deitate, & perfectum eundem in humanitate, Deum verum, & hominem vere ex animatione & corpore, ex duabus naturis deitate & humanitate, & in duabus naturis perfectis, & poli inefabilem & inseparabilem unitionem inconfuse, inconvertibiliter, atque indivisibiliter cognoscendum, nusquam naturarum proprietate peremptæ propter subsistentialem unitionem, magis autem salvata proprietate, quæ hic Greece defunt, et omnino non legunter in altera hujus Concilii versione, quæ est edenda infra.

* alterum.

* Locus mendosus

Actio X. prietate utriusque naturæ, & in unam persona, unamque subsistentiam concurrente, non in duabus personis partitum, aut divisum, sed unum eumdemque Filium unigenitum, Deum verbum, dominum Jesum Christum confitere. Nec enim quatenus personæ sanctæ Trinitas augmentum suscepit, etiam incarnato eo ipsa Dei verbo; sed in virginali utero ipsiusmetipsi Dei genitricis semperque virginis Mariæ inhabitans incorporaliter, ex ea in propria substantia carnem sibi formavit animatam anima rationali, & intellectuali. Quapropter, & ejusdem duas nativitates confitemur, tam quæ ante sæcula ex Deo & Patre secundum deitatem, quamque illam quæ ex eadem sancta virgine, & Dei genitrice Maria secundum carnem, & recognem. Manens quippe quod erat, factus est inalterabiliter quod non erat: & ita unam ejus subsistentiam compositam annuntio, neutra conversis, vel confusis propter unionem naturarum neque rursus sectionem admittente hac incongruoscibili unitione. Etenim utrinque, quæ secundum compositionem, atque secundum subsistentiam est, & confusionem, & divisionem excludit, & servat quidem utriusque naturæ proprietatem: unam vero personam Dei verbi etiam cum carne demonstrat. Unde & duas ejusdem domini Jesu Christi naturales voluntates, & naturales operationes confitemur, secundum vigorem veltimonionum sanctorum ac probabilium patrum, quæ posita sunt in suggestione missa ad piissimum, & a Deo constitutudum pastorem dominum, & magnum victorem imperatorem ab Agathone sanctissimo ac beatissimo papa antiquæ Romæ: & simpliciter in omnibus confessio, & permanens in eodem capitulis, quæ continentur tam in prædicta suggestione ejusdem sanctissimi viri, quamque in altera suggestione concilii, quod circa eum est. Insuper confitemur eumdem dominum nostrum Jesum Christum verum Deum, unum consubstantialis, & vivificæ Trinitatis consessum ipsamque pro nobis sub Pontio Pilato, passum, & sepultum, & resurrexisse tertia die secundum scripturas, & in cœlos ascendisse, sedere ad dexteram Patris, & iterum venturum cum gloria judicare vivos, & mortuos, cujus regni non erit finis: ipsoque resurrectionem mortuorum, & vitam futuri sæculi. Amen.

Suscipio autem, & amplector sancta & universalia quinque concilia, id est, quod in Nicæa tredecimum decem & octo sanctorum ac beatorum patrum, & quod in hac a Deo conservanda regia urbe contum quinquaginta sanctorum, & Deo Servientium patrum, & quod in Ephesi prius duecentorum sanctorum patrum, & quod ac Chalcedone sexcentorum triginta sanctorum patrum, & quod in temporibus Justiniani pie recordationis iterum convenit in hac a Deo conservandam regiam urbem sanctum quintum concilium in omnibus autem conservo, & amplector, quæ ab eisdem sanctis quinque conciliis definita, atque statuta sunt, & quos susceperunt suscipio, quosque damnaverunt, atque anathematizarunt, & abjicio

Ἀνάθεμα δὲ μᾶλλον τῆς βλασφημίας ἐκείνης φύσεις, ἃς οὐ εἰς ἕνωσιν ἀλλὰ μίαν σύνθεσιν συνεγνώσασα. οὐκ ὡς δύο πρόσωπα μεριζόμενον ἢ διαιρούμενον, εἷν ἓν καὶ τὸν αὐτὸν υἱὸν μονογενῆ, θεὸν λόγον σάρκα ἐνανθρωπήσαντα τοῦ ἁγίου πνεύματος. οὐδὲ τὸ τετάρτον προσώπου προσθεῖναι ἡ ἁγία Τριὰς ἐβέβαιε καὶ σαρκωθέντος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς θεοῦ λόγου· εἰν ὁ τῇ παρθενικῇ νηδύῃ τῆς ἁγιάστου θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐκείνας ἀτοφήτου, ὡς ἑαυτῷ σὺν τῇ ἁγίᾳ πνεύματι σάρκα ἐκ τοῦ ἐθνομένου ἐψυχωμένην ἐμψυχῶν λογικῇ τε καὶ νοερᾷ· ἑαυτῷ καὶ τὸ αὐτὸ τὰς δύο φύσεις ὁμολογῶ, γνῶ τε τῷ αὐτῷ τὸν θεὸν καὶ πατέρα κατὰ τὴν θεότητα, καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ὁμοούσιον καὶ ὁμοδόξον τῷ ἁγίῳ πνεύματι· μόνας τὸ ὄντα λόγον, γέγονε ἀνθρωπος ὅτερ εἰτεῖν. ἐξ οὗπερ μόνον τῶν ἐκ θεοῦ σωθέντα κατηγόρησε, μόνον πάντες τοιοῦτοι δὲ τῶν ἐκεῖνον φύσεις, μὴ ἐξ ἑαυτῶν ἐπιδεχομένης τὴν ἀφῃρέθεσιν τῆς ἐπιστοῦ· ἡ γὰρ κατὰ σωθῆναι ἡτοι καθ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἐκεῖνος τῷ τῶν σὺν χρυσὸν ἐν τῷ δήμῳεν ἀποβαλλόμενα· καὶ φυλάττει μὴ τὴν ἰδιοφυῆς φύσεις ἰδιότης, ἢ δὲ τῆσωσον τοῦ θεοῦ λόγου· ἐκ τῆς σαρκὸς ἀποβλήκυστο, ὅτων καὶ δὸν τὸ ἀγαθοῦ ἐν κοινῷ ἡμῖν Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρὶ θεῷ λόγῳ, & ἓν θυρηκὸς ὑπεγνῶς ὁμολογῶ κατὰ τὴν ἀνάμιξιν ἐν σύνθεσιν· χρίστον ἄμφω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, & τὴν θεοῦ λόγου· ἐν ἑνὶ ἀνθρωπῳ τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ ὁμοούσιον & ζωοποιὸν Πνεῦμα· σωμαθὲν ἐκοσίας ἀφ' ἡμῶν τοῦ Ποντίου Πιλάτου, παθόντα & ἀφθέντα, & ἀναστάντα τῇ τριτῇ ἡμέρᾳ κ' κατ' γραφὰς, & εἰς οὐρανοὺς ἀνελθόντα, & καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς, πάλιν ἐλεύσεσθαι μὲ δόξῃ κρῖναι ζῶντας & νεκρούς, οὗ ἡ βασιλεία οὐκ ἔσται τέλος. τροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τὴν μέλλοντα αἰῶνος. ἀμήν.

Δέχομαι δὲ & ἀσπάζομαι τὰς ἁγίας οἰκουμενικὰς πέντε συνόδους· τουτέστι τὸν ἐν Νικαίᾳ τῆ τεκαιοκαὶ ὀκτὼ ἁγίων πατέρων· & τὴν σὺν τῇ θεοτόκῳ & ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ ἐν ἁγιοτὶ κατὰ τὴν & μακεδὼν πατέρων· & τὴν ἐν Ἐφέσῳ τὴν τρίτον τῶν ἁγίων πατέρων· & τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὴν ἑξακοσίων τεσσάρων ἁγίων πατέρων· & τὴν ἐν χριστὸν ἐκείνου πιστοῦ τοῦ & ἀνεξόδου λόγου σωκεθέντα κῶς ὡς ὁ τοῦτο τῇ θεοτόκῳ τοῦ & ἀειπαρθένῳ τῆ μετὰ τῶν σωθέντα· & τὴν τῶν ἁγίων πατέρων τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν & ἐν τῇ ἁγίᾳ πέμπτῃ σύνοδῳ τῶν ἁγίων πατέρων· ἃ τὴν

ACTIO XI. perialis domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & loci servatore comitis imperialis excubitii, Joanne gloriosissimo exconsule patricio & quæstore, Polycucio gloriosissimo exconsule, Thoma gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule & dispositore orientalium provinciarum, Petro gloriosissimo exconsule, Leontio gloriosissimo exconsule, & domestico imperialis mensæ,

Convenientes autem sancta, & universalis concilio, quod per imperialem sanctionem congregatum est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Petro episcopo & Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono, locum præsentantibus sanctissimi ac beatissimi papæ antiquæ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili atque sanctissimo archiepiscopo hujus magnificæ Constantinopoleos novæ Romæ, & Petro Deo amabili presbytero, monacho, & apocrisario locum servante sedis magnæ civitatis Alexandriæ, & Georgio religioso presbytero monachi, & apocrisiario Theodori venerabilis loci servatoris sedis Hierosolymorum: Joanne episcopo Portuensi, Abundantio episcopo civitatis Patrensensis, Joanne episcopo civitatis Rhegitanæ, locum repræsentantibus sanctæ concilii centum viginti quinque venerabilium episcoporum fenioris Romæ, qui & per proprias subscriptiones demonstrantur in suggestione ab eis facta ad piissimum imperatorem Constantinum & Theodoro religioso presbytero, & locum agente, Deo amabilis archiepiscopi Ravennensis Theodori, Joanne episcopo Thessalonicæ, Basilio episcopo civitatis Goryzuæ insulæ Cretæ, Philaletho episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesi, Sisinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzici, Marino episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Julino episcopo Tyanorum, Alypio episcopo Gangrenii, Cypriano episcopo Claudiopoleos, Polycucio episcopo Mytilenii Byziæ, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Tiberio episcopo Laodiceæ Phrygiæ, Cosma episcopo Synadorum, Stephano episcopo Antiochiæ Pisidiæ, Theopempto episcopo Julitinopoleos, quæ & Mesilene, Joanne episcopo Pergæ, Isidoro episcopo Rhodi, Sisinnio episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Theodoro episcopo Tarsenii, Macrobio episcopo Seleucia Isauriæ, Georgio episcopo Byziæ Thraciæ, Zacharia episcopo Leontopoleos Isauriæ, Gregorio episcopo Mitylenenii, Georgio episcopo Miletæ, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnæ, Theognio episcopo Cii, Epiphanio episcopo Euchaitenon, Petro episcopo Metembriæ, Petro episcopo Sozopoleos Thraciæ, Joanne episcopo Nysæ; Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio episcopo Camalianorum, Zoeto episcopo Chrysopoleos Asiæ, Patricio episcopo Magnesiæ, Antonio episcopo Hypæporum, Theodoro episcopo Per-

A ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου, & κουράτορος τῶ βασιλικῶ ἡ Ὀμβρίου οἴκου· Ἀναστασίου τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου πατρικίου, & πατροφοιτῆ τῆ κόμητι τῆ βασιλικῆ ἀξιωμάτων· Ἰωάννου τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου πατρικίου & κοιαίστωρος· Θώμα τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου· Θωμᾶ τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου· Παύλου τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου καὶ διοικητῆ ἀνατολῆς ἐπαρχιῶν· Πέτρου τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου· Λεοντίου τῶ ὑποβοτόνου τῶ ὑπάτου καὶ δομεστίκου τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Συμπλεθέντες δὲ καὶ τῆς ἁγίας & οἰκουμενικῆς συνόδου ἡ κ᾽ Ἐκκλησία θέσπισμα σωμὶ θροῦ νέου & πολύτιμε τῆ Θεοφιλέστατε & Βασιλικῶτατε Ἐπιφανίου τῆ Ἑκκλησιαστικῆ Ἐκκλησία τῆς νεᾶς Ῥώμης, ἐν ᾗ ἐκκλεῖται τῆς τῶν πρεσβυτέρων Ῥώμης Ἀγαθῶνος, καὶ Γεωργίου τῶ ὁσιωτάτου & ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλουπόλεως Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τῶ Θεοφιλεστάτου ἀφιερωθέντος μοναχῶ, & ἐπιτροπεύτῆ τῆ Θρόνε τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως, & Γεωργίου τῆ ἀλαθεστάτου ἀφιερωθέντος μοναχῶ & ἀποκρισιαρῆ· Θεοδώρου τῆ ὁσιωτάτου ἐπιτροπεύτῆ τῆ θρόνου Ἱεροσολύμων· Ἰωάννου Ἐπισκόπου Πόρτε Ἀδριανοῦ τῆ ἐπισκόπου Πατρῶν· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥηγίου τῆς χώρας τῆ τόπο τῆ πρεσβυτέρων Ῥώμων ὁσοι τὴν ἑκατὸν πέντε καὶ εἴκοσι ἐπισκόπων σωμόθε, ἡ δὶ οἰκείων ὑπογραφῶν δηλουμένων ἐν τῆ ἡμετέρῳ αἰρῆ & ἀποσταλέντος βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ τῆ αὐτῶ ἀνάκρῃ καὶ Θεοδώρῳ τῆ εὐλαβεστάτῳ ἀφιερωθέντος & πατροφοιτῆ τῆ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥαβέννης Θεοδώρου· Ἰωάννου ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης· Βασιλίου ἐπισκόπου πόλεως Ἐρτύνης τῆς Κρήτης· Φιλαλήθους ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἐφέσου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θρᾴκης· Πλάτωνος ἐπισκόπου Ἀγκύρας Γαλατίας· Γεωργίου ἐπισκ. Κυζίκου· Μαρίνου ἐπισκ. Σάρδεων· Πέτρου ἐπισκ. Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Χαλκηδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μελιτηνῆς, Ἰουλιανοῦ ἐπισκόπου Τυάνων, Ἀλυίου ἐπισκ. Γαγγρῶν· Κυπριανοῦ ἐπισκ. Κλαυδιουπόλεως· Πολυλάκτου ἐπισκ. Μιτιλήνης Βυζαντίου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Σταυροπόλεως Καρίας· Τιβερίου ἐπισκ. Λαοδικείας Φρυγίας· Κοσμᾶ ἐπισκόπου Σωνάδων· Στεφάνου ἐπισκ. Ἀντιοχείας Πισιδίας· Θεοπέμπτου ἐπισκ. Ἰουλιτινοπόλεως τῆς Μυσσιῆς· Ἰωάννου ἐπισκ. Πέργης· Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Ῥόδου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Θεοδώρου ἐπισκ. Ταρσοῦ· Μακρόβιου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυείας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίας Θρᾴκης· Ζαχαρίου ἐπισκ. Λεοντοπόλεως Ἰσαυείας· Γρηγορίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Γεωργίου ἐπισκ. Μιλήτου· Σεργίου ἐπισκόπου Σελυμβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκόπου Κίου· Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Εὐχαϊτῶν· Πέτρου ἐπισκόπου Μετεμβρίας· Πέτρου ἐπισκ. Σωζοπόλεως Θρᾴκης· Ἰωάννου ἐπισκ. Νύσσης· Θεοδώρου ἐπισκ. Θερμῶν Γεω-

ANNO CHRISTI 680. Γεωργίου ἐπισκόπου Καμουλιανῶν· Ζωήτου ἐπισκόπου Χωνοτῶν Ἀσίας· Πετρεῶνος ἐπισκ. Μαγνησίας· Ἀντωνίου ἐπισκ. Ὑπαίπων· Θεοδώρου ἐπισκ. Γεργάων· Γεσίου ἐπισκόπου Ἀναζαρβουσσῶν· Πλάτωνος ἐπισκόπου Κίσσης· Σπυρίδου ἐπισκ. Βεριποτόβου· Ἀνεξίου ἐπισκ. Μυρίων· Ἰωάννου ἐπισκ. Μηλοποτάμου· Ἰωάννου ἐπισκ. Φιλαδελφείας· Θεοδώρου ἐπισκόπου * Ῥεμπίτης· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆ Δατελλίου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰουστινιουπόλεως Γόβου· Μιχαήλου ἐπισκ. Κερκίνης Ῥεμεσιανῆς· Καλλινίκου ἐπισκ. Κανωνίας Αἰμβίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βεζόσης, Τιβεζίου ἐπισκ. Αἰμίσου· Σεργίου ἐπισκ. Σκοπῆς· Γεωργίου ἐπισκ. Ἰωαννοῦλας· Σπυρίδου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομετίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Γεωργίου ἐπισκ. Κρατίας· Πλάτωνος ἐπισκ. Αἰξωνοτόπου· Σαλουιάνου ἐπισκ. Κλεῖδος· Γεωργίου ἐπισκ. Ἐρξίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Κάου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μωδίου· Πετρεκίου ἐπισκ. Δουζίου· Πέτρου ἐπισκ. Ἀστῆς· Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου Νεαχώλας· Δομετίου ἐπισκ. Πτερωνίου· Κωνσταντίου ἐπισκ. Βελκίνης· Θεοδοσίου ἐπισκ. Ψιβόων· Ῥωμίου ἐπισκ. Ζωβρετόβου· Πετρίδου· Πλουσιανοῦ ἐπισκ. τῆ Σελλοῦ· Θεοδώρου ἐπισκ. Νεῖλεῶς· Δομετίου ἐπισκ. Τέπε· Σπράτου ἐπισκ. Γαίρου· Γεωργοῦ ἐπισκ. Κεστίνε· Ἰωάννου ἐπισκ. Λέστης· Ἐλευθερίου ἐπισκ. Ζωωστόλεως· Κωνσταντίου ἐπισκ. Δελτιτάνου· Θεοδόσου ἐπισκ. Ὀλβίας· Θεοφανῆς ἀφιερωθέντος & ἐγκωμιάστου τῆ Σπελλία ἀκηρῶν μοναστηρίου ἐπίσκ. ὀλβίου· Βεβίου· Γεωργίου ἀφιερωθέντος καὶ μοκαχῶ μοτῆς ἡ Ῥεῖ τῆς διακοιμήσεως & τῆ ἀφιερωθέντος Ῥώμη· Κόμωνος καὶ Σπράτου ἀφιερωθέντων & μοναχῶν μοτῆς ἐπίσκ. ὑπὲρ ὅλων Ἀρειανῶν διεκκοιμήθη ἀτ κίνος χ᾽ τῶν ἀφιερωθέντων Ῥώμων.

Καθεξῆς τῶ τῆ οἰκοδομῆς πατριάρχῳ & Ἁγίου, & κάνονα τῆ ἀγιωτάτου & θεοφιλεστάτου ἡ κ᾽ ἐν τῆ ἁγίῳ & ἐκλεκτῆ πνεύματι ἀφιερωθέντος ἐν τῆ ἁγίῳ & ἐκλεκτῆ Χεῖρε τῆ Θεῖε καὶ ἀθέρνιν.

Κωνσταντίνος ὁ Θεοτοβέστατος ἀγχιβάσιλεύς τῆς οἰκουμένης ἀγωνιστῆς τῆ Θεῖε καθολικῆς & ἀποστολικῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ πεπιστευκέτῳ τῆ Θεοτοβεστάτου πατρικίου τῆ ἀγωνιστῆς πατριάρχῳ ἡ Θεοδωλάτου πάντος & Βασιλίδῳ· πάντων Γεωργίῳ, κτῆρ.

Δικαιοφιλοῦσιν τὴν τῆ ἀβδὲ φρονοῦσιν καὶ κηρύττοντες δόγματα ὃν τῆ ἀεὶ ἐλαθεῖν ὁμολογούμενον τῆ ὁ οἰκουμένε τῆ ἐκ ἑνὸς Ἁγίου Πνεῦμα Χεῖρε τῆ ἀληθῆ Θεῖε ἐκεῖ, κτίσματα ἀνθρῶν γνῶσιν, & ἐμὴν ἀφίεσιν ὑπὲῤ σωσὸν & ἀποκτείνοῦν τὴ γνῶ, ὡς κ᾽ ἀφαλὲ ἀδίκου ἀφαίρει Τοῦ γ᾽ Θεῖε ὁ ἀλαθέστατος ἀφιερῶν τῆ· μοναχῶ ἡ ἀποκρισιαῦε· Θεοδώρῳ τῆ σπωνῆς πατριάρχῳ τῆ Θεῖε Ἱεροσολύμων ἀφιερεῖ δῶν χρυσῆ ἡ ὑμετέρου ἐνεῖδεν & ἡ ἐμὴν ὑπὲῤ σωσῶν, τὰ σωσιῶν τὰ χρέμματα Σωβρῶνῆ τῆ ὁ ὅτε τῆ μόνῳ ἡμῶν μόνον ἐκεῖ τῆ ἀφιερῶν τῆ πόλεως ἀφιερῶν Θεοῦ τῆ μετὰ ἀνεκκλήσιας, & ἐ τῆν ἡμῶν ὑπὲῤ ὅλεις ἀδεῖν, & κλίνω, ἡ ἐ ὁ Θεὸς ἐ κεῖνῆ-

A gami, Genesio episcopo Augustiopoleos, Platone episcopo Cinne, Stephano episcopo Uranopolis, Andrea episcopo Mnisi, * variosa Joanne episcopo Melitopoleos, Joanne episcopo Philadelphiæ, Theodoro episcopo Pemphæ, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justiniaupoleos Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Callisico episcopo Colonia Armeniæ, Theodoro episcopo Verdiæ, Tiberio episcopo Amidii, Sergio episcopo Sinaper, Georgio episcopo Jonopoleos, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Dominio episcopo Prusiadis, Georgio episcopo Cazitæ, Platone episcopo Heraclæopoleos, Salomone episcopo Cienii, Georgio episcopo Coenii, Joanne episcopo Eritanum, Joanne episcopo Myndi, Patricio episcopo Ituzorum, Petro episcopo Appiæ, Alexandro episcopo Nacoliæ, Dominio episcopo Pymaciæ, Constantino episcopo Bitoræ, Theodosio episcopo Pibelorum, Paulo episcopo Sapopoleos Pisidiæ, Pholano episcopo Sylfi, Theodoro episcopo Nazianti, Dominio episcopo Teni, Stephano episcopo Pari, Gregorio episcopo Cantuenii, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalitandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophane presbytero & abbate venerabilis monasterii quod cognominatur Bajaum, quod est in Sicilia, & Georgio presbytero episcopo Nazianti, Dominio episcopo Teni, Stephano episcopo Pari, Gregorio episcopo Cantuenii, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalitandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophane presbytero & abbate venerabilis monasterii quod cognominatur Bajaum, quod est in Sicilia, & Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi apud antiquam Romam, Conane & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Arcilia, similiter sita apud antiquam Romam.

Residentibus quoque gloriosissimis patriciis & consulibus, & omnibus venerabilibus & Deo amabilibus episcopis fecundum ordinem in eodem secretario Trulli, propositis in medio sacrosanctis Christi Dei oculis evangeliis.

Constantinus Deo amabilis diaconus hujus sanctissimæ Dei ecclesiæ & primicerius Deo amabilium notariorum sanctissimi patriarchæ hujus a Deo conservandæ regiæ urbis Georgii, dixit:

Dilectores falsens eos, qui recta sentiunt & prædicant dogmata, ab hi qui non vere confitentur, quæ super dispensatione fuit Christi veri Dei nostri, qui unus est de Sancta Trinitate, tam vera loquentes, quamque sanctum & universale vetustum concilium cognoscunt habet, quod de præsentia actione Georgius religiosus presbyter monachus, & apocrisiarius Theodori sanctissimi loci servatoris sedis Hierosolymorum, lapplicans petit veltrum piectatem, & sanctum veltrum concilium, ut synodus Sophronii venerabilis memoria quondam archiepiscopi Hierosolymorum civitatis proferretur ad medium, atque leg.reetur, ut eorum scientium habeatis, & judicetis, & ortho-

ACTIO XI. Constantinus Deo amabilis diaconus hujus sanctissimæ Dei ecclesiæ & primicerius Deo amabilium notariorum sanctissimi patriarchæ hujus a Deo conservandæ regiæ urbis Georgii, dixit:

ACTIO XI. orthodoxa exsistunt, & fuggerimus ad quod A placuerit.

Constantinus piissimus imperator, & sanctum concilium dixerunt: Relegantur quæ dudum gesta sunt. Et relecta sunt:

Constantinus piissimus imperator, & sanctum concilium dixerunt: Georgius presbyter religiosus monachus & apocrisiarius venerabilis loci servatoris Hieroloymorum, quorum meminit fyndoicorum Sophronii quondam archiepiscopi Hieroloymorum, secundum ejus petitionem, prætationem fecit, eorumque lectio protenat. Et prolatus est liber, habens fynodica ejusdem venerabilis memoriæ Sophronii: Quem accipiens Agatho religiosus lector & notarius sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, relegit ita continentem in verbis:

Domino in omnibus sanctissimo, ac beatissimo fratri, & consacerdoti Sergio archiepiscopo, & patriarchæ Constantinopoleos Sophronius inutilis servus sanctæ Christi Dei nostri obtinit:

Papæ! papæ! beatissimi, quam mihi nunc amabilis quies, & multo quam priem amabilior, ex quo de inutilisto filentio in casfatem turbam decidi, & terrenis quibusdam fluctibus oppressor! Papæ! Deo honorabiles, quam nunc suavis est mihi pusillitas, & non mediocriter quam prudem fuerior ex quo de fletcoro, & humo, ineffabili nimiaque penuria ad lolium pontificale ascendi! & multum cerno fluctum conjungi, & fluctus frequens periculum. Non enim ita elle suavis conspicuantur suavia ante insuavium experimentum atque notitiam, fatut poll experimentum & incuriosum apparent tetilium: fic falsa his, qui poll falutem agnotant, optabilis; fic transitoriis his, qui poll tranquillitatem fluctuantur, gratissimus: fic divitiæ his, qui poll divitias egent, amabiles; & omnia quæ ita considerabit exsistere, ipsa quidem elle ac permanere naturali atque essentiali qualitate; qualia & ante experimentum contrariorum apparebant, meliora tamen poll horum effici licentiam, & suffinctibus multo pretiosiora, necnon, & jucundiora, & defideribilia. Et hoc nobilium sob laudabilis ita fe habere decernet splendidissime, utrorumque experimentum accipiens ac recte definiens, mettisque judex in his, quæ a nobis dicuntur, progrediens, sententiamque indectivem, & immunificam flatuens. Quid ergo ait ille decerciam indomitus, mutationem passus jucundorum, & in adhastionem angentium veniens? *Quis putasi me confiteat in mense diorum, quibus me Deus vocbatur, quando lucerna ejus super caput meum fulsebat, quando lumine ejus gradiebar in tenebris, quando eram in iniseribus latus, quando dominus inspiciebat tabernaculum meum, quando eram opulentus nimis, cum ei in comitatu mee pueri mei, quando offerebant vie mea butyro, montes aderant mei flurbant lalle, quando progrediebar diluculo in civitate, & in platei fedes mea poebantur? Videntes me juvenes* B *abscondebant se: senioes nero assurgebant, majores natu astrem desinebant loqui, digitum ori suo imponebat: audientes nero beatificabant me.* Ergo ego etiam merito, beatissimi, cum Job quinquies victore clamabo; memoria prilliorum bonorum, quæ mihi aderatat pullatus: Tranquilla nunc fuerunt, ita cum filentio, & nullam fluctuationem agnoscent pauperies. Quis putas me confiteat in mente diebus antecedentibus, quibus me Deus adeque tribulatione ferebat, quando fulgebat lucerna ejus super caput meum, pacificam vitam degeratis, & inflactabilem, quando lumine ejus gradiebar in tenebris, cum vindemiabam racemos filentii, dum serenitatis honestissimæ germinibus, dum imperturbationis delectabar palmitibus, dum cognitatis floribus collerabar, dum intrepidationis flofculis coronabar, dum incuriæ gratiis convelebar, quando terrefiri fruebar pauperie, quando fulcos impericulosi flercoris exarabam, quando influebam pauperatis mare tranimeabam, quando humilis celle pulcritudinibus congaudebam, & quando arvalis vittus mellifluo illo manna velcebar, alius quidam Israel, & ipse cernendes, delicialque epulibar cum melcis, atque pacificus, extra mormuratis nem ingrediamur propositum? Quoniam igitur hæc, & ultra hæc, fapientissimi, ita me ter afficiunt necessitate magna, & vi Deo amabilium electorum, religiosorumque monachorum, & fidelium laicorum hominum omnium civium hujus sanctæ Christi Dei nostri civitatis, qui sublimia nana me compellunt, & more tyrannico coegerit, perasta fuit, quibus nefcio judicia neque percipio, quibus facratissimus vos, & exhortor, non solum ejusdem orationibus ad dominum me adjuvare & vitaliter fluctuantem, partisipique periclitantem, & confortare me pusillanimitatis; sublimandum; sed & a Deo fortitatis infinitis temedere ad operandum incepium. Hoc quidem, ut patres, & proflatores; hoc vero, fiesti fratres, & consiguinei. Date ergo vos mihi paterne simul, atque fraterne, quæ postulo, justa quippe sunt, & ego vel tam pedeductionem sequar, & copulam ad vos habere meretor, qua ligades consentaneos nectit, & ipses recta fapientes nonficat, & caritas divina sentientiet addenlet, quorum fonis triplex, & ex diffitrebus divinis contingitur virtutibus, neque solutionem agnosciet; neque disruptionem admittit, neque separationem lustinet, sed est vestrorum indisrepti, in unum congregans pietatem eos, qui copula ejus divina diraxi funt. Quia vero quadam apostolica, atque prisca traditio in sanctis Dei per totum orbem excleleta retinet, ut qui ad pontificatum dotuntur, his qui ante illos pontificates regunt, omnia linceriter conferant, vel exponant, qualiter sapiant, & qualiter fidem detineant; quam Paulus ait fapientissimus primis cauje contrididit, ut non curius ipsos in vacuum peragant: (inquit namque ait omnis curius exsitetur, & ipse quoliber fides violaretur.) Ille quippe facet, qui Dei voces audirit, & cæsum ipsum habuit magistrum, & pitsidii contemplator: pro tempore factus est, & rectoqua bo-

[1] BS hæc Sophronii Synodica Epistola Græca in Mſ. Bibli. Regis Christianissimi. Cod. 2911. ad. 1060. fol. 71. *Hardouinus.*

ANNO CHRISTI 681. σκοε ἐκβόησα, κρᾶσιν δεῖται δὲ ἐπαίνου, ἀλῶν ἐν ἐκείνοις καὶ πολλοῖς, διὰ τὴν ὑπὲρ τὴν ἐν τῷ σώματι, οὐ δὲ ἐκβάσαντες ἐμμένουν μι. οἴνοιμι εἰκότως κἀγὼ μακαρίσαιμι σὺν Ἰὼβ τὴ κεφαλῇ ὅτω βοήσοιμι τὴ κλῶν μου κφοσόσιν καὶ τὴ μνήμη βελκιδῶθ. γαλλοὺς τοῦτο βίου ἐν ἀτύχοις, & πετωσῶν κἀνὰ μαδίσεις κλίδωκ. τὸ ἐμ μὲ ὅτὶ ἐν ᾧ μᾶλα τὴ ἐμφοσῶν ἐν μεγῶ, ὡς μὲ ὁ θεὸς ἐφύλαττον ἐδλετο, ὡς ὁ λύχνος αὐτὸ ἐπὶ κεφ ἀκρῶν μὲ εἰρηνεκ βοωῶτος ζωλω & ἐκίμαστο, ὁτι τὸ φωτὶ ἀτοκ ἐπορεύομν ὡς σκότοις ὅτι τὸ κτοῦ κεῖ τοῦ σκ τὸ βάτρυς. ὅτι γαλλοὺς βδελδῶμμ ἐμπίμμαστο. ὅτι κφοβῆς ἐτηρῶμμ βλαστῶμμ ἐν ἀνθεσῶν γαλλοὺς τὴ ἀνθεσῶν. ὅτι ἐν ἀφοβίᾳ ἐστεφανῶμμ τοῦς κάλυξῶν. ὅτι ἐφαρμοστῶμς κτῶμμ τοῦς γνόεσιν. ὅτι τὴ ἐπτγνῶν πενίᾳ κφῶμμ. ὅτι τὴς ἀπολμῶν κυτείας ῥοῖον τὴ αὐλακεῖς. ὅτι τὴ ἀκμῶνν πτυχῶνες ἐλαὶ ὑδωστῶν ἐπλοῦν. ὅτι τὴ χῦμμλῆς ἐδλε ἐγκοῦμμ ἐν τοῦς πέδνοις. ὅτι τὴ γεωμμετρῶν δοῦν δοῦνοι μάνα τὸ μελῆβοτοῦ ὑδῶν, & ἐλλῆτις Ἰσραὴλ γὰρ αὐτὸ ἐπορεύμμεθ, & τρυφὴν τρυφῶν εἰβωλῶν καὶ ἡφῶνο ἀπὸ γοῦγρωμοῦ καὶ γνῶμμς ἀγνῶμμθ. ἐπεὶ οὖν πάντα καὶ τοῦτο τῆς σοφῶνται εἰς μὲ τὴ τεκνοῦλῶν ἀνδῶνν μεγάλα & ἐδὲ ὑποδηλῶν κλῆσεις, & ἐλλαδῶν μεσῶν, καὶ πτῶν λαῶν, τῷ πάντα τολμῶν τὴ ἁγίας Χριστῷ τὴ θεὸ ἡμῶν τολμῶς, τῷ χρεῖ μὲ βοεσαμβῶμμ, καὶ τυφεσῶν δρασῶτον γνῶρισμα, ὅτοις εἰς οὐδὲ ὠδὲ ἐπίτιμα κεῖμεν, ἐξῷ τὴς τυπῶνοι ὑμᾶς & φορτῶτοιμα, μὴ μόνον ἀγῶν καὶ ἀκῶρεῖς τοῦς κρεῖοι ἐπτεκῶν εἰμὶ ἐωτεῖμν ἐκλαπτόντες, ἀλλὰ δὲ κτῶμμεθοντ, & τοῦς ἐν μεμφῶμμ τὴ ἀλλῆοτοῦ, ἀλλὰ & θεοτικῶοι δῶμμμεν τοῦς γνῶν ἀρῶς τὴν τῆ ἀρκεῖτω ἐγκῆρεῖν. τῶν μὲν τὴ πάτρες & φύσεσις, τῶν δὲ ὡς ἀδελφοὶ & ὁμῶμμμοις. δὸν γοῦν ἐμοὶ ἐρεῖ πάντεωλῶν τὴ & ἀδελφῶῶν τὴ ἀτίμμεῖν δῶμμμ μὲ τυγχῶνοτε, κἀγὼ τὴς ἐμεῖμμεν τοῦμγ ἀνὴρ ἐδὲ ὁμμμ, & τὴν τὴ ἀλοῦ τῶν ἀφῶ ἀμοῦ ἐμεγοῦσμμ, ὡς ἡ πίστε σωῶν τὴς ὁμόφοῦνος, & ἡ ἐλκῖς σωῶνοῦ τὴς ἀδῶῶφοῦνος, & ἡ ἀγάπη σωῶνοῦοῦ τοῦ θεόφοῦνος· ὡς τὴ γοῦνοῦ πίστεωτ, κἀν τεωῶτοτωοῦ τῆ θεῶν ἀρῶτῆ σωμὰ κεκλῶμμ ἀν ὑλοτὶ πίτεωτ, ὡς ῥῆξῆ ὑφίστοῦ, ὡν χωρεῖμμ τὴ μεμεῖχεται· ἀλλ ἐτὶ ἀλῶῶν ἐδιῆρῆκεν, ἐς μὲν σωῶχῶν δὲ ἐδῶν τὴς τλῶ σλοῶῶν ἀπὸ πλεῶῶῶῶν τ ἐῶῶν, ἐτὶ δὲ τὴς ἀσεοῶλῶν & ἐγχεῖα ἐξῷῶοῦν ὁς πῶς ἀῶῶν τὴν ὁλῶῶν κεκῶμμλῶν ἐγκῶ σκλῶσῶν κεκρεκῶν, ὅτων οἱ ὡρῶς ἱερεῖῶς ἀγῶῶμμν τὴς ἀῶῶν τὴς ἐπῶῶν τὴς χρεῖῶν τῶν πλῶῶῶν ἀπεῖῶῶῶν, ὅτοις φῶοῦῶν, & ὅτων πίστωις ἐχῶῶν, ὡς Ἡσαΐοῦ ὡσπὲ ὁ σῶῶῶῶν ἀγῶ ἀτῶῶλῶῶ τεκῶῶλῶῶν. τὸ μὲ εἰς κεῖῶ τὴ ἀτῶῶμμν τὴς ἀτῶῶῶῶῶν. ἀκῶῶῶῶ κεῖῶ τὴ ἀῶῶῶῶῶ ἀτῶῶ ὁ ἀῶῶμμ ἐῶῶμμν, ἀῶῶῶῶῶῶῶ κεῖῶ τὴ πίστωι. ἀκῶῶῶ ὁ ἀῶῶῶῶῶῶῶ

Act. 1. c. 1. p. Balsam.

bonum alibi hominibus ineffabilium fuit apudiisse, formidabat (sicut ipse ait) & perterrebatur, ne forte cum aliis prædicaret Christi falutiferam prædicationem, ipse reprobus efficeretur. Unde & in Hierofolymis ascendebat Christi cœlestis discipulus, & divinis, qui præerant, subjiciebatur discipulis, & evangelicam, quam prædicabat, doctrinam innotescebat eis, qui alios putabantur præcedere, & ipsius ens facibat doctrinæ participes, nunquam ibi defpondens, & eis, qui posst eum fuerant ejus susceptuni doctrinas, quibus fornula falutis cuadsit probabilis fatius est, qui ejus fequi vellient vefligia. Huic proinde & nos confuetudini fervientes, & legem optimam adhibitaí, omne, quod olim decerner effectum est, maxime, apostolico roboratum instructo: qualiter de fide tenemus, scribimus, & a Deo instructis vobis ad prædandum diligimus, ne forte termpos æternos transgredi, quos patres nostri poluerunt, æstimemur, non diferenre tantum scientibus ab incertis proba dogmata, sed & redintegrare quæ minus sunt, propter perfectam in Christo caritatem exactæ potentibus, atque valentibus. Illa igitur dictorum adventio, quæ ab initio in sancta, & catholica ecclesia natus, & nutritus perdidit, & a mollibus percepi unguibus fapere, & prædicantibus vobis a Deo C inspiratis audisti,

Zeno. ad.

Credo igitur beati (secondum quod a principio credidi) in unum Deum Patrem omnipotentem, sine principio genitus, & sempiternum, omnium visibilium, atque invisibilium, factorem. Et in unum dominum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, qui sempiterne, & ' intemporaliter ex ipso natus est Deo & Patre. Et non aliud principium quam Patrem cognoscentem, sed nec aliunde quam ex Patre ipsum fubsistantiam habet, tumen de lumine consubstantiale, Deum verum de Deo vero conciempiternum. Et in unum Spiritum sanctum, qui, sempiterne a D Deo Patre procedit, & lumen, & Deum ipsum agnoscendum vere Patri, & Filio consempiternum, consubstantialem, atque contribulem, ejusdemque essentiæ, atque naturæ, limiliter & deitatis. Trinitatem consubstantialem, cohonorandamque, ac coafficirem, connaturalem, & cognatam, atque ' contribulem, in unam correspiradandam deitatem, atque in unam copulandam commungem dominationem, absque personali confusione, & absque fubstantialiditivione. Trinitatem itaque in unitate credimus, & unitatem in Trinitate glorificamus: Trinitatem quidem pro tribus fubsistentiis, unitatem autem propter fingularitatem deitatis. Nam tamen fubsistentiis nerabilis personalibus est fubsistentiis, & ratio unitas extra omnem numerum est: & hæc quidem individiibus habet divisionem, & inconfusam getsi conjunctionem. Cum dividitur namque numeralibus fubsistentiis, & numeratur personalibus alternitatibus identitate essentiæ, atque naturæ conjungitur, & omnimodam partitionem non recipit. Unitas enim fingularis & incomparabilis omnem refugit fecundum essentiam numerum. Unus enim Deus a nobis ' cnitius creditur,

Act. 1. c. 1. p. Balsam.

Constantinopolitani Ibid. Act. 1. c. 1. p. Balsam.

ὁ ἐκ τῶν ἡμέτερον ἀφόρμας, & ἐκμαθὼν ἑτέρος ἀξίστον αὐθάντας τυθθήμενος, ἐδεδίει καὶ ἔτερμε, & ὡς αὐτὸς φησι, ἐκκεφαλίσθη, μὴ πὼς ἀλλοκὼς κηρύξας Χεστὸ τὸ σωτέριον κήρυγμα, αὐτὸς ἄλλοκὼς γένοιτο. Ὅθεν καὶ οἱ ἱεροσόλυμοις ἀπόρχετο ὁ Χεστὸ μαθητὴς ἐκφοίτος, & τοῖς τρόποις τὸ θείοις μαθητὰς ὑπεκλίνετο, & τὸ ἀκέρδιον, ὅπερ ἐκόμετο δίδαγμα, τῆς τῶν ἀλλων δοξάζεις ἀφόρχεις ἐγνώσκεν, & κοπωνὰς αὐτὸς ἐποιεῖτο τὰ δόγματα, & ἀσφαλὲς ἐκαυτὸ μηποδόμβιον, & τῆς μετ' αὐτὸ βεβεχρῆσθαι αὐτὸ τὸ δίδαγμα, & τὸν κεφαλὴν σωτηρίας γνώμβιον. ἐεστὸ τὸς ἀκολουθὸν αὐτὸ βίοκ βαμβίοις τῆς χρεστ. τὸν πνεφματὸ & ἡμῶν τὸ ἔτος δεδόλοιπε, & τὸ ἐκμὸν ἐγκίβιον κλίνεις τὸ τὸ τῆς τθῆκα πρὸ τὸν γνώμβιον, & ἀποσολικὼ μέλπεις κρατοῦτο ἐγχρηφιμαστ, τὸ σπκ ἐγκρίμ. & ἐκ πίστεως, γνόφοβ· & τῆς θεοτόρκοις ὑμῖν ἀφοῖς δοκιμὸν ἐκσεβόμβιν, ἐκ μὴ δεμε μετκιτδίσε αἰώνε, ἀπερ ἡμῖν οἱ πατρὲς ἔστοτο, δίξεμβιν ἢ δικελεῖν μόνον τὸ ἔστοτ ἀπὸ τὸ πόνω τὸ θείε τῶν βόμμε τὸ ἀλλὰ & ἀφοτοκκεπὶ πρεοῦ τὸ λόγοτο διὰ τὸν κὼ ὁ Χεστὸ πλείω ἀγάστοτο βωκεῖμβιν ἀκεῖβιδε & τὸ ἐκμὸν ἐκεῖτε γνωὶ λέξον ἐλλόγοκμε, ἀπερ ἐκ ἀρχῆς ὃν εκκλησία τῆ ἀγία καὶ καθολικῷ τῷ θεοῦ γὰρ τεφνὶς ἐκμιμεδθκε, κὲξ ἀπαλὼ φρονὶ ὁ ὀξὺς καὶ πειθόμβε, καὶ κηρυτ πτοῦ ὑμῖν & θεοτόκ τῶν ἐκέκοκε.

Πιστεύω τοίνυν, μακάριε, κατὰ τὴν ἀρχῆν πεπίζκαι, οἷς ἐνὶ θεῷ πατρὶ παντοκράτορι, ἀναρχῷ παντῶν & ἀΐδιος, τάτου ὀρατῶν τε & ἀοράτου ποιητῶ. & εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χεστὸν τὸν υὸν τὸ θεῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐτέλιν κεῖ πάκ θεὸν ὁς αὐτὸ ἡμῶν ἔστιν τὸ θεῦ καὶ πατρὸς, καὶ τὸν ἄλλον ἀγγέλο ἢ τὸν πατῆρ γνῶσκοντα, ἐλλ' κὲ ἀλλοθὲν τοῦτο ἢ τὸν πατρὸς τῶν υὸν σωτὴν ἐχοντα· φῶς ἐκ φωτὸς ἀληθινὸν· θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεῦ ἀληθινῶ σωκεῖσθαι, ὡς ἐν πνεῦμα ἄγιον τὸ ἐκ θεῦ πατρὸς ἐκπορεύομενον, τὸ φῶς & θεὸν & ἐνὶ γνωσεῖζομεν, καὶ ὁ ἀλληθὲς πατεὶ καὶ υὸῖ σωκεῖσθαι, ὁμοούσιόν τε καὶ ὁμόβριον, καὶ τὸ αὐτὸ κὲὶς καὶ φύσκε, ὁσκωτὸς δὲ & θέότητα. Τριάδα ὁμοούσιον & ὁμότιμον & ὁμόδοξον, συμφυὲ & συγβῆν & ὁμόδοξον, εἰς μίαν συμκεκαλυμμένην θέότητα, καὶ εἰς μίαν σωκεγκρίβιν κοινὼ κυρόστε, ἀλλ' ἀφοτοκκεὶς ἀκρῷτεως, & ἀφοτοκτὸς ἀεὶ τὸς σωκμένοις. τελεῖα γὰρ ὁ μονὰς πτεύομεν, καὶ μονὰς ὁν τελεῖ ὁ τελεῖ ὁ τελεῖ. τελεῖα μὲν τὸ τῆς τεφνὶς ἀφοτοκτὸν, μονὰς δὲ τὸ μονὰς & θέότητε. ἔτε γὰρ ἡμῖν τεφνὶς ἐξιμβεῖ τὸ τὴν ἀφοτοκτὸς & τὸν ἀφοτοκτὸν, ἢ τὴν κὼ μονὰς τὸν ἐκ τὸν ἐξεμβίσεις. ἐ γὰρ ὁ πάτηρ ἐκ ἔστιν ἀφοτοκτὸς, ἀλλ' ἀφοτοκτὸς ἐστὶν ὁ υὸς, & ἀφοτοκτὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος πνεῦμα·

quidem tribus luis subsistentiis, refugit autem numerum singularitate deitatis. Unitas quippe ejus essentiæ, atque naturæ numerari penitus non admittit, unitas & differentiam deitatis introducat, & ex hoc essentiæ, & naturæ, & deorum multitudinem unum principium faciat. Omnis namque numerus coniubernium habet differentiæ, & omnis differentia, atque discretio numerum superinduciit, ut inquiunt. Numeratur ergo beata Trinitas non essentiis, nec naturis, nec diversis deitatibus, ternisve dominationibus; abiit, ficus insaniunt Ariani, & licet novæ tritheiæ, id est, ter deitatis * latrantes, essentias tres, & naturas tres, & tres dominationes, & tres similiter vaniloquentes deitates, fed subsistentiis, & proprietatibus intellectualibus perfectis, per semet subsistentibus, numero distribuibus, & non dividendis deitate. Dividitur itaque indivisibilis sancta Trinitas, & divisio ruptus conjugiuiur. In personis namque divisionem habens, indivisibilem, & inseparabilis per deitatem, & naturam, similiter & deitatem. Et idcirco neque quasque tres deos dicimus, neque tres naturas in sancta Trinitate glorificamus, neque tres essentias in ea prædicamus, neque tres contemner deitates, non consubstantiales, non alteritas subsistantiæ, non ejusdem originis, neque alterius originis, neque aliæ singularitates ita ea prædicantur, in multitudinem deducere permittimus, nec quemquam ejus quitatem dividere finimus, neque tres quoddam deos esse confitemur, aut tres quoddam naturas, vel tres quaddam essentias deitatis novimus, non unigenas, aut alienigenas, non ejusdem speciei, aut alterius speciei, fed nec penitus deos, aut naturas, vel essentias, aut deitates agnovimus, vel cognoscentes fcimus. Sed & eum, qui recipit, vel fapit, aut novit, aut anathematibus percellimus. Nos enim unum * principium unius nompiis deitatis, unum imperium, unam potestatem, unam virtutem, unam operationem, unum consilium, unam voluntatem, unam dominationem, unum motum, tam omnium, quæ poft eam funt, creaturæ, quamque providam, & fabilientem, atque conservatrem, unam dominationem, unam fempiternitatem, & quæque fint talia fingularia, & incomposita unius essentiæ, atque naturæ in tribus personalibus subsistentiis, neque subsistentias confundentes, & in unam ea subsistentiam deducentes, neque unam eamdemque essentiam partientes, & in tres eam essentias discerpentes, & unam ex ipso dividentes deitatem, fed est unus Deus, una deitas in tribus subsistentiis fulgens, & tres subsistentiæ, & persona in deitate una cognoscuntur. Proprietas perfectus Deus est Pater, perfectus Deus est Filius, perfectus Deus est Spiritus sanctus, idcirco quod unam eamdemque fingula quæque persona inseparabilem, indimitutam, atque perfectam habet deitatem. Et juxta quod Deus quidem est, * ipsum existit unumquoque, dum feorsum considerator; ipsa intelligentia, quod non separabile, separante: ut Pater tamen, & Filius, & Spiritus sanctus, aliud, & aliud, & aliud non dicuntur. Et idcirco hæc a Dei capacibus prædicantur, Deus, & Deus, & Deus: fed unus est hæc tria Deus. Non enim alius Deus Pater, nec alius Deus Filius, neque alius iterum Deus Spiritus sanctus, quia nec alia natura est Pater, nec

Θμωτον, ἀεὶ μενετὸ μὲν τοῖς ἰδιωτικοῖς τρισὶν ὑφεστῶσι, διαιρούμενον δὲ τῇ ἑνικῇ τῶν θεότητος τὴν ἀδιάμετον. τὸ γὰρ ἑνικὸν αὐτὸ τῆς οὐσίας καὶ φύσεως ἀεὶ μένοντας τοιοῦτος δὲ ἀνίχνευτα, τοῦ μὴ καὶ διαφορὰν ἐνοίσῃ θεότητος, καὶ λοιπὸν τὸν ἕν φύσεως, & πολυθεΐαν τῶν μοναρχικῶν ἐφάνεται. τὸν τῷ ἀεὶ ὄντος τὸν διαφορὰν κέκρικε συμβαίνειν, καὶ πάσα διαφορὰ καὶ διάκρισις, ἐν ἑαυτῷ σωματίσεται σύμφυτον. ἀεὶ δὴ τοιαύτῃ μακαρία τρὶς σεβάσιμος καὶ φύσεσι καὶ διαφόροις θεότητοι, ἢ τεσσεῖς κυρίοσιν· ἀπαγῶ· Ἀρειανοὶ μαίνονται, καὶ οἱ τὴν τεσσαρεῖς θεότητα τρίσιν ὑφίσταν, ὡσίως τρεῖς, καὶ φύσεις τρεῖς, καὶ τρεῖς κυρίοσιν, καὶ τρεῖς ὁμοίως λεκόλογοιοῦς ἀθέτοις· ἀλλ' ὑφεστῶτας ἐξ ἰδιότητα καὶ τρεῖς, πλείοσι καθ' ἑαυτὰς ὑφεστῶσας ἀεὶ μὴ διαιρετὰς & ἢ διαιρετὰς τῇ θεότητι. διαιρεῖται γὰρ ἀδιαίρετος ἡ πανάγια τριὰς, καὶ ἀφηρῆμένος τὴν σωμάτιστα, τῶν τῷ φρονεῖν τῶν θνήσεσι σὺν ἑγκαὶ ἀζηλέτῳ μόνῳ καὶ ἀτμητὸν οὐσία & φύσεῖ, ὡσαύτως δὲ & θεότητι. καὶ δὴ τῶν ἢ τρεῖς θεοὺς λέγομεν, ἢ τρεῖς φύσεις εἶτ' τὴν Τριάδα ἀδιάστατον, καὶ τρεῖς ἐν τῷ θεῖον κηρύττομεν, ἢ τρεῖς ὁμολογοῦμεν θεότητος, ἢ ὑμοουσίας, ἢ ἑτεροουσίας, ἢ ὁμοιόνυμα, ἢ ἑτεροδόξας, οὐ σὺν μονοειδεῖς ἐν αὐτῇ φρονεῖν κηρύττομεν, ἢ τρεῖς ὁμοιόνυμα, ἢ ὑμοουσίας, ἢ ἑτεροουσίας, ἢ ὁμοιόνυμα, ἢ ἑτεροδόξας, ἀλλ' ὅτι δὲ ἕνας θεὸς ἐν φύσει ἢ οὐσίας ἢ θεότητος ἐγνωμεῖν, ἢ γνῶν κοτοῦς αὐδαῖμεν· ἀλλὰ & τὸν ἔχοντα ἢ φρονοῦντα, ἢ τοῦτο τοῦς ἀνεαθέμασι ἐλέγομεν· ἡμεῖς γὰ μίαν ἀρχὴν τῶν μίαν ἰσῶμεν θεότητα, μίαν βασιλείαν, μίαν δύναμιν, μίαν ἐνέργειαν, μίαν βίλλησιν, μίαν βίλλησιν, μίαν δεσποτείαν, μίαν κίνησιν, ἢ τὴν μὲν κόσμου ἔστιν κτισμὰ ἐμφυγικοῦ, ἢ τὴν ἀφροντεκτικὴν, ἢ τὴν συνεπτικὴν καὶ συμπρηστικὴν· μίαν κυρίοσιν, μίαν ἀΐδιότητα, καὶ ὅν ἄτμη μονοειδεῖ & ἀτύλυκα τὴν μὲν οὐσίας καὶ φύσεως ὡ τρεῖν· ὅθι ἀφροντεκτικὴν ἢ κοκαίτεσι· ἢ τὴν τῶν ἀποστόλεος συγχύσεις, & τὴν μὲν αὐτὸς ἀΐδιοτὴν ἀγνοῖς· κτε τῶν ἑστεα τῶν μίαν μερίζοντες, & ἀνὶ δὲ μὴ τρεῖς θεοὺς καταμαστοῦντες, & τῶν μὲν δὲ τῶν διαφοῦσῆς θεότητα, ἀλλ' ἑτὸ ἐν θεὸς, μὲν θεότης ὁ τοῦ ἀποστόλεος λέμεκεν, & τρεῖς ἀποστόλεῖς & πρόσωπα & θεότητι μὴ γνωρίζομεν. διὰ τῶν τὴ πλεοὺς θεὸν πατὴρ, πλεοὺς θεὸς ὁ υἱὸς, πλεοὺς θεὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἐστεῖν τῶν ἀνὶ τῷ μίαν ἕκαστον ἀφέστωσι ἀμίξεσι & ἀΐδιοτὴ & τελειοτέρᾳ θεότητα. & ὡς μὴ θεὸν ἐν τοῖς ἐκεῖνοι ἐστεῖν ἕκαστον καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενον τὸ τὰ χαρέξοντα τὰ ἀγκόμενα· ὡς δὲ πατὴρ & υἱὸς & πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἕτερον & ἕτερον & ἕτερον ἢ λέγεται, κρεῖττοῦν τῶν τῶν τῆς θεοῦ & τὴν κηρύττεται, θεὸς, & θεὸς, & θεὸς, ἀλλ' οὐχ τὰ τοῦ θεοῦ. ὁ μὲν ἄλλος θεὸς ὁ πατὴρ, ἀδὶ ἄλλος θεὸς ὁ υἱὸς, ἢ ἀλλ' ἄλλος θεὸς τὸ πνεῦμα· ἐστὶ θεὸς ἐστὶ

Anno Christi 680. Actio XI. Constantinopolitanum III. Agatho Papa. 893 894

μὲν ἀλλὰ φύσεις ὁ πατὴρ, μὲν ἀλλὰ φύσεις ὁ υἱὸς, μὲν ἀλλὰ τέλειν φύσεις τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· τῶτο γὰρ ἢ τὴν πολλὰς & διαφόρους θεὸς ἐκτεμνόμενοι, καὶ τὴν τοῦτοις & διαφόρος ἐκτέτοιον θεότητος. ἀλλ' ἢ θεὸς ἐμὶ ὁ πατὴρ, θεὸς ὁ υἱὸς· ἀμοῦνε & θεὸς ὁ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ὡς μὲν ἐμεῖς ἐμεῖς ἐκλεκτὸς τὰ τῆς ἀφόσεως πλήρεις θεότητος, ἢ ὡς ἐκεῖνο ὅστε ὀλοπλὲς, ἢ ἀλλοῖς· θέσις γὰρ μετεμὶν ὡς ὑφίσταται· ἢ ὁν τῆς τοῦ ἀφοτῶνος πλαρεῖσεῖς ἢ ἐκπλὴς, ἢ μὲν ἐστὶν ἡμῶν ὡς μέρος πλήρεις, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνο πλήρεις ἀνεῖσεις, & μὲν γὰ μέρεσι & ἢ ὁν ἀφοῦσεῖ· ἐκεῖ διαφόλοσι· τὸ τῆς θεοῦ πάτηρ θεοῦ ὑμῶν ἐστὶ ἐκτρέχεια, ἢ ὁν ἐστὶ θεὸ ἀποτέστοι· ἐκ μὲν ὑμῶν ἐστὶ ἐκ τῶν σωματικῶν τῶν πεῖν διαίρεσιν ἢ ὀπτὸς ἀπαθὲς ἢ ἀτάμητος, ἢ ἀφόρεσι & ἀεὶ ἐν τὸ κτίστοις ἴδια. ἔστι οὖν μὲν τὸ τῆς θεοῦ πεῖν ὁ πατὴρ, ἢ ὑπ υἱὸς, ἢ τὸ πνεῦμα ἅγιον, ἀλλ' ὅτερ ὁ υἱὸς κατ' ἴσιας ἢ ἢ ὁν ἢ φύσεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἢ ἐστὶ μὲν τὸ θεοῦ θεὸς ὁ υἱὸς, ἢ ὑπ πατὴρ, ἢ πνεῦμα καὶ ἀφόρεσι, ἀλὶ ὅτερ ὁ υἱὸς κατ' ἴσιας ἢ ἢ ὁν ἢ φύσεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἢ ἐστὶ μὲν τὸ θεοῦ πεῖν ὁ πατὴρ, ἢ ὑπ υἱὸς, ἢ πνεῦμα ἅγιον

ACTIO XI.

Credo & de hac fanctiffimi, quod Deus verbum, unigenitus Patris Filius, qui ante omnia facula & tempora impaffibilitter, de eodem natus eft Deo & Patre, miferatinem indaens, & humanitatis mifericordiam circa humanum noftrum Ipfum, [a] fpontanea voluntate, & Dei gloriofis confilio, & divino complacito Spiritus non praeterita a gremio generationis, ad nos humiles defcendit. Eft enim ficut ejufdem voluntatis Patri, & Spiritui, ita & effentialie [b] inexplicabilis, & naturae circumfcriptionem nullo modo fuftinens, aut fecundum nos localem tranfmeatum; naturaliter feiens efficere divinam operationem, & uterum intactum ingreffus virginitatis [c] caftitate luftratum Mariae Jandae, & praefentes quae Dei funt fapientis, ab omni contagione [d] liberatae, & corporis, & animae, & intellectus, lucramatur qui erat incarnatus, & formam fufcipit noftram, qui fecundum divinam effentiam, quantum ad habitum, & fpeciem, inexformabilis; & corporatur fecundum nos, incorporeus. Et homo juxta veritatem efficitur, qui femper Deus agnofcitur; & materno ventre geftari monftratur, qui fempiterni Patris in fin eft: & interporeus, principium recipit temporale, non per phantafiam factus haec omnia, (ut Manichaei, & Valentinis videtur infanti) [e] ad fe veritate totum fcilicet, fum exinanitens paterna & propria voluntate, & totum noftram affumens mafam, carnem inquam nobis confubftantialem, & animam rationalem, animabus noftris contribuam, & mentem menti noftre competem. Haec namque homo eft, & cognofcitur; & homo fecundum veritatem factus eft ab ipfo fummo concepto de fanctiffima virgine. Homo enim fieri voluit, ut fimili confimilem mundificaret; & cognato cognatum falvificaret, & connaturali connaturale illuftraret. Idcc Virgo fanctia accipitur, & uterus corpufque fanctificatur, atque ita miniftravit in incarnatione creatoris, ut munda, & caffa, atque incontaminata. Incarnatur ergo verbum Dei, quod noftrum eft, non praetaxae carni copulatus, praeformatoue, atque in fefe praeexiftibuni aliquando corporis [f] confinitus, vel animae praeexiftenti conjungitur; fed tunc fola ad [g] fubftitendum venientibus, quando eis ipfum verbum, & Deus copulatus eft; naturaliter contemporalem [h] habens unitionem, atque fubftitentiam: & non ante verifimum ipfius verbi conventum in fefipis unquam extiterunt, vel cujufpiam fecundum nos alterius hominis penitus extiterunt, fed cum verbi ipfius naturali conventu [i] fubftitentiam habitura concurrerunt, & nec quantum in idfu oculi [k] hanc quam illam priorem habentia, fecit Paulus Samofatenus pofteriores, atque Noftrius. Simul quippe caro, fimul Dei verbi caro, fimul caro animata rationalis, fimul Dei verbi caro animata rationalis. In illa itaque, & non per fimilitudinem habuit exiftentiam [l] unam. Cum conceptu quippe verbi, hae [m] fubftitendum prolata fa funt, & fecundum fubftitentiam [n] unita funt, quando ad [o] fubftitentiam prolata funt: quo certe vera eft, & infecabilis, quae

ANNO CHRISTI 680.

Ἱστέον δὲ ἅπαν τοῦτο, θεόπνευστε, ὡς ὁ Θεὸς λόγος, ὁ τῷ πατρὶ μονογενὴς υἱός, ὁ ἀφῃρημένος τῷ Πατρὶ τὸ αἰώνιον καὶ χρόνοις ἀπεῖρος, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς, οὗτος τὸν ἡμῶν καὶ φιλάνθρωπον ἔλεον τὸν ἀθρόον τῆς ἡμῶν ἀπολύτωσιν ἐκκύψας ἕνεκεν θεῖας ἐπιβολῆς, καὶ Θεοῦ βουλῆσεν τὴν θύσιαστον, καὶ σωμαδοκίαν θεῖα τὴ πνεύματι, κάτωθεν μὴ χωρεῖσαν τὴ πτώματι, ὅτιν καὶ κόσμε ἀπέφυν καὶ φύσεως, ἀδιεγνῶσε ἀδιαμῶς ἀπεγνόβησε, ἡ τῆς καὶ ἡμῶν τοιαῦτε μεταβάσεως, κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι θεῖαλεῖν τὴν εἰς ἐγκλεῖστ, καὶ μήτραν εἰσῆλθε ἀπεισήναμον, παρθένιας ἀγκαλοκαθῆλιν κεκρυμμένε, Μαρίας τῆς ἁγίας καὶ φαιδρὰς, & θεόδρομος καὶ ἁγνὸς ἐλθὼν ὅλῃς πολυσκόπε τὴ κατὰ σῶμα & ψυχὴν & θεόπνευστ, σκεφάτεν ἀκάρατε, καὶ μορφόπνευ τὴ ἀλλὰ ὁ κεν' ἀπὸ τὴν θεῖαν σόσιν σὸς σχῆμα & ἐνῶν ἀμῴφωτος, & σωμαπτὴν καὶ ἡμᾶς ὁ ἀσώματος, & ἀνθρωπος κατὰ ἀλαθὲσεν γίνεται ὁ ἀληθὴς Θεὸς γνωκεζόμενος. καὶ μητρεῖῶν κοίλιας ἐγγενέτρεσ ὁ τῆ ἀΐδίε πατρὸς ἐγκόλπιος δεξιοτεῖ, & ὁ ἄχρονος κεχρῦν χρονεῖκὶ κεκαθέχεται· ὁ φαινόμενος κτίσιν γνωρίσκει κτίσιν, κατὰ Μανιχαῖοι & Οὐαλεντίνοις δοκεῖ τοῖς φρένοφρον, ἀλλ' ἑλληνικὸν ἐν τῇ ἀληθείᾳ συνέλθῃν. ἀνθρωπος γὰρ γεγαμεῖται ἐβλέπετο, ἵνα τῇ ὁμοίῳ ἀνκαλέθῃ τὸ ὁμοιον, & τὸ συγγενὲ τὸ συγγενὲς ἀπαφώσεται, & τὸ συμφυὲ τὸ συμφυὲς ἐκλαμφρώνῃε. διὰ τῆτο παρθένος ἁγία λαμβάνεται, & σῶμα καὶ ψυχὴ ἀγνίζεται, & ἅτις ἀκαθῆ τὴ καὶ σφιλόνεν τὴ ἀπτάστοις ὡς ἀκαθῆ & ἀγνὴ & ἀμόλυντος. σκεφάεται γοῦν ὁ λόγος & Θεὸς τὴ ἡμῶν & προσλαβεῖν σκεφαεὶ σωματεῖῶθαι, ἡ ἀνθρωμορφωθῆτι τ' καὶ αὐτὸ τρόπον ὁνεῖ τοῦ τροπικεκείμενος σῶμαι, ἡ πρὸ τοῦ σῶν ψυχῆ σωστὶ δέμβοε, ἀλλὰ τὴν τῆτοις φῶρῃμόμβιος πρὸ ὑπαρξῆ, ὅτε αὐτοῖς ὁλόγος αὐτὸς & Θεὸς σωστὶ ἔδεσο φυσικὴν σύγχρονοῖ ἐγκτοπε τὴ ἴδιξεν τὴν ἑνῶσιν, & οὐ πρὸ τῆς τῆς τὴ λόγοσαλλοῖσεάτε σωστὶ καὶ ἑκατέρεν τὴ ἀθρόα πάσεσε, ἡ τοιαὶ ἀδῆμάτε τὴ καὶ ἡμᾶς ἑτέρε τὸ ἀνθρωπε ἐκκρίσεσε, ἀλλὰ σωδόμενοι ἐχοντα τὴ φυσικὴ τὴ λόγῳ συμβόλεσε τὴν ἴδιαν ἔχῃ, & ἐπὶ σκέψεσι ὅδε ὡς ὁ ἐφθᾶλμὸ ῥέπῃ τὴν τῶν φωτογεμέρεσι ἐχοντα, ὡς Παῦλος ὁ Σαμοσατεὺς βουλεῖ ἡ Νεστόριος. ἅμα γὰρ σάρξ, ἅμα θεῖ λόγοσ σάρξ· ἅμα σάρξ ἡμέλογος λογικὴ, ἅμα θεῖ λόγοσ σάρξ ἡμέλογος λογικὴ. ἐκ αὐτοῦ γὰρ & καθ' ἑαυτὸν ἔχει τὴν ὑπαρξῆν, ἅμα τῇ σπλάνλον τὴ λόγῳ πάντα πεκρῆθη φορὸς σύσεσιν, & ἑωλόθη αὐτὸ καθ' ἑαυτὸν ἅμα τῇ φορὸ σύσεσιν ἐγένετο· τὴν ὅντως ἀλαθῆ & ἀμίαντον, ἡ

ANNO CHRISTI 680.

τὴν μὴν διείρεσιν πάγκοινον, μήτ' τρόπῳ εἰκόνεσε ἐκχρῆσθαι & σύγχυσιν· & ὅτιν φθορμένε, καὶ ὁ ἀνὴρ σωστὶ μένε, καὶ ἀνὴρ σωστὶ βέμβοε, καὶ χέοιο οὐδέν τὴ σωδόλοι τὴ σύκνεε σωστὶ ἀφεφθορῶν φίρονε τὴ τρὸ ἀνὴρ τὴν ἀσυγχύτε τὴ καὶ ἀτιμῆν σωδότεσε. ὅν ἐ ὁ ἀνὴρ ἐχρῆσεν καὶ σωδεῖσεν ἀλμάτε τὴ πανεγίοε καὶ ἀγκαλοκαθῆλιν Μαρίας τὴ ἁγίας & φαιδρὰς & ἀνθρωπε ἐγκρατε, κὰν τὴ καθ' ἡμᾶς γνεσεῖ συνοφοιμένε, καὶ τὸ χρόνοι πεκλαμεφωὼς τὴ σόμαν κόσεσε, & πᾶσι τῆς φυσικοῖς & ἀκαρῆτε ὁ φίρονε τῆς ἀσῴατοι μὴν ἀμόλυσμε, καὶ τὴν ἡμετέρεν ἐκ ἀπαξῆν ἐμκαθεσεῖαν ἐλάβεν, τίκτεται Θεὸς ἀνθρωπὸ τὴ ἀνθρωπε, ὡσαῦτε δὲ καὶ τὴ κρίσιοτ, ἀμόλυνε λογικὴν & ἀσώματον ἐχοντ, οὐτε ἀνὸτε σε ἔκυτὴ & ἀχρῆσ λογικὴ σὲ ἐνῶσεν σωδεῖσεν· & ἀκρῆσεν πρὸ τὴ λόγῳσεσαν, & θεοτόκεν ἀνὸ τὴ κυέμε & ἀλῆτῶν ἀπαλέκεσε· καὶ Νεστόριε & ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε, & πάντα τὴ θεομὰν χρὴ σπαίεσεν διεκρῆ & ὀρθῶς & ὀλῆρεσε, & σὺν σόσεσε τὴν σπερέτεσιν. Θεὸς γὰ ἰοῦ & ὁν πεκρῆθε τὴ ἁγίας θεοτόκε Μαρίας πεκτόμενε, & ἐκόπρα δὲ ἡμᾶς & χρονεῖκὶ φορεσθεγμένε· ἡθίκοτε μὲν τὴ ἀφῆτλοι ἀυτὸ & εἶδοσε τὴν & πατρὸς φυσικὴν καὶ ἀπόφρασεν ἡθίκοτε, καὶ σεσαρκωμένε ἐνέπαυτο δὲ τὴν φορὸ ἡμᾶς τὴν σκρκικὴν ὁμοίοτε· ὅλος Θεὸς ἀληθινόμενε, ὅλος & ἀνθρωφόμενε ἀνθρωπε· ὁ ἥλιος Θεὸς & ἀυτὸ γνωσκόμενε, καὶ τὴν ἡμᾶς ἀνθρωποὶ & ὁ ὑπὸ γνωσκόμενε. ἐκ δὲ τὴ φύσιοι ἔχε τὴν ἴσοτε θέοτεσ καὶ ἀνθρωπότεσ, & ὁ οὐ πλείωε ἐγκωμίζε τὴν φύσεσι, θέοπτε! & ὁ ἀνθρόπεσε. ἐπ γὰρ τὴ ἑτέρεσ τρόπε τὴ & φυσικὴ ἑνῶσεσε, ὅτε τὴ διαφορὰ καὶ θυάζε τὴ μορφῶν ἐπὶ τὴ οὐσίαν μενὶ τὴν ἴσοτεν διέμενε τὴ τῆς ὑπόστεσεν· καὶ τῆτο μὲν τὴν ἀληθὲσ τὴν μεμεμένε Νεσόριον, εἰκόνα δὲ τὴν Εὐτυχῆν τὴν κακόφρονε· πολυφῆρ καθ' ἑαυτὸν ἀνδλοῖσε ἔνιμεσε ὅτι διείρεσιν τὴν σωκοσθέγεσε, ἵν' γνωείζε διείρεσιν, ὅτε σύγχυσεσ οὐδὲ τὴ ἐκ, & τὴ σπέρε λαμβάνε τὴ σόμαδοσ. ὅτερ, ὡς ἐοικεν Εὐτυχῆς ἀγνοῶν τὴ Νεσόριον, & τὴ καθ' ἑαυτὸν σεσθωσόν μὴ μεθθόνε τὴν διάστασι, καὶ ἐκ' ἐκ τὴ λόγος σεσάρκωσε, & ἡ σάρξ ἐμψύχωσε, ἐκ τὴ ἀμετκλάτοτε πεδίωσε, ὁ ἐξῆ τὴ τὴ ἀπόκρυπτοι ἀκοτίζεται τὴν πλαγε, ὁ δὲ νὸς τὸ δεμρέκεσε κατοφέρεται βάρεσεν. & δὰ τῆτο ὁ μὲν ἀξῆ & ἀθρόμολογεῖ τὴν ἀνδλε τὴ φύσεσι, ὁ δὲ μὲν καὶ ὁμολογεῖ τὴν τὴ Θεὸ λόγ-ἀφὸν σεσαρκωμένε μὲν ἀυτὸ ἀνθρόπε, & κὰ μὲν ἀυτὸ σωδέτεσ λέγει· ἀλλὰ κεκόπε φάσε σὲ θρεκτέτεσ βάμπε, & θρῆδοε ὀδὲν τολτεῖσέτε, ἡμεῖς δὲ μὲν μὲλιε φρονῶμεν τὴν ἑκατέρε νοῦνε δεῖλλαν παρελθόντεσ ἀοιεν, καὶ ἐτ' τὴν ἑτέρεν τὴ ἀσεβεῖσε ἐτῶνε ἀδεμάτεν, καὶ ἐκ' τὴν καὶ σεσάρκωσ τὴ λόγε ἀφὸ σεσάρκωσε τὴν δὲ ἡμῖν τὴν ἑνοῦν & ἡμῖν ἀγκαλοκαθῆλιν σύμβεσε, καὶ ἡμᾶς Χριστὸ

ANNO CHRISTI 680.

A neque divisionem perpetitur, neque mutabilitatem, aut confusionem admittit ab ipso profata, & in ipso consistentia, & [a] καθ' ὑφεσάν τὸ composita, nullumque prorsus tempus inde, propriae constitutionis tulerunt, quod inconfusam, atque inseparabilem ad eum compositionem praecederet. Ex inviolabili namque, & virginali sanguine immaculatae virginis Mariae, verbum ipse [b] carne effectum incarnatum, & veracuter homo, & in utero virgineo deportatus, & temporis expleti legitimi parturiti, & per fingula naturalia, & peccatum non trahenta, nobis hominibus fimilis factus, noftramque non dedignatus paffibilem vilitatem, nafcitur Deus homanus corpore, fimilitudine & [c] habitu animam rationalem, & incorpoream habente, quod ipfe in femetipfo, & nequaquam alter rationali animavit fpiritu, & virginem generantem confervavit, & Sveteum eam propter, & veracuter demonftrat, vel fi Neftorius vecors fcinditur, & ejus Deo rebellis exercitus lacytantur, & lamentantur, & ejulat, & iterum eum eo difcerpitur: Deus namque erat, qui ex S. virgine Dei genitrice Maria genitus eft, & fecundum hanc temporalem propter nos nativitatem fufcepit poft primam ejus, & femiperteam illam ex Patre, naturalem, atque ineffabilem nativitatem, quamquam incarnatus nafcebatur ob fimilitudinem noftri carnalium: totus Deus colaudandus, totus idem ipfe apparens homo perfectus. Deus idem noftrodus: perfectus homo idem ipfe innotefcendus: ex duabus quippe naturis unitionem habuit; deitate, & humanitate: & in duabus perfectis nofcebatur naturis, deitate, & humanitate. Neque enim unitionem mutatio queribet, vel confufio intercefit, neque differentia, dualitatique formarum, five fubftantiarum poft unitionem diviffo; quadam, aut fecftio eft intromiffa, liteet hoc confriftet quidem fortentem Neftorium, illud vero tabefcat Eutychem defipientem. Nam quae fecundum fubftitentiam adimerem unitantur, neque mutationem acceptant, neque divifionem agnofcunt: neque fcit, quae confluinfis funt propria, neque feftionis efficit indicia. Quod, prorit apparet, Eutyches ignorans atque Neftorius, & unitionis fecundum fubftitentiam non addifcentes virtutem, juxta quam & incarnatum eft verbum, & carn animata & intellectualis immutabiliter deificata eft: hic quidem in confufionis pelagus jactatur, hic vero in divifionis voraginem dejetur. Et idcirco ille quidem refugit confiteri dualitatem naturarum, hic vero unam Dei verbi naturam incarnatam fe fubtrahit praedicare, vel etiam unam ejus compofitam fubftitentiam dicere metuit; timorem refugae metuentes, ubi timor nullus inhabitat. Nos vero fenfu vivido utriufque horum fervilem propellentes amentiam, & fuper petram petrae ftantes intrepidi, & fecundum fubftitentiam verbi ad carnem, quae ex nobis eft intellectualem, & animatam, convenientiam praedicamus, & unum Chriftum, & Filium incarnatum verbum [d] obfecramus, & unam ejus fubfti-

[a] Ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε, & Dei genitrice.

[b] Ἐκ φύσεσ, & Dei genitrice.

[c] Ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε, & Dei genitrice.

[d] Ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε, & Dei genitrice.

[a] Ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε, & Dei genitrice.

[b] Ἀφῆφραῤῥ ῥῆσοτεσε

ACTIO XI. ANNO CHRISTI 680.

fientium compositam dicimus, & in duabus eam annunciamus naturis, & duas ejusdem Dei verbi naturiatestes credimus, unam quidem ex Deo Patre, quam interpolarem, & sempiternam licimus, secundam ex Dei genitrice matre, quam, & moderam, & temporalem cognoscimus, & unam Dei verbi naturam in eo incarnatam glorificantes, & non sicut Apollinarius, Eutychesque, & Dioscorus dicunt, sed licut sapiens nobis tradidit Cyrillus, & quæ sunt naturarum, salvari dicimus, propria, & utrorum differentiam recitamus, quæ ut in naturali quidem dicitur, & est qualitatem, in essentiali vero intelligitur, & est quantitate: & neque Nestorianam sectionem metuimus, neque Eutychianam mutationem veremur, quia neque licut insulsus Nestorius, affectualem unitionem dicimus, aut slotuisa, quod est honoris æqualitate, aut casuibus, quod est consilii concordia, nec volontatum momento, & identitate deliramus hanc conventionem, neque licut Eutyches a Deo propulsus secundam confusionem quandam, aut mutabilitatem Dei verbi, & carnis intellectualiter animatæ, sive naturarum, atque substantiarum, & formarum compositionem garrimus: ex ejusdem in Christo admirabilis facta est conventio: unde regiam viam, & medium gradientes, & confusionem, & sectionem abominantur. Solam autem ex animo veneramur inconfusam, simulque indivisam deitatis, atque humanitatis unionem, quam solam cognoscit naturalis secundum substitentiam conventio. Hanc quippe cum abominantur copulatæ deitas & humanitas habuerent, ut neque conveniomem sustinent, neque divisionem patiantur. Unitatis namque ratio; quæ naturalis (loquam) est, atque secundum subsistentiam, (neque enim alteram unitionem in Christo præter illam agnoscimus) non ignorat quidem differentiam, divisionem autem prorsus expellit. Quæ vero ad unitatem concurrerunt, inconversa conservat, partitionemque unitorum non admittit, & ideo ex deitate, & humanitate, & ex duabus naturis Christum nominantes, & Deum eumdem, & hominem, & diphya, quod est bis genitum, duplicemque secundum naturas prædicamus. Similiter autem, & in deitate perfectum, & in humanitate eumdem scimus perfectum, idcirco & in duabus eum id docemus naturis, & Patri consubstantialem, ut Deum, hunc ipsum affirmamus, & consubstantialem matri, & nobis hunc ipsum ut hominem affirmimus, vilibilem hunc ipsum, & invisibilem, creatum hunc ipsum similiter & increatum, corporeum hunc ipsum, & incorporeum, contrectabilem hunc ipsum, & incontrectabilem, circumcirptum eumdem, & incircumcirptum, terrenum eumdem & cœlestem, carnem hunc ipsum animatam rationalem, & divinitatem, recentem hunc ipsum, & sempiternum, humilem hunc ipsum, & sublimissimum, & quæque dupliciter sapientissimi repectantur naturæ, vel si alterum quidem semper extitit, ut sempiternam habens naturam; alterum vero propter nos in novissimis tempo-

ANNO CHRISTI 680.

ἐπὶ τῶν σαρκωθέντα λόγον φρονοῦμεν, καὶ μίαν αὐτὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ λόγου σαρκωθέντος, ἐν οἷς ὁμολογοῦμεν φύσεσι, ἓν δὲ τὸ αὐτὸ Θεοῦ λόγου μονογενὲς πιστεύομεν· μίαν φῆσι τὴν τοῦ Θεοῦ πατρὸς, καὶ ἐξ ἐσχάτων ἡμέρων τὴν ἐκ τῆς θεοτόκου μητρὸς, καὶ ἐξ ἀφόρου τὴν χρονικὴν ἐπιγράφομεν· καὶ μίαν τὴν θεόλογον φύσιν τὴν αὐτὴ σαρκωμένην δοξαζόμεθα, οὐκ ἀν ὡς Ἀπολινάριος, καὶ Εὐτυχὴς καὶ Διόσκορος λέγουσι, ἀλλ' ὡς ὁ σοφὸς ἡμῖν παρεδίδωκε Κύριλλος, καὶ τὴν τῆς φύσεως σώζεσθαι φάσκομεν ἰδίας, ἃ τὴν τῆς ἰδιομάτου διαφορὰ ἐπαγγέλλομεν, ἤτοι τὸν ἐν ὑπάρξει μὲν λεγομένου καὶ ἐν ποσότητι, ὡς ἐν τοῖς ἰδιοῦσιν καὶ ἐν τοῖς ἐν ποσότητι. Ἐν ᾗ τὴν τῆς Νεστορίου μὴ δεδιότες, οὐδὲ τὴν Εὐτυχικὴν τρόπον ἐλαυνόμεθα· ἐπεὶ μὴ τὸν ὁ μακάριος Νεστόριος ἀγχεταῖν τῶν ἰδιωτῶν λόγοιμι, ἢ ἱστοιμὶ καὶ ταυτοδόξῃ καὶ θελήματι ἀφῆ καὶ ταυτότητι φθορὰν ἐκφέρομεν τῶν φυσικῶν· μὴν ὡς Εὐτυχὴς ὁ θεόπλακτος κατὰ ἀγχυρὸν τῶν καὶ ἀδιαλύτου Θεοῦ λόγου καὶ σαρκὸς ἐλογχωθὴν νοερᾶς, κτὶ τῆς φύσεως καὶ ὑποστάσεως καὶ μορφῶν φιλοσοφῶν τῶν σωζόντων, τὴν ἐξ ὧν ἐστι Χριστὸ ἢ θωμαστὴ γεγήματα σύμβασιν· ὅτι τὴν ἀπεπλεκτὸν ὁδὸν καὶ μέσῃν ὑπόστασιν, καὶ ἀποτυφλῶν τὴν σύγχυσιν, καὶ τὴν ἀπωμωκτὴν τὴν· μόνῳ δὲ κατὰ ἀγχῶν ἀσπαζόμεθα τὴν ἀσύγχυτον ὁμῶ καὶ ἀμέριστον ἑνότητα τὴν καὶ ἀδιαφοτοκτὸς ἐνωτὴν, ἰδὼ μόνῳ γνωσκόμενοῦ τὴν ἑκατέρας φύσεων καὶ· ὑφόνοτα τοῦτο· ἐπεὶ τὴν ἀμφοτέρων ἀλλοιῶν ἐκβάλλοντα διὰ τὸ τὴ ἐν ἀμφοτέροις ἐγκρατεῖν, ἵνα μὴν τροπὴν ἀπωλέσωσι τε, μὴν ἐκλύσεσι πάθωσι, ὁ γὰ τὴν ἑνότητα λόγῳ τὴν φυτικὴν ὁρῶμεν, καὶ ἀγχῶν ἀφόρεσι· ὅτι γὰ ἑτέρᾳ ἑνωσὶ ἐπὶ Χριστὸ ἀφῶς· πιστὴν ἐτίθεμεν· εἰς ἀγνοῆ μὲν τὴν διαφορὰ, ἀχίστοι δὲ διαιρεσὶς τὴν διαίρεσιν, καὶ τρόπῳ σωζομένοτα ἀφοῖ ἑνῶν ἀτμῆτα, ἢ τὴν ἀμφοῖν μορφὴν ἐκ τὴν ἑνοῖς γεγεννᾶ· ἐκ τὴν ἐκ θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα, καὶ ἐκ ἓν φύσεων τὸν Χριστὸν ὁμολοῦμεν, καὶ Θεὸν τὸν αὐτὸν ἐκ ἀνθρωπου, ἐ δυφὴ ἐ δεκωὶ ἢ τὴν φύσῃς κηρύτταμεν· ὁ μόνος δὲ ἐ ὁ ἐστὶ τὴ πλάσι· ἐσὶ γὰ ὁ ἐστὶ αὐτὸ δυφμικῆμεν φύσεσι, ἐ ἀμφοτέρω ὁ Θεὸ τὴ πατρὶ τὸν αὐτὸν ἀκηρῶμεν, ἐ ὁμόσουσ τὴ μητρὶ ἐ ἡμῖν τὸν αὐτὸν ὡς ἀνθρωπὸν φάσκομεν, ὁρατὸν τὸν αὐτὸν ἐ ἀόρατον, ἀπτὸν τὸν αὐτὸν ἀνάπτον ἐ ἄκτιστον, σῶμα τὸν αὐτὸν ἐ ἀσώματον, κτιστὸν τὸν αὐτὸν καὶ ἀπαφρον, ἀβεγκρατὸν τὸν αὐτὸν καὶ ἀδιάστρφον, ἐπίγειον τὸν αὐτὸν καὶ ἐπίγειον, σάρκα τὸν αὐτὸν ἐλογκωμένον· λογικὴν ἐ ψυχὴν, ἀφόσφαστον τὸν αὐτὸν καὶ ἀίδιον, κηρυκῆν τὸν αὐτὸ καὶ ἀκάτρωτον, ἐ ὅσα ἀπτῆς ἐμεῖς τὸν ἐλεγκτὰ φύσεων· ἀλ' τὸ μὲν ἀφθέγκτον ἀεὶ ἐ ἀεὶ φύσιν ἔχον ἄδιον, τὸ δὲ δὶ ἡμᾶς τὸ χρόνοι ἐγένετο πάντα ἀτάκτα, ἔθλιπτο, ὡς φῶς ἀφρόκλαῦτον τῶν ὀφθαλμῶν.

ANNO CHRISTI 680.

ἐν τῷ ἀμέρεσθαι, μόνῳ καὶ ἀτρεπτὸν ἔθη καὶ ἀδιάφορον ἐφίεν, καὶ τὸ ἐν ἀλληλοῖς ἀδιάφορα σημαινόμενα, ἐ ἀμέρεσι ἐπόρσεις ἐπιφανὴ λάμποτοι· φύσῆς τοῦτα καὶ ὑσίας καὶ μορφαὶ καθεστῶκασι, ᾗ ὧν ἐ κεφῆσθαι γίγνοντο ἐ γνωστὰ, καὶ οὐ αὐτὸ ἐς ἐ ὁ αὐτὸ Χριστὸς καταπεθέστα, μόνῳ καὶ τὸ ἐν, τὸ δὲ αὐτὸ γνῶναι τὸ ἀνθρωπίνα, μόνῳ δὲ ἐν ἀκαίρωσι, καὶ τὸ δὲ ὧν ἀεὶ πάρῃ καὶ ἔστὶ ἐνδεικνύμενον· ὑφόσασι τῶν τυγχάνοι καὶ φρόνωσιν σωθέντα τὴ ἀσυγχύτου σώζεσθαι ἀνακράσεν, καὶ μεεμῶν ἐς' ἐθῶν συμβίλεσιν, καὶ τὸ ὀνομα ἐν καὶ μόνῳ ἐν λαχὸν ἀδιάφορον· καὶ ἐν ὁδῷ καθὸ ἐν ὑφάρχῃ γράμασι· ὅτι ὀνυχῶν καὶ φρόνῃ μόνῳ ἀγοὶ ἑνότητα, καὶ φυσικὴ καὶ αὐσιῶδη ταυτότητα τὸ ἐν· φυσικὴν συμβίλεσιν κτοῦ· ἀλλ' ἐστὶ ἢ ἐ δὸ τὸ αὐτὸ γνωμῶσιν· ἐν μὲν χ' τὴν ὑφόσασι τὸ καὶ φρόνωσιν, δὸο δὲ κατὰ τὴς φύσῆς ἀυτὸς, ἐ τὸ φυτικὲς ἀυτῆς ἑδότητας, ἐ ὧν καὶ τὸ ἐν ἐστὶ ἐ ἐν διεκδίωσεν, τὸ μόνῳ τὴ φύσῆ δεδιωσὶ ἐπιφάλεξε· ὅθεν ὁ θεὸ ὁ αὐτὸς μόνῳ ἐς Χριστὸς καὶ ὁμῶ καὶ μορφῆς ἀδιάστρφοτα ἐς ἑκατέρας φύσεα τὴς φύσεσι, καὶ τὴ ἑκατέρας φυσικὴς ἀφῶς ἐνεργῆσαι καὶ τὴν ἑκατέρα φυσικὴν ἀτμῆτα ποιόσητα, ἢ ἐ φυσικῶν ἰδιότητα· ὅτερ ἐ τὸν φύσιν ἐγὲ ὁ μονοβελεὶ τὴ καὶ ἀτέλγοι, καθὸ καὶ τὴν ὑπόστασιν ἐ τὴ φρόνωσιν, εἰς ἀι διεφάρεσιν· καὶ ἐκ ἐν ὁ ἐγὲ καὶ ὁ αὐτὸς τὴ τὴ ἑκατέρας ὑπὸ τὴν ποιόσητα, ἢ ἐ φυσικῶν ἰδιότητα· ὅτερ ἐ τὸν φύσιν ἐγὲ ὁ μονοβελεὶ τὴ καὶ ἀτέλγοι, καθὸ καὶ τὴν ὑπόστασιν ἐ τὴ φρόνωσιν, εἰς ἀι διεφάρεσιν· ἐπὶ τὴν κατηρφῆσεν φύσεων· τὸν γὰ θεόν ἀμὴ τὴν φυσικῶν· σωματῶν, ἔρρα φυσικὴς κατηρφῆσεν σωματοῦ· ἢ τὸν σῶμα χρόνῳ θεόνοτος ἀφῆξεις σύμφρετο ὑσιῶν γνωσκόμενος θεότητα· ὁ δὲ ἐμμανοὴλ ἐς ὡν καὶ τὸν πατρὶ τὴ ἑκάτερα, πυτῆσι θεὸς τε ἐ ἀνθρωπῶν, τὴ ἑκάτερα ἔθῃς κατὰ ἀδιάφορα φύσεως, κατ' ἀλῆν καὶ ἀλόκα ἐπὶ σύμφῶν τὴ φρεστῆμεν· καθὸ μὲν θεὸ ὁ αὐτὸς τὴ ἔνα, καθὸ δὲ ἀνθρωπῶν ὁ αὐτὸς τὴ ἀνθρωπῶν· ἑκατὸν τὴν κατὰ δόξαν ἐκ λόμεθ', ὡς θεὸς ὁ αὐτὸς ἐκ καὶ ἀνθρωπῶν. ἐ δὲ τὸν ὁ αὐτὸς τὴ τὴ θεὸν τοῖς ἢ ἀνθρωπῶν, ὁμοῖως ἐ λόγῳ καὶ σφίγγεται· ἐ ἐκ ἀλῆν· μὲν τὴ θωμαστὴ πέφρεγκε, ἐλκὸς δὲ τὴ αὐθυπότου πέτευς, ἐ θαῦμαστὴ πέποδεν, ὡς Νεστόριος βλέπεται. ἀλλ' ἐς μὲν καὶ ὁ αὐτὸς ἀυτὸ καὶ ὁ ὁ τὴ θεὸ ἐκβεῖκε καὶ ἀνθρωπῶν, κατ' ἀλῆν δὲ καὶ ἀλῆν, ὡς ὁ θεὸς ἐτῆρεβλέπε Κύριλλος. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀμφοτέρου ἐγὲ τὴ ἰδιοῦσιν ἀυτῆς γνῶσιν, ἢ μὲν ἀλῆ καὶ ἀμέριστο, καθὸ μὲν ὁ αὐτὸς ἀκέρεκε ἀῖδιος, ἐθρῆ τὴ θωμαστὴ καθὸ δὲ ἀνθρωπος ὁ αὐτὸς ἐγένετο ἐν χρόνῳ· ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνα ἐκτὸς ἀφρόκλαυτος ἐφθείρετο, ὡς φῶς ἀφρόκλαυτον τῶν ὀφθαλμῶν.

ANNO CHRISTI 680.

ἐν τοῖς ἀμέρεσθαι, μόνῳ καὶ ἀτρεπτὸν ἔθη καὶ ἀδιάφορον ἐφίεν, καὶ τὸ ἐν ἀλληλοῖς ἀδιάφορα σημαινόμενα, ἐ ἀμέρεσι ἐπόρσεις ἐπιφανὴ λάμποτοι· φύσῆς τοῦτα καὶ ὑσίας καὶ μορφαὶ καθεστῶκασι, ᾗ ὧν ἐ κεφῆσθαι γίγνοντο ἐ γνωστὰ, καὶ οὐ αὐτὸ ἐς ἐ ὁ αὐτὸ Χριστὸς καταπεθέστα, μόνῳ καὶ τὸ ἐν, τὸ δὲ αὐτὸ γνῶναι τὸ ἀνθρωπίνα, μόνῳ δὲ ἐν ἀκαίρωσι, καὶ τὸ δὲ ὧν ἀεὶ πάρῃ καὶ ἔστὶ ἐνδεικνύμενον· ὑφόσασι τῶν τυγχάνοι καὶ φρόνωσιν σωθέντα τὴ ἀσυγχύτου σώζεσθαι ἀνακράσεν, καὶ μεεμῶν ἐς' ἐθῶν συμβίλεσιν, καὶ τὸ ὀνομα ἐν καὶ μόνῳ ἐν λαχὸν ἀδιάφορον· καὶ ἐν ὁδῷ καθὸ ἐν ὑφάρχῃ γράμασι· ὅτι ὀνυχῶν καὶ φρόνῃ μόνῳ ἀγοὶ ἑνότητα, καὶ φυσικὴ καὶ αὐσιῶδη ταυτότητα τὸ ἐν· φυσικὴν συμβίλεσιν κτοῦ· ἀλλ' ἐστὶ ἢ ἐ δὸ τὸ αὐτὸ γνωμῶσιν· ἐν μὲν χ' τὴν ὑφόσασι τὸ καὶ φρόνωσιν, δὸο δὲ κατὰ τὴς φύσῆς ἀυτὸς, ἐ τὸ φυτικὲς ἀυτῆς ἑδότητας, ἐ ὧν καὶ τὸ ἐν ἐστὶ ἐ ἐν διεκδίωσεν, τὸ μόνῳ τὴ φύσῆ δεδιωσὶ ἐπιφάλεξε· ὅθεν ὁ θεὸ ὁ αὐτὸς μόνῳ ἐς Χριστὸς καὶ ὁμῶ καὶ μορφῆς ἀδιάστρφοτα ἐς ἑκατέρας φύσεα τὴς φύσεσι, καὶ τὴ ἑκατέρας φυσικὴς ἀφῶς ἐνεργῆσαι καὶ τὴν ἑκατέρα φυσικὴν ἀτμῆτα ποιόσητα, ἢ ἐ φυσικῶν ἰδιότητα· ὅτερ ἐ τὸν φύσιν ἐγὲ ὁ μονοβελεὶ τὴ καὶ ἀτέλγοι, καθὸ καὶ τὴν ὑπόστασιν ἐ τὴ φρόνωσιν, εἰς ἀι διεφάρεσιν· καὶ ἐκ ἐν ὁ ἐγὲ καὶ ὁ αὐτὸς τὴ τὴ ἑκατέρας ὑπὸ τὴν ποιόσητα, ἢ ἐ φυσικῶν ἰδιότητα· ὅτερ ἐ τὸν φύσιν ἐγὲ ὁ μονοβελεὶ τὴ καὶ ἀτέλγοι, καθὸ καὶ τὴν ὑπόστασιν ἐ τὴ φρόνωσιν, εἰς ἀι διεφάρεσιν· ἐπὶ τὴν κατηρφῆσεν φύσεων· τὸν γὰ θεόν ἀμὴ τὴν φυσικῶν· σωματῶν, ἔρρα φυσικὴς κατηρφῆσεν σωματοῦ· ἢ τὸν σῶμα χρόνῳ θεόνοτος ἀφῆξεις σύμφρετο ὑσιῶν γνωσκόμενος θεότητα· ὁ δὲ ἐμμανοὴλ ἐς ὡν καὶ τὸν πατρὶ τὴ ἑκάτερα, πυτῆσι θεὸς τε ἐ ἀνθρωπῶν, τὴ ἑκάτερα ἔθῃς κατὰ ἀδιάφορα φύσεως, κατ' ἀλῆν καὶ ἀλόκα ἐπὶ σύμφῶν τὴ φρεστῆμεν· καθὸ μὲν θεὸ ὁ αὐτὸς τὴ ἔνα, καθὸ δὲ ἀνθρωπῶν ὁ αὐτὸς τὴ ἀνθρωπῶν· ἑκατὸν τὴν κατὰ δόξαν ἐκ λόμεθ', ὡς θεὸς ὁ αὐτὸς καὶ ἀνθρωπῶν. ἐ δὲ τὸν ὁ αὐτὸς τὴ τὴ θεὸν τοῖς ἢ ἀνθρωπῶν, ὁμοῖως ἐ λόγῳ καὶ σφίγγεται· ἐ ἐκ ἀλῆν· μὲν τὴ θωμαστὴ πέφρεγκε, ἐλκὸς δὲ τὴ αὐθυπότου πέτευς, ἐ θαῦμαστὴ πέποδεν, ὡς Νεστόριος βλέπεται. ἀλλ' ἐς μὲν καὶ ὁ αὐτὸς ἀυτὸ καὶ ὁ ὁ τὴ θεὸ ἐκβεῖκε καὶ ἀνθρωπῶν, κατ' ἀλῆν δὲ καὶ ἀλῆν, ὡς ὁ θεὸς ἐτῆρεβλέπε Κύριλλος. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀμφοτέρου ἐγὲ τὴ ἰδιοῦσιν ἀυτῆς γνῶσιν, ἢ μὲν ἀλῆ καὶ ἀμέριστο, καθὸ μὲν ὁ αὐτὸς ἀκέρεκε ἀῖδιος, ἐθρῆ τὴ θωμαστὴ καθὸ δὲ ἀνθρωπος ὁ αὐτὸς ἐγένετο ἐν χρόνῳ· ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνα ἐκτὸς ἀφρόκλαυτος ἐφθείρετο, ἐπείς τὴ πάνεκε καὶ ἀνθρωπίνα, ὥστε γὰ οὐ Χριστὸ ἑκατέρα φυλάττει φύσεις ἀυδιόλυτοι τὴν ἰδιοῦς ἰδιότητα, ὥστε καὶ σπέρμα ἑκατέρα μορφὴ μὴ τὴς ἰδιοῦς κοινωνίας τοῦ ὅτερ ἰδίου ἐγκρεῖ· τὴ μὲν λόγῳ κατεγκρίμενος τοῦ, ὅτερ δεῖ τὴ λόγῳ, μετὴ τὴς κοινωνίας δηλοῦστι τὴ σώματος· τὴ δὲ σώματος ἐκτελοῦσιν ἄτερ δεῖ τὴ σώματος, κοινωνοῦντος

ACTIO XI. ANNO CHRISTI 680.

ANNO CHRISTI 680. CONSTANTINUS PORPHYR. IMP. CONSTANTINOPOLITANUM III. 902

A ribus inconvertibiliter fictus est, utpote humanam assumens naturam. Si enim inconvertibilis erat, & inseparabilis unitio, licut & inconvertibilis est, & inseparabilis permanet, & duo duo immutabiliter differentia significantur, & inseparabiliter alteritate confiligent, natura, & subsistantia, & forma hunc hæc, ex quibus ineffabilis unitio facta est, & in quibus unum idemque Christus conspicuus, & unum unum manet, quod ex ipsis effectum est, non jam dualiter divisum, sed ea, ex quibus factum est, sine sectione & transversione demonstrans: subsistentia hoc erat, & persona composita, ex inconfuso constans temperamento, quæ partitionem convenientium nefcit: licut est unum, & permanens unum, indivisum fortitur, neque & duo, juxta quod unum existit, efficitur, neque confundit, & in singularem redigit unitatem, naturalemque, & essentialem identitatem ea, ex quibus naturaliter convenit, fed est unum, & duo hoc ipsum agnoscibile, unum quidem, secundum subsistentiam, atque personam, duo vero, secundum ipsas naturas, atque naturales earum proprietates, ex quibus, & esse unum fortitum est, & natura duplex permanere servavit. Unde idem ipse unus manens Christus, & Filius, & unigenitus, inseparatus in utrisque naturis cognoscitur, & quæ sunt utriusque subsistantiæ, naturaliter operatur, secundum infinitam unicuique essentiam. Ipsi qualitatem, sive naturalem proprietatem. Quod si naturam haberet singularem, & incongruentem, licut & subsistentiam, atque personam, non agereret utique, neque unus idemque Filius, & Christus perfecte efficeret, quæ utriusque erant naturæ. Quando enim deitas esset corporis naturaliter operata est? vel quomodo corpori deitatis fortitatem affinis operatum est, quæ essentialiter deitatis esse noscuntur? Verum Emmanuel, dum unus est, in eo ipso unitus id est, Deus & homo; quæ naturæ utriusque sunt veraciter gestit, secundum aliud, atque aliud, quæ gesta sunt operans; secundum quod Deus quidem est, idem ipse est quæ divina sunt; secundum quod homo, idem ipse est, quæ humana sunt: licut sum omnibus volens offendere, quod Deus idem ipse, & homo sit: & ideo ipse, tam quæ divina facit agit, quæ quæque humana, similiter & dicit, & loquitur. Non alius quidem miracula operatus est, alius autem perpetravit humana, pulloniosque sustinuit, licut Nestorius vult, sed unus quidem, idemque Christus, & Filius, qui & divina gessit, & humana: secundum quod ipse Christus, & Filius, & unigenitus, inseparatus in utrisque naturis cognoscitur, & quæ sunt utriusque hæ: quia & naturaliter habuit potestatem inconfusam, nec non & separabilem. Secundum quod Deus ergo sempiternus idem ipse exilebat, patrabat miracula: secundum quod homo factus idem ipse moderatus agnoscebatur, faciebat humilia, & humana. Sicut enim in Christo utraque natura indiminute proprietatem suam custodit, ita & operatur utraque forma cum alterius communione, quod proprium habuit, verbo operante quod verbi est, cum communione fellicet corporis, & carne exequente quod carnis est, communicante et videlicet verbo in eadem operatione, dum quando hæc in una subsis-

a. Citatus hæc a Nicephoro Cp. in Antirrhetica ms. ex Synodica Sophronii ad Honorium. Marc.

b. Dech, ἢ ἐν ἀδιαφόρεσι τὴ αὐτὴ σέβεται τιθεῖσι. Marc. Ed. Ven.

c. Ἀλίβιοι

d. Ἀνάκρασις κοινωνίας

e. ἀνεφάλαιωσις

f. Ἀγχοῖ

g. Ἀνεφάλαιωσις

h. Ἀνεφάλαιωσις

i. Ms. codices, ἐφεστικοῖς. Hardouinus.

k. Ἀνεφάλαιωσις

l. Ms. codices, ἐφεστικοῖς. Hardouinus.

ACTIO XI.

fletentia cognoscantur, & in una persona considerentur, & insufficiamen sectionem propellant. Neque enim divise operabantur propria, ut & divisionem earum suspicemur. Non exoleter pro hoc Nestorius, scipsum seducens erroneus, idcirco quod utraque forma in uno Christo. Et Filio, cum alterius communione operabatur quod proprium habuit. Neque enim* ab altera ejus diffidens, quod proprium habuit, operabatur. Neque enim fecundum ipsum duos Christos aut Filios, qui operantur, * glorificamus: unum quidem, fecundum naturam Filium & Christum, quo mixtus: fecundum vero, fecundum gratiam Filium & Christum, quo humiliora funt: quamquam duas formas, quæ communiter operantur, edocemus, unamquamque fecundum fuam naturam proprietatem, fed unum eumdemque Filium, & Christum, qui & fublimia, & humilia naturaliter operatur, fecundum unitefquique duarum ejus naturarum naturalem & effentialem qualitatem, afferimus. Naturæ namque incommutabiles manentes & inconfuſæ, & duæ manifeſte conſtituendæ, & non confubſiſtentes copulatæ, his penitus non erant fruſtratæ, & in una fubſiſtentia monſtrabantur. Non vano profiliunt Eutyches, & Dioſcorus, nequaquam cæſtentis impis confuſionis proſatores: fed unaquæque natura cum alterius communione agebat quod proprium habuit, & divifionem refugiens, & converſationem ignorans, & differentiam ad alterum conſervans, communionemque, & compoſitionem infolubilem, atque indiſcretam prefalentes. Hinc pie fentientes, & ſuper terminos rectæ fidei confiſtentes, ſicut unum eumdemque Chriſtum, & Filium operari utraque dicimus, eo quod Deus idem ipſe eſt, & homo, nullamque excogitamus confuſionem, ita nec utramque formam cum alterius communione operari propria differentes, eo quod duæ ſumus, in uno eodemque Chriſto naturaliter propria operantes, exiſtunt, ullam penitus confideramus divifionem, ſicut hic quidem Eutyches, illic vero nobis vult ex luminari Neſtorius, e diverſo adinvicem conſiſtentes, & adverſum nos pios impium prælium partientes: quos pro nihilo reputantes, & utriuſque naturæ utramque novimus operationem, effentialem dico, naturalem, & congruam, indiviſe de unaquaque procedentem effentia, & natura, juxta initium ei naturalem, atque effentialem qualitatem, & inſeparabilem ſimulque inconfuſam alterutrius effentiæ una ſecum cooperationem adducentem. Hoc quippe & operationum, quæ in Chriſto ſunt, differentiam facit, ſicut & naturas eſſe naturarum. Non enim idipſum eſt deitas, & humanitas fecundum qualitatem unicique naturaliter inditam, licet in unam ſubſiſtentiam, adinvicem inefflitter concurrentes, & in unam perſonam ſint inconfuſæ compoſitæ, & unum eumdemque nobis Chriſtum, & Filium effecerint, * fecundum ſubſiſtentiam adinvicem concurrentes, atque compoſitæ. Etenim Deus verbum Deus verbum eſt, & non caro, quamquam earnem rationaliter animatam aſſumpſit, hanc quoque ſibi unitione naturali, & fecundum ſubſiſtentiam adunivit, ipſa vero caro, caro eſt animata rationaliter, & non verbum, licet

* ab alterius ipſa habuit, & fiduciaſ quod

* operaſ. pro

* per concurrentem affectionem, & compoſitionem fecundum ſubſiſtentiam.

ANNO CHRISTI 680.

Ἀλλὰ δηλαδὴ τὸ λόγον τῆς ἀφῆξεως· καὶ τοῦτο εἰ γοῦν καὶ γνωρίζομεν, καὶ τὴν βλασφημίαν ἐμμὶ διωξόμεν. ἔτε μὴ δηρηξόμεν ὑπὸ τῶν τὸν, ἐν ἐ μεστῷ αὐτὸν ὑπὸ τὸν ἑνὸς Χριστὸν, μὴ σκορπίζε δὲ τὸν Νεστορίε ἐκεῖνον ὑπὸ ἑκατὸν ὁ ἀφῆξορος, ὅτιπερ ἑκάτερε μορφὴ εἰς τὸ ἓν Χριστὸ καὶ υἱὸ μετὰ τῆς ἰδιότε κοινωνίας τοῦ, ὅτερ ἴδιον ἐνήργει, ἐκφωτίζε. ἐτε γὰ τῆς θαύμας καὶ ἴδιον ἐκείνε, ἐκφωτίζε. ὁ γὰ ἑῶν κατ' αὐτὸν Χριστὸν ἐ ὑπὸ τοῦ ἐνεργοῦντος δοξάζομεν, ἀλλ μὲν κατὰ μόνον υἱὸν ἐ Χριστὸν τὰ θεῖα δόξης, ἑτερον δὲ κατὰ χάριν υἱὸν ἐ Χριστὸν τὰ πταγκτέρε· καὶ τὸ υἱὸν τὰς ποιοῦς ἐνεργόνας μορφὰς δογματίζομεν, ἑκάτερε κατὰ τὴν ἰαυτὸς φυσικὴν ἰδιότητα· ἐλν ἐκ μὲ τὸν αὐτὸν υἱὸν καὶ Χριστὸν τὰ τὴν ὑφὴλὰ ἐ πτωχὰ φυσικῶς ἐργαζόμενον καὶ τὸν ἐκείνε θεῖ, δοὺς ἀστὰ φύσεων φυσικὴν ἑνότητα ποιότητα λέγοιμν. εἰ γὰ τὰ φύσεις ἐκ πολλῶν ἑνῶνται ἐ ἀτόμων, ἐ δὶν πλειόνων γνωρίζομεν, καὶ ἡ συγκεχυμένη ἑνότης τὴν ἑαυτῆς· " ἀπερίγραπτ, ἐ ἐν ὑποστάσει μὲ διειδεικνυτο. μὴ μόνον πεδάνεται Εὐτυχὴς & Διόσκορος· οἱ τὴν σὰ κεκρυμμένε ἀζθεὶς σφαλόμενοι, ἀλλὰ μετὰ τὰ θεῖαν κοινωνίας ἑκάτερε φύσις τὸ ἴδιον ἐφαρτὰ καὶ τὴν ἰαυτὸς φύσιν, καὶ τὸν τρόπον οὐ γνώσκοντα, καὶ τὴν ἀνάμιξιν καὶ ἀσύγχυτον φυλάττοντα, καὶ τὴν κοινωνίας ἐ σωζόντε ἀδιάλυτον καὶ ἀρίζητ διακρίσεν. ἐνῦν ἀσεβοῦσιν, καὶ ἐπὶ τὴν ὅρων τῆς ἀρθοδόξας ἱσταμένε, ὥσπερ τὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν καὶ υἱὸν ἐνεργεῖν τὰ κάτερε λέγομεν, ἐπειδὴ Θεὸς ὁ αὐτὸς ὑπάρχει καὶ ἀνθρωπος, καὶ ἀθέμιτον ὑπολαμβάνομεν συγχεῖν ἅπερ ἴδιε ἑκάτερε μέρε ἐκφαίνει τὰ θεῖα κοινωνίας ἐνεργεῖν τὰ ἴδια φάσκοντε, ἐπειδὴ δὶν μορφὰ κατεσκάκαν υἱὸ τὰ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Χριστὸ φυσικῶς ἐνεργόνα τὰ ἴδια, τὰ τὰ κάτερε ἐπιφέρεν, ὡς ὑπόπτε μὲ ἐν ἑνότητι ἀνάμιξιν· ὅτε δὲ τὰ ἑκ

Act. 10 XI. [a] G. Interpolandis

ſæculum * indiviſe conſervabit. Idcirco cruciens cibabatur, ideo fitiens potebatur, & ut homo bibebat: ideo pueriliter bajulabatur, ut infans virginalibus ſuperveſtiebatur, & materno ſina repoſitus: ideo fatigatus ſabebat, & ſomni indigens dormiebat: ſed & dum cæderetur, dolebat, & verberatus patiebatur, & dolores fidelium corporis manus & pedes in cruce tranſfixus: Dabat itaque, cum volebat, humane naturæ tempus operati, & patiendi quæ ſua ſunt, ne forte plantaſia quædam, & viſio inanis, nominabilis ejus judicaretur incarnatio. Neque enim involuntarie hæc, vel neceſſitate luſciebat, vel ſi naturaliter ea & humane admittebat, & humanis motionibus actitabat, atque operabatur. Abſit hæc abominabilis ſuſpicio. Deus nempe erat, qui hæc patiebat acquieſcebat, uti non proprius paſſionibus ſaluarat, & per hæc nobis immunitatem impartiret, quando pati, agereque, & operari humanitus Idem ipſe volebat, & conſiderantibus prodeſſe decebat, propter quos & homo veraciter factus: & non cum naturales motus, atque tamales motus naturaliter ad operandum volebant; & dum indifidiatores infidias adadfter defectabantur perficere. Corpus enim ſe paſſibile, & mortale, atque corruptible induit, & naturalibus noſtris, atque irreprehenſibilibus ſubjectum agnitionis, & huic, quæ naturæ ſua decetet convenienter, pati ſiempre patiens indiſſit, uſque ad reſurrectionem ex mortuis. Ibidem quippe, & paſſibile noſtrum, & mortale, atque corruptibile diſſolvit, & humana nobis libertatem donavit: Quæque igitur humilia, atque humana ſunt, ita ſponte ſimul, & naturaliter, manens etiam in his Deus, demonſtratur. Erat namque ipſe ſibi *ratio* ac coordinator paſſionum humanarum, & actionum, & non ſolum recondiitor, ſed & arbiter, quemquam naturas paſſibiles erat, qua naturaliter incarnatus erat. Et ideo erant humana ejus ultra hominem, haud quidem, quod natura humana non fuerat, ſed quia ſponte factus eſt homo; & homo factus ſponte hæc recipebat, & non tyrannice, vel neceſſitate, ut nos plerumque, & involuntarie: ſed quando, & quantum volebat, & permittebat ipſi tamen iis, qui afflictiones ingerebant, quamque ipſis paſſionibus, quæ ſecundum naturam agebantur, annuebat. Verum illa divina paſtaraque, & ſublimia, & eminum noſtram villaritem ſuperantia, quæ erant miracula, & prodigia, & admirandorum operum prolatio: quæ erant, informata concepta, Joannis intra uterum exultatio, partus ipſe incorruptibilis, illibata virginitas, quæ ante partum, & in partu, & poſt partum eſt intemerabilis, paſſionum celeſtis inſtructio, magorum ſtellivoca convocatio, moniſcentia eum hac ſimul, & adoratio, literarum indoctis ſcientia. Quemadd namque *ſic* (inquiunt) *literas Dei, cum non didicerit?* * Pactum redargueus amicorum ignorantiæ malevolum deſiderium, ex aqua vinalis refectio, infirmorum corroboratio, cæcorum aſpectus, emendatorum erectio, paralyticorum conſtrictio, claudorum recte currendi motio, leproſorum ſupermicant mundatio, efiritenium repentina repletio, portequantum orbis

Anno Christi 1. Ann. Constantinopolitani 1. Act. 10 XI.

[a] *ratio*

[b] *Ann. 1.*

[c] *Ann. 1.*

[d] *Matth. 2.*

[e] *Num. 7.*

[f] *Interpolata Deut. 2.*

[g] *Matthæus*

*ρνιν, κ̀αὶ αἷμα τῶν τῶ κόσμου. διὰ τῶν τε-λῶν βεστρῶσιν. διὰ τῶν δηλαδὴ σοτίζεται, κ̀αὶ ὑδρωποῦς ἐπνεῖ. διὰ τῶν ἐκκαυθῶν ἐβαστάζετο πε-κλαῖε παρ̀ τοῦ

obtinent, tanquam habentes in hoc ipso Deo dignum quid, & humanum. Hujus vero afferimus elle virtutis etiam illam, quæ dicitur * nova, & deivisilis operatio, non unam existentem, sed diversi generis, ac differentem, quam ex Atropago a Paulo egregio divinitus capta, * Deo vocatus affertur. Dionysius, utpote Deo decibilis in hac ipso, & humanum habentem perque * alacrem, atque compositam dictionem, unusquisque subsistantiæ, atque naturæ unamquamque perfecte significantem operationem. Ante lacula igitur esse Deum verbum * glorificantes, Patrique coæternum, temporalem tollimuſſe annunciamus nativitatem, qua ex virgine, vere ac propre Dei genitrice Maria incarnatus nascebatur. Et dicit duabus nativitatibus nasci a pilis meritis creditur & perfectus idem existens in deitate, perfectus erat idem in humanitate, nequaquam per differentiam substantiarum divisa, neque per identitatem subsistentiæ, atque personæ, naturas ipsas deducens ad identitatem subsistantiæ: sed ex quibus secundum subsistantiam naturis est declaratus, in ipsis inseparabilis manit, omnia ipsetiam, & vere nostra gerens opera, & passiones naturales, atque irreprehensibiles, quæ propri a mecaulis, atque pollutione funt, & in quibus quisquam peccati vestigium non reperitur. Peccatum namque non fecit, nec quilibet dolus in ore ejus prorsus inventus est; & conversatus non nobiscum humane, utpote qui licebatur homo perfectus; etiam Deus idemque indimitue exstabat, miraculaque ut decuerat faciens. Perfectus quippe Deus nolebatur, quamvis esset humanæ carni intellectualiter animæ commistus; ad spontaneam passionem afcendit, & ultro Judæis est proditus: imo ipse ipsetiam illis, ob salutem hominum, ipsoet proditi dit, & ligatus, & colaphis cæditus, & infpuitur, & flagellatur, & illuditur, & chlamyde purpurea tanquam res omnium indutur, & arundo tanquam sceptrum regum regaliter et contraditur, & Pilato judicante damnatur, ad extremum patibulo configitur, & manibus, atque pedibus eruentatur salutiferæ crucis contraxatur, & cum latronibus lexatur, & acetum potatur, & fel degustat, & magna voce clamans animam tradit Patri, & latus lancea perforatur, sanguinem spoequo, & aquam egestatorem posit mortem profundit; & omnetus de cruce deponitur, & accuratur, & myrrha conditur, & sepultura tridiana sepelitur, & tridianus refurgens de sepulcro progreditur, & una secum cunctos mortuos inficiat ex sepulcro, ex corruptione ad incorruptionem eos perducens post tridianum refuscitionem ex mortuis; & discipulis refurgens a mortuis, manifestatur; & cibo ac potu refidem accomodatur, & tactu manuum apollicitam carnis propriæ refurrectionem probat, & Spiritum sanctum eis imperitit, tanquam cognatum sibi, atque consubstantem; & elevatur in sublimitatem dexteræ Patris, & sedet ad dexteram Patris, & ipse consubstantiam,

ACTIO XI.

imaginem falvet, & earnem immortalem efficiat, Non folum autem in hoc defipientes fallunur, & a recto itinere diswagantur; (fiftet namque hoc fermone in comparatione malorum tolerabilis impietas) fed & alia multa extra apofticolam, atque paternam noftram traditionem affeuerunt; paradifi plantationem projicientes, in carne Adam formatum fuiffe nolentes, ex eo Evam formatam fuiffe vituperantes, (ferpentis fonitum refutantes, cefiam fliam ' officiorum principatus ita quidem principio a Deo creatos fuiffe prohibentes, ex condemnatione vero pofliua, & transgreffione eos confingentes. Sicut in unitate autem mentium omnia rationabilia fuiffe producta, (impie fimul & fabulofe fomniantes, fuper cafibilium aquarum creatura ' * peffimantes, fincem effe voluentes fupplicii, & omnium quidem fenfibilium omnimodam corruptionem fubigntodecentes, omnium vero rationabilium, angelorum, hominum, dæmonum reftaurationem adfirmantes, & iterum in interitum fabulofam horum differentia profundentes, cum & nihil a nobis differre Chriftum, quem ipli delirando perdocent, non quem nos pie prædicamus, gloria fec honore, fire regno five dominatione dæmoniofe featurient, millia quædam proferentes de diabolico cordis eorum & impio thefauro, non una faculenta fubverfione tantummodo, fed millibus protinos propantes, & animas hominum mortificantes, miferi, pro quibus Chriftus mori dignatus eft, & pro quorum redemptione fuum divinum fanguinem fudit, & munus pre omni dignitate divinius fuam animam poluit, Non vero rectæ immaculatæque fidei ac pudicæ lacte pratati rationali & fincolo, & bonum verbum degoftantes, univerfa eorum tenebrofa dogmata repellentes, & omnibus horum nefandorum vaniloquiis liberi, & paternis noftris fuperlecedentes veftigiis, & prafentis feculi confommationem dicimus, & vitam illam, quæ poft prafentem vitam futura eft, condimos æternum permanfuram; & immortale habemus fupplicium; illam quidem indefinetes exhilaratnem laudabilium operum patratores, illud vero interbibilitter affligentes, necnon & cruciatus eos, qui hic affectatores malorum effecti funt, & peroitentiam agere nolentes, priufquam hinc evaderent, & exierint: *nemo enim eorum qui morientur, inquit Chriftus judex, & veritas, *ex ignorantia non extinguetur*. Hæc fapere, atque credere, fapientiffimi, et apofticolici, & evangelica, atque prophetica, & legali, & ex patrum, & doctrinali prædicatione percepimus, & manifefta vobis prudentiffimi fermonis, publique vobis occultarimus. Confequens ceterum exiftit, & competens, ac priftinæ traditioni convenienes, facratiffima conciliis paternorum noftrorum, atque facratiffimorum conventuum manifefta literis facere, quæ tanquam laftantia noftras animas confovemus, & per fæcula habere nos exoramus, quatenus cum eis & beatam vitam participemus, ut eorum filii nobiles,

[1] ANNO CHRISTI 680.

ἀ τοι, ἴνα καὶ τῶν κλάδε αὐτῶν, & τῶν πάντα ἀδιαφθαρτον. ἐ τοῦτο δὲ μόνον οἱ ἀνόητοι φρονεῖν ἀπόπλανται, καὶ τὴν δεύτερε οὐδὲ σωφρόνησιν. ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐν συγχεῖσι κεκοῦ & φορτὸ τὸ δυσέβειαν. ἀλλὰ & ἔπεκ μυκὴν ἀφ' τῶν ἀστρολαβῶ & πατρικὸν κλῆρ ἀφορῶν λόγων, ἀφαδεῖνε ἀστεῖν ἀκλόκοντε, & σκρεὶ τεπλάσμα τὸ Ἀδὰμ ἐ βαλλόμενε, τῶν ἀν ἀυτῶ τὸ Εὔα διαβλασφημόντε, τῶν γὰρ ὀφιόπτυστε τῆ ὄφεως, τὴν τῆ ψυχῆν σκῶμμα τυλίγοντας ἀπὸ μὲν ἀγρῶδεν & Θεῖῳ κεκτῆσθαι χιλιόσμε, & κατὰ εἶκε δὲ ἀφορμῆτρέρας τῆ ἀφθορσία ἀόνε φωτεῖ ἀιδίε, ὡς ἐν ἀρχῆ τῶν πάντε κτίσεως ἀνθρωπε τὸ λογικὸ, ἀδῆλε ὡς & μυθικὸν ἀσωρόνοντε, τῆ ἀσυναιδίε ὀδόντε τῶν κτίσεν κακίζοντε, τὴν δὲ ὅλε κόλασεν ἄθλοντε. & κάτοπε μὴ τῆ αἰδοῦτῆ τῶν πάντε φόβε πεφοβῆφοντε. πάντα δὲ τῆ λογικῶν, ἀγγέλων, ἀνθρώπων, δαιμόνων ἀποκατάστασιν ἀσκοντε, & πάλιν εἰς ἰδέα ὠφελεῖν τὴ τῶν διεφορὰς ἀνοήσοντε, ὅτι & μηδὲν κρῖθ διαφέρε τῶν Χριστὸν, ὃν αὐτοὶ λεμῆθῶν δογματίζοντε, ἢ ἡμῖν ἀνεῖδε καρπὸν κηρύττοντε, δόξῃ τιμῇ, & βασιλείᾳ, & ἀιστοτείᾳ δαιμονιῶδε ἀναβρύοντε. & ὠνεῖε κτῆν φορβίοντε; φορὸ τὸ διαβόλε & ἐνοσιῶδε τῆς καρδίας αὐτῶν θησαυρίσματε, & μὴ μόνον ἀκεραῖε ἀλλὰ, ἀλλὰ πολλοὺς τὴ τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς ἀπόλλυντε, & ὑπὲρ ἀυτῶν τὸν ἄιμα τὸ ἴδιον ἐκχέοντε, & ὑπὲρ ἀυτῶν τὴ ἀξίαν τὴ ἰδίαν ἀπόλλυντε, & ὑπὲρ ἀυτῶν τὴ ἀδίαν ἀυτῶν ἀπαρνόμενοι ἐλεῖν, & τὸν πατρικὸν κλῆρ ἐκβαλλόμενοι, & τὸ πάρεστε κόσμε σωτῆρε λόγον, & τὴν ἀυτῶν ἐκείνῳ τὴν μὴ νοῆσαν τὴν ἀξίαν τὴ παρόντε ζῶνε διωκόμενον κυβεύοντε, ἐπὶ τὴν ἀιώνιον ἀπόλλυντε ἐρχόμενε, τὴν μὴ δόξαντε ἀφορμῆσαν τῆ ἀείτον ἀγῶν τῆς ἀρετῆς, & τὴν δὲ κτῶσιν ἀλγυνόμενε, & μὴ ἀλκὴ & κοπιάσοντε τὴν ὑπὲδε γεγονότας ἱρατεῖε τῆς ἀνθρώπινε, & μετανοῆσε & διδάσκοντε ἀφῆ τῆς σωτῆρὸν ἐκβοῆσε. ὁ γὰρ σκῶλε αὐτῆ & τὴ ἀλκὴ, φησὶ Χριστὸς ὁ κύριε, & ἡ ἀλκὴ & τὴ σκῶλε αὐτῆ ἐ δεῖ τελευτᾶν. τῶν γὰρ φρονεῖν τὴ σοφίαν, ἀφῆ σωτῆρε, ἐκ τὴ ἀπορία τῶν ἀνθρώπων, & τὴ τῶν πατέρων & ἀδιαφαλεῖε παρδοσίε κηρύξε, & θεραπόντε μὴν τῆς πανόδου καθόλε, & μιμεῖε μὴ ἀκοφῆλοντε. ἀεὶ λόγον λογιόν & τὴ ἀγῶνον. & τὴ πάλαιε ἀφῆ & καθόλε, τὴ ἱερὰ σωθῆε τὴ πατρικὴ κλῆρ καὶ πανήμερόν σε τῶν ἁγίων τῶν ἐν ἐ γράμματε, & ὡ ὡ σωτηρία ἐ πατρικὸν ἀνοχῆε ἀφῆ σωθῆε, & ἐ δὲ αὐτῶν τὴν ἀνόητε ἀγνοῆε, ὅτε αὐτὸε ἐφ' τὴ μακαρίε ζῶνε κατοικήσοντε, ὡς πάλιε αὐτὸν εὐφρανῆε καὶ

[2] ANNO CHRISTI 680.

διδόφρον. τὴ τοιαῦτε πίστιν ἐπὶ τῆ ὀνόματε τῆ ἁγιοτάτε δογμάτων μεγάλε καὶ ἱερὰ ὀλκυμῶνε σωθῆε δεχόμεθα, & ἀκαρφόλογε φαθρυνοῆε λαμπρότατε, & χαρακτῆρε ἀκρίβε πλείονε ἀγκαλίζομεθα τοιούτε. τῶνε τριακόσιε φαθῆ τὸ ἐν Νικαίᾳ τῆ τεκκεσσίε δέκε & ἑκατὸ θεοφόρε πατέρε συνέλθοντε, ὅτε & ὅτε ἀνέβοε ἐπιπόκε τὴ Ἀρείε λύσσε κεθαιρεῖε τὴ μισόσμε. μετ' ἐκείνε δὲ τὴ χρόνε, ἡ δέξῃ & ἑκατὸ, σωμεθρίε τῶν δέκπερε & θεοφόρε τὸ ἐν τῆ βασιλεῖ σωκλογμῆρε τῆ πόλεωε πατέρε ἐτύγχανε. & ἑκατὸ θεοφόρε πατέρε ἐτύγχανε. οἱ γὰρ τὴν πλεῖστε θέδε τὴ γνῶμῃ τὸ ἀθρόσμε, ὁ τῶν τεκρόμενε Μακεδονίε, Ἀπολινάριε τε καὶ Μάγε ἀεβεῖνε δυσέλκε, καὶ τῆς τοιούτε χαλεπῆε πορκαπόρε τῆ ἀσεβεῖε τὸ σύγκλειε ἐπίτε. τέλοσ μὴ τὴν μόνε τὴ χρόνε ἐκβέλε σωσεῖε ἐκ τὴ Ἐφέσε τὴ ἀφέτε τὸν ἐν Θεῷ εὐλαβεῖε σεβαθέντε. τὸ δὲ Δοσέτε λεγόμενε θέδε πέρε τῆς Εὐτυχῆε ἀδικίμε γνώμε πεφωρατε σόσαγε. ἀφῆ ἀφῆτε σωλεσόε διακόσιε μόνε μόνε γνῶμε ἐγκωμίε πλήρωμε, καταβάλλε & τὸν ἀθρόσμε τὴ ἁγίε Νικόε, καὶ τέτε κεῖνε τὴ Χριστιανῶν ἀνέθε. & πάμπολε μὴ τὴ τέε τὴ χρόνε μετὰ θεόφορε ἀξιόλογε σώνγμε τὴ θεοσόε μόνε & τεκκεσσε πανμάτε τε τῆρε, & βαδέγε τὴ τέτε, ὅτε σὲ Καλχηδόνε μὴ τὴν θεῖε τοῦτε δόξε σεβόε σωλλεγόε, & σωμεθθέε σχῶν Εὐρωλίε τὴν μόρφε. τὴν γὰρ μόρφε τὴ σωμεῖε φρονεῖε ἀυτὸν τὴ θεῖε τέτε, & τὴ ἀτόε ἀξιόσε & μιγέτε ἀιρεῖε λόγε τοῦ κυῖε νοεῖε φανερῶε & ἀκκωτε. πατρόπτε δὲ τὴν ἔμοιε λόε τὴν βέβαιε, Εὐτυχῆ φησὶ & Δόσκορε, & τὴν τέτε ἀποφάσε τὴ Θεομάχε κακόσοε ὡς τὴ Ἀπολιναρίε ὀρτόε τρῆε κατηβέλε, καὶ πλοῦτε τέτε τὴ ἐτάθε τὴ ἱερῶε λόε. ἐκβάλε μὴ τὴ τέτε τὸ σεβόε τὴ εὐφόε δὲ τὴ ἀόε ἀφθεῖε φορέτε & τὴν Νεστορῆε τὴ Θεομάχε τεμμέλε ἀιρεῖε. & ἐ πάντε μὴ τὸ ἐν τῆ ἀπόλυτε σεμνῶε ἀβρόε δέχεῖε. ὅτε & πόλλε ἀντὶ ἀντιπαρε, & τὴ ἀκλόκρατε ἀπὸ ἀυτῶε ἐρωτῶντε. ἐπὶ τέτε τὴ τὴ τῆε μεγάλε καὶ οἰκουμενικῆε τοιαύτε τὴ χρόνε τὴ ἁγίε καὶ μακαρίε πατέρε ὁμότιμε ἀξιόπιστε ποτεῖε, καὶ τὴν πλεῖστε ἀγῶνε ἀλλὰ σφῶε πάντε τὴ μὴ τοῦτε συνέπε, ἀκκιβῶε ἀλγυνόμενε ἀεὶ σωσε, τῆε & τῆ βασιλεῖε & ἀντὶε ἡμορῆε τὴ τόλμε, ἐπιτρεπῆε τὴ τῆε τὴ σκέπτε τὴ Θεοῦε βασιλεῖε ἐκέτε, & κάτε ἀεὶε τὴ λαμπρὰ δοξόσε τὴ ἀνόε. ἀπὸ τὴ Καλχηδόνε ἀξιόμενε τὴ ἀγίε σωσε. ἀπωρῆε δὲ & Ἑκβόλε πρὸε ὀλίγορ ἀφωνεῖε τὴν Ὀλυμπίε ἀφορε, ἡ κάτε ἀυτὸ τὴ ὀλῆε κορυφόμενε, καὶ πολλοῦε ἀντιδόε πλήρε συγγράμματε Εὐκχῆε δὲ σωε αὐτὸ & Δεῖμε τὴ δόγματε, & πάντε ἀυτῶ τὴ ἐν Ἑλλάσε καὶ πασῆε, & μὴ ἀλλὰ καὶ μυθῶδε λήρματε. μεθ' ὃ Μαξιμοῦε ἐκέτε Θεόφορε, ἡ Νεστορῆε τὴ Θεομάχε ἐλέγκε, & ὡε μισεῖε σωε τὴν αὐτὸ βλασφήμε συγγράμματε τὴε καθολικῆε ἐκκλησίε ἐκρίτε ζῆλε.

Concil. General. Tom. VII.

ACTIO XI.

A ac fecceflores. Quatuor itaque in divinis ecclefiæ dogmatibus magna, facraque & univerfalia concilia fufcipimus, evangelicis illuftrata fulgoribus, & fplendificata evangeliarum configurationem, & fpectaculum quantitate. His principari dicimus Nicænum tecentorum decem & octo Deum gerentium patrum conventum, qui ex divino nutu concius, Arianæ rabiei defpicit contagia. Poft illum vero temporis, non gloria fire gratia, fecundos congregatur conventus, qui in regiam convocatus Conftantinopolim, Quinquagintia vero, & centum a Deo inftituti patres extiterunt, B qui & hoc impiere concilium divinitus dafi funt, quod trifulgorem Macedonii, Apollinaritæque, & Magni impetatem extinxit, & de tam magna, atque difficili inflammatione cunus piorum eripuit. Tertium poft hoc tempore folo concilium gloriofo, quod in Epheto prius et divina voluntate confedit (nam fecondum quod Dioficori dicitur, illius reptobæ intelligentiæ Eutychetis conventicula comprehendit confonum) quod primum concilium decentorum ejufdem fanctorum patrum plenitudo fofcebatur: dejecit autem hominicolem Nefforium, & omnem ejus Chriftio rebellem impietatem. Quartus quoque poft hæc C tria tempore tantum a Deo inftitutus congregatur conventus feacentum fimul & triginta faudabilium patrum, & illuftratorum fulci, qui in Chalcedone quidem divinum divinitus fecit conventum, & concentantem habuit Euphemium martyrem; quo & ufque hadenus fuper fidei eorum definitione propugnat, & pro apoftolicho eorum maximoque conventu verbum plurimum, & inceffabile fa- D cit. Perinit vero profanum duafitatem, Eutyrchen, inquam, & Dioforum, & eos- tum obturat Deo rebellem malitiam, ex Apollinarii unda tanquam fonte defluentem, & replentem omnes impietatis tiyulos; ejecique cum iftorum impiffima hæresi per fua orthodoxas affertiones, & Nefforii Deo rebellis immundiffimam hæresim. Nam & contra hanc, adhuc impudenter refpirantem convenerat. Unde & eam perfecte interemit, & ab ecclefiafticis aritis expulit. Super his autem magis, & univerfaliter, venerandis quoque ac facratiffimis fanctorum bratoriumque patrum honore coæquandis quatuor conventibus, etiam quintum fanctum, præter iftos, & poft iftos, aliud concilium univerfaliter conftitutum fufcipio, quod in regia urbe etiam id celebratum eft, Juftiniano tunc feptimo Romani imperii ofcipiente, omnefque ejus præclaras diffinitiones, quod ad confirmationem quidem nominaffimi Chalcedonenfis concii congregatum eft. Perimit autem, & in interitum projecit principaliter quidem Origenem infanum, & omnes ejus pompofas fomnolentias, & plena mutæ impietatis commenta; Evagrii quoque cum eo, & Didymi dogmata omnia eorum pagana apofque prodigiofa, nec non & fabulofa alimenta. Poft quos & Mopfueftenum evellit Theodorum magiftrum Deo rebelli Nefforii, & ut immundum zizanium cum eis blaspheminis opualcalis ab apoftolica ecclefia projecit, Scili-

[1] MS. noftet, *vimperentis*. Hardouinus.

[2] MS. noftet, *vimperentis*. Hardouinus.

Scripta quoque Theodoriti, quæ male, & impie adversus Cyrillum propugnatorem pietatis effecta sunt, & quoque tam contra duodecim ejusdem divini Cyrilli capitula, quamque sanctum primum Ephesinum concilium, nostræque fidei restituendum accusavit, impio favendo Nestorio; etiam illa illius condemnationis obnoxia facient, quæ pro Diodoro, & Theodoro fuisse faciens scripserat. Cum quibus & epistolam, quæ dicitur Ibæ, ad Marim Persam scriptam obtorquerit, id est, extirpavit, ut pote non tantum rectis infestam dogmatibus, sed & omni impietate referam. Illa igitur facta, & magna universitas sanctæ quatuor amplectar concilia, & ano sensu confovea. Super his vero, & hanc quintam honoro, atque honorifico, & venerior, & cuncta eorum lubenter recipiam in dogmatibus, & diversis doctrinis, quamque hæreticorum anathematibus, & definitionibus. Unde & comprobo, atque suscipio, quos susceperunt, & probaverunt. Et anathematizo, atque abjicio, quos anathemati submiserunt, & abjectos a sancta nostra catholica ecclesia confuerunt. Has beatas & sanctas quinque synodos effecquens, unam tantum fidei definitionem agnosco, & mathema unum novi, & symbolum, quod sapientissima, atque beata trecentorum decem & octo Patrum gerentium patrum sancta Nicæna multitudo ex sancto effata est Spiritu, quod in Constantinopoli c. l. a Deo inspiratum patrum congregatio confirmavit, & in Ephesio primum ducentorum divinorum patrum corroboravit concilium, & in Chalcedone, ter centorum triginta sacratissimorum patrum suscepit & stabilivit conventio, & incommutabile indisputumque & immobile flagranter afferuit confirvati, Suscipimus denique, etiamque ulnis amplectimur cuncta quæque sacratissimi Cyrilli divina & a Deo inflructa conscripta, atque omni rectitudine plena, & omnem hæreticorum impietatem demolientia, prædicantes autem illas ad Nestorium Deo odibilem, & a Deo propellum, duas synodicas epistolas, secundam quoque, & tertiam, in qua & duodecim cuneus sunt capitula, quæ omnem Nestorii malitiam, sanctorum apostolorum aquinumeritis exuffit carbonibus. Cum iffis vero suscipio & Ephesinam epistolam, quæ scripta est ad sanctissimos orientales episcopos, in qua & voces eorum sacras appellavit, pacemque cum eis firmavit. Cum quibus, & ipsas orientalium episcoporum literas connumerabiles, & indidubilibus dicens utpote ab ipso divino Cyrillo fcriptas, & ab ipso esse tertatas vocibus non ambigendis orthodoxas. His similiter sapientissimi Cyrilli sacris inscriptis, tanquam sacram, & canonicorum suscipio, equidemque recta fidei propugatores, & a Deo condonatam, atque a Deo inspiratam epistolam magni, atque præclari Leonis sanctissimi Romanæ ecclesiæ, imo omnium quæ sub sole sunt, luminaris; quam divino manifeste permotus Spiritu contra Eutychen maledictum, & Deo odibilem defipientemque Nestorium, ad Flavianum laudabilem scripsit regite. urbis episcopum; quam & firmamentum recte

A Θεοδωρήτου δὲ τὸ κακὸν, καὶ τὴν τῶν ἁγιωτάτων φρουμάχων Κυρίλλου καὶ ἐυσεβεῖς γνήσιον σωτηρίαν μαστῶν, καὶ ὅσα κατὰ γε τὴν ἐκδίκεσιν τὴν ὑπὲρ Θεοτόκου Κυρίλλου κεφαλαίων, τὴν τε πρώτην ἁγίας ἐν Ἐφέσῳ συνόδου, καὶ τὴν ὁρθῶς ἐν τῷ καταγνόντι τὴν τοῦ Νεστορίου ἀναιδεσάτου, κακόνοον τοῖς τὴν κατὰ κρίσιν μέντοι, ἀπωκλεισμένῳ Θεοδώρῳ καὶ τὴν ἀπολογήσαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀν. 450 ἀν ἐγραφεν τῶν Ἰβᾶ ἐπιστολῶν ἀφὸ τὴν Ἴβηρον γεγραφεν Μαρίνῳ ἀνεῤῥίψαντες, ὡς ἐν μόνῳ ὀρθῶ δογμάτων ἀντιπάλῳ, ἀλλὰ καὶ πάντα ἀπεῤῥίψαν ἀνάθεμα, σκόνας βῶν οὐδὲ τὰ ἱερὰ ἐμμένοντα καὶ ὀλεκταῖνοντα ἁγίας τὴν πίστιν τῶν ἁγίων τῶν ἀφ' ἑκάστου τῶν ἀνάθεμα ἀφορισμὸν τὰ ἐν ὄμματι, ἐ πῶς ἀν ἀμετάβλητον ἀνθεμιστικὸν μὴ ἐν ὁδεμιστὶ, ὅθεν ἐν ἀφιμὶ ὁ δέχομαι, ἢ ἐδέχετο ἐ πεισμὸν ἀναθεμιστὶ ἀναθεμιστὶ ζῶ ἐ ἀποδέκομαι, ὅσα ἀνεθεμιστὶ καθυπέλαβον, ἢ ἀποδήκνυε τὴν καθολικὴν ἡμῶν ἐκκλησίας ἐγκαινία. πάντας τὰς ἁγίας καὶ μακαρίας τῶν σωθεῖσῶν ἑφέδρων ἓν καὶ μόνον ὅρον τέτοιας πίστεως, ἢ μαθημάτων ὅθεν τὰ σύμβολον, ὅτερ ἡ σύνοσοῦν μαρεῖα τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων πατέρων Θεσσαλεία πλειόνῳ ἁγίᾳ φροτεσθεῖσῳ τοῦμαστὸ ὁ ἢ ἡ ἐν Κωνσταντινόπολει ἢ ἑκατὸ τεσσαρκόντα θεοπνεύσων πατέρων ἐπεκύρωνε ἐ ἐξόρυστε ἐν ἢ ἐν Ἐφέσῳ πρώτῳ ἢ διακόσιον ἐν ἢ ἐν Χαλκηδόνι τριακόσιοι σωμόδοι. ἐ ἢ ἐν ἢ ἐν Χαλκηδόνι ἐξεκόσιον τεσέκοντα πατέων πατέρων φροτεθέρτα ἐ ἐκρότυνε σύμβασις, ἐ ἀκῶ τρόπῳ ἐ ἀξίρεγτὸ καὶ ἀσάλευτο διαφορεῖν ἐσν φυλάττοιῦ, ἐν χρόνοις δὲ ἐν ἡμῖν καὶ τὰς ἀνωτὲ ἀτιμῶν ἐν τάσιν τῷ Θεοπρεπὲν Κυρίλλῳ τὰ ὅσα τὰ Θεοπρεπὲν συγγράμματα, ὡς πάντῃ ὀρθόν τε καὶ ἀνεμόμωμον ἐν ἢ ἐν ἢ ἐν ἢ

Actio XI. cui impii furoris cognomen, Sabatius, Anno Christi 680.
Anthimus, Meletius, Aetius, Eunomius, Aetius, Eudoxius, Donatus, Macedonius, qui Sabellianorum Spiritui, & Pneumatomachi appellationem dignum accepit, Apollinarius Laodicenus, & ejus filius Apollinarius, Magnus, Polemon, Pelagius, Coelestius, Julianus, ejusdem fautori defensores, Theodoros Mopsuestenus, & Nestorius fetidae anthropolatriae fomentatores, Cyrus & Joannes Cilices, ejusdem impietatis impii productores, Eutyches, Dioscorus Eutychetis defensor, & advocatus Barsumae, Zooras, Timotheus qui dicitur Aelurus, Petrus Mogga, id est, Balbus; & Acacius, qui benoticum, id est, vanitatem Zenonis machinati sunt, Lampetius auctor nec nominandae Marcionillarum haereseos, Didymus, & Evagrius Origenianae vanitatis primi secretales fedifilii. Petrus Fullo, qui ad hymnum trisagii crocem autus est coaptare. Petrus alter, Ibericum, & barbarae mentis contagium. Efaias hujus Petri collega, qui aliam Acephalorum inter Acephalos haereseos propagaverunt. Cum quibus omnibus, & prae omnibus, & post omnes, & secundum omnes, & super omnes sit & Severus anathema, horum fervidissimus discipulus, qui prae omnibus Acephalis tam novis quam veteribus, demonstratus est crudelissimus tyrannus, & sanctae ecclesiae catholicae inimicissimus injustissimus, sanctissimique Antiochenae ecclesiae injustissimus, & corruptor execrabilis. Theodosius quoque Alexandrinus, Anthimus Trapezuntius, Jacobus Syrus, Julianus Halicarnassei, Felicissimus, Gajanus Alexandrinus, a quibus Gajanitarum five Julianistarum superinventa est haeresis. Dioscorus ejusdem impiae haeresis propagator. Paulus, qui Fulcos non solum appellatione, sed & secundum veritatem. Joannes Grammaticus, cognomento Philoponus, id est, Tardiosus, imo Mataeopous, id est, iritus laborator, Conon quoque, & Eugenius: hi tres, tritheim, id est, tripliciditatis, ter maledicti propagatores. Themistius, qui fuit ignorantiae pater, & genitor, atque seminator nefandissimus, qui Christum verum Deum nostrum diem judicii negavit delirabat, neficiens quae ipse jam a Deo projectus, afferens, & non recognoscens, quae ignorando loquebatur. Nili enim ignorasset verborum suorum virtutem, non utique lethifera ignorantiam poposset, & ignorantiae fœditatem fervenfer defenderet, ignorante Christum non secundum id quod Deus erat timpiterrous, sed secundum quod veraciter homo factus, diem consummationis, atque judicii ex impietate eructans, & parum cum efficiens homo, & hoc monstruositatem sibi defamans Acephalum, & naturam unam ejusdem Christi fetoratio nostri compositam vaticinans. Sit autem & cum eo Petrus Syrus anathema, & Sergius Armenius trithetae minores discolores, & nec lic adinvicem consonantes, neque eadem similiter cum alteruter opinari

Anno Christi 680.

Ἀνάθεμα τῆς ἁγίας μεγάλης ἐκκλησίας, Σαβέλλιος, Ἀρειος, Μελήτιος, Αἴτιος, Εὐνόμιος, Αἴτιος, Εὐδόξιος, Δονάτος, Μακεδόνιος ὁ τῷ ἁγίῳ πνεύματι βλασφημήσας, & πνευματομάχου προσηγορίας ἀξίως ἐξήξασθαι· Ἀπολινάριος ὁ παλαιὸς, & ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀπολινάριος Μάγνος, Πολέμων, Κελεστιος, Πελάγιος, Ἰουλιανὸς, οἱ τῆς αὐτῆς μανίας ἀπόρροιαι. Θεόδωρος ὁ Μοψουεστίας, & Νεστόριος, οἱ τῆς ἀνθρωπολατρείας ἀποστάται. Κύρος & Ἰωάννης οἱ Κίλικες, οἱ τῆς αὐτῆς ἀθεΐας ἀθέμιτοι κηρύκες. Εὐτυχὴς, Διόσκορος ὁ Εὐτυχοῦς ἀπόστατης, & συκοφάντης Βαρσουμᾶς. Ζωόρας, Τιμόθεος ὁ ἀποχρῶσας Αἴλουρος· Πέτρος ὁ Μόγγος, & Ἀκάκιος οἱ τὴν κενοτόμον πατελιαβίδα Ζηνώνος ἐπιτηδεύσαντες. Λαμπέτιος ὁ τὴν ἀνωνυμίαν τῆς Μαρκιωνιστῶν αἱρέσεως ἐξηυρηκὼς· Δίδυμος καὶ Εὐάγριος οἱ τῆς Ὠριγενιστῶν πηρῶνες μυστικῶς κεκρυμμένοι· Πέτρος ὁ Κναφεὺς ὁ τὸ τρισαγιον ὕμνῳ κροταφῶσαι σωφρονῶν ἐπιχειρήσας. Ἠσαΐας ἑτερος τῶν Ἀβραιστῶν ἀρχηγὸς βιβλιαφόρος μίσταρμα. Ἡνᾶλιος ὁ τὴν κεφάλην τῷ Πέτρῳ συκοφαντήσας, οἱ ἄλλοι Ἀκέφαλοι πάντες ἀναθεμάτισμα αἱρετὰ. μᾶλλον ἀνάθεμα καὶ ἀφ' πάντων καὶ μετὰ πάντας & ἐν πάντες καὶ ὑπὲρ πάντας ἐστὶ & Σεβῆρος ἀθέμιτος, ὁ τῆς μαθοῦς ἐκμανέστατος, & τῶν χαριστάτων Ἀποστόλων ἀθεμίτων τῷ τελικῷ ἀμότητος τύραννος, & τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας ἐχθρὸς ἀυτάρκεστος, καὶ τῆς Ἀντιοχέων ἁγιωτάτης ἐκκλησίας μικρὸς ἀκρόπατος, καὶ φθορᾶς βδελυρώτατος. Θεοδόσιος ὁ τὴν Ἀλεξανδρείας, & Τραπεζούντιος Ἀνθιμος, Ἰακωβὸς ὁ Σύρος, Ἰουλιανὸς ὁ Ἁλικαρνασσέυς, Φελικίσσιμος, Γαϊανὸς ὁ Ἀλεξανδρέυς, ἀφ' ὧν ὁ τῆς Γαϊανῶν ἑρμα ἰουλιανῶν ἐπιγένεσις αἵρεσις. Διόσκορος ὁ τὴν αὐτὴν ἀθέμιτον αἵρεσιν· Παῦλος ὁ Μαμμὲν, ὁ μόνος τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ & γνήσιος τῶν Ἀγγλικῶν. Ἰωάννης ὁ γραμματικὸς ὁ τῶν ἑτωνυμίων Φιλόπονος μᾶλλον δὲ Ματαιοπονος, Κόνων τε καὶ Εὐγένιος· οἱ τρεῖς τὴν τριφλίαν τεσσαρακοστὴν ἀφόρμαχοι. Θεμίστιος ὁ τῆς ἀγνοίας πατὴρ καὶ γεννήτωρ καὶ σπορᾶς ἀδιστάκτωτος, ὁ ἀγνοῶν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῖν τὸν ἡμέραν ἐφελκυσθὲν τῆς κρίσεως, ἀγνοῶν ἀπερ ἐφθέγγετο & θεόθεκτος ἐφαστα, καὶ μὴ εἰδὼς ἀπερ ἀφθεγγόμενος ἀνεφθέγγετο, εἰ μὴ γὰρ ἠγνόει τὴν οἰκείαν λόγων τοῦ δώσαμεν, οὐκ ἂν τὸν ἀληθινὸν ἀγνοεῖν ἔπτοε, γὰρ τῇ τῆς ἀγνοίας ἀγνοῦ θεμιτὸν Χριστοῦ, ἀγνοεῖν τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθῆ καὶ ἀνθρωπον κατὰ ἀλήθειαν ἀνθρωπον, τῶν ἡμέρα τῆς σωμπλείας καὶ κρίσεως ἐξ ἀφεσῶν φρεῖν ἐφεγγόμενον, ἀφ' ὧν ἀγνοῶν ἐφεγγόμενος ἀνθρωπον καὶ πάντα τρεπτὰ ἐπαφιεῖς ἐκ πάντα τρεπτὰ ἐπιφαίνεται, & πάντα ἀν ἐφεγγόμενος ἐπιφαίνεται, ἀν ἐφεγγόμενος

ACTIO XI.

fuerunt, & adverſus fidem noſtram rectam, atque immaculatam conſtituerunt. Anathematizo autem cum eiſdem profanis hæreſibus, & omnem aliam Deo odibilem, & maledicam hæreſim, quam ſancta noſtra catholica eccleſia anathematizat, atque condemnare conſueta eſt, eorumque auctores, & genitores, & eorum probroſas, atque ſedulitiaas ſequelas, atque codicillos, ſola honorans, & ſecans, & ſentiendo atque & venerans ſanctis noſtræ eccleſiæ catholicæ & apoſtolicæ dogmata, quæ * patrum vobis, & breviter edidi, propter ſpondiceratum literarum, ut divi, compendium. Cum quibus hinc etiam migrare deprecor, quando hoc Deus præceperit. Unde & vellitram quæſo paternam laudabitam, has a mea humilitate ſuſcipietem pure ſynodico literas, paternis oculis conſpicere, & fraternis obtutibus cernere: & ſi quid per ignorantiam * colapſum eſt, ſi fore per obliviionem prætermiſſum eſt, aut per feſtinationem minus animadverſum eſt, aut per compendium minus expreſſum eſt, & nullatenus memoratum, aut per immobilitatem linguæ eſt tacitum, aut per linguæ gravitatem, & vocis nimium exiliatem, aut per ſermonum agreſſium infinitatem, & nobis nolentibus ſilnit, adjectionibus, & dictionibus adimplere, ex paterna procedentibus pleniitudine, & emendationibus concurrere, & robur amicitiamm tribuere, & fraternis operatum ſtudiis, paternique irritgatum propoſitis: ut neque quod in eis deeſt, imperfectum ſemper appareat: neque quod infirmum eſt, & per ignorantiam fotatiſs plerumque feſellit, invalidum jugiter maneat, & per totam vitam ægrotet. Quod cum amicabiliter a vobis fuerit factum, me quidem lætopleritur, atque ſalvificabit, vobis autem beatiſſimis teſtificabitur de compaſſionis caro affectu: hoc idem eſt dicere de filii, atque fraternitatis dilectione. Ita vero ex vobis ego ditatus, & quod deſuit, redintegratus, & quod infirmum eſt, medicatus, & quod claudicabat, correctus, paternis fraternique diviitiis coronatus, quales vobis gratias referre, & una cum his gaudium habere aſtimabor, ſive lætitiam vindemiaſſe, & delectamentum exinium recognoſcar? Sed hoc quidem noverit ſolus Deus; noverint autem etiam ego ipſe, Deo honorabiles, qui hujuſmodi * compaſſionem lucrifacio, & præclaro beneficio potior. Noveritis autem reor & vos, & addidiſtis, ſi cordis mei ferworem circa pietatem videriis, & quod plurimum animæ ad caritatem eſt oculis animæ creveritis. Super his igitur amplius vos verbis poſſere definens, (ſciencem quod hæc per omnia complebitis, & ante noſtras humilitatis ſupplicationes fraternæ caritatis ardore concremati, affectu quo paterno inflammati) illud quæſo & poſtulans nunquam deſinam, quatenus orationibus apud Deum me ſtagrantiſſime foveatis metuentem, atque trementem, & onus ſufferre mihi jugi impoſiti nequientem: & non hoc ſolummodo, ſed ut hanc quoque Chriſti gregem mecum pafcatis, qui mihi quidem ad regendum commiſſus eſt: invalidus autem ſum, niſi veſtrus præſidiis adjuver ad regendum hunc, atque nutricendum divinis

ACTIO XI.

ΑΓΑΠΗΝΟΥ ΠΑΠΑ. CONSTANTINOPOLITANUM III. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛ. ΙΜΠ. 929 930

ACTIO XI.

ſpecialia

ſe offendat

commodum

ſpiritum

ſpiritum

ſpirit

Actio XI. pusillitatem, dum splendide nobis quæ vestra fuit, differunt a Deo condonatam animæ valetudinem, & a Deo concessam corporis sanitatem; & deliberabilia scripta conferre, quæ reclam nobis fidem illustrent, & habitum animæ candificent, & pastoralem nos disciplinam instituant, & constantissimos ad regendum hic Christi gregem efficiant, ut dilectionis ac scientiæ præsidio muniti, a cautis omnium divina providentia nobis commissarum baculo pastoralis vigilantiæ furentes ac insidiantes lupos arcesmus: populumque nobis commissum periculi immunem creatori præsentemus, pro laboribus nostris ab æquissimo judice mercedem monstice recepturi. Omnem quæ cum satratissimis vobis est, Deo amabilem, & jucundam fraternitatem, plurimum in Christo Deo ego humilis & pusillus, & hi qui mecum sunt omnes fratres falutamus: incolumis in domino ora pro me, sanctissime frater.

Constantinus piissimus imperator, & fancta synodus diverunt: Scientiam nunc relectorum synodicorum fumus edocti. Dicant autem Theodorus, & Georgius Deo amabiles presbyteri, & Joannes diaconus, locum repræsentantes Agathonis sanctissimi papæ Romani, si & iterum noviter aliquid prosequi cupiunt.

Theodorus, & Georgius Deo amabiles presbyteri, & Joannes Deo amabilis diaconus, utrique locum repræsentantes sanctissimi papæ apostolicæ sedis antiquæ Romæ, diverunt: Novit tam vestra pietas, quamque vestrum sanctum concilium, quod per legatiolnes quæ missæ sunt ad veritatem pietatem ab Agathone sanctissimo papa nostro, omnis virtus orthodoxæ & apostolicæ fidei solinnata est per plurima patrum testimonia, quæ in eis sunt posita; ex abundanti autem, & alia testimonia superobrulimus in codicillo, quæ & collata sunt cum libris sanctorum probabilium patrum. Et quæquæque alia plurima testimonia perfinit nobis sanctorum probabilium patrum, attamen his contenti fumus pro recte fidei comprobatione. Adjecimus autem & testimonia profinorum hæreticorum in eodem codicillo, contraria sanctis patribus continentia, id est, unam voluntatem, & unam operationem in dispensatione unius de sancta Trinitate domini nostri Jesu Christi, quæ & collata sunt cum libris eorumdem hæreticorum: & omnibus manifesta fuisse, quæ sit orthodoxorum patrum pissima fides, & quæ hæreticorum malitiosa impietas. Quia autem cognitum est nobis, quod quædam propria scripta reperta sunt apud Macarium, & Stephanum ejus discipulum, confonantia sectæ profanorum hæreticorum, quæ ab eis ablata sunt, & sunt in charophylacio venerabilis patriarchii hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, si constat a Deo instructo domino, & sancto universalique concilio, in medium veniant hujusmodi opuscula, quatenus que in eis virtus pacea, cognoscer.

Constantinus piissimus imperator, & fancta synodus diverunt: Edicat Georgius Deo amabilis diaconus, & charophylax

Anno Christi 680. μεταλαν εκκλησιας, οι δε τω Λογγινε φησι τα δε μερος τη αθανασιου πατρος της πρεσβυτερας Λογγινου, τοιηματα Μακαριε η Στεφανε τη αυτε μαθητη τη χαριεστα σε τη κατ' αυτ χαρτοφυλακιω.

Γεωργιος ο θεοσεβεστατος διακονος η χαρτοφυλαξ ειπε· τα βιβλια, καθως εδιβεξαν οι τη μερε τη αποστολικε θρονε τε αρχιεπισκοπε Ρωμης, ευρεθη εν τη κατ' ιδιε χαρτοφυλακιω τοιηματα Μακαριε η Στεφανε.

Κωνσταντινος ο ευσεβεστατος βασιλευς, η οι αγιοι συνοδοι ειπον· ταυτα ειδε η μεν ανεγνωσθη τοιν συνοδικοιν γεγραμμενων. Λεγετωσαν δε Θεοδωρος η Γεωργιος οι θεοσεβεστατοι πρεσβυτεροι, η Ιωαννης ο θεοσεβεστατος διακονος, οι τοπον επεχοντες Αγαθωνος τη αγιωτατε παπα Ρωμης, ειγε η αυθις καινοτερο τι βουλονται φεγγεσθαι.

Θεοδωρος η Γεωργιος οι θεοσεβεστατοι πρεσβυτεροι, η Ιωαννης ο θεοσεβεστατος διακονος, κυριοι τε τοπε τε αγιωτατε παπα τε αποστολικε θρονε τε πρεσβυτερε Ρωμης ειπον· ιστε πασι τη ομοτιμε Αυγουστε, η ε αγια η οικουμενικη συνοδος, οτι δια τη ενεργειαν τη ευλογητε τρος τον ομοτιμον Αυγουστον Θεε Αγαθωνος τη αγιωτατε ημων παπα Ρωμης, ειγε η αυθις καινοτερο τι βουλονται φεγγεσθαι.

Ο ιερος ημων ουν ο θεοφιλεστατος πρεσβυτερος η ο ιερος ημων ο θεοφιλεστατος διακονος, κυριοι τε τοπε τε αγιωτατε παπα τε αποστολικε θρονε τε πρεσβυτερε Ρωμης ειπον· ε ε ε

ACTIO XI. Constantinus piissimus imperator dixit: Nos quidem prolaphonetium sermonem a Macario accepimus relectum, charactas autem quidem obsuetas nobis, quæ & fuit quæ adhuc hactenus nec relegimus, & has in futuro secretario proferemus, ut debeat vestra fanda synodus nattium eorum accipere. Consequenter vero lectio ejus, qui prolaphonetici dicitur, fiat. Et relectus est hujusmodi prolaphonetius omni praviatæ plenus, & hæreticis in omnibus conformans, quatenus continens unam voluntatem, & unam operationem in incarnationis dispensatione unius de sancta Trinitate domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· κύριοι ἡμῶν φανοποιτικοὶ λόγοι οὓς ἐστιν εἰρῆκε Μακάριος, χαρτία δὲ τινα τὰ εἰθισμένα ἡμῖν, ἅ τινα καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ μόνον τὰ παρόντα ἐκτέτοκεν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα ἀποφέρομεν, ὥφελεν ἡ ἁγία ὑμῶν σύνοδος τὴν ἀπόκρισιν λαβεῖν· ἡ δὲ ἀναγνῶσις ἀκόλουθος ἔστω τοῦ λεγομένου φανοποιοῦντος λόγου πάσης κακοδοξίας γέμοντος, τῶν αἱρετικῶν ἡ πάντα συμπόνοια τρανῶς φέρων ἐν θέλημα, ἓν μέλος ἐνεργοῦντα ἐν ἑνὶ σαρκικοποιήσει τοῦ ἑνὸς ἡ ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Anno Christi 680. Anno Constantini 680.

B Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· ἡ ἁγία σύνοδος ἔστω· ἀναγνώσας δὲ τὸ ἐπηρεῖ βιβλίον ἀναγνωσκέτω. καὶ λαβὼν ὁ αὐτὸς εὐλαβέστατος ἀναγνώστης ὁ ποτοκίος Ἀντίοχος τὸ τοιοῦτον βιβλίον ἀνέγνω ἐχον ἑπτὰ χωρίων τάξιν.

Λόγος ἀποκαλούμενος Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας Λυκίας τοῦ Φρυγίου & μακαρίου τοῦ Ἀφρικανοῦ, γράψαντι κατὰ τὴν Μαξιμιανοῦ τοῦ αἱρετικοῦ. Ὅτι ἀκαταγνώστως τὸ αὐτὸ λόγου ἐστὶ καὶ μόνου μέτρῳ, ἡ ἀγία σύνοδος τὸν ἀποκαλούμενον τῶν τῆς λιβέλλου Μακαρίου, τὸν ἐπίσκοπον τοῦ εὐσεβεστάτου & θεοφίλεστάτου βασιλέως & μεγάλου κτιστὴ βασιλέως ὁμοίως δὲ ἀναθεμάτισεν· ἐπὶ τῷ αὐτῷ πρεσβευτικὴ λόγῳ τῷ ἐπὶ γεγραμμένῳ, γράψαντος τοῦ τὸ θεοσέβειον ἀπὸ τοῦ κρίνου, ἐν τάξει ἐπιστολῆς τῶν ἀξιωμάτων ἀξιωμάτων δὲ φορτικοῦ τοῦ ἀναγνώστου, ἐν τῷ παρόντος λίβελ αρίου Λυκίου ἤτοι μοναζόντος τοῦ Ἀφρικῆ, περὶ αὐτῆς τῆς ἐπὶ τῷ συλλογισμῷ Λεοντιανικὴς ἑρμηνίας, & πάντα τὰ ἀναθεμα τὴ ἀγίας & οἰκουμενικῆς τῶν συνόδου, & τῶν ἁγίων & σκεπτικῶν πατέρων μαθόντα τὴ

ACTIO XI. Macarii hæretici ex eodem sermone ad B
suum presbyterum, & monachum: Quapro-
ter & ad singula, quæ ficbant, et quæ dum
cooperatricem quodammodo, præfertim cu-
tem ad hoc sanctam carnem suam assumere
nitebatur, et offendere vivificare valentem,
& sicut unam jam factam cum eo, non fe-
cundum naturam videliicet, sed fecundum di-
spensationis unitionem, & virtutem insolubilem
vivit, qua ineffabilis humanitatis nobis
effuisit. Etenim quando archisynagogi filium
suscitabat dicens: *Puella, surge: tenuit*
manum ejus, vivificans quidem ut Deus omni-
bus, opifice præcepto, vivificans autem ter-
rum & per tactum sanctæ carnis suæ, unam,
atque cognatam per utraque operationem
ostendens. Cernis quomodo dicens operati
præunque naturam, ? præterquam cum al-
terius communione, unam ejus operatio-
nem promiguavit? Neque enim ex ? eo,
quod fecundum alterum dixit: Vivificans ut
Deus, vivificans autem & per tactum : jam
fecundum illos novos dogmatistas, duas
vivificationes, & duas operationes intellige-
re non insistit.

Anthimi hæretici ex prosphonetico, id est,
acclamatorio ad Justinianum imperatorem,
cujus initium est: Dei meminisse in omni
causa: Convenientia autem his & idem
sanctissimus pater edocuit & in quarto to-
mo commentariorum evangelii fecundum Jo-
annem, ita dicens: Ideo & cum mortuos in-
scitates, non verbo tantum, neque Deo di-
gnis præceptis reperitur operatus esse falva-
tor; sed quamdam cooperatricem, & vivifi-
cam, præterim autem ad hoc sanctam suam
carnem assumere nitebatur, ut offendere vi-
vificare valentem, & sicut unum jam factam
cum eo. Etenim quando archisynagogi filium
suscitabat, dicens: *Puella, surge: tenuit ma-*
num ejus, ficut scriptum est, vivificans quidem
mandato, ut Deus omnium, opifice precepto,
vivificans autem & terram per tactum ma-
nus, unam, & cognatam per utraque opera-
tionem ostendens, Dum igitur propriam in-
tellectualis Deo dignæ operationis sciamus
omnium esse scientiam, unam autem fam-
demque utriusque Deo decibilem operatio-
nem esse tumus gloſi, quomodo non confi-
teamur ex hoc unam eamdemque omnium ef-
se scientiam, ut distinguamus Christi, &
fecundum deitatem ejus, & fecundum ejus
humanitatem?

Constantinus piissimus imperator dixit :
Sufficientia jam etiam, quæ hodierna die
facta gesta. Quia vero in Christo anathe-
mata nostræ religionis causis occupamur, jube-
mus Constantinum, & Anastasium gloria-
lissimos patricios, Polycrotum quoque,
& Petrum gloriosos exconsules, ex persona
nostræ pietatis cum sancto & universali
vestro concilio in reliquis conventibus inve-
niri, postquam præfentis causæ plurima, & C
præcipua capitula coram nostra pietate jam
peracta sunt.

Μακαρίου αἱρετικοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ λογίου πρεσβυτέρου καὶ μοναχοῦ λόγων ἐξόδοιμι. διὸ δὴ καὶ ἕκαστα τὰν γινόμενα συμεργάτιν ὥσπερ τινὰ καὶ τὴν ἐκ μόνου τοῦ ἁγίου καὶ ἀπὸ θεοῦ πνεύματος ἁγίου ἀπὸ θεοῦ ἐκ τῆς ἁγίας ἑνώσεως δυναμένην, καὶ οὐ τὸ κὰν θρυμμένον καὶ ἀόρατον, ἀ ᾧ φύσει θεὸν, ἀλλὰ καθ' ὑπερβολὴν οἰκονομικὴν, & δυνάμει ἀκατάλυτὸν ζωῆς, καθ' ὃν ἡ ἀφατος ἀξιόμαμμα ἡμῖν ἐπεφάνη. & γνῶθι ὅτι τὸ τῆ ἀρχισυναγώγῳ κόρεσε δεκάτον λέγων ἡ τοῦ Γρηγόρου, ἀναβάσης τῆς χηρᾶς ἀστῶν, ζωοποιῶν μὲν ὡς Θεὸς τὴ πανταχῆ φανερῶς μαρτ, ζωοποιῶν δ' καὶ τῆλον & διὰ τῆς τοῦ ἁγίου αὐτῆ σαρκὸς, μίαν τε καὶ συγγενῆ δὴ ἀμφοτέρα ἐπιδεικνὺς τὴν ἐνέργειαν. ὁρᾶς ὅτιας ὑπὸ τοῦ ἐνεργεῖν ἑκατέρας μορφὴν ἀεὶ τοῦ μὴ ἄνευ κοινωνίας μόνου τοῦ ἐνεργεῖν ἀτεχόντως ? ὡ ὁ ? ἐκ τῆ καθ' ἑαυτὸ εἰπεῖν, ζωοποιῶν ὡς Θεὸς, ζωοποιῶν δὲ & διὰ τῆς ἁφῆς, τὸν κ. τῆς νῦν τῆς δογματιστὰς δὴ ζωοποιήσεις, & ἐνεργείας δύο γνοεῖν ἐμοὶ ἐξεταλάντη.

Ἀνθίμου αἱρετικοῦ ἐκ τῆς προσφωνητικοῦ τῆ βασιλέα φιλοτιμηταὶ λόγω, ὃ ἡ ἀρχὴ· Θεοῦ μνεμόνευε ἐν πάντι ἀφοῦ καλῶ. τὰ οὐκ τὰ δὲ τούτοις καὶ ὁ αὐτὸς ἀγιώτατος ἐδίδαξε φησὶ, & ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τῆ εἰς τὸ κ. ? ἐ-γῶν ἐκείνου ἐκκλησίου ἐφαμίμαστο, ἔτοι κατὰ· διὰ τοῦτο καὶ ὅτ νεκρὸς ἐγείρει, οὐ λόγῳ μόνου, ἐν τῷ θεοφιλεστέρῳ ἐπιτάξαντο ἐνεργῶν ὁ σωτὴρ ἐκέκρατο, ἀλλὰ συμεργάτιν ὥσπερ τινὰ ἀφῆς τῶν δὲ μόνοις τοῦ ἁγίου τὸ λαμβάνῃ κτήσεται σάρκα, ἡν δοκεῖν ἡμῶν ζωοποιῶν δυναμένην, & ὡς τὸν ἡμοκλεῖν πρὸς αὐτὸ. καὶ γοῦν ὅτι τὸ τῆ ἀρχισυναγώγῳ κόρεσε δεκάτον λέγων· ἡ κατὰ Γρηγόρ, ἐφάντο τῆ χηρᾶ αὐτὸν, & καθὼς γεγραπται, ζωοποιῶν μὲν ὡς Θεὸς τὴ πανταχῆ φανερῶς μαρτ, ζωοποιῶν δὲ & διὰ τῆς ἁφῆς τὴν χηρᾶ, μίαν & συγγενῆ δὴ ἀμφοῖν ἐνιδεικνὺς τὴ ἐνέργειαν. ὅτι τοίνυν ἔθνοι τοῦτο ἐξεπτάμεν ἐστὶν ἐνεργεῖν τῆ ὅλων τῶν γνῶσιν, μίαν δὲ & τὴ αὐτῶν τὴ σωμαμφοτέρα τὴ Θεοφιλεστέρᾳ ἐδιδάχθηθῆ ἀνθρῶν, πῶς οὐχ ὁμολογοῦμεν ἀνάλογον μίαν τὴ αὐτῶν τὴ ὅλων γνῶσιν ἀφέρειν τὴ ἐνὸς Χριστῶ, ὡς ἐφίκαμεν, καὶ κ. ? αὐτὴ θεότητα, καὶ κ. ? αὐτὴ ἀνθρωπότητα;

Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεύων βασιλεῦς εἶπεν· ἀρκούσας ἤχῃ & κ. ? σήμερον ἡμέρα τοιαῦτα, ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ τῆς θεοφιλεῖς ἡμῖν ἀνάθεμα ἐπεγκαλεῖται πράγματι, κελεύομεν Κωνσταντῖνον & Ἀναστάσιον τὼ ἐνδοξοτάτω πατρικίω, Πολύκροτόν & Πέτρον τὼ ἐνδοξοτάτω ὑπάτω τὼ ἐπάτω, ἐκ προσώπου τῆς ἡμῶν εὐσεβείας συνιδεῖν καὶ τῆ ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ ὑμῶν συνόδῳ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐν συνεδρίοις, τὰ παρὰ σοῦ ἐνδόξου τῆ πίστεως & κεφάλαια κατορθωθέντα τῆ ἡμῶν ἀναστάσεως τὸν ἀρκεῖν ὑμῶν.

ΓΡΑ-

ACTIO XII.

ΓΡΑΞΙΣ ϛ.

ACTIO DUODECIMA.

ΕΝ ὀνόματι τῆ κυρίε καὶ δεσπότε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῆ τῆ Θεῆ καὶ σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεύοντος τῆ ἐπιστεμῆ γαλλιωτοῦ ἡμῶν δεσποτῆ Φλαβίου, Κωνσταντίνου μὲν τῆ ὑστέρου τῆ & θεοφιλεστάτου μεγάλου βασιλέως αἰωνίε Αὐγούστε καὶ αὐτοκράτορος, ἔτους τὸ ἑκατοστὸ ὀβδόμου, ἐν μὲν Ἀκατίου τῆς ἀυτῆ Θεοφόρου τριακόστε ἔτους τεσσαρακοστοῦ· Ἡρακλείε δὲ, & Τιβέρίε τῆ Θεοφιλάστου αὐτῆ ἐτῶν ἐφῶν ἔτους ἑκατοσταῖου, τῆ εἰκάδι δεκάτῃ τῆ Μαρτίε μηνὸς, ἰνδικτιῶνος ἑνάτης.

Πρὸς τὰ ἡμῖν τὰ σεβασμιωτάτου σύνοδου τὰ ἐπισβεστάτου, καὶ φιλοχρίστε μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τὰ εὐχέτου τὰ Θεῆ παλαιτὰ τὰ ἡμῶν ἐπιλογισθῆν Τρούλλω, & κ. ? κελεύσαν τὰ αὐτῆ Θεοφόρου γαλλίου ἐν φρονήσει αὐτοῦ πεφύκοντα & ἀγωνιῶν, Κωνσταντίνε τὰ ἐλεξοτάτω ἀπὸ ὑπάτου πατρικίε, & κουιάστορε τὰ βασιλικοῦ οἴκου τῆ Ὀρμίσδου· Ἀνεστασίου τὰ ἐλεξοτάτου ἀπὸ ὑπάτου πατρικίε, & πατοτρικτὰ τὰ κόμματος τὰ βασιλικῆ ἐκκοβίτου· Πολυκέτου τὰ ἐλεξοτάτου ἀπὸ ὑπάτου, καὶ Πέτρου τὰ ἐλεξοτάτου ἀπὸ ὑπάτου.

Σιωπὴν δέ τε δὲ καὶ τὰ εἴπας & κελεύσαν ἐν τῷδε τῆ & βασιλικοῦ θέατρου πανηγυροῦντος ἐν τῷδε τῆ Θεοφιλέκτου & Βασιλικῆ τόλμ· τουτέστι Θεοδώρου & Γεωργίου τῆ ἐπιλεξάτου πρεσβυτέρου, & Ἰωάννου τῆ ἐπιλεξάτου διακόνου, & ἐνεργόντου τὰ πάντα τῆ ἀγιωτάτου τῆ ἀγιωτάτου πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγάθωνος, καὶ Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου & ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς & μεγαλυμένου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τῆ Θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου μονῆς, & τοποτηρητὰ τὰ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως, & Γεωργίου τὰ ἐπιλεξάτου πρεσβυτέρου μονῆς & ἀποκριτικοῦ· Θεόδωρε τὰ ὁσιωτάτου τοποτηρητὰ τὰ θρόνου Ἱεροσολύμων· Ἰωάννε ἐπισκόπου Πόρτου Ἀζωωτικοῦ ἐστὶν τόπου Ἡμῶν· Ἰωάννε ἐπισκόπου Ῥαγυῆσ ἐστὶν τόπου τῆ & ἀρχιεπισκόπου Ῥώμου ὅτας τὰ ἑκατὸ εἴκοσι τέσσαρα θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου εἰωσάν, & δὶ ἐπίσκοποι ἀναγνωσθὴ πλοῦσιοι ἐν τῷ ἀρχῆ ἀφῆς τὰ ἐπιβεβαιοῦν βασιλέα Κωνσταντίνου καὶ αὐτὸ ἐπεφῶν τῆ Θεοδώρε τὰ πλοῦσιε τὰ ἀναγνωσθὴν & πατοτρικτὰ τὰ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης Θεοδώρου· Ἰωάννε ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης· Βασιλείου ἐπισκόπου πόλεως Γορτύνης τῆς Κρήτῃ· πόν Φιλαλήθεος ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἐφέσου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θράκης· Πλατωνος ἐπισκόπου Ἀλεξίου Γαλατίας· Γεωργίου ἐπισκ. Κυζίκου Μαρκίου ἐπισκ. Σάρδεων· Πέτρου ἐπισκ. Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάννε ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μιλητοῦπολε. Ἰωάννε ἐπισκόπου Τυάνων. Ἀλυσίου ἐπισκ. Γαγγρῶν· Κυπριανοῦ ἐπισκ. Κλαυδιοπόλεως· Πολυδεύκου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας·

In nomine domini, & dominatoris Jesu Christi, Dei, & salvatoris nostri, imperantibus a Deo coronatis serenissimis nostris dominis Flavio, Constantino quidem piissimo, & a Deo decreto magno pacifico, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimo octavo, & * *G. supra* post consulatum ejus a Deo instructæ man- B luetudinis, anno decimoterto, Heraclio vero anno Tiberii a Deo conservandis ejus fratribus, anno * vigesimo die mensis Martii * *G. vicesimo tertiæ* indictione nona.

Propofito venerando festu piissimi & Christo amabilis magni imperatoris Constantini in secretario lucri palatii, quod cognominatur Trullus, & fecundum jussionem ejus a Deo instructæ fereoitatis, ex persona ejus præfentibus & audientibus gloriosissimo Constantino consulare patricio, & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & loci feruatore comitis imperialis excubiti, Polycracio gloriosissimo exconsule, Petro gloriosissimo exconsule.

Conveniente quoque etiam & fancto, ac universali concilio, quod per imperialem fanctionem congregatum est in hac a Deo conservanda urbe regia, id est, Theodoro ac Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne venerabili diacono, locum præfentantibus fanctissimi ac beatissimi papæ antiquæ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili atque fanctissimo archiepiscopo magnisonæ Constantinopolos novæ Romæ, & Petro Deo amabili presbytero, & loci feruatore fedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Georgio Deo amabili presbytero monacho, & apocrisiario Thomadi venerabilis loci feruatoris fedis Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Parentensis, Joanne episcopo civitatis Rheginæ, locum repræsentantibus sancti concilii centum viginti unique venerabilium episcoporum antique Romæ, qui & per subscriptiones fuas declaranter in suggestione ab eis facta ad Constantinum piissimum principem; & Theodoro religioso presbytero, & loci feruatore Theodori Deo amabilis archiepiscopi Ravennæ, Joanne episcopo Thessalonicensi, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Philalethe episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesiorum, Sisinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzicenii, Marino episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidæ, Theodoro episcopo Mileteuæ, Joanne episcopo Tyanorum, Alysio episcopo Gangrenii, Cypriano episcopo Claudiopoleos, Polyeucto episcopo Myrorum Lyciæ, Theodoro episcopo Stratopoleos Ca-

Actio XII. tiæ, Tiberio episcopo Laodiceæ Phrygiæ, A Cosma episcopo Synadorum, Stephano episcopo Antiochiæ Pisidiæ, Joanne episcopo Pergæ, Theopemptio episcopo Justinianopoleos, sive Mocsii, Isidoro episcopo Rhodi, Silvano episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Theodoro episcopo Tarsensi, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byzæ Thraciæ, Zacharia episcopo Leontopoleos Isauriæ, Gregorio episcopo Mitylenensi, Georgio episcopo Miletæ, Sergio episcopo Seleucæ, Andrea episcopo Methymnensi, Theognio episcopo Cienæ, Epiphanio episcopo Euchaitæ, Petro episcopo Mesembriæ, Petro episcopo Scopoorum Thraciæ, Joanne episcopo Nysæ, Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio episcopo Camulianorum, Zoero episcopo * Chiropoleos Aliæ, Patricio episcopo Magnesiæ, Antonio episcopo Hypeporum, Theodoro episcopo Pergameno, [Stratone episcopo Soloorum, & Tyrbone episcopo Citii utriusque ex synodo existentibus Christo amabilis Cypriorum infulæ,] Genesio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Stephano episcopo * Uranopolis, Andrea episcopo Minyræ, Joanne episcopo Meliteoporum, Joanne episcopo Philadelphiæ, Theodoro episcopo * Priene, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Callinico episcopo Coloniæ Armeniæ, Theodoro episcopo Veriffæ, Theodoro episcopo Amisii, Sergio episcopo Sinopes, Georgio episcopo Jonopolis, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiadis, Georgio episcopo Craticæ, Platone episcopo Hadrianopoleos, Salomone episcopo Clanei, Georgio episcopo Coeni, Joanne episcopo Erixarum, Joanne episcopo Myndi, Patricio episcopo * Iliaorum, Petro episcopo * Argyræ, Alexandro episcopo Nacoliæ, Domitio episcopo Prymnelæ, Constantino episcopo Baraus, Theodosio episcopo * Sibliorum, Paulo episcopo Sozopoleos Pisidiæ, Plusiano episcopo Sylleï, Theodoro episcopo Naziani, Demetrio episcopo Teni, Stephano episcopo Pari insulæ, Gregorio episcopo Cantani, Joanne episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalandi, Theodoro episcopo Olbæ, Theophane Deo amabili presbytero & abbate monasterii quod cognominatur Bajas, sibi in Sicilia, Georgio presbytero & monacho monasterii Renati positi in antiqua Roma: Cononе ac Stephano presbyteris, & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africa, adeque positi in antiqua Roma.

* Chiropoleos.

* Uranopolis.

* Priene.

* Iliaorum.

* Argyræ.

* Sibliorum.

Residentibus quoque gloriosissimis patriciis, & consulibus, ex latere venerandi sesfis piissimi, & Christi amatoris imperatoris nostri Constantini, omnibusque sanctissimis, & Deo amabilibus episcopis similiter in eodem Trulli secretario ex ordine residentibus, propositis in medio sacrosanctis Christi Dei nostri evangeliis.

Constantinus Deo amabilis archidiaconus

Anno Christi 680. Θεοδόσιος ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως Καρίας· Τιβέριος ἐπίσκοπος Λαοδικείας Φρυγίας· Κοσμᾶς ἐπίσκοπος Σαναδῶν· Στεφάνος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας Πισιδίας· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Πέργης· Θεόπεμπτος ἐπίσκοπος Ἰουστινιανουπόλεως τοῦ Μοκσοῦ· Ἰσίδωρος ἐπίσκοπος Ῥόδου· Σιλουανὸς ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ταρσοῦ· Μακρόβιος ἐπίσκοπος Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίος ἐπίσκοπος Βυζίης Θρᾴκης· Ζαχαρίας ἐπίσκοπος Λεοντοπόλεως Ἰσαυρίας· Γρηγόριος ἐπίσκοπος Μιτυλήνης· Γεωργίος ἐπίσκοπος Μιλήτου· Σέργιος ἐπίσκοπος Σελευκείας· Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Μεθυμνῆς· Θεογνίος ἐπίσκοπος Κίου· Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Εὐχαΐτων· Πέτρος ἐπίσκοπος Μεσημβρίας· Πέτρος ἐπίσκοπος Σκοπῶν Θρᾴκης· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Νύσσης· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Βασιλικῶν Θερμῶν· Γεωργίος ἐπίσκοπος Κεμουλιανῶν· Ζοήρος ἐπίσκοπος * Χηροπόλεως Ἄλλης· Πατρίκιος ἐπίσκοπος Μαγνησίας· Ἀντώνιος ἐπίσκοπος Ὑπηπόρων· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Περγαμηνοῦ, [Στράτων ἐπίσκοπος Σολόων, & Τύρβων ἐπίσκοπος Κίτιι πόλεως τῆς νήσου ἐκείνης Χριστῷ ἀγαπῶν Κυπρίων νήσου,] Γενέσιος ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως· Πλάτων ἐπίσκοπος Κίννης· Στεφάνος ἐπίσκοπος * Βερεσιουπόλεως· Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Μινύρων· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Μηλιτουπόλεως· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας· Θεόδωρος ἐπίσκοπος * Πριήνης· Ἰωάννης ἐπίσκοπος τῆς Δασκυλίου· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ἰουστινιανουπόλεως Γορδοῦ· Μίννᾶς ἐπίσκοπος Καραλλίας Παμφυλίας· Καλλινίκος ἐπίσκοπος Κολωνίας Ἀρμενίας· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Βεῤῥέας· Τιβέριος ἐπίσκοπος Ἀμίσου· Σέργιος ἐπίσκοπος Σινώπης· Γεωργίος ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως· Στεφάνος ἐπίσκοπος Ἡρακλείας Πόντου· Λογγῖνος ἐπίσκοπος Τίου· Δομίτιος ἐπίσκοπος Προυσιάδος· Γεωργίος ἐπίσκοπος Κρατείας· Πλάτων ἐπίσκοπος Ἀδριανουπόλεως· Σολομῶνος ἐπίσκοπος Κλανῆς· Γεωργίος ἐπίσκοπος Κοῖνου· Γεωργίος ἐπίσκοπος Ἐρίξων· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Μιλοῦσι· Πατρίκιος ἐπίσκοπος Δοῦζων· Πέτρος ἐπίσκοπος Ἀντίας· Ἀλεξάνδρος ἐπίσκοπος Νακολιάνων· Δομετίου ἐπίσκοπος Πριμνησίου· Κωνσταντῖνος ἐπίσκοπος Βαρεῶν· Θεόδοσιος ἐπίσκοπος * Βιβλίων· Παῦλος ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως Πισιδίας· Πλουσιανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Συλλέου· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ναζιανῆς· Δημητρῖος ἐπίσκοπος Τένων· Στέφανος ἐπίσκοπος Πάρου· Γρηγόριος ἐπίσκοπος Καντῶν· Ἰωάννης ἐπίσκοπος Λάπτης· Εὐλάλιος ἐπίσκοπος Ζηνωνοπόλεως· Κωνσταντῖνος ἐπίσκοπος Δαλανδοῦς· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ὀλβῶν· Θεοφάνης ἀρχιεπίσκοπος & ἡγούμενος τοῦ Σκαιλίας ἀκμῆτος μοναστηρίου τοῦ ἐπικαλουμένου Βαΐα· Γεωργίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ μονῆς τῆς διακειμένης ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ῥώμῃ· Κόνωνος καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν μονῆς τῆς ἐπικαλουμένης δόμυς Ἀφρικείας διακειμένης ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ῥώμῃ.

Anno Christi 680.

* Χηροπόλεως.

* Βερεσιουπόλεως.

* Πριήνης.

* Βιβλίων.

Καθεζομένων τῶν εὐδοξοτάτων πατρικίων & ὑπάτων, ἐκ πλαγίου τοῦ εἰβαιμωτάτου σέσου τοῦ εὐσεβεστάτου & φιλοχρίστου ἡμῶν βασιλέως Κωνσταντίνου, & πάντων τῶν ὁσιωτάτων & θεοφιλῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν τῷ αὐτῷ τρούλῳ σεκρετάριον ἐκείσε ὑπὲρ τῶν ἁγίων Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν εὐαγγελίων.

Constantinus Deo amabilis archidiaconus

Cum sint ergo ejusmodi, & tot Deo dilectis, & orthodoxis magnis ac sanctissimis, & apostolicis ac Deo-gloriosis patribus, & sanctissimis ac universalis ecclesiæ Christi Dei nostri evangelia, & hic sitis sacrosanctis Christi Dei nostri evangelia, & hic sitis sacrosanctis Christi Dei nostri evangelia, & hic sitis sacrosanctis

mum magnum imperatorem Constantinum a Macario episcopo Theopoleos: Et dum ad modicum lectio fieret, gloriosissimi judices, & sanctum concilium dixerunt: Qui quæso acclamatorius dicitur liber, etiam in transactis, pregente piissimo, & a Deo confirmato magno imperatore, & in altero colide lectus est. Et superflum existit & hunc denuo legi. Chartula vero, quæ cum eodem codicillo inventa est, relegatur.

Et accipiens idem Antiochus religiosus lector & notarius, relegit continentem ita:

Antonino mense Septembri, die vigesima secunda, feria quinta, indictione septima, Zacharias episcopus * Leontopoleos, & Georgius episcopus Adrafi filuriæ, & Tiberius diaconus & notarius, dixerunt:

Misit nos sanctissimus patriarcha noster ad sanctissimum patriarcham Constantinopoleos, deferentes ad relegendum in notis. Et accepit unus nomine Tiberius diaconus & notarius: & ascendentibus nobis in patriarcheum, egressus est chartophylax, & diximus ei: Quis nuntia de nobis. Et dixit: Quæ causa est? Et diximus ei: Volumus ingredi falutare vigilia ejus.

Et dum lectio fieret, gloriosissimi judices, & sanctum concilium dixerunt: Quoniam & vivunt, quæ in præsenti charta continentur, nihil ad præsentem pertinet causam, prævidimus nec hujus fieri lectionem. Reliqua vero relegantur.

Et accipens religiosus Antiochus alterum codicem, relegit habentem exemplar episcopi Sergii quondam patriarchæ Constantinopoleos ad Cyrum episcopum Phasidis, habens in verbis ita:

Apparuit quidem nobis flatim, & primo experimento vehementia, & fedulitas fenlus Deo amabilitatis vestræ, nunc autem multo amplius per hæc, quæ scripsit, fortitiam ejus, atque diligentiam addidicimus. Infinuavi quippe religiosæ divinæ jussionem fortissimi, & a Deo conservandi nostri imperatoris ad Arcadium reverendum præfulem insulæ Cypri contra Paulum priorem maligni contra Arcephalorum, & invenisse prædictam piam jussionem, prohibentem duas in Christo Deo-nostro dicere operationes: interrogavit nos pit notionem fuam, utrum oportet duas prædicare operationes, an unam dicere in domino operationem. Unde nos simpliei, & compendiosio sermone utimur, & quæ nostræ sunt scientiæ, perhibemus. Affirmis igitur, quod in fanctis quidem magnis, & universalibus conciliis nulla de hoc motio facta est, nec invenire est de his jolimodi quæstione diffinitionem quamlibet esse profaram a quodam orthodoxorum conciliorum. Nonnullos vero probabilium patrum fcimus, & præcipue fanctissimum Cyrillum Alexandriæ archiepiscopum, in quibusdam scriptis fuis unam vivificam operationem Christi veri Dei nostri dicentem: sed & Mennas fanctæ memoriæ quondam archiepiscopus a Deo conservandæ hujus regiæ urbis, sermonem composuit acclamatum ad Vigilium quondam fanctissimum Romæ, in quo & ipse fimili modo unam voluntatem & unam magni Dei, & falvatoris nostri Jesu Christi operationem addiruit. Et ut prudentissima vestra diligentia relegens vigorem, qui in eo continetur, agnoscat, recollectio præfatum sermonem transcribi fecimus, subnectentes testimonia diversa ad stabilitandam propositam intentionem, & hoc una cum nostris literis ad eam definitæ præcepimus: Quoniam igitur afferuit vestra reverentia, Leonem fanctissimum papam Romanum in eo, quod dicit: Operatur enim utraque forma cum alterius communione, duas operationes in Christo vero Deo nostro tradere, atque prædicare, quæ scire, quod multus ex eis in opio fchismate maledicti Severi adversum pietatis dogmata decertantibus, & adversum prædicti egregii patris epistolam latrantibus, quæ commovetur revera rectæ fidei fundamentum existit, diversi probabilium catholicæ ecclesiæ doctorum ad jiam, & verum adrocationem prædictæ epistolæ affurrexerunt, & nullum horum fcimus distilse, quod in præsenti libro duas operationes Leo fanctissimus afferuisse: sed ut non omnes hos ad medium deducentes, literas extendamus, unius eorum, qui plurimum ob doctrinam veracium dogmatum ab omnibus laudem adepius est, Eulogii dico venerabilis memoriæ quondam Alexandrinorum pastoris, librum qui integrum pro præfata scriptis epistola, testimonium ad præfentem pertinens textum, superius memorato fermoni subnecti post paternæ testimonia fecimus. Neque ergo est, quos fcimus pie pro superius dicta epistola propugnasse, neque alium quemquam a Deo ipsiprabium ecclesiæ infinetorum aliquo hoc dicere operationes in Christo Deo nostro reperimus adstruxisse. Si quis vero de foleratioribus oblendere valuerit, quemquam probabilium, & a Deo inspiraibilium patrum adstruxisse quorum dogmata catholicæ adstruunt ecclesiæ, duas operationes in Christo dicere tradidisse, opportunum est per omnia fequi. Omnino enim necesse est, non solum fecundum fensum fequi fanctorum patrum dogmata, sed & eisdem vocibus uti cum illis, nihilque penitus innovare. Quæ igitur novitas propositi capituli gratia, hæc fuit. Sufficiunt autem Deo amabilitas vestra, & fequentes ea, quæ a nobis missa sunt, relegentes quæ sunt ædificationis quidem in hujusmodi fermonibus, atque opusculis ipsius, fcientiatum Deo, & patribus adscribat, gratia autem pro nostra exoret humilitate, & horum rescripta velociter ad nos dirigat.

Et post finem lectionis hujus epistolæ, idem religiosus Antiochus religit ex eodem codice fermonem quali Mennæ quondam patriarchæ Constantinopoleos ad Vigilium papam Romanum.

Et dum hic relegeretur, gloriosissimi judices, & fanctum concilium dixerunt: Superflua etiam præfentes lectio fermonis existit, quia penitus fictus, & falsus effitus quod, neque in repotiris gesta hic fed venerabilis patriarchi epistolatum Menæ sanctæ memo-

* Ex Clarg. Alopolitan.

Actio XII.

Actio XII.

τοῦτον λόγον σωιπτὸν ἀφορῶντες θεῖον καὶ ἱερὸν τὴν ἑνότητα τῆς ἀρετῆς τῆς Ῥωμῶν πόλεως πάτερ, οὐ γὰρ ὁμοῦσιος ἐν αὐτῷ πρόσωπον τῷ Χριστῷ θεῷ ἡμῶν, ὁ μὲν ὑμνοῦσι εἰς γῆν ἐξαποστελεῖν δυνάμεις, ἀναγκαῖος ἡ ἐφεμίδιος λόγον μεταγραφῆναι παρεδόσαμεν, ἀσυκκρίμενον αὐτὸ ἐν χρῷ τοῦ βιβλίου καὶ ἀνάγνωσιν ἐκποιεῖν, ἐν τῷ ἀνάγνωσιν ἐπὶ τοῦ Ῥωμαίων Νόστου καὶ τὸ λόγῳ· εὑρεῖν ἐκείνῳ μορφὴ μὴ τῆς θείας κοινωνίας, οὐδ ἐνεργείας ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀφεβόλοιν ἐν χαρτίοις, χεῖρ αὐτοῦ εὑρέσθαι, ὡς πολλοὶ τὴ δυοεῖδεῖς ἀ. Σεβήρου τὴν κατηρεῖν τιμίωσιν, ἐπὶ ἀν ἀφῶ τὴ τῆς ἀστῶν δόξαν δυκαιοκρίσιν, ἐν τῷ τὴ κεφαλῇ τοιαῦτα σήμα τεῖχε· καθελκυσάντου ἐπιτοῦδε, ἄτις κοινὴ τὸ ὀστῶ τὸ ὀφθοῦς εἰκὼν καθίστεις, διόφρα τὴ εἰκεῖνα ἐ καθελκεῖς ἐκκλησίας δόκεσεκλιν φορὰς λαμβάνε ἐ ἀλαθὴ συμφορὰς ἐ λελαβῆσις δικαίστεν ἐπιτοῦδε ἐ ἔθνε ἰερῶν ἐκείνων ἐστόν, ἐπὶ τὰ σφοκεμβῆν ἐπὶ τοῦ δύο ἐστεγνῶν ἐ ἀνάγκαν ἐ ἀνάγκαν ἐ ἀνάγκα

ACTIO XII.

ciæ hujus regiæ urbis antistitis, fermo qui dictur Menna ad Vigilium, inventur. Sed & in superius posita tertia actione, dum relegeretur primus liber geßtorum Sancti quinti concilii, inventi sunt additi tres falli quaternionis, hinc sermonem adfructetes, reliqua vero ejusdem codicis relegantur.

Item relegit idem religiosissimus Antiochus exemplaria septima, & octava actionis fanti, & universalis quinti concilii transcripta ex actibus principalibus rejacentibus in venerabili patriarchio.

Dum hæc igitur relegerentur, gloriosissimi judices, & sanctum concilium discuunt: Jamdudum, & præsentes septima & octava actiones, dum relegeretur Sancti quinti concilii, declarare sunt nobis: sed & in memoria habemus, quod cum profecuti sunt, qui ex parte apostolicæ sedis antiquæ Romæ, fallatum fuisse prædictam septimam actionem, eo quod sint fallaces duo libelli, qui in ea continentur, quali porrecti a Vigilio Juliniano, & Theodora pie memoriæ: & ergo superflua existit etiam præfatarum duarum actionum lectio.

Item quoque porrectus est superscripto religiosissimo Antiocho alter codex, quem & relegit continentem ita:

Exemplar epistolæ Sergii Constantinopolitani ad Honorium papam Romanum.

Intantum vobis sanctissimis consonanter in omnibus unanimiate spiritus constringimur, ut fundeamus omnium conflictorum nostrorum, & actionum vos sacratissimos habere præsidentes: & nisi plurimum locum diffantia fejungeret, hæc utique quotquotidie exercemus, vestræ honorandæ unanimisque fraternitatis munito, muratoque nolmetipsos circumlepientes conflictu: è attamen quoniam nobis etiam fermo, atque ablegque labore litera, quod fludemus, impartit, confestim ea pro quibus hoc scribimus, enarramus. Ante aliquod certum tempus, cum adversus Persas a Deo conflictamur dominus noster, & magnus victor promovillet exercitum, propter certamina a Deo fibi creditæ Christo amabilis reipublicæ, & ad partes Armeniæ provincie pervenisset, unus ex principibus impiæ partis Severi exercitibus, nomine Paulus, in illis locis apparens, ad ejus piratem accessit; fermonem pro fea erraboda hæresi proferens, & hoc profecto dumtaxat fatisfaciendo; in quibus piissima ejus ac regalis magnanimitas (cum ceteris enim donis Dei, etiam divinorum dogmatum lectoribus fcientia meruit) dum redargufficet, atque depompallet pravam ejus impietatem, profanis ejus affertis fanctæ nostræ ecclesiæ, ut veræ ejus propugnator recta, atque immaculata e diverso protulit dogmata; inter quæ, & unius operationis Christi veri Dei nostri mentionem fecit. Poft aliquod vero tempus idem a Deo confirmatus imperator in provinciam Lazorum adveniens, recordatus est disputationis, quam, fiue diximus, fecerat ad Paulum illum hæreticum, in præfectu Cyri fanctissimi, tunc quidem episkopi Christo amabilis Lazorum provinciæ metropolitanam

A-θηλῶν τοῦ Μεννᾶ τῷ ὡς ὀσίω τῆς μνήμης, προεδρεύοντος τῆς βασιλικῆς πόλεως, ὁ λεγόμενος Μέννας πρὸς Βιγίλιον ἐφερε λόγον· ἀλλὰ & ἐν τῇ τρισκαιοστῇ μιᾷ τῶν ἁγίων πατέρων τοῦ κοινοῦ τῆς οἰκουμένης σκοπῶν τὸ πρῶτον βιβλίον ὑπεστρεμμένον τῶν αὐτῶν πέμπτης συνόδου, ἐκρίθησαν ὡς τρεῖς δόλιοι φάλσοι τρεῖς τετράδες, διαλαβόμενοι τὴν τοιοῦτον λόγον· τὰ δὲ ὑποδείκτα τῶν αὐτῶν κυβεύτου ἀναγνωσθέντα εὑρίσκεται.

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ αὐτοὶ δηλαδὴ κατὰ Ἀντίοχον ἐσε τὸν ἐβδόμης καὶ ὀβδόης κατῆρκε τὴς ἁγίας οἰκουμενικῆς πέμπτης συνόδου, μεταμφιβόλητα ὅτι τὰ βιβλία ἐκεῖνα πρεβεύσω ἀποκείσθαι σε τὸ ἀλεῖν πεζεκρεμμένα.

Τῆς τοίνυν τοιαυτῆς ἀναγνώσεως γινομένης ὑπὸ τῶν ἐξόχων ἀρχόντων & ἡ ἁγία σύνοδος ὅτου· τὸν & αὐτὴ πρόξῃς αὐτὴ τὴν ἐβδόμην & ὀβδόη, καὶ ἡ γλωσσῶν ἀνάγνωσις τῆς ἁγίας τέμπτης συνόδου ἐβλεπτοποίησεν ἡμῖν. ἀλλὰ & διὰ μνήμης ἔχομεν, ὡς πρεσβεῦσαι βεβλῆσθαι οἱ τὴ μέρος τῆς ἀποστολικῆς θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης φαλσεῦ βιβλία ἢ πρόλογβιστε βεβλῆσθαι πρᾶξιν· καὶ δὲ ἐκεῖ τὸν ἀλωδὸν οἱ ὁ αὐτὴ ἐμφερόμενοι δόλοι πλέκοναι, οἱ ὡσαυτὰ πρότοδε δέοντε ἀπὸ Βιγιλίου Ἰουστινιανῷ καὶ Θεοδώρᾳ τῆς οὐ δεῖσθαι τὴ μνήμη. ἡ ἀβεπτὰ καὶ ἀθέσκε κῷ τὴ θεῖ εἰρμεῖσθαι δόλο πράξεων ἀνάγνωσις.

Αὐθὶς τοίνυν ἐπεδοθὴ τὸ προδηλωμένο βιβλαδίαν Ἀντιόχου ἐπτὸν κυβέυτου, ὅτερ ἀνέῳ θέρα ἔσω.

Ἐπιστέτειλε Σέργιος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς Ὀνώριον πάπαν Ῥώμης.

Οὕτω τῆς ἀγωνιστικῆς ἡμῖν ἀλκεῖς τὴ & συμφωνῶ εἰς ἑνὸς πᾶν σωφρονῆ μεθ᾽ ἡσυχίας, οὐ σπάδεν μᾶσε πάντων τῶ ἡμετέρων δοκιμάσεων ἢ πρᾶξεων συνλάπτομε τοὺς ἡμετέρους ἐχεῖν ὑμᾶς. & εἰ μὴ τοῦ τὴ διείργον ἢ τὸν πανεκρῷ διάστασις, τῶν ὡ καὶ ἡμεῖς ἐφαπτόμεθα, τὴν ἀρχαῖα & πνευματικῶν τῆς τιμίας & ὁμοδόξου ὑμῶν ἀδελφότητος ἐκεῖνα ἀβεφαρτόμεν συμβαίνει. ὁ μὲν ἀπέστε ἡμῖν & κεκμάτε χωρὶς ὁ ὀλίγῳ· τὴ καὶ τὴ χρόνῳ τὸ ἀνεβελέμβοσε δέδοτο, αὐτίκα τὴ ἀβε ὡ τῶν χρόνοσφῶν, ὁ ἀσφῆς ἐσοῦσε. ἀφὸ τῆς φωνῆς χάνοι, λοῖκα τὴ ἀ Πέρσῶν ἐκστρατεῖω ὁ κλεῖνος & θεοτέκνου βασιλέως & μέγας βασιλεὺς ἐπιστὴ μὴ τὴ τοῦ τῆς θεῖ τὴ θεῖ κατασκεῦσθαι αὐτὴ φίλοχρῶν κλεῖνεῖς ἀγῶνας, & ἐν τῇ τῆς Ἀρμενίων χώρας γὴ σε μέρη. ἢ δὲ ἀφικτῶνται τὴ τῆς θυοτεῖδος Σεβήρῳ τὴ κατρᾶτε μερεῖδος, Παῦλος τοῦνομα, ὁν ἐκείνοις τῆς τῆνοε ἀπαρκεῖς ἀφορτλλάτοις. τῇ αὐτὴ ἐτοῦεται δὲτεβλέπε τὸ τοῦ τῆς καὶ αὐτὸ τεκμαιρόμενος αὐτοῦ κρυβοκαθόμενος λόγον, & τέτοε δὲ τὸ σωφρονῶν· ἐὰν οἷς τὴ κατεκεῖθε αὐτὸ & ἐξεκεῖνε γαλιόσε, (μᾶ γὰ ἢ ἄλλοι τὴ Θεῖ χρεστοπαθῶ τὴ ἢ ἢ θεῖ θεῖοι δογμάτων κατεκεῖσεται ἐλαχὴ γνῶσιν,) διελὴ χεῖτε τὴ & θεμιμβλέβεσε τὴ μεγαλῆθεῖ τῆτε θυοτεῖδεως, τῆς αὐτῆ βεβεῖοσι καὶ τὴ χλεῖε τὴ τῆς ἀγωνιστῆς ἡμῖν εκκλησίας, οἷς ἀλῳ θῆς τοῦτο ἐκείμενον, ὁ δὲ & ἐμμόμενε ἀνάγνωγε δόγματα. ὁ οὖν & μεῖε εὐεργέτας Χρεῖστὲ τὴ & ἀλῳθῆς Θεῖ ἐκεῖνοι τὴ μνῆμε. μὲ τὴ τὴ τὴ χρόνῳ & ἀπὸ τὴ τῆς ἀνάγνωσε τὴ ἀφὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνοι Πεῦλοε ἀπεῖξε ἐκεῖ-

ANNO CHRISTI 680.

ANTE CHRISTI 681.

A non fecit

B

C

D

E

A Sic fecit pravitas ejus, & ... 950 ... 951

ΑΓΑΠΗΝ ΠΑΠΑ CONSTANTINOPOLITANUM III. CONSTANTINOPOLI A. 680. 953 954

μοῖδη παρεστὼς Κύρῳ τῷ ἀγωνιστῇ, τὴ μεκεῖνε & ἡμῖν τὴ τῆς ἀληθοῦς ἐκείνης λέξεσι χώρας μετρυπιστικοῦ τέτε γνοῦς ὁρίσεσιμε & δὲ τὴ μεγάλῳ πατριαρχείῳ Κωνσταντίνου. & δὲ ῥηθεὶς ἀγωνιστὴς & τὸν τῶν ἀλάτης ἀφὸ τὴ αὐτὴ ἀστεμμένῳ γαλιόνω, μὴ κεῖδεε ἐκεῖδε, ἐπὶ μέρε, καὶ δὲν ἐστρεῖε Χρεῖστὲ τὴ ἀλῳθῆς Θεῖ ἡμῖν χεῖν ἐδὲ ὀρμαστὶ (ἢ & δὲ τὴ & ἀλῳθῆς τὴ αὐτὴ δεῖτεθεῖε δὲ χεκμαστὸν οἰκεῖον ἐπαμῶνος ἡμῖν ὁ ῥηθεὶς ἀγωνιστὴς εἰπὼ, πόπερ χρὴ εἰεν εἰπεῖν, τὸ δὲ τὴ τὴ σωτῆρε ἡμῖν Λόγοῦ Χρεῖστὲ· & πνεῦ τοῦε εἰδαμῆ τὴ εἰνὶ & μεκεῖε πατῆρε μὲν ἡνωσε τὴς εἰπεῖν· ὅδε τὴ ἡμῖε τὴ τὴ οἰκεῖε εἰδεῖτε αὐτὸ δὲ μὲν ἡμῖν ἐπιμένεῖ ἀπὸ τὴ ἀγέλῳν, τὴ ἡνωσε τὴ Λόγοῦ Μὲνὸ τὴ ἀγωνιστὴ πλεῖε λόγῳ τὴ θεοφιλέστε πάνυ & θεοπλίβε πόλεως ἡμῖν ἡμῖν ἐπιφανεῖ τὴ & ἐπιδεῖξε τὴ αὐτὸ εἰπεῖν τὴ πατρῶν τὴ Βιγιλίου τὴ ἁγίου τὴ ἔμεῖε ἀφορμῆ κεῖε τὴ κγωστῶν, ἐχρῶν τὴ χρόνῳ τὴ τεκεκεῖ δεῖδοῖε & μὲε ἐκεῖγνε τὴ ἐπὶ δὲλῳμεῖε τὴ σωῖρε τὴ ἡμῖν Χρεῖστὲ τὴ ἀλῳθῆς Θεῖ. ἀλὲ ἡμῖν τὴ τὴ τεκεῖε πάνυ ἐδὲ τὴ & τὴ τὴ τὴ τὴ ἀστῆρῳ ἀπεῖε πεῖδε, ὡς ἐστὶ γνῶσε τὴ τὴ πάνυ ἐδὲ τὴ τὴ τὴ

ACTIO XII.

tatem componebat, atque cum eo de eil-
dem capitulis pertractabat, adversatus est,
de contradictis ad unius operationis capi-
tulum, duas omnino operationes Christi
Dei nostri dignum inquiens esse ferri: pre-
nominato autem sanctissimo papa profer-
tim testimonia ex quibusdam sanctorum
patrum nostrarum profetente, dispersim in
quibusdam opusculis suis unam operatio-
nem affirmatem, ad hoc quoque & ex
abundanti inquiente, quorumdam sancto-
rum patrum nostri, ut lucratentur plurima-
rum animarum faloren, dum talia emer-
gerent capitula, Deo gratia dispensatio-
nibus, ac placiti usi fuisse videntur, nil
de fabulitate restorum ecclesie dogma-
tum exagitantes; & dicente, quod opor-
tetat utique etiam in prefenti, dum tan-
torum millium popuforum falsa pre manu-
bus ponitur, nihil de hoc per contentio-
nem altercari, idcirco quod licut dictum est,
etiam a quibusdam sancti patribus vox
hujusmodi dicta est, nihilque de hoc ig-
datur redfe fidei ratio, memoratus Deo
amabilis Sophronius talem dispensationem
nullatenus accepto tulit: quem igitur pro
hoc cum literis ejusdem sanctissimi com-
ministri ad nos conjunxit, de hoc quo-
que etiam apud nos sermonem movendo
insistens, ut de talibus admittere capi-
tulis poft factam unitioncu vox unius ope-
rationis, dumtum non hoc arbitrati sumus.
Quomodo enim non effet durum, & val-
de onerosum, quando hoc efolovere
tereque erat futurum quidem omnem il-
lam concordiam, atque unitatem, quę
bene fuerat effecta, tam apud Alexan-
drinam magnam civitatem, quamque per
universas fub ea provincias, quę nullo
tempore, usque nunc acquiescerant, nos
falem simplex drini, atque laudabi-
bilis patris nostri Leonis, aut laudi, &
magni, atque universalis Chalcedonensis
concilii mentionem facere, nunc vero pe-
clara, & magna voce in divinis mistarum
arcanis hoc prædicantes? Multis igitur a
nobis de hoc motis sermonibus ad præ-
nominatum venerabilem Sophronium, po-
ftremo adhortati eum sumus, tetimonia
nobis profere fanctorum ac probabilium
patrum, illorum videlicet, quos omnes
communiter doctores confitemur, & quo-
rum dogmata legum fanctæ Dei cogno-
scunt ecclesiæ, duas nominatim, & ip-
sis verbis operationes in Christo dicendas
tatdentia; ille autem hoc facere penitus
non valuit. Nos vero considerantes, in-
cipientem ex hoc inter quosdam hic con-
tentionem exardescere, & scientes quod
semper ex hujusmodi decretationibus hære-
sium diffensiones effectæ sunt, necessitatem
indicavimus, omne studium ponere ad fe-
diendum, atque amputandum talem fu-
perfluum verborum conflictum, & ad fe-
ptem fanctissimum Alexandriæ patriar-
cham scripsimus, ut pofthquam unitatem
cum eis, qui prident separabantur, Deo
auxiliante compositi, de cetero nullum
permittere nam aut duas proferre ope-
rationes in Christo Deo nostro, ma-
gis autem, quasi fancta, & universa-
lis gradiferant concilii nomen tumdem-
que Filium unigenitum, dominum no-

ANNO CHRISTI 680.

ACTIO XII.

CANON III.

ἡμῶν τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὁμολογεῖν ὁμολογοῦντες τὴν δυὰς τῶν φύσεων, τὴν πάντων ὑποφορὰν καὶ αὐθυπουργησίαν ὑπόγειον μὲ ἑνὸς θ ἢ τὰ αὐτὰ σπερμαφόβιν Θεὸς λόγος ἀδιαφόρως φρονέτοις, & εἰς ἕνα τὸ τοῦτο ἀναφέρεσθαι, δεῖ τὸ τοῦ μὲ μιᾶς ἐνεργείας φωνοῦ, εἰ καὶ τοι τῇ ἀγίου ἐφρεῖτο πατέρων, ὅμως ἔχειν καὶ ὑπομόνῃ τὸν τῶν ἀεσεῖς, ἐκκαθαιρόντων ἐν ἀνωφεῖ τινὸν φιλοφρόνεσθαι τῇ σε Χριστῷ τὸ Θεῷ ἡμῶν ἀεγγνῶν ἐν καὶ ἀφεστὸν ὑωμῆνω δὸν φόνων· ἀπρόκτοτον, μεθ' ἡμῶν· ἀκεωπῶν δὲ ἐν τῶν τῆ δὸν ἐνεργῶν ἔρετο τοιαῦτα ἐκκαθαίρων, ὅτε μᾶλ τοι τῇ Θεωτόκῳ τὸ ἐκκεῖτο τὰς ἐκκλησίας ἐμπεῖμω μοκεγνῶν. ἀλλὰ ἐπεὶ τοῦτο τὸ δὸν πρεσβεῖον θελόμενε ἐκεῖτιν· φῶς ἀλλὰ ἐγρεῖτο, ὡς τὸ τῆ Θεῷ λόγῳ τὸ σωτῆρι θέλοντε ἐκκλησιῶνα πεῖρος, τὸ δὲ κατ' αὐτὸν ἀεγρεῖτον, ἀτεκτεῖτον πτόρος τῇ ἀυτῷ θελόμενε ἐκεῖτιν ἐκεῖτιν, & ἐν ὅτι δὸν τὸ τὸ πάντα θέλοντε θέλοντες ἐπεῖνον, ὅπερ ἀυτεῖμι, ἀθωῶνω γὰ δὲ τὸ ἀυτὸ ὑποκειμένῳ δὸν ἀεκα ἡ, τοῦτο ἢ ἐκεῖτιν θέλομεν. ἢ ὁ σωτῆρος τῷ Θεοφόρῳ πατέρων δίδεκτεῖα ἐκαρνῶν ἐκπαιδεῖ τὴ, μαθόντοι ἢ πεῖρε ἐδωγνωμῶν· ἐν ὅς αὐκεῖα φωνῶ ἀεγκεστεῖρε & ὅς αὐκεῖα φωνῶ ἀεγκεστεῖρε τὴ πλεῖστε τὴ δωμῶν ἐν τῇ καθ' Ἑαυτοῦ· Θεὸ λόγε τῇ φυσεῖω αὐτῷ πυεῖσαν ἐλπεῖν, ἀλὰ ἐσεῖν, & εἰεν, & ἐσεῖω ὑπὸ ὁ Θεὸ λόγε κλῆνεν· & σεῦω εἰτεῖν, ὁ ἐγὼ τοῦ σῶμα τὸ πρῶτον ἡμεῖν ἀεκεῖ & ἐν τῷ ἀνθρωπῷ & κοσμεῖνε & πάντ· ὑπὸ τὸ πεῖρε & λόγε πεῖρε ἐκεῖ· λόγε, ἐπεῖ ἐπεῖ τὴ βεῖστοῦ Χριστὸ ἐλεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτὸ σύνεσιμε, ὡς ἀν αὐτὸ τὸ λόγε δέδοκτε ἐκεῖ & ἐν πάτρ ἀγῆῤῥῳ ὑποκείνῳ τῷ, & τὸ τῆ Νόστε ἐρεῖμεν, λόγοντε & τὸ τῆς κατ' Ἐλοῦμεν νῦν· κατὰ Θεὸ ὁ ὑὸ· ἀτεῖῤῥε πάντοε θεῖ καὶ ἀεκρεῖτε· εἰ δὲ τὶ πεῖσε· ὁ τὸ τῆ ἀκλῆνεῖν ἀεῖ αὐτὸ λόγοσ. δὲ τὸ ἀεῖρεῖν πάντοε ἐν τῇ ἀεγκεῖν ἐν τῇ ἀεῖρεῖν τὸ πάντοε ἐκεῖ· ἀεῖρεῖν· ὑπὸ τὸ

ACTIO XII.

dire certissians, petivit nos etiam per epistolam de his ei præbere responsum, quatenus hujusmodi epistolam, ut ait, ostendat his, qui fortitian interrogare eum de prædicta quæstione voluerint, quod & alacriter egimus. Et ille quidem in his hinc enunciavit. Nuper autem piissimus, & a Deo coronatus dominus noster apud Edessenam demorans civitatem, pios ad nos apices fecit, præcipientes, ut pater, ma illa testimonia desloratesma, quæ continentur in libro dogmatico, fieri dictum est, facto a sanctissimo memoriæ Menna ad sanctissimum Vigilium de una operatione, & una voluntate, & hæc. a Deo infirmatæ ejus ferentati diligere debeteuus: quod & ad effectum perdoximus. Nos autem quæ dudum mota fuit, memoria retinentes, & tumultum qui ea hujusmodi motione cœpit, scientes, fuggestimus ejus piissime ferentati per mediocrem nostram fuggestionem, & scripta ad excellentissimum facetissimum imperatorem consequeter hujus capitulii omnem fubtilitatem, horumque quæ a nobis de hoc afftiata fuit, & quod non oporteat de hujusmodi inquisitione perfcrutari, sed potius in attera patrum doctrina, quam omnes consonanter confitentur de hujusmodi quæstione, & confiteri integrissimi Filium Dei, qui vera caeiter Deus fimul, & homo est, camdem operati divina, & humana, & ex eo eodemque incarnato Deo verbo, sicut jam famus effati, impassibiliter, atque indivisibile omnem divinam, atque humanam operationem procedere. Hoc namque nos Leo Dei portitior fitiori, manifeste perhibens: Agit enim utraque forma cum alterris communione, quod proprium habet. In quobus telcription pie fuffiocit ab ejus manufactrifina fuleripinos fortirandine, quæ a Deo confervandam ejus ferenitatem condecent, continentem... His igitur omnibus principio ita provenientibus, rationabile fimul, & ordinatissimum judicavimus de his, quæ partim memorata fuit, cognitionem dare vestræ fraternæ, atque enunciari beatitudini per exemplaria quæ a nobis directa fuit, & sthomatum vos, factastiffimi hæc omnia legere, & Deo placitam, ac plenissimam caritatem, quæ in vobis est, nunc quoque fequentes, " & quid amplius minuive inventuris, hoc per datam vobis a Deo gratiam adimplete, atque per sanctas ejusdem vestras una cum vestra optatissimi fofgistate, quæque super hit vobis fectiat placita, significare.

Item relectum est ex eodem codice relectum epistolæ Honorii papæ Romani ad omnem Sergium, continens ita:

Scripta fraternitatis vestræ fuscepimus, per quæ contentiones quasdam, & novitates, quas nonnulli organizantes introduxerant per Sophronium quendam tunc monachum, nunc vero ex auditu episcopum Hierosolymitanæ urbis constitutum adversus fratrem nostrum Cyrum Alexandriæ antistitem, unam operationem dominii nostri Jesu Christi conversis ex hæreti prædicantem. Quid denique ad vestram fraternitatem Sophronius retulerit, quæ hujusmodi deponens, multiformiter eruditus, petiit de his, quæ a vobis fuerunt dicta, & Θεωρήσαντες τὸν ἀνὴρ λεβεβιωκότα, ἕνεκα τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας ἀναστάσεως ἀνάβασιν, ὡς τὴν πάντων ἀπιστίαν, " ὡς εἴπατε, ἐστιν οὖν ἐπιθέμενοι τῷ ὡς ἀν. τὸν ἐσεφτῶ ἀνὸ τοῦ τοῦ ἐ ὑπόμνημα, ὃ δὴ ὁ ἀγιώτατος κατεγράψατο. ὃ δὴ οὐδὲν τῶν νεωτέρων ὑπεδείξαμεν· ἀρτίως δὲ ἐ κατεκρίθη ὁ Θεοτόκος ἡμῶν βασιλεὺς ἡ Ἑβραΐδος ἐκκλησίαν τὸν κατεκρίθη ἀφορίσας τοῦτο τῶν ἁγίων ἀφορισμῶν, ἵνα τὸ κατεκαὶ ἐκείνας παρεκδέξωσιν χρόνοι, τὰς ἐμφορμοῦσας τὸ γνωμοῦσι, ὡς εἴρηται, φῶς τῶν ἁγίων Μίνα τοῦ ἁγιωτάτου Βιγίλιου δεξιμεῖσι τοῦ μὲν ἐνθέλεις ἐ ἐν ὀλίγωστε λόγῳ, ἐ τούτοις τῷ Θεοτόκῳ εἰ τὰ ἀποκαλοῦμεν γνῶσιν· ἐδὲ ἐ ἀπὸ ἐγκ ἐ γνῶσιν. ἡμεῖς δὲ ἐ τὴν ἐν ἀναστασιν ἡμῶν, ἐ τὸ ἐν τῷ πολλῷ κοπεῖσι ἐξεῖλθον θεῖοῦδο ἐπιτίμησι, ἀπ' ἐκ μου τὸ αὐτὸ τοιαῦτα γνῶσιν ἐν ἐ μετέκεις ἡμῶν ἀνεφορᾶς, ἡ γραμματα πρὸς τὸν βασιλεύσαν βασιλικὸν σκέλαμεν ἐ περὶ τῶν τοῦ ἡμῶν γνωμῶν ἀπασῶν ἐξῆ τὴ κεφαλαῖα ἐ λεγομένων, ἐ ὡς ἐ ἐν τῷ τῶν πατέρων ἐμείνω, ἐδὲ ἐ ἐμοὶ τὴ τοιχῶν ἐ συμφώνω φῶς τῶν ἐν ἐν ὁμολογεῖν τοιαῦτα ἐδεκαπλῶν τοῦ τὸ πάνυ ἐκτήμεις, ἐ φωνῶν τὸν μονογὴν υἱὸν τὸ Θεῖ, τὸ ὅτι τὸ ἀληθινὸν Θεὸν ἀμὰ ἐ ἀνθρωπ, τὸ αὐτὸ ἐνεργεῖν τὰ Θεῖα ἐ ἀνθρώπιν· ἐ ὄξ ἐκ τὸ τὰ αὐτὸ σεσαρκωμένο Θεὸ λόγν, κεῖνε ὀδὲ σεσαρκωμένο ἐσηιῆ, τὸ ἐν φρόνημα μείζονος ἐ ἐκφέρεις Θεῖν τὸ ἐ ἐν ἀνθρωπίνοις λόγοις· τῶν τὸ μὲν ὁ ἀπόστολος ἐκβοᾶν· Νῦν δὲ ἐμβρίθεν εἰπὼν· ἐνεργεῖ γὰρ ἑκάτερα μορφῇ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἰδιοῦ· ἐ γὰρ τὸ ἐν τῷ ἐκείνου τοῦ ἐνεργεῖ,

in hominibus, filii, quia carne sunt. Et apo-
stolus: *Caro, & sanguis regnum Dei non
possidebunt*. Et rursum: *Mente servio legi
Dei, carne autem legi peccati: video autem
aliam legem in membris meis, repugnantem
legi mentis meæ, & capientem me captivum
in lege peccati, quæ est in membris
meis*. Et alia multa hujusmodi: sed malo ab-
solute soloet intelligi, vel vocari. In bo-
no autem ita, Filia prophetæ dicente: *Pe-
nitet omnis caro in Hierusalem, & adora-
bunt in conspectu mei*. (Job: *In carne
mea videbo Deum*. Et alii; *Videbit omnis
caro salutare Dei*. Et alia diversa. Non
est illatque sfumpta, fuisset prefati famus,
a salvatore vitata natura, quæ repugna-
ret legi mentis ejus, sed *venit quærere,
& salvare quod perierat*, id est, vitiatum
humani generis naturam. Nam lex alia
in membris, aut voluntas diversa non fuit,
vel contraria salvatori, quia super legem
natus est humanæ conditionis. Et si quis
dem scriptum est: *Non venit facere voluntatem
meam, sed ejus qui misit me, Patris*. Et: *Non quod ego volo, sed quod
vis Pater*: & alia hujusmodi, non
hinc hæc diversæ voluntates, sed dispensationis humanitatis affumptæ. Ipsa enim
propter non dicta fuit, quibus dedit ex-
emplum, ut lequamur vestigia ejus,
pius magister discipulos suos, ut non
fuam unipsuique nostrum, sed potius do-
mini in omnibus præferat voluntatem;
Vis igitur regia incedentes, & dextrorum
vel sinistrorum vestigia ceteris, cite
compositos evitantes, ne ad lapidem pe-
dem nostrum offendamus, Idumeis, id est
terrenis, aut haereticis propria relinquen-
tes, nec vestigio quidem pedis fensiu nos-
tri terram, id est, pravam eorum doc-
trinam, pumpmodo attereunt, ut ad id,
quo tendimus, hoc est, ad finem parvus
pervenire possimus, dicum nostrorum fe-
mita gradientes, & si forte quidam bab-
butientes, ut ita dicam, nisi sunt profer-
rentes exponere, fomnantes fe in lpeum
men * nutritorum, ut possent mentes im-
buere audiprum, non oportet ad dogma-
ta hæc ecclesiastica retorquere, quæ ne-
que hyodales apices super hoc examinan-
tes, neque auctoritates canonice vitæ fant
explanatæ, ut unam vel duas energias
aliquis profanus Christi Deiprædicare,
quas neque evangelicæ vel apostolicæ inter-
ne, neque synodalis examinatio super his
habita, vitæ fant terminalle, nili fortalis,
fuit prefari fomus, quidam aliqua balbu-
tiendo document, condefcendentes ad in-
formandas mentes, atque intelligentias par-
vulorum, quæ ad ecclesiastica dogmata
trahi non debent, quæ unusquisque in lem-
in omnibus abundans, videtur fecundum pro-
priam sententiam explicare. Nam quia
dominus Jesus Christus, Filius ne verbum
Dei, per quem facta sunt omnia, ipse
sit * unus operator divinitatis, atque hu-
manitatis, plene sunt fatæ liceræ lucu-
lentius demonstrantes. Utrum autem pro-
prior opera divinitatis & humanitatis,
una, an gemina operationes debeant deri-
vare dici vel intelligi, ad nos illa pertinere
non debent, relinquentes ea grammaticis,
qui tolent prævalida derivando no-

γνέγκατε· ἢ μὴ κατκμίνη τὸ πνῆμα μὲ σὰ τὰς
ἀσθμάτας τέτοις εἰς τὴ σάρκα, διότι εἰσὶ σάρξ. Καὶ
ἀπόκριθι· σάρξ & αἷμα βασιλέυσι Θεȣ ἀ κληρονο-
μήσȣσι. Ἐ πάλιν· τῷ νῷ δȣλȣ τῷ νόμῳ τȣ
Θεȣ, τῇ δὲ σαρκὶ τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας. Ἐστὶ δὲ
ἕτερος νόμος ἐν τῇ μέλεσί μȣ ἀντιστρατȣόμενος τῷ
νόμῳ τȣ νοός μȣ, & αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ
τῆς ἁμαρτίας, ὃ ἔστι σε τῇ μέλεσί μȣ· & πάνυ
πολλά τὰ τȣ καλȣ & ἀπολȣτικὰ ἐνȣδε ἐσείδοσί σε ἡ κρ-
γάζȣσι. Ἐν ἀγνȣδῷ δὲ ἔτȣι, Ἡνίκα τὸ ἀφορᾶτε πλη-
θȣντες ἐν Ἱερȣσαλὴμ, ἀνὰ τὸ σωτήριȣ ὁ ἀμαρτίας σε
φύσις, ἡ ἀντιστρατȣομένη τῷ νόμῳ τȣ νοός μȣ. Καὶ
ζητήσεις & σώσαι τὸ ἀπολȣλός, τȣτέστι τὴ ἀμαρτη-
σασαν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἡμȣν φύσει. Ἐπηρε γὰρ νόμȣς
πάς μȣ μέλεσι, ἡ θέλημα βασιλέως & ἐκκλησίας ἐξ-
ηρε ἐν τὸ σωθῆναι, ἀνεφέρ & ἐξ ἡμῶν ἀνθρωπίνȣ
φύσεως ἐκ ἡμῶν, ἀλλὰ τȣ τȣ μȣ ἀγαπᾶς με τȣτȣς ἐρῶ,
ἐγὼ ἐν ἐμοὶ θέλω, ἀλλὰ τȣτȣ ἐν ἐμοὶ θέλω & ἐμοὶ
ἀνεπίτρεψε, ἀλλ' ἐν τῷ ἐν ἐμοὶ θέλω ἐν τȣτȣς ἐρῶ,
ἐν τῷ ἐν ἐμοὶ θέλω, ἀλλ' ἐστι ἐν ἐμοὶ θέλω. Ἐν τȣτȣς
ἀνεπίτρεψε, ἀλλ' ἐν τῷ ἐν ἐμοὶ θέλω, ἐν τȣτȣς ἐρῶ
ἐν ἐμοὶ θέλω. Ἐν τȣτȣς ἐρῶ, ἐν τȣτȣς ἐρῶ, ἐν τȣτȣς
ἐρῶ. Ἐν τȣτȣς ἐρῶ, ἐν τȣτȣς ἐρῶ, ἐν τȣτȣς ἐρῶ.

Actio XII. nium, aut etiam ad alias personas seu ab A Honorio ad Sergium facta super praefenti dogmatica quæstione, rejecentia in facro chartophylacio hujus venerabilis patriarchii, ut confentatur cum codicibus, qui piissimo domino noftro principi a Macario oblati funt, & none relecti.

Georgius igitur Deo amabilis diaconus, & chartophylax hujus fanctiffimæ magnæ ecclefiæ, cum omni fcilinantia perigens in chartophylacium venerabilis patriarchii, eadem regefta, quæ dicta funt, & fcripta deferat.

B

Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax, dixit: Sicut juffit veftra fanctia fynodus, confeftim vado, & quanta invenire poteio, mecum deferam.

Gloriofiffimi judices, & fancta fynodus dicerunt: Quæ promifa funt ab eodem Georgio Deo amabili diacono, & chartophylace, ad effectum provenianf. Hi autem qui excipiunt quæ gerunter in hac fancta noftra fynodo, cant una cum Joanne reverendo episcopo civitatis Rhegitanæ, Georgio Deo amabili epifcopo Cyzici, & Dominio epifcopo Perfaidos ad Macarium, & de effendant et illius duos libros, & charracoum quaternionem, qui cum eis eft, & fcifcitentur abeo, fi vere hæc opuftcula ejufdem eccliefiæ Marcati. Similiter autem effendant et & tres codices, & illam unam charram, quæ nunc quoque coram nobis relecta funt, ú hæc unque funt, que ipfe obtulit noftro piiffimo domino, & magno imperatori: & refponfum quod eis dederit, ftatim ad nos perducant. Et paulum recedentes pryftati reverentiffimi epifcopi, una cum Paulo, & Joanne magnificentia fecretis, atque imperialibus fecretatiis, & Agathone religioio lectore, & notario fanctiffimi patriarchæ Conftantinopolitani, & venientes ad Macarium, atque paulo poft reverientes, dixerunt: Secundum juffionem vefttæ gloriæ, fanctæ univerfaliffimæ fynodi pergentes, afcendimus in venerabile patriarchium, & intrantes unam cellam, in qua eft Macarius, ficut juffiftis, interrogavimus eum, fi recognoscat illos duos libros, qui in nomine ejus fuperfcripti funt, & in nomen, qui cum eis eft, charracoum quaternionem, & fi opufcula ejus exiftant. Qui Macarius accipiens ea, & revolvens et inspiciens, dixit: Etiam domine, pro certo mea opufcula funt, & recognofco ea. Similiter autem & oftenfi funt et tres codices, & & una charta, quæ hodierna die relecta eft, & adfcriptes ea, dixit: Etiam domine, cognofco, in anno etiam pretérito obtuli ea domino, & vere recognofco ea.

Actio XII. Anno Christi 680.

Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax, ingaudens in medium fancti concilii dixit: Juxta quæ mihi juffa funt a vefttra gloria, & a fancto & univerfali concilio, pergens in chartophylacium venerabilis patriarchii, codices five regefta quæ invenire

Anno Christi 680. ἐπιτρόπων, ἐπιτρόπων τῶν ὑμῶν φιλοτιμιῶν.

Οἱ εὐδοξότατοι ἄρχοντες, ἢ ἐλέγχει σιωδοῦς τοῦ ἐνθάδου Γεωργίου ὁ θεοτιμέστατος διδάσκαλος καὶ χαρτοφύλαξ τοῦ ἁγιωτάτου τοῦ ἀνιόντος τῶν ἀνιόβιλων τῆδ ἐνθάδεν τοῦ Μακαρίου κοιλεῖν τὸ ἀντιβάτιν ἐν τῷ βασιλικῷ, ἐπεὶ ἐπιφέρεται κοιλεῖν καὶ ἐν ἡμῖν τὰ. ἐ καὶοὶν Λιτήριον, ὁ ἐλλαβὼν τὰ ἀνωκαὶ τὰ ἐν τοῖς Γεωργίου τὸ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, κοιλεῖν τοῦ μὲν γὰρ ἐκεῖνον ἐκεῖνοὶν Ζήρ τὴν ἡμῶν τὴν τοιαύτην χρυσοπλάκα τοῦ ἁγιωτάτου τοῦ ἀνιόντος τῶν ἀνιόβιλων τῆδ ἐνθάδεν τοῦ Κύριν Ζήρ τὴν ἐνίστοτον ἡμῶν Λαζικοῦ. ἐ αἰπὶ Ἀλῆν ἀφοῦ τὸ ἀφοτίκιν δὲ δὶ λοῦτα τὰ ἐνδοξότατοι κοιτίμφῶν. ἢ Μακαρίου κοιλεῖν, ἢ ἐνίστοτον.

Ἐπὶ ἀφοῦ ὦν δὴ τὴν κοιλεῖν τὴν ἡμῶν τὴν ἀφοῦ ἡμῶν δὲ τὰ αὐτὰ ἀλιβλεῖν ἐν Ἀνιόβιν, ἔχει ἐνίστοιλοι Ζήρ τὴν πατριάρχην ἡμῶν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀφοῦ Οὐάνον ἡμῶν πάντα Ῥώμας. ἐκ ἀπιβλεῖν ἀφοῦ τὸ ἐνδοδὲν κοιλεῖν τοῦ Μακαρίου τὰ ἀντιβάτιν βασιλικὰ, ἢ ἐνίστοτον. ἡμῶν ἀφοῦν ὦν τοῦ Γεωργίου τὸ θεοτιμέστατε διδάσκε χαρτοφύλαξ αὐθέντεε ἐκεῖνοὶ τὰ Ῥωμαῖοὶ Οὐάνον ἡμῶν πάντα Ῥώμας ἀφοῦ Ζήρ τὴν πατριάρχην Κωνσταντινούπολιν μὲ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ πόλεοι. ἐ αἰπὶ Ἀλῆν τὰ ἐν τὰ Ῥωμαῖεε ἐνίστοιλοὶ ἐν τὰ Ἀνιόβιν τὰ ἐνίστοτον τὸ ἐν τὰ Ἀλῆν τὰ ἐν τὰ Ῥωμαῖεε ἐνίστοιλοὶ τὰ

ACTIO XIII.

addentem, & secundum quod eis videbatur, A in devia mittentem piissimum, & a Deo coronatum nostrum principem per oblatos ab eo codices, fed & a folis oris ufque ad oceafum per fiteras fuas, & per homines quos mittebat, univerfos perturbantem, & a fide vera fregegantem, & jufte, atque regulariter a pontificali habita deteudatum, nolitentes divina regula de cetero fafciipi in dofitrin fede tefidere, ne ex hoc proprie fue herefeos multo amplius cerudelcere faciat infeligentem, & *Sicut* (fuata quod fcriptum eft) *acrofilma jilium pejora proiidum*: & maxime cum diverfis vicibus in praefentia piiffimi noftri domini, & magni imperatoris, & cauffi noftri concilii interrogatus fit, fi fequitur, & una cum omnibus confiteter in domino noftro Jefu Chrifto ficut duas naturas, ita & duas voluntates naturales, & duas operationes naturales: & eo nullatenus acceptoferente, fed & confirmante quae dudum ab eo impie definita funt, & ipfis fermonibus adftruente: Quod fi membratim fecidat, & jufter in mate, ego neque duas voluntates, neque duas operationes dico in domino noftro Jefu Chrifto uno fanctae Trinitatis, & ex hoc, utdiffum eft, fynodice depofitum, & anathematizatum, nolitnoftro hujc Maxcrium de cetero, ficut fugerius dictum eft, hoc fanctum concilium in facerdotali fuofcipit fede: fed & execramur & rogamus extra terminos a Deo conferrandae hujus regis urbis hunc ferri, una cum fimilitter fentientibus,

Matth. xii. Luc. xi.

B

C

D

E

Reverendiffimi epifcopi ac venerabiles clerici, qui fub fede Iunt Antiochiae civitatis, accedentes ad gloriofiffimos judices, dixerunt: Petimus veftram gloriam, fuggerere piiffimo, & a Deo coronato noftro domino, & magno imperatori, alterum pro Maceario, qui fuerat archiepifcopus ipfius, ad pontificalem fedem Antiochiae provenire; ut non fit videa hujufmodi fedes.

Gloriofiffimi judices dixerunt: Secundum ea, quae confideratae funt a fancto & univerfali vefhro concilio, & juxta petitionem reverendiffimorum epifcoporum, religiofiffimorumque clericorum, qui fub jure funt fedis Antiochiae civitatis, agentes, vefhra fancta fynodo in futuro fecretario, quae promiffa funt fuper Sergio, Honorio, atque Sophronio, opere adimplente.

ACTIO DECIMATERTIA.

In nomine domini, & dominatoris noftri Jefu Chrifti, Dei, & faluatoris noftri imperantibus & Deo coronatis ac fereniffimis noftris dominis Flaviis Conftantino quidem piiffimo, & a Deo coronato magno pacifico, perpetuo Augufto & imperatore anno tertiodecimo, octavo & poft confulatum ejus a Deo inftructo mantfectodinis, anno decimoterto, Heraclio vero atque Tiberio Deo confervandis ejus fratribus, anno vigefimofecundo; die vigefimo octavo menfis Martii indictione nona,

Anno Christi 680.

Anno Gaiani 6.

Προκαθημένου τῆς σεβασμιωτάτου τῆς ἱερᾶς στεφάνου, καὶ οἰκουμενικοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ στεφάνου τῆς Θείας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ῥώμης, & κλίμακος τοῦ θεοσόφου γαλιλαίου τοῦ φρονοῦντος ἀυτοῦ τὰ φρόνημα ἐξ ἀκρωμίου, Κωνσταντίνου τοῦ εὐδοκοῦντος ἀπὸ πάντα τὰ τοῦ πατρὸς, & κοιμήσεως τῆς βασιλικῆς σίκου τοῦ Ὁμφίου Ἀναστασίου τῆ εὐδοκοῦντος καὶ τῆ ἀυτοῦ τετάρτῃ, & πανσόφου τῆ κάμετε τῆ βασιλικῆ Ξενοδόχῃ· Πολυείκτου τῆ εὐδοκοῦντος ἀπὸ Ἀνάτου, καὶ Πέτρου τῆ εὐδοκοῦντος ἀπὸ πάτου·

Σωμεθέντες δὲ καὶ οἱ εἶδεε & οἰκουμενικὲς συνόδου ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος τῆς Θεοσδόκτου & τοῦ πρὸ Θεοσδόκτου & Κωνσταντῖνος πάλι· τοῦτοι Θεοδώρου & Γεωργίου τῆ βασιλεῖ πρὸ τοῦ ἔτους, ὁ λοιπὸν τῆ βασιλεῖ ἀπὸ τὸν ἀκόμα τὸν ἔτος τῆ ἀγωνιστῶν πάσα τὸ πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγάθωνος, καὶ Γεωργίου τῆ ὁσιωτάτου ἀρχιεπίσκοπου κωνσταντινουπόλεως τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως τῆς Ῥώμης, & Πέτρου τῆ Θεοῤῥιζικῆς πρεσβυτέρου μοναχῶν & τοπότηρητὴ τῆ ἀρίου τῆς Ἀλεξανδρίας μοναχῶν πόλεως. & Γεωργίου τῆ ἀυτοῦ πρεσβυτέρου μοναχῶν & ἀπεκρισιάριου Θεοδώρου τῆ ὁσιωτάτου τοπότηρητὴ τῆ θρόνου Ἱεροσολύμων· Ἰωάνου ἐπισκόπου Ἱερᾶς Ἀξωκλωτικῆς ἐπισκόπου Πέτρου· Ἰωάνου ἐπισκόπου Ῥηγλείας ἐπισκόπου τῆ Ἀγκύρας· Ἰωάνου ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης· & ἐκεῖνοι ἐπὶ τῆ ἀρχιεπίσκοπου τῆ Θεοσδόκτου ἐπὶ τῆ ἀρχιεπίσκοπου τῆ Κωνσταντῖνος

ACTIO XIII.

Antonio episcopo Hypsaporum, Theodoro episcopo Pergameno, Genethio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Stephano episcopo * Uranopolis, Andrea episcopo Miniæ, Joanne episcopo Melitopoleos, Joanne episcopo Philadelphiæ, Theodoro episcopo Prænesti, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Julianiopoleos Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Callinico episcopo Coloniæ Armeniæ, Theodoro Venetiæ, Tiberio episcopo * Amyzsorum, Sergio episcopo Sinopi, Joanne episcopo Ionopolis, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tii, Dionysio episcopo Prusiados, Georgio episcopo Cratienii, Platone episcopo Hadrianopoleos, Salomone episcopo Clanei, Joanne episcopo Erisum, Joanne episcopo Myndenii, Patricio episcopo Illuriorum, Petro episcopo Apipeni, Alexandro episcopo Nacolienii, Domitio episcopo Prymnelenso, Constantino episcopo Baratenii, Theodolio episcopo Pibbolorum, * Paulo episcopo Sosopoleos Pisidiæ, Pisiano episcopo Syllenii, Theodoro episcopo Nazianzeno, Gregorio episcopo Cœnii, Demetrio episcopo Tenenii, Stephano episcopo Pario, Gregorio episcopo Cantanenii, Joanne episcopo Lappenii, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dafilandii, Theodoro episcopo Olbenii, Theophane religioso presbytero & abbate monasterii quod appellatur Bases, in Scilla constituti, Georgio presbytero & monacho monasterii Rotæ, quod situm est in antiqua Roma, Cocone & Stephano presbyteris, & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africia, quod similiter situm est in antiqua Roma.

Residentibus quoque gloriosissimis patricii, & consulibus, omnibus sanctissimis, & Deo amabilibus episcopis per ordinem in eodem secretario Trulli, propositis in medio sacrosanctis Christi Dei nostri evangeliis.

Constantinus Deo amabilis * diaconus hujus sanctæ Dei catholicæ, & apostolicæ, magnæ ecclesiæ, & synodicus Deo amabilium notariorum Georgii sanctissimi patriarchæ hujus, a Deo conservande regie urbis, dixit: Memento, sanctum, & universale vestrum concilium, quod cum præcedenti, conventu interlocutum fit a gloriosissimis judicibus, quatenus proprium pronuntiaret intentum super, Sergio, Honorio, & Sophronio, quondam patriarchis, prædicti quod in altero hoc peragerent, & quia postlaquam quæ considerata funt a vestro sancto concilio, ut proventiunt atque confirmentur super Macario, petierunt reverendissimi episcopi, qui, sedi subjacebant Antiochenæ civitatis, & religiosi clerici ut sacrosanctum piissimo ac serenissimo nostro domino, & magno principi alterum promoveri in sede Antiochenæ civitatis, & suggesimus ad quod placuerit.

Νίκοτε· Θεοδώρου ἐπίσκ. Τ Σεντίλλου Θεμιστοῦ· Γεωργίου ἐπισκόπου Κομισδηνοῦ· Ζωΐτε ἐπισκόπου Χρυσοπόλεως Ἀτλας· Πατελείᾳ ἐπίσκ. Μαγνησίας· Ἀπολλὼ ἐπίσκ. Τριάδων· Θεοδώρου ἐπίσκ. Γερμιανῶν· Γαϊανοῦ ἐπισκόπου Ἀπαμείας· Πλατωνᾶ· ἐπισκόπου Κίου· Σισφίνου ἐπίσκ. Βικιανοῦπολεως Ἀνδρόνικος· Μαξίμου· Ἰωάννου ἐπίσκ. Μιλητοπόλεως· Ἰωάννου ἐπίσκ. Φιλαδελφείας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Γρανίτου· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆ Δαϊκυλίου· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰωνιοπυροπόλεως Γόρδου· Μηνᾶ ἐπίσκ. Καραβλέας Γαμφυλίας· Καλλινίκου ἐπίσκ. Κολωνίας Ἀρμενίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βενετίας· Τιβερίου ἐπίσκ. * Ἀμιζοῦ· Σεργίου ἐπίσκ. Σινώπης· Γεωργίου ἐπίσκ. Ἰωνοπόλεως· Λονγίνου ἐπισκόπου Μρελλιάδος Πάντου· Λογγίνου ἐπίσκ. Τίου· Δομετίου ἐπίσκ. Προυσιάδος· Γεωργίου ἐπίσκ. Κρατίας· Πλάτωνος· ἐπίσκ. Ἀδριανουπόλεως· Σολομώνος ἐπίσκ. Κλαδεῖς· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ἐρίζων· Ἰωάννου ἐπίσκ. Μιλεῦσου· Παυλεῖνου ἐπίσκ. Πιζιδίας· Πέτρου ἐπίσκ. Ἀπείας· Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου Νακολείας· Δομετίου ἐπίσκ. Πρυμνέσσου· Κωνσταντίνου ἐπίσκ. Βαρατείας· Θεοδοσίου ἐπίσκ. Ἠβιόων· Παύλου ἐπισκόπου Σωζοπόλεως Πισιδίας· Πλουσιανοῦ ἐπίσκ. τῆ Συλλίου· Θεοδώρου ἐπίσκ. Ναζιανζοῦ· Γεωργίου ἐπίσκ. Κοίου· Δημητρείου ἐπίσκ. Τηνε· Στεφανίου ἐπίσκ. Πάρου· Γεωργίου ἐπίσκ. Καντάνε· Ἰωάννου ἐπίσκ. Λαππείας· Εὐλαλίου ἐπίσκ. Ζηνονοπόλεως· Κωνσταντίνου ἐπίσκ. Δαφυλανδείας· Θεοδώρου ἐπίσκ. Ὀλβείας· Θεοφανοῦς τῆ θεοσέβειαν ἡγουμένου· ἐν ἡγουμένῳ τῆ ἐν Σκυλλῇ ἐλεγμένῳ μοναστηρίῳ ἐπιτεταγμένῳ Βάσεν· Γεωργίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ· Κόκκονος καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν· κοινοῦ ἐπιλεγομένου δόμου Ἀφρικίας διακειμένου ἐν τῆ ἄνω Ῥώμῃ.

Καὶ καθεζομένου τῆ εὐδοξοτάτου πατρικίου & ὑπάτου, & πάντων τῆ ἁγιωτάτων & θεοφιλεστάτων κ. τῆ ἱερῷ αὐτῆ τῆ Τρίβωνι κειμένῳ, σφραγισμένου τὸ μέσον τῆ ἁγίου & ζωοποιοῦ Χριστοῦ τῆ θεῖ ἡμῶν εὐαγγελίου.

Κωνσταντῖνος ὁ διακόνος τῆ ἁγιωτάτου καὶ θεοφιλεστάτου ἐκκλησίας, & οἰκουμενικοῦ τῆ θεοσέβειαν νοταρίου τῆ ἁγιωτάτου πατριάρχου τῆ θεοφιλεστάτου κ. Βασιλίδος πόλεως Γεωργίου, εἶπεν· ἐπὶ μνήσθη ὑμῶν & ἁγίου & οἰκουμενικοῦ συνόδου κ. τῆ προλαβόντος σωφίλεσιν διὰ τοῦ ἐν αὐτῆ ἁγίου τῆ ἁγιωτάτου, ἵν' & τὰ πλείστα τῆ συμβεβηκότα ἐπὶ τῆ Σεργίου, & Κύρου, & Φωκᾶ, & Ἡρακλείου πατριαρχῶν & ὑπὲρ ἐκείνου τῆ ἀγαθοῦ ἐπίρρα ἀνεκρίθη· & οἱ κ. τὰ σωμοθέτητα κ. τῆ ἁγίου ἁγίου σωμοθέτου κ. τῆ κυριλλείου & Μιχαὴλ, πρόκριτα ὁ ἐν τῷ ὁ ὅρου πλουσίου τῆ Ἀντιοχέων πόλεως θεοφιλεστάτου & ἐλεοῦ· θέτα τὰ πλείστα ἀνεκρίθη· τὰ δὲ ἐξῆς ἀνεγνωσθέντα τῆ ἁγίου τῆ ἀποστόλου & ἐκκλησιαστικοῦ τῆ ἱερῶν ἐπιστολῶν ἐκ τῆ τῆ Ἀντιοχείας πόλεως ὅρου· καὶ ἀναγνωσθέντων τῆ ὅρου· ἐπιλεγόντος τῆ ἱερῶν ἐπιστολῶν· ἐκ τῆ τῆ ἁγίου τῆ ὅρου.

Οἱ

ANNO CHRISTI 680.

ACTIO XIII.

Gloriosissimi judices, & sanctum concilium diceruntur: Relegantur acta prætexta: & relecta sunt.

Gloriosissimi judices dixerunt: Prosequatur sanctum, & universale vestrum concilium, quæ in antelatis ab eo promissa sunt. Sanctum concilium dixit: Secundum prædictam quæ a nobis in vestra gloriam facta est, retractantes dogmatacei epistolas, quæ tanquam a Sergio quondam patriarcha hujus a Deo conservanda regie urbis scripsit fonti, tam ad Cyrum, qui tunc fuerat episcopus Phasidis, quam ad Honorium quondam papam antiquæ Romæ: similiter autem, & epistolam ab Ioanne, id est, Honorio relectam ad eumdem Sergium, hæsque invenietes omnino alienas existere ab apostolicis dogmatibus, & a definitionibus sanctorum conciliorum, & canctorum probabilium patrum, sequi vero fallas doctrinas hæreticorum, eas omnimodo abjicimus, & tanquam animæ noxias execramur. Quorum autem, id est, eorumdem, impia execramur dogmata, horum & nomina a fanda Dei ecclesia projici judicavimus, id est, Sergii quondam patriarchæ hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, qui aggressus est de hujusmodi impio dogmate conscribere, Cyri Alexandriæ, Pyrrhi, Petri, & Paulii, qui & ipsi præfatam functi sunt in fede hujus a Deo conservandæ civitatis, & similia eis fenferunt, ad hæc & Theodori quondam episcopi Pharan, quarum omnium suprascriptarum personarum mention fecit Agathio Christianissimo ac beatissimo papa antiquæ Romæ in suggestione, quam fecit ad piissimum, & a Deo confirmatum dominum nostrum, & magnum imperatorem, eosque abjicit, utpote contrarias rectæ fidei nostræ sentientes, quos anathemati subinditi definimus. Cum his vero simul projici a sancta Dei cathalica ecclesia, simulque anathematizari prævidimus, & Honorium, qui fuerat papa antiquæ Romæ, ex quod invenimus per scripta, quæ ab eo facta sunt ad Sergium, quia in omnibus ejus mentis fensus est, & impia dogmata confirmavit. Retractatimus autem & synodica Sophronii venerabilis memoriæ, quondam archiepiscopi sanctæ Dei Hierosolymorum civitatis, & hæc reperientes cum vera fide convenientia, apostolicæque, & sanctorum, atque probabilium patrum doctrinis parta, utpote quæ sunt orthodoxa, reminiamus & et laudabra laudare catholice, & apostolicæ ecclesiæ fulcepimus, & nomen ejus inferi sanctis dipychis sanctarum ecclesiarum justum esse judicavimus.

Ὁ δὲ εὐδοξότατος ἀγχοῦς, & ἡ ἁγία συνόδος εἶπεν· ἀκηκοασάτω τῆ τῶν ἁγίου τῆ· & ἀπὸ τῆ ἁγίου τῆ.

Οἱ εὐδοξότατοι ἀγχοῦς εἶπον· ἀπέστω τὸ εἶδος τῆ ἀγωνιαῖου οἰκουμενικοῦ συνεδρίου· τὰ γὰρ ἀφοῦσα· ἀκαγκῆ ἔθνη τῆ αὐτῆς· τὰ ἁγίου συνόδου· εἶπε· τὰ ἅ τοιαῦτα τῆ ὑμετέρα εὐδοξότατοι καὶ ἡμεῖς τὰ κατὰ φίλον ἐπιλεγόμενα τῆ ἀπὸ Σεργίου τῆ γραφεῖσα πρὸς τὸν Κύρον τὸν τότε ἐπίσκοπον τῆ Φασίδος, ὁ Ὀνώριος ἐκείνου τῆ πρεσβύτερος Ῥώμης· ὡσαύτως δὲ & τὰ ἐν ἑκείνῃ, τουτέστι· Ὀνώρε, πρὸς ἀνόμου Σεργίου, ἀπόκρισιν ἐπιστολαὶ· & πάντας ἀποκτείνω τὰ ἀδόξαστα τῆ χριστιανῶν & ἀποστολικῶν δόγματα, & τὰ ἀσεβέστατα· ὧν τῆ ἁγίων συνόδων, καὶ τῆ πάντων τῆ ἀποστόλων, καὶ τῆ ἁγίων τῆ ἀποστόλων, τουτέστι τῆ ἀρετοῦ τῆ ἀλεξάνδρειας, τῆ τῆ ἀποστόλων τῆ ἀποστόλων, τῆ ἀποστόλων τῆ ἀποστόλων, τῆ ἀποστόλων τῆ ἀποστόλων,

ACTIO XIII.

sententam? an Constantinopolitanis de verbis sua loquentur? Prin. Quid eam compositis? MAX. Illis idem ignoro ad dicam Constantinum quondam Imperatorem scribens eundem ex persona Sancti papæ Joannis de ipso: Unum pugnis, volentesne domini dicimus, non divinitatis ejus, & humanitatis, sed solius humanitatis. Cum enim scripsissent Sergius, ita qui dicerent in Christo duas naturas volentes, confitemur, confitemur, clamant non habuisse duas convertisse volentes, carnis inquam, & spiritus; sed unam tantum, quæ naturalem humanitatis ejus vocat essentialis est. Id ita esse evidenter ex demonstrant, quod numerum, & carnis sola id monstrat, quæ divinitatis quoque ejus non possunt accidere.

A

Gloriosissimi judices dixerunt: Satisfacientes interrogationi sanctum vestrum, & universale concilium propositum petenti, quæ ei propositumus, id est, Sergii, & Honorii quondam patriarchæ, nec non & Sophronii venerabilis memoriæ, qui fuit archiepiscopus Hierosolymorum, profectum autem & de Pyrrho, Paulo, & Petro, & his quondam profusibus hujus a Deo conservandæ civitatis, super hiis & Cyro, qui fuerat papa Alexandriæ, & Theodoro quondam episcopo civitatis Pharan, interlocutatur ad Georgium diaconum, & chartophylacem hujus Sanctissimæ magnæ Dei ecclesiæ, quatenus in medium proferat ad legendum, quæque rejacent in venerabili patriarchio, sive synodica, sive dogmatica opuscula, vel epistlas supradictipatum perlonarum, ut & nos eorum percipiamus cognitionem. De postione vero, quæ facta est a reverendissimis episcopis, & religiosissimis clericis subjacentibus fedi Antiochenæ civitatis pro ordinando præsule in fede Antiochenæ civitatis, suggestimus a Deo inspirato sanctissimo, & a Deo muniti nostri imperatoris. Et jussit ejus ferentiat, decretum secundum solitum conlequentiam fieri a reverendissimis episcopis, & clericis supradictæ sedis, & hoc offerri ejus manfuetissimæ fortitudini.

B

Sanctum concilium dixit: Inquirente vestra gloria, ut Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax hujus sanctissimæ magnæ ecclesiæ, quatenus ad medium deducat quæcumque sive dogmaticas epistlas, seu & alia opuscula, quæ tam a Pyrrho, Petro, & Paulo quondam patriarchis hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, quamque a Cyro quondam papa Alexandriæ, Theodoro quondam episcopo Pharan, ad retractandum, ea hoc fieri superflumen judicavimus, eo quod & sententia eorum omnibus manifesta est de una voluntate, & una operatione. De hoc vero & Agatho sanctissimus antiquæ Romæ præsul per suggestionem suam eorum revelavit contrarium intentionem, imo magis etiam declaravit, eos qui similia fenferunt cum Sergio, qui etiorius est novitatem vocis excudoxam, & blasphemiam introducere in catholica ecclesia doctrinam. Unde etiam hos eum propriis eorum scriptis prafatus sanctissimus papa projecit.

C

Gloriosissimi judices dixerunt: Quamquam ja omnibus orthodoxa lit suggestio sanctissimi ac ter beatissimi Agathonis papæ, & veritati conveniens, attamen omnino necessarium existit, ut prænominatum perfo-

D

*ὁ Νικηφόρος εἰπεῖν τὰ κατ' αὐτὸν καθαρῶς ἐν ΠΤΡΙ. ἐν τοῖς τῶν ἁγίων. ΜΑΞ. Ἀπὸ τοῦ τοῦ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀνθρώποις ἐπιστῶν τὸν λαὸν τὸν ἐν κύριῳ τῶν ἡμῶν καὶ σωτῆρι χρόνον ἐφ' ἑαυτὸν ἐπιμελῶς τὴν ἀκοὴν, ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ, ἀλλ' μόνον ἐν ἀνθρωπίνῳ. Ζωγρεῖν δ' γνήσιον, ἀν τοῦ δὲ δυνάμεις ἀφ' ἑνὸς τοῦ Χριστοῦ, καταγινωσκόντων τὸν Χριστὸν δυο φύσεις ἐκείνου τὸν ἑνὸς, ἐκείνου τὸν ἀνθρωπίνου, ἐν τῷ ἑνὶ τῷ θεανδρικῷ, καὶ ἐν μόνον, ἀν μόνον, ἀν μόνον, ἀν ἀνθρωπίνου, ἀν τοῦ ἑνὸς μόνον, ἀν μόνον, ἀν μόνον, ἀν

ACTIO XIII.

nibus habeo, ad quod vobis placuerit.

Sanctum concilium dixit: Libros, atque regesta vel chartas, quæ præ manibus habet Georgius Deo amabilis diaconus, & chartophylax fundæ hujus magnæ ecclesiæ, hæc suscipientes hi, qui a nobis excipiunt, per ordinem relegant. Et accipiens Antiochus religiosus lector, & notarius, duas epistolas a Cyro scriptas ad Sergium, una cum prænominato satisfactionis exemplari, relegit, fic continentes in verbis.

Deo honorabili meo domino, benigno principi pallorum, patri patrum, universali patriarchæ Sergio a Cyro humili vestro. Prompto me existente præsentem suggestionem porrigere Deo honorabili meo domino diversæ mihi subitant cogitationes, & in duabus sententiis animam partiebar. Putasne, inquam, doceri confentiam: *Mitiora te quæsivi, et potiora te ut sentaret. Inferui: & claustra labiis imponens, filere studeam & aut auscultemus eum, qui dicit; Quæres quære, & apud me maneo!* Deinde in hoc negotium sufficientior examinans, & etiam scribendi fumebam fiducium, cum ter beatitudinis vestræ & Deo inspiratam doctrinam in mente percipiebam, perfuasus quod omnem e diabolus, fore etiam quæque ex hoc mihi conquietur. Aut enim, inquam, fuscipiat, aut per omnis emendabar in his quæ suggerunt, "si dum ita fuisset. Dum ergo fuisset effectus, Deo honorabiles pallimus vestigiis a Deo confirmati nostri domini, similique & Deo honorabilem ejus condefcendenem indeptus, fiducium capiebam divinam jussionem ejus serenitatis relegendi; quæ ad Arcadium sanctissimum archiepiscopum Cypri contra Paulum primatem * anepiscoporum Deo decenter constructa est, cujus laudabilis ac Deo amabilis vere est omnis quidem intentus, pio immaculatam nostræ fidei retinebitorum allegans, dum autem operationes in domino nostro Jesu Christo, ut est post unitionem dicatur prohibentem eam inveniens abnubem, & pacifica tentabam bonassissimum Leonis epistolam, duas operationes cum alterutrum feliciter communione, quemadmodum docet sanctissimus incus dominus, manifestissimo proclamantem. Et hoc ergo dereceps nobis exorto sermone, veneramdam suggestionem a Deo-inspirabilium vestrum ad relegendum jubebar suscipere, quæ dicebatur ac putabatur præstare pir jussionis esse rescriptum: mentionem enim faciebat illius Paulí * Sauli, fed & jussionis exemplaris, & intentum eorum, quæ in eo scripta fuerant, admirabam. Opportune ergo tunc silentium generet, & interrogantum contradicere prestitutur: ad vero a Constantinopolitanum vestram dedrinam confugere disiat, venerabiles ejus fratres, ipsi pontifices prometeri, liquidius declaratur, qualiter duas operationes post unitionem diesse recuiantes in una, id est: singulari operatione, in omnibus divinis, aliquos postumos concludere, tam quod publice, quam quod impalibile est ipsius incarnatio dispensationis salvatoris nostri Jesu Christi, quæ ante a Deo illustrata eruditione Deo sanctorum vestrorum illuminata impertitia nostra, fortitan vel in

A *ra ἐπιστολίου καὶ ὑπὸ τῶν ἁγιωτάτων.*

Η ἀγία συνοδὸς εἶπεν· ἅπερ μετὰ χεῖρας ἔχει Γεώργιος ὁ θειοτάτου διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ τῆς σπουδαίας μεγάλης ἐκκλησίας ἡμῶν, ταῦτα, ἐν χάρτῃ, τοῦτο δεξάμενοι οἱ ἡμῖν ὑπεκκαμβόντες κ. τάξει ἀναγινωσκέτωσαν. καὶ λαβὼν Ἀντίοχος ὁ εὐλαβὲς ἀναγνώστης καὶ ὑπομνηματογράφος ἀνὴρ τῶν ἁγίων δύο ἐπιστολὰς μετὰ χεῖρ τὴν λεχθεῖσαν τῆς πληροφορίας ἐν ἀνῇ τῶν, ἐγράφη ἐπὶ λέξεσι κατω·

Τῷ θεοτιμήτῳ δεσπότῃ, ἀγαθῷ ἀρχιποίμενι, πατρὶ πατέων, οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Σεργίῳ Φῶς. Κύρος ἐλαχίστος ὑμετέρου. προθυμοῦμαι μοι τὴν παῤῥησίαν ἀκφοῖαι ἀκπτίπω τὸ θεοτιμίτῳ μοι δεσπότῃ διάφοροι εἰσίοντα λογισμοί, & διστὴ νόημοι τῶν ἀφυλῶν ἐμμεθίμεν. φέρε, φημί, ἀκουσθῆναι τὸ δίδαγμα τὸ μακαρίου σου μοῦ, ἀνεκδιδόν τε & ἀδιάστατον; ἄλλον γὰ ὑπόμνα, ὡς ἀκαστος οἱ τῇ δόγματι τῷ λεγομένῳ θεοδωνικῷ κατὰ τοῦτον τὴν ἀλλεξάνδρειαν φιλοξένου τὸν ἐλκυσεν, ἄμα & τῷ τὸν ἐξίμας & ἐρεπτικὴν ἀκλιμάτων, ἐν τε & ἀδιαμόν τὸς ἐξ δόμου πλόστ, ἐκς ἀμφοῖας σωστικοῦντα κ. τῷ. τοῦτον τὸ ἰωνὶς μλιὸν ἐνοθίτῃ τῇ κεῦ ἡμῶν ἀγωνίτῃ τὸ Θεῷ κοῦν ἡμῶν ἀκκλησίᾳ τὸ ἐξάστου τὸ Θεῷ σὺν ἡμῖν μωσῶν μεπιλεῖν· ὀδηγοῦσιν πρὸς τὴν, ἡγεμόνας φρόνιμος τὸ ἐν πνεύματι θεῷ ἐλεῖν· τὴ χρηστοῦνται μοι δόκεῖ θεῷ· τὴ τῷ ἀδιαφόρῳ & ἀκκλησίαν ἐνδοῖ δεσπότῃ, & τὸ τὴ θεοτόκῳ & κλεκτίκον ἐνδοῖ δεσπότῃ, & τὸ τὴ τὸ δεσπότῃ μν θεοτόκῳ παλγνεσίας, ὡς ἐστὶ τὸν ἀνθρωπίνῃ ἐν τὴ θεοτόκῳ ἐνδοῖ δεσπότῃ, ἄμα & τὸ τὴ ' θεοτικῶν ἀυτὸ συγκαταθέσεν τοῦνῳ, πάῤῥησις μεπλαμβάνον θεοῦ κλαρὶ τὸς ἀυτὸ ἡμέρῳ· εὐτυχὴν ἀρὸ ἡμεῖν τὴν τὴ ἀγιότατον τὸν Κύρου κατὰ Παῦλον τὴ κεφαλαιῶν τὴ ἐπεστκόπου μόνα θεοτιμεῖς σωστγνῶν. ἐς ἐπιστεῖν & θεοῦ ἐν ἀληθῶς ἀτε ἐν ὁ σκοτὸς, ἀντεῖδε τὴν ἐμαυτοῦ ἡμῖν ὀρθοδοξίν δοκεῖν, δύο δὲ ἐνεργείας ἐπὶ τὸ δεσπότῃ ἐνδοῖ ἰησῦ Χριστῷ κ. τὴν ἑνωσιν λέγεθαι κλίνεται ἀυτὴν ἀμφοῖ εἰδέναι, καὶ ἀνεφοῖμεν ἐπεφωνῶν τὴ μακαρίου Λέοντος τὴ πάπωμεν ἐπιστολὴν, δὸν σὴεγνίας μὲ τὴν ἀλλήλων διδαὶ κοινοῖς, καθοὶ δὲ ἀνεκεῖ ὁ πανόγιος μὲ δεσπότῃ, ἀκφαλῶν θοῦσιν. ὁ τοῦτον λοιπὸν ὀρθοῖδόξον ὁμοσκεῖν, δύο δὲ ἐνεργείας ἐπὶ τὸ θεοτάτῳ ἐνδοῖ εἰς ἀνθρωπῶν ἐγκρεῖν & ἀκκλήσιμμν, ἀτεῖμφοῖ ἐκεῖ λογισμῶν & ἀκκρεῖ τὴς μηδὲν ἀστῖκε κεῖκεν· κε πιεῖμεν μὲ τὴ ἀποῖν ἀκκεῖν Γαῦλν τὴ φαῦλε, ἀλλὰ μὲν & τὴ τὴς κεῖκεῖνοις ἐστ, καὶ τὴν ἐξεγκαμμῶν ἀυτὴ νοῦ ἀτεῖλγεῖν. εἰκότως οὖν τὴν κεῖνῶν ἐκεῖνοις ἀγῶν, & κεῖνε ἀπτεῖλεῖν ἐκεῖκεῖμεν. ἐκεῖ δὲ τὴν ὑμεῖνεν θεόφωνον δόκεῖκεῖν κατηφεῖν· ἔγνω, τιμῶν ἀεῖκε κεῖκεῖν ἐξῶν θεῖαν δόξῃν· τὴν μὴ ἐστὶν ἀκεῖκεῖν ἀυτῶν δὸν θεοῖκεῖν· τὴν μὴ ἐστὶν ἀκεῖκεῖν ἀυτῶν ἐν τὴ ἀνθρωπῶν ἐκεῖκεῖν· τὴ τὴ κεῖκεῖν ἐν τὴ θεῖαν λόγνε συγκλεῖσε, τὴ τὴ κεῖκεῖν ἀυτῶν τὴς ἀρετῶν ἀκεῖκεῖν· τὴ σωτῆρ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῷ. ἐκ δὲ τὴ ἀνθρωπῶν ἀυτῶν σεῖν τὴ θεοῖδόξῳ ἐνδοῖ σωτῆρ ἡμῶν ἀνεῖδεῖκεῖν τὴν ἀνεῖδεῖκεῖν ἐνδοῖ κεῖν σωτῆρ μεμῖκεῖν τὴν τὴν

Anno Christi 680.

B *Iudit. v.*

C * Ο. qua fe habeat.

D

E *Epist. 10.*

* phash. hæ ipf. pseudo.

B

C

D

E

* I. Corr. pseudolat.

ἀνθρωπῶν ἐν τὴ θεῖαν λόγνε, ἐν τὴν κεῖκεῖν ἀυτῶν τὴ λόγνον κόκκον ἀτεῖλεῖν· ἀποδεῖκεῖμεν κατὰ κεῖκεῖν ἐν τὴ θεοτεῖκεῖν ἀυτῶν κεῖκεῖν σωκῆνῶν ἐστὶ γνῶρῃ τὴ τὴν θεῖαν γνῶν· ἐν τὴς σωκῆνῶν ἐστὶ γνῶρῃ τὴ τὴν θεῖαν κεῖκεῖν· ἐν τὴν ἡμῶν. Κύρος ἐλαχίστος ὑμετέρου ἐν τὴν τὴν ἀξίαν τὴ τὴν θεοτιμῶν μοι δεσπότῃ ἀνῆμεν.

Ἐπὶ τὴν ἐπιστολὴ τὴ αὐτὴ γραφῆσε ἀτὸ Ἀλεξανδρείας. Ἱδὼν δεσπότῃ τὴ πάνυ θεοτιμῶν & τιμιωτάτῳ πατρὶ πατέων οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Σεργίῳ Κύρῳ· ἐλαχίστῳ· ἀμίμῃ. Εὐρεῖκε & πάλιν πνεμματικὴ διὰ τὴ ἀφορσθέτων ἀγῶν τὸ τὴ θεοτιμῶν με δεσπότῃ μεκεκεῖνον γνωμῶνθέν, τὴ δόκεῖν & ἀεὶ τὴς πεκεκεῖνῶν χρόνῳ τὴ θεοφιλῶν & κεκαὶ ἀλλόθεν φιλοχεῖκεν ἡμῖν δεσπότῃ· συμεκαστῆνε, & ὡν θεῖμμα νὶ τεκμικκεῖῳ με δεσπότῃ τὴς ἀτεκρεῖ ἀκρῖῳ. δῆλον γὰ ὑπόμνα, ὡς ἀκαστος οἱ τῇ δόγματι τῷ λεγομένῳ θεοδωνικῷ κατὰ τοῦτον τὴν ἀλεξανδρίαν φιλοξένου τὸν ἐλκυσεν, ἄμα & τῷ τὸν ἐξίμας & ἐρεπτικὴν ἀκλιμάτων, ἐν τε & ἀδιαμόν τὸς ἐξ δόμου πλόστ, ἐκς ἀμφοῖας σωστικοῦντα κ. τῷ. τοῦτον τὴ ἰωνὶς μλιὸν ἐνοθίτῃ τῇ κεῦ ἡμῶν ἀγωνίτῃ τὸ Θεῷ κοῦν ἡμῶν ἀκκλησίᾳ τὸ ἐξάστου τὸ Θεῷ σὺν ἡμῖν μωσῶν μεπιλεῖν· ὀδηγοῦσιν πρὸς τὴν, ἡγεμόνας φρόνιμος τὸ ἐν πνεύματι θεῷ ἐλεῖν· τὴ χρηστοῦνται μοι δόκεῖ θεῷ· τὴ τῷ ἀδιαφόρῳ & ἀκκλησίαν ἐνδοῖ δεσπότῃ, & τὸ τὴ θεοτόκῳ & κλεκτίκον ἐνδοῖ δεσπότῃ, & τὸ τὴ τὴ δεσπότῃ μν θεοτόκῳ παλγνεσίας, ὡς ἐστὶ τὸν ἀνθρωπίνῃ ἐν τὴ θεοτόκῳ ἐνδοῖ δεσπότῃ, ἄμα & τὸ τὴ ' θεοτικῶν ἀυτὸ συγκαταθέσεν τοῦνῳ, πάῤῥησις μεπλαμβάνον θεοῦ κλαρὶ τὸς ἀυτὸ ἡμέρῳ· εὐτυχὴν ἀρὸ ἡμεῖν τὴν τὴ ἀγιότατον τὸν Κύρου κατὰ Παῦλον τὴ κεφαλαιῶν τὴ ἐπεστκόπου μόνα θεοτιμεῖς σωστγνῶν. ἐς ἐπιστεῖν & θεοῦ ἐν ἀληθῶς ἀτε ἐν ὁ σκοτὸς, ἀντεῖδε τὴν ἐμαυτοῦ ἡμῖν ὀρθοδοξίν δοκεῖν, δύο δὲ ἐνεργείας ἐπὶ τὸ θεοτάτῳ ἐνδοῖ εἰς ἀνθρωπῶν ἐγκρεῖν & ἀκκλήσιμμν, ἀτεῖμφοῖ ἐκεῖ λογισμῶν & ἀκκρεῖ τὴς μηδὲν ἀστῖκε κεῖκεν· κε πιεῖμεν μὲ τὴ ἀποῖν ἀκκεῖν Γαῦλν τὴ φαῦλε, ἀλλὰ μὲν & τὴ τὴς κεῖκεῖνοις ἐστ, καὶ τὴν ἐξεγκαμμῶν ἀυτὴ νοῦ ἀτεῖλγεῖν. εἰκότως οὖν τὴν κεῖνῶν ἐκεῖνοις ἀγῶν, & κεῖνε ἀπτεῖλεῖν ἐκεῖκεῖμεν. ἐκεῖ δὲ τὴν ὑμεῖνεν θεόφωνον δόκεῖκεῖν κατηφεῖν· ἔγνω, τιμῶν ἀεῖκε κεῖκεῖν ἐξῶν θεῖαν δόξῃν· τὴν μὴ ἐστὶν ἀκεῖκεῖν ἀυτῶν δὸν θεοῖκεῖν· τὴν μὴ ἐστὶν ἀκεῖκεῖν ἀυτῶν ἐν τὴ ἀνθρωπῶν ἐκεῖκεῖν· τὴ τὴ κεῖκεῖν ἐν τὴ θεῖαν λόγνε συγκλεῖσε, τὴ τὴ κεῖκεῖν ἀυτῶν τὴς ἀρετῶν ἀκεῖκεῖν· τὴ σωτῆρ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῷ. ἐκ δὲ τὴ ἀνθρωπῶν ἀυτῶν σεῖν τὴ θεοῖδόξῳ ἐνδοῖ σωτῆρ ἡμῶν ἀνεῖδεῖκεῖν τὴν ἀνεῖδεῖκεῖν ἐνδοῖ κεῖν σωτῆρ μεμῖκεῖν τὴν τὴν

Anno Christi 680.

B * Δεδοῖκεῖν ἀνεκεῖκεῖν.

C * Ο. ἐστὶν ἀνεῖκεῖν.

D

E

ACTIO XIII.

A hoc interitur pingissimum, atque fertilem terram, feminatumque verbi granum hibernet fulcipiens, ad fecundiratem falvum perducat. Deo acceptas denique sui orationes solite misiliarae tam mea parvitati, quamque his qui mecum sunt, benignus meus dominus degnetur. Subscriptio. Cyrus humilis cæsarea pro honorantissima vita Deo honorabilis mei domini suggessi.

Alia epistola ejusdem Cyri scripta ab Alexandria. Proprio dominio per omnia a Deo honorando atque ter beatissimo benigno pastorum pastori, patri patrum, universali patriarchæ Sergio, Cyrus humilis vester. Frequentis & terrenis spiritalis fructificantis per Deo acceptabiles orationes beatitudinis Deo amabilis mei domini, quæ conscrivit * dedicinis jussilimorum a Deo conservandorum, & veraciter Christo amabium dominorum nostrorum, & nunc pronetcor ter beatissimo meo domino primatus suggerere. Notum vero dico, quod omnes qui dicuntur dogmatis Theodofianorum circa hanc Alexandrinorum Christo amabilem civitatem clerici, una cum his qui in ea sunt, & exercitibus, & exercitibus clarent, infuper & qui ex plebe sunt in millibus conflituti, per tertiam Jenii mensis adusati landa sudra catholice Dei ecclesiæ, intercambilia nobiscum Dei mysteria percepernunt, ad hæc adducti pravitate profecto beneplacito omnipotentis Dei, per collatam mihi doctrinam tam a pusillanis ac invictissimis nostris dominis, quamque a Deo inspirata domini mei laudistate, ut per hoc libabitur fecundum quod scriptum est, *in confrepantaneisdei dei fabat, usque ad cornua altaris*. Si autem oportet veracius dicere, non in confrequentationibus tantum, neque usque ad cornua altaris, sed & in omnem Alexandrinorum Christo amabilem civitatem, ejusque confinia, ejusque ad nubes ipsas, & ultra has cœlestibus ordinibus in pace sanctarum ecclesiarum, & in his qui ad eamdem convertunt, laetantibus. Qualiter autem hæc adunatio affectus est e clarissimi pralumnati suggestis pisissimis auribus invictissimorum ac tetepissimorum nostrorum dominorum, per confamulum meum Joannem Deo amabilem diaconum, qui adfuit in omnibus quæ mota sunt: & certus sum, quia & in hoc accepiat ultimum suum famulum sanctissimus meus dominus. Quæso itaque ter beatissimum meum dominum, quatenus cognitionem omnium faciens, si quid mihi in tali motione fortitan defuit, aut per ignorantiam de cognoscendis fortitan fum, emendare exigatur suam famulum dignetur: quæ enim hoc Deo honorabilium vestrorum est, qui omnibus divinis scripturis decoramini, & defoper perficiimini.

Subscriptio. Cyrus humilis episcopus orans pro Deo honorabilis mei domini suggessi.

A πλὴν ἀνεῖδεῖκεῖν ἀυτὸ τὸν λόγνε κόκκον ἀτεῖλεῖν· ἀποδεῖκεῖμεν κατὰ κεῖκεῖν ἐν τὴ θεοτεῖκεῖν ἀυτῶν κεῖκεῖν σωκῆνῶν ἐστὶ γνῶρῃ τὴ τὴν θεῖαν γνῶν· ἐν τὴς σωκῆνῶν ἐστὶ γνῶρῃ τὴ τὴν θεῖαν κεῖκεῖν· ἐν τὴν ἡμῶν. Κύρος ἐλαχίστος ὑμετέρου ἐν τὴν τὴν ἀξίαν τὴ τὴν θεοτιμῶν μοι δεσπότῃ ἀνῆμεν.

Anno Christi 680.

B

C

D

E

Exempt satisfactionis facta inter Cyrum quendam papam Alexandriæ, & eos qui erant ex parte Theodosianorum.

DOMINO Christo vero Deo nostro omnibus præfulgente, omnesque ad salutem trahente, & veram ejus fidem dirigente, & in unam eamdemque sanctam suam ecclesiam convocante, præsentem satisfactionem facimus pro unitate sanctarum Dei ecclesiarum, mensis Maii die quarta, indictione sexta.

Satisfactio facta a Cyro misericordia Dei episcopo per divinam sanctissimam benignissimorum, atque triumphatorum dominorum nostrorum solum * exhibente apostolicæ fidei hujus Alexandriæ Christo amabilis civitatis.

Actio XIII. A Ἐν ὀνόματι τοῦ παντοκράτορος μετὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἐν τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἐν τῇ τῆς μητρὸς τῆς Θεοδοσιανῶν.

ΤΟῦ δεσπότου Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν πάντων φωτολαμπόντου, ἐν πάντας εἰς τὴν σωτηρίαν ὁδηγοῦντος καὶ πίστιν ἡμῖν τὴν εἰς αὐτὸν κατευθύνοντος, καὶ εἰς μίαν ἐν τῷ αὐτῷ ἁγίᾳ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ συγκαλοῦντος, τῷ καιρῷ τὴν πληροφορίαν ποιοῦμεν ἐπὶ τῇ ἑνότητι τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν, μηνὶ Μαΐῳ, ἰνδικτιῶνος ϛ'.

Πληροφορία γενομένη παρὰ Κύρου τοῦ Θεοῦ ἐπισκόπου, ἐν τῷ τῶν φιλοχριστοτάτων καὶ Θεοῦ θεραπόντων καὶ τριόμφων ἡμῶν κυρίων τῶν Αὐγουστῶν ἐκλαμπροτάτου ἐπιδοθεῖσα τῇ ἀποστολικῇ πίστει τοῦτο τῇ Ἀλεξανδρείας πόλει φιλοχρίστῳ.

Ἀδόξαστος.

Ἀλλὰ ἐν τῷ αὐτῷ.

Ἀλλὰ Christi etiam.

I.

Si quis non confiteatur Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem consubstantialem, unam deitatem in tribus subsistentiis, anathema sit.

II.

Si quis non confiteat unum sanctæ Trinitatis Deum Verbum, qui ante sæcula fine tempore natus est ex Patre, & descendit de cœlis, & incarnatus est ex Spiritu sancto, & domina nostra sancta gloriosa Dei genitrice semperque virgine Maria, & humanatum, passum esse propria carne, & resuscitatum, & sepultum, & resurrexisse tertia die secundum scripturas, anathema sit.

III.

Si quis non confiteat, unius ejusdem deiniomo nostri Jesu Christi veri Dei nostri tam passiones, quamque miracula, sed alterius, & alterius, anathema sit.

IV.

Si quis non confiteat, ex ipsa summa unitione Deum Verbum in unione sanctæ Dei genitricis semperque virginis Mariæ, constituisse sibi per unitionem carnem ex ipsa sancta Dei genitrice nobis consubstantialem, animatam anima rationali, & intellectuali, noticiam naturali, atque secundum subsistentiam, & sic processisse ex ea, unum existentem, & inconfusum, atque indivisum, anathema sit.

V.

Si quis non confiteat, sanctam dominam nostram, semperque virginem Mariam, propriis & secundum veritatem Deiparam, id est, Dei genitricem, utpote quæ Deum Verbum incarnatum concepit, & genuit, anathema sit.

VI.

Si quis non confiteatur, ex duabus naturis, id est, deitate, & humanitate, unum Christum unum Filium, unam Dei Verbi naturam incarnatam, secundum sanctum Cyrillum, inconfuse, inconvertibiliter, immutabiliter, sive unam subsistentiam compositam, quod est ipse dominus noster Jesus Christus, qui consubsistit Patri, & consubsistit Trinitate, anathema sit.

VII.

Si quis unum filiorum nostrum Jesum Christum in duabus confiteatur, dicens naturis, non eumdem unum de Trinitate confiteatur simpiterne quidem ex Patre genitum, & ante omnia sæcula natum, & Verbum, & Deum, & Dominum, & Christum, & Filium, & Spiritum sanct

Ejusdem ex eodem sermone;

Quoniam quidem primordialiter propter quamdam divinam, & sapientissimam dispensationem, lomum, & fistidium, eloquium, & tritim admittit, quando voluit, *"* maxime vero etiam in his motum bonum, & operosum, ad illam omnipotentiam ac sanctissimam Verbi operationem applicamus, & ex hoc unum unius ejusdemque Christi operationem appellamus.

Ejusdem ex eodem sermone:

Affatim, ut opinor, nobis sermo dilcutiendo monstravit, quia omnia quæcumque scripta sunt de dominio Christo, five Dei, five hominis, seu corporis, seu utriusque, animæ, inquam, atque corporis, singulariter finui, & solepsa rabiliter agebantur, incipientia quidem, &, ut est dicere, effluentia ex Verbi sapientia, & benignitate, atque virtute, mediante vero intellectuali anima, & corpore procedentia. Et ideo una operatio totius, utpote unius ejusdemque salvatoris nostri, hæc omnia & fuit & dicta fuit.

Ejusdem ex eodem sermone:

Habemus utique ex his manifestum esse opus Dei omnia, quæ de Christo audivimus, & credimus, five divinæ natuæ congruentia five humanæ: & ideo una operatio ipsa, tam deitatis ejus quamque humanitatis, pro nominata sunt.

Ejusdem ex eodem sermone:

Ut ôt omnis humanitatis a principio usque ad finem, & quæque ejus sunt parva, & magna, una venuitet sublimissima, & divina operatio;

Ejusdem ex sermone, quem fecit in interpretatione psalmi tertiodecimi.

Divina vero voluntas, quæ est ipsius Christi, ipsius enim voluntatem est, & hæc divina.

Ejusdem ex eodem sermone:

— Per hæc igitur absque ullatenus ambiguitate intrinsecus, quod omnia salutaris dispensationis, seu divina, five humana, de salvatore nostro Jesu Christo descripta sunt, principaliter quidem, ut est dicere, ex divinitate facultatem originemque accipiebant, mediante tamen intellectuali, atque rationali anima per corpus gerebantur, five miriificam quamdam virtutem dicetis, five etiam naturalem efficam hominis motionem, ut est cibi appetitus, somnus, fastidium, & dolorum susceptio, titulis, nominibus, quæ etiam per imitationem nomina, seu cognomina, seu consortiones, passiones appellantur; propterea naturales fuit munitiones animatum, & sensuale animal, quod vero quæ revera sunt, & dicuntur, passiones, cruciatus, mortificationes, plagæ, dicantur, & elevationes, conportiones, & ut ex, omnia hæc recte usque, & juste venuisse hanc unu ejusdemque unius Christi operatio.

Ejusdem ex eodem sermone:

Intelligenda ergo sunt nobis omnino,

A Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἐπειδὴ φορτικῶδεις διὰ τὸν θεῖον & σοφωτάτου οἰκονομίαν ὕπνου, κάμματος, καὶ τεύχους, καὶ βλέμματ φρονήσεως, ὅτου τοῦ βιβλιάδη, καὶ μαλίστα βεβήκαμ καὶ τὴν εἰς τὴν τοῦ κύριου καὶ θεοῦ ἡμῶν τῆ κενοδοξίᾳ καὶ σωτῆρος τῆ λόγῳ ἐνεργείᾳ φορτικὰ πεποίηκε. καὶ ὑπόθεσε μίαν τῆ αὐτοῦ & ἑνὸς Χεστοῦ ἐνέργειαν φορτικὰ ἐκλεγόμεθα.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἱκανὸς ἡμῖν ταυτόστοιν ἡμῖν ὁ λόγος θεὶ τὸ ἀξιόπιστος, ὅτι πάντα ὅσα ἱστόρται περὶ τῆ δεσπότου Χεστοῦ, εἴτ θεοῦ, εἴτ ψυχῆς, εἴτε σώματος, ἢ τῆ σωματοφυΐας, ψυχῆς λόγω & σώματος, μονολεῖς ἅμα καὶ ὁδευόμενος ἐφαρτάτο, ἀρχόμενα ἐξ ὧν οἷον ἐνεῖν ἐπηγάζοντα ἐκ τῆ λόγου σοφίας & ἀγαθότητος καὶ δυνάμεως, & μέσου δὲ λογῖκῆ ταρεῖ, καὶ σώματος προιόντα. καὶ διὰ τάυτ αὐτ οὐχ ἕνὸς καὶ τῆ αὐτοῦ σωτῆρος ἐξῆλθ πάντα τάυτα καὶ εἰσὶ & ἐλέχθησαν.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἐχομὲν οὖν ἐκ τούτου σαφῶς, ὅτι ἔργον θεῖ ἅπαντα, ὅσα περὶ Χεστοῦ καὶ λέγομεν καὶ πιστεύομεν, εἴτ τῆ θεοῦ γνωτικοῦ, εἴτ τῆ ἀνθρώπου & τῆ ἀδιαφόρου μὲν σάρκος τῆς ὁλότητος αὐτῆ & τῆ ἀνθρωπότητος ἀτελῶς ἀνόμασται.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ὡς ἔστιν πᾶσα τῆ ἀνθρώπου ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι πέρας, & ὅσα τοῦτο μικρὰ & μεγάλα, μία & ἀνωτάτω ἀνθρωπότητ καὶ θεία ἐνέργεια.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ λόγῳ, ὅτερ ἐφόρετο εἰς τὸν ἡμέλιος τῆ πατεραῦν χρόνων.

Τοῦ δὲ θέλοντ ἔθελμα, ὅτερ ἐστὶ αὐτῆ & Χεστοῦ. αὐτὴ γὰρ τὸ θέλημαι ἐστὶ, & τοῦτο θέλει.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Διὰ τάυτ ἄρα χρῶμεν πάσαις ἀμφιβολίαις πεπεισμένοι, ὅτι πάντα ὅσα τῆ σωτηρίαῖ οἰκονομίας ἐστὶ θεοῦ, εἴτ ἀνθρώπου, θεοῦ τῆ σωτῆρος ἡμῶν Χεστοῦ ἀπεῖρηται, ἀρχομένου ἀπὸ οἷον ἐκεῖ θεοῦ τῆ ἀγαθοῦ καὶ τῆ ἀνθρωπίνου καὶ τῆ αἰτίας ἐλαμβάνει. διὰ μέσου δὲ τῆς κοινῆς καὶ λογικῆς ψυχῆς ἀπορρεῖν καὶ τῆ σώματος. οὐκ θαυμαστικὸν τοῦ θαυμαστικοῦ, ἀλλ τὴν φυσικὴν τοῦτο. ἐστ γὰρ φυσικὴν τοῦτο. τὴ ἀνθρώπου ὕπνος, ἔτος, κάμματος, & πόνου ἀποβολὴ, λύπεν & ἀλγεῖν. & ἐν τῆ σύνεχοντ ὀνόματα ἐν τῆς σωματικῆς ἀρετῆς γνωρίζεται καὶ κοινῶς & ἐν τῆ ἐμψύχου ἀλόγου ἐκείνου, & αὐτὰ δὲ, ἀπερ λέγεται & λέγεται πάθη, σταυροὶ, πληγαὶ, & μάλιστα, & ἀνάλαβ, καθαρμοὶ, τὰ ἐμετ τοῦ ἀλόγου ἐκείνου. & πάντα ἁπλῶς ἐστὶ & ἐν τῆ ἀνθρώπου μέρει & τῆ αὐτοῦ & τῆ Χεστοῦ ἐνέργεια.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Νοεῖν δὲ οὐδὲ ἔχει ἐκ τοῦ ἀπαντα τὰ τῆ τῆ

τῆ σωτῆρος Χεστοῦ ἐνεργούμενα μία θεία τε καὶ σωματικῶδεις ὄντως ἐνέργεια.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἐκ τούτου γὰρ πάντων & ἓν ὁμοίου εὖγε & μάλιστα δηλοῦς μία θεῖ ἐνέργεια πάντα τὰ τῆ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκ πιστεύουσ & ἐκηλεῖν.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἡ μὴν ὁ ἡμέτερο ψυχῆ οὐ πέφυκε τοιαῦτο δυναμένου ἐν, ἵνα τὴς φυσικὴς τῆ σώματος ἰδιότητας δῆ, αὐτὴ τὰ καὶ ἑαυτῆς κτᾶσθαι. ἀλλ' ἐν & λοιπὰ τοιοῦτο ὡσὰν λογικὴ ψυχῆ τῆ ἰδίᾳ σώματος, ὅτε καὶ τῆ κατ' αὐτὸ καὶ συμβολὰ ἀλλ τὴ ὀγκου καὶ ὀσῶν καὶ χρώματα ἐπεκρατεῖτο, καὶ ἔξω πάντων αὐτὸ κατεσκεύα ποτ. ἀπερ ἀκανεῖν κ. τὴν οἰκονομίαν τῆ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησῆ Χεστοῦ καὶ ἱστόρται καὶ γνῆσιται ὁ τὴ θεοῦ & ζωοποιοῦ σώματι. & ὡδάγκων, καὶ οἷον ἐνεῖν κρυπτὰ ἀνδ ἀκεστῶν. ἀφορῶ τὴν μάστρας, & μέλη ματος, & ὀφῶν. καὶ οὐ ἐν ἑτέρῳ τῆς θελεσεῶς ἐτέλεστ.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Δέον οὖν ὑπὸ φρονῶν τὴ ἐν λόγῳ ἡμῖν, πάντα τὴ κ. τὴν ἀνθρώπινον τὴ σωτῆρος Χεστοῦ ἱστορήμενα ἐκεῖ μέλη γνῆσιται ἐνέργεια. τοῦτο δὲ τὴ γνῆσιται καὶ θεμιτοῦμεν τὴν θεῖν. ὁμγκοτο δὲ τὴν ἀνθρωπίνου. τὴ τε σῶν τὴ θεῖ, τὴ τὴ ἀνθρωποφυεῖς ἀεὶ αὐτὴ λογῶμεν πάντα ἐνέργεῖ θῆ τῆς τῆ λόγου ζωοῦσας.

Ἐτι λαβὼν ὁ αὐτὸς διδαξέτωσαν Ἀντίοχος βιβλίον ἐκεῖ ἐπιγραφεῖ· Ὑπέρου ἐλεγχίου ἐπιστόλου ἀεὶ διδιμαστοῦ καὶ ἐπιγραφεῖ. αἰξῆν τῆμου δυναμικοῦ τὴ αὐτὴ Ὕπερου, ὃν φθέγγεται Ῥυθῆν ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὸς δὲ, οὐ εἴρηται, καὶ μόνω ἐπιλλέπτο κεφαλαίου Σωφρόνιος ὁ ἁγιωτάτου, οὐ τῆ ἐπισκόπου Ἱερουσαλὴμ & Θεοφάνου τοῦ ἀνεκτοῦ μέλη ἐπιστόλαι μὲν ἐστὶ τὴ Θεοφάνου καὶ Θεοφάνου τοῦ ἀνεκτοῦ μέλη ἐστὶ τὴ Ἐπιφανίου. ἐκεῖνα δὲ λέγεται τὴ τῆς μάθοσι & ἀπὸ τῆ ἀγιωτάτου ἐγγράμματα, ὁ οὐ φησὶ ἐκεῖνος· ἀλλ' ἀνθρώπινοι ὑπὸ τῆ κρείσσ τῆς χάριτος. οὐ κακοῦργος μᾶλλον, μὴ χρῆστος, κατὰ τὸ ἐμὸ λόγον, ἀλλ' ὡς ὀφ ὡ ἄλλως τὴ κρίσι ἡ μὰς δυναμίας τὴς ποιᾶς & σῶζε τὸ ἀγνωστὸν Κύριον φωτὸς ἐπιδίδοτο. τῆ γὰ κτοφῆ τῆ ἀχρι μὲν Φεῖν ὁ Θεὸς δὲ ἐκεῖνα ἐπεφάνη τοσοῦτον, καὶ τοιοῦτο μοι πολεῖς σκρυπτοῦς, τί ἔλεν γε, ἡ μία ὁμολογεῖν ἐπίγραν ὡς ἐστὸ τὸ Χεστοῦ καθ' ὑπόστασιν λόγον σαφῶς σωζεῖδίωκε;

Ἐτι ἀκεγνῶσθ ἀπὸ ἐργίτου διαφόρου ἐπιστολῶν ἐστὶ τοῦ Παῦλου τῆ γνωσίου αἱρεῖσθαι πάντα τὴ Θεοφιλέκτου & Βασιλίου κόλπωσ. ἀπὸ τοῦ ἀρχῆς Θεόδωρος τὸ γλωσσῶν τὰ τὰ Ῥώμας· τὸ τ ἀρχῆ· ἔδε δὴ τὴ καλὰ, ὁ τὴ πρωτὸς, ἀλλ ἐπ κατοικεῖν ἀδελφοὶ ἐπὶ τὰ αὐτὸ. ἔχει δὲ μετὰ τὴν ἡ αὐτὴ ἐπιστολὴν οὕτως· ἐπὸς δὲ ἡ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ λόγου σταυρωμένου τὴ θαυμαστὴ κηρυττόμενος & τὰ κάθη γνωσίμοις, ἀπερ σαρκὶ δὲ ἡμᾶς ἐκοινῶν ὑπόμενος. οὐτω & θεὸς λέγεται πα-

τῆ αὐτῆς Χεστοῦ ἐνεργούμενα μία θεία τε καὶ σωματικῶδεις ὄντως ἐνέργεια.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἐκ τούτου γὰρ πάντων & ἓν ὁμοίου εὖγε & μάλιστα δηλοῦς μία θεῖ ἐνέργεια πάντα τὰ τῆ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκ πιστεύουσ & ἐκηλεῖν.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Ἡ μὴν ὁ ἡμέτερο ψυχῆ οὐ πέφυκε τοιαῦτο δυναμένου ἐν, ἵνα τὴς φυσικὴς τῆ σώματος ἰδιότητας δῆ, αὐτὴ τὰ καὶ ἑαυτῆς κτᾶσθαι. ἀλλ' ἐν & λοιπὰ τοιοῦτο ὡσὰν λογικὴ ψυχῆ τῆ ἰδίᾳ σώματος, ὅτε καὶ τῆ κατ' αὐτὸ καὶ συμβολὰ ἀλλ τὴ ὀγκου καὶ ὀσῶν καὶ χρώματα ἐπεκρατεῖτο, καὶ ἔξω πάντων αὐτὸ κατεσκεύα ποτ. ἀπερ ἀκανεῖν κ. τὴν οἰκονομίαν τῆ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησῆ Χεστοῦ καὶ ἱστόρται καὶ γνῆσιται ὁ τὴ θεοῦ & ζωοποιοῦ σώματι. & ὡδάγκων, καὶ οἷον ἐνεῖν κρυπτὰ ἀνδ ἀκεστῶν. ἀφορῶ τὴν μάστρας, & μέλη ματος, & ὀφῶν. καὶ οὐ ἐν ἑτέρῳ τῆς θελεσεῶς ἐτέλεστ.

Τὴ αὐτοῦ ἐκ τῆ αὐτῆ λόγῳ.

Δέον οὖν ὑπὸ φρονῶν τὴ ἐν λόγῳ ἡμῖν, πάντα τὴ κ. τὴν ἀνθρώπινον τὴ σωτῆρος Χεστοῦ ἱστορήμενα ἐκεῖ μέλη γνῆσιται ἐνέργεια. τοῦτο δὲ τὴ γνῆσιται καὶ θεμιτοῦμεν τὴν θεῖν. ὁμγκοτο δὲ τὴν ἀνθρωπίνου. τὴ τε σῶν τὴ θεῖ, τὴ τὴ ἀνθρωποφυεῖς ἀεὶ αὐτὴ λογῶμεν πάντα ἐνέργεῖ θῆ τῆς τῆ λόγου ζωοῦσας.

Ἐτι λαβὼν ὁ αὐτὸς διδαξέτωσαν Ἀντίοχος βιβλίον ἐκεῖ ἐπιγραφεῖ· Ὑπέρου ἐλεγχίου ἐπιστόλου ἀεὶ διδιμαστοῦ καὶ ἐπιγραφεῖ. αἰξῆν τῆμου δυναμικοῦ τὴ αὐτὴ Ὕπερου, ὃν φθέγγεται Ῥυθῆν ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὸς δὲ, οὐ εἴρηται, καὶ μόνω ἐπιλλέπτο κεφαλαίου Σωφρόνιος ὁ ἁγιωτάτου, οὐ τῆ ἐπισκόπου Ἱερουσαλὴμ & Θεοφάνου τοῦ ἀνεκτοῦ μέλη ἐπιστόλαι μὲν ἐστὶ τὴ Θεοφάνου καὶ Θεοφάνου τοῦ ἀνεκτοῦ μέλη ἐστὶ τὴ Ἐπιφανίου. ἐκεῖνα δὲ λέγεται τὴ τῆς μάθοσι & ἀπὸ τῆ ἀγιωτάτου ἐγγράμματα, ὁ οὐ φησὶ ἐκεῖνος· ἀλλ' ἀνθρώπινοι ὑπὸ τῆ κρείσσ τῆς χάριτος. οὐ κακοῦργος μᾶλλον, μὴ χρῆστος, κατὰ τὸ ἐμὸ λόγον, ἀλλ' ὡς ὀφ ὡ ἄλλως τὴ κρίσι ἡ μὰς δυναμίας τὴς ποιᾶς & σῶζε τὸ ἀγνωστὸν Κύριον φωτὸς ἐπιδίδοτο. τῆ γὰ κτοφῆ τῆ ἀχρι μὲν Φεῖν ὁ Θεὸς δὲ ἐκεῖνα ἐπεφάνη τοσοῦτον, καὶ τοιοῦτο μοι πολεῖς σκρυπτοῦς, τί ἔλεν γε, ἡ μία ὁμολογεῖν ἐπίγραν ὡς ἐστὸ τὸ Χεστοῦ καθ' ὑπόστασιν λόγον σαφῶς σωζεῖδίωκε;

Ἐτι ἀκεγνῶσθ ἀπὸ ἐργίτου διαφόρου ἐπιστολῶν ἐστὶ τοῦ Παῦλου τῆ γνωσίου αἱρεῖσθαι πάντα τὴ Θεοφιλέκτου & Βασιλίου κόλπωσ. ἀπὸ τοῦ ἀρχῆς Θεόδωρος τὸ γλωσσῶν τὰ τὰ Ῥώμας· τὸ τ ἀρχῆ· ἔδε δὴ τὴ καλὰ, ὁ τὴ πρωτὸς, ἀλλ ἐπ κατοικεῖν ἀδελφοὶ ἐπὶ τὰ αὐτὸ. ἔχει δὲ μετὰ τὴν ἡ αὐτὴ ἐπιστολὴν οὕτως· ἐπὸς δὲ ἡ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ λόγου σταυρωμένου τὴ θαυμαστὴ κηρυττόμενος & τὰ κάθη γνωσίμοις, ἀπερ σαρκὶ δὲ ἡμᾶς ἐκοινῶν ὑπόμενος. οὐτω & θεὸς λέγεται πα-

A quæque fuit circa salvatoris Christi humanationem, una divina, & profecto salutaris operatio.

Ejusdem ex eodem sermone:

Ex his igitur omnibus, & his similibus, aperte, & satis juste una Dei operatio, cuncta quæque fuit humanationis propria, credenda, atque dicenda fuit.

Ejusdem ex eodem sermone:

Nostra quidem anima non habet insitum talis esse virtutis, ut & naturales corporis proprietates ab eo, & a semet expellat: fed neque dominari in tantum apparuit rationalis anima ipsius proprii corporis, ut etiam quæ circa hoc fuit, hucusque fuit infita, id est molem, fluxumque & colorem *"* contineat, atque extra hæc unquam conflitat. Quæ omnia in dispensatione Christi salvatoris nostri, & conscripta, & facta fuit in illo divino, & vivifico corpore. Etenim absque mole, & ut ita dictaur, incorporaliter absque diremptione de vulva processit, & sepulcro etiam, & per fores, ut & tanquam super pavimentum supra mate ambulavit.

Ejusdem ex eodem sermone:

Opportunum quidem est, non sita sentire, & dicere omnia quæque in humanatione de salvatore Christo esse scriptum, unam cognoscere operationem: hujus autem opificem, & creatorem, ipsum Deum Verbum: infinitum vero, humanitatem. Quæque igitur tanquam Deo, & quæque humanitati congruentia de eo dicta fuit, omnia ipsius deitatis verbi est operatio.

Item accipiens idem religiosus Antiochus librum in superscriptione continentem: Pyrrhi humilis episcopi de voluntate, & operatione; *"* integri *"* tumm dogmatium ejusdem Pyrrhi in quo continetur ita.

Unum latum, in dictum, *"* tantum reprehendit capitulum Sophronius Dei amabilis, tanquam qui tetimonum Dionysii deliquoi doctoris *"* diffimulfer per immutationem unus vocis. Congrua quippe in hoc maxime dicens idem vir, & eximium habetur, in quibus ait ille: Sed vindicati Dei non quamdam deivirilem operationem nobis *"* morigeratus: Unam enim in veritate pro *"* nova, continebat eadem charta, non malitioe, quod abit, fecundum meum fermonem, fed utpote quæ non aliter nova quam una intelligi valuiffet, a Cyro fandissimo hujusfondi vox eft appofita. *"* Per extremitatum quippe negationem unam divinus doctor afferit, affirmativam faciens, & hanc fingulariter expiimens, quid aliud quam unam confitetur operationem tanquam unum *"* Christi, *"* fecundum fermonem aperte, & plane *"* contradidit?

Item rediium *"* eft ex regefto diverfarum epiftolarum, exemplar epiftolæ Pauli quondam prafulis hujus a Deo confervandæ regiæ urbis, scriptæ ad Theodorum quondam papam Romanum, cujus initium *"* *Ecce quam bonum, & quam jucundum, habitare fratres in unum.* Habet autem post qua eadem epiftola ita: Unius autem quidem Dei Verbi incarnati tam ipsa, quæ prædicamus, quam paffiones, & cruciatus quas carne pro nobis fuffeiens. Unde, & Deus dicitur paffus, & *"* fuffer hominis de

a Ο φησὶ, *pro* ἐστὶ

b deviscen

c deqvafa

d rabiosa

e fecundum quamlibet rationem aper.

f ex

g ex

h ex

i ex

k ex

l ex

m ex

n ex

o ex

p ex

q ex

r ex

s ex

t ex

u ex

v ex

x ex

y ex

z ex

a ex

b ex

c ex

d ex

e ex

ACTIO XIII. * Supra ex parte, inf.

ceio defcendifle, propter illam quæ * fupra recenfita eft, infeparabilem, & fecundum fubfiftentiam duarum naturarum unitionem. Propterea, & omnes voluntatem domini noftri Iefu Chriftli intelligimus, ne adverfitatem vel differentiam voluntatum in una eademque perfona domini noftri Iefu Chriftli admittamus, aut eum fibi reluctantem doceamus, aut duos voluentes, aut contradicamus; non pro permixtione prorfus vel confufione duarum naturarum, quæ in eo confiderantur, hujufmodi unius voluntatis vovem profitentes, & ob permeptionem alterius folam alteram effe pronunciantes, fed per hujufmodi vocem infinuantes, quod ejus rationalitas ac intellectualis anima cum * ab ipfa ipfa principali unitione ineffabiliter divinis locupletata, eam fibi unieneris fecundum fubfiftentiam Verbi divinum poffidebat, & pon differentem voluntatem.

Item relecta eft ex altero regefto epiftola Petri, & ipfius quondam Bemelæ ex regia civitatis, ad Vitalianum fanctæ memoriæ, qui fuit papa Romanus, cujus eft initium; Spiritum nobis latitiam peperit litera veftræ unanimis, & fanctæ fraternitatis. Dominus relegentur eadem epiftola, habens diverfis patrum teftimonia, hi qui locum gerebant Agathonis fanctiffimi papæ Romani, dixerunt: Innotefcimus veftræ glorie, quod paterni teftimonii, quæ continetur in præfenti epiftola, detonetur in præfenti epiftola, detonetur polita fant. Et fi placet veftro fancto, ac univerfali concilio, inamplius hujufmodi epiftolæ lectio non procedat.

Sanctum concilium, dixit: Ad hæc quæ gloria veftra nuper locuta eft, latis eft paternis epiftolæ lectio. Ecce, autem fecundum quæ jam veftræ interlocuta eft gloria, five inquifivit, in medium venientibus tam dogmaticis epiftolæ quam fcriptis, quæ fecerunt Pyrrhus, Paulus, & Petrus, quondam patriarchæ hujus regiæ urbis, nec non quæ a Theodoro, qui fuit Pharan, episcopo, & Cyro, qui fuit papa Alexandriæ, & ante nos veftramque gloriam relectis, audiut, aperte, unam operationem, & unam voluntatem in incarnatione Verbi Dei noftri, nec unam, fed duas Chriftiferi Dei noftri, nec unam, fed duas Chriftiferi Dei noftri, nec unam, omnino fatisfaciebant nullo gloria debet percipere, quod hæc eaque fuit cos jam abjecit Agathon fanctiffimus papa antique Romæ, pro fuggeftionem quam fecit ad pifi Eutyche ut triumphatorem magnum nofter imperatorem, & nos quoque confonantes cum eo, fed, quæ ab eorum nefandæ fidei fentientes, quæ de fcripturis, & anathemate pereuntia confiftunt, commque fcripta, ut inpietate replete abominamus, & ut extremmio debeat fubmitti detenimus.

ACTIO XIII.

Oi ἀνδρόφωνοι ἀγγελοι εἶπον. οἱ μὲν Πέτρου ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ τῶν τῆς θεομήτορος καὶ ἀειπαρθένου τόκου, τοῦτο Θωμᾶ, Ἰωάννου, καὶ Χριστοφόρου, φαίνοντα εἰς ἐπιστολὴ γεγράμενα, εἰς λόγους σωμβόλους ἀφεῖ τὴν ἀνέδοσιν εἰς τὴν θεῖαν χαροποιοῦσι εἰς τὴ καθολικὴν ἐκκλησίας, τὴ τῶν ἁγίω, ἡτοι μέρεις, ἐν εὐδοκίᾳ εἰς μέσου ἐκγεγράφη Γεώργιου ὀθοφυλάκτου δίκαιος ἐν χερσονήσῳ, ἀφοῦ τὸ ἐν τῶν ἀθόνων ἀκωλόθεσιν τῶν ἁγίων εἰς ἀνδρὸς σωμβόλου τὸν κόλπος ἐρεύνησιν βεῖαστα ἀνοφλοῦσιν. ὑμεῖς, εἰς φαίνοντες εἰς ἐπίστοσιν, εἰς πλεκτοῖ, εἰς μοκτοῖ, εἰς ἐπιρρεῖ τῆς λοξίδας ἀκεκτοῦσιν. ὅθεν τὴ ἐπιστροφὴν τῶν ἀνθρόφωνοι ἀγγέλων καὶ Θεοτόκου καὶ ἀεὶ παρθένου, ἐν τῷ ἀνδρὸς ἀκεῖ ἐπιστρεφεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἁγίων ἀγγέλων ἐν τῷ ἀνδρὸς σωμβόλῳ

ACTIO XIII.

charthophylax. Et conflitit ab initio usque ad finem indiminute.

Similiter relectum eſt ex eodem regeſto exemplar ſynodicorum Joannis ſanctæ memoriæ, qui fuit ſimiliter patriarcha hujus regiæ urbis, continens in præſcriptione ita:

Per omnia ſanctiſſimo, & conſacerdoti Macario, Joannes indignus epiſcopus: quorum initium eſt: *Quis loquatur potentias Domini?*

Pſal. 105.

Item releſta ſunt ex eodem polyptycho, atque regeſto exemplaria ſynodicorum Conſtantini venerabilis quondam patriarchæ hujus regiæ urbis, continentia in ſuperſcriptione ita: Per omnia venerabili atque ſanctiſſimo conſacerdoti Macario, Conſtantinus indignus epiſcopus: quorum initium eſt: Alii quidem fortaſſe majore modeſtia comprehenſione multorum. Hit ergo ab initio usque ad finem ipſiminute relectis, ſanctum concilium dixit: Audium acteptentes ſynodicarum epiſtolarum quæ ſcriptæ ſunt a Thoma, Joanne, & Conſtantino, quondam patriarchis hujus regiæ urbis, & nihil invententes contrarium de orthodoxa fide eos ſenſiſſe ſive ſcripſiſſe, praevidimus et Georgius Deo amabilis diaconus, & charthophylax hujus ſanctæ magnæ Dei eccleſiæ, in conſpectu noſtro coram poſita ſacroſanctis Chriſti eloquiis, ſatisfaciat nobis, quod omnibus modis perſcrutatus, nequaquam reperit libellos ſcriptos fuiſſe a quibuſdam, atque obſtinatos predictis tribus patriarchis, Thomæ, Joanni, & Conſtantino, unam voluntatem, & unam operationem adſtruentes in incarnationis diſpenſatione unius de ſanctiſſima Trinitate domini noſtri Jeſu Chriſti veri Dei noſtri. Et tactis propoſitis ſacroſanctis Dei evangeliis Georgius Deo amabilis diaconus, & charthophylax juravit hoc modo: Per has ſanctas ſcripturas, & Deum qui per eas locutus eſt, omnia perſcrutatus, non inveni libellos fuiſſe factos a quibuſdam, & obſtatos predictis tribus patriarchis Thomæ, Joanni, & Conſtantino, de una voluntate, & una operatione.

Sanctum concilium dixit: Corporali ſacramento in noſtra audientia, & gloriofiſſimorum judicum, qui nobiſcum ſunt, perſoluto a Georgio Deo amabili diacono, & charthophylace ſanctæ hujus magnæ Dei eccleſiæ, perſectamque nobis ſatisfactionem hujuſmodi corporali verbo perhibente, quod nullatenus ſanctæ memoriæ Thomas, Joannes, atque Conſtantinus, a quibuſdam libellos extorſerunt de operatione, & voluntate: non ſanctæ memoriæ tres vicos, id eſt, Thomam, Joannem, & Conſtantinum, praevidimus in idemitate mentes atque in ſacris diptychis ſanctarum eccleſiarum recitari, utpote qui in omnibus immaculati, & inreprehenſibiles inventi ſunt circa nos, noſtrum Chriſtianorum fidem. Libellos vero quos aſſerit Georgius Deo amabilis diaconus, & charthophylax habere, factos a diverſis perſonis ſub Sergio, Pyrrho, Paulo, & Petro, ſtatim ad nos perducat, quatenus harum competenter fiat exterminatio. Et pauſtum egreſſus Georgius Deo amabilis diaconus, & charthophylax, & poſt modicum regreſſens, chartaque diverſas deferens, dixit: Secundum quod placuit veſtro ſancto concilio, omnes libellos, profeſſionesque & ceteras chartas, quæ factæ ſunt, ad præſentem dogmaticam motionem pertinentes, quæque inventæ ſunt in charthophylacio venerabilis patriarchii, protuli, in quibus & alterum Latinum epiſtolam Honorii, qui fuit papa Romanus, præter illam epiſtolam ejus, quæ jam prolata eſt, cum ejus interpretatione.

Item defero de librum membranaceum, habentem exemplaria diverſarum dogmaticarum epiſtolarum, in quo jacet epiſtola dogmatica Pyrrhi, quondam archieſpiſcopi hujus a Deo conſervandæ regiæ urbis, quam ſcripſit ad Joannem ſanctæ memoriæ quondam papam Romanum: & omnia defero ad quod vobis placuerit.

Sanctum concilium dixit: Libellos & ceteras chartas, quas afferuit Georgius Deo amabilis diaconus & charthophylax ſanctæ hujus magnæ eccleſiæ ad praeſentem dogmaticam motionem deducens, jam modium proferat, quatenus hæc pertractantes, ſi contraria rectæ fidei inventrimus, contegrenti exterminio ſubmiti praecipitamus. Epiſtolam vero Latinam, quam in praeſenti dixit inveniſſe, ac prin manibus habere ſibi Deo amabilis diaconus & charthophylax Georgius, Honorii quondam papæ Romani cum interpretatione ſua, pariterque & libum, in quo continetur epiſtola Pyrrhi ad Joannem quondam papam Romanum, contrariis adducendum, ut notum ſciantiam accipientes. Et protinus ab hujuſmodi Honorii Latina epiſtola cum interpretatione ſua, habens in ſuperſcriptione ita: *Dilectiſſimo fratri Sergio Honorius*, cujus initium fuit: *Scripta dilectiſſimi filii noſtri Pyrrhi diaconi*: Habet autem eadem epiſtola poſt pauca hæc: Nec non & Cyro fratri noſtro Alexandriæ civitatis praeſuli, quatenus nova adinventionis unus vel duorum operationum vocabulo refutato, claro Dei eccleſiarum praeconio nebulofatum concentionem caligines offundi non debeant vel ſiperpi, ut profecto nimis vel geminæ operationis vocabulum novitere introducto ex praedicatione fidei eximatur. Nam qui hæc dicunt, quoniam aliud niſi juxta nativos vel geminis natura Chriſti Dei vocabulum, ita & operationem unam vel geminam ſuſpicantur? Supor quod clara ſunt divina teſtimonia. Unius autem operationis vel duorum eſſe vel duaſſe mediatorem. Dei, & hominum dominum Jeſum Chriſtum, ſentire & promerit, fatit inepium eſt.

Haber autem & circa finem eadem epiſtola ſic: Et quidem, quantum ad inſtruendam notitiam ambiguetium, ſanctiſſimæ fraternitati veſtræ per eam infoundam.

ACTIO XIII.

charthophylax. Et conſtitit ab initio usque ad finem indiminute.

Ἐπὶ τούτοις πάλιν ἐκ τῆς αὐτῆς κιβωτίου ἐξήνεγκεν ἑτέρας τῶν συνοδικῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐν ἁγίοις τῆς μνήμης ὑφηγήσας πατριάρχου τῆς βασιλίδος ταύτης πόλεως, ἐχούσας οὕτω τὴν ἐπιγραφήν· Τῷ τὰ πάντα ὁσιωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Μακαρίῳ Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος, ὧν ἡ ἀρχὴ· τίς ἀναλέξαι τὰς δυναστείας τὰς κυρίου;

Ἐπὶ τούτοις πάλιν ἐκ τῆς αὐτῆς κιβωτίου ἐξήνεγκεν ἑτέρας τῶν συνοδικῶν Κωνσταντίνου τοῦ ὁσίου τῆς μνήμης ὑφηγήσαντος πατριάρχου τῆς βασιλίδος ταύτης πόλεως, ἐχούσας ὡς ἀναγραφὴ οὕτω· τῷ τὰ πάντα ὁσιωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Μακαρίῳ Κωνσταντῖνος ἀνάξιος ἐπίσκοπος, ὧν ἡ ἀρχὴ· ἄλλοι μὲν ἴσως ἐπιπολαιοτέρᾳ μνείᾳ τῶν πολλῶν κατεπλήξαν, τόπῳ πάντως ἀν' ἀρχῆς μόνον τῶν ἀσεβούντων ἀκουωδίνων, ἢ ἀγίαν συνόδου εἴνεκ' ὧν ἀλφάσιν ὑφήμων τῶν γραφικῶν συνοδικῶν ἐπιστολῶν φῶμεν, ἰωάννου, καὶ Κωνσταντίνου τῶν ὑφηγησάντων πατριαρχῶν τῆς Ἑωσφόρου πόλεως τῶν ἀκριβῶς μόνον τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν ἁγιωτάτων μεγάλων ἐκκλησιῶν ἐν ὀλίγοις εἰρῆθαι ἐπὶ τῇ πρὸς ἀνθρωπίνῃ φύσει τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἀλαθῆ ἐνανθρώπησιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν ἀγιωτάτου μεγάλου ἐκκλησίας τὴν ὀλίγον εἰρῆθαι ἐπὶ τῇ πρὸς ἀνθρωπίνῃ φύσει τοῦ θεοῦ λόγου τὴν πληροφορίαν, ὡς δὲ τάδε εἰρῆσθαι ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ βίβλοις γραφαῖς ἀπὸ τινῶν, τοῦ ἀποστόλου καὶ τῶν ἀγιωτάτων τριῶν πατριαρχῶν Θωμᾶ, Ἰωάννου, καὶ Κωνσταντίνου, ἢ βίβλοις ἢ μίαν ἐνέργειαν λέγοντας ἐπὶ τῇ σαρκίνῃ οἰκονομίᾳ τῆς ἑνὸς τῶν ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἀλαθινὴν θεοῦ ἐμφάνειαν· ἐν ἀνθρώποις δὲ ἀποκαλύψαι ἀγάπαν τῶν θεῖα λόγῳ Γεώργιος ὁ Θεοσεβὴς καὶ χαρτοφύλαξ ὤμοσεν οὕτω· μὰ τὰς ἁγίας γραφὰς ταύτας, καὶ τὸν θεὸν τὸν διὰ τούτων λαλήσαντα, οὐ τάδε εἰρῆσθαι βίβλοις γεγραμμένοις ἀπὸ τινῶν, καὶ ἀφορίσθαι τοὺς ἐμφανῶς τριῶν πατριαρχῶν πατριαρχῶν, Θωμᾶ, Ἰωάννου, καὶ Κωνσταντίνου ἀφ' ἑνὸς θέλημαν καὶ μίαν ἐνέργειαν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· τῷ σωματικῷ λόγῳ τὸν ἀκόλουθον ἐκ τῆς συγκλήτου ἀκόλουθον ἀποδοθέντος καὶ τῶν ἐν ἁγίοις Γεωργίου τῷ Θεοσεβεστάτῳ διάκονῳ καὶ χαρτοφύλακι τῆς σεπτῆς ἁγιωτάτης τῆς θεῖ μεγάλης ἐκκλησίας ἐν πλεονεκτεῖν τὸν πλείστα δὲ τὰ σεπτὰ θεῖα ἱερὰ ἐν ἀγίοις τῆς μνήμης, Θωμᾶς, Ἰωάννης, καὶ Κωνσταντῖνος, τινὲς ἀνεγράφαν βιβλίους ἀφ' ἑκάστου τῶν ὁδηγόντων, τὸν πάντας ἐν ἑνὶ τῷ μνήμῃ τρεῖς ἀνδρὲς, τοῦτοι Θωμᾶς, Ἰωάννης, καὶ Κωνσταντῖνος, συνείδησιν τὴν ἀμέμπτοις μόνοις, ἢ ὡς πιστοῖς ἀπεστάλησαν ἀγνωστῶν ἀκουσμάτων, ἢ ἀφ' ὧν τάδε ἀμφοῖν αὐτὸν καὶ ἀνεγράφαν ἀληθινῶν ἀφ' τὴν ὀρθοδοξίαν ἡμῶν. Τὴν δὲ ἱερὰν Γεώργιον ὁ Θεοσεβὴς καὶ διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ ἐν τῷ ἐμῷ ἀκροάσει τοῦ Σεργίου, Πύρρου, Παυλίνου, & Petro, ſtatim ad nos perducat, quatenus harum competenter fiat exterminatio. Et pauſtum egreſſus Georgius Deo amabilis diaconus, & charthophylax, & poſt modicum regreſſens, chartaque diverſas deferens, dixit: Secundum quod placuit veſtro ſancto concilio, omnes libellos, profeſſionesque & ceteras chartas, quæ factæ ſunt, ad præſentem dogmaticam motionem pertinentes, quæque inventæ ſunt in charthophylacio venerabilis patriarchii, protuli, in quibus & alterum Latinam epiſtolam Honorii, qui fuit papa Romanus, præter illam epiſtolam ejus, quæ jam prolata eſt, cum ejus interpretatione.

Item defero de librum membranaceum, habentem exemplaria diverſarum dogmaticarum epiſtolarum, in quo jacet epiſtola dogmatica Pyrrhi, quondam archieſpiſcopi hujus a Deo conſervandæ regiæ urbis, quam ſcripſit ad Joannem ſanctæ memoriæ quondam papam Romanum: & omnia defero ad quod vobis placuerit.

Sanctum concilium dixit: Libellos & ceteras chartas, quas afferuit Georgius Deo amabilis diaconus & charthophylax ſanctæ hujus magnæ eccleſiæ ad praeſentem dogmaticam motionem deducens, jam modium proferat, quatenus hæc pertractantes, ſi contraria rectæ fidei inventrimus, contegrenti exterminio ſubmiti praecipitamus. Epiſtolam vero Latinam, quam in praeſenti dixit inveniſſe, ac prin manibus habere ſibi Deo amabilis diaconus & charthophylax Georgius, Honorii quondam papæ Romani cum interpretatione ſua, pariterque & libum, in quo continetur epiſtola Pyrrhi ad Joannem quondam papam Romanum, contrariis adducendum, ut notum ſciantiam accipientes. Et protinus ab hujuſmodi Honorii Latina epiſtola cum interpretatione ſua, habens in ſuperſcriptione ita: *Dilectiſſimo fratri Sergio Honorius*, cujus initium fuit: *Scripta dilectiſſimi filii noſtri Pyrrhi diaconi*: Habet autem eadem epiſtola poſt pauca hæc: Nec non & Cyro fratri noſtro Alexandriæ civitatis praeſuli, quatenus nova adinventionis unus vel duorum operationum vocabulo refutato, claro Dei eccleſiarum praeconio nebulofatum concentionem caligines offundi non debeant vel ſiperpi, ut profecto nimis vel geminæ operationis vocabulum novitere introducto ex praedicatione fidei eximatur. Nam qui hæc dicunt, quoniam aliud niſi juxta nativos vel geminis natura Chriſti Dei vocabulum, ita & operationem unam vel geminam ſuſpicantur? Supor quod clara ſunt divina teſtimonia. Unius autem operationis vel duorum eſſe vel duaſſe mediatorem. Dei, & hominum dominum Jeſum Chriſtum, ſentire & promerit, fatit inepium eſt.

Haber autem & circa finem eadem epiſtola ſic: Et quidem, quantum ad inſtruendam notitiam ambiguetium, ſanctiſſimæ fraternitati veſtræ per eam infoundam.

1. Alia verſio: *Et hæc quidem in ſanctiſſima vobis fraternitatem conſimus per preſentes litteras, ut deferendo.* Mardonius.

ACTIO XIII. ANNO CHRISTI 681.

mos. Ceterum quantum ad dogma ecclesiasticum pertinet, quo tenere vel prædicare debemus propter simplicitatem hominum, & amputandas inextricabiles quæstionum ambages, sicut superius diximus, non unam vel duas operationes in mediatore Dei & hominum definire, sed utraque naturas in uno Christo unitate naturali copulatas, cum alterius communione operantes, atque operatrices confitteri debemus: & divinam quidem, quæ Dei sunt operantem: & humanam, quæ carnis sunt exequentem, non divise, neque confuse, aut convertibiliter, Dei naturam in hominem, & humanam in Deum conversam edocentes, fed naturarum differentias integras confitentes: omni enim atque idem est humilis & sublimis, æquilis Patri, & minor Patre, ipse ante tempora, natus in tempore est: per quem facta sunt secula, factus in seculo est: & qui lagem dedit, factus sub lege est, ut eos qui sub lege erant, redimeret: ipse crucifixus, ipse chirographum, quod erat contra nos, exscuans in cruce de potestatibus & principatibus triumphavit. Aufferentes ergo, sicut diximus, (sandam novellæ adinventionis, non nos oportet unam vel duas operationes definientes prædicare, sed pro una, quam quidam dicunt, operatione, oportet nos unum operantem Christum Dominum in utrique naturis veridice confiteri: & pro duabus operationibus, ablata geminæ operationis vocabulo, ipsas potius duas naturas, id est, divinitatis & carnis aliumque, in una persona unigenitei Dei Patris, inconfuse, indivise, atque inconvertibiliter nobiscum prædicare propria operantes. Et hoc quidem beatissimæ fraternitati vestræ infinuandum providimus, quatenus unius confessionis propinquum unanimi vestræ sanctitatis monstremus, ut profecto in uno spiritu ambulantes, pari fidei documento conspiremus. Scribaciones communibus fratribus Cyro, & Sophronio antiillithias, ne novæ voces, id est, unius vel geminæ operationis vocabulo, insistere vel immorari videantur: sed abrasis hujusmodi novæ vocis appellatione, unum Christum dominum nobiscum in utrique natura divina vel humana prædicant operantem. Quanquam hos, quos ad nos prædictus frater, & conpiscopus noster Sophronius misit, instruximus, ne de rarum operationum vocabulum desinere prædicare insistatur, quod infantissime promiserunt prædictum virum, ille factuum, (si etiam Cyrus frater, & conpiscopus noster ab unius operationis vocabulo desistebat.) Similiter datus est, etiam liber, in quo continebatur epistola Pyrrhi quondam prædecessoris regiæ urbis, ad Joannem fanæ memoriæ, qui fuit papa Romanus: cujus initium est: Dominus & Deus noster Jesus Christus futurus in cœlos ascendere. Hæ beatissimæ eadem epistola post aliquas hæc: Nam quis filiorum videns fic nos ex adverso pugnos, & qui fæcerdotio fungitur, exprobrationibus fubmitti ab eis, nos constituit fant. regi, non deridear ac ridiculus nostrum consilium: opportuitatem

A

B

C

D

E

ANNO CHRISTI 681. ACTIO XIV.

μοι, καὶ ἐξαιρῶν ἐ ἴδιας εἰκόνας τὴ ἐν μέρει ἀνεφέρομεν ἀποστάσεις, ἐν τῷ ἀνόμου κεκολλήσθαι τὴν ὑπόμνησιν, ἐπιφανεῖσαν τὴ ἀποστολικὴ ἀξίωσιν. ὅμοίως πρόωμεν ἔχοντας ἡ μίαν ἐνεργοῦντα τὸ ἀνθρωπίνου τὸ Δεσπότου τὸν Λίβελλον τὸ γένους γρά.

Ἡ ἁγία συνόδος εἶπε· τὴ ἀφοκομμένη ἐπιστολὴν φῶν Γεωργίου τὸ Θεοτιβεῖτα δικαίου καὶ χωρεπιβλεποῦ ἐ τὴν ὑπὸ Δεμητρίου μεγάλης ἐκκλησίας Λιβλοῦ τὸ γένους γράφεν, ἣ λίαν σωφρονεῖν ἡ νόμιμα πελδόντα γνωμῆν εἰς μίαν ἡ ἀυτὸν ἀπέβλεψε φύσιν. καὶ σωπιθεῖσῶν πάντα τὰ βιβλία ἡ ἀναγνοθέν, ἐ ἔχομα φρονεῖν ἀφεστῶτας τοὺς ἐφεσβοῦλους. ἡ ἐκκλῆσιαν.

Οἱ εὐλαβέστατοι ἀρχιερεῖς ἡ ἔδοξε σύνοδος εἶπον· ἐρωτώμενοι ἔχει ἡ ἁγία τὸν σύμφορον κίμενον πρὸς τὴν ἡμῖν.

A

B

C

D

E

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Ἐν ὀνόματι τὸ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐν τῷ βασιλεύοντος τὸ εὐσεβεστάτου καὶ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως, Κωνσταντίνου τὸ τῶ Πωγωνάτου τὸ ἔτους τὸ ἑκατοστοῦ τὸ ἑβδόμου, ἐ μὲ Δεκεμβρίου τὸ ἑβδόμου ἐ τὸ ἑνὸς καὶ εἰκοστοῦ τὸ ἔτους τὸ τρισκαιδεκάτου,

ACTIO XIV.

bilium episcoporum, qui etiam per subscriptiones fuit declaratum in suggestione ab eis facta ad Constantinum piissimum principem : & Theodoro religioso presbytero, & locum agente Theodori venerabilis archiepiscopi Ravennæ, Joanne episcopo Theslonicensi, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Philathethe episcopo Cæsaræ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesi, Theodoro episcopo civitatis Trimithuntorum, locum tenentibus Epiphanii Deo amabilis archiepiscopi Cypri, Silvanio episcopo Heracleæ Thracæ, Pistone episcopo Antyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzicensi, Marino episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Philoxeno episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidesii, Theodoro episcopo Melitenesii, Juftino episcopo Tyanorum, Alypio episcopo Gangrensi, Cypriano episcopo Claudiopoleos, Polycrafio episcopo Myrorum Lycia, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Tiberio episcopo Laodiceæ Phrygiæ, Colma episcopo Synadorum, Stephano episcopo Antiochiæ Pisidiæ, Joanne episcopo Pergæ, Theopempto episcopo Justinianopoleos, five Mocii, Isidoro episcopo Rhodi, Sifinnio episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Theodoro episcopo Tarsensi, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauræ, Georgio episcopo Byzæ Thraciæ, Zacharia episcopo Leontopoleos Isauræ, Georgio episcopo Mitylenæ, Georgio episcopo Milety, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnensii, Theognio episcopo Cieni, Epiphanio episcopo Euchaitenon, Petro episcopo Melenthriæ, Petro episcopo Sozopoleos Thraciæ, Joanne episcopo Nyffæ, Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio episcopo Cæsarmulianorum, Zoeto episcopo * Chrysopoleos Asiæ, Patrobio episcopo Magnesiæ, Antonio episcopo Hypaporum, Theodoro episcopo Pergamenon, Stratonico episcopo Solorum, & Tychone episcopo Citii utriusque synodo existentibus Christo amabilis Cypriotum insulæ, Genesio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Stephano episcopo * Uranopolis, Andrea episcopo Minæ, Joanne episcopo Miletopoleos, Joanne episcopo Flaviadis, Theodoro episcopo Pyrameti, Joanne episcopo Dafnæ, Theodoro episcopo Juftinianopoleos Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Callinico episcopo Coloniæ Armeniæ, Theodoro episcopo Veriffæ, Tiberio episcopo Amyzi, Sergio episcopo Sinopes, Georgio episcopo Junopolis, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tii, Domitio episcopo Prusiados, Georgio episcopo Craterii, Platone episcopo Hadrianopoleos, Salomone episcopo Clanei, Joanne episcopo Erizorum, Joanne episcopo Myndenii, Patricio episcopo Illisarum, Petro episcopo Appienii, Alexandro episcopo Naceliensii, Domitio episcopo Prymneleno, Constantino episcopo Baratensi, Theodofio episcopo Philippiorum, Paulo episcopo Doxopoleos Pisidiæ, Plofiano episcopo Syllaeensi, Theodoro episcopo Nazianzeno,

A τόνου τῆς τῶν πρεσβυτέρων Ῥώμης ὅσας τὴν πίστιν ἐξεκάστην τῶν θεοφιλεστάτων συνόδων, καὶ ὁ δοκιμάσας ἐπεγράφη ὑπὸ πολλῶν τῶν ἡμετέρων ἁγίων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἁγιωτάτῃ τῶν θεοφιλεστάτων ἀρχιεπισκόπων Ῥαβέννας Θεοδώρου· Ἰωάνου ἐπιτρόπου Θεσσαλονίκης· Βασιλείου ἐπισκόπου πόλεως Γορτύνης τῆς Κρητῶν νήσου· Φιλαθέου ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας· Θεοδώρου ἐπισκ. Ἐφέσου· Θεοδώρου ἐπισκ. πόλεως Τριμισυθίων τὴν κοινὴν, τὴν τῶν ἱερωτάτων θεοφιλεστάτων ἀρχιεπισκόπων Κύπρου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θράκης· Πιστόνος ἐπισκόπου Ἀνύρας Γαλατίας· Γεωργίου ἐπισκ. Κυζίκου· Μαρίνου ἐπισκ. Σαρδίων· Πέτρου ἐπισκόπου Νικομηδείας· Φιλοξένου ἐπισκόπου Νικαίας· Ἰωάνου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Ἰωάνου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μελιτήνης· Ἰουστίνου ἐπισκόπου Τυανορων, Ἀλυπίου ἐπισκόπου Γαγρηνοῦ· Κυπριανοῦ ἐπισκόπου Κλαυδιουπόλεως, Πολυκράτους ἐπισκόπου Μυρεων Λυκίας, Θεοδώρου ἐπισκόπου Σταυροπόλεως Καρίας, Τιβερίου ἐπισκόπου Λαοδικείας Φρυγίας, Κόλμα ἐπισκόπου Συνάδων· Στεφάνου ἐπισκ. Ἀντιοχείας Πισιδίας· Ἰωάνου ἐπισκ. Πέργης· Θεοπέμπτου ἐπισκ. Ἰστιοπολεωνῶν τὴν Μωκεσῶν· Ἡσυχίου ἐπισκόπου Ῥόδου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Θεοδώρου ἐπισκ. Ταρσοῦ· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρείας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βεζίν Θράκης· Ζαχαρίου ἐπισκ. Λεοντοπόλεως Ἰσαυρείας· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης· Γεωργίου ἐπισκ. Μίλητου· Σεργίου ἐπισκόπου Σελυμβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθύμνης· Θεογνίου ἐπισκόπου Κίου· Ἐπιφανίου ἐπισκ. Εὐχαΐτων· Πέτρου ἐπισκόπου Μεσημβρίας· Πέτρου ἐπισκ. Σωζοπόλεως Θράκης· Ἰωάνου ἐπισκ. Νύσσης· Θοδώρου ἐπισκ. τῆς ἐκτελεσθείσης θερμῶν· Γεωργίου ἐπισκόπου Καισαρείας· Ζωήτου ἐπισκόπου Χρυσοπόλεως Ἀσίας· Πατρικίου ἐπισκ. Μαγνησίας· Ἀντωνίου ἐπισκ. Ὑπαίων· Θεοδώρου ἐπισκ. Περγάμου· Στρατονίκου ἐπισκ. Σόλων, & Τύχωνος ἐπισκ. τῆς Κιτίας μετὰ τῆς συνόδου τῶν χριστόνων τῆς φιλοχρίστου Κυπρίων νήσου Γενεσίου ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως· Πλάτωνος ἐπισκ. Κίννης· Στεφάνου ἐπισκ. Βερωνοπόλεως· Ἀνδρέου ἐπισκ. Μίνου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μιλητοπόλεως· Ἰωάννου ἐπισκ. Φλαβιάδος· Θεοδώρου ἐπισκόπου Πυραμίτου· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆς Δαφνείας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰουστινιανοῦπολεως Γόρδου· Μέννα ἐπισκ. Καραλλίας Παμφυλίας· Καλλινίκου ἐπισκ. Κολωνίας Ἀρμενίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βεριόντος· Τιβερίου ἐπισκ. Ἀμύζου· Σεργίου ἐπισκ. Σινώπης· Γεωργίου ἐπισκ. Ἰωνοπόλεως· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομιτίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Γεωργίου ἐπισκ. Κρατέως· Πλάτωνος ἐπισκ. Ἀδριανουπόλεως· Σολομώντος ἐπισκ. Κλανείς· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ἐζίζων· Ἰωάννου ἐπισκ. Μιλίου· Παυλίνου ἐπισκ. Ἰλλιζῶν· Πέτρου ἐπισκ. Ἀππίας· Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου Νακαλείας· Δομετίου ἐπισκ. Πρυμνέου· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Βαρατῆς· Θεοδόσιου ἐπισκ. Φιλίππων· Παύλου ἐπισκόπου Δοξοπόλεως Πισιδίας· Πλουσιανοῦ ἐπισκ. τῆς Σύλλ-

ANNO CHRISTI 680.

B Συλλαίου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ναζιανζοῦ· Γεωργίου ἐπισκ. Κίου· Δομετίου ἐπισκ. Τύρε· Σπυρίδονος ἐπισκ. Πιερίου· Γεωργίου ἐπισκ. Κερτίνης Ἰωάννου ἐπισκ. Λάκκης· Ἐλπιδίου ἐπισκ. Ζωκωνόπολεως· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαδουλείας· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβίας· ἐωλίς ἐν τῷ ἐπιστόλῳ μονοχῷ μωκῆ· ἐ Ρεκὲ τῆς διοικήσεις σε τῆς ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης· Κύριος σε τὸν ἀφορίσῃ ἀφορισμὸν ἐ μονοχῷ μωκῆ· ἐπιλογισθῆς δόμα Ἀρσενίας διοικήσῃς ὁ κατὰς τῆς τῶν ἀφρεσυτέρων Ῥώμης.

Καθεδόντος τῆς τὴ εὐδοξότατον πατριάρχου & Ἀνάτολ, & κάτω τῆς ἐπιστάτου & Θεοδόλων ἐπισκόπων ἐν τῷ ἁγίῳ, ὡς τὸ ἅγιον τρίβολον σταῦρ τῶ, ἀφορισμῶν ὡς μέτρω τῆς ἁγίων & ἀλάτινω Χριστῶ τὸ θεὸ ἡμῶν ἀλέγεν λόω.

Κωνσταντῖν. ὁ θεοτρέβε πάνυ ἀρχιεπίσκοπος τῆς αὐτοῦ θε ἁγιωτάτης τῆ θεῖς καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, & ἀφιερώτερος τῆ θεοφιλεστάτου πάπου τῆς αἰωνίου πόλεως Ῥώμης & βασιλέως τῆς τῶν βασιλίδος πόλεως Γεωργίου, εἶπεν· οὐ κλέβεῖ τὴν χάριν τὴν ὑμετέρα εὐδοξότατε, & ἐ ἀγία οἰκουμένη ὑμῶν συνόδου, ὡς κατὰ τὴν τὴ κάλα ἀγαθὴν τὴ θεοῦ Μαρτίου μηνὸς γ πρωΐ & ἕκτε ἐν τῷ Γεωργίου τῆ θεοτεβεστάτου βασιλέως & χριστοβάλλους τὴ ἁγιωτάτου τῆ Θεοῦ μεγάλου καλλιστοῦ διέρρου λίβελλον, & ἔπρα ἐμμαστίας χαρτῆς σωστῆς ἀκρα, & βίβλοι διδόμου· ἔτσι γὰρ ἐὰ δικαλλάλε τὸς ἐμαστίας ἀγίας & οἰκουμένης· σωθῆς ἀφαστῆμῶ ταρεῖοθέτωμ. μεμαστιαι δὲ κάτω κύριστε ὁ δόξοτος, & ἐ ἀγία & οἰκουμένοι ὑμῶν σωθῆς, ὡς οἱ τὸ τὴν κεκλιμένος ἀφορισμοῦ ἐστὶ ἐν τῷ ἁγίῳ κατεφαγχῶν τὴς θεοφιλεστάτου τοῦς χαῖ βασιλέῶν· τόλμω δὲ ὁ ἐν ἁγιωτάτῳ βίβλῳ τὴς ἁγίας κάκιστα σωθῆς μ ἢ ἡμῶν βίβλω ἀνάγνωστα τῆ λαοῦν σωθῆς· ἐὰ τὴ ἀφορισμῶν ἀνάγνωστα τὴ λαοῦν σωθῆς· ἐν τῷ

Actio XIV. Anno Christi 680.

A

B

C

D

E

scamus; si juxta quæ memoraverunt locum
repræsentantes Agathonis sanctissimi papæ
antiquæ Romæ, hæc infalsata sint: similiter
autem proferri volumen chartaceum authen-
ticum septimæ actionis præfati sancti quinti
concilii, quatenus etiam confideremus, &
competenter retractemus, si immutatum
permansit. Et prolati sunt iidem duo mem-
branaceli libri, & volumen chartaceum ab
eodem Georgio Deo amabili chartophy-
lace.

Glorioſiſſimi judices, & ſanctum concilium
dixerunt: Edicat Georgius Deo amabilis dia-
conus, & chartophylax ſanctæ hujus magnæ
Dei eccleſiæ, ſi libri duo, qui prolati ſunt,
& chartaceum volumen, ipſa ſunt quæ dudum
protulerat.

Georgius Deo amabilis diaconus, & chart-
ophylax, dixit. Pro certo, domini, hi ſunt
duo codices, qui continent acta ſanctæ ſpiri-
tu univerſalis concilii, & tomum authen-
ticum ſeptimæ actionis præfati ſanctæ quinti
concilii, & quemadmodum & jamdudum pro-
tuleram. Subtilius autem in bibliotheca ve-
nerabilis patriarchii ſcrutatus, inveni & ali-
ium chartaceum librum ejuſdem ſancti
quinti concilii, quem & defero, ſe ſi vi-
detur ſancto vetito concilio, jubeat hunc
me proferre.

Sanctum concilium dixit: Librum charta-
ceum, quem Georgius Deo amabilis diacon-
us, & chartophylax hujus venerabilis patriar-
chii per manibus gerere profeceruit ex præfati
quinti concilii, proferat ad conferendum cum
duobus membranaceis libris, jam ab eo
prolatis. Et prolati ſunt.

Sanctum concilium dixit: Tranſeat in
medium Georgius Deo amabilis diaconus,
& chartophylax, tradiſque propoſitis ſacro-
ſanctis Chriſti Dei noſtri evangeliis, ſatisfa-
ciat tibi, ſi præſignati hi duo libri, & volumen, quomodo ea inventi, & in biblio-
theca venerabilis patriarchii perepti, ita
etiam nunc ſint. Tangens igitur propoſita
ſacroſancta Dei eloquia idem Deo amabilis
diaconus, & chartophylax Georgius, dixit:
Per illas ſanctas virtutes, & ſeptem locu-
tus eſt per eas, cum veritate hi duo libri mem-
branacei, ſancti quinti concilii, & volumen
ſeptimæ actionis ejuſdem ſancti quinti con-
cilii, juxta quod jam & excuſi ſunt, & pro-
lati, ita etiam nunc manifeſtati ſunt, ſicut
& pridem eos in bibliotheca venerabilis
patriarchii inveni, atque ſiſtopi, & neque
addimus eſt quidquam e me, neque fabrica-
vimus, ne, neque non conciliatio mea a
quoquam omnium: ſed & liber chartaceus
ejuſdem ſancti quinti concilii, qui in pre-
ſenti a me inventus eſt in eadem bibliothe-
ca venerabilis patriarchii, ita eſt ſicut ibi-
dem inventus eſt depoſitus. Et ſurgentes re-
verendiſſimi epiſcopi ejuſdem ſancti concilii
ſaluminteque ea manibus tam prædictos
duos libros membranaceos, & volumen
chartaceum, accuratoque eadem loca in-
ſpicientes quæ accuſata ſunt, eaque confe-

ἐκκλεῖσαι δυνάμεωϊ, εἰ μὴ τὸ ἐπιωνυμθὲν
αὐτῷ τῆς ἐπιγνῶσεως τέτοιο πάλιν ἀγαπᾶν τὸν
τῆς ἀρχιεπίσκοπε Ῥώμης Ἀγαθῶνος τῶν ἐν Ἑωᾳ σε-
βασμῶν. ὁσάκις δὲ ἀφοσιῶ θεῖοι & ἃ χρηστὸν
ἀδιάστατοι ἐλπίσεις τῶν ἁγίων ἀφέξεις τῶν
λοιῶν ἁγίων εἰμαστῶν σωμάτων, τότε τὸ & ἐν
κατοπτρισμῷ, & διάσπαν ἐκκλεῖσε, & ἐνέστω
βεβαίωσι μεθέκει. & τρόμαξ δοτοῦ τὸ αὐτὸ
δύο σὺν σώματι βιβλία, & τὸ χαρτῶν ἐλιτικῶν
& τὸ ἐν τῷ θεοτόκε χαρτοφύλακος Γεωρ-
γίου.

Οἱ ἐκδοῦσιν τοῦ ἁγίου καὶ ἐν ἁγίοις σωμάτοι τῶν
λεγίτε Γεώργιος ὁ θεοτιβὲ τοῦ δίκαιος
& χαρτοφύλαξ τῆς τοῦ τῶν ἁγιωτάτης τῶ Θεῷ με-
γάλης ἐκκλησίας, καὶ τὸ τρόκομμθὲν τῶν δύο βιβλίω,
& τὸ χαρτῶν ἐλιτικῶν αὐτὸ ἐόσιν, ἅπερ & τῶν
προκομίσεται.

Γεώργιος θεοτιβὲ τοῦ δίκαιος & χαρτοφύλαξ
εἶπεν· ἀφοβῶν δέσποτα πάντ ἐόσι τὸν δύο τῶν χρη-
σθέντα τὰ πανάγιαβίβλα τῶ ἁγίου & οἰκουμενικῶν
πέμπτης συνόδου, & τὸ πολύφυλλον τῶ βιβλίου κοδίκι-
τικὸς, ἀφέξεις ἢ αὐτὸς εἶπεν τῆς πέμπτης συνόδου, καθὼ
ὡς τρόπον αὐτὸ καὶ τὸν τὸ. σεβόμενε. ἀκριβέστερο δὲ
ἀνιχνήσας & τὴν βιβλιοθέκη τῶ ἱερῶν πατριαρχεῖ-
ου εὗρον καὶ ἕτερε χαρτῶν βιβλίο τῶ αὐτῶ & ἁγίε
πέμπτης συνόδου, ὃν τὸν & ἐνέγκωμε. & ἐὰν
εἰ κελεύσαιτε τὴ ἁγία ἱερῶν σύνοδος, κελεύσατο
τοῦτον & ἐνέγκωμε μοι.

Οἱ ἁγίε συνόδοι εἶπεν· ἀνὰ τὸν μὴ χρεῖαν ἔχε ἡ ἐν
ἐξῆλθε χαρτῶν ἄθλιε τέμαχος σύνοδοι βιβλίον
Γεώργιος ὁ θεοτιβὲ τοῦ δίκαιος & χαρτοφύλαξ
τὴ ἑπτὰ ἁγίε πατριαρχῶν ἀπὸ ἀντιβοῶλω
τῆ τῶν τρισμακαρίτων δύο σὺν σώματι βιβλίω,
προκομίσεται. & προκομιζόσαι.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἀναγνώθητω εἰς μέσον τὸν χω-
ρῶν ὁ θεοτιβὲ τοῦ δίκαιος & χαρτοφύλαξ, & τὸ
τῆ προκομιζόσαι ἐγκύκλιον τῶ ὁσίε ἡμῶν ἀλέγα-
λίου ἐφεσίνεψιος πληροφορεῖ τὴν ὑμᾶς, εἰ τοῦτο τὸ
καὶ φοβοῦλλιμα δύο βιβλίω, καὶ τὸ ἐλιτικῶν,
ὃν τρόπον ἤκεν ἀνὰ, & κυρίε λέγε & τῆ βιβλιο-
θήκη τῆ ἁγίε πατριαρχεῖ, ὅτιν & νῦν εἰσὶν. ἡ
ἀγκάλιμον τῆ φοβοῦλλιμον ἐγκύκλιον τῶ Θεῖ ἀλέγα-
λίου ἀνὰ ὁσίε θεοτιβὲ τοῦ βιβλιοθέκη. & ἐγκύκλι-
μαλε ἡ Γεώργιος ὅτε· μὰ τὸν ἁγίε βαλλωνῶν τοῦ
πάντε, & τὸ Θεῖ ὁ πλάσας καὶ ἀνῆθε σω ἀνθόνε
πάντε τὰ δύο σὺν σώματι βιβλία & τὸ χαρτῶν ἐλιτι-
κῶν σωμάτου, καθὼς & τῶν τρισμὶ χθεσε & ἀφοσιωμένε τῶν, ὅτιν & νῦν τῶν χθεσε ἀκεβέσι-
ω ἐκ τῶν αὐτῶν & τὴ βιβλιοθέκη τῶ ἁγίε πα-
τριαρχῶν ἀφοῦ & τὴν

ACTIO XIV.

themati submitti; & nominatim cum eis anathematizari libellum, qui dicitur Mennæ ad Vigilium, & duos libellos quasi a Vigilio ad Justinianum, & Theodoram divæ memoriæ.

Macrobius reverendissimus episcopus Selevciæ Isauriæ, dixit: Suggero vestræ gloriæ, & huic sancto atque universali concilio, quod pervenit ad me liber sancti quintucenticilii, datus mihi a quondam Philippo magistro militum imperialis obsequii. Quem relegens, inveni eum fallatum esse in septima actione. Et interrogans eumdem Philippum, Quia alicui dedisti hunc librum? dixit mihi, Quia Stephano discipulo Macarii eum dedi. Literæ vero, in quibus falsitas libri facta est, proprie manus Georgii monachi * cata Macarium certe sunt. Quia cum effet patriarcha meus ipse Macarius, ingrediebar in domum ejus, & aspiciebam eumdem Georgium monachum sæpius scribentem, & scio accurate quia proprie ejus manus sunt. Peto itaque tam vestram gloriam, quamque sanctum concilium, ut ad medium veniat suprascriptus Georgius monachus, & de hoc interrogetur.

Gloriosissimi judices, & sanctum concilium dixerunt: Georgius religiosus monachus, cujus mentio facta est, in medium veniat. Et ingressus est.

Gloriosissimi judices, & sanctum concilium dixerunt: In medio assistenti Georgio religioso monacho præsens liber ostendatur, ut cognoscat, si literæ proprie ejus manus sunt, quæ * posti adhiberentur in sexto folio scripræ sunt. Georgius religiosus monachus intuens in eumdem librum dixit: Hic liber, qui nunc prolatus est a Macrobio sanctissimo metropolitano Selevciæ, mihique offensus est. Philippi magistri militum imperialis obsequii erat. Ipse autem Philippus vicinus erat de * parte Sephani, qui cecidit * cata Macarium hæreticum. Quando ergo facta est quæstio inter Theodorum, qui fuerat patriarcha a Deo conservanda hujus regiæ urbis, & præfatum Macarium de fide, tulerunt parti libellorum, qui dicuntur Vigilii, de patriarchio, fecit diverunt Macarius & Stephanus, & scripsimus in quaterniones, & qualiter funt ab eis pisillimo nostro principi. Præsumptione autem accepta, qui erant circa Stephanum & Macarium, utpote qui obtulerant principi eosdem quaterniones, utriusque ad eos venienti monstrabant. Idem vero Philippus habuit hunc librum, & addoxit eum ad Stephanum hæreticum, ut gum confiderarent, discerent, quia veniens de oriente adduxit librum quinti concilii, & vide si bene habet. Nam hic codex non habuit libellos, qui dicuntur Vigilii. Et dixit ei Stephanus hæreticus: Ut ecce, quia minus habet. Idem ergo Philippus rogavit eum, dicens: Si quid fecit quia deest, tunc * ipse Stephanus dixit mihi, ut scriberem omnem libellos. Et scripsi de memoratis exemplaribus, & dedi eidem Stephano. Et in vestrapse hæc propria manus mæc sunt, & cognosco ea. Non lo-

Ἀναθεμάτιζε τὸν τῇ λογοθέτῃ λόγον Μιλιᾶ κατὰ Βιγιλίου, ἐν τοῖς κατὰ Βιγιλίου κρίσεσι καὶ Θεοδώρας τῆς τῆς θείας λήξεως δεσποινικῆς βιβλίοις.

Μακρόβιος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σελευκείας ἐπιστῆσε εἶπεν· ἀκούσας τὴν σύνοδον τὴν οἰκουμενικὴν ὅτι, ἐν τῇ ἁγίᾳ οἰκουμένῃ ὑπῆρξε σωφίον, ὡς ἐπεμόθη εἰς ἐμὲ βιβλίον τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου δοθὲν μοι ὑπὸ τοῦ Φιλιππικοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἀμείλε· ὃν τὸν σύντρυφον τοῦ πατρικοῦ μου ἀνέκρινα τὸν Φίλιππον, ὅτι· τίνι δέδωκε τὸ βιβλίον; καὶ εἶπεν, ὅτι Στεφάνῳ τῷ μοναχῷ τῷ μαθητῇ Μακαρίου τοῦ κατὰ τὸν γραμματικόν, οἷ καὶ ἐγράψαμεν τὸ βιβλίον γνήσιον, ἐπιδείξαι Γεωργίῳ τῷ μοναχῷ τῷ κ. Μακαρίου τὸν γνήσιον· ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ πατριαρχείῳ μοῦ ὑπῆρχεν Μακάριος, ἐισήρχομαι εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ θεωρῶ αὐτὸν Γεωργίου μοναχοῦ τοῦ κ. γράφοντα. Ἐγνώσκω ἀκριβῶς, ὅτι ἰδίᾳ χεῖρ ἐστὶ τοῦ χρόνου. αἰτῶ οὖν τὴν ἡμῶν σύνοδον καὶ τὴν ἁγίαν σύνοδον, ἵνα μόνον ἐρχόμενος ὁ αὐτὸς Γεωργίος ὁ μοναχὸς ἐν ἀφῇ τῶν γραμμάτων.

Οἱ σύνοδικοὶ ἄρχοντες, καὶ ἁγία σύνοδος εἶπον· τὸ ἐν μέσῳ εἰστῶ Γεωργίου τοῦ ἀλαβιστάνου μοναχοῦ· ἀναβὰς δὲν ὁ ταῦτα βιβλίον ἀφὸς τὸ ἐν τῷ μέσῳ εἰστῶ Γεωργίου τοῦ ἀλαβιστάνου μοναχοῦ εἰπεῖν· ἐν τῷ ἀφεστῶτι βιβλίῳ ἐστὶ γραμμὴ ἐν τῷ ἕκτῳ φύλλῳ τῆς γραφῆς· ἐν τῷ ἀφεστῶτι βιβλίῳ ἐστὶ γραμμὴ τῆς ἀναθεμάτισεως τοῦ Μακρόβιου τὸ ἀστυνόμου μητροπολίτου Σελευκείας, ἐν τοῖς βιβλίοις μου ἐπὶ τοῦ Φιλίππου τὸ στρατιάρχου τὸ βασιλικοῦ ὑπῆρχεν τὸ δὲ βιβλίον γνήσιον ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου τὸ αἱρετικοῦ· ὅτι ἐν τῷ κατὰ Μακαρίου τὸ αἱρετικοῦ· ὅτι ἐν τῷ ἀφεστῶτι ἐν τῷ ἀφεστῶτι τοῦ βασιλικοῦ τοῦ κ. τὸ βιβλίον ἐν ἐστὶ τὸ ἀλαβιστάνου μοναχοῦ τὸ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐν ἐστὶ

ACTIO XIV.

quinti concilii, & scribe in Latinis literis: Ego hæc audiens ab eo, sicut servus & subjectus obedivi, & scripsi, & dedi ea domno Constantino grammatico & presbytero.

Sanctum concilium exclamavit: Anathema libro, qui dicitur Mennæ ad Vigilium; & qui eum finxerunt fere Eutychetem: Anathema libellis, qui dicuntur facti fuisse a Vigilio ad Justinianum & Theodoram diva memoriæ, qui & fuit falsi demonstrati; Anathema simul omnibus qui falsaverunt acta sancti & universalis quinti concilii; Anathema, qui docuerunt & expulserunt, docentibusque vel pulsis dedicaverunt voluntatem & unam operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, unius de S. Trinitate; Sanctorum quatuor conciliorum sempiterna memoria, sancti quinti concilii sempiterna memoria, multos annos imperatori Constantino, magno imperatori multos annos, pacifico imperatori multos annos, Fili Dei da illi vitam, Fili Dei da victoriæ illi. Theodorus Deo amabilis episcopus civitatis Trimithuuntum insulæ Cypri, locum gerens Epiphanii sanctissimi archiepiscopi insulæ Cypri cum una Stratopico episcopo Solorum, & Tychone episcopo Citii, utriique ex synodo existentibus anteriore Cypri Christi amabilis insulæ, dixerunt: Sempiterna gloria vitæ vestræ ac universali vestro concilio, quod testimonia diversa sanctorum probabis, humque patrum deferimus, afferentia, duas voluntates naturales, & duas naturales operationes in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, quibus interjacet testimonium sancti Athanasii quondam archiepiscopi Alexandriæ, ex libro, qui superscribitur, de testu evangelii, quod ait: *Nunc anima mea turbata est*. Est vero apud nos in provincia etiam liber Eiusdem sancti Athanasii, habens in integro eundem ejus librum. Ingredientibus autem nobis, hoc nuper ex jussione piissimi domini nostri Dei & Deo coronati magni imperatoris, & inquirentibus libros patrum, quorum testimonia deferimus, et eos proferimus vestro sancto concilio, invenimus codicem, quemdam vetustissimum, habentem diversas allocutiones, eiusdem sanctissimi Athanasii, quibus interjacet testimonium prædictus termo in, *Nunc anima mea turbata est*. Petimus igitur eum sanctum gloriam, quoque sanctum & universale concilium vestrum, si et placuerit, ut hujusmodi codicem, qui & præ manibus nostris est, subjeratur ad legendum.

Glorioissimi judices, & sanctum concilium dixerunt: Librum Sancti Athanasii, quem afferuerunt præ manibus habere Deo amabiles episcopi insulæ Cypri, accipiantes, quique ab eis suscepti, excitis jubeant ut inclamatio hoc omnes certantes, qui in eo continetur in, *Nunc anima mea turbata est*, legant, ut ex hujusmodi modi codicem Agatho scriptor & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopolitanæ & totius orientis, relegit sermonem, qui in eo continetur, habentem in verbis ita: Athanasii archiepiscopi Alexandriæ in, *Nunc anima mea turbata est*. Similitudinis domini ad nos utilitas magna est, quo quod & nos affimilamur ad eum. Nisi enim ille affimilatus fuisset hominibus, non poterant Deo homines affimilari. Sed ad Deum homines factum affimilantur homines. Oportuerat itaque eum, qui et nos his similis fieret, defendi, in hoc maxime similem esse, ut, in quo transmutari indigebamus. Transmutari autem egebamus secundum passiones, ut hæc in impassibilitatem transferentur. Nullus igitur difficile est passionibus subjectus, existimans verti deitatem, sed superveniße et passionem ex carnali atque anima motione conjectet & superveniße, & vicinam fuisse. Ideo namque adventi, ut vincatur: ideque victa est, ut omnis natura humana per cognationem, beneficium capiat. Ex hoc quippe incipientes transfiguramur omnes, et, ex passibilibus impassibiles, & ex mortuis viventes efficiti. Nullus igitur perturbetur ad infidelitatem, si dicit, dum Deus fit, dominus participe de homo: *Nunc anima mea turbata est*. Hoc enim factum est, deferate quidem acquiescente, carne autem indegente. Possibile enim erat deitati prohibere perturbationem: sed nolpit, ut fiat multitudinem, quam ad nos habuit, non dissolveret. Tale ergo aliquid est intelligendum ex rebus, quæ circa nos fiunt. Cum temperatur mel cum aqua, non mel mutatum est, sed aqua superabundavit: similiter quando dominatur motio carnis est in dominio, talem quandam limitudinem assumans, sicut aquam in melicrato. Sed est, in melle temperato superabundentem. Quando vero quod divinum est demonstratur, se operetur virtutes, & offendit potestatem, talem similitudinem assumens, sicut dum mel aquam superat. Hoc enim possibile est deitati, aliquando quidem carnem permittere ut superbundet: aliquando vero eam superare ad permandam passionem ipsam, & carnis infirmatatem. Indicium vero est, quod quadragintæ totis diebus abliquit corporali cibo, & non eluriit ipsum corpus. Post hæc quippe, sicut scripsum est, eluriit: hic carnis exuperantia; deinde efficiit post tantum tempus. Exuperavit quod carnis est, idcirco ut & tentatio ingereretur, tentatur confunderetur; homo qui a principio per cibum lapsus est, per abstinentiam cibi refugeret. Toleraat autem & perturbationem carnis sub ipsa morte adveniente. Ecquim quomodo obsedent futuri effet, nolitum pro hodie obedientiam complens, nisi & contra adversitatem haberet, & vinceret adversitatem? Nobis, igitur quando ex carne infestatio fit, & inobedientia fuerimus mandatis victi carne, hoc modo peccatum contigit, Ergo & in domino adversitatem quidem oportebat fieri a carne, ut ipsam vero vincere. Quamvis autem Deus

ACTIO XIV.

Anno Christi 680.

ἡ ὁμοουσία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν θεόν. ἐπεὶ γὰρ τὸν ἄνθρωπον ὁμοιοῦται ὁ θεός. ἐπεὶ γὰρ τὸν ἄνθρωπον ὁμοιοῦται ὁ θεός. ἔδει γὰρ τὸν ἀνθρωπον ὁμοιωθῆναι τῷ θεῷ. ἐν τῷ ὁμοιοῦσθα

ACTIO XIV. Joan. 5.

juntas prævalet deitatis; sicut prædixit: *Quia descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, sed ut faciam voluntatem ejus, qui misit me*, Pater; *propter voluntatem* dicens ipsam carnis. Nam caro propria ejus erat: nec enim voluntas Filii divina a voluntate Dei separata est.

Oportebat quippe motori carnis voluntatem, subjici vero voluntati deitatis: & ita hominem inobedientiæ solvuntur per hanc admirabilem obedientiam, qua Christus obedivit pro nobis. Confiteatur igitur, facta motione carnali, quid afferat: *Et quid dicam? Salva me ex hac hora. Sed ideo veni in hanc horam, ut glorificem nomen tuum.* Ipsum, *Quid dicam?* *Salva me ex hac hora*: afferit secundum motionem carnis: *Ideo veni in hanc horam*, divinitate superincrescente effatus est, perne nec apparere carnalem voluntatem permittente divina. Ipsum igitur, *Quid faciam?* tanquam abdicendis est fermo: ut apparereet quidem nobis quia & caro vera, subjecta vero & non valens circumducere, sicut equus fesforem, nec quantum est ipsam manum quæ regit, inflectere. Deinque quid arbitrantur pallionem? Non ignominiam, non confusionem, sed gloriam suam & Patris, & accelerat magis, quam evitat, pallionem. *Pater, clarifica nomen tuum.* Non erit, inquit, a me ulla recusatio, sed recusans obtemperat, sic non recusans obsistit. Carnalis enim natura recusat mortem, & erat hæc in Christo, quoniam Verbum caro veracter factum est. Deitatis autem voluntas elegit mundi salutem, quam mors operata est. Deinde adimplentem videtur id, *ut faciam voluntatem ejus, qui misit me.* Dicit Christus: *Pater, glorifica nomen tuum.* Et respondum est de cœlo: *Et clarificavi, et iterum clarificabo.* Ut fecimus, quia distantia nulla est; neque separatio Patris & Filii; & magis autem ut lucremur conjunctionem nostram, quæ ad Deum in Christo facta est. Nulla quippe hominum est, qui non seipsum abstrait a voluntate Dei ex aliqua parte, vel re, vel temporè: ita solo autem Christo inseparabiliter voluntatis servata est, quem affequentes conjunctionem ad Deum lucramur, unitionemque salutarem ad similitudinem divinæ unitionis, sicut ipse prædixit: *Ego in Patre meum fumus*, ita & hi in nobis unum sint.

Joan. 12.

Sanctum concilium dixit: Aperte etiam nunc in sermone, qui reflectus est, duas naturales voluntates in incarnationis dispensatione unius de sancta Trinitate domini nostri Jesu Christi veri Dei Incarnatis Athanasius declaravit.

Dominus reverendissimus episcopus Prusiadorum dixit: Suggero tam vestræ gloriæ, quamque sanctis ac universalissimis, quod Polychronius quidem presbyter & monachus, confentaneis eis, quos Macarii & Stephani hæreticorum, ac eorum impia Babilitte cupient dogmata, nonnullos inscite simplices decipit per suam impiam Eutychiana doctrinam. Si ergo placet tam vestræ gloriæ, quamque sanctis & universali concilio, hunc ad vos adhortare, ut propriam fidem tam explanet?

ANNO CHRISTI 680.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Sufficienter quidem habent, quæ hodierna die gesta sunt. Polychronius autem religiosus presbyter & monachus in subsequenti ad nos perducatur, de propria fide fusa interrogandus.

ACTIO XV.

ACTIO DECIMAQUINTA.

IN nomine domini, & dominatoris nostri Jesu Christi, Dei, & salvatoris nostri; imperantibus a Deo coronatis ac serenissimis nostris dominis Flavio Constantino quidem piissimo, & a Deo decreto magno principe, perpetuo Augusto, & imperatore, anno vigesimo octavo; & post consulatum ejus a Deo instructæ manuetudinis, anno decimoterto, Heraclio vero atque Tiberio a Deo confervandis ejus fratribus, anno vigesimosecundo, vigesimasexta mensis Aprilis, indictione nona.

Proposito venerando sesta Constantini piissimi, & Christo amabilis nostri imperatoris in secretario facti palatii, quod appellatur Trulles, & ex jussione ejus a Deo institutæ ejus serenitatis, præsentibus & audientibus Constantino gloriosissimo exconsule patricio, & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & loci servatore comitis imperialis excubiti, Polycracio gloriosissimo exconsule, Petro gloriosissimo exconsule.

Conveniente quoque, & sancto, ac universali concilio, quod ex imperiali sanctione congregatum est in hac a Deo conservanda regia urbe, id est, Theodoro de Georgio venerabilibus presbyteris, & Joanne Dei amabili diacono, locum præsentantibus Agathonis, sanctissimi ac beatissimi archiep. antiquæ Romæ & Georgio venerabili, atque sanctissimo archiepiscop. hujus magnificæ Constantinopoleos novæ Romæ, & Petro reverendissimo episcopo monasterii, & locum gerente sedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Theophane venerabili atque sanctissimo archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religioso presbytero, monacho, & apocrisiario Theodori venerabilis vicarii sedis Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Parentinis, Joanne episcopo civitatis Rhegianæ, locum gerentibus sancti concilii antiquæ Romæ centum viginti quinque venerabilium episcoporum, qui & per suas subscriptiones declaraunt in suggestione quam fecerunt ad Constantinum piissimum principem: & Theodoro religioso presbytero, & vicario Theodori archiepiscopi Ravennatis, Joanne episcopo Thessalonicæ, Basilio episcopo civitatis Gortynæ Cretæ, Philalethe episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Epiphaniorum, Theodoro episcopo civitatis Tremithontum, locum agente Epiphanii venerabilis archiepiscopi

A Ὁ ἡ σοφὴ βίβλος αὐτὸ γέγονον· ὁ γὰρ τὴν θέλησιν τοῦ ἰδίου θελήματος· Θεὸν κεχωρισμένον. ἔδει Christus. Πρὸς τὸ τῆς σαρκὸς θέλημα κινοῦντας, ὑποτυγῆναι δὲ τῇ θεότητι τὴν θέλησιν. ἐ εἶτω αἱ ἀνθρώπινοι ἀθεσμοὶ λύονται διὰ τῆς ἀγχίστου τούτου σύναξις, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων τῇ θεότητι, ὡς ἐν τῷ Χριστῷ ἐγένετο. ἐν γὰρ τῷ Χριστῷ μόνῳ δὲ τὴν θέλησιν ἀκολουθεῖ τῇ θεότητι ἀκόλουθος ἐν ὅλῳ τῷ χρόνῳ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν τὴν ἑνωτικὴν ἀδιάστατον ἑνωσιν τῶν ἀνθρώπων τῷ Θεῷ, ἣν ἐν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Πατρὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἕν ὦμεν.

Ἁγιωτάτη ἡ σύνοδος ἐν τοῖς σοφοῖς & πᾶσι τοῖς ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν ἀδιάστατον ἐπὶ τῶν ἁγίων Τριάδος κεφαλὴν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρωνοῦν ἐν ἀμφοῖν.

Δομέστικος ὁ Θεοδόλεος ἐπίσκοπος Πρεσβύτερος ἔπειτ· ἀκούσω τῶν ἀναγνωσθέντων, & τῶν ἐν οἰκουμενικῇ ὑμῖν σινόδῳ, ὡς Πολυχρόνιος τὸν πρεσβύτερος & μοναχὸς ὁμόφρων τοῖς ἀναγνωσθεῖσι & Στεφάνου τῶν αἱρετικῶν, εἰκίνων τὸ σωθεῖν τὴν ἀστεῖα βαθμοῦσι δόγματα, & μερικῶν τῶν ἀλληγόρων ἀπαλῶ διὰ τῆς ἀστείας αὐτοῦ ἀβαβιλίτικαλίας τὸ ἀπλῶς ἀνεπιστήμονας τῶν ἀνθρώπων ἀπατᾶν τὴν ἀσεβεστάτην αὐτοῦ εὐδοξίαν, & τὴν ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ ὑμῖν σινόδῳ, τὸν τοιοῦτον ἡμῖν ὑμῶν, & τὴν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ πίστιν δοξῆ δεῖν;

B Ἀρκεῖ τοῖς ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ & βασιλικῷ τῶν Θεοδοσιανῶν σου χρυσοῦ τῷ δεῖ, τὸ ἀν, τί ἐστιν ἑνωτικὴ ἐνεργεῖν; ἐν ἀμφοῖν ἐν ἀμφοῖν ἡμῖν, ὅτι τῷ σῷ ἐλεηθεῖς, καὶ πατὴρ μὴν δὲ, καὶ ὁ δικαιῶν ἀδικαιόνα καὶ ἀδίκῳ ἔπτοε τὸν ἐπιβεβλῶν, ὡ ὅτου ὀλόκληρα τὴν χείρα τὴν ἰκόνγ ὑγιεῖν. καὶ δὴ κατὰ ἀδίξαν τῶν τέλεσι· σὺν ἀδοξίᾳ, σὺν αἰκίᾳ, ἀλλὰ δόξαν ἐαυτῷ καὶ τὴν πατρίδος· καὶ ἐπιπολὺ μᾶλλον, ἢ ἀποτίνει τὸ πάθος· πάνυ δὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκεῖνο φησὶν ἀθελεῖν φεύγοντος πᾶν μὲν, ἀλλ' οὐκε τὸ φυσιτνῶμενον, καὶ κρατοῦν τὴ μὲν φυσιτνῶμενον· σαρκικὴ γὰρ ὁ ὀνόμα ἐν φυσιτνῶνται τὸ θάνατον, καὶ ἐν τῷ ὁ Χριστῷ, ἐπειδὴ καὶ γέγονε σὰρξ ὁ λόγος· ἀλλὰ δὲ ἡ θέλησις ἀφέτου τὸ κόσμου σωτηρίαν, ἐν ὃ θάνατος κατεσχέτο. εἶτα πλειστόν φαίνεται τὸ, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με. λέγει ὁ Χριστός, πάνυ δὲ γὰρ ὁ σὰρξ ἐν τῷ ἀνθρωπῷ ἀπόλεσεν ἐν ἀφοῦ· ἐ ἐθέλεται, καὶ πάνυ δὲ γὰρ· ἐν ἐδεῖμεν, ὅτι θάνατον ἠθελε, ἀλλ' χμεστρόφος τὸ πατρὸς καὶ τὸ ὑμῶν· μᾶλλον δὲ ἐν κεφαλαίῳ, τὸν σωμάτων ἡμῶν τῶν ἀγίου Θεοῦ & Χριστῷ ἡμῶν· ἀδεῖς μὲν γὰρ ἀδιάτων, ὁ δὲ ἀπόστασις ἐωσὶν ἀπὸ θνήματος· ὁ ἀόν δὲ Χριστῷ τὸ ἀγχόνον τὸ θέλησιν ἡμῶν δὴ· ὁ σωμαλνθῶσιν κεφαλαίου τοῦ σωμάτων ἡ πρὸς Θεὸν, & τῶν ἐνωτὸν τῶν σωμάτων καθ' ἑαυτὸν σὺν ἀπὸ, καθ' ὁμόλογον τὸ θέλεις ἐνώσεων· ὑφαίνεις· ἡ ὑφ' ἓ πάντῳ ἐν ἐστιν, ἀπὸ ἓ ἐστὶν ἐν ἐστὶν.

Ἡ ἁγία σωθεῖσα ἐν τοῖς σοφοῖς & πᾶσι τοῖς ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν ἀδιάστατον ἐπὶ τῶν ἁγίων Τριάδος κεφαλὴν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρωνοῦν ἐν ἀμφοῖν.

Δομέστικος ὁ Θεοδόλεος ἐπίσκοπος Πρεσβύτερος ἔπειτ· ἀκούσω τῶν ἀναγνωσθέντων, & τῶν ἐν οἰκουμενικῇ ὑμῖν σινόδῳ, ὡς Πολυχρόνιος τὸν πρεσβύτερος & μοναχὸς ὁμόφρων τοῖς ἀναγνωσθεῖσι & Στεφάνου τῶν αἱρετικῶν, εἰκίνων τὸ σωθεῖν τὴν ἀστεῖα βαθμοῦσι δόγματα, & μερικῶν τῶν ἀλληγόρων ἀπαλῶ διὰ τῆς ἀστείας αὐτοῦ ἀβαβιλίτικαλίας τὸ ἀπλῶς ἀνεπιστήμονας τῶν ἀνθρώπων ἀπατᾶν τὴν ἀσεβεστάτην αὐτοῦ εὐδοξίαν, & τὴν ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ ὑμῖν σινόδῳ, τὸν τοιοῦτον ἡμῖν ὑμῶν, & τὴν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ πίστιν δοξῆ δεῖν;

Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου καὶ δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν, βασιλεύοντος Θεοδοσίου τοῦ γαλουσιόπου μεγάλου βασιλέως Φλαβίου, Κωνσταντίνου μὲν τὸ εὐσεβεστάτου μεγάλου βασιλέως αὐτοῦ Αὐγούστου καὶ αὐτοκράτορος, ἔτους ὀγδοηκοστοῦ, ἐ μὴ Ἡρακλείου τὸ εὐσεβοῦς τοῦ τρίτου τοῦ τεσσαρακοστοῦ τοῦ Ἡρακλείου δὲ, καὶ Τιβερίου & Θεοφιλάκτου αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου, τῇ εἰκάδι ἕκτῃ τῆ Ἀπριλλίου μηνὸς, ἰνδικτιῶνος ἐνάτης.

Προσκαθεζομένου τοῦ σεβασμιωτάτου τόπου τοῦ εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ τῆς ἁγίας καὶ ἀποστολικῆς τῶν ἐν τῷ ἀγίῳ Πρεσβύτερος & Ἀλέξανδρος & Θεόδωρος & Ἀλέξανδρος & Θεόδωρος & Ἀλέξανδρος & Θεόδωρ

scopi Constantiæ Cypri, Sifinnio episcopo Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzicenii, Marino episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonii, Joanne episcopo Sidenii, Theodoro episcopo Melitenenii, Jufhino episcopo Tyanorum, Alypio episcopo Gangrenii, Cyriaco episcopo Claudiopoleos, Polyæncto episcopo Myrorum Lyciæ, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Tiberio episcopo Laodiceæ Phrygiæ, Colma episcopo Synadorum, Stephano episcopo Antiochiæ Pisidiæ, Joanne episcopo Pergæ, Theopempto episcopo Jultinianopoleos, sive Morili, Isidoro episcopo Rhodi, Sifinnio episcopo Hierapoleos Phrygiæ, Theodoro episcopo Tarlenii, Macrobio episcopo Seleuciæ Isauriæ, Georgio episcopo Byziæ Thraciæ, Zacharia episcopo Leontopoleos Isauriæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Georgio episcopo Mileti, Sergio episcopo Selymbriæ, Andrea episcopo Methymnenii, Theophilo episcopo Cleii, Epiphanio episcopo Euchaitenon, Petro episcopo Melembriæ, Petro episcopo Sozopoleos Thraciæ, Joanne episcopo Nysiæ, Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio episcopo Camulianorum, Zoeto episcopo Christopoleos Aliæ, Patrobio episcopo Magnetiæ, Antonio episcopo Hypapanton, Theodoro episcopo Pergameni, Stratonico episcopo Solorum, & Tychone episcopo Citii utrisque ex Synodo existentibus Christo amabilis Cypriorum insulæ, Genesio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Stephano episcopo Uranopolis, Andrea episcopo Maiæ, Joanne episcopo Miletopoleos, Joanne episcopo Philadelphenii, Theodoro episcopo Pranesi, Joanne episcopo Dafcylii, Theodoro episcopo Justinianopoleos Gordi, Menna episcopo Heracleæ Pamphyliæ, Callinico episcopo Coloniæ Armeniæ, Theodoro episcopo Veritiæ, Tiberio episcopo Amaysi, Sergio episcopo Sinopes, Georgio episcopo Jupopolis, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tii, Dominico episcopo Prusiadis, Georgio episcopo Craterii, Platone episcopo Hadrianopoleos, Salomone episcopo Claneæ, Joanne episcopo Erizocum, Joanne episcopo Mysdenii, Patricio episcopo Illuzoræ, Petro episcopo Apienii, Alexandro episcopo Naclolienii, Domitio episcopo Prymnelenii, Constantino episcopo Barsenii, Theodosio episcopo Phibelorum, Paulo episcopo Sozopoleos Pisidiæ, Plusiano episcopo Syllenii, Platone episcopo Magidorum, Theodoro episcopo Nazianzeni, Georgio episcopo Coenii, Demetrio episcopo Teni, Georgio episcopo Cantaenii, Stephano episcopo Lappenii, Eulalio episcopo Zeniopoleos, Constantino episcopo Dalifandeni, Theodoro episcopo Olbæ, Georgio episcopo presbytero, & monacho monasterii Petrari, quod situm est apud antiquam Romam, Cosmo & Stephano presbyteris, & monachis monasterii, quod cognominatur Idiomia Africia, quod similiter situm est apud antiquam Romam.

Καθοδήγησιν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ὁ πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν ἀρχιποιμὴν Σοφρόνιος ὁ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπίσκοπος, ὁ τῶν ἐν τῇ Τρούλλῳ σεκρέτων, ἀρχιεπίσκοπος μέγας τῆς ἁγίας & ἀοιδίμου Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν Βασιλείας.

Θεόδωρος ὁ θεοσεβέστατος διάκονος τῆς οἰκουμενικῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ σημειοφόρος τῆς θεοστήρικτον τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ τῆς Θεουπόλεως πάσης καὶ βασιλίδος τόπου Γεωργίου ὀνόματος· μέμφεται πάντας τὸν ὑμέτερον εὐδοξότατε, καὶ ἱκέσιον ἀγγέλῳ καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ὡς κῆρυξ πρόσφατος σωμίλιον Δομέτιος ὁ Θεοδίδακτος Γρηστιόδου ἐπίσκοπος τῶν ἀγγελικῶν βίβλων σύνοδον, Πολυχρόνιος τὸν ἀλλαβίστατον τῆς βίβλου τοῦ μακαρίου Ἀστερίου τῶν θαυμάτων Μαλεκίου τὸ ἐπιφώνημα τὴν ἀνατιθῶν τῷ θεῷ τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ διὰ τῆς μακάρας ἀυτῆ διατριβῆς διδασκαλίας. ἡ αὐτὴ τῶν ἀγγέλων φωνὴ τὴν ἀγελαιόφῃ σωμίλιον, ἀφιλοκτὴν ἀεὶ τὸ οἰκεῖον ἀπκεχθῶσα πίστεως. ἡμῖν οὖν τὴν κοινὴν σωμίλιον ἐπ τῆς ὑμετέρας εὐδοξότης, καὶ ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ ὑμῖν σύνοδος τὸν μακαριοθέστατον Πολυχρόνιον κελεύει πάντα τὰ ἀνατιθῶν τῷ τῆς φιλοχρίστου λαῷ ἀκόμη καὶ ἐν ἐκ τῆς κοσμικῆς ἀλαζονείας ἀλλαβίστατον Πολυχρόνιος, καὶ ἀναβαλλόμενον πρὸ τῆς πανεστιάσεως.

Οἱ εὐδοξότατοι ἄρχοντες, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· οὐτίνι Πολυχρόνιος ὁ ἀλλαβίστατος ἀναπαρχὸς τῆς τῶν τίτων αὐτῆ, τὸ ὀνομολογοῦντι τῆς ὀνόματι οἰκουμένης τῆ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος κυρίου ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεοῦ ἡμῶν.

Πολυχρόνιος ὁ ἀλλαβίστατος μοναχὸς εἶπεν· ἐγὼ εἰδὼς τὴν ἐκθεσίν τῶν τίτων, μὴ ἔχοντα τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι ἀληθῆ πίστιν, ἀπὸ τῆς τῶν ἁγίων ἀποβαλλόμενον, & τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς, ἐν ἐμοὶ γίνεται.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἀναθεμὰ ἔκθεσιν πίστεως βλάβεσι τῆ πεῖρᾳ θείαις, ἐκ ἐγκρίθῃ, γνώσει δὲ λαβῇ.

Πολυχρόνιος ὁ ἀλλαβίστατος μοναχὸς εἶπεν· ἐγὼ τὴν μὴ ἔκθεσιν τῶν τίτων ἐν τῇ πεῖρᾳ, & τὰ ἀυτοῦ ἀναγνώσεν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· βιβλία πεῖρα κτηρίσεις. τὰ δὲ ἔκθεσιν τῆς τίτων σὺ προκάμενον ἀφιλόκαλε ἐπιτιθῶν τῇ πεῖρᾳ, καὶ ἐγκρίνει αὐτὸν, καθὼς ἔπεται. καὶ ἀφορεσμένοι ἀνάθεμα ἀλλαβίστατε Πολυχρόνιε· χρεῖαν βιβλαρίῳ δὲ βιβλιαρίου κατωτέρος μονόμερμον, Πολυχρόνιε ὁμολογοῦτε, ἐχοῦ τὴν ἐφεξῆς· Κωνσταντίνου Ἀναστάσιος καὶ πανόσιος μεγάλου βασιλεῖ Πολυχρόνιος. καὶ ἔστι, ὃν τέκνῳ θεῖε ἀπελεῖν μοι, καὶ ἐπικ ἐγνωσμένε μοι ὁ Θεός, καὶ τὸ ὑμῶν ἔπαινον τὸ πεῖρα· καὶ ἐὰν μὴ ἐγκρῖνῃ, ἴδου κρεῖττόν, ὅτι βασιλεὺς δὲ ἐ σωθῶ·, ἢ νὺξ κεῖται, κείνων.

Ferdentibus quoque per ordinem gloriosissimis patriciis, & consulibus omnibusque venerabilibus & terrendissimis episcopis in eodem secretario propositis fraternissimis, & immaculatis Dei evangeliis:

Theodorus reverendissimus diaconus hujus sanctæ magnæ Dei ecclesiæ, & principicius Deo amabilium notarium Georgii sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis dixit: Meminit per omnia tam vestra gloriosissima præsens & sanctum & universale concilium, quod in præterito conventu Domicius reverendissimus episcopus Prusiados sancto vestro suggessit concilio, quod Polychronius religiosus presbyter & monachus defendens dogmata imiorum Macarii & Stephani, quoddam de Christo amabili populo per vaticam doctrinam suam perverteret; & ut adduceretur, ad vestrum sanctum concilium, quatenus deberet de propria fide fus perquiri: de quod tunc temporis prævidit tam vestra gloria, quamque sanctum & universale vestrum concilium, memoratum Polychronium in subsequenti ad vos adventu. Ecce ergo in præsenti pro velo affitit idem religiosus Polychronius, & suggestionem ad quod placuerit.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Ingrediatur Polychronius religiosus presbyter & monachus. Et ingressus est.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Edicat Polychronius religiosus presbyter & monachus, quæ de fide ejus sunt, quomodo confitetur incarnationis dispensationem domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, qui est ut de Sancta Trinitate.

Polychronius & religiosus monachus dixit: Ego expositionem fidei meæ, do in opere mortui, rogans pro eo Filium Dei, ut faciat eum: in ea autem non referreret: ecce concilium & imperator, quæ eis placuerint, in me faciant.

Sanctum concilium dixit: Qualem expositionem fidei vis supra mortuum ponere, ut refugat, agnoscere volumus.

Polychronius religiosus presbyter & monachus dixit: Ego pono expositionem meam supra mortuum, & tunc eam relegetis.

Sanctum concilium dixit: Ecce mortuus præparatus est. Expositionem ergo fidei tuæ profer, quæ debeat superponi mortuo, ut faciat eum, sicut dixisti. Et protulit idem religiosus Polychronius chartam bullatam, bulla exprimente monogrammum Polychronii confessoris, quæ habebat superscriptionem: Constantino a Deo coronato & sapientissimo magno principi Polychronius. Et dixit: In hoc est fides mea, in ea mihi offendit Deus, & ponam eam per mortuum: & si non [illegible] predixi, quia & imperator; ecce [illegible] & quomodo judicat, judicet.

Ka-

Anno Christi 680. Actio XV. Anno Christi 680.

Ἀνάθεμα τὴν κυρεστάνων κίνησιν· Σισίνιος ἐπίσκοπος Ἡρακλείας Θράκης Πλάτων ἐπίσκοπος Ἀγκύρας Γαλατίας· Γεωργίου ἐπίσκ. Κυζίκου· Μαρίνου ἐπίσκ. Σάρδων· Πέτρου ἐπίσκ. Νικομηδείας· Φωτίου ἐπισκόπου Νικείας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Καλχηδόνος· Ἰωάννου ἐπισκόπου Σίδης· Θεοδώρου ἐπισκ. Μιλητείας· Ἰωσήφ ἐπισκόπου Τυάνων. Ἀλυπίου ἐπισκ. Γαγγρῶν· Κυριακοῦ ἐπισκ. Κλαυδιουπόλεως· Πολυκάστου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Σταυροπόλεως Καρίας· Τιβερίου ἐπισκ. Λαοδικείας Φρυγίας· Κολμᾶ ἐπισκόπου Συνάδων· Στεφάνου ἐπισκ. Ἀντιοχείας Πισιδίας· Ἰωάννου ἐπισκ. Πέργης· Θεοπέμπτου ἐπισκ. Ἰουστινιανουπόλεως ἤτοι Μωριλοῦ· Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Ῥόδου· Σισινίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως Φρυγίας· Θεοδώρου ἐπισκ. Ταρσοῦ· Μακροβίου ἐπισκόπου Σελευκείας Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Βυζίας Θράκης· Ζαχαρίας ἐπισκ. Λεοντοπόλεως Ἰσαυρίας· Γεωργίου ἐπισκόπου Μυτιλήνης· Γεωργίου ἐπισκόπου Μιλήτου· Σεργίου ἐπισκόπου Σηλυβρίας· Ἀνδρέου ἐπισκόπου Μεθυμνείας· Θεοφίλου ἐπισκόπου Κλείου, Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Εὐχαϊτῶν, Πέτρου ἐπισκόπου Μελεμβρίας· Πέτρου ἐπισκόπου Σοζοπόλεως Θρᾴκης· Ἰωάννου ἐπισκόπου Νύσσης· Θεοδώρου ἐπισκ. Ἡ ἐπιστολὴ Φιλοῦμεν· Ἀντωνίου ἐπισκ. Ὑπαπάντων· Θεοδώρου ἐπισκ. Γεργάμου· Στρατονίκου ἐπισκ. Σόλων, & Τύχωνος ἐπισκ. τῆ Κιτίου, ἐμφοτέρων ἐν συνόδῳ τῆς χρόνοσιν ἐν φιλοχρίστῳ Ἐκυτζίου πόνεϊ ὑπεσίαι ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως· Γενέσιος ἐπισκ. Κίνης· Σταφάνου ἐπισκ. Βριανοπόλεως· Ἀνδρέου ἐπισκ. Μαΐου· Ἰωάννου ἐπισκ. Μιλητοπόλεως· Ἰωάννου ἐπισκ. Φιλαδελφείας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Γρανίτου· Ἰωάννου ἐπισκόπου τῆ Δικτυαλίου. Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἰουστινιανουπόλεως Γόρδου, Μωαβίτου. Καρικλέας Γεμαρτοῦς· Καθολίου ἐπισκ. Κορλίνας Λουβρίας· Θεοδώρου ἐπισκόπου Βεζίσσης· Τιβεζίου ἐπισκ.[1] Ἀμάσου· Σεργίου ἐπισκ. Σοφῆς· Γεωργίου ἐπισκ. Ἰωαννοπόλεως· Στεφάνου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Πόντου· Λογγίνου ἐπισκ. Τίου· Δομετίου ἐπισκ. Προυσιάδος· Γεωργίου ἐπισκ. Κρατέας· Πλάτωνος ἐπισκ. Ἀδριανουπόλεως· Σολομῶνος ἐπισκ. Κλαυδίας· Ἰωάννου ἐπισκόπου Ἐρζίκων· Ἰωάννου ἐπισκ. Μυσίου· Πατρικίου ἐπισκ. Ἰλλουζῶν· Πέτρου ἐπισκ. Ἀπείας· Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου Νακλωλείας· Δομετίου ἐπισκ. Πρυμνήσσου· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Βαρσίης· Θεοδοσίου ἐπισκ. Φιβόλων· Παύλου ἐπισκόπου Σωζοπόλεως Πισιδίας· Πλουσιανοῦ ἐπισκ. Συλλείου· Θεοδώρου ἐπισκ. Ναζιανζοῦ· Γεωργίου ἐπισκ. Κοιῆς· Δημητρίου ἐπισκ. Τένι· Στεφάνου ἐπισκ. Λαππίου· Γεωργίου ἐπισκ. Καντάνων· Ἰωάννου ἐπισκ. Λάκκης· Εὐλαλίου ἐπισκ. Ζωιοποιείου· Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαλιφανδοῦ· Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβῆς· Γεωργίου πρεσβυτέρου & μοναχοῦ μονῆς Φρατρῶν τῆς λεγομένης· ὃς τὴ ἀφεστῶσης Ῥώμης· Κοσμᾶ καὶ Στεφάνου πρεσβυτέρων & μοναχῶν μονῆς ἐπιλεγομένου ὄμμα Ἀφρικιανοῦ· τοῦ κειμένου ἐν τῷ ἀφεστῶσῃ Ῥώμῃ.

[1] Vel Ἀμαστρίας.

ACTIO XV.

Sanctum concilium dixit: Chartula, quam a prolata est a Polychronio religioso monacho disbulletur, atque relegatur. Et dibullata est hujusmodi chartula. Quam accipiens Antiochus religiosus lector & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopoleos relegit prædictam chartulam, habentem his verbis ita:

Constantino a Deo coronato ac manuetissimo magno principi ego Polychronius tanquam præsens faluto & adoro: & quia vidi multitudinem virorum candidatorum, & in medio virum, cujus vicinem narrare non valeo, dicentem mihi: Quia novum fidem componit, festina, & dic imperatori Constantino, ne faciat novam fidem, neque acquiescat. Et veniente me ab Heraclea Chrysopolim, & stante me in solario, (hora erat quasi septima diei) vidi virum terribilem, candidatum valde, & flexis coram me dicens, quia qui non confitetur unam voluntatem & deivirilem operationem, non est Christianus. Ego autem dixi: Hoc & Constantinus sapientissimus imperator prædicavit, unam voluntatem & deivirilem operationem. Ille autem dixit: Multum bene & Deo placite.

Sanctum concilium dixit: Edicat Polychronius religiosus monachus, si literæ, quæ in præsenti continentur chartula, propriæ ejus manus esiliant; & si ipsa est chartula, quæ debeat super mortuum poni, & relaticiatur. cum.

Polychronius religiosus monachus dixit: Ita est, domini, propriæ meæ manus existunt. Et ella est chartula, quæ debeat a me superponi mortuo, cumque relaticiatur.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Prævidimus ut chartula quæ relata est, super mortuum ponatur ab eodem Polychronio juxta propositionem, quæ ab eo facta est, extra hoc sanctum pretatum, in loco publico, in præsentia nostra & plebis, cunque reverentia fuit, ad satisfactionem Christo amabilis populi, qualiter Deus veritatem demonstret. Et egredientibus tam gloriosissimis judicibus & sancto concilio, & plurimo populo congregato, in atrio publici lavacri, quod dicitur Zeuxippus, appositus est ei in argenteo exequiali feretro mortuus, similiter coram gloriosissimis judicibus, & Christi erant et sancto concilio, plurimoque Christo amabili populo ibidem invento: & superfiliem idem Polychronius posuit super pipum mortuum habentem fidei suæ chartulam, pergue plures horas perseverem, & adscultaret ei, nihil horum, quæ ab eo fuerunt in blasphemæ promisa fuerunt, valent prosperi idem Polychronius Deo, nullatenus & post mortuum suscitatus.

Populus Christi, qui ibidem aderat, exclamavit dicens: Novo Simoni anathema, Polychronio anathema, omnes Christi anathema. Et iterum imperatores & gloriosissimi judices & sanctum concilium interrogavit Constantinopolitanæ sanctæ ecclesiæ Constantinum presbyterum & monachum Polychronio dixerunt: Edi-

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἀτρεμήσῃ δὲ χάρτης ὁ Πολυχρόνιος τὸ ἐλλιβέλλιον μακαρίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ λεγόμενος Κωνσταντινουπόλεως ἀνέγνω τὸν λεγόμενον χάρτιον ἔχει λέξεις οὕτως.

Κωνσταντίνῳ τῷ στεφθέντι μεγάλῳ βασιλεῖ ἐγὼ Πολυχρόνιος ὁ κεφαλὴν ἀπόλουσι καὶ προσκυνῶ· καὶ ὅτι εἶδον πλῆθος ἀνδρῶν λευκοφορούντων, καὶ εἰς τὸ μέσον ἄνδρα, οὗ τὴν ἀρετὴν διηγήσασθαι δύναμαι, λέγοντά μοι, σπεῦσον εἰπεῖν κωνσταντίνῳ, ἵνα μὴ τὴν πίστιν μὴ ἀναβάλῃ. καὶ ἐλθόντα με ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς Χρυσόπολιν, ἑστῶτα μοι εἰς τὸ ἡλιακὸν, ἰδεῖν τὸν ἄνδρα τὸν εἰρηκότα, ὅτι ὁ μὴ ὁμολογῶν μίαν θέλησιν καὶ θεοπρεπῆ ἐνέργειαν οὐκ ἔστι χριστιανός. ἐγὼ μαρτυρόμενος μὲν λέγω· ὅτι καὶ ὁ μακάριος Κωνσταντῖνος, ὁ σοφώτατος βασιλεὺς κηρύσσει, ἡ θέλησις καὶ ἐνέργειαν μία. ὁ δὲ εἶπε· πάνυ καλῶς καὶ θεαρέστως.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· λεγέτω Πολυχρόνιος ὁ κεφαλίσας μοναχὸς, εἰ τὰ γράμματα τὰ ἐν τῷ χαρτίῳ τούτῳ ἴδια χεῖρας ἐστὶν αὐτοῦ τοῦ χάρτου· ἀνέγνω τὸν χάρτον ὁ ἀναγνώστης τῆς ἁγιωτάτης ἐκκλησίας.

Πολυχρόνιος ὁ κεφαλίσας μοναχὸς ἐστὶν, κύριοι μου βασιλεῖς· ὅπως εἴρηται, ἰδιόχειρα μου γράμματα. ἐστὶν οὖν ὁ χάρτης ὁ ὁμόλογος καὶ ἐμὲ ἐπιθεῖναι τὸν τάφῳ, ἐξηγήσει αὐτῷ.

Οἱ εὐδοξότατοι ἄρχοντες, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος, εἶπον· σωιδόντος τὸ ἀκριβωθῆναι τὰ γράμματα τὰ ἐν τῷ χαρτίῳ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Πολυχρόνιος τοῦ ἐν αὐτῷ γραφέντος τρόπον ἐξῆ τὸ εἰρημένον χαρτίον, ἐν δημοσίῳ τόπῳ, ἐν παρουσίᾳ ἡμῶν καὶ τῆς ἀγιοτάτης ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολυχρόνιος τοῦ κεφαλίσαντος λαοῦ τὸ, ὅτου ὁ Θεὸς ἀλήθειαν ἐπιδείξειν. ἐξελθόντων δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων ἀρχόντων, καὶ τῆς ἁγίας συνόδου, καὶ πολλοῦ λαοῦ συναθροισθέντος ἐν τῷ μεγαλίῳ τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ὄντος ἐπιλεγομένου Ζεύξιππου, ἐκτεθείσης τῷ ἐν ἀργυρῷ σκάφει, κρεμάσθη τὸ κεφάλι, ὡς κρατοῦν ὁμοίως τῷ τὸ εὐδοξοτάτου ἄρχοντος, καὶ τῆς ἁγίας συνόδου, ἐν πλήθει κόσμου πολυλαοῦ καὶ, ἔστησε ὁ οὗτος Πολυχρόνιος ἐπὶ πολὺ τὸν πάνω τὸ κεφαλὴν αὐτοῦ χάρτιον, ἐν πλείσαις ὥραις καὶ ἐπηκροάσατο αὐτῷ, ἐν οὐδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπαγγελθέντων εἰπεῖν, ἐν μηδενὶ τῷ τοῦ κοσμικοῦ ἀνθρώπου ἰσχύσαι τὸν τεθνεῶτα τὸν ἐγερθῆναι.

Ὁ αὐτὸς λαὸς ἀνέβοησε· ὁ νέος Σίμων ἀνάθεμα, Πολυχρόνιος λεγόνδων ἀνάθεμα, ἡ ἁγία πανδοκεῖα ἀνάθεμα· καὶ πάλιν βασιλεῖς καὶ ἡ ἁγία ἐκκλησία ἐρώτησε τὸν εὐδοκιμώτατον τῆς ἁγιωτάτης τῆς θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὸν πρεσβύτερον καὶ μοναχὸν Πολυχρόνιον, εἰπεῖν· λέγετε δὲ

ANNO CHRISTI 680.

τῶν Πολυχρόνιος, εἰ ὁμολογεῖ δῶρα φυτικὰ βιβλιαμέτα, καὶ ἐν τῷ φυτικῷ ἐστὶν τὴν ἐνέργειαν θεοπρεπῆ τὴν ἁγίας Τριάδος κοινὴ καὶ ἰδιόχειρ τὴν ἁγίας Τριάδος κοινὴ καὶ ἰδιόχειρ τὴν χάρτιν, ὅστις ἐνέβλεψε, ἢ ὑπόκειται ἐν τῷ τάφῳ, ἵνα τὸν ἀνὸν δίδωμι & θεαρεσκεῖα εἰδῆται, & ἐπὶ τὸν τάφον.

Οἱ εὐδοξότατοι ἄρχοντες, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· τὸ χαρτίον, ὅστις ἐνέβλεψας, τίς γεγράφηκε; Πολυχρόνιος εἶπεν· ἐγὼ γράφω μὲ τὴν χεῖρά μου.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· λοίπα Πολυχρόνιε, ἀφεστῶ ὅτι ὁ μακάριος τοῦ θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος κύριος Ἀγάθων καὶ ἀνάμαρτος, ἔστιν κλεπτογλῶσσος, & μὴ ἀκριβεστέρα τὴν αὐτὴ δόξαν πρόσκυνε τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν. Πολυχρόνιε· & ἐλλιβέλλιον ἀφεσβόντος & μακαρίου εἶπε· κεφαλὴ ἔχει τὴ χαρτίου, ὅστις ἐνέβλεψε, & πόθεν ἐκείνου τὰ κεφὴ, ἔστιν κεφαλὴ

Actio XVI.

no vigesimoterio, nona die mensis Augusti, indictione decima.

Præposito sacratissimo fratri nostro Constantini piissimi, & Christo amabilis magni imperatoris, in secretario sacri palatii, quod appellatur Trullus, & per jussionem ejus a Deo inflructæ ejus serenitatis, ex persona ejus præsentibus & audientibus, Constantino gloriosissimo exconsule patricio, & curatore imperialis domus Horsiliæ, Anastasio gloriosissimo exconsule patricio, & loci servatore omnitis imperialis exercitii, Joviano gloriosissimo exconsule, Petro gloriosissimo exconsule.

Convenientes quoque etiam sancto, & universali concilio, quod ex imperiali sanctionis congregatum est in hac a Deo conservanda regia urbe, hoc est, Theodoro & Georgio reverendissimis presbyteris, & Joanne reverendissimo diacono, locum repræsentantibus Agathonis, sanctissimi ac beatissimi archiepiscopi antiquæ Romæ, & Georgio venerabili, atque sanctissimo archiepiscopo hujus magnæ Constantinopolitanæ novæ Romæ, & Petro reverendissimo presbytero monacho, & vicario pontificalis sedis Alexandrinæ magnæ civitatis, & Theophane venerabili atque sanctissimo archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religioso presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis loci servatoris sedis Hierosolymorum, Joanne episcopo Thessalonicæ, Theodoro reverendissimo loci servatore Theodori reverendissimi archiepiscopi Ravennatum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Abundantio episcopo civitatis Patrensis, & Joanne episcopo civitatis Rhegitanæ, locum repræsentantibus centum vigintiquinque venerabilium episcoporum, sanctæ concilii antiquæ Romæ, qui etiam per subscriptiones suas libelos demonstraverunt in suggestione, quæ ab eis facta est ad Constantinum piissimum principem, Philaletbe episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesi, Theodoro episcopo civitatis Trimithontum, locum repræsentante Epiphanii venerabilis archiepiscopi Constantiæ insulæ Cypri, Silvinio Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyzicenos, Marino episcopo Sardiæ, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidenti, Joanne episcopo Amaseæ, Theodoro episcopo Melitenæ, Joanne episcopo Tyanorum, Alypio episcopo Gangrorum, Cyriano episcopo Claudiopolitano, Joanne episcopo Pelinnæ, Polycrotio episcopo Minorum Lyciæ, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Tiberio episcopo Leodiceæ Phrygiæ, Cosma episcopo Synnadorum, Constantino episcopo Bizyæ, locum subdiaconi Petri episcopi Nicææ, locum subdiaconi Petri episcopi Ephesi, locum subdiaconi Petri episcopi Pelinnæ, locum subdiaconi Petri episcopi Sidenti, locum subdiaconi Petri episcopi Amaseæ, locum subdiaconi Petri episcopi Melitenæ, locum subdiaconi Petri episcopi Tyanorum, locum subdiaconi Petri episcopi Gangrorum, locum subdiaconi Petri episcopi Claudiopolitani, locum subdiaconi Petri episcopi Minorum Lyciæ, locum subdiaconi Petri episcopi Stauropoleos Cariæ, locum subdiaconi Petri episcopi Leodiceæ Phrygiæ, locum subdiaconi Petri episcopi Synnadorum, locum subdiaconi Petri episcopi Bizyæ, locum subdiaconi Petri episcopi Cyzicenos, Petro gloriosissimo exconsule, Petro gloriosissimo exconsule.

τῷ εὐλογῶ τίνος ὑπεροχοτάτῳ, τῇ ἐπιτῇ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ἰνδικτιῶνος δεκάτης.

Προκαθήμενῳ τοῦ σεβασμιωτάτου φίλου τοῦ ὑποσεβεστάτου καὶ θειοτέρου μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ εὐμενεστάτου τοῦ ἐν τῇ ἐπιτῇ τοῦ τρικλίνου τῶν Τρούλλων, & κ̃ κ̃ κλίμασι τοῦ θείου σεβασμιωτάτου τῆς ἡμετέρας γαληνότητος, κωνσταντίνου τοῦ εὐδοξοτάτου ὑπάτου πατρικίου, & κομήτου τῆς βασιλικοῦ Ὀρφανοτροφείου κίου· Ἀναστασίου τοῦ εὐδοξοτάτου ὑπάτου πατρικίου, & τοποτηρητοῦ τῆς κάμητος τῆς βασιλικῆς ἀκουβίτων· Πολυεύκτου τοῦ εὐδοξοτάτου ὑπάτου κονσούλου· καὶ Πέτρου τοῦ εὐδοξοτάτου κονσούλου.

Συμπαρόντες δὲ καὶ τῇ ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ συνόδῳ τῇ ἐκ βασιλικοῦ θέσματος σύνοδον ἐν τῇ σωζομένῃ τῇ θεοφιλεστάτῃ βασιλίδι τῶν πόλεων Θεοδώρου & Γεωργίου τῶν διακόνων τῶν ἱερῶν, & Ἰωάννου τοῦ διακόνου τοῦ ἁγιωτάτου πάπα τῆς τῆς ἀποστόλου Ῥώμης Ἀγαθώνος, καὶ Γεωργίου τοῦ ἁγιωτάτου & οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῆς μεγαλοπόλεως Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης, & Πέτρου τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου μακαρίας, & τοποτηρητοῦ τῆς ἁγιωτάτου θρόνου τοῦ Ἀλεξανδρείας μεγαλοπόλεως· καὶ Θεοφάνους τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας· καὶ Γεωργίου τοῦ θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἀποκρισιαρίου Θεοδώρου τοῦ ὁσιωτάτου τοποτηρητοῦ τῆς θείου ἱερουσαλήμ· Ἰωάννου ἐπίσκ. Θεσσαλονίκης· Θεοδώρου τοῦ Θεοτιβεστάτου πρεσβυτέρου & τοποτηρητοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥαβέννας Θεοδώρου· Ἰωάννου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πόρτας Βεντλικοῦ τοῦ ἐστὶν τοῦ τῆς Κρήτης νήσου· Ἀβουνδαντίου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πατρηνῶν· Ἰωάννου ἐπίσκ. τοῦ τῆς Ῥεγγίου τῆς τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας· τὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε ἁγίων τῶν τῆς ἁγιωτάτης τῆς θείου ἱερουσαλήμ· Ἰωάννου ἐπίσκ. Θεσσαλονίκης· Θεοδώρου τοῦ Θεοτιβεστάτου πρεσβυτέρου & τοποτηρητοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥαβέννας Θεοδώρου· Ἰωάννου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πόρτας Βεντλικοῦ τοῦ ἐστὶν τοῦ τῆς Κρήτης νήσου· Ἀβουνδαντίου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πατρηνῶν· τὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε ἁγίων τῶν τῆς ἁγιωτάτης τῆς θείου ἱερουσαλήμ· Ἰωάννου ἐπίσκ. τῆς τῆς Ῥεγγίου τῆς τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας· τὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε ἁγίων τῶν τῆς ἁγιωτάτης τῆς θείου ἱερουσαλήμ· Ἰωάννου ἐπίσκ. Θεσσαλονίκης· Θεοδώρου τοῦ Θεοτιβεστάτου πρεσβυτέρου & τοποτηρητοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥαβέννας Θεοδώρου· Ἰωάννου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πόρτας Βεντλικοῦ τοῦ ἐστὶν τοῦ τῆς Κρήτης νήσου· Ἀβουνδαντίου ἐπίσκ. τῆς τῆς Πατρηνῶν

Actio XVI.

nieni, Joanne episcopo Comanorum, Theophylacto episcopo Cerasuntorum, Salomone episcopo Clanei, Theodoro episcopo Amorii, Zemarco episcopo Sidymorum, Georgio episcopo Ortaindorum, Joanne episcopo Erizorum, Joanne episcopo Myodi, Patricio episcopo Iluzorum, Cyrico episcopo Ancyrano * Phrygiæ, Petro episcopo Appienii, Alexandro episcopo Sidymorum, Domitio episcopo Prymesii, Theodoro episcopo Pibleorum, Paulo episcopo Sozopoleos Pidiæ, Marino episcopo Philomelino, Constantino episcopo Tibradorum, Platone episcopo Magidorum, Plutiano episcopo * Sylluno, Theodoro episcopo Nazianzeno, Theodoro episcopo * Doriorum, Georgio episcopo Coesii, Georgio episcopo * Theorensi, Stephano episcopo Pari, Gregorio episcopo Nazi, Demetrio episcopo Teni, Eutychio episcopo Melensi, Joanne episcopo Coryci, Joanne episcopo Adamorum, Georgio episcopo Flaviadis, Eulalio episcopo Zenonopoleos, Constantino episcopo Dalisandi, Theodoro episcopo Dalisandi, Georgio religioso presbytero, & monacho monasterii Renati, quod litum est apud antiquam Romam, Cononе & Stephano presbyteris & monachis monasterii, quod cognominatur domus Africa, sibi similiter apud antiquam Romam.

* Synai.

* Doorum.

* Chii.

Residentibus itaque gloriosissimis patriciis, & consulibus, omnibusque venerabilibus & Deo amabilibus episcopis juxta ordinem in eodem secretario Trulli, propositis in medio sanctis, atque immaculatis Christi Dei nostri evangeliis:

Theodorus Deo amabilis dicenus hujus sanctissimæ magnæ ecclesiæ, & primisedis Deo amabilium notariorum Georgii sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, dixit: Edocemus vestram gloriam, & sanctum ac universale vestrum concilium, quod Constantinus, qui fit dicit esse presbyterum sanctæ Dei ecclesiæ, quæ est in Apamea secundæ Syriorum provinciæ, pro velo affixit, rogans ingressum adipisci, contenens justitiæ vestrum sanctum concilium quædam, quæ ad præscriptem dogmatis cum pertinent motionem, & suggerimus juxta quod placuerit.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Introit memoratus Constantinus religiosus presbyter. Et ingressus est.

Sanctæ synodus dixit: Constantinus religiosus qui adfuit sui cognitionem edixit & causam, ob quam advenit. Constantinus religiosus dixit: Constantinus dicor, presbyter sum sanctissimæ Dei Apamenorum ecclesiæ secundæ Syriorum provinciæ, ordinatus ab Abrahamio episcopo Arethusio: venit ad sanctum vestrum concilium, ut inferam vos, quia si audirus essem, hoc anno non habiditumus perpetui hoc, quod passi sumus in pradio Bulgarius. Volui enim ingredi in synodo, & rogare ut pax fieret, quatenus aliquod fecisset, id est, adunationem fieret in medio, & quæque illi, quique illi constitarentur, hoc est, qui dicunt unam

Anno Christi 680.

Actio XV.

ἐστὶ Κωμάνων, Θεοδώλιανος ἐπισκόπος Κιρασοῦντος, Σολομὼν ἐπίσκ. Κλανεῖς· Θεόδωρος ἐπισκ. τῆ Αμωρίου· Ζεμάρκος ἐπίσκ. Σιδύμων· Γεωργίος ἐπίσκ. Οἰνδόρων· Ἰωάνης ἐπίσκ. Ἐριζῶν· Ἰωάνης ἐπίσκ. τῆ Μυῶδος· Πατρίκιος ἐπίσκ. Ἰλιζῶν· Κύριλλος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας Φρυγίας· Πέτρος ἐπίσκοπος Αππίας· Αλεξάνδρος ἐπίσκοπος Νεκωλείας· Δομέτιος ἐπίσκοπος Πριμισσήου· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Φίβλων· Παῦλος ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως Πιδίδας· Μαρῖνος ἐπίσκοπος Φιλομηλίου· Κωνσταντῖνος ἐπίσκ. Τιβραδίων· Πλάτων ἐπίσκοπος Μαγιδῶν· Πλουτιανὸς ἐπίσκ. τοῦ Συλλίου· Θεόδωρος ἐπίσκ. Ναζιανζοῦ· Θεόδωρος ἐπίσκοπος Δωρίων· Γεωργίος ἐπίσκοπος Κοεσίου· Γεωργίος ἐπίσκοπος Θηρεντῆς· Στέφανος ἐπίσκοπος Παρί· Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ναζί· Δημητρίος ἐπίσκ. Τίνε· Εὐτύχιος ἐπίσκοπος Μέλνου· Ἰωάνης ἐπίσκοπος Κωρύκου· Ἰωάνης ἐπίσκοπος Αδάνων· Γεωργίος ἐπίσκοπος Φλαβιάδος· Εὐλάλιος ἐπίσκ. Ζηνωνοπόλεως· Κωνσταντῖνος ἐπίσκ. Δαλισσανδῆς· Θεόδωρος ἐπίσκ. Ὀλβῆς· Γεωργίος τῆ ἐυλαβεστάτῃ πρεσβυτέρῳ καὶ μονεχῷ μονῆς τῆ Ρηνᾶ τῆς βασιλείας τῆ τῆ κρατησαίσης Ῥώμης· Κόνωνος καὶ Στεφάνου ἡγουμένων καὶ μονεχῶν μονῆς τῆ ἐνιλεγομένης δόμου Αφρικείας βασιλικῆς τῆς αὐτῆς κ. τῆν κατὰ Σύνεραν Ῥώμαν.

Καθεζομένων τῶν τε ἐυδοξοτάτων πατρικίων & ὑπάτων, & πάντων τῆν ὁσιωτάτων & θεοφιλῶν ἐπισκόπων κ. τῆς, ἐν τῷ αὐτῷ τῆ Τρούλλῳ κειμένῳ, προκειμένων ἐν μέσῳ τῆ ἁγίων & ἀχράντων Χριστῆ τῆ θεῦ ἡμῆν ἐυαγγελίων.

Θεόδωρος ὁ θεοσέβειστος διάκονος τῆς ὑπεραγίας & ἀγιωτάτης τῆ θεῦ ἐκκλησίας τῆς ἀποστολικῆς μεγάλης ἐκκλησίας, πεμπελκόνος τῆ θεοτιμιωτάτου τοπικῆ τῆ ἁγιωτάτου, ἀρχιεπισκόπου τῆς Θεοφιλάτου πόλεως τῆς βασιλίδος πόλεως Γεωργίου ὑπὲρ διδάσκαλῆ τῆς ἐυδοξοτάτης ὑμετέρας, καὶ τῆν ἁγίων & ἐν ἁγιοβασιλῆ τῆ συνόδῳ, ὡς Κωνσταντῖνος λέγων (αὐτὸν) ὁ ἀρτεσθήσων ἐν τῷ Ἀπαμείᾳ τῆς δευτέρας Συρίας ἐκκλησίας τῆς βλῆς τέκνα, & ἐν τῷ ἀνάθεμα τῆς ἀγίας ἐκκλησίας τῆς θεῦ, ἐν ᾧ ἀνάθεμα ἐν τῷ ἁγίῳ τῆ συνόδῳ πάντα τὰ κατὰ τῆ ἀρχιεπισκόπου Αβραμίου τῆ ἐπισκόπου Αρεθούσης· ἔλθον φησὶ ἐν τῷ ἁγίῳ τῆ συνόδῳ, ἐν ᾧ ἀκαθεῖς ἀμέλει τῆ ἐν τῷ ἐπισκόπου· & ἐκ τῆ δεῦρο τέτοιε, & ἐν τῷ ἀγῶνι τῆ ἐκεῖ, πυνίστι οἱ τι ἐπεθεσίμεν τῆ τόπεως Βεσσαρίας· ἤθελον γὰρ ἀρχῆσι εἰσελθεῖν εἰς τῆν συνόδῳ, καὶ σῆμα κελεῦσαι τῆν εἰρήνῃν, ὅπως τί ποτε ἐνοτικοὶ χρήσιμοι μὲν ἀξίᾳ μὲ ὁποῖοι

A volumtatem, & qui dicunt duas volunteates. Et profectus fum ad Theodorum patricium * Rateggum, & rogavi eum, quatenus fiple pro me loquerentur ad synodum, & fierent caritas & pax, quia pacem & caritatem plus omnibus diligit Deus. Et nunc, si jubetis, ut quod mihi Deus dedit de fide, & confcibam Syriace, & interpretetur Grace.

* Subfistere.

Sancta synodus dixit: Quemadmodum proprietatis indicia insinuasti nobis Grace, similiter & quæ fidei tuæ funt, dic tu. Constantinus presbyter dixit: Indicia, domini, accipiam fex dierum, & scribo apud me fidem meam, & defero eam ad sanctum vestrum concilium.

B

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Juxta propositionem tuam adventisti ad nos, ut debeas quæ fidei tuæ sunt dicere: necessarium ergo existit, ut confestim, quæ fidei tuæ sunt edicas nobis: & modum benotici, id est, adunatorii, quod dixisti, fieri. Constantinus religiosus presbyter dixit: Ego dico & naturas dico, fiunt dictum est in Chalcedone, & duas proprietates, & de operationibus contentionem non habeo, si ut proprietates eas dicitis; volunteates vero nam dico perfonæ Dei Verbi ipsius subsistentiæ. Nam si volueritis edicere voluntatem bene, quid ôt hypostasis, id est, subsistentia, Grace nescio: voluntatem vero dico esse perfonæ Dei Verbi & poft incarnationem: Patris quippe, Filii & Spiritus sancti una est voluntas.

C

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Ipsa una voluntas, quam dicis in dispensatione incarnationis domini nostri Jesu Christi, divina ejus natura est, an humanam ejus natura? Constantinus religiosus dixit: Divinitatis duo esse voluntatem.

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Humana natura domini nostri Jesu Christi habuit voluntatem, an non? Constantinus religiosus dixit: Naturalem etiam habuit. Habuit namque ab utero ipsius ad crucem, & proprietatem hanc dico, & proprietas est.

D

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Quid ergo? Ab ipsa cruce naturam humanam defecit Christus? Constantinus religiosus dixit: Non manfit cum eo humana voluntas, fed manfit cum fanguine, & carne: quia non indiget neque comedere, neque bibere, neque dormire, neque ambulare.

Gloriosissimi judices & sancti synodus dixerunt: Ante hoc effatus es, quod unam voluntatem habuit perfona Dei Verbi, & poft hoc dixisti, quia naturalem habuit voluntatem humanitas ejus: unde secundum fermones tuos unam habuit perfonam voluntatem & unam naturalem, & quomodo tu unam voluntatem fentis in Christo? Constantinus religiosus dixit: Christus deferuit & exuit eam cum carne & fanguine.

E

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Ubi itaque remansit ipsa caro & fanguis? Constantinus religiosus dixit: Remansit eam.

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Quis exuit carnem? Constantinus religiosus dixit: Christus.

F

Actio XVI.

Gloriosissimi judices & sancta synodus dixerunt: Et humanum voluntatem simul exvit cum carne? Constantinus religiosus dixit: Etiam, domine, voluntatem illam.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Macarius qui fuit patriarcha Antiochiæ, fe credebat ut dicis? Constantinus religiosus dixit: Etiam, domine, fiest ego dico unam voluntatem; ita & Macarius credebat. Sic namque & ea eo audivi.

Sancta synodus dixit: Ita fentit, & ita perseveras usque ad finem in hac fecta? Constantinus religiosus dixit: Etiam, domine, fic fentio, & fic credo, & non eft possibile A aliter.

Sancta synodus exclamavit: Hæc fecta Manichæorum est: Hæc eft fides Apollinaris, anathema illi cum dogmatibus fuis, novo Manichæo anathema, novo Apollinario anathema, forsas mittatur Manichæus, omnibusque hæreticis anathema. Et pofteqnam expulfus eft idem Constantinus, Gregorius fanctissimus archiepiscopus hujus a Deo conservandæ regiæ urbis dixit: Ego fe quidam passi, quibus fede mea fuit contradictum propter, propter dispensationem rogamus, ut fi possibile eft, nominatim non anathematizentur perfonæ in exclamationibus; id eft, Sergius, Pyrrhus, Paulus & Petrus.

Sancta synodus dixit: Est qui femel condemnabilis demonstrati fuit, & fecundum fententiam noftram jamdudum ejecti de facris diptychis, opportunum existit, etiam in exclamationibus hos nominatim anathematizari.

Georgius fanctissimus archiepiscopus hujus regiæ civitatis, dixit: Quoniam multimodis five multorum ubique concilium obtinet, necessitatem eft nominatim memoratas perfonas anathematizari. Et exclamaverunt universi: Multos annos imperatori Constantino magno imperatori multos annos, orthodoxo imperatori multos annos, pacifico imperatori multos annos, Constantino novo Marciano multos annos, Constantino novo Theodosio multos annos, Constantino novo Justiniano multos annos, conservatori reiæ fidei multos annos. Firmamentum ecclesiarum domine custodi, conservatorem fidei domine conserva. Agathoni papæ Romano multos annos, Georgio patriarchæ Constantinopoleos multos annos, Theophani patriarchæ Antiochiæ multos annos, orthodoxo concilio multos annos, orthodoxo fenatui multos annos. Theodoro hæretico Pharanitæ anathema; Sergio hæretico anathema, Cyro hæretico anathema, Honorio hæretico anathema, Pyrrho hæretico anathema, Paulo hæretico anathema, Petro hæretico anathema, Macario hæretico anathema, Stephano hæretico anathema, Polychronio hæretico anathema, Apergio hæretico anathema, omnibus hæreticis anathema, similibus qui fuitrgunt hæreticis, anathema, augustus dixit, Christianorum, orthodoxo & universali concilio multos annos.

Gloriosissimi judices & augustus: Edicat

Anno Christi 681.

Οἱ εὐσεβέστατοι ἄρχοντες, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· Ἐ τὸ αὐθέντικον θέλημα σωματικῶς ἐνοῦται τῇ σαρκί; Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεύς εἶπε· ναὶ βασιλεῦ, τὸν θέλοντα εἰκάζω.

Οἱ εὐσεβέστατοι ἄρχοντες, καὶ ἡ ἁγία σύνοδος εἶπον· Ὁ βασιλεὺς πιστεύει οὕτως Ἀντιόχειας ἦν ἐπίσκοπος, ὡς σὺ λέγεις; Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς εἶπε· ναὶ δέσποτα, ὡς ἐγὼ λέγω· οὕτω καὶ ὁ Μακάριος ἐπίστευε· ὅτι οὕτω καὶ ἐξ ἐκείνου ἤκουσα.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· οὕτω φρονεῖς, & οὕτω ἐμμένεις μέχρι τέλους σὺ τῇ αὐτῇ δόξῃ; Κωνσταντῖνος εἶπε· ναὶ δέσποτα, οὕτως φρονῶ, & οὕτω πιστεύω, & ὡς οὐδὲν χρεὼν εἶναι.

Ἡ ἁγία σύνοδος ἀβλάβητον· αὕτη ἡ αἵρεσις τῶν Μανιχαίων ἐστί· αὐτὴ πίστις Ἀπολλιναρίου· ἀνάθεμα ἀυτῷ μὲ τὰ δόγματα αὐτοῦ· τῷ νέῳ Μανιχαίῳ ἀνάθεμα· τῷ νέῳ Ἀπολλιναρίῳ ἀνάθεμα· ἴσως βληθήτω ὁ Μανιχαῖος· πάντες οἱ αἱρετικοὶ ἀνάθεμα· καὶ μὲ τὸ ἐκβληθέντα τὸν αὐτὸν Κωνσταντῖνον, ὁ εὐλογημένος ἀρχιεπίσκοπος τῆς βασιλευούσης ἡμῶν Γρηγόριος πόνους φέρων ἡμῖν ἐφώνησεν· ὅτι τὴν ἀκρίβειαν ἐν τῷ ὁμολογεῖν ἀναθεματισμὸν τῶν ἀφρόνων εἰς τὰς ἐκθέσεις, τουτέστι Σέργιον, Πύρρον, Παῦλον, & Πέτρον.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· τὴν τὰ δεύτερα καταδικασθεῖσαν καὶ ἀπόβλητον ἡμετέρᾳ ἀποφάσει τὰ διπτύχα ἐκβληθεῖσαν, δέον καθίστασθαι ἐν τοῖς ἐκθέσεσι τούτους ὁμοῦ ἀναθεματισμοῦ τυχεῖν.

Γεώργιος ὁ ἁγιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς βασιλίδος πόλεως εἶπε· ἐπειδὴ τὰ πλείονα, ἤτοι τὰ πολλὰ πανταχοῦ ἐδόξασε κρατεῖ, ἀναγκαῖον ἔστι ὁμοῦ τὰ λεχθέντα ὀνόματα ἀναθεματισθῆναι· Σέργιος, Πύρρος, Παῦλος, πόλλα τὰ ἔτη τῆς βασιλείας. Κωνσταντῖνε μεγάλε βασιλεῦ πόλλα τὰ ἔτη· ὀρθόδοξε βασιλεῦ πόλλα τὰ ἔτη· εἰρηνικὲ βασιλεῦ πόλλα τὰ ἔτη· Κωνσταντῖνε νέε Μαρκιανὲ πόλλα τὰ ἔτη. Κωνσταντῖνε νέε Θεοδόσιε πόλλα τὰ ἔτη· Κωνσταντῖνε νέε Ἰουστινιανὲ βασιλεῦ πόλλα τὰ ἔτη· τὴ φύλακα τῆς ὀρθοδοξίας πόλλα τὰ ἔτη· τὴ στήριγμα τῆς ἐκκλησίας πόλλα τὰ ἔτη· τὸν φύλακα τῆς πίστεως κύριε φύλαττον· Ἀγαθῶνι τῷ πάπᾳ πόλλα τὰ ἔτη· Γεωργίῳ τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πόλλα τὰ ἔτη· Θεοδώρῳ πατριάρχῃ Ἀντιοχείας πόλλα τὰ ἔτη· ὀρθοδόξῳ συνόδῳ πόλλα τὰ ἔτη· ὀρθόδοξῳ συγκλήτῳ πόλλα τὰ ἔτη· Θεοδότῳ αἱρετικῷ τῷ Φαρανίτῃ ἀνάθεμα· Σεργίῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Κύρῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Ὀνωρίῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Πύρρῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Παύλῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Πέτρῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· Μακαρίῳ, καὶ Στεφάνῳ, & Πολυχρονίῳ αἱρετικοῖς ἀνάθεμα· Ἀπεργίῳ τῷ Πέρσῃ ἐπισκόπῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα· πᾶσι τοῖς ὁμοπίστοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα· καὶ ἐπὶ τῶν βασιλέων· Ὀρθοδόξῳ βασιλεῖ πόλλα τὰ ἔτη.

Οἱ εὐσεβέστατοι ἄρχοντες εἶπον· Ἀναγνῶθι τὰ ὀνόματα τῶν ἀναθεμάτων.

Ἀναγνώστης· Σέργιος, Πύρρος, Παῦλος, Πέτρος, Μακάριος, Στέφανος, Πολυχρόνιος, Ἀπεργίῳ τῷ Πέρσῃ ἐπισκόπῳ αἱρετικῷ ἀνάθεμα· ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα· πᾶσι τοῖς ὁμοπίστοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα· καὶ ἐπὶ τῶν βασιλέων· Ὀρθοδόξῳ βασιλεῖ πόλλα τὰ ἔτη.

Anno Christi 681.

Actio XVII.

γῆς καὶ οἰκουμένης ὑμῖν φυλάττω· εἴτε τὴν εἰς ἀκ- A κλεῖστον κατάλυσιν σωματικῶν κινδύνων τῶν παρόντων ἔνεκα Θεοῦτε, & Θεὸν πάντων πλείονος ἡγήσεις εἰς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὑμῖν ἀγνώτων.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· ἀρκοῦσιν ἡμῖν οἱ λόγοι τῶν ἐν τῷ πνεῦμα τὴν ἀγάπη ἔνεκα τῶν ἀγνοούντων, ἐν τῷ τὸν πνεῦμα δογματικὰ συγκινοῦντα· ἐπεὶ ἐπῆρε δὲ τὴ ἐκφωνήσεῖ τὴ πνεῦμα· & ζωοποιὰ πράγματα ὅρα τὴ ὀρθοδόξῳ συμβόλου· τὰ σωθεῖσα ὑφηγήσῃ.

ACTIO DECIMA SEPTIMA.

Definitio orthodoxæ fidei, facta in regia urbe temporibus piissimi ac tranquillissimi domini nostri Constantini magni victoris imperatoris.

IN nomine domini, & dominatoris nostri Jesu Christi, Dei, & Salvatoris nostri; imperantibus a Deo coronatis ac serenissimis nostris domini Flavii Constantino quidem piissimo, & a Deo coronato magno principe, perpetuo Augusto, & imperatore, anno vigesimo octavo, & post consulatum ejus a Deo instructæ manifestudinis, anno decimoterio, Heraclio vero atque Tiberio a Deo consecratis ejus fratribus, anno vigesimoterciio, die undecimo mensis Septembris, indictione undecima.

Perpetuo facratissimo fefio Constantini piissimi, & Christo dilecti augusti imperatoris, in secretario divalis palatii, quod appellatur Trullos, & fecundum jusiiencem ejus a Deo instructæ tranquillitatis, ex persona ejus præfentibus atque auscultantibus consulibus, Constantino exconsule patricio, & curatore divalis imperialis domus Hormisdæ, Anastasio glorioissimo exconsule patricio, & logofeta secretorum comitis imperialis excubitorum, Polycronio gloriosissimo exconsule, & Petro gloriosissimo exconsule.

Convenientes quoque fanctissimi atque universali concilio, quod Romæ in apostolic secretario conveniebat, ex ea, quæ a Deo constitutis regibus acta, hoc est, Theodosio & Gratiano Deo amabilibus prefbyteris, & Joanne reverendissimo diacono, locum gerentibus Agathonis, sanctissimi ac beatissimi archiepiscopi antiquæ Romæ & Georgio venerabili, atque fanctissimo archiepiscopo hujus magnæ Constantinopoleos novæ Romæ, & Petro Deo amabili presbytero monacho, & vicario fedis Alexandriæ magnæ civitatis, & Theophane venerabili atque fanctissimo archiepiscopo Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religioso presbytero, monacho & apocrisiario Theodori venerabilis vicarii fedis Hierosolymorum, Joanne episcopo civitatis Portuensis, Abundantio episcopo civitatis Parentinæ, Joanne episcopo civitatis Rhegiensis, locum representantibus fancti concilii antiquæ Romæ, centum vigintiquinque Deo amabilium episcoporum, qui etiam per subscriptiones suas declaraunt in suggestione ab eis facta ad Constantinum piissimum principem, & Deo religioso presbytero & locum agente Theodori venerabilis archiepiscopi Ravennatis, Joanne episcopo Theffalonicenfi, Basilio episcopo civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, Philalethe episcopo Cæsareæ Cappadociæ, Theodoro episcopo Ephesi, Basilio episcopo civitatis Trimithuntorum, locum representantibus Episphanii Deo amabilis archiepiscopi Cypri, Silvino episcopo Heracleæ Thraciæ, Platone episcopo Ancyræ Galatiæ, Georgio episcopo Cyziceno, Maximo episcopo Sardium, Petro episcopo Nicomediæ, Photio episcopo Nicææ, Joanne episcopo Chalcedonis, Joanne episcopo Sidonis, Theodoro episcopo Melitenenis, Julio episcopo Tyranorum, Alypio episcopo Gangrenis, Cypriano episcopo Claudiopoleos, Polyæcto episcopo Myronum Lyciæ, Theodoro episcopo Stauropoleos Cariæ, Tiberio episcopo Laodiceæ Phrygiæ, Colima episcopo Synadorum, Stephano episcopo Antiochiæ Pisidiæ, Joanne episcopo Pergeni, Theopompo episcopo Jallinopoleos, five Mocsii, Isidoro episcopo Rhodi, Silvinio episcopo Hierapolitano Phrygiæ, Theodoro episcopo Tarsenii, Marcobio episcopo Seleucæ Isauriæ, Georgio episcopo Byzix Thraciæ, Zacharia episcopo Leontopoleos Isauriæ, Gregorio episcopo Mitylenæ, Sergio episcopo Solyabriæ, Andrea episcopo Mesopotamiæ, Theogonio episcopo Cienii, Epiphanio episcopo Euchaitorum, Petro episcopo Melambiæ, Petro episcopo Sozopolitano Thraciæ, Joanne episcopo Nyfleno, Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio Camulaniensi, Zoeto episcopo Christopolis Aliæ, Petrio episcopo Magneziæ, Antonio episcopo Hypsoporum, Theodoro episcopo Pergameno, Stratonico episcopo Solorum, & Tychone episcopo Cilicii, utriique ex Isaurorum exilentibus Christio amabilis Cypriorum insulæ, Genesio episcopo Anastasiopoleos, Platone episcopo Cinnæ, Stephano episcopo Verinopoleos, Andrea episcopo Mistrafiæ, Joanne episcopo Flaviadis, Theodoro episcopo Prænestinæ, Joanne episcopo Dalcylii, Theodoro episcopo Iulioplitanorum Goeti, Memna episcopo Caralitis: Peraphylitæ, Callinico episcopo Galoniæ Armeniæ, Theodoro Veritiæ, Tiberio episcopo Amisii, Sergio episcopo Sinopes, Georgio episcopo Junopoleos, Stephano episcopo Heracleæ Pontii, Longino episcopo Tiano, Dominio episcopo Prusiados, Georgio episcopo Cratiæ, Platone episcopo Hadrianopoli, Salomonis episcopo Cianei, Georgio episcopo Cenii, Joanne episcopo Erizorum, Joanne episcopo Myndi, Particio episcopo Illyricopoleos, Sergio episcopo Appiæ, Alexandro episcopo Nacolæ, Joanne episcopo Prusiadi, Constantino episcopo Bataeopoleos, Theodoro episcopo

Gloriosissimi judices & augustus: Edicat

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Quoniam quidquam de his, quæ ad fecrupulosiorem indagationem pertinent, relictum eft fuper perfente capitulo, & debeat amplioren fentationem & inquisitionem circa id adhibere fanctitas vefira.

Sancta synodus dixit: Sufficienter quidem habent quæ usque nunc gefta funt ac decretata, & ad præfentem dogmaticam inquisitionem intendant. In fequenti vero inspiratione fancti & vivifici Spiritus, definitionem rethe fidei convenientem synodaliter statuemus.

scopo Pibelorum, Paulo episcopo Sa- A
zopoleos Pisidiæ, Plusano episcopo Sy-
lei, Theodoro episcopo Nariandzeno, De-
metrio episcopo Teni, Stephano episcopo
Pari, Gregorio episcopo Cantani, Joanne
episcopo Lappæ, Eulalio episcopo Zenono-
poleos, Constantino episcopo Dalifando-
no, Theodoro episcopo Olbæ, Georgio
religioso presbytero, & monacho monasterii Renati, quod situm est apud antiquum
Romam, Cosmæ & Stephano presbyteris,
& monachis monasterii, quod cognominatur
domus Africa, sti similiter apud antiquum
Romam.

** *In Cod. Mss. Bellovacensis cæpisti hæc subjicimus: Leonis religiosi diaconi & monachi monasterii quod cognominatur Cella nova, quod similiter situm est in eadem antiqua Roma: Jordane & Polychronio religiosis presbyteris monachis antiqui ejusdem ecclesiæ Christi Dei civitatis Hierodolymorum: Quorum etiam mentio in fop. affuere.*

Residentibus itaque gloriosissimis patriciis, & consulibus, omnibusque venerabilibus & Deo amabilibus episcopis justa ordinem in eodem secretario Truili, propositis in medio sanctis, atque immaculatis Christi Dei multi evangelia:

Theodorus Deo amabilis archidiaconus hujus sanctissimæ Dei catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ, & primicerius Deo amabilium notariorum Georgii sanctissimi atque venerabilis archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, dixit: Conperta habet sanctissima & venerabile vestrum concilium, quæ dudum gesta fuerunt in ultima actione, quoniam interlocutum est diffiere quidem hæc, quæ sunt, Pollicium ut ex tempore per divinam gratiam Christi Dei indefutorum, definitionem rectæ fidei convenientem promulgare. Ad memoriam ergo deducimus, ad quod videtur.

Gloriosissimi judices & sanctum concilium dixerunt: Ordo lectionis de his, quæ dudum actæ sunt, proveniat. Et relecta sunt.

Sanctum concilium dixit: Definitio orthodoxæ fidei, quæ a nobis constituta est, relegatur. Et accipiens Agatho reverendissimus lector & notarius Georgii venerabilis archiepiscopi a Deo custodiendæ hujus regiæ urbis, relegit eandem definitionem ita continentem:

Sancta, magna, atque universalis synodus, quæ per gratiam Dei & pium sanctionem Constantini imperatoris & fidelissimi magni imperatoris congregata est in hac a Deo conservanda regia Constantinopoli nova Roma, inscriptatio divalis palatii, quod cognominatur Trullus, definit, quæ habentur in subditis: Unigenitus Dei Patris Filius, *Christus.*

Hæc definitio conciliorum sex fidei fortissimo, ejusque fortissimo ac orthodoxissimo, ac Salvatoris habitaculo.

Anno Christi 680.

C

ACTIO DECIMAOCTAVA.

Opus Greca ex edit. Basiliptina.

IN nomine domini, & dominatoris Jesu Christi, Dei, & Salvatoris nostri; imperantibus piissimis & a Deo conservandis aeternissimis dominis nostris Flaviis, Constantino quidem manuestissimo, & a Deo decreto magno principe, perpetuo Augusto & imperatore, anno vigesimo octavo, & post consulatum ejus a Deo instructæ serenitatis anno decimoterto, Heraclio autem & Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimotertio, textadecima die mensis Septembris, indictione decima.

Pridiente eodem piissimo, & a Christo dilecto Constantino magno imperatore, in secretario divalis palatii, quod cognominatur Trullus, & post jussionem ejus a Deo instructæ tranquillitatis, præsentibus & audientibus, Nicetæ gloriosissimo exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comitis imperialis obsequii, Sed substratego, Thrasone, Sergio exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio, & quæstori logothetæ, Constantino exconsule patricio, & curatore regiæ domus Hormisdæ, Anastasio exconsule patricio, & loci curatore comitis imperialis excubiti, Joanne gloriosissimo exconsule patricio, & quæstore, Polyeucto gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, & comite imperialis regiminis, Georgio gloriosissimo exconsule, Georgio gloriosissimo exconsule patricio, & magistro militum per Orientem, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Orientis, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Thracesii, Petro gloriosissimo exconsule patricio, & magistro militum per Illyricum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Illyrici, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Cubiculi, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Sacrarum largitionum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Rei privatæ, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Domesticorum, Theodoro gloriosissimo exconsule patricio, & comite Sacri Consistorii

no, Petro episcopo Mesembriæ, Petro episcopo Sozopoleos Thraciæ, Joanne episcopo Sioborum, Joanne episcopo Athenarum, Joanne episcopo Argorum, Theodosio episcopo Lacedæmoniorum, Joanne episcopo Lappæ, Gregorio episcopo Cantani, Stratonico episcopo Solorum, & Tychone episcopo Citii, utrique de synodo existentibus Christo amabilis insulæ Cypriorum, Joanne episcopo Nyffeno, Theodoro episcopo imperialium Thermarum, Georgio episcopo Camulianorum, Theodoro episcopo Ecclesiæ sive Isstinionopolis magnæ Armeniæ, Georgio episcopo Daranaleensi, sive Camachorum, Zoeto episcopo Christopolitano sive Dios hieri, quod est iovis sacrum, regionis Asianorum, Theodoro episcopo Pergami, Theodoro episcopo Malvaturorum, Theodoro episcopo Adrianyeno, Patricio episcopo Magnesiæ, Antonio episcopo Hypsporum, Joanne episcopo * Amathunturum, Silinnio episcopo Nyffonum Asiæ, Rhegino episcopo Panticii, Martyrio episcopo Iuliopolitano Galatiæ, Michaele episcopo Afponensi, Platone episcopo Cinnenii, Genesio episcopo Antaliopolitano, Stephano episcopo Verinopolitano, Andrea episcopo Mnizeno, Mercurio episcopo Pœmanino, Joanne episcopo Miletopolitano, Constantino episcopo Lampacenos, * Cyrino episcopo Hadrianensi, Joanne episcopo Philadelphiæ, Andrea episcopo Silandeno, Joanne episcopo Sitorum, Theodoro episcopo Daldeno, Joanne episcopo Dafzylino, Joanne episcopo Hadrianorum, Silinnio episcopo Bafilinopolitano, Theodoro episcopo Prasnetino, Leontio episcopo Helenopolitano, Georgio episcopo Gali, Theodoro episcopo Cæsaræ Bithyniæ, Polychronio episcopo Theopolitano sive Prusieno, Anastasio episcopo Theotocianorum sive Apollonadis, Theodoro episcopo Iustinianopolitano Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Colma episcopo Manovorum, Niceta episcopo Cotaeteno, Theodoro episcopo Vetifieno, Callinico episcopo Colonias Armeniæ, Tiberio episcopo * Amiseno, Joanne episcopo Andrapenum, Theodoro episcopo Ibororum, Sergio episcopo Siopeno, Georgio episcopo Arcenii, Joanne episcopo Fastinopolitano, Irenarcho religioso diacono, locum exhibente Comite episcopi Amastridis, Georgio episcopo Iuliopolitano, Phoca episcopo Dadybeorum, Platone episcopo Hadrianopolitano, Hondriade, Georgio episcopo Gratiæ, Domitio episcopo Prusiados, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tiberiopolitano, Anastasio episcopo Polemoniensi, Joanne episcopo Comanorum, Theophylacto episcopo Ceraspuntis, Theodoro episcopo Tapeynuis, Salomone episcopo Clanei, Theodoro episcopo Amnopis, Camarco episcopo Sidymorum, Georgio episcopo Oeniandorum, Joanne episcopo Eriziorum, Joanne episcopo Mynii, Patricio episcopo Illuporum, Cyriaco episcopo Ancyrano, Petro episcopo Appii Alexandri episcopo Nacolæ, Demetrio episcopo Eyma, Georgio episcopo Theodosiopolitano, Philippo episcopo Cappadocum, Cyriaco episcopo Pitidæ, Colmo episcopo Cynopolitano, Marino episcopo Iuliono episcopo. Ut Argos. Theodosio episcopo Lacedæmoniorum. Iuliano episcopo. Lappæ. Gregorio episcopo. Cantinio. Stratonicio episcopo. Solorum. Tychonio episcopo. Ut Citii, quemadmodum & omnibus vobis, qui de synodo existentibus Christo amabilis insulæ Cypriorum, Nyffeno episcopo. Theodoro episcopo. Ecclesiæ, sive Iustinianopolitanæ, sive magnæ Armeniæ. Georgio episcopo. Daranaleensi, sive Camachorum, Zoeto episcopo. Christopolitano sive Dios hieri, quod est Iovis sacrum, regionis Asianorum, Theodoro episcopo Pergami, Theodoro episcopo Malvaturorum, Theodoro episcopo Adrianyeno, Patricio episcopo Magnesiæ, Antonio episcopo Hypsporum, Joanne episcopo Amathunturum, Silinnio episcopo Nyffonum Asiæ, Rhegino episcopo Panticii, Martyrio episcopo Iuliopolitano Galatiæ, Michaele episcopo Afponensi, Platone episcopo Cinnenii, Genesio episcopo Antaliopolitano, Stephano episcopo Verinopolitano, Andrea episcopo Mnizeno, Mercurio episcopo Pœmanino, Joanne episcopo Miletopolitano, Constantino episcopo Lampacenos, Cyrino episcopo Hadrianensi, Joanne episcopo Philadelphiæ, Andrea episcopo Silandeno, Joanne episcopo Sitorum, Theodoro episcopo Daldeno, Joanne episcopo Dafzylino, Joanne episcopo Hadrianorum, Silinnio episcopo Bafilinopolitano, Theodoro episcopo Prasnetino, Leontio episcopo Helenopolitano, Georgio episcopo Gali, Theodoro episcopo Cæsaræ Bithyniæ, Polychronio episcopo Theopolitano sive Prusieno, Anastasio episcopo Theotocianorum sive Apollonadis, Theodoro episcopo Iustinianopolitano Gordi, Menna episcopo Caralliæ Pamphyliæ, Colma episcopo Manovorum, Niceta episcopo Cotaeteno, Theodoro episcopo Vetifieno, Callinico episcopo Coloniæ Armeniæ, Tiberio episcopo * Amiseno, Joanne episcopo Andrapenum, Theodoro episcopo Ibororum, Sergio episcopo Siopeno, Georgio episcopo Arcenii, Joanne episcopo Fastinopolitano, Irenarcho religioso diacono, locum exhibente Comite episcopi Amastridis, Georgio episcopo Iuliopolitano, Phoca episcopo Dadybeorum, Platone episcopo Hadrianopolitano, Hondriade, Georgio episcopo Gratiæ, Domitio episcopo Prusiados, Stephano episcopo Heracleæ Ponti, Longino episcopo Tiberiopolitano, Anastasio episcopo Polemoniensi, Joanne episcopo Comanorum, Theophylacto episcopo Ceraspuntis, Theodoro episcopo Tapeynuis, Salomone episcopo Clanei, Theodoro episcopo Amnopis, Camarco episcopo Sidymorum, Georgio episcopo Oeniandorum, Joanne episcopo Eriziorum, Joanne episcopo Mynii, Patricio episcopo Illuporum, Cyriaco episcopo Ancyrano, Petro episcopo Appii Alexandri episcopo Nacolæ, Demetrio episcopo Eyma, Georgio episcopo Theodosiopolitano, Philippo episcopo Cappadocum, Cyriaco episcopo Pitidæ, Colmo episcopo Cynopolitano, Marino episcopo

Κωνσταντίου ἐπισκόπου Τιβεριάδος. Πλάτωνος ἐπισκόπου Μαγνήσων. Πλουσιανοῦ ἐπισκόπου Σωίων, ὅν τοῦ Νικαίας. Νικήτου. Θεοδώρου ἐπισκόπου Δοάρων. Γεωργίου ἐπισκ. Κόρου. Γεωργίου ἐπισκόπου Χίου. Στεφάνου ἐπισκόπου Πάφου. Γεωργίου ἐπισκόπου Νάξίας. Δημητρίου ἐπισκόπου Τηνῶν. Γεωργίου ἐπισκόπου Θήρας. Εὐτυχίου ἐπισκόπου Μήλου. Ἰωάνου ἐπισκόπου Κυμίνου. Ἰωάνου ἐπισκόπου Ἀδάνων. Γεωργίου ἐπισκόπου Φλαβιάδος. Εὐλαλίου ἐπισκ. Ζιλιουσσιάνων. Κωνσταντίνου ἐπισκ. Δαδιζύλου. Θεοδώρου ἐπισκ. Ὀλβίας. Γεωρίου τοῦ ἐπιβαλόντος τῇ πρεσβυτέρῳ καὶ μοναχῷ μοπὶ ἐ Ρεπὶ τὸν ἐπικλιμίρης ὁ τῇ αἱρεσιβυτέρῳ Ῥώμῃ. Κίνωνος καὶ Σπυρίδωνος πρεσβυτέρων καὶ μοναχῶν μοπὶ ἐ ἐπομμαζομένης ὁμίλης ὁδῶν Ἀρετείας ἐπικλιμίρης ὀνόματος καὶ τοῦ αἱρεσιβυτέρου Ῥώμῃ. Λεοντίου τοῦ ἐπιβαλόντος τῇ ἁγιωτάτῃ μονῇ τῶν μοναχῶν τῆς τῶν ἁγίων διδάσκαλοι μεγαλουμένου τῆς τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς ἀγιαπλήκτου τῆς θείας ἀλλὰ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ ἐν ἁγίοις ἐν ἁγίοις Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν ἡ ἁγιοτάτη πόλεως Ἱεροσολύμων.

Καθεσθέντων τῶν ἱερῶν ἀναβαθμῶν πεφιείλαν & ἐκάτω, & ἐκάτω τῶν ἱερῶν ἀναβαθμῶν ἐκάθισαν τοιοῦτον τῷ ἐπιστάτῳ τῷ τῆς, ὡς τὰ ἀνὼ τῷ Τρόπῳ σκηνῆς, ἀρχιεκλήσιον ὡς μόσω τῶν ἁγίων & ἀγάπτου Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν ἀδελφῶν.

Θεόδωρος ὁ Θεοτεβίστωρ ἐπίσκοπος τῆς ἐστωῦσα ἁγιωτάτης τῷ θεῷ καθολικῆς & ἀποστολικῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἡ κεφαλικοῦ τῷ Θεοτεβίστωρ τοιοῦτον τῷ ὁσωνῖτε & ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γεωργίου ὡς ἐν σύμβολε καθίκει ἡκέστῃ, καὶ ἀλλοῦ δίκαιον, τὸ πρῶτον τῶν ἀξιῶν ὅσον σύβας ἐπίκαιτο ἀξιώματον ἡ ἐπιμέλεια τῷ θεῷ, & ἐν ἐκάστῳ τῷ φιλοχρίστῳ τοῦ τοῦ [illegible] ἐπιμέλεια [illegible] ἀγάπτου ἀγκλητοῦ κτοῦ θεῷ. & ἀδεῖ τὸ ὅνομα φοντῆρα τὸ χριστοῦ ἀπαλεξίβιον τὸ τὴ κτίσματα χρέστ. & τὸν σὺ μὴ ἐκκλεῖν ἀλαλοκάτεγα τὸ τῇ ἀνεβίστεις & ἐν βαλβῶν συλεχοῦσα σφαῖτα ἔθος, & ἐ ἀτεβῶν αὐτῷ φάλαγγος ἱερὸν σωμα δηοῦσα κατόπιν, φαῖδῶ δὴ ἁγίας πάντων τῷ μεγαλῶν & σίκωμα πολλὰ σωῶνοι. ὅτι οὐ ἴδε μὴ πολλὰς ὅτος τῆς ἡμερόνες ὡς πολλὰ ἡμερῶν τὸ ἀτεβῶ ἡ ἡμωμένη ἡ μὴ τὴ Χριστοῦ κτίσιν ἀρκετὸν βλέπε, ἀπαλεξῶν ἀνεφίστεται τοῦ ἡμέρου ἀνεβίβαν & τοῦ ἀνωνοῦ· ἀπεφεύσαν & ἐν ὁρθοδόξῳ & γλῶσσα & σκόλον κτισόπκε, ἐπιβρόβιμν μὴ τῆς τῆς ἀθῆνοῦ διδάσκαμεν χρεστοφῶν τὸ τῆς τῆ μακαριωτάτου πατρὸς ἀγιαπλήκτου & θεοῦ ὡς ἀλαζῶν & ὀρθοδόξων, ὡς ἐν τὸ ἀνεφίστεται τὸ ἀνεφίστεται τὸ ἀνεφίστεται

ACTIO XVIII. flat vestræ serenitatis propsito, recensendam.

Constantinus piissimus imperator dixit: Quæ memoratu est definitio, pro relegatur. Et accipiens Agatho religiosus lector & notarius Georgii venerabilis atque sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, eamdem definitionem relegit in his verbis:

Sancta magna atque universalis synodus, quæ per gratiam Dei & pium fundionem Constantini piissimi & fidelissimi magni imperatoris congregata est in hac a Deo conservanda regia Constantinopoli nova Roma, in secretario divalis palatii, quod cognominatur Trullus, decrevit, quæ habenatur in subditis:

Unigenitus Dei Patris Filius & Verbum qui per omnia similis nobis absque solo peccato factus est, homo Christus verus Deus noster, per evangelicas voces flagranter prædicavit: *Ego sum lux mundi. Qui sequitur me, non ambulabit in tenebris, sed habebit lumen vitæ.* Et iterum: *Pacem meam relinquo vobis, pacem meam do vobis.* Hæc proinde divinitus edita pacis doctrina Deo influente, manuetissimus noster imperator institutus, propugnator quidem rectæ fidei, expugnator vero pravæ doctrinæ, hoc sanctum universale nostrum congregantes collegium, totius ecclesiæ adunavit compagineni. Unde hoc sanctum nostrum universale concilium impietatis errorem qui unc usque a quibusdam temporibus factus est, procul abjiciens, sanctorum autem ac probabilium patrum inoffensæ rectæ tramite iter consecutum, sanctis & universalibus quinque synodis rite in omnibus consonuit; trecentorum, inquimus, decem & octo sanctorum patrum, qui in Nicæam convenientes adversus Arium furiosum: & ei, quæ a cc. a Deo inspiratis viris post hanc apud Constantinopolim adversus Macedonium impugnatorem Spiritus, & Apollinarem impium similiter & ei, quæ in Epheso prius adversus Nestorium Judææ intelligentiæ, congregata est ducentorum venerabilium viorum: atque ei, quæ in Chalcedone trecentorum triginta Deo inspiratorum patrum adversum Eutychem & Dioscorum Deo oblitos: super has & ultimæ harum quinta sanctæ synodo, quæ hic congregata est adversus Theodorum Mopsuestiæ, Origenem, Didymum & Evagrium, & scripta Theodori adversus duodecim capitula laudabilis Cyrilli, & epistolam quæ dicitur Ibæ ad Marim Persiam scriptam, immutilatas quidem in omnibus pietatis renovans sanctiones, profanas vero impietatis expellens doctrinas: & id quod ell a trecentis decem & octo patribus editum, & hinc a cc. Deo inspiratis confirmatum ell, quod etiam eeterne fancte synodi ad extinguendam omnem pestiferam haeresin altiorem fulcepernut & confirmaverant symbolum, & hoc nostrum sanctum & universale, Deo inspiratum confirmavit concilium.

ACTIO XVIII.

Ἐκθεσις πίστεως τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ἁγίων μακαρίων πατέρων.

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ εἰς ἕνα Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητὴ· καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς· Θεὸν ἐκ Θεοῦ· φῶς ἐκ φωτὸς· Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ· γεννηθέντα καὶ οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί· δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τά τε ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ· τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα, καὶ παθόντα τὸν τῆς τρίτης ἡμέρας, καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκβλέψαντα τὸν πατέρα καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· καὶ πάλιν ἐρχόμενον τὸν τῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν ἁγίων, καὶ ἀφρίζοντα δόξαν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ· ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι· τὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ.

Ἐκθεσις πίστεως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίων τριακοσίων δεκαοκτὼ μακαρίων πατέρων.

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ εἰς ἕνα Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων· καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς· Θεὸν ἐκ Θεοῦ· φῶς ἐκ φωτὸς· Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ· γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο· τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, καὶ σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς γραφὰς· καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρός, καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον καὶ ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συμφυῶς κυνούμενον, καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν· εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν, ὁμολογοῦμεν ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰῶνος. ἀμήν.

Ἡ γὰρ ἐν οἰκουμένῃ συνοδος ἔνεκα τῆς ἀρχαίας τῆς καὶ τῶν ἁγιωτάτων πατέρων τὴν ἐν Ἁγίοις μνήμην καὶ δόξαν τῶν τῷ Θεῷ χάριν τῶν ἀνθρώπων ἐπιστρεψάντων ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι τὴν ἐν τῷ Θεῷ ἀγάπην τῶν ἁγίων πατέρ

ACTIO XVIII.

Romæ, & Cyrum, qui Alexandriæ mortuus episcopatum, Maratium quoque, qui nuper fuerat Antiochiæ præsul, & Stephanum ejus discipulum, non vacavit per eos plenitudini ecclesiæ eventis laudabilis fuisse, unius voluntatis, & unius operationis in duabus naturis unius de sancta Trinitate, Christi veri Dei nobis, orthodoxæ fidei novitate diffiniendo haereticis conferentanem insanæ ac malitiosæ fiducia impiorum Apollinarii, Severi, atque Themistii; quæ & perfectionem humanitatis unius, epistemque domini Jesu Christi Dei nostri, molita est per quamdam dolosam adinventionem perimere, per hoc involuntasiam & inoperatiam carnem ejus, quæ intellectualiter animata est, insaniter introducens. Excitavit igitur Christus Deus nobis fidelissimum imperatorem novum David, virum Dei, Jerusalem cor suum inventrem, qui non dedit, juxta quod scripsum est, somnum oculis suis, & palpebris meis dormitationem, donec per hunc nostrum a Deo congregatum sacrumque conventum, ipsam recta fidei reperit perfectam predicationem, (secundum enim a domino editam vocem, ubi duo vel tres fuerint congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.) Quæ præsens sancta & universalis synodus fideliter suscipiens, & expansis manibus amplectens, tam fugefisionem quæ a sanctissimo ac beatissimo Agathone papa antiquo Romæ facta est ad Constantinum piissimum atque fidelissimum nostrum imperatorem, quæ nominatim libretti est, qui dicit doceuiens vel predicaverunt, sicut superius dictum est, unam voluntatem & unam operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, adæque amplexa est & alterum synodalem suggestionem quæ missa est a sacro concilio, quod est sub eodem sanctissimo papa centum viginti episcopor Deo amabilium episcoporum, ad ejus a Deo inflractam tranquillitatem, utpote confonantes sancto Chalcedonensi concilio, & tomo sacrosancto beatissimi papæ ejusdem antiquæ Romæ Leonis, qui directus est ad sanctum Flavianum, quem & [a] eirsdem recta fidei baculigerodi synodal appellavit: ad hæc & synodicæ epistolis, quæ scripsit sunt a beato Cyrillo adversus impium Nestorium, & ad orientales episcopos. Affecuti quoque sancta quinque universalia concilia, & sanctos atque probabiles patres, [b] consonantesque confitentes, & delientes dominum nostrum Jesum Christum verum Deum nostrum, unum de sancta & consubstantiali & vitæ originem præbente Trinitate, perfectum in deitate, & perfectum eundem in humanitate, Deum vere, & hominem vere, eumdem ex anima rationali, & corpore; consubstantialem Patri secundum deitatem, & consubstantialem nobis eundem humanitatem, per omnia similem nobis absque peccato, ante sæcula quidem ex Patre genitum secundum deitatem, in ultimis diebus autem eumdem propter nos & propter nostram salutem de Spiritu sancto & Maria virgine propitie Verbi Dei genitrice secundum humanitatem, unum eumdemque Christum Filium Dei unigenitum in duas

ACTIO XVIII.

ἀφορεσθείσης Ῥώμης, Κύρου τοῦ Ἀλεξανδρείας ἐνοικήσαντος, Μαρκέλλου τοῦ Ἀντιοχείας φροντιστοῦ, Στεφάνου τοῦ τούτου μαθητοῦ, οὐκ ἔτυχε τὸ αὐτὸ τῇ ἐκκλησίας πληρώματι τὰς πλάνας ἐπεγείρει τὴ σκέπλαι, ἑνὸς θελήματος, & μιᾶς ἐνεργείας ἐπὶ τῇ δύο φύσεσιν τὴ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδος Κυρίου τὴ ἡμῶν Θεοῦ ἡμῶν τὸ ὀρθόδοξο λαῷ κηρυσσόντα ἐπεσόμενος τοῦ ἀέρος, τῇ Ἀπολινάρου, Σεβήρου, & Θεμιστίου τῇ δυσεπίλυτον φρενοβλάβειᾳ κεκαθῃρῶν, & τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπότητος τὴ αὐτῆ ἑνὸς χωρὶς λαοῦ Χριστῷ τὴ Θεῷ ἡμῶν ἀναιρεῖν δολῷ τινος δολερὰς ἐπινοίας ἀπεμάσατο, & θέλοντος ἀνεῖδεν & ἀφύκτοις ἀλόγοις ἀνεμίσεν αὐτὸ σῶμα διεσθίωμε ἐνεργεσιαν, ἐξηγόνε τὴν μὲν Χριστὸς & Θεὸς ἡμῶν τὸν κατὰ δαυὶδ τὸν ἐν τῇ Δαυὶδ, ἀνδρα κατὰ τὴν ἐμοῦ καρδίαν ἐξηρεῖς· ὃς οὐκ ἔδωκε, κατὰ τὴ γεγραμμένον, ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, καὶ τοῖς βλεφάροις αὐτοῦ νυσταγμὸν, ἕως οὗ δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς θεοσυνέλεκτον πάντας & ἱερᾶς ἀμωμήτους τὸ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τὸν τέλειον κήρυγμα, κατὰ τὴ τῶν θεόλογον φωνὴν, ὅτι οὗ δύο ἢ τρεῖς εἰσὶ τὴ ἐμοῦ ὀνόματι συναγμένοι, εἰμὶ ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν· τὴ τοιαύτη ἁγίᾳ & οἰκουμενικῇ συνόδῳ πιστοῖς δεξιμένοι καὶ ὑπτίοις χεροὶ ἀπαπαπαζόμενοι τὴν τὴ ἀρνωτικὴν καὶ μακαριωτάτου πάπα τὴ πρεσβύτερος Ῥώμης Ἀγάθωνος ἐρρομμένον ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν ἀστεβεστάτου καὶ τιμιωτάτου ἡμῶν βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὴν ἀποδεικνύμενον ὀνομασὶ τὴν κηρύγματος & διδάξαντος, οἷς ἀφορεθείσαμεν ἐν θέλημα καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς σαρκικῆς οἰκονομίας Χριστῷ τὴ ἀληθινῷ ἡμῶν Θεοῦ ἡμῶν· ἀσπασάμενος δὲ καὶ τὴν τὴ ἁγίου τὴ ἀφορεθείσαν ἐρρομμένον τὴ τῶν ἑκατὸν τριάκοντα πάπα ἱερᾶς συνόδου τὴ ἐπὶ τὴν ἱερὸν τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐπιστολὴν ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν αὐτὸν ἀστεβεστάτου Ῥώμης Λέοντα, τὴ εκδίστε ἀφορῶν θλαβεῖσαν τὸν ἐν ἁγίοις· & ἐπιλαμψὰ θεόφεσιν ἐπεσώσαν ἀποδεξάμενος, ἐτι μὴν & τὴν συνοδικῆς ἐπιστολὴν τὴν γεγραμμένον ἐκεῖ τὴ μακαρίου Κυρίλλου κ. Νεστορίου τὴ ἀποστάσε, & πρὸς τοὺς τὴν ἀνατολὴν ἐπισκόπους. ἀτοιβῶν τε πάντε τὴ ἁγίαν & οἰκουμενικὴν πέντε συνόδους, & τὴν ἁγίον κ. ἐν κρίσει φανεῖσαν, & τὴ συμφώνον ὁμολογοῦσαν τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸ ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν ἐκ τὴ ἁγίας ὁμοουσίε καὶ ζωογονοῦσας Τριάδος τέλειον τὸν Θεόνιτε, & τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι· Θεὸν ἀληθῶς, & ἄνθρωπον ἀληθῶς τὸν αὐτὸν ἐκ ψυχῆς λογικῆς & σώματος ἀμώμητον τὸ κατὰ ἡ τὴν θεότητα, & ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κ. τὴν ἀνθρωπότητα, κ. τὴν τὸν ἀμωμον χωρὶς ἁμαρτίας· τὸν μὲν αἰῶνι ἐκ τὴ πατρὸς γεννηθέντα κ. τὴν θεότητα, ἐπ' ἐσχάτε δὲ τὴ ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς & διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τὴ θεοτόκε τὴ κατὰ ἡ κ. ἀνθρωπότητα γεννηθέντα· τὸν αὐτὸν Χριστὸν, τὸν & μονογενῆ τὸν Υἱὸν τὸν ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως, ἀδιαιρέτε τὴ ἑνώσεως ἐπιγνωσθέντα· οὐδαμοῦ τὴ μὲν τὴ ἑνώσεως ἀφανισθείσης διὰ τὴν τὴ ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἔτι & τὴ τὴ ἰδιότητος τὴ ἑκατέρας φύσεως, & εἰς τὴν ἀφίστασιν & ἀνωμένε, ἀλλὰ μᾶλλον σωζομένε τὴ ἰδιότητος τὴ ἑκατέρας φύσεως, & εἰς τὴν ἑνὸς προσώπου καὶ μιᾶς ὑποστάσεως συνελθούσε, οὐ μεριζόμενον καὶ διαιρούμενον εἰς δύο πρόσωπα, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον, κύριον καὶ Χριστὸν, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς οἱ προφῆται περὶ αὐτοῦ, & αὐτὸς ἡμᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξεδίδαξε, & τὸ τῶν πατέρων ἡμῖν παραδεδόμενον σύμβολον· & δύο φυσικὰς θελήσεις καὶ δύο θελήματα οὐκ εἰσίν, & δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἀδιαιρέτε, ἀτρέπτε, ἀμερίστε, ἀσυγχύτε Χριστῷ τὴ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· ἀλλ' αὐτοῦ κεφαλῆς ἀνθρωπότητος· & δύο μὲν φυσικὰ θελήματα ἀνθρωπικὰ, μὴ μὴν τὰ τῶν θείων φύσεως τὸ θεμέλιον εἰς τὸν τὴς ἀνθρωπίνε ἀνακαινισμὸν· ἀλλ' ἐπόμενα τὴ ἀνθρώπου τὸν αὐτὸν θέλημα, & τὸν ἀνθρωπικὸν θέλημα τὸν αὐτὸν θεῖον θέλημα, ὡς ἐν τὴ ἡμῶν σωτηρίας τὸ θεῖον θέλημα· ὃ μὴ δὲ τὸ φυσικὸν ἀνθρωπικὸν θέλημα ἀνθρωπικὸν, ἀνάρκτε, ἀμερίστε, ἀσυγχύτε, ἀτρέπτε, ἀδιαιρέτε, ἀχωρίστε, ἀδιαιρέτε τὴ ἑνώσεως ἀφανισθέν· ἀλλὰ τὸ θεῖον θέλημα τὴ ἀνθρωπίνε ἀνακαινισμὸν· & δὲ τὸ φυσικὸν θεῖον θέλημα ἀνθρωπικὸν, ἀνάρκτε, ἀμερίστε, ἀσυγχύτε, ἀτρέπτε, ἀδιαιρέτε, ἀχωρίστε, ἀδιαιρέτε τὴ ἑνώσεως ἀφανισθέν· ἀλλὰ τὸ θεῖον θέλημα τὴ ἀνθρωπίνε ἀνακαινισμὸν· & δὲ τὸ φυσικὸν ἀνθρωπικὸν θέλημα τὸν αὐτὸν θεῖον θέλημα, ὡς ἐν τὴ ἡμῶν σωτηρίας τὸ θεῖον θέλημα· ὃ μὴ δὲ τὸ φυσικὸν ἀνθρωπικὸν

ACTIO XVIII.

diffentiam in eadem una fubfiftentia cognoscendam, dum com altertius communione utraque natura indivisa, & inconfusa propria vel jet, atque operatrix: juxta quam rationem, & duas naturales voluntates & operationes confitemur, ad falutem humani generis convenienter in eo concurrentes. His igitur cum omni undique cauteła atque diligentia a nobis formatis, definimus aliam fidem nolli licere proferre aut conscribere, componere aut fapere, vel etiam aliter docere. Qui vero præsumpserint fidem alteram componere, vel proferre, vel docere, vel tradere aliud fymbolum volentibus converti ad agnitionem veritatis ex Gentilitate, vel Judaismo, aut ex qualibet hæresi; aut qui novitatem vocis, vel * fermonis adinventionem ad fubverfionem porrom, quæ nunc a nobis determinata funt, introducere; hos, fi quidem episcopi fuerint aut clerici, alienos esse, episcopos quidem ab episcopatu, clericos vero a clero: fin autem monachi fuerint vel laici, etiam anathematizari eos.

A Ἀναστάσεως ἐκφυγεῖν τὴν ἀπόφασιν τοῦ τῶν ἁγίων κανόνων ἑκατέρου φύσιν ὁρίσαντα τὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ & ἀδὲ φυσικὴ διαλαμπόντα & ἐνεργοῦσαν δοξαζόμενον κατὰ σωτηρίαν τὴν ἀνθρωπίνου γένους κατοικήσαντα σωτηρίαν, τοῦτον πίστιν μὴ ἐξεῖναι παντὶ φέρειν ἀναγράφειν, ἢ συγγράφειν, ἢ φρονεῖν, ἢ διδάσκειν ἑτέρα. τοὺς δὲ τολμήσαντας ἑτέραν τινὰ πίστιν, ἢ ἀποφαίνεσθαι, ἢ διδάσκειν ἑτέρα συμβόλου τοῖς ἐθέλουσι ἐπιστρέφειν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐξ Ἑλληνισμοῦ ἢ ἐξ Ἰουδαϊσμοῦ, ἢ γραῦς ἐξ αἱρέσεως οἱασοῦν, ἢ καινοφωνίας, ἤτοι λόγου ἐφευρέσεις ἀλλοτρίας τῆς νυνὶ παρ' ἡμῖν διορισθείσης· τοὺς εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἶεν, ἢ κληρικοί, ἀλλοτρίους εἶναι τῆς ἐπισκόπης τοὺς ἐπισκόπους, & τοὺς κληρικοὺς τῆς κλήρου. εἰ δὲ μοναχοὶ εἶεν, ἢ λαϊκοί, ἀναθεματίζεσθαι αὐτούς.

SUBSCRIPTIONES.

Theodorus humilis episcopus sanctæ Romanæ ecclesiæ, locum gerens Agathonis ter beatissimi & universalis papæ urbis Romæ subscripsi.

Georgius humilis presbyter sanctæ Romanæ ecclesiæ & locum gerens Agathonis ter beatissimi & universalis papæ urbis Romæ subscripsi.

Joannes humilis diaconus sanctæ Romanæ ecclesiæ, & locum gerens Agathonis ter beatissimi & universalis papæ urbis Romæ subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Constantinopoleos novæ Romæ definiens subscripsi.

Petrus presbyter, & locum servans apostolicæ sedis Alexandriæ civitatis definiens subscripsi.

Theophanes misericordia Dei episcopus Theopoleos, id est, Antiochiæ definiens subscripsi.

Georgius humilis presbyter, & locum gerens Theodori Deo amabilis presbyteri, & locum servantis apostolicæ sedis sanctæ Christi Dei nostri Hierosolymorum civitatis subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Thessalonicæ civitatis, & apostolicæ sedis Romæ vicarius & legatus definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Timithontenæ insulæ Cypri, & locum gerens Epiphanii sanctissimi archiepiscopi definiens subscripsi.

Theodorus humilis presbyter sanctæ Ravennatæ ecclesiæ, & locum gerens Theodori beatissimi archiepiscopi subscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ Portuensis ecclesiæ legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ urbis Romæ definiens subscripsi.

Θεόδωρος ἐλάχιστος ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης, ἐν τῷ τόπῳ ἐπέχων Ἀγάθωνος τοῦ μακαριωτάτου οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης ἐβεβαίωσα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης & τὸν τόπον ἐπέχων Ἀγάθωνος τοῦ μακαριωτάτου & οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος διάκονος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης, ἐν τῷ τόπῳ ἐπέχων Ἀγάθωνος τοῦ μακαριωτάτου & οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης ἐβεβαίωσα.

Γεώργιος ἐλάχιστος τῆς Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

D Πέτρος πρεσβύτερος καὶ τοποτηρητὴς τῆς ἀποστολικῆς θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας μεγαλοπόλεως ἐβεβαίωσα.

Θεοφάνης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Θεουπόλεως τοῦ Ἀντιοχείας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Γεώργιος ἐλάχιστος πρεσβύτερος ἐπέχων τὸν τόπον τῆς Θεοφιλεστάτου πρεσβυτέρου καὶ τοποτηρητὴ τῆς ἀποστολικῆς θρόνου τῆς ἁγίας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν πόλεως Ἱεροσολύμων ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης & βικάριος τῆς ἀποστολικῆς θρόνου Ῥώμης & ἐκδικήσας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

E Θεόδωρος ἐλάχιστος πόλεως Τεμβιθοῦντος τῆς Κυπρίων νήσου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Ἐπιφανίου τοῦ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος πρεσβύτερος, & τὸν τόπον ἐπέχων Θεοδώρου τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς Ῥαβεννατῶν πόλεως ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Πόρτου, & λεγάτος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς ἀποστολικῆς θρόνου πόλεως Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Στε-

ACTIO XVIII.

Anno Christi 680.

Σταύρος ἐλάχιστος Κορίνθου, & λεγάτος τῆς ἀποστολικῆς θρόνου Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

A Βασίλειος ἐλάχιστος μητροπόλεως Γορτύνης τῆς Κρήτης νήσου, & λεγάτος τῆς ἁγίας συνόδου τῆς ἀποστολικῆς θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἀβουνδάντιος ἐλάχιστος Τιμπλάνης, καὶ ἀποκρισιάριος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας ἀποστολικοῦ θρόνου πόλεως Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως τῆς Ῥηγίου, & ἀποκρισιάριος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

B Φιλαδέλφιος ἐλάχιστος τῆς Καισαρείας μητροπόλεως τῆς ἁγίας τῆς Καππαδοκίων ἐπαρχίας, & ἐξάρχου τῆς Ποντικῆς διοικήσεως ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος τῆς Ἐφεσίων μητροπόλεως, & ἔξαρχος τῆς Ἀσιανῆς διοικήσεως ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Σισίνιος ἐλάχιστος τῆς Σιλβίου μητροπόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Πλάτων ἐλάχιστος τῆς Ἀγκυρανῶν μητροπόλεως τῆς ἁγίας τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

C Γεώργιος ἐλάχιστος τῆς Κυζικηνῶν μητροπόλεως τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Μαρῖνος ἐλάχιστος τῆς Σαρδέων μητροπόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Πέτρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Νικομηδείας μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας, ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

D Φώτιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Νικαίας μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Καλχηδονίων μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Σιδητῶν μητροπόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Τυανέων μητροπόλεως τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείας μητροπόλεως τῆς Ἑλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

E Θεόδοτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Μελιτηνῶν μητροπόλεως τῆς ἁγίας τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

Ἄλυπος ἐλάχιστος ἐπίσκ. τῆς Γαγγρηνῶν μητροπόλεως τῆς Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐβεβαίωσα.

[1] Concil. General. Tom. VII.

A. Stephanus misericordia Dei episcopus Corinthi, & legatus apostolicæ sedis antiquæ Romæ definiens subscripsi.

Basilius misericordia Dei episcopus & metropolita civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, & legatus totius concilii apostolicæ principatis sedis antiquæ Romæ definiens subscripsi.

Abundantius humilis episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Templanæ, legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ urbis Romæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Rhegitanæ, legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ urbis Romæ definiens subscripsi.

Philadelphus indignus episcopus Cæsaræ magnæ civitatis primæ Cappadociæ provinciæ, & exarchus Pontiæ diœceseos definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Ephesiorum metropolis Asianæ provinciæ & exarchus Asianæ diœceseos definiens subscripsi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Heracleæ metropolis provinciæ Europorum definiens subscripsi.

C Plato misericordia Dei episcopus Ancyræ metropolis primæ Galatiæ provinciæ definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Cyzicenorum metropoleos provinciæ Hellespontii definiens subscripsi.

Marinus indignus episcopus Sardium metropolis provinciæ Lydiæ definiens subscripsi.

Petrus indignus episcopus Nicomediæ metropolis Bithyniæ provinciæ definiens subscripsi.

Photius misericordia Dei episcopus Niceæ metropolis Bithyniæ provinciæ definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Chalcedonensis metropoleos Bithyniæ provinciæ definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Sidesis, metropolis Pamphyliæ provinciæ definiens subscripsi.

Justinus misericordia Dei episcopus Tyanensis metropolis secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Amasiæ, metropolis Hellespontii provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Melitenensis metropoleos primæ Armeniæ provinciæ definiens subscripsi.

Alypius misericordia Dei episcopus Gangrensis metropolis Paphlagoniæ regionis definiens subscripsi.

[1] In charta Biliaca, ut appellant, quæ fuit olim Bibl. Cæsareæ, teste Lambecio lib. 2. p. 408. [illegible] Hic ista extant. Hactenus. 2 Ibid. Ὁμοίως ἐπίσ. Θεῦ ἐπίσκοπος ὁρ. omittit Joannes & Theodorus. Hactenus.

ACTIO XV.

Cyprianus misericordia Dei episcopus Claudiopolitanæ civitatis Honoriadis regionis definiens scripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Pessinuntia metropolis secundæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Polycractus misericordia Dei episcopus Myrorum metropolis Lyciæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Stauropoleos metropolis Cariæ regionis definiens subscripsi.

Tiberius misericordia Dei episcopus Laodiceæ metropolis Phrygiæ Pacatianæ regionis subscripsi.

Cosmas misericordia Dei episcopus Synnadorum metropoleos Phrygiæ Salutariæ regionis definiens subscripsi.

Constantinus misericordia Dei episcopus Baratæ civitatis Lycaoniæ regionis, & locum exhibens Patrii sanctissimi metropolitani mei Iconii metropolis definiens subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Antiochiæ metropolis Pisidiæ regionis definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Pergæ metropoleos Pamphyliæ regionis definiens subscripsi.

Theopemptus misericordia Dei episcopus Justinianopoleos seu Mocisii metropolis Chrisopamahilis leonuæ Cappadociæ regionis definiens subscripsi.

Isidorus misericordia Dei episcopus Rhodi metropolis Cycladum insularum definiens subscripsi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Hierapolis metropolis Phrygiæ Pacatianæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Tarsi metropolis priimæ Ciliciæ regionis definiens subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Anazarbi metropolis secundæ Ciliciæ regionis definiens subscripsi.

Macrobius misericordia Dei episcopus Seleuciæ metropolis Isauriæ regionis definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Athenarum, & legatus sancti concilii apostolicæ sedis priscæ Romæ definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Stoborum civitatis definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Argidiensium definiens subscripsi.

Theodosius misericordia Dei episcopus civitatis Lacedæmoniorum definiens subscripsi.

A Κυπριανὸς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κλαυδιουπολίτων μητροπόλεως τῆς Ὀνωριαδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα. ANNO CHRISTI 680.

Ἰωάννης ἐλαχίστου ἐπίσκοπος τῆς Πεσσινουντίων μητροπόλεως τῆς δευτέρας Γαλατίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πολύκλεκτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μύρων μητροπόλεως τῆς Λυκίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σταυροπολίτων μητροπόλεως τῆς Καρίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

B Τιβέριος ἐλαχίστου ἐπίσκοπος τῆς Λαοδικείων μητροπόλεως τῆς Φρυγίας Πακατιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Κοσμᾶς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Συνναδῶν μητροπόλεως τῆς Φρυγίας Σαλουταρίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Βαρατῶν μητροπόλεως τῆς Λυκαονίας ἐπαρχίας, & τὸν τόπον ἀναπληρῶν Πιῶτοῦ ἱερωτάτου τῆ Ἰκονίου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Ἀντιοχίας μητροπόλεως τῆς Πισιδίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

C Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Περγῶν μητροπόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόπεμπτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἰουστινιανουπόλεως ἤτοι Μοκισίου μητροπόλεως Χρυσοπαμαχίλου λεονοῦς τῆς Καππαδοκίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ῥόδων μητροπόλεως τῆς Κυκλάδων νήσων ὁρίσας ἐπέγραψα.

D Σισίννιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἱεραπόλεως τῆς μητροπόλεως τῆς Φρυγίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ταρσέων μητροπόλεως τῆς πρώτης τῆς Κιλικίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀναζαρβίων μητροπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Κιλικίας ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Μακρόβιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σελευκείων μητροπόλεως τῆς Ἰσαύρων χώρας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ λεγάτος τῆς ἁγίας συνόδου τῆς ἀποστολικῆς θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Στοβίων πόλεως ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Ἀργεῖς ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόδοσος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λακεδαιμονίων πόλεως ὁρίσας ἐπέγραψα.

Γρη-

ANNO CHRISTI 680. ACTIO XVIII.

Γρηγόριος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Καστῶν τῆς Κρήτης νήσου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βιβλιωνῶν πόλεως τῆς Θρᾴκης χώρας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Πομπηιόπολεως τῆς Παφλαγόνος ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιλήτων πόλεως τῆ Καρῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ζαχαρίας ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λεοντοπόλεως τῆς Ἰσαύρων χώρας ἐπέγραψα.

Γρηγόριος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιτυλήνων πόλεως τῆς Λεσβίων νήσου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Σέργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σελυβρίας πόλεως τῆς Εὐρωπαίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἀνδρέας ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μεθυμναίων πόλεως τῆς Λεσβίων νήσου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόγνιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κειῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

. . . . . .

Ἀλέξανδρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κορδύων ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἐπιφάνιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Εὐχαΐτων πόλεως τῆς Ἑλενοντίων χώρας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πέτρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως Θρᾴκης ὁρίσας ἐπέγραψα.

Στρατήλιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σαλῶν πόλεως τῆς Κυπρίων νήσου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Τύχων ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κίτιε τῆς Κυπρίων νήσου ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νυσσέων πόλεως τῆς πρώτης τῆ Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

. . . . . .

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Θερμιανῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆ Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος χάριτι θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Κομμληνῶν πόλεως τῆς αὐτῆς τῆ Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βασιλειουπόλεως, ἤγουν τῆ πλήρωσις Ἐκκλησίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ κλίματος Δαρανδαλῶν τῆς μεγάλης Δερβίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Λάππης τῆς Κρήτης νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζώτικος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κεκιτκόλεως, ἤτοι Διὸς ἱερᾶ τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Περγαμίων

A Gregorius misericordia Dei episcopus Cantani Cretæ insulæ definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Bizyæ civitatis Thraciæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Pompeiopoleos metropolis Paphlagoniæ regionis definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus indignus Miletii civitatis Cariæ regionis definiens subscripsi.

Zacharias misericordia Dei episcopus Leontopoleos Isauriæ regionis definiens subscripsi.

Gregorius misericordia Dei episcopus Mityleræ civitatis Lesbi insulæ definiens subscripsi.

Sergius misericordia Dei episcopus Selymbriæ civitatis Europæ regionis definiens subscripsi.

Andreas misericordia Dei episcopus civitatis Methymnæ Lesbi insulæ definiens subscripsi.

Theognius misericordia Dei episcopus civitatis " Cii Bithyniæ regionis, definiens subscripsi per manus Georgii diaconi, & dispensatoris sanctæ ecclesiæ meæ, pro infirmitate, qua detineor.

Alexander misericordia Dei episcopus " Cordyræorum Isauriæ regionis definiens subscripsi.

Epiphanius misericordia Dei episcopus Euchaitarum civitatis Helenoponti regionis definiens subscripsi.

Petrus misericordia Dei episcopus Sozopoleos Thraciæ definiens subscripsi.

Petrus gratia Dei nostri episcopus Mesembriæ civitatis definiens subscripsi.

Stratolaus misericordia Dei episcopus Solorum civitatis Cypri insulæ definiens subscripsi.

Tychon misericordia Dei episcopus civitatis Citii Cypri insulæ definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Nyssæ civitatis primæ Cappadociæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus " civitatis Armeniæ definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Thermensis civitatis primæ Cappadociæ regionis definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Camuliæ civitatis primæ Cappadociæ regionis definiens subscripsi.

B Theodorus humilis episcopus Justinianopoleos civitatis tertiæ de " Zinis definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus territorii, " Darandynensis seu Amalibæ magnæ Armeniorum regionis definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Lappes Cretæ insulæ definiens subscripsi.

Zoetus misericordia Dei episcopus Cheitkoleos five Dios hieri, quod est sacrum, Asianæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Pergami-

a Ἐπίσκοπος τῆς Ἀθηνῶν. Ἀθηναίων. Athenarum.

b Ἐπίσκοπος τῆς Θερμιανῶν. Θερμιέων. Hazelonus.

c Q. Cinnoa.

d Q. Ecclesiæ.

e Q. Parapotamiæ.

ACTIO XVIII. gami civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus miserlcordia Dei episcopus Mauflauorum civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Adramyccorum civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

Patricius miserlcordia Dei episcopus Magnesiæ circa Mæandrum civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

Antonius miserlcordia Dei episcopus Hyparorum civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

* G. Antecharum. Joannes miserlcordia Dei episcopus * Amathiantorum Asianæ regionis definiens subscripsi.

Sisinnius miserlcordia Dei episcopus Nysloruum civitatis Asianæ regionis definiens subscripsi.

Rheginus miserlcordia Dei episcopus Paniti Thraciæ provinciæ definiens subscripsi.

Joannes miserlcordia Dei episcopus Heracleopolitanæ civitatis secundæ Armeniæ regionis definiens subscripsi.

* Macarius * Martyrius miserlcordia Dei episcopus Juliopolcos civitatis primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Michael miserlcordia Dei episcopus Aponitanæ civitatis primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Plato humilis episcopus Cinnæ civitatis primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Andreas miserlcordia Dei episcopus civitatis * Minice primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Genesius humilis episcopus Anastiaopolitanæ civitatis primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

* Veriampolitæ. Stephanus miserlcordia Dei episcopus * Uranopolitanæ civitatis primæ Galatiæ regionis definiens subscripsi.

Joannes miserlcordia Dei episcopus Miletopolitanæ civitatis Helleſponti regionis definiens subscripsi.

Mercurius miserlcordia Dei episcopus Pæmanini Helleſponti regionis definiens subscripsi.

Domitius miserlcordia Dei episcopus civitatis Prænestæ definiens subscripsi.

* Theodorus miserlcordia Dei episcopus civitatis Ibororum Helleſponti definiens subscripsi.

Cyrillus miserlcordia Dei episcopus civitatis Adianensis Helleſponti definiens subscripsi.

Andreas miserlcordia Dei episcopus civitatis Sylandinæ Lydiæ regionis definiens subscripsi.

Joannes humilis episcopus civitatis Philadelphiæ Lydiæ regionis definiens subscripsi.

Joannes miserlcordia Dei episcopus civitatis Sardorum Lydiæ regionis definiens subscripsi.

Anno Christi 680. A πόλεως τῶν Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μαστωλιωῶν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀδραμυττιωῶν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πατρίκιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μαγνήτων τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀντώνιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ὑπαιπῶν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀμαθῆν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίννιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νυσσλῶν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ῥηγῖνος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τοῦ Πανίτου τῆς Θρᾴκῃς χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλεοπολιτῶν πόλεως τῆς δευτέρας τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

B Μαρτύριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἰουλιοπολῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μιχαὴλ ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀπωνιτῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πλάτων ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κιννῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μινίζης τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γενέσιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀναστασιοπολιτῶν πόλεως, τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βερεμπολιτῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιλητοπολιτῶν πόλεως τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μερκούριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Παμανηνῶν τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Δομίτιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ῥωμανῶν τῆς Φρυγῶν Σαλουτιαρίας ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

E Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἰβόρων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κύριλλος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδιάνων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Συλανδῶν τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Φιλαδελφείας πόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Σάρδων ἐπαρχίας (Λυδίας χώρας) ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεο-

Anno Christi 680. A Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Δαλδῶν τῆς Λυδίας ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

ACTIO XVIII.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς * Δωκεωλιόνου πόλεως τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

* Sepenorum.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀδριανοῦ πόλεως τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίννιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βασιλινοπόλεως Βιθυνίας ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

B Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Πραιστίων πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Καδοείας Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καισαρίων πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Θεοπομπείας πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας πόλεως, ἤτοι Μίλων τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

C Μέννας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καραλλίων πόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Καστώνων τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Νικήτας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως τῆς Κοκκασίου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Βεζίστης Ἀρμενίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κελλίνικος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κελλινίας Ἀρμενίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

D Τιμόθεος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀμισοῦ τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

* Amisi.

Σέργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Σινώπης τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἰβορείας Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Τραπεζουντίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀνδραπείας ἐπαρχίας Ἑλλησποντίου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γρηγόριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀρκῆς τῆς πρώτης τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

E Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Φωστικιόπολεως τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εἰρήνάρχος ἔλεῳ θεοῦ διάκονος τῆς τοῦ Λιμένος ἁγίας τῆς θεοτόκου ἐκκλησίας, καὶ τῶν τόπων ἀναπληρῶν Κόμητα τῆς ἁγιωτάτου μου ἐπισκόπου ὑπέγραψα.

1 Midgtus hæc subscriptio redundare, cum jam sit superius posita. Bardanner.

2 In Græco, *pro stale Bithyniæ provinciæ*. Bardanius.

ACTIO XVIII.

Georgius misericordia Dei episcopus Iunopoleos definiens subscripsi.

Phoras misericordia Dei episcopus civitatis Dadybrorum definiens subscripsi.

Platon misericordia Dei episcopus Hadrianopoleos Honoriadis definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Cratiæ Honoriadis definiens subscripsi.

Domitius misericordia Dei episcopus Prusiadis civitatis definiens subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Heracleæ Ponti definiens subscripsi.

Longinus misericordia Dei episcopus civitatis Tii, definiens subscripsi.

Anastasius misericordia Dei episcopus Polemonii definiens subscripsi.

Ioannes misericordia Dei episcopus civitatis Comanæ definiens subscripsi.

Theophylactus misericordia Dei episcopus civitatis Corasantis definiens subscripsi.

* Clonas Salomon misericordia Dei episcopus civitatis * Clanei definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Amorii definiens subscripsi.

Zenarcus misericordia Dei episcopus civitatis Sidymorum Lyciæ provinciæ definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Oeniandenorum Cariæ provinciæ definiens subscripsi.

Ioannes misericordia Dei episcopus civitatis Eriorum Cariæ provinciæ definiens subscripsi.

Ioannes misericordia Dei episcopus civitatis Myndi Phrygiæ Pacatianæ provinciæ definiens subscripsi.

Patricius misericordia Dei episcopus civitatis Iluzorum Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Petrus misericordia Dei episcopus civitatis Appiæ definiens subscripsi.

Cyricus misericordia Dei episcopus civitatis Antyæ Phrygiæ definiens subscripsi.

Alexander misericordia Dei episcopus civitatis Nacoliæ Phrygiæ Salutariæ provinciæ definiens subscripsi.

Paulus misericordia Dei episcopus civitatis Sozopoleos Pisidiæ definiens subscripsi.

Marinus humilis episcopus civitatis Philomeliæ definiens subscripsi.

Constantinus humilis episcopus civitatis Tibriadorum Pisidiæ provinciæ definiens subscripsi.

Platon misericordia Dei episcopus civitatis Magidorum Pamphyliæ provinciæ definiens subscripsi.

Plutianus episcopus civitatis Sylleensis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Nazianzi definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Doarorum definiens subscripsi.

A Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως ὁρίσας ἐπέγραψα.

Φωκᾶς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Δαδύβρων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πλάτων ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀδριανουπόλεως Ὀνωριάδος ὁρίσας ἐπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κρατίας Ὀνωριάδος ὁρίσας ἐπέγραψα.

Δομίτιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Προυσιάδων πόλεως ὁρίσας ἐπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἡρακλείας Πόντου ὁρίσας ἐπέγραψα.

B Λογγῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Τίου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος χάριτι Χριστοῦ ἐπίσκοπος τῆ Πολεμωνίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κωμάνων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεοφύλακτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κορασωάντης ὁρίσας ἐπέγραψα.

Σολομὼν ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κλαείου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Αμωρείας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζήναρχος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Σιδύμων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Οἰνιάδων ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἐρίζων ὁρίσας ἐπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μυνδίων ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πατρίκιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἰλίζων ὁρίσας ἐπέγραψα.

C Πέτρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀππίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Κύριος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Αγκύρας Φρυγίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Αλέξανδρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Νακολείας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Παῦλος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Μαρῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Φιλομηλίου ὁρίσας ἐπέγραψα.

E Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Τιβεριάδων ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πλάτων ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μαγίδων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πλουτιανὸς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆ Συλλῆς ὁρίσας ἐπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ναζιανζοῦ ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεων Δωάρων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Δω-

ANNO CHRISTI 680.

Δημήτριος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Πάρου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μήλου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εὐτύχιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μήλου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Θήρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κορύκου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδάνων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Φλαβιάδος ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εὐδάλιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ζηνωνουπόλεως Ἰσαυρίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Δαλισσάδων ὁρίσας ὑπέγραψα.

B Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ολβίων πόλεως ὁρίσας ἐπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κάρων πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεοδόσιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κοηνίων πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

* Θεοδόσιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Φιβελλῶν πόλεως τῆς Λυκίας ὁρίσας ὑπέγραψα. * Theodorus Gen.

C Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Χίου τῆς νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Νάξου τῆς νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Λαμψάκου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Κοτιαείων πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πολυχρόνιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Θεουπόλεως πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Θεοδοσίου τῆ διαβεβαίσεις αφεσβύτερος τῆς κατ' ἐμὲ ἁγιωτάτης ἐκκλησίας.

D Πέτρος χάριτι Χριστοῦ ἐπίσκοπος τῆ Μικραῖων πόλεως τῆς Αἱμιμοντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πέτρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Σωζοπολιτῶν πόλεως τῆς Αἱμιμοντίου ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Τραπεζουντίων πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Λεόντιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ελληνοπολιτῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδοτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σεβαστιωῶν μητροπόλεως τῆς δύο ἐθνῶν τῆ Αρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Σιλουανὸς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λημνίου νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Αβύδων πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ανδρέας ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νεαπολιτῶν πόλεως τῆς Καρῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα διὰ Θεοδόσιου τῆ ἱερᾶ μητροπόλιν διὰ τῶν συνηγορούντων ἐν τῆ ὁμωτοῦ εἴρηνη.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καρπαθίων νησοῦ ὁρίσας ἐπέγραψα.

ACTIO XVIII.

A Demetrius humilis episcopus civitatis insulæ Tenii definiens subscripsi.

Stephanus humilis episcopus insulæ Pari definiens subscripsi.

Eutychius humilis episcopus insulæ Meli definiens subscripsi.

Georgius humilis episcopus insulæ Therę definiens subscripsi.

Joannes humilis episcopus civitatis Coryci primę provinciæ Cilicię definiens subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Adanorum definiens subscripsi.

B Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Flaviadis secundę provinciæ Lyciæ definiens subscripsi.

Eulalius misericordia Dei episcopus Zenonopoleos Isauriæ definiens subscripsi.

Constantinus misericordia Dei episcopus civitatis Dalissodi Isauriæ provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Olbiorum definiens subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus insulę Coenhium definiens subscripsi.

* Theodorus humilis episcopus Phibelorum Lycaonię regionis definiens subscripsi. * Theodorus Gen.

C Georgius misericordia Dei episcopus Chii insulę definiens subscripsi.

Georgius humilis episcopus insulę Naxię definiens subscripsi.

Constantinus humilis episcopus Lampsaci definiens subscripsi.

Cosmas indignus episcopus civitatis Cotiaorum definiens subscripsi.

Polycronius humilis episcopus Theopolitanæ civitatis Bithyniæ regionis definiens subscripsi per Theodosium religiosum presbyterum sanctissimę magnæ ecclesiæ meæ, propter fenestratum meum.

D Petrus gratia Christi Dei nostri episcopus civitatis Mesembriorum Hæmi montis regionis definiens subscripsi.

Petrus indignus episcopus Sozopoleos Hæmi montis regionis definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Trapezuntiorum definiens subscripsi.

Leontius misericordia Dei episcopus Helenopolitanæ civitatis Trapezuntiorum definiens subscripsi.

E Theodosius misericordia Dei episcopus Sebastię metropolis secundę Armeniæ regionis definiens subscripsi.

Silvanus misericordia Dei episcopus Lemni insulæ definiens subscripsi.

Isidorus misericordia Dei episcopus Abydi civitatis definiens subscripsi.

Andreas misericordia Dei episcopus civitatis * Neapolitanæ Cariæ regionis, definiens subscripsi per Theodorum metropolitanum meum, propter infirmitatem ipsi tincor. * Q. oeslo[illegible] rum privat[illegible]

Joannes misericordia Dei episcopus Carpathi insulæ definiens subscripsi.

Da-

ACTIO XVIII. David humilis diaconus sanctissimæ ecclesiæ, quæ est in Bolphoro, & locum exhibens Andreæ venerabilis episcopi mei subscripsi.

Theodorus indignus episcopus Phasidis Lazici provinciæ definens subscripsi.

Cionatus misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Calaritanæ insulæ Sardiniæ definens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Aureliopoleos Libyæ provinciæ definens subscripsi.

Subscriptio piissimi & Christo dilecti Constantini imperatoris.

Constantinus in Christo Deo rex ac imperator Romanorum, legimus & consensimus.

Constantinus piissimus imperator dixit: Edicat sanctum & universale concilium, si cum consensu omnium episcoporum promulgata est definitio, quæ ad præsens retecta est.

Sanctum concilium exclamavit: Omnes ita credimus, una fides, omnes idipsum sentimus, omnes consentientes & * amplectentes subscripsimus, orthodoxe omnes credimus. C Hæc est fides apostolorum, hæc est fides patrum, hæc est fides orthodoxorum. Multos annos imperatori. Integritates duarum naturarum Christi Dei nostri tu declarasti. Lumina in parte domine conferva. Martirio novo Constantino æterna memoria. Novo Justiniano Constantino æterna memoria. Omnes hæreticos ut effugiti. Dejectorem hæreticum domine conferva. Dividentes & confundentes tu perfecutus es. Abit invidia a vestro imperio. Deus custodiat fortissimum vestram. Deus regnum vestrum & imperium vestrum pacificet. Vestra vita, orthodoxorum vita est. Coelestis res terrestrem conserva. Per te universalis ecclesia pacificata est. Nestorio & Eutychi, & Dioscoro anathema. Apollinari, & Severo anathema. Consentaneis eorum anathema. Theodoro Pharanite anathema. Sergio & Honorio anathema. Pyrrho & Paolo anathema. Cyro & Petro anathema. Macario & Stephano & Polychronio anathema. Omnibus hæreticis anathema: Qui prædicaverunt & prædicant, & docent ac docturi sunt unam voluntatem & unam operationem in dispensatione domini nostri Jesu Christi Dei nostri, anathema.

Constantinus piissimus imperator dixit: Deum veteres proferimus fortiche & universali vestro concilio, quod absque quolibet favore & invidia, principale desiderium & zelus existit nobis, irreprehensibilem esse immaculatam orthodoxam Christianorum fidem. & cum stabilitate non cam conservaretis nomine Dei, secundum doctrinam atque traditionem, quæ tradita est nobis tam per evangelium, quamque per sanctos apostolos & per Patres sanctorum quinque universalium conciliorum, sanctorumque probabilium patrum & non mediocriter nos pro hoc deuteronomio corrobarat, ex quo,

ACTIO XVIII. Δαβὶδ ὁ λάχιστος διάκονος τῆς ἁγιωτάτης ἐκκλησίας, ἡ ἐν τῷ Βοσπόρῳ οὐσιωτάτης τόπον μὲ ἐπιτρόπον ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ὁ ἀνάξιος ἐπίσκοπος Φασίδος Λαζικῆς ἐπαρχίας ὁρίζων ἐγράψα.

Κιονάτος ἔλεος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Καλάρου τῆς Σαρδινίας νήσου ὁρίζων ἐγράψα.

Θεόδωρος ἔλεος θεοῦ ἐπίσκοπος Αὐρηλιοπόλεως Λιβύης ὁρίζων ἐγράψα.

Ὑπογραφὴ τῆς φιλοχριστοῦ καὶ φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου.

Κωνσταντῖνος ἐν Χριστῷ τῷ θεῷ βασιλεὺς & αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων, ἀνέγνωμεν & συμπεφώκαμεν.

Κωνσταντῖνος ὁ φιλοθεώτατος βασιλεὺς εἶπε· λαμπρὸν ἡ ἁγία & οἰκουμενικὴ συνόδος, εἰ κ᾽ συμπίπτον πάντων τῶν ὁμοπνόων ἐπιτρόπων ὁ εἰς τὸ παρόν ἀνεγνωσθεὶς ὅρος ἐξεφωνήθη.

Ἡ ἁγία συνόδος ἐβόησε· πάντες οὕτω πιστεύομεν, μία πίστις· πάντες αὐτὸ φρονοῦμεν· πάντες συμπεφώνηκε & ἀπεβάπασμεν ὑπεγράψαμεν. ὀρθοδόξως πάντες πιστεύομεν. αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων. πολλὰ τὰ ἔτη τῷ βασιλεῖ. τὰς πλευρὰς τῆς θείας φύσεως Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν σὺ ἐτράνωσας. τὸν φωτῆρα τῆς οἰκείας κόμης φύλαξον. Μαρτύριον νέον Κωνσταντῖνε αἰώνιε ἡ μνήμη. νέῳ Ἰουστινιανῷ Κωνσταντῖνε αἰώνιε ἡ μνήμη. ὅλας τὰς αἱρετικὰς συζύγιας. τὸν καθαιρέοντα τὰς αἱρετικὰς κόμας φύλαξον. τὴν ἀπορροῦσαν καὶ συγχέουσαν σύζυγίας. λείπει φόβος τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. ὁ θεὸς φυλάττει σε κράτος ὑμῖν. ὁ θεὸς τὴν βασιλικήν σου ἐξίδρυσε. ἡ ὑμετέρα ζωὴ τῆς ὀρθοδόξου ζωή. κράτει βασιλεῦ ἡ ἐπίγειον φύλαξον. διὰ σὲ οἰκουμενικὴ ἐκλελυται εἰρήνη. Νεστορίῳ καὶ Εὐτυχῇ & Διοσκόρῳ ἀνάθεμα. Ἀπολιναρίῳ & Σεβήρῳ ἀνάθεμα. τοῖς ὁμόφροσι αὐτῶν ἀνάθεμα. Θεοδώρῳ τῷ Φαρὰν ἀνάθεμα. Σεργίῳ & Ὀνωρίῳ ἀνάθεμα. Πύρρῳ καὶ Παύλῳ ἀνάθεμα. Κύρῳ καὶ Πέτρῳ ἀνάθεμα. Μακαρίῳ & Στεφάνῳ & Πολυχρονίῳ ἀνάθεμα. ὅλοι τὸν αἱρετικοὶ ἀνάθεμα. τὸν κηρύξαν καὶ κηρύττοντα καὶ μέλοντα διδάσκειν ὁ θέλημα & μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν ἀνάθεμα.

Κωνσταντῖνος ὁ φιλοθεώτατος βασιλεὺς εἶπε· τὸν θεὸν μάρτυρα φερόμεθα τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, ὡς χωρὶς οἱασδήποτε φροντίδος & ἀντιπαθείας φιλοτιμίας & ζῆλον κεβέκηκε ἡμῖν τὸ ἀδιάλυτον ὅπως τὴν ἀμώμητον ἡμῖν τὴν Χριστιανῶν πίστιν, & ὡς σαθρότητα μὴ ἀνέλαβε ὀρθοῦντες σε ὀφείλει τὴν θεῖαν κατὰ τὴν διδαχὴν & τὴν ὅσον τῶν ἁγίων ἀποστόλων, & ἐκ τῶν θεσπεσίων ἁγίων τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, & ἐν ἁγίῳ πνεύματι. καὶ οὐ μικρὸν ἡμᾶς σωμεῖν ἐν ἀξίᾳ τάξει. τοῦτο γὰρ, ὅθεν καὶ

ANNO CONSTT. CIRCIT. 681. ACTIO XVIII. τὸ κέλλασον τῷ θεῷ ἡμῶν ἀνδρεῖοι ἐπεκαλέσαμεν & τὸ ὅρον τῆς βασιλείας ἡμῶν. ὅτι καὶ ὁ θεὸς ἡμῶν & σωτὴρ ἡμῶν, καρτερεῖ μέλλε βοηθεῖν τῷ σωμεῖν σωστὸν ἡμῖν καρὸ τὸ κατὰ ἡμῶν ὑμᾶς τὰς ἁγίας τῷ θεῷ γραφὰς πάσας κηρυχθείσας ἡ κρυπτομένας φρονεῖν θέλεται τὴ ἀμωμήτῳ ἡμῖν τῇ Χριστιανῶν πίστει & τὰς καρὰ τοῦτο τοῦ ἁγίου πνεύματος τοὺς χόνους ἐκκαθάρας ἀξιοῦν θέλεται, & κεβεκηκέναι ἡμῖν ἀνεῦ ἀφῶσιν, κεβὼς καρεῖρεται, ὡς καρὸ τὰς ἁγίας & οἰκουμενικὰς κίνα σωμεῖν· καὶ τὰς ἐκβίαις τῆς ἁγίου ἐκκλησίας πάσας, εἰς τὸ ἀπὸ ἡμῶν ἀπὸ τὰς ἀφωμολογίας μέχρι θανάτου. ὅπερ καὶ ἐκκεκράξαμεν· ὑμῖν ἐν τῷ φοβερῷ δικαστῇ τῇ θεῷ, ἐν μέλλον κέρινε ζῶντας & νεκρὸς, ἐν πάντα συμφωνεῖν ἀφωμολογοῦμεν ὅτι τὴ καὶ ἡμῖν ὁπὸ ἐκτίστου, ἡ καὶ τὴς τῷ ἡμῖν ὡς εἰκὸν βαλεῖται εἰπεῖν. ὅπως διαβεκηρύκα τὴ καρεγορεῖν ἐφ᾽ ὑμᾶς τὴ λόγῳ τάκτοθεν σὺ κεβεῖς· γενεῖτε ἐπιφορτικὴ τὴ πάλματα τὴ ἁγίου ἐπιβαλεῖν ἡμᾶς τὴς ἀποδόσεις ἡμῖν ἁγίας τὴ & οἰκουμενικὴ τὴ ἁγίου ἀποστόλων & μεθοῦν τὴ κεῖς & σωῖρα ἡμῖν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸ ἀληθινὸ θεὸ ἡμῶν, & τὴ κεῖς ἐξ ἡμῶν ἐκκλίνα πάτερα, καὶ τὴ ἁγίου κίνα οἰκουμενικὰ σωμεῖν· ἐν τὴ ἐκκλίνα τὴ ἐξ ἡμῶν & μὴ καρεῖα κάπαι τὰ ἀκλάσεις· τὰ θεῖ ἡμῶν ἀπεκαλεῖν ἐν τὴς βασιλικὴς ἡμῖν τὴ κοιλιάν· ἡμῖν τὴ ὀλοσφαίρα τὴ λόγῳ τὴ ἀληθείας, εἰδεῖν & τὰ πάντα αἱετεῖς ἀνὰ ἀλάκες ὁρίας μὴ πάνων & τὴ ἀνὰ ἀγαθοῦ.

Ἡ ἁγία συνόδος ἐβόησε· πολλὰ τὰ ἔτη τῇ βασιλεῖ. φιλοχρίστε βασιλεῦ πολλὰ τὰ ἔτη· ἀντεῖλε τὴ Χριστιανῶν βασιλεῖ κίνα φίλαξον. τὴν ὀρθοδοξίας σὺ ἐτάνωσας. ὁ φωτὴρ τὴς ἰδίας κόμης φύλαξον. τὴ ἀπορροῦσαν καὶ ἀνάθεμα & ἀπτάθημα τὴ ἀφῶ αἱρετικὰ ἐστι. ὁ ἀπτάθημα τὴ ἀφῶ αἱρετικὰ ἐστι. ὁ ἀπτάθημα τὴ ἀφῶ θεωρεῖ ἐστι, ἡ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Λεόντι τὴ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Νεστορίῳ & Εὐτυχῇ & Διοσκόρῳ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Ἀπολινάριῳ & Σεβήρῳ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Νεστορίῳ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Εὐτυχῇ ἀνάθεμα. τὴ φῶ Ἀπολινάριῳ ἀνάθεμα. πάσας τὴς χρονοῦσας αὐτέρεσι ἀνάθεμα. αὐτὸν ἐν μνήμῃ τὴ βασιλεῖ. αἰώνιος ἐν μνήμῃ τὴ ἀγίου βασιλεῖ.

Κωνσταντῖνος ὁ φιλοθεώτατος βασιλεὺς εἶπε· ἐν & πάντα τὴ ἀγίου σύνοδος τὴ & ἀληθείας κέκμαρκε ἐν τὴ μεκρὸν ἐν ὁλοσφαίρᾳ, καὶ χρόνιος σεπτῶς διατελεῖν, εἰν οὐκ ἀγεκτέκαμε μετὰ τὴ ἀφῶ ἐκ τὴ ἀνὰ ἀγαθοῦ ἐκτίσθη & τὴ ἀγίου ἀληθεῖ βαρίφορε· ἐν τὴ ἀγίου πνεύματι τὴ ἀφῶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀπαρεῖφθαι· τὴς ἀγγελικὴς εἰς μέρ & τὴν ἀνὰ ἀγαθοῦ ἀμήχανον μορφὴν τὴς σωμὴ ἀγίου, ἐκκλίσεις τὴν ἀλλὰ & τὴ πάγκλιν σωμεῖν· & τὴ μεγαλοδόξῳ τὴ χρόνῳ τὴ ἀγίου ἀγγέλου ἀνάθεμα τὴ ἀγίου ἀγγέλου ἀνάθεμα.

Ἡ ἁγία συνόδος εἶπε· ἀστεῖλεν ἄξιοσε & χαλιώνται, λόγον ἀφεφωνεῖται ἀφῶ τὴ Θεοῦ τὴ ἀγίου ἡμῶν πάντα & τὴ κεῖς σωμεῖν· ἐν τὴ πεῖκτα τὴ ἀστεῖλεν ἡμῖν, τὰ τὴ ἀκεῖ ἀνὰ ἀγαθοῦ ἀδεῖσε.

Concil. General. Tom. VII.

1081 ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΠΑΠΑ. CONSTANTINOPOLITANUM III. CONSTANTINUS PAGONATUS. 1082

A jubente Deo nostro, authoritate accepimus solum imperii nostri. Cum ergo Deo complacuit tempus concedere, invitavimus fieri collectionem vestram, * ad considerandum vobis sanctas Dei scripturas, omnem vocis vel affertionis novitatem, quæ adjecta est ad interpretationem nostri Christianorum fidem in his vicinis temporibus a quibusdam prava sententiosus expellendo, maledissimamque nobis hanc contradeceris, fieri prædictum est, quatenus secundum sancta & universalia quinque concilia, & flauta sanctorum venerabilium patrum, ita cum & nos custodiamus usque in mortem. Ibi ergo judicabimur vobiscum apud terribile tribunal Dei, quando futuri est judicare vivos & mortuos, si fortitan aliquid unquam concientiam habeatis fusile intermissum in definitione, quæ a vobis promulgata est, sed & si quisquam ex vobis fortitan vult dicere utique examinato sermone, qui fuerit a quolibet ex vobis prolatus, ex omni parte per gratiam & inspirationem sancti Spiritus sanctimatem comprehendant sanctæ & immaculatæ fidei, quæ tradita est nobis a sanctis apostolis & discipulis domini & Salvatoris nostri Jesu Christi veri Dei nostri, & ex qui deinceps reperti sunt probabilibus patribus, & sanctis quinque universalibus conciliis, quatenus non ore, unoque corde omnes ecclesiæ. Dei hymnum offerant in tempore regni nostri mirificodilissimo Deo nobito, recte annuncianteis verbum veritatis ejus, & perfeditis existentur omnis hæreticæ præsumptionis jactantia ab ejus benignitate.

Sancta synodus exclamavit: Multos annos imperatori. Christo dilecto imperatori nostro annos. Fium & Christianum imperatorem domini conserva. Orthodoxam fidem tu confirmasti. Definitio orthodoxa est. Contradicentis hunc thesibicum anathema. Qui contradicerit huic definitioni, *divifor est. Qui contradicerit huic definitioni, hæreticus est. Qui non susceperit hanc definitionem, Apollinarista est. Qui contradicerit huic definitioni, Nestorianus est. Qui non susceperit hanc definitionem, Eutychianista est. Nestorianis anathema. Eutychianis anathema. Omnibus Christo rebellibus hæreticis anathema. Æterna memoria imperatori. Æternum permanet vestrum imperium.

Constantinus piissimus imperator dixit: Et si procul dubio vella venerabilis atque religio delaflata fit ex longinqua itinere, & diuturna hic commoratione, verumtamen gratiam dignam cum vitellitudine illa superni nutus, etiam ab imperio nobis percipiet, eo quod multis erantibus circa orthodoxam fidem extinctis diffonantia, in unam exactamque confessionem nos unientur omnes conversimus, speranteseteram atque celerem falutem a multorum numerum datore Deo, intercessionibus sanctæ Dei genitricis & Dei genitricis & vestræ sanctitatis, suscipere.

Sanctum concilium dixit: Piissime & numquillissime domine, sermonem [illegible] ad Deo amabilem vestrum [illegible], juxta morem compositionis: Ad [illegible] precisti vestræ, hunc perlegimus.

ACTIO XVIII. * ut confidentes vel

Zz Con-

Actio XVIII. Constantinus piissimus imperator dixit: Acclamatorius sermo, qui compositus est a fausto vestro concilio, deferatur & relegetur. Qui dictatus est, & in his sermonibus ita relectus est:

Sermo acclamatorius, qui prosphonetici dicitur, a sancto & universali concilio ad piissimum & Christo dilectum Constantinum imperatorem.

A Δεσπότα Θεοῦ φιλεύσπλαγχνε, ὁ τὴν ἀγάπην σου ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιδείξας, ὁ ἀνεξικακίᾳ σου ἐστεφανωμένος, ὁ ἀνεγκλήτοις ἔργοις ἐπιδείξας τὴν σὴν ἀνεξικακίαν, ὁ τὴν ἀνεξικακίαν σου ἐν τοῖς ἔργοις ἐπιδείξας, ὁ ἀνεγκλήτοις ἔργοις ἐστεφανωμένος, ὁ ἀνεγκλήτοις ἔργοις ἐπιδείξας τὴν σὴν ἀνεξικακίαν, ὁ τὴν ἀνεξικακίαν σου ἐν τοῖς ἔργοις ἐπιδείξας, ὁ ἀνεγκλήτοις ἔργοις ἐστεφανωμένος

tationem reprobavit, & evanescere fecit. Hanc igitur divisuris scriptam tabulam Marcianus sacratissimus imperator & Anatolius Constantinopolitanus antistes cum omni Chalcedonensi a Christo congregata collatione amplexi sunt, atque manu & lingua contestiebant, & pariter subscribebant, & per eam confessione Eutychetis & Dioscori intelligentiam evacuarunt. Siquidem & Vigilius poli hac Sufficiano pilliprimo confirmit, & quinam concilium confirmatum est, et eorum opuscula, quae latenter repetita sunt repetita abominatione anathematizarunt. His ita se habentibus, nec Eutychium existbat de veritate Christo ambiguum manifestudinem sacratissimum hunc & copiosum congregatae conventum, dum utrumque hereseorum pateretur: & causam quidem diffensionis ecclesiarum repellere, diffantia vero ad unitatem reducere. Nec enim fatterebas conpicere: Deo amabilis domine, ut nuper contexta falle doctrina adinventio tuinam rectae fidei uliqueaque conficinderet: fed eadem dictimus tanquam per organa Spiritus per nos & una nobiscum, quod excilam erat, retexuisti, & ad solilitatem compagindi, fotegritatique restituisti. Proinde impiissimae fandi Spiritus conspirantes, & ad invicem omnos consonantes atque confentientes, & Agathonis fandissimi patris nostri & Iuvenis papae. Quoniam ergo ut veritatem inventis mistis consentientes, nec non & fuggestionibus fandae .. quae fub eo eft, synodi xxxv. patrum concordantes, unum de fancta Trinitate dominum nostrum Iesum Christum etiam incarnatum, praedicamus in duabus perfectis naturis indivisae, inconfuse laudandum. Ut enim verbum, consubstantialis est & consempiternus Deo genitori: et autem carnem fumens ex intemerata virgine Deique genitrice Mariahomo perfectus est, consubstantialis autem factusque fub temporibus. Perfectum igitur in deitate, & perfectum eundem in humanitate, secundum pilicas patrum traditionem & Chalcedonensem divinam definitionem praedicamus. Et quemadmodum duas percepimus naturas, ita & duas naturales eiusdem voluntates, & duas naturales operationes agnoscimus. Neutram enim earum, quae Christi funt, naturarum in ejus dispensatione audemus abique voluntate vel abique operatione pronuntiare: ne forte carum perimentes proprietates, etiam naturas quarum funt proprietates, pariter perimamus. Nec enim negamus naturalem ejus humanitatis voluntatem, aut naturalem operationem: ne & quod pro falute nostra emphatuit, eft caput, desegenus, & deiterit pallionem appellamus. Hoc namque conabatur, qui naper in eo unius voluntatis, & unius operationis extrahlem novitatem introduxerunt, Arii & Apollinarii, Eutychetis atque Severi malignantes fectam reflaurantes. Si enim abique voluntate & abique operatione humanam domini naturam dicere *, cerferimus, ubi nullatum in humanitate falvatum eft? Nisi enim aliud conflitit humanae fubstantiae integritatem, nisi naturalis voluntas, per quam fuoji arbitrii vigor in nobis designar

A ἐφοίτει. πάντων ἄρα τῶν διόρκωτον δίλεκτον Μαρκιανὸς βασιλεὺς ὁ θεότιμος, ὁ Ἀνατόλιος ὁ Κωνσταντινοπόλεως ἀρχιεπίσκοπος σὺν ἅπαντι τῷ κ. Καλχηδόνι, χειροδεκτόν συλλόγῳ ἀθροιστῆτος, ὁ, χρεὼ καὶ γλώττῃ σωματιζόντο τὴ θεοσεβείας, ὁ πιστῇ τὴ σόκωγμα Εὐτυχῆ τὴ Διοσκόρου κατόρωσιν ἀφίκαμε, ὅπερ γοῦν μὴ πάντα Βιγιλίου ἐστοκικὴ τὴ τοιαυτοῦδη συμπεπόθεκε, ἐν τῷ τέμεσι τῷ σιωθέν συνέδεσι, τὴ φωνὴ πάντα τὴ λαθόντα τοῦ ἀνὰ θεμιτικῶν σωστῆμα τὴ βδελυκτὰ πλαθέτανε. τοῦτω ὅπου ἐγχοτὰ ἀνεμέρωσ ἐτὴν χρεὼ ἐ τῶν ἀμήτρεω ἀιλογιστικῶν ρόστα, τὸν πεπίστον πάντων ἐ πολυόδοξοτατε σωκεγκόρω ἀμέλεια, τὴ ἀκόλε τοῦ ρωμῆς ἀμόρφοις, καὶ τὴ μὴ ἀύτου τὴ τῶ εκλεκτοῦ διεκέτεινε ἀεσυτικοῦσα, τὴ δὲ ἀμέρχῆμα τῶν ἑνοῦν ἐρελκύσαμε. ἀεὶ τοιῶρε, ὁ, Ἰεσοῦμε τὴ δέσποτα, τὴν ἐνεγκοῦ ὑφυλθέτεκε τὴ ἀκοῦ θεοδόξεκλείας ἐτίδοκε τὴν τὴ ὀξθοδόξεις χρῶμα μέχρι πολλὴ κεδοῦν· ἀβεγήξοκε, ὁ, τὴν δὲ ὀγρέκε πλεμέρῳ λόγῳ τὴ πάμαστῶ· δὶ ἡμῶν τὴ ἐμὲ ἡμῶν τὴ πνέμωνῆς ἐξαιδόκαμε, καὶ τὴ ὁλοκλήρεκε σωκόμματα. ἐ δὴ τὴ σωμεστοῦκε τὴ πανεγῆς συμπεπόκοντε πνέμματε, ἀλλήλοις τε κάστε ὁμοιόφωνε, ὁ ὁμορωυκόστατε, καὶ τὴ Ἀγιοῦωνος τὴ μακαρεωτάτε πατρὸς ἡμῶν ἐ Ἰουβενάλεστε τέτε δογματικοῖς ἀφεῖς τε ἡμῖν ἐκ χρέτε σωφρονεῖν γράμματε, τῇ τε τῶν ἁγίων τῶν ἐκ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν ἐκκλησιῶν τὴ ἀκροτῆρ συνοδικοῦ, ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τὴ ἀκρωτῆρ ἐξαιρέτε τὴ ἁγίου Χριστοῦ ἐ σαρκωθέντε θεοῦ λόγου τὴ ἐν δύο πλήρεις τὴν φύσεσιν ἀδιαιρέτε, ἀσύγχυτόν ὁμολόγοῦμε. ὡς γὰρ λόγος ἀμόρφοις ὑπ' τὴ σωμάτοις τὴ θεοῦ καὶ βρότοῦς, ὡς δὲ σαρκὶ λαβὼν ἐκ τῆς ἁγίας παρθένε καὶ θεοτόκε Μαρίας· ἀεὶ γοῦν τὸν αὐτὸν ὡμολόγοῦμε κατὰ τὴ τὴν τετρεκὴ ἑνωσιν, ἀσύγχυτόν, καὶ τὴ ὁ Καλχηδὼν θεοῦ ὁρος κηρύττοῦμε. καὶ ὥσπερ δύο τερπλήθεμε φύσεις, οὕτω καὶ δύο φυσικὰ θέλεμετε, ἐ δύο φυσικὰ αὐτὴ σὺν ἀτρεψτῶς γνωρίζομε, ἀθέτημε. τὸ δὴ ἐν Χριστῷ φύσιοῦ ἐτὶ τὴ οἰκονομίας αὐτὴ πάμπτωμε ἀθέτημεν ἢ ἀπείρεγκε τὴ ἀνοφλίωλε, μόνοις αὐτὸν ἀπαρέτε τὴ ἰδιωμάτε. ἐ τοῦ, ὡστῆ ὑπὸ τὴ ἰδιωμάτε, φύσις ἐστὶ ἀμόρφοσιμε. ἐ τὸ φύσιμε τὸ φυσικὸ αὐτὸ τὴς αὐξανόσεως θέλομε, ἐ τῶν ἐ ἀρετῶν σεβόμεθα τὴ ἀρετῶν τὴ κυρίε φύσεω· ἢ τὴ ἀρετῶν τὴ

ACTIO XVIII.

sol, id est, mens vestra ad justitiæ solem ascendit, puritatem pure respiciens, & reconciliationem nobis ex hoc apportavit. *Et luna stetit in ordine suo*, id est, ecclesia & sponsa Christi suo decore amicta est, & pietatem tanquam virginitatis stolam indutus: & orthodoxæ fidei pulcritudine plenus fata, perpetua pace mundum illustrat. Audite hæc omnes, qui terrenum hoc tabernaculum voti exsistis, & qui postea nascituri estis: præsentius enim non audius, sed visus est satisfactio; & soli fapienti & poenitenti Deo, gratiarum laudes eius offeramus, *Deum excelsis Deo, & in terra pax*, decantantes, dum Christo benigno complacuit fulcitæ principem Deo & dilectum, qui unitatis ecclesiarum mediator effectus est. Sed o benignissime domine & amator justitiæ, ei qui tibi potentiam largitus est, hanc gratiam recompensa: & hæc quæ a nobis definita sunt, ipsaculum tribue, vestram in scripto imperialem ratihabitionem, & per edicta divalia atque per plas constitutiones ex more eorum omnium firmitatem, quatenus nobis his quæ gesta sunt, aut contradicat, novamve quæstionem machinentur. Scito enim serenissime imperator, quod nihil horum, quæ in synodis universalibus & a probabilibus patribus constituta sunt, fallavimus, verum potius confirmavimus. Et jam omnes unanimiter atque consonanter acclamamus: *Domine fallavimus fac regem nobisum*, qui poli te corroboravit fidei fundamentum: benedicito vitam ejus, dirige greffus cogitationum ejus. Contetat virtutem imperiorum fortorum, & refiftentes ei continuo corrumat, quia fecit judicium & justitiam temperantum, & pacificitanti veritati manus porrexit, populumque tuum falvavit, ad eadem fententiadas eos concilians, Quæ civitas nova Roma Conftantinopolis, gloriofaque nomine principatus. Ecce rex tuus fidelis, fed & fortissimus, & accipitet armarum, emulaticem ejus virtutem: indutus eft loricam justitiæ & fanctitatis: circumpofuit fibi gaeam, prudentiam, qui eft fpecula virtutum; & fcutum assumpfit, incrapugnabilem in Deum pietatem: His armatum eum aspiciant barbari, & feperamus in Deum eos obtemperaræ dominantí. Lætare civitas Sion, eacumen orbis terrarum atque imperium. Conftantinus te purpura proteexavit, & per fidem coronavit, & Conftantinus utrique imperoravit, porroque inferi adversus tuum orthodoxum imperium non prevalebunt: Gaude & fiducialiter age, imperatrix fpecialissime, dominam Deus tuum in te potens, precingens te virtute, falvabit te: adducet fuper te jucundítatem & exultationem, amplitudinique imperium tuum, & exaltabitur hæchium tuum, & dominemur conctis adversis, Deumque non agnoscentibus, atque abllantibus; & lamentabitur quidem hostilitas, gaudebit autem * obedientia, quia ego potens fum, dicit dominus omnipotens.

ANNO CONSTAT. 681.

A

ΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ.
τῆς συνόδου.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ πρεσβύτερος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης, καὶ τὸν τόπον ἐτέχων Ἀγαθῶνος τοῦ μακαριωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης, τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ πρεσβύτερος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης, & τὸν τόπον ἐτέχων Ἀγαθῶνος τοῦ μακαριωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης, τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ διάκονος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης, & τὸν τόπον ἐτέχων Ἀγαθῶνος τοῦ μακαριωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πάπα πόλεως Ῥώμης, τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς ὑπέγραψα.

Γέρων ἐλέῳ θεοῦ πρεσβύτερος καὶ ἀπόκρισιαρος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας μεγαλοπόλεως τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς ὑπέγραψα.

Θεοφάνης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Θεσσαλόνης τῆς Ἀντιοχείας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ πρεσβύτερος τῆς ἁγίας Χερσῶνος τῆς θείας Κριμαίας, ἐπέχων τὸ πάπα Θεοδώρου τοῦ Θεορίλεκτα πρεσβύτερου καὶ ἀποκρισιάριου καὶ ἱερομονάχου τῆς ἁγιοτάτης τῆς πόλεως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης & Βελκέρου τῆς ἀποστολικῆς θρόνου Ῥώμης & Λιβουκέρου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας Τεμισσοῦ νήσου τῆς Κυπρίας τῆδε τῇ ἁγιοτατῇ ἐπιδοὺς καὶ τὴν ἀγιωτάτη ἀρχιεπισκόπου ἀμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος πρεσβύτερος, τὸν ἀγωνιστὴν ἐκκλησίας Ῥαβέννης, & τὸν τόπον ἐτέχων Θεοδώρου τοῦ ἀγωνιστοῦ ἐξηρκεστικόν ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Γόρτυν, & λογγότος κόσης τῆς συνόδου τοῦ ἀποστολικῆ θρόνε Ῥώμης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Σύφροος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κορίνθου, καὶ λογγότος τῆ ἀποστολικῆ θρόνε τῆς πόλεως Ῥώμης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Βασίλιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος μητροπόλεως Γορτύνης τῆς Κρητῆ νήσε, καὶ λογγότος τῆς ὅλης ἁγίας συνόδου τῆ ἀποστολικῆ θρόνου τῆς πρεσβύτερας Ῥώμης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀβουκάντιος ἐπίσκοπος Τιμιλίτανος, & ἀποκεκριμένος τόπον τῆς συνόδου τῆ κύριε ἀποστολικῆ θρόνε Ῥώμης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως τῆ Ῥηγίου, & ἀποκεκριμένος τόπον τῆς συνόδου τῆ κύριε ἀποστολικῆ θρόνε ὁμοίως ὑπέγραψα.

ACTIO XVIII.

Theodorus humilis episcopus sanctæ Romanæ ecclesiæ, locum gerens Agathonis beatissimi & universalis papæ urbis Romæ huic prosphonetico deprecans subscripsi.

Georgius humilis presbyter sanctæ Romanæ ecclesiæ & locum gerens Agathonis beatissimi & universalis papæ urbis Romæ huic prosphonetico deprecans subscripsi.

Joannes humilis diaconus sanctæ Romanæ ecclesiæ, & locum gerens Agathonis beatissimi & universalis papæ urbis Romæ huic prosphonetico deprecans subscripsi.

Georgius miericordia Dei episcopus Constantinopolitani *novæ* Romæ huic prosphonetico deprecans subscripsi.

Petrus presbyter, & locum servans apostolicæ fedis Alexandriæ civitatis huic prosphonetico deprecans subscripsi.

C

Theophanes miericordia Dei episcopus Theopoleos, id est, Antiochiæ subscripsi.

"Georgius humilis presbyter, sanctæ Christi Dei nostri reluretessionis, & locum gerens Theodori Deo amabilis presbyteri, & locum servantis apostolicæ sedis Hierosolymorum similiter subscripsi.

* Theodoro Hierosolymorum vicariori per Hierosolymorum similiter subscripsi.

Joannes miericordia Dei episcopus Thessalonicensis civitatis, & apostolicæ sedis Romæ legatus similiter subscripsi.

D

Theodorus miericordia Dei episcopus Tritimiuntenæ insulæ Cypri, & locum gerens Epiphanii sanctissimi archiepiscopi similiter subscripsi.

Theodorus humilis presbyter sanctæ Ravennatis ecclesiæ, & locum gerens Theodori beatissimi archiepiscopi similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ Portuensis ecclesiæ legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ Romæ similiter subscripsi.

E

Stephanus miericordia Dei episcopus Corinthi, & legatus apostolicæ sedis antiquæ Romæ similiter subscripsi.

Basilius miericordia Dei episcopus & metropolita civitatis Gortynæ insulæ Cretæ, & legatus totius concilii apostolicæ principalis sedis antiquæ Romæ similiter subscripsi.

Abundantius humilis episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Tempanæ, legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ Romæ similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Rhegitanæ, legatus totius concilii sanctæ sedis apostolicæ Romæ similiter subscripsi.

Phi-

* Vel *reliquiarum* Ex *Hilarion in cod. Bellarm. fuere in fin. pocat.*

ACTIO XVIII. Philaethus indignus episcopus Cæsareæ maguæ civitatis primæ Cappadociæ provinciæ similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Ephesiorum metropolis Asianæ provinciæ huic protheotico similiter subscripsi.

Silinnius misericordia Dei episcopus Heracleæ metropolis provinciæ Europæ rum similiter subscripsi.

Plato misericordia Dei episcopus Ancyræ metropolis primæ Galatiæ provinciæ similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Cyzici metropolis provinciæ Hellespoti huic acclamatorio similiter subscripsi.

Marinus indignus episcopus Sardium metropolis provinciæ Lydiæ similiter subscripsi.

Petrus indignus episcopus Nicomediæ metropolis Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Photius misericordia Dei episcopus Niceæ metropolis Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Chalcedonensis metropolis Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Sidensis metropolis Pamphyliæ provinciæ similiter subscripsi.

Justinus humilis episcopus Tyanensis metropolis secundæ Cappadociæ provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Amasiæ metropolis Helenoponti provinciæ similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Melitenensis metropolis primæ Armeniæ provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Pessiountis metropolis secundæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Alypius episcopus Gangræ Paphlagoniæ regionis similiter subscripsi.

Cyprianus misericordia Dei episcopus Claudiopolitanæ civitatis Honoriadis regionis similiter subscripsi.

Polycratius misericordia Dei episcopus Myrorum metropolis Lyciæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Stauropoleos metropolis Cariæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Laodiceæ metropolis Phrygiæ Pacatianæ regionis similiter subscripsi.

Cosmas misericordia Dei episcopus Synnadorum metropoleos Phrygiæ Salutariæ regionis similiter subscripsi.

Constantinus misericordia Dei episcopus Basiæ civitatis Lycaoniæ regionis, & locum

ANNO CHRISTI 680. CONSTANTINOPOLITANUM III. CONSTANTINI POGONATI. 1. Imp. 1098

ACTIO XVIII.

tem episcopus Pamphylia regionis similiter subscripsi.

Theopemptus misericordia Dei episcopus Justinianopoleos seu Mocili metropolis Christo amabilis secundæ Cappadociæ regionis similiter subscripsi.

Isidorus misericordia Dei episcopus Rhodi metropolis Cycladum insularum similiter subscripsi.

Silinnius misericordia Dei episcopus Hierapolis metropolis Phrygiæ Pacatianæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Tarsi metropolis primæ Ciliciæ regionis similiter subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Anazarbi metropolis secundæ Ciliciæ regionis similiter subscripsi.

C Macrobius misericordia Dei episcopus Seleuciæ metropolis Isauriæ regionis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Athenarum, & legatus sancti concilii apostolicæ sedis primæ Romæ similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Bizyæ civitatis Thraciæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Pompeiopoleos metropolis Paphlagoniæ regionis similiter subscripsi.

Zacharias misericordia Dei episcopus Leontopoleos Isauriæ regionis similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Mitylenæ civitatis Lesbi insulæ similiter subscripsi.

Alexander misericordia Dei episcopus Cotradorum Isauriæ regionis similiter subscripsi.

Epiphanius misericordia Dei episcopus Eucharitorum civitatis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Heracleopolitanæ civitatis secundæ Armeniæ regionis similiter subscripsi.

E Stratonicus misericordia Dei episcopus Solorum * civitatis Cypri insulæ similiter subscripsi. * in Cilicia

Tychon misericordia Dei episcopus civitatis Citii Cypri insulæ similiter subscripsi.

Petrus gratia Christi Dei nostri episcopus Mesembriæ civitatis similiter subscripsi.

Petrus indignus episcopus Sozopoleos Thracæ similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus Stolonum civitatis similiter subscripsi.

Ja-

1 Quæ sequuntur subscriptiones usque ad Joannem Sambucum, scilicet Philippo Labbeo, qui hac pertinere proposuit exclamantes ad Concilium Nicænum I. Bardanium.

ACTIO XVIII.

Joannes misericordia Dei episcopus Angri sig. militet subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus iudignus Miseri civitatis Cariæ regionis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Lappæ Cretæ insulæ similiter subscripsi.

Theodosius misericordia Dei episcopus civitatis Lacedæmoniorum similiter subscripsi.

Gregorius misericordia Dei episcopus Cantani Cretæ insulæ similiter subscripsi.

Sergius misericordia Dei episcopus Selymbriæ civitatis Europæ regionis Thraciæ similiter subscripsi.

Andreas misericordia Dei episcopus civitatis Methymnę Lesbi insulę similiter subscripsi.

Theogenius misericordia Dei episcopus civitatis Cii Bithyniæ regionis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Nyssæ civitatis primæ Cappadociæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Thermensis civitatis primæ Cappadociæ regionis similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Camulianæ civitatis primæ Cappadociæ regionis similiter subscripsi.

Zoetus misericordia Dei episcopus Christopoleos, sive Dios bieri, quod est, Jovis sacrum, Asianæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Pergami civitatis Asianæ regionis similiter subscripsi.

Patricius misericordia Dei episcopus Magnesiæ circa Mæandrum civitatis Asianæ regionis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Anceatarum Asianæ provinciæ similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Mastaurorum civitatis Asianæ regionis similiter subscripsi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Nyssorum civitatis Asianæ regionis similiter subscripsi.

Rhegilus misericordia Dei episcopus Panii Thracię provinciæ similiter subscripsi.

Martyrius misericordia Dei episcopus Julioporei civitatis primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Michael misericordia Dei episcopus Aposnitæ civitatis primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Plato misericordia Dei episcopus Cionę civitatis primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Genesius episcopus Anastasiopolitanæ civitatis primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

A

B

C

D

E

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀγρῶν ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιλητίου πόλεως τῆς Καρῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ἐγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λαππίου πόλεως τῆς Κρήτης πάνυ ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Θεοδόσιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λακεδαιμονίων πόλεως ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γρηγόριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Καντάνης τῆς Κρήτης πάνυ ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Σέργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σηλυμβρίας πόλεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐπαρχίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Ἀνδρέας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μεθυμνίας πόλεως τῆς Λεσβίου πάνυ ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Θεόγενος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κιανῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νυσσαίων πόλεως τῆς ἁγίας τῆς Καππαδοκῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Θερμιωῶν πόλεως τῆς πρώτης τῆς Καππαδοκῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γεώργιος χάριτι θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καμουλιανῶν πόλεως τῆς ἁγίας τῆς Καππαδοκῶν ἐπαρχίας τοῦτο τὸ ἀφορισμὸν ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ζώϊτος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Χριστουπόλεως ἤτοι Διὸς ἱερῆ Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Περγάμου τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Πατρίκιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μαγνήσσης ἀφὸς τοῦ Μαιανδρου πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας τοῦτο τὸ ἀφορισμὸν ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀγκίων τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Μασταύρων ἐπαρχίας Ἀσίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Σισίνιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Νύσσης ἐπαρχίας Ἀσίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ῥηγίλος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Πανίου τοῦ τῆς φρυγιστικῆς ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Μαρτύριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἰουλιοπόλεως Γαλατίας πρώτης ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Μιχαὴλ ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀποσνιτῶν πόλεως ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Πλάτων ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κιόνων πόλεως Γαλατίας πρώτης ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Γενέσιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπολίτων ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ar-

ANNO CONSTANT. 680.

ACTIO XVIII.

Andreas misericordia Dei episcopus civitatis Minizi primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Miletopolitanæ civitatis Hellespontí regionis similiter subscripsi.

Cyricus misericordia Dei episcopus civitatis Hadrianeæ Hellespontí similiter subscripsi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Basilinopoleos Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Prænetiæ Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Justinianopoleos vel Melæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Andrapenæ civitatis Helenoponti provinciæ similiter subscripsi.

Salomon misericordia Dei episcopus civitatis Cianei hoc profhonetico similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus insulæ Naxiæ similiter subscripsi.

Polychronius misericordia Dei episcopus Theopoleos sive Prusæ similiter subscripsi per Theodolium presbyterum propter senectutem suam.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Amorii similiter subscripsi.

Anastasius misericordia Dei episcopus Polemonii similiter subscripsi.

Gregorius misericordia Dei episcopus civitatis Amyi primæ Armeniæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Veriffæ secundæ Armeniæ provinciæ similiter subscripsi.

Tiberius misericordia Dei episcopus civitatis Amisiæ Helenoponti regionis similiter subscripsi.

Mercurius misericordia Dei episcopus Pœmanini Hellespontí regionis similiter subscripsi.

Menas misericordia Dei episcopus civitatis Carallæ Pamphyliæ similiter subscripsi.

Cosmas misericordia Dei episcopus civitatis Conanesis Pamphyliæ regionis similiter subscripsi.

Nicetas misericordia Dei episcopus civitatis Coracesii similiter subscripsi.

Domitius misericordia Dei episcopus Prusiadis civitatis similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus Junopoleos similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus Dascylii Bithyniæ regionis similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Cadoeorum Bithyniæ provinciæ similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Cratiæ Honoriadis similiter subscripsi.

Joan-

A

B

C

D

E

Ἀνδρέας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Μηζῆς ἐπαρχίας Γαλατίας πρώτης ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως Ἑλλησπόντου ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Κύριλλος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀδριανοῦ Ἑλλησπόντου ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Σισίνιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Βασιλινουπόλεως Βιθυνίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Πραιητίου πόλεως ἐπαρχίας Βιθυνίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἰουστινιανουπόλεως ἤτοι Μέλας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀνδραπηνῶν πόλεως ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Σολομὼν ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κλανείς τοῦδε τοῦ ἀφορισμοῦ ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νάξου πάνυ ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Πολυχρόνιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Θεουπόλεως ἤτοι Γρᾶσης ὡσαύτως ἐγέγραφα διὰ Θεοδωρὸς πρεσβύτερος διὰ τὴ ἀφορσὸ αὐτοῦ γήρας.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως τῆ Ἀμωρείῃ ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τοῦ Πολεμωνίου ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γρηγόριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀρτοῦς Ἀρμενίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Βεζόστης Ἀρμενίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Τιβέριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀμισῆνῶν πόλεως ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Μερκούριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Γοεμανινῆ ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Μένας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Καραλλίας Παμφυλίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κονανῶν ἤτοι Παμφυλίας ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Νικήτας ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως τῆ Κορακεσίου ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Δομίτιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Προυσιάδων πόλεως ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἰωνοπολῆτῶν πόλεως ὡσαύτως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Δασκυλιτῶν πόλεως ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καδοτέων πόλεως ὡσαύτως ἐγέγραφα.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κρατίας ὡσαύτως ἐγέγραφα.

ACTIO XVIII. ANNO CHRISTI 680.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Philadelphiæ Lydiæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Daldæ Lydiæ regionis similiter subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Cersæm civitatis Bithyniæ regionis similiter subscripsi.

Antonius misericordia Dei episcopus Hypæporum civitatis Asianæ regionis similiter subscripsi.

Anastasius misericordia Dei humilis episcopus Theotocianorum civitatis sive Apolloniadis similiter subscripsi.

Sergius misericordia Dei episcopus civitatis Sinopes Heleneponti provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Sitorum Lyciæ regionis similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Faustinopoleos secundæ Cappadociæ similiter subscripsi.

Platon misericordia Dei episcopus Hadrianopoleos Honoriadis similiter subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Heracleæ Pontiæ similiter subscripsi.

Longinus misericordia Dei episcopus civitatis Tyanorum similiter subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Comanæ similiter subscripsi.

Irenarchus misericordia Dei diaconus sanctæ Amastrinæ ecclesiæ, locum exhibens Comitiæ sanctissimi episcopi mei similiter subscripsi.

Constantinus humilis episcopus civitatis Tibriadeorum Pisidiæ provinciæ similiter subscripsi.

Alexander indignus episcopus civitatis Nacolæ Phrygiæ Salutariæ provinciæ similiter subscripsi.

Zemarcus misericordia Dei episcopus civitatis Sidymorum Lycaoniæ provinciæ similiter subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Verinopolitanæ civitatis primæ Galatiæ regionis similiter subscripsi.

Georgius misericordia Dei episcopus civitatis Oeniandorum Cariæ provinciæ similiter subscripsi.

Theophylactus misericordia Dei episcopus civitatis Ceraſuntis similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Erisorum Cariæ provinciæ similiter subscripsi.

Joannes misericordia Dei episcopus civitatis Myndi Cariæ provinciæ similiter subscripsi.

Patricius misericordia Dei episcopus civitatis Huzanorum Parariæ Cappadociæ provinciæ similiter subscripsi.

Petrus misericordia Dei episcopus civitatis Apamiæ similiter subscripsi.

A Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Φιλαδελφίας τῆς πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Δάλδης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Καισαρείας Βιθυνίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀντώνιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ὑπαίπων Ἀσίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Θεοτοκιανῶν ἤτοι Ἀπολλωνιάδος ὁμοίως ὑπέγραψα.

B Σέργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σινωπέων πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Σίτων ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἄνοξος ἐπίσκοπος τῆς Φαυστινουπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Καππαδοκίας ἐπαρχίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πλάτων ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀδριανουπόλεως Ὀνωριάδος ὁμοίως ὑπέγραψα.

C Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἡρακλείας Πόντου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Λογγῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Τυάνων πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἄνοξος ἐπίσκοπος Κομάνων Ἀρεθουσίας δεύτερας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Εἰρηναρχος ἐλέῳ θεοῦ διάκονος τῆς ἁγιωτάτης ἐκκλησίας, κρατῶν τόπον ἐπέχων Κομιτίας τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Τιβεριαδέων πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

D Ἀλέξανδρος ἄνοξος ἐπίσκοπος Νακολείας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ζήμαρκος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Σιδύμων τῆς Λυκαονίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Βηρινοπόλεως Γαλατίας πρώτης ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Οἰνιάδων ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεοφύλακτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κερασοῦντος ὁμοίως ὑπέγραψα.

E Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἐρίζων τῆς Καρίας ἐπαρχίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μυνδέων τῆς Καρίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πατρίκιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀνουζῶν ἐπαρχίας Παλαιτιανῶν ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀπαμείας ἐπαρχίας Ἀπαμείας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεο-

[a] Τῆς. Mediolani, & in Editione Colonienſi Antilleonorum, ex Trullana ſynodo infra. Mediolani.
[b] Ἀφρῶν τῶν ἐφεσίων, ut in Trullana ſynodo infra. Mediolani.

ANNO CHRISTI 680. ACTIO XVIII.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ναζιανζῆς ὁμοίως ὑπέγραψα.

Μαρῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Φιλομηλίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

A Πλάτων ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Μαγιδίων ὁμοίως ὑπέγραψα.

Πλουσιανὸς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως τῆς Σιλληνῶν ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Δούρων Καππαδοκίας δευτέρας ὁμοίως ὑπέγραψα.

B Φωκᾶς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Δεξιβριζῶν πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ τῆς Κέων νῆσου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος νῆσου Χίου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Δημήτριος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος νῆσου Τήνου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Εὐτύχιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Μήλου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Πάρου ὁμοίως ὑπέγραψα.

C Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Φλαβιάδος ὁμοίως ὑπέγραψα.

Εὐλάλιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ζηνονουπόλεως Ἰσαυρίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κορύκου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδάνων ὁμοίως ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Θήρας τῆς νῆσου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Καλλίνικος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Κολωνείας Ἀρμενίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

D Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἰβηρῶν πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Δαλιανδῶν ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ὀλβῆς ἐπαρχίας Ἰσαυρίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Λαμψάκου ὁμοίως ὑπέγραψα.

E Δομήτιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Πριμνήσου ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Τραπεζουντίων πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Λεόντιος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἑλληνοπόλεως Βιθυνίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδοτος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Φιλόλων τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας ὁμοίως ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κοτυαείων πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀδραμυττηνῶν πόλεως ὁμοίως ὑπέγραψα.

Ἡγία σύνοδος εἶπεν· αἴτημα τὸ δεύτερον τῆς διόρθωσεως. Concil. General. Tom. VII.

Ex novo textu.

Deo

ACTIO XVIII. Deo coronatam domini potestatem, sicut & per oblatum pio vestro imperio actissimum rogavimus, ut per sacram vestram subsignationem robur præbeatur definitioni a nobis cum fabricationibus editæ, quæ & coram a Deo instructa vestra serenitate relata est.

Constantinus piissimus imperator dixit: Quod postulatum est a sancto & universali concilio, protinus faciemus. Facientes autem quæ ad accuratam pertinent comprehensionem eorum quæ pietati nostræ suggerunt, nihil non perpenium volumus relinquere cum Cionatus sanctissimis archiepiscopis Sardiniæ insulæ de quibusdam capitulis accusatus sit, quæ spectant ad obliteandum tum nostræ servitutis, tum Dei amicæ & reipublicæ nostræ: cumque ea falsa demonstrata sint, & iis venerabilis vir infonsis declaratus sit: hortamur sanctum & universale vestrum concilium, eumdem sanctissimum Cionatum recipere: ut & in vestro numero eum habeatis, & sacriatis, ut editus a Spiritu sancto. per sanctum vestrum concilium orthodoxæ fidei definitioni subscribat. Et postquam venerabilis Cionatus definitioni subscripsit, ac Theodotus episcopus Antelipolosus, in manus summi idem piissimus imperator subscripsum sancti concilii definitionem, quæ præsente ejus tranquillitate recitata erat, propria manu subsignavit, sicut ipsi definitioni, quæ præsenti actione continetur, insensum est.

Sancta synodus dixit: Petimus a domini potestate instituta a Deo, ad majorem orthodoxæ fidei stabilitatem & confirmationem, ut subscripta exempla definitionis relectæ præsente vestra serenissima potestate, edantur quinque patriarchalibus sedibus una cum pia vestra subsignatione.

Constantinus piissimus imperator dixit: Quod etiam nunc a sancto & universali vestro concilio petitum est, pie confirmamus.

Sciendum quod juxta ea quæ interlocutus est piissimus & Christian diligens imperator Constantinus, vel etiam pollicitus est, exempla definitionis cum subsignatione nostræ tranquillitatem ejus serenitatis præbuit quinque patriarchalibus sedibus hoc modo.

Apostolica sedi sancti & principis apostolorum Petri, nempe Agathoni sanctissimo papæ seniori Romæ.

Sedi sanctissimæ catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ Constantinopoleos, sive Georgio sanctissimo & beatissimo patriarchæ.

Apostolicæ sedi sancti evangelistæ Marci, qui hodiernæ in Alexandrinorum magna civitate, per Petrum Deo amabilem presbyterum monachum & vicarium.

Sedi Antiochenæ sive Theopolitanæ magnæ civitatis per Theophanem venerabilem & sanctissimum patriarcham.

Sedi sanctæ Christi Dei nostri velut redivivæ, id est, Hierosolymorum, sanctissimo, beatissimo & venerabili patriarchæ, Georgio.

Τὸν θρόνον τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης, ἤγουν τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ καὶ ἀρχιεπισκόπῳ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ καὶ ἀρχιεπισκόπῳ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης Ἀγάθωνι τὸν ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ πάπᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀγάθωνι τῷ κυρίῳ χαίρειν.

ΤΑ μέγιστα τῶν κοσμικῶν μείζονα δίδεται ἐνδιαφέροντα, ὡς ἐπὶ μακροχρόνιον διὰ τὸν Χριστὸν ὁ ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκ τῶν ἀνωμάλων καὶ ἀστάτων ἡμῶν σωφρὸν ἐπιδιορθωθῆναι φρόνημα. Ὅστε μικρὰ ἀνάπαυσις ἐγένετο τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγωνιζομένων, τῶν ἀεὶ τὴν ἀμετοχὴν ἡμῶν ὀρθοδόξως φυλάττειν ἐπιμελῶς, ἐν τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγωνιζομένοις, ἐν τῷ ἀεὶ τὴν κατοικοῦσαν ἐν ἡμῖν ὀρθοδόξου φρονεῖν ἐν ἡμῖν πνεῦματι, ἐκ τῆς ἀγίας ἡμῶν σωφρὸς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὅσα φρονεῖν κελευόμεθα. Ἐμοὶ τὸ αὐτὸ ἐπιμένει Κτεσίνιος ὁ μακαριώτατος τῆς πόλεως ἡμῶν, ὁ Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ἀντιλιπτόλεως, λαβὼν ὡς χρηστὸν ἀ ἐστὶ εἰδέναι τὴν βασιλικὴν τῶν Χ. ταφὴν τὴν αὐτὴ γαλήνοσης ἀκεχωσθῆναι σὺν τοῦ χαρτοῦ ὅσα τὸν ἁγίου σωσθῆ ὑπεστιμᾶσιν ἡμῶν, κελεύω σὺν ἐκδοθῆναι τὸν ἀνὰ τὴν πόλιν πατριαρχικὴν ὁρθόν τῶν ἡμῶν ἐμβάτεσι.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς εἶπε· τὰ ἐπὶ τοῦ ἁγίου καὶ οἰκουμενικὴ σωνόδου πεμφθέν διακρίνομεν ἡμεῖς.

Ἐπὶ τὸν ἡμῖν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἐπὶ τῷ ἐυσεβεστάτῳ καὶ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, ἤγουν ὑπόχρεοι ἐσμὲ

ACTIO XVIII.

spondens, iuvegerativs eos demum, qui similia, atque hi, impenitentes doluerunt, aut docent, aut sentient, aut sensierunt.

Hactenus igitur mœror nobis & trifistia, & multus lacrymæ fuere. Non enim ignorantes proximorum mines, nec eorum effrenato furore læti exultavimus, nec idcirco fumus elati: ut eam ob rem gravius caderemus: non sic in his, ut venerabile sacrum capat, edocti sumus; qui universitatis dominum Christum humanam ac summe bonum & benignum habemus: qui & hostiarum nos, ut e fecis homos decet, sacerdotalium ipsius legum, in quantum fieri potest, fimus imitatores, formamque obtinemus pastoralis ejus & conciliatricis gubernationis. Sed & ad pœnitentiæ conversionem tum serenissimus imperator, tum nos, eos vaire hortati fumus, omniaque geffimus religione & diligentia fingulari: non commori gratia, non odio, quemadmodum ex iis cognoscere potestas, quæ in innoquoque negotio funt pertractata, & relata in commentariis, & in præfentia ad vestram beatitudinem mittuntur: ac intelligetis a vicariis fanctitatis vestræ, Theodoro ac Georgio dilectis filiis presbyteris, & Joanne religiosissimo diacono, & Constantino venerabili hypodiacono, vestris spiritualibus filiis, nostrisque dilectis fratribus: tum ab ipsi, qui a fancta vestra synodo missi sunt, fanctis episcopis qui tecte ac probe ex vestra disciplina in primo fidei capitulo una nobiscum decretarunt. Sic nos fancta Spiritus illustrati, vestraque instituti doctrina, insesta dogmata impietatis repulimus, restillimum orthodoxæ fenitam complanantes, piissimo ac serenissimo nostro imperatore Constantino sapienter & divinitus confovente nos in omnibus ac tuente: deinde uno ex nobis, regnantis hujus Constantinopoleos fanctissimo pietate allentientem in primis missis a vobis ad piissimum imperatorem, orthodoxiæ scripto, ut, in omnibus conveniens probabilibus & a Deo instinctis partibus ac fanctis & universalibus quinque concilii, & quidem non omnes Christo Deo continente, quod Rudebamus, facile confecimus. Deos enim movebat, Deus coronas bat confessium.

Illinc igitur in nos fancti Spiritus gratia illuxit, pretellatem largiens, per afflatus vestras preces, condita arcania & omnem ethnem non facientem fructum bonum, excidendi, & jubens, ut igne consumantur. Et conte ne, ut ne lingua, & mana communitas, omnia quæcunque experiem, cetera, nec fallentem definimus, vivifici Spiritus ore, edidimus, non transferentes, sicut hæreticis est, terminos antiquos; absit; sed in antiquorum & probabilium patrum testimonia & auctoritatem permanentes, ac definientes, ac fecuti et quidem & in quibus natura, & omnisque aliqui humanitas, et in quibus eccleiasticus, & in quibus exiis Christus sec Deus, ipsoque pretelatum & sapientia & sapientia & sapientia & inconvertibiliter, inconfuse, & indivise: ita & duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inconfuse, impartibiliter prædicemus, quemadmodum in illi quæ a nobis synodaliter definita sunt, declaratum est; quibus & Deum imitantis imperatoris nobis potestas annuens, propria manu subfignavit: abjicientesque ut putatum est, impiissimam & imaginariam de una volontate unaque operatione in dispensatione incarnationis Christi veri Dei nostri, & condemnantes hæresin, ex eoque confundentium ac dividentium turbas compressimus, infamantesque prostellat cetera rum hæresion extinximus; orthodoxæ autem fidei splendidam lucem vobiscum clare prædicavimus: quam ut, iterum per honorabilia vestra scripta confirmetis, vestram oratione paternam sanctitatem; per quam bona spe in Christum fresti confidimus, misericordem ejus benignitatem largiturum Romanæ ecclesiæ, & nobis, ut solongeniter ejus dono mens accipiamus, elementissimo imperatori nostro commisse, stabilitatem; exornatorumque diuturnis jugibusque victoriis ferenam ejus manedemdomus: foreque ut, præter bona quæ hic elargita est, fistat vestram Deo honorabilem sanctitatem tremendo ejus illi tribunali, quæ ejusque ac vere fidem confessa est, cultodiem incolumem, & conservatam creditos ipsi a Deo orthodoxos greges.

Universim, quæ vestris est beatitudine, in Christo fraternitatem nos, & qui nobiscum sunt, plurimum salutamus.

Georgius misericordia Dei episcopus Constantinopoleos nove Romæ subfignavi.

Petrus misericordia Dei episcopus, & vicarius sedis Alexandrinæ magnæ urbis subfignavi.

Theophanes misericordia Dei episcopus Theopoleos sive Antiochiæ subfignavi.

Georgius humilis presbyter sanctæ Christi Dei nostri Ecclesiæ exhibens locum Theodori sanctissimi presbyteri, & vicarii apostolice sedis Hierosolymorum similiter subfignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Thessalonicensis civitatis pro me & synodo que sub me est similiter subfignavi.

Philatelches indignus episcopus Cesarea metropoleos, & primas Pontice diœceseis pro me similiter subfignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus civitatis Trimithuntorum Cypri insulæ, & locum tenens Epiphanii sanctissimi mei archiepiscopi insulæ Cypri insulæ similiter subfignavi.

Cicouaus indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Calaritanæ insulæ Sardiniæ pro me & synodo que sub me est similiter subfignavi.

Theodorus presbyter sanctæ ecclesiæ [illegible] natis, & locum exhibens Theodori venerandissimi mei archiepiscopi similiter subfignavi.

Joannes indignus episcopus sanctæ ecclesiæ

ACTIO XVIII.

ἔθνος, ἀτύπωτον, ἀσύγχυτον, ἀμέριστον ὁμολογοῦμεν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν ὁμολογηθεῖσι σωφρόνως διεδείχθη. οἷς δὲ τὸν τῆς θεομιμήτου ἡμῶν βασιλέως ἀφιστᾶσι σωφρόνιον ἐδεχόμεθα κελευστικῶν τὴν ἀνοσιωδεστάτην καὶ φαντασιώδη αἵρεσιν· ὑπόλαμψις δ' μεῖζε ἐκεκρυμμένη εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησίας Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, & καταλείψαντες αἴρεσιν· ἐνδεῖ τε τῇ συνόψει τῶν ἐκκλησιῶν τῶν πάντων καταφώσαμεν, & τῶν ἐκεῖνοι ἐμέλλον ἐξελοῦν ἀνέφαινον· ἐν τῷ ὀρθόδοξῳ τῶν πιστῶν φωτεινῷ τῷ πολυφόλογον ἐξέλαμψε. ὧν καὶ αὐτὸς ὁ τῶν ὅλων δεσπότης Χριστὸς ἀπεκαθάρισεν τὸν ἐν Χριστῷ ἀληθεῖ, & τὸν ἐν τῷ ἀγίῳ πνεύματι ἐν ἑνὶ ἀποκαθιστὰς τὸν ἀνθρωπον· ὁ τῶν ὅλων ἐν ἑνὶ ἀποκαθιστὰς τὸν ἀνθρωπον·

Portuensis, legatus totius concilii sanctæ & apostolicæ ecclesiæ apostolicæ sedis urbis Romæ pro me similiter subsignavi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Corinthiorum metropoleos Græcorum provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Basilius misericordia Dei episcopus Gortynensis metropoleos Cretæ insulæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Abundantius misericordia Dei episcopus sanctæ ecclesiæ Tempsanæ, & legatus totius concilii sanctæ & apostolicæ ecclesiæ apostolicæ sedis urbis Romæ pro me similiter subsignavi.

Joannes indignus episcopus urbis Rhegii, & legatus totius concilii sanctæ & apostolicæ sedis urbis Romæ similiter subsignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Ephesinorum metropoleos, & primas Asianorum diœcesis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Heracleæ metropoleos Europorum provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Plato misericordia Dei episcopus Ancyræ metropoleos primæ Galatiæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Georgius misericordia Dei episcopus Cyzici metropoleos Hellespontinæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Marinus misericordia Dei episcopus Sardensis metropoleos Lydiæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Petrus indignus episcopus Nicomediæ metropoleos Bithyniorum regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Photius misericordia Dei episcopus Nicænus metropoleos Bithyniorum provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Chalcedonensis metropoleos Bithyniorum provinciæ similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Sidorum metropoleos Pamphyliæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Sebastiæ metropoleos secundæ Armeniorum provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Amaseæ metropoleos Helenopontæ provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Πόρτους, & λογάτος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς ἀποστολικῆς θρόνου πόλους Ῥώμης ὑπὲρ ἐμοῦ τε ὁμοίως ὑπεσημειώσαμεν.

Στέφανος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κορινθίων μητροπόλους τῆς Ἑλλάδων χώρας ὑπὲρ ἐμοῦ τε, & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Βασίλειος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Γορτυνίων μητροπόλεως τῆς Κρήτης νήσου ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἀβουνδάντιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Τριμεδάνης, & λογάτος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς ἀποστολικῆς θρόνου πόλεων Ῥώμης ὑπὲρ ἐμοῦ τε ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἀμαρτωλὸς ἐπίσκοπος πόλεως τῆς Ῥηγίου, & λογάτος πάσης τῆς συνόδου τῆς ἁγίας & ἀποστολικῆς θρόνου πόλεως Ῥώμης ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἐφεσίων μητροπόλεως, & ἔξαρχος τῆς Ἀσιανῶν διοικήσεως ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Σισίννιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας μητροπόλεως τῆς Εὐρωπαίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Πλάτων ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀγκυρανῶν μητροπόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Γεώργιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κυζικηνῶν μητροπόλεως τῆς Ἑλλησποντίου ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Μαρῖνος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σαρδέων μητροπόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Πέτρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Νικομηδέων μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Φώτιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Νικαίων μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Καλχηδόνων μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σιδητῶν μητροπόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σεβαστείας μητροπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείας μητροπόλεως τῆς Ἑλενοποντίου ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιλητείων μητροπόλεως τῆς πρώτης τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰουστῖνος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Τυάνων μητροπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἀλύπιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Γαγρίων μητροπόλεως τῆς Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Κυπριανὸς ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κλαυδιοπόλεως μητροπόλεως τῆς Ὀνωριάδη ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Πεσσινουντείων μητροπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Πολύκλειτος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μυρέων μητροπόλεως τῆς Λυκίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σταυροπολίτων μητροπόλεως τῆς Καρίας ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Τιβέριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Λαοδικείας μητροπόλεως τῆς Φρυγῶν ἐπαρχίας Παχατιανῶν ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Κοσμᾶς ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Συνναδέων μητροπόλεως τῆς Φρυγῶν Σαλουταρίων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Κωνσταντῖνος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βαρεωνῶν νέας, & τῶν ἀπόντων ἀφορίζω τοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μητροπόλει τῆς Λεονίων μητροπόλεως τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας, ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Σίσφριος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχέων μητροπόλεως τῆς Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Περγέων μητροπόλεως τῆς Παμφυλίας ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόπομπος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἰουστινιανοῦ τῆς Μικρᾶς ἐπαρχίας Φρυγίας μητροπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰσίδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ῥόδων μητροπόλεως τῆς Κυκλάδων νήσων ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Σισίννιος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἱεραπολιτῶν μητροπόλεως τῆς Φρυγῶν Παχατιανῶν ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ταρσέων μητροπόλεως τῆς πρώτης τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας

Theodorus misericordia Dei episcopus Melitenensis metropoleos primæ Armeniorum provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Justinus misericordia Dei episcopus Tyanensis metropoleos secundæ Cappadociæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Alypius misericordia Dei episcopus Gangrensium metropoleos Paphlagoniæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Cyprianus misericordia Dei episcopus Claudiopolitanæ metropoleos Honoriadis provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Pessinuntia metropoleos secundæ Galatiæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Polycletus misericordia Dei episcopus Myrensium metropoleos Lyciæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Stauropolitanæ metropoleos Cariæ provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Tiberius misericordia Dei episcopus Laodiceæ metropoleos Phrygiæ regionis Pacatianorum pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Cosmas misericordia Dei episcopus Synnadorum metropoleos Phrygiæ Salutariæ provinciæ pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Constantinus misericordia Dei episcopus Baretorum civitatis, & locum exhibens Patrii sanctissimi metropoliæ Iconii metropoleos Lycaoniæ regionis, similiter subsignavi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Antiochenæ metropoleos regionis similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Pergæ metropoleos Pamphyliæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Theopemptus misericordia Dei episcopus Justinianopolitanorum, sive Mocissenorum, Chrifto amabilis metropoleos secundæ Cappadociæ regionis similiter subsignavi.

Isidorus misericordia Dei episcopus Rhodi metropoleos Cycladum insularum pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Sisinnius misericordia Dei episcopus Hierapolitanorum metropoleos Phrygiæ Pacatianæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Tarsensium metropoleos primæ Ciliciæ regio-

Actio XVIII. gionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Anazarbeorum civitatis secundæ Ciliciæ regionis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Macrobius misericordia Dei episcopus Seleuciæ metropoleos Isauroum civitatis pro me & synodo quæ sub me est similiter subsignavi.

Georgius misericordia Dei episcopus Bizyeorum civitatis Thraciæ regionis subsignavi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Pompeiopolitanorum civitatis Paphlagoniæ regionis similiter subsignavi.

Zacharias misericordia Dei episcopus Leontopolitanorum civitatis Isauroum regionis subsignavi.

Gregorius misericordia Dei episcopus Mitylenensis urbis Lesbiorum insulæ subsignavi.

Georgius misericordia Dei episcopus Milesiæ civitatis Cariæ regionis subsignavi.

Sergius misericordia Dei episcopus Selybriorum civitatis Thraciæ provinciæ subsignavi.

Andreas misericordia Dei episcopus Methymnæorum civitatis Lesbiorum insulæ subsignavi.

Alexander misericordia Dei episcopus Cotradorum civitatis Isauroum provinciæ similiter subsignavi.

Epiphanius misericordia Dei episcopus Eucharitenorum Christi amabilis metropoleos Helenopontii regionis subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Carpathi insulæ similiter subsignavi.

Joannes misericordia Dei episcopus Heracleopolitanæ urbis secundæ Armeniorum regionis subsignavi.

Petrus misericordia Dei episcopus Melembriæ civitatis Hæmimontii regionis subsignavi.

Petrus misericordia Dei episcopus Sozopoliteæ civitatis Thraciæ provinciæ subsignavi.

Εὐσεβῶς πιστοῖς, & Christi amantis imperatoris Constantini propositum in tertia actio sanctissima magna ecclesia prope aulam, quæ Dicymbala vocatur.

Vetus latet. protestio.

IN nomine domini & dominatoris Jesu Christi Dei atque salvatoris nostri, imperator piissimus, pacificus, Flavius Constantinus, fidelis in Jesu Christo Deo imperator, Christo dilecto omni populo habitanti, in hac a Deo conservanda & regia urbe. Firmamentum ac fundamentum superque anus credite nobis Christifideles catholicæ reipublicæ fides in Deum inflexibilis & inconcussibilis, in qua Christus Deus noster tanquam proprium domum suam construxit perfectam, & omnium imperii nostri eodem constituit, principatuque nobis

ὑπὲρ ἐμαυτῷ καὶ τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Στέφανος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Ἀναζαρβέων πόλεως τῆς δευτέρας τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὑπὲρ ἐμαυτῷ & τῆς ὑπ' ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Μακρόβιος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Σελευκίας μητροπόλεως τῆς Ἰσαύρων χώρας ὑπὲρ ἐμαυτῷ & τῆς ἐμὲ συνόδου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Γεώργιος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Βιζυόων πόλεως τῆς Θρᾳκῶν χώρας ὑπεσημειωσάμην.

Θεόδωρος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Πομπειοπολιτῶν πόλεως τῆς Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ζαχαρίας ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Λεοντοπολιτῶν πόλεως τῆς Ἰσαύρων χώρας ὑπεσημειωσάμην.

Γρηγόριος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Μιτυληναίων πόλεως τῆς Λεσβίων νήσου ὑπεσημειωσάμην.

Γεώργιος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Μιλησίων πόλεως τῆς Καρῶν ἐπαρχίας ὑπεσημειωσάμην.

Σέργιος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Σηλυβρίων πόλεως τῆς Θρᾳκῶν χώρας ὑπεσημειωσάμην.

Ἀνδρέας ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Μεθυμναίων πόλεως τῆς Λεσβίων νήσου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἀλέξανδρος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Κοτραδῶν πόλεως τῆς Ἰσαύρων Κώρας ὑπεσημειωσάμην.

Ἐπιφάνιος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Εὐχαϊτηνῶν φιλοχρίστου μητροπόλεως τῆς Ἑλενοποντίου ἐπαρχίας ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Καρπάθου νήσου ὁμοίως ὑπεσημειωσάμην.

Ἰωάννης ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλεοπολιτῶν πόλεως τῆς δευτέρας τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὑπεσημειωσάμην.

Πέτρος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Μεσημβρίας πόλεως τῆς Αἱμιμοντίου ἐπαρχίας ὑπεσημειωσάμην.

Πέτρος ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Σωζοπολιτῶν πόλεως τῆς Θρᾳκῶν χώρας ὑπεσημειωσάμην.

Ἐπιστολὴ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου ἐπὶ τῶν τῆς τρίτης πράξεως τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας τῆς καλουμένης Δικυμβάλων.

Εν ὀνόματι τοῦ κυρίου & δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ & σωτῆρος ἡμῶν· εὐσεβεστάτος & εἰρηνικὸς, φιλόχριστος Κωνσταντῖνος, πιστὸς εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν θεὸν βασιλεὺς πᾶσι τῷ οἰκοῦντι τὴν ἡμετέραν καὶ τῷ οἰκουμένῳ σε πιστῇ τοῦ θεοῦ ἡμῖν χαρισθείσῃ καὶ φυλασσομένῃ τὴν ἀκλόνητον πίστιν ἡμῖν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ υἱῷ τῷ κυρίῳ καὶ σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ θεῷ βασιλεῖ· σεβασμὸν ἔχειν ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν ἀρχαίαν καὶ ἀκλόνητον πίστιν τῶν ἀρχαίων πατέρων ἡμῶν τῶν ἁγίων τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν χριστιανῶν βασιλίδι πόλει τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μεγάλῳ ἐκκλησίᾳ τῷ καλουμένῳ Δικυμβάλῳ· ἐν ᾗ τὸν ἀρχαῖον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας ἀναστάσεως τῆς ἀναστάσεως τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Scriptum Inv. Consubstantiale

rum ecclesiarum ad; invicem perturbationem atque difficilium emolumentum atque laetitiam pro iudeo reputantes. Verum non eis qui ab origine pite atque univoco nomine ante nos regnaverunt, exaquari cupientes, ἀναιρεῖν τὸν ἀνθρωπόν, τὸ ἐν ἀδῇ τῶν ἁγίων ἀναφωνούμενον

ACTIO XVIII.

ve voluntatem pertentant, amentem quidem eam, ut vere dementes affingunt. Ad impassibilem autem naturam, quidam pallionet se mortem redigunt: non autem affrunont non perfecte falvari, hæc qui prædicant, quia imperfecte Verbum noftram naturam affumpfit. Si enim non totam humanæ naturæ non unitus eft, nec totus homo falvatus eft. Quod enim non affumptum eft, nec falvatum eft. Quod vero unitum eft Deo, hoc & falvatur fecundum deificqnam agonomento Gregorium. Sed hi quidem cum propriis affirmationibus & phantafiis circumferunt: nos autem, qui vere difpenfationis myfterium non illudimus, non folum intellectualem & voluntariam fcrutaffmus falvatoris animam effe creditamus, fed & * omnibus eam vere naturalibus virtutibus perfectam, & fimilibus nobis abfque peccato voluntarie acquiefcffe paffionibus, dum Verbum eam permiteretur quærere & velle quæ fua funt. Sic & naturalem cibum fecundum rationem appetebat quoque, & turbabatur, ac triffabatur. Cum enim falvator ad crucis paffionem propria voluntate veniret, cepit triffari & anxiari. Hæ autem animæ rationalis & voluntariæ proprietates exiffunt, ut perfuadet nobis præclarus pater noffter Epiphanius in fermone adverfus Ariomanitas, ita profcutus: A Carne enim, inquit, divinitati unita, abluque anima & mente non fit agonia. Unde & idem dominus inquit: *Triffa eft anima mea ufque ad mortem*. Deinde orat tranfire calicem. Ut enim homo, reculfaat & non velle mori, fuper affert laudabilis Cyrillus, eo quod recufaret cato ejus naturaliter mortem: ficut autem Deus, idem ipfe prompte veniebat ad paffionem. Et tefis horum * irreprehenfibilis ambiera atque Dei cultor, pater noffter Athanafius: in fermone quippe de Trinitate & incarnatione ita ait: *Et cum dicit: Pater, si poffibile eft, transfer a me calix ifte: Verumtamen non mea fiat voluntas, fed tua*, duas voluntates in his offendit, unam quidem humanam, quæ eft carofi, alteram vero divinam. Et humanam quidem propter infirmitatem carnis recufat paffionem, divina autem ejus prompta. Unus enim fit idem ipfe in utraque natura, loquitur hæredum quidem congruenter humanitati, intendim vero divinitati congruentem exprimit voterem. Habuit enim (juxta quod ait opinatiffimus Cyrillus) in utrifque paffiatem: Dum ergo dicit: *Non mea voluntas fiat: non mea*, hoc eft, humanæ naturæ, ibrit: Et ego enim nunc fucat homo loquor. Dum vero dicit, *Pater illam quæ communis eft*, inquit, mihi Verbo & tibi Patri. Patrem & Filii, fecundum quod Verbum eft, una eft voluntas, proprer unitatem effentiæ, fecundum fanctum Nyffenum Gregorium in fermone adverfus Apollinarium qui inquientem: Loquitur enim tanquam verbum, quod infirmitati naturæ communis qui noftræ paffionem propriat fecit. Abfit enim fecundum vocem ecclefiam & Scripturam voluerattem: tantam magis ferit, quemadmodum, pro humanum falute voleus. Qui enim dicit: Verbo & humanam hoc fermone fecit: adjungens autem, *Tuæ*, offendit compofitionem fuæ

A *Εἰ τοῖς ἀπαθεῖς δὲ φύσει τὰ πάθη τῷ τῶν θεῖ-*
ματος ἀπαίρῃσιν, ἡμᾶς δὲ μὴ πλείονος σωθῆναι κα-
τηπατικαθῆναι δὲ ὧν, ὡς ἐλεπτὸν ὁ ἐνῶν τοῦ
χωείρας ὑσιας ἀνιλκηθεὶ · εἰ γὰρ ὅλος ὅλῳ τῇ
ἀθρωπίνῃ φύσει μὴ ἡνωται, οὐδὲ ὁ ὅλος ὁ ἄνθρω-
ὁ ἀνθρωπος σέσωται · τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον ἀθε-
ράπευτον, ὁ δὲ ἡνωται Θεῷ · τῶν τῷ ἀνθρώπῳ
κατὰ τὸ τὴν Ἀπολογίας ἐπιμόνων ἐ ἐρμηνεῖ-
ἀλλ' ὅτι μὴ τὴν οἰκείας ἐκκόπτει τὴ ἐ φυσι-
πάσεις ἀπεπλανῶ ἐστιν. ἡμεῖς δὲ τὸ ἀλληθὲς
οἰκονομίας τὸ μυστήριο μὴ φωλίζοντε ἡ μόνον
νοερὰ τὴ καὶ θέλητικὴ τὴν τοῦ σωτῆρο ἐπιστη-
μονικὴ ἐν ἀνθρώποις ἐ ἀλλὰ καὶ πάντας
ἀνθὶ τοῖς φυσικῆς ἀλληθῶς καὶ ἀρετῶν ἐν τοῖς
ἀνθὶ τοῖς φυσικῆς τροφῆς ἐ λόγον ἀσῆγεται, καὶ
ἐπεῖθεται, καὶ ἐλυπεῖτο, ἐ ἐπιφάτπε. ὅτ ὁ
ὁ σωτὴρ ἐπὶ τὴ γνωμῆ παθῶ καθ' ἑκάστο πρᾶ-
τὸ ἐλθεῖν, ἤρξατο λυπεῖσθ ἐ ἀθυμεῖν. πα-
τὴ δὲ ἡ ψυχὴ πνῶν ἐ ἐ θέλητικὴ τὴ ἐνεργεῖ-
βίλεται. ἐ πενθεῖν ἤμᾶς ὁ ἀθεμάνῃ πατὴ ἡ-
μῶν Ἐπιφάνιος ὁ τὸ ὑ Ἀριομανιτῶν λόγω πολ-
τὰ ἐιεῖ· ἀπὸ σαρκὸς, φησὶ, θεόπτεται σωμα-
τῶν χωρὶς ψυχῆς καὶ νοῦ ὁ γίνεται ἀγωνία.
ὀπὸ ἐ αὐτὸ ὁ κύριος ἔλεγε· ἐθλιπτοὶ ἐστιν ἡ ψυ-
χή μα ἕως θανάτου. εἶτα ἀγωνιζόμενο παρὰ-
θεῖ τὸ ποτήριο. ὁ δὲ μὴ γνῶ ἀγωνιζόμενο τὸ
τὸν θάνατο. οὐχ ὁ ἐ τὸ μὴ θέλῃ ἀποθα-
νεῖν, κατὰ ἐκγνόμενο ἀνοῖξαι κέλευσο, διὰ
τὸ ἐ ἀγωνιζῇ τῶν σάρκα τὸν θάνατο φυσικῶ.
ὡς δὲ θεὸς ὁ αὐτὸ ἀποθανεῖν ἐτ τὰ τόλμα ἐ-
τεῖγετο. ἐ μόνος πάντω ἀνθρώπων ὁ ἐ
Σωκράτης ἐ Ἀγόρας πατὴρ τοῦ Ἀθανάσιο. ὁ
τὸ ἀθε Τεκεῖν γὰρ σεμνόν τὸν ἀθρωπον ἐ-
σῖ· ἐ ἐπὶ τὸν λόγο πάτρ, εἰ δυνατὸ, παρέλθ-
τω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριο τοῦτο· πλὴν μὴ τὸ ἐμὸν θέ-
λημα Θεῷ, ἀλλὰ τὸ σόν· διὸ θέλημα ἐκ-
πτὸ ἀποδείκνυτο, τὸ μὲν ἀθρώπινο, ὅπερ δὴ τῆς σαρ-
κὸς, τὸ δὲ θεϊκόν. ἐ τὸ μὲν ἀθρώπινο δὲ ἐπὶ τὸ
θέλοντο τῆς σαρκὸς ἀφιστέτεται τὰ πάθος, τὸ δὲ
θεϊκὸν αὐτοῦ ἀφεῖσθαι. εἰς μὴ γὰρ ὁ ἀὐτὸς ἐ-
κατέρω φύσε ἡλιὸ τοῦ μὲ ἀνθρωπινοῦ, τοῦ
δὲ θεοῦ τοῦ ἀφίκοι τὴν φωνὴ. οὐχ ὁ κεῖθεν
ἀπὸ τὸ πατέρ Κύριλλος, εἰς ἀμφοτέρω ἀπαθῆ-
ωτὰ. ὅτι οὖν λέγ· μὴ τὸ ἐμὸν θέλημα δέλο-
μαι, τοῦτο τὸ ἀθρωπίνο φύσεως φησὶ· οὐχ ὁ
γὰ πῶ ὡς ἀθρωπος φθίγομαι. ὅτι δὲ λέγ, Πα-
τὴρ, τὸ κοινὸ φησὶ μὴ τὸ τὴ λόγε καὶ τὴ πα-
τρὸς ὁ ἐ ἐγὼ, κατὰ λόγο ἑνὸς, ἐ τὸ θέλημα
διὰ τὸ τὴ αὐτὴ μονάδεσ κατὰ τὸ ἀγαθὸ Νυσ-
σὴν ἐ Γρηγόριο ἐν τὴ κατὰ Ἀπολινάριο λόγῳ
φάσκοντα ὅτι· φθίγεται γὰρ ὡς ὁ τὸ τὰ ἀσθε-
νῆ τὴ τὴ ἀθρώπινο τὴ φύσεως τρόφοντο ·
ἀλλὰ τὴν ἀθρώπινο ἐξεκόπτομεν, ἐπεὶ τὴ
ἡμῶν φωνὴ, τὴ ἡνῶσθ τὴ ἐ θεοῦ τὴ ἀθρω-
πίνω φύσε, τὴ ἀθρώπινο τὴ ἐ θεοῦ τὴ ἀθρω-
πίνω ἀνῶσθ ἀφίεμεν. ὁ γὰρ ἀθρωπος ἐ θεὸς
ἡνῶται, ὁ δὲ ἀθρωπος σέσωται. ὅ γὰρ ἀπρόσ-
ληπτον, ἀθέρα πεύτω· τὸ δὲ ἡνῶται θεῷ.

Ἀκκο Χριστὶ ἐλε.

1129 ΑΓΑΠΟ ΚΑΡΑ. CONSTANTINOPOLITANUM III. CONSTANTINOP. II. 1130

ACTIO XVIII.

τῇ φῦσι τὸν πατὴρ θεόπτοις, ἐς ἀθεμίτε θελήματοὶ εἰς διαφορὰ διὰ τὴν κοινωνίε τὴς φύσεως. εἰ οὖν ἑνῶται, καθάπερ οἱ κατῆες, τῇ φύσει τὸ θέλημα, διὸ δὴ φύσεις εἰ τὸ Χριστῶ, διὸ πάντω αὐτὰς καὶ φυσικὰ θελήματα ἐκπέμπε μὲν · ὁ αὐτὸ γὰρ, οὐ κέχεται, * καὶ ἄτρεπ θέλημ μὲν ὁ θεὸς, ἤδεται δὲ ὁ ἀνθρωπ, τῇ τῇ φύσεω ἑκφέρει καὶ διὸ θέλόσεω εἰπὶ θέλημάτω σωκκρεδίτε· καὶ ἐκ ἐκατὴς θέλμετε, καὶ τὸ ἀλληθὲς ἀπήγγομε πατρεπτέρμου. τὸ γὰρ τὴ σωτῆρο ἀθρωπινο θέλημ ἐε λὼ ὑπεστάτο τὸ Υἱοῦ θεόλμετε, ἀλὶ ἐπεῖτο κατὰ πάντα τῷ τὴ πρωτοβόλου θεῷ καὶ θεοπατρὸς λόγω θέλμετ τὸ θεῖῶ τὴ φυσικὴ ἀνθρωπε· ἐ ἀθρωπινο θέλημ, κεῖθε ὁτὸ ὁ θεολόγος Γρηγόριος· τὸ γὰρ ἐκείνω θέλει, τὰ κατὰ τὸ σώματε ποιμένε δηλονότι ἀθρώπε, ἤδε ὑπεστάτω Θεῷ θεοῦῶ ὅλον. ὁ μὲν οὖ ἀπεῖ θελκιτέτο λόγος εἰ ὅλίγω τοῦτε· τὸ· φῆε δὲ ἐ τὸ ἀπεῖ ἐκείγεῖν ὁ σωτὴρ ἐκ ἀνθρώπε λόγον, ἐ τὸ· ἀνοῖοι ἐγκεῖν τὰ ἐν τοῖς ἐγκρυκίαστ ἐν τὴ ἐνεργεῖ· Χριστὸ τὴ θεῖε τοῦ φυσικῶ· ἀνοδεῖξαμε· οἱ γὰρ μέλε τοῦ Χριστὸ ἐφέλοντε ἐ ἐνέργειε ἡ ἀπεῖθ-σι, τὸ φθόνω, ἡ ἀνεῖρῶσι ἐ σφῦγκι· Νεόρμος μὲν ὁ ἀνθρωπ ἀπεῖθ ἀνεῖρῶσι, ἐ οἱ τὴ ὁμοίω σωμάτω πατήρεσι τὸν λόγοτε φύσεως σωτῆρεω· τοῦτεε μὲν ἀνεῖρῶσι, καὶ ἐπεῖθ ἀνεῖρῶσι ἀπόστόνοι τοιμπεπτέγκτε, μέτε δὲ αὐτὰς ἐνεργεῖ· κλὶ ἀποδείκνυτ ἐ ἐνέργειε· ἐ δὲ φύσεῖ δὲ πάντω τὴ ἐ κλωσῶν ἀνὰ μέρο τὴ ἐ ἀπεῖ ἐρρεῖ· τὸ ὑπεστάτω ἐπὶ σωμάτε. ὁ τοῖ· ὡ, ὦ λόγε, λέγεται, εἰς τὸν Χριστὸ ἐ τὸν Χριστὸ ἐπεῖ ἐνεργεῖ· ἐ τὴ ἀπεῖ μὲν ὁτοῦ· ἀμφοτέρω τὴ ἐ θεῖε τὴ ἐ Ἐυτυχῆ ἐ Σεβῆρο οἱ τὸ σωμάτε ἀπεῖ τὴ ἀνεῖρῶσι· ἐπὶ τὴ ἀνεῖρῶσι τὴ ἐ Χριστὸ τὴ φύσεω σωτῆρεῖ τὴ ἐ σωμάτε· μέτε δὲ αὐτὰς ἐνεργεῖ· ἐ ἀποδείκνυτ ἐ ἐνέργειε

ACTIO XVIII.

rabatur divinitus, per formam tamen humanam; quo autem assumpsit ex nobis, ut consubstantialis nobis hæc operabatur humane, sed non ut purus homo, sed ut humanatus Deus. Ait namque in Theotanis tarantibusus Cyrillus: Est agnoscere in hoc ipso utraque in eo. Deus enim verus in carne, & caro vera in Deo. Ex quibus enim operantur cognoscere eum dominum, hæc divinitus operatur: & ex quibus necessarium verum videre, hæc facit & dicit, dispensans mysterio veritatem. Nam ambulare corporalibus pedibus, & cum labore iter facere, & per lineam loqui, humane naturæ opus existerat; membra vero paralytici verbo sanare, & ad articulate loquendum linguam aptare, & laborantibus atque oneratis multitudine peccatorum & egritudinem remittendum concedere, opera sunt divinæ virtutis: sed non alterum absque altero factum est. Et ad medium producendus est sanctissimus Leo in epistola ad Leonem imperatorem hæc afferens: In tantam unitatem ab ipso conceptu virginis deitate & humanitate confœra, ut nec sine homine divina, nec sine Deo agerentur humana. Ea namque hic pater affirmit, quia in personæ unitate communitur & non disjunctæ neque confusæ utraque natura operata est quod naturale ejus erat & proprium, ut Deus esse creditur, & dispensationem credibilem faciat. Unus ergo evidenter dominus noster Jesus Christus, perfectus in deitate, & perfectus idem ipse in humanitate, operatur Deus: operatur vero ut homo, dualitate naturarum, etiam duas naturales operationes explens. Quæ enim alterius generis, alterius quæ naturæ sint, secundum Epistolam Cyrilliam, eadem operationem habere nullus sapiens dabit: sed ficut difficultam habet naturarum sive qualitatum rationem, ita & differentem eadem operationem sicut & magnus Basilius collegit in libro adversus Eunomium, quoniam diverfarum naturarum non una est operatio. Duas igitur naturales voluntates, & duas naturales operationes in dispensatione incarnationis unius sanctæ Trinitatis domini nostri Jesu Christi vera Dei nostri, recte sentientes prædicamus, & in ea omnibus amantibus Christi sapere per præsens nostrum edictum plum annuentibus: suscipimusque & amplectimur sanctas & universales quinque synodos, quæ in Nicæa [ccxxviii. patrum], qui adversus Arianum confederunt infantium: qui, cooperante nobis & conglorificanda deitate, sacrosanto spiritu, omnium miseratrice: & quæ in hac a Deo conservanda nobis civitate, in qua est, qui adversum Macedonium rebellem Spiritui unigenitum fimili ausu [ccxxix.], & Magnum nomine Apollinarium, congregati sunt patres, qui inspiratione sancti Spiritus [illuminati venerabile integrantes] sunt symbolum de Spiritu sancto quod Deus est, consubstantialem cum eo, manifestius referunt. Hæc quoque in Epheso congregata est, adversus Nestorium [Cælestius & Cyrillus], & adversus Christo domino atque inseparabili Deo [Christo, divisorem Nestorium cum sua prolatione & malignis ictis

ANNO CHRISTI 680.

CONCIL. 680.

EDICTUM IMP. CONSTANTINI.

Sancimus, ut μηδένα τῶν κτίσματι ἐπιβῇ τὰ ἀφεῖ τὴν πίστιν ἐρχόμενῳ, ἢ κρίνοντα δόγματα ἐσύμφωνα μηχανεῖσθαι, ἢ ὁλως ἀφεῖ ἐν ἐπιλέγειν, ἢ μὴ ἐπεγνῶς δίδασκαλίας ἐκφεύγειν, ἢ ὁ ἐν ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ κάτω ἢ φυσικὸς τὴν θέλημα τὴν ἢ ἐν ἀνθρωπίνῃ ἐν θέλημα τὸν

habere depositas, & cum hac ante Christi tribunal assistere. Ad hanc confidentiam nos hortamur, & deferre Deo nobiscum invitamus, ac super montem excelsum imperii stantes, prædicamus, atque ecclesiasticæ pacis festum toti populo fortiter denuntiamus. Nam illa quondam Christo dilectorum diffensio nunc in concordiam versa est: hæreticorum * contra fuit fecundula, propriamque dignitatem hæc fides adepta est, ipso Christo pius ecclesiæ * nodente. Ipse est igitur pax nostra, qui solvit medium macerie parietem: & quæ per tempora diffidebant, in unanimitatem conciliavit. *Unus dominus, una fides, unum baptisma*, una in Deo nunc est ecclesia. Si quis igitur Christi amator est, & mutuæ dominum, optatamque salutem delebrat, hanc fidem orthodoxam teneat. Nec enim est per aliam fidem salvari. Si quis vero homium personis gratiam exhibet, caritatis autem in Deum amatoribus se non demonstrat, præsentemque nostram pium constitutionem non recipit, fiquidem episcopus est vel clericus, aut monachico circundatus est habitu, * deportationis pœnam evolvet. Si vero in ordine dignitatum inferius est, fupplicio proscriptionis multabitur, ejusque cingulum admittet. Si autem idiotice jortis est, ex hac regia, omnipotens nostra civitate extroriis addicetur: & super hæc omnia, etiam terribilis atque * inexpiabilis judicii non effugiet eructatum.

Ephes. 2.

Ephes. 5.

Ut supra.

Ut supra.

*Ut supra

Edictum Imp. Constantini

cum abreptus est, defecit a nobis Macarius, qui pro eo nomine felix non est, is qui Antiochenium urbis præsul fuit, & ab jugo quidem Christi fe adverfando fubduxit, a facerdotali vero consecrati est lit; renoit enim omnino facratissimis Agathonis literis affentiri, veluti in ipsum corypham ac principem Petrum infanien. Non defuere monita, certa hortatio adhibita est ei, omnes enim converfionis vias monstravimus: quid non dicentes? quid non moliemur atque intentantes? eorum maxime ... que a facerdotali collegio separant. Dolebamus propter ipsum: quidnis enim? & ob commiseirationem vifcera nostra lacerabantur, eum ille difiungere tur a domini grege. Sed factes mercticis fafta est ei, ac inverecundie induit personam, unaque exhortationem & pietatem depofit; non enim intellexit ut intelligeret, & verbum fanctum abominatus est. Cor autem in hac narratione longiores fumus, cum ea in aitis fubtilius & accuratius explicentur? ? quas cum ad vos missa fint, omnium quæ mota & tractata funt, cognitionem investigate. Quoniam vero ita obduruit, ac nervum fertetem cervicem intentit, faciemque iuam fecit acream, aures aggravavit ne audiret, & cor ftatuit pervicax ne audiret legem: lex enim de Sion exit, ab apofiolici monis ti cæamine doctrina: propterea fanctum quoque & universale concilium eumdem insanem Mararium cum ejus hæreticis fecit pontificali habitu indutvit. Omnes vero fcriptis precibus fereztatem nostram communiter precati funt, ut eos ad vestram beatitudinem mitteremus. Sic igitur fecimus, eosque ad vos mismus, vestro paterno judicio omnem ipforum causam permittentes. Sacram autem ac venerabilem definitionem fectum concilium edidit, cui & fubscripsimus, ac pius nostris edictis eam fancivimus, adhortati omnem Christi amantem populum nostrum, ut fi, ibi pri præfcripta obtemperet, nec ulla parata pontifices hæreticum fectam communicaretur. Gloria Deo, qui gloriosa facit, & fidem apud nos integram conservavit. Quomodo enim id fadorus non erat, in ea petra, super quam ipse ecclesiam fundavit, & adversus quam portæ inferi, hoc est, hæreticæ infidie, adversus eam prævaleant? ? qua, tanquam e cœlorum convexis, vera confessionis lermo effulit, animas diligentium Christum illustravit, fascinatique refugerant orthodoxium, Hæc pro voto Leo adjuvante conscivimus, Christique oves in unum greggem adduximus, quæ mercenarius pafforibus, qui nec pafiores funt, amplius non decipiunt, ? quæ ad ipsum practa funt: fed ab uno & solo pafiore bono pafcuntur, quo cum & vos pascere, & pro ovibus animam ponere jubi ellis. Quamdiem vitilior age, & confortare, & verbi gladio acringere, tumque exacte zelo divinæ; ita firmus propugnator pietatis, omnemque hæreticum audituin & infinuationem pieiidem finde: quemadmodum & primus fuisti, & audistis fanum gloriosum pacificum vestrum, illustis; legalie & ferme fcripsimus, prout fanctus

Ἀκόλουθα τοῖς ἐξεφωνήθεν τῇ τοῦ κυρίου χάριτι ἐγκαινίσαντα τὴν ἁγιωτάτην πάντες.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΘΕΙΑ ΣΑΚΡΑ τῶν ἁγίων πατέρων & ἀποστολικῶν διατάξεων Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου φρὸς τὸν ἅγιον σύνοδον τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει ἑξακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ τρίτῳ.

Πάντες τοῖς ἀσεβοῦσι ἀλλοις σωθῆναι τοῖς ἀληθεῖς ἐπιγνῶναι τὴν ἀσεβείας ὕβριν.

ΦΑΝΕΡΟΣ ὑμῖν & ἀδιάβλητος ὁ πατέρων σύνδεσμος, ὃν ἐκ τῆς ἐκλογῆς συνῆξεν ὁ τῶν πιστῶν ἡγεμὼν, & τῶν ἀστέρων λόγους ἐξιδίωσε· διὸ τοῖς ἀστέρων μεταφύσεσι, & ἀκοινωνήτοις ἐκτιμῶσιν ἐκκοιλῶν, & νῦν τὸ τῶν μελλόντων γένοιτο φῶς ἀπεμόλω. ἐπὶ πάντων δὲ τῶν τῶν ἔθνων ἀλαμπόνιμον ἀπηρνεῖσθαι, ἐξῆμβλῶν & ἐν ὀλιγόχρω τὴν ἐκκλησίας τὸ σῶμα, τῇ κρίμνῃ τὸ πλῆμμα συνεφόλυξεν ὀλίβοις τὴν συναγωγὴν ἀδιαίρετον. ἡς ἀκλαυτὶ μὴ ἐφέστω κλονεῖ τὴν ἡμῶν ὁ ἀνεμῶν ἐπὶ ἐστὶ τὸ ἀστέρων ἐπὶ τὸ ἀστέρων, ἐφείλετο δὲ τὰ πέτρα τὸν τῶν ἐπιστοῦ θρόνου τὴν πλῆθ' γαλιωσύτου, ἢ δόκτοις δὲ φρὸς τὸν σωμάτων τὴ ἡμέρᾳ κρίσεως τὸν ἐκβάλλεται & κόμματα, ἢ ἀλλὰ δὲ πολιτικὸς Ῥωμαίας τὸ κατέστασε σύγκλωνα τῇ γαλιωσῇ τὴ τίτεως. τοιγαροῦν ἡμῖν τὴν ἡμέτερα κατέφεν κορυφὴν ἀνυστέθησε σκέτε ὑψωλὰ καὶ ἀνῶν ἀεξόμενον ἀποκρεπόμενος δὲ ὑψοῦ τὴ ἐξ ἀλλήλων ἀποκρεπόμενος δὲ ὑψοῦ τὴν ἀλλ, ἢ

Ευαγγ. Ματθ. 10.

nexio, alteruttius solutione affectionem diffolveres, nullum ex his divinæ naturæ participes efficit: sed fola circa Deum fidei & dilectio, quorum complexione regenerati & reformati fumus, & commendatione erga creatorem † digni fumus. Ipse enim dicebat falvator: *Qui amas patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus: & qui amat filium aut filiam super me, non est me dignus. Et qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* Si ergo qui evangelicam femitam inveltigare propoluerunt, & apostolicæ dignitatis pontificatum fortiti, omnia contemnunt, & patiuntur ad extremum (si fi contigerit propter Dei amicitiam) condemnari mortem, an non ἀπείθμα quæque pati & agere didicerunt, cum fidem videntibus populari, per quam erga Deum amicitia acquifita eft: cum ecclesiam hæreticis invectionibus oppugnatam feceluntur? quando veritatem projectam medendo feruntur? putafne quod offendere poffponentes, reconciliabuntur fofibus evangelicum obfitis mandatum? * nosios (inen inpanimos ? Nullatenus, fed fumentes animorum fpiritus, his qui adverfus eos pugnare conaffi funt, refiftere certant. Hoc vero & veftrum facerdotale collegium exhibuit, & pro pietate pugnavit, in quibus communi patri auxiliatum eft: & hæreticorum fortiter deviete acies, fed memoria eorum quæ dicenda fuerint, cum ipfo forma, & amplius egredi premitur. Lugubris enim tragœdia, lequentum eft explanatio. Hæreleon enim inventores facti funt pontifices: & pro pace contentionem populo annunciaverunt, pro frumento zizania fulcis ecclesiæ feminaverunt: vinum miscuerunt aquæ, & proximo potum dederunt ebriofoam turbidam: * & tanquam lupus agnos fimulabant mendacium, & veritas ut mendacium refutabatur. Conturbabantur ipsi totæ ecclesiæfidei, cum quod nocere quæst, non erat qui discerneret. Et quamvis hæc quidem fic diipondebantur, & pietatem impietas depalcebat, profefti fumus illuc, ejus nos decebat, dirigere greffum: & foli, fapienti, eorumque cognitori Deo, mentis noftræ extendimus oculum: & inde, eorum quæ interpretando dubium ingerunt, folutionem continuis orationibus dare nobis poftulavimus, propter quod * nutu ejus illuftrati ecclesiæ peculo, & cl. facerdotes, ad contemplandam veritatem concitari dignofcimus. Tanto enim amplius pro fide certamus, atque pietati attenditur, & in primis de ecclesiastico ftatu procertamus, quanto & civilibus circumdati fofficiudinibus, bellicifque conflitis tetracti, fummum facerdotalem hunc cortum non deftitimus congregare, ut ecclesiæ * diffantia procul expulia, pacti conjunctione coaptetur. In pace namque fidei pacem compactam a Christo dilectam Romanæ reipublicæ noftram confidimus, & * nunc congregatum venerabile veftrum concilium: Imperialis namque & vos cum universali principe pastorum, fimul cum ipfo divinus loque, non tam in fofitis, quamquam Salcopinæ aniles non tantum ex beatitudine, ita, verum etiam in fpiritualibus ferra dimicantes nobiliter ac, quæ ipsa, fedis

Ἀνὰ Ἑπτὰ ἐστὶν λόγῳ τῶν ὀφεῖν σωθῆναι κλίνοντα. οὐδὲ γὰρ τοῦτον ἡμᾶς θεῖας φύσεως μετόχους ἐργάζεται, μόνη δὲ πίστις πρὸς Θεὸν, ἀγάπεται· ἐξ ὧν σωμεν πλοκὴς ἀνεξωγονήθημεν καὶ ἀναπλασθέντες, καὶ πρὸς τὸν κτίστην αἰδεσίμεν ἠξιώθημεν, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐκμαθεῖ

Ex. Lucina 12. Kal. Ianuar. ab Lat.

tenebræ demerguntur. Trifitia transfigurat, & luctus in lætitiam, & contrifitio in gaudium, omnis ista ordinem transgrediantur. Propter quod & nos ecclesiæ Dei, quæ dudum pacis gratiam acceperunt, congratulantes, apostolica traditione alloquimur vos: *Gaudete, gaudete, & iterum dico, gaudete*: ternum enim gaudium Trinitas nobis concessit. Bene valete, fortissimi auxiliatores pietatis, oramus pro nostro imperio. Et manifestum dia: Legimus. Data decimo Kalendas Januarias Constantinopoli, imperiali domno, piissimo perpetuo Augusto Constantino imperatore, anno vigesimono. Et post consulatum ejusdem anno decimoertio, indictione decima.

Ἀγαθῶν, ἀγαθῶν χαίρετε· τὴν τῶν πλείστων σκότος καταβυθίζουσαν ἡ κατηφὲς μετωμόλυκα, τὴν πένθος εἰς ἀφροσύνην, τὸ κατὰ πρωτοτόκου χαρὰν, τάσσει φυγὴ τὸ κρεῖττον μετακομίζουσα τοῦ εἰς ἡμᾶς πάλι σκοτεινὸν τὸ θεῖον φῶς τῆς εὐθυμίας ἀπολαβόντας χρῆσιν σὺν χρόνοις ἀκατοβλήτοις εἰς ἀφοσιωτὴν ὑμῖν χρῆσιν, χαίρετε, χαίρετε δὴ ὑμῖν, χαίρετε· τριπλεῖον γὰρ χαρὰν ἡμῖν ἡ Τριὰς ἐχαρίσατο. ἐρρωσθε πανίσχυροι τῆς εὐσεβείας ἀμυνόμενοι, & τῷ ὑμετέρῳ κράτει ἐπεύχεσθαι.

Καὶ ἡ Ὑπὸ χριθ. ἀνέγνωσθη.

Ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ μακαριωτάτου πάπα τῆς ἀρχεσβύτερας Ῥώμης ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Δογίθεου & βασιλέως ἡμῶν, ἔτους τοῦ ἀτοίου χρόνου τῆς οἰκουμένης ἑκτῆς σωσίβιν ἀρχεσβίτου τῆς & ὀγδόου ἔτους.

Ἀγαθῶν, ἀγαθῶν χαίρετε· τὴν τῶν πλείστων σκότος καταβυθίζουσαν ἡ κατηφὲς μετωμόλυκα, τὴν πένθος εἰς ἀφροσύνην, τὸ κατὰ πρωτοτόκου χαρὰν, τάσσει φυγὴ τὸ κρεῖττον μετακομίζουσα τοῦ εἰς ἡμᾶς πάλι σκοτεινὸν τὸ θεῖον φῶς τῆς εὐθυμίας ἀπολαβόντας χρῆσιν σὺν χρόνοις ἀκατοβλήτοις εἰς ἀφοσιωτὴν ὑμῖν χρῆσιν, χαίρετε δὴ ὑμῖν, χαίρετε· τριπλεῖον γὰρ χαρὰν ἡμῖν ἡ Τριὰς ἐχαρίσατο. ἐρρωσθε πανίσχυροι τῆς εὐσεβείας ἀμυνόμενοι, & τῷ ὑμετέρῳ κράτει ἐπεύχεσθαι.

Καὶ ἡ Ὑπὸ χριθ. ἀνέγνωσθη.

EXEMPLAR RELATIONIS MISSÆ

a Leone sanctissimo ac beatissimo papa seniorisque Romæ ad Constantinum piissimum, & Christi amatorem imperatorem, confirmantis, & approbantis quæ in sancto & universali septo concilio gesta & definita sunt.

Piissimo, & tranquillissimo domino, vestori, & triumphatori, filio dilecto Dei, & fac. C vatoris nostri Jesu Christi Constantino imperatori Leo episcopus servum servorum Dei.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΣ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΑ-ΛΘΕΙΣΑ ΦΡΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ ΑΓΙΩΤΑΤΟ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΑΡΧΕΣΒΥΤΕΡΑΣ ΡΩΜΗΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΔΟΓΙΘΕΟΥ & ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΜΩΝ, ΕΤΙΚΥΡΟΣ ΧΑΙ ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΑ ΟΙ ΤΗ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΚΤΗ ΣΩΣΙΒΙΝ ΑΡΧΕΧΒΙΤΟΣ ΤΗ & ΟΓΔΟΟΥ.

Τῷ δεσπότῃ & γαλληνοπίστῳ βασιλεῖ, καὶ & ἐνστεφάνῳ, καὶ φιλοκτίστῃ τῷ εὐσεβεστάτῳ ἡμῶν υἱῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Δογίθεῳ βασιλεῖ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ ἑκτῇ σωσίβῃ ἀρχεχβίτου τὴ & ὀγδόου ἔτους.

Ω βασιλεῦ τῆς βασιλέων, ὃ τιθεὶς τὴ τῇ ἀζωσίᾳ εἰσὶν αἱ τὴ κόσμου βασιλεῖαι, αὐτὸ μεμφὶ τὴ & μόνῳ δίχεσθαι μέν, τὴ ὑπὸ τὸ ἑνὸς μεταβαλλόμενοι τὴ ἐν τῷ βασιλεῖ, ἀεὶ τῶν ἀρχαίων μέλλοι * φιλοτιμόνται ὑμῖν τὴ Θεῷ παρεμφὶ ἀμέλει, ἀτε ἀφοσιωμένοι τὴ Θεῷ παρεμφὶ ἀμέλει, ἀτε ἀφοσιωμένοι τὴ ἀφοσιωσεῖν τὴ τῶν βασιλέων. τὴν * ὑμῖν ἀεὶ ἀφοσιωσεῖν

Ex. Lucio Pt. Pap. Ad Gallos. 1167.

mulum; quod diaboli nequitia ad decipiendum hominum inducerat; & bonum Christianæ fidei, quod Christus ad salutem hominum contulit, obtinet. Igitur geminum synodalium seriem recolentes, enriolaque diligentia fingula, quæ gesta sunt flagitantes, eadem quæ apostolicæ sedis legati narraverant, scriptis confoniantibus comperiemus. Cognovimus enim, quod fancta & universalis & magna fexta synodus, quæ per Dei gratiam imperiali decreto in regia urbe super congregata est, eadem, quæ & universum concilium affidens huic fanctæ fedi apostolicæ, cujus ministros fungitur, deseriere, atque decreverit fab orthodoxæ fidei integritate, regulisque majorum, atque concordior nobilcum confenfu est, unum esse fide & inseparabili Trinitate nostrum Jesum Christum, ex duabus & in duabus naturis inconfuse, inseparabiliter, indivisè confistentem, ut vere Deum perfectum, & hominem perfectum eundem ipsum, salvaque proprietate unifuvsujque in con convenientium naturarum, eundem ipsum divina operatum ut Deum, & humana inseparabiliter operatum ut hominem, abique folo peccato: & duas idcirco naturales voluntates, duasque naturales operationes eum habere veraciter prædicavit, per quas principaliter & naturarum ejus veritas demonstratur, usque ad coprehendam profecto differentiam, quarum funt naturarum, ex quibus & in quibus unus idemque dominus noster Jesus Christus consistit; per quas teveta probavimus, hæc fanctam & laudabilem atque prædicabilem sextam synodum, per misericordiam Dei, qui Christianæ fidei veritatem fuis fidelibus referat, apostolicam prædicationem inoffenso pede fuisse fecutam, fanctorumque & universalium quinque conciliorum definitionibus in omnibus consentiencem, nihil super statuta orthodoxæ fidei augentem aut minuentem, fed regiam & evangelicam femitam rectissime gradientem, & in his atque per eos facorum dogmatum lima, & probabilium catholicæ Christi ecclesiæ patrum doctrina fervata est, & regularis lima ad omnium adificationem probata. Sed & hoc vere dignum, Deoque gratissimum existit, quod apostolicæ prædicationis veritas, quæ imperialem exornat potentiam, & principalem clementiam fervat; per augustissimus pietatis edictum in toto orbe terrarum percrebuit, & licut folis radius omnium hominum corda illustrat, ut inde rursus doctrinam pietatis spiritaliter percepérint, unde ipsæ diffpenfationis gubernacula benignæ sibi praberi cognoscunt. Synodali igitur fententia, & imperiali edicti censura, tanquam ancipiti (piritus gladio, cum prædis hæresibus etiam novæ pravitatis error expunctus est: & qui auctores fallitatis existerunt, cum fua blasphemia & prostrati funt: qui ore facrilego tentavebant deferere unam voluntatem & unam operationem in duabus substantialiter unitis

Anno Christi 680.

naturis domini nostri Jesu Christi, ex quibus & in quibus indivisibiliter & inconfuse confistit. Hanc igitur rectæ atque apostolicæ traditionis normam prædecessor meus Agatho, apostolicæ memoriæ papa, cum fua synodo prædicavit: hanc scripta percurrentibus fane fuggestionis pagina verbis pictati per fuos legatos emisit, approbans & confirmans tetimonia fanctorum ac probabilium ecclesiæ doctorum: quam fancta nonc & magna fynodus, domini & veltro favore celebrata, fufcepit, & in omnibus nobiscum amplexa est, utpote beati Petri apostolorum principis fincerum doctrinam in ea agnoscens, & imitaliae pietatis in hac figura contrectans. Sancta igitur universalis & magna sexta fynodus, quam nuntc Dei veltra clementia fedule convocavit, & cui pro Dei mineiterio praesidet, apostolicæ in omnibus, & probabilium patrum doctrinam fecuta est: & quia definitionem rectæ fidei, ut dictum est, plenissime prædicavit, quam & apostolica fedes beati apostoli (cujus licet impares minisllerio fungimur) veneranter fclepit, idcirco & nos, & per nostrum officium hac venerandæ fedes apostolica concoiditer ac unanimiter his, quæ definita funt ab ea, confentit, & beati Petri fedem confirmat, licut fupra fofidam petram, qui Christus est, ab ipso domino adeptis firmitatem. Propterea licet fufcepimus atque fimiter prædicamus fancta quinque universalia concilia, Nicænum, Constantinopolitanum, Ephesinum primum, Chalcedonense, & Constantinopolitanum, quæ & omnis Christi ecclesia approbat & venerat: ita & quod super in regia urbe pio vestræ serenitatis annifu celebratum est fanctum fextum concilium, in eorum, quæ diffinitum, & ea interpretans pari veneratione atque cultus fufcipimus, & hoc cum eis digne connumerari, tanquam una & eorum, Dei gratia congregatum determinamus: & qui in eo fidem convenientem Christi ecclesiæ faccedotes, inter fanctos ecclesiæ patres atque doctores adfcribendos atque colendos. Nam & illi, licut & illis, idem Dei Spiritus falutem animarum operatus est, & hujus immarcescibilis fructus imperiali pietati vestræ a domino reputabitur, cujus & per facula prædicatio labore (mirabiliter Dei gratia cooperante) perfectum est. Anathematizamus porrecta, atque exercantur omnes hæreses, omnesque earum auctores atque fautores, qui adversus apostolicam & orthodoxam fidem diabolicis decepti fallaciis, fallifaris errores in ecclesiam conati fuis insanidiscere. Id est, Arium, Sabellium, Macedonium, Apollinarem, Eunomium, Nestorium, Eutychen, Dioscorum, Timotheum, Aderum, Themistium, Origenem, qui & Adamantius, Didymum, & Evagrium, fimiliter fcripta Theodoriti adversus duodecim fancti Cyrilli capitula, cum epistola, quæ dicitur Ibæ, missa ad Marim Persam, & una cum eis Jacobum,

Ex. Lucio Pt. Ad. Gall.

Ex. Lucio Pt. Ad. Gall.

Anno Christi 680.

Ex. Lucio Pt. Ad. Gall.

Ex. Lucio Pt. Ad. Gall.

Ex. Lucio Pt. Ad. Gall

Evtic. Eunom. Il. pat. ap. Iust.
* G. Theodorum.
* G. Cele-stium, Iacobum.

* Theodosium, Gajanum, Anthimum, Zoa-ram, Donatum, Novatum, Priscillianum, Paulum, Photinum, Pelagium, * Faustum, Maximum, quos sancta catholica atque apostolica ecclesia de catalogo fidelium portum, utpote rizania de area dominicæ ecclesiæ, gehennæ supplicio abdicanda, per ventilabrum divinæ dilectionis abjecit. Pariterque anathematizamus omnes eteroris interotorez i id est, Theodorum Pharanitanum episcopum, Cyrum Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, Paulum, Petrum, Constantinopolitanæ ecclesiæ * successores magni præsules, nec non & Honorium, qui hanc apostolicam ecclesiam non apostolicam traditionis doctrinæ luftravit, sed perfana prodidione * immaculatam fidem subvertere conatus est. Et omnes, qui in suo errore defendi fuit: similiter anathematizamus, & abominamur imitatores eorum & complices, qui dudum fuerunt, vel nunc usque sunt, id est Macarium quondam fallacissimum Antiochiæ ecclesiæ decepterem, cum sui errori discipulo, imo magistro Stephano: & cum eis Polychronium novum, ut vere dictum est, Simonem, qui hæreticæ pravitatis delirus phantasiæ, * nonnos fulciture pollicitus, dum vanam ejus præsumptionem effectus non leguitur, fallax & in hoc omnibus comprobatus est: & qui illa eis comm fa-puerunt, vel sapiunt, & qui unam vi-delicet voluntatem & unam operationem dicere præsumpserunt, vel præsumunt in duabus naturis domini nostri Jesu Christi, quos & sancta universalis supra memorata festa synodus abdicavit: & Macarium quidem de prælatusi dignitate dejecit, disciplinamque ejus Stephanum & Polychronium senem vanissimum, fallacerdotii, honore frustravit, eorumque participes atque socios, qui noluerunt intelligere ut bene agentes, & de hujusmodi meditati sunt in cubilibus suis, qui Iaos, & præsertim Macarius, errores huc illucque diffamare conati sunt. Et dum sub avidi regnine Latens latus apparent, & pro pastore fur & latro compertus est, a vero pastore ovium Christo, ut pellifer ac devaltator objectus est: idcirco digne anathematis * stylo percussi sunt, & æternis vinculis colligati, præsitere nolendo, insolubiliter tenentur obstricti: ne rursus in effrenatæ præsumptionis audaciam, concitati, loco pestiferæ doctrinæ contagio quemquam de simplicibus fœdarent: qui etiam nunc usque in sua obstinatione pervicaciter perseverare malunt, quam ad veritatis cognitionem, ut salvaretur pœnituto converti: obdurativ enim cor eorum diuturna malitia, & omnibus aliarum conscientia magis quam ignorantia * labe pullulat, ut pontes rebellis apostolicæ veritatis, & suam magis quam Dei gloriam inquirentes: cum Deus monet: ad pœnitentiam corrobborem delinquentes hortatur: *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur, & vivat.* Nam quod per divalia scripta pietas nostram exigoratione commonere dignata est: ut salutari doctrinæ

* Sabellium, vel, id est, Sabellianum, magis quam prædicatione.
* G. immaculatam maculari permisit.

* stylo
* clade
Ezech. 18.

A Θεόδωρο, & Γαϊανὸν, Ἀνθιμον, Ζωάρα, Δονάτον, Νοβάτον, Πρισκιλλιανὸν, Παῦλον, Φωτινὸν, Πελάγιον, Κελεστιον, Ἰαδιανὸν, Φαῦστον, καὶ Μαξιμίνον· ἡ ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία ὡς τὴν κατακλύσι τῆ θείου πνεύματος, ἐπὶ δὴ ζέλεκα ἐ θεσσοτατὴς ἐλαυνῶν, ἀλίνω δὲ ἡ ἐκλογὴς ἀποκηρύξαντα τοὺς κολλήτας, ἤγουν τὴ τῶν θείας κρίσεως ἀπεβλήθη. & ἀνωτέρω ἀνεθεματίσαμεν τὸν τε νῦν πάλιν· τουτέστι Θεόδωρον ὁ τὴν Φαρὲ ἐπίσκοπον, Κύρον ὁ Ἀλεξανδρείας, Σέργιον, Πύρρον, Παῦλον, Πέτρον, τὸς τὴς καλλιπόλις Κωνσταντινοπόλεως ἐκκλησίας μάνον ἦτες καθηγητὰς· οὐ μόνον δὲ καὶ τὸν Ὁνώριον, ὅτις τὴν τῶν ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν εἰς ἐπεγκρασὶ δόξης καὶ ἀγορανόμις ἀφθόρου ἐμόλυνε, ἀλλὰ τὴ βεβήλωσιν ἀφθόρου μεμολυσμένα ἢ ἀσπίλου παρεχόμενοι· καὶ πάντες δὲ τὸς ὁ τὴ ἰωσῆ πλάνη πλεόνασταις ὠσαύτως δὲ βλέλωτ τὴ βεβηλὴ καὶ ἀποδεκτικὴ ἔχουσι τὸν τῆτον μιμητὰς & σωϊσόρους, τὸς τὴ τὸν ἐκπαλαι & μέχρι τὴ νῦν ὄντας, ποιητὴ Μακέδονα ἢ Πνευμονοκτόνον τὸς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας ἐμπεπλεκὼ αὐτὴ τὸς τῆτας μεθύτε, μᾶλλον δὲ διδασκάλους Στέφανον ἢ Πολύχρονον ἢ τὸν ἐν ἀγνοίᾳ Σίμωνα· ὅτις τὴ φαντασία πεῖζόντος τὴ αἱρετικὴς σκολιότητος τεκνὸς ἐπεγκλωσὶ· τὴ δὲ ἀσυνήθεις μετὰ τὴ μεπαὶς αὐτὴ κατεπιλαμπόμενοι ἐσοφῶν, ὡ τῆτο ἀπατωὶ ἐδέξαν. ἔτι δὲ & τὸς τὴ ὁμοια αὐτὴ φρονήσαντας, ἢ φρονοῦντας, τὸς δολοφόνε ἢ βλάμα & μέλι ἐλεγμὸν φάσκοντα κατεπαλμήσαντας, ἢ κατεπαλμῆν τες, ἢ μέλιστος κατεπαλμῆσι· ἐπὶ τὸ ἀιστοῦ τὴ κυρὸς ἰωσῆ Ἰεσὺ Χριστὸ, ὡ κατεκεκλῆσι ἀφαρμοκοπόνοι ἐν γὰρ καὶ οἰκουμενικὴ ἔστι συνόδῳ. & ἢ Μακέδων ἢ τὴ τὸς ἀρχιερέας ἀρίθμωσιν ἀτεβλάτο, ἢ δὲ μὰ ὅπιν αὐτὴ Σπάρων ἐδ. Πολυχρόνιν ἢ μεμαπωμένον γνήσιον τὴ ἱερατικὴς ἀξιόωσε τιμὴς, τὸς τε τῆτον μετὴ χὴ & ἐκείνος, οἱ τοὺς τὸν ἰδιόλαθρον σωϊσόν τὴ ἀγαθὴ ἀνεῖλον ἢ ἐκκλησίας ἐκ τὴ ἀγαθὴ ἀνῶν· οἱ τοὺς τὸς ἰδίας πλάνες κατεγκρίνοντ & κατεπαίνοι, κατ ἀφέρεσι ὁ Μακέδων, & ὁ Σὺ ὁ ἐπὶ τὴ ἀφορβατὴ κεκοδόμοι ἐπαιρόμενοι λίθοις· & ἀπὸ τὴ μόνος πόλῶν κλίνεται, & ἀκτὶς ἀπέξεσθε ἀπὸ τὴ ἀλόθινὴ τὴ ἀφοδέκου πουλῆς, τουτέστι τὴ Κυρὸς ὡς καθοκρατὴς & λαμπόδιος. διὸ & τὴ τὴ ἀκαθέμιστος ἀφρεσίας ἐπλήρωσε. & ἐλαμπὸς σωϊσὸ ἔστιν ἀεφαὶ· μὴ βεβήλῳ μεπωσῶν· & ἀκλίνῃς ἀκεφαρῶῃς καὶ χρόνοι· μόνοι τὸν διπεκάσιν τὴ μικτὴς τὸ οἰκεῖας λαμπόδῳ· & βατκαλὴς τὴ κχλωσὸν αὐτὸν πάντ τὸν τὸν ἐπλήρωσε μολυνσῶν. οἱ γὰρ τὴ μὲ τὴ κεφὴς τὸ ἐπίμονε τὴ οἰκεῖε αὐτὸν ὑφέσεσι ἀφορβαὶ τὴ ἐθλαται, ἤτοι ἡν ἀφὸς ἐπίγνωσιν τὴ ἀλόθινὴ ἀνῶν· τὴ μὲ χρόνε κεκοδόμοις ἀφαρμοκόνοι τὴ καρδὶα αὐτὸν· καὶ ὡ ὄφ τὴ ἀπόστολὸ φάσκοντ σωϊσὸν ἀπὸ μάνον, ἤτοι ἀγνοία ἢ ἀφόεσιν, οἱ ἐκείνοις ἐτιμωκχόλῳ τὴ ἀποφάσεις καὶ ἐκείνοις· & μέλιστο τὴ ἰωσῆ, ἤτοι ἐν ἀφόεσι

ASSO CHRISTI CIUS. Ep. Dion. Il. ad Ant.

καταξίωσιν ἢ ὁμεσῆς ἀνέβλῃε διὰ θεῖου αὐτὸς γνεῦμαντο ἢ ἡμεῖς κάτοιμε, ἐν μεπωδῶν σ τὸς δόγματ τὴ ὀρθοδόξε πίστεως & τὴς σωτηριόδες διδασκαλίας, ὅσοι φόβεσιν ὁρφ τὴ τὴς ὀρθὸς πίστεως γνῶσιν, ἀὶ ἀνόσεσι & ἀφεῖ τὴ πίστ τὴ ἀκαμῆν τὴτο χρῆσε πάμπαστὸν ἐκβάλλοντες ἀπόβαλε, ἵνα κφρὸ τ ἢ ἀληθοῦς λεῖμῆν ἀφίκωσιν· καὶ πρὸς τὸ ἐπιγνῶναι τὴ ὑπεκόσσε πίστεως τ ὀρθόπα ἀδιαλείπτως ἐπιτεῖα βοεθῆμεν ταῦτ ἐκείνα & τὴ παρεῖρε τὴ ἱερέως διεκόσε· ἢ κεφὴ πάντων ἀφωσμένοι ἢ ἱατρεῖο κεφεσὸ τὴς ἐσθλῶν· καὶ ὡ ἐν ἀφρὸ τὴ κατάστασι τὴ ἀλῆγλεῖας & ἀτοπολίας κέτοιο ὁ χρεκκὴ τὴ χαρᾶς τὴς θωμαζοῦσιν ἀγῶνες τὴς μικτὴς τρόσπτος, ἢ ἢ φωνῆσοὶ ὑπὸ τὴ ἀγωνίας ἀγωνεῖς εἰς ἀυτκρὲς δηφὴ· ἀλλ' ἢ δὲ τὴν τὴ ἀκρόνες ἀμφὶ τὴ ἐκείνε σωϊσὸ τὴ τρεπτὴ μὴ τὴ κτὴς κόσμε κατεκφὴ τὴν ὑπὸ ὑφόσεσ. ὁ ἀγὼν μέτρε ἀκαθαρσίας ἀπέκτοι, ἀπόδῶν τὴ ἡνίμε τὴς εὐγενόσης, καὶ ἐδόνεσι τ ἀρετὴ ἢ ἀφορτωμὸς σῶ· ἰδὰ ὁ ὑὸς σὸ ὁ συπεπεκόσεις ἐκπίλῳ, ὁ σὸ ἐκέλεσμὴς & ὑοσδὸς σὸ. μὴ πφκχῆθε· ἀφεῖστατο γὰρ ἐκφρόνεσ ἢ δόξαν τὴ ἐθνῶ, ὁ σ δεκρὸς τὴ ἐκέτοις ἀτὸ ἢ πάτρε σωϊσὴ· ἀνέβλεπε τὴ κτίσε δόξασε, & κεκεκτὴλεῖς τωπεσεῖς ἐλπίδε. ἰδὰ ὁ σὸ κόμμε χρὸ ὁ ὑὸς ἀκεῖδ. μὴ φοδῆθε, ὅφεφ & ἢ γὰ εκείνος ὁ ὑὸς τὴ ἰωδεκὰ ἐθνῶς βασιλῆς, ἀλλ' ἐτοι ὁ σὸ, ὁ τὴ φιλοχίτε καὶ ἀστεβεῖς ἀβασιλὲς κεφοδοκοῦσε σὸ τὴ τὴ Νεβχωδὸνοσόρε, ἢ τὴ τὴ κόλλωσι τὴ μεγαλοβίμνοις Γολιὰδ κατίδαλε, ἢ τὴ κεκόν αὐτὸ τὴν θέλῃ & κατεκφὴ δὲ κόσμεσ, ἀφίστεκε φόνε διέλε & κατεκφὴ τὴ μέκωσι, ἐφ' ἑπτὰ ἀνεῖλε τὴν ἀφόρε τὴ ἀφόρε

Epist. Joan. Pp. ad Imp. Pp. V.

rium dilaterur. Praesentis denique suggestionis exiguum portatorem Constantinum subdiaconum regionarium hujus sanctae apostolicae sedis, qui & nuper cum legatis apostolicae memoriae praedecessoris mei interfuit sanctae synodo inibi celebratae, elementia confusta dignium excepitque censet vestra regalis magnanimitas, ejusque suggestionibus autem pietatis accomodet, ut eatem ministrum dignantes suscipiat; Pissimum domini imperium gratia superna cultodiat, & ei omnium gentium colla subdiernat. Data Nonis Maii, indictione decima.

Anno Christi 680. Anno Ex. eum Leo eundem ex Pap. Hord.

ἀγαθὸν ἐξῆς ἐν τῷ σωμηλίσε τὴ κλίσε, ὅσον ἐ κλέ- ἐν ἐκ ἐκ ἐκ

Et cum accepisset Stephanus reverentissimus presbyter & monachus discipulus Macarii sanctissimi archiepiscopi Antiocheni, primum librum actorum sanctæ tertiæ Ephesinæ synodi prioris legit. Et cum vesuisset ad orationem compellantem, quæ a Sancto Cyrillo qui fuit antistes magnæ civitatis Alexandrinæ, habita est ad Theodosium pie memorie Imperatorem, cujus est initium: Gloria omnipotenti qui est in sanctitate: Et paulo post: Vestiri autem religiosi imperii sustentaculum est ipse Dominus noster Jesus Christus. Per ipsum enim Reges regnant, & potentes scribunt justitiam, sicut scriptum est: est enim ejus omnipotens voluntas. Macarius sanctissimus archiepiscopus civitatis Antiocheni, dixit; Ecce Domine, adduxi locum, qui dicit esse ante in Christo voluntatem. Surgentes autem omni vicem gerebant apostolice sedis Romæ veteris, & quidam episcopi synodi Constantinopolitanæ, & gloriosissimi magistratus exclamaverunt dicentes: Superflue & preter id quod scripsum est, Macarius sanctissimus episcopus civitatis Antiochenæ, ex dicto quod nunc lectum est, videtur affirmare unam esse voluntatem in Christo naturis quæ sunt Domini nostri Jesu Christi, hoc est, in ejus divinitate & humanitate. Hoc enim sanctus Cyrillus in divina ipsius Domini nostri Jesu Christi & omnipotentis Dei Verbi, quæ scripsit, qui cum Patre & sancto Spiritu communem & omnipotentem habet voluntatem. Et ideo eam omnipotentem vocat sanctus Cyrillus; & aliquo ex memoratis quidem potest unam esse voluntatem. Et cum lectus esset hic liber, dixit pius Imperator Constantinus; Legatur quoque alius liber sanctæ hujus tertiæ synodi. Quem cum legisset Salomon religiosissimus diaconus & notarius sanctissimi Patriarchæ Constantinopolitani, legit a principio usque ad finem. Constantinus pius Imperator dixit: Sufficit quæ a nobis facta est hodierna die fides, quæ sanctissimæ quæ prior a sancta synodo Ephesina: altero autem die a nobis legetur acta synodi Chalcedonensis.

ACTIO SECVNDA.

IN nomine Domini Jesu Christi Dei & Servatoris nostri; imperii divinitus coronatorum & terrenissimorum dominorum nostrorum Flaviorum; Constantini quidem pii & a Deo electi magni Imperatoris semper Augusti anno vicesimo septimo, & post consulatum divine ejus clementiæ anno decimo tertio; Heraclii autem & Tiberii a Deo sustoditorum ejus fratrum, anno vicesimo secundo, decimo mensis Novembris, indictione nona.

Præsidente eodem pio & Christi amante magno Imperatore Constantino, in secreto divini palatii quod dicitur Trullus; & justa ejus divine sententiæ, perpetuisque & audientibus Nicena gloriosissimo consulibus Patricio & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo excusulis Patricio Comite imperialis obsequii, & subpetente Thracie; Sergio gloriosissimo excusulis Patricio, Paulo gloriosissimo excusulis Patricio, Justiano gloriosissimo excusulis Patricio & militarium tionum prefecto, Constantino gloriosissimo excusulis Patricio & Curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo excusulis Patricio & vicario Comitis imperialium excubitorum, Joanne gloriosissimo excusulis Patricio & Sagittarii, Polycronio gloriosissimo excusulis Patricio, Thoma gloriosissimo excusulis & administratore provinciarum Orientalium, Petro gloriosissimo excusulis, Leontio gloriosissimo excusulis & domestici militæ regis.

Cum

Cum convenissent sancta & Oecumenica synodus ac congregata fuerat pius Imperatoris in hac Deo custodita & regia civitate; videlicet Theodorus & Georgius reverentissimi presbyteri, & Joannes reverentissimus diaconus, qui vicem gerebant sanctissimi archiepiscopi veteris Romæ Agathonis: & Georgius sanctissimus archiepiscopus inclytæ hujus Constantinopolis novæ Romæ: & Petrus religiosissimus presbyter & vicarius sedis magnæ Alexandrinæ civitatis: & Macarius sanctissimus archiepiscopus divinæ civitatis Antiochiæ: & Georgius pius presbyter monachus & apocrisiarius Theodorus sanctissimus legatus sedis Hierosolymitanæ: Joannes episcopus civitatis Portuensis, Abundantius episcopus civitatis Paternæ, Joannes episcopus civitatis Rhegii, qui vicem gerebant sanctæ CXXV. reverentissimorum episcoporum synodi in veteri Roma habitæ, qui etiam per suas subscriptiones declarabantur in relatione quæ abnisa fuit ab eis ad pium Imperatorem Constantinum: & Theodorus reverentissimus presbyter & legatus religiosissimi archiepiscopi Ravennæ Theodori: Basilius episcopus civitatis Gortynæ Cretensium insulæ, Theodorus episcopus Epheso, Silvinus episcopus Heracleæ Thraciæ, Georgius episcopus Cyrici, Petrus episcopus Nicomediæ, Photius episcopus Nicænæ, Joannes episcopus Chalcedonis, Theodorus episcopus Melitenæ, Silvinus episcopus Heracleæ in Phrygia, Macrobius episcopus Seleucie Isauriæ, Georgius episcopus Bizyes Thraciæ, Georgius episcopus Mitylenæ, Sergius episcopus Selybriæ, Andreas episcopus Methymnæ, Theogenius episcopus Cii, Georgius episcopus Camulianorum, Antonius episcopus Hyparporum, Genesius episcopus Anastasiopolis, Plato episcopus Ciorum, Joannes episcopus Dafcylii, Theodorus episcopus Iustinianopolis Gordi, Theodorus episcopus Berisæ, Stephanus episcopus Heracleæ Pontæ, Longinus episcopus Tii, Dionisius episcopus Philadis, Solomon episcopus Cinoci, Georgius episcopus Coi, Joannes episcopus Mynodi, Gregorius episcopus Cantani, Joannes episcopus Lappæ, Eulalius episcopus Zenonopolis, Constantinus episcopus Dalisandi, Theodotus episcopus Olbæ, Theophanes presbyter, & presbyter sancti Sanctorum, ubi quidem dicitur Basilicum, Georgius Renus, quod fuerit ab Roma vetere, Conon & Stephanus presbyter & monachus monasterii quod dicitur ad Ariadnæ Roma veteri, Anastasius presbyter & monachus Oratoriorum sancti Patriarchii quod est Constantinopoli, & Stephanus presbyter & monachus, discipulus Macarii sanctissimi archiepiscopi divinæ civitatis Antiochiæ.

Desunt plurima.

Ecce fast lectio. Et cum libros accepisset. Petrus religiosissimus diaconus & notarius sanctissimi Patriarchæ Constantinopolis, legit. Et cum legeretur septima actio, inventi sunt in ea libelli duo, tanquam a sancta memoria Vigilio qui fuit Papa Romæ: unus quidem ad Justinianum, pie memoriæ Imperatorem, alter autem ad Theodorum pie memoriæ Augustum: in quibus fic continetur: Anathematizamus autem Theodorum quoque, qui fuit episcopus Mopsuestiæ, ut qui semper fuerit dissenus ab ecclesiis, & contrarius sanctis Patribus: qui non confitetur incarnatum fuisse Deum Verbum, hoc est, Christum, & ejus esse unum hypostasim, unam personam, & unam operationem. Et rursus surgentes qui vicem gerebant apostolicæ sedis Romæ veteris, cum religiosis viris qui cum eis erant, exclamaverunt dicentes: Abiit, domine: Non disit Vigilius unam operationem. Non fuit libelli Vigilii; falsatus fuit hic quoque liber, fictæ prorsus primi libri sanctæ quintæ synodi. Nam si, domine, Vigilii dogma fuit hoc de una operatione, & admissum fuit a synodo, etiam in decreto hujus sanctæ synodi suscipienda fuit hæc vox de una operatione. Si legatur autem, o pie domine, hoc decretum, invenietur dominus omnem veritatem & seriem & ordinem, dictis libro lecto usque ad decretum. Lecto autem ipso quoque decreto usque ad finem, nequaquam invenitur & aliquid insertum de una operatione in eo decreto.

Theodorus & Georgius reverentissimi presbyteri, & Joannes reverentissimus diaconus, qui gerebant vicem sanctissimi Papæ apostolicæ sedis veteris Romæ antiquæ: Petrus a divina vestra letentiate, ut dictum libro tempestive revocetur, ut que in eo facta fuit falsitas aperiatur.

Constantinus pius Imperator dixit: Quod est petitum, fiat altero die: perfecto autem liber legatur usque ad finem. Et lectus fuit.

Constantinus pius Imperator dixit: Cum Symbolum ipsum quod sunt librorum cognitionem acceperis sancta synodus, & gloriosissimi magistratus; dicant an invenium sit definitum ab ipsis sanctis synodis, quod pollicitus est le oikonomia Mariæ sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & quod cum eo fuit viri reverentissimi, unam esse voluntatem & operationem in incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi.

Sancta synodus & gloriosissimi magistratus dixerunt: Ex lectis sanctis synodis, ut lectis, reverentissimi, omnino non inveniimus unam voluntatem & unam operationem in incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi qui est unus ex Trinitate. Constantinus pius Imperator dixit: Macarius sanctissimus archiepiscopus, & qui cum eo fuit, dicunt an esse contra quos pollicitus fuerat profectione sententias sanctorum selectorum patrum, quo debent obtendere, sicut fuit pollicitus, nam voluntatem & unam operationem incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi: & ea profeant.

Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & qui cum eo erant, dixerunt: Conveniente iis quæ sunt vitæ potentia, dato nobis certo termino, quas adducere promissimus, sanctorum patrum profectimus sententias.

Constantinus pius Imperator dixit: Macarius sanctissimus archiepiscopus, & qui cum eo fuit, altero die hoc agant.

Georgius sanctissimus archiepiscopus Constantinopolitanus, & que sub eo erat sedis, dixerunt: Petimus a vestra divina serenitate, ut que ad divinam coronam vestram potentiam, ab Agathione sanctissimo Papa apostolicæ sedis veteris Romæ, & que sub eo fuit synodo, missa fuit relationes, nobis audientibus legantur, ut non accipiamus cognoscere eorum que in eis continentur.

Constantinus pius Imperator dixit: Quod a vobis est petitum, fiat altero die.

ACTIO TERTIA.

IN nomine Domini Jesu Christi Dei & Servatoris nostri; imperii divinitus coronatorum & terrenissimorum dominorum nostrorum & invictorum benefactorum Flaviorum Constantini quidem

Actio III. dem pii & a Deo electi magni Imperatoris super Augusti, anno vicesimo septimo, & post consulatum ejus divine clementie anno tertio decimo; Heraclii autem & Tiberii a Deo custodiorum ejus fratrum, anno vicesimo septimo, quinto decimo menses Novembris, indictione nona, prædicane eodem pio & Christi amante Imperatore: Pauisse magnificentissimus Imperatoris secretarius dixit: Meminit divina vita pietas, quod in præcedenti conventu, cum lecta essent ad Agatho Pontifice nodi, Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus Dei custodiens & regnis civitatis, simul cum synodo quæ est sub eo, petiit a pia vestra potentia, ut legerentur relationes quæ facte sunt ab Agatho sanctissimo Papa Romæ veteris; & synodo quæ est sub eo: & distulimus usque ad diem præsentem.

Constantinus pius Imperator dixit: Legatur. Et prolata fuit scripta Graecis literis dictarum relationum interpretatio, facta a magnificentissimo Diogene Imperatoris secretario: & lecta fuit sic ad verbum.

Valde pius domitius & serenissimis victoribus & triumphatoribus, filiis dilectissimis Domini nostri Jesu Christi, Constantino magno Imperatori, Heraclio & Tiberio Augustis, Agatho episcopus servus servorum Dei.

C Considerantes mihi humanæ vitæ diversas molestias, & ad Deum solum veram cum vehementi mœrore suspirantes, ut nihilominus temperibus agitatam desiderio divinæ misericordiæ, impertiret consolationem, & ex profundo afflictionum fore deveniret virtute fulgentes: magnam & admirabilem, cum indefinente gratiarum actione, laetor, serenissimi domini & & filii, consolationis opportunitatem dignatus est exhibere, piam propositum vestræ serenæ manifestantibus, quod ad constituendam ac confirmandam ei divinitus creditam Christianissimam rempublicam, ejus numen concessit; ut vis Imperatoris & benevolentia, & Deo per eorum preces regnant, qui est Rex regum & Dominus dominantium, curam gerat & quærat, & a reprehensione alienæ ejus fidei veritatem, ut tradita est ab Apostolis & Apostolicis patribus, vigilanter inquirat; & ut vera continet traditio ex institutione, capiat obtervari in omnibus ecclesiis: & ne aliquem ex iis qui audiunt tam pius lactat scopus, aut humana terrent suspicio, confidentes vos esse in summa potestate, voluit ut non congregemur, & plenissima tranquillitate ad respondendum de prædicatione evangelica & Apostolica nostræ fidei admonemur. Divini enim spiritus & Apostolice memoriæ domnum Pontificem, qui nostram præcessit mediocritatem, omnibus populis & gentibus per nostrum ministerium declaratum, & eos certiores reddiderunt. Quos quidem spiritus gratia, fundi spiritus, calamo linguæ imperialis ex puro corde thesauro dictavit; admonentes & non contumeniens; respondentes & non recreantes; non dubitantes afferentes, sed ad ea quæ sunt Dei fecundum Deum adhortantes. Nam ipse quoque omnium creator & redemptor, cum pollet mortales terrere majestate sua divinitatis, mandendine potitur quæ exprimi non poterit benignitatis humiliter ad nos descendens, quos creavit dignatus est etiam redimere. Qui etiam [illegible] gere in eum fidei a nobis suscipit confessionem. Quapropter nominum Petrus Apostolorum illi nos hos admonet: *Paratos ejus est inter vos*

gregem Christi, non coacte, sed spontanee, secundum Deum adhortans.

Hic ergo divinis syllabis, manifestissimi rerum domini, recreatus, & ad fiem consolationis ex profundissimis doloribus sublevatus, cœpi majori paulatim fiducia quæ per sacros manifestantis vestræ apices jussa erant exequi: & tempestque & alariter omnem adhibens operam, quæ nam persone in hujus temporis imbecillitate, & in robis fecundis regione qualiter prædicare intenti, implendæ obedientiæ cauta quæsivi, cum eodem conservorum meorum episcoporum, & ex synodo quæ ad hanc Apostolicam sedem accedit, & ex servo vestro clero qui diligit vestram Christianissimam potentiam, & consequenter ex religiosissimis Dei servis; ut proficiscrentur ad vestigia piæ vestræ serenitatis, ut sincere exponerent fenentium Apostolicorum præsulum qui præcesserunt.

Quapropter supplicitet mente genu flectentes, rogamus vestram benignitatem quæ semper repleti ad manifestandum, & conveniente benignum & venerandæ Imperatoris sacræ promissioni, eos velit suscipere vestra quæ Christum initiatur serenitas, & benignas aures dignetur præbere mediatribus nostris relationibus. Sic omnipotentes Dei aures aperta ad audiendas vestras supplicationes, inveniet vestra piietas manifestissima & illæsa circa rectitudinem Apostolicæ fidei, quæ corporaliter negotiatam jubebit fuit restituere. Sic suprema majestas, per fortissimos & invictos labores vestræ a Deo fabilitæ benignitatis, & sub benignam diadema vestri imperii, universam Christianorum rempublicam, & fortissimis vestris ceptris subjicient gentes quæ restituit. Ut ex hoc omnis anima & omnes gentes fiant certiores, quod id quod per venerandos apices, de non offendendo, & quod nulla in re gravaretur ejus vel veniebant, Deo ei inspirante promittere dignata est, in omnibus adimplevit. Neque enim eorum cognitio dedit fiducium, & audemus ea mittere ad pia vestra fulgida. Sed, Imperatoria vestra benignitas hoc benigne jubens est adhortata, & nostra parvitas id quod est imperatum impleviit cum obedientia.

Ut autem vestræ Deo commendatæ pietati, quid continet Apostolica nostra fides, paucis aperiamus, quam etiam accepimus per Apostolicis patribus, Apostolorum pontificum & quinque sanctarum Œcumenicarum synodorum, per quas fundamenta catholicæ Christi ecclesiæ fundatæ sunt & fabilitæ: Hic est ergo flatus evangelicæ & Apostolicæ nostræ fidei: ut confitentes sanctam & inseparabilem Trinitatem, Patrem scilicet, Filium, & Spiritum sanctum, unius ejusdemque divinitatis, unius naturæ & substantiæ, cum prædicamus unius & naturalis voluntatis, potentiæ, operationis, dominationis, majestatis, potestatis & gloriæ: & si quid de eadem sancta Trinitate dicitur essentialiter, singulari numero tanquam ex una natura, tres quidem essentiæ personas Trinitatis comprehendimus, hoc enim tradit canonica. Quando autem de unoquoque horum perfectis ipsius sanctæ Trinitatis, Filio Dei Verbo, & de mysterio ejus adorando secundum carnem œconomiæ, confitemur; omnia duplicantur unius & ejusdem Domini Servatoris nostri Jesu Christi, ex evangelicis affirmantes; hoc est, duas ejus naturas prædicamus, divinam scilicet & humanam, ex quibus & in quibus consistit etiam poli admirabilem & inseparabilem unionem; & unamquamque ejus naturam naturalem proprietatem habere confitemur: & divinam ipsius omnia quæ sunt

Anno Christi 680. Actio III. *t. Tom. 5.*

sunt divina, & humanam omnia quæ sunt humana A absque ullo peccato; & utramque unius & ejusdem Dei Verbi incarnati, hoc est, qui homo factus est, inconfuse, inseparabiliter, immutabiliter effe, & gnosimus: fola intelligentia quæ sunt unita dicententes, propter errorem scilicet confusionis: ex quo enim est cavanda confusio ac divisio.

Et nihil quod longus ambitus regionum in quibus fuit synodus colle humilitatis, spatium temporis prodauisset; jam olim, quod vix tandem nunc fieri potuit, diligentiæ implevit nostra obedientia. Sed quoniam ex diversis provinciis congregabatur vestris addidta fervitiis que est nobilium synodus: quoniam aliquas quidem personas ex clementissimo vestræ potentiæ fervitiis addictis urbe Roma, aut ex locis propinquioribus huc debuimus; aliquas autem ex longe remotis provinciis, in quibus verbum Christianissimæ fidei ab Apostolicis qui mean parvitatem præcellerunt missi prædicabant, ejusdemque dum rediirent, non parum effugit temporis; ut corporales meæ servi vestri imbecillitates silentio preteream; in quibus neque liceat vivere, neque placet, laborantes cruciis infirmitatibus. Et ideo, Christianissimi domini & filii, ex pio jussu vestro a Deo defensæ mansuetudinis, obedientiæ causa quam debemus, non propter fiducium scientiæ quæ in eis abundat, misimus pertinentes ad nostros, Abundantium & Joannem reverentissimos fratres nostros & episcopos; Theodorum & Georgium, dilectos nostros filios, presbyteros, cum dilecto nostro filio Joanne diacono, & Constantino hypodiacono, quin etiam Theodoro presbytero legato sanctæ ecclesiæ Ravennæ; & religiosissimos Dei servos monachos, cum devotione cordis supplicite mittere estimavimus.

Nam apud homines qui sunt in medio gentium, & ex labore corporis cum magna dubitatione vivitum quærunt, quomodo plene invenirit poterit scientia scripturarum? Nisi quod canonice ex sanctis qui præcesserunt, & sanctis quinque synodis, quæ fuit definita, simpliciter cordis & citra dubitationem, conservamus ex fide tradita a patribus; unam idque præcipuum perpetuo habere optantes & studentes, ut pateat ea quæ sunt canonice definita, ab illis, qui ante nos fuerunt, sanctissimis Dei & verbis & sententiis illæsa conservantur. Quibus quidem lateribus, quadam fundatorum quoque patrum sententiis quæ admittit quæ Christi ecclesia, cum ipsis libris traditionis: Ut referendi facultatem ex benigna vestra & christiana potentia affecuti, ex his solis studeant respondere, cum vestra Imperatoria manifestando aliquid pulferit.

Hæc vestræ quæ a Deo regitur potentiæ mater spiritalis, Christi apostolica ecclesia credit & prædicat: non per mutationem aliquam, quæ nec pervasa quidem hominibus fert opem; sed per fincerissimam fidei apostolicæ, sic qua etiam a sancto perpetuo educati, ei qui Christianissimam vestram regit potentiam, Domino supplicamus, ut ei omnes servamus & conservemur. Quamobrem eis dedimus auctoritatem, ad vestram terenam potentiam, cum vestra justitia humanitas, absolute respondendi: dum modo hoc eis imponatur ut nihil temere audeant addere, vel diminuere, vel mutare; sed traditionem hujus apostolicæ fedis, ut fieut

Desunt plurima.

per eorum confessionem Deo reconciliat, quæ Domino Christo commendat; quæ vestræ pietatis Christianissimam conservat potentiam; quæ a Domino cœli permultas victorias vestræ pietatis vitutes conciliat; quæ in bellis simul proficiatur, & oppugnat adversarios: quæ vestram quæ a Deo regitur potentiam semper protegit, tanquam murus inexpugnabilis; quæ in bellis simul procedentia hostes tirunt, & ira divina sicifitur: quæ in bellis, & eventu bellorum hostibus victoriæ bravia celitus prabet, & in pace ac tranquillitate pure & sollicitudinis expertem vere vestram confertæ fidelitatem. Et vere vestræ fidei regula, quam in rebus fecundis & adversis artitur tenuit & deiendit. Hæc est mater spiritalis vestræ serenæ potentiæ, apostolica Christi ecclesia; quæ per gratiam Dei omnipotentis, a via apostolice traditionis nunquam offendiur aberraffe, neque in hæreticorum novitates contorta incidit. Sed licut accepit a principio fidei Christianorum, a fels auctoribus summis christi apostolis, manet perpetuo illæsa, convenienter promissionis ipsius Domini Servatoris, quam fuerum discipulorum principii fecit in evangeliis, dicens: *Petre, Petre, ecce quæsivit satanas ut vos cribraret sicut qui cribrat triticum: ego autem pro te rogavi, ne deficiat fides tua. Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos.*

Inde fuit ergo vestræ serenæ benignitas. Quoniam autem Dominus & Servator omnium, cujus est fides, qui fidem Patri non esse defecturam effi pollicitus, eum admonuit ut suos confirmaret fratres: quia quidem Apostolicæ sedis Pontifices qui mean præcesserunt parvitatem, libere semper fecisse omnibus est notum. Quos quidem mea parvitas, etiamsi inæqualis & minima, tamen propter affumptum a divina gratia ministerium, ipsi desiderat. Vae enim mihi, si Domini mei veritatem, quam ipsi liceere prædicarunt, neglexero prædicare. Vae mihi enim, si silentio tuerro veritatem, quam mihi fuit commissa et deponam apud argentarios: hoc est, ut Christianissimos populos initiem & doceam. Quid dicam in futuro Christi ipsius judicio: si hinc, quod absit, cœpit vestram veritatem prædicare erubuero? Quid pro me, quid pro mihi cuncta animabus respondebo, si de accepto a me ministerio inevitabilem exiget rationem?

Quis ergo, o benignissimi ac religiosissimi domini ac filii, quod horrea & spiritu concidens dicos, illa in mentem non revocabit, quæ admirabiliter fabilitas est pollicitus dicens: *Qui me confessus fuerit coram hominibus, ego quoque eum confitebor coram Patre meo qui est in cœlis?* Et quem infidelium non terrebunt atroces illæ minæ, quæ cum fuerit confessus Dominum & affirmans, dicentes: *Qui me negaverit coram hominibus, ego quoque eum negabo coram Patre meo qui est in cœlis?* Unde etiam beatus Paulus gentium apostolus admonet, & dicit: *Estiamsi angelus e cœlo evangelizet vobis præter id quod vobis evangelizavi, sit anathema.* Cum ergo ejusmodi poena imminent ita qui detorquent vel silent veritatem, quomodo non est fugienda subtractio a veritate fidei dominicæ?

Unde etiam apostolice memoriæ antistites qui meam præcesserunt mediocritatem, dominica doctrina illos qui ea non tenuerunt hæreticos, in nulli reprehensioni obnoxiam Christi ecclesiam, Constantinopolitanæ ecclesiæ præsules aggrefi sunt indocere: nunquam eos negleexerunt admortari, & rogantes admonere, ut a malo doguate hæretici erroris vel tacentes adhoceretur: ut pollicitum divisionis ex hoc facerent in unitate ecclesiæ, afferentes ipsos esse voluntatem ejus in oppositionem dicunt naturarum in quo Domino nostro Jesu Christo, quod quidem Ecclesiæ & Apostolica-

Actio III. linarisiæ, & Eutychianisæ, & Timotheani, & Acephali, Theodosiani & Gajanitæ, & universa denique hæretica insania, tam eorum qui confundunt, quam eorum qui dividunt mysterium humanitatis a Christo susceptæ, docuit. Sanctæ quidem Incarnationis confundentes mysterium, quatenus divinitatis & humanitatis Christi, eum unam tanquam unius voluntatem & operationem personalem habere contendentes: Dividentes autem inseparabiliter unionem, duas naturas, quas agnoscunt habere Servatorem, non per unionem quæ in hypostasi cognoscitur facta unisse: sed habitudinem voluntatis blasphemantes, tanquam duas hypostases, hoc est, duos aliquos per concordiam conjungunt. Apostolica itaque Christi ecclesia, Spiritus hic mater vestra a Deo fundata posteritas, & unum Dominum nostrum Jesum Christum confitetur, qui est ex duabus & in duabus naturis; & duas ejus naturas, divinam scilicet & humanam, etiam post inseparabilem unionem inconfuse in ea esse docet: & ex naturalibus proprietatibus, unamquamque ipsarum Christi naturarum perfectam esse agnoscit, & si quid pertinet ad proprietates naturarum, omnia duplicia confitetur: nempe quod ipse Dominus noster Jesus Christus est & Deus perfectus, & homo perfectus, ex duabus & in duabus naturis constitutus etiam post admirabilem ejus humanitatis susceptionem. Neque ejus divinitas sine humanitate, neque ejus humanitas sine divinitate potest mente concipi.

Confessentur ergo regulæ sanctæ catholicæ & apostolicæ Christi ecclesiæ, & duas naturales in eo voluntates, & duas naturales elle operationes confitentur & prædicant. Si quis enim personalem in voluntatem, quatenus tres personæ dicuntur esse in sancta Trinitate, necesse est et tres quoque personales voluntates, & tres personales operationes, quod est maxime absurdum & valde ridiculum, dicantur. Nam quod continet veritas Christianismus fidei, cum una sit voluntas ubi una natura dicitur; sanctæ & inseparabilis Trinitatis configuentur una quoque voluntas naturalis & una naturalis operatio intelligitur. Quando autem in una persona Domini nostri Jesu Christi intercessorii Dei & hominum, duas naturas, hoc est, divinam & humanam confitemur, in quibus est etiam post adamantinam unionem: & quemadmodum unius & ejusdem duas naturas, ita etiam duas naturales voluntates, & duas naturales ejus operationes canonice confiteamur.

Ut autem verse hujus confessionis intelligentia & divinitus inspirata doctrina, ex veteri & novo testamento veltrip pietatis mentibus illucescat: magis enim idque incomparabiliter poterit vestra benignitas ab ipsi intelligentiam sanctorum scriptorum, si nostra parvitas apertis verbis eas declaraverit: Ipse Dominus noster Jesus Christus est vertus Deus & homo, ut in sacris iaris testatur evangeliis: in quibusdam humana, in quibusdam divina, & simul utraque in aliis de ipso manifesta facienes, ut ipsum verum Deum & verum hominem credere & prædicare fideles fuos instituerent. Patrem ergo precatur tanquam homo, ut auferat calicem pathanie, quoniam in ipso nostræ humanitatis natura pateat solum peccatum est perfecta. *Pater, dicens, si possibile est, transeat a me calix iste. Certum non fiant ego volo, sed fiant tu vis.* Et alibi: *Non mea voluntas, sed tua fiat.*

Cujus quidem testimonii sententiam, a sanctis & fidelibus patribus declaratis fuos intuemur. Ait enim Ambrosius, & quid *mea voluntas*, quid *tua* significet, non intelligere, beatus Ambrosius in secundo libro de mysteriis Christi. Cum Imperatorem, his verbis de hoc loco admonet intelligere, dicens: Suscipit ergo voluntatem meam, suscipit redditam. Confidenter testitiam nomino, quia crucem predico. Mea erat hæc voluntas, quam suam dicitur, quia ut homo suscepit testitiam meam, ut homo locutus est. Ideo ait, Non fiat ego volo, sed fiat tu vis. Mea est enim testitia quam meo suscepit affectu. Excepto patet, pii Imperatores, quod ipse Jesus Pater, hoc verbum quod Dominus orans protulit, nempe; *Non fiant ego volo*, ad humanitatem ejus pertinere statuit: per quam convenienter doctrina beati Pauli gentium apostoli, dicitur obedientia usque ad mortem, mortem autem crucis. Unde etiam significatur esse subjectus parentibus. Neque obedientiam ejus voluntatem; secundum divinitatem, quæ omnium dominatur, prius illi intelligere; sed secundum humanitatem, per quam voluntate fuit subjectus parentibus. Cujus quidem sanctus quoque Lucas evangelista similiter meminit, eundem Dominum nostrum Jesum Christum secundum humanitatem ad Patrem orantem introducens & affirmans: *Pater, si possibile est, transfer a me calice iste. Certamen non mea voluntas, sed tua fiat.*

Quem quidem locum Christi confessor Athanasius pontifex Alexandrinæ ecclesiæ, in libro quem fecipsit adversus Apollinarem hæreticum de Trinitate & humanitatis susceptione, & duabus naturis apprehendent, sic declarat: Et quando dicit: *Pater, si possibile est, transfer ifte calice: certum non voluntas, sed tua fiat: spiritus promptus est, caro vero infirma*: duas voluntates hic ostendit; humanam quidem que est carnis; alteram vero divinam. Humana enim propter carnis imbecillitatem recusat passionem, divina autem ejus voluntas est promptu. Qua quidem declaratione quid potest cognosci verius? Quomodo enim non in eodem duas voluntates, nempe divina & humana, fideliter agnoscentes; in quo duæ naturæ etiam post inseparabilem unionem, prædicatione synodica prædicentur.

Etenim Joannes quoque, qui supra pectus Domini recubuit dilectus discipulus, eundem intentionem declarat his verbis: *Descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam; sed voluntatem qui misit me, Patris.* Et rursus: *hæc est voluntas ejus qui me misit, ut eorum quod dedit mihi non perdam ex eo quidquam; sed faciam ipsum in novissimo die.* Si insister eundem Dominum indicit cum Judæis differentem & dicentem cum reliquis. *Non quæro voluntatem meam, sed voluntatem qui misit me.* Patris. Cujus divinæ orationis scopum intuens beatus Augustinus excellentissimus magister, adversus Maximum Arianum sic dicit:

Ubi autem dixit Filius Patri: *Verum non quadeo volo: sicut quod tu vis*: quid te adjuvat quod tua verba subjungis & dicis: Ostendit vese voluntatem suam subjectam suo genitori? Quasi non negemus hominis voluntatem voluntati Dei esse subjectam. Nam ex natura hominis hoc dicit Deus, cito videt, qui locum ipsum sancti eraugelii paulo attentius intuetur. Ibi enim dixit: *Tibi est omnis mea ofspa ad mortem.* Nemquid ex natura Unigeniti poltet hoc dici? Sed homo, qui pataz genere naturam Spiritus sancti: cur non etiam naturam Verbi Dei unigeniti tristem dicat esse pot- tristis? Ille tamen oc quid vale dicerunt, non ab- Tristis sum; quamvis etiamsi hoc dissiet, non nisi ex natura hominis oportuisset intelligi; sed ab *Tristis est anima mea*; quam ficet homo, utique habebat humanam. Quamquam & in hoc quod ait: *Non quod ego volo*, aliud significabit voluisse quam Pater; quod non humano corde non potest; cum confirmitatem nostram intsum, non divinum. A Christi hæretici fed humanum transfigurarez affectum. Homine quippe non assumpto, nullo modo Patri dicere ut unicum verbum; *Non quod ego volo*. Nunquam enim poltet immutabilis illa natura quidquam aliud velle quam Pater. Hæc fi distinguaretis, Ariani hæreticum effetis. Nam & filiud quod dicitum est: *Descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam; sed voluntatem ejus qui me misit*; poterit quidem accipi etiam fecundum id quod eft unigenitum Verbum, ut ideo voluntatem fuam non diverit effe, fed Patris, quoniam de Patre eft quidquid eft. Filius; non eft autem de Filio quidquid eft Pater &c. Pater autem dispiratione veneranden Pater hic offendit, quod quando dicit Dominus propriam, fed humanitatis fignificat voluntatem; & quando dicit non facere fuam voluntatem, non admonet ut non primarie accipiamus quæ nam voluntatem, fed per obedientiam, nostrum voluntatem voluntati divinæ fubjicimus. Unde etiam aperte offendit, quod & humanam habuit voluntatem, quatenus obedivit & nulli peccato affinem cedendam voluntatem, ut qui effet verus Deus & homo, in fe habuit & offendit.

Quod etiam fanctus Ambrosiet declaratus Locum evangelistim fic dicit: *Suam ad hominem recitit*, Patris, ad divinitatem. Voluntas enim hominis temporalis, voluntas divinitatis æterna. Hæc adhomnem operationem, dicet gentium voluntatem, tamen hoc eo cum Patre & Spiritu fancto naturaliter communem habet Filius, laborans temporaliter per aliquam humanitatem, quam ipse lufcepit in pathanie Jesus.

Quod etiam apostolice memoriæ fanctus Leo in epistola ad Leonem Imperatorem declarat: & unicuique fecundum id, quod in natura fuit in Christo distinctia, quæ quidem in fcriptuis de eo referuntur, aperiens; & eam quam proprium voluntatem dixit Dominus, ad humanitatem pertinere oftendens, fic dicit: Secundum formam servi non venit facere voluntatem fuam, fed voluntatem ejus qui misit eam. Ecce enim hic pater apostolicus, de servi forma eandem Dominit orationem non commemoratione, fed intentione.

Præterea ut pie poltice intelligi diverse in eodem fanctorum temporibus tollerunt, ipse aliquando dicit: Non ut ego volo, sed ut tu vis. Ecce ut ipse eum ex divina unius & ejusdem Domini nostri Jesu Christi veri Dei & hominis confirmantur, in hoc quoque meminit fcriptura: *Omnia quæcumque voluit Dominus, fecit in cœlo & in terra*. Similiter; *Sicut Pater fuscitat mortuos & vivificat, ita etiam Filius quos vult, vivificat.* Et leporolo dixit: *Vobis, mundus est.* Et: *Nemo potest cognoscere Patrem nisi Filius, & cui voluerit Filius revelare.* Similiter de humana ejus natura quodam evangelii mysteria meminerunt, quando dicunt eum luper mare ambulantem; vel de tempum eum mutum hominem fecit intuentes discipulis: & cum ipse teneatur per Galilæam cum discipulis, nolebat ut quisquam cognoscere; & tanquam homo dicit: *Meus est cibus ut faciam voluntatem ejus qui me misit*: & *Nolui enim unius per Judæam, quoniam Judei quærebant eum interficere.* Et rursus cum fortretiret, venit in fines Tyri, & ingressus domum volebat aliquem cognoscere, fed non potuit latere. Nam ergo ipse creator omnium & redemptor, de quo dictum est, *Omnia quæcumque voluit Dominus, fecit in cœlo & in terra*: ipse quidem velle eli idem quod posse; cujus humi celestes virtutes cum metu servium, volens in terra latere, non potuit: qui fecundum divinam majestatem ab æterno cum Patre in cœlis inefbabilitee dominatur, & in mano ejus funt universi fines terræ? Nisi hoc ad humanam ejus voluntatem referatur, eamque temporaliter dignatus eli assumere; quanto eli erroneo involutus, qui hæc non discernit: ut fab una & eadem voluntate, & omnia in cœlo & in terra quæcumque velit, poltit Dominus, & eadem rurlus voluntate in vili domo volens latere, non poltit, ut teltimonia dicunt evangelica?

Sed si ad dispensationem ejus humanitatis, per quam humilitatem nostram assumpsit referantur quæcumque, quæ sunt ejus divina majestate inferiora; pertinent ad cognoscendam ejus humanitatem; quam perfecte accepit absque ullo peccato, et eam fervet perfecte. Quod enim eli ab eo non allumptum, neque fervatum; ut nos docuit veritatis egregius præco Gregorius Nazianzi antiftes. Siergo ab eo humana voluntat licet natura allumpta eli & fervata: etiam quod ab eo quod allumpsit eli fervatum, non poterat effe libi contrarium (nihil enim libi contrarium creavit creator universorum) nisi per myslterium suppliciæ humanitatis.

Adsumpsit etiam pslamodus David peccatum Domini nostri Jesu Christi in pslmis dicens: *Ut faceram voluntatem tuam, Deus meus, volui.* Similiter: *Ut faciamus fcientiam tuam fcrutabitur.* Nemquid secundum divinitatem alia eft voluntas Patris a Filio, aut aliud vult Filius quam Pater? Si ergo unum volunt, & nulla eli differentia voluntatis in fancta Trinitate, quomodo eli intelligendum quod prophetæ ejus effat de ejus persona: *Ut faceram voluntatem tuam, Deus meus, volui*; nisi fideliter intelligatur dictum effe de incolpata voluntate ejus humanitatis? Unde etiam fequitur: *Et legem tuam in medio cordis mei.* Nemo enim dubitat quod hic pslamus a prophteta in personam Christi fuit prædicatus.

Quod quidem Paulus quoque apostolus in epistola ad Philippenses annuncian, si quis velit plena fide attendere, de ipso Domino nostro Jesu Christo fic dicens: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse æqualem Deo: sed semetipsum exinanivit, formam accipiens, in similitudine hominum factus, & habitu inventus ut homo, humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* Ecce hic preco veritissimus, & formarum, hoc eli, Christi naturarum doctor differentiam, & obedientiam usque ad mortem, humanæ formæ sapienter adeffitis. Qui cum in humine veritatis fe adeo separavit, ut audeat dicere Dominum nostrum Jesum Christum voluntate fua divinitatis Patri obedisse, cui eli æqualis in omnibus, & volt ipse quoque in omnibus idem quod Pater? Qui revera non intellexerit obedientiam magis convenire humanæ voluntati, in qua nullum habuit quantum peccatum? Neque dicetur obediens usque ad mortem, nisi humanam voluntatem in ipso fuscepit; quemadmodum incarnatus animam rationalem & carnem cum omnibus earum proprietatibus accepit.

Præterea ut evidenter oftendatur piæ vestræ benevolentiæ, quod humana voluntas eli naturalis, & qui humanam voluntatem præter folum peccatum negat in Christo, nec ipsum quidem habere humanam animam confitetur; fapientissimus præcor veritatis beatus Augustinus in quinto tomo disputationis adversus Jullianum Pelagianum, quod fic voluntas definit his verbis: Motus animæ quid eli, nisi motus naturæ? Anima enim absque dubio eli natura. Quamobrem voluntas eli motus naturæ: quoniam eli motus animæ. Ecce pretiosissimi hujus Patris definitione oftendit quod fit humana voluntas, quoniam motus animæ eli in ea fimiliter. Dicit autem veritas: Quatenus eli volun-

Anno Christi 680. Actio III.

Lib. 2. de Mysteriis Christi cap. 8.

Ambrosius.

Augustinus Ambrosius.

Anno Christi 680.

voluntas, non potest separari a natura. Et rursus in eodem libro. Et unde est voluntas, & esse non reputatur? & an sit antiquum ejus genus, non esse quærendum; quoniam voluntas non unde non sit, sed unde sit explanatum est. Ex illo enim est voluntas, cujus est voluntas. Ab Angelo scilicet voluntas Angeli: ab homine, hominis. Et si operatur Deus voluntatem bonam, in homine eam operatur, ut operatur ex eo bona voluntas ejus ad opus. Et rursus dicit. Cur ergo negas claritis oculis res manifestas, ex natura hominis esse homini voluntatem? Similiter idem animæ motus nullo cogente est voluntas. Et sic rursus. Non vere ergo, Juliane, ex homine voluntas hominis non enascitur, cum homo sit bonum Dei opus. Deinde si potuit non ascendere in cor suum nisi, quidem ex homine voluntatem, sed non ex ipso libero arbitrio; dic ergo unde, si non a natura, hoc est, si non ab ipso homine?

Quibus quidem testimoniis apparet unam quamque certam naturam, quas Synodalis Pater hic enumeravit, habere propriam naturalem & unicuique attribuit debere voluntatem. Neque enim poterit Angelorum natura divinam habere voluntatem aut humanam; neque humana natura Dei voluntatem aut Angeli; licet nec alterius præter id quod est, ullam habere poterit, aut motionem, nisi eam quæ est naturaliter aut sibi creata. Cum hæc ergo ita se habeant, patet apertissime, quod in Domino nostro Jesu Christo, duas, hoc est, Dei & hominis, naturas seu effentias confitentes, in unam ejus convenisse hypostasim seu personam; nec esse est in nos quique duas in eo naturales confiteamur voluntates, divinam scilicet & humanam; quoniam neque ejus divinitatem, quod ad naturæ attinet rationem, humanam habuisse voluntatem dicimus; neque humanitatem divinam naturaliter habuisse voluntatem licet credere. Sed nec rursus illam ex illisdem duabus Christi essentiis esse ex natura naturalem voluntatem confitetur; cum & humanæ per omnipotentem ejus divinitatem sint fabbliniæ, & divina per humanitatem manifesta fuit hominibus. Necesse est ergo quæ fuit divina eidem tanquam Deo tribuere; quæ fuit humana, eidem tanquam homini; & utraque per unionem in hypostasi unica & ejusdem Domini nostri Jesu Christi vere agnoscere. Cujus quidem vera Synodi Chalcedonensis definitio nos admonet continuans.

Sanctus Patres sequentes, unum & eumdem confitetur Filium Dominum nostrum Jesum Christum concorditer omnes docemus, perfectum eumdem in divinitate, & perfectum eumdem in humanitate: Deum vere, & hominem vere eumdem ex anima rationali & corpore; ejusdem cujus Pater essentiæ secundum divinitatem, & eumdem ejusdem cujus nos essentiæ secundum humanitatem; in omnibus nobis similem præter peccatum; ante sæcula quidem ex Patre genitum secundum divinitatem, in novissimis autem diebus eumdem propter nos & propter nostram salutem ex Maria virgine Dei parente secundum humanitatem; Unum & eumdem Christum Jesum Filium unigenitum in duabus naturis, inconfuse, immutabiliter, citra divisionem & separationem agnitum: neque quam naturarum differentia sublata propter unionem, servata autem potius proprietate utriusque naturæ, & concurrente in unam personam & unam hypostasim; non in duas personas dispertitum aut dividum, sed unum & eumdem Filium unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum.

Ecce etiam hæc sanctissimæ quæ a solende me, Sanctissimo Imperatore Constantinopoli fuit congregata, in septimo capite decretorum prædicat, dicens: Si quis in duabus naturis, non tanquam in divinitate & humanitate unum Dominum nostrum Jesum Christum cognosci confiteur, ut ut per hoc significet differentiam naturarum ex qui-bus inconfuse facta est unio ineffabilis; neque se transmutato Verbo in carnis naturam, neque carnem tradicta ad Verbi naturam; manet enim utrumque id quod est natura, etiam unione facta per hypostasim; sed in divisione quæ fit per partes eam accipit vocem in mysterio quod est in Christo; at non numerum naturarum confitent in eodem uno e Domino nostro Jesu Christo Deo Verbo incarnato, e non sola contemplatione eorum accipit differentiam, ex quibus est compositus, non permptam in proprer unionem; est enim unus ex ambobus, & per istumque unum, & Dei incarnatio est; non se est separatæ & per se consistentes naturæ; qui talis est, sit anathema.

Propter hæc, quorum nos fideliter admonet hæ venerandæ Synodi, merefle est cavere ut naturarum differentiam nequaquam auferamus propter unionem; sed servata proprietate utriusque naturæ, unum Christum Deum verum & perfectum, & eumdem hominem & perfectum confitemur. Quamobrem si nulla in re fabtata est differentia naturarum Domini nostri Jesu Christi, necesse est ut in omnibus proprietatem tamdem servemus differentiam. Qui enim in nullo tollendam, docuit differentiam, admonuit debere eam servari in omnibus.

Cum autem unam voluntatem & operationem ex eo dicitur ab hæreticis & qui eos sequuntur, quamquam in cognoscitur differentia? Nam servatur differentia conveniente huic sanctæ synodo? Cum autem unum esse in eo differentiam, quod est alienum, affirmatur? necesse est ut qui id afferunt, eam dicant aut divinam aut humanam, aut ex ambabus compositam, confusam & confusam; aut ut hæretici omnes affirmant, Christus unam voluntatem habet & operationem, tanquam ex una, ut ipsi dicunt, composita natura procedentem, & in eo ritus illam controversiam pertu naturalis differentia; quam facit ipsorum etiam poli admirabilem unionem, in omnibus a nobis esse servandam deceveruit: Nam & unum Christum & unam ejus personam seu hypostasim, propter unionem scilicet naturarum quæ facta est in hypostasi, docuerunt: & tamen differentiam ipsarum naturarum quæ fuit in eo unita, poli admirabilem & inseparabilem unionem, ad contemplationem usque & intelligentiam eos cognoscere, & prædicare debere tradiderunt. Si ergo proprietates naturarum in uno & eodem Domino nostro Jesu Christo propter differentiam conservatæ, facimiliter etiam differentiam naturalium ejus voluntatum & naturalium ejus operationum non convenit plena fide confiteri: ut eorum doctrinam in omnibus sequentes offendamur, & hæretica ovis ipsis nihil admittamus in Christi ecclesiam. Nam & si fuit alia innumerabilia sanctorum patrum opera, paucas tamen sententias ex libris Græcis in hac mea modica relatione adjecimus.

Sancti Gregorii theologi, ex Synodo oratione de Filio. Septimum dicatur, e certo defendendis filium, non ut faciat fuam voluntatem, sed ejus qui misit ipsum. Si hæc ergo non dicta essent abs ipsis nihil defendit, diremus tanquam ab homine formari orationem, non eo qui intelligitur ejus Servator: Illius enim velle ne Deo quidem est contrarium, cum sit totum definitum.

Sancti Gregorii Nysseni Synodo libro adversus Eunomium: Quomodo Dominus mundum sibi reconciliavit, animæ & corpore divisis beneficium, quod ab eo fit hominibus: volens quidem per animam, tangens autem per corpus.

Ejusdem ex libro quem scripsit adversus Apollinarem: Hujus autem in verbo perplexæ dubitationis unum fortit solatium, vera mysterii confessio: quod timore quidem afficit ad passionem, est humanæ infirmitatis: sicut dicit etiam Dominus, dicens spiritus quidem vere promptus, caro vero infirmum. Suscipere autem passionem quæ est ex dispensatione, est divini consilii & potentiæ. Quoniam ergo alia est humana voluntas, & alia divina; loquitur quidem tanquam ex humana, id quod natura infirmitati convenit, qui affectiones nostras fuas effecit. Subjungit autem voces secundum, volens eversiam & Dei convertentem voluntatem, præter humanam, firmam esse ac validam pro salute hominum. Nam qui dixit: *Non mea, humana*, nam verbo significavit. Adjicienti autem: *Sed tua*, offendit conspiciunt fuæ divinitatis cum Patre; cujus nulla est differentia voluntatis propter naturæ communionem.

Sancti Joannis episcopi Constantinopolitani, ex fermone quem in synodo venerandi Patres singulis Christi naturis suam propriam tribuerunt operationem.

Unde sanctus Hilarius veritatis defensor præstantissimus, in nono libro de fide adversus Arianos sic nos erudit: Natus igitur unigenitus Deus ex Virgine homo, & secundum plenitudinem temporum in temetipso prorediens in Deus hominem, hunc per omnia evangelici sermonis modum tenuit, ut te Filium Dei credet, & hominis filium prædicari admoneret: locutus & gesta hominis ut Dei Filius: quæ Dei fuit: loquens de iude & gestus Deus, universa quæ hominis fuit: ita tamen ut in ipso utrisque generis sermone, nuquam nil cum significatione & hominis locutus & Dei Deus.

Similiter ex eodem, paulo post: Videsne ita Deum & hominem prædicari, ut non homo, Deo vero carnis cognitio depereat? Non tamen, ut alias fit qui mortuus est, & alius fit, per quem mortuus resurgit. Spoliata enim caro Christus est mortuus. Et rursus: Christum a mortuis excitans, idem Christus effusam in se spoliatus. Naturam Dei in virtute refurrectionis intelligo: dispensationem, hominis in morte cognosce. Et cum fit utraque fois gesta naturis, unum tamen Christum Jesum eum memento esse qui utrumque est. Nunquid potuerit dubium existimari, quod hic pater manifestum reddit lumine veritatis; dum dicit, eumdem Dominum nostrum Jesum Christum & Iuqui & agere omnia quæ fuit Dei cum fit homo; & hunc ipsum rursus facere quæ fuit hominis cum fit Deus, & offendere utrumque significare Deum & hominem: ut agnoscere voluentibus, viam veritatis aperiat: quando quidem hic ipse dicens, Christus Deus & homo, & divinæ operationis potentiam, & humanæ naturæ operationem eum habere offendit: & utraque tamen in integra ac sincera significat, eumdem quem Deum discernit discretione: & quod utraque, tam quæ fuit divinæ virtutis, quam quæ humanæ dispensationis, unum & eumdem Dominum nostrum Jesum Christum, qui est utrumque, fuit naturis fecitle indicat: quod & divinam unam ab æterno habet cum Patre operationem, & temporalem humanam operationem pro nobis homo factus in se fuisse ostendit: ut vere fieret utrumque, ut ex ipsis naturis & operationibus fuis cognoscere id quod erat.

Sanctus autem Athanasius Sedis Christi confessor:

Anno Christi 680.

Ii interligi voluntatem. Et eumdem rursus Dominum Jesum Christum Filium Dei dicit velle hominem & secundum carnem; vere & fine offensione dicitum debet intelligi, quod nolebat moriri quoniam quod ipt humanæ naturæ, id est, volenti nulli affine reprehensioni: manifestum est quod ipse quoque in Christo duas naturales prædicat voluntates, divinam quæ est Patris & Filii; humanam, quæ secundum naturalitatem facit affectionem. Et quando orthodoxæ fidei pretco beatus Cyrillus, dicit quod quatenus erat Verbum, non timebat mortem, sed volebat ad finem usque deducere dispensationem, quoniam hoc erat voluntas Patris, quæ erat etiam Filii secundum divinitatem: & habuisse hunc ipsum Dominum Jesum Christum, secundum humanitatem voluntatem non omnino, hoc est, vitæ humanæ naturalem affectionem: offendit ipsum duas, divinam scilicet & humanam, citra controversiam in se habere voluntates: unam quidem, quæ volebat impiere dispensationem; alteram autem, quæ dicebat carnem nolle mori naturaliter. Nihilo minus autem etiam de duabus naturalibus Christi operationibus datur intelligi, quando eumdem Patres singulis Christi naturis suam propriam tribuerunt operationem.

Unde sanctus Hilarius veritatis defensor præstantissimus, in nono libro de fide adversus Arianos sic nos erudit: Natus igitur unigenitus Deus ex Virgine homo, & secundum plenitudinem temporum in temetipso prorediens in Deus hominem, hunc per omnia evangelici sermonis modum tenuit, ut te Filium Dei credet, & hominis filium prædicari admoneret: locutus & gesta hominis ut Dei Filius: quæ Dei fuit: loquens de iude & gestus Deus, universa quæ hominis fuit: ita tamen ut in ipso utrisque generis sermone, nuquam nil cum significatione & hominis locutus & Dei Deus.

Similiter ex eodem, paulo post: Videsne ita Deum & hominem prædicari, ut non homo, Deo vero carnis cognitio depereat? Non tamen, ut alias fit qui mortuus est, & alius fit, per quem mortuus resurgit. Spoliata enim caro Christus est mortuus. Et rursus: Christum a mortuis excitans, idem Christus effusam in se spoliatus. Naturam Dei in virtute refurrectionis intelligo: dispensationem, hominis in morte cognosce. Et cum fit utraque fois gesta naturis, unum tamen Christum Jesum eum memento esse qui utrumque est. Nunquid potuerit dubium existimari, quod hic pater manifestum reddit lumine veritatis; dum dicit, eumdem Dominum nostrum Jesum Christum & loqui & agere omnia quæ fuit Dei cum fit homo; & hunc ipsum rursus facere quæ fuit hominis cum fit Deus, & offendere utrumque significare Deum & hominem: ut agnoscere volentibus, viam veritatis aperiat: quando quidem hic ipse dicens, Christus Deus & homo, & divinæ operationis potentiam, & humanæ naturæ operationem eum habere offendit: & utraque tamen in integra ac sincera significat, eumdem quem Deum discernit discretione: & quod utraque, tam quæ fuit divinæ virtutis, quam quæ humanæ dispensationis, unum & eumdem Dominum nostrum Jesum Christum, qui est utrumque, fuit naturis fecitle indicat: quod & divinam unam ab æterno habet cum Patre operationem, & temporalem humanam operationem pro nobis homo factus in se fuisse ostendit: ut vere fieret utrumque, ut ex ipsis naturis & operationibus fuis cognoscere id quod erat.

Sanctus autem Athanasius Sedis Christi confessor:

fessus: in quarto libro adversus Arianos nos ea dem docet. Nam licut Dominus corpore indutus factus est homo, ita nos quoque homines ab ipso Verbo sumus deificati, assumpti per ejus carnem, & de cetero fulmus heredes vitæ æternæ. Hæc ne ceffatio prius examinavimus, ut si viderimus eum per sui corporis instrumentum divine agere aut loqui, cognoscamus, quod Deus est qui hoc operatur. Et rursus si viderimus eum Deum per instrumentum aut patientem, non ignoremus quod ratione gestans homo factus est, & sic omnia facit & loquitur. Unusquisque enim id quod est proprium cognoscentes, & utraque absque fitri videntes & intelligentes, recte eiedemus & nunquam aberrabimus. Quam sapientor hic dictus Pater, ex qualitatibus naturarum que sunt in Christo intelligi docet differentiam; & tanquam ex ipsis ante dictis loquentem, manum doctrinæ spiritalis offendit legentibus: quando dicit utraque ab uno fieri, hoc est, utraliqua operationes, divinas scilicet & humanas, ab uno & eodem unus dicitur: & admonet non posse errare, qui secundum hanc rectam credidit intelligentiam? Similiter quando dicit illud, Dicebat & illud faciebat; humana docet, quatenus humanæ in hc operatione dicitur & locutionis habebat proprietatem. Nam si humane non est operatus, nec est locutus, licet quando etiam humane est locutus & operatus, simul etiam operabatur ut Deus.

Similiter sanctus Dionysius Areopagita episcopus Athenarum, in libro de divinis nominibus, capite secundo, docet similiter: A bono autem convenientia divina in non operatione dicitum est quod licut non ex nobis integre & vere essentiam accepeit Verbum quod est super essentiam, & fecerit & passus sit quæ sunt fecerat & fecerat ab humana ejus Dei operatione: cum hic enim Pater & Filius nullam habuerunt communionem. Nisi dixerit quispiam secundum bonum decentem & benignam voluntatem, & secundum omnem causipenetrantem & ineffabilem Dei operationem, quam fecit etiam licet nos genitus qui ab alteratione est alienus Deus & Dei Verbum.

Sanctus Ambrosius ex secundo libro ad Gratianum Imperatorem: Æqualis ergo in Dei forma, minor in suscepione carnis & humilis passione. Nam quomodo eadem pollet minor esse æqualis quæ natura? Quomodo autem si minor est, eadem similiter facit quæ Pater facit? Nam quæ modum eadem operatio diversæ effet potestatis? Nunquid sic potest minor quemadmodum major operari: aut una operatio potest esse, ubi diversa substantia est? Itaque accipe Christum, secundum divinitatem, minorem non posse dici.

Ex rescripto Leonis Romanorum pontificis, ad sanctum Flavianum episcopum & confessorem: Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est: Verbo quidem operante quod Verbi est, & corpore exequente quod est corporis. Unum horum coruscat miraculis, aliud succumbit injuriis. Et licut Verbum ab æqualitate paternæ gloriæ non recedit; ita nos quæ naturam nostri generis sumsimus reliquit.

Ex eodem ex epistola missa ad Leonem Imperatorem: Licet ergo in uno Domino Jesu Christo, vero Dei atque hominis Filio, Verbi & carnis una persona sit, quæ ipsa pabilitet atque indivise communes habet actiones; intelligende tamen sunt ipsorum quæ qualitates, & syncere fidei contemplatione tenendum est, ad quæ proprietate humilitas carnis, & quæ sint inclinatæ ad divinitatis: quid sit quod ipse Verbo non egit, & quid sit quod Verbum ab carne non efficit. Sunt Verbi omnipotentia, nec conciperet Virgo nec pareret, & fine veritate carnis obvoluta parturi infantia non jaceret.

Sanctus Gregorius episcopus Nyssenus in quarto libro interpretationis beatitudinum: Cum enim manifestæ jejunus quadraginta dies, eiusit pollet. Dedit enim, quia voluit, natura tepus sua operabat.

Sancti Cyrilli Alexandrini, ex libro Thesaurorum, cap. XXXIV. Quæ ergo divine & facta sunt, offendunt ea quæ sunt in Deum & minus quæ humane dicta & facta sunt, ostendunt vere hominem. Hæc est enim vis oxyfterii. Homo factus est Dei Verbum, non ut rursus tanquam Deus ante humanitatis fastepistemos omnia faceret & loqueretur id est operaiam propter ipsum dispensationis, que est cum carne, aliqua diceret ut homo. Cum hanc vim habeat mysterium, quomodo non est illorum offendi eos, qui aiebant, non permittamus hoc quantum ad quæ nisi? Loquitur enim ut homo, loquitur autem etiam ut Deus, habeas in utrique potestatem.

Patet hosum quoque sanctorum patrum scopos spiritali difficultate videntes, quod convenientre regulæ fidei catholicæ & apostolice ecclesiæ, duas in Christo operationes cognoscunt, divinam scilicet & humanam. Cum sanctus quidem Dionysius dicat differtam esse Christi operationem, quæ fuit nos est ex nobis, & ex eo integre & vere agoisti Deum Verbum, qui homo factus est. Similiter quando dicit agere & pati quæ conveniunt humane ipsi Dei operationi, & divine operationi; per quam Deus Pater & Spiritus sanctus nullo modo habent cum eo communionem. Illic enim cognoscitur esse differtio, ubi aperte offenditur differentia. Si enim fecundum aliam operationem una est Patris & Filii & Spiritus sancti operatio; secundum aliam nulla ratione Pater & Spiritus sanctus cum eo naturali ratione habent communionem, dum sine controversia operationem in uno & eodem Domino nostro Jesu Christo Deo vero & perfecto, & homine vero & perfecto dicentur. Et cum offendat magnus doctor Ambrosius, non posse esse diversæ facultatis in unam operationem: æque posse minorem agere que sunt majoris: neque ubi est diversa essentia, posse unam intelligi operationem aperte offendit non posse unam habere operationem divinitatem Christi & humanitatem, etiamsi cognoscuntur esse unius perfoæ, & cum communione quæ sit inter se vicem cernuntur operari. Cum ergo major dicatur & minor operatio; non de una significatur, fed de duabus naturalibus unius Christi operationibus. Et cum veritatis defensor sanctus Leo dixerit ad Christi confessorem Flavianum in tomo dogmatico: Operatur enim utraque forma cum alterius communione quod habet proprium: cogitationis ratione discernit, Verbum id quod est Verbi operantem, & corpus id quod est corporis efficiens; & quæ unicuique natuæ conveniunt opera operantur: Licet eas ab ea quæ est inter fe communione non separet, neipsa offendit existimis pontifex, immo vero universa cum eo fanctæ synodi quæ Chalcedone convenerta communitas, quod de Christi divinitas naturalem operationem inconfuse conservavit in unitate; & ejus humanitas ea efficit quæ conveniunt ad operationem humanæ essentiæ; & sicut ipse ab uno processitum inconfuse & inseparabiliter, nempe Domino nostro Jesu Christo, qui quoflat ex utrique naturis, & in utrique permanet unus & idem. Et cum ad pie memoriæ Leonem Imperatorem declarat symbolum vere confessionis, & Verbi & carnis unam esse personam vere praedicat, aperte tamen viam cognitionis, ut ex qualitatibus ipsorum operum Christi, non esse, ex naturali operatione, unaquæque earum que est by pofta in Christo unitas fuisse manserum, agnoscatur cujusnam

nam sit essentiæ. Neque enim præco ipse illi veritatis hic admisit, ut humanam operationem quam temporaliter Dominus accepit cum humanitate, ejus æternæ attribueret essentiæ, aut divine ejus essentiæ humanæ operationis mensura adtribueretur, fed manente nihilo fecius unione perfoæ, naturæ que in Christo ex hypostasi sunt unitæ, agnovit ea proprijs operationibus. Si ergo due sunt naturæ quarum unus est Deus & unus Christus: duæ fecilicet sunt etiam harum naturarum operationes; quæ quidem cum suis naturis inconfuse & inseparabiliter conveniunt in uno Domino Jesu Christo. Similiter autem sanctus quoque Gregorius Nyssenus, dicens Scrratorem Dominum dedisse humanæ naturæ quam in se habuit, tempus operandi proprij; apertissime offendit quod etiam humana natura que est in Christo, habuit naturalem essentiam sue operationis. Ex quo eft manifestum eum nihilo minus agnoviffe duas naturales in Christo operationes. Etenim veritatis defensor Cyrillus Alexandrinæ civitatis episcopus, colligens ex ipsa que divine dicta aut facta sunt, a Domino & Servatore, cum Deum probari, & ex ea quæ ipso fecundum hominem dicta aut facta sunt, ostendit ipsum vere esse hominem: est evidens quod ex naturalibus Christi operationibus, Christum verum & perfectum Deum, & eundem hominem verum & perfectum esse agnovit. Neque enim est alia aperta probatio, quæ possit offendere eumdem esse & Deum & hominem, præter naturales operationes. Quarum quidem ex qualitatibus, naturæ quoque ex quibus effectuantur procelferunt, perfecte in eo credunturi. Si ergo in duabus naturis etiam post inseparabilem unionem esse cognoscitur; ubi naturarum qualitas permanfit inconfusa, nec confundi potuerunt ipsarum operationes; fed ab eodem Domino nostro Jesu Christo procelferunt convenientes fuis naturis.

Non decerunt autem aliorum quoque coleadum patrum probata testimonia, quia aperte diuntur duas esse naturales in Christo operationes. Ut Hesiyo gregarium sanctum Cyrillum Hierosolymitanum episcopum, sanctum Joannem Constantinopolitanum, qui quidem in nostro pro rectitudine resumpsit Synodi Chalcedonensis, & libro Sancti Leonis Pontificis, laborinia fusepenunt, certamina adversus hæreses que confundunt, quorum errore defendit etiam fenies novi dogmatistes, pe beatæ memoriæ Joannes Scythopolis episcopus, Eulogius prafui Alexandriæ, Eusebius & Gelasius, Platius Theopolitanæ ecclesiæ magni & digni antistites: & qui super omnes veritatis & apostolice fidei fuit amulator, pie memoriæ Justinianus Imperator: cujus quidem fidei rectitudo quantum pro sincera confessione Deo placuit, tantum in altum Christianismum extulit rempublicam, & hæ ejus ab omnibus gentibus pie ejus memoria celebrat digna adoratione. Cujus fidei rectitudo per veneranda ejus edicta in toto mundo diffusa laudatur: Ex quibus unum quod ad Zoilum prafulem Alexandrinum miffum fuit adversus hæreses Acephalorum, pro rectitudine fidei apostolicæ, quod fufficit ad plene probandum, cum hac mediocri nostra relatione, per pauciores lateres deferimus.

Sed nę multorum verborum esse molesta ac impertuna conferetur allegatio, & maxime quibus totius mundi cura & administratio, tanquam valido fundamento efl impofita, pauca ex enumeratis in hac mediocri relatione sanctis patribus inferere fiduimus. Nam hoc eft plane maximum & incomparabile, ut totius Christianismi reipublicæ cuparum intermitta, pro defiderio & vera fide fervens, apostolice predicationis doctrinam Ecclesiam fuam fit effentiæ. Neque enim præco ipse illi veritatis hic admisit, ut humanam operationem quam temporaliter Dominus accepit cum humanitate, ejus æternæ attribueret effentiæ, aut divine ejus effentiæ humanæ operationis mensura adtribueretur, fed manente nihilo fecius unione perfoæ, naturæ que in Christo ex hypostasi sunt unitæ, agnovit ea proprijs operationibus. Si ergo due sunt naturæ quarum unus est Deus & unus Christus: duæ fecilicet sunt etiam harum naturarum operationes; quæ quidem cum suis naturis inconfuse & inseparabiliter conveniunt in uno Domino Jesu Christo. Similiter autem sanctus quoque Gregorius Nyssenus, dicens Servatorem Dominum dedisse humanæ naturæ quam in se habuit, tempus operandi proprij; apertissime offendit quod etiam humana natura que est in Christo, habuit naturalem essentiam sue operationis. Ex quo eft manifestum eum nihilo minus agnoviffe duas naturales in Christo operationes. Etenim veritatis defensor Cyrillus Alexandrinæ civitatis episcopus, colligens ex ipsa que divine dicta aut facta sunt a Domino & Servatore, cum Deum probari; & ex ea quæ ipso fecundum hominem dicta aut facta sunt, ostendit ipsum vere esse hominem: est evidens quod ex naturalibus Christi operationibus, Christum verum & perfectum Deum, & eundem hominem verum & perfectum esse agnovit. Neque enim est alia aperta probatio, quæ possit offendere eumdem esse & Deum & hominem, præter naturales operationes. Quarum quidem ex qualitatibus, naturæ quoque ex quibus effectuantur procelferunt, perfecte in eo credunturi. Si ergo in duabus naturis etiam post inseparabilem unionem esse cognoscitur; ubi naturarum qualitas permanfit inconfusa, nec confundi potuerunt ipsarum operationes; fed ab eodem Domino nostro Jesu Christo procelferunt convenientes fuis naturis.

Non decerunt autem aliorum quoque coleadum patrum probata testimonia, quia aperte diuntur duas esse naturales in Christo operationes. Ut Hesiyo gregarium sanctum Cyrillum Hierosolymitanum episcopum, sanctum Joannem Constantinopolitanum, qui quidem in nostro pro rectitudine resumpsit Synodi Chalcedonensis, & libro Sancti Leonis Pontificis, laborinia fusepenunt, certamina adversus hæreses que confundunt, quorum errore defendit etiam fenies novi dogmatistes, pe beatæ memoriæ Joannes Scythopolis episcopus, Eulogius prafui Alexandriæ, Eusebius & Gelasius, Platius Theopolitanæ ecclesiæ magni & digni antistites: & qui super omnes veritatis & apostolice fidei fuit amulator, pie memoriæ Justinianus Imperator: cujus quidem fidei rectitudo quantum pro sincera confessione Deo placuit, tantum in altum Christianismum extulit rempublicam, & hæ ejus ab omnibus gentibus pie ejus memoria celebrat digna adoratione. Cujus fidei rectitudo per veneranda ejus edicta in toto mundo diffusa laudatur: Ex quibus unum quod ad Zoilum prafulem Alexandrinum miffum fuit adversus hæreses Acephalorum, pro rectitudine fidei apostolicæ, quod fufficit ad plene probandum, cum hac mediocri nostra relatione, per pauciores lateres deferimus.

Sed nę multorum verborum esse molesta ac impertuna conferetur allegatio, & maxime quibus totius mundi cura & administratio, tanquam valido fundamento efl impofita, pauca ex enumeratis in hac mediocri relatione sanctis patribus inferere fiduimus. Nam hoc eft plane maximum & incomparabile, ut totius Christianismi reipublicæ cuparum intermitta, pro defiderio & vera fide fervens, apostolice predicationis doctrinam Ecclesiam fuam fit

Concil. General. Tom. VII.

tem agnoscere cupiat veneranda & pia vestra benignitas. Revera enim ex diversis lefectis patribus Orthodoxæ fidei veritas apparuit, etiamsi quæstis testimoniis: quoniam tem apertam & omnibus manifestam dicere, Justinianus patres indicarunt esse superantem. Quis enim, etiamsi fit tardus ad intelligendum, non viderit quod pater omnibus: quod fieri non potest & eft præter ordinem naturæ, ut posit esse natura, & non habeat operationem naturæ: Quod quidem nec ab hæreticis unquam dici probatum eft, qui omnes humanas calliditates & perversas quæstiones adversus rectitudinem fidei, & congregationes eorum fidei convenientes adversarunt. Quomodo ergo quod nec a sanctis orthodoxis patribus unquam dictum eft, nec profani hæretici ab suis fuit inventæ, poterit in patrum preferentia esse affimari; ut duarum Christi naturarum, diverę fcilicet & humanæ, quarum quidem proprietates cognoscuntur esse integræ, in Christo unam esse operationem, quit unquam recte feoetiora poterit offendere. Nam li una eft, dicet, dicetur ne temporalis an æterna, divina in humanaqincreata an creatajan eadem quæ & Patris, an alia a Patris operatione? Si ergo una eft & eadem, una eft etiam communis divinitatis & humanitatis Christi: quod eft alienum dicere. Ergo cum Filius Dei idem fit Deus & homo, homina in terra eft operatus: Similiter cum eo Pater quæque operatus eft naturaliter: quorum quæ fuit Pater, ea Filius quoque facit similiter. Nam quod continet veritas, quatenus homana quæda in Christus eft operatus, ad solum ejus pertinam tanquam Filium referuntur, quæ non fuit eadem quæ Patris: fecundum aliud fcilicet & aliud Christus eft operatus: ut fecundum divinitatem, quæ facit Pater, ea Filius quoque facit: fecundum vero fecundum humanitatem, quæ fuit propria hominis, ipse fic facit ut homo: eft enim verus Deus & homo. Unde etiam ne credatur, quod hic ipse cum fit unus, duas naturales habet operationes, divinam fcilicet & humanam, incretam & creatam, tanquam verus & perfectus Deus, verus & perfectus homo, unus idem interceffor Dei & hominum Dominus Jesus Christus. Quamobrem fimiliter etiam ex qualitatibus operum, naturarum, quæ conveniunt in Christo per unionem ex hypostasi, inoffensa cognoscitur differentia.

Ut autem Deo quoque inviforum hæreticorum, quorum fcit appellationes, fimiliter verba quoque abominantur, ad ea folum offendendum quæ novi dogmatis intentes, unam in Christo effe dicentes voluntatem & operationem funt fecuti, aliqua adducemus, pauca quædam ex fcelcratis eorum verbis adjunximus.

Apollinaris hæretici adversus Diodorum, de eo quod eft in edicto orthodoxæ fidei pie memoriæ Justiniani Imperatoris. Infirumento & ei quod mo- ex natura hominis non efficitur operationem. Quorum autem una eft operatio, eorum una eft effentia. Una eft ergo effentia Verbi & carnis.

Ejusdem ex libro qui inscribitur, de apparitione hominis: quatenus fofcripsimus Dei Verbi: Unus enim Christus divina fola voluntate motus, ut quandoquidem una quoque fola eft ejus operatio: in diversis principalis & affectionibus, procedens ex una ejus compositi natura. Deus enim eft incarnatus & creatus.

Severus hereticus ex oratione quæ fuit habita in Daphne in martyrio fancti Euphemie: Quemadmodum autem etiam fynodus Nicæna pontificum, & liberum Leonis qui prefuit Romanæ ecclesiæ, & eos qui dicent vel dicerunt in duabus naturis unum e Dominum nostrum Jesum Christum poll ineffabile et

& quæ mente comprehendi non potest unionem, & eorum confequenter operationes vel proprietates. Similiter ejusdem Severi ad Sergium grammaticum, ubi dicit: Nam cum unus sit operans, una eugoeie est ejus operatio & motus operativus: Similiter ex fecundo libro Nestorii anthropolatræ, quem fcriptit de myfterio Epiphaniæ: Inconfusas conservamus naturas, non fecundum effentiam, fed voluntate conjunctas. Quare definimus etiam unam eorum voluntatem, operationem, dominationem, dignitatis æqualitatem oftendentes. Deus enim Verbum cum fufcepiffet hominem quem prædestinaverat, ab eo non fuit diffinifus propter propriam cognitam ab eo affectionem.

Theodori hæretici Alexandrini, ex libro qui ab eo fcriptus fuit ad Theodoram Augustam: Ut de cetero & unus fit divina urriusque fimul operatio. Nam & unius & ejusdem esse dicimus divina miracula, & omnes ejus naturales & quæ eprehendi non possunt affectiones. Et paulo post. Et unum esse & eandem unius Domininostri Jesu Christi Dei nostri & divinam fapientiam, & universorum cognitionem & fcientiam in utroque fimul, hoc est, fecundum ejus divinitatem & fecundum ejus humanitatem. Nam & unam divinam confitemur operationem, ut jam prius diffuli dei. Et rurfus: cum fit divina una ejus operatio, quæ effectum etiam vfe individuam. Et rurfus: Quæ funt quidem ejus, hoc est, quæ carnis, tanquam propria accommodans, & eandem fua natura operationem. Indeas autem, quod per unionem cum Deo Verbo, ei abunde divinum fuppeditavit operationem, inconfufe & immutabiliter unitam animam et carnem exhibet.

Ecce, pii domini & filii, fanctorum patrum testimonifs tanquam fpiritalibus radiis catholicæ & apostolicæ ecclefiæ declarata fuit & illuftrata doctrina, & hæreticæ concitatis tenebris, quas errorem fuggerere its qui imitantur planum fatum eft. Nunc necffe eft ut novi dogmatis scopus quæratur quoinam fit feeutus, & quorum doctorum illatur authoritate.

Cyrus Alexandrinus, in feptimo capite decretorum, in loco: Etiam unum & eundem Christum, & unum Filium divina & humana operationem, unam & Spiritus, id eft, Dei & hominis operatione, fecundum fanctum Dionysium.

Similiter Theodori qui fuit epifcopus Pharan, ex refcripto ad Sergium epifcopum Arfenitarum. Et ideo unum & totius operatio, feot unius & ejusdem Servatoris omoia funt eadem.

Similiter Sergii Conftantinopolitani, ex refcripto ad Cyrum Alexandrinum. Divifis ergo, fcbinum enim eft iisdem vefteis uti (sacris vocibus,) quod unum & eumdem Christum divina & humana operari, una operatione, & hæc pie & valde accurate expofuiffis. Et in doctrina expofitionis & fatisfitis, unam voluntatem, & omnem divinam & humanam operationem habere Dominum noftrum Jefum Christum fignificans, reque unam omnino, atque duas debere dici omnino perfectas Christi. Quod & etiam in aliis cum mandatis depofitionis & excommunicationis affirmative ait.

Eyrhus in tomo dogmatico, & in confirmatione et anathemate, unam confiteitur voluntatem in Christo. Apostolus in libello fidei quem addixit ad confiteiemem beati Petri principis Apostolorum, duas voluntates & duas naturales operationes confitetur in uno Domino noftro Jefu Christo. Et in quo fanctorum patrum testimoniis, ita fe habere [illegible]

Pauli Emiffeni, [illegible] in epistola ad apostolicæ memoriæ Leonem Papam, qui

Constantinus Pogonat. imp. 1184 Actio III.

a præcessit noftram mediocritatem, unam voluntatem Christum habere confiteiur. Et hic ipse in confirmatione & formatur, cum demonstratione & excommunicationis, dicit neque unam, neque duas dici debere voluntates in Domino noftro Jefu Christo.

Petri ejusdem hujus fucceffor, fcribens ad Vitalianum Papam fanctæ memoriæ, & unam & duas voluntates, & unam & duas operationes in difpenfatione fufcepta humanitatis magni Dei & Servatoris noftri Jefu Christi fe teneiur confiteiri.

Quis, quæfo, non compunctus fuerit, o mitissimi & benignissimi Imperatores, & humanæ vitæ anciptites laqueos extinctefcens non animadvertit, & cum infipito ore non Deum qui eft Pater mifericordiarum non fupplex rogaveriit, ut liberetur ab infidiis diabofi, quæ ad humanæ mentis decepticnem funt undique circumpofitæ: videns eos qui fe ex fumma cognitione repotabant aptos ad prædicandum, & laqueos exfcindendum hæretici erroris, nec in ipfo quidem errore effe ftabiles, fed femper inftabiles? Quomodo ergo Sergius quidem in aliis & aliis fcriptis, unam voluntatem & unam operationem Dominum noftrum Jefum Christum habere prædicet: & in expofitione omnem Divinæ & omnem humanam operationem Christi pronuncieiur, & confequenter ex contrario affirmet unam operationem dictam effe a nonnullis patribus in Christo, duas autem a nullo scriptoiumeiis: atque neque unam operationem, neque duas fiatuit debere dici in uno Domino Jefu Christo.

Similiter Pyrrhus in confirmatione formatæ, & in aliis defendens Cyrum Alexandrinum, effecit cum intelligere unam voluntatem & unam operationem. Scribens autem ad fanctum Joannem Papam, unam voluntatem & unam operationem Dominum Jefum Christum habere affirmat. Et hic ipse in libello fidei, cum teftimoniis fanctorum Patrum duas naturales habere voluntates ftatuit Servatorem Dominum.

Similiter Paulus ejus fucceffor, in epistola ad Theodorum apostolicæ memoriæ Papam, indicat Dominum unam habere voluntatem. Et hic ipfe in compofitione formatæ, definit neque unam neque duas voluntates & duas operationes.

Petri noftri, & unam, & duas voluntates & operationes in difpenfatione fufcepta humanitatis Servatoris noftri Jefu Christi fe teneiur profitiaeiur: & omnifque eorum aliæ reverientes condemnat, excommunicat, & ejicit ex catalogo ecclefiæ.

Attendat ergo a Deo commendatum culmen vfiræ benignitatis intimo oculo fuæ difcretionis, quem ad Christianiffimorum populorum administrationem, divina illuminante gratia dignatus eft allumere: quemadm horum doctorum fequendum judicet populos Chriftianos; cujusfodm horum doctrinam debet amplecti: et poffit effe falvus: qui & omnes & fe invicem condemnant fimguli, fteri affirmant varia & inftabilia eorum fcripti mandata & decreta: aliquando quidem unam voluntatem & unam operationem; aliquando autem duas operationes; aliquando autem unam voluntatem & unam operationem: & rurfus duas voluntates & duas operationes. Similiter unam voluntatem & unam operationem, & deinde neque unam neque duas: & rfus unam & duas.

Quis demum, ingo pii domini, tanta cecitate ereiatur ut non abominandi fueriis & caveiis: fi videiiet ejus ecclefiæ falvus, & incolpatæ fuæ fidei rectitudinem veiiam Domino offeire defideiet? Quamobrei rediemeiis, & totis viribus cum Deo omnipotente liberabitur fanctæ Dei ecclefiæ mater quæ Christianiffimos potentiis, ab erroie hujusmodi [illegible] ab apostolicam orthodoxæ fidei rectitudinem, cujus fundata eft fupra folidam petram hujus beatiffimi apostolorum principis Petri ecclefiæ, quæ ejus gratia & ope ab omni errore permanet integra, omnia numerus pralulum & facerdotum hujus cleri & populi, unu animo, ad hoc ut Deo placeant, & feveriter eorum animæ, formam apostolice traditionis nobiscum confiteiantur & prædicent.

Hec autem inferere curavimus mediocri noftræ relationi, dolentes & affidue fufpirantes de tanto errore fecedentum ecclefiæ, feorfum potius quaeremeiiem præter fidei veritatem definitæ, & admonitionis fraternæ fincerifratem ad fui contemptum pertinere judicantibus: non animo invidentes, ut Deus eft refiis; neque fuperbiæ elatione, neque contradicendi contentione, neque eorum doctrinam temere reprehendere cupientes; neque quamcunque fufpicatus fuerit quifpiam delectationis humanæ arrogantiam: fed pro certitudine ipfius veritatis, in qua nos falvos fore confidimus, & pro regulis ipfius fincera & evangelice confeffionis, ita fulare fcilicet animam, & confiteiiemur fidem ipfius religiofiffimæ, pro corroboratione eorum qui Romani imperii administram gubernationem, meq mediocritatis prædecessiores apostolicos, admonuiffe, increpaffe, increpaffe, arguiffe, & omnem abhoiratione iniiatem adhibuiffe, ut caratiorem poffet novum voluiur acciperc. Qui neque poffiii

Propterea, pii & a Deo dofti domini & filii, fi A hanc fanctam fcripturam nulli reprehenfioni affinem, venerabilium fynodorum, fpiritalium patrum, apoftolici dogmatis regulam, fecundum evangelicam eorum fententiam, per quam veritatis formam Spiritu fancto, qui eos locutus fuit, ecclefiæ Conftantinopolitanæ antiftes nobifcum tenere & prædicare elegerit; fiet pax magna ifti diligent nomen Dei: & non remanebit aliquod fcandalum differtionis; & fic id quod in Acftibus Apoftolorum, poftquam per gratiam fancti Spiritus acceferit ad cognitionem Chriftianiffimæ veritatis, nobis omnibus cor unum & anima una. Nam fi, quod abfit, quæ paulo ante ab aliis fuit introducta, novitatem volet attrahere, & alienis doctrinis a regula veritatis orthodoxæ & apoftolicæ confeffionis fidei feipfum implicare: (quam quidem tanquam animarum medicinam defcribunt, ab iis qui noftram præcefferunt mediocritatem, affidue vitare admoniti, hucufque diftulerunt;) hoc fefe folet quid de cjufmodi contemptu in divino Chriftî judicio refpondebit apud omnium Judicem qui eft in cœlis; cui & nos & ipfe pro fincepto miniferio, veræ prædicationis; aut contemptu præmuniprione, Chriftianiffimæ fidei, quando ad judicandum accefferit, reddemus rationem. Et nobis quidem, quod oro & obfecro, adfit apoftolicam & evangelicam veræ fidei regulam, ficut ab initio accepimus, inconcuffe & libere cum fimplici peritate, integram & illæfam confervare. Quamobrem venerandæ veftræ fereniratis, pro amore & honore catholicæ & apoftolicæ rectæ fidei, ab ipfo omnes Chriftianiffimæ veftræ potentiæ Domino noftro Jefu Chrifto, cujus vera fidem internetram cupitis confervare, perfecta merces veftris pijs tribuetur laboribus, quod nihil fit negledum aut prætermiffum a veftra a Deo cotonata benevolentia, quod poffit, quemadmodum a fanctam veræ fidei & ad ecclefiarum concordiam. Nam Judex omnium Deus requirit mentis propofitum, & adminiftrationem pietatis; qui rerum eventus, ficut expedit, judicat & difpenfat.

Rogo ergo, o pii & benigni Imperatores & Auguftî, & timul cum mea parvitate omnis anima Chriftianorum genibus flexis rogat: ut omnibus Deo gratis bonis & adminiftrabilibus regifque beneficiis, quæ per veftrum Deo gratum ftudium Auftiffimi gratia humano generi dignata eft largiri, hæc quoque addatis: nempe ut pietatis in integrum reftitutionem, contregnanti Domino Chrifto acceptiffimæ facrificium offerre jubeatis; imponitantem concedentes & liberam loquendi facultatem unicique volenti, & reddendi rationem de fide quam credit & tenet. Ut ex omnibus, quæ congregatur, quod nullo metu, nulla potentia, nullis minis, voltens quilpiam loqui pro veritate catholice & apoftolice fidei, eft prohibitus aut revocatus: ut omnes unanimes pro tanto & quod conjici non poterat bono, toto tempore vitæ tuæ divinam majeftatem glorificent: & pro inconcuftæ & perfeperitate fortiffimæ veftræ potentiæ affiduas B Domino Chrifto preces unanimes effundant. *Subfcriptio.* Valde plam dominorum potentiam, Auftiffimi confervet gratia, & ei fubmittat colla omnium genuum.

Inscriptio synodalis relationis.

Pius dominis, & ferenifſimis victoribus & triumphatoribus, dilectis filiis Dei & Domini Jefu Chrifti Dei noftri, Conftantino magno Imperatori, Heraclio & Tiberio Auguftis, Agatho fofiftico fervus fervorum Dei, cum omnibus fynodis quæ pertinent ad fynodum fedis apoftolicæ.

Actio III.

OMnium bonorum fpes effe cognofcitur, quando cefitudo Imperatoris, cum qui ipfam coronavit, & hominibus ad falutarem profectæ adminiftrationem, agnofcens veram de eo confeffionem, qua fola fpes omnium bona defiderat, fuffragatur inquirit, & ardenti animo ampl.ftî cupit. Hoc eft B Dei donum excellentiffimum, a quo omne bonum donum procedit: ad quem refertur quod aftumptum eft ab ipfo mediatore: cujus quidem tanquam arcanis fpiritis adificante, & radii pii fcopî fpiritali adore, in orbem omnia purgantur, & fuavis odor a facrificio cordis afcendit ad Dominum, qui id donum habet acceptum: unde & in rebus terreftibus habit felicitatem, & omnes gentes fubjicit: qua provocantur ad confeffionem vere ejus agnitionis quæ funt fubjecta Chriftianæ potentiæ; ut feliices faciat humiles reddituos, quos miffere exoftî finit ad fui dejectionem.

Quoniam autem, o pî & fortiffimî Imperatores, colendæ veftræ pietatis cum laude admirantur Deo gratæ propofitum, quod ex Acftibus Apoftolorum eftum fidem habere dignati eftis; Deo vobis myftice perfeftamen, non ftatis verbis, neque fermone decepticnis; fed divina fua gratia admonente, & omni fabiata dubitatione cupitis agnofcere eque continet veritas orthodoxæ & apoftolicæ fidei: nos omnes minimi ecclefiarum Chrifti antiftites, ferni veftræ Chriftianiffimæ potentiæ, in Occidentalibus partibus, Deo gratæ, ad fuam ecclefiam fimpliciores cognitione fidei, per Dei tamen gratiam firmi & ftabiles, propter ea quæ fuerunt propofita per divinum apicem; agnofcentes eum qui vobiscum regnat & adminiftrat, omnium creatorem & gubernatorem Deum; de hoc pio propofito exhilarati, cum ftetibus ex uno corde profectis, ejusmiu gratias agere, quod tam admirabile & falutare, adeo quæ fuerunt ad nos fcripta, ficut fuerunt acceptum opus; defiderare creditur vefira benignitas: quod a multis quidem pietate & juftitia pratftantibus Imperatoribus defiderabatur, a paucis tamen & rarus ad Deo gratum effectum cum incertitudine fidei apoftolicæ confervari potuiffe eft oftenfum.

Credimus autem quod id in quod pauci & rari confenferent, veftræ a Deo coronatæ potentiæ habitur divinitus: ut per ipfius catholicam & apoftolicam noftram fidem, tanquam lux clariffima lucet in cordibus omnium: quæ ex fonte vere lucis, tanquam per radios vivifici fplendoris, beatit miniftris Petri & Paulo apoftolorum fummis, & eorum difcipulis & fuccefforibus apoftolicis gradatim ufque ad noftram parvitatem Dei ope eft conferva- C ta, nulla hæretici erroris fecidiffimarum tenebrarum caligine, neque falfi nebulofi autumnalis erroris inquinata; neque admixtis hæreticorum pravitatibus tanquam nimbis obfcuris adumbrata, pura & fincera & fuis refplendens radiis.

In hac etiam fede apoftolica, & qui noftram pufcefſit mediocritatem, hucufque non fine periculo laboravit. In præfentia autem cum dogmatice confeffionis Pontificibus conftaliffent, omne fymbolum fitiantiis qui continetur veritatis rationes mittunt, omnibus fignificantes, & etiamis terminus quos retro eft transgredi, ufque ad ipfum animæ etiam confituendo defendentes non decepti fidelitatis.

tiis, neque formidantes periculat: et fatis oftendant A illud Domini decretum in evangeliis, quod eunuchis dicens profert: *Qui non capiunt fuerit eunuchus hominibus, ego quoque eum confitebor coram Patre meo qui eft in cœlis:* & conlequente terrea fupplicio, quo acerbe minatur: *Qui me negaverit coram hominibus, ego quoque eum negabo coram Patre meo qui eft in cœlis.* Averfatur enim ad temporum diverfitates variari vera pietatis confeffio: ficut nec ipfe admiftis variteratur, de quo eft hæc vera confeffio, dicit: *Ego fum, & non mutor.*

Quoniam ergo fetenæ veftræ fortitudinis benevolentia fuiftî mitti perfonas e numero epifcoporum, præftantes vita & fcientia omnium fcripturarum; de vite quidem puritate, etfi maxime quis poteritat, tamen non andet confederpe perfecta autem fcientia, fi referatur ad vera pietatis fcientiam, fola eft omnium fcriptura: ipfa quidem fola eleganitiam, non exiftimamus poffe aliquem noftris inventiri temporibus, qui de fumma fcientia glorietur: cum in noftris regionibus ebullitat furor diverfarum gentium, quæ aliquando quidem affingunt, aliquando autem incurfiones faciunt & diripiunt. Unde tota noftra vita eft plena folicitudinibus, quos circumdat manus gentium: & labore corporis nobis paratur alimentum: quandoquidem non propofuiftî fofo ecclefiarum paulatim concidit; diverfis defectus calamitatibus: *Ex fola fcilicet fola noftra eft fides noftra, non ex ipsa eft fumma gloria:* propter quam mori eft lucrum æternum.

Hæc eft perfecta noftra fcientia, ut catholice & apoftolice fidei terminos, quos beatiqe fedes Apoftolica nobiftum fimul & tenuit & tradit, ut ita mente fervemus: Credentes in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cœli & terræ, & vifibilium omnium & invifibilium; & in ejus Filium unigenitum, ante omnia fæcula ex eo genitum unum Deum ex Deo vero, lumen de lumine: genitum, non factum; confubftantialem Patri: per quem omnia facta funtsam quæ funt in cœlo quam quæ in terra; & in Spiritum fanctum, Dominum & vivificantem; qui ex Patre procedit, cum Patre & Filio fimul adoratur & glorificatur: Trinitatem in unitate: & unitatem in Trinitate: unitatem quidem naturæ, Trinitatem autem perfonarum feu hypoftaferum. Deum Patrem, non Deum, Deum Filium, Deum Spiritum fanctum: non tria quidem naturæ, in hypoftafibus, fed trium hypoftafeon unam effentiam quarum una effentia feu natura, hoc eft, una divinitas una æternitas, una potentia, una dominatio, una gloria, una adoratio, una effentialitas ejufdem fanctæ & inleparabilis Trinitatis voluntas & operatio, quæ quidem omnia creavit & contiuet.

Confitemur autem unum ejufdem fanctæ confubftantialis Trinitatis Deum Verbum, qui ante fæcula eft genitus ex Patre, novifſimis autem fæculis propter nos & propter fafutem noftram defcendit de cœlis, & incarnatus eft de Spiritu fancto, ex fancta, impollauta, & femper virgine gloriofa Maria domina noftra, vere & proprie Deipara: fecundum carnem fcilicet ex ea natus, vere homo factus: omnem Deum verum, & eundem hominem verum: Deum quidem ex Deo Patre; hominem autem ex Virgine matre; incarnatum ex ipfa carne, anima præditum rationali & intelligente: confubftantialem eundem Deo & Patri fecundum divinitatem, & eundem confubftantialem nobis fecundum humanitatem: in omnibus nobis fimilem præter peccatum: crucifixum pro nobis fub Pontio Pilato: qui paffuiuft & fepultus & refurrexit, afcendit in cœlum, fedet ad dexteram Patris, & iterum venturus eft judicatum vivos & mortuos: cujus regni non erit finis. Unum fcilicet & eundem Dominum noftrum Jefum Chriftum Filium Dei unigenitum, ex duabus & in duabus effentiis, inconfuſe, immutabiliter, indivifibe, inleparabiliter confiftere cognoſcimus; naturarum differentia neequaquam ſublata propter unionem, fed potius ſervata unione ſtituſque naturæ, & concurrentes in unam perſonam & unam hypoſtaſim: non in duabus tantum perſonarum partitum aut diviſum, neq; confuſum in unam compoſitam naturam: ſed unum & eundem Filium unigenitum, Deum Verbum Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum: neque alium in alio, neque alium & alium, ſed hunc eundem in duabus naturis, hoc eſt, divinitate & humanitate, poſt hypoſtaticam unionem agnoſcimus. Nam nec Verbum mutatum fuit in naturam carnis: neque caro transformata fuit in naturam Verbi. Permanſit enim utrumque ſuæ naturæ naturalem. Differentia ſcilicet naturarum in eo naturarum diſcerniuns ſola contemplatione: ex quibus inſeparabiliter, inconfuſe, immutabiliter etiam fuit compoſitus. Unus enim ex utriſque, hoc eſt ex unam utraque natura ſimul factus, & magnitudo divinitatis & humilitatis carnis: utraque natura etiam poſt unionem ſine defectu conſervante ſuam proprietatem & utraque forma operante cum alterius Mariatate, id quod habuit proprium; Verbo quidem operante id quod eſt Verbi, exſecquente autem corpore id quod eſt corporis: & illud quidem ſuis ſplendet miraculis: hoc autem eſt obnoxium contumeliis.

Unde conſequenter quatenus duas naturas ſeu effentias, nempe divinitatis & humanitatis, inconfuſe, indiviſibe, immutabiliter eum vere habere confitemur: ita ſimiliter etiam duas naturales voluntates habere; & duas naturales operationes, ut qui ſit perfectus Deus & perfectus homo, unum & eundem Deum noſtrum Jeſum Chriſtum, Deum decet regula pietatis: quoniam apoſtolica & evangelica traditio, & ſanctorum Patrum doctrina, quos ſanctæ catholicæ & apoſtolicæ eccleſiæ & venerabiles ſynodi, ſaluti ſuſcipiens, immutabiliter definit. Ex quorum doctrinis hæc excerpta eventre ſuffecimus. Hoc enim creditimus, quod ſecundum apoſtolicam accepimus traditionem, cujus auctorem ſequimur in omnibus: idem enim ſenſiſſe ſciimus et ab ea ſunt conſtituti, qui noſtram præceſſerunt mediocritatem; quam perpetuo nobis conſervati, ſeu in vita, ſeu in morte, optamus.

Hanc ergo pure, catholice, & apoſtolice confeſſionis regulam, quæ in hac Chriſtianiſſimæ veſtræ potentiæ ſcrivitis addita urbe Roma, ſub apoſtolice memoriæ Martino Papa ſynodice conventi ſynodus, prædicaſſe & conſtituendo defendiſſe omnes nos, ejuſmoque & nudecunque eramus, minimi eccleſiarum Chriſti antiſtites, agnoviimus; in qua etiam qui noſtram præceſſerunt parvitatem, convenientes, apoſtolicam confeſſionem, quam ab initio acceperunt, etiam ſynodica predicatione predicaruut, & fine quocunque etiamſi novitatis, ſine dubio defenſuruut. Zelo ergo fiſcatis & defendere apoſtolice conſeſſionis, ad eam magis illuſtrandam mota benevolentia veſtræ ſerenitatis, ut Imperatorio ſermone magis, Petrus, Paulus, & Petrus, ſcilicet defidentis, quam ex Deo eſt, a Deo effectum redatur et veritas apparet iis qui ſunt adhuc in dubitatione: & iis qui eam ſincere ampleſtuntur addatur animatio: ita autem ſemina ſpiritali fidei ſatis, quam offenſionis & deceptionis occaſio, excludatur e medio Chriſti eccleſiarum. Quorum ſunt auctores, Theodorus Pharanites, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus, Paulus, & Petrus Conſtantinopolitani; qui novi erroris auctores, perfeqe teconomiæ, in qua ſumus ſervata, initiatis, non ſolum

Anno 680. Gerat 680.

lum adversi verse confessioni, fed aberrantes a via veritatis, doceruntur contraria, aliter & aliter fua defendentes, & fua invicem dogmata diffolventes. Cum enim nulla fit fundata veritas, necefe eft ut varietur erroris confequentia. Non poteft enim mutari vera fides, aut aliquando quidem aliter, aliquando autem aliter poftea prædicari: quoniam ait veftium, ut docet Apoftolus, *ita ita, & non non: nam quæ amplius? eft, &c.*

Jacob. 5. 12. Matth. 5. 37.

Ad hæc nobis minimis fervis veftris, benevolentiæ fereniffimorum noftrorum dominorum eft refpondendum, de tarditate miffarum a noftra fynodo perfonarum; quas per yeteranidum fuum apiftum miti jeffit veftra fublimitas. Primum quidem quod in omnibus patet fpatium a noftis regionibus ufque ad oceanum, quod fynodum in longum tempus retendit. Deinde fperabamus de Britannia venturum Theodorum confervum noftrum & concepifcopum, magnæ Britanniæ infulæ archiepifcopum & philofophum, cum alis qui illic in loco degunt; & illinc effe unienda noftræ mediocritatis, & diverfos hujus fynodi epifcopos qui erant in diverfis regionibus ut ex tota communitate fervitis veftris addifta fynodi noftræ noftra fieret relatio; ne fi ex una parte folum ageretur, partem lateret: & maxime quoniam in medio gentium, Longobardorum & Sclavorum, quin etiam Francorum, Gotthorum & Britannorum plurimi ex confervis noftris effe cognofcuntur, qui non ceffant de eo curiofe inquirere, ut fciant quid agatur in negotio fidei apoftolicæ: qui quantum poteunt juvare, fi in confentione noftræ fidei fient nobifcum, & ne nobifcum confentiant, tantum, quod abit, fi offentionis aliquid in fumma fidei fuftinuerint, inventuntur inimici & adverfi.

Nos autem cefi minimi, miris tamen viribus confidentes, ut Chriftianiffimæ veftræ potentiæ civitas, (id qua beati Petri apoftolorum principis fedes eft fundata, cujus auctoritatem revera omnes Chriftianorum gentes fimul nobifcum adorant & venerantur, in honorem beati Petri apoftoli,) omnibus gentibus offendatur fuperior; has perfonas a noftra mediocritate eligendas effe rite confumus; quæ ad pedes veftræ a Deo cuftodiæ fortitudinis deberent afferre primum noftram relationem, hoc eft, omnium epifcoporum qui tunc in Septentrionalibus & Occidentalibus regionibus, in qua etiam apoftolici noftræ fidei confeffionem præpofuimus. Sic tamen ut non tanquam de incertis contendant, fed tanquam firma, ftabilia ac illæfa brevi definitione offerant. Supplicoter rogamus, ut vefter a Deo coronata annuente potentia, hæc ipfa omnibus prædicari, & apud omnes obfervari jubeatis: ut Deus qui veritatem diligit & juftitiam; omnia fauftia & felicia concedat temporibus veftræ ferenitatis benevolentiæ, in quibus refplendet veritas apoftolicæ prædicationis & pietatis; bono & felici eventu concedens, ut potentia veftræ ferenitatis færetur de fubjectione hoftium.

Dignemini ergo, o pii Imperatores, epifcopum qui mifit fynodo noftræ mediocritate cum cetera vifitationis ordinis exhibitione, ad reverentiffimi Dei fervi, excipere cum conftantia ferenitatis veftræ benevolentiæ, ut illorum teftimonio, cum gratiarum actione ad fuos revertentes, apud omnes gentes celebrent Dei veftræ benignitatis: ficut magni illi Dei Sanctitatini, cujus quidem poft mortem ubiquitatis Dei viget laudabilis; cujus non folum potteftas, fed etiam pietas effulgitis: cum quo fanctiffima illa fynodus tricentorum decem & octo Patrum Nicæni Concilii, ad defendendum Dei confeffionem, ad Theodofii magni, cujus in ea atas vitæ, fuitis prædicatur piis

Actio III.

compagem veritatis: quæ funt disjuncta, conjungantur ad dilectionem fidei apoftolicæ: quæ funt diffipata, conveniant ad unionem apoftolicæ quæ vires obinet ecclefiæ: ut omnes una nobifcum concordiet, Dei qui hoc bonum fecit valeant fideliter rogare majeftatem, ut diuturna & perfecta felicitas divinitus concedatur potentiæ veftræ fertitudinis ut laboribus veftræ invictæ manfuetudinis congregentur ex gentibus ad credendum nomini fancto ejus, & glorificent in hymnis veram ejus confeffionem, qui fecit admirabilia magna folus; qui fecit prodigia fuperceram, qui bella aufert ufque ad fines terræ; qui difperfa congregavit, etiam quæ funt congregata conferver; qui pios regs fuper populum fuum regnare jubet, quem quidem per vigilem pietatem & invifos labores Deo adjuvante confervant.

SUBSCRIPTIONES.

i. Agathio epifcopus fanctæ Dei catholicæ & apoftolicæ ecclefiæ urbis Romæ, in hac relatione fimul cum communi notitia fynodi apoftolicæ fedis, quæ fuit propter reddreidum apoftolicæ confeffionis ut fuperius continetur, fentiens fubfcripfi.

ii. Andreas Dei gratia epifcopus ecclefiæ Oftienfis, in hac relatione quam pro apoftolica noftra fede unanimiter compofimus, fimiliter fubfcripfi.

iii. Agnellus Dei gratia Terracinenfis ecclefiæ provinciæ Campaniæ epifcopus, in hac relatione quam pro apoftolica noftra fide unanimiter compofimus, fimiliter fubfcripfi.

iv. Adeodatus Dei gratia epifcopus fanctæ Sarnienfis ecclefiæ, provinciæ Campaniæ, &c.

v. Petrus Dei gratia epifcopus fanctæ Cumanæ ecclefiæ provinciæ Campaniæ, &c.

vi. Agnellus Dei gratia epifcopus * Meffanenfis ecclefiæ provinciæ Campaniæ, &c.

vii. Taurini Dei gratia fanctæ Parcolanenfis ecclefiæ, provinciæ Campaniæ epifcopus, &c.

viii. Stephanus indignus epifcopus fanctæ ecclefiæ Lucritinæ, provinciæ Calabriæ, &c.

ix. Agnellus Dei mifericordia epifcopus fanctæ Neapolitanæ ecclefiæ, provinciæ Campaniæ, &c.

x. Aurelianus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Nolanæ, provinciæ Campaniæ, &c.

xi. Leonatus Dei gratia fanctæ Surrentinæ ecclefiæ, provinciæ Campaniæ, &c.

xii. Deuterolus gratia Dei epifcopus fanctæ ecclefiæ Capuæ, provinciæ Campaniæ, &c.

xiii. Juliannus indignus epifcopus fanctæ ecclefiæ Confentinæ, &c.

xiv. Joannes Dei gratia epifcopus fanctæ ecclefiæ Hydruntinæ, provinciæ Calabriæ, &c.

xv. Germanus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Tarentinæ, provinciæ Calabriæ, &c.

xvi. Theophanes minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Thuriæ, provinciæ Calabriæ, &c.

xvii. Petrus minimus epifcopus fanctæ Crotonenfis ecclefiæ, Brutiorum provinciæ, &c.

xviii. Paulus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Squillacinæ, Brutiorum provinciæ, &c.

xix. Georgius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Tauricinæ, provinciæ Calabriæ, &c.

xx. Theodorus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Tarpianæ, provinciæ Calabriæ, &c.

xxi. Abundantius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Templanæ, Brutiorum provinciæ, &c.

xxii. Jacinthus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Syrentinæ, provinciæ Campaniæ, &c.

xxiii. Rarcetius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Bellicencenfis, &c.

xxiv. Juvenalis minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Albanæ, &c.

xxv. Vitus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Albæ Sil. væ, &c.

xxvi. Paulus epifcopus fanctæ ecclefiæ Nomentanæ, &c.

Joannes indignus epifcopus fanctæ ecclefiæ Portuenfis, &c.

xxvii. Stephanus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Prænefttinæ, &c.

xxviii. Felix minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Spoletanæ, &c.

xxx. Hieracus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ * hoc; Eccleftæ, hoc relationi communiter a nobis omnibus factæ pro catholica noftra fide, confenti & fubfcripfi.

xxxi. Felix minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Camerinæ, &c.

xxxii. Florus minimus epifcopus fanctæ * Fulignatis ecclefiæ, &c.

xxxiii. Decorius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Forofiftanini, &c.

xxxiv. Joannes minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ * Nocæ, &c.

xxxv. Felix minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ * Clanionum, &c.

xxxvi. Adrianus epifcopus fanctæ ecclefiæ Reatinæ, &c.

xxxvii. Maximianus epifcopus fanctæ ecclefiæ Furconenfis, &c.

xxxviii. Clarentius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ * Balbiffæ, &c.

xxxix. Cerfonianus epifcopus fanctæ ecclefiæ Bibonenfis, provinciæ Calabriæ, &c.

xl. Theodofius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Syracufanæ, quæ eft in Sicilia, &c.

xli. Benedictus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Mettaenfis, quæ in Sicilia, &c.

xlii. Joannes minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Thermitanæ, &c.

xliii. Petrus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Tauromenitanæ, &c.

xliv. Juliannus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Catanenfis, quæ eft in Sicilia, &c.

xlv. Georgius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Trocalitanæ, quæ eft in Sicilia, &c.

xlvi. Georgius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Agrigentinæ, quæ eft in Sicilia, &c.

xlvii. Adeodatus in nomine Dei epifcopus fanctæ Lucanæ ecclefiæ, legatus venerabilis fynodi quæ eft in Gallia provincia, hæc relationi quæ a nobis facta eft fynodaliter, confentiens fubfcripfi.

xlviii. Ulbothridus minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ * Eumolice Britannic infulæ, legatus venerabilis fynodi, quæ fuit in Britannia, &c.

xlix. Mauricius minimus epifcopus fanctæ ecclefiæ Tiburtinæ, provinciæ Piceni, &c.

l. Felix minimus presbyter fanctæ ecclefiæ Arelatenfis, legatus venerabilis fynodi, quæ fuit in Gallia, &c.

li. Charinus indignus diaconus fanctæ ecclefiæ Aquenfis, legatus venerabilis fynodi quæ fuit in regione Galliarum, &c.

lii. Minifterius Dei gratia epifcopus fanctæ ecclefiæ Mediolanenfis, &c.

liii. Joannes Dei gratia epifcopus ecclefiæ epifcopus, &c.

liv. Donatus epifcopus fanctæ ecclefiæ Laudenfis, &c.

lv. Anaftafius epifcopus fanctæ ecclefiæ Ticinenfis, &c.

lvi. Valentinus epifcopus fanctæ ecclefiæ, &c.

lvii. Defiderius epifcopus fanctæ ecclefiæ Cremonenfis, &c.

lviii. Gratianus epifcopus fanctæ ecclefiæ Novarienfis, &c.

lix. Defiderius epifcopus fanctæ ecclefiæ Bergomenfis, &c.

Joan-

xc. Joannes episcopus sanctæ catholicæ ecclesiæ, &c. A Dominicus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ, &c.
xci. Deusdedit episcopus sanctæ ecclesiæ Brixianæ, &c. provinciæ Pentapolis, &c.
xcii. Audax episcopus sanctæ ecclesiæ Dertonensis, &c. Adriacus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Nonentanæ, provinciæ Pentapolis, &c.
xciii. Benenatus episcopus sanctæ ecclesiæ Astensis, &c. Joannes minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Auximitanæ, provinciæ Pentapolis, &c.
xciv. Benedictus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Candensis, &c. Joannes minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Anconitanæ, provinciæ Pentapolis, &c.
xcv. Bonus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Albingauensis, &c. Benenatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Perusinæ, provinciæ Tusciæ, &c.
xcvi. Theodorus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Vercellensis, &c. Bonifacius minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Derthonensis, provinciæ Tusciæ, &c.
xcvii. Rusticus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Taurinatensis, &c. Exhilaratus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Manturiis, provinciæ Tusciæ, &c.
xcviii. Joannes minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Vintimiliensis, &c. Anastor minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Volaterranæ, provinciæ Tusciæ, &c.
xcix. Severus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Luniensis, &c. B Gratiosus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Sutrinæ provinciæ Tusciæ, &c.
c. Eleutherius minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Lucensis, &c. Deodatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Nepesinæ, provinciæ Tusciæ, &c.
cxxii. Martianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Senensis, &c. Joannes episcopus sanctæ ecclesiæ Phaleritanæ, provinciæ Tusciæ, &c.
cxxiii. Sperans minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Populoniensis, &c. Theodorus indignus episcopus sanctæ ecclesiæ civitatis Amatinæ, provinciæ Tusciæ, &c.
cxxiv. Reparatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Florentinæ, &c. Barbatianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Polymartiæ, provinciæ Tusciæ, &c.
cxxv. Valerianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Rufselensis, &c. Deusdedit minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Narniensis, provinciæ Tusciæ, &c.
cxxvi. Cyprianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Aretinæ, &c. Theodorus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Rasennatis, &c.
cxxvii. Vitalianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Senensis, &c. Stephanus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Cesenatis, &c.
cxxviii. Marcianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Volaterranæ, &c. Barbatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Cornetiensis, &c.
cxxviii. Mauricius minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Genuensis, &c. Victor episcopus sanctæ ecclesiæ Bononiensis, &c.
cxxix. Agnellus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Vultinensis, &c. Floros episcopus sanctæ ecclesiæ Celitanæ, &c.
cxxx. Custoditus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Castri Valentinæ, &c. Vitalis episcopus sanctæ ecclesiæ Faventinæ, &c.
cxxxi. Theodorus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Clusianæ, &c. Justinus episcopus sanctæ ecclesiæ Vico-Arentinæ, &c.
cxxxii. Vitalianus episcopus sanctæ ecclesiæ Tusciæ, &c. Vincentius episcopus sanctæ ecclesiæ Livienis, &c.
cxxxiii. Mauricius minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Anaguinæ, &c. Placentius episcopus sanctæ ecclesiæ Placentiæ, &c.
cxxxiv. Saturninus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Aletrinæ, &c. Mauricius episcopus sanctæ ecclesiæ Rhegiæ, &c.
cxxxv. Valerianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ, &c. Petrus episcopus sanctæ ecclesiæ Mutinensis, &c.
cxxxvi. Gaudiosus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ in Rosanis, &c. D Gratiosus episcopus sanctæ ecclesiæ Parmensis, &c.
cxxxvii. Agatho minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Aquilejensis, provinciæ Istriæ, &c. Magnus episcopus sanctæ ecclesiæ, &c.
cxxxviii. Quiriacus peccator indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Polensis, provinciæ Istriæ, &c. Constantinus pius Imperator dixit: Sufficiunt quæ hodierno die lecta sunt.
cxxxix. Aurelianus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Parentinæ, provinciæ Istriæ, &c. Hæc sanctissimorum Patrum, quæ in præcedenti conventu, secundum ea quæ sancta a Georgio sanctissimo archiepiscopo hujus regiæ civitatis, & aliis sub eo synodis facta est lectio dictorum est Imperatori Constantino a Deo nominatum veritram serenitatem, abigatur
cxl. Urfinus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Censi, provinciæ Istriæ, &c.
cxli. Andreas minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Vajaræ, provinciæ Istriæ, &c.
cxlii. Quadratius minimus episcopus Tirgionæ, provinciæ Istriæ, &c.
cxliii. Benenatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Capitrigiæ, &c.
cxliv. Urbanus episcopus minimus sanctæ ecclesiæ Patavinæ, provinciæ Istriæ, &c.
cxlv. Paulus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Altinensis, provinciæ Istriæ, &c.
cxlvi. Paulus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Arimnensis, provinciæ Istriæ, &c.
cxlvii. Benenatus minimus episcopus sanctæ ecclesiæ Palaurensis, provinciæ Istriæ, &c.

Ex Jud. Ad. Ecc. Ex Tabula Ant.

Anno Christi 681.

Ex Sapientia Adio lecta.

Ex Sapientia Adio lecta.

Anno Christi 681.

ACTIO IV.

ne sanctissimo Papa apostolicæ sedis veteris Romæ & ejus synodi; & quomodo dictum est Macario sanctissimo archiepiscopo Antiochenæ civitatis, & iis qui sunt cum eo, ut proferant jam promissa ab eis sententias sanctorum & electorum Patrum, quæ offendunt unam voluntatem & unam operationem in incarnata œconomia Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri: & dubitantem in hoc tempus. Dixit pius Imperator Constantinus: Dicant Macarius religiosissimus archiepiscopus, & qui sunt cum eo religiosi, an fecit sunt polliciti, venerunt parati. Macarius religiosissimus archiepiscopus, & qui cum eo erant dixerunt: Ita, domine, esse afferimus duos codices, in quibus inferuntur diversas sententias sanctorum & electorum Patrum; & jubere eas legi. Pius Imperator Constantinus dixit: Dicti codices suscipiantur, & ordine fiat eorum lectio. Cumque Antiochus reverentissimus lector & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopolitani Georgii, duos codices accepisset, legit primum codicem qui sic habebat in inscriptione: Sententiæ sanctorum patrum qui docent unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi Filii Dei, quæ est Patris & Spiritus sancti. Et legit deinceps omnes sententias, quæ fuit erant in eo codice. Similiter etiam omnes quæ erant in secundo. Pius Imperator Constantinus dixit: Intellexisti sententias quæ sunt post prolatæ a religiosissimo Archiepiscopo Antiocheno, & iis qui sunt cum eo: Sed si volunt alias proferre sententias ad probandum quod est ab eis promidum, de una voluntate & una operatione in dispensatione Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, altero die eas producant.

ACTIO QUINTA.

IN nomine Domini Jesu Christi Dei & Servatoris nostri; imperii divinitus coronatorum & serenissimorum dominorum nostrorum Flaviorum, Constantini quidem pii & a Deo electi Imperatoris semper Augusti, anno vicesimo septimo, & post consulatum ejusdem divine manifestudinis anno decimo tertio; Heraclii autem & Tiberii a Deo custoditorum ejus fratrum, anno vicesimo secundo, & septimo mensis Decembris, indictione nona, præsidente eodem pio & Christi amante Imperatore, & ejusdem magnificentissimo Imperatoris secretarius dixit: Sic divina & sapientissima oratio, quod in præcedenti conventu, secundum ea quæ sancta a Georgio sanctissimo archiepiscopo hujus regiæ civitatis, & aliis sub eo synodis facta est lectio dictorum est Imperatori Constantino a Deo nominatum veritram serenitatem, abigatur

A principio ad finem. Dixit pius Imperator Constantinus: Hæc quoque intelleximus: Si vult ergo pars Macarii religiosissimi archiepiscopi Antiochenæ alia quid alibi proferre ad confirmanda ea quæ fuerunt ab eis promissa, dicat Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & Stephanus presbyter & monachus ejus discipulus, & qui cum eo erant, dixerunt: Sufficiunt, domine, quæ jam fuerunt a nobis prolata sententiæ sanctorum & eximiorum patrum, nec volumus aliquid aliud proferre.

Dixit pius Imperator Constantinus: Libri tres qui fuerunt prolati a parte Macarii sanctissimi archiepiscopi, a gloriosissimis magistratibus, & ab iis qui fuit ex parte apostolicæ sedis veteris Romæ, & a sede sanctissimæ quæ hic est ecclesiæ, obtinentur. Et fuerunt obliterati.

B Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus, qui vicem gerebant sanctissimi Papæ apostolicæ sedis Romæ, & qui cum eis erant religiosissimi episcopi, & reverentissimi clerici & monachi dixerunt: Pie domine, adverte quod iis quæ dixerunt, de una voluntate & una operatione nihil probaverunt, Macarius religiosissimus archiepiscopus Antiochenus, & Stephanus ejus discipulus, & Petrus reverentissimus episcopus Clanii, in incarnata œconomia Domini nostri Jesu Christi, per allatas ab eis sententias; sed eas etiam quas produxerunt coram vestra pietate & sancta synodo amputarunt sententias. Et ea quidem quæ pertinent ad Trinitatis de una voluntate rationem, addunxerunt in incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi: quæ autem proprie conveniunt in hac incarnata Domini nostri Jesu Christi Dei dispensatione, sententias & verba circumciderunt. Unde petimus a pia vestra potentia libros authenticos paternarum, quas adduxerunt, sententiarum, proferri ex venerando patriarchio hujus a Deo custodita & regia civitatis, & confoni cum tradita ab eis codicibus: & offendamus quæ in illis quæ facta est adumbrationem. Ut in omnibus autem habeant audacem qui contulerunt plurimas sententias sanctorum & beatorum Patrum, quæ aperte offendunt duas naturales voluntates, & duas naturales operationes, inconfuse & indivise in incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri: quin etiam profanorum hæreticorum sententiæ, quæ significant unam voluntatem & unam operationem, confentientes dogmatibus de una voluntate & una operatione, Macarii religiosissimi archiepiscopi Antiocheni & eorum qui cum eo contradicunt; rogamus ut ea legantur coram vestra pietate. Constantinus pius Imperator dixit: Altero die fiat prolectio, & lectio.

ACTIO SEXTA.

IN nomine Domini Jesu Christi Dei & Servatoris nostri; regnante Deo coronatorum & serenissimorum dominorum nostrorum Flaviorum, Constantini quidem pii & a Deo electi Imperatoris semper Augusti anno decimo septimo, & post consulatum divine ejus manifestudinis anno decimo tertio; Heraclii autem & Tiberii a Deo custoditorum ejus fratrum, anno vicesimo secundo, mense decimo mensis Februarii, indictione nona, præsidente eodem pio & Christi amante Imperatore Constantino in secreto, &c. Et cum sedisset gloriosissimi Patricii & consules, & omnes sanctissimi & religiosissimi episcopi per ordinem in eodem Trulli secreto, in medio propositis sanctis & intemeratis evangeliis, Paulus magnificentissimus Imperatoris secretarius dixit: Scit divina vestra pietas, quod decimo mensis Decembris, dictum est sanctissimis antistiti Antiochenæ civitatis, & iis qui cum eo sunt, ut si habeant alias sententias quæ ad quæstionem propositam conferunt, nempe de una voluntate & una operatione, eas offerant: & dubitantibus hoc ejus.

Pius Imperator Constantinus dixit: Dicat Macarius religiosissimus archiepiscopus Antiochenus, & qui sunt cum eo, an convenienter iis quæ ipsi dicta sunt, eo quod sufficit parato, accesserunt.

Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus & qui cum eo erant, dixerunt: ecce, domine, afferimus in manibus alterum codicem qui continet sententias diversorum sanctorum patrum; quem jubentibus vobis præbemus legendum.

Cumque eum accepisset Antiochus reverentissimus lector, & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopolitani, legit habentem in inscriptione quæ sequuntur: sententiæ de voluntate; & legit a

Ex Sapientia Adio lecta.

Anno Christi 681.

ANNO CHRISTI 681.

peratoris secretarius dixit: Meminit divinum Imperium, quod hesternio die proiniserunt Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, qui vicem gerunt sanctissimi Papæ sedis apostolicæ Romæ Agathonis, & Joannes religiosissimus diaconus, vicem gerentes sanctissimi Papæ sedis apostolicæ Romæ veteris, Agathonis; & qui sput cum eis religiosi episcopi & monachi, afferre sententias sanctorum & selectorum Patrum, quæ apertis dictant duas voluntates naturales & duas naturales operationes in dispensatione Domini nostri Jesu Christi vel Dei nostri: & præterea profanorum hæreticorum sententias, quæ significant unam voluntatem & unam operationem: & in hoc tempus est dilatum.

Dixit pius Imperator Constantinus: Proferant qui vicem gerunt Agathonis sanctissimi Papæ Romani pontificatus, de quibus monuerunt. Et proferuterunt nomen codicem, qui ita habebat in inscriptione: Sententiæ sanctorum & selectorum Patrum, quæ duas ostendunt voluntates & duas operationes in Domino & Deo & Servatore nostro Jesu Christo.

Quem cum accepisset Stephanus presbyter & monachus monasterii quod dicitur domus Asiciæ, qui erat unus ex partes apostolicæ sedis Romæ veteris, legit à initio ad finem, sententias de ejusdem Patrum sententiis, & profanorum hæreticorum.

Pius Imperator Constantinus dixit: Cum prolatas de ecclesia a parte Agathonis sanctissimi Papæ Romani sententias intelleximus, & in eis sententias, fuerint aliæ proferre sententias. Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus dixerunt: Etiamsi plurimas alias possimus afferre adducere sententias; tamen ne exhibeamus molestiam divinis vestris auribus, hoc nobis satis fuit ad probandam veritatem. Petimus autem a vestra a Deo flabilita pietate, ut tegretur Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus a Deo custodiæ & regiæ vestræ civitatis, & quæ sub eo est synodus; præterea & Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & qui sunt sub eo episcopi, an fequantur ea quæ contineantur in duabus lectis relationibus, nempe sanctissimi Papæ Agathonis & pontificis sedis veteris Romæ, & quæ sub eo est synodi.

Georgius sanctissimus archiepiscopus Constantinopolitanus, & sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & qui erant cum eo dixerunt: Pie domine, petimus nobis dari exemplum dictarum relationum; legentes enim & conferentes quæ in eis sint fontaliorum & selectorum Patrum sententias cum libris venerandi hujus patriarchæ, alterno die dabimus quod decet responsum. Pius Imperator Constantinus dixit: Sine dilatione hæc quod est petitum. Codex autem prolatus ab eis qui vicem gerunt sanctissimi Papæ Romani, fit sub sigillo gloriosissimorum magistratuum & ambarum partium, ad exemplum codicum qui fuerunt traditi a Macario religiosissimo episcopo Antiocheno.

E

ACTIO SEPTIMA.

TOMUS III.

IN nomine Domini Jesu Christi Dei & Servatoris nostri, imperii a Deo coronatorum & serenissimorum dominorum nostrorum Flaviorum, Constantini quidem pii & a Deo electi Imperatoris Augusti, anno vicesimo septimo, & post consulatum divine ejus manuetudinis, anno decimo tertio: Heraclii autem & Tiberii a Deo custodiorum Imperatorum, anno septimo secundo, septimo mensis Indictionis [illegible] sexto, sed & Et quoque gloriosissimi Patricii & consulis omnes senatores & religiosissimi episcopi [illegible]

dum ordinem in eodem Trulli secreto, in medio propositis sanctis & intemeratis evangeliis, Paulus magnificentissimus Imperatoris secretarius dixit: Meminit vestra a Deo coronata potentia, quod fecit petierunt in præcedenti conventu, acceptis exemplis duarum relationum misfarum ad a Deo flabilitam vestram serenitatem, ab Agathone beatissimo & sanctissimo Papa Romæ veteris & ejusdem synodi, Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus a Deo custodiæ & regiæ civitatis, & Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochiæ, & qui cum eo sunt religiosi episcopi, promiserunt cum eis legisset, altero die convenientem prebere responsum & rescriptum in hodiernum diem.

Dixit pius Imperator Constantinus: Dicat Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus nostræ a Deo custodiæ & regiæ civitatis, & Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & quæ sub eis est synodus, an sequantur ea quæ continentur relationibus missis a sanctissimo Papa Romæ veteris Agathone, & quæ est sub eo synodo. Dixit Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus a Deo custodiæ regiæ nostræ civitatis: Cum legissem, domine relationes missas ad vestram piam potentiam, ab Agathone sanctissimo Papa Romæ veteris, & ejusdem de eorum sententiis libros sanctorum & selectorum Patrum, fotos in meo venerabili patriarchio, invenimus quæ sitæ sunt in his relationibus sanctorum & electorum Patrum sententias convenientes, & nulla in eis discrepantia: & sanctissimo electis patribus: & ea fequor, & fic confitteor & credo.

Theodorus religiosissimus episcopus Ephesi dixit: Sic, domine, confiteor & fic credo, ut habent relationes sanctissimi Papæ Romæ veteris Agathonis; hoc est, duas naturas & duas voluntates naturales, & duas naturales operationes in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

Georgius religiosissimus episcopus Cyzici dixit: Lectis relationibus sanctissimi Papæ Romani Agathonis, & quæ in eis sitæ sunt intellectis sententiis de duabus voluntatibus & operationibus, fequens omnia quæ in eis continentur, fic sentio, & fic credo in uno sancta Trinitatis Domino nostro Jesu Christo, vero Deo nostro: ego enim his etiam lectis relationibus fic credidi & credo.

Joannes religiosissimus Chalcedonensis episcopus dixit: Ego fic credo, & fic confiteor, prout continent relationes missæ ab Agathone sanctissimo Papa veteris Romæ ad pium & Deo flabilitum nostrum dominum & magnum victorem Imperatorem, quæ continent duas naturas & duas voluntates naturales, & duas operationes similiter naturales in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, inconfuse & immutabiliter: & anathematizo eos qui dicunt unam voluntatem & unam operationem in dispensatione Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.

Silentium ejusque Hierapolis Phrygiæ dixit: Ego fic ipsum quæ lunt relata ad dominum nostrum Imperatorem & magnum victorem Imperatorem ab Agathone sanctissimo Papa Romæ veteris: & confiteor duas naturas in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo, & duas voluntates naturales & duas naturales operationes, indivise, immutabiliter, inconfuse: & anathematizo eos qui dicunt unam voluntatem

ANNO CHRISTI 681.

tem & unam operationem in dispensatione unitis sanctæ Trinitatis Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.

Georgius religiosissimus episcopus Byzæ Thraciæ dixit: Confiteor duas naturales voluntates & duas operationes in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro. Suscipio autem relationes quoque missas ab Agathone sanctissimo Papa Romano ad pium & Deo flabilitum dominum nostrum & magnum Imperatorem, quæ hoc ipsum docent, & ea fequor in omnibus.

Gregorius religiosissimus episcopus Mytilenæ dixit: Confiteor & fic credo duas naturas & duas voluntates naturales, & duas operationes similiter naturales in uno sancta Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro. Preterea autem fequor etiam relationes sanctissimi Papæ veteris Romæ missas ad pium nostrum dominum & magnum Imperatorem, & quidquid in eis continetur.

Dixit Andreas episcopus Methymnæ: Sequor relationes sanctissimi Papæ Romani Agathonis, & sententias sanctorum patrum quæ in eis lectæ sunt: & fic credo & fic confiteor duas naturas, duas voluntates, & duas operationes in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

Sergius episcopus Selymbriæ dixit: Sequor relationes patris nostri Agathonis sanctissimi Papæ Romani, & ea eas suscipio & amplector sicut ejusdem sancti Leonis qui præcessit ejus beatitudinem: & confiteor in Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, duas voluntates naturales; similiter & duas naturas operationes.

Dominius Philadelphiæ episcopus dixit: Relationes missas a parte nostri archiepiscopus Agathonis, summæ fedis veteris Romæ Agathonis, ad a Deo coronatum & mitissimum dominum nostrum & magnum victorem Imperatorem, tanquam per Spiritum sanctum dictatas per os sanctæ & humanissimorum fotorum Petri, & scriptas per digitum predicti beatissimi Papæ Agathonis, suscipio & amplector: & fic sentio duas naturas in uno sanctæ Trinitatis, Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, & duas voluntates naturales, fecundum & duas naturales operationes in uno sancta & una Apostolica, indivisibiliter & inconfuse: & anathematizo eos qui dicunt unam voluntatem aut unam operationem post humanitatem susceptam a Domino nostro Jesu Christo, præterquam in sancta Trinitate & solum.

Geneticus episcopus Anastasiopolis dixit: Convenientes ipsæ quæ continent lectæ relationes sanctissimi Papæ Romani, fic credo & confiteor in incarnata dispensatione Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri duas naturas & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes.

Theodorus episcopus Melitenæ ingressus in medium sanctæ & ecumenicæ synodi dixit: Ego, domine, fum homo rusticus, & peto ut hæc charta legatur, que tradita lecta fuit per Joannem magnificentissimum Imperatoris secretarium, quæ in habetur: Sancti & eximii Patres, quorum sententias utraque pars produxit ad defensionem sui dogmatis, floruerunt ante sanctam & Oecumenicam quintam synodum, & suas dogmatica oratione conscripserunt: ea quibus, ut dictum est, utraque pars produxit sententias. Sed tamen nulla ex quatuor sanctis Oecumenicis synodis, nec similiter quæ eas lectas fuit sanctæ & Oecumenicæ quinta synodus, tradidit catholicæ sanctæ quæ est in toto mundo Dei ecclesiæ, de propositis dogmaticis quæstionibus numerum proferre aut tradere aut prædicare in Domini Jesu Christi veri Dei nostri humanæ naturæ susceptione, præter eas quæ sunt in eo, imitatem

A mutabiliter, inconfuse & indivise duas naturas in una hypostasi seu una persona. Cujus quidem unius Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri miraculæ & passiones confiteri ad verbum tradidit sanctæ & Oecumenica quinta synodus: & rogamus pium vestrum imperium, quod sanctarum quinque synodorum certam gerit plenitudinem, ut quæ a sanctis quinque dictis synodis Oecumenicis recta & nulli reprehensioni obnoxia dogmata, per divina vestra iscriptis mandata jussa fuerunt, confirmetis; nihil habentes potestatem transgredendi aut transferendi æternos terminos, quos patres nostri fixerunt ad faluem omnium: in nullum eorum qui ante dominum nulla eadem reprehensione aut accusatione, sive unam esse operationem & unam voluntatem, sive duas operationes aut duas voluntates esse decreverint: nihil sint ex hæreticis qui ejecti sunt a dictis utique sanctis & Oecumenicis & reliquis orthodoxis selectis synodis, cum impiis eorum dogmatibus & scriptis; & a sancta catholica, ut semel dicam, ecclesia non admittendis & rejiciendis. Confitentes eumdem unum sanctæ consubstantialis & vivificæ Trinitatis perfectum in divinitate, & eumdem perfectum in humanitate; ex duabus naturis, nempe divinitate & humanitate, & in duabus naturis existentem post inefficiem & indissolubilem unionem, convenienter ac congruentes naturis, eumdem unum Christum in una hypostasi seu in una persona consistentem, indivise & inseparabiliter divina & humana operantem: in nullum, sicut prius diximus, ex iis qui sunt ex utrique partibus, sibi vestræ pietatis cadente accusatione aut reprehensione ea decusa.

Dixit pius Imperator Constantinus: Dicat Theodorus religiosissimus episcopus Melitenæ, quinam sunt qui tunc eum fecerunt nobis ab eo traditam & nunc lectam charta.

Theodorus religiosissimus episcopus Melitenæ dixit: Fecerunt episcopus Nicomediæ, Salomon episcopus Constantiæ, episcopus Hypsopolim, & Quidam a Constantinopolitanis sanctissimi patriarchæ Constantinopolitani: videlicet Georgius episcopus Sycophylax seu bibliothecarius, Anastasius diaconus & notarius Protedicus, Stephanus diaconus & Anastasius presbyter & monachus, & Georgius qui est patriarchæ Antiocheni.

Constantinus pius Imperator dixit: Quis tibi tradidit hanc chartam, quam protulisti?

Theodorus religiosissimus episcopus Melitenes dixit: Hic Abbas Stephanus, qui est patriarchæ Antiocheni. Et ostendit eum stantem post sedem, in qua sedebat sanctissimus Antiochiæ archiepiscopus Macarius.

Georgius episcopus Camulianorum dixit: Suscipio & sequor, domine, relationes missas ab Agathone Papa Romano: & fic sentio, & fic confiteor, in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro; duas esse naturales voluntates & duas operationes.

Petrus Cinnamoporitanus dixit: Audivit relationes Agathonis sanctissimi Papæ Romani, fic credo, & quæ in continentur sequor & credo: & fic confiteor duas naturas citra divisionem in uno sanctæ Trinitatis Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

Theodorus episcopus Berissæ Armeniæ dixit: Audidit relationibus missis ad bonum dominum nostrum a parte nostri Papa Romani Agathonis: & intellexit sententiis quæ in eis inserte sunt: credo ut credit ipse pater nostter Papa veteris Romæ, in Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro, qui est una sancta Trinitatis, dotatus in una persona, & duas

Et Papa Adio edito.

Ibid. Georgius.

ACTIO VII. dos voluntates naturales, & similiter duas naturales operationes.

Et surgentes reliqui omnes religiosi episcopi, qui sunt sub sede Constantinopolitana, clamaverunt, dicentes: Nos quoque, pie domine, intellecta relatione missa ad vestram mitissimam clementiam ab Agathone sanctissimo & beatissimo Papa Romæ veteris, & altera relatione quæ facta est a sancta quæ sub eo est synodo, ipsentes id quod in eis continetur, fe sentimus & confitemur de rectissimis in uno Domino nostro Jesu Christo vero Deo notis duas naturas, inconfuse, immutabiliter, individue: & duas voluntates naturales, & duas operationes similiter naturales; & omnam potestatem & dicunt unam voluntatem & unam operationem in duabus naturis unius Domini nostri Jesu Christi vera Dei notitia, anathematizamus.

Dixit sancta synodus: Si ressipiscunt vitalantur, Theodorus religiosissimus episcopus Meliteneses simul cum personis ab eo memoratis, nempe Petro religiosissimo Nicomediæ metropolitano, Salomone Clanii episcopo, & Antonio episcopo Hypæporum, Georgio diacono & bibliothecario sanctissimæ quæ hic est ecclesiæ, Anastasio diacono Præcedico, Stephano diacono & Cancellario, Anastasio presbytero & monacho, Georgio monacho qui est comes Macarii sanctissimo archiepiscopo Antiocheno, & Stephano presbytero & monacho discipulo ejusdem Macarii, surgant stet in medio: & sine ulla dubitatione quod sibi videtur cum eis respondent.

Dixit pius imperator Constantinus: Quod sanctæ synodo visum est, fiat. Et surgentes prædicti episcopi & clerici, & stantes in medio, præter Stephanum monachum, dixerunt: Sanctissimi & beatissimi archiepiscopi divinæ civitatis Antiochiæ, dixerunt: Contra nos est mentitus hic Theodorus episcopus Meliteneses: neque enim nobis scientibus facta est charta, quæ hanc subscriptionem domino ab eo dicitur tradita: Sed & parati sumus orthodoxam nostram fidem confiteri.

Dixit pius Imperator Constantinus & sancta synodus: Quoniam data est nobis advertisio vos suspicio pretextu charta traditæ a Theodoro pio episcopo Meliteneses, non aliis nobis satisfiet, nisi altero die scriptos libellos fidei vestræ attuleritis, debentes eos tradere super sancta & integmata Dei eloquia:

Georgius sanctissimus archiepiscopus Constantinopolitanus accedens ad pium Imperatorem Constantinum, dixit: A Deo coronate domine, jube in sanctarum ecclesiarum diptycha inmitti omnem sanctæ memoriæ Papæ Romani Vitalianus, propterea quod ex tarditate aspectionis, qui mili fuerunt a sanctissimo Papa veteris Romæ, eo qui tunc fuit, qui oportet apud mitissimam vestram potentiam, tam partem sanctissimæ mæ ecclesiæ, quam Macarium sanctissimum archiepiscopum, & eos qui ab tempore agentes in hac a Dei catholicata nostra civitate sanctissimos episcopos, ea quod prædictus sanctæ memoriæ Vitalianus ejectus fit a sanctis diptychis: hoc quod autem preces nobis fuerint tradita. Recta enim nobis divina vestra fecunitas eos qui communicant ecclesiæ catholicæ, aut etiam se ab ea abscindunt propter perfoman. Dixit pius Imperator Constantinus: Fiat quod petitum est a Georgio sanctissimo patriarcha hujus nostræ a Deo custoditæ & regiæ civitatis.

Exclamavit sancta synodus: Constantino magno Imperatori multos annos. Orthodoxo Imperatori multos annos. Orthodoxo Imperatori multos annos. Imperatori perfidiæ multos annos. Magno Constantino Imperatori multos annos. Novo Constantino Imperatori multos annos. Novo Justiniano Imperatori multos annos. Nos servi Imperatoris. Agathoni orthodoxo Papæ Romano multi anni Georgio orthodoxo patriarcha multi anni. Sanctæ synodo multi anni. Orthodoxo Imperatori multos annos.

Dixit sancta synodus: Si videtur pio domino, dicat Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, quomodo credat de uno sanctæ Trinitatis, Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro: & an fateatur in ipso esse duas naturales voluntates, & duas naturales operationes, inconfuse & indivisibiter: & an fequatur relationes missas ad divinum pontificem a Patre nostræ pietatis Agathone sanctissimo Papa Romæ veteris, & sequatur patres sanctentias quæ in eis inseruntur.

Constantinus pius Imperator dixit: Cum audierit Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, ea quæ ab hac sancta & œcumenica synodo dicta sunt, respondent quod sibi videatur.

Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus dixit: Non dico duas voluntates aut duas operationes in incarnata œconomia Domini nostri Jesu Christi: sed unam voluntatem, & theandricam, id est, divinam & humanam operationem.

Dixit sancta synodus: Quando non affestatur orthodoxi relationibus, quæ missæ sunt ab Agathone sanctissimo Papa Romano, Macarius sanctissimus, quæ etiam jam lectæ sunt coram vestra pietate, quibus omnes liberantur sanctæ fidei, fiat tantum eum oportere surgere e fede-fua, debentem respondere.

Surrexit autem Macrobius religiosissimus episcopus Seleuciæ Isauræ, fiatet cum illo Theodorus episcopus Zenonopolis, Constantino episcopo Dalfandi, & Theodoro episcopo Olbæ, qui erant ambo ex synodo fedis Antiochenæ, qui dixit: Sic fentio, & fic credo, prout continentur relationes missæ ab bonæ dominus nostrum de Imperatorem ab Agathone sanctissimo Papa Romæ: & confiteor sicut duas naturas, ita etiam duas naturales voluntates & duas naturales operationes, indivisibiter, immutabiliter, inconfuse, in uno Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro.

Constantinus episcopus Dalfandi dixit: Confiteor duas naturas in Domino nostro Jesu Christo, inconfuse & indivisibiter in una persona & una hypostasi; & duas voluntates naturales, & duas similiter naturales operationes.

Theodorus episcopus Olbæ dixit: Sequor sanctam & œcumenicam synodum Chalcedonensem, & tomum beati Leonis qui fuit Papa Romæ veteris, & confiteor Dominum nostrum Jesum Christum unum sanctæ Trinitatis, qui in duabus naturis & duabus naturalibus voluntatibus & operationibus, inconfuse & indivisibiter cognoscitur: & fequor sedem Constantinopolitanam & sedem Romæ veteris, & relationes quæ ad bonum dominum nostrum de magnum Imperatorem missæ fuit ab Agathone sanctissimo Papa Romano.

Eulalius episcopus Zenonopolis dixit: Sic credo duas naturas inconfuse & indivisibiter, & duas voluntates & duas operationes in incarnata œconomia unius ex sancta Trinitate Domini nostri Jesu Christi veri Dei notitia.

Constantinus pius Imperator dixit: Si videtur sanctæ vestræ synodo, qui jam dati sunt codices sententiarum a Macario sanctissimo archiepiscopo Antiocheno, qui etiam obliguati sunt a sobis, producantur et legantur: & confirmentur cum brevi authentico, qui sunt exposiri in sancta quod est hic prædictum.

Dixit sancta synodus: Quod unus justi vestra serenitas. Et prolati sunt per Photinum magnificentissimum Imperatoris secretarium tres codices obligati; quos quidem cum in manus fuissent, & eos aperuisset idem sanctissimus Macarius, dixit: Sunt hi revera, & eos agnosco.

Dixit Constantinus pius Imperator: Dixit Macarius sanctissimus archiepiscopus Antiochenus, & Stephanus reverentissimus presbyter & monachus ejus discipulus, qui congenerates fibi has scripsuerunt sententias.

Dixit Macarius sanctissimus archiepiscopus: Do una voluntate, quæ est Patris & Domini nostri Jesu Christi & sancti Spiritus.

Constantinus pius Imperator dixit: De operationibus Domini nostri Jesu Christi, quæ est unus ex sancta Trinitate, Deus Verbum, quomodo sentitis?

Macarius sanctissimus archiepiscopus dixit: Confiteor Dominum nostrum Jesum Christum unum sanctæ Trinitatis, esse etiam post incarnationem, in duabus perfectis naturis, inconfuse & indivise, in una persona & una hypostasi, naturarum differentia nequaquam tabfata per unionem, sed servata potius propietate utriusque naturæ & concurrente in unam personam & unam hypostasim. Quomodo ergo aliam personam etiam post susceptam humanitatem, quia ex sancta Trinitate, unus effectus accepit, ideo nec eum accepile aliquidve ita quæ dicent ex peccato. Nam obliquetantia fibus voluntatibus, & humanis ratiocinationibus, in imagine novitatis, quomodo esse fuit mala ex diametro contraria & inpietate æqualia. Quid enim opus est Deum vel male confundere, vel dividere in iniquitatis? Nobis autem est unus Deus Pater, ex quo omnia; & unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia; & unus Spiritus Sanctus, in quo omnia. Unus tria Deus, & tria unum, sicut diximus. Confitemur autem unum sanctæ Trinitatis Dominum Jesum Christum, Filium Dei Unigenitum, propter nos assumptum diebus defecendile de cœlis, & incarnatum de Spiritu sancto & sancta immaculata Domina nostra Dei genitrice, subsistentem in duabus naturis, factum esse hominem, hoc est, nomen carnem et sumpsisse, animatam anima rationali & intelligenti: & cum nequaquam prius confitentem admirabiliter in le confusibiliter, & unione œconomica cum Jam fecisse: non ex humano semine aut viri operatione confitentem, neque ex voluntate viri, fed operatione & voluntate virtutis Dei altissimi. Dixit enim Angelus omnibus laudibus celebrandis ex vere Dei parenti: *Spiritus sanctus superveniet te, Luc. 1. & virtus Altissimi obumbrabit tibi: & ideo quod ex te nascitur sanctum, vocabitur Filius Dei.*

Hæc ratione & folem Dei parentem proprie & vere Dei Verbi virginem matrem sentimus, quoniam qui prius erat, Deum adinfinitatem ex ipsa incarnatum peperit & ita fatie factus est homo factus Deus Verbum, *non ex quod erat antiquus*, fed esse fuit genitus assumpta carne & sanguine, fic quoque manens Deus, natura scilicet & veritate. Sed nec dictipus carnem effenugatam in naturam divinitatis, nec confusibiter Dei Verbi naturam deduitum esse ad carnem, sicut Apollinaris, Eutyches, & Severus simpl deliratunt: nequaquam enim proper unionem evanefcit naturarum differentia, imo vero servatur propietas utriusque naturæ in una persona & una hypostasi. Carne enim unitum per hypostasim confitentes Verbum, unum esse dem adunatus Filium unigenitum Deum, Dominum Dominum Jesum Christum, qui in duabus naturis inconfuse & etiam divisionem cognoscitur, unus per pattes partitentes ac definitentes hominem & Deum, nec hanc quidem fecisse, [illegible] filium suum, filium esse humanum, [illegible] qui dividunt,

Confessio Macarii Sanctissimi, qui est ejus et hæretica.

ANNO CONSTIS. 681. ACTIO VII.

a Obliquo hoc loco & vitiosa interpretatio.

dicinepes pronunciarunt: cum quæ natus sum educatus: in ea etiam excedam.

Credo ergo in unum Deum, Patrem omnipotentem, creatorem omnium visibilium & invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum Filium ejus Unigenitum, ex ipso genitum ante omnia sæcula; Deum verum de Deo vero, perfectum Filium perfecti Genitoris, Verbum, verbum, Deum, Deum confitemur, & potestatem efficientem totius creaturæ. Et in Spiritum sanctum, qui ex Patre procedit, & per Filium apparuit, hominibus fellicet; vitam viventium cæsam, immortalem, sanctificatem suppeditatricem omnis sanctificationis; Trinitatem gloria perfectam & æternitate & regno & merita, quæ nunquam dividitur, neque alienatur, & est una divinitas & dominatio. Nihil enim fervum & adventitium fuit Trinitatem, ut quod prius quidem non esset, postea autem sit ingressum. Neque quod ante Filius Patri; neque Filio Spiritus fed semper immutabilis & consubstantialis est cæsta Trinitas Deus noster. Deum autem cum dico; una lux & tres me circumfulgent: tres quidem secundum proprietatem, fellicet divinitatem. Dividitur enim, et ita dicam, individue; & divisim conjungitur. Est enim unum in tribus divinitas, & tria unum in quibus est divinitas: vel ut accuratius dicam, quæ divinitas. Et neque unio efficiens confusionem, neque divisio alienationem.

Ex æquo enim a nobis abit & Sabellii confusio, & Arii alienatio. Quæ fuit mala ex diametro contraria & inpietate æqualia. Quid enim opus est Deum vel male confundere, vel dividere in iniquitatis? Nobis autem est unus Deus Pater, ex quo omnia; & unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia; & unus Spiritus Sanctus, in quo omnia. Unus tria Deus, & tria unum, sicut diximus. Confitemur autem unum sanctæ Trinitatis Dominum Jesum Christum, Filium Dei Unigenitum, propter nos assumptum diebus defecendile de cœlis, & incarnatum de Spiritu sancto & sancta immaculata Domina nostra Dei genitrice, subsistentem in duabus naturis, factum esse hominem, hoc est, nomen carnem et sumpsisse, animatam anima rationali & intelligenti: & cum nequaquam prius confitentem admirabiliter in le confusibiliter, & unione œconomica cum Jam fecisse: non ex humano semine aut viri operatione confitentem, neque ex voluntate viri, fed operatione & voluntate virtutis Dei altissimi. Dixit enim Angelus omnibus laudibus celebrandis ex vere Dei parenti: *Spiritus sanctus superveniet te, Luc. 1. & virtus Altissimi obumbrabit tibi: & ideo quod ex te nascitur sanctum, vocabitur Filius Dei.*

Hæc ratione & folem Dei parentem proprie & vere Dei Verbi virginem matrem sentimus, quoniam qui prius erat, Deum adinfinitatem ex ipsa incarnatum peperit & ita fatie factus est homo factus Deus Verbum, *non ex quod erat antiquus*, fed esse fuit genitus assumpta carne & sanguine, fic quoque manens Deus, natura scilicet & veritate. Sed nec dictipus carnem effenugatam in naturam divinitatis, nec confusibiter Dei Verbi naturam deduitum esse ad carnem, sicut Apollinaris, Eutyches, & Severus simpl deliratunt: nequaquam enim proper unionem evanefcit naturarum differentia, imo vero servatur propietas utriusque naturæ in una persona & una hypostasi. Carne enim unitum per hypostasim confitentes Verbum, unum esse dem adunatus Filium unigenitum Deum, Dominum Dominum Jesum Christum, qui in duabus naturis inconfuse & etiam divisionem cognoscitur, unus per pattes partitentes ac definitentes hominem & Deum, nec hanc quidem fecisse, [illegible] filium suum, filium esse humanum, [illegible] qui dividunt,

Concil. General. Tom. VII.

ACTIO VII.

Theodorus & Nestorius sed unum & eundem cum Patre esse filentiæ: quod spectat ad divinitatem & eundem ejusdem cujus nos essentiæ, quod spectat ad humanitatem: duas generationes ejusdem prædicantes; eum quæ est ante sæcula ex Patre secundum divinitatem, & eam quæ fuit novissimis diebus ex Maria Virgine Dei parente secundum humanitatem. Ejusdem miraculis & passiones; & motum, si semel dicam, divinum & humanum operationem ex uno & eodem Christo Deo nostro, novo & decenti modo procedere prædicamus. Non enim secundum Deum divina, neque rursus secundum hominem humanadici homo factus Deus Verbum, novam quamdam & divinam simul & humanam operationem, eamque totam vivificam offerat: etiamsi hoc novum existimetur & perturbarum aterabiquorum, potantium non cum proferre adperimendas duas naturas, quæ in Christo Deo nostro fuse unitæ per hypostasim: quod quidem non est ita, & abhit ut unquam ita fiat.

Unum ergo & eundem dicimus esse operatum, hoc est, admirabiliter nostrum fecisse salutem, & eundem sua carne passum esse, & vere sustinuisse omnes salutares perpessiones. Idem autem est dicere etiam miracula, ut esse dicimus carnis quidem passionem, non separatæ scilicet a divinitate, etiamsi non erat pari divinitatis & Dei substantiæ operationem, etiamsi per suam humanitatem, hoc est, tam nostram massam, eam implevit una & sola voluntate; ut ipse quod non esset in ea ita voluisse, aut resisteret, & adversaretur illi ejus divinæ & potenti voluntati. Neque enim fieri potest, ut in uno & eodem Christo Deo nostro duæ simul contrariæ aut etiam finitas conflitant voluntates. Salutaris autem divinorum Patrum doctrina evidenter docet, nunquam intelligenter quinatum Domini carnem, separatim & ex ipsa appetitione, adversus nutum sibi per hypostasim unit. Vel ut ipsa carnis natura, tam fecisse motionem, sed quando & qualem & quantam ipse Deus Verbum volupit & aperte dixit. Quomodo corpus nostrum ducitur, regitur, & ordinatur ab intelligente & rationali nostra anima: ita etiam in Domino Christo universa ejus humana massa, ab ejus Verbi divinitate semper & in omnibus ducta & Deo movebatur, ut est sententia Gregorii Nyssæni, qui sic dicit adversus Eunomium. Quemadmodum Deus Filius est omnino impatibilis & ab interitu alienus; sic qua autem passio de eo dicatur in evangelio, per humanitatem omnino quæque passionem subiisse, id ab operatum. Revera enim operatur divinitas, miseri salutem per corpus quod ex eis carn: ita ut tam carnis quidem passiones; Dei autem operatio, quæ ipsa se ferunt humanis. Et ad salutem non indaximus divinorum. Nam cum semel effet mortuus & multorum peccata sustulisset, & ex se redemptionem & salutem nobis qui omnes in peccatis invenistis, fuisset, & simul nos suscitavit & vivificavit, eternam pacem largitus, & ascendens in cœlos, sedit ad dexteram Patris [illegible]. Et rursus venturus est cum gloria judicarum vivos & mortuos: cujus regni non erit finis. Expedimus enim omnes nos resurrecturos, & stendos esse ante divinum tribunal: ut unusquisque ab eo recipiat juxtam quæ sullum finem habebit retributionem.

Necessitas autem illud quoque adjicienda: Annunciantes enim mortem secundum carnem, Unigenitum Filii Dei, hoc est, Jesu Christi, & resurrectionem ejus mortuis & ascensionem in cœlos confitemur, in [illegible] in ecclesiis [illegible] ministerium. Sic [illegible] & [illegible] & [illegible] &

ACTIO VII. Joan. 16.

quoniam accepti omnia quæ tentationis habuerunt A experientiam, per quam prior nobis victoriam est consecutus, dicens: *Confidite, ego vici mundum*: non enim adversitas divinitatem quam Jesus habebat, bellum suscepit diabolus: neque enim autus est. Propterea dicebat: *Si tu es Filius Dei*: sed adversus hominem quem illum potuerat decipere, & ab illo tempore in omnes homines exercuit operationem suæ malitiæ. Cum autem Adami anima deierectur in condemnatione mortis, & affidue clamaret ad suum Dominum, & qui Deo placuerat & justificari erant in lege naturali, una cum Adamo detenti simul lugerent & clamarent; Deus misertus hominis quem fecit, statuit per mysterium novitatis manifestationis, efficere salutem generi hominum: & inimicum quem perdere qui invidiam decperat; quæ ratione concipi non potest efficiens hominis in altum elationem, unione cum Altissimo & commonione, natura, & veritate. Propterea verbi Verbum cum effet Deus & primi hominis creator, ut fieret homo: ad hominis quidem vivificationem, inique autem inimici perditionem. Et natus est ex muliere, cum ex prima fictione hominis formam sibi extulisset: in offendiculo carnis absque carnalibus voluptatibus & humanis rationibus in imagine novitatis. Voluntas enim solius divinitatis: quoniam universa quoque natura in *Deo Filio*, *per formam humanam*, cum videatur caro fecundi Adami; non ex divinitate, quæ Deus, sed in substantia divinitatis & humanitatis. Propterea enim accessit diabolus ad Jesum tanquam ad homi- B nem: cum in eo autem non inveniret veteris fomes fementis indictioni, neque sibi in gratia concaius successum, vitus est erubescens. Vidus autem & vitribus defectibus dicebat: *Quis est hic qui venit ex Edom*, hoc est, ex hominibus & terra, *transiens cum vestratis*. Quamobrem Christus: *Ego sum qui loquor mundi hujus, & in me nihil invenit*.

Isai. 14.

Joan. 6.

Divit sancta synodus: Ecce, sanctissime domine, rursus etiam amputavit sententiam. Quæ enim poli sententiam lecta fuit justa, vestræ potestatis offendunt adombratam suam expositionem, quæ quidem sunt in his. Ea, quæ fuerunt amputata a Macario & Stephano ex prælenti sententia. Atqui & corpus & animam & totum primum secundum Adam inveni factum. Si enim de substantia hominis fuisset illud *nihil*, quomodo inventum est corpus quod videbatur ejus qui dixit illud *nihil*. Sed non inventi in eo aliquid corum quæ ipse fecerat in primo Adamo. Et fic disfolutum fuit in Christo peccatum. Propterea testatur quoque scriptum: *Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus*; quomodo ergo dicitis fieri non posse, ut non sit homo capativus, qui femel factus fuit in captivitatem; ut quod fieri quidem non potest, Deo tributur; quod autem potest fieri, diabolo: indifolubile dicentes ejus peccatum in natura hominum, sicut alii hæretici: & sicut Adam non potuit quoque non redigitur in captivitatem, [illegible] fine carnis & animæ, ita et manent nequaquam relinquit in captivitatem, & fic fecerit pura substantia. Quando autem non fuit pura, [illegible] & quod in hiro fit hominum benemicium, [illegible] & eadem substantia & novitate naturæ virtus fit Dominus, quam bonitatem novitate vitam recentem & viventem, dicens: *Ego sum vita & veritas*, dicit.

Divit sancta synodus: Ecce hanc quoque sententiam sancti Patres adempsit, Non convenit orthodoxis fide ejus unitas exponere vobis sanctorum [illegible] Patres, sed proprium & hæreticorum [illegible] Macarii [illegible] ejus mentem contrarie [illegible] sed cum [illegible] mentem contrarie exposuit.

Exclamavit sancta synodus: Scipsum aperte ostendit hæreticum. Novo Dioscoro anathema. Qui est hujusmodi, deponatur. Novum Dioscorum ejice. Novo Apollinari malos annos. Ab episcopatu pure sit aliquus. Exsuatur eo quo est amictus pallio. Qui cum esset exutus & destitisset in medio cum Stephano suo discipulo, Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus monasterii Bajarum, rogavit eosdem Macarium & Stephanum. Hujusmodi nunc habebat voluntatem & peccato non obnoxiam Dominus noster Jesus Christus?

Macarius & Stephanus dixerunt: Non habemus voluntatem in Christo non dicentes; sed divinam maxime. Non fine carnalibus voluntatibus & humanis cogitationibus, sicut continet a nobis prius allata sancta Athanasii sententia: Voluntas enim est solius divinitatis.

Divit Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus: Quomodo accipitis carnales voluntates & humanas cogitationes?

Macarius & Stephanus dixerunt: Carnales voluntates & humanæ cogitationes sunt hominum qui sunt licut nos: Christus autem nihil eorum habuit.

Divit Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus: Si lententiam quam circumcidistis pofluisteis integram, inveniflteis quod carnales voluntates & humanas cogitationes, quæ sunt ad prædandum omnibus & ex voluntate, accepit Jesus pater Abrahamus: quæ etiam humanam fobierunt naturam ex carione dilaxa, licut idem sanctus pater dixit superius. Ego autem dico non habere Dominum nostrum Jesum Christum veram Deum nisi fum ex diabolo fatione carnalem voluntatem, aut cogitationes propensas ad peccatum, abit: fed voluntatem naturalem, quam quidem qui adamum qui fabricatus, ipse Deus et indidit. Hæc quoque ex vobis quæro, habuitne Adam animam rationalem?

Macarius & Stephanus dixerunt: Maxime.

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: Naturalem habuit voluntatem? Dixit Stephanus reverentissimus monachus: Liberam & eligendi arbitrio præditam. Etenim ante transgressionem, divinam habuit voluntatem, & erat Deo in voluntate focius.

Dominus religiosissimus episcopus Philadelphiæ dixit: Ubi est tua absurda blasphemia? Nam si Adam erat Deo in voluntate focius, erat ergo simul cum eo creatus.

Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus, qui vicem gerebant Agathonis sanctissimi Papæ Apostolicæ sedis, qui erat Romæ, & legati synodi quæ apud eum fuerat habita, religiosissimo episcopo dixerunt: Si Adam ante transgressionem divinam habebat voluntatem, erat ergo ejusdem cujus Deus Deus Filius; & ita immortalis & ejusdem Adam erat, dicitur. Et quomodo mortuus, transgressus est mandatum, & mortis fuit subjectus? cum qui est ejusdem voluntatis, omnipotens est, etiam ejusdem essentiæ. Nisi sanctissimi Patres clamare: Sicut de ejusdem essentia, & in eisdem ejusdem voluntatis quo patere: [illegible] essentiæ est utique una voluntas?

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: Ergo ergo jam vos negastis, dicite: Adam non habuit Adam an non?

Macarius & Stephanus dixerunt: Iam diximus, liberam & eligendi arbitrio præditam.

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: An affirmamus quia habuit Adam voluntatem, an inficiamus? Si ita, quoque offendo ex sanctis animis patribus? Quia ergo quæ

ANNO CHRISTI 681. ACTIO VII.

sent idem Macarius & Stephanus, & neque absentia vi vellent nec inficiari, Constantinus pius Imperator & sanctia synodus dixerunt: Producat Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus qui dixit sententias sanctorum & extinorum patrum.

Qui produxit duas sententias: una quidem sancti Athanasii archiepiscopi Alexandrini ex oratione de Verbi humanitatis suscepione & adventu Apollinarem, quæ ita se habet ad verbum. Quando Adamum fecit Deus ab initio, numquid congentum ei dedit peccatum? Quid ergo peccato amplius erat opus? Quomodo autem eum damnavit, cum peccatum? Quomodo autem eum amare potest deficionem, non cognoscebat bonum & malum Adam quem Deus finxit? Ad incorruptionem & imagi- B nem suæ æternitatis fecit eum natura peccato non obnoxium, & voluntate liberum.

Alterum autem sancti Augustini Hipponensis episcopi ex libro quinto adversus Julianum, quæ sic continebat: Motus animæ quid est nisi motus naturæ: Animæ quam fine dubio est natura; quamobrem voluntas est motus naturæ, quoniam est motus animæ.

Divit sancta synodus: Perspicue & vere offendit Theophanes religiosissimus presbyter & diaconus pera le aliasa sanctorum & electorum patrum sententias, esse naturalem voluntatem. Si ergo primus Adam naturalem habuit voluntatem; qui in omnibus factus est similitudo proprie peccatum, nonodos Adam Dominus noster Christus verus Deus accepit factus pater Abrahamus: quæ etiam humanam fobierunt naturam ex carione dilaxa, licut idem sanctus pater dixit superius. Ego autem dico non habere Dominum nostrum Jesum Christum veram Deum nisi fum ex diabolo fatione carnalem voluntatem, aut cogitationes propensas ad peccatum, abit: fed voluntatem naturalem, quam quidem qui Adamum qui fabricatus, ipse Deus et indidit. Hæc quoque ex vobis quæro, habuitne Adam animam rationalem?

Macarius & Stephanus dixerunt: Maxime.

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: Naturalem habuit voluntatem? Dixit Stephanus reverentissimus monachus: Liberam & eligendi arbitrio præditam. Etenim ante transgressionem, divinam habuit voluntatem, & erat Deo in voluntate focius.

Dominus religiosissimus episcopus Philadelphiæ dixit: Ubi est tua absurda blasphemia? Nam si Adam erat Deo in voluntate focius, erat ergo simul cum eo creatus.

Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus, qui vicem gerebant Agathonis sanctissimi Papæ Apostolicæ sedis, qui erat Romæ, & legati synodi quæ apud eum fuerat habita, religiosissimo episcopo dixerunt: Si Adam ante transgressionem divinam habebat voluntatem, erat ergo ejusdem cujus Deus Deus Filius; & ita immortalis & ejusdem Adam erat, dicitur. Et quomodo mortuus, transgressus est mandatum, & mortis fuit subjectus? cum qui est ejusdem voluntatis, omnipotens est, etiam ejusdem essentiæ. Nisi sanctissimi Patres clamare: Sicut de ejusdem essentia, & in eisdem ejusdem voluntatis quo patere: [illegible] essentiæ est utique una voluntas?

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: Ergo ergo jam vos negastis, dicite: Adam non habuit Adam an non?

Macarius & Stephanus dixerunt: Iam diximus, liberam & eligendi arbitrio præditam.

Theophanes religiosissimus presbyter & præfectus dixit: An affirmamus quia habuit Adam voluntatem, an inficiamus? Si ita, quoque offendo ex sanctis animis patribus? Quia ergo quæ

que sunt hominum. Suscipit ergo voluntatem naturæ suscipit tristitiam. Confidenter tristitiam nominat, quia cruces prædico. Mea est ergo hæc voluntas: quam fuam dixit, quia ut homo suscepit tristitiam meam, ut homo locutus est. Idea ait, *Non sicut ego volo, sed sicut tu vis*. Mea est etiam tristitia, quam meo suscepit affectu. Nemo enim moriturus exsultat. Mihi compatitur, mihi tristis est, mihi dolet: Ergo pro me dolet, pro me dolet, qui pro nobis dolet, quod dolerat. Doles igitur, Domine Jesu, non tua, sed mea vulnera; non tuam mortem, sed nostram infirmitatem: sed licut dixit prophetæ, *quia pro nobis dolerat, ut, dolorum, affectum nostrum suscepit de laboribus*.

Præterea lecta est ex eodem codice alia sententia sancti Dionysii episcopi Athenarum & martyris, ex libro de divinis nominibus: & collatus fuit similiter textus sententiæ quæ fuerat lecta: Dilitionem esse abilla quæ bonum decet divina in nos operatione, quod licut nos, ex nobis integre & vere effectum accepeirit Verbum quod est ipse effentiam, & fecerit & passus fit quæ fuit, ejus humana Dei operationis eregrcia & eximia. Cum iis enim Pater & Spiritus fanctus nulla ratione habuerunt communione, nisi quis dixerit, ex illa quæ bonum decet benigna voluntate. Hæc fuerunt amputata ab illo dem ex eadem sententia: & ex omni exluperante & ineffabili Dei operatione, quam fecitetiam fiunt nos factus, qui est immutabilis quatenus est Deus & Deus Verbum.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Ioannis Chrysostomi ex oratione habita in illud, *Pater si possibile est, transfer a me calix istus*: et in principio. Profundam incitionem. Et collata fuit similiter cum libro qui erat in corpore bibliotheca venerandi patriarchei bujus regiæ civitatis, qui de habebat: Tu bona ex cruce possibilia fuit & proficitcuntur, & non vult crucifigi? Et qui hoc dixerit? Si autem nolebat, quis eum cogit, quis vim illatis? Quid vero præmilit, qui nuncianet fo- [illegible] Quid ergo ait? Quia ego, cum non esset in cruce, [illegible] nec vellet hoc fustinere? Quanam autem de causa calicem vocat crucem, & nolebat agi in crucem? Hoc enim eli offendcitur, quoniam ret habet dolorem. Nam quemadmodum calis est jucundus sitientibus, ita etiam et agi in crucem: & ideo dicebat; *Desiderio desiderari hoc Pascha comedere vobiscum*. Non tamen hoc dicens, fed propter hanc causam quod poli vel vitiparum esset cum excipiebat. Cum ergo & eam rem vocetur glorian, & discipulum arguetur quod eum prohibuerit, & bonum paltorum hic ea os offenderet quid occiderent pro ovibus, & eam rem deliderio desiderare fe diceret, & lobens ad eam accederet, quomodo rogat ne hoc fiat? Si autem nolebat, quid eradificiet eos propitibere, qui ad hoc venlebant? Nunc autem eum etiam videt ad eam rem, & ad tormentum. Quando certe ad eum accesserunt, dicit: *Quem quæritis? Illi autem dicunt: Jesum Nazarenum. Ille vero dixit: Ego sum: ecce adversus retrorsum, & humi ceciderunt*. Qui eos ergo ita mancos reddidit, & prius offendit le potuitse effugere, tunc fe tradidit. Ut fciat quod non necessitate, non vi, neque tyrannide eorum qui corrigerent, fed ex libera fed fua sponte voluit quæ & eligens, & diu ante hæc certo consilio disponens. Propterea & præmissi sunt prophetæ, & prædicerunt patriarcha, verbique & factis crux prefigurabatur. Etenim Isac nuchatio crucem possis significabat. Et eido dicebat: *Abraham Isac fer exultavit ut videret diem meum: & vidit & gavisus est*. Deinde patriarcha quid ex [illegible] videns crucis imaginem: ipse ita manus [illegible] Porro autem Moles quoque fic [illegible] quoniam offendebat figuratione. Et inaugurabilia

bilis Iaret videre facta in veteri testamento quæ cru-
ciatus prius deseribebant. Quamen ergo de caula ita
fiebat, si is qui erat in crucem agendus nolebat hoc
fieri? Quod autem sequitur est adhuc magis du-
bium. Nam cum dixisset, *Transeat a me calix iste*,
subjunxit: *Verum non sicut ego volo, sed sicut tu.*
Hinc enim, quod attinet ad dictionem, obtendun-
tur duæ voluntates inter se contrariæ. Siquidem
Pater quidem volebat eum agi in crucem, ipse au-
tem nolebat. Atqui videmus eum semper eadem
velle quæ Pater. Etenim quando dicit: *Da eis ut
sint ego & tu unum Patrem, & ego in eis unum
sint*: nihil aliud dicit, nisi Patris & Filii unam esse
sententiam. Et quando dicit: *Verba quæ ego loquor,
non ex ipso ego: Pater autem in me manens facit opera.*
Hoc ipsum ostendit, quando ait, *Ut mundus
non loquor*: Et, *A meipso non venit*. Et, *Non potest
a me quidquam facere*, dicit: non hoc significans,
quod privatim et peculiariter ipse loquendi vel facien-
di, abit: sed accurate volens ostendere convenire
foam mentem ac sententiam tam in verbis quam in
fidis & consiliis cum Patre, & unam ejus esse cu-
ruatam, sicut ipse affirmabat. Illud enim,
A me ipso non loquor, non est ablatio potestatis,
sed obtentio consensionis.

Sunt autem ea quæ sequuntur hujus oratoris,
quæ abscissa fuerant ex hac homilia ab isdem Ma-
cario & Stephano: Quomodo ergo hic dicit: *Verum
non sicut ego volo, sed sicut tu?* Forte vobis magnum
angorem injectimus, sed erigamini: nam esti mul-
ta tum quæ dicta sunt, bene tamen scio esse juvenili-
bus vestram animi alacritatem. Ad ipsam enim dic-
inceps folutionem festinat oratio. Quanam ergo
de causa fic dictum sit, attende diligenter. Ad ad-
mirandum longe difficilimus erat nato incarnatio-
nis: infignis enim ejus benignitas, & hæc magni-
tudo fuæ demissionis erat stupenda, & magna con-
firmatione opus habebat ad hoc ut adoraretur.
Cogita enim cujusmodi erat audire & discere, quod
Deus qui est ineffabilis, inenarrabilis, incogita-
bilis, invisibilis, incomprehensibilis, cujus in ma-
nu sunt fines terræ, qui alpicit super terram & facit
eam tremere, qui tangit montes & fumigant, cu-
jus in terram demissionis pondus ne Cherubim qui-
dem ferre potuerunt, fed expansis alis abfcondeb-
bant oculos? Hic qui omnem mentem superat,
& omnem novet cogitationem, perpetritis Angelis,
Archangelis, omnibus superatis potestatibus intel-
ligentibus, voluit homo fieri, & carnem e terra &
luto efficiam suscipere, & in Virginis uterum de-
scendere, & tempore novem mensium in utero ge-
stari, & lacte nutriri, & humana omnia pati. Cum
ergo effet adeo admirabile id quod erat futurum,
etiam factum a multis non credebatur, nisi ex Spi-
dem præmisisset prophetas qui hoc annunciarent. Et
patriarcha quidem hoc prædixit, dicens: *Ascendis-
ti ex germine, Filium: cadens dormisti ut leo.* Esaias
autem dicens: *Ecce virgo concipiet & pariet Filium,
& vocabitur nomen ejus Emanuel.* Et rursus adhuc:
*Videmus eum tanquam puerum, tanquam radicem ex
terra sitienti.* Tertam istiusmodi dicens uterum virgi-
nalem; properera quod hominis semen non salce-
perit, neque coitu usa est, sed tamen concipiet
& pariet. Et rursus: *Duellum nutriendi mihi, Filium
dabit Dominus.* Et, *egredietur virga de radice Jesse,
& flos ex radice ascendet.* Et Habacuc ita, *Ecce et prout
nosset, in medio duorum animalium videbitur
omnem vita hominum: dedit eam Jesus Filius Dei,
Israel dilectus fuit, & non intellexerunt, & eam
hominibus ad cognitionem.* David quoque ita dicit
tam ejus præcentum sibi, sed tamen dicit: *Descendet
sicut pluvia in vellus, & sicut stillicidia stillantes super
terram*: quoniam sine stipite & sine semine ut-
erum Virginis. Sed non sufficerunt hæc solum:
sed etiam cum accessisset, ne putaretur esse phanta-
sia quod fiebat, non solo aspectu ejus res idem fa-
cit, sed etiam longo tempore & quod humana on-
nia pervaserit. Neque enim solum venit ad homi-
nem perfectum & absolutum, sed ad uterum virgi-
nis ita ut & in utero gestari & in lucem edi & la-
cte nutriri & augeri sustinuerit, & profiteatur tem-
poris & ætatum omnium differentia id quod fiebat
confirmaverit. Et nec hic solum flettit probatio: sed etiam earnem circumferens, dimittit eam pati
defectus ejus, & esurire, & sitire, & dormire, &
laborare. Tandem etiam ad crucem venient, di-
mittit eam pati quæ sunt carnis. Propterea sudo-
rum quoque rivi ex ea deffluebant: & inventus est
angelus eam corroborans; meteorcque & tristitia
afficiur. Etenim priusquam hæc diceret, dicit:
Anima mea est turbata: & Triste est anima mea usque ad mortem. Si enim etiam cum hæc omnia facta
fuit, tamen non est diabolus, per Macionem Poe-
ticum, & Valentinum, & Manichæum Persam, & e
complices alios hæreticorum, conatus est quantum
in eis fuit, evertere rationem œconomiæ: & facta-
nicam quæ ipsum vocant esse fiti, dicens: Non fuit
incarnatus, neque carne tectus, sed hoc erat vilio
& phantasia & fecna & hypocrisis, licet clamantis-
bus perpetissimus, morte, sepulturæ, fabæ: & nihil horum factum effet, quomodo non mon-
magis diabolus feminaffet hæc mala dogmata im-
pietatis? Propterea fiet esurisse, fiet laboravit, fi-
cet dormisse, fiet comedit, fiet bibit; ita etiam
mortem metuit: quemadmodum humiratum, & ex
infirmitatem, quo non sustinet impatibiliter ex
hac vita erumpere. Si enim nihil horum dixisset,
potuisset dicere; Si fuisset homo, opotuisset eum
pati quæ sunt hominis. Quamquam ea sunt?
Cum effet in crucem agendus, timere & angore af-
fici, & non impatibiliter ex hac vita erumpere. Na-
tura enim inest omni in ex quæ sunt præsentia. Propterea cum vellet ostendere eum carnis indumentum, & probare œconomiam, cum magna demonstrationes proprioris nudas affectiones.

Constantinus pius Imperator dixit: Sufficiant
hæ duæ sitis tum. Relinquo autem hujus qui le-
gitur codicis; segantur alterno.

ex Hypparorum, Theodotus episcopus Melitenæ, A
Georgius diaconus & bibliothecarius Ἀναστασίου
diaconus & notarius ἀναγνώστου, Stephanus diacon-
nus & Cancellarius, Dionysius diaconus & Cancel-
larius, Georgius monachus in Macra, Anastasius
presbyter & monarchus, & Stephanus monachus
episcopus Macarii. Videtur divine vestra poten-
tie & sanctæ synodo, ut ii ingrediantur, in diffe-
rengus in præsentia?

Constantinus pius Imperator & sancta synodus
dixerunt: Memorati viri ingrediantur. Et ingredi-
fiunt.

Constantinus pius Imperator & sancta synodus
dixerunt: Agantur quæ jam acta sunt. Et lecta sunt.

Constantinus pius Imperator dixit: Proferatur
codex sententiarum traditus a Macario & Stepha-
no, ad hoc ut reliqua legantur, & confortantur cum
libris veterum patriarchi.

Et fuit allatus quem accipiens Diogenes magni-
ficentissimus Imperatoris secretarius legitide autem
habebat. Sanctissimi Athanasii et libro de Trinitate de
Verbi incarnatione. Et quando dicit, *Deus Deus
meus, ut quid me dereliquisti?* dicit ex persona nos-
tra. Et a populo fit: Et quando dicit, *Pater, si possibile est, transeat hic calix. Verum non sicut volo-
tas, sed tua. Spiritus promptus est, caro autem infirma:*
duas hic offendit voluntates; alteram quidem hu-
manam, quæ est carnis, alteram vero divinam. Hæ-
nam quidem per carnis infirmitatem recusat
passionem. Divina autem ejus est prompta: fieri
etiam Petrus cum de passione audivisset, timuit &
dixit: *Propitius esto Domine, non erit tibi hoc.* Et
increpans dixit: *Vade retro satana, es mihi scandalum,
quoniam non sapis quæ sunt Dei, sed quæ hominum.* Ita
etiam hic intelligitur. Quæ autem ab hæ sententia
sunt amputata ex eadem sententia ab isdem Maca-
rio & Stephano, ita habent: Cum enim factus esset
in similitudine hominum, passionem recusat ut ho-
mo. Cum autem esset Deus, & quod ad divinam
essentiam attinet, impatibilis, passionem & mors
tem suscepit prompto & alacri animo.

Basilius religiosius episcopus Gortynæ dixit: Ex-
ce, pie domine, id quod ipsum est, non voluntas,
quod est, ut sit quodammodo non substantia, sed
etiam duas voluntates aperte probantur ex hæcdia-
cta sancti Athanasii sententia.

Stephanus monachus Magistri diffcipulus dixit: A
Sanctus Gregorius theologus in secunda oratione
de Filio, aperte probat unam voluntatem in Do-
mino nostro Jesu Christo, dicens: Illius enim velle
nec Deo est contrarium, cum sit totum deificatum.

Basilius episcopus Gortynæ dixit: Quamnam vo-
luntatem dicis deificatam? an humanam? Nam si
divinam dixeris, quæ est divina, non egit deifi-
cationes: si autem humana, videlicet duas voluntas-
tes per hanc sententiam vel layitas significas.

Dominius religiosus episcopus Plusiadis dixit:
Rogo a Deo cotonatam Dominis potentiam & san-
ctam synodum, ut veniat in medium Georgius re-
ligiosissimus monachus Stephani condiscipulus, ut
interrogetur an reliquum sit dogma Stephani.

Constantinus pius Imperator & sancta synodus
dixerunt: Dicat Georgius reverentissimus, an re-
ctum sit dogma monachi sui condiscipuli.

Dixit Georgius religiosissimus monachus: Lo-
quatur omnino, dominie, præter scopum sanctom-
num patrum: pugnat cum patribus.

Præterea lecta fuit ex eodem codice alia sancti
Cyrilli sententia, ex interpretatione evangelii se-
cundum Matthæum orationes XII. & collata fuit
cum libro chartaceo bibliotheca hujus venerandi
patriarchii, qui sic habebat in contexto sententiæ.
Illud ergo, *Non sicut ego volo, sed sicut tu*; pul-
cherrime ostendit, quomodo ipsi quoque Mediator
Dei & hominum Christus Jesus, ut ipse ait, non
quæ sua sunt, sed quæ Patris, ita

Actio IX. monachur in Macra, dixerunt: Parati sumus alte-
ro die jurati tradere libellos nostræ orthodoxæ fidei.

Divit sancta synodus: Fiat quod est ab eis petitum; & quoniam sufficiunt quæ hodierno die inscriptata, altero die codex qui jam fuit traditus ab iis qui sunt ex parte fedis apostolicæ Romæ veteris, proferatur legendus & conferendus cum libris venerandi quod est hic patriarchali. Alius enim duos codices, quos iuter fuerunt traditi a Macario & Stephano, & lecti, nolumus conferri: propterea quod sententiæ quæ eis inseruntur, nequaquam participant ad prefens argumentum de dogmatibus.

ACTIO NONA.
Tomus IX.

IN nomine Domini, &c. Octavo mensis Martii, indictione nona, præsidente eodem, &c. Constantinus religiosissimus archidiaconus sanctissimæ Dei catholicæ & apostolicæ quæ hic est ecclesiæ, & primatius religiosissimus notarium sanctissimi archiepiscopi Constantinopolitani, dixit: Meminit vestra pietas, & sancta Oecumenica synodus, quod in præcedenti conventu facta est lectio tentoriarum, quæ superiorem in codice prolato a Macario & Stephano: & facta est eorum collatio cum libris sanctorum Patrum repositis in venerando patriarchio hujus regiæ civitatis: Et cetera quod continent: & quod edidit hanc synodum a vestra sancta synodo altero die esse facienda lectionem tententarum jam traditarum ab iis qui sunt ex parte Apostolicæ sedis Romæ veteris, & eorum collationem cum libris reverendi quod est hic patriarchii: Promiserunt autem religiosissimus episcopus Nicomediæ, & Theodorus religiosissimus episcopus Melitenes, Solomon religiosissimus episcopus Clanei, & Antonius religiosissimus episcopus Hypæporum: quin etiam Georgius religiosissimus diaconus & bibliothecarius, Dionysius religiosissimus diaconus & Cancellarius, & Anastasius pius diaconus & notarius Protectices, & Anastasius pretorper & monachus, sancte & orthodoxæ fidei jurati libellos tradere sanctæ vetere & oecumenicæ synodo: & rejecimus in hunc diem.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus dixerunt: Qui jam ista fuit legatur: Et lecta fuit.

Constantinus pius Imperator & sancta synodus dixerunt: Auditis sententiis quæ tradita fuerunt a Macario & Stephano, cognovimus quæ ab eis facta fuit comparationem in hujusmodi sententiis, quæ adumbrat & confundit universitas Domini Jesu Christi veri Dei nostri humanæ naturæ suspiræ œconomiam. Meminimus autem, quod & Patres religiosissimus episcopus Iconiumiæ, & Solomon religiosissimus episcopus Clanei, & Antonius religiosissimus episcopus Hypæporum, & Theodorus religiosissimus episcopus Melitenes, & Georgius quoque religiosissimus diaconus & bibliothecarius, & Stephanus religiosissimus diaconus & Cancellarius, & Dionysius diaconus & Cancellarius, & Anastasius religiosissimus diaconus & Notarius Protectices, & Anastasius & Georgius religiosissimi monachi, promiserunt de sedis metropolis ad hæc libellos tradere sequenti die huic sanctæ & œcumenicæ synodo. Sed fuit prius conferendus codicem sententiarum Patrum, traditum ab iis qui sunt ex parte Apostolicæ sedis veteris Romæ, qui etiam fuit obligatus, ut in hoc loco produxit ut legatur, & conferatur cum libris venerandi patriarchii hujus a hujus custodire & religiosissimis. Et productus fuit codex obligatus de sedis Romæ.

Quo publicum fuit apertum, quod Petrus religiosissimus diaconus & notarius Apostolicæ sedis

scopi Constantinopoli sumpsisset librum authenticum qui erat ex armario magnæ quæ hic est ecclesiæ, argento coopertum. Et Solomon religiosissimus diaconus & notarius ejusdem sanctissimi archiepiscopi Constantinopolitani, dictum codicem sententiarum legit. In inscriptione autem sic habebat ad verbum: Sententiæ sanctorum & eximiorum Patrum, quæ ofendunt duas voluntates & duas operationes in Domino & Deo & Servatore nostro Jesu Christo.

Sancti Leonis Papæ Romani, ex secunda epistola ad Leonem Imperatorem, cujus est principium: *Tremuerunt mentes meæ.* Quidquid ergo in tempore accipit Christus, secundum hominem accipit; cui ergo non habuit, conferetur. Nam secundum potentiam deitatis indifferenter omnia quæ habet a Patre, etiam Filius habet: & quæ in forma Servi a Patre accepit, eadem in forma Dei etiam ipse donavit. Secundum formam enim Dei, *ipse & Pater unum sunt*: secundum formam autem servi, *non ego quæro voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit eum.* Secundum formam Dei, *ficut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & Filio vitam habere in semetipso*: secundum formam servi, *tristis est anima ejus usque ad mortem.* Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum Imperius dicto ut martii libro: & convenit.

Similiter lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Athanasii episcopi Alexandriæ, libro secundo ad Gratianum Imperatorem, cujus est principium: *Satis, ut arbitror, libro superiore*: Suscipit voluntatem meam, suscipit trifistiam meam: confidenter trifistiam nomino, quia circum prædico. Mea enim est trifistia voluntas, quam ipse dixit: quia ut homo suscepit trifistiam meam, ut homo locutus est. Ideo ait, *Non fiat ego volo, sed fiat tu vis.* Mea est trifistia, quam nos suscepit affectu: nemo enim mortuorum est salutat. Mihi congruitur, mihi trifistia est, mihi dolet. Ergo pro me, & in me doluit, qui pro se nihil habuit quod doleret. Dolet igitur, Domine Jesu, non mea, sed tua vulnera: non tuam mortem, sed nostrum infirmitatem: secundum Prophetam: *Quia pro nobis dolet: & nos, Domine, estimavimus te esse in dolentibus*: cum tu non pro te, sed pro me doleres. Et quid mirum, si pro omnibus doluit, qui pro omnibus? Quid mirum, si pro omnibus ergo omnibus tradeat, qui Lazarum resuscitaturus illacrymat? Verum & ibi pia fonoris lacrymis commovetur, quia mentem humanam tangebat: & hic idem operator effectu: ut sicut mors qua mortem abolet, sic, livor qui ulcera nostra curavit: ita etiam mortem nostrum mereor qua aboleret. Ut homo ergo dubitat, ut homo turbatur: non turbatur enim virtus: non turbatur ipsa divinitas, sed humanæ rimas, ut turbat secundum humanæ fragilitatis assumptionem. Et ideo quia suscepit animam passibilem, suscepit & animæ passiones. Non enim eo quod Deus erat, aut turbari aut mori poffet. Desinere: *Deus Deus*, inquit, *meus, quare me dereliquisti?* Et homo ergo loquitur, meus circumferentes meus quod in periculis positi: Domino deseri nos putamus. Ut homo turbatur, ut homo flet, ut homo succiditur. Sic enim dixit apostolus, *nos Christi eorum crucifixerunt*: Et alibi apostolus Petrus ait, *Christo passo secundum carnem*. Ergo igitur est passa divinitas autem mortis libera, passioni corporis tuæ humanæ legem tancessit. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charissimo sanctissimo bibliothecæ venerandi patriarchii hujus a custodire & religiosissimis & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem sancti Ambrosii episcopi Mediolanensis libro secundo ad Gratianum Imperatorem, cujus est principium: *Satis, ut arbitror, libro superiore*: Suscipit voluntatem meam, suscipit trifistiam meam: confidenter trifistiam nomino, quia circum prædico. Mea enim est trifistia voluntas, quam ipse dixit: quia ut homo suscepit trifistiam meam, ut homo locutus est. Ideo ait, *Non fiat ego volo, sed fiat tu vis.* Mea est trifistia, quam nos suscepit affectu: nemo enim mortuorum est salutat. Mihi congruitur, mihi trifistia est, mihi dolet. Ergo pro me, & in me doluit, qui pro se nihil habuit quod doleret. Dolet igitur, Domine Jesu, non mea, sed tua vulnera: non tuam mortem, sed nostrum infirmitatem: secundum Prophetam: *Quia pro nobis dolet: & nos, Domine, estimavimus te esse in dolentibus*: cum tu non pro te, sed pro me doleres. Et quid mirum, si pro omnibus doluit, qui pro omnibus? Quid mirum, si pro omnibus ergo omnibus tradeat, qui Lazarum resuscitaturus illacrymat? Verum & ibi pia fonoris lacrymis commovetur, quia mentem humanam tangebat: & hic idem operator effectu: ut sicut mors qua mortem abolet, sic, livor qui ulcera nostra curavit: ita etiam mortem nostrum mereor qua aboleret. Ut homo ergo dubitat, ut homo turbatur: non turbatur enim virtus: non turbatur ipsa divinitas, sed humanæ rimas, ut turbat secundum humanæ fragilitatis assumptionem. Et ideo quia suscepit animam passibilem, suscepit & animæ passiones. Non enim eo quod Deus erat, aut turbari aut mori poffet. Desinere: *Deus Deus*, inquit, *meus, quare me dereliquisti?* Et homo ergo loquitur, meus circumferentes meus quod in periculis positi: Domino deseri nos putamus. Ut homo turbatur, ut homo flet, ut homo succiditur. Sic enim dixit apostolus, *nos Christi eorum crucifixerunt*: Et alibi apostolus Petrus ait, *Christo passo secundum carnem*. Ergo igitur est passa divinitas autem mortis libera, passioni corporis tuæ humanæ legem tancessit. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charissimo sanctissimo bibliothecæ venerandi patriarchii hujus a custodire & religiosissimis & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem sancti Athanasii episcopi Alexandriæ, libro secundo ad Epictetum, cujus est principium: *Non mea voluntas, sed tua fiat*: Suam, ad hominem A effecisset quæ sunt divinitatis, non fuisset credita ratio œconomiæ; propterea varia etiam, & mistæ, & verba, & facta: ut neque Pauli Samosateni, neque Marcionis & Manichei morbo & insanie præ-A heret ocrisionem. Propterea etiam Deus predicit: futurum, ut Deus: & rursus refugit & reformidat, ut homo. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro qui erat in bibliotheca venerandi patriarchii hujus a Deo custodire & regie civitatis: & convenit.

Præterea lecta est ex eodem codice sententia ejusdem sancti Joannis archiepiscopi Constantinopolitani, ex interpretatione evangelii secundum Matthæum, in eum locum ubi dicit: *Et venit ad discipulos & invenit eos dormientes*: que sic habet. Quemadmodum si quorum corpori adhibetur medicina, vulnerum fluxibus & cruciatibus, non tangunt, secundum, sed tanquam necessitatem, propter sanitatem quæ ex ea paratur: eodem modo Servator quoque per se quidem fugiendam jam recusabat mortem: videntur autem eam suffinuit, ut non B homines multis modis juraret per hanc œconomiam. Non solum enim oblato pretio redemptionis, effecit ut effemus liberi ab omni peccato: sed etiam cum corpus affectus differt velut quædam primas refectiones a mortuis, omnino communem confirmavit refurrectionem. Fortasse autem si non recusasset, C effiimatus effet inconsiderata quadam temeritate ad ea quæ ipsi fuerunt ad mortem veniremus: cum autem eam fit deprecatus, ostendit infigne D scelus eorum qui ipsum interemerunt. Cum ergo dicit, *Transfer calix ifte*, subjunxit: *Verum non fiat ego volo, sed fiat tu*. Et propriam quidem habere E voluntatem evidenter ostendit, semper autem propunit fuæ patremam voluntatem, & in omnibus ad ipsi Patris voluntatem cum fua conturrere, & quo- F ve ostendendo confentiat cum illius consilio. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charissimo bibliothecæ, quæ erat similiter venerandi quod est hic patriarchii, & convenit.

Præterea lecta est ex eodem codice sententia sancti Athanasii archiepiscopi Alexandriæ ex oratione de Trinitate & Verbi incarnatione: cujus est initium, *Qui multifariæ divinus scripturas*: quæ sic habet. Et quidem ipse ait: *Pater, si possibile est, transfer a me calix iste: Verumtamen non mea fiat voluntas, sed tua.* Et *Spiritus promptus est, caro autem infirma*: duæ sic offendit voluntates: unam quidem humanam, quæ est carnis, alteram vero divinam humana enim quæ carnis imbecillitatem recusat passionem; divina autem est prompta & alacris. Quemadmodum Petrus quoque cum audiffet de passione, existimit, & ait: *Propitius esto tibi Domine: cum autem increpans* G Dominus dixit: *Vade retro Satana, es mihi scandalum: quoniam non sentis quæ Dei sunt, sed quæ hominum.* Ita etiam hic intelligitur. Cum enim factus est effere in similitudine hominum, recusat pathemata, ut homo: cum autem effet Deus, quod ad divinam attinet effentiam existens, impatibilis prompto & alacri animo suscepit passionem & mortem: propterea quod fieri non poterat, ut ipse desineret esse H mortis. Quæ quidem sententia fuit similiter collata cum libro in corporibus crocis bibliothecæ venerandi quod est hic patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Gregorii episcopi Nyffeni, ex oratione contradictoria adversus Apollinarem hæreticum, cujus est initium, *Bonum fuerit principium*: quæ sic habet: Sed contur bantur, inquit, infidelitatem & non conturbatione. In nos utitur mo[illegible] conturbatos & infideles eos vocant, qui [illegible] geliam attendunt non clara [illegible] dicit: *Pater, si possibile est [illegible]*

ACTIO IX. *Verum non mea sed voluntas sed tua.* His autem fuam A propriam adjicit dictionem, quæ fic habet. Ex non meminerunt quod voluntas hæc propria dicta eſt, non hominis qui eſt e terra, ſicut ipſi exiſtimant; ſed Dei, qui deſcendit e cœlo. Quid inenerit ouiſtpiam ejuſmodi quod dicat? Non dico quemquam ex iis qui ſunt damnati hæreſis: ſed nec ipſum patri patrum impietatis & mendacii inventorem aliquid ita ſpiritu ſancto ſpiratum & blasphemiam. Scitne quæ loquatur ſcriptor orationis? Deus qui de cœlo deſcendit, divinitatis propriam circumſcribit voluntatem, & ad opus quod vult non vult veniſſe? Patris ergo & Filii diſtinct non ſunlutates? Et quoniam modo fuerit communis voluntas in utriſque? Quomodo autem voluntatum diverſitate apparuerit eamdem eſſe naturam? Omnino enim eſſentiæ et et concurrere cum voluntatum, quemadmodum alicubi dicit Dominus: *Non poteſt arbor bona malos fructus facere: neque arbor mala bonos fructus facere.* Fructus autem naturæ fuerit propoſitum & electio, ita ut bonæ quidem fit bona, malæ autem mala. Sic ergo in Patre & Filio diverſus eſt fructus voluntatis, neceſſe eſt etiam fateri diverſam utriuſque naturam. Cur ergo oppugnatur Arius? Cur ad Eunomium non transſiguunt? qui dividens Patris & Filii naturam, ſimul cum natura fecit etiam voluntatem: & ideo maxime conſtituit alienam effentiam, eo quod ſubjicitur ei quod præſtat, divinitatis rationem ſimul diſſecuit. Ruſſus autem ſimuatus ad quod ab eo dictum eſt. Et non meminerunt, quod voluntas hæc propria dicta eſt, non hominis qui eſt e terra ſicut ipſi exiſtimant, ſed Dei, qui deſcendit e cœlo. Quamadem voluntatem dicit ſcriptor orationis; quam vult non fieri Dominus, dicens Patri, *Non mea voluntas, ſed tua fiat.* An non intelligit in cujuſmodi repugnantiam ei delapſa eſt oratio? Appropinquas pallio, & mox adertis problemata cum manſuetudine, & tunc ſit hæc oratio. Qui orat, homone, an Deus? Si Deum eſſe putat qui orat, in eo hominum impeditatis patem videt infirmitatem. Quomodo ergo eſt Deus, qui ex ſe nihil habet bonis, ſed ſuperno indiget auxilio? deinde quomodo ſuam voluntatem condemnat divinitas? Eratne bonum aut malum quod volebat? Nam ſi bonum quidem, cur non deducitur ad effectum? ſin autem malum, quomodo ſe divinitati cum malo conjunctio? Sed ſicut dixi, non animadvertit ſe in contrarium convertere orationem. Si enim Unigeniti Dei vox eſt, quæ dicit: *Non mea fiat voluntas, ſed tua:* ipſa oratio ſemper circa ſeipſam vertitur per aliquam repugnantiam, & nequaquam habet ſtabilitatem. Qui enim non vult propriam fieri voluntatem, hoc ipſum vult omnino, non fieri id quod vult. Quomodo ergo ad effectum deducetur? Oratio ejus qui dicit, *Non ſecundum quod volo non fiat*, in contrarium convertetur omnino ejus quod petitur, & in utroliber erit perplexus qui talem eximit orationem. Quidquid enim fecerit, ad id quod non vult ſequitur, contrarietatem ſentit. Faciet ejus qui orat voluntatem? Sed ejus oratio eſt ne fiat id quod vult, non faciet quod vult? Sed qui orat, vult ſibi fieri id quod non vult. Quamobrem omnibus omnibus quæ quomodo ſumatur, non conſtabit ſenſus, ipſe ſibi repugnans & qui a ſe ipſo pertinetur. Hujus autem in ſermone perplexitatis, quem fuerit remedium vera myſterii confeſſio: quodam ſimere quidem eſt affectio humanæ imbecillitatis, quemadmodum dicit etiam Dominus ſpiritum quidem eſt promptum, carnem vero infirmum: ſuſcipere autem affectionem quæ eſt ex carne, non eſt divinæ voluntatis & conſilii. Quoniam ergo ſecuta humana voluntas, non divinæ ſuſcipitur quidem, tanquam ex humana, quod vanitatem ac imbecillitatem qui ſibi noſtras accommodavit affectiones: Subjungit autem ſecundam vocem: ſecundam & divinam voluntatem, magis quam humanam, volens ratam & firmam haberi ac comprobari pro hominum ſalute. Qui enim dicit: *Non mea*, verbo humanam ſignificavit: adjicienis autem *Tua*, oſtendit conjunctionem ſuæ divinitatis cum Patre, cujus nulla eſt voluntatis differentia propter naturæ communionem. Nam qui Patris dicit voluntatem, oſtendit etiam Filii. Ea autem eſt omnes homines velle falvos fieri, & venire ad agnitionem veritatis: quod quidem non poterat alteri fieri niſi morte condemnata, quæ vita affertur hominibus omnibus. Humilitatem autem, humanæ timiditatis verbumque & affectionem accommodat ſibi Dominus, e offendens veram eſſe noſtram in eo naturam, cujus eſſent ſuſceptæ ex fociietate affectionum. Quæ eadem ſententia fuit ſimiliter collata cum libro chartaceo bibliothecæ qui erat venerandi patriarchii: & convenit.

Præterea lecta eſt ex eodem codice ſententia ejuſdem ſancti Gregorii ex contemplatione de homine, capite quarto, quæ ſic habet: Nam anima quidem ex eo regium oſtendit ſublimitatem, procul ſemota a privata humilitate, ex eo quod ipſa ſit ſine ſubmiſo & ſit ſufficiens ad ſuam ſolitudinem & auctoritate regitur.

Lecta eſt præterea ex eodem codice ſententia ejuſdem ſancti Gregorii, ex eorum que ſcriptit contra Eunomium, capite xxxv. cujus eſt principium: *Non ſecundum quod volo, ſed ſicut ipſe.* Omnino necefe eſt a natura quoque convenienſ eſſe animi propoſitum, & ſi ſecundum naturam diſſimiliter ſe habeant, diſſimiles quoque eſſe voluntates: eum autem in utriique e ſit ſufficiens ſpiritus, neutrum eſt imbecillitas ſiam implendam voluntatem. Quæ quidem ſententia fuiſſitter fuit collata cum libro chartaceo bibliothecæ, qui eſt venerandi quod eſt hic patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice ſententia ſancti Joannis archiepiſcopi Conſtantinopolitani, ex oratione in illud: *Pater, ſi poſſibile eſt, tranſeat a me calice iſte*, cujus principium eſt: *Profuitam incipiens*, quæ ſic habet: Sed non fuſſe erant hoc ſolum, ſed etiam cum acceſſiſſet, ne phantaſia putaretur quod a Gebat, cujus ſolo aſpectu res probatur, ſed etiam & quod longo tempore in humana omnia perfectum, & Non ſolum venit ad hominem perfectum, ſed ad eterum virginalem: non ut in utero geſtari, & naſci & lacte nutriri, & augeri fuſtinuerit, & temporis diuturnitate, & ætatum omnium diſcrimine, quæ ſed ſubſtitutum ferrit. Neque hic ſolum conſtitit: probatioſed etiam carnem circumſtetes, ipſam ſuit naturæ defectus ſuſtinere, & eſurire, & ſitire, & dormire, & laborare. Tandem etiam ſe crucem vetiens, ſitim eam pati quæ ſunt carnis. Propteres etiam & ſudorum fontes ex ea deſcendebant, & inveniebatur angelus eam confirmans, triſtitiique affectur & angiur. Nam priuſquam hæc diceret, dicit: *Turbata eſt anima mea. Et: Triſtis eſt anima mea uſque ad mortem.* Si enim etiam his omnibus factis, malignum os diaboli, per Marcionem Pontienem, & Valentianem, & Manichæum Perſam, & alios ſimilia ſpiritus ſatanicos, potuit quantum in eſt, ad evertere rationem œconomiæ: & ſatanicum quamdam vocem emiſit, dicens neque incarnatum fuiſſe, neque carne ſeſtum eſſe, ſed hoc fuiſſe ſolum & phantaſiam, de ſecnam & hypocriſim, & pertclamarent perpeſſiones, mortis, ſepulturam, ſitis: Si nihil horum factum eſſet, quomodo non majore magis ſimmiſſet dogmatis magnitatem? Propterea ſuſtinebatur, ſicut habebatur, ſicut dormitis, ſicut concedit, ſicut bibit, ſic etiam ſuſcitatur mortem, offendens humanitatem & naturæ imbecillitatem, quæ non ſuſtinebat ut impatibiliter ex hac vita erumperet. Si enim nihil horum diuſſiſſet, potuiſſet dicere quod ſi homo fuiſſet, oportuiſſet eum pati quæ ſunt hominis. Quoniam autem ea ſunt? Cum eſſet inerotem agendus timere, angique, & non impatibiliter ex hac vita erumpere. Natura enim inelt amor in ea que ſunt præſentia: & ideo cum velleſt oldendere verum carnis infirmitatem, & compaſſionem humanitatis, adjiciebat nudas perpeſſiones. Quæ quidem ſententia fuit ſimiliter collata cum libro bibliothecæ venerandi hujus patriarchii: & convenit.

Lecta eſt præterea ex eodem codice ſententia ejuſdem ſancti Joannis Chryſoſtomi ex interpretatione evangelii ſecundum Matthæum, oratione LXXXI. cujus eſt principium: *Tunc venit eum ei Jeſus*: quæ ſic habet: Et cum patrum acceſſiſſet, ſed dicens: *Pater, ſi poſſibile eſt, tranſeat a me calix iſte: Verum non ſicut ego volo, ſed ſicut tu.* Et venit ad eos, & invenit eos dormientes. Et dicit *Petro: Non potuiſti una hora vigilare mecum? Vigilate & orate, ne veniatis in tentationem: ſpiritus quidem promptus eſt, caro autem infirma.* Non temere autem ad Petrum maxime ſe convertit, etiamſi alii dormiſſent: ſed ex hoc ſonu inſiſtant propter eam quam ſuſtinebat ad eum causam. Deinde quoniam etiam alii hoc dixerunt. Cum dixiſſet enim Petrum: *Etiamſi me oportuerit tecum mori, non te negabo. Similiter autem omnes quoque diſciſuli dixerunt.* Deinceps propter ea loquitur, argumentorum imbecillitatem. Qui enim eum eo mori ſtatuebant, ne eum eo quidem triſtitia affecto tunc triſtitia ſimul affici potuerunt vigilantes; ſed eos invaſit ſomnus. Orat autem, ne ex vilecitatem ſimulatio: & manant ſudores propter eamdem rurſus cauſam, ne diceremt hæretici eum ſimulare ſe angi. Propterea & ſudores tanquam guttæ ſanguinis & apparuit angelus cum confirmans, & ſimnumerabilia indicia timoris, ne quis verba ſicta efſe dicerent. Propterea etiam oratio. Eo ergo quod ait, *ſi poſſibile eſt*, oſtendit humanitatem non autem quod dixit: *Verum non ſicut ego volo, ſed ſicut tu*, oſtendit in eo fuiſſe virtutem & philoſophiam, quæ docebat etiam reſiſtente natura Deum ſequi. Quoniam ergo non ſolum ſed etiam ſuſcipere aſpectu. Rerſus quoque etiam hoc fuiſſe non ſolum verba; ſed factis quoque erat opus: ea quoque verbis conjungit, ut ereſcant etiam vilecitatem quod de homine fuiſſe factum ſit, & ſit mortuus. Si enim etiam cum hæc fuit, ſunt nonnulli qui non credunt: hoc multo magis fieret, ſi hæc non eſſent. Quæ quidem ſententia fuiſſe fuit collata cum libro chartaceo bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenit.

Præterea lecta eſt ex eodem codice ejuſdem ſententia ex interpretatione orationis LXVI. ſecundi libri in evangelium ſecundum Joannem, cujus eſt principium: *Jucunda profuſus vino:* quæ ſic habet: *Nunc turbata eſt anima mea. Et: Pater, ſalvifica me a hora hac. Amplius hoc non eſt opus quod ad hortatum & monitum ſpectat. Nam ſi ſecundum quidem cum ſi extra dolores humanos, facile de morte philoſophatur, & nobis ſuadet extra periculum: oſtendit quod eſt angeſtur, tamen propter ſuſcipiendum non ſecundi Hoc autem ſum conomiæ, non divinitatis. Propteres dicit: *Nunc animea mea turbata eſt.* Nam ſi non ita eſt, quemam eſt ejus quod dictum eſt conſequentia: *Pater, ſervam me a hac hora?* & quod ſe ſit turbatur, ut etiam veteret liberationem, ſi quidem licebat etiam effugere omnes humanæ naturæ infirmitates? *Sed non ſic quid dicam*, inquit, petens liberationem. *Propter eam*, inquit, *venit ad hanc horam*: quid dicetet: Etiam turbemur, etiamſi molestia affecta.*

A mur, mortem non fugiamus; oportet enim ferre quod non invadit. Nolo, *Pater, ut de hac hora*, ſed quid? *Pater, glorifica nomen tuum*, licet perturbatio cogat dicere huic contrarium. Dico: *Glorifica nomen tuum*, hoc eſt, de cetero tolle me in crucem. Rurſus valde offendit humanitatem, & naturam nolentem mori, ſed hanc vitam amplectentem: oſtendens ſe non eſſe extra humanas perpeſſiones. Quomodo enim non eſt reprehendendum eſurire, neque dormire, ita nec vitam præſentem deſiderare? Chriſtus autem habent corpus mundum a peccatis, non liberum a naturalibus neceſſitatibus quoniam nec erat corpus. Quæ quidem ſententia fuiſſe fuit collata cum libro ſuo eſt in bibliotheca hujus venerandi patriarchii: & convenit.

B Præterea lecta fuit ex eodem codice ſententia ſancti Cyrilli archiepiſcopi Alexandrini, ex Theſauris, capite xxv. cujus eſt principium: *Si ab aliquo*; quæ ſic habet. Sua mortem mortem ceſſare fecit Servator. Quemadmodum ergo mors non ceſſaſſet, ſi ipſe non effet mortuus; ita in unaquaque affectione curatis. Si enim non timuiſſet, non fuiſſet natura libera a timore: ſi triſtitia non fuiſſet affectus, a triſtitia nunquam fuiſſet libera: ſi a non fuiſſet contributa & perpeſſiones, a terrore nunquam fuiſſet remota. Et in unoquoque eorum que ſe humanitus fuit, eamdem accommodans rationem, & invenies in Chriſto commotas carnis affectiones: ut ſecundum quidem humanitatem ſit in Chriſto: ſed ſecundum virtutem Verbi quod inhabitavit, in id quod eſt melius tranſmutata natura. Quæ quidem ſententia fuiſſiter fuit collata cum libro chartaceo bibliothecæ venerandi quod eſt hic patriarchii: & convenit.

C Præterea lecta fuit ex eodem codice ſententia ejuſdem ex eadem oratione, quæ ſic habet: Homo ſi dictum eſt Dei Verbum, non ut rurſus ſicut Deus ſine ſuſceptam humanitatem facere & loquereturi: ſed ut ſuſcepitam propter ulum œconomiæ que eſt ſuam ſuam ſuſcepit & humo quadam loquereturi. Myſterio hanc habent rationem, quemadmodum non eſt abſurdum offendi eos qui audiunt cum nomum, quam loqui humanitas? Loquitur enim ut homo, loquitur autem etiam ut Deus, habens in utriique naturalitatem. Etiam humanum quidem dicit: *Nunc D anima mea eſt turbata*: divine autem rationis, *Pater, ſtatem habeo potendi eam, & poteſtatem habeo rurſus ſuſcipiendi eam*. Atque contributi quidem eſt propria carnis affectio: poteſtatem autem habere potendi animam & rurſus ſuſcipere recipiendi, eſt opus Verbi potentiæ. Quemadmodum ergo quando dicit aliquid divine, etiſi homo apparet, non offendimur: ſed cognoſcimus Verbum quod in carne habitat: ita etiam quando loquitur ut homo, non eſt fendamur, cogitantes quod propter nos homo factus eſt, & ea loquitur que humanitati conveniunt. Que quidem ſententia fuiſſiter fuit collata cum eodem libro: & convenit.

E Præterea lecta fuit ex eodem codice ejuſdem ſancti Cyrilli ſententia, & dogmatibus adverſus Julianum, libro tertio: ex oratione cujus eſt principium: *Tenuer quidem adverſarius*: que ſic habet: Quoniam autem nili id quod nolebat fecitet vocabatur, ſic omnino quidem eſſet paſſus, oſtendit quidem neceſſitatem, id quod nolebat, in patiendo fuiſſe ignominiam, ſicut dixi: id fuiſſe ſuſcepitem ſuſceptam, propterea quod eſſet omnibus F ſe: Et quod nolebat quidem, habet calvitatem ſuo. Quod autem ſua ſponte laboraſſe ſit, id quod dictum eſt Patri: *Verum non ſicut ego volo, ſed tua.* Deo enim & Patri ſubſtante, ſed ve lati annuente ſapientiæ ſuæ œconomiæ, dicitur mortem ſuſcepiſſe ſed ſecundum ſi cat.

Actio IX.

carnem: ut cum furtexiffet a mortuis, ceffare fecit mortem, & evertetet corruptionem, & fuffitiperet eam quæ eft fub cœlo. Et paulo poft: Vide ergo quomodo propterea quod fuscitavit id quod ei datum eft, nempe nos, id quod nobiscum propter eas quæ in patiendo erant ignominiæ, fua poenitentia fuscitfpiendum. Suffimus enim cruciatu, dedecore contempto, ut fcribit divinus Paulus. Quod autem nobiscum quidem paffionem, quod attinet ad humanam cogitationem imbecillitatem, & eamdem tamen licet meliam habentes ignominiam, fua fponte fufceperit propter id quod Deo videtur; videtur autem velle ut quidvis fuffineamus qui funt ei germani ut multos feverent; pulchre perfpexerit Pauliqua in narrationibus evangelicis. Quæ quidem fententia fuit fimiliter collata cum libro bibliothecæ venerandi quod eft hic patriarchis: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice ejusdem fententia, ex interpretationis evangelii fecundum Matthæum, tomo undecimo, quæ fic habet. Eftfenim id quod eventi non erat omni ratione ejufmodi ut id vellet, fed tamen propter omnium falutem & vitam, effecit ut voluntaria effet in crucis paffio. Scibat enim aperte, fciebat quin hic futuræ erant bonus & ex virtute actiones; & quod naturam hominis erat corporatus, & fub corpore Deo & pæni redditorus. Si enim non feciffet ut pati effet voluntarium, & fi ejufmodi effet ut id nollet, quæmam deinceps intelligeretur ut ipfe oraret occafio, & diceret: *Pater, fi poffibile eft, transfer a me calice ifte?* Ejufdem ex tomo duodecimo: Et fubjiciatur in ipso metus patiendi propter humanitatem: protinus autem fopitur Verbi inhabitantis robore & virtute. Vide enim quemadmodum in ipso offendit quidem humanitatem recufatio, divinitatis autem infexibilitas ftatim refuliit. Divis enim Patri quæ eft in cœlis: *Verum non fient ea voluntatem, fed fient ea.* Affimatio autem conveniente hoc quoque dicit. Nam quatenus quidem eft Deus, non eft extra voluntatem Patris: imno vero eft voluntas Dei & Patris. Si quidem in fapientia eft etiam velle Patris, fapientia autem eft Filius. Quod autem voluntatem quoque nominetur Patris Unigenitus, declarabit divinus David dicens: *Domine, in voluntate tua profperifti derem meo virtutem.* In Chrifto enim omnis virtus cœlefium bonorum eft à Deo Patre: fed quatenus, cum una & ejufdem effentiæ fanctæ Trinitas, & una divinitatis in ea intelligatur, quomodo non fuerit eadem voluntas Patris, & Spiritus fanctifi? Convenientiffime ergo figura humilitatis, & tanquam omnipotentiam extimefcens mortem quæ ingrefla fuerat præter naturam & ex exclamationes ruitis autem refponente tanquam Deus dicit illum: *Non fient ea voli, fed fient ea.* Quæ quidem dum fcilicetur fimiliter fuerunt collatæ cum libro characeo bibliothecæ venerandi quod eft hic patriarchis: & convenerunt.

Præterea lecta eft ex eodem codice fententia ejusdem Sancti Cyrilli, ex interpretatione libri quarti evangelii fecundum Joannem, cujus eft principium: *Quod defcendi de cœlo;* quæ fic habet: Nam maxime quidem non abfolute, nec in omni, ut femel dicam argumento, fed nec in omnibus, nec omnino, nec omnino modo, affirmavit Filius fequi fuam voluntatem. Servare quidem fe dicit voluntatem Patris in redemitta, propter tuas, quantum mihi licet intelligere, dicendi inventiones, providens nostræ fecutus in Deus. Suffinet autem quod nolebat, & id Beatus voluntatem propter nos: dico autem paffionem, & ejus fcilicet, quæ etiam fe ipsum genitori, quemadmodum dictum eft. Licet tamen videre ftatim Abraham demonftrationem, & evidenter adjectum argumentum in quo fuit ipfe dicit, a propriis deftitit voluntatibus, adimplet autem voluntatem Patris: *Hæc eft enim, inquit, voluntas Patris, ut omne quod dedit mihi Pater, non perdam ex eo quidquam; fed fufcitabo in novissimo die.* Et quod revera involuntaria quidem fimul & voluntaria Unigenito certatur paffio, quæ fuit in cruce, jam quidem aperte dictum eft. Tractabimus autem etiam deinceps, accuratiori perfectatione, ipsi qui legent, veritatem explanare.

Ejusdem ex eadem oratione: Nequaquam ergo effendatis, o homo, cum audieris dicentem: *Defcendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam; fed voluntatem ejus qui me mifit?* Quod enim ab initio diximus, hoc rufus dicemus: de re definita & evidenti in hoc verba fecit Chriftus. Docens enim, id quod propterea quod pro omnibus moti velles, propterea voluit divina natura, ut fuffineret omnipotent ejus quæ erant in cruce paffiones: & quantum attinuit ad camem quæ mortem recufabat, hæc dicit, proinde quidem jam a nobis prius confumpta & eft oratio. Quod autem Servatori Chriftio, quatenus erat homo, involuntaria quodammodo mors certatur quæ erat in cruce, vel ex ipsa rerum natura confequens eft videre. Dicimus ergo Judæis: opus fuffit amentia, quod fuerit Chriftus confixus in cruce: quæ quidem, & quod ab eis id faciendum fuerit citra moram, ut quinon penitendam habierent audiciam, propter ea quæ jam fecerant in fanctos & prophetas & cui qui fuerunt fanctifi? temporis. Quoniam autem id quod in mortem ceciderat non aliter licebat fufcitare ad vitam, nifi homo factum effet Dei Verbum: oportebat autem omnino cum effet factum parti, fecit voluntatem quod erat involuntarium. Quæ quidem duæ fententiæ fuerunt fimiliter collatæ cum libro characeo bibliothecæ hujus venerandi patriarchis: & convenerunt.

Lecta fuit præterea ex eodem codice fententia ejusdem fancti Cyrilli, ex eadem interpretatione libri vii. cujus eft principium: *Maria ergo cum accepiffet librum nugnenti:* quæ fic habet: Vide autem rufus in hiuminate quidem natura facilitatem ad perturbandum & procedivitatem ad timorem: divina autem & ineffabilis ejus natura infractam & minime conquassandam in omnibus potentiam, & quæ ad folum intuebatur fortitudinem fibi commenient. Nam mortis quidem quæ fubierat mensem, ipsum conatur perturbare: potentia autem divinitatis affectionem motam ftatim fubigit, & ad incomprabilem audaciam ftatim fuitin format: id quod vifum fuerat a timore. Exiffimabimus etiam in Servatore Chriftio humana fuiffe commota propter duos modos necessitatis. Oportebat enim, oportebat vel per hæc ipsa, non vilione & opinione, fed naturaliter portare & vere hominem effe fecum apparere, omnia humana feremem præter folum peccatum. Metus autem & timidiras fuit quidem in nobis naturales affectiones, fed quæ non excidunt fub peccatum. Præterea autem in Chriftio utiliter movebantur humana, non ut mota invalefcant & ulterius progrediatur fecit in nobis: fed ut mota Verbi virtute refcindantur, ut ita tempore quemdam & divinorum & humanum natura transformata in primo Chriftio. Sic enim licebat, & non aliter, ad nos ipsos tranfire modum curatio nis. Ejusdem ex eadem interpretatione libri xi. cujus eft principium: *Qui habet mandata mea & ea ffat eis, ipse eft qui diligit me.* Quomodo eft ejusdem effentiæ, ita etiamque ejusdem voluntatis cujus ejus genitor. Unigenitus effentiæ eft utique una voluntas & una scopus in omnibus, & nulla eft differentia. Ejusdem ex eadem interpretationis libri xii. cujus eft principium: *Quod Filius eft Deus fecundum naturam.* Inopia in Chriftio omni impietate a Judæorum fertaria injuriis

A ipse dicit, a propriis deftitit voluntatibus, adimplet autem voluntatem Patris: *Hæc eft enim, inquit, voluntas Patris, ut omne quod dedit mihi Pater, non perdam ex eo quidquam; fed fufcitabo in novissimo die.* Et quod revera involuntaria quidem fimul & voluntaria Unigenito certatur paffio, quæ fuit in cruce, jam quidem aperte dictum eft. Tractabimus autem etiam deinceps, accuratiori perfectatione, ipsi qui legent, veritatem explanare.

Ejusdem ex eadem oratione: Nequaquam ergo effendatis, o homo, cum audieris dicentem: *Defcendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam; fed voluntatem ejus qui me mifit?* Quod enim ab initio diximus, hoc rufus dicemus: de re definita & evidenti in hoc verba fecit Chriftus. Docens enim, id

B quod propterea quod pro omnibus moti velles, propterea voluit divina natura, ut fuffineret omnipotent ejus quæ erant in cruce paffiones: & quantum attinuit ad camem quæ mortem recufabat, hæc dicit, proinde quidem jam a nobis prius confumpta & eft oratio. Quod autem Servatori Chriftio, quatenus erat homo, involuntaria quodammodo mors certatur quæ erat in cruce, vel ex ipsa rerum natura confequens eft videre. Dicimus ergo Judæis: opus fuffit amentia, quod fuerit Chriftus confixus in cruce: quæ quidem, & quod ab eis id faciendum fuerit citra moram, ut quinon penitendam habierent audiciam, propter ea quæ jam fecerant in fanctos & prophetas & cui qui fuerunt fanctifi? temporis. Quoniam autem id quod in mortem ceciderat non aliter licebat fufcitare ad vitam, nifi homo factum effet Dei Verbum: oportebat autem omnino cum effet factum parti, fecit voluntatem quod erat involuntarium. Quæ quidem duæ fententiæ fuerunt fimiliter collatæ cum libro characeo bibliothecæ hujus venerandi patriarchis: & convenerunt.

Lecta fuit præterea ex eodem codice fententia ejusdem fancti Cyrilli, ex eadem interpretatione libri vii. cujus eft principium: *Maria ergo cum accepiffet librum nugnenti:* quæ fic habet: Vide autem rufus in hiuminate quidem natura facilitatem ad perturbandum & procedivitatem ad timorem: divina autem & ineffabilis ejus natura infractam & minime conquassandam in omnibus potentiam, & quæ ad folum intuebatur fortitudinem fibi commenient. Nam mortis quidem quæ fubierat mensem, ipsum conatur perturbare: potentia autem divinitatis affectionem motam ftatim fubigit, & ad incomprabilem audaciam ftatim fuitin format: id quod vifum fuerat a timore. Exiffimabimus etiam in Servatore Chriftio humana fuiffe commota propter duos modos necessitatis. Oportebat enim, oportebat vel per hæc ipsa, non vilione & opinione, fed naturaliter portare & vere hominem effe fecum apparere, omnia humana feremem præter folum peccatum. Metus autem & timidiras fuit quidem in nobis naturales affectiones, fed quæ non excidunt fub peccatum. Præterea autem in Chriftio utiliter movebantur humana, non ut mota invalefcant & ulterius progrediatur fecit in nobis: fed ut mota Verbi virtute refcindantur, ut ita tempore quemdam & divinorum & humanum natura transformata in primo Chriftio. Sic enim licebat, & non aliter, ad nos ipsos tranfire modum curatio nis. Ejusdem ex eadem interpretatione libri xi. cujus eft principium: *Qui habet mandata mea & ea ffat eis, ipse eft qui diligit me.* Quomodo eft ejusdem effentiæ, ita etiamque ejusdem voluntatis cujus ejus genitor. Unigenitus effentiæ eft utique una voluntas & una scopus in omnibus, & nulla eft differentia. Ejusdem ex eadem interpretationis libri xii. cujus eft principium: *Quod Filius eft Deus fecundum naturam.* Inopia in Chriftio omni impietate a Judæorum fertaria injuriis

A inhumanitate, cum de cetero nihil defecerit, quo minus videretur haberæ opus dicendi facultatem fuperat credibilem. Poftremo rufus caro aliquid fibi proprium patitur ac naturale: fitim enim fufcipit multiplicibus ac variis tormentis excitata: erant enim graves labores ad cogendum fitire; qui quadam innata, & quæ explicari non poteft calidiatere, qui erat in profundo humorum confumebant, & ardentibus quibuldam fitibus infatibus patiuntur ifera flammabant. Nam erat quidem non difficile ei qui poteft omnis Deo Verbo, a fua carne hoc quoque removere: fed ficut fua fponte permittit ut alia pateretur, hoc quoque patitur fponteaea voluntate; quæ erat ego bibere. Quæ quidem tres fententiæ fimiliter fuerunt collatæ cum characeis libris bibliothecæ venerandi hujus patriarchii: & convenerunt.

Præterea lecta fuit ex eodem codice fententia fancti Epiphanii archiepiscopi Cypri, ex Panarii, ex oratione LXIX. adversus Arrianos, cujus eft principium: *Ista Melitianos:* quæ fic habet. Protinus ergo quidem dictionum antoparatores, tanquam adversus inimicum inventa occaione, inferunt dicentes: Vides eum quo habuiffe angelorum fortitudine. Ipsum enim corroborati angelus: ipse enim erat in angelo. Et rufus: Ecce angelus ministrabat hæc omnia, & illud: *Non mea voluntas, fed tua:* & illi in angelis fuerit; nifi fudor et emanet e corpore, vifus eraf Chriftio in carne ad ipsum. Et Manichæis & Marcionitiffis, de adventu in carne phantasia, & vifione argumentum facile detractur, licet non verifimum. Hæc autem omnia, non ftrax vitam monstrat feruntur reddens, tot ipse fecepit: cœnomoice quæfdam habens quæ hominum affectionibus convenient, narrationes: & non injuria, fed vere dixit illud: *Non mea voluntas, fed tua:* ut offendere eratus fuerit ut ad ipsum, & ut eos refelleret, qui dicunt eum mentem non habuiffe humanam; & refelleret eos, qui dicunt eum non habuiffe carnem. Nam omnis divina oratio in medio filiorum tenebrarum, ut quit quidem tenebras illuminat autem filios veritatis. Vide enim quam multa fint utilia in hac oratione. Ex incorporeis non manat fudor: ea autem quod hoc fudum fit offendit veram carnem, ut ita dicam, & carne conjunctis in divinitate, ab quæ anima & mente sicut agentem. Cum ipse autem fuerit in angelis, offendit animam & corpus & mentem fimul geftaffe, unde fit genius. Et rufus dum dixit: *Non mea voluntas, fed tua:* offendit mentem vere humanam, fed peccato non obnoxiam. Quæ quidem fententia fimiliter fuit collata cum libro characeo bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice fententia fancti Gregorii Opificis Nazianzeni, ex fecunda oratione de Filio, cujus eft principium: *Quoniam ifti quæ fic habet.* Septimum dicatur, quod Filius e cœlo defcenderit, non ut faceret tanquam voluntatem ejus qui eum mifit. Et fi ea quidem non dicerentur ab eo qui defcenderat, dicerentur tanquam ab homine formatam effe orationem, qui non ita intelligebat ut Servator. Illius enim velle, nec Deo fuit constitutum, cum fit totum deificatum: fed nostræ, utpote humanæ, voluntatis, divinam non omnino fequentis, fed et plurimum refilentis & reluctantis. Etenim illud fic intelexitum: *Pater, si poffibile eft, transfer a me calice ifte; Verum non fient ea voli, tua autem voluat voluntas.* Neque enim fitne poffibile an non, illum ignorare eft contentanem, neque voluntati opponere voluntatem; fed quoniam eft oratio tanquam ab eo qui afferuit, id enim quod defcendit eft ejus quod eft aliumptum, fic occurremus. Non tanquam fit propria

A voluntas Filii præter voluntatem Patris, fed tanquam ab homine, id dicitur: ut fit quidem quod cuffitur; non ut fecum voluntatem meam: non eft enim mea a te feparata; fed communis mea & tua; quorum ficut una divinitas, ita etiam voluntas. Quæ quidem fententia fimiliter fuit collata cum libro bibliothecæ venerandi hujus patriarchii, & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice fententia fancti Cyrilli archiepiscopi Alexandrini, ex Thefaurorum oratione XXIV. cujus principium eft: *Si ab alio quo*, quæ fic habet: Quando ergo vifus fuerit mortem timens, & dicens: *Si poffibile eft, transfer a me calice ifte;* cogita rurfus quod caro mortem timens, & docebatur, cum a Deo Verbo geftaretur, non hoc B amplius pati. Dicebat enim Patri: *Non fient ea voli, fed fient ea.* Et rufus quatenus quidem eft Verbum & Deus, non timebat ipse mortem, fed propemrabat exfaqui œconomiam: hæc enim erat voluntas Patris. Habebat autem etiam quod nollet mori; propterea quod fuerit ex tenuiatem naturaliter. Docens ergo humanitatem non amplius ea fentire quæ ipsi aderant; fed Dei quæretur voluntatem, dicit tanquam homo: *Non fient ea voli; fed fient ea.* Propterea enim videtur hoc etiam addifle: *Spiritus promptus eft, caro autem infirma.* Quæ quidem fententia fuit collata cum libro characeo bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice fententia ejusdem fancti Cyrilli ex interpretatione evangelii fecundum Joannem, libro IV. cujus eft principium: *Quando defcendit de cœlo* quæ fic habet. Quod autem & involuntaria quidem eft quodammodo Servatori Chriftio, quæ eft in cruce paffio; voluntaria autem propter non & propter placitum Patris, hæc inestlegitus. Ad quæ quidem ita dicendum, Patrem allegatur, tanquam in figura fcilicet orationis, dicens: *Pater, fi poffibile eft, transfer a me calice ifte: Verum non fient ea vos; fed fient ea.* Nam quod Verbum quidem fecundum naturam ab interitu alienus de ipse fecundum naturam vim poterat conculcare mortem, exiftimo effe omnibus manifeftiffimum. Permittit tamen ea, in qui in ea ut effet natus, propria fuffinere, & ea jam effet in foribus, vere ei mortem, ut homo vere apparet. Propterea dicit: *Si poffibile eft, transfer a me calice ifte. Si fieri poffit*, inquit, *a Pater*, ut mortem non patiamur, ita qui in ipsum credunt vitam patem. Si mors moriatur, me non moriente fecundum carnem fcilicet, transfer: ita inquit, calie; fed quoniam, inquit, non poteft aliter fieri: *Non fient ea voli, fed fient ea.* Vides quæ modo imbecilla quidem hominis natura, etiam in ipso Chriftio, quod ad fe attinet, inventur. Per Verbum autem ei unium, reducitur ad audaciam & confidentiam Dei constantiam. & eruditur ad juveniles fufcipiendos fpiritus: ut non quod fibi videatur, permittat fuis voluntatibus; fed potius divinum fequatur inftitutum & fequitur, & ad aliud contendat, ad quod non erat fax ejus qui erat. Quod ea autem vere dicimus, difces ex eo quod eft conjunctum: *Spiritus enim, inquit, promptus eft, caro autem infirma.* Quæ quidem non ignoratis, Dei dignitatem longe abefte timiditatem, quod videretur a morte fuperari, propterea vehementiffimam ifta quæ dicta funt attulit defentionem. Nam cum infirmum quidem dixiffet carnem, propter id quod eam decet, & ejus ineft natura; fpiritum autem nihilo minus effe promptum & alacrem ad patiendum, non eft fibi conficius quod alia ipsa fuerit. Vides quemadmodum ipse Chriftus mors involuntaria propter carnem & ejus ignominiam; & tamen voluntaria, quoniam ad univerfo mundo fuuffum fuerit dedaftum fuerit placitum Patris, a hoc

Actio IX.

hæ est, salus & vita omnium. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactero, bibliothecæ venerandi hujus patriarchii; & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Athanasii archiepiscopi Alexandrini, ex oratione de humana natura a Verbo suscepta adversus Apollinaristas, cujus est principium: *Pis quidem modus*: quæ sic habet: Quando Deus Adam formavit ab initio, nonquid dedit ei peccatum quod eum commacularet? Quidnam ergo eas affluxit opus mandato? Quomodo autem eum condemnavit, cum peccasset? Quomodo autem ante inobedientiam nefiebat bonum & malum Adam, quem finxit Deus ad incorruptionem & longævitem sue æternitatis? Finxit eum natura peccato non obnoxium & libera voluntate præditum. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro bibliothecæ hujus venerandi patriarchii; & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Augustini Hipponensis episcopi, ex libro quinto adversus Julianum Pelagianismum, quæ sic habet: Motus animæ fit nisi motus duas fensi naturæ? Anima enim sine globio est natura. Qua ubique voluntas est motus naturæ, quorum est motus animæ. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro scripto Interti Romanis, interpretante Constantino pio presbytero, & defensore sanctissimæ hujus magnæ ecclesiæ, & grammatico Romano; & convenit.

Lecta est præterea ex eodem codice sententia de operationibus, sancti Leonis Papæ Romanicæ epistola ad Flavianum archiepiscopum Constantinopolitanum, cujus est principium: *Lectis dilectionis tuæ litteris*: quæ sic habet: Sicut enim Deus per suam miseratione, ita homo non confunitur dignitate. Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est: Verbo scilicet operante quod Verbi est, & corpore exequente quod illi corporis. Unum horum coruscat miraculis, aliud succumbit injuriis: & sicut Verbum ab æqualitate patrem gloriæ non recessit, ita caro naturam nobili generis non reliquit: unus enim idemque est vere Dei Filius, & vere hominis filius. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro in argento ligato armarii hujus sanctissimæ magnæ ecclesiæ; & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem sancti Leonis ex epistola ad Leonem Imperatorem, cujus est principium: *Promissis me memoriæ*: quæ sic habet: Licet ergo in uno DominoJesu Christo vero Dei atque hominis Filio Verbi & carnis una persona fuit, quæ inseparabiliter atque indivisibiliter communes habeat actiones; intelligendæ tamen sunt formorum operum quæ illustrantur fidei contemplatione cernendum est, ad quæ provehatur humilitas carnis, & ad quæ inclinetur altitudo divinita. (15. Et paulo post: Postremo fine verbi potestia, non in Divinitatis Patri proferatur æqualem, & fine veritate carois non idem dicetur Patrem esse majorem: cum catholica fides utrumque fuscipiat, utrumque defendatque secundum confessionem beati apostoli Petri, unum Christum Dei vivi Filium & hominem credit & Verbum. Quamvis iraque ab illo initio, quo in utero Virginis Verbum caro factum est, nihil unquam inter utramque formam divisionis extiterit; & per omnia incomixta corporis, unius persona fuerint totius temporis actionem sic ipsa tamen, quæ inseparabiliter facta sunt, nulla commistione confundi, aut quid ejusdem fit ex operum qualitate commutari. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum codem libro in argento ligato armarii hujus sanctissimæ magnæ quæ sic habet: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sanctissimi philosophi martyris, ex fidei expositione quam fecit de recta catechisme, cujus est principium: *Satis scirum quæ adversus Judæos & Græcos*: quæ sic habet: Quemadmodum Jumnis, quatenus est lumen unum, operationem non separavit quisquam a cor. pore ipso quod est spiram ad id subscriptorum: sed & ratione divisersit, cognovorit naturam, cujus est proprio operatricia etiam in uno Dei Filio, omnem quidem operationem non separavit quisquam a Filio si proprietatem ejus ut ait quidam, quod est proprium, ratione cognoverit. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactero bibliothecæ venerandi hujus patriarchii: & convenit.

Præterea lecta est ex eodem codice sententia sancti Joannis archiepiscopi Constantinopolitani, ex oratione in Thomam apostolum adversus Arianos, cujus est principium: *Ecclesiæ quidem ipsa*: quæ sic habet: Hæc omnia dubitasti, & conturgavi mentem ab incredulitate: evasi mentem dubium: suscepi firmam certamque intelligentiam: corpus tetigi legans, & tremens sum digitis extendi quæ ipse occisa anima: & deinceps duas fensi operationes. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro prolato a parte fedis Apostolicæ Romæ veteris: & convenit.

Lecta fuit præterea ex eodem codice sententia sancti Gregorii episcopi Nyflenæ, ex eorum qui fecipsit adversus Eunomium tomo v. cujus est principium: *De vero autem Petri apostolo*: quæ sic habet: Permanet inconfusa carnis & divinitatis naturarum contemplatio, quamvis unauquque earum in seipsa confideratur: ut verbi caula, Verbum erat ante fecula, caro autem facta est in novissimis temporibus: & non contra dicetur quispiam, per aut esse ante fecula, aut factam esse Verbum in temporibus novissimis. Caro est natura patibilis: Verbum autem affine: & nec ipsa est eorum qui sunt creatis: nec divinitas habet potentiam patibilem. In principio apud Deum Verbum, in experientia mortis homo: & eoque ex eterno humanum, neque divinum mortale: & cetera omnia eodem modo colideranta. Neque Lazarum mortuum ipsa natura, neque jacentem deflet natura impatibilis: sed hominis quidem propria est lacryma, vita autem ejus qui est vere vita. Non autem hominum mollia & humana incisitias, neque ad flentem carnis potest omnipotens. Quis est is qui est defessus ex itinere? & quis est qui citra laborem totum mundum verbo constituit? quis est ipsendos gloriæ? quis est id quod confitetur claris? quæ quam forma colaphis cædituir in passione? & quæ quam abeterno glorificatur? Hæc enim sunt manifesta, etiamsi quis oratione non sit interpretatus: nempe quod plagæ quidem sunt servi in quo est Dominus, honores autem Dominici ipsa quo est servus: adeo ut duplex conjunctio & coalescentia utrisque utraque fuerint: cum & Dominus fervilesvibices in fe fuscepeit, & gloriis caretur servus Dominus.

Præterea lecta est ex eodem codice alia ejusdem sententia, ex eodem tomo XII. cujus est principium: *Sed videamus & id quod ex affinitate*: quæ sic habet: Inveniamus autem quæ ipsa fuerunt, & ab ipsis quibus voces ejusmodi proferunt, id quod ascendit, & id quod videtur, & id quod tactu cognoscitur, & præterea id quod hominibus per fraternitatem redditur familiare, divinque humanæ naturæ esse proprium exhibuerit: Nam si palpabile quidem & apectabile, & quod cibo & potu regitur, & est hominibus cum genere fraternum; & quæcumque cernuntur in natura corporis, an etiam cernunt in divinitate; dicant de Dei Unigenito, & hæc & quæcumque volunt testimonio ius ei tribuant, & ambulant ei

operationem & e loco transitum; quod quidem est proprium corum quæ sunt circumscripta corpore. Si autem ille quidem per Mariam loquitur cum fratribus; Unigenitus autem non habet fratres; quomodo enim in fratribus conservari poflet unigenitum? Et qui dixit: *Deus est Spiritus*, dicit ipse fuis discipulis; *Vadepat me*: ut offendat quod humana quidem natura est palpabilis, divina autem tangi non potest. Et qui dixit, *Vado*, significat transitum per locum: quod autem omnia comprehendit, *in qua*, sicut dicit apostolus, *creata sunt omnia, & in qua quæ sunt consistunt*, nihil in iis quæ sunt extra se habet; in quod aliquo motu fiat transitus. Neque enim aliter fieri potest motus, nisi id quod transit, locum quidem in quo est reliquerit, alterum autem loco ipsi occupatit. Quod autem omnia sint operatis, & ut in omnibus, & omnia continet, & a nullo eorum quæ sunt coarctetur, non habet quo transfeat, quod nihil fit varium divina plenitudine. Quæ quidem duæ sententiæ collatæ sunt cum libro bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Lecta est præterea ex eodem codice, ejusdem sententia ex epistola ad Eustathium de sancta Trinitate, cujus est principium: *Præterea quidem nobis quæ omnibus*: quæ sic habet: Offendant ergo per quæstiones nonquarent naturæ divisitatem. Nam si fieri quidem poflet ut ipsa divina natura in fe certaretur, & quod est ipsa proprium & ab ea alienum, perea quæ apparebit inveniretur; non aliis omnino opus habebitur verbis aut indiciis ad ea quod quæritur comprehendiem. Quoniam autem ea quidem est iis quæ quærunturalterior ex quibuldam autem signis de ipsa nostrum effugiunt cognitionem per conjecturam relinquunt; necesse est omnino, ut nos per divinas operationes ad divinam naturam fertandam deducamur. Si ergo videmus a fe invicem differentes operationes quæ fiunt a Patre & Filio Spiritu, differente quoque ejus quæ operantur naturas ex operationum diversitate concjicimus. Neque enim fieri potest ut quæ in natura ratione distinctæ, in operie operationum inter se convenant: ipsa autem ipsa, nec calfactoi glacies; sed simul cum naturarum diversitate, a fe etiam invicem longissime quæ ab eis fiunt operationes.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem ex eodem oratione: Divina natura in omnibus quæ excogitatur nominibus, quatenus est, manet ejusmodi non possit significari, sicut non nostra ratio. Etenim cum & beneficiorum & judicium, bonumque & justum, & quæcumque alia hujusceimodi dicitur, operationum differentiæ dicitur: ejus autem qui operatur naturam nihilo magis pulfumus agnoscere per operationum cogitationem. Quando enim reddiderit quispiam rationem unicuique horum nominum, & ipsius naturæ circa quam nomina; non eandem reddit amborum rationem. Quorum autem diversa est ratio, eorum etiam fuit diversa natura. Quæ quidem duæ sententiæ collatæ sunt cum libro bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia sancti Cyrilli archiepiscopi Alexandrini, ex contollatoria ad Joan Imperatorem Theodosium de recta fide, cujus est principium: *Gloria quidem quæ est inter homines*: quæ sic habet: Totum tot quæ est secundum non humanitati dicimus unitum esse quod est ex Deo Verbum: non enim quod est in nobis præfletutis, nempe anima, in ulla habuit fer cohabitatione, fi foli carni dare laboris adventus. Præterquæ autem palibre gerebat mythicum economiæ: nam ipsa nudam carne, tanquam A quam instrumento usus est, ad opera carnis & naturales infirmitates, & quæ sunt procul a reprehensione: rursus autem anima ad humanas & quæ repehensioni affines non fuit affectiones. Dicitur enim efuisse, & laboris fuftinuisse fuspectos ex longo itinere, metusque & pavores, moestitiamque & angores, & quam in cruce fubiit mortem. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactere prioris synodi Ephesinæ, quæ est bibliothecæ venerandi hujus patriarchii, in quo habetur quæ dicta est compellatoria oratio: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice ejusdem sententia ex Thefauorom libro XXXIX. quæ sic habet: Non enim omam dabimus naturalem esse operationem, Dei & creatæ: et neque quod creatum est ad B divinam excellamus effentiam, neque divinæ naturæ præfitantiam dedecamus in locum qui convenit rebus genitis. Quibus enim operatio & potestas est una cum ultima differentiam, iis necesse est etiam conservari formæ unitatem. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactero, bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenit.

Lecta est præterea ex eodem codice fententia Justiniani pii Imperatoris, ex oratione adversus Nefloriaoos & Acephalos, cujus est principium: *Pro Fidem indicione vos rifi, & omnes pressi*: quæ sic habet: Sed jam opera pretium est dicere & quæ C deinceps dicta fuit a sancto Cyrillo, & quæ ab eis dicta fuit percultantium. Nam cum ipse diviflet ut quod creatum est operatur cum divinitate, ut te, id quod habuit proprium: Verbo quidem agente id quod est Verbi, corpore autem efficiente, id quod est corporis: & ex eis illud quidem tel-plendor enitentes, hoc autem fuit honorum proprio & consumitiis; ftatim exfiliunt hæretici, dicentes non oportere dicere diversæ operationes divinitatis & humanitatis Christi; fed unam esse operationem; hoc quoque curfus blasphemæ affirmantes, ut fuoque appellarent. Omnes enim sancti patres, fiat autem & ipsi eam pamphlemen & impietatibus non credere doctorum? Hæc autem dicuntur unius & ejusdem Domini nostri Jesu Christi operationes confinieri non erudierunt. Sanctus certe Cyrillus eos allogquens qui dicunt unam esse operationem divinitatis & humanitatis, hæc scribit in recifima fecunda oratione Thesauri: Neque unam duabimus naturalem esse operationem Dei & creatæ, D neque quod creatum est ad divinam attollamus essentiam, neque divinæ naturæ præfitantiam dedecamus in locum qui convenit rebus genitis. Sanctus quoque Athanasius in quarto libro adversus Arianos hæc fcribit: Neque est, ut ipsius examinavimus, ut si eum viderimus per instrumentum fui corporis, divine aliquid facere aut dicere, fciamus quod cum fit Deus, hæc operatur. Et rursus, fi eum viderimus humanitas loquentem aut patientem, non ignoremus quod carnem gerebat homo factus est, & fic ea facit. Unifuscuique enim opus cognoscentes, & E utraque ab uno fieri aspiientes, rectè credamus & nimquam aberraimus. Ecce enim per ea quæ nunc a nobis addoftæ sunt e sanctis patribus, aperte ostentium est diversas esse operationes divinitatis & humanitatis unius Domini nostri Jesu Christi; id quæ continentur omnibus qui ipsum præcesserunt, sanctum doctoris Leonem. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro bibliothecæ venerandi hujus patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice, ejusdem sanctissimi fontanis, ex dogmatica ad Sanctissimum Alexandriæ patriarcha epistola, cujus est principium: *Cum scripta legitur*: quæ sic habet: Ut ergo confitemur omnibus qui ipsum præcesserunt, sanctum doctoris Leonem. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro bibliothecæ venerandi hujus patriarchii: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice, ejusdem sanctissimi fontanis, ex dogmatica ad Sanctissimum Alexandriæ patriarcha epistola, cujus est principium: *Cum scripta legitur*: quæ sic habet: Ut ergo confitemur omnibus qui ipsum præcesserunt, sanctum doctoris Leonem. Quæ quidem sententia

Actio IX. ritoria, qui propter ineffabilem unionem Verbum A
intelligitur, & homo confideratur: neque enim
unio effectit confusionem; neque differentia earum
quæ sunt in ipso essentiam suscipit sectionem seu
divisionem. Alpicientes enim Christi miracula, præ-
dicamus ejus divinitatem; videntes ejus perpessio-
nes, non negamus ejus humanitatem: neque vero
miracula abique carne, neque perpessiones absque
divinitate. Et est admirabile ac præter opinionem,
quod idem est patiens & non patiens. Patiens qui-
dem, quod proprium ejus corpus patiebatur, & in
ipso erat corpore; non patiens autem, quod cum
Deus effet natura Verbum, erat impatibile. Et ipse
quidem incorporeus erat in corpore patibili; corpus
autem in se habebat Verbum impatibile, quod in-
firmitates del et ipsius corporis. Quare enim ex ma-
que forma cum alterius societate quod habuit pro-
prium: Verbo quidem faciente id quod est Verbi; i
corpore autem efficiente id, quod est corporis. Hoc
enim Sanctus quoque docet Cyrillus in xxii. libro
Thesauri, interpretante epistolam ad Romanos. Ne-
que unam dabimus esse naturalem operationem
Dei & creaturæ: ut neque quod est creatum, ad di-
vinam excollamus effentiam, neque divinæ naturæ
præstantiam deducamus ad locum qui convenit ge-
ditis. Idem autem sanctus pater in iis quæ scribit ad
Theodosium, nos eadem docet, dicens: Tormen-
tis utrinque effe dicimus: eiquefit ut Deus ob hu-
manitatis, quod est ex Deo Verbum. Non enim
quod effin nobis præstantius, nempe animam, in
illa habuisset exilitamine, si soli carnis dat la-
bores adversus: recte autem per utraque gerebat
mysterium oeconomiæ. Sua enim carne, tanquam
instrumento, usus est ad opera carnis & naturales
infirmitates, & ut quod effent a reprehentione;
anima autem sua rursus ad humana & reprehensio-
nis non affines affectiones. Dicitur enim exiliitis, &
laboris sustinuisse, suscepitque ex longis itineribus,
metusque & pavores, molestiamque & angorem, &
mortem quam in cruce subiit. Nemine enim cogen-
te, suam animam ex se pro nobis posuit, ut mortis
& vivis dominaretur: suam quidem carnem pro cu-
ne omnium donum vere dignum exsolvens, ani-
mam autem animæ omnium redempionis pretium
fatuens, etiam rursus retinetur: ut pro sed secundum
naturam effet vita ut Deus. Neque enim fas est di-
cere a corpuscque quidem posse unquam tenere
carnem quæ Verbo fuit unita, ab inferis autem di-
vinitatem quæque detentam fuisse animam. Non de-
relicta enim fuit in inferno, sicut dicit divinus Pe-
trus. Neque enim licet dicere quod quæ omnino ca-
pit & mortis consumi non potest natura, nempe Ul-
nigenitui divinitas, a subsistentia redierit penetra-
tibus. Neque enim res pro miraculo fuisset repugnatia,
si quod inferos manifiset quod est ex Deo Ver-
bum, quod divinitatis operatione & natura admi-
rabilitate & ipsa rationem omnis impletes & ad omni-
bia adventi. Deinde oratione procedens hæc rursus
dicit: Humana quidem perpessio est mori, divina au-
tem operatio resuiscere: offendens ea quæ per u-
nitum in corpore, neque & licet non simul,
& supra nos ut Deus. Vellet quamdiudum hic ve-
nerandus pater duarum naturarum operationes tra-
dit, ita non hypostasis seu una persona Christi Dei no-
stri. Ex quibus posit: Deinde propter nos homo fa-
ctus, ipse tabilis fuit & palpabilis: & per divinas &
humanas operationes declaratus est in divinitate &
humanitate, dedit nobis licendum, quod in quibus
est cognitus, ex iis etiam constitit. Sic enim facti
[illegible] patres ex tales voces confitentes, nempe in
[illegible] & humanitate & divinitate & humani-
[illegible] quæ sunt ipsum confundi & divi-
[illegible] dominum, quæ sunt ipsum separari

nostri Jesu Christi. Quæ quidem duæ sententiæ si-
militier fuerunt collatæ cum libro bibliothecæ ve-
nerandi hujus patriarchæ: & convenerunt.

Præterea Jecha fuit ex eodem codice sententia
sancti Ephraimi archiepiscopi Antiocheni, ex de-
fensione quam fecit pro Iynodo Chalcedonensi, ex
uno sancti Leonis, capite xv. cujus est principium:
Quod non sitra defectum servandæ carnis: quæ in Christo
Dic autem nobis, fodes, ab omni contraria affe-
ctione animum servans integrum, fujtne quipam
tempus ex quo suscepta est humanitas, quo Deus
Verbum non habuit perfectam carnem, quod cum
suam animam? Aut cum super flectus maris in-
gredieberitur pedibus, non servabant pedes humanæ
naturæ proprietatem? Sed, o optime, in humana
natura, quinti supra naturam faciebat Christus
Deus noster, non sublata aut deleta humana sua
carne. Quinetiam ipsius quoque operationis fue-
ces tibi perfuasiert, ut contineatis carnem manifie
in iis natura. Pedibus enim ingredi, nisi fatum
fit per phantasiam, manifestum est quod fit opera-
tio pedum nostræ naturæ. Quamobrem species ope-
rationis, carnis clamat conservationem in antiquis
fuis modis: & ejusmodi ingressum carnem
corporeum & vi sentiendi præditum: super mare
autem pedibus ingredi, hoc fuit divinitatis per car-
nem humanam operantis. Atque si fola quidem
carne dicemus fuisse effectum ejus quod fecit
operationem, dubia ac perplexa effet cogitatio:
quemadmodum si soli divinitati tributeremus in-
gressum, eam ambulare & pedibus ingredi confi-
tentes. Nunc autem incarnatum Deum Verbum
hanc operationem exercuisse confitentes, alia qui-
dem facta effe dicimus consequenter carnis naturæ,
alia autem proprie admirabilem naturam divinita-
tis. Quæ quidem ipsa quoque fecit quæ operationes.
Non quoniam autem id quod Deum decebat habe-
bat operatio, Deo Verbo indicante unionem in hy-
postasi, ideo audendum est dicere, quod caro non
erat absque defectu in suis proprietatibus: sed erat
defecta & imperfecta; idem est autem dicere, de-
terior aut omnino carens effentia,

Lecta est præterea ex eodem codice ejusdem sen-
tentia, ex epistola quæ ad Cyrillum Alexandrinum
mittitur ex oratione de incarnatæ oeconomia fen ap-
paritione Dei Verbi, Athanasium ex scripture pro-
bationibus fic dicentem: Quando dicit: *Pater, si
possibile est, transfer a me calice ista*: *Cerum non
volunta Tua, sed tua*. *Spiritus quidem promptus est,
caro autem infirma*: duas hic offendit voluntates:
alteram quidem, humanam quæ est carnis; alte-
ram vero divinam: & humana quidem propter in-
firmitatem carnis recusat passionem, divina autem
ejus est prompta. Reponde ergo nobis: Ecce ut
dum falcipis, & admittis, ut quod recte habent? &
fieut dixit, ita ipsi procellis virtutes ad aerariis
tanquam Patre & alterum? Sed non diceris fa lum
dicere magnum Athanasium. Et quomodo duas vo-
luntates fanctum admittens dicentem, adhuc di-
ces tibi conjungentia; dicens eos qui duas dicunt na-
turas in hypostasi, dilecare Emmanuelem? Clarum
est enim quod ubi duæ voluntates, quarum altera
quidem est prompta & alacris, altera vero infirma,
unius quoque funt diversæ naturæ. Unam quidem
naturam & eamdem, promptam fortemque ac infir-
mam dicique & esse uno & eodem tempore, neque
aufus fuerit dicere aut fingere. Neque enim ulla fe-
tione fieri potest, ut contrariæ unam & eamdem na-
turam habeant & possideant. Colligitur ergo, quod
unus & idem, non fecundum eamdem naturam est
promptus, fortisque & infirmus: fed fecundum ut
nam quidem apparebat fortitudo, fecundum alte-
ram autem arguebatur infirmitas. Quamobrem per
omnia

omnia etiam ex iis quæ ipse sanctus pronunciavit, A
fit manifestum duas naturas habere Christum Do-
minum, in quibus consistit & cognoscitur. Quæ
quidem sententiæ fuerunt collatæ cum libro char-
tacco, prolato ex parte eorum qui erant Apofto-
licæ fedis Romæ vetteris: & convenerunt.

Et surgens Theophanes religiosissimus presby-
ter & monachus monasterii Bajarum, dixit: Re-
fero Mihi ipse patri antiquæ & venerandæ Iyno-
do, quod hic Ephræmius, cujus super lectæ fun
sententiæ, fuit patriarcha Antiochenus: referre
hic quoque in facta diptycha sanctissimæ hujus ma-
gnæ ecclesiæ.

Dixit sancta Iynodus: Vere scimus, hunc fan-
tum Ephræmium referri in facta diptycha, cum
sanctis & cæteris patribus.

Lecta est ex eodem codice sententia
sancti Anastasii archiepiscopi Antiocheni, ex de-
fensione quam fecit pro tomo sancti Leonis, cap.
xix. cujus est principium: *Si quis meminit rorum que
nobis pauloante*: quæ fic habet: Si per ea per quæ
ipsum Deum cognosci oportebat, divine operaba-
tur; ea autem ex quibus necesse erat hominem ve-
re apici, humane faciebat; alia quidem est omni-
no divina natura operatio; alia vero humana: & fi
est alia & alia, licet est reveru, quanam de carna re-
prehenditis quispiam, fi de altera & altera utram-
que dicit Deum esse? Nicodemus ergo, et dicit Cy-
rillus, Deo cedere quæ Deo debentur. Sed ipse
manitati quæ ad eam pertinent. Non funt autem
utraque eadem: quoniam non convenienter atri-
buuntur: at unt quidem certe omnino utraque per-
bentur: unus enim erat, & est, & diverse operatus
per diversas fuas naturas. Quemadmodum autem
non idem est matrem increpare dicentem: *Filium
non habemus*: & aquam in vinum mutare: in non
idem est humanitas quod divinitas, neque rursus
divinitas quod humanitas: neque rursus funt ea-
dem quæ ex eis procedunt: idem autem fecit utra-
que cum Deo fimul & homo: non ad confusio-
nem admiscens essentias, neque operationes quæ
procedunt ex essentiis: Est enim utrumque ejusmo-
di ut non possit fieri, & alienum a pia sententia.
Quomodo enim quæ manifestantur divinitatis
fulcitatæ, non [illegible] Sunt tamen
utraque eadem cum eam divinitate contemperavit
ea quæ divinitatis, non per confusionem
aut unionem quæ possit confundi. Sunt ergo duæ
quidem operationes, fecit essentiæ: unus autem
qui operatur, qui est idem Deus & homo. Quæ
quidem sententia similiter fuit collata cum libro
chartaceo, prolato ex parte eorum qui erant sedis
Apostolicæ vetteris Romæ: & convenit.

Basilius religiosissimus episcopus civitatis Gor-
tynæ insulæ Cretensium, dixit: Admittit sancta
& œcumenica vetta Iynodus hunc sanctum Anasta-
sium, qui fuit archiepiscopus Antiochenus: cujus
quidem lecta fuit sententia in præsentia, defendens
tomum sancti Leonis.

Dixit sancta Iynodus: Admittimus sanctum A-
nastasium, qui orthodoxe defendit tomum sancti
& inclyti Papæ Leonis. Theodorus religiosissimus
episcopus Mitylenes dixit: Sanctum vocat Iynodus
fan memoriæ Anastasium, qui fuit archiepiscopus
Antiochiæ tota Orientalis ecclesiæ; & qui eum non
admittit, Deus eum ferliet anathematæ. Et uno ore
dixerunt omnes: Amen.

Præterea lecta fuit ex codem codice sententia fan-
ti Joannis episcopi Scythopolitani, ex blasphemia-
rum adversus Severum oratione octava, quæ ita ha-
bet. Rursus autem videmus quod sanctissimum Pa-
tem Deum reprehendis. Inquit enim: Utrique
forma cum alterius societate, quod habuit pro-

priam: Verbo quidem id quod est Verbi faciente,
corpore autem effectante ea quæ sunt corporis. Quo-
niam autem tanquam absurdum polsisti hanc fa-
cram vocem, fatios est audire Julianum Halicarnas-
seum tibi reliliensem, & te cum convellentem. O-
peratur enim Verbum incorporatione: operata est
autem caro, ut tua vult blasphemia, corruptionem.
Dic autem nobis, o vir optime, utrum Deum Verbum
bonis credis esse unitum cum carni & animæ, A
cui est unitum? Hæc autem qui est super omnia
Deum, præstantia divinitatis apprehendit cœlum &
terram & mare, æthereque & aerem, angelosque &
archangelos; & ut breve dicam, quæ in hypostasi
sunt beatitudine, mille millium, & decies mille mil-
lium sanctarum administratoriatumque & invisibili-
bium essentiarum continere essentiam; & communi-
ter providere omnibus visibilibus, & invisibilibus
& seorsum unicuique? Certe, ut puto, concedes, ni-
si fis omnino emotæ mentis. Hanc autem provide-
tiam non Dei vocabis operationem? Et adversus
hoc non contradices, nisi mentis compotes: ut ne
pugnare cum divinitate; sic ergo concedes Dei
etiam incarnati perpetuam operationem. Animam
autem intelligentem, quæ est ex iniis in hypostasi, a
cogitare, vel in eam non cadere cogitationem? Sed
si in eam quidem non cadere cogitationem, incidi-
fti in Apollinaris patristui blasphemiam, qui dixit
mente non effe præditam Deo Verbo unitam hu-
manitatem. Sin autem dicetis cogitare mentem, & A
non sicut inanima aut rationis expertia carere cogi-
tatione; dabis omnino, si verba quoque nunc velis
ut consequentibus, cogitationem esse mentem ope-
rationem: at, verba causa, sic fe unitos esse divi-
nitati, etiamsi sit ejusdem naturæ ejus homines,
præter peccatum. Sed te superfaile omnem tem cre-
dis esse, vivificantem, & adorari a fugentis
virutibus. Individua que universorum creator Deus
est unita anima, meminit generationis secundum
carnem ex Virgine Dei parentis, convertationis in
terra, [illegible] passionis, mortis, sepulturæ, resurre-
ctionis, in cœlum ascensionis. Cognoscit omnem
cœlorum militiam, & circumstantes & servientes,
tanquam Dei animæ. Hanc autem cogitationem
dicis ipse quoque, ut puto, operationem animæ
cogitantis, quæ etiam citra divisionem unita fuit di-
vinitati. Vides quod unius & ejusdem Domini no-
stri Jesu Christi duas videmus operationes: ejus di-
vinitatis, & humanitatis, citra ullam divisionem
mutationem? Quæ quidem sententia similiter fuit
collata cum libro chartaceo bibliothecæ hujus ve-
nerandi patriarchi: & convenit.

Præterea lecta fuerunt ex eodem codice senten-
tiæ profanorum hæreticorum, qui unam voluntat-
em, & unam operationem dicunt esse in Domino
nostro Jesu Christo.

Themistii hæresiei, et secundo ejus contradictio
nis adversus tomum Theodosii, capite XLI. Sed
non ejusdem, o ita, duas dicimus cognitiones aut o-
perationes, quas ut ait etiam revera incarnati a
Verbi operatio & cognitio: & unius Christi fecimus
esse omnia. Et alia quidem divine cognoscit & o-
peratur per fuam carnem; alia autem humane. Non
enim, quemadmodum fecerlatio Athanasius dixit
Christum duas ostendere voluntates tempore pas-
sionis, jam et etiam duas attribuemus voluntates, ut
idque inter se pugnantes ex his tais syllogismis;
ea fed pie cogitantibus unam tanquam unius homo-
nuelis voluntatem, alicubi quidem humanæ opera-
ri, alicubi vero divine. Quæ quidem sententia si-
militier fuit collata cum libro chartaceo bibliothe-
cæ hujus venerandi patriarchi: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia Ana-
thymi hæreticorum oratione adversus tomum ejusdem
pera-

ACTIO IX. peratorem, cujus est principium: *Dei meminisse in omnibus argumentis est honestum*: quæ sic habet: Nos autem glorificantes unam Dei Verbi naturam incarnatam & adoratam cum propria sua carne, in hac una natura Dei Verbi incarnata, neque divinitatis ejus ignorantiam, neque animæ ejusrationalis & intelligentiæ, quæ est animatum quod est ex nobis assumptum ejusdem cujus nos effentiæ & efficiendem quibus nos affectionibus obnoxium corpus, in hypostasi Dei Verbo unimus, sufficimus dicere absque eorum. Nam si est una hypostasis, & una natura Dei Verbi incarnata, sicut est absque ulla controversia; una quoque voluntas, & una operatio sciliicet & una sapientia, & una cognitio est utriusque simul.

Præterea lecta est ex eodem codice sententia ejusdem ex eadem oratione: Eis autem confentanea docuit idem quoque sanctissimus Pater, in quanto tomo disputantis commentarii in evangelium secundum Joannem fic dicens: Propterea etiam dom fargeret a mortuis, neque divinis justis operans Servator inventus; fed veluti quamdam cooperatricem ad hoc maxime extremis concurrebat; ut ostenderet eam posse vivificare, & jam unum cum eo effe factam. Cum itaque archifynagogi fuisfetavit puellam, dicens: *Puella, surge: manum ejus prinit*, ficut scriptum est: vivificans quidem, ut Deus, justo omnipotentii vivificans autem etiam per contactum manus, unam & cognatam per utrumque effendens operationem. Cum ergo proprium intelligentis divinæ operationis ostendere cum fenium cognitionem; unam autem & eamdem utriusque simul divinam didicimus effe operationem: quomodo non hic confitebimur unam & eamdem effe uniuersorum cognitionem unus Christi, secundum ejus divinitatem & secundum ejus humanitatem? Quæ quidem duæ sententiæ similiter fuerunt collatæ cum libro charactero bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia Themistii hæreseharcæ, ex primo ejus contradictorio, adversus tomum Theodosii capite v. quæ sic habet: Sancti quidem patres absolute unam dicerunt effe operationem: & non hoc effe, eum includunt divina solum, aut alteram humanam fic contexunt; fed tanquam unius & ejusdem Christi omnis operantis quæ sunt in œconomia divina & humana, unam omnino, ut prius dixi, Christi dicimus effe operationem.

Præterea lecta fuit ex eodem codice ejusdem sententia ex eodem contradictorio, cap. xxxiv. quæ sic habet: Una enim est in Christo operatio, sicut & operatio: etenim unus effe qui cognoscit, sicut certe est etiam qui operatur. Ejusdem ex secundo contradictorio cap. xlii. Nos autem fanæ mentis confitimus, Deo autem propitio id dicimus ita, & rectam fequentes doctrinam; non duas effe naturas creationis Emmanuel, etiamsi fit compositus ex duabus, neque in duabus naturis; fit enim utrumque dividens: fed unum Dei Verbi naturam incarnatam, unam hypostasim & personam, unam, & consequenter unam personæ unam etiam semus operationem. Similiter autem unam quoque cognitionem, sicut differentes dicimus. Quæ quidem res sententiæ similitudinem fuit collatæ cum libro charactero bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Lecta fuit præterea ex eodem codice, impii Severi sententia, ex Leontii adversus Eutychem epistola, cujus est principium: *Per nobis quoque* [illegible] quæ sic habet: Si ergo [illegible] Verbum [illegible] hypostasim unum [illegible] naturam, manet omnino [illegible] sed in [illegible] & [illegible] nem: & quæ eratem proprio carnis, facta funt Verbi proprio: quomodo concredemus utramque formam operari propria? Sunt ergo anathematæ notandi, qui in duabus naturis unum Christum definiunt, & dicunt unamquamque naturam propria operari. Eorum enim quæ agunturt & fiunt ab uno Christo, magna est differentia. Nam alia quidem funt divina, alia vero humana. Ut verbi caofa, corporali-ter ingredi, super terram ire & ambulare, confitemur: hæ tamen: ita autem quibus fiunt manus cruxi, quæ quidem super terram possent ingredi, non ut recte ambulent largiri, est divinum. Sed unum Verbum incarnatum & hoc & illud effi operatum: & non hoc quidem hujus, illud vero illius naturæ: neque unum fum diversa quæ facta funt, propterea duas operantes naturas feu formas justificatuerus. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactero bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem ex epistola ad Paulum hæresiarcum, cujus est principium: *Apostolum quidem Paulum*: quæ sic habet: Nobis quidem sententia controversiam fit una hypostasis; consequens est unam quoque continteri naturam Dei Verbi incarnatam, eamque operantem divina & humana: & non convenientes tomo Leonis, ponere duas operantes naturas & formas, inter se conjunctas per relativam conjunctionem: Id enim vult illa blasphemia, eum operari cum alterutrius conjunctione in utraque forma. Quæ quidem sententia fuit similiter collata in libro allato a parte eorum qui erant fedis Apostolicæ Romæ veteris: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem, ex ad Anthimum hæreticum scripta synodali, cujus est principium: *Eorum quæ ad tuam petisti*: quæ sic habet: Et divine divina figna fecit: & humanaque, & effectus esse fit locutus: & alia quidem fecit divine, alia vero humane: & differentium operationum & vocum, miraculorumque, & & perpetiunum, poft ineffabilem duarum naturarum unionem, non inoideomus in divisionem: & iis metiemur voces, & perpetiuones & affiliones: eadem enim & secundum ejus divinitatem & pari, divinque œconomice & humane ea loqui; ita ut in scriptura ea diverte, in quibus confistit in Christum fides & confessio. Quæ quidem sententia fuit similiter collata cum libro charactero, prolato ex parte eorum qui erant fedis Apostolicæ veteris Romæ: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem ad Theodosium: quæ sic habet: His autem prædictis reprobis hominibus adorationis institutorib- bus adjungere oportet, & anathemate etiam notare impium synodum Chalcedonensem, & blasphemum tomum Leonis qui Romanorum præsiet ecclesiæ, quem eadem synodus appellavit columnam orthodoxæ fidei, præter canones exponens decretum orthodoxæ fidei; divinamque, & indivisam & inmutabilem incarnationem declarans per naturarum dyadem poft unionem, earumque operationibus, & proprietatibus, sicut idem tomus aperte offendit legentibus; velutí fide interpretata, quod nam dicat in duabus naturis cognosci unum Dominum & Deum Jesum Christum post dnionem ineffabilem. Admittimus autem & laudamus fedem confessionem fertipti Unionis, quam serentissimus Imperator edidit Zeno. Quæ quidem sententia fuit similiter collata cum libro charactero, prolato ex parte eorum qui funt Apostolicæ fedis Romæ veteris: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia Theodosii hæresiarchæ, ex variatione ad Theodorum Augustam, quæ sic habet: Ut de eotem ana fit utrique simul divina operatio. Unus enim & ejusdem effe dicimus divina miracula, omnesque naturales & quæ reprehensioni affines non funt affectiones, quas ita sponte pro nobis ita carne passus est. Et post alia: Nam unum quoque divinum confitemur operationem, sicut, ipsum prius dixim est.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia ejusdem ex eadem oratione: quæ sic habet: Cum enim de Christo agimus, necessitate est eamque operatione esse individuam & inseciilem: & non alteram quidem ut egenam, & quæ opus habeat ut ad majus afcendat, quod ad humanitatem attinet, accipere & alteram ut eam tanquam omnino parte perfectam, & cui nihil desit confiteri quod attinet ad divinitatem ne in animis pernicioſam & impiam Nestorii sententiam incidamus.

Præterea lecta fuit ex eodem codice ejusdem sententia ex eadem oratione, quæ sic habet: Ergo nos quoque unam & eamdem discentes sapientiam, & unam cognitionem Dei Verbi, & animæ intelligentiæ, quæ fuit animatum fanctissimum corpus, maxime quidem sanctorum patrum legumque doctrinam, ut apette ostensum est. Apertius autem inconsulæ quoque in hypostasi unionis factæ demonstrationem: & ut fydatis fulgidissimum omnes & parte reprimimus. Nisi enim eamdem adjecerimus, confequenter quoque nobis sequentur, ut Severus dixit sapientissimus, duæ naturæ, & duæ operationes, & duæ in Christo fapientiæ: & non ita fuit data fuit ex Theodorici blasphemia, & Judaica quæ est illine divisione; & non ex nobis qui unum & eamdem Christum colimus, & confitemur unam ejusdem divinæ cognitionem & operationem. Quæ quidem res sententiæ fuerunt similiter collatæ cum libro charactero bibliothecæ hujus venerandi patriarchii: & convenerunt.

Lecta fuit præterea Pauli sententia ex eodem codice, ex epistola ad Jacobum, cujus est principium: *Omnis mihi, quæ sunt vestræ sanctitatis*: quæ sic habet: Et scriptum unionis pie memoriæ Zenonis, ad eventendam synodum Chalcedonensem admittimus: quæ accepta [illegible] Eutychis, Nestorianæ hominis [illegible] & quæ Dudo [illegible] & duabus naturis esse & cognosci Christum, ad fidem orthodoxam infirmandam, dogma flatuens: & naturas quidem consequenter amentiæ Nestorianæ servans in numero dyadis relationem assumpsit Filii, inquam, & ad Patrem absolute unionis: & fic deinceps eadem improbitate unum & eumdem Christum Filium, & Dominum unigenitum, inconfuse, indivisse, immutabiliter, & inseparabiliter predicans: & ad apertum institutis sui interpretationem Leonis tomum admittens: & eum appellans columnam fidei orthodoxæ, qui manifeste fecit Christum naturarum dyade poft unionem; eisque formam & proprietatem, vocesque & non deficientes proprietates blasphemæ distribuens. Quamobrem tanquam non probabiliter aggredientes dicere repellimus. Et paulo post: Hæc dicunt etiam, non ignorantes quod in sidem rebus eamdem vocem: quæ illa civitate congregata fuit, quod unum nunquam fastum elicit, synodus lapsolsit: relationis conjunctionem unam appellans personam, & vocem, *Or* duo id est, *ex duobus*, tanquam inimicam repellens: quæ citra confusionem & divisionem offendit nobis Emmanuelem, ejusdem effentiæ cum Patre & Spiritu fanto, quod attinet ad divinitatem: & eumdem ejusdem nobiscum hominibus effentiæ, quod attinet ad humanitatem: & miracula facientem & patientem, divinque & humane loquentem: unamque ejus operationem & cognitionem tanquam unius docentem. Christus enim Dei virtus, & Dei sapientia, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & cognitionis, absconditi: etiamsi œconomice dicat se ignorare diem consummationis. Quæ quidem sententia fuit collata cum libro charactero prolato ex parte eorum qui erant Apostolicæ fedis veteris Romæ: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia Theodori hæretici, ex dogmatica epistola ad Paulum hæreticum, cujus est principium: *Quando tempus quidem*: quæ sic habet: Et præterea quæ sententiæ synodum Chalcedonensem, & tomum Leonis, & omnes qui dixerunt, vel dicunt in uno Christo duas naturas poſt ineffabilem unionem, aut in duabus naturis esse confitentes: & non sentiunt ipsum esse cum personam & unam hypostasim & unam naturam Dei Verbi incarnatam; & omnem ejus operationem, convenientes doctrinæ divinorum nostrorum patrum. Hæc itaque sententiæ fuerunt collatæ scriptum Unionis pii memoriæ Zenonis ad anathematismum dictæ synodi Chalcedonensis, & tomi Leonis. Quæ quidem sententia similiter fuit collata cum libro charactero, prolato ex parte eorum qui erant fedis Apostolicæ veteris Romæ: & convenit.

Præterea lecta fuit ex eodem codice sententia Paulli hæretici, ex epistola ad diversos Theodorum, cujus est principium: *Non non prius; sed multo retro tempore boni inimici*: quæ sic habet: Quando ergo curiosæ indagamus modum suscepte humanitatis, dum ex Christo fapientiæ, & Dei virtutem esse, & vidit, vidit utique omnino nostra intelligentia. Concurrens autem vere unionis cogitatio, non amplius atque duos; fed unum compositum prædicat Servatorem Christum, qui est idem ejusdem cujus Pater effentiæ, quod attinet ad divinitatem; & idem ejusdem cujus nos homines effentiæ, quod attinet ad humanitatem: idem facit miracula & patitur, divine & humano loquitur, & unam ejus tanquam unius operationem. Et paulo post: Leonis itaque tomum vocet columnam orthodoxæ fidei, & ad fidem & declarationem corrumpitur: & videntur vulgo accipere, qui evidentissime Christum fecat poſt unionem dyade naturarum: earumque formas, vocesque & operationes & omni ex parte & perfectas proprietates omnino pare dividit. Nec ergo viros illos patiemur, quique non consistunt, & valde indoctas ei afferunt defensiones; & tantum abfont, ab iis quæ in ipsa sita fuit, ut ea ipsa injuriam perimant. Quæ quidem duæ sententiæ similiter fuerunt collatæ cum libro charactero, prolato ex parte eorum qui funt fedis Apostolicæ Romæ veteris: & convenerunt.

Theodorus Presbyter religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus, qui vicem gerebant sanctissimi Papæ Romæ veteris Agathonis, dixerunt: Petimus a vestra piietate, fanctique & ecumenica synodo, ut ea, quæ atque adhuc inferuntur apollinaris quoque hæretici fententia ex libro ejus dubitationum, ex libro hujus venerandi patriarchii, quæ a nobis non fuit inferta in nostro codice: quæ quoque sententiæ Macarii & Stephani, de una voluntate & una operatione,

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus dixerunt: Quod a piis viris fuit positum, fit. Et postlatus fuit his liber charactero bibliothecæ hujus venerandi patriarchii, cujus erat inscriptio: *Dubitationum Apollinarisi*: cujus erat principium: *Pitta cum sanctorum*. Sic autem habet sententia: [illegible] instrumento, & Deus est quatenus operatur [illegible] quod attinet ad instrumentum. Deus [illegible] non mutat. Instrumentum, & si quod [illegible] tum est ut unam efficiat operationem. Si autem una est

ACTIO IX.

a Legendum [illegible] instrumentum.

Actio IX. est operatio, una est etiam essentia. Una est ergo essentia Verbi, & instrumenti.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus dixerunt: Superius memoratis Petrus, & Theodorus, & Sothomon, & Antonius, religiosi episcopi, Georgiusque & Dionysius, Anastasiusque & Stephanus, religiosi diaconi, & Anastasius & Georgius reverentissimi monachi, a le promissos fore fidei libellos jurati tradant. Et super corporalia proposita intemerata Dei evangelia jusjurandum deponentes idem religiosi episcopi, & reverentissimi clerici & monachi, tradiderunt ejusdem eximii libellos. Et lecti sunt, qui sic habebant ad verbum:

Sanctæ & œcumenicæ Synodo, quæ jussu pii & a Deo electi dominii nostri, & magni victoris Imperatoris Constantini, convenit super in hac sancta custodita & regia civitate, in imperatorio secreto quod vocatur Trullus, libellos declarationis compositos & traditus a me Petro indigno episcopo Nicomediensium metropolis provinciæ Bithyniorum. Quoniam quæviter vestra a Deo inspirata & venerandæ synodus, quid tenean de orthodoxa & inseparata nostra Christianorum fide, & de incarnata œconomia magni Dei & Servatoris nostri Jesu Christi, qui est unus sanctæ & consubstantialis ac vivificæ Trinitatis: ea de causa præfentem scriptis mandatam declarationem compoui, quam trado sanctæ & œcumenicæ vestræ Synodo, quæ fic habet ut subjungitur:

Credo in Unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cœli & terræ, visibilium quæ omnium, & invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei unigenium, ex Patre genitum ante omnia sæcula. Eumdem in novissimis diebus, propter nos & propter nostram salutem descendisse de cœlis, & incarnatum esse ex Spiritu Sancto, ex sancta gloriosa Deipara & semper Virgine Maria: quam quidem proprie & vere confiteor Deiparam; ut quæ Unum Dei Filium, & Verbum in novissimis temporibus secundum carnem generet, Deo & Patri consubstantialem secundum divinitatem, & eumdem nobis consubstantialem secundum humanitatem: & in omnibus nobis similem absque peccato, carne patibilem, divinitate impatibilem, perfectum in divinitate, & perfectum eumdem in humanitate: Deum vere, & hominem vere; eumdem ex anima rationali, & corpore: qui ex duabus naturis, divinitate & humanitate, & in duabus naturis naturis, etiam post ineffabilem & inseparabilem unionem, inconfuse, immutabiliter, indiparabiliter, indivisibiliter cognoscitur nequaquam sublata naturarum differentia per unionem, quæ ex his hypostasi: immo vero letgata proprietate, utrinque naturæ, & concurrente in unam personam & unam hypostasim: qui non in duas personas scinditur, aut dividitur. Sed unum Deum Filium Unigenium, Deum Verbum, Dominum Jesum Christum confiteor. Neque enim quattuor personæ additionem suscipit sanctæ Trinitas, etiam incarnato uno ex eis Verbo: sed tres ut virginali utero impolluto Deipara & semper Virginis Mariæ inhabitans, arcane ex ipsa in propria hypostasi carnem sibi efabricatur, rationali & intelligenti anima animatam. Quamobrem & ejusdem duas confiteor generationes, unam quæ est ante sæcula ex Deo & Patre secundum divinitatem, & alteram ex eadem sanctæ Virgine & Deipara Maria secundum carnem, & tecnicam. Manens enim id quod erat, fatus est carne nostrum non id quod non erat, & fit [illegible] in duas hypostases cumpositam annuncio, neque in duas proprietatum, aut unionem, neque duas sufcipiens sectionem, sed unam hypostasim, quæ

Anno Christi 681. Et sabbato, quo hæc tractata sunt.

ACTIO DECIMA.

TOMUS VI.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris nostri Imperii, &c. XX. mensis Martii indictione IX. Præsidente, &c. Cum autem fecilent gloriosissimi Patricii & consules; & omnes sanctissimi & religiosissimi episcopi, per ordinem, in eodem Trulli secreto, & omnes sanctissimi & sanctissimi Christi Dei nostri evangelii:

Constantinus religiosissimus archidiaconus hujus sanctissimæ & apostolicæ ecclesiæ, & primicerius religiosissimum notariorum sanctissimi patriarchæ hujus a Deo custoditæ & regiæ civitatis Georgii dixit:

Discernere folitus eos qui recta fentiunt & prædicant dogmata, ab iis qui non recte confiteantur quæ funt œconomiæ unius ex sancta Trinitate Christi veri Dei nostri, vestra pia serenitas, & sancta & œcumenica vestra synodus, scit quod in præcedenti actione Georgius religiosissimus presbyter monachus & apocrisiarius Theodori sanctissimi legati fedis Hierofolymitanæ, accedens petiit a vestra pietate & sancta vestra synodo, synodales literas Sophronii sanctæ memoriæ archiepiscopi Hierofolymitani in medium proferri & legi, & vos eorum accipere cognitionem & indicare an fint orthodoxæ & in hodiernum diem distinjunt.

Constantinus pius Imperator & sancta synodus dixerunt: Legatur quæ jam sunt acta & lecta fant. Constantinus pius Imperator & sancta synodus dixerunt: Georgius reverentissimus archiepiscopus monachus & apocrisiarius sanctissimi legati sedis Hierosolymitanæ, proferat, ficut petiit, synodales literas, quarum fecit mentionem, Sophronii qui fuit archiepiscopus Hierosolymitanus, & fiat ut ferum fectio. Et protatus fuit liber habens literas fynodales ejusdem fanctæ memoriæ Sophronii, Quem cum accepisset Agatho reverentissimus & sanctissimus Patriarcha hujus sanctæ & Dei custoditæ & regiæ civitatis legit: fit habetis ad verbum:

Epistola synodica S. Sophronii Hierosolymitani. Pa. 87. Patriarchæ.

Domino omnium sanctissimo & beatissimo fratri & consacerdoti, Agatho, archiepiscopo & patriarchæ Constantinopoleos, Sophronius inutilis servus sanctæ Christi Dei nostri salutatis.

Papæ! Papæ! Beatissimi, quam est mihi nunc gratia quies, & longe quam prius gratior, ex quo a quiete remota ab omnibus negotiis, veni ad meam negotiosam, & quibusdam tenentes fluctibus exhaustus! Papæ! Papæ, avenerandi, quam mihi hunc vel minima voluptas priori est non parum jucundior, ex quo ex tempestate & terra, ineffabilique & maximis humilitate, ad fedem altendi pontificatum, & video multos fluctus adjunctos, & fluctus frequentes periculum! Non enim tam jucunde cernuntur quæ sunt jucunditiima ante injucundorum experientiam & cognitionem, ut quando apparent poli experientiam & infultum molestorum. Sic fanitas est mihi me desiderabilis iis qui ægrotant post fanitatem; fic tranquillitas est jucunda iis qui post tranquillitatem ægitantur tempestate; fic divitias funt amabiles qui pauperiem laborant post divitias. Et fic videri possunt omnia, ipsa quidem esse & manere in naturali & essentiali qualitate, qualia apparebant ante experientiam contrariorum: fitri tamen specifiora poli eorum cognitionem, & iis qui ea fuscperunt longe pretiosiora, & valam magis desiderabilia ac delectabilia. Atque iubac nobis luffragabitur Job inclytus qui præclarissimus utraque est experiens: & qui certam fert fentiantem, justus fuerit judex eorum quæ dicuntur;

A nos præcedens, inflexibilique & incorruptum proferens judicium. Quid ergo dicit Athleta ille indomitus, jucundorum pallos mutationem, & ultrutus molestiis? Qui me pulsarit in mensis priorum dierum, quibus me Deus confodit? ut quando lucerna ejus super caput meum, quando lumine ejus ambulabam in tenebris, quando ero sicut diebus primis, quando Dominus fabbat visitationem domus meæ, quando filii vestis abundabam, in circuitu autem filii? quando ablavabantur vie mea butyro, mons autem mihi fundebat oleum, quando ambulabam in civitate, in platea autem ponebatur sella mea? Videntes me adolescentes abscondebantur: senes autem assurgebant, & stabant: principes autem cessabant loqui, ori digitum imponentes: illi autem audientes me beatum dicebant. Metito ergo ego quoque, o beatissimi, cum Job athleta clamabo; bona quæ mihi adeuntur memoria repetens: Tranquilla vita & quieta hæc erant, & humilitas quæ nullum fluctum cognoscebat. Quis me pulsarit in mensis priorum dierum, quibus me Deus servabat non afflictum; in quando lucebat lucerna ejus super caput meum; vitam agentis pacificam & nullis agitatam fluctibus, quando lumine ejus ambulabam in tenebris, quando quietis botros vindemiabam, quando transquillitatis pleni erant fetibus, quando imperturbationis obleciabar germinibus, quando fecuritatis exfultabam floribus, quando metus vacuitatis consumbar cantilla, quando negotium vacuitatis calebar gratia, quando fecebar terrena paupertate, quando a periculo remoti ferquilinia arabam fulcos, quando fluctibus non agitatæ mendicitatis: Oria nativitas, quando humilitas de delectabat pulcritudine, quando villi dicte manna vescebar mellifluo: alter quidam Israel ipse & contemplans, & & pacifice fruens in cœlestibus deliciis absque mutationis & regressu anno.

Cum ergo hæc & his amplius, o sapientissimi, in me inflexibilissima magna necessitate & vi, relinquens claustra & conventum monachis & fidelibus fratribus, & contribulis, ad Dei custodiendum & Christi Dei nostri civitatis ut mana cœlestis & [illegible] in eum eximentibus, facta fuit, necessitatibus judicis; vos Patres sanctissimi rogo & oro, non solum in potis ad Dominum precibus mihi opem ferantis fecuti agitatio fluctibus & vexationi in periculum, & conformetis imbecillitate animi labescentem; & fed etiam in Dei inspiratione dedicatis id ag & gredientem ea quæ funt agenda: partim quidem ut patres & qui me genuistis, partim autem ut fratres & contiangulinei. Vos ergo mihi paterne & fraterne date ea petitiones quæ funt justa: & quæ vestris inistiam vestigiis: & connexione vobiscum conjunctus ingrediar, qua fides colligat eos qui idem sentiunt: & ipse colladat eos qui recta sentiunt: & caritas simul alligat eos, qui quæ Dei sunt sentiunt. Quorum funiculus unus est triplex, & ex his tribus divinis virtutibus contextus, nec fcit solutionem; neque fabit fractionem, neque sufcipit separationem; sed est vere infractus, ad unam cognoscentem eos qui divina diteferunt connexione. Quoniam autem apostolica & vetus traditio obtevatur in omnibus ecclesiis quæ sunt in universo orbe terrarum, in quibus ecclesiis ad ponitiffictum, ipsi qui ante ipsos administrant pontificatus, omnino fincere exponant, quomodo fenciant & quæ fit eorum fides, quam Paulus fapientissimus est ad modum caute tradidit, ne in vanum fint eorum cursus; ipsi quidem ut ipsi ea fuscperunt longe pretiosiora, & iqua in re fieret injuria. Vix enim ille [illegible] Dei voces audivit, & ipsum cœlum beatitudinum in quo differet, & paradisi fuis [illegible] ante temporis, & audivit verba hominibus ante ineffabilia time-

timebat & contemsebat; & ut ipse dicit, metuebat ne cum illis praedicaffet falutatem Chrifti praedicationem, ipfe fieret reprobus. Unde etiam Hierofolyma afcendit cclefhis Chrifti difcipulus, & divinis qui ipfum praecedebant fe fubmifit difcipulis: & evangelicam quam praedicabat doctrinam iis qui alibi videbantur praeftare fignifcavit, & eis communicavit: fibi concilians ac procurans fecuritatem dogmatis, & iis qui poft ipfum doctrinam ipfis fufcipiebant. & factus eft omnibus verum plum falutis optimum iis, qui volunt fequi ejus veftigia.

Ergo non quoque hujus mori fevientes, & poftcherimam legem exibentes fuidquid a veteribus decenter fafcum eft, apoftolico maxime facto corroboratum; quonam fit noftra fides fcribimus, & vobis in iis quae fum Dei fapientibus, mittimus ad profitationem: ne videamur etiam terminus movere, quos poftuerunt patres noftri: ut qui non folum claitis ab adulterinis proba difcernere dogmata; fed etiam ea quae defunt, fupplere, per perfectam in Chrifto difciplinam obtinetis. Ac credo ergo illa dictorum, quae ab initio in fancta & catholica ecclefia natas & educatas fentienda accepi a teneris unguiculis, & quę a vobis audivi divinas fcripturas.

Credo ergo, o beati, ficut ab initio credidi, in unum Deum Patrem omnipotentem, omnico principi expertem & eternum, factorem omnium visibilium & invifibilium. Et in unum Dominum Jefum Chrifum, Filium Dei unigenium, qui aeterne & impatibiliter ex ipfo Deo genitus eft & Pater, & non cogoofcfit aliud principium quam Patrem; fed non aliunde quam ex Patre habet hypofaftim: qui eft lumen de lumine confubftantialis, Deus verus, de Deo vero, coaeternus. Et in unum Spiritum Sanctum, qui ex Patre procedit qui lumen & Deus ipfe quoque cognofcitur, & eft Patris & Filio vere coaeternus, confubftantialifque & ejufdem generis, ejufdemque effentiae, & naturae fimiliter & divinitatis: Trinitatem confubftantialem, honore & fede patem, cognatumque & gloria aequalem, quae eft unam in fumma redactae divinitatem, & cogitur in unam commonem dominationem, abfque perfonali confufione & extra hypofaftim contractionem. Nam Trinitatem creditam in unitatem, & unitam glorificamus in Trinitate: Trinitatem quidem tribus hypofaftibus, unitatem autem in eo quod fit unica divinitas. Nam & fancta Trinitas eft numerabilis perfonalibus hypofaftibus, & fanctiffima unitas extra omnem numerationem. Et ea quidem individuam habet divifionem, & fecit quae confundi non poteft conjunctionem. Nam numerabilibus divifa hypofaftibus, & perfonalibus numeratis diverfitatibus, unitas eft in eo quod fit eadem effentia & natura & perfectam admittit divifionem, unitafque eft unica & non conjugata, & commem effugit numeration, quod attinet ad effentiam. Unus enim Deus & unus apofte & convenienter creditur patrem: unaque divinitas dilucide praedicatur, etiamfi in Trinitate perfonarum cognofcitur. Et unus Dominus nobis unpoaciatur, quamvis una quoque dominatio fingitur dignoftur, etiamfi eadem patrum tribus hypofaftibus nequae Deus illie eft unus Deus & una divinitas, divifus & difpertitus in tres Deos, aut ad tres redactas divinitates, neque quantum unus Dominus nobis unpoaciatur, & dejunctus & in tres dominos dilatatur, tot extenfus ad tres dominationes. Arianorum eft blasphemia, in inquales Deos Deum unum differans, fed in diffimiles divinitates unam partem divinitatem, & in diffimiles dominos unum dominum, & in diffimiles dominationes. Nequaquamus Deus eft & cognofcitur, & ter fy pa-

A ftfes praedicatur, & in tribus perfonis colitur, & Pater & Filius, & Spiritus fanctus dicitur, contractus aut compofitus aut confufus, & in unam coalescens hypofaftim, & concrefcens in unam quae non nomatur perfona: Sabellianorum eft haec praevitas, tres hypofaftes in unam confundens hypofaftim, & in unam tres perfonas commifcens. Ubi enim eft Trinitas, o impii, fi ad unam, ut vos tulit, redacta eft Trinitas, & concretae atque confufae hypofaftim? Aut ubi unitas, o infanfiffimi, fi tres effentias reducatur unitas, & ad tres extendatur natura? Eft enim utrumque impium apud orthodoxos, & omnino lapfum a pietate, & omnino hypofaftis, & Trinitatis in materia: nam illud quidem ftatim reducitur ad Judaismum, & eum qui id dicit fecum fecit abducit: hoc autem devolvitur ad errorem gentilium, & eum qui dicit fecum fimul devolvit. Et vel omnino fic genitilis, qui hoc cum Arrio infane loquitur: vel Judaeus redditur, qui cum Sabellio id fud impie admittit. Et ideo recte decretum eft a theologis, ut nos quidem unitatem fentiamus in ordine divinitatis, & in eo quod fit unica effentia. Ifte & naturalis dominatio Trinitatem autem in tribus inconfufis hypofaftibus & differentis perfonis, quę eft in ternario numero diverfitatis ut neque unum aut ex Sabelli quod quomodo fit confidentur, & omnem hypofaftacam declinat multitudinem: neque tria extollant Arrium in Trinitate fecum modo intellecta, & omnem unitatis voceto recitentia diffolvat divinitatis & effentiae & naturae.

Quomodo ergo didicimus unum Deum fentire, ita etiam accepimus unum confteori divinitatem: & quomodo tres hypofaftes colere diffiftimus, ita etiam confiteri perfonas fomus credidit: non alium unum Deum cognofcentes praeter tres perfonas, neque tres Trinitatis confubftantiales perfonas, quae funt Pater Filius & Spiritus fanctus, aliae praeter unum Deum feientes: & propter unum tres illas in quibus eft divinitas praedicamus; & tres illas unum, quarum eft divinitas, annuntiamus: vel ut accuratius dicam & manifeftius, quae funt & cognofcuntur in Deo Patre, & Filio, & Spiritu fancto, & tria creditur, & tria glorificatur: & unum vere annunciatur; & neque unum, quatenus eft unum, tria accipitur; neque tria, quatenus eft Trinitas, unum adintuitur: quod eft admirabile & reverta plenum omni-fuperior: Idem enim eft & numerabile, & effugit numerationem. Numerabile quidem trinitas hypofaftibus; unitate autem divinitatis effugiens numerationem: ejus enim effentia & natura unitas non patitur omino numerari: ne & tibi differentiam inferat divinitatis; & deinceps effentia & natura monarchiam efficiat deorum multiplicitatem. Omnis enim numerus fecum cohabitantem habet differentiam: & omnis differentia & differentia fimul quoque numerum indicit comitantem. Numeratur ergo beata Trinitas, non effentia & naturis & diverfis divinitatibus, aut tribus dominationibus: fed Patrem & Filium & Spiritum fanctum, & noxae triplicis divinitatis rabie laboranteś, tres exiliimant effentias, & naturas tres, & tres dominationes, & fimiliter tres nove diverfitatis: & fed hypofaftibus & proprietatibus intelligentibus perfectis per fe conftentibus, numero dividunt & non dividuis divinitate. Dividitur enim individue fanctiffima Trinitas, & divifim, rurfus conjungitur. Perfonis habenis divinitatem, manent individue & infectilis effentia & natura, fimiliter autem etiam divinitate. Et propterea neque tres Deos dicimus: neque tres naturae glorificamus in Trinitate; neque tres effentias in ea adjudicamus; neque tres confentimus divinitates, non ejufdem non diverfę effentiae, non ejufdem non diverfi generis: ne quaeumque monadice in ea praedicantur, ad multitudinem deducere finimus; aut aliqua ejus autoritate divinitate concedimus. Sed neque tres alios Deos feimus, aut tres alias naturas, aut tres aliqua effentias, aut tres aliquas divinitates novimus: non unius generis non diverfi, non unius non diverfię fpecei. Sed neque numero Deos, aut naturas aut effentias aut divinitates cognovimus, aut cognofcentes novimus: fed eum qui habet, aut fentit, aut cognofcit, anathemate feclimus. Nos enim unam fimpliciter, & indiftincte ipfa Trinitas. Et unum regnum, unam potefatem, unam virtutem, unam operationem, unam voluntatem, unam dominationem, unam motionem, five omnium, quae funt poftfipfam creationis, five ex conftitutione & conferuatione: unam aeternitatem, & quaecumque unica & non conjugata, unius effentiae & naturae, funt in tribus perfonalibus hypofaftibus, neque confundentes hypofaftim & eas ad unam deducentes hypofaftim; neque unam partientes effentiam, & eam in tres effentias diffecantes, & proprietea unam dividentes divinitatem, fed & unius Deus una divinitas reluceat in tribus hypofaftibus, & tres hypofaftes & perfonae, quae cognofcuntur in una divinitate.

Propterea perfectus Deus Pater, perfectus Deus Filius, perfectus Deus Spiritus fanctus: quoniam eandem & unam unaquaque perfona, individuam perfectamque & cui nihil deeft, habet divinitatem. Et ut Deus quidem, idem conftitit unaquaque per fe confentiens, & ejufdem fit fimilitudinis & ftabilia. Ut autem Pater, & Filius, & Spiritus fanctus, aliud, & aliud, & aliud dicitur: Et hinc ea ab ifis quos Deos fulpiravit praedicantur, Deus, & Deus, & Deus: fed tria unus Deus. Non enim alius Deus Pater, neque alius Deus Filius, neque alius ruritus Deus Spiritus fanctus: quoniam neque alia natura Pater, neque alia natura Filius, neque alia natura Spiritus fanctus. Hoc enim & multos & divectos Deos machinatur, multaque & diverfas parit divinitates. Sed Deus quidem Pater, Deus autem Filius, fimiliter autem Deus quoque Spiritus fanctus: utpote una individue & citra defectus tres perfonas implente divinitate, et quae fit integre & perfecte in unaquaque. Dividitur enim non individue, & non fit unaquaque perfona perfecta, & quae non divifim feu ex parte implens perfonas, fed in unaquaque exiftens plenifime & una permanens, etiamfi in tribus perfonis apparet, & ad divinitatem non conferens multitudinem, etiamfi in tribus hypofaftibus; ne aliquam corpoream partitur divifionem quę vere eft impatibilis & incorporea, & neficiens patiquae fant propria creatura.

Eft ergo Pater: unoquod eft Deus, Pater, & neque Filius, neque Spiritus fanctus; fed eft effentia & fecundum naturam quod Filius & Spiritus fanctus. Et eft Filius cum eo quod eft Deus, Filius, & neque Pater, neque Spiritus fanctus; fed id quod Pater fecundum naturam praedicatur, & cernitur in effentia id quod Spiritus fanctus: & eft Spiritus fanctus cum eo quod eft Deus, Spiritus fanctus, & neque confideratur ut Pater, neque accipitur ut Filius. Sed id quod Pater in effentia creditur, eft effe id quod Filius exfultat fecundum naturam; illud quidem proprie naturam & effentiae identitatem & conjugatam exfiftentiae, hoc autem propret diverfas trium proprietates, & quae citra confufionem unicuique perfonae characteram tribunt proprietatum diffinitionem. Quomodo enim habet quaeque quod eft Deus, ita ut ab eo non poftit excedere: ita etiam characteriftica ex perfonae proprietatem, immutabilem fortitus eft & immobilem quae adeffet fofi & ab alia perfonft eam differit.

A Credo etiam ejufdem naturae, honoreque & fede patem confubftantialem Trinitatem, quae confundi non potefi. Eft ergo Trinitas Trinitas, non fulum perfecta divinitatis in tres perfectione, fed etiam fumma modum perfecta & fere diverfam Deum fuperans & gloria & aeternitate & regnumque divifa, neque abafienata. Neque ergo trium aliquid aut fervum in Trinitate, neque introducitur tum, et quod prius quidem non effet, poftea autem fubierit. Neque ergo Patri deficit Filius, neque Filio Spiritus; fed eft fempiternum, & in Trinitate ipfa Trinitas.

Et de fancta ejudem, & confubftantiali, aeternaque, & principali, & omnium creatrice & regina Trinitate quomodo fentiam, eamque gloriofam & fublimem, quam potefi breviffime & apertiffime ex B his expofui. Neque enim de his plura concefli dicere fynodalium literarum brevitas. Quomodo autem de unio ex eadem omni ex parte veneranda Trinitate, Dei Verbi & Filii quoque & admirabile incarnatione, idem eft autem dicere fumma cognitantione, & ad non in terra degentes divino & deifico defenfia, fentiam, & prendiandam & fandifta dicere tot quod vos infpiratis patribus accepimus, tanquam coram ipfa Veritate quę univerfa intuetur, hau fynodales literas fcribens, expono, & mitto ad vefitas aures fapientiffimas.

De ea ergo credo, o viri divinifimi, quod Deus Verbum, Patris unigenitus Filius, qui ante omnia fęcula impatibiliter ab ipfo Deo & Patre eft genitus, per iniam elementum miftiens humani nofiri, & fecit ex Deo & Patris naturae, & ex fanctą Spiritus divino affenfu, a fina Patris non feparatus, ad nos humiles & abjectos defcendit. Eft enim ficut ipfidem voluntatis, cujus Pater & Spiritus fanctus, fic etiam idem effentiae & naturae: circumfcriptionem minime fuftinens, aut loco ad locum ficut nos tranfitum, fecundum naturam fulitus divinam agere operationem: & concubitus ex C Spiritu, & genitus, qui virginitatis exfiftat: ex Spiritu, Matre fanta, honefte ac divine, & ab omni inftinctu ac ac ingenitus, quae & corpore, & anima, & mente incarnatus, & ex Spiritu fanctus, & noftram formam fufcipit, qui quod ad divinam attinet effentiam, nec figuram nec formam poteft fufcipere: & fic ficut nos corporatus, qui eft incorporeus, & fecundum naturam Deus fecundum fufcitur, & alvo matrem continetur, qui in fino ęterni Patris oftendentur, & qui eft expers temporis, temporale principium fufcipit: non phantafia & vision hac non contemplata, ac videntur defenfi Manichęis & Valentinianifed revera totum feipfum exinanivit, paterna & propria voluntate: & notam noftram maffam affumens, carnem, inquam, ejufdem cujus noftra effentiae, & in rationione praedicam quidem generis cujus nobiftcum anima, & mentem menti noftre limilem; hit enim homo eft & cognofcitur, & D homo revera fuftus eft ex ipfa fumma in fanctiffima Virgine concepta, ac. Homo enim dici voluit, ut finulli expurgaret fimile, & cognato fervaret cognatum, & congenitio illuftraret congenitum. Propterea fancta Virgo fanctius: & corpore & anima & fanctificatur: & fe fubftantiam incarnationi Creatoris, ut pura, calta, & immaculata.

Incarnatur ergo Verbum & Deus ficut nos; non tfiue fofę carnis conjunctus, aut prius formatio & ita prius exiftenti corpori conjectus, aut cum anima quę prius exfiftebat compofitus: fed ita tunc ad ea accedens ut exfiftetent, quando cum eis ipfe Verbum Deus compofitus fuit natus: et: habentia tempore quaeque exiftentia, & unionem, & non ante verfiftam eum E unionem, & non ante verfiftam eum unionem, & greffionem per fe unquam exiftentem, & non fuerunt omnino alicujus alterius exiftentia nobis fimi-

similis: sed habuerunt concorrentem cum naturali Verbi congressione essentiam; & nec ante illam quidem fuerunt vel unq; iaciu oculi, ut mormurat Paulus Samosatenus & Nestorius. Simul enim carnis, simul Dei Verbi carnis: simul caro animata rationalis, simul Dei Verbi caro animata rationalis. In ipso enim & non per se habuit existentiam. Nam simul cum Verbi conceptione hæc adducta sunt ad consistentiam, & ei unita sunt per ineffabilem, & mulatque addolta fuerunt ad consistentiam, quæ est vera & individua: neque patitur sectionem, neque admittit mutationem, nec confusionem: ab ipso produsta, & in ipso consistentia, & cum eo compotita, & nullo omnino tempore sine constitutionis præcedentia inconfusum & inseclilem cum eo compotitionem.

Ex Impollutis ergo & virginalibus sanguinibus sanctissimæ impollutæ Virginis Mariæ Verbum incarnatum, vere homo, & virginali gestatus puero, cum tempus impletet legitimæ in utero gestationis, in omnibus naturalibus & peccatum non feretibus humanis nobis affinitatem, & nostram affectionibus maxime obnoxiam non dedignans vilitatem, nascitur Deus humano corpore, similitudinem autem & figura, animam habens rationalem & incorpoream; sicut ipse in seipsis & non alius rationali animavit spiritu: & conservat virginem eam quæ ipsum genuit, & eam propria & vere offendit. Dei parentem: etiamsi demum rumpatur Nestorius, & ejus Dei hostis exercitus lapyrinthi, legat, & lamentetur, & cum illo rursus lanietur, Deus enim erat qui ex Virgine sancta Dei parente Maria nascebatur; & fecundam propter nos & temporaliter suscipiebat generationem, qui primus ejus & æternus, quæ est ex Patre, naturalem & ineffabilem generationem, etiamsi nascebatur incarnatus; propiter eam quæ est cum nobis similitudinem, qui lutus nos carnales: totus Deus nobis factus, idem totus homo exhibitus: perfectus Deus idem cognitus, & idem cognitus homo perfectus; habebat enim unionem ex duobus naturis, divinitate & humanitate; & cognoscitur in duobus naturis, divinitate & humanitate. Neque enim unioni intercessit mutatio aliqua aut commixtio; neque differentiæ & dyadi formarum seu essentiarum, postquamdem accessit divinitas aut deitas; etiamsi non mutabatur in Nestorium Nestorium, illud autem crucient malignum Eutychem. Quæ enim sunt inter se unita per hypostasim, neque mutationem admittunt, neque confusionem divisionem: neque naturarum quæ sunt proprietatis confusionis, neque signa accipiunt sectionis. Quod quidem, vt videtur, ignorans Eutyches & Nestorius, & velientes quæ sit ex unionis per quam Verbum est incarnatum, & caro animata & mente præditas fuit conspecta: alter quidem jaculatur in mare confusionis, alter autem ruit præceps in barathrum divisionis; & propterea alter quidem confusione fugere fugere dyadem naturarum, alter autem confusionem unam Dei Verbi naturam incarnatam reformidat, aut etiam ejus unam ejus compositam dicere hypostasim metuit; timentes fugitivi, sibi non est metus.

Non autem forti animo utrisque horum servam expellentes amentiam & super pietatis petram fundemus omnis, & Verbi cum carne nostra per hypostasim, mente præditam & animatam prædicemus compositum, & omnem Christum & Filium incarnatum Verbum colimus, & unam ejus hypostasim dicimus compositam, & eum dicimus in duabus naturis; & duas ejusdem Dei Verbi genrationes cognoscimus, una quidem ex Deo Patre, quam & temporalem & ineffabilem formas; & secundam ex Deo Matre, quam & temporalem & ineffabilem & fecundam ex

Actio X.

ralem & unam Dei Verbi naturam in ipso incarnatam glorificamus: sed non ut Apollinaris, & Eutyches, & Dioscorus dicunt; sed ut sapiens nobis tradidit Cyrillus. Et revera dicimus quæ sunt propria naturarum, & eorum quæ sunt unita annunciamus differentiam, quæ tanquam naturalis quidem dicitur & est qualitas, in essentiali autem intelligitur & est qualitas. Et neque Nestorianam ignomen divisionem, neque Eutychianam cavemus mutationem: quoniam neque ut ftulisæ sentjens Nestorius, relativam unionem ex quæ dicitur honoris æqualitate, confundimque ac voluntatum participationes & identitate nugamur conjunctionem; neque ut furiosus Eutyches, per confusionem quandam & alterationem Dei Verbi & carnis animata intelligenter, sed naturarum, & essentiarum, & formarum, interque affirmus compositionem eorum, ex quibus facta est admirabilis in Christo conjunctio.

Regia itaque vis & media ingredientes, & odiamus confusionem, & abhorremus sectionem: solam ut autem amplectimur inconfusam, simul & indivisam divinitatis & humanitatis unionem; quam vt solus poterit agnoscere naturalis congressus per hypostasim. Sic enim inter se unitæ divinitas & humanitas habuerunt, ut neque sustinerant mutationem, neque pariatur divisionem. Ratio enim unionis, naturalis inquam, & in hypostasi, (neque enim aliam in Christo præter hanc unionem,) non egoratur quæ differentiam, fugit autem omnino divisionem, & conservat immutabilia quæ concurrunt ad unionem; & eorum quæ sunt unita non facit scipsit divisionem: & ideo ex divinitate, & humanitate, & ex duabus naturis Christum nominantes, eumdem Deum & hominem, & secundum naturas duplicem prædicamus. Similiter autem etiam perfectum in divinitate, & eumdem Christum perfectum in humanitate, & ideo dogmate flatuimus eum & in duabus naturis, & vt Deum eum Patri consubstantialem describimus, & eumdem vt hominem matri ejusdem consubstantialem dicimus: etiiblem eumdem & unitissimum creatum divinitatis, & increatum: corporeum quæmdem & incorporeum; tactilem eumdem & intactilem; circumscriptum eumdem, & incircumscriptum: terrenum eumdem & cœlestem: eumdem carnem rationalem animatam, & divinitatem: eumdem recentem & æternum eumdem humilem & sublimem, & quæcunque individue duplicia juvenuntur naturæ. Et æternum quidem ipsum fuit, ut qui æternam habere naturam; alterum autem ipsum non in novissimis temporibus factum est immutabiliter, ut qui naturam humanam assumpserit. Et ujo enim erat immutabilis & individuus; licet etiam ell immutabilis & individuus, manenet & etiam inseparabilis quæ significantur differentia, & & individue reciprocendem diversitate. Naturalem ipsum & essentiæ & formæ, ex quibus facta est unio inefabilis, & in quibus unus idem Christus conspicitur; & manent ex eisdem id quod est unum ex ipsis effectum, non amplius bifariam divisum, & ex ex quibus est offendens fuit sectione & mutatione: id est, hypostasis & persona composita, & inconfusa confusione & sectione & conjunctione quæ non novit divisionem, & quæ sortita est ut unum sit & nunc & manetat individuum: & neque duo est unum & duo nus est unum: neque confusione & essentiam identitatem & naturalem & essentiæ & essentiam identitatem & ex quibus est compositus naturalitatem, & ex quibus & unum & duo cognoscitur: unum quidem ex hypostasi & persona; duo autem ex naturis ipsa & naturalibus eorum proprietatibus, ex quibus etiam ut & unum effet est fortitus, & conservavit ut manerent duplex natura. Unde idem manent, unus Christus, & Filius, & unigenitus, individuale centi-

tur in utrisque naturis, & utrisque naturalis effentia operabatur operationem, convenienter utrisque essentialis, quæ aderat, qualitatis, aut etiam naturalis æternitati. Quod quidem si unicam & minime conjunctam habuisset naturam, fuit hypostasim & personam, non fecisset; & non unus & idem effet operans quæ non fuit utrisque perfecte natura. Quando enim divinitas expers corporis, corporis opera fecisset naturaliter; aut quando corpus vitodatum divinitatis fecisset operationem, quæ effectuit corporis incontur divinitatis? Emmanuel autem cum effet unus, & simul utraque, nempe Deus & homo, utraque faciebat ex veritate naturæ: ex alio & alio facienta quæ ex alio & alio, quatenus idem Deus idem & divina; quatenus autem homo idem, humana: volens seipsum omnibus offendere, quod idem effet Deus & homo: & ideo idem divina similiter facit & humanaqueffec & humanum non alius quidem fecit miracula, & alius fecit quæ funt humana, & passione passus est, ut vult Nestorius: sed unus & idem Christus, & Filius, qui divina fecit & humana; id est ex & alio, ut divinus affirmatur Cyrillus; quoniam in utrisque habuit potestatem inconfusam & etiam individuam. Nam quatenus quidem idem erat Deus æternus, faciebat miracula: quatenus autem idem homo erat ex eo quod natus, fecisset humilia & humana: Quomodo eoiem in Christo utraque natura ex nihil deest, servat suam proprietatem: ita etiam operatur utraque forma cum alterius fecisset, ad quod habuit proprietatem Verbo quidem id quod est Verbi agente, cum societate fecisset corporis: corpore autem facienæ quæ sunt corporis, Verbo fecisset participe actionis: & hæc quidem in una cognoscimus hypostasi, & in una persona considerantur, & execrandam repellent sectionem. Neque enim divisim propria operantur, ut fulpicatur eorum divisionem.

Nec propriæ naturæ effultes ibi appellandes delirus Nestorius, quod utraque forma in uno Christo & Filio cum alterius societate agebat, id quod habet proprium. Non enim deos fimul Christos & Filios operantes glorificamus eumdem & secundum naturam Filium & Christum admirabilis, alterum autem secundum gratiam Filium & Christum, qui dictory, & Christum, & Filium, & Dominum, & Unigenitum, & Deum, & Dominum, & Unigenitum, & Deum, & Dominum, & Unigenitum, & Deum

Actio X. & naturam nostram habebat incorruptam, & sustinebat corporis circumscriptionem, & figuram gestabat nobis convenientem, nempe corporis formam. Forma autem corporis est per quam in utero conceptus fit efficius, & quam semper conservat & conservat in infinita sæcula. Propterea efficiens idcaetur, propterea fetipsa porabatur & tangebatur homo bibebat, propterea potabatur gestabatur, ulnis portatus virginalibus & recumbens in gremio matris, propterea dormiebat, & somnus indigens dormiebat: sed & verberatus dolebat, & flagris cæsus patiebatur, & laboris sustinebat corporis, manus & pedes in cruce transfixus. Dabat enim, quando volebat, & humanæ naturæ tempus agendi & patiendi quæ erant ipsi propria: ne quidem phantasia & inanis vilio judicaretur ejus & inclyta incarnatio.

Non enim hæc invitus aut coactus suscipiebat, etiamsi ea naturalibus & humanæ admittebat, & humanitæ motionibus suscebat & gerebat. Procul abiit hæc exercranda cogitatio, Deus enim erat, qui hæc pati sustinebat carnaliter, & non servabat ipsi passionibus: & impatibilitatem per hæc nobis conferiliatis, aliquando humanæ pati, agere, & operari ipse voluit, & videntes juvare statui propter quos etiam homo revera factus est: & non quando naturales & carnales motiones volebant naturaliter movere ad operationem, aut etiam insidiantes tempti insidias audacissime implere desiderabant. Corpus enim patibile, & mortale, & interitui obnoxium indoerat, naturalibusque & in quas non radit reprehensibilis obnoxium affectionibus: idque conveniente sua natura pati & agere concessit usque ad refrenctionem ex mortuis. Illic enim & quod est nostrum patibile mortalique & interitui obnoxium difolvit, & ex iis nobis concessit libertatem. Atque fit quidem abjecta & humana voluntarie simul & naturaliter agens, iis quoque Deus offendebatur. Erat enim ipse sibi promus ac dispensator humanarum passionum, & ædificator non solum dispensator, sed etiam rector & magister, etiamsi patibili natura incarnatus fuerat naturaliter. Et ideo supra hominem erant ejus humana: non quotiam natura erat nostra humana, sed quoniam sua sponte homo factus est; & homo factus ea suscepit voluntarie, & non tyrannice aut coacte nonnunquam, sicut nos, & involuntarie: sed quando, & quantum volebat ipse conducere iis qui affuerant individuos, & affectionibus quæ fiebant secundum naturam, annuit. Divina autem præclara & summa, & quæ aperte nostram loquerat humilitatem, quæ quidem erant admirabilia, operamque suam, & pater opinionem processus cujusmodi erant absque semine concepto, Joannis in utero exultatio, partus absque corruptione, virginitas ante partum & in parto impolitia. & poll partum insolentia; paltorum cælestis initiatio, magorum a stella incitata tractio, & cum ea donorum oblatio & adoratio, literarum absque doctore cognitio: *Quomodo enim, inquit, novit ille literas, cum non didicerit?* ignorantiæ amaroram malignum amorem sitiens ex parte arguens: ex aqua in vinum transmutatio, vinumqam lanatio, cæcorum visus redditio, mancorum & mutilorum in pristinum statum restitutio, paralyticorum confirmatio ex non operatio, claudorum recta ingredientes motio, leprosorum præclarissima mundatio, sturientum & abjectorum adore repletio, eorum qui pertequebantur octoarum ejus & ejus cognitio, tangentium mantis & ejus per ipsam in corpore ingressus, immundorum spirituum fugatio, & mentorum repentina perversio, & tangentium ejus & tangentes apertio, poll mortuorum ejus & ejus cognitio, non dependentium ab ejus & ejus mandatis inferior, aperte & re-

Anno Christi 681. & vere omnia opera nostra subiens, & naturales & affectiones, reliquæ in quas non cadit reprehensio, remotisque a labe & vituperatione, & in quibus non inveniatur reflignum alicujus peccati. Percatum enim non fecit, neque inventus est omnino dolus in ore ejus: & nobiscum simul humane ferfatus, ut qui perfectus homo cognoscerentur, idem quoque erat Deus absque intermissione, & miraculis fatoque Deus erat. Deus enim perfectus cognoscebatur, & humana intelligenter animæ carne erat contemperatus; ad palliorum ascendit voluntarium, & voluntarie proditor Judæis: immo vero seipsum ipsi prodit propter hominum salutem; vinctusque & colaphis afficitur, & conspitur: & flagris cæditur, irrideturque & chlamyde purpurea tanquam universorum rex indutur: & arundo tanquam septrum regale in manus ejus regaliter tradtur, & Pilato judicante condemnatur, & tandem ligno affigitur, pedibus & manibus crucetatur cruci falutari affixus, & fel mistum & fel fluitium cum latronibus, acetosque potatus & fel gustat, & exclamans Patri tradit animam, & ci latus lancea fauciatur, aquamque & linguinem salutem profundit poll mortem; & mortuus fel quidem demittitur, justique ei func, & myrrha ungitur, & tridiana sepeliturque sepultura, & poll tridiana surgens procedit e sepulcro, & omnes fecum mortuos fecit surgere, & sepulcrum fecit aperire, & ad vitam suam quæ non terminatur, per fuam a mortuis resurrectionem: discipulis quoque cum a mortuis surrexisset apparet, eisque & potu & manum apostolorum contrectandæ dedit: & ipse ea quæ in nos suæ reflectionis, & eis præbet sanctum Spiritum, ut qui fit ei cognatus & ejusdem generis. Et exhibitus in cœlos, immo vero tanquam cœlis dominans & cœlis, & sedet ad dextram Patris, sedem habens paternam regalemque & sapientam. Unde rursus venit, factorus judicium vivorum & mortuorum, & unicuique reddituus secundum suas actionibus quæ fecit unusquisque, sive bonæ quis actiones, sive malas fecerit ac vituperabiles: quem cum Patre & Spiritu in universos regnum obtinere credimus, quod revera nonquam desinit, finemque & terminum non habet.

Atque ita omnipotentis, & eiusdem Dei & Verbi incarnationem, humilitatisque & abjectæ nobis affimilatione, quomodo dicam & fentiam, parcis significavi. De mundi autem qui eorum ab initio facta conflitutione, & conservatione, quam hand ita diu ab hac eft ac conceptura, confitetur, o venerandi, quod omnia non solum visibilia, sed etiam invisibilia Deus unus eft fabricatus, Pater, Filius, & Spiritus sanctus; æternam natura expeffque principii, & ex nihilo ad hoc ut fint deduxit: & cum prius non essent ea effecit, & eorum innumerabiles sapientiæ produxit differentiam. Omnia autem per unigenitum Patre fecit in sancto Spiritu: quæ etiam ipsamet, omnium ut propidentia, ut Deus fuorum operum curam gerens: & temporale principium omnibus conflituens, sensibilia quidem fuit subjecit tempori: illutelligibilia autem & invisibilia et his plurisæstimavit: & neque quam quidem mortuntur & intereunt, ut sensilia quæ sunt fluxa & facile transeuntia: non tamen ad immortalem perpetuam naturam aut ad effentiam ineffabilem, sed ea ita largitus eft gratiam, quæ ab interitu & morte ea arceat. Sic permanent hominum animæ interitui nequaquam obnoxiæ, fic funt angeli perpetuo immortales: non vere, ut diximus, naturam interitui non obnoxiam aut effentiam propriæ habentes immortalem: sed a Deo allecuti gratiamque eis fuppedisit immortalitatem, & ab interitu procuratus remotum. Sed non quoniam hoc

minum animæ Dei gratia, expulerunt interitum: qui omnibus creatis infidet naturaliter, propterea eas esse ante corpora fuspicabimur, aut ante vilibilis mundi productionem & conflitutionem, in alia qua æterna vita existere cogitabimus & vitam cœlestem habere dicemus, carnis expertem & incorpoream agentes vitam in cœlo quod nondum erat, ut vult delipiens Origenes, & ejus fymmilitaeus Evagrius: ut omnes fere Graecorum, & Evagrius & eorum reliqua que falicite fabulas fectatur turba; qui non hoc folum per errorem opinantur, in gentium dogmata incidentes, & Christianam inquinantes impietatem; sed hoc eum etiam quibus nunc indeo fumus corporum, amenter tollunt refurrectionem, & blasteratres innumerabilia impiis fuis & fabulofis & gentilibus dogmatibus incorpandas inflicipiunt, quod a Paulo dicitur ad Corinthios: *Si non resurgunt mortui, neque Christus resurrexit*, & fic de cetero evanescent in ipsis cogitationibus. Adjicietur ergo, *Fama vel fides vestra.* An non necessario vestra confessionis hæc quoque pars fuit, hujus carnis refurrectio? & nobis enim exigitur, ut confiteamur refurrectionem, cum ad faltatem baptismum accedimus. Propterea etiam, quoniam ipsamet dominus concepta fuit qualiter fapient, universa Unigeniti infignis & præclara œconomia præclare fuit administrata, ut & veritas imaginem, & carnem adiret immutatam.

Non in hoc tantum folum amentes errant, & a recta via declinant: effet enim, ut in malorum collatione, ferenda imperitas; fed alia etiam innume. rabilia perpetrantur & paternam hereditatem ad cunt traditionem paradifi ejicientes plantationem, in carne fictum effe Adam non volentes, Eve que ex ipso factæ fuit vituperatio efficitonem, voceus fer. pentis adinventam, & cœlestium mentionem ordine fe quidem ab initio a Deo fuisse conditas prohibentes, ac condemnatione autem quæ præcelle & everitoo eas imaginantes, tanquam in benade mentium, amaia perpetuo fuisse conditas, impie fimul & fatuo. hujusie hominum: in percepellium aquarum cresceretes vituperatione, fuppeditant fuam esse voluntas: & omnipotentiam fecerit, profectum inopinum & adducentes, omnium autem rationalium, angelorum, & homum, & hominum restitutionem affirmantes, & rurfus in fabulam hendam differentes. Et contestantes confundentes: quando etiam nobis differe Christum, quem ipsi delire fuo dogmate conflituunt, non qutem non pie prædicamus, gloria, & honore, aut regno, aut dominatu demonstrace abhinantes: immortalitatis etiam fui proferentes ex diabolico & impio cordis fui thesauro: non una folum turbida perversione, fed innumerabilis. hus proximum potantes, & eorum animæ morte efficientes cotelitces, per quibus Christus noti eft dignatus, & in pretium earum redemptionis divinum fuum effudit fanguinem, & donum quod omnem fuperat æftimationem, fuam beati, animam depofuit. Nos autem qui rectæ inculpatæque ac fapientis fidei rationali lacte fumus potati, fincerumque ac bonum Dei Verbum gullavimus, omnibus illorum obscenis quæ dogmatibus, liberi ab omnibus nefanis eorum impiis, & paternum nostrum insifteutes vestigiis, & hujus mundi dicimus & confumantionem, & vitam illam quæ poll Christi adventum futura eft annumerantes credimus, & fupplicium non eft terminandum certo tenemus: fi quidem illum fine fine obleclatem eos qui bona fecerunt, hanc autem perpetuo dolore cruciatus atque ideo cafligatum eos qui hic fuerunt, aeternis improbitatis, & naluerunt duo [illegible] prisquam hinc excederent. *Vermis eorum non morietur*, inquit Christus judex: [illegible] *ignis eorum non extinguetur.*

Actio X. Hæc cum sentire & credere, o sapientissimi, ex apostolica, & ex prophetica, & legitima, ex patrumque & doctorum acceptimus prædicationis, vobisque sapientissimis ea manifesta fecerimus, & vos nihil celaverimus, deinceps & consequens & constantanem & traditioni veteri conveniens, sanctorum patrum nostrorum congregantium sanctas synodos literis facere manifestas; quas ut quæ antimabus nostris lumen præbeant colimus, & perpetuo eas habere optamus: ut per eas beate quoque omnes vitæ participes, tanquam ingenui filii & fuccessores. Quatuor ergo in divinis ecclesiæ dogmatibus, magnas sanctas & œcumenicas synodos admittimus, quæ evangelicis decoruntur splendoribus, & evangelicorum charactherum quasi & illustratur. Harum primum locum obtinere dicimus, trecentorum decem & octo divinorum patrum qui Nicæ convenerunt concilium, quod divino nutu congregatum Arriani infanie fallentes abominationes. Post illud autem tempore, non gloria & gratia, congregatur secundus conventus, qui fuit congregatus in regia civitate: erant autem centum & quinquaginta divini patres, qui hunc divinitus congregatum implebant coetum: qui Macedonii, Apollinarii, & Magni Iulnnicam extinguit impietatem, & ea tanquam incendio piorum cœtum liberat. Tertium post hos solo tempore glorifico concilium, quod prius Ephesi divino confedit consilio. Discoruti enim quod dictus secundum, eum reproba Lutychis sententia fuit deprehensa, & condemnata. Quod quidem primum concilium fuit quidem cœtus decentorum sanctorum patrum dejecit autem hominis adoratorem Nestorium, & ejus omnem cum Christo pugnantem impietatem. Post hos temporis longum quartum congregatur concilium (excentorum simul & trigintaq; celebrandorum patrum, & fidei laminatrum: qui Chalcedone conventunt divinitus & habuerunt adjuticem Spiritum sanctum patrum; quæ etiam in hodiernum usq; diem pro eorum fidei decreto propugnat, insignique & maxime eorum congregationis curam gerit perpetuam: profanum autem par interimit, Eutychem, insanum, & Dioscorum, & eorum cum Deo pugnantem obstruit malitiam, quæ ex Apollinario tanquam fonte prorumpebat, & impiebat omnes ejus impietatis. Cum impia autem eorum hæresi, per orthodoxa fata pronunciata, ejicit etiam Nestorii Dei hostis scelerata hæresim. Nam adversus eam fic impudentia exultantem fuerat congregata. Hinc etiam eam vicere sancti, & attrita expulit ecclesiastis.

Præter hos omnes magnas & œcumenicas honore pares sanctorum patrum quatuor congregationes, quintum quoque aliam, quæ sub hac congregatione hodiernum œcumenicam adunatione, sub Vigilio in urbe regia, Justiniano tunc dominantibus sceptra Romani imperii; quæ congregatio quidem fuerat ad confirmandam inclytam synodum Chalcedonensem: tollit autem & ad extinguendam, primatque quidem Origenem insipientem & omnes ejus omnis plenas elegantias, & scripta plena multiplicis & variæ impietatis: cum autem Origenis & Dadymi doctrinam, & omnes eorum Graecas & prodigiosas & fabulosas etiam nugas. Post quos Mopsuestia cruelist Theodorum, Nestorii Dei hostis magistrum, & tanquam execrandam illa blasphemia ejus scripta ejicit etiamque. Theodoreti autem quæ male adversus pietatis propugnatorem Cyrillum impie scripta sunt, & ea in quibus adversus dominum capta ejuldem divini zyrilli, primam fundum omnem Ephesinam & rectam nostram fidem attentantem impio Nestorio pratificans: & illa quæ eamd

ACTIO X.

ACTORUM PAPP. CONSTANTIUS PONTIFICIS ROMANI. INP.

A habet potestam, vestris gratis placatus precibus, ut ACTIO X. CONSTANTIUS PONTIFICIS ROMANI. INP.

thofica nostra ecclesia confuevit anathematizare & condemnare, earumque authores & genitores, tamquam execrandos libellos & orationulas: ita honoratas tenens & colens dogmata sanctæ catholicæ & apostolicæ nostræ ecclesiæ, quæ vobis singulatim & paucis exposui, per synodalium litterarum, ut dixi, compendium; cum quibus etiam opto hinc discedere, quando Deus hoc fieri jusserit. Unde etiam rogo vestram paternam sanctitatem, ut a me benuilliate more synodali suscipiens literas, patentis innotere oculis, & eas fraterno affectu conspicere: & si quid obtenuim est propter ignorantiam, aut præterniillum propter oblivionem, aut propter festinationem non animadversum, aut propter brevitatem non satis memoratum, aut propter linguæ imbobilitatem B silentio præteritum, aut propter linguæ tardietatem, & maximam vocis gracilitatem, aut propter agrestionem verborum imbecillitatem, vel non voluntarios nobis esti omissum, additionibus suppleas, & sermonibus ex paterna plentitudine procedentibus & correctionibus dirigat; & gratiffimam tribuat firmitatem fraternis monitis. Audisti de paterna fraternitate ecclesiastica: ne & in cis deficiens imperfectio semper appareat: nec intrinsicus sæpe abertans ignorantia, perpetua manet: in bestia & per totam vitam agrotans. Quod quidem de amice & fiancera vobis fiat, me quidem diuvavit & sanaverit; vobis autem beatissimi sive testimonio tributerit comitatem & affectionem; ipse enim est qui ait: dicere: fratrum & filiorum amorem. Sit autem ergo C a vobis dictatus, & eo quo eram defectus repletus, & in eo quod erat infirmum curatus, & in eo quod erat claudicans erectus, firmitatem & paternis & fraternis coronatus divitiis, quantam vobis habere gratiam & cum ea gaudium cenfebor, aut lætitiam decerpere, & * voluptatem quæ summa cognoscetur? Sed hoc quidem Deus solum fecerit: inferior autem ego quoque, o venerabiles, qui tale lucrificio meritum & præclarum deterpo beneficium. Scieritis autem fortasse vos quoque & didicieritis, si cordis mei fervent ad pietatem vestrarum, & magnam animi dilectionem animæ oculis contemplati fueritis. De his ergo amplius a vobis verbis petere mittens: ecio enim fore et hæc omnino impletis, etiam ante a nobis minimus petitionis fuerit, quantis igne succensi, & paterno inflammati dedicio: illud autem rogo & aunquam rogare desino, ut me vestris adiuvam precibus & orationibus ferventissime proseguatis, sicut & confiteor, & non possum ferre nous pugnibi imposti. Nec hoc solum; sed ut etiam huic Christi gregem mecum pascatis, qui quidem nihil commilus est pascendus: non possum autem, nisi vos open feratis, cum spiritu divinis & utilibus germinibus, & illæsum fervet & inoffensum. Et propterea rogo & oro, ut ei ea quodvis damnum patratur propter meam ignorantiam & imperitiam & quæ ad rite pascendum non sufficit tumberilitatem, similiter atque ipse fecisti, in die judicii judicet, & eorum qui pretiosas Christi ovis furantur occidant & quidquid interminatum habeam fupplicia. Ad earum enim ovium & augmentum & optimis herbis summam cuiusam pingnedinem, a Christo principe pastorum plane licio & novi amicitiæ gaudeam: sed & quid, o venerandi, Deo concedimus, nisi nobis ferre auxilii, contendite, ne & egeamus de hac Christi oves pretiosissimæ propter meam vanilitatem capiantur ferit. Patiatur autem ego quoque eorum vos rogo, ut innenas & perpetuas fundatis illum tamquam pingnedinem, & Christi amantes & sensibilis nostris impetrationibus ipsi divinis [illegible] fiunt imperitis ut illi [illegible] & omnes [illegible] sanctæ

sanorum hæreticorum: & omnibus erasit manifesta & orthodoxorum patrum pia fides, & hæretiorum prava & perversa sententia. Quoniam autem a nobis est cognitum, quod quædam propria opera inventa fuit, apud Macarium & Stephanum ejus discipulum, congruentia opisionibus prophorum hæreticorum, quæ etiam ab eis ablata sunt, & sunt in bibliotheca venerandi patriarchii hujus Deo custoditæ & regiæ civitatis, si videtur sapientissimo domino, & sanctæ & œcumenicæ synodo, in medium proferatur hæc opera, ut cognoscatur vis eorum quæ in eis sita fuit.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus dixerunt: Dicat Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius hujus sanctissimæ ecclesiæ, an sicut dictum est ab iis qui sunt ex parte sanctissimi Papæ veteris Romæ Agathonis, opera Macarii & Stephani fint in bibliotheca.

Georgius religiosissimus diaconus, bibliothecarius dixit: Ita, domine, sicut dicuerunt, qui sunt ex parte sedis Apostolicæ veteris Romæ, sunt in bibliotheca opera Macarii & Stephani.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus, dixerunt: Dicat Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius hujus sanctissimæ ecclesiæ, an sicut dictum est ab iis qui sunt ex parte sanctissimi Papæ veteris Romæ Agathonis, opera Macarii & Stephani fint in bibliotheca.

Georgius religiosissimus diaconus, bibliothecarius dixit: Ita, domine, sicut dicuerunt, qui sunt ex parte sedis Apostolicæ veteris Romæ, sunt in bibliotheca opera Macarii & Stephani.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus, dixerunt: Dicat Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius hujus sanctissimæ ecclesiæ, an sicut dictum est ab iis qui sunt ex parte sanctissimi Papæ veteris Romæ Agathonis, opera Macarii & Stephani fint in bibliotheca.

Georgius religiosissimus diaconus, bibliothecarius dixit: Ita, domine, sicut dicuerunt, qui sunt ex parte sedis Apostolicæ veteris Romæ, sunt in bibliotheca opera Macarii & Stephani.

Constantinus pius Imperator, & sancta synodus dixerunt: Alter quoque liber legatur similiter: Cum omnibus acceptis idem religiosissimus Lector & notarius Antiochus, legit eum librum; cujus hæc erat inscriptio:

Oratio mifia a Macario archiepiscopo Theopolitæ ad Leonem presbyterum consanguineum Africe, qui scripsit de nova hæresi Maximianorum. Cum quæ hujus orationis dis facta effet lectio, dixit sancta synodus: Lecto jam libello Macarii tradito pio & a Deo coronato nostro domino & vitoriosissimo Imperatori: similiter autem lecta quoque oratione, ut inscriptio habet voce habita ad a Deo fabilitam ejus potentiam, & ea quidem complexi sunt, prorsus autem legi cœpta hæc quoque oratione ad Lucam quendam monachum in Africa, quæ est quasi contradictoria, & syllogismos habet Aristotelicos, & omnino discrepat a sanctis œcumenicis quinque synodis, & a sanctis & eximiis patribus qui nihil unquam tale admiferunt: cenfemus amputandam esse lectionem hujus ad Lucem orationis; atque quod fieri nova & alienam a fide catholica illa quæ in ea continentur, & fibi & veritati omnino adversantur. Legantur autem reliqua hujus libri. Et lecta fuit ex eodem libro tertia oratio ejusdem Macarii de eodem argumento, cujus est principium: *Ad propterate quidem obiectiones adversus hæres.* Cumque multum procedisset lectio, dixit sancta synodus: Patrum veteres hæreticorum augeamus scriptorum Macarii, & Stephani ejus discipuli, præcipue autem tertiæ ejus quæ in præsentia lecta est orationis a nobis excutientes, & anathematismo jure subjicientes, cenfemus esse amputandam animæ existiam eorum lectionem. Et his autem scriptis, ad offendendum inter le confentire jam profatas hæreticas sententias ab iis qui sunt ex parte sedis apostolicæ veteris Romæ, manifestas ex his scriptis blasphemias excerpi, & his actis inferi oportet.

Constantinus pius Imperator dixit: Fiat, ut visum est sanctæ synodo. Et excerpta funt ex libellis Macarii scriptis, ut conferentur cum sententiis profanorum & impiorum hæreticorum, & inserta fuerunt, quæ sic habebant:

Macarii hæretici, ex libello tradito pio Imperatori Constantino, cujus est principium: *Pacis Dei quæ exsuperat omnem sensum, capax est pietas.* Usi de foli divinæ voluntati: utpote quod in ipso [illegible] & ipsum ab illa voluntate, & resultat & adversetur ejus & divinæ & potestati voluntati: fieri enim non poteft ut in-uno & eodem Christo Deo nostro duæ fint & simul contrariæ aut etiam similes voluntates.

Themistii hæretici, ex fecundis ejus contradictoria, adversus librum Theodosii, cap. XII. Non enim quoniam sanctus Athanasius dixit Christum duas offendisse voluntates in tempore passionis, jam etiam et duas tributemus voluntates, ideo ipse se pugnantes convenient his tuis syllogismis: sed fecimus unam tamquam unius Emmanuelis voluntatem, alicubi quidem humanæ quoque, alicubi vero divinæ.

Macarii hæretici, ex eodem tertia majus est principium:

ACTIO X.

cipium: *Pro pietate quidem obiectiones*: Illorum enim A
" personam Servatoris Christi, qui est unus ex sancta
" Trinitate, prædicamus: *Ex ejus*, ut qui sit unus, u-
nam quoque esse voluntatem fatuimus, sicut etiam
" aperte declaratum qui nos præcesserunt.

Ejusdem ex eadem oratione: Sic nos unum Chri-
" stiuoluntatem, eamque totam divinam conveniens
" terdubitis dodoribus prædicamus.

Apollinaris hæretici: Non concedatur, quod
" hæc volumtas dicta est propria, non hominis, qui
" est e terra, sicut ipsi existimant, sed Dei qui de-
" scendit e cœlo.

Macarii hæretici, ex oratione quæ dicitur compe-
llatoria ad piam Imperatorem, *cujus est principi-
um: Admirabile quidem, o vitiosa insani do-
mine*: Ecce qui ipse contraria fatuerunt, sanctos B
" patres nostros condemnarunt & anathematizarunt
" & omnes, ut semel dicam, qui unam Domini vo-
lumtatem senserunt: quoniam unus est etiam Ro-
" manorum sedis episcopus Honorius, qui aperitis-
" me unam sensit esse voluntatem. Similiter autem
" eos quoque, qui unam dixerunt operationem, non
" admittentes, quæ a sanctis patribus agnoscitur una
" certa qualitate prædita operatio.

Anthimi hæretici, ex oratione ad Justinianum
Imperatorem, *cujus est principium: Dei meminisse
in omni argumento ejl pulcrum*: Si est enim una hy-
postasis, & una natura Dei Verbi incarnata, sicut
" est; citra controversiam una quoque est voluntas &
" una operatio fcilicet, & una sapientia, & una co-
" gnitio utriusque simul.

Macarii hæretici, ex oratione ab ipso missa ad
Lucam presbyterum & monachum Africæ, *cujus
est principium: Quale est ipsi in mari precipitantes*
C Christi autem natura etiam in his quæ sunt om-
nino separata, ut etiam rursus verba abducat flu-
" tita, quando una alia aliqua operatur natura, u-
" nam non efficit operationem?

Apollinaris hæretici, ex dubitationibus: Instru-
mento & ei quod movet natura est infirmum: enam
" efficiat operationem. Si autem una est operatio, u-
na est etiam effentia. Una ergo fuit effentia Verbi
" & infirmenti.

Macarii hæretici, ex eadem oratione ad Lucam
presbyterum & monachum: Quamobrem etiam ad
" singula eorum, quæ fiebant veluti quamdam coo-
" peratione ad hoc maxime sanctam Iram earnem
" festinabat accipere, ut offenderet posse vivificare,
" & tanquam unum jam cum eo factam esse: non fe-
" cundum naturam fcilicet, sed fecundum unionem
" œconomicam & porefaterem vivificabilis, quia
" nobis ineffabilis illi ut humanitas. Itaque quando
" archisyngogi puellam excitavit, dicens: *Puella
surge, tenui manum*: ipsam quidem vivificant, ut
" Deus, omnipotenti ipsi; rursus autem vivificatus
" etiam per tactum sanctæ ejus carnis, unamque & co-
" gnatam per utrumque ostendens operationem. Vi-
" ter quemadmodum cum dixitlet operari utramque
" formam per eam quæ est ex altero sortiretur, u-
" pronuntiavit, nunam earum operationem: non enim
" ex eo quod velit, dicit: Vivificans ut Deus, vi-
" vificatum jam ut carnem tetigit; jam etiam ut vo-
" luit hi novi dogmatistæ, duas vivificationes & duas
" operationes non intelligere docuit.

Anthimi hæretici, ex oratione compellatoria ad
Justinianum Imperatorem, *cujus est principium:
Dei meminisse in omni argumento ejl bonum*: Quo
" fiunt autem his contentanea idem quoque docuit
" sanctissimus patriarcha in quarta parte evangelii
" secundum Matthæum: Properetur etiam dum
" ipsum ad hoc maxime sanctam Dei divinissimam
" cooperatione ad hoc

CONSTANTINOPOLITANVM PRIMVM. 1268

nem properabat accipere: ut offenderet posse vivi-
ficare, & tanquam unum jam cum eo factam esse.
Itaque quando archisyngogi puellam suscitavit,
dicens: *Puella surge: ejus manum tenuit*, sicut scri-
ptum est: vivificantis quidem, ut Deus, justo omni-
potenti: rursus autem vivificatus etiam per manus
contactum, unam & cognatam per utrumque o-
stendens operationem. Quando ergo intelligentia
divine operationis fecimus esse proprium universo-
rum cognitionem, unam autem & eamdem operati-
que simul dicti sumus esse operationem; quomodo
non hinc confitebimur unam & eamdem esse uni-
versorum cognitionem unus Christi, ficut diximus, u-
tam quod etiamet ad ejus divinitatem, quam quod u-
ad ejus humanitatem?

Constantinus ipsi Imperator dixit: Sufficiunt quæ
hodierno die a nobis ad Sanct. Quoniam autem oc-
cupati sumus in negotiis nostræ Christianæ
reipublicæ, jubemus Constantinum & Anastasium
gloriosissimos Patricios, Polycarthusque & Petrum
gloriosissimos exconsules, vice patriarchæ adfe-
re sanctæ & œcumenicæ vestræ synodo in reliquis
cœtibus hujus argumenti; cum plurima & præcipua
capita præsente nostra pietate jam fint acta.

ACTIO VNDECIMA.

TOMVS VII.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Ser-
vatoris nostri; imperii a Deo coronatorum & fe-
rentissimorum dominorum nostrorum Flavionum
Constantini quidem pii & a Deo elesti imperatoris
imperatoris Augusti, anno vicesimo septimo,
& post consulatum divinæ ejus manlsuetudinis anno
vertio decimo; Heraclii autem & Tiberii a Deo co-
ffuldotorum imperatorum, anno vicesimo secundo,
xxii. mensis Martii, indictione nona, proposito ma-
xime venerando festo pia & Christi amantis Imperatoris
Constantini (in secreto divini palatii quod ap-
pellatur Trullus) & justo pio & divine timentis
vis, vice ipsi præsentibus & audientibus Constanti-
no gloriosissimo exconsule patricio, & curatore im-
peratoris domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissi-
mo exconsule patricio & vicario comitis imperatis-
lium excubiarum, Polycarto gloriosissimo exconsu-
le, & Petro gloriosissimo exconsule:

Cum convenissent sanctæ & œcumenica synodus,
jussu imperatoris congregata in hac Aea custodia
de regia civitate: nempe Theodorus & Georgius
reverentissimi presbyteri, & Joannes reverentissi-
mus diaconus, legati sanctissimi Papæ Romæ ve-
teris Agathonis: & Georgius sanctissimus archie-
piscopus hujus inclytæ Constantinopolis novæ Ro-
mæ: & Petrus religiosissimus presbyter & mona-
chus & legatus sedis magnæ Alexandrinæ civitatis:
& Georgius reverentissimus presbyter, monachus
& specialiarius Theodori sanctissimi legati sedis
Hierosolymitanæ; Joannes episcopus Portuensis,
Abundantius episcopus civitatis Paterni, Joannes
episcopus Rhegii, legati sanctæ synodi, quæ fuit
in Roma vetere centum & viginquinque religio-
sorum episcoporum, qui declaratur fuit fabricis
gloriosissimo in fasta ab eis relatione ad piam Imperatorem
Constantinum: & Theodorus religiosissi-
mus presbyter, & legatus religiosissimi episcopi
Ravennæ Theodori, Joannes episcopus Thessalo-
nicæ, Basilius episcopus Gortynæ Cretæ insulæ, Pa-
laioches episcopus Cretæ Cappadociæ, Theodo-
rus episcopus Ephesi, Silanius episcopus Theratiæ
Thrigiæ, Plato episcopus Ancyræ Galatiæ, Geor-
gius episcopus Cyzici, Marinus episcopus Sardi-
censis, Petrus episcopus Nicomediæ, Photius episcopus

ANNO CCCLXXI. 681.

ACTIO XI.

episcopus Nicææ, Joannes episcopus Chalcedonensis, A
Joannes episcopus Sidæ, Theodorus episcopus Me-
sienes, Justinus episcopus Tyanensis, Alypius
episcopus Gangrensis, Cyprianus episcopus Clau-
diopolis, Polycarpus episcopus Myronum Lyciæ,
Theodorus episcopus Stauropolis Cariæ, Tiberius
episcopus Laodicæ Phrygiæ, Colmas episcopus Sy-
nadum, Stephanus episcopus Antiochiæ Pisidiæ,
Joannes episcopus Pergæ, Theodorus episcopus
Justinianopolis seu Mocissi, Isidorus episcopus
Rhodi, Silinius episcopus Hierapolis Phrygiæ,
Theodorus episcopus Tarsi, Marcubius episcopus
Seleuciæ Isauriæ, Georgius episcopus Bizie Thra-
ciæ, Zacharias episcopus Leonopolis Isauriæ, Geor-
gius episcopus Mityleneæ, Georgius episcopus
Lesbi, Sergius episcopus Silybriæ, Andreas episcopus
Methymnæ, Theognius episcopus Cii, Epi-
phanius episcopus Euchaitarum, Petrus episcopus
Melembriæ, Petrus episcopus Sozopolis Thraciæ,
Joannes episcopus Nyssæ, Theodorus episcopus
Thermarum imperialium, Georgius episcopus Ca-
mullanorum, Zoilus episcopus Christopolis Asiæ,
Patricius episcopus Magnesiæ, Antonius episcopus
Hypæpotum, Theodorus episcopus Pergami, Ge-
nesius episcopus Anastasiopolis, Plato episcopus
Cynnæ, Stephanus episcopus Verinopolis, An-
dreas episcopus Mutii, Joannes episcopus Milene-
polis, Joannes episcopus Phasidi, Theodorus
episcopus Pyrrhi, Joannes episcopus Dafcylii,
Theodorus episcopus Justinianopolis Gordi, Me-
nas episcopus Cariæ Pamphyliæ, Callinicus epi-
scopus Colonicæ Armeniæ, Theodorus episcopus
Berissæ, Tiberius episcopus Amisi, Sergius episco-
pus Sinopes, Georgius episcopus Ionopolis, Ste-
phanus episcopus Heracleæ Pontii, Joannes episcopus
Tii, Domitius episcopus Plisiadis, Georgius
episcopus Cratiæ, Plato episcopus Adrianopolis,
Solomon episcopus Claneæ, Georgius episcopus
Coli, Joannes episcopus Erizonum, Joannes episco-
pus Miodi, Patricius episcopus Ilazorum, Petrus
episcopus Apiæ, Alexander episcopus Nicotii, Do-
mitius episcopus Prynnedi, Constantinus episcopus
Barazæ, Theodorus episcopus Pibionorum, Paulus
episcopus Sozopolis Pisidiæ, Plusianus episcopus
Syllei, Theodorus episcopus Nettæ, Joannes
episcopus Cantati, Joannes episcopus Lap-
pæ, Eulalius episcopus Zenonopolis, Constantinus
episcopus Dallandi, Theodorus episcopus Olbæ,
Theophanes religiosissimus presbyter, & præfectus
venerandi in Sicilia monasterii quod appellatur Ba-
jarum, Georgius presbyter & monachus monaste-
rii Renæ, quod fitum est in Roma veteri, Conon &
Stephanus presbyteri & monachi monasterii, quod
appellatur edes Arficia, quod similiter fitum est in
Roma vetere. Cum ergo confedissent gloriosissimi
patricii & consules & transierto maxime venerandi
fesus pii & Christi amantis nostri Imperatoris Constantini:
omnesque sanctissimi & religiosissimi episcopi
similiter ordine fedissent in ipso Trulli secreto, in
medio propositis sedis Christi Dei nostri evangeliis

Constantinus religiosissimus archidiaconus tan-
quisque qui hic est catholicæ & apostolicæ ecclesiæ,
& primicerius religiosissimorum notariorum san-
tæ archiepiscopi Constantinopolis Georgius
dixit:

Quæ omnia citra defedum diligenterque & accu-
rate considerat, quæ pertinent ad orthodoxam &
& nulli reprehensibili affinem nostrum Christiano-
rum fidem, vestra celitudo, & sancta & œcumenica
vestra synodus cognoscit, quod cum in præcedenti
Synodo legeretur tanquam vote habita oratio
Macarii ad piam & a Deo coronatum nostrum

dominum & magnum Imperatorem, essari digna-
ta est divina ejus sententia, charta ita quadam fanti-
sse libi data a Macario: fe autem eas hactenus non
legisse, fed eas altero die ad sanctam vestram fyno-
dum protulisse, ut quæ earum debeat habere cogni-
tionem. Stat ergo hæc vestra, Joannes gloriosi-
simus patricius & quæstor, missus ab in primis pio
& serenissimo nostro Imperatore, charta quadam
afferens: rogetur autem in hodiernum diem.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus, tunc
dixerunt: Fiat lectio eorum, quæ jam consequenter
acta sunt. Et lecta sunt.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus, di-
xerunt: Ingrediatur Joannes gloriosissimus patri-
cius, & quæstor. Et ingressus est.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus, di-
xerunt: Dicat Joannes gloriosissimus patricius, &
quæstor quamam de causa ad nos accesit.

Joannes gloriosissimus patricius, & quæstor dixit:
Opitatum est a Deo fabilitimo nostro dominus,
& magnus rictor Imperator, cum de charta quas
superiori die fibi a Macario fuisse traditas meminit,
deferiere Dei qui ipsum coronavit ungeretur; &
fcrutatus est charta & codicillos quos affero,
eos mihi tradidit: jubens ea per me tradi vestræ
sanctæ synodo, quæ ea debet examinare: & hoc
volens per me vobis figniflari, quod ea non lege-
rit ejus in Deo mentis manlsuetudo in hoc aliquo
tempus, fed nec eorum quidem inscriptionem; ea
autem invenerit intra præfentes codicillos. Quos
quidem codicillos cum hujusmodi chartis, ut vide-
tis mifit omnes obligatas.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus, di-
xerunt: Charta & codicilli profati a Joanne glo-
riosissimo patricio & quæstore fuscipiantur. Extra-
dictæ funt duæ chartæ cera obligatæ, quæ eyem-
bant scriptuam Constantini domini. Similiter
antem predicti quoque codicilli habentes idem fi-
gnaculum, a Gloriosissimi magistratus & sancta
synodus dixerunt: Hic quidem gloriosissimus pa-
tricius & quæstor, nunc Imperatoris jussui fatisfe-
cerit, qui ipsi fecerunt, quæ prædicat. Dicite autem
charta legantur.

Cum itaque Antiochus reverentissimus lector &
notarius sanctissimi patriarcha Constantinopoli ac-
cepisset eorum, ex dictis codicibus, qui sic habebat
in inscriptione;

Oratio habita a Macario episcopo Theopolis ad
pium, & pacificum magnum Imperatorem Con-
stantinum: Cumque ejus parumper fasta esset le-
ctio, gloriosissimi magistratus, & sanctæ synodus,
dixerunt: Quæ tanquam voce habita dicitur ora-
tio, superiori die, prælente pio & a Deo fabilitio
magno Imperatore nostro, lecta fuit in alio libro,
& supervacaneum est eam rursus legi. Legatur autem
charta, quæ fuit inventa cum eodem codi-
cillo.

Cumque Antiochus reverentissimus lector & no-
tarius eam sumpsisset, legit: quæ sic habebat. Sub-
fignatio mensis Septembris XXII. indictione III.
Zacharias episcopus Claudiopolis, & Georgius e-
piscopus Adrianæ Isauriæ, & Tiberius diaconus &
notarius, dixerunt: Milit nos sanctissimus pa-
triarcha nobis ad sanctissimum patriarcham Con-
stantinopolitanum, afferentes literas obligatas,
& excepta unus ex nobis Tiberius diaconus & no-
tarius: & cum nos ascendissemus ad patriarchum,
exiit bibliothecarius, & diximus ei: Signetur quæ
la vero dixit: Quidnam est negotii? Diximus ei:
Volumus ingredi, ut adoremus vestra
Et cum fieret lectio, gloriosissimi magistratus
& sanctæ synodus, dixerunt: Quæ sunt in hac
charta continentur, nihil ipsi ad presens ex-

ACTIO XI. gumentum, nec ejus quidem lectionem censuisse esse faciendam: legantur autem reliqua.

Accepto itaque altero codicillo, idem reverentissimus Antiochus, cum legit qui habebat exemplum epistolæ Sergii, qui fuit patriarcha Constantinopolitanus, ad Cyrum episcopum Phasidis quod sic habebat ad verbum.

Epistola Sergii Ch. Patriarchæ ad episcopum Phasidis.

Apostolico quidem vel ex prima fratris experientia, prudentia & diligentia vestræ pietatis; magnis autem nunc per ea quæ scripta sunt, ejus & in laboribus suscipiendis alacritatem & diligendi studium didicimus. Significans enim se legisse piam jussionem ab optimo & a Deo stabilito imperatore nostro fatis, ut ad Arcadium Cypriorum insulæ religiosissimum antistitem adversus Paulum, qui est causa pium hæresis sectæ Acephalorum, & ejus pietatem piam jussionem, prohibentem dicere in Christo Deo nostro duas operationes; fuit nos rogaturi scripsit, utrum oportuit nos duas afferere operationes, an unam Domini dicere operationem. Nam itaque simplicej, & brevi utemur oratione, & dicimus quæ sunt nostræ cogitationis. Dicemus itaque, quod in sanctis & œcumenicis synodis de eo nulla facta est mentio; nec de hac quæstione potest inveniri ullum decretum editum ab ulla orthodoxa synodo. Ex similis autem patribus fecimus aliquos, & præcipue sanctissimum Cyrillum Alexandriæ archiepiscopum, in nonnullis suis scriptis dixisse unam virificam Christi Dei nostri operationem, Quin etiam Menas quoque fuit archiepiscopus hujus a Deo custodiæ & regiæ civitatis compositis orationem habitam ad Vigilium, qui fuit sanctissimus Papa Romæ veteris: in qua ipse quoque similiter dixit unam esse Christi voluntatem & unam vivificam operationem. Et ut probatissimus quidem vestra diligentia legens cognoscat vim eorum quæ in ea continentur, necessario curavimus ut dicta transcriberentur oratio, ei subjecta etiam diversis sententiis ad scopum propositum adhibitam: dum; & justissimus eam mitti cum nostris literis. Quoniam autem dicit vestra pietas sanctissimum Romanum Papam Leonem, per hæc quod dicit: Operatur utraque forma cum alteruriusa societate: duas operationes in Christo Deo nostro tradere & prædicare: oportet eum fieri, quod cum multi ex eorum, qui sancti fuerunt, qui tempore depugnante adversus pia dogmata pietatis, latraverit adversus omni ex parte celebrandi hujus patris epistolam, quæ revera est communis columna rectæ fidei; diverso exemplo catholicæ rectæ doctrinæ, fuerexerunt ad justam & veram hujus epistolæ definitionem; nec ullum eorum fecimus dixisse in dicto proposito sanctum Leonem dixisse duas operationes. Sed ne si omnes eos in medium adduxerimus, simus prolixiores, unius eorum qui in verorum dogmatum doctrina apud omnes laudem tulit, Eulogii inquam, sanctæ memoriæ Alexandriæ pastoris, qui pro dicta epistola integram scripsit confessionem, sententiam quæ pertinet ad propositum, cujus superiuis mentio facta est orationi post sententias patrum subjicitur quæ ipsum continet. Nequit ergo eos quos fecimus scripsisse dictam definitiæ epistolam, neque ullum ejusmodi eos divinorum spiritualis ecclesiæ mysteriorum, quæ in hodiernum diem inventimus diuitiæ duas operationes in Christo Deo nostro. Si quis autem ex illis gentionibus posit offendere aliquos ex eximis & primis nostris patribus, quorum dogmata sunt lex ecclesiæ, ecclesiæ duas operationes in Christo tradentes, dicere oportetne omnino eos Sancti Omnipotentis enim necessitatem non solum in sensu Sequi dogmata sanctorum patrum, sed etiam usi illidem quibus hæresis vocibus, & omnino omnino innovare. Quo ergo ad impositio capite Sancti Spiritus, Sacrapistis aut vera pietas, & dicinepe quo ad ipsam a nobis missa sunt legenos, utilitatem ipsorum dogmatum, & harum orationum & operum donum patris accepimus fecatqoet autem pro nostra humilitate, & eorum quem primum ad nos mittat explaiia. Finita autem lectione hujus epistolæ, idem reverentissimus Antiochus legit ex codem codicillo orationem tanquam Menæ patriarcha Constantinopolitani ad Vigilium Papam Romæ.

Quæ facta, gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus dixerunt: Supervacanea fuit lectio hujus orationis, quoniam ficta est & falsa; quoniam nec in registris fatis in veneranda patriarchæ, epistolam quæ quæ facta sunt a Mena sancto memoriæ antistite hujus regiæ civitatis, inventa est Menæ quæ dicitur ad Vigilium. Sed & in hac prius fata tertia actione, cum nunc legeretur, eximus libri ostum sanctæ quintæ synodi, inventi sunt adjecti latis ites quaternions, qui hanc referebant orationem. Legantur autem reliqua hujus codicilli.

Præterea legit idem reverentissimus Antiochus exempla septimæ & octavæ actionis sanctæ & œcumenicæ quintæ synodi, transcripta ex actis authentiis fatis ipsa venerando patriarcha.

Horum ergo facta lectione, gloriosissimi magistratus & sancta synodus dixerunt: Jam etiam quæ adfuit actiones septimæ & octavæ, in lectione quæ facta fuit sanctæ quintæ synodi, nobis fuerunt declaratæ: Quinetiam in memoria habemus, quod tunc dixerunt, qui fuit ex parte Apostolicæ fedis veteris Romæ, stilite fallatam prædictam septimam adionem: quoniam quidem non fuit ex eis, qui fuit in ea insertor libelli, tanquam a Vigilio traditi Justiniano & Theodore pie memoriæ: fuitque superveranea duarum dictarum actionum lectio.

Rursus ergo fuit tradatur prædicto venerabilis Antiocho alter codicillus, quem quidem legit hic habentem: Exemplum epistolæ Sergii archiepiscopi Constantinopolitani ad Honorium Papam Romæ.

Adeo vobis sanctissimi integre & arcte in unitate conjungimur spiritus, ut vos omnium nostrorum omnibusque & actionum, quæ ad sacratissimos habere studeamus: & nisi aliquam præbeat obstaculum locorum distantia, hoc quotidie facere mus, frme & valido veneranda & unanimis vellet fraternitatis nos monstrantes. Quoniam tamen absque labore oratio & scriptum nobis concedit id cujus studio tenemur, jam ea narrabimus quorum causa scribimus, Ante aliquod tempus quando expeditionem contra Persas facturus vidor & præclarus & a Deo stabilitus noster dominus & magnus Imperator, propter suscepta ab eo certamina pro Christi amante ejus fidei commisa respublica, & vertit ad partes regionis Armeniorum; qui primas partes obtinebant in impia sedia eorum dicti Sveri, Paulus quidam nomine, in illis, o sic apparens, accessit ad ejus piratem, pro fata via hæresi professus orationem compactam datum fuo defendens patrocinio. Quamobrem ejus pia & regia ingenui magnitudo, (nam cum aliis Dei donis divinorum quoque dogmatum locupletem & affectus fuit cognitionem,) confutata & velati in triumphum dusta scelerata ejus impietate, loco profanorum & malorum ejus artificiorum, sanctissimæ nostræ ecclesiæ, quam verus ejus defensor, recta & nulli reprehensibili affinis introduxit dogmata, in quibus unius quoque Christi Dei nostri operationis fecit mentionem. Post aliquod autem tempus idem a Deo stabilitus Imperator, cum in Lazorum venisset regionem, ejus quæ, et dictum est, ab eo habita fuit adversus hæresium illum Paulum disputationis memoria, ejus Cyrum fatis

ANNO CHRISTI 681. Sed ut ipsum quidem obinebat fedem antiochenam tropolitanam Christi amantis Lazorum regionis, nunc autem magnam pascit Alexandriam. Dilius autem vit sanctissimus, his audisti, respondit ejus lorentiati, fe non recte fcire, unamne an duas operationes Christi veri Dei nostri oportet fentire. Itaque juffu ejus pieratis, fuis fcriptis nos rogaruit dictus vir sanctissimus, utrum oportet unam dicere operationem an duas, in Scripturam nostro Christo; & an fciamus aliquos ex fanctis & divinis patribus, qui unam dicerunt operationem. Quamobrem nos quæ nostræ ecclesiæ cognitionis, et figurativus per nostra exemplaria: mitentes etiam orationem Menæ Constantinopolitanæ patriarchæ hujus a Deo custodiæ & regiæ civitatis, habitam & ab ipso tradatam hic prælectam sanctæ Vigilio, qui vestram pacesset fanctitatem; quæ quidem diversa patrum habebat sententias de una operatione & una voluntate Servatoris nostri Christi veri Dei. Nihil autem omnino propium in his nostris pronuntiavimus exemplaribus: ut licet vobis facrosanctis cognoscere, fe eorum a nobis mifis legatis exempla. Et ab illo quidem corpore fait hoc caput filioruin mandatum. Postquam autem parvo abhinc tempore, aulilio & gratia Dei, qui vult omnes homines salvos fieri, & pio eolo optimi & maximi nostri Imperatoris inclitatis Christi amantis Constantinopolitanæ & Alexandrinorum civitatis, communisque poller fratter & commilitiis, pie & moderate est adhortatus eos, qui in magna Alexandrinorum civitate, Eutychii, & Dioscori, Severiqua, & Juliani Dei nostri forum morbo laborabant, ut ad catholicam accedent ecclesiam: & post multas disputationes, & laboris, quos cum maxima prudentia, & diligentia in eo negotio dispensatione suscepit, id quod studebat superna effecit gratia; fuerunt inter utramque partem quadam capita dogmatica, in quibus omnes qui neque quidem in diversis partes erant divulsi, exfecrandos autem Dioscorum & Severum libi parentes adjecibebant, unii fuit sanctissimus & fanctus thoffice ecclesiæ, & uni gregi veri Dei nostri: & ab verfus Alexandrinorum & Christi amantis eft effectus, & preter eos universa fere Ægyptus, & Thebais, & Libya, & reliqua omnia diœcesis Ægyptiaca, & omnes qui ex Dioscoro & Severo & Juliano morbo laborabant, omnes libi haresum anathematicos, ejusque autem Dei gratia, & Deo gratia fiudio dicti fanctissimi pontificis Alexandriæ civitatis, omnes unum fafi fanctum, una voce & unitate spiritus, ecclesiæ recta confitentes dogmata. Eorum autem quæ dicta funt, & in quæ convenerunt, unum fuit caput de una Christi magni Dei & Servatoris nostri operatione. Cum hæc hic prælectarint, Sophronius fanctissimus monachus, qui nunc, ut ex fola auditione accepimus, electus fuit antiliet Hierofolymitanæ metropolitanæ ejus fpiritualis & more hujusque ipsteras accepimus: cum tunc fuiffet in civitate Alexandrina, & cum dicto antiliet Papa verfatetur, quando, ut dictum eft, Dei gratia adjuratibiem cum in quo nuper erant hæretici effecti unitatem: & de eis capitibus fimul cum eo confiderant, & adversatus eft, & repugnavit capiti de una operatione, volentes omnino dogma confirmari, quas eft Christi Dei nostri operationes. Cum autem dictus fanctissimus Papa, maxime quidem et aliquas prodiuxisset sententias fanctorum nostrorum Patrum, qui in fparsim in nonnullis fuis fcriptis unam dixerunt operationem; deinde etiam ex abundanti dicerent, quod fepeuomero fanti nostri patres, et plurium admiratum fallacem locutfacerent, ejusmodi eventus capitulum, Deo gratia sed videntur eorum & fanti ad ejus submissione, adulterina esse dogmata in nequaquam accurate & rigide labefactantqui; & diceret, quod oportet etiam in prisentia, tam innumeratis populi falute propofita, ibi de hoc capitulo fitigie contendere; propterea quod, in dictum eft, & a quibusdam divinis patribus hæc vox dicta fit, & ex eo fibi fed laudatur ratio recte fidei; dictus ex ligiofus & Dei amans Sophronius nequaquam hæ admifit œconomiam. Poffquam ergo ea de causa venient cum litteris ejusdem fanctissimi nofti commiffiri, ad meos accessit, et ea quæque apud nos unam habuit oratione, inflans ut ex ejusmodi capitulus eximeretur, poft factam unionem, vox unius operationis: quod not dum eximus exiliamus imus. Quomodo enim non effet durum atque adeo gravissimum, ut quod erat diffolutorum & everfarum rotam illam recte factam concordiam & unionem in Alexandria civitate & omnibus que ei fubiunt provinciis, quæ nullo modo fuscipere vel fanum ad mentem admiferunt divini & inclyti Patris nostri Leonis, aut mentionem fecerunt fanctæ & œcumenica fynodi Calcedonensis, nunc autem clara & magna voce eam in divinis mysteriis prædicant? Cum ergo multa verba de eo facta effent ad dictum fanctissimum Sophronium, tandem eum adhortati fumus ut nos hi proferent fententias fanctorum & eximiorum patrum illorum quidem eerte, quos omnes communes confitemur doctores, & eorum dogmata legem Dei fanctæ ecclesiæ, quæ quidem, qui aperte & illudem verbis duas in Christo tradunt operationes, ille autem hoc facere omnino dubitavit. Nos ergo cum quæque unce cognitit, nonnullis ex iis qui hic funt, adhortationem accendi animadeertiffimus; & fecimus quod ex hujusmodi semper contentionibus esse sortit funt hæresium diffensiones: necessitatem elle judicavimus omne fludium adhibere ad abolendam & de exfecrandam hanc fupervacanea de vestis contentionem, & ad fepius dictum fanctissimum Alexandriæ patriarchem fcripsimus qui cum ipse Dei ipse conciliatis omnionem cum iis qui jamdia fuerant separati, nulli deinceps concedat ut unam aut duas operationes profeeria Christo Deo nostro; fed potius, ficut fanctæ & œcumenicæ tradiderunt fynodi, unam & eandem Christi Dei & Servatoris nostri Dominum nostrum Jesum Christum eorum Deum confiteri operati divina & humana; & omnem divinam & humanam ejus operationem procedere circa divinum ejus unu & eodem incarnato Deo Verbo, & referri ad unum & eumdem propterea quod vox quidem unius operationis, etiamsi dicta fit a nonnullis fanctis patribus, fed tamen nova & alienaq; conuerbentur actes aliquorum existimantium eam proferri ad voldendas duas naturas, que in Christo Deo nostro unitas funt inconfuse & in hypostasi; quod quidem non ita eft, & abfit ut fic. Similiter autem dicentes quoque operationum vox multos offendat, ut quæ dicta fit a nullo divinorum & eximiorum ecclesiæ mystagogorum; fed etiam fic ex conficuers, ut duas afferat voluntates inter fe contrarias; tanquam Deus quidem Verbum velit faluratem impieri paflionem, ejus autem humanitas eidem resistat & repugnet voluntati, & adeo duas indicantur voluntates contrariæ; quod quidem eft impium. Fieri enim non potest, ut in uno & eodem fubjecto duæ fimul contrariæ voluntates. Salutaris autem divinorum patrum doctrina eventiet docet, ut fit fanctæ & unamatam Domini carnem, feparatim & ex fua suppositione, repugnantes Dei Verbi natui quod eft ei unitum in hypostasi, fuam naturalem nunquam fecifle motionem; fed quando, & quatenus, & quatenus ipse Deus Verbum voluit: & ut aperte dicam, quomodo corpus nostrum ductus, regitur, & ad ministrat ab intelligenti & rationale nostra animajita etiam in Domino Christo eam ejus humanæ compositionæ ab ipsius Verbi divinitate fem-

per in omnibus agi & moveri divinitus, ex sententia Gregorii Nyssleni, qui dicit adversus Eunomium: Quandoquidem Deus Filius est omnino impatibilis, & alienus ab interitu: si quia autem perpessus est de eo dicitur in evangelio, omnino per humanitatem, quæ hanc passionem suscepit, id fecit. Vere enim operatur divinitas quod eft citra cam corporis, ut laetum uniuersi; adeo ut fe ipsum quidem carnis, Dei autem operatum. Cum ergo vidiffemus hanc quæ accendi coeperat contentionem, necessarium duximus usitatas potius sanctorum patrum voces & sententias: definitas fequi per omnia habuit prorsus dicta patrum ab aliquibus patribus, & nec eum habuerunt scopum, tanquam manifestam & non controversam de ita exponere doctrinam, & omino de dictere ad regulam, & legem dogmaticam, cujusmodi eft etiam quod ab eis dictum eft de una operatione: neque ea quæ nequaquam dicta funt ab eximiis patribus, ab aliquibus autem nunc profertur, & duxi inquam operationes, tanquam dogma proferre ecclesiasticum. Tandem placuit & visum eft, ut dictus sanctissimus Sophronius nullam deinceps moveret orationem de una aut duo operationibus; fed contentus effet prædicta tuta & trita sanctorum patrum semita & doctrina. His ergo contentus fapiens dictus vir sanctissimus, cum fe ferventum affirmaffet, petit a nobis ut per epistolam daremus de his ipsis responsionem; ut ipse eam, ut femel dicam, epistolam ils offenderet, qui ut vel extremis, eum vellent interrogare de dictis quadliunc: quod quidem laudetur ab omnibus. Illi ergo post hæc hinc navigavit. Nuper autem pins & a Deo fabulinus noster dominus, in Edessenorum vetusta civitate, pios ad nos mitti apices, jubentes ut illa patrum emitteremus pentecmata, quæ interiorum in dogmatica de una operatione & una voluntate oratione, quæ facta fuit, ut dictum eft a fancto Meno ad fanctum Vigilium, & eas mitteremus ad fapientem ejus lenitatem ut eos contestaretur. Nos autem eorum quæ jam mota funt recordantes, & qui ex hoc motu cerpit tumultum scientes, ad piam ejus fcenitatem per mediocrem nostram relationem, & literas ad illum impensissimas cancellarium de eo a nobis factas, retulimus minutatim omnem hujus capitis subtilitatem: & quod de hac quæstione scrutari non oportet; fed manere in ufitata & quæ omnibus una voce confessa est patrum doctrina de hac quæstione: & confiteri Unigenitum Filium Dei, qui eft vera Deus fimul & homo, eundem operari divina, & humana: & ex una & eodem incarnato Deo verbo, ficut prius dicimus, procedere citra divisionem, omnem divinam & humanam operationem. Hoc enim nos divinus docet Leo, aperte dicens: Operatur enimutraque forma cum alteratitus fociatur quod ei id habuit proprium. Propter quæ accepimus piam jussionem ejus mitissima potentia, quæ continet ea quæ convenunt ejus quæ a Deo dirigitur fcenitatem. Cum ergo hæc omnia fecimus confiteor in similitudine contentionis & necessarium esse duxi, eorum quæ funt figillatim commemorata prebere cognitionem vestræ fraternæ & unanimi beatitudini, per nostra exempla ad vos missa; ut quemadque vestrum sanctus hæc omnia legere; Deoque gratam & plenissimam quæ vobis inest nunc sequentes caritatem, fi quid forte inventum eft fancte, hoc vobis data a Deo gratia suppleatis; & sanctissimos literis cum vestra optanda salute, quæ vobis mandatur de his significetis.

Epistola Hormisdæ Papæ ad Sergium CP. Patriarcha.

Præterea letatus fuit ex eodem codicilla exemplar epistolæ Hormisdæ Papæ Romani ad eundem Sergium, quæ sic ita habet:

Accepimus quæ fcenitatem vestra fraternitatem, per ipsa quidem concessione, nouvas vocum quæstiones congeminatas meo legi peccati, quæ eft in membris & captivantem me legi peccati, quæ eft in membris & captivantem me legi peccati, quæ eft in membris & captivantem me

ACTIO XII. amplitudinis & sanctæ & œcumenicæ vestræ synodi, ascendimus in venerandum patriarchium: & ingressi unam cellulam, in qua erat Macarius, ut jussistis, eum interrogavimus, an agnoscat duos libellos nomine ejus inscriptos, & cum eis unum quaternionem chartaceum: & an sint ejus opera. Qui Macarius ea se attulisse, & agnovisse, & direxisse, dixit: Ita domine, reverà sunt mea scripta, & agnosco ea. Similiter autem ei quoque ostensi sunt tres codicilli, & unus cartibula, quem in præsentia hodierno die lecta sunt, & eum ea quoque direxisse, dixit: Certe, domine, agnosco ea. Anno enim superiore ea tradidi domino, & vere ea agnosco.

Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius, ingressus in medium sanctæ synodi, dixit: Ut mihi jubilis vestra amplitudo & sancta & œcumenica synodus, abiens in bibliothecam venerandi patriarchii, & quos potui invenire codicillos sive registra, affero vobis exhibitoruos.

Glorioisissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Tradat Georgius religiosissimus diaconus & bibliothecarius, ad lectionem ten collationem codicillorum a Macario traditorum pio nostro Imperatori, quos affert codicillos seu registra. Et cum accepisset Antiochus reverentissimus lector, & notarius Georgii sanctissimi archiepiscopi Constantinopolitani, legit epistolam ejusdem Sergii ad Cyrum qui fuit episcopus Laticæ. Et collata fuit eum ea qui allatus fuerat codicillo per Joannem glorioisissimum Quæstorem secundum Macarium: & convenit.

Præterea prolatus fuit alter codicillus seu registrum lectum similiter per eumdem reverentissimum Antiochum, habentem epistolam Sergii quondam Patriarchæ Constantinopolitani ad Honorium olim Papam Romanum, & collatus fuit cum codicillo a Macario tradito pio Imperatori: & convenit. Similiter prolata fuit a Georgio religiosissimo diacono & bibliothecario authentica epistola Romana Honorii quondam Papæ Romani, ad Sergium patriarchum Constantinopolitanum cum epistolam interpretatione: & collata fuit ejus Romana epistola per Joannem religiosissimum episcopum Portuensem qui erat unus ex synodo veteris Romæ: & convenit.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Cum congreverit sancta & œcumenica vestra synodus, ea quæ nunc lecta sunt & collata, Sergii quondam patriarchæ hujus regiæ civitatis, & Honorii olim Papæ Romani, & præterea Sophronii olim patriarchæ Hierosolymitani, dicat quæ sibi videntur.

Dixit sancta synodus: Convenienter ita quæ dicta sunt a vobis glorioisissimi: & ita quæ lecta sunt, ex registris epistolarum scriptarum a Sergio, & authentica Romana Honorii epistola, quinde etiam de synodalibus Sophronii jam a nobis lectis literis, accuratius de his considerantes, altero die vobis glorioisissimis dicemus, quæ oportet.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Hoc quidem facias sancta vestra synodus. Plus autem & Deo stabilitas nostræ dominæ & magnæ Imperatoris, Deum qui ipsum coronavit clementia & benignitatem omnibus imitans, & conversionem expectans Macarii, per nos indignos nos famulos: excitatum a vestra sancta & œcumenica synodo, an si in conversatur post ejus factam a sancta vestra synodo depositionem, restituatur in suam sedem.

Dixit sancta synodus: Macarium qui interierit in dogmatibus impietatis, & non solum qui in hac a Deo custodita regia civitate habitantem Christianitatem populum turbida potavit eversione, & ejusmodi fenestrat hæreticorum examinorum patrum & aliis quidem amputavit, aliis zeto adjecit, & prout eiusdem fuit a via fecit declinare plus a Deo coronatum Imperatorem nostrum, ab eo tradidis codicillis: quin etiam ab ortu solis usque ad occasum, literis suis & hominibus missis omnes conturbavit, & a vera fide abduxit, justeque & canonicè, fuit ex suas habitu pontificali; nonquam admittit divina regula, ut deinceps fedeat in sede dictorisque ex eo ejus hæresis magis fuscitetur tenetis, *Et fiant*, fieri scriptum est, *novissima illis pro primis*. Et *priorius*: & maxime cum in præsentia pii nostri domini & magni Imperatoris, & totius nostræ synodi interrogatus fit, an fequatur & confiteatur cum omnibus in Domino nostro Jesu Christo, fuit ex suas natura, & ex etiam duas naturales voluntates, & duas naturales operationes omnino non admiserit: fed affirmaverit ea quæ jam impiè sunt ab eo definita: & his ipsis verbis dixerit: Si membrum, fere in in mare projicior, ego neque duas voluntates, neque duas operationes dicam in Domino nostro Jesu Christo, qui est unus sanctæ Trinitatis. Et ideo synodaliter, ut dictum est, depositum & anathemate notatum, nequaquam hunc Macarium, deinceps, ut superius dictum est, fanta nostra synodus admittit ad fedem pontificalem: fed etiam rogamus ut extremitates ejus finibus ipsa a Deo custodite & regie civitatis, cum iis qui eadem quæ ipse sentiunt.

Religiosissimi episcopi & reverentissimi clerici, qui erant fub sede civitatis Antiochenæ, audiebant ad glorioisissimos magistratus, dixerunt: Petimus a vestra amplitudine, ut referat ad pium & a Deo coronatum nostrum dominum & magnum Imperatorem, ut alius loco Macarii, qui fuit nofter archiepiscopus, provehatur ad fedem pontificalem, ne ea fedes fit vidua.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Ut cenfuit fancta & œcumenica vestra synodus, & ut petitum fuit a religiosissimis episcopis & reverentissimis clericis, qui funt fub fede civitatis Antiochenæ facetur, re ipsa impletæ vestra sancta synodo altero die, quæ promisit de Sergio, Honorio, & Sophronio.

ACTIO DECIMA. Tomus VIII.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris nostri; imperii a Deo coronatorum & terrenissimorum nostrorum Imperatorum Flavorum Constantini quidem pii & magni Imperatoris semper Augusti, anno vicesimo septimo, & post consulatum ejus divinæ serenitatis decimo tertio; Heracliii autem & Tiberii a Deo custodiorum qui fraterna, anno vicesimo secundo, vicesimo octavo mensis Martii, indictione IX. propositio venerando fefte, &c.

Cumque fedissent glorioissimi patrii & conscriptes, & omnes sanctissimi & religiosi episcopi per ordinem in eodem Trulli fecreto, in medio propitiis sanctis & intemeratis Christi Dei nostri evangeliis, Constantinus pius archidiaconus hujus Deo custodiæ & hujus Antiochiæ ecclesiæ, & primicerius religiosissimorum notariorum sanctissimi patriarchæ hujus a Deo custodiæ & regie civitatis Georgii, dixit: Habet in memoria fancta vestra & œcumenica synodus, quæ in præcedenti conventu ei dictum est a glorioisissimis magistratibus, ut fuam pronunciaret fententiam de Sergio, Honorio, & Sophronio, qui fuerunt patriarchæ & pollicita est fe hoc facturam altero die: & quod postquam consulfit sancta vestra synodus præcedentes, tantaque ac firma effe quæ facta erant in Macario, petierunt religiosissimi episcopi & reverentissimi clerici qui funt fub fede civitatis Antiochenæ, ut referretur ad pium & serenissimum nostrum dominum & magnum Imperatorem, ut alius promoveretur ad fedem civitatis Antiochenæ: & rejecimus in hunc diem.

Glorioisissimi magistratus & sancta synodus dixerunt: Legantur quæ jam funt acta: & lecta funt.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Dicat fancta & œcumenica vestra synodus ea quæ ipsa promisit pridie. Dixit sancta synodus: Conveniemur promissionis a nobis factæ vestræ amplitudini, examinatis Sergii quondam patriarchæ hujus a Deo custodiæ & regie civitatis dogmaticis epistolis scriptis ad Cyrum qui tunc erat episcopus Phasidis, & Honorium quondam Papam Romæ veteris: familiter & illius, nempe Honorii, ad eumdem Sergium epistolas epistolas: cum ea inventiremus omnino alienas ab apostolicis doctrinis, & iis quæ funt decreta a fanctis synodis & omnibus eximiis patribus, frequentis autem fallas hæreticorum doctrinas; eas omnino repelimus, & tanquam exitiales animæ abominamur. Quorum autem, nempe eorumdem, impia averfamur dogmata, eorum etiam nomina ex fancta Dei ecclesia ejicienda effe ftatuimus nempe Sergii quondam patriarchæ hujus a Deo custodiæ & regie civitatis, qui inepte fcribere de hoc impio dogmate; Cyri Alexandriæ, Pyrrhi, Paulli, & Petri qui quoque fecerunt antilites in fede hujus a Deo custodiæ civitatis, & fuerunt in eadem in qua illi fententia. Deinde Theodori quoque, qui dum episcopus Pharan: quarum omnium prius fcriptarum fententiarum meminit, in relatione facta ad pium & a Deo ftabilitum nostrum dominum & magnum Imperatorem, Agatho fanctissimus & beatissimus vestræ Romæ Papa, & recipit qui fenfifiet contra orthodoxam nostram fidem; quos etiam decernimus fubjici anathemati. Præterhos autem ea fancta quoque Dei ecclesia fimul ejici & anathematizari fecimus Honorium, quondam Papam Romæ veteris; propterea quod nos invenimus per factas ab ipso literas ad Sergium, eum illius fententiam effe fectum in omnibus, & ejus impia confirmasse dogmata. Confiderfimus autem fymodales quoque literas Sophronii fanctæ memoriæ, patriarchæ fanctæ Christi Dei nostri civitatis Hierofolymitanæ: cumque eas invenerimus congruere vera fidei & fancto Spiritu & cælestibus fanctorum & divinis patrum conventiis, tanquam orthodoxas indicavimus, & ut quæ fint apostolicæ & fanctæ ecclesiæ utiles admiffimus, & nomen ejus inferi in facris fanctarum ecclesiarum diptychis juffimus effe cenfomus.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Cum fatisfecerit fancta & œcumenica vestra synodus interrogationi factæ de personis, quæ a nobis fuerant propositæ: nempe Sergii, & Honorii quondam patriarchis, & præterea Sophronio fanctæ memoriæ archiepiscopo Hierofolymitano: & dixerit etiam de Pyrrho, Paulo, & Petro, qui fuerunt antistites hujus a Deo custodiæ & regie civitatis: præterea autem de Cyro quoque, qui fuit fedis Alexandrinæ, & de Theodoro qui fuit episcopus civitatis Pharan: jubet Georgium religiosissimum diaconum, & bibliothecarium hujus fanctissimæ Dei magnæ ecclesiæ, ut in medium proferat legendas, in venerando patriarchio repositas dictarum personarum fymodales literas, ut nos quoque ea comprehendamus. De petitione enim facta a religiosis episcopis, & reverentissimis clericis qui funt fub fede magnæ civitatis Antiochenæ, ut promoveretur antistites ad fedem civitatis Antiochenæ, retulimus ad divinas aures optimi & a Deo custoditi nostri Imperatoris. Et jussit ejus serenitas, fieri efectionem ex illo ecclesiæ ejusdem, ab iis qui funt fub dicta fede episcopis & clericis, eamque tradi ejus mitissimæ potentiæ.

Dixit sancta synodus: Cum vestra petierit amplitudo, ut Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius fanctissimæ hujus magnæ ecclesiæ, literas dogmaticas, & alia fcripta dogmatica Pyrrhi, Petri, & Pauli, qui fuerunt patriarchæ hujus a Deo custodiæ & regie civitatis: præterea autem Cyri quoque qui fuit Papa Alexandriæ, & Theodori qui fuit episcopus civitatis Pharan, ut ea examinentur, existimamus hoc esse superveniens: propterea quod illorum opinio fit omnibus manifefta de una voluntate, & una operatione; & præterea Agatho fanctissimus antistites Romæ veteris, per fuam relationem illorum fcopum contrarium detexerit; innovo vero aperte oftenderit quod eadem fenferitque quæ Sergius, qui incepit novam vocem, & feu potius malam & fatiphemam induxere doctrinam in ecclefiam catholicam Quocirca eos cum fuis fcriptis ejecit dictus Papa fanctissimus.

Glorioisissimi magistratus dixerunt: Etiam fit in omnibus orthodoxa relatio fanctissimi & beatissimi Papæ Agathonis, & congruit cum veritate: cæterum omnino necessarium pofticarum performatum fcripta proferri in medium, cognoscere ita quæ a nobis prius dicta funt, ut fat manifeftior haturum perfonarum opinio.

Dixit sancta synodus: Quoniam ut accuratius discernat se dignofcat dogmata Pyrrhi, Paulli, & Petri, & Cyri qui fuit Papa Alexandriæ, & Theodori qui fuit episcopus Pharan, inflat vestra amplitudo; Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius hujus fanctissimæ ecclesiæ, in medium proferat quæ a dictis perfonis fcripta funt dogmatice ut omnes fint certiores, quod ipsi quoque fecisfent in omnibus malam Sergii opinionem.

Georgius religiosissimus diaconus & bibliothecarius dixit: Sicut jam prius effata fuerat fancta vestra & œcumenica synodus, tunc ingredient quæfivique jussistis. Et primo inveni in bibliotheca venerandi patriarchii, præter ea quæ jam funt a me prolata, epistolam Cyri tunc episcopi Phasidis, missam ad Sergium, quæ fuit patriarcha hujus a Deo custodiæ & regie civitatis, cum ea quæ ab hinc annis, XIV. indictione proferebat cycli, ipso per ipsam epistolam rogante dictum Sergium de quæstione operationis & voluntatis. Similiter autem alium quoque epistolam missam ab eodem Cyro ad dictum Sergium, postquam ipse fuit tractatus ab episcopatu Phasidis ad sedem magnæ Alexandrinæ civitatis, quæ significat factum ajunctum eorum quæ discurrunt Theodoliani; cum exempto fignificationis unionis, quæ præcefferat inter eofdem Theodofianos, & dictum Cyrum. Similiter autem Theodori quoque qui fuit episcopus Pharan diversis libellos, qui exprompti funt ex bibliotheca venerandi patriarchii: in quibus eft etiam ejusdem epistola ad Sergium quæ significat ejus afferuitione de una operatione. Similiter autem interpretationes quoque diversarum fententiarum patrum. Exprompti autem ea eadem bibliotheca alios quoque libellos, qui continebant fcripta Pyrrhi qui fuit poft Sergium patriarcha hujus a Deo custodiæ & regie civitatis, quorum multi propria ejus manu fcripti funt, de voluntate & operatione de ipsis duobus aliis. Similiter autem exprompfi ex bibliotheca dicti venerandi patriarchii regiftrum diversarum epistolarum Pauli, qui poft eumdem Pyrrhum fuit patriarcha hujus regiæ civitatis, in quo habetur epistola fcripta ab eodem Paulo ad fanctum Theodorum, qui fuit Papa Romæ una voluntate: & voce habitos ejusdem Pauli ex tomos ad fanctæ memoriæ noftrum Imperatorem, de patrem pii nostri domini & magni Imperatoris, de una voluntate & operatione. Præterea autem Petri quoque, qui fuit limilitter patriarcha poft eum

ACTIO XII. dem Pasiam hujus regiæ civitatis, registrum simi-
lem diversarum epistolarum: in quo eli epistola e-
jusdem dogmatica, scripta ad Vitalianum sanctæ
memoriæ Papam Romæ: & utrumque affero, ut
vobis exhibeatur.

Dixit sancta synodus: Quas habet in manibus
Georgius religiosissimus diaconus & bibliotheca-
rius hujus sanctissimæ ecclesiæ registra & chartas,
ea accipientes qui vos excipiunt legant ordine,
Cumque Apostolicus religiosissimus lecto, & no-
tarius accepisset scriptas a Cyro ad Sergium duas e-
pistolas cum dicto exemplo significationis, legit
quæ sic habebant ad verbum:

Epistola Cyri ad Sergium de Unigenito.

Ad colendum dominum, bonum principem pa-
storum, patrem patrum, œcumenicum patriar-
cham, a Cyro minimo vestro. Cum propositum
relationem in animo habuisset dirigere ad colen-
dum meum dominum, animum subiecimus diversæ
cogitationes, & duabus sententiis diffrahebat ani-
mus. Cretinne, dicebam, ei qui dicit: *Silpere
te ne quaesieris, CP profundiora te ne scrutaris:* & la-
bris claustra imponens, utar silentio? an audiam
eum qui dicit: *Quaerens quaere, CP quod non manet?*
Deinde cum me in opusculo examinabam, tunc
sus fum scribere, quando mente accepi vestram
beatissimum a Deo inspiratam doctrinam; per-
ipsum habens quod dorum alterum, aut etiam
utrumque ex hoc mihi accessit. Aut enim, ajeb-
bam, admittar, aut corrigar in iis quæ referun-
tur, a Cyro.

Alia ejusdem epistola scripta Alexandriæ:

Domino suo colendissimo, & beatissimo patri
patrum, œcumenico patriarcho Sergio, Cyrus
minimus vester. Spiritali curiosa fertilitate, quæ to-
rendi domini mei accepimus pretium, cultura effe-
cta est, doctrina & pis temporibus Deo custodi-
torum & vere Christi amantium dominorum po-
lorum convenienter, nunc quoque quorum quoque
ut beatissimo domino meo offeram primitias. Cete-
riores enim facio, quod omnes qui sunt dogmatis
eorum qui dicuntur Theodosiani in hac Christia-
manæ Alexandrina civitate Christi fimul etiam cum
iis qui dignitatibus resplendent & militiis, & præ-
cerea cum iis qui sunt ex populo, ad millia cover-
nientes, tertio mensis Junii, anti sanctissimæ ecc-
lisiæ Dei catholicæ ecclesiæ, intemeratorum Dei
mysteriorum fuerunt nobilium participes: ad hoc
aperte nos deducente Dei omnipotentis voluntate;
doctrina mihi superdatur, & benignitas & peculiaris
vitioribus nostris domini, & a domini mei divini-
tus inspirata pietate ac religione: ut ex eo confite-
ri, licet scriptum est, *solum in confessis, neque ad
corona alteris.* Si verius autem dicendum est, non
solum in confessis, neque ulque ad corona alteris;
sed in universa Alexandria Christi amante civitate
& ejus finibus, usque ad ipsa usque terræ ora at-
que ad cælestes ordines latantes pace sanctarum ec-
clesiarum, & iisque ad eam convertuntur. Quem-
admodum autem conlecuta sit hæc unio, omnium
nostrum non referre ad pias aures beatissimo & fre-
nissimorum nostrorum dominorum, per conservam
meam Joannem religiosissimum diaconum, qui
omnibus quæ nosta sunt adfuit: & perfusum ha-
beo quod in hoc quoque minimus tuus servum
accepisse habet sanctissimus meus dominus, Rogo
ergo beatissimum dominum, ut cum omnia cogno-
verit, ita ut in hoc moto, ut est verisimile, ali-
quid fit necessarium, aut per ejus quod oportet
ignorantiam latitant, corrigat minimum suum
servum. Hoc ergo ipsum opus vestrum colendorum
qui primati estis sanctorum, & conformantia
ipsumis virtutibus.

Ego vero, Cyrus minimus episcopus, etiam pro
bona ac prospera vita beatissimi domini mei retuli.

Exemplum significationis unionis facta inter
Cyrum episcopum Papam Alexandriæ, & eos qui
erant partis Theodosianorum.

Domino Christo vero Deo nostro omnes illumi-
nante, & omnes dirigente ad salutarem ejus eram
sanctæ fidem, & omnes ad unam & eamdem sanctam
fiam convenientes ecclesiam, præsertim ferious fi-
gnificationem de unione sanctarum Dei ecclesia-
rum, mense Martio, indictione 7.

Significatio facta a Cyro, Dei misericordia epi-
scopo, divino jussu bonorum & praeclarorum vido-
rum nostrorum dominorum obtinente locum Apo-
stolicæ sedis hujus Alexandrinæ Christi amantis ci-
vitatis.

Si quis non confitetur Patrem, & Filium, & Sa-
piritum sanctum consubstantialem, & unam divinitatem in tribus hypostasibus, anathe-
ma sit.

Si quis non confitetur unum sanctæ Trinitatis
Deum Verbum, ante sæcula sine tempore ex Patre
genitum, & descendisse de cœlis, & incarnatum ex
Spiritu Sancto, & domina nostra sancta gloriosa
Dei genitrice & sancta Virgine Maria, & hominem
factum, & passum esse carne propria, mortuumque
esse & resipuisse, & resurrexisse tertia die secundum
scripturas, & anathema.

Si quis non confitetur, unius & ejusdem Domini
nostri Jesu Christi veri Dei passiones, & miracula,
sed alterius, & alterius: sit anathema.

Si quis non confitetur, ex ipsa Deipara unione
Deum Verbum in utero sanctæ Deiparæ & semper
Virginis Mariæ, per unionem carnem libi conci-
tuisse ex eadem sancta Deipara, nobis consubstan-
tialem, ex anima rationali, & intelligenti prædita,
in unione naturali, & per hypostasim, & sic ex ip-
sa procesisse unum inconfusum, & individuum;
sit anathema.

Si quis non confitetur, sanctam dominam nos-
tram & semper Virginem Mariam, propriæ & vere
esse Deiparam, ut quæ Deum Verbum incarnatum
conceperit, & peperterit, sit anathema.

Si quis non confiteretur, ex duabus naturis, nempe
divinitate & humanitate, unum Christum, unum Fi-
lium, unum Dei Verbi naturam incarnatam, fecis-
dem Christum Cyrillum, inconfuse, immutabiliter,
inalterabiliter, eumdem hypostasim compositi, qui
est idem Dominus noster Jesus Christus, qui est unus
sanctæ consubstantialis Trinitatis, is sit anathema.

Si quis dicens unum Dominum nostrum Jesum
Christum confiteratur in duabus naturis, non sicut
sanctæ Trinitatis confiteatur eumdem, qui ex eo
quidem ex Patre genitus est Deus Verbum, in no-
vissimis autem sæculi temporibus idem fuit incarna-
natus, & natus ex sanctissima & impolluta domina
nostra Deipara & semper Virginis Maria; sed alter-
nam eum novit & alterum, & non unum & eum-
dem, secundum scripturarum sententiam in divi-
nitate perfectum & in humanitate perfectum eum-
dem, & ex ratione & solum confitetur in duabus
naturis, eumdem patientem & non patientem,
alia & alia ratione, ut ipse dixit Cyrillus: patien-
tem quidem humana carne, quatenus homo: pa-
tientem autem tanquam Deum verbum in sua ve-
carnis passionibus: & eumdem unum Christum & e
Filium, operantem divina & humana una thesis
dicta, id est, divina simul & humana operationes
sententia sancti Dionysii: sola contemplatione de-
ficiencia ex quibus facta est unio, & ex quibus
considerans immutabilia & inconfusa profectum
naturalem & in hypostasi unionem, anathema
etiam in his individue & inseparabiliter unum &
eumdem Christum & Filium confitetur, quatenus
deo

ANNO CHRISTI 681. duo quæ sunt inter se invicem inconfuse conjuncta A
mente aspicit, eorum non realem faciens contem-
plationem, fed falsa phantasia & inanibus menti-
figmentis, sed nequaquam disjungentibus, ut jam
fublata quæ fit in eo diffectione propter inestabi-
lem & quæ mente comprehendi non potest unio-
nem, secundum Sanctum Athanasium qui dicit: Si-
mul enim caro, fimul Dei Verbum: fimul caro
animata ratione prædita, fimul Dei Verbi caro
animata ratione & intellectu: ad eam quæ fit per
partes divisionem hanc vocem accipit: fit anathe-
ma.

VIII. Si quis non anathematizat Arium, Eunomium,
Macedonium, Apollinarem hæreticum, Nes-
torium, & insuftum Eutychem, & Cyrum, & Joan-
nem Ægeotæ, & omnes qui quovis modo contra B
Christum Dei verbum & ejus sanctissimi Cyrilli, &
non moti fant pœnitentia, fed in eo errore decefle-
runt; & eos qui eis similia fenferunt: aut fentiunt;
fit anathema.

IX. Si quis non anathematizat scripta Theodoreti
adversus rectam fidem Cyrilli, & Ibæ quæ dicitur
epistolam, & Theodorum Mopsuestiæ & ejus scrip-
ta pro Nestorio & impiis scripta sancti Cyrilli, &
maxime adversus Theodorum, & Theodoretum, &
Andream, & Nefforium, & eos qui eis similiter aut
uti eorum sentiunt aut fentiunt, fit anathema.

Preterea tomos idem reverentissimus Antiochiæ
libellum Theodori qui fuit episcopus Pharan, legit
ejusdem ordinationem ad Sergium qui fuit episcopus
Arsinoitæ diœcesis Pharan, in quo fic continen-
tur: Quidquid Dominus narratur aut dictiffe aut fe-
cisse, per mentem & fensum & sensium instrumen-
ta & dicit & fecit, & fic ejus tanquam notius & ce-
nuinum operatio Verbi, mentis, sensientis corpo-
ris & organici centis dicta fuerint.

Ejusdem ex eadem oratione:

Sensus autem principaliter per quamdam divinam
& sapientissimam œconomiam, lumum, laborem,
famemque & sitim admittit quando voluit, sibe
quoque eum qui est in eis motum & quietem, terri-
bilimus omnipotenti & sapientissimæ Verbi opera-
tioni & hinc unum ejusdem & unius Christi appel-
lamus operationem.

Ejusdem ex eadem oratione:

Sensus autem ipsius ostendit oculos per ex-
tremum, quod concupiscunt narrata sunt de Do-
mino Christo, Deo, filio, anima, fine corpore,
vel de utroque simul, anima inquam & corpore,
unice simul, & individe agebantur; incipientia
quidem, & ut ita dicam, fatuitatis ex Verbi sapien-
tia & bonitate & potestate, per mediam autem ani-
mam intelligentem & corpus procedentia; & ideo
una operatione totius, tanquam unius & ejusdem
Servatoris nostri, hæc omnia & sunt & dicta sunt.

Ejusdem ex eadem oratione:

Ex his ergo aperte habemus quod opus Dei fuit
omnia, quæ de Christo salutaria & creditum, sive
fint divine naturæ affimilis sive humanæ: & hæc de
causa hæc pie nominata sunt operatio divinitatis
ejusdem & humanitatis.

Ejusdem ex eadem oratione:

Adeo ut & ejus universa humanæ naturæ fuscep-
tio, a principio usque ad finem, & quæcumque
sunt ejus parva & magna, vere una altissima & di-
vina operatio.

Ejusdem ex oratione, quam fecit ad interpreta-
tionem sententiarum patrum:

Divina autem voluntas, quæ est ipsius Christi:
ipsius enim voluntas est una eaque divina.

Ejusdem ex eadem oratione:

Per hæc ergo abique ulla dubitatione erudimur,
quod omnia salutaria œconomiæ, sive divina, sive
humana, quæ de Servatore nostro Christo narrata
sunt; initiatur quidem, ut ita dicam, a divinitate. A
suscipitque* indumentum & caulam, per mediam
autem intelligentem & rationæ præditam animam
adunitibatur & agebantur a corpore; sive mi-
racularum effectum quamdam diverse potentiam,
sive naturalem quandam hominis motionem, sive
verbi gratia alimenti appetitionem, lomnum, lassi-
tudinem, & laborum susceptionem, agritudinem &
vitiliatum, quæ non ad affectiones fed passiones, et
nominum concessione appellantur a confuetudine;
fint autem proprie motus naturalis per animatum
& fensiv prædictum animal: quinetiam ipsa quoque
quæ sunt proprie & dicuntur passiones, ceu, mors,
vibices, vulneratio, clavorum affixio, sputa, alu-
pa, hæc omnia recte & jure vocentur una & ejus-
dem Christi operatio.

Ejusdem ex eadem oratione:

Ex his omnibus & similibus recte & juste adme-
dum, una Dei operatio credatur & dicantur omni-
nia propria humanæ naturæ susceptionis.

Ejusdem ex eadem oratione:

Nobis ergo omnino intelligantur omnia quæ
sunt in Servatoris Christi humanæ naturæ suscepto-
ne, una divina & revera salutaris operatio.

Ejusdem ex eadem oratione:

Nam sicut ipsa anima non est innatum ut ei
fit tantæ potentiæ, ut naturales corporis proprietas
tex ejus & a se expellat: fed neque ratione prædi-
ta, ut ipsa vita ei usque a Deo domina fui oportet, ut
ut quæ in eo sunt & sunt et congenita, magnitudi-
nem, figuram, & colorem regat, & in ea dominan-
tum obtineat, & spiritus extra ea unquam confi-
stat. Quæ quidem omnia naturæ fuit in œcono-
mia Servatoris nostri Jesu Christi, & facta sunt in e-
divino & vivifico corpore. Etenim fine magnitudi-
ne, & ut ita dictam fine corpore, absque divisione ac
procellit, ex utero, monumento, & obliis; & cæ-
quam super solum super mare ingrediitur pedibus.

Ejusdem ex eadem oratione:

Quia ergo impossibile est sensiæ & dicere, non so-
omnia quæ narrantur de humana natura suscepto-
ne Servatoris Christi, cognoscere sibi omnia opera-
tionem, hujus autem artificem & ordinem, ex
infrumentum autem humanitatem: & quæ ergo ut
divina & quæ ut humana de eo dicuntur, omnia
fuit operatio Verbi divinitatis.

Preterea tomos idem reverentissimus Antio-
chus librum, qui fic hibebat in inscriptione: *Tyro-
phi minimi episcopi de voluntate & operatione*; legit
ejusdem Tyrhi dogmaticum tomum, in quo hæc
continetur:

Unum autem, ut dictum est, idque solum
cæpit reprehendit Sophronius reverentissimus,
ut quod divini doctoris Dionysii immutatis fen-
tentiam una voce putata, in hoc quidem dicens
probabilia & quæ magna uterunt cautione, ubi
ille dicit: Sed cum Deus ad virilem perveniet
ætatem, novum quamdam theandricam, id est,
divinam & humanam nobis exercens operationem:
nam enim pro sententia revera contineat: non
malitiose, abit, fed tanquam non aliam habe-
re posset nisi quam sua qua a sanctissimo Cy-
ro fuit inferta: Extremorum enim negatione,
unam dicitur divinus doctor, affirmationem fa-
cient; cunque cum singulariter sit elocutus, e
quid aliud quam unam confiteri operationem,
tanquam unius Christi, quatenus ratione ex
perte tradidit?

Preterea lectum fuit ex religiosis diversis epistolis
larum, exemplum epistolæ Pauli quondam episcopi
hujus a Deo custodiæ & regis ejusdem, scripta ad
Theodorum olim Papam Romæ, ejus est prin-
cipium,

ACTIO XIII. *Legit Iaurus pro Iaurus.*

Actio XII. cipium: *Esse quid bonum aut quid jucundum aliud quam habitare fratres in unum?* Sic autem habet epistola hæc epistola: Unius autem & ejusdem Verbi incarnati miracula prædicamus, & passiones cognoscimus, quas carne propter nos voluntarie fuisse nit. Unde & Deus dicitur passus, & Filius hominis de cœlo delcendisse, propter eam quæ superat intelligentia, & in hypostasi divelli non potest, duarum naturarum unionem. Propterea unam etiam intelligimus Domini nostri Jesu Christi voluntatem, ne voluntatem repugnantium, aut diversitatem uni & eidem perfone Domini nostri Jesu Christi tribuamus; aut cum flatrumus sibi ipsi repugnare, aut duos qui volunt introducamur non omnino ad coalitionē aut confoiionem ductum non ut quo: quæ in ipso considerantur, proferentes hanc vocem unus voluntatis, aut ad alteram perimendam, alteram esse affirmantes; sed hoc per hanc vocem ostendimus, quod ejus rationalitez & intelligentez animata carno, ex ipsa somma unione ineffabiliter divinis locupletata, ejus qui ipsam fibi unit per hypostasim perfectiē divinæ & non diversum voluntatem.

Lecta est præterea ex altero regitio epistola Petri, qui ipse quoque fuit antistes hujus regiæ civitatis, ad Vitalianum sanctæ memoriæ Papam Romanum cum eiusdem epistola *Synodalis Latrocinii*. Et cum legeretur hec epistola, quæ habebat diversas patrum sententias, legati Agathonis fanctissimi Papæ Romani, dixerunt: Decemus refirari amplius dicem, quod quæ inferuntur patrum sententiæ, in hac quæ nunc legitur epistola prodictæ, fint truncatæ ab Codem Petro, propterea quod vellet probare Eonem fuisse de una voluntate & una operatione.

Dixerunt glorioſissimi magistratus: Pulchre congnovimus, ficut a vobis Dei amantibus dictum est, quod sententiæ quæ inferuntur in hac epistola, interse sunt truncatæ. Et ſi videtur Sanctæ & œcumenica Synodo, ne ulterius procedat lectio hujus epistolæ.

Dixit sanctus synodus: Ad ea quæ nuper dicta sunt a vestra celitudine, sufficit lectio hujus epistolæ. Ecce convenienter iis quæ a vobis glorioſissimi dicta fuc quæ sunt, cum in medium producta sunt dogmatic epistolæ & scripta Pyrrhi, Paul, & Petri, qui fuerunt patriarchæ hujus regiæ civitatis, & Theodori episcopi Pharan, & Cyri qui fuit Papa Alexandriæ, lectæque sint nobis audientibus & vestra amplitudine, & apertæ effuerint, eos in incarnata Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri œconomia unam operationem & unam voluntatem impie blasphemi, debuit omnino facta esse cernior vestra amplitudo, quod recte & juste jam eos expulit Agatho sanctissimus Papa Romæ veteris, per factam relationem ad plum & glorioſum victorem nostrum Imperatorem. Et autem convenientiam, quo quoque eos qui recte fidei contraria senterunt, ex sacris diptychis ejici & anathemati subjici flatuimus: & eorum scripta tanquam plena impietate abominamur, & pronunciamus ea esse deberre abolerri.

Glorioſissimi magistratus dixerunt: Qui post Petrum fuerunt episcopi hujus a Deo custodiræ & regiæ civitatis, nempe Thomas, Joannes, & Constantinus, videntur ex quibusdam scriptis, seu orationes compositiſe de nova voce nuoc impie introducta in catholicam ecclesiam: eorum exempla feu regiſtra, aut etiam authentica in medium proferat Georgius religioſissimus diaconus, & bibliothecarius, ad hoc ut eorum cognitionem accipiens fanctæ vestra synodus, huic quod recte habet convenienter pronuncies. Similiter & ſi apparet, aut abſtinentia, aut ab vino, aut monachis, aut aliquibus aliis pertinentibus eos qui fuerunt episcopi hujus Deo custodiræ regiæ civitatis, de una operatione & una voluntate; cenſemus ut dictus religioſissimus diaconus & bibliothecarius Georgius in medium integre proferat, ad hoc ut ea quoque fanctæ synodi judicio abolentur.

Dixit Georgius religioſissimus diaconus & bibliothecarius: Codex, o dominie, feu regiſtrum, quod continet exempla litterarum synodalium Thomæ, Joannis, & Constantini sanctæ memoriæ patriarcharum hujus regiæ civitatis, sunt hic apud me: præter ea etiam authentice synodales litteræ bullatæ a Thoma sanctæ memoriæ patriarcha ad Vitalianum olim Papam Romanum: quas etiam rum velet mittere, propter continuum impiorum, ut ficiis, Sarracenorum incurrionem, etiamſi duos tantum ex illis exhibendum ipse quæsiverit. Mitere: & eas flatim afferam vobis jubentibus. Quæſivi autem diligenter libellos factos a diversis episcopis, & monachis, & clericis, & laicis, de unitate & operatione, & eos feipsoli. & sunt in bibliotheca, ut vobis exhibeantur.

Glorioſissimi magistratus & sancta synodus dixerunt: Quæ dicit Georgius religioſissimus diaconus & bibliothecarius se habere in manibus regiſtra synodalium litterarum Thomæ, Joannis, & Constantini, qui fuerunt episcopi hujus a Deo custodiræ & regiæ civitatis, deinde etiam authentica synodalia quæ dicit Thomam scripſiſſe ad Vitalianum sanctæ memoriæ Papam Romanum, proferet in medium, & ea accipientes qui vos excipiunt, legant nobis omnibus audientibus: Sanctissimus Agatho reverentiſſimus lector & notarius sanctiſſimi patriarchæ Constantinopolitani, authenticum scriptum synodale sanctæ memoriæ Thomæ bullatum, bullaque que ei erat impoſita corum omnibus ablata, legit, ſic habens in inſcriptione: *Sanctiſſimo & beatiſſimo fratri, & œcumenico Vitaliano, Thomas indignus episcopus: Domino ſaluem, cujus est principium: Quis ex iis quæ non erant ad hoc ut eſſent cuncta produxit.* Quod quidem synodale fuit collatum cum regiſtro allato a Georgio religioſissimo diacono, & bibliothecario. Et convenit cita ullum deſectum a principio usque ad finem.

Præterea lecta fuerunt ex eodem codice feu regiſtro exempla synodalium Joannis sanctæ memoriæ similiter patriarchæ hujus regiæ civitatis, quæ ſic habebant in inſcriptione: *Sanctiſſimo fratri & œcumenico Martino, Joannes indignus episcopus:* Quorum est principium: *Dei ſuperior potentia, Domine!*

Præterea lecta fuit ex eodem codice, feu regiſtro exempla synodalium Constantini sanctæ memoriæ patriarchæ hujus regiæ civitatis, quæ ſic habebat in inſcriptione: *Sanctiſſimo fratri & œcumenico Martino, Constantinus indignus episcopus:* quorum est principium: *Alia quidem fortaſſe majori benignitate.* Hic ergo ab initio ſcriptis usque ad finem, dixit sancta synodus: Audita synodalibus epiſtolis ſcriptis a Thoma, Joanne, & Constantino patriarchis, hujus regiæ civitatis, cum inveneritur eos nihil benſiſte aut ſcripſiſſe contrarium rectæ fidei, cenſemus ut religioſissimi diaconus & bibliothecarius fanctiſſimæ hujus magnæ ecclesiæ, eorum hobis propiſcitis interneratis Dei eloquiis, nos reddat certiores, quod ubique ſcrutatus non inveniſſe libellos esse ab aliquibus, & traditos dictis tribus patriarchis, Thomæ, Joanni, & Constantino, qui significarent unam voluntatem, & unam operationem in incarnata œconomia unius ex sancta Trinitate Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri. Tangenſique propiſcitis sancta Dei eloquia, Georgius religioſissimus diaconus & bibliothecarius, ſic loquatur: Per hanc fanctam ſcripturam, & Deum qui ſcripſit eas eſt locutus, diligentiſſime ſcrutatus non inveni libellos ab illis factos, & traditos dictis tribus patriarchis, Thomæ, Joanni, & Constantino, de una voluntate & una operatione.

Dixit sancta synodus: Cum corporalis oratio nobis audientibus, & una nobiſcum præſentiſſet glorioſissimis magistratibus deposita fit a Georgio religioſissimo diacono & bibliothecario hujus fanctiſſimæ magnæ Dei ecclesiæ; & per hanc corporalem orationem non certiores feceriſ. quod hi ſanctæ memoriæ Thomas, Joannes, & Constantinus a nullis exegerunt libellos de una operatione & voluntate; hos tres viros ſanctæ memoriæ, nempe Thomam, Joannem, & Constantinum, cenſemus in eodem ſtatu manere oportere, & referri in facra diptycha ſanctiſſimam ecclesiarum; ut qui inventi fint in omnibus inculpati & nulli affines reprehenſioni, citra nullum deſectum, in temporiſ ſuo; per quem facta ſunt ſæcula, factus eſt in ſæculo: & qui in legem dedit, factus eſt ſub lege, ut eos qui erant ſub lege redimeret: idem fuit crucifixus, idem illi rographum quod erat contra nos delens in cruce de principatibus & potestatibus triumphavit. Auferentes ergo, ut diximus, fcandalum novæ inventionis, non oportet non deſinire aut prædicare quam ex duas operationes; ſed pro una, quam nonnulli dicent operatione, oportet nos confiteri Chriſtum et Dominum vere operari in utriſque naturis: & pro una operationibus, ſubtiliora appellationē duplicis operationis, ipſas potius duas naturas nobiſcum prædicent: nempe divinitatis & carnis allonpiæ in unam perſona unigeniti Filii Patris, incontiſſe, indiuide, immutabiliter propria operantes. Et hæc quidem beatiſſimæ vetre fraternitati flatuimus ſignificare; jut propoſitione unius confeſſionis oblentanus non conſentire vestræ ſanctitati; videlicet in uno ſpiritu pari doctrinæ conſentientes. Scribentes ſe preterea ad communes fratres noſtros Cyrum & Sophronium episcopos, ne de cetero in nova voce, nempe in appellatione unius aut duplicis operationis inſiſtere aut perſeverare cernantur: ſed ſubtata appellatione hujuſmodi novæ voci, unum Chriſtum Dominum nobiſcum prædicent, operantem & divina & humana in utriſque naturis. Licet cum eis quos prædictes fratres & coepiſcopos noſtros miſit Sophronius episcopus, ne duarum operationum appellationem deincepsꝰ pergeret prædicare: quod quidem omnino promiſerunt prædictum virum eſſe ſactum, ſi Cyrus frater noſter & coepiſcopus de cetero duas operationes non dixerit.

Similiter tractius quoque fuit liber, in quo ſtra erat epiſtola Pyrrhi olim antiſtitis hujus regiæ civitatis ad Joannem ſanctæ memoriæ Papam Romanum, cujus erat principium: *Domino noſtro & Deo Chriſto in carne aſſumptum.* Poſt nonnulla autem ſic habet hec epiſtola: Quis enim illorum vir deus vocatur minime affectus, & eos ſpiritus obſigit facerdotium, probris ab iis appetitos quorum a ſunt paſſiones; non indiſcibiliter & noſtram condemnabit ſententiam, & ex noſtra inſolentia ſum impetratis capitulis contra Dei Dominum Jesum Christum eſt bellum de duabus naturis, & nobis alium indiscimus tumultum.

Similiter publicatis lecti fuerunt libelli & aliæ chartæ, de quibus ſuperius facta fuit mentio.

Dixit ſancta ſynodus: Productorum nobis a Georgio religioſissimo & bibliothecario hujus fanctiſſimæ ecclesiæ, libellorum & chartarum & aliorum ſcriptorum habita notitia, cognovimus ea ad unam & eamdem ferri impietatem: & flatuimus ut eos qui unam profana & anima pernicioſia igne combuſtos ſint, ut ex ſacta fuerunt.

Glorioſissimi magistratus & ſanctæ synodus dixerunt: Sufficiunt quæ hodierno die ſacta ſunt.

Actio XII. ſanctiſſimis patriarchis, Thomæ, Joanni, & Constantino, de una voluntate & una operatione.

Dixit ſancta ſynodus: Cum corporalis oratio nobis audientibus, & una nobiſcum præſentiſſet glorioſissimis magistratibus deposita fit a Georgio religioſissimo diacono & bibliothecario hujus fanctiſſimæ magnæ Dei ecclesiæ; & per hanc corporalem orationem non certiores feceriſ. quod hi ſanctæ memoriæ Thomas, Joannes, & Constantinus a nullis exegerunt libellos de una operatione & voluntate; hos tres viros ſanctæ memoriæ, nempe Thomam, Joannem, & Constantinum, cenſemus in eodem ſtatu manere oportere, & referri in facra diptycha ſanctiſſimam ecclesiarum; ut qui inventi fint in omnibus inculpati & nulli affines reprehenſioni, citra nullum deſectum, in temporiſ ſuo; per quem facta ſunt ſæcula, factus eſt in ſæculo: & qui in legem dedit, factus eſt ſub lege, ut eos qui erant ſub lege redimeret: idem fuit crucifixus, idem illi rographum quod erat contra nos delens in cruce de principatibus & potestatibus triumphavit. Auferentes ergo, ut diximus, fcandalum novæ inventionis, non oportet non deſinire aut prædicare quam ex duas operationes; ſed pro una, quam nonnulli dicent operatione, oportet nos confiteri Chriſtum et Dominum vere operari in utriſque naturis: & pro una operationibus, ſubtiliora appellationē duplicis operationis, ipſas potius duas naturas nobiſcum prædicent: nempe divinitatis & carnis allonpiæ in unam perſona unigeniti Filii Patris, incontiſſe, indiuide, immutabiliter propria operantes. Et hæc quidem beatiſſimæ vetre fraternitati flatuimus ſignificare; jut propoſitione unius confeſſionis oblentanus non conſentire vestræ ſanctitati; videlicet in uno ſpiritu pari doctrinæ conſentientes. Scribentes ſe preterea ad communes fratres noſtros Cyrum & Sophronium episcopos, ne de cetero in nova voce, nempe in appellatione unius aut duplicis operationis inſiſtere aut perſeverare cernantur: ſed ſubtata appellatione hujuſmodi novæ voci, unum Chriſtum Dominum nobiſcum prædicent, operantem & divina & humana in utriſque naturis. Licet cum eis quos prædictes fratres & coepiſcopos noſtros miſit Sophronius episcopus, ne duarum operationum appellationem deincepsꝰ pergeret prædicare: quod quidem omnino promiſerunt prædictum virum eſſe ſactum, ſi Cyrus frater noſter & coepiſcopus de cetero duas operationes non dixerit.

Similiter tractius quoque fuit liber, in quo ſtra erat epiſtola Pyrrhi olim antiſtitis hujus regiæ civitatis ad Joannem ſanctæ memoriæ Papam Romanum, cujus erat principium: *Domino noſtro & Deo Chriſto in carne aſſumptum.* Poſt nonnulla autem ſic habet hec epiſtola: Quis enim illorum vir deus vocatur minime affectus, & eos ſpiritus obſigit facerdotium, probris ab iis appetitos quorum a ſunt paſſiones; non indiſcibiliter & noſtram condemnabit ſententiam, & ex noſtra inſolentia ſum impetratis capitulis contra Dei Dominum Jesum Christum eſt bellum de duabus naturis, & nobis alium indiscimus tumultum.

Similiter publicatis lecti fuerunt libelli & aliæ chartæ, de quibus ſuperius facta fuit mentio.

Dixit ſancta ſynodus: Productorum nobis a Georgio religioſissimo & bibliothecario hujus fanctiſſimæ ecclesiæ, libellorum & chartarum & aliorum ſcriptorum habita notitia, cognovimus ea ad unam & eamdem ferri impietatem: & flatuimus ut eos qui unam profana & anima pernicioſia igne combuſtos ſint, ut ex ſacta fuerunt.

Glorioſissimi magistratus & ſanctæ synodus dixerunt: Sufficiunt quæ hodierno die ſacta ſunt.

TOMUS IX.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris nostri imperii a Deo coronatorum & gloriosissimorum nostrorum Imperatorum, Constantini quidem pii & a Deo ordinati Imperatoris Augusti, anno vicesimo octavo, & post consulatum divinæ ejus manuetudinis, anno decimotertio: Heraclii autem & Tiberii a Deo custoditorum ejus fratrum, vicesimo secundo, & Aprilis, indictione IX. Proposito venerando sesse ejusdem pii & Christi amantis Imperatoris Constantini in secreto divini palatii quod dicitur Trullus, & justa ejusdem divinæ serenitatis ejus vice principibus aut sacerdotibus, Constantino gloriosissimo excubitore, patricio & curatore regiæ domus Omiridæ, Anastasio gloriosissimo excubitæ patricio & vicario comitiis imperialium excubitarum, Polycrato gloriosissimo excubitæ, & Petro gloriosissimo excubitæ. Cum autem convenisset sancta quoque & oecumenica synodus justa Imperatoris congregata in hac a Deo custodita & regia civitate, nempe Georgius & Theodorus, &c.

Cum autem confedissent gloriosissimi patricii, & consules, & omnes sanctissimi & religiosi episcopi, ordine in eodem Trulli secreto, propositis in medio sanctis & intemeratis Christi Dei nostri evangeliis, Constantinus religiosissimus archidiaconus sanctissimæ hujus catholicæ & apostolicæ ecclesiæ, & primicerius religiosissimorum notariorum sanctissimi patriarchæ hujus a Deo custoditæ & regiæ civitatis Georgii, dixit: Scit sancta & oecumenica vestra synodus, quod vicesimo octavo præteriti mensis Martii, producti sunt a Georgio religiosissimo diacono & bibliothecario hujus sanctissimæ & magnæ Dei ecclesiæ diversi libelli, & alia dogmatica chartacea scripta, & libri diversi quos justa sanctissimæ synodi fuerunt deleti. Meminit autem omnino vestra amplitudo, & sancta & oecumenica vestra synodus, quæ in ipsa quæ jam facta fuit, prolati sunt ex veneranda patriarchæ hujus a Deo custoditæ & regiæ civitatis duo libri sanctæ quintæ synodi, post factam lectionem reliquarum synodorum. Et quod in primo libro in procemio inventi sint tresquatuor nationes politi sine inscriptione, narrantes Menæ quæ dicitur orationem ad Vigilium, qui tunc erat Papa Romæ veteris: quam reprehendentes qui eam parte Agathonis sanctissimi Papæ Apostolicæ sedis Romæ veteris, dicentes esse falsam: & quod post lectionem hujus libri, cum secundus quoque liber legeretur hujus sanctæ quintæ synodi, inventi sint duo libelli qui dicuntur Vigilii ad Justinianum pie memoriæ Imperatorem, & Theodoram Augustam. Quibus libellis offensi fuit qui sint lectis Apostolici, dicentes hos quoque libellos esse falsos, & quod pertinent hos libros tempestive examinari, & rejecimus in hunc diem.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus dixerunt: Fiat interim, ut par est, lectio eorum quæ jam fuit facta. Fiat ita.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus dixerunt: Oportet dous libros quinitæ sanctæ synodi, quæ etiam jam traditi sunt a Georgio religiosissimo diacono & bibliothecario, rursus ab ipso in medium adduci, ut accuratius dijudicemus, ut ut diversum legati sanctissimi Papæ veteris Romæ Agathonis, libar falsa; similiter autem proferri quoque characteum authentium volumen septimæ actionis dictæ sanctæ quintæ synodi, ut examinemus, & recipiamus an integrum stanferit, & nullis violatum sit. Prolatique sunt duo libri, & characteum volumen ab eodem religiosissimo bibliothecario Georgio.

Gloriosissimi magistratus & sanctæ synodus, dixerunt: Dicat Georgius religiosissimus diaconus & bibliothecarius hujus sanctissimæ magnæ Dei ecclesiæ, an profati duo libri & characteum volumen, sint ea ipsa quæ jam protulit.

Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius, dixit: Certe, domine, hi sunt duo libri qui continent acta sanctæ & oecumenicæ quintæ synodi, & particula septimæ authenticæ actionis ejusdem sanctæ quintæ synodi, quomodo ea quoque jam protuli. Diligentius autem quæremus in bibliotheca veneranda patriarchii, inveni etiam alium librum chartaceum ejusdem sanctæ quintæ synodi, quem etiam affero & videatur sanctæ nostræ synodo, jubete eum afferri.

Dixit sancta synodus: Quem in manibus te habes chartaceum sanctæ quintæ synodi librum dixit Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius hujus veneranti patriarchii, proferatur ut confrontatur cum duobus jam allatis libris. Et fuerunt prolati.

Dixit sancta synodus: Accedat in medium Georgius religiosissimus diaconus, & bibliothecarius: & tangens proposita intemerata Dei nostri evangelia, nos certiores reddat, an prædicti duo libri, & volumen eo modo quo ea inveniit & accepit in bibliotheca venerandi patriarchii, ita etiam nunc sint. Et tactis propositis intemeratis Dei evangeliis, idem religiosissimus diaconus, & bibliothecarius Georgius, dixit: Per has sanctas potestates, & Deum qui per eas est locutus, hi duo libri sanctæ quintæ synodi, & volumen septimæ actionis ejusdem sanctæ quintæ synodi, sicut etiam jam producta & probata fuerunt, ita etiam nunc sunt, sicut etiam eos inveni & accepi in bibliotheca venerandi patriarchii: & neque fuit a me aliquid adjectum nec ablatum, nec quod ullum ex illis pertinet. Et quia me fuit inventus in præsentia in eadem bibliotheca venerandi patriarchii liber characteus ejusdem sanctæ quintæ synodi, ita et fuit illic inventus fuit titus. Suspentesque sanctæ synodi et quæ in ipsa conscripta sunt in manus simpliciter duos dictos libros, & volumen characteum, & notata in eis loca diligenter confidere rationem, cum charteco libro quem tresquatuor præfenita prolatus fuerat a Georgio religiosissimo diacono & bibliothecario, & etsi cum aliis antiquis libris characteis ejusdem sanctæ quintæ synodi, dixerunt: Cum duos libros prolatos a Georgio religiosissimo diacono, & bibliothecario sanctæ Dei magnæ ecclesiæ hujus civitatis, & volumen characteum septimæ actionis sanctæ quintæ synodi diligenter confederavimus, fuit petierunt legati sanctissimi Papæ sedis Apostolicæ veteris Romæ Agathonis, his qui latis cum nuper protulo charteco synodali libro & aliis Græcis libris characteis, & invenerimus eosdem duos libros & characteum volumen septimæ actionis inter se quidem consentientes; sed ejs esse addiam tam quæ Menæ ad Vigilium dictur orationem, & libellos a Vigilio, sicut duo qui dicuntur facti ad Justinianum divinæ memoriæ Imperatorem, quos confortem Theodoram: in quibus libellis apparuit eos & anathematizare Theodorum Mopsuestiæ episcopum, & hoc quæ dicitur epistolam & scripta Theodoreti adversus duodecim capita sancti Cyrilli Alexandrini episcopi, & dogmatice, ut videtur, in eis verbum fit definitæ Anathematizamus autem Theodorum quo Mopsuestiæ episcopum, qui fuit idem per ajunctis ab eisdem, & cœratius sanctæ pacis qui non confitetur incarnatum fuisse Deum Verbum, nempe Christum, unam esse hypostasim, & unam personam, & unam operationem. Hæc cognovimus, sicut affirmaverunt legati Apostolicæ sedis veteris Romæ, neque facta, neque scripta fuisse tempore dictæ sanctæ quintæ synodi; sed adjectos quidem fuisse tres quaternones primi libri sanctæ quintæ synodi, in quibus habetur oratio quæ dicitur Menæ. Deinde autem in secundo quoque libro in septima actione mutatum quidem fuisse decimum quintum quaternionem: adjecta autem esse etiam quatuor folia fine inscriptione decimum quintum quaternionem: in quo habentur duo libelli qui dicuntur fuisse Vigilii ad Justinianum & Theodoram divinæ memoriæ, qui sunt ambo fine inscriptione. Eos autem qui dous dictos libros falsaverunt, & charteacum volumen tanquam ex appellatione illorum adulteraunt, ea inferuisse adversus recta dogmata quando quidem neque in nunc prodiit, neque in ipsa quæ jam facta fuit, quæ dicebant fecerunt ecclesiæ, & incorrupta libris sanctæ quintæ synodi, neque in charteco libro qui nunc fuit inventus in bibliotheca venerandi patriarchii, fuit fant ha oratione Menæ ad Vigilium, & Vigilii ad Justinianum & Theodora divinæ memoriæ. Sed cum hæc inveneriamus ficte esse inserta ab iis qui ea falsaranturque diabolicam participant operationem: charteacum ejusdem falsatum volumen Patriarchæ expungi in locis, in quibus sunt factæ additiones: libros autem ipsos quoque notari obelisciis, in locis in quibus sunt corrupti, & expungi. Eos autem qui ea falsaunt, anathematizabimus, & nominatim cum eis anathematizari Menæ quæ ad Vigilium dicitur orationem, & Vigilii ad Justinianum & Theodoram divinæ memoriæ dous veteres libros.

Macrobius religiosissimus episcopus Seleuciæ Isauriæ, dixit: Refero ad vos gloriosissimos sanctamque & oecumenicam vestram synodum, quod si me venit liber sanctæ quintæ synodi, qui nobis traditus fuit a quodam Philippo duce exercitu hujus imperialis, ἐξαρχίας. Quem cum legissem, inveni ipsum esse falsatum in septima actione. Cumque legissem, invenimus dictum esse: Et recte feto a sancta synodo, cum autem dedissem libellum? Dixit mihi se dedisse Stephano Monacho discipulo Macarii. Literæ autem in quibus facta fuit falsa suppositio Vigilii, fuit fant plane manu propria Georgii monachi, qui fuit tempore Macarii. Nam quando erat patriarcha meus dictus Macarius, intrabam in ædes ejus, & ipsum ipsum Georgium monachum inspiciebam: &

ACTIO XI.

runt seu conciperetur: Anathema libellis qui diuentur fastè esse Vigilio ad Justinianum & Theodoram diuinæ memoriæ, quos esse falsos fuit demonstratum: Anathema, ut semel dicamus, si qui falsaverunt acta sanctæ & œcumenicæ quintæ synodi: Anathema sit qui docuerunt & expoluerunt, & docent aut docturi sunt unam voluntatem & unam operationem in incarnata œconomia Dominiⁿ nostri Jesu Christi verè hominis, quæ est unus ex sanctæ Trinitate. Sanctis quatuor synodis æterna memoria. Sanctæ quinq; synodo æterna memoria. Multi sint anni Imperatoris. Constantini magni Imperatoris multi anni. Pacifici Imperatoris multi anni. Rectæ fidei custodis multi anni. Fili Dei, ei vitam: Fili Dei, ei victoriam.

Theodorus religiosissimus episcopus Trimithuntis insulæ Cypriorum, vicem gerens Epiphanii sanctissimi archiepiscopi ejusdem insulæ Cypriorum, simul cum Stratonico religiosissimo episcopo Sorum, & Tychone religiosissimo episcopo Ceii, qui erant ambo synodi dictæ Christi amantis Cypriorum insulæ, dixerunt: Docemus vos gloriosissimos & sanctissimos & œcumenicam vestram synodum, quod afferimus sententias dictorum sanctissimorum & eximiorum patrum, quæ significant duas naturales voluntates & duas naturales operationes in incarnata œconomia Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri: inter quas sita est etiam sententia sanctæ Athanasii Alexandrini quondam archiepiscopi, ex oratione quæ inscripta est in dictum evangelii, quod dicit: *Nunc turbata est anima mea*. Est autem nobis in regionis liber quemque ejusdem sancti Athanasii, qui habet integram hanc ejus orationem. Nobis autem hac nuper ingressus jussu pii & a Deo coronati magni nostri Imperatoris, cum quæsissemus librum tententarum patrum quas afferimus, ut eas afferremus ad sanctam vestram synodum, invenimus librum characterum vetustissimum, qui habet diversis homeliis ejusdem sancti Athanasii, in quibus hæc quoque sita est oratio in illud, *Nunc turbata est anima mea*. Petimus ergo a vestra amplitudine, sanctæque & œcumenica vestra synodo, ut ex ipso illo liberum, qui est in nostris manibus, tradamus legendum.

Gloriosissimi magistratus, & sanctæ synodus, dixerunt: Quem dixerunt he habere in manibus libro sancti Athanasii, religiosi episcopi insulæ Cypriorum, cum suscipiantur ei qui ex episcopatu præsentis synodi, nobis omnibus audientibus legant orationem quæ in ea continetur, in illud, *Nunc animæ meæ turbata est*. Cumque eum librum simplicissimi Agatho religiosissimus lector & notarius sanctissimi patriarchæ Constantinopolitani, legit orationem in eo sitam sic ad verbum: *Athanasii archiepiscopi Alexandriæ, in illud, Nunc turbata est anima mea*. Quod Dominus nobis similis factus est, magna est utilitas: nam nos quoque ei efficimur similes. Nam si ipse non fuisset factus similis hominibus non possumus homines fieri Dei filios. Sed Deo facto hominis similes fuimus homines: quotiam oportet eum qui deificandus est, ut nobis fit similis, in hoc maxime fieri similem, in quo mortalione opus habebamus, nempe in affectibus, quibus nos ad mortem traducerent ad impassibilitatem. Nemo autem sit quisquam credat de passionibus, cultissimam mutari divinitatem: sed cogitet a carnis & animæ motione fieri passionem accidentem ei vero. Propterea enim accessit, ut vincereretur: & ideo victa est, ut universa humana natura beneficio afficeretur propter humanam naturam. Illum enim incipientes transcendere omnes, et passionibus impatibiles & immortales [illegible] ut [illegible] quasi [illegible] humanitate, [illegible] Deus & homo, *Nunc anima mea turbata est*. Hoc enim factum est cedente quidem divinitate, excitata autem carne: cum posset divinitas prohibere turbationem; sed noluerunt, ne diffolveret similitudinem quæ est nobiscum intercedit. Tale quid autem est intelligendum ex iis rebus quæ apud nos fiunt. Mel aqua contemperatum: mel nequaquam est mutatum, sed aqua abundavit. Quando est ergo mutatum? Quando, hanc accipiunt similitudinem, tanquam aqua in multo majorem abundantiam. Quando autem nefas apparet divinitas, & operatio virtutes, & offendit peccatum, hanc accipiamus similitudinem tanquam melle aquam deperante. Potest enim divinitas aliquando quidem carni cedere, et plus abundet: aliquando autem ipsa vincere, tollere passionem & carnis turbulentiam: vigorem est autem: Quadragesta totor dies abstinet ab alimento corporis, & non efuriit corpus. *Post hæc* enim, ficut scriptum est, *esuriit*: hic est carnis major abundantia quindecim dierum est tantum tempus, id quod est carnis magis abundavit; ut fit: ut licet & inferetur tentatio, & qui tentat pudore affieretur; & homo qui ab initio ceciderat propter vobum, ut homo proprer abhominatum a cibo. Ecce autem carnis quæque perturbationem accedens ad mortem: etenim quomodo futurus erat obediens, nisi nostram pro nobis implens obedientiam, nisi & nos habuisset propinquantium & non cadentes? Nobis cum ex carne aliqua facta fuerit repugnantia, si non obedierimus quidem jubiai a carne vicit, hoc modo peccatum accidit. Ergo in Domino quoque oportebat fieri repugnantiam carne, vincere autem obedientiam. Si enim Deus quoque, sed in carne & secundum carnem implet obedientiam, & in carnis voluntatem vincit voluntate divinitatis, sic ait dicit: *Descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me, Patris*, proprium dicens voluntatem suam voluntatem carnis: nam cito quoque fuit ejus propria: non est enim divina voluntas Filii a Dei voluntate separata. Oportebat moveri voluntatem carnis, subjici autem divinæ voluntati: & fit solvuntur hominum inobedientiæ per Christi obedientiam. Vide autem facile motu carnis, quid dicit: *Et quid dicam? Pater, si fieri potest, transeat hoc calix. Sed propterea venit ad hanc horam. Pater glorifica nomen tuum*. Illud, *Quid dicam?* *Pater, si fieri potest, transeat hoc calix*, locutus est secundum motum carnis, hoc, *Propterea venit in hanc horam*: propemodum carnali voluntati ne concedente quidem apparere divina voluntate. Illud enim, *Quid dicam?* est vehemen velatis interrumpentis; ut nobis quidem clare apparet, quod caro quidem vera, sicut autem subjecta, & quo non potest fieri equa: ebrietate equitem, neque adeo quam deposuerunt quæ regit. Quidnam autem reputat & considerat affectio? Non nobiscum, non dedecus, sed gloriam fuisse Patris. Et ad passionem magis contendit, quam ea quæ sunt verfatur. *Pater, glorifica nomen tuum*. Nulla erit, inquit, a me recusatio: sed veniet quod cecidator, & veniet id quod non recusat. Nam natura quidem carnis recusat mortem, idque erat in Christo, quoniam Verbum verbo factum est caro: & divina autem voluntas elegit magis salutem, quam non effecit. Deinde cernitur triplete illud, *Verum voluntas tua ejus; qui mi misit*. Dicit Christus: *Pater, glorificabo nomen tuum*: dat unique fuit consilio responsum: *Et glorificavi, et rursus glorificabo*. Ut videamus quod nulla sit disjunctio, neque separatio Patris & Filii; vel potius ut lucrifiamus nostrum cum Deo conjunctionem, quæ facta est in Christo. Nam nullus quidem est ex hominibus, qui non se abdicaverit a vestro Deo in aliqua parte,

parte, vel rei, vel temporis. In solo autem Christo fit servatum ut non separaretur a voluntate. Quem sequentes lucrificatiam cum Deo conjunctionem & falutarem unionem, ad ejus similitudinem, ad similitudinem divinæ unionis. Similiter dixit: *Ego & Pater unum sumus: sic hi quoque in nobis unum sint*.

Dixit sancta synodus: Aperte nunc in lecta oratione, doas naturales voluntates in incarnata œconomia unius ex sanctæ Trinitate Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, inclytus ostendit Athanasius.

Domitius religiosissimus episcopus Pisidadis dixit: Refero ad vestram amplitudinem, sanctamque & œcumenicam vestram synodum, quod quidam Polychronius cum Sergio & Honorio, dum fontium quod Macarius & Stephanus hæretici; & volent illorum impia confirmare dogmata, non parum decipit simplicores per impium & falsum fuum dogmatinum. Si ergo videtur vestræ amplitudini, sanctæque & œcumenicæ vestræ synodo, is ad vos accedat, & fuam fidem exponat.

Gloriosissimi magistratus, & sanctæ synodus, dixerunt: Sufficiunt quidem quæ hodierno die acta fuit. Polychronius autem reverentissimus presbyter & monachus alterio die ad nos adducatur, et de sua fide interrogetur.

ACTIO DECIMA QUARTA.

TOMUS X.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris, imperante a Deo coronatorum & terrestrium rerum nostrorum dominorum Flavionum, Constantini quidem pii & a Deo electi Imperatoris semper Augusti, anno vicesimo octavo; & post consulatum ejus divinum manifestandum, anno decimo tertio; Heraclii autem & Tiberii a Deo cultodituum ejus fratrum, anno vicesimo secundo, vicesimo tertio mensis Aprilis, indictione nona, proposito venerando sesso pii & Christi amantis Imperatoris Constantini, in secreto divini palatii quod vocatur Trullus, cum justu ejus divine ferentaris vire ejus adeffent & assisterent [illegible] episcopi & [illegible] synodus ejus [illegible] ac hac a Deo cultodita de regia civitate, nempe Theodorus & Georgius, &c. Cum autem considerent gloriosissimi patricii & consules, & omnes sanctissimi & religiosi episcopi per ordinem in eodem secreto, propositis sanctis & intentatis Dei nostri evangeliis:

Theodorus religiosissimus diaconus hujus sanctissimæ magnæ Dei ecclesiæ, & primicerius religiosissimorum notariorum sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo cultodiatæ de regia civitatis, dixit: Meminit omnis vestra amplitudo & præsens sancta & œcumenica synodus, quod ab postremo conventu Dominus religiosissimus Pisidadis episcopus docuit sanctam vestram synodum, Polychronium hæretimum presbyterum & monachum, defendentem dogmata impiorum Macarii & Stephani, pervertere quoddam ex Christi sancta populo per vanam fuam doctrinam & ut adducatur ad sanctam vestram synodum interrogandus de vestra fide: & quod tunc conscriptis vestra amplitudo, sanctaque & œcumenica vestra synodus, in dictum Polychronius altero die ad vos accederet. Ecce ergo fuit ipse vero in præsentia dictus reverentissimus Polychronius: & rejecimus ejus in hodiernum diem.

Gloriosissimi magistratus, & sanctæ synodus, dixerunt: Ingrediatur Polychronius religiosissimus presbyter & monachus. Et ingressus est.

Actio XV. lychonius impoluit mortuo hanc chartam suo fidei: & cum manifestet horas plurimas, & eis insusurratiles, & eorum quæ ab ipso absurde & blaspheme promissa fuerant nihil potuisse facere, dixit idem Polychronius: Non possum suscitare mortuum. Qui itaque præsens illic erat populus, exclamavit dicens: Novo Simoni anathema, Polychronio populi seductori anathema. Et rursus ingrediens gloriosissimi magistratus & sancta synodus in secretum divini palatii, quod dicitur Trullus, præsente eodem reverentissimo presbytero & monacho Polychronio, dixerunt: Dicat rursus Polychronius an confiteatur duas naturales voluntates & duas naturales operationes in incarnata œconomia unius ex sancta Trinitate, Domini nostri Jesu Christi verè Dei nobis. Polychronius reverentissimus monachus dixit: Sic ut habet charta quam tradidi, & polui supra mortuum, ita credo unam voluntatem & theandricam operationem: & nihil aliud dico.

Gloriosissimi magistratus & sancta synodus dixerunt: Chartulam quam tradidisti, qui scripsit? Dixit Polychronius: Scripta est manu mea.

Dixit sancta synodus: Quando Polychronius monachus in fin mala opinione perseveravit usque ad fenestrum; nunc autem a nobis quoque rogatus quomodo sentiret de humana natura suscepta Domini nostri Jesu Christi vert Dei nostri, voluit tentare Spiritum sanctum; & blasphema charta composita, pudorem evasit, dicens se eam velle imponere mortuo; & ad confirmandum quæ in ea scripta erat blasphemiam, ne dicamus falsum, non suscitare mortuum: nos dicto a sancto Paulo anathemate jam eum in animo ferimus. Sed ut satisfiteret Christi amantibus populis, quorum plurimos præcedentibus temporibus deceptorum, ipse & qui sunt ejusdem cujus ipse sententiæ, concessimus ut hæc ejus arrogantia & impia propositio publicè fieret. Cumque ab eo quæstiones moveremus in medium fuerit adductus, prætentibus nobis & gloriosissimis magistratibus & multitudine Christi amantis populi: & licet ille proponeret, hoc ejus impium opus impoterit, & longo tempore & quanto ipse vulit proper mortuum fleteret, & ea quæ ei visum influxerant, donec ipse diverit le nihil posse: quomodo enim in Deum blasphemantes poterit viventes facere? Confessus ut is, utpote populi deceptor & impostor, & manifestus heretices, privetur omni sacerdotali ordine & ministerio. Eoque deposito, sancta synodus exclamavit: Polychronius hæreticus, & qui eadem quæ ipse sentiunt, anathema. Macarius, Stephano, & Polychronio, anathema; Trinitas tres deposuit.

Gloriosissimi magistratus dixerunt: Sufficiunt quæ hodiegno dic acta sunt.

ACTIO DECIMA QUINTA.

Tomus XI.

Ex eo quo Imperat. Adrio decimo decimo septimo.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris nostri, imperii a Deo coronatorum & reverentissimum nostrum dominorum Flavionum, Constantini quidem pii & a Deo electi Imperatoris semper Augusti, anno vicesimo octavo, & post consulatum divinæ ejus clementiæ, anno tertio decimo; Heraclii autem & Tiberii a Deo custoditorum ejusdem, anno XXXIII. Augusti, proposito sexto mense Julii & Christi amantis Imperatoris Constantini, in secreto divini palatii quod dicitur Trullus, de sublime ejus divinæ serenitatis, vivificantis & sanctissimi Constantino Ecclesiæ Christi, cum simplicitate ecumenica synodo, cum Imperatore conspiciente in hac Deo cu-

Actio XV. Gloriosissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Prius dixisti unam habere voluntatem personam Dei Verbi; & postea dixisti ejus humanitatem habere voluntatem naturalem: unde ex eis verbis unam habuit personalem voluntatem & unam naturalem: & quomodo tu unam voluntatem opinaris in Christo? Constantinus reverentissimus dixit: Christus dimisit, & ipsum exuit cum sanguine & carne.

Gloriosissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Ubi autem manifestaro & sanguis? Constantinus reverentissimus dixit: Ipsum exuit.

Gloriosissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Quis carnem exuit? Constantinus reverentissimus dixit: Christus.

Gloriosissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Humanam quoque voluntatem simul cum carne exuit? Constantinus reverentissimus dixit: ita, domine, voluntatem illam.

Gloriosissimi magistratus, & sancta synodus, dixerunt: Macarius qui fuit patriarcha Antiochiæ, fic credidit ut tu dixi? Constantinus reverentissimus dixit: Ita, domine, fecit ego dico unam voluntatem, ita etiam dicebat Macarius: ex eo enim audivi.

Dicit sancta synodus: Ita fentis, & in ea fentes perfeverasti? Constantinus: Ita, domine, ita sentio, & ita credo, & non potest aliter fieri.

Exclamavit sancta synodus: Esto est opinio Macharonum; hoc est Eles Apollinaris; anathema sit et cum ejus dogmatibus: Nestorius Nestorius anathema: novo Apollinaris anathema: expellatur Manichæus. Et postquam expulsus fuit ipse Constantinus, Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus a Deo custoditæ & regiæ civitatis dixit: Ego & pauci quidem sanctissimi episcopi ex eis qui fuit sub mea fede, certo consilio & ex certa œconomia regamus, ut fieri possit ne nominatim in sectis mationibus anathematizentur hæ personæ, nempe Sergius, Pyrrhus, Paulus, & Petrus.

Dixit sancta synodus: Sicut quæ semel sunt condemnata, & nostra jam sententia ex sacris diptychis ejecti, oportet nominatim quoque anathematizari in sectamationibus.

Georgius sanctissimus archiepiscopus hujus regiæ civitatis, dixit: Quoniam multi sunt in nostrum ubique in nostrum consilium, necesse est ut diversitatem in nominatio sectamationibus. Exclamaverunt omnes: Multi sint anni Imperatoris: Constantini magni Imperatoris multi anni: orthodoxi Imperatoris multi anni: Constantini novi Justiniani Imperatoris multi anni: custodit orthodoxæ fidei multi anni. Ecclesiarum firmamentum servat, Domine: custodem fidei serva, Domine. Agarbonii Papæ Romani multi anni: Georgii patriarchæ Constantinopolitani multi anni: Theophanis patriarchæ multi anni: orthodoxæ synodi multi anni. Theodoro hæretico Pharanitæ anathema: Sergio hæretico anathema: Cyro hæretico anathema: Honorio hæretico anathema: Pyrrho hæretico anathema: Petro hæretico anathema: Macarioque Stephano & Polychronio hæreticis anathema: Sergio qui fuit episcopus Pergæ anathema: universis hæreticis anathema: omnibus qui defendunt hæresticos anathema. Augustæ Bibes Christianorum. Orthodoxæ & concordi synodo multi anni.

Gloriosissimi magistratus dixerunt: Dicat sancta & œcumenica synodus, an aliquid restet ex his quæ petiuntur ad accuratam comprehensionem hujus quæstionis, & an opus sit ut vestra sanctitas amplius scrutetur aut quæratur.

Dixit sancta synodus: Sufficiunt quidem quæ hucusque facta sunt & decretata, & petitiunt ad præsentem quæstionem dogmatica. Die autem sequente

Actio XVI. Ex eo quo Imperat. Adrio decimo octavo.

inspirante sancto & vivifico Spiritu, synodice decernemus quæ convenientia orthodoxæ fidei.

ACTIO DECIMA SEXTA.

Tomus XII.

IN nomine Domini nostri Jesu Christi Dei & Servatoris nostri, imperii a Deo coronatorum & reverentissimorum dominorum nostrorum Flavionum Constantini quidem mitissimi & a Deo electi Imperatoris semper Augusti, anno vicesimo octavo, & post consulatum ejus divinæ serenitatis anno decimo tertio, Heraclii autem & Tiberii a Deo custoditorum ejus fratrum, anno XXXIII. decimo sexto mensis Septembris, indictione x. Prædicente eodem pio & Christi amante Imperatore Constantino, in secreto divini palatii quod appellatur Trullus, & ipsius ejus divinæ serenitatis, præsentibus & audientibus Nicera episcopo Constantinopolitano, patricio & magistro imperialium officiorum, Theodoro gloriosissimo exconsule, patricio Comite imperialis obliquii, & subpræsente Theacta, Sergio gloriosissimo exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio & militarium rationum suppletore, Constantino gloriosissimo exconsule, patricio & curatore regiæ domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule, patricio & vicario comitis exercituum imperialium, Joanne gloriosissimo exconsule, patricio & vicario comitis exercituum, Sergio gloriosissimo exconsule, patricio Comite imperialis obliquii, & subpræsente Theacta, Sergio gloriosissimo exconsule patricio, Paulo gloriosissimo exconsule patricio, Juliano gloriosissimo exconsule patricio & militarium rationum suppletore, Constantino gloriosissimo exconsule, patricio & curatore regiæ domus Hormisdæ, Anastasio gloriosissimo exconsule, patricio & vicario comitis exercituum imperialium, Joanne gloriosissimo exconsule, patricio & vicario comitis exercituum, Theoma gloriosissimo exconsule, Thoma gloriosissimo exconsule, Paulo gloriosissimo exconsule & administratore provinciarum Orientalium, Petro gloriosissimo exconsule, Leontio gloriosissimo exconsule & domestico mensæ imperialis. Cum convenissent sancta & œcumenica synodus Imperatoris edicto congregata in hac a Deo custodita & regia civitate, nempe Theodorus & Georgius religiosissimi presbyteri, & Joannes religiosissimus diaconus legati sanctissimi Papæ senioris Romæ, et pia Roma: Agathonis, sed Cum eum sanctissimo gloriosissimi patricii & consules, & omnes sanctissimi universalis episcopi per ordinem in eodem Trulli secreto, propositis in medio de sancta ecclesia Christi Dei exegeris:

Theodorus religiosissimus archidiaconus hujus sanctissimæ Dei catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ, & reminiscens religiosissimum notarium non sanctissimi patriarchæ Constantinopolitani Georgii, dixit: Magna pietatis est indicium, o serenissime domine, in iis quæ ad divinum cultum pertinent præcipuam adhibere diligentiam: ideirco quæ ad Christi amantem spectant rempublicam negotia redte dirigere. Quod quidem polchre facis, o serenissime, deputatis quidem omni solicitudine negotiorum sæcularium, rerum autem divinarum cura suscepta & studio gratia sancti Spiritus. Hoc ut reflirum decus eximium, præpierate adversus diabolum cogere certamen, & adversus impietatem ejus certavam factrum congregaffe cosum: hanc, inquam, sanctam magnamque & œcumenicam synodum quæ te oportebat, magnam Deum dirigentia & labore perfectam quæ erat agendum de inculpata nostræ Christianorum fide, prædicto freta vetkæ pietatis, & quomodocunque exortam in fide orthodoxa diffordiam prosequi amandari, ita quidem doctrina veritatis, confirmata autem beatissimorum patrum ab omni reprehensione alienis & vere divinis traditionibus, ut licet confederare ex iis quæ ipsa fuit in scriptis in unoquoque eorum quæ sunt ipsa fecuta. Certum autem & ab errore alienum ab eis didit decretum, virtute divinarum scripturarum sanctarum & sanctorum patrum, ad confirmanda quidem recta dogmata, gloriæ, gloria

Actio XVI.

autem pii vestri imperii idque habemus in manibus legendum, si placuerit.

Constantinus pius Imperator dixit: Legatur decretum, cujus pars est mentio. Et accipiens Agatho religiosissimus lector & notarius sanctissimi archiepiscopi hujus a Deo custodiæ & regiæ civitatis Georgius, legit decretum, quod sic habet ad verbum:

Sancta magna & œcumenica synodus, Dei gratia & pio pii & fidelis Imperatoris Constantini edito congregata in hac a Deo custodita & regia civitate Constantinopoli nova Roma, in secreto divini palatii, quod dicitur Trullus, definiit ea quæ sunt hic subjecta:

Dei Patris Unigenitus Filius & Sermo, nobis in omnibus absque peccato homo factus, Christus verus Deus noster, aperte prædicavit in vocibus evangelicis: *Ego sum lux mundi. Qui sequitur me, non ambulabit in tenebris, sed habebit lumen vitæ.* Et rursus: *Pascite meam ædnitra nobis, pascite meam oves nobis.* Hanc divinam a Deo dictam sequens doctrinam noster mitissimus Imperator, defensor quidem ecclesiæ fidei, hostis autem malæ opinionis, congregata hac nostra sancta & œcumenica synodo, universum certum ecclesiæ unit. Illam autem nostra sancta & œcumenica synodus, aliquot annorum impietatis error procul expulso, sanctorum & eximiorum patrum recitans fenitam abique errore ferita, sanctis & œcumenicis synodis, per eos confessis: in omnibus nempe ea quæ fuit Nicæne, trecentorum, inquam, decem & octo sanctorum patrum qui convenerunt adversus insanum Arrium: & ea quæ ipsam secuta est Constantinopoli centum quinquaginta divinorum patrum adversus Macedonium hostem sancti Spiritus, & impium Apollinaren: similiter & tam quæ prius habita fuit Ephesi adversus Nestorium qui sentiebat cum Judæis, congregatis ducentis divinis patribus; & ea quæ Chalcedone, sexcentorum triginta divinitus inspiratorum patrum adversus Eutychem & Nestorium Deo invisos: prater has harum quoque ultimæ sanctæ quinta synodo, quæ fuit hic congregata adversus Theodorum Mopsuestiæ, Origenem, Didymumque & Evagrium, & scripta Theodori cum duodecim capitis inclyti Cyrilli, & Ibæ epistolam quæ dicitur scripta esse ad Marem Persam: non remere innovanda in omnibus quidem renovans decreta pietatis, expellens autem profana dogmata impietatis, & quod a trecentis decem & octo patribus fuit conscriptum, & rursus a centum quinquaginta patribus divine confirmatum, quod etiam reliquæ sanctæ synodi, ad omnem animæ perniciosam hæresim evertendam, lubenter amplectunt & confirmantur symbolum, nostra sancta & œcumenica a Deo inspirata obtinganti synodus.

Expositio fidei sanctorum & beatorum trecentorum decem & octo patrum, qui Nicææ convenerunt.

CREdimus in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem omnium visibilium & invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, ex Patre genitum, hoc est, ex essentia Patris, Deum ex Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero: genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt tam quæ sunt in cœlo, quam quæ in terra: qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit, & incarnatus & homo factus est: passus est & surrexit: Ascendentem in cœlos, & sedet ad dexteram Patris, & venturus est judicare vivos & mortuos: & in Spiritum Sanctum. Eos autem qui dicunt, erat quando non erat, & priusquam genitus esset non erat: & ex iis quæ non sunt factus est: aut ex alia substantia aut essentia esse dicunt, aut mutabilem aut alterabilem Filium Dei; eos anathematizat sancta Dei catholica & apostolica ecclesia.

Anno Christi 680.

Expositio fidei centum & quinquaginta sanctorum & beatorum patrum, qui erant Constantinopoli.

CREdimus in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cœli & terræ, visibilimque omnium & invisibilium. Et in unum Dominum Christum Filium Dei unigenitum, qui genitus est ex Patre ante omnia sæcula: lumen de lumine, Deus verus de Deo vero, genitum non factum: consubstantialis Patri: per quem omnia facta sunt propter nos homines & propter nostram salutem descendit de cœlis, & incarnatus est de Spiritu sancto & beata virgine: & homo factus est, & crucifixus est pro nobis sub Pontio Pilato, passusque & sepultus est, & resurrexit tertio die secundum scripturas: Et ascendit in cœlos, & sedet ad dexteram Patris, & rursus venturus est cum gloria judicare vivos & mortuos, cujus regni non erit finis: Et in Spiritum sanctum Dominum & vivificantem, qui ex Patre procedit, qui cum Patre & Filio simul adoratur & conglorificatur, qui locutus est per prophetas: Et in unam catholicam & apostolicam ecclesiam. Confitemur unam baptisma in remissionem peccatorum; exspectamus resurrectionem mortuorum, & vitam venturi sæculi. Amen.

Sancta & œcumenica synodus dixit: Sufficiebat quidem ad perfectam orthodoxæ fidei agnitionem & confirmationem, hoc ipsum & orthodoxum divinæ gratiæ symbolum. Sed quoniam non cessant qui fuit ab initio vitii inventor, cum invenifset serpentem adjutorem, per ipsum humanæ naturæ mortem inferre venenatam: tamnunc quoque cum hæc voluntati apta invenifset instrumenta, Theodorum scilicet qui fuit episcopus Pharan, Sergium, Pyrrhum, Paulum, Petrum, qui fuerunt antistites hujus regiæ civitatis, & prætereà Honorium qui fuit Papa Romæ veteris, Cyrum qui fuit episcopus Alexandriæ, & Macarium qui fuit proxime antistites Antiochiæ, & Stephanum hujus discipulum, non ceffavit per ipsos in eos ecclesiæ eversis fulminare scandala, unius voluntatis & unius operationis in duabus naturis unius ex sancta Trinitate Christi Dei nostri: in orthodoxo popolo nova voce semina hæresim Apollinariæque cum impiorum Severi & Themistii animæ existola confentit opinione, & perfectionem humanæ naturæ fuscepitonis ejusdem unius Domini nostri Jesu Christi veri Deo, fraudulenta quadam inventione illuvie permeant quæ intelligentiæ animam ejus carnem, sine voluntate & operatione blasphemæ ex eo introducerent. Sufficiavit ergo Christus Deus noster fidelem Imperatorem, ut qui novum Davidem hominem Deum cum eor fonum inveniffet, qui licet scriptum esset, *non fecit ipse omnium oculis fuit, nec palpebris fuit dormitatem*, donec per hunc nostrum a Deo congregatum & sacro sanctum cœtum, in eos prædicarunt & edit prædicationem. Nam secundum a Deo dictam *Mat. 18.20.* vocem, *ubi sunt duo aut tres congregati in nomine meo, illic sum in medio eorum.* Quæ quidem sancta synodus, fidelitate inscipiens & fastum magnificans amplectens sanctissimi & beatissimi Papæ veteris Romæ Agathonis relationem ad omnem ejus dum & fidelem nostrum Imperatorem Constantinum: quæ nominatim ejicit eos qui prædicarunt & docuerunt, ut prius est ostensum: unam voluntatem & unam

Anno Christi 681.

Actio XVI.

& unam operationem in incarnata œconomia Christi veri Dei nostri; similiter autem admittens etiam alterum symbolum relationem sanctæ sub eodem sanctissimo Papa synodi centum & viginti quinque Dei amantium episcoporum ad divinam ejus fecunitatem, ut quæ confentiant cum sancta synodo Chalcedonensi, & orpthodoxa sanctissimi & beatissimi Papæ ejusdem veteris Romæ Leonis, missa ad flavianum Flavianum, quam etiam recte fidei columnam vocavit hæc synodus; & cum synodalibus epistolis scriptis a beato Cyrillo adversus impium Nestorium ad episcopos Orientis; sequatenque fanctas & œcumenicas quinque synodos, sanctosque & eximios patres: & ea conveniente confitetur decretum Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum nostrum, qui est unus sanctæ consubstantialis & vitæ principalis autoris Trinitatis, perfectum in divinitate & perfectum in humanitate, Deum vere, & hominem vere eumdem ex anima rationic compote & corpore: consubstantialem Patri secundum divinitatem, & consubstantialem nobis eumdem secundum humanitatem, & nobis in omnibus similem absque peccato: ante sæcula quidem ex Patre genitum secundum divinitatem, in ultimis autem diebus eumdem propter nos & propter nostram salutem, ex Spiritu sancto & Maria ex Virgine proprie & revera Dei parente secundum humanitatem; unum & eumdem Christum Dominum unigenitum: qui in duabus naturis, absque ullo mixtione, absque confusione, indivisibiliter, inseparabiliter cognoscitur naturarum differentia, nequaquam tollata propter unionem; sed servata potius proprietate utriusque naturæ, & concurrente in unam personam, & unam hypostasim, nec divisa in duas personas: sed unum & eumdem Filium unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: quemadmodum multis retro sæculis prophetæ, & ipse Jesus Christus nos docuit, & sanctorum patrum nobis tradidit symbolum; & duas naturales voluntates in eodem. & duas naturales operationes indivisibiliter, inseparabiliter, inconfuse, secundum sanctorum patrum doctrinam similiter prædicamus. Et duas quidem naturales voluntates, non contrarias, absit, ut impii dicerent hæretici, sed humanam ejus voluntatem sequentem & divinæ ejus & omnipotenti subjectam voluntati. Oportebat enim carnem novo voluntatem, subjicit autem divine voluntati, ut fapientissimus dicit Athanasius. Sicut enim ejusdem caro, Dei caro est & dicitur, ita etiam naturalis voluntas ejus carnis, Dei Verbi est & dicitur: *Jean. 4.34.* *sicut ipse dicit. Descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem qui misit me Patris;* propriam tuam voluntatem, dicens voluntatem carnis. Nam caro quoque fuit ejus propria. Nam quemadmodum sanctissima & incolpata caro ejus animata non fuit subsista, sed in sua definitione permansit & rationes: ita etiam humana ejus voluntas deificata non fuit subsista, sed in suo conservata, ut vult theologus Gregorius, qui dicit: *illius enim velle, qui est Servator intelligitur, ne Deo quidem est contrarium, ut quod fit totum deificatum.* Duas autem naturales operationes indivisibiliter, inseparabiliter, inconfuse, in eodem Domino nostro Jesu Christo vero Deo nostro sentimus, nempe divinam operationem & humanam operationem, ut vult divinus Leo, qui dicit apertissime: *Operatur enim utraque forma cum alteratrius facitate id quod habituit proprium: Verbo quidem id quod est Verbi operante: corpore autem efficiente id quod est corporis.* Non enim cœque unam habimus naturalem operationem Dei & rei creatæ: ut neque quod est creatum, ad divinam reducamus essentiam, neque

quod est divinæ naturæ eximium, dedocamus ad locum qui convenit genitis. Unius enim & ejusdem miraculi & passiones cognoscimus, fecundum aliud earum ex quibus est naturarum, & in quibus esse habet, ut divinus divit Cyrillus. Inconfusum ergo & individuum omnit ex parte conservantes, vocit compendio unitrefuse enuntiamus; unum sanctæ Trinitatis Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum nostrum esse credentes, dicimus duas ejus naturas refplendere in una hypostasi: in qua miracula & passiones per totam œconomiam ejus conversationem, non fecundum phantasiam, vere ostendit: naturali in ipsa una hypostasi differentia cognita, quod cum alteratrius societate utraque naturæ velit & operatur propria. Quibus ratione duas quoque naturales voluntates & operationes indivisibiliter concurrere opinamus ad salutem humanæ generis: Et ita fignor cum omni cura & diligentia a nobis definitis, flatuimus nulli licere aliam fidem proferre feu conscribere, aut componere, aut aliter docere. Eos autem qui audent aut componere aliam fidem, aut proferre, aut docere, aut tradere aliud fymbolum iis qui volunt convertit ad agnitionem veritatis ex paganismo, aut ex Judaismo; feu ex hæresi qualibet; aut vocis novitatem fed dedocentes quæ contrariam introducunt, aut evertendo quæ nunc fant a nobis definita; eos, si fint quidem episcopi aut clerici, episcopos esse abiciendos ab episcopatu, & clericos a clero: si fint autem monachi aut laici, anathematizari.

SUBSCRIPTIONES.

Theodorus minimus presbyter sanctæ ecclesiæ Romanæ, & legatus Agathonis beatissimi & œcumenici Papæ urbis Romæ, fubscripsi.

Georgius minimus presbyter sanctæ ecclesiæ Romanæ, & legatus Agathonis beatissimi & œcumenici Papæ urbis Romæ, fubscripsi.

Theodorus minimus diaconus sanctæ ecclesiæ Romæ, & legatus Agathonis beatissimi & œcumenici Papæ urbis Romæ, fubscripsi.

Georgius Dei misericordia episcopus Constantinopolitanæ Romæ Novæ Deo, & fubscripsi.

Petrus presbyter, & legatus Apostolicæ sedis magnæ civitatis Alexandriæ, fubscripsi.

Theophanes Dei misericordia episcopus Theopolitis, fubscripsi, & definiti & fubscripsi.

Georgius minimus presbyter, legatus Theodori religiosissimi presbyteri, & legati Apostolicæ sedis sanctæ Christi Dei nostri civitatis Hierofolymitanæ, fubscripsi.

Joannes Dei misericordia episcopus Thessalonicensis, & vicarius Apostolicæ sedis Romæ & legatus, fubscripsi.

Theodorus Dei misericordia episcopus Trimithuntionis insulæ Cypriorum; & vicarius Epiphanii sanctissimi archiepiscopi, fubscripsi.

Theodorus minimus presbyter & vicarius Theodoti beatissimi archiepiscopi Ravennatis, definiti & fubscripsi.

Joannes indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Portunensis, & legatus totius fedis sanctæ & apostolicæ ecclesiæ Apostolicæ sedis urbis Romæ, definiti & fubscripsi.

Stephanus Dei misericordia episcopus Corinthiæ, & legatus Apostolicæ sedis Romæ, definiti & fubscripsi.

Basilius Dei misericordia episcopus metropolis civitatis Gortynæ Cretensium insulæ, & legatus sanctæ fynodi Apostolicæ sedis urbis Romæ, definiti & fubscripsi.

Abundantius episcopus Tem[illegible] fecit pro scriptis totius

ACTIO XVI. torius synodi sanctæ & Apostolicæ sedis urbis Romæ, subscripsi & definii, Et sic de aliis.

Subscriptio pii & Christi amantis Imperatoris Constantini : Legimus & consentimus.

Constantinus pius Imperator dixit: Dicat sanctas & œcumenica synodus, an ex consensu omnium sanctissimorum episcoporum, pronuociatum fuit decretum, quod lectum est in præsentia.

Eucharistæ sanctæ synodus: Omnes sic credimus: una fides: omnes sic sentimus, omnes consensimus & habentes subscripsimus, orthodoxe omnes credimus. Hæc est fides apostolorum, hæc est fides patrum, hæc est fides orthodoxorum. Multæ sunt anni Imperatoris. Perfectiones duarum naturarum Christi Dei nostri tu explicasti. Lumen patis collosti, Domine. Marciano novo Constantino empiterna memoria novo Justiniano Constantino sempiterna memoria. Universos hæreticos tu fugasti. Eum qui hæreticos deffruxit collosti, Domine. Eos qui dividunt & confundunt tu fugasti. Abiit invidia a veltro imperio. Deus conservet vestram potentiam. Deus pacatum vestrum reddat imperium. Vestra vita, vita orthodoxorum. Rex cœlestis, terrestrum regem custodi. Per te oecumenica ecclesia in pace egit. Nestorio, & Eutychi, & Dioscoro, anathema. Apollinari, & Severo, anathema. Ita qui ea quæ ipsi sentiunt, anathema. Theodoro Pharanitano anathema. Sergio, & Honorio anathema. Pyrrho & Paulo anathema. Cyro & Petro anathema. Macario & Stephano & Polychronio anathema. Universis hæreticis anathema. Ita qui prædicarunt & prædicant, & doctori sunt unam voluntatem & unam operationem in incarnata œconomia Christi Dei nostri, anathema.

Constantinus pius Imperator dixit: Deum testatur, sanctæ & œcumenicæ vestræ synodo, quod absque ulla vel in hac vel illam partem contraria affectione nos primum incessit deliberatum & actus, ut nolli reprehensioni affinis iis, nostra Christianorum fides, nosque eam firmam conservemus & fabilem, in nomine Dei secundum doctrinam & traditionem nobis tradytam per evangelium & sanctos apostolos, & per expositiones sanctarum & œcumenicarum quinque synodorum & sanctorum eximiorum patrum. Neque parum non urgebat hujus rei desiderium, ex quo jussu Dei nostri auctoritate fuscepimus sedem nostri imperii. Quando ergo visum est Deo tempus præbere, adhortati sumus ut vestrum fieret congregatio: ad hoc ut vos sequentes regulas sanctarum scripturarum, omnem vocum novitatem aut innovationem, quæ nolli reprehensioni affini nostræ Christianorum fidei his proximis temporibus, a quibusdam male sentientibus adjuncta fuerat, expelleretis: & eam nobis puritatem traderetis, sicut prius dictum est, ad sanctas & œcumenicas quinque synodos & expositiones sanctarum patrum respicientes, ut nos eam segue ad nostrum esse: ut sicut ergo nobis cum legatio contendam in terribili Dei tribunali, quando ex judicatorum vivos & mortuos, si quid cognoscitis prætermittum in decreto a vobis exposito. Dicat ergo, si quis ex vobis velit, ut aut consepiatæ, si aliquid dicere; ut examinata quæ ab aliquo ex vobis afferetur oratione, omni ex parte perfectam, gratia & inspiratione sancti Spiritus, incipiamus, ut nos ea sequamus, nolli reprehensioni nobis [illegible] tradytam a sanctis apostolis [illegible] Domini [illegible] nostri Jesu Christi [illegible] & de [illegible] exinnis pa-

1308 CONSTANTINOPOLITANUM. IMP. ANNO CHRISTI

tribus, & sanctis quinque & œcumenicis synodis: ut in uno ore & uno corde, omnes Dei ecclesiæ in nostro imperio hymnum emittant Deo multæ misericordiæ, recte tractantes verbum ejus veritatis: extinguatur autem omnino omnis hæreticæ arrogantiæ fremitus ab ejus bonitate.

Eucharistæ sanctæ synodus: Multi anni Imperatoris. Christi amantis Imperatoris multi anni. Pium Christianorum Imperatorem fecisti, Domine. Orthodoxam sidem tu confirmasti. Decretum est orthodoxum. Si qui decreto contradicit, anathema. Qui contradicit decreto, est hæreticus. Qui contradicit decreto, est divisor. Qui decretum non suscipit, est Eutychianista. Nestorianis anathema. Eutychianistis anathema. Apollinaristis anathema. Omnibus quæ Christo repugnant hæresibus, anathema. Sempiterna memoria Imperatori. Sempiternum permanet vestrum imperium.

Constantinus pius Imperator dixit: Est omnino vestra sanctitas & pietas est defessa ex longo itinere & diuturna hic mora; at meritas certe gratias, post eam quæ a superis dabitur remunerationem, apiscetis a nobis imperio, quod cum multitudine circa fidem orthodoxam, fublata discordia in unam & eamdem confessionem concorditer convenimus, ipseratis veram & citiffimam salutem a Deo manifestam fuscepiatis sanctæ & immaculatæ Dei parentis & vestræ sanctitatis, accipere.

Dixit sanctæ synodus: Pie domine & serenissime, orationem compellatorium ad coledum vestram sanctitatem de more compopo mus: & si videatur vestræ pietati, jubete eam legi.

Constantinus pius Imperator dixit: Quæ a sanctæ vestra synodo compositæ fuit compellatoria oratio, tradatur & legatur. Quæ tradita fuit & lecta, fic habetur ad verbum:

Oratio compellatoria sanctæ & œcumenicæ sextæ synodi, ad pium & Christi amantem Imperatorem Constantinum.

CUm a dextera quæ [illegible] sufficit & continet, imperatoriæ potestatis diadema meritio acceperis, Christi amans Imperator: benignitate & mansuetudine & tibi congenita circa fidem pietate & rectitudine, Deum qui te constituit imperatorem cupis remunerari. Ita enim antiquis eum fecit placare, quibus folet coli. Quantam autem Dei vobis potest fieri manifestatio donorum oblatio, quam in eum caritatis & fidei ardens offensio, & sanctarum ecclesiarum pacifica per vos constitutio? Quamobrem longe plurima fuscepistis certamina, eorum quæ diffidebant & disjungebant procurans concordiam. Nam vos quidem per Christum benignæ regnatis: Christus autem per nos suis ecclesiis habens pacem concilat. Ipse & nos ejus ecclesiæ fenestram, quæ morit ad velum fidei orthodoxæ, ut hanc œcumenicam ad te convocset synodum: & nuper quidem exortæ hæresis lubverteret improbitatem, veritatis autem certamen prædicationem: ut eo procedente sit firmus, nullique feditionibus exagitatus ecclesiæ oortus. Neque enim ferendum esset duritii, o sapientissime Imperator, ut in aliis quidem interno suo convenirunt & concertarunt, in ipsa autem vinæ nostræ somnus diffidemus & fejungamur: aliquo enim fimus invicem alter alterius membra, & sanctis Christi corpus constituamus per eamdem idemque sententiam & fidem.

Quid est autem Imperatori convenientius, quam anteomnia subditos ornare pietate, per quod in aliis quoque beata est respublica? Divinissimis itaque

1309 ACTIO XVI. CONSTANTINOPOLITANUM III. CONSTANTINOPOLITANUS. IMP. 1310

ANNO CHRISTI 681. que vestris jussis cedentes, & veteris Romæ apostolicæque arcis summus antistes, & nos minimi, Christi tamen sacerdotes & ministri, ilie quidem pro se literarum imaginem, qui vicem ejus gerentes sacerdotes constituit; nos autem cum eis & omnes simul colendam potentiæ tuæ fedem corporaliter circumstitimus. Atque si omnes ejusdem simpliciter & absque calliditate retro ante evangelicam fuscepistis prædicationem, & contienti fuistem apostolicis constitutionibus; res recte & ut decet se habuisset: & nec inter hæreticorum & hierarchas, id est pontifices, conflaci oberet laborem concertationum. Opportebat enim, oportebat, hos quidem quietos piebere fulentes; illos autem ad pugnam non attrahi, & temperi tranquillitate non tumultibus diffibui. Id genere sophistæ, & Dei colloquii, & de hæbiectis exemplum constituti bonarum actionum. Quoniam autem latanur vis adversa non fini quiescere; fed tanquam bellicis artibus infructuosa fuos excitat ministros, erroris doctrinis tanquam occultis gladiis multorum mentes dolo interimentes: ea de causa Christus quoque Deus noster, Patris sapientia & virtus, per quam universitas constituit & continet, adversus eos fuos milites opportune exitatqui accipiunt gladium spiritus ad eos exfeindendos & de medio tollendos qui manum extollunt adversus pectoralem fuos populum, & regium ecclesiæ fiete more latentum conantur expugnare, & quæ sunt fistus magnifica, divinissimi, inquam, eloquia diluperet & noscitandas prebere porciuie dogmatibus: adversus quos thompheum quoque jubet acui: *Excitare thompheas adversus impos pastores, & cædite eos qui ovet conturbant.*

Sic ergo & universarum synodorum facta sunt congregationes, Imperatorum & majorum nostrorum propugnantium armatæ prædiiis. Sorrexit Arrius divisor & fedtor Trinitatis: & protinus Constantinus semper Augustus, & Silvester bini, magnum & fuscipiendum Nicæa synodum congregarunt: per quam Trinitas & fidei dictavit: synodium & Arrianam condemnavit prævitatem: & jussi pontifex ecclesiæ hostem, nempe Arrium, in turpibus, fed quæ ei conveniebant, locis ultus est. Macedonius alpernabatur & abrogabat divinitatem Spiritus, & id quod dominum, [illegible] Numibus: sed ma [illegible] Theodosius, & Damasus fidei [illegible], cujus infractus animus diversæ improbatque fiere insultibus non fuit fanctum, Cœpiorquique, & Nestarius, in hac regia civitate cœtum congregaverunt: & profanum quidem linguam in sacerdotii munere abiciderunt, ut que natrix blasphemiis sanctum Spiritum imperterriti fidei autem lymbolum rursus explicarunt, quod Spiritus sit Deus confirmantes per ea quæ effecerunt apertius. Atque eos quidem qui Trinitatis folvebant unitatem, virtus diffabilis Trinitatis. Porro autem varia quique & multiplex fuit contradictio de œconomia Unigeniti: fed quæ fuit magis generalis perfequi festitat oratio. Rursus Nestorius, & multus Cellestius & Cyrillus: ille quidem Christum dividebat & dilcindebat: illi autem a Domino sojuri cum eo qui sceptra tenebat, dejecerunt eum qui dividebat. Epheseos fecerunt quæ illic ada fant tabulæ, voce scripta fideiales, hæc loquuntur negotia. Deinde deliire Eutychis amentiæ altera fabula, qui Servatoris omnino recusabat humanæ naturæ fuscepitionem, & prodigiosæ narrabat quamdam ejus adumbratam nobilcum similitudinem. Oportebatne tacere, & non viros refurgere spiritales, divinis de Deo fermonibus falsiloquis silentium imponentes? Ragomodo non luccensisset Deus maledictis appetitus, & non defensus? Leonis iraque pagina tanquam vehemens rugitus Roma resonuit: & quæ tunc erat archimandrita seram exterruit, & a grege monastico abegit: ejusque phantasiam & vilionem reprobavit & delevit. Hanc ergo a Deo scriptam paginam Marcianus Imperator divinissimus, & Anatolius antistes Constantinopolitanus, cum universo Chalcedone a Christo congregato conventu amplexi sunt, manuque & lingua comprobarunt, & ei subscriberunt: eique Dioscori spiritus, qui cum Eutyche confpirabat, aboleverunt. Sic postea cum pio Justiniano consentit Vigilius: & quinque synodi constituit concilium, quæ deprehensa fuerant & laturam, quæ omnibus opera abominatione plenissima, anathematizans.

Hæc cum sic habeant, fuit necessarium ut vestra Christi amans manifestodo hanc sacrosanctam & celebrissimam congregationem conventum, quod centfere te utraque recte facere: nempe & causam quæ dem excutere ecclesiarum diffensionis, quæ autem disjungit & erant reductæ ad unionem. Non fortbas enim, o colendæ domine, diu inuuri nuper consetum falsæ doctrinæ inventionem, orthodoxæ fidei tuniicam dilcindentem: fed tanquam per instrumentis, audemus dicere, sancti Spiritus, per nos & nobiscum quod difficilium erat retexuisti, & integritati restituisti. Ex eum sancti Spiritus inspiratione conspiratus, & inter nos omnes concordiæ & congruentes, & cum Agathonis beatissimi Patris nostri & summi Papæ dogmatici ad vestram potentiam literis consentientes, & sanctæ quæ fub eo fuit synodi certamen vestigiumque patrum relationi convenientes, unum Dominum nostrum Jesum Christum ex sancta Trinitate incarnatum gloriicamus, qui in duabus perfectis naturis individue & inconfuse laudatur. Nam ex Verbum quidem, eft Deo & Patri consubstantialis & coæternus: ut qui autem carnem accepit ex impolluta virgine & Deipara Maria, est homo perfectus, nobis consubstantialis & factus sub tempore.

Perfectum ergo in divinitate & perfectum eum [illegible] tanquam, secundum paternas tetto ante [illegible] Chalcedonensis decretum prædicamus: [illegible] & [illegible] naturas, ita etiam duas naturales voluntates, [illegible] naturales operationes cognoscimus. Nuncin enim eamum quæ funt in Christo naturarum, in ejus œconomia audebamus pronunciare absque voluntate aut operatione: ne si forte tollamus earum proprietates, naturas quoque, quarum sunt propriietates, simul tollamus. Non enim negamus naturalem ejus humanitatis voluntatem, aut operationem quæ est secundum naturam: ne & nostræ laloa diffortantes sanctam salutem tollamus, & Christi passiones trubamus. Eo enim tendebant, qui nuper unam in eo voluntatem & unam operationem impie inoverunt; Arrique, Apollinaris, & Eutychis, & Severi, pravam renovarunt opinionem. Si enim voluntatis & operationis expertem humanam Dominiscturam finemus dicere; quodnonne ita fuit conservata perfectio in humanitate? Nihil enim aliud constituit perfectionem humanæ essentiæ, nisi voluntas essentialis, per quam liberi arbitrii vis in nobis exprimitur; ita etiam fi hæc efficitur ad operatio. Quomodo enim rursus hæcinus eam perfectam in humanitate, qui nihil humanum passus est aut operatus? Quemadmodum ergo duarum naturarum concretio unam nobis inconfusam & individuam conservavit hypostatimitis etiam una hypostasis in duabus refplendent naturis, offendebat ea quæ erant utrique propria.

Duas ergo naturales in eo voluntates, duas naturales operationes, quæ conjunctæ & individuæ sunt, gloriificamus. Innocus autem [illegible] novitates & earum inventores, sab ecclesiæ [illegible] anathematibus procul expel-

espellimus, & anathematsi merito subjicimus Theodorum, inquam, Pharantium, vel in morte Petrum, Pyrrhum, & Petrum, qui fuerunt antistites Constantinopolitani: præterea autem Cyrum quoque qui fuit facordes Alexandrinus: & cum eis Honorium, qui fuit antistes Romanus, ut qui illius in eis sit fautor. Præter eos autem præcipua ratione anathematizamus, ut quem etiam depositorius, Macarium, qui fuit episcopus Antiochenus, & Stephanum episcopum Dorylæi, vel si ne illos dicam præpotorem; qui, quæ ante eos fuit impietatem contenderunt defendere, & omnem, ut semel dicam, orbem terræ vastaverunt: & pestilentibus quidem fuit ubique scripta, sola autem decretis figillatim institutionibus circumvenerunt meliorum implicitatem. Similiter autem Polychronium quoque, sensu putriliem & delirium gerens, qui profitebatur de mortuis fabricatorum: & omnes qui affirmo, aut affirmerunt, aut audent asserere unam voluntatem & unam operationem in Christi œconomia.

Neque vero aliqui fuerit accedent sanctissimi Papæ divinum scrinium, & bonæ præsentem conventum angelicum: nos enim & illius, & aute nos, & nobiscum ille, apostolicus & patriarcha secuti sumus traditiones, nihilque invenimus dissentans ab earum consonantia: & alioqui illustrissimus adversarios eos qui insurrexerant: non autem priores insurreximus: neque nos priores certamen commisimus, sed ipsi fuimus adversus eos qui priores cœperant. Qui ergo vidit res adeo admirabiles, & quæ opinionem superant? Spiritale nobis super propono. Datur fiadium, & fallæ cognitionis propugnatore prior exuebat: nefiebat autem victoria cedenam non esse laturum, sed etiam facerdotii corona exundum. Summus autem nobis opem ferebat & primus apostolus: illius enim imitatorem & catheder successorem habuimus adversarium & confirmantem, & theologiæ mysterium literis aperientem. Tibi a Deo efficiptam confessionem Roma urgus gotaxsit: Ius dogmatum orta est ex occidente: charta & atramentum cerebatur, & Petrus loquebatur per Agathoonem, & cum contregnanti omnipotente, ut a Deo electæ imperator, tuliti sofrogium. Simonites adulterii abrogationis penna concidenus: & cretæ fere eorum volumina: Ita dejectio & refergit fides; & populorum concordia decori fos reflituitur. *In alium etiam est fol, & luna fuit in loco suo*, ita propheta. In alium etiam est fol, nostra fulliet mens excelsa est ad solem justitiæ, in unsiffimum pure intuens, & hinc ad nos attulit rotundissimum. *Et luna stetit in loco suo*, ecclesia, inquam, & Christi sponsa fos honestate induitur, & pietate tanquam virginitate amicitur: & certior facta de orthodoxæ fidei alacritate, monolos prebet lucem pacis perpetuæ.

Audite hæc omnes, tam qui terrenum cavilliis tabernaculum, quam qui celsis habitant: prefentes enim visione, non auditione, reddantur certiores: & soli fapienti & potenti Deo hymnum gratiarum *Laudate, laudate, laudate: Gloria in excelsis Deo, & in terra*, canentes benigno Christo, quod et placuit Christi amantem iustitiæ Imperatorem, qui unionem procuravit ecclesiæ. Sed, o boni & justi amanti Domine, qui ejus tibi largitus es potentiam, hanc redde gratiam: & iis quæ a nobis iussa decreta sunt hoc figillum eiusdem scriptis mandatum imperialem comprobationem, & per divina edicta & pias de more constitutiones, horum omnium confirmationem: ut nemo iis quæ ita sunt contradicat, aut quam maximeiter quæstionem. Sciat enim, o serenissime Imperator, quod nihil nisi quam quæ in universis synodis pie & justissime decreta sunt, adversarium, immo vero, adversarius. Ecce enim nostrum unus ora eloquium: *Servos Domine nostrum Imperatorem*, qui pius & Christo carissimus fidei fundamentum: benedic vitæ ejus, dirige greffus confiliorum ejus. Concutet vires fœorum inimicorum: & qui ei resiluit, cadant protinus: quoniam fecit judicium & justitiam aterrant: & perfectiantji veritati manus prabit, & populum tuum conservavit, & deduxit ut elles ejusdem sententiæ.

Lætare, nova Roma Constantinopoli, gloriosata tuorum imperii: Ecce Imperator unus fidelissimus, quin etiam fortissimus, & accepit armatoram, nempe linum zelo motum virtutem; indutæ thoracem justitiam & sanctitatem; & impositi galeam prudentiam; virtutum regumentum & clypeum accepit pietatem inexpugnabilem. His armatum te videat barbarus: in Deum speramus fore, ut domini subjungatur impetio. Lætare civitas Sion, orbis terræ fiscalis & imperium. Confiantinus te purpura ornavit, & fide prius coronavit: & Constantinus præter eum te utrique coronavit: & porro inferi non præcelebant adversus tuum orthodoxum imperium. Lætare & confide, Imperator speciosissime: Dominus Deus tuus in te potens, accingens te virtute te fervabit: induet in te lætitiam & exultationem: & augebitur tuum imperium, extolletur brachium tuum, & te coronabitur adversus omnem inimicam impietatem & insurrectionem: & exficindentur quidem hostes, instabuntur autem fubditi: quoniam ego sum potens, dicit Dominus omnipotent.

SUBSCRIPTIONES SYNODI.

Theodorus minimus presbyter sanctæ ecclesiæ Romæ &c.

Divit sancta synodus: Petimus a pia & a Deo coronata domini potentia, ficut etiam rogavimus per pio vestro imperio oblatam compellatorium orationem, ut per divinam vestram fubligionem robur & auctoritas præbeatur ei quod est a nobis enunciatum & fubscriptum, quod etiam nunc licitum est coram vestra serenitate.

Confiantinus pius Imperator dixit: Quod petitum est a sancta & œcumenica synodo, flatim efficiemus. Quoniam autem ad eorum vos ad vestram pietatem refugitur, accurtum comprehendonem facinoris, nihil relinquere volumus non examinatum: cum Cirionatus sanctissimus archiepiscopus infulæ Sardiniæ fuerit accusatus de quibusdam capitibus, quæ eo fpectabant quod adversaretur nostræ fervitti & nostræ Christi amanti religioni, eaque falsa fint demonstrata; ifque vir sanctissimus offensus fit innocens: rogamus fanctam vestram & œcumenicam synodum, ut eiusdem sanctissimum Cironatum fuscipiat: ut & eum inter nos nonumeretur, & in orthodoxæ fidei a decreto synodo spiritu per fanctam vestram synodum etiamiato faciatis eum fubscribere. Et postquam idem sanctissimus Cironatus huic decreto fubscripsit, & Theodorus episcopus Aureliopolis; in manus fumens idem pius Imperator quod in præfentia fue serenitatis legitum fuerat fubscriptum fanctæ synodi decretum, id fua manu fubsignavit; ut continetur in ipso prius to decreto in pretieri Actione.

Divit fancta synodus: Petimus a divina domini potentia, ad majorem orthodoxæ fidei securitatem & confirmationem, ut fubscripta exempla decretorum fidei in pretieriis vestræ serenissimæ potentiæ, eradamur quoque fedibus patriarchalibus cum hac vestra fubsignatione.

Confiantinus pius Imperator dixit: Id quoque quod nunc est petitum a sancta vestra synodo, pie efficiemus.

Secundum quod, ficut etiam vestra promiferat pius & Christi amans Imperator Confiantinus, A exempla decreti cum fubsignatione mittimus ejus serenitatis præbuit quinque fedibus patriarchalibus.

Apostolice fedi sancti & apostolorum principis Petri, feu Agathoni sanctissimo Papæ Romæ vestri.

Sedi sanctissimæ catholicæ & apostolicæ magnæ ecclesiæ Constantinopolitanæ, feu Georgio sanctissimo & beatissimo patriarcha.

Apostolicæ fedi sancti evangelistæ Marci, qui honoratur in magna civitate Alexandria, per Petrum religiosissimum presbyterum & legatum.

Sedi Antiochenæ magnæ civitatis per Theophanem sanctissimum patriarchum.

Sedi sanctæ Christi Dei nostri resurrectionis seu B Hierosolymorum, per venerandæ hujus fedis vicarium Theodorum, qui fuit postea patriarcha Antiochenus.

EXEMPLUM

Literarum missarum a sancta & œcumenica festa synodo ad Agathonem sanctissimum & beatissimum Papam Romæ vetestis.

Sancta & œcumenica synodus, Dei gratia & pio jussu pii & fidelissimi Imperatoris Constantini congregata in hac a Deo custodita & regia civitate Constantinopolitana Roma, in secreto divini palatii quod appellatur Trullus, sanctissimo & beatissimo Papæ veteris Romæ Agathoni, C salutem in Domino.

MAximi morbi maximis indigent auxiliis, ut scitis, beatissimi: propterea Christus verus Deus, qui est revera eorum quæ funt vis creatrix & providentia, offerens fapientem medicinam, efficam colendam fanctitatem, quæ hæreticæ malignitatis morbum orthodoxæ fidei valide expellit medicamentis, & firmissimam fanitatem membris ingreditur ecclesiæ. Unde etiam nos tibi, ut qui primi fedem teneo ecclesiæ œcumenicæ, id quod est agendum commendamus, flatti fopra firmam petram Christi, quæ nostræ fiducia est, quæ confiftit vestra fiducia, beatissimi Pontifices, & Imperatores: quæ quidem fiducia, ut ait ille evangelistam, D Sampsiam a fummo vertice apostolorum: per quas etiam omnes exortæ hæresis multiplici error, in pium opinionem fugavimus, præcunte nobis in dogmatibus Confiantino, qui divine imperat fe creptra tenet mitissimo: eum quo imperatoris eroram evertimus, hæreticorum impia obliterentes dogmata, & hinc fundius evellentes fundamenta exterando hæresis, & cum annis ad ipsos defendentes spiritalibus & paternis, & linguæ eorum apostolis confundentes dictionibus, ab eis conditam impio hæresis turrim diruimus: ipsos autem ut qui circa E illum peccavimus, ab anatemis extra cafra atrium Dei, in cum David dicimus, anathematibus interfecimus, secundum sententiam quæ facta est ipsis literis fuerat in eos prius pronunciata: Theodorum, inquam, Pharantium, Sergium, Honorium, Cyrum, Pastum, Pyrrhum, & Petrum. Præter eosdem & post eos, hæreticorum anathematibus mersto subjicimus eos quoque, qui inter vivos fuerepant eorum impietatem, vel, ut apertius dicam, Deo tenfiorum Apollinaris, Severi, & Themistii: Macarium, qui fuit episcopus magnæ civitatis Antiochenæ: quem etiam pedo paftorali merito privavimus, propterea quod nulla docuerat penitentia, quæ conveniretur ad filem orthodoxam: Stephanum, qui ad amentiam discipulum & doctorem ad impietatem: & qui est in hæreticis dogmatibus Polychronium, & eos qui eis fimilia etiam penitentiam opinantur, ut docent, aut fentiunt, aut fentiunt dogmata.

Hæcteus ergo fuit nobis dolor, triftitia, & lætitia. Non enim calus proximorum irrifimus: neque de illorum infania lætati exultavimus, neque propterea valde elati fuimus ut propiores magis invenieremur. Non fic nos de his, o venerandam caput, didicimus, universorum Dominum Christum habentes benignum & clementem ac fomne bonum: qui veritatem nos jubet, quoad ejus fieri potest, esse imitatores ejus pontificis, ut bonos deceat, legislationis, & ejusdem exemplum ejus pastoralis gubernationis. Quin etiam ad conversionem ac pœnitentiam ipsos confiimus hæreticos, & non varie, non adhærari fumus: & cum omni cautione & religione omnia fecimus, nihil autem ad gratiam vel ad odio: ficut nobis lex dogmatum & ex ita quæ fint ab ipsis in unoquoque eorum quæ funt confecuta, & fcriptorum monimentis fint mandata, & in præfentia mifia fant ad vestram beatitudinem. Deinde etiam per eos qui vicem gerebamus vestræ fanctitatis, Theodorum religiosissimum presbyterum, & Joannem in primis primo diaconum, & Confiantinum reverentissimum hypodiaconum, vestros filios fpirituales & fanctissimos, & fanctissimos episcopos a vestra fancta synodo missos, qui pulchre & recte, conveniente vestræ institutioni, in primo capite fidei nobiscum decreverant. Ita nos fancte hypsistu illustrati, & a vestra doctrina deducti, impietatis difficilia dogmata repulimus, rectissimam orthodoxæ fidei fentitam complanantes, pio & letissimo nobis Imperatore nos divine in omnibus fovente & gubernante: deinde etiam uno ex nobis, hujus regiæ Confiantinopolitis fanctissimo antistite primo affentiente orthodoxæ fidei opusculo ad pium Imperatorem a nobis mitto; ut quod etiam & de divinis patribus & quinque fanctis œcumenicis effet confentiens: atque etiam Christo Deo nos omnes confitemur, id ejus fidei testabantur facile perfuasiones, & ejus fidei testabantur operabatur & coronabat confiitum.

Hinc ergo in nos illexit gratia Sancti Spiritus, per vestra fiducia intentiffima precem nobis effectum concedens cognitendi omnem aizanium & ignorantiam nostram facienes bonum fructum, & jubens id confiantes; & corde linguæque & manu contentiones, certissimum & firmissimum adjuvantes Deo spirita decretum pronunciavimus non transmoventes terminos, ut dicitur, terminos; abiit: fed in fanctorum & existimium patrum fententiis permanendo definiteset: ita, quomodo ex duabus & in duabus naturis, divinitate & humanitate, compofitus & confiftens Christus verus Deus noster a nobis prædicatur & glorificatur inseparabiliter, immutabiliter, & indivisibiliter: ita etiam duas naturales voluntates in ipso, & duas naturales operationes, indivisibiliter, immutabiliter, inconfuse & inseparabiliter affirmiusi: ficut etiam affirmiusi et in ita quæ funt a nobis definita synodaliter: quibus etiam Deum imitantis Imperatoris nostri confensi potentia, & ea manu propria fubsignavit: rejicientes, ficut prius dictum est, insulam & phantasiam de una voluntate & una operatione; in incarnata Christi veri Dei nostri œconomia: & condemnantes hæresim. Et hinc eorum qui confundunt & dividunt, turbam fedavimus; & reliquiarum hæresum ignorantem tempestatem existimiusi orthodoxæ autem fidei illustrationem vobis cum effe profecimus. Quam etiam rursus per vestrum vestrum rescriptum signare, rogavimus ut tam paternam fanctitatem: per quam in cuiusmodi parantes confindimus, misericordes ipse fcripsistis concessitum, ut fibi fit communis Romana respublica,

hlica, quam commisit mitissimo nostro Imperatori, A quidem antistites Alexandrino ecclesiæ, magno autem studio studuit abrogare decreta orthodoxæ ecclesiæ. Similiter Pyrrhus, Paulus, & Petrus, qui in hujus regis nostræ civitatis patriarchali sede sibi invicem successerunt, & perversitatis argumentum alter ad alterum invicem transportarunt. Horum omnium defensores & cohærteici mali male inveruerecrunt; Macarius, qui fuit antiches Antiochenus, & Stephanus qui discipulus ejus; & qui amentiam introducebat, Polychronius, qui longo tempore confensuit in canis hæresis: qui etiam eos quos lecutisi sunt improbo zelo adeo superarunt, & ceftro impietatis adeo fuerunt inflammati, ut Christi invicem membra diverse & differente Christi amantibus perfuasfuerunt: ut non tantum in barbaros quantum in Christianos Christiani bellum gerereut, ecclesiarum interea & perturbationem & seditionem laudé & lætitiæ esse libi ducentes, cum eos potius lugere oportet.

Sed nos eos qui antea pie ac religiose, cum ejusdem essent nominis, imperantes, sequentes; nec dæque & dæque zelo recte fidei zelo accensi, & ut sancte Dei ecclesiæ in statu pacifico degant nobis primo efficiendum statuentes, id ulterius propter damnum differere grauissimum duximus. Quamobrem hanc tractatissimam sexam synodum convocantes, ut quæ eam præceferunt, sanctas sequens œcumenicas synodos, erroneorum dogmatum, id est autem dicere, novorum propositiones examinandas introducerent, sibimetipsis. Quæ quidem tanta synodus, singulis examinatis & ejudicatis, eos quidem qui recte sententiæ labefactabant prædicationem, & Christi gregi erant scandalo, a facedotali arrio exterminavit: divinitus autem confirmatum fecit dictum, quod sanctus Dei ecclesiæ in unum concilium, & quod evangelica quidem & apostolica fequitur eloquia, congruit autem cum dictis sanctis quinque œcumenicis synodis.

Quamobrem non quoque qui ab eis funt decreta comprobare & confirmare volentes, prefens pium edictum exponimus, quod vere in Deum fidei confessionem rectat convenientes legibus ecclesiasticis. Credimus in Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum, Trinitatem in unitate, & unitatem in Trinitate, quam effentiam in tribus hypostasibus unitatem quidem, propter naturalem unitatem & dominationem: Trinitatem autem, propter perfectissimam consubstantiam in tribus hypostasibus, & divitias admirabiles, & quæ naturam superant, bonitatis. Trinitas est enim revera unitas, quæ una fit divinitate: & unitas est revera Trinitas, quæ dividitur proprietatibus, & non differitur æternitate. Infuper est ibi coeternus, & eadem essentia: non est enim aevum quando non fimul cum Patre erat Filius. Quomodo enim vocaretur Pater, qui non simul haberet Filium genetem principi? Neque fuit quando non erat simul cum utrique Spiritus sanctus. Quæ tria sunt unus Deus simul. Inter se invicem mente consideratafolet ea quæ est in uno quoque differentia, in communi essentia individua dividuata perdonam. Pater enim solus est Pater: Filius est solus Filius: Spiritus sanctus est solus Spiritus sanctus. His enim differentiis inter se non conservantur, sed in his quidem individuadividuantur; communitas autem in unitate efficitur. Trinitas simplex & individua: hypostasis ex tribus perfectis, ipsa per perfecta & plusquam perfecta, quæ una natura & divinitate & una voluntate & una operatione glorifiatur. Nam quorum est una natura, eorum est etiam voluntas una & una operatio, sicut nos docuit mundi lumen divinus Basilius.

Confitemur autem unum ex sanctis Trinitate, Unigenitum Dei Filium & Deum nostrum, qui cum Patre & sancto Spiritu ex sempiterno & ineffabili essentia, eumdem in novissimis & præfinitis tempo- A ribus, propter humani generis salutem & reformationem, descendisse de cœlis, fed ad voluntarium & novam humilitatem in utero intemeratæ virginis & Deiparæ Mariæ, animo & corpore Spiritu sancto præpurgatæ; & ex sancta & immaculata ejus carne in eos fubstantia earnem fumpsisse ejusdem enjus nos effentia, & per medium animam rationis & compotem intelligentem sibi conjungere & formaffe: & natum esse ex ipsa Virgine matre sospra rationem & cogitationem. Nam cum esset fine femine, & ejus naturam superabat concepto; fuit quoque partus ineffabilis & inenarrabilis.

Edicus est ergo sicut nos, qui est sospra nos Christus & Dominus: omnia nostra, sicut nos, in fe ferens effentialiter præter peccatum: totus homo B Deus, & manent totus Deus: idem terrenus & cœlestis, invisibilis & qui videbatur, mortalis & immortalis. Duo enim natura ad unum conveniens individuam unionem, effecerunt quidem nobis unum Emmanuelem, perpetuo autem servatum proprietates naturarum ex quibus constitit. Nam cum Verbum fit simplex, quod attinet ad divinam paternamque & æternam generationem, duplex propria, quod attinet ad maternam temporalemque & corporalem generationem. Quamobrem duas Christi Dei nostri tentientes generationes, affirmamus unam ejus hypostasim, quæ quod ait habet in duabus perfectis natuvis. Nam cum fit unus ex sancta Trinitate, manfit etiam cum Verbum quod natum est perfectum in divinitate, & C idem perfectum in humanitate: consubstantiale Deo & Patri secundum divinitatem, & idem nobis consubstantiale secundum humanitatem: carne patibile, divinitate impatibile.

Non alteri ergo miracula, alteri vero passiones tribuimus: fed unit & eadem Deus nostro Jesu Christo tribuimus utrisque ostensionem; fecundum aliud quidem facienti miracula, secundum aliud patienti. Nam secundum divinam quidem suam naturam ignorum proferebat virtutem, secundum humanam autem forsam, quæ naturo conveniunt, nulli autem funt reprehensioni affines, admittebat affectiones, ut nostram pathiitatem in se transmutaret, & consubstantiam congrueret Apostolo dicenti: Oportet corruptibile hoc induere incorruptelam, & mortale hoc induere immortalitatem. Neque enim dedignatus fuit clemen ac benignus humanis & reprehensioni non obnoxitis affulciere affectionibus, idque cum esset Deus immortalis, & per mediam animam cum morte conjungi corporalitter: dicimus autem animam in omnibus perfectam & integram, & cui nihil deest ad humanam perfectionem. Humanæ autem perfectionis indicatio est mens: quatenus per eam & voluntas & ratiocinamur, & ob animantibus ratione carentibus dijecentur. Nihil enim quod mente caret, est voluntate præditum: quidquid autem est voluntate præditum, mente habet, & est intelligens. Ubi enim mens, illic est etiam omnino voluntas. Si ergo Servator fuisset homo particularis, in divina manens perfectione: neque carebat mente, neque erat fine voluntate.

Qui autem humanæ Domini anima, cum quæ est secundum naturam tollere conantur voluntatem E cum quidem mente carentem, ut qui fint amentes, defectibunt. Ad impatibilem autem naturam passiones & mortem reducunt: effectum autem ut non non perfecte servent; propterea quod, ut dicunt, Verbum divinum mentem fuscepit effentiam. Si enim totus cotibi humanæ naturæ non est unitus, nec totus quidem ut totus est homo servatus. Quod enim non fuit assumptum, curari non potuit. Quod autem Deo est unitum hoc servatur, ut dicit Gregorius qui a theologia accepit cognomentum. Sed isti quidem aberrent fuis vitiosibus & phantasiis: nos autem œconomiæ mysterium minime vilipendentes, non solum mente & voluntate prædicantes credimus esse sanctissimam animam Servatoris; sed cum quoque vere noveri naturalibus omnibus facultatibus, nobisque similes quæ peccato quidem carent, voluntarie tibi subjicientes affectiones, cum Verbum ei concefferit quærere & velle quæ funt tua.

Sic etiam naturale alimentum, ut est confentaneum, appetebat & edebat: & molestia affiebatur, & convolabatur. Quando enim Servator ad passionem crucis venit sua sponte, cœpit tristis esse & angi. Sunt autem hæ proprietates animæ intelligentis & voluntariæ prædictæ. Idque nobis perfuadet ipse Epiphanius, qui hæc dicit in oratione adversus Arrianos. Et carne, inquit, in divinitate unita, absque anima & mente non fit anxietas. Quamobrem ipse quoque Dominus dicebat: *Tristis est anima mea usque ad mortem*. Deinde orat ut transfeat calix. Nam ut homo quidem recusabat mortem, habebat enim etiam quod nolet mori, quemadmodum dixit celebris Cyrillus: proprietates quod ut naturales non naturaliter: idem autem, ut Deus, prompto & alacri animo festinabat ad mortem.

Horum autem est, ut certus & qui decipi non potest testis ipse Gregorius theologus & divinus pater nostter Athanasius: hæc enim dicit in oratione de Trinitate & Incarnatione: Et quando dicit: *Pater, si possibile est, transfer a me calix ifte: Verum non mea fiat voluntas*, *fed tua*: duas voluntates hic offendit; alteram quidem humanam quæ est carnis, alteram vero divinam. Et humana quidem propter carnis imbecillitatem recusat passionem: divina autem ex promptu ad Deum & ad Patrem. Nam unus quidem & C idem in utraque natura loquens, aliquando quidem humane, aliquando autem divine vocem emittit. Et hæc habet enim fieri dicit omnibus laudibus ornatiori: Et Deum, ut ait ipse potestatem. Quando enim *Gregorius: Non me vituperet fur, nec mihi humane nature, dicit: Nam ego quoque sum quoque ut homo. Quando autem dicit, me condemnet, ut Deum ipse: Ego sum Deus: Patris enim & Filii, quatenus est Verbum, est una voluntas, propterea quod una est effentia, ut dicit sanctus Gregorius Nyssenus, qui fic dicit in oratione adversus Apollinarios: Loquitur autem tanquam ex homine, id quod conveniit imbecillitati naturæ, qui nostras affectiones sibi tanquam propria accommodabat. Subjungit autem alteram vocem, excellam & divinam voluntatem magis ratam haberi & confirmari volens quam D humanam pro fabat hominum. Qui enim dixit: *Non mea*, humanam verbo significabat: adjicienes autem, *Tua*, offendit conjunctionem fine divinitate cum Patre, quatenus nulla est voluntatis differentia, propter naturæ communionem.

Si ergo, ut dicunt patres, naturam fequitur voluntas: due autem funt in Christo naturæ, ergo quoque omnino duæ adsunt duæ naturales voluntates. Idem enim, fecat divinus, fecundum utramque volens formam, volebat quidem ut Deus; volebat autem etiam ut homo, cum diversitate naturarum, diversim quoque voluntarias illas ostendens differentiam. Neque duas inductimus contrarias voluntates & inter se repugnantes. Servatoris enim humana voluntas non erat contraria divinæ: fed in omnibus fequebatur voluntatem Verbi. quod affumpterat & deificaverat id quod deificatum & assumptum fuerat, sicut dicit theologus Gregorius: nempe homine, qui in Servatore Christo, cum tiamque totum

Anno Christi 681.

Anno Christi 681.

totum deificatum. Atque de voluntatibus quidem A
sic paucis.

Age vero pastis quoque tractemus de operationibus, & rursus similibus utentes argumentis, duas operationes in Christo Deo nostro ostendamus naturaliter. Nam qui unam in Christo solam fentiunt operationem; aut dividunt naturas, aut commisceri, ac confundunt. Nam Nestorius quidem adorator hominis, & qui laboratur eodem morbo delipientis, duas dicentes, & cum eis perfonas quoque dividens, & simul cum eis indicunt totos hypostases, earum autem pronunciant esse unam relativam operationem. Relatio autem est omnino dorsum aut etiam plurium particulatim & separatim consistentium conjunctio.

Qui ergo, ut dictum est, unum Christum in duos B
dissecant, unum, ut diximus, relativam statuunt operationem. Apollinaris autem & Themistius & Eutyches & Severus & eorum defensores, repudiata illorum flultitia, duas naturas in Christo confundentes & commiscentes, affirmant unam ejus commixtam & phanaticam naturam: prodigiose autem referunt unam ejus operationem. Et hæc quidem ifti. Nos autem utrinque fofiar tam divisionis quam contractionis declinantes prefiere, & tanquam regia ingredientes semita, duas Christi naturas, & totidem naturales conferunt operationes, quæ citra divisionem in unam concurrunt hypostasim, quæ utrasque proprietates in communi congregavit. Non tanquam fit alia perfona præter naturas: fed in Verbi hypostasi formata fit tota humana natura, & quæ fua funt citra defectum operetur cum Verbo cum quo est in hypostasi, præter peccatum: fiout etiam Verbum quæ sua sunt perfecte operatur cum humana quam fi suscepit natura.

Et fic nobis pie credentibus, conservabitur, ut quod ait divinus Leo, utrasque forma operetur cum alterius communione, id quod habuit propriam: Verbo quidem id quod est Verbi operante, cospore autem effectione ea quæ sunt corporis. Nam quæ habebat quidem tanquam ejusdem cujus Pater effentiæ, ea divine operabatur per humanam autem formam, quæ a nobis assumpserat; ea operabatur tanquam ejusdem cujus nos effentiæ humanæ: fed non tanquam qui effet solum homo, fed tanquam Deo homo factus. Nam dicit in Thesauris celeberrimus Cyrillus: Licet in eo utrumque simul videre. Deus enim erat verus in carne, & caro vera in Deo. Per quæ ergo operatur Deum cognosci, ex divine operantur: & ex quibus necesse erat hominem vere esse, ea facit & dicit, mysterio dispensata veritatem. Nam corporis quidem ingredi pedibus, & ambulare usque ad lassitudinem, & linguæ loqui, erat opus humanæ naturæ: paralytici autem membra verbo sanare, & surdi linguam aperam reddere ad bonum dum; & in qui laborant de oneraci erant a multitudine peccatorum & morborum prebere remissionem & restitutionem, erant opera divinæ potestatis: fed neutrum fafcum est absque altero.

Et rursus proferatur in medium sanctissimi Leo quin epistola ad Leonem Imperatorem hæc feripsit: In tantum unionem, in ipsa Virginis concepcione, simul conjuncta disinitate & humanitate, ut neque alio ne quod ipse esset homo, divina; neque aliquid eo quod effet Deus, humana fieret. Excepaerte dixit Pater in perfonæ unitate, communiter & non fejunctim, nec confuse, utramque naturam operari id quod erat et innatum & propriumut & Deus alle crederetur, & comprobaret carnis suscepræ oeconomiam. Cum fit ergo unus Dominus Jesus Christus, perfectus in divinitate, & idem perfectus in humanitate, operatur quidem ut Deus, quæ Deus erant, & humana, diabus naturis

Anno Christi 681.

exsogitet inventionem, aut omnino de una voluntate & una operatione docent pronunciet aut tracet. Omnes enim sacrosanti & eximii patres docent voluntates & operationes fesqui naturas: & quemadmodum duas naturas in Christo credidimus; ita etiam duas naturales voluntates & duas naturales operationes fentimus. Hæc fant veræ in Deum confessionis dogmata, hæc fant quæ evangelicis & apostolicis vocibus prædicantur, hæc fant quæ a fanctis fynodis & eximiorum patrum linguis docentur, hæc fidei petra & vertex apostolorum custodit minime adulterata. In hac fide vivimus & regnamus, & cum Deo fanat regnante nos rursus simul regnatures fperamus. Sed quoniam nos hinc recedere optamus, & fifti ante Christi tribunal. Ad hanc confessionem nos omnes adhortamur, & ut Deum B
obsecrabant proveremus, fuper nostrum esse cum regi fanctæ prædicamus, & nacis ecclesiæ fidei fectum publicum annunciamus. Nam quæ fuit aliquando discordia Christianorum, verfa est in concordiam: contra quos fant fandala hæreticorum, & fam dignitatem fides fuis restituit ecclesiis Christo intercedente. Ipse est enim pax nostra qui fepis fofvit maceriam: & qui erant tempore disjunctis concilivit in unionem. *Unus Dominus, una fides, unum baptisma*, & una est hodie in Deo ecclesia. *Eph. 4. 5.*

Si qui ergo Christi amantes fint Dominum, & desiderant fibi ipsi placere, tenant hanc fidem orthodoxam. Non licet enim per aliam fidem fafvos fieri. Si qui autem humanis quidem perfonis gratificatur, is Deum autem caritatem ex zelo non offendit, & hoc nostrum pium circumscribit edictum; fi ei qui eodem episcopus aut clericus, aut monachus etiam habitu indutus, luet pœnas depositionis. Si est autem in gradu dignitatis constitutus, pœnas debito sacrilegium & congesti abjectionem. Sin autem ut ex ordine privatorum, ex hac regia & omnibus nostris civitatibus exterminabitur; & præter hæc omnia, terribilis & inexorabilis judicii non effugiet supplicium. Proponimus.

EXEMPLUM DIVINÆ SACRÆ

pii & Christi amantis Constantini, ad Leonem Romæ, quem misit fidei sanctam Pa- D
tribus Romæ, missa per eos, qui illinc missi fuerant fynodales viros a fanctæ memoriæ Agathone.

Leoni fanctissimo & beatissimo archiepiscopo veteris & incliytæ urbis Romæ, & Papæ œcumenico.

Missa fuit vestræ Deveratbi, Indictio x.

Inomprehensibile regnum cœlorum & beatitudinem expetentes, & ad spiritalem filiorum adoptionem plum nostrum scopum dirigentes, illa mortiamur & agimus, quæ ad id ducere studio tenemur affequendum perfinum. Quid ergo pulcrius est Domino in evangelio? *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur*. Hujus autem promissionis quomodo ad divinam deducit cognationem, & filiorum adoptionis concedit nobilitatem, compotes effici volentes, & qui nos exorarvit Christum pium imitantes, & unitentes in se Deo reconciliavit, ad pacem & concordiam studemus deducere nostram Christi amantem rempublicam: præcipue autem cutam gerimus moderationis & ordinis sanctarum Dei ecclesiarum, & ut fidei unionem omnino compaemos providemus.

Valde ergo furcenfemas & non leviter feriunt tantum que temporis anfta est disjunctionem, ut & inhabiles Christi amantes iniciant, & letandum fibi ducant propter Christianorum mutuas iteres fe

miserationibus nobis impertiatur vifera, quod A a Christi grege divellebatur: fed voluntes mereticis ei fuit factus, & induit perfonam impudentiæ: & cum adhortatione repulit etiam impietatem; non enim intellexit intelligere, & fanctum abhorruit orationem. Et quid fubiori opus eft narratione eorum quæ in actis fingularis narrantur: ex quibus ad vos miffis omnium quæ fecerunt agitata vel minutiffimam habebitis notitiam. Quantum autem fic obduxerat, & ferreum nervum collum extenderat, & voluum æneum reddiderat, & aures ne audient gravaverat, & cor inobedilens pofuerat ut legem non audiret: *ex enim ex Sion proficifcitur*, apoftolici fcilicet culminis dogmata: propterea Sanctis & œcumenica fynodus, eumdem mente captum Macarium cum ejus cohaereticis laerdotali omidem habitu exuit. Communiter autem eos per fcripris mandatam fupplicationem noftram orantes ferenitatem, ut eos transmitteremus ad veftram beatitudinem. Hæc autem etiam fecimus, & illos ad vos miffimus, veftro paterno judicio univerfum de eis permittentes.

Divinum autem & venerandum decretum fancta cebdit fynodus, cui non quoque fubfcripfimus, & piis noftris edictis confirmamus; hortantes univerfum noftrum Chriftî amantem populum, ut fidem in eis fcriptam fequantur, & nullam omnino hæreticam inveniant inventionem. Deo gloria, quifacefit gloriofa, qui confervavit in vobis fidem inviolabilem. Quomodo enim non effet conferva- turus in ea petra, in qua fundavit ecclefiam, & prædixit fore ut a portis inferi, ab hæreticis, inquam, infidis minime expugnetur: ex qua tanquam ex cœleftibus abfidibus elexit ratio vere confeffionis; & Chriftî amantium animas illuminavit; & refrigeratam orthodoxam fidem fufcitavit? Hæc convenienter noftro fcopo & inftituto, Deo annuente peregimus, in unum gregem oves Chriftî congimus: quæ non amplius quidem decipiuntur a mercenariis, & qui non funt paftores: & propterea non capiuntur a lupis, pafcuntur autem ab uno folo & bono paftore; cum quo vos quoque ut paceftoris poftifi eftis, & animam pro ovibus ponere juffi eftis.

Eiho ergo fortis & ftrenuus, & verbi rhomphæa accingere, & divino zelo eam acue, & ftra ftirmos ac validus propugnans pro pietate: & ad omnem hæreticum auditionem & inftitutionem refcindendam efto prompto & alacri animo: ficut etiam prius quoque Petrus Judaici auditus fenfum gladio percuffum abftulit, legalem & fervilem fynagogam fundam fore prius defcribens. Extendit fecurum fpiritus, & omnem arborem quæ producit fructum hæreis, vel cathechimis tranfplanta, vel exfcinde canonicis interpationibus, & tranfmitte in ignem futuræ gehennæ: ut exclifi omnibus qui fidei alliquid nocumenti afferunt, validum & integrum fit corpus ecclefiæ, pace fpiritus conftrictum & compactum: qua manente inconcuffa, concutitur quidem hoftium ftatus & repugnantia; petræ autem fidei inftitutæ fedes noftræ ferenitatis: ad noftræ autem potentiæ utilitatem diriguntur conftifa & motiones; totius autem Romanæ reipublicæ ftatus redditur tranquillus una cum inftitutione fidei.

Regnemus autem veftram facratiffimam celfitudinem, ut etiam morem emittat ab ea conftitutum apocrifiarum, ut is degens in hac a Deo cuftodita & regia civitate, in lis quæ emergunt, feu dogmaticis feu canonicis, & omnibus ecclefiafticis, ut Deo placam, urgutiis reprehentes perfonam veftram & dignitatis. Calcito homino, beatiffime, & exiuto [illegible] intentum pro nulla potentia.

ANNO CHRISTI 681. pinquum potaverunt turbulenta everfione: lupus A ne, & tuo hæretico perferverafti propofito, neque voluifti converti ad pœnitentem? Te omnino paulto convictum effe eorum quæ male docebas. O amentium timud & cecitatem! Utraque enim videntur effe idem. Nam hæc quidem inceffum corporis, illa vero errare facit greffus animæ: cum in cerotem inducat, male docere non erubefcit: erubefcit autem cecfe difcere. Hæc quidem, qui Anicchenæ fedis fuit antiftes, infelix Marutius, & qui cum eo erant, quæ a Chriftî ordine defecerunt: qui quidem œcumenici concilii fententia facerdotali dignitate moti funt, & ad fanctiffimi Pappi probationem funt transmiffi.

B Venerandum autem decretum fecit fancta fynodus, fanctis fynodis & eximiis pacribus conventens & confequens: cui etiam fimul noftra fubfcripfit potentia, & piis noftris edictis id confirmavit: per quod veftris precibus patem egit univerfus cœtus ecclefiæ. Ubi fuerit ergo qui contrarie hæreffi feandalum fuit archiecftatis? Ubi fuit, qui fictam pietatem indutebat argumentum falfæ doctrinæ? Ablata funt perfonarum integumenta, eorum qui fuerunt derpherenta funt fagmenta: pellem lupus exuit, & lupus nudus tradcitur: & hoc quidem effe cernitur quod celabatur non apparens. Condemnata eft hypocrifis, in civitate degit veritas: exterminatum eft mendacium: feminatur ezaniorum dogmatum eft excifus. Frumentum, nempe populis Chriftî amans, importatum eft in unum horreum Chriftî ecclefiæ. Exortum eft lumen orthodoxæ fidei, occiderunt erroris tenebræ, cœpta eft triftitia, luctus in lætitiam, mæror in gaudium, omnia funt denique tranfmutata in melius. Quamobrem nos quoque Dei ecclefiis qui pacem acceperunt gratulantes, apoftolice vos alloquimur: *Gaudete, gaudete, & rurfus dico, gaudete.* Philip. 4.

C Triftum enim gaudium vobis fatgita eft Trinitas. Valete, facratiffimi pripfides pietatis, & orate pro noftra potentia.

EXEMPLUM RELATIONIS

miffæ a Leone fanctiffimo & beatiffimo Papa veteris Romæ ad Conftantinum pium & Chriftî amantem Imperatorem, confirmans & admittens ea quæ acta funt & definita in fancta fexta fynodo.

INSCRIPTIO.

B Maximo pio & ferentiffimo domino, victori & triumphatori, filio dilecto Dei & Domini noftri Jefu Chriftî, Leo epifcopus fervus fervorum Dei.

Deeft in ms. ipfa relatio.

SUBSCRIPTIO PII IMPERATORIS. ANNO CHRISTI 681.

Deus te conferver ad multos annos, fanctiffime & beatiffime Pater.

EXEMPLUM DIVINÆ SACRÆ

ejufdem pii & Chriftî amantis Imperatoris Conftantini ad fynodum fedis Apoftolicæ Romæ, & miffa per eofdem fynodales.

INSCRIPTIO.

Omnibus fanctis quæ ubicumque funt fynodis, pertinentibus ad fynodum fedis Apoftolicæ.

B LÆtus eft & fufcipiendus facrofanctus vefter cœtus, quem pro ecclefia congregavit Spiritus fanctus, & pietatis amyantis rationibus: per quas eos expugnaftis qui infidiantur fidei, duci vefto opem fecentes pontifici & œcumenico patriarcha; cum quo & pacem agere & bellum fimul gerere didicftis. *Tempus eft enim omnivi*; ut videcur Solomon. *Eccl. 3.* mon. Nam bonum quidem erat apud omnes pacem agere, fed in pietate confentientes: *mellus autem bellare*, quando pacem agere ad malum operatur confentiens. Dominus quidem certe dicebat: *Non veni mittere pacem super terram, fed gladium*. Gladio autem utrimque acuto verbum fidei fuit affimilatum, dividens ac differens fidelem & infidelem, & cum impietate quidem cognationem & conventionem dilecans, Deo autem applicans & conjungens per pacem & dilectionem que ei cum ipfo intercedit. Nihil enim ejus dilectione per fe dem præftantius. Non pater, non mater quæ dolores parit: fimul cum filiis, non frattes vincli naturæ neceffitate & foluti animis; non legitimæ affinitatis craffa & perturbationum minime expers conjunctio, & alterius folutione fimul fphæras habitudinem ac relationem. Nihil enim horum nos reddit divinæ [illegible] fed fola in Deum fides & dilectio, ex quarum [illegible] fumus & reformati, & cum formatore digrafti conjunctione. Ipfe enim Servator dicebat: *Qui diligit patrem aut matrem plus quam me, non eft me dignus*; *& qui diligit filium aut filiam, plus quam me, non eft me dignus*; *& qui non tollit crucem fuam, & fequitur me, non eft me dignus.* Matth. 10.

Si ergo qui volunt infiftere in vefligiis feminæ evangelicæ, & fortiti funt dignitatem apoftolicæ hæreticæ, omnia defpicunt, & patiuntur, fi contingat, vel extremo mortis damnari fupplicio propter fuam in Deum amicitiam: quid non promptio & alacri animo fecerint & pati fuerint quantumcumque fuerint, qui per quam acquiritur in Deum amicitia: quando cernunt ecclefiam divini infultibus hæreticis: quando afpiciunt veritatem a falfo impeti, nunquid mittentes bellare & defendere, recordabuntur inimici, & obliviefcentur precepti evangelici? & quomodo eft hoc eis impune abiturum? Nequaquam. Accepta ergo armatura Spiritus, armantur adverfus eos, qui ftant in acie.

Hoc facrofanctus offendit cœtus conventus & propugnavit pro pietate, ex quod commoni parti dederit auxilium, & adverfus hæreticam cateryam fe ftrenue & fortiter gefferit. Sed eorum quæ fuerit dicenda memoria contrahitur oratio, & de alterius procedat retrarduatyrfeit enim lugubris tragœdia expofitio eorum quo fequuntur. Hæreticæ [illegible] facti funs hæreffiarchæ: & pro pace quidem [illegible] populo acclamantur, pro fraudem to [illegible] viam feminarunt in agris ecclefiafticis [illegible] pin-

pinquum potaverunt turbulenta everfione: lupus A egit agnum, & agens tanquam lupus fuis reptatus: fallum veritas & veritas fallum fuit reputata: confufa fuerunt omnia ecclefiæ negotia. Cum autem hæc ita effent affecta, & pietatem depafceret impietas, ad id quod maxime deteebat fcopum nofftum dirigere propofuimus, & ad idem fapientem & eorum cognitorem Deum oculos tetendimus: & dubitorum fufortionem frequentius precibus illine poftulavimus. Quam obrem illius fpiritu illuminati, excelfæ oculos, fatendores, iontam, ad veritatem confiderandam convocare conftituimus. Pro fide enim tantum laboramus & ad pietatem contendimus, & ftatui ecclefiafticæ in primis curam geritimus, ut bellicis cuiris implicitis, & bellicis confiliis impediti, hanc facrofanctam fynodum congregare non gravati fimus, ut procul ecclefiæ ecclefiarum difcordia patit connectatur vinculum. Nam cum pace fidei pacem fimul agere credimus Chriftî quoque amantem univerfam noftram Romanam rempublicam. Fuit itaque congregatum venerandum veftrum concilium. Nam vos quoque adfuiftis cum œcumenico principe paftorum, fimul cum eo theologiam explicantes & fpiritu & literis. Nam & quæ miffa funt ab ejus beatitudine, & quæ a veftra fanctitate, acceptimus literas; quæ allatæ & lectæ funt, & verbum veritatis expeditum; orthodoxæ enim veritatis charactere [illegible] defcripfimus. Omnia enim fimilia & nulla in re omnino difcrepantia, tam fynodalibus quam patrum protulerunt glorificationibus. Neque enim fatimus negligentes, fed ea diligenter conculimus: quamobrem omnes communiter & mente & lingua, & illa quidem fimul credifiimus, hæc autem confeffi fumus, & tanquam ipfius divini Petri vocem, Agathonis epiftolam admirati fumus: nullus etiam diffentit nifi unus.

Nullus enim periit ex omnibus, nifi filius perditionis, pater inobedientiæ: qui ipfe quoque cum fuis difcipulis abruptus fuit ab [illegible] cum prophetis miferum prosunciamus, quoniam ejus miferti fumus. Quomodo ceciditi ex cœlo, eftfuitine facerdotii, luciferi; [illegible] Nam vere cognitum [illegible] ordine Eliæ [illegible] ab [illegible], nempe levibus tuis dogmatibus [illegible] thronum exigere cogitabas, quomodo tot angelicorum facerdotum fugiffi cœtum, & pennis arrogantiæ ad gravifimum lapfum fuiffi fublatus? Cur a menia myftica anfugiffi, & Judaicam imitatus es defectionem? Quomodo non admiffi fratrum adhortationem, qui imperatoribus & apoftolicum cœtum congregaverant? Quomodo recalcitrafti, o dilecte, adverfus eos qui te diligebant & adiuvabantur ad pœnitentiam? Nam qui cadit, non refurgit? aut qui avertitur, non convertitur? Qui impudenti adversus fuiffi averfio-

CONCILIUM IN TRULLO
PALATII IMPERATORIS.

ADMONITIO AD LECTOREM.

De iis, qui vocantur sexta * *synodi canones.*

SANCTAM, & œcumenicam sextam Synodum nullos condidisse canones tum Græci, tum Latini fatentur omnes. Qui vero ejus nomine circumferuntur illi supra centum, neque ab ipsa sunt editi, neque omnes a fede apostolica comprobati; utpote post sextam conditi synodum sub Justiniano Rhinotmeto ut affirmat Tarasius Constantinopolitanus patriarcha action quarta septimæ synodi; & episcopi episcopi testantur, qui illos scriptis notaverunt, in prosphonesi ad Justinianum, cum dicant, ideo sacros canones a fe cile conscriptos, quod sancta & œcumenica duo concilia, alterum quidem sub magnæ pietatis, alterum vero sub Constantino Justiniani secundi patre, fidei mysteria plenissime explanantia, nequaquam sacros canones edidissent; ex quo fatium est, ut apud Græcos, conventus hic sub Rhinometo non proprie sexta synodus, sed quinisexta vocetur, (inquit Theodorus Balsamon,) quippe qui condendis canonibus suppleverit quod a duobus ante synodis fuerat prætermissum. Ceterum a sancta sexta œcumenica synodo ad hanc canonum editionem multos esse annos interlapsos, ex ipsius synodi actis videre licet. Nam ipsodus œcumenica celebrata est indictione nona. Edito vero canonum fasta est in Trullo quarta indictione elapsa, ut habetur in tertia canone. Quam etiam viri docti *, ubi de Rhinotometo agunt, ad Sergii tempora referunt hujus nominis primi Romani pontificis. In hoc præterea conventu non iidem interfuere episcopi, qui & sacro œcumenico sexto concilio, sed (excepto tantum tribus & quadraginta) longe diversi fuerunt & patriarcharum & episcoporum subscriptiones, diversus quoque numerus patrum: quandoquidem œcumenicum synodum centum ac septuaginta episcopi celebrarunt, quinquaginta vero centum; ut Graeci ipsi * affirmant docenti viginti septem, in quibus nemo plane est, qui nomine Romani pontificis interfuerit. Cum tamen non solum ecclesiastici canones, & paternæ traditiones, sed etiam ecclesiæ ipsa verum esse demonstrent, quod in ipso fanctissimi Chalcedonensis concilii exordio fedis apostolicæ legatus objecit Dioscoro, cum ait: Quisquam judicis antiquit Dioscorus, quam non habebat, synodum cogere audeat, sine authoritate fedis apostolicæ, quod nunquam fuitum est, nec fieri licet. Cum hoc illi dixerunt Dioscoro, cum

* Sede de Sacrarum Scripturarum, in Hilario, in Prolegomenis Pseudonomen de gestis Longobardorum Hist. Gallia Sacra Hadrian in Sergio Pontifice.

* Balsamon & Zonaras in capitulis vetus canonum patri.

A Περὶ τῶν λεγομένων τῆς ἕκτης συνόδου κανόνων, τοῦς εἰσηγησάμενοι.

ΗΑΓΙΑ & οἰκουμενικὴ ἕκτη σύνοδος ὅτι μὴ κανόνας οὐ τέθεικε, Γραικοὶ τε καὶ Λατῖνοι συμφωνοῦσι τοῦτο· οἱ δὲ ἐν ἀκριβεῖ πολλοὺς τεταρακοσίους δύο κανόνας τοῦς ἑκατὸν καὶ ὄγδοον ἔτη τῆς ἕκτης ἐκείνης ἑορτῆς, ἐν μὲν ἀγλῶς ἀκριβεῖ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἑξήκοντα ὄρισμε, οἷα δὴ μὴ ὑπὸ ἑκείνων ὀκοδόμῆς συνόδου· ἐν μὲν δὲ τῷ ἑκείνων τεφρῶν τῶν ἱερῶν λειψανῶ τῶ Ρωμαίων πάπα, & συμμαρτυρῶ ὅτι οὐκ ἐκείνου οἱ συγγραμμάτων τῆς κανόνες ἐστὶ κοινοὶ ὁ τῶ ἀφορισμοῦ τῶν ἀνομίων ἡ βασιλῆς λόγῳ· ἐπὶ τάυτῃ δὲ κοινῶς ἰερῶς κανόνας ἔχει, ἔτινοὶ αἱ σῶμα καὶ οἰκουμενικῆ ἡ σύνοδος ἡ μὴ ἐπὶ τῶν χρόνων ἐκείνου τῶ μεγάλου, ἡ δὲ ἐπὶ τῶ Κωνσταντίνῳ τῶ πατρὸς ἰουστινιανῶ τῶ ἀδελφῶ, τῶ ἀδὲ πίστεως ἐνεκεν διαπρεψάντων μυνάχων, ἱερῶς κανόνας ὠθεμῶν· οἷς ἔστιν, καθ' ὃ δὴ τοιοῦτοι Γραικοὶ τε σύνοδοι ἐστὶ τῶ Φοτμαστῶ κζ' κανῶν ἑκτῶν, ἀλλὰ πτὸ ἑστὶν καὶ πολλοῦ, ὅστ' ἐκείνῳ τῶ Φοτμαστῶ, ὡς ἀπελληρωθεσῶ τῆ σκόβῳ τῶ κανόνων τὸ ἀτέλμας ἐν ὡ ἀπὸ αὐτῆς σωῶν. ὅστ' ἐν τῷ ἑκτῳ ἐνίοις ἀγλοις ἡ οἰκουμενικῆ σύνοδος ἐν μέρῃ τῶν κανόνων ἐκείνου συγκῶ ἐκείνῳ τῶ χρόνοι, οὗ ἐστιν ἐν τῷ ἑκτῳ ἐνίοις ἡ σύνοδος· ἐν μὲν τῷ οἰκουμενικῶ σωῶν ἐπὶ τῶ Φοτμαστῶ ἐνίστε, ὁ δὲ τῆ κανόνων ἐκδοτεῖς ὁ Τρούλλω πάρεδρος τῶ πάπῃ, ὡς ὁ τῆς βασιλεῖδεκα κανῶν. τοῦτῳ δὲ δὴ τῶ ὁ Τρούλλω πτὸ ἐπὶ κανῶν ἐκείνου ἀφῆς ἐστορεῖ, ὡς οἱ τῶ Φοτμαστῶ μέτα δίκα ἀνεγράφεν, σωῶσθαι φασὶ τοῦ Σεργίου τῶ ἀφιερέοντι Ρωμαίου φράτα τὰ τοῦτο ἀνωμα κληρωσεῶν· ἐδεῶσε τὰ αὐτὸ ἐπιλάσσεσθαι ἐκείσάμας τῶν μοίρας τάτων ὁ κρόνος, οἱ δ' ἐν τῶ οἰκουμενικῆς ἑκτῳ σωῶν σύνοδῳ ἐπιλάμενοι ἐκεῖνα μόνα ἐκείνου τῶ κρόνῳ τῶ κανόνων & ἐκείνα τῶν ἀφορισμῶ, ὁποῦ τῶ ἐπὶ σωῶν ὁνόμασε κατὰ ἑβδομήκοντα πάτρες ἐκόσμουν, ἢ δὲ τοῦ κρόνου, ὡς αὐτοῦ θεσῶ οἱ Γραικοὶ, ἔστι ἡ κόσμου ἀφῆς τῶς βασιλεῖς συκεφάτων, ὡ οὗς ἀφεστοῦ τῶ Φοτμαστῶ ἐν τῶ ἑκτῳ ἐν τῶ ἑκτῳ ἐκείνῳ τῶ κανόνων, ἡ τῶ πάτρων τῶ πατεῶν ἀνθέτου, ἀλλὰ καὶ τῶ ἱερῶν αὐτῶν ἀλλὰ τὸ ἐκεῖ ἐκείνῳ ἐκείνῳ, ὅστε ὁ ἀφορισμὸς τῶ ἀγίου καὶ οἰκουμενικῆς ἐν Καλχηδόνι τῶ ἐκείνῳ. Δοστεῦμο φάτεται ὁ σύνοδος τῶ ἐκείνῳ ἐν τῶ ἑκτῳ, ὅστε ἐν τῶ ἑκτῳ ἐκείνῳ

Anno Christi 680. Agatho. ep. Romanus.

Anastasius in praefatione in Septo-cha Septimo Hieronymi Lee-dinem Græcorum vix obtinuisse hanc appellatio, & qui illos profecerant ad communem loquendi ploe conformant, ut ferri soleat in eiusdem scriptorum locis, quodque multi in iis canones ad improbandam hæreticam pravitatem & stabilimendam ecclesiasticam disciplinam sint accommodati: qui certe canones non ex hujus auctoritate convenerunt, sed cum sint apostolicis & ecclesiasticis canonibus congruentes, aliunde vim & firmitatem nancipiuntur; quare ea eo, quod aliqui recepti sint, non sequitur omnes esse Trullanos canones approbatos. Hæc ita se habere conflat ex vetustissimo codice, qui etiam nunc extat in bibliotheca Vaticana, ad veritatis comprobationem. Siquidem in eo codice continentur post canones habetur Justiniani imperatoris subscriptio, cum pater ejus Constantinus post omnes episcopos subscripserit definitioni sextæ synodi, idque non nisi ingenitus episcopis. Deinde vacuus relictus est ejus subscriptioni pape cum hac annotatione:

Leon sanctissimus papa Romani.

Tum sequuntur subscriptiones patriarchæ Petri Paulli Constantinopolitani & Petri Alexandrini, Anastasii Hierosolymitani, Georgii Antiocheni, Joannis novæ Justinianopoleos. Quos proxime sequuntur Cyriacus episcopus Cæsaræ Cappadociæ, & Theodorus episcopus Cæsaræ Alianorum

A papa vacuus ad subscribendum locus erat relictus. Pli vero jamesti legit: Leo gatarii vocabantur, & speciale, ut ait Balsamon, jurisdictionis exercendæ jus habebant, nusquam tamen videtur aut præfectiffe in synodis, aut subscripsisse primi; vel fibi auctoritatem arrogasse; qualem in concilium gestis legimus vindicasse fibi eos, qui ab urbe mittebantur, speciali secum mandata gerentes; ad id spectantia, quod in singulis conciliis tractabatur, quæ etiam præterire nullo modo fas erat. Quod fane plurimum ab eo jure differat, quod Thessalonicensis & alii in Græcia legati, Romani pontificis nomine exercebant circa quelibet ecclesiastica in certis provinciis negotia, non circa fidei quæstionem, aut canonum scriptionem: hujusmodi legatum sive apocrisiarium petebat Constantinus imperator in ea quam diximus epistola ad Leonem papam scripta: ut in regiam mitteretur urbem, qui personam pontificis ibi referret in omnibus canonicis, & ecclesiasticis, quæcumque emergerent negotiis, juxta traditum pontificis modum. Quare non est ulla ratione credibile Basilium Cretensem in quinticsto Trullano conventu subscriptione sua repræsentasse totum Romanum concilium. Quo cum non sint, conventus ille numerari non potest inter œcumenicas synodos, neque ejus canones tanquam generalis concilii recipendi; ut docti & antiqui auctores ostendunt, etiamsi venerandæ sexto synodi titulo sint insigniti: atque hinc licetam est, ut nonnulli ex iis canones a quibusdam Romanis pontificibus, & a jansenistis septima synodo sub nomine sexti conventus improbati, quod juta confirmationem Romanorum pontificum, & ab ecclesiastica, & quod illos profecerant ad communem loquendi ploe conformant, ut ferri soleat in eiusdem scriptorum locis, quodque multi in iis canones ad improbandam hæreticam pravitatem & stabilimendam ecclesiasticam disciplinam sint accommodati: qui certe canones non ex hujus auctoritate convenerunt, sed cum sint apostolicis & ecclesiasticis canonibus congruentes, aliunde vim & firmitatem nancipiuntur; quare ea eo, quod aliqui recepti sint, non sequitur omnes esse Trullanos canones approbatos. Hæc ita se habere conflat ex vetustissimo codice, qui etiam nunc extat in bibliotheca Vaticana, ad veritatis comprobationem. Siquidem in eo codice continentur post canones habetur Justiniani imperatoris subscriptio, cum pater ejus Constantinus post omnes episcopos subscripserit definitioni sextæ synodi, idque non nisi ingenitus episcopis. Deinde vacuus relictus est ejus subscriptioni pape cum hac annotatione:

Leon sanctissimus papa Romani.

Tum sequuntur subscriptiones patriarchæ Petri Paulli Constantinopolitani & Petri Alexandrini, Anastasii Hierosolymitani, Georgii Antiocheni, Joannis novæ Justinianopoleos. Quos proxime sequuntur Cyriacus episcopus Cæsaræ Cappadociæ, & Theodorus episcopus Cæsaræ Alianorum

Anno Christi 691. Agatho. ep. Romanus. Constantinus Tarasius.

provinciæ. Deinceps locus vacuus ad subscribendum datus Heraclitensi, Sardiniensi, Corvensi, & Corinthio (sequitur postea Basilii Cretensis subscriptio his verbis: Basilius episcopus Gortynorum metropolis Cretensis Christum amantis Insulæ Cretæ, & totum tenens totius synodi sanctæ ecclesiæ Romanæ. Post hanc deinceps decuriatorum & quinque fuibunt episcoporum lebdipitiones: Ex his vero omnibus vero sol & quadraginta reperiuntur, et dictum est, qui antea quoque sanctæ œcumenicæ lesse synodi interfuerunt. Quocirca Theophanes monachus, non ignobilis bibliotecus, in vita Pogonati hæc habet: Sciendum valde magnitter eos gaurite, qui post annos quatuor fatisse affuerunt pœnes ipios pervulgatas fexte synodi capitulares formas: pœnes, inquit, ipios pervulgatas, non pœnes omnes Graecos, vel eos qui solam norunt præterre rebus omnibus veritatem, Sed & Manuffes, & Glycas, & incertus auftor, ex elegantes, tamen dictionis, & tenue delectu, quas recenfet, non alperanadus fexte fynodi fab Pogonato præclara mentione fafta; ita, inquam, omnes fub Juftiniano celebratam, quinifextam fcilicet, fatentur præterunt; quare certe præterunda non erat, fi œcumenica habetur ab ipis, qui ex multo minoris momenti defcribunt accurata diligentia. Verum tacuifle videntur quod ab omnibus non probabatur; nequaquam autem, quod fatuffe quifquam diceritur, propterea quod quinifexta fuerit fexte fupplementum. Nam fupplementum eadem eft auftoritate facrofanctum, qua fynodus principalis. Tafia vero auftoritas in hoc conventu approbarit, non omnes ecclefia canones non approbarit, ex Balfamonis ipis teftatur & Latini antiqui fcriptores. Sed hoc tradiant, non quidem omnes (quotquot enim apofto lici five ecclefiafticis canonibus congruant, fa fuit aliunde robur, ut dictum eft, obtinent) fed eos in quibus antiqua innovantur, & apofto lice traditionis labefactantur. Quale illud eft quod in fecundo canone odoginraquinque apofto lorum canones expreffe approbatur, cum inter illos fint, quos ecclefia non recipit. Quod fanctæ martyris Cypriani dogma de rebaptizandis hereticis non reprobatur, cum fit definitio ecclefiæ catholicæ contrarium. Quod quotanaliter nonnulli patrum canones enumeratur, excepta Carthaginenfius: Romanorum vero pontificum & aliorum occidentalium patrum plane nulli; imo etiam animadvertitur in eos, qui aliis præter ibidem enumeratos canones admittunt. Quod decimoteria canone eccleffiæ Romanæ præcipitur ut permittat confugia facerdotum; quæ ibidem perfecta traditionis apofto lice obfervatio dicitur, Quod trigefimofexto canone definitur, ut fedes Conftantinopolitana iidem, quibus & Romana frueatur privilegiis, & facta fanctorum, Inquiunt, & quarti concilium ftatuta, quod tamen fynodus fecunda clariffimis verbis decrevit fedem Conftantinopolitanam honora-

Anastasius in praefatione ad Septo-cha Hieronymi Lee-dinem Græcorum vix obtinuisse hanc appellatio, & qui illos profecerant ad communem loquendi ploe conformant, ut ferri soleat in eiusdem scriptorum locis, quodque multi in iis canones ad improbandam hæreticam pravitatem & stabilimendam ecclesiasticam disciplinam sint accommodati: qui certe canones non ex hujus auctoritate convenerunt, sed cum sint apostolicis & ecclesiasticis canonibus congruentes, aliunde vim & firmitatem nancipiuntur; quare ea eo, quod aliqui recepti sint, non sequitur omnes esse Trullanos canones approbatos. Hæc ita se habere conflat ex vetustissimo codice, qui etiam nunc extat in bibliotheca Vaticana, ad veritatis comprobationem. Siquidem in eo codice continentur post canones habetur Justiniani imperatoris subscriptio, cum pater ejus Constantinus post omnes episcopos subscripserit definitioni sextæ synodi, idque non nisi ingenitus episcopis. Deinde vacuus relictus est ejus subscriptioni pape cum hac annotatione:

Leon sanctissimus papa Romani.

Tum sequuntur subscriptiones patriarchæ Petri Paulli Constantinopolitani & Petri Alexandrini, Anastasii Hierosolymitani, Georgii Antiocheni, Joannis novæ Justinianopoleos. Quos proxime sequuntur Cyriacus episcopus Cæsaræ Cappadociæ, & Theodorus episcopus Cæsaræ Alianorum

Anno Christi 691. Agatho. ep. Romanus. Constantinus Tarasius.

provinciæ. Deinceps locus vacuus ad subscribendum datus Heraclitensi, Sardiniensi, Corvensi, & Corinthio (sequitur postea Basilii Cretensis subscriptio his verbis: Basilius episcopus Gortynorum metropolis Cretensis Christum amantis Insulæ Cretæ, & totum tenens totius synodi sanctæ ecclesiæ Romanæ. Post hanc deinceps decuriatorum & quinque fuibunt episcoporum lebdipitiones: Ex his vero omnibus vero sol & quadraginta reperiuntur, et dictum est, qui antea quoque sanctæ œcumenicæ lesse synodi interfuerunt. Quocirca Theophanes monachus, non ignobilis bibliotecus, in vita Pogonati hæc habet: Sciendum valde magnitter eos gaurite, qui post annos quatuor fatisse affuerunt pœnes ipios pervulgatas fexte synodi capitulares formas: pœnes, inquit, ipios pervulgatas, non pœnes omnes Graecos, vel eos qui solam norunt præterre rebus omnibus veritatem, Sed & Manuffes, & Glycas, & incertus auftor, ex elegantes, tamen dictionis, & tenue delectu, quas recenfet, non alperanadus fexte fynodi fab Pogonato præclara mentione fafta; ita, inquam, omnes fub Juftiniano celebratam, quinifextam fcilicet, fatentur præterunt; quare certe præterunda non erat, fi œcumenica habetur ab ipis, qui ex multo minoris momenti defcribunt accurata diligentia. Verum tacuifle videntur quod ab omnibus non probabatur; nequaquam autem, quod fatuffe quifquam diceritur, propterea quod quinifexta fuerit fexte fupplementum. Nam fupplementum eadem eft auftoritate facrofanctum, qua fynodus principalis. Tafia vero auftoritas in hoc conventu approbarit, non omnes ecclefia canones non approbarit, ex Balfamonis ipis teftatur & Latini antiqui fcriptores. Sed hoc tradiant, non quidem omnes (quotquot enim apofto lici five ecclefiafticis canonibus congruant, fa fuit aliunde robur, ut dictum eft, obtinent) fed eos in quibus antiqua innovantur, & apofto lice traditionis labefactantur. Quale illud eft quod in fecundo canone odoginraquinque apofto lorum canones expreffe approbatur, cum inter illos fint, quos ecclefia non recipit. Quod fanctæ martyris Cypriani dogma de rebaptizandis hereticis non reprobatur, cum fit definitio ecclefiæ catholicæ contrarium. Quod quotanaliter nonnulli patrum canones enumeratur, excepta Carthaginenfius: Romanorum vero pontificum & aliorum occidentalium patrum plane nulli; imo etiam animadvertitur in eos, qui aliis præter ibidem enumeratos canones admittunt. Quod decimoteria canone eccleffiæ Romanæ præcipitur ut permittat confugia facerdotum; quæ ibidem perfecta traditionis apofto lice obfervatio dicitur, Quod trigefimofexto canone definitur, ut fedes Conftantinopolitana iidem, quibus & Romana frueatur privilegiis, & facta fanctorum, Inquiunt, & quarti concilium ftatuta, quod tamen fynodus fecunda clariffimis verbis decrevit fedem Conftantinopolitanam honora-

Anastasius & Nomber. Lecoxiensis.

1 Synodus sexta excepram a quinqui Justiniani sic Theodorus Studita libro 2. ep. 12. Nicephorus.

ANNO CHRISTI 691. PP. THEOD. ANCYRAN.

randa esse post Romanam, non æque ut Romanam; Chalcedonensis vero synodus eidem canonem, non tamen omnium consensu episcoporum, sed quibusdam renuentibus, legatis vero pontificis apertissime contradicentibus, & synodo quidem Leonem Romanum pontificem obsecrante ut approbaret canonem, illo vero rejicienre, nec ullo modo admittente! Quod Romana reprehendit ecclesia ab jejunium sabbati tempore quadragesimali, idque fieri dicitur præter traditam ecclesiæ fidem obtervantiam. Hæc & alia quædam in iis contenta canonibus, & antiqua apostolicæ fedis observantia traditionibus convincunt quinisextam & synodum œcumenicam plane non esse. Ne tamen aliquid præterimittam esse videatur, hic cot canones apponendos esse censuimus.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΟΙ ΕΝ ΤΗΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΕΝ ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΙ ΣΥΝΟΔΩ ΕΝ ΤΗΙ ΒασιλιΚΗι ΠΟΛΕΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΝ ΤΗΙ ΚΟΚΚΙΝΗι ΚΑΛΟΥΜΕΝΗι ΤΡΟΥΛΛΩι ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΤΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ ΚΥΡΟΥ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΣΥΝΟΔΩ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΕΚΤΕΘΕΙΣΩΝ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΣΥΝΟΔΩ ΚΑΙΝΟΤΟΜΗΘΕΝΤΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

ANNO CHRISTI 691. PP. THEOD. ANCYRAN.

Θείοις ἔργοις τὸν πρὸς Θεὸν μᾶ τὸν Ῥώμης, ἀλλ' ἐμοὶ τὸν ἴσα πρεσβεύειν τῇ Ῥώμῃ. τὸς δὲ πάντας ἀνεῤῥιπτε κανόνας τοὺς ὑπ' πρεσβεῖων τὸ Κωνσταντινοπόλεως ὁ κοινὸς ἀρθρον τῆ ἐπιστόλαι, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἀκριβεσαντὰς, ἢ δὲ λογάνου τὰ κάνα ἀποδεδεγμένου τὰ τῆς συνόδου μὴ λέοντα τὰ ἔθεμα ἐπιτιμῶντα τὰ κανόνι, ἐκείνο δὲ τὰ ἀποδεδεγμένα τὰ τῆς συνόδου μὴ ἀποδεχόμενα. τὸ γὰρ καὶ τὴ Ῥωμαίων ἐκκλησία τὰ τῆς σαρακοστῆς τὴ νῆσεις ποιεμένας. ἐ τῶν γνήσιος λόγῳ ἀφῆ τὰ ἀφεδοῦσα ἐκκλησιαστικὰ ἀκολουθίαν. ταῦτα δὲ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἀνείλεν τὰς κανόνας ἀφεῖναι χρῆσθαι, ἢ τὰς ἀγρεῖας τὰ ἀποκλεῖσθαι ὅμοιον ἀφῆναι τὰ ἀπόφασιν, ἐκλογὴν τὰ τὸ θεῖον σωδόν αἰσχρῶσαι ὅλως μὴ ἀκρεῖνα ἐ πεωῖτα ὄντα, ἵνα μὴ τὰ ἀφελόσοφοι ἀνὴρ, τὰς κανόνας ἀπῆτῶν ἀφεῖναι ἀνεμοῦ ἔδοξε.

PATRUM, QUI IN TRULLO imperatoris palatio conventerunt, ad Justinianum pium imperatorem allocutoria oratio,

Piissimo & Christi amantissimo imperatori Justiniano, sancta & universalis synodus divino pia vestræ potentiæ nutu, & decreto congregata in hac a Deo custodita & regia civitate,

Novus hoc loco propheticus vaticinatio, quod ecclesiastes quidem quidem Hyrcanus, Hyrcanus nuncupatus vide infra ad Sergium. *Hujus ora, vocem & dogmatum* verba ad Gregorium Decretorum Pontifice in Epist. apud Sanctum & Salomonem anno. Tom. 9.

ΤΗΣ εὐφήμου καὶ θείας χάριτος τὸ πνεῦμα τὰ ἁγίου συνόδου, ἐν τῇ βασιλίδι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀθροισθεῖσα τὴν ὑμῶν ἐν τῷ ἁγιοφόρῳ ἀνακτόρῳ τὰ ὑμῶν νοῦν ἐπιστρέφει, τὰ ὑπὲρ τὰ ἀνθρωπίνου ἐπιστήμης ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι ἐνοικοῦντα, ἢ τὰ ἀνθρωπίνου

Canones Vandalici Arrianorum nomine adhibiti. p. 750. p.

rant. Et ex hoc geus sancta, regale sacerdotium, pro quo Christus mortuus est, multis propter inordinatum statum perturbationibus animi distractum ac divulsum, & a divino flabulo paulatim abreptum & abscissum, & propter ignorantiam ac obscurionem a bonis & ex virtute factis prolapsum; & Dei Filius, ut apostolice loquamur, conciscatus, sanguineis quoque tentamentis, in quo est sanctitatem, pomdunem abritarum, Spiritui gratiam contumelia affecit: Hinc, utpote peculiarem populum, redacere infuit Christi, qui eranten in montibus ovem querit; & iuo flabulo refutrique, & mandata, divinaque precepta, per quae a mortuis operibus recedentes vivifiamur, fervore caritatis cupiens, omnique salutis provisione ac pertinentes cogitata, Deoque quæsito, ut rulit id quod dicit: Quærentes dominum invenient congitionem cum justitia: qui autem ipsum recte quærunt, invenient pacem: sanctam hanc & divinitus electam universalem synodum congregari decrevisti, ut multorum simul junctis voluntate unanimique consensione, id quod magno studio contendimur, a te recte & orthodite efficiatur. Sed & & quæ Judaicæ vel Gentilis improbitatis ejusque mature veritatis frumento immisse fint, radicitus tanquam lolium evellantur, & pura pietatis feges oriendatur. *Ubi enim funt duo vel tres in nomine meo congregati, illic sum in medio illorum*, inquit dominus. Et rursus per Jeremiam nobis exclamavit: *Quærite me in toto corde vestro, & apparebo vobis*. Propterea ergo tum pietatis justitiæ in hac Dei obtervatione & integrante urbe congrestli, facres canones scriphnus. Quamobrem tuam pietatem rogamus, eas quæ prius in hac a Deo servata civitate a congregatis fili bonæ memoriæ imperatore nostro Theodosio patribus edita funt, voces tibi adducentes, ut quemadmodum convocationis feriptis ecclesiam honorasti, fic & eorum, quæ decreta funt, pia lubligratione finem confignes. Dominus autem imperium tuum stabilat ac confirmet in pace ac justitia, & generationum generationibus transmittat, & terrenæ quoque potentiæ adjicat ut etiam cœlesti regno frueris.

Matth. 18.

Matth. 18.

Jerem. 29.

CANON I.

Ordo est optimus et, qui omnem ornationem & fenn incipit, & a Deo inseipere, & in Deum delinere, " ut dicit Theologus. Quocirca cum & pietas a nobis clare fervefcitur, & ecclesia, in qua Christus est fundamentum, affidue augetur ac propagatur, ut ex ipsa cedros Libani extollatur & nunc facrosanctarum ordinentes, fluatimque fidem a verbi mistitis, quinque ipsum fuit oculis videntes, & a Deo electi fuit, apostolis traditam, citra ullam innovationem immutabiliterque ac inviolabiliter ele servaditur. Praeterea autem & trecentorum decem & sex sanctorum patrum qui Nicæa convenerunt Constantino, qui fuit nostter imperator, [illegible] impium Arium, & quotiem ab eo [illegible] deteriæ diverse [illegible], vel deorum [illegible] & [illegible] cum, multitudinem [illegible] unanimi fi-

Canones Vandalici Arrianorum nomine adhibiti. p. 750. p.

Ἀποδεῖξαι τὸ τῶν ἁγίων τῶν βασιλικῶν ἱερέων, καὶ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων πατέρων διατυπώσεων καὶ ὑπογραφῶν, & μιᾷ κρᾷ τῆς θείας κλήσεως ἀπορρήξῃ καὶ διατμῆσαι, & τὴν ἀγωνίαν καὶ πλάνην τῶν ἀρετῶν κατορθωμάτων, εἰδικὰ τὸν κατῆρ, καὶ ἀποστολικὰ εἰρηνικὰ τὸν τῶν τῶν Θεῖα καὶ πανάγιον, καὶ τὸ ἅμα τὴν θεῖα ἔλεος, ὃν ἀγωνιῶν, κοινὸν ἐγκαταμίξας, τὴν τὴν πάντων τὰς ἐλεεῖς ἀγάπας· τῶν ἡλιν ὡς περιόπτου λαὸν ἐπιτιμωμένοις βασιλεῖς μεμβρὴ τὴν τὸ πλείονα τὸν τρόπον ἐπιζητοῦντα πορίσῃς Χριστὲ, ἐς τὴν αὐτὸ ἀποκαταστῆναι ἐλπίδα, & πάντων τὴν ἐνεκεν τῷ τὴν θεῖα φροντίμων· τὰ δὲ τὴν πνεῦμα ἀποτέμνοντα τὴν πεπιστόρας σωτηρίας ἀδικεῖν, & θεῖον εἰκῆ πάντας & τὸ φόβον ἐγνῶ· ὁ ζητῶν τὸν κύριον εὑρήσ' γνῶσιν μὴ δικαιοσύνης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητῶν αὐτὸν, εἰρήνην εὑρήσουσιν· τὴν ἀγίαν τοῦτο καὶ θεόθετον οἰκουμενικὴν εὐθρανθῶμεν σύνοδον ἀκριβῶς, ὅσοις τὴ τὴ πόλει ἐστὶ τὸ αὐτὸ σωμάτων τῷ σῷ σωτῆρι κατηρδωθῶν τοῦ ἐν ὄρεσι τὸ πρόβατον ζῆμεν. ἀλλὰ ὡς ὁ τὴν λόγον Ἑλλωνικὰ ἐκβαλεῖν τὰ σπορὰ τὴ τὴ ἀληθοῦς εὐσεβείας ἐν τῷ ἀκαθάρτῳ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐξ ἀνθρώπων τὰ ἐξῆς αὐτὸν ἐξῆλθε, & τὰ ἀκάθαρτα ἀνθρώπων τὴν ἀκάθαρτα τὸ λόγον. ὁ τὴν γὰρ ἐν τῷ ὑπὸ τὴ σκοτῆ μόνον ἐν τὴ ἡμῶν ὑπὸ μόνον, ὅλον ὅμοι ὁ μέσῳ αὐτῷ, ἐκβαλεῖν φωνὴ. & πάλιν ἐκ λόγου ἐκκαρπῶν· ἐκβαλεῖν σωμάτων ἐν ἀληθῶν ἐκ τῶν ἀκαθάρτων· ἐκβαλεῖν τὴ τὴ ἀληθοῦς ἐκβαλεῖν τὴ τὴ ἀληθοῦς ἐκβαλεῖν τὴ τὴ ἀληθοῦς

Canones Trullani sive quinisextum, 102.

immutationes seu transmigrationes de integro ruminaverunt, feis quibusdam mentis deliriis ac somniis: & in mortuorum refurrectionem impie ac contumeliose insultarunt: Et quæ a Theodoreto scripta sunt adversus rectam fidem & duodecim beati Cyrilli capita, & eam quæ dicitur Ibæ epistolam, Synodice anathematizarunt & excerisi sunt: Porro scripta quoque sanctæ synodi, quæ in hac civitate imperiali sub divæ memoriæ imperatore nostro Constantino pridem congregata fuerat, fidem, quæ majorem ex eo hominem accepit, quod pius imperator eam scriptam suo signaculo munivit ad futurum in omnia sæcula securitatem, non moverunt, nec agitandam nos servare surfus profitemur; quæ duas naturales voluntates seu volitiones, desique naturales operationes in Incarnata unius domini nostri Jesu Christi Dei œconomia non pie opinati debere aperte docuit; ipsi qui rectum veritatis decretum adulteraverant, & unam voluntatem ac operationem unam in uno domino nostro Jesu Christo populos docuerant, pia sententia condemnatis, Theodoro, inquamus, Pharan, Cyro Alexandriæ, & Honorio Romæ, Sergio, Pyrrho, Paulo, Petro, qui hæc a Deo servata civitate præsederant; Macario, qui fuit Antiochenium episcopus; Stephano ejus discipulo & infipiente Polychronio, hac ratione intactio & illibato communi corpore domini nostri Jesu Christi ab eis servato, Atque, ut semel dicamus, omnium qui in Dei ecclesia decora ornamentaque fuerant, & luminaria in mundo, vitæ rationem obtinentia, firmam fidem valere, & usque ad sæculi consummationem inconcussam ac illibatam permanere fortemus, communque scripta ac decreta divinitus tradita: rejicientes omnes & anathematizantes, quos rejecerunt & anathematizarunt, ut veritatis inimicos, & qui adversos Deum insanire frequenterunt, & iniquitatem in altum meditati sunt. Si quis autem ex omnibus prædictis pietatis decreta non recte & amplectitur, & hæc opinatur & prædicat, fed illi contra adversari conatur, sit anathema, secundum prius expositum declaratorum sanctorum & beatorum patrum decretum, a Christiano quoque catalogo ut alienus extraheatur & excidat. Nos enim joxta prius definita neque aliquid adjicere, neque quidquam alimentis ac omnino flatuimus, vel ullo modo ponimus.

II.

Hoc quoque huic sanctæ synodo pulcherrime & honestissime placuit, ut ab hoc nunc tempore deinceps ad animarum medelam & perturbationum curationem firmi flabilisque maneant, ut qui a sanctis patribus ipsi, nos præcellerunt, suscepti ac confirmati sunt, atque adeo nobis etiam traditi sunt, canonum & gloriosorum apostolorum omnis ac longinqua quoque canones. Quoniam autem his nobis canonibus præceptum est, et secundum sanctorum apostolorum & Clementem constitutiones suscipiemus, quibus jam olim ab iis qui fide altea ac pia ornabantur ad fidem catholicam aspergendam, & ad Christum Deum nostrum vocate alienis intro-

Anno Christi 692.

A ἐκ σωμάτων τῶν ἀψυχῶν ἡμῖν ἀθεμίτοις & ἐλπιζόντες ἀπκτμήσεσθαι τοῦ τῆς ἀφθορσίας τε & ἀπορθείας, & οὐ τοῦ τῆς νεκρίας δυστεβοῦς ἐφεύρεσιν ἀπεδίδοντο· τά τε γραφέντα ὑφ' Θεοδωρήτου τε τῆς ὀρθῆς πίστεως, & τῆς ἐιβόνος κεφαλαίου τῶ μακαρίου Κυρίλλου, & τοῦ λεγομένου Ἶβα ἐπιστολῆς συφρόνως ἀκυρωθέντα τε & ἐξεβληθέντα· καὶ τὰν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης συνόδου προσδοθέντα κ, τωὶ τῶν ἐκεῖ βασιλεύοντα πόλεων τῆς τῶν Θεόν τε & ἀνθρώπων ἡμῶν ἡμῶν Χριστοῦ κωνσταντίνου τοῦ ἐυσεβοῦς & ἁγίας συνόδου τότον· ἡ μεν δόγυς τὰ ὑῶ Θ. ἐδέξατο, & ἐν ὁ ἀστεῖῶς βασιλεὺς σφραγίζει τὰς τοῦτο πίστεις & μὴ κατεπαιδεύσατο φρόνησιν τοῦ τοῦτο πάντα αὐῶν ἀσεβεῖαν, & ὅὐδὲ ὁμολογεῖῶ φοβεῖται ἀνάθεμα ἀναγκεφαίνω. ἡ δὲ φυσικὰς θελήσεις, ἤτοι θελήματα, & ἀν φυσικὰς ἐνεργείας τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δοξάζῶ ἡμῶς θεοφιλῶς διατάφεις· τὰ τῶ αὐτῶ τῆς ἀληθείας δόγμα φρόνησιν κέφαινοις, καὶ ἐν θέλημα, καὶ μίαν σάρκα ἐστὶ τὰ ὑῶς κυρίου τῶ ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν· & σωμάτων φύσεις, τὰν τῶ Θεῶ τὰ ἐκλογὴν τὰ Θεῶ δοφρ ἐκλεκτὰν ἀνθρώπων, ὁ γὰρ γνόφιστ φυσῆς τὰ κόσμω λόγῳ ἐστὶν ἑστῶς, τωὶ νέστ κρατεῖ βεβαίω, & μίμω σωματικὰς τῶ υἱῶς αὐτὰ ἀνθρώπου ἀνεμίξεν θεαπίξαμβ, & τὰ αὐτῶ ἀποθῶ ἀστε σὺ ρξιμμαστ τὰ & δόγματα· τάνται ἀποδεκτῶμοῦ τὰ & ἀκολουθεῖ τῶ ἁγίων & ἀπόστολῶν & ἁγίων & θεοφόρων πατέρων, & ἐξ ἀτέστω μὴ τὰ φρονοῦσιν τὰς ἀσεβοῦς δόγματα κρατεῖ καὶ ἀστοῦ ἔσται, κ ἔστω δόξεῖς τὰ & κυρίτ, ἀλλ' ἐξ ἀκαρτίας ἔξεστ τόπω ἐστιγμένῳ· ἐστω ἀνάθεμα κ, τὰν ἡῆν ἀφρόνων ἔθνη· ὁρῶ τῶ ἀφθαλμῶ ἔνεστ ἀγῶν & μακαρίων πατέρων, & τῶ μὲν ἐπιστεῖ κατηλθόν ὡς ἀλήστος ὀξῶ ἐξεῖτο, καὶ ἐκστάτω ὅυ. ἡμῖν γὰρ ἀν ἀφρονῶῶν τε, ἡ μὲν μὴ ἀφρονῶ κατὰ τὰ ἀφρονεῖν ἔστιν κατὰ τὰς λογισμῶν, ἡ κατ' ἀστεῖωῶ ἀνάθεμα λόγον.

— B.

Ἔδοξε δ' τῶτο τῇ ἁγίᾳ τῶτῳ συνόδῳ κελεῦσαι τὰ κεφ' ἀπόλυσιν· ὅτε ἔβρυν καὶ ἀπὸ τῶ ἐν βιβλίοις καὶ ἀγράφοις ἀφῶ ἀγγῶν ἐφρατεῖῶ & τὰ ἐκείνῶ τὰ ὑῶ τῆς ἀφρῶ ἡμῶν ἡμῶν καὶ μακαρίων πατέρων ἐν ὑῶτοις ἐφῶ ἀκόλουθοῦ τὰ ἐκείνῶ τὰ ὑῶ τῆς ἀφρῶ ἡμῶν ἡμῶν καὶ μακαρίων πατέρων, & τῶ χριστιανῶ κατηλθόν ὡς ἀλήστος ὀξῶ ἐξεῖτο, καὶ ἐκστάτω ὅυ. ἡμῖν γὰρ ἀν ἀφρονῶῶν τε, ἡ μὲν μὴ ἀφρονῶ κατὰ τὰ ἀφρονεῖν ἔστιν κατὰ λόγον λογισμῶν, ἡ κατ' ἀστεῖωῶ ἀνάθεμα λόγον.

Anno Christi 692.

B Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀστεῖος & φιλόχριστος ἡμῶν βασιλεὺς, τῇ ἁγίᾳ τῶτῳ καὶ οἰκουμενικῷ φρονεσφόνῳ συνόδῳ· ὡς τῶς ὡς κλῆρω κατηλεγμένῳ, & ἀνῶν τὰ θεῖα διατοῦμῶμοτος, κἀθαρῶ ἀφεῶῶα & λειτουργὰ ἐμμόμος, καὶ τὰ ποιμὰς τὰ μεγάλου θεοῦ & ὑῶωστε & ἀρχιερέω ὑνοῦεις ἀφῶ ἐκκλεῖῶῶ τὰ & ἀθέμιστω γνόμω τοῦ τῆς ἐπιτεθεῖσῶ μίτρ· φρὸ τοῦ δὲ τῆς τῶ Ρωμαίων ἀγωνιῶς ἐκκλησίας τὰ τὰ ἀκεβεῖαις πρεσβῶῶν κάτοῦ φρονεῖσῶῶν, τῇ δὲ ὑῶ τὰ τῆς θεοφιλεῖστου τῶτῳ καὶ βασιλῶῶ· πόλεως

A ducta sunt, quæ divinorum nobis decretum elegantem ac decorum speciem obscurarunt, has constitutiones ad Christianissimi imperatoris nostri, Justiniani, sententiam condescribiter rejecimus, hæretica falsitatis lutos nequaquam admittentes, & germanæ ac integræ apostolorum doctrinæ inferentes. Obsignamus etiam religiosos omnes canones, qui a sanctis & beatis nostris patribus expositi sunt, id est, a trecentis decem & octo sanctis, ac deiferis patribus, qui Nicæam convenerunt; iisque qui Ancyræ; & iis etiam qui Neocæsareæ; similiter & qui Gangrii; præterea & iis qui in Antiochia Syriæ; atque iis etiam qui in Laodicea Phrygiæ: Præterea autem & centum quinquaginta patribus, qui in hac a Deo conservanda & imperiali civitate convenerunt; & ducentis, qui in Ephesorum metropoli prius coacti sunt; & secentis trigintaq sanctis & beatis patribus, qui Chalcedone: similiter & iis qui Sardica: & qui Carthagine, & qui rursus in hac Dei cultrice & imperatrice urbe conveniunt sub Nectario, qui imperantibus civitatibus præfidebat, & Timotheo qui fuit Alexandriæ archiepiscopo. Quin etiam canones Dionysii, qui fuit archiepiscopus magnæ Alexandrinorum civitatis: & Petri, qui fuit Alexandriæ archiepiscopus & martyr: Gregorii Neocæsareæ episcopi Thaumaturgi: Athanasii Alexandrini archiepiscopi: Basilii archiepiscopi Cæsareæ Cappadociæ; Gregorii episcopi Nyssæ, Gregorii theologi, Amphilochii Iconii, Timothei archiepiscopi ejusdem Alexandriæ: Cyrilli ejusdem Alexandriæ archiepiscopi, & Gennadii, qui fuit patriarcha hujus a Deo servandæ & imperantis civitatis. Præterea vero & Cypriani, qui Afrorum regionis fuit archiepiscopi, & martyris, & synodus quæ sub ipso fuit, cuiusque ipse, cum ceteris prædictorum pontifum locis fuisset, ferendam tradidam ex conscientiæ ratione, fervata est. Et nulli licere prius declaratos canones adulterare, vel non admittere, vel alios præter hic propositos recipere canones, a quibusdam falsa adjecta inscriptione compositos, qui veritatem canonum canunt sunt. Si quis autem, quod prædictorum canonum aliquem innovare vel habere conetur; convidus fuerit, reus erit fecundum eum canonem, in ipse pronuntiat canon, poenam loeus, & per illum in eo, in quo offendit, semblum sufficiatur.

III.

Quoniam vero pius Christique amator imperator noster, hanc sanctam & universalem synodum allocutus est, ut eos qui in clerum relati sunt, & aliis divina transmittunt, pures & a nulpa ac reprehensione alienos ministros efficiat; & quod intelligentia perpetur, magni Dei, qui est & sacrificium & pontifex, sacrificio dignos; & quæ ex nefariis nupriis ita insalta sunt probra ac dedecora, purgent: & præterea qui sunt laicis ac Romanorum ecclesiæ exactæ pertinent, canonem servandum proponant; qui vero sub hoc a Deo conservanda & imperantis urbis throno, quod est humanitatis & misericordiæ; utrique paterne & humi religiosi mite-

Canones Apostolorum sive Constitutiones. Cap. 1.

tis, ut neque quod est mite ac mansuetum, A
dideluum; neque quod est austerum, affri-
divirum relinquamus; & maxime cum ex ignorantia lapsus in non exiguam hominum multitudinem pervadat, decernimus, ut qui duobus quidem matrimoniis implicati fuerit, & ulque ad decimumquintum praeterit mensis Januarii [1] praeterite quartae indictionis, [1] anni [illegible] fecit milliesies centesimi pecccato fervierunt, & non ab eo respiscere voluerunt, depositioni canonicae subjacere; eos autem, qui talis quidem bigamia probro ac dedecori implicati fuere, ante nostrum autem decretum id quod utile est agnoverunt, & malum a se abdicerunt, & hanc adulterianam & alienam congressionem procul abegerunt; vel eos etiam, quorum uxores in secundis nuptiis jam mortuae sunt; vel ipsi etiam ad conveniendum respeverant, & continuentiam didicerunt, & priorum suorum insignitarum obliti sunt, & vos est presbyteri, vel diaconi, eos ab omni quidem facerdotali ministerio sive exercitio jam cessare, praesertim aliquo tempore poenitos, honorem autem in cathedra & statione participare, prima fede contentos; & cum fieri a domino postulantes, ut eis condonetur peccatum ignorantiae. Neque enim convenit, ut is alteri benedicat, qui debet propria curare vulnera. Eos vero, qui uni quidem uxori populati sunt, si vidua erat, quae accepta est [illegible] & eos, qui post ordinationem uni matrimonio se applicarunt, hoc est, presbyteros, diaconos, & hypodiaconos, brevi aliquo tempore a lacto ministerio prohibitos, & punitos, rursus propriis gradibus restitui, ad aliqun gradum nequaquam promovendos, eis nefario videlicet dilaturo, conjugio. Hoc autem in his qui deprehenti fuit usque ad decimumquintum, ut dictum est, mensis Januarii quartae indictionis, in prius declaratis delictis, solum vaefice flaminas; abhinc defoisentes & renovantes canonem, qui dicit, cum qui duobus matrimoniis post baptismum implicatus fuerit, vel conjubinam habuerit, non posse effe episcopum, vel presbyterum, vel diaconum, vel omnino ex facerdotali catalogo. Similiter & qui viduam accepit, vel dimisam, vel meretricem, vel servam, vel feminam, non posse esse episcopum, vel presbyterum, vel diaconum, vel omnino ex facerdotali catalogo.

Canon. Apostolorum. Cap. 29. 18.

Ἀνὸ Χρόνο, τὸν τὸς διλοδόμους καὶ συμπεπλεγμένους, οὓς ἡ ἀμάρτησις μέχρις πεντεκοσιοστοῦ ἔτους τῆς Θεοφίλου, ὃς μὴν τὸ πρῶτο ἑκλυτον, μέτα τοῦρο τὸ ἀυτηρὸν κατηνάλωμεν· καὶ μάλιστα τὸς ἐξ ἡμῶν τιμωμένοις· οἱ τὰς ὀλίγον ἀνδρὸς τὴν δὸν ἀδικοντες, συμορφῆν· ὥστε τὸς ὁυοὶ γάμους ἀβεπτάμενοι, καὶ μὴν πάνυ, τὸ μὴ δόσης λαμεῖν μόνος τὸ παρὸν ἀυτὸ πάντας ἐδιστοφθῆ, ἔτοις ἐγὼ, διὸ δόξαν τῇ ἀμαρτίᾳ, & μὴ ἐκφῆναι τοῦτος ἀφοτοιοῦμεν, καθαρίσεις κυρίοις ἐφοβόλοις, τὸν δὲ τὸ πάντα μὴ τὸ διγάμοις τὸ δὲ ἀδικοτέρτοις, τρὸ δὲ τὸς ἐμῦν ἐπιγνόντας τὸ συμφέρον ἐπεγνώκοτες, καὶ τὸ κακὸν B
ἐξ ἑωυτῆ ἀπεκδιώκαντες, & πόρρω τοῦ ἐρίου τοιοῦτου καὶ τῆς ὀυκοῦ ἀπεκόμεθα· ἢ κῶν ἀε ἀν ἀ δάμερ γάμοι γεκαίεσε τὸ ἀποθανόντος· ἢ & ἀυτοὶ ἀφῆς ἐπιγρῶν ἔτδο μετανοεῖν· ὅτοις τὸ συμφοτοῦμεν, & ἢ φρόνιμοι ἀυτοὶ & ἐφωμιδίτοις πωρῶν ἔτοιδ ἀνδρῶν, εἰν ἀφεστῶσιν, ἢ τὸ ἐκκοινὸ ὁστοῦ τοῦ χρόνου, τοῦτος δὲ τεταμένος ἀμ μὴ τῶν τῆς ἱερατικῆς λήπωγ· ἐκ ἐστὶν ἀρμόζον τὸν κόσμον ἐπτὰ θρόνοις, & φρονεῖν ἀυτὸς τὸ ἐν τῷ ἀγρῶς ἀνάμμα. ἐλπίζομεν δὲ τοῦ ἐλεεῖν τὸ ἀγνοῆσαι τρόμαι τε, & κλαυθμοῦ. τὸν δὲ γαμετὴ μὴ μὲν σωφρόνοντος, εἰ χῆρα ἢ πρὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐτὶ γεκεῖ ὁ κάνῃ· ἢ δὲ τὸ μὴ ἢ χρηστοῦ γάμω εἰ κατὰ μὴν ἱερατικοῦ, τοῦτος τὸ ἀρῆσις ἐφόβοιμα. & διάκονος & ἐφοδιάκονος, ἢ δὲ ἢ βραχὺ τὸ τῆς χρόνο ἐξῆς θέτοις ἢ ἴφρὸ λήτωγ μὴ ἢ ἐπιτιμᾶθῆναι, αὐτὸν αὐτὸς ἐφ τοῖς ἀλεσόν ἀφοκαρ, ἐκ ἐστὶ μαθοῦς, μὴ βαλεῖν τὸ ἔτερ μέλον πρὸς ἀφῆσις ἐφόβοιμ πρὸ δόλων διαλυθῆναι ἀυτὸν τὸ δὲ τῶν συμφωνεῖν· πῶτοι δὲ ἐπὶ τοῦ κοσμικοῦ ἀνδρὸς, ἢ τὸ ἱερατικὸν, τὸ λοιπὸν μόνος τὸ πάτερ ἐφόβοιμ, ἢ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀφῆς ἐφόβοιμ, ἢ τὸ ἀναγνῶστοι· ὅλοτοις ἀτὸ τὸ ἱερατικὸν, & ἐνιαυτὸν τὸ κανόνα ἢ δεύτερον, ἢ δυοῖ γάμοις ἐπιμελόμενοι μὴ τὸ ἐξετάσαι, ἢ κεκλεκλὶ κτεφάμενοι, μὴ ἀνδρὸς ἀπὸ ἐφόβοιμ, ἢ πρεσβύτοις, ἢ διάκονοι, ὅ ἔθνος τὸ κατὸ ἀρχὴ τὸ ἱερατικὸ ὀστοῦς & τὸ χήρας κατὸ ἀρχὴ, & ἀδελφὸν ἢ ἀνάγκη, ὁ ἀδελφὸν, ἢ τὸ ἐτὶ τὸς σκλαῖς, μὴ δὲ γαμεῖ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸν ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον· ἢ ὅλος τὸ κατὸ λόγον τὸ ἱερατικὸ.

Canon. Apostolorum. Cap. 30.

Ἐ τὸς ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, ἢ ἐφοδιάκονος, ἢ ἀναγνώστης, ἢ ψάλτης, ἢ θυρωρὸς γαμεῖ ἀδιαφῶν θεῖ μνῆθη καὶ σεμνῶν· ὡς τὰν νόμοῦ τὸ Κυρίου διαφθείρας· τὸ δὲ λαϊκὸν ἀφορίζεται.

Canon. Apostolorum. Cap. 31.

Μηδὲν ἔ τὸς ἱερατικὸν κατὸν λόγον ἔ τὸ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐπιστήσαν πρόσωπον ἐκτὸς ἐκέινου γνωμίσας κεφαλὴν ἐξουσίαν, τὸ ἀπεστῶτα ἐκεῖνο ἀστὶ τὸ ἐν τοῖς· εἰ δὲ πεφεβλήθη τὸ ἀμφιβόλοιστο, καθαρίσθω, τὸ ἀυτὸ ἐν τοῖς

Anno Christi 692.

ἐν τῷ ἀγῶν πεφοβεκτεπτῶσι, τὸ ἀμφιβόλοιστο ἐκεῖνο· πεφοβεκτεπτῶσι· πεφοβεκτεπτῶσι δὲ, εἰ μὴ ἐλκεκεῖ ἐστι, καὶ ἀφορίζεσθωσαν.

Ἐπειδὴ πολὺ τὸς ἀποστολικὸς κανόσι ἔφυτες, εἰς κλῆρον ἐφεύγοντας ἀγάπεων, μόνος ἀπεγνώτας & ψάλτας γαμεῖ· ἐ ἰμὸς τῶν πεφεσκαλάντων τὸς ἀεξίμοις ἀπὸ τὸ νῦν, μόναμῶς ἀφοδιάκονοι, ἢ διάκονοι, ἢ πρεσβύτεροι μὴ ἔ ἐν ἀυτῷ προτεγγομένοις χωρεῖν ἐξῆν ἀδικεν, γαμικοὶ ἐυτοῦ σωμάτων ἀπωκεῖσθαι. τὸ δὲ τὸ τῶν πολλῶν ἀφῆναι, καθαρίσθω· οἱ δὲ βεβοτέτοις ἢ τὸς κλῆρον ἐφεύγοντας μόνον γάμω ἰόμω σωμάτων γαμικοὶ, κῶν τὸς τὸ διάκονε, ἢ ἐφοδιάκονε, ἢ πρεσβύτερε χρηστοῖς τὸ πάντα πρακτέα.

Ζ.

Ἐπειδὴ μεν δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν διάκονος τὴν χαρακτῆρα ἐκκλησιαστικὸς ἐχουσαν, εἰς τὸ δὲ τῶν ἀυτὸ ἀυδαδὲν & αὐτοφῶς κεχρῆσθαι· τὸ δὲ πρεσβύτερον καθίζεσθαι, ὁόλμα μὲν ὠστε ἢ διάκονοι, κῶν ἐν ἀξιώματι τάξιν φρόνιμ αὐοῦστοτε ἐκκλησιαστικὸν τοῦχεν, ἢ τὸν τῶν μὴ τῶν τὸ πρεσβύτερον ἀξίωμα, ἔκτος ἢ μὴ τὸ ἀρχιερέως ἐκκλησίας τὸ ἐν τῷ ἀγῶν μόνον λέγε ἐν ἐπῆρε τόλμ κεφαλῆν· ἐπὶ τοῦ κεφαλῆν· ἀπὸ τὸ δὲ τὸ ἐκείνε τὸ ἀκκλεῖρ τιμὴ δέτ· ἢ ἐ δὲ τὸ τῶν τὸ ἀκκλεῖρ τιμὴ τυφεικὸ χάμμοι θ᾽ ἀνὸ τὸ ἐν ἀνὸ τὸ ἀκκλεῖρ τιμὴ

Canones Theodori Syr. quos exstat. Syrosu.

anis, in loco, quem, ut prædicitum est, A metropolitanus episcopus aptiorem judicaverit. Et autem qui non convenisset episcopi cum in suis civitatibus agant, & sani sint, & ab omni inevitabili & necessario negotio liberi, fraterne corripiantur.

Ann. 1368. Cod. Lond. 34.

IX.

Nulli licere clerico cauponariam habere tabernam. Si enim in cauponam ingredi non est permissum, quanto magis alia in ea ministrare, & ea quæ non licet ipsi tractare? Si quid autem tale fecerit, vel cesset, vel deponatur.

B Can. 4. Apostol.

X.

Episcopus, presbyter, vel diaconus, qui usuras, vel quæ dicuntur centesimas accipit, vel cesset, vel deponatur.

Can. Apostol. 62. Laodic. 30. 38.

XI.

Nemo eorum, qui in sacerdotali ordine enumeranter, vel laicus, Judæorum aryma comedat, vel ullam cum eis familiaritatem iceat, vel in morbis accersat, vel ab eis medicinas accipiat, vel una cum eis in balneis lavetur. Si quis autem hoc facere aggressus fuerit, si sit quidem clericus, deponatur: si autem laicus, segregetur.

Conc. Carth. Apoll. 3.

XII.

Porro hoc quoque ad nostram cognitionem pervenit, quod in Africa & Libya & aliis locis quidam et ita, quibusque sunt, religiosissimi præsules cum propriis uxoribus; etiam postquam ad eos procellæ ordinatio, una habitare non recusant, ex eo populis offendiculum & scandalum afferunt. Cum itaque studium nostrum in eo magnopere laboret, ut omnia ad gregis in manus nostras tradit nobilque commissi utilitatem fiant, nobis visum est, ut nihil ejusmodi deinceps ullo modo fiat. Hoc autem dicimus, non ad ea abolenda & evertenda quæ apostolice antea constituta sunt, sed popularum faluris & ad melliora progediendi curam gerentes, & ne flatus ecclesiasticus illo probro afficiatur. Dicit enim divinus apostolus: *Omnia ad Dei gloriam facite: sine offendiculo estote, & Judæis, & Gentibus, & Dei ecclesiæ, quemadmodum & ego omnibus in omnibus placeo, non quærens meam utilitatem, sed multorum, ut serventur. Imitatores mei estote, sicut & ego Christi.* Si quis autem tale quid agere deprehensus fuerit, deponatur.

C Can. Apostol. 3.

D 1. Cor. 10.

XIII.

[1] Quoniam Romanæ ecclesiæ pro canone traditum est cognovimus, ut promovendi ad diaconatum, vel presbyteratum, prohibeantur se non amplius cum uxoribus conjunctos; nos antiquum canonem apostolicæ perfectionis ordinique servantes, hominum quidem in sacris legitima conjugia deinceps usque firma & stabilia esse volumus, neque eisdem eorum cum uxoribus conjugiorum disolvendi, vel eos mutua tempore continenti confœdratione privatos: Quemadmodum & quis dignus inventus fuerit, qui hypodiaconus, vel diaconus, vel presbyter ordinetur, nisi prius eum prædictus ordinatus, qui ordinabitur, cum legitima uxore vivatur. Sed cœpta ordinationis

E Can. Apostol. 9.

Anno Christi 692.

μέτρα μόνον ἐν τῷ τῆς χειροτονίας καιρῷ ἀναπτυσσόμενα ὁμολογοῦντες, ὡς ἀπεκρίνατο τοῖς ἀρμόμασι τῶν τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐπεὶ μὲν οὖν ἐπιτέτοιν τῇ Θεῷ νομοθετοῦντι & ἀλληγορεῖν τὴν ἀυτὴ παρεῖα γράμμα κεκτιδεῖζεν ἐκβεβαιοῦσιν τῶν τῷ ἀδελφικῶν φωνῶν βοώντα· ἀ ὁ Θεὸς ἐξέλεξε, ἀν ἔρωνοι μὴ χωρεῖτε· & τὰ ἀποστόλων δόξαν κοινῶν τῶν τιμιωτάτων, & τῶν κατὰ μίαν ἀμίαν. κοὶ δόξεται γωμικοὶ, μὴ ζῆτοι λόγον. ἴστωσ δὲ ὑμῶν ἀγαθὴ καὶ ἀμόλυντος ἡ τῶν τῶν ἁγίων πνεύματος & λογικῶν τῶν ἐν ἁγίῳ ὑμῶν ἐν ἀνθρώπῳ τὸ ἔμφυτον πρόσωπον ἐφοσᾶν, ὅσε τὸ ἀποδεκτὸν τῶν τὰ ἱερὰ μυστήρια ἡλικιώτοις, & τὸ διακόνοις & πρεσβύτερος κ̄ τοῖς ἴδιοις ὁροῖς εἰς τὴ σωμεῖῶν ἐγκρατεῖας, ἐκ τὸ ἀνὸ τὴ ἀποστόλων & ἁγίοδοξοι, & ὅς ἀυτὸς τὴ ἀγχόλησις κρατεῖν, & ἐμοὶς ἀμόλυς φυλάττωμεν. κεφάλαιον ἐν τοῖς ἐπτὰ κανόσι τῶν ἀγίων ἀπόστολων τοῦ κ̄ τρὸς κ̄ γ̄ν. χρὴ γὰρ τὸν τῷ ὑστατοκείῳ προεστῶτοσ ἐκ τὴ κρεῖῶ τ̄ ἄγλυκ μετεχοῦσι σὺν ἐξαρεῖς ἐν τὸν πάστη, ὅτοι δωκῶσιν ἢ ἀφῇ τὴ ἀπὸ ἀνὸ ἀὐτὸν ἐστιγεῖν. εἰ τὸ ἀυὸ πλιόνοι ἀφῇ τὴν ἀποστόλων κανόνα κατὰ μόνον, μὴ ἀφῇ τὴ ἀμόλυν, ἀποστόμα ἀμοῖ ἢ διακόνοι ἢ ἀποδεκτόν, ἀποτρεῖ τὸ τρὸς κ̄μόμοι γωμῆκα συκφόνεις τὸ ἐκποιεῖς, καθαρεῖσθω. ὡσαύτως & εἰ τὸ πρεσβύτερος ἢ διάκονο τὸν ἐωυτῷ γωμῆκα προφέρῃ ἀδελφὸς ἐκβάλλ, ἀφορεῖζεσθω· ἐκμείνω δὲ καθαρεῖσθω.

ιβ̄.

Ὁ ἅγιον θεόφρων πατῆρω ἐκθῇ κρατεῖνο κανὼν ἐν τῷ τάνω, ὡστε πρεσβύτερο τρὸ τ̄ λ̄. τὸν μὴ γωνοῦσιν, κατὰ τὸν τὸ αὐξοῦνοι ἀξίω, ἀφορεῖζεσθω· ὁ δὲ κίρος ἐστὶν Χριστὸς ὁ τὸν ἀρχιερεῖ ἐβαστῶν, & τῷ τὰ δόξαν· ἀμόλυς μόνε διάκονος τρὸ τ̄ ἐκκοπεῖνοι ἐστῇ, μὴν διακόνοσ τρὸ τ̄ μ̄. χρόνω χειροτονεῖν.

D Τὸν ἀναγνώστοι καὶ ψάλτοι τ̄ ἀ. χρόνω χειροτονεῖσθω & εἰ δὲ ἢ ἐ ὁ ἀνὴρ κατεκτόνε ἐρατεῖ τρὸ τὸ τὸ ἀνδρόνοσ χειροτονεῖσθαι ἐν ἀγχόνε, καθαρεῖσθω.

ιγ̄.

Ἐπειδὴ τὴ ἀρχῆμα βιβλίοσ ἐστὶ τοῦ διακόνοσ τοῦ τῆ ἀνοσοῦσιν κανόνοσ διεξῆλθον· οἱ δὲ ἢ κ̄ Νεοκαισαρείας σωμῶν κῆτοσ σε τὴν ἀκόλουθον τῆ ἀυτῶ κανόν τοῦ ἐπεξῆλθον. ὅτι δὲ ἐστὶ τὴ φανῆνοσ ὡσ κατὰ τὸ κανόνα, κὰν τὰν μεγάλη τὴ κόλις ἢ, νενόηται δὲ σε τὴ βίβλω ἐκ τοῦ ἐ μὴν τὴ ἀποστόλων ἐστὶ τὴ τὴ κανόνων τῆ πατῆρω, ἀρωμῶν ὁ ὁ λόγοσ & ἐστὶ τὴ ἀνὴρ τὴ μὴ μετεῖναι δὲ διακόνοσ ἐν ἀλῶν, ἀλλὰ δρὰ τὸ σε τὴς χρείοις τὸ πρακτῶν ἐκυρῆκε, τὴ τὸ ἀρῆξεω βίβλω ἐστὶ ἐγκῆτοσ. ἐν τοῖς ἡμέραις σε εἰσὶ πλῆθοσ ἀνῶν τ μαθητῶν ἡμῶν ἐν ἀγῶνι ἐν Ἑλλῆνῶν τρὸς τὰς Ἑβραῖοσ, ὅτι παρεῖδοκοῦν σε τὴ διακονία τὴ καθημερινῇ αἱ χῆρα αὐτῶν. ἀφορεῖ δὲ ἐν τοῖς ἐπτὰ τὴ πλῆθοσ τὸν μαθητῶν ἐκεῖ ἐν ἀρχῇ δὲν ἐξῆς ἀπὸ τὴ ἁγίου πνεῦματοσ ἢ λόγω τῆ Θεῖ διακονεῖν τρεῖζεται. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴ ἀρχῆς τὴ τὴ λόγοσ τὴ Θεῖ μαρτυρῆσεν ἐπτὰ, τὴ λόγοσ τὴ μὲν ἀγίε & σοφίας, ἢ κατὰ τὴ τοῦ ἐν τῇ χρεῖα τὴ τὴ ἡμῶν δὲ τὴ τρόφε & τὴ

Anno Christi 692.

A tempore ab eo postulatur, ut profiteatur se legitima cum uxore conformatione abstenturum: ne ex eo a Deo constitutus & fun prætentia benedictas nuptias injuria afficere cogamur, evangelica voce exclamante: *Quæ Deus conjunxit, homo non separet*: & Apostolo docente, *honorabiles nuptias & torum immaculatum*. &c: *Alligatus es uxori? ne quære solutionem*. Scimus autem, licet & qui Carthagine convenerunt, & vitæ ministerium honestatis curam gerentes diaconus, ut subdiaconi, qui sacra mysteria contrectant, & diaconi, & presbyteri fecundum propriae terminos a consortibus abstinent: ut ac quod per apostolos traditum est, & ab ipsa usque antiquitate servatum, nos quoque limititer servemus, tempore in omni ce frientes, & maxime in jejunio & oratione. Oportet enim eos, qui divino altari adhærent, in functionem tractandorum temporе cite omnino continentes, ut possint id quod a Deo simpliciter petunt obtinere. Si quis ergo fuerit sufus præter apostolicos canones incitatus alignem eorum qui sunt in facris, presbyterorum, iosquimus, vel diaconorum, vel hypodiaconorum, conjunctione cum legitima uxore & confœderatione privare, deponatur. Similiter & si quis presbyter vel diaconus suam uxorem pictatis prætexto ejecerit, segregetur: & si perseverat, deponatur.

Canones Theodori Syr. quos exstat. Syrosu.

Ann. 1368. Cod. Lond. 34.

Can. 4. Apostol.

Can. Apostol. 62. Laodic. 30. 38.

Conc. Carth. Apoll. 3.

B

C

D

XIV.

Sanctorum divinorumque patrum nostrorum canon in his quoque valeat, ut presbyter ante triginta annos non ordinetur, etiam si sit homo valde dignus, sed referetur. Dominus enim noster Christus tricesimo anno baptisatus est, & coepit docere. Similiter nec diaconus ante viginti annorum, nec subdiaconus ante quadraginta annos ordinetur.

E Can. Apostol. 9.

Neocæsar. 1. Chalced. 15.

XV.

Subdiaconus ne minor viginti annis ordinetur. Si quis autem in quoris sacerdotii gradu præter præfinita tempora ordinatus fuerit, deponatur.

Can. Theodori Syr. quos exstat. Syrosu.

Can. Apostol. 9.

Neocæsar. 1. Concil. Carthag. 1. Can. 1.

XVI.

Quoniam Actum liber septem diaconos ab apostolis constitutos esse tradit, Neocæsareorum autem synodus fic in a se editis canonibus aperte differit; Quod septem debent esse diaconi ex canone, etiamsi sit valde magna civitas, ex libro autem Actum perfuadebaris: non eos cum dicto apostolico patrum mentem adaptassemus, inventimus eos esse locutos non de viris, qui ministrant mysteriis: sed de ministerio quod in ulu mensarum adhibebatur, cum liber Actum sic habeat: *In diebus illis cum disciplorum multitudo crescere, fuit Graecorum murmur adversus Hebraeos, quod despiciebantur viduae in ministerio quotidiano. Dixerunt ergo accersita disciplorum multitudine, dicentes: Non placet, ut verbo Dei relinquamus ministeriis mensarum. Providete ergo, fratres, viros ex vobis, de quibus bonum testimonium habemus, septem, Spiritu Sancto & sapientia plenos, quos in hoc ipso conficiamus: nos autem in oratione*

Canones Apostolorum sive quinquaginta Episcopi.

or nativi manifeste professurabimus, Et A plenis fermo coram omni multitudine, Et gravate Stephanum virum plenum fide & Spiritu sancto, Philippum, & Prochorum, & Nicanorem, & Timonem, & Parmenam, & Nicolaum proselytum Antiochenum, quos statuerunt coram apostolis, Hæc interpretante ecclesiæ doctor Joannes Chrysostomus, sic prosequitur: Ille opere prudentiam admirari, quomodo non est solita multitudo in virorum electione, quomodo non sunt ab ipsis rejecti ac reprobati apostoli. Quamnam autem habebant hi authoritatem, & quam acceperunt ordinationem, scire est necessarium. Numquid diaconorum? Atqui hoc non est in ecclesiis. Sed eli presbyterorum dispensatio? Atqui nullus adhuc erat episcopus, sed solii apostoli. Unde nec diaconorum, nec presbyterorum nomen existimo apertum esse ac manifestum. Propter hæc ergo nos quoque prædicamus, ut prædicti septem diaconi non de ite accipiantur, qui mysteriis serviunt, ut est prius expolita doctrina: sed eos esse quibus fuit concredita ac tradita dispensatio communi eorum usu, ' qui tunc collecti fuerant, qui nobis in hoc quoque forma fuere humanitatis & studii in eos qui indigent.

Nomii. tr. in Acta.

XVII.

Quoniam diversarum ecclesiarum clerici propriis, in quibus ordinati sunt, relictis ecclesiis, ad alios episcopos se contulerunt, & sine proprii episcopi sententia in alienis ecclesiis constituti sunt, & ea ipsos reddi insolentes ac inobedientes evenit; statuimus, ut a modo Januarii prædicti quarto indictionis, nullus omnino clericus, in quocumque loco fuerit, potestatem habeat sine proprii episcopi scripta dimissoria, in alienæ ecclesiæ catalogum referri. Qui hoc enim a præsenti nunc tempore non servaverit, sed quod in se est, eum qui illi manus imposuit, deorum affecerit, deponatur & iple, & qui eum præter rationem suscepit.

Chalced. Can. 4. in 20.

XVIII.

Eos qui barbaricæ incursionis prætexta, vel alium alio modo propter aliquam circumstantiam emigrarunt, clericos, posfquam modos ille ac circumstantia cessarit, vel barbaricæ incursionis, propter quas recesserant, rursus in suas jubemus ecclesias reverti, nec eas diu absque ulla occasione relinquere. Si quis autem non, ut prælcus vult canon, adscriti, peregrinet, donec ad suam ecclesiam redeat. Hoc ipsum autem etiam in eu fac episcope, qui illam detinet.

Canon Apostolorum 58.

XIX.

Quod oportet eos, qui præsunt ecclesiis, in omnibus quidem diebus, sed præcipue Dominicis, omnem clerum & populum docere, & ex sacra religionis eloquia, ex divina scriptura colligentes intelligentias & judicia eorum; & non transgredientes lampositos terminos, vel divinorum patrum traditionem, sed & si ad scripturam pertinens controversia aliqua exstitata fuerit, ne eam ad alia interpretentur, quam quomodo ex

Anno Christi 692.

ἀγῶν τῆς διακονίας τοῦ λόγου τροποφορήσουσι. καὶ ἔστιν τὸ λόγου διάκονον τοιοῦτο τὸ καὶ ὅλως, ὡς ἀληθῆς ἔφασκον Στέφανον ἄνδρα πλήρη πίστεως & πνεύματος ἁγίου, & Φίλιππον, & Πρόχορον, & Νικάνορα, & Τίμωνα, & Παρμενᾶν, & Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, ὃν ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων. τοῦτον περιμείλικτο ὁ τῆς ἐκκλησίας διδάσκαλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, οὗτο διέρρηξε· θαυμάσαι χρεὼν, τὸν ἀκρίβειαν τὴν πάλαι δοθεῖσαν τῷ πλήθει, τὸν ἀκόλουθον ἐκείνῃ τὸν ἐν αὐτῷ τὸ ἀστόχαστον. ἀνεῖναι δὲ ἔχρῃ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐν αὐτοῖς ἐν

Canones Theodori Cantuariensis de matrimonio.

ces possident: maxime, si tertiata annorum spatio eas fuse vi possidenset administravit. Si autem intra tertiata annos fuit vel facere aliqua de iis controversia, licete iis, qui se inpuria affectos dicunt, de eo adhibenda moneto apud synodum proferatur.

XXVI.

Presbyteros, qui per ignorantiam illicitis nupciis est implicatus, esse quidem cathedre participem, secundum ea que sunt nobis a sacro canone decreta: a reliquis autem oportaciones abhinere. Et enim, qui est talis, latis est si venia detur. Ut is autem alii benedicat qui debet propria curare vulnera, non est conveniens. Benedictio enim est fiducialis impertitio: Qui autem id non habet propter delictum ex ignorantia, quomodo alteri impertiet? Necesse publice, nec privatim benedicat, nec Christi corpus aliis distribuat, (nec aliquod aliud ministerium obeat) sed presidentia contentus domino defleat, ut illi ex ignorantia peccatum remittat. Manifestum enim est, quod nefarium conjugium dissolvetur, nec vir cum ea ullo modo confuscidunam habebit, propter quam facta operatione privatus est.

XXVII.

Nullus eorum, qui in cleri catalogum relati sunt, vestem sibi non convenientem indut, neque in civitate degens, neque iter indiens: sed uratur vestibus, que iis, qui in clerum relati sunt, attribuere fuere. Si quis autem tale quid fecerit, una septimana legeteqir.

XXVIII.

Quoniam in diversis ecclesiis intelleximus, ova sed aliaque esitata, ex quadam que iovalate consuetudine, ministros hane incrunto oblationis sacrificio conjungentes, utraque simul populo distribuere decernimus, ut unius faceredos hoc amplius faciat: sed ad vivificationem & peccatorum remissionem solam oblationem populo impertiat; tanquam pellitias autem una alitionem existimantes, faceredotes cum sacrum benedicentes, petentibus impertire ad fructuum datoris gratiarum actionem, per quos corpora nostra divina sanctificantur augentur & alantur. Si quis autem divinum preter hanc decreta fecerit, deponatur.

XXIX.

Carthaginiensis synodi canon dicit, ut fanta altaris non nisi a sobriis hominibus peragatur, excepto uno die in anno, in quo coena domini peragitur; tunc fortasse propter aliquas in iis locis occasiones ecclesiae utiles sanctis illis patribus hac dispensatione visi. Cum nihil ergo nos indicat, ut accestatam observationem reliquamus, statuimus apostolicas ac paternas traditiones locquentes, non oportere in quadragesima post festum septimana quinta feria jejunium solvere, & totam quadragesimam injuria affecere.

XXX.

Ad ecclesiae administrationem omnia facere volentes, etiam faceordotes, qui sunt in barbaricis ecclesiis, complecti cura continuis

Ἀλλ᾽ὅτι καθ᾽ ὃν τοῖς κατ᾽ αὐτὸν ἐπτὰ ἐπισκόποις καὶ μάλιστα οἱ τρισκαιτεσσαρὰ χρόνοι οὐδὲν ἀπέκλιναν ἀπὸ τῆς ἀκριβοῦς κανόνος· οὐ δὲ ὅπως τὴν τελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἐγκλήσει τῶν ἐπιστολῶν, ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ μόνον τὴν ἀνωφελῆ τῆς ἀναρχίας ἀφεκτὸ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας· ἀλλὰ καὶ ὅπως τὴν ἀνάγκην ἐφίλει τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τιμᾶν ἀξιοῦν, καὶ ἐν τῷ ἐπιτρόπῳ τὴν ἀξίαν τῶν ἀρχόντων ἀναφέρειν, ἀπολαύειν τῆς ἀρχιερατικῆς τιμῆς ἀξιοῦν

Canones Trullani cap. quinquagesimo. Anno Christi 692.

go episcopus vel presbyter non secundum A traditum ab apostolis ordinem fecit, & aquam vino miscens, sic immaculatum offert sacrificium, deponatur, ut imperfecte mysterium enuntians, & quæ tradita sunt innovans.

XXXIII.

Lyndic. Can. 15.

Quoniam cognovimus in Armeniorum regione eos solum in cleri ordinem referri qui sunt ex genere sacerdotali, iis qui hoc facere aggrediuntur, mores Judaicos sequentibus; nonnullos autem eorum, etiam non tonsos, sacros cantores & divinæ legis lectores constituit: decernimus, ut deinceps non liceat ita, qui volunt aliquos ad clerum adducere, ad ejus cui munus imponitur, genus respicere: sed examinantes an digni sint juxta exposita in sacris canonibus decreta, in cleri catalogum referri, ut eos ecclesiastice promoveant, sive sint ex majoribus suis sacerdotibus, sive non. Sed etiam, ut nulli ex omnibus permittant, juxta ordinem eorum qui sunt in clericorum ordinem relati, populo in suggestu divinas scripturas recitare, nisi is facerdotali tonsura usus fuerit, & benedictionem a suo pastore canonice susceperit. Si quis autem præter hæc facere deprehensus fuerit, segregetur.

XXXIV.

Conc. Chalcedon. c. 18.

Porro autem cum & hoc canon sacerdotalis aperte edicat: quod conjurationis vel confraternitatis crimen etiam ab externis legibus vetitum, multo autem magis hoc fieri in ecclesia probibere oportet: nos quoque obliterare studemus, ut & qui clerici aut monachi inventi sint vel conjurantes, vel sodalitates ineuntes, vel adversus episcopos vel conclericos aliquid fraudentes, a proprio gradu omnino excidant.

XXXV.

Chalcedon. Can. 20.

Nulli omnium metropolitanorum liceat, mortuo episcopo, qui ejus throno subest, ipsius, vel ecclesiæ ejus auferre, vel sibi vendicare: sed fint sub custodia cleri ecclesiæ, cui defuncta prælat, usque ad alterius episcopi promotionem: pretereunque si in eadem ecclesia non reliqui sint clerici. Tunc enim metropolitanus ea non diminuta servabit, ordinando episcopo omnia reddens.

XXXVI.

CP. Can. p. Chalcedon. can. 28.

P Renovantes quæ a sanctis centum quinquaginta patribus in hac a Deo conservanda & regia urbe convenientes, & secretorum religiosa qui Chalcedone convenere, constituta sunt; decernimus, ut thronus Constantinopolitanus æquata privilegia cum antique Regiæ throno obtineat, & in ecclesiasticis ut ille tabus magnifiat, ut qui sit secundus post illum. Post quem magnæ Alexandrinorum civitatis numerotur thronus: deinde Antiochiæ, & post eum Hierosolymitanæ civitatis.

XXXVII.

Antiochenus Can. 9.

Quoniam diversis temporibus sabbatica in-

Anno Christi 692.

ἔστι τοῦ ἑνὸς, & τῆλεις τὰ ἔθνη ὀντῶν ἀφορῶ-μεν τὸν ἀόμματα κατήσεις, ὡς ὀντῶν μὴ δυνηθῶμεν ἢ τὴν πιστὸν τοῦ ἔθνους φοβῶν μὴ ἢ ἐν αὐτῷ χαμοτοῦν τὸ οἰκεῖον θέῶν κατηκοΐ, & ἐν αὐτῷ ἱερατικὴ κατεσκε ὁ ἐνδυμῶῦμα· καὶ ὅτι ὑμῶν ἢ κριτὴς ὁ Θεὸς, τὰς χλοτοπίας, & κάτω τὴ ἐν τοῦ ἀνθ ἀνέκκε, ὀφείλοῦν & μετὰ χαλεῖ-σεις τὸν δικαῖον ἢ ἐπιβλεῖ ἐπὶ τὰς ὑπερ-ῶν ὑμῶν δόξαν, τὰς ὑπὸ χρόνον θεῖοι, & δὲ ἢ φορεῖ-μβλῶν ἀστῆρ ὡς τὰς ἔωτῶν μὴ κατεσ-ῶν θρόνοι, τὰ ἀφεῖ-ρεν πρὸ ἢ σωφεῖ-ρεῖῶν· ὅτε & χρῆ-ρατοῖκε κατεκλῶν διόφῶν κακοῖῶν τοῦ, & τῆ ἢ φορεῖ-μβλεῖ ἀστῆρ & ἢ ἥλιον ἐφῶν κεφαλῶν, καὶ βαβαλῶν καὶ νομῶν μβλῶν εἰπὼ πάντῶν ἀνῶ-φορεῖσθαι δηλῶνον. ἡ γὰρ ἀπὸ τῆ ἀνέλκης κρῶῦ-τῆς ἐκκλεῖσίας ἀξεχωρεῖσθε, ὁ δὲ οἰκονόμος ἔφος ἀξιοῦ-σθαι τῆ τέτα.

κβ.

Τὸν ἐν τῶν πεῖρῶν πεῖστε κάνόν & ἡμεῖς ἀφορῶ-μεν τὸν ἀνῶ-μῶν τὸν ἀνῶ-μῶν τὸν ἀνῶ-μῶ

Canonis Theliani ante quinquennium vigesimo.

mam, & a scientia vel judicio fuerant tunc admittanda, post rationis complementum: Qui ergo monachicum jugum ceff. subintrat, ne lic minor quasi decem annorum natus, ejus quoque rei examinatione in præfatis arbitrio lita, an augeri tempus condecibilius existimet ad introductionem & constitutionem in vita monastica. Esti enim magnus Basilius in sacris suis canonibus eam, quæ sua poenite Deo fe offert, & virginitatem complectitur, si septimundecimum annum compleverit, in virginum ordinem referendam esse statuit; sed tamen de viduis & diaconissis exemplum secuti, in dictum tempus, analogia & proportione habita, eos qui vitam monasticam elegerunt, deduximus. In divino enim apostolo scriptum est, sexaginta annorum viduam in ecclesia eligendam: facti autem canones quadraginta annorum diaconissam ordinandam esse statuerunt, cum Dei ecclesiam Dei gratia potentiorem ac robustiorem evaffit, & alterius procedere vidiffent, fidelissimque ad divinorum mandatorum observationem firmiatem ac stabilitatem. Quod quidem cum nos quoque optime intellexissemus, modo statuimus benedictionem gratiæ ei, qui certamina lecundum Deum aggressurus est, veluti quoddam signaculum celeriter imprimentes; hinc eum ad non diu functandum & tergiversandum inducentes, vel potius etiam ad boni electionem & constitutionem incitantes.

Vide Basilium magnum, epist. canon. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.

CANONES THEOLAURI SIVE QUINISEXTUM. JUSTINIANUS RHETOR. 1. 1371

Eis autem omnino extra cubare non licet. Sed & viri, qui vitam monasticam perfequantur, urgente necessitate & ipsi cum benedictione ejus, cui regimen credimus effi, procedant. Quamobrem qui transgrediuntur id, quod est nunc a nobis decretum, five sint viri, five mulieres, conventicultibus pœnis subjiciantur.

XLVII.

Neque mulier in virorum monasterio, neque vir in mulierum dormiat. Extra offendiculum enim & scandalum fideles esse oportet, & ad id quod decorum ac honestum, Deoque gratum, vitam suam componere. Si quis autem hoc fecerit, five fit clericus, five laicus, segregetur.

XLVIII.

Uxor ejus, qui ad episcopalem dignitatem promoveatur, communi fui viri consortio prius separata, postquam in ea episcopum ordinatus fit ac consecratus, monasterium ingrediatur procul ab episcopi habitatione extructum, & episcopi providentia frutatur. Sin autem digna vita fuerit, etiam ad diaconatus dignitatem provehetur.

XLIX.

Hunc fatorum etiam canonem renovantes decernimus, ut quæ episcopali voluntate femel consecrata fuerint monasteria, semper monasteria maneant, & res quæ ad ipsa pertinent, monasterio serventur, & ea non possint ulle amplius sæcularia habitacula, nec ab ullo ex omnibus sæcularibus tradi hominibus. Sed etiam si hoc hucusque factum est, hoc nequaquam servandum decernimus; eos autem, qui deinceps hoc fatere aggrediuntur, canonum pœnis subjici.

L.

Nullum omnino, five clericum, five laicum, ab hoc deinceps tempore alea ludere. Si quis autem hoc deinceps facere deprehensus fuerit, si fit quidem clericus, deponatur; si fit laicus, segregetur.

LI.

Omnino prohibet hæc sancta & universalis Synodus eos, qui dicuntur mimos, & eorum fabulatrices; deinde venatorum quoque spectationes, atque in ferna saltationes fieri. Si quis autem præsentem canonem contempserit, & fe alieni eorum quæ fant vestiri, dederit, fi fit quidem clericus, deponatur; si vero laicus, segregetur.

LII.

¶ In omnibus sanctis quadragesimæ jejunii diebus, præterquam sabbato, & dominica & sancto annunciationis die, fiat factum præsanctificatorum ministerium.

LIII.

Quoniam spiritalis necessitudo seu affinitas, corporum conjunctione major est; in nonnullis autem locis cognovimus quodam [illegible] sancto & salutari baptismate [illegible] postea quoque cum [illegible] illorum [illegible] matrimonium contrahunt. Hujusmodi [illegible] rum nihil fiat ejusmodi. Qui autem [illegible] præsentem canonem [illegible] facere deprehendentur, si qui-

CANONES THEOLAURI SIVE QUINISEXTUM. JUSTINIANUS RHETOR. 1.

A dem primo ab hoc illicito matrimonio desistant, deinde & fornicatorum pœnis subjiciantur.

LIV.

Cum divinus scriptura nos aperte doceat: *Non ingrediens ad omnem consanguineum carnis tuæ ad revelandam ejus turpitudinem*, divinus Basilius nonnullas prohibitas nuptias in suis canonibus enumeravit; multis illicitas præteritis, & his utrisque nobis utilitatem attoliit. Turpium enim nominum multitudine evitata, ne verbis orationem polluteret, generalibus nominibus impuricates complexus est, per quas legibus vetitas nuptias nobis in summa offendit. Quoniam autem propter ejusmodi silentium, & quod non discerni posset illicitarum nuptiarum prohibitio, fetipsam natura confudit: nobis visum est ea paulo apertius exponere, ab hoc deinceps tempore decernentes, ut qui cum patrui fui filia matrimonii societatem inierit; vel pater & filius, qui cum matre Vide Cos. 23. Basilii ad Amphilos.
& filia; vel cum duabus puellis sororibus pater & filius; vel cum duobus fratribus mater & filia, vel fratres duo cum duabus sororibus; in ejusmodi canonem laicidam, is procul dabo separatis a nefario conubernio.

LV.

Quoniam intelleximus in Romanorum civitate, in sanctis quadragesimæ jejuniis, in ejus sabbatis jejunare præter ecclesiasticam traditionem observantem: sancta Synodo visum est, ut in Romanorum quoque ecclesia inconcusse vires habeat canon qui dicit: Can. 49. apost.
Si quis clericus inveniat fuerit in sancto die dominico vel sabbato jejunare, præter unum & solum, deponatur: sin autem laicus, segregetur.

LVI.

Similiter accepimus & in Armeniorum regione, & in aliis locis, in sabbato & dominicis sanctæ quadragesimæ quotidam ova & caseum comedere. Visum est ergo & hoc, ut omnis Dei ecclesia, quæ est in universo terrarum orbe, unum ordinem sequens, jejunium perficiat, & abstineat sicut ab omni macitabili, sic ab ovis & caseo, quæ quidem sunt fructus de fetus eorum a quibus abstinemus. Si autem hoc non servaverint, si fint quidem clerici, deponantur: sin autem laici, segregentur.

LVII.

Quod ad altare mel & hic offerre non oportet. Can. Apost. 3. & Conc. Eccl. A. Frisic. can. 37.

LVIII.

Nemo eorum, qui fant in ordine laicorum, divina illa mysteria imperitat præfente episcopo vel presbytero vel diacono. Qui autem tale quid ausus fuerit, ut præter ea quæ fant constituta faciens, una septimana segregetur; & ex eo ordinem non amplius fapere, quam fapere oportet.

LIX.

In aede oratoria, quæ est intra domum, baptismus nequaquam peragatur: fed qui illuminatione ab omnibus fortibus ultima digni habendi fint, ad cathedrales ecclesias accedant, & hoc illic mumeri perfruantur. Si quis autem quæ a nobis constituta fint, non

Canones Trullani cxi. xcvi. xcvii. xcviii. xciv. cxi. cl.

servare convidius fuerit, si fit quidem clerici, deponatur: si autem laicus, segregetur.

LX.

Cum clamet apostolus, quod *qui domino adhæret, unus est spiritus*; clarum est, quod qui etiam cum contagiis iniquis familiaritatem ac consuetudinem, cum illo conjunctione unum fit. Eos ergo, qui se dæmone corporibus esse humanis, & morum improbitate eorum figuram & habitum induisse præ se ferunt, visum est omnimodo puniri; & ejusmodi afflictionibus laboribusque eos subjici oportere, quibus il qui vere a dæmone correpti sunt, et a dæmonis operatione liberentur, jure subjiciuntur.

LXI.

Anonymi, sæc. Qui vatibus seipsos tradiderint, vel qui hecatontarchæ seu centuriones dicuntur, vel aliis ejusmodi, aut ab iis discent, si quid fibi revelari velint, conveniente iis, quæ de ipsis a parribus conflituta funt, * fexennii canoni fubjicientur. Ipfi autem cos quoque fubjici oportet, qui urfus, vel phitonicis, vel nimalia ad ludum & impliciorem noxam circumferunt, & fortunam ac fatum, & geneafogiam, & quorumdam ejusmodi verborum multitudinem ex fallacia impofturarum nuncupi proferunt: eofque qui nubium expulfores, & incantatores, & amuletorum præbitores, & vates appellantur. Eos autem, qui in iis perfiftunt, & non ab ejusmodi pernciofis Gentilibuque ftudiis, gaverunturque & aufugiunt, ecclefia omnino exturbandos decernimus, ficut & facri canones dicunt. *Quæ enim eft luci cum tenebris communicatio? ut* ait apofftolus: *vel quæ templo Dei cum idolis confenfio? vel quæ fidefi cum infidefi pars eft? Quæ autem Chrifto eft cum Belial concordia ac convenitio?*

LXII.

Kalendas quæ dicuntur, & vota, & bromalia quæ vocantur; & qui in primo Martii menfis die fit conventus ea fidelium univerfitate omnino tolli volumus: fed & publicas multiorum faltationes multam noxam extimamque afferentes: quin etiam eas, quæ nomine eorum, qui falfo apud Gentiles dii nominantur, vel nomine virorum ac multerum funt, * faltationes ac myfteria more antiquo & a vita Chriftianorum alieno, a mandamus & expellimus; ftatuentes, ut nullus vir deinceps muliebri vefte induatur, vel mulier vefte viro conveniente. Sed neque comicas, vel fatyricas, vel tragicas perfonas induat; neque egerceandi Bacchi nomen, vivam in torcularibus exprimentes, invocent; neque vinum in dolia effundentes, fitum movent; neque mania vel vanitate ea, quæ abfinfanje importune procedunt, exercentur. Eos ergo qui dicincos aliquid eorum, quæ fcripta funt, aggrediuntur, ubi ad horum cognitionem pervenerint, fi fint quidem clerici, deponi jubemus: fi vero laici, fegregentur.

LXIII.

Ut ecclefiaftici fcribant, falfo confiteantur hiftoriam Dei martyrum

A ἡμῖν ἀφωνῶντα μὴ σιωπάτωσαν, εἰ μὲν κληρικοὶ εἰσιν, καθαιρείσθω. εἰ δὲ λαϊκοὶ, ἀφορίζεσθω.

ξ΄.

Τὸ ἀποστόλου βοῶντος, ὅτι ὁ κολλώμενος τῷ κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι, ἀφεδρόν, οὐ μόνον τὸν ὁπωσοῦν ἑαυτὸν ἀλλοῖον ὑπεστειλε τῇ φορᾷ αὐτοῦ συμπόσεις, τοῖς τῆς βαλιαροῦ ὁμοζυγοῖς, καὶ τῶν φαυλοκτόνων φρονοῦντας τὸ σκοτῶν χρωτοῦμενοι, ἔδοξε τοῦτο ἐστιμᾶσθαι παντὶ, καὶ τοιαῦτα αὐτὸς σκληρογνώμας ἢ ἔδοσις ἐποιοῦσθαι, οἷς ἀν οἱ ἀνηθῶς λειμωνόντες φορὸς ἀπακλαγλαὶ τῆς τῶ δαίμονος ἐργασίας ἢ μᾶλλον ἐκεργείας ἀξίως ἐποιοῦσθαι ὀφείλοντο.

ξα΄.

Οἱ μάντεσι ἑαυτοὺς ἐπιδιδόντες, ἢ τοῖς λεγομένοις ἑκατονταρχαῖς, ἢ τοῖς τοιούτοις, ὧν ἂν παρ' ἑκάστων μαθεῖν, ὅσα ἂν αὐτοῖς ἐκκαλοῦσθαι βούλωνται, τὰ τὴν φορὰν ὑπὸ τῶ πατρὸς αὐτῶ ὁρισθέντα ὑπὸ τῶ κανόνα ἐστιτιμᾶν τῆς ἑξαετίας. τῶ αὐτῶ δὲ τούτω ἐστιμᾶν καὶ τοὺς βαλλόντας δὲ ἢ τὰς ἀρκτὰς ἐπεστρεφόμενοι, ἢ πανοῦν ἕνα, φορὸς πολύστον ἢ βλαβῶν ἢ ἀπλεκτῶν, ἢ ἀγκλαγῶν, ἢ τυχῶν, ἢ εἱμαρμένων, ἢ ἀγκλαγῶν, ἢ σπάνιν τινὸς ῥημάτων ὀρκνοῦ χ' τὰς τὴν ἑλληνικὴν λόγος φωνοῦσιν. τὰς τὴ λεγομένῃ ἀφοδιῶν ἀπαν, ἢ φυλακτοῦσιν, ἢ φυλακτοῦσιν, ἢ ἀπόστολοι. τὰς τὴ κοινωνία φωτὶ τῆς σκοτίας; ὡ φασὶν ὁ ἀπόστολος· ἢ τὶς σύγκατάθεσις τοῦ θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ἢ τὶς μερὶς τοῦ μὴ ἀπίστου; τὶς δὲ συμφώνησις Χριστῶ φρὸς Βελίαλ;

ξβ΄.

Τὰς τὴν λεγομένας καλανδὰς, καὶ τὰ βρομάτα βότα, ἢ τὴ κοινὴ τὴ βρομάτα, καὶ τὰς τὴ φρωτὴ τῆ Μαρτίε μῆνος ἡμέρα πλυμῶν πανήγυριν, καθόλε ὡς τὴ τῶν πολυτεκῶν ἀθεμιτοβίων βοῦλομεν ἀπελαῦν ἢ τὰς τὴ γυμνῶν ὁμμοῦ τὰς ὀργήσεις, κοκκῶν λύμλυν χ' βλαβεῖν μεγαλοῦν δωκιμῶνας· ἔτι μὲν ἢ τὰς ὀνόματι τῶν καὶ Ἕλλῃν ψεῦδος ὀνομαζόμενον θεῶν, ἢ ὃς ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ὑμνῶμεν ἀρχόντες ἢ πλάτας καὶ τὴ ΤΕΦΘ· πολλοὶ ἢ ἀλκέτερον τὴ τὸν Χριστιανὸν ὑπεστειμᾶσθαι, ὀξίζοντες μηδένα ἀπὸ γυναικείου τρόπου ἐνδύεσθαι, ἢ γυναῖκα τὴς ἀνδρικὴ φορεῖσθαι· ἀλλὰ μὴν φορτωτικὰ κωμικὰ, ἢ σατυρικὰ, ἢ τραγικὰ ὑποδύεσθαι· μὴτε τὸ τῆ ἑβελικοῦ Διονύσε ὀνομα ἢ ἐκφυλῶν ἀποδιλίζοντες εἰς τὴς λιμνὸς ἐμβάλοντ· μηδὲ τὸ οἶνον εἰς τὴς ἀξιοῦ ἐκχυνόμενος ἀγνοίας τρόπῳ ἢ ματαιότητος, τὴ τὴν μεκινῶν πλάνης ἐκβάλλοντα· τὰς δὲ ἀφ' τὴ τῶν τὴν προφανῶν ἐπιτηδεύεν ἐγκρίνοντας, ὅταν τὴν τοῦτο ἐκ ἐπιγνῶσιν, τὰ τὴν μὲν κλῆρικοὶ εἰσι, καθαιρείσθω· εἰ δὲ λαϊκοὶ, ἀφορίζεσθω.

ξγ΄.

Τὰ ὑπὸ τῶ πλουσίου ἐν ἀφθόνοις ἐν ἀφθόνοις μαρτυρόμενοι, ὡς ἐν τὴν Χριστῶ μαρτυρὰς

Anno Christi 692.

A igniminia afficerent; & qui ea auditurri effent, ad infidelitatem deducerent; in ecclefia Trullano non publicari jubemus, fed eas igni tradi. Qui eas autem admittunt, vel tanquam veris his mentem adhibent, anathematizamus.

Canones Trullani cxi. cxii. cxiii. cxiv. cxv. cxvi. cxvii. cxviii. cxix. cxx. cxxi. cxxii. cxxiii. cxxiv. cxxv. cxxvi. cxxvii. cxxviii. cxxix. cxxx. cxxxi. cxxxii. cxxxiii. cxxxiv. cxxxv. cxxxvi. cxxxvii. cxxxviii. cxxxix. cxl. cxli. cxlii. cxliii. cxliv. cxlv. cxlvi. cxlvii. cxlviii. cxlix. cl.

LXIV.

Quod non oportet laicum publice diffutare vel docere; docendi authoritatem ex fuo fibi vendicantem, fed ordini a domino tradito cedere; & autem iis, qui docendi gratiam acceperunt, aperire; & divina ab eis doceri. *In nam enim tetifia divinæ mentis. Sed fcit Deus*, ut ait vox apofftoli. Quam aperte interpretans Gregorius theologus, eam qui in ea fit, ordinem commendat, dicens: Hanc ordinem reverentiæ fcatere, quemadmodum hanc fermonem. Hic quidem fit auris, ille auditor; vocis lingua: hic autem manus, hic vero aliquid aliud: hic quidem docet, ille vero difcat. Et paulo poft: Et difcent in doctrinæ, & fuppeditans in hilaritate, & miniftrans in alacritate. Ne fimus omnes lingua, quod eft promptius: ne omnes apofftoli, ne omnes prophetæ, ne omnes interpretemur. Et poft quædam. Cur te paftorem facis, cum fis ovis? cur cuptat efficeris, cum fis pecs? cur imperator effe conaris, cum relatus fis in nomerum militum? Et alibi: Jubet fapientia, *ne fit velox in fermonibus, ne cum Tron. xi. fis pauper, nec cum divitis extendatis; ne quæratis fapientiam effe fapientior*. Si quis autem præfentem canonem labefactans deprehenfus fuerit, quadragiata diebus fegregetur.

LXV.

Qui in novitunitis a quibuffam ante fuas officinas & domos accendunur rogos, fupra quos etiam antiqua quadam confuetudine faliunt ipfos & dabant fonitus, jubemus deinceptcedere. Quicunque enim ex eis, qui fecerit fi fit quidem clericus, deponatur: fit eotem laicus, fegregetur. In quarto enim libro Regum fcriptum eft: *Et adoraverunt Hanaffes omnem militiæ cæli in duobus atriis domus Dei*, *et fpes fuas traduxit per ignem, furibusque & augeriis auffpiciffque ufus eft, et fecit necromanticos fin pythones, et divinatores multiplicavit, ut faceret malum coram domino, ut eum ad iram provocaret.*

LXVI.

A fancta Chrifti Dei noftri refurrectionis usque ufque ad novam * dominicam, tota fepdupimana in ecclefia vacare debet jugiter oportet pfalmis, & hymnis, & fpiritualibus canticis, in Chrifto gaudentes, feftumque celebrantes, & divinarum fcripturarum lectioni mentem adhibentes, & fandis myfteriis jucunde & laete fruentes. Sic enim cum Chrifto exaltabimur; & cum refurgemus: Nequaquam ergo prædiditi diebus cynosuram curius, vel aliquod publicum fiat fpectaculum.

LXVII.

Divina nobis fcriptura mandavit, sanguine, & fuffocato, & fornicatione abftinere. Eos ergo, qui proper lautum & delicatum ventrem cujufcumque animalis fanguinem arte aliqua efculentum commiftum ac infiratum, atque ita illo vefcuntur, convenienter po-

Anno Christi 692.

ἀτιμωλίζοντες, φορὸς ἀνοῖγοι ἐκέγουσι τὴν ἀλεῶνας, μὴ εἰς ἐκκλησίας ἀπωσόμεθα· ἀλλὰ ἐκεῖνα τοῦτο ποιεῖ ἐφεδρεύοντ. τὸ δὲ τοῦτο ἀφεδρεύφοιτο, ἢ εἰ μὲν κλῆρικοὶ ἐστιν, καθαιρείσθω· εἰ δὲ λαϊκοὶ, ἀφορίζεσθω.

ξδ΄.

Οτὶ χρὴ διδασκόν λαϊκὸν λόγοι κτίνοι ἢ δὲ κέρυξ, ἀξίωμα ἑαυτῶ δίδωκ κλῆρικὸν ἐπιδοῦσι· ἀλλὰ ἀνοῖγοι τὴν φορὸν τοῦ ἀφεδρεύφοιτ τὸ κυρίῳ πάξι, ἢ ἀπὸς τὴ χάριν τὴ δίδωκ κλῆρικοὶ λαβόντ λόγια διδοῦν, ἢ ἀπ θεῖα πνεύματ ἐκδιδάσκεσθαι. Ἐν γὰρ τὴ ὠκ ἐκλογὴς λόγοις μᾶλα πνεύματος ὁ Θεός, ἢ τὰ φανερὰ φωνεῖ λῶ ὁ θεολόγος ἐρμηνεῦων Γρηγόριος σαφῶς τὴ τὰ τόποις τὴν ὠκείοσι φέρωκ τὴν τὴν αἰδῶς ὡς ἢ τὴν ἀξιόφρα, τὴν τὴν φωνὴν ἀκρόαμα, ὁ δὲ ἐν τὴ ἀξιόφρα, τὴν τὴν φωνὴν ἀκρόαμα, ὁ δὲ ἐν τὴ χαρᾶ, ὁ δὲ ἐν τὴ ὑπὸ δεξιότητα. ὁ δὲ μὴ ὠκείοσι & μὴ βάκῃς ἐν ἡμῖν ὑπὸ ὁ ἀνεῖνοι· ὁ ἐρμηνεῦν ὁ ἐκφόρτ, ὁ ἐπεστρῶν ὁ ἐν τὴ ὑπὸ θυμῶν· μὴ πάντες ὑμῶν γλῶσσα τὴ ἐπιμόρφοι, μὴ πάντες ἀπόστολοι, μὴ πάντες προφῆται, μὴ πάντες ἑρμηνεῦωμῶμῶ. & μὴ τοῦ· τί σεαυτὸν ποιεῖς τοιμένα, ἀφίβεστ ὡς ὢν ἐν τὴ κτῆνοῦ, τὴ τοῦ χαίνοι; τί σφαῖρα ἐθέλεις ἐπιτέρπεσθαι σοφωτέρ; τὴ ἀπὸ τὴ ἐκκλησίᾳ μὴ ἐν ἐν τὴ χρῶ; ὡς ἐν τὴ ἀπόστολος· μὴ σωφρονεῖν πάνω ὑπὲρ ὃ δεῖ φρονεῖν· ἀλλὰ φρονεῖν εἰς σωφρόνος. εἰ δὲ τὴς ἐλθὼ τὴν κανόνα κατὰ τὴν, ἐπὶ ἡμέρας πεντήκοντα ἀφορίζεσθω.

ξε΄.

Τὰς ὡς τὴς ἡμέλιμας ὑφὸ τὴν φρὸ τὴ ἀλκεῖν ὡς ἐργασταῖν ἐν οἴκοι ἀπεστιμᾶσθαι κυρεῖαι, & ἐν ἐκκλησίᾳ ἀνεῖναι τινες καὶ τὴ ἐν ἐν ἀγρῶν ἐστιν χρῶσιν, ἀνὸ τὴ κυρίου κατηχουμένοι ἀνεστόσαν· ἀνὸ τὴ πάντα τὴ ἀφέσε, ἢ μὴ ἀλκεῖν ἐκεῖσεν, καθαιρείσθω· εἰ δὲ λαϊκοὶ, ἀφορίζεσθω.

ξϛ΄.

Ἀνὸ τὴ ἀγίας ἀναστάσιμε Χριστὸ τὴ Θεῦ ἡμῶν ἡμέρας μέχρι τὴ κυρίε κυριακῆς, τὴν ὅλον ἐξομολόγε τὴς ἐκκλησίας ὀφείλει δὲ ἀπαρελεῖν τὴ πάσης, ἐν ἀκμῇ ὡς ὁμοῦ καὶ ἀδαὶς πνευματικῶν ἀφιερωθῆναι τὴ ἀναστάσιμε ἡμέρας· καὶ τὴ ἐν θείοι γραφοῖ ἀκεῦσαι ἐφορτίζοντες, & τὴ ἀγίων μυστηρίων κατατρυφῶντες· ἐσόμεθα γὰρ ὁμόνυμ Χριστῷ συμφυτεῖμοί τε & συμφυεῖμοι. μηδαμῶς οὖν ἐν τὴς ἀφορκεῖμοι ἡμέρας ἐπιτρέψωμεν ἢ ἑτέρα δημόσιον θέα ἐπιτελεῖσθαι.

ξζ΄.

Η θεία γὰρ γραφὴ σαφῶς ἡμᾶς ἐντέλλεται αἵματος, & πνικτὸ, καὶ πορνείας. τὸν οὖν διὰ τὸν λαῦρον γαστρὸς ἄμα σιτόκρεον ξένῃ τὴν τοιαῦτα κεκαθαρμένον ἐδέσμασι, καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆσι, φορτοφόρος ἐστιν μόβλος. οἱ τὴ οὖν ἀπὸ τὴ πῶλ αὐ-

Canones Trullani xlii. xliii. xliv. xlvi. xlvii. xlviii. xlix. l. lii. liii. liv. lv. lvi. lvii. lviii. lix. lx. lxi. lxii. lxiii. lxiv. lxv. lxvi. lxvii. lxviii. lxix. lxx. lxxi. lxxii. lxxiii. lxxiv. lxxv. lxxvi. lxxvii. lxxviii. lxxix. lxxx. lxxxi. lxxxii. lxxxiii. lxxxiv. lxxxv. lxxxvi. lxxxvii. lxxxviii. lxxxix. xc. xci. xcii. xciii. xciv. xcv. xcvi. xcvii. xcviii. xcix. c. ci. cii. ciii. civ. cv. cvi. cvii. cviii. cix. cx. cxi. cxii. cxiii. cxiv. cxv. cxvi. cxvii. cxviii. cxix. cxx. cxxi. cxxii. cxxiii. cxxiv. cxxv. cxxvi. cxxvii. cxxviii. cxxix. cxxx. cxxxi. cxxxii. cxxxiii. cxxxiv. cxxxv. cxxxvi. cxxxvii. cxxxviii. cxxxix. cxl. cxli. cxlii. cxliii. cxliv. cxlv. cxlvi. cxlvii. cxlviii. cxlix. cl.

Ut ab ipso die usque ad novam * dominicam, tota fepdupimana in ecclesia vacare debet jugiter oportet pfalmis, & hymnis, & fpiritualibus canticis, in Chrifto gaudentes, feftumque celebrantes, & divinarum fcripturarum lectioni mentem adhibentes, & fandis myfteriis jucunde & laete fruentes. Sic enim cum Chrifto exaltabimur; & cum refurgemus: Nequaquam ergo prædiditi diebus cynosuram curius, vel aliquod publicum fiat fpectaculum.

Anno Christi 692.

Gregor. n.

LXVII.

Divina nobis fcriptura mandavit, sanguine, & fuffocato, & fornicatione abftinere. Eos ergo, qui proper lautum & delicatum ventrem cujufcumque animalis fanguinem arte aliqua efculentum commiftum ac infiratum, atque ita illo vefcuntur, convenienter po-

Canons Trullani xxv. quinquagesima. nimus. Si quis deinceps animalis sanguinem quovis modo comedere aggrediatur, si sit quidem clericus deponatur: sin autem laicus, segregetur.

LXVIII.

Nulli ex omnibus laicis veteris & novi testamenti librum, nec sanctorum nostrorum patrum aut doctorum contingere vel concindere, vel librorum capsoarioribus, vel iis qui dicuntur unguentarii, vel alicui alii ex omnibus ad eum delendum tradere; nisi utique vel a tineis, vel ab aqua, vel ab aliquo alio modo redditus fuerit inutilis. Qui autem tale quid facere deinceps deprehendetur fieri, anno uno segregetur. Similiter & qui libros emit, si ea quidem ipse B non ad fuam utilitatem retineat, nec alteri ad ejus beneficium, & ut ii permanent tradat, sed eos corrumpere aggretus fuerit, segregetur.

LXIX.

Lucd. 4. Nulli omnino liceat, qui quidem fit in Jaicorum numero, intra septa facri altaris ingredi, nequaquam tamen ab eo prohibitus poterit & auditoriate impertiri, quandoquidem voluerit creatori dona offerre, ex antiquissima traditione.

LXX.

Ne liceat mulieribus in divini sacrificii tempore loqui, sed ut vox est apostoli Pau- 1. Cor. 14. li, *silent: Non enim eis loqui permissum est, sed subdi, sicut dicit lex. Si quid autem volunt discere, domi proprios maritos interrogent.*

LXXI.

Eos, qui docentur leges civiles, Gentilium poetas nos non oportere, & neque in theatrum induci, neque eas quas dicuntur cyliftras peragere, vel praeter ulum communem libi velfter induere, nec quo tempore diffipliam aggrediuntur, vel ad finem ejus pervenium, vel, ut in fumma dicam, in ejus doctrinis dimidio. Si quis autem deinceps hoc facere aufus fuerit, segregetur.

LXXII.

Lucdic. 11. Non. Here virum orthodoxum cum muliere haereica conjungi, neque vero orthodoxam cum viro haeretico copulari: Sed & fi quid ejusmodi sab ullo ex omnibus factum apparuerit, iritat nuptias excilliare, & nefarium conjugium dissolvi. Nec quo enim ea quae non sunt miscenda miscere, nec ovem cum lupo, nec pecoroium forrem cum Christi paste conjugi oportet. Si quis autem ea, quae a nobis decreta funt, transgeffus fuerit, segregetur. Si autem aliqui ex adulto fuerit, & in orthodoxorum gregem nondum relati funt, funt inter le legitimo matrimonio conjuncti: deinde ad idem quidem est quod ab hoeretum electi, ab iocem veritatis accurrerit, ille vero ut ovis de vinculo detentus fuerit, nolens divinae tuitio, dum oculis intuet, fideli vero homine ejusmodi cum infideli cohabitare, & ad contra, nil ad invicem loquantur. Ex [illegible] *[illegible] fuerit, [illegible] ad [illegible] aquam.*

Ἀμὰ ὑμῶν ἐοῦν ἐπιγνωρίν οἰκοθεν τόπο, εἰ μὴ κλειεκὸς εἰν, καθαιρεῖσθω· εἰ δὲ λαϊκὸς, ἀποκλείεσθω.

ξε'.

Περὶ τὸ μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἀπὸ τῶν ἑβδόμε τῆς πολιτείας ἐ χρῆσθαι βιβλίοις, ἢ τὸ μὴ ἐξεῖναι τὸ κρέπω ἐξῆς κυρίως καὶ ὀλίγε κἀκεῖν ἀπὸ θυρίων ἢ κιθαρίσμε, καὶ τῶν βιβλιοκαπήλων, ἢ τοῖς λεγομένοις μυρέψοις, ἢ ἄλλῳ τινὶ ἀφῶν ἀφαιρεῖσθαι ἐκβάλσθαι. εἰ μὲ τέρα τὴλοε εἰν ἀπὸ σεπτῆ, ἢ ῥθεῖσα ἢ ἐπὶ τῶν τοῖς ἐξωνιθῶν. ὁ δὲ τὶ πιθέσα τοῦτο· ἀλυτελῶς ἀπὸ τῆ κοῖ, ἵνα ἀσκυτῶν ἀφελῆσθαι. ὁμοίως καὶ τὰς πιωτὰς ἢ βιβλία ἀνέμενος, εἰ μὲν αὐτὸς τοῦτο κατίχῃ πρὸς οἰκείαν ὠφέλειαν, μὴ ἐπίρε ἀφὸς ἀλεγγεσίαν ἢ τὸ διαμένειν ἀτόδοσιν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπεφθείρειν ἐπιχειρήσει, φορεκλίσθω.

ξζ'.

Μὰ ἐξεῖναι τοῖ τῆ ἀπάντων σὰ λαϊκοῖς πλοῦτε ἐδοε ἐφὶ εἰρήνας θυσιαστηρίε· μαλιωῦν ἐπὶ τόπῳ τῆς βασιλικῆς ἀξιωμαῖς ἐξωτίας & αὐδιτοῖας, λαϊκὰ ὡ βοθνῶν προσφέρε δῶρα τὸ πλάσαντι, κ᾽ τῶν ἀρχαιοτάτων φῶ θοτο.

ο'.

Μὰ ἐξεῖναι τοῖς γυναικῶν σὰ τῷ καιῷ τῆς θείας λειτουργίας λαλεῖν, ἀλλὰ κ᾽ ἢ φωνὴ Παῦλε τῆ ἀποσόλε, σιγήσαται· ἢ γὰ ἐπιτέτραπται τοῖς λαλεῖν, ἀλλ᾽ ὑποτάσσε, κεῖνε & ὁ νόμος λέγει. εἰ δὲ τι μαθεῖν θέλοιεν, ὁ οἶκε τοῖς ἰδίοις ἀνδρὶ ἐπερωτάτωσαν.

φα'.

Τὰς διδασκαλίας τὰς πολιτικὰς κὰμε μαθεῖν τοῖς Ἑλλωνικοῖς ὀθεν κεχρῆσθαι, μὴ μὲν ἐπὶ θεάτρῳ φοιτᾶσθαι, ἢ τὸς λεγομένε κυβίστεις ἐστιθεῖν, ἢ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ τέλος, ἀλλ᾽ ἀφοπτεῖν, κεῖνε & ὁ νόμος λέγει. εἰ δὲ τι μαθεῖν θέλοιεν, ὁ οἶκε τοῖς ἰδίοις ἀνδρὶ ἐπερωτάτωσαν.

φα'.

Τὰς διδασκαλίας τὰς πολιτικὰς κὰμε μαθεῖν τοῖς Ἑλλωνικοῖς ὀθεν κεχρῆσθαι, μὴ μὲν ἐπὶ θεάτρῳ φοιτᾶσθαι, ἢ τὸς λεγομένε κυβίστεις ἐστιθεῖν, ἢ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ τέλος, ἀλλ᾽ ἀφοπτεῖν, κεῖνε & ὁ νόμος λέγει. εἰ δὲ τι μαθεῖν θέλοιεν, ὁ οἶκε τοῖς ἰδίοις ἀνδρὶ ἐπερωτάτωσαν.

φβ'.

Μὰ ἐξεῖναι ὀρθόδοξον ἀνδρὶ αἱρετικῇ συμβιτεῖν γυναικὶ, μὴν μὲν αἱρετικῷ ἀνδρὶ γυναῖκα ὀρθόδοξον ζεύγνυσθαι· ἀλλ᾽ εἰ καὶ φανῇ τι τοιοῦτο ὑπὸ τῶν ἀπάντων γινόμενον, ἀκυρῶ τὸ γάμε, καὶ τὸ ἀθέμιτον διαλυθῆναι σωκοτέκνον. ὡ γὰρ χρὴ τὰ ἄμικτα μιγνυναι, οὐδὲ τὸ πρόβατον λύκῳ συμπλεκθῆναι, καὶ τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον λύκοις. εἰ δὲ ὁ τοῦτο ἐπιχειρήσας ἐκβαίνοι, φανεῖται τῶν τῆ ἀληθοῦς ἀπεστῶν ἐκκλησίας. εἰ δὲ ὁ τὸ τῆ τῆς ἀληθείας ἐπιγνοὺς, ἐφυλάξω· εἰ δὲ τινες ἐτέρε τῆ ἀπιστίε ἐγγενέσθαι, & ἐπιστῇ τῆ ὀρθοδόξε ἐν κατηλθοῦσε πιστῶν ἑνὶ ἐνὸς γάμε κοινωνεῖν μετὰ τοῦ ἀπιστοῦ· ἐστὶ γὰρ ὁ κλῆρος τῆ φωτὸς τῆς ἀληθείας προσδεδεμένε, ὁ δὲ ὑπὸ τὴ κλῆρε κατηρεῖν δεσμῷ, μὴ τῶν τῆ θείας ἀπόνοια κάτθε ἀλφῆσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἐστὶ τὸ κοινὸν συμπεσεῖν, ἢ τὸ ἀλλοτρίον ἐνωθῆναι τῷ ἰδίῳ· μὴ γὰρ ἐκβαίνουσι τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γνωρίζε τῷ θεῷ.

ο'.

Canons Trullani xxv. quinquagesima. A Cum crux nobis vivifica falutare offendetur, non omnem diligentiam adhibere oportet, ut ei, per quam ab antiquo lapse falvati fumus, cum quem par est honorem habeamus; Quamobrem & mente, & genu, & fenia adorandam ei tributes, cruces figuras, quae a nonnullis in folo ac pavimento fiunt, omnino deleri jubemus, ac incedentium conculcatione vilipendi nobis trophaum injuria afficiatur. Eos itaque, quidcunque crucis fignum in folo conflitutum, segregari decernimus.

LXXIV.

B Quod non oportet in dominicis locis vel ecclesiis eas quae dicuntur agapae, id est, caritates facere, & intos in aede comedere, & accubitos ffernere. Qui autem hoc aufi fuerint, vel cessent, vel segregentur.

LXXV.

Eos qui in ecclesiis ad psallendum accedere, volumus nec inordinate verberationibus uti, & naturam ad clamorem urgere; nec aliquid eorum, quae ecclesiae non conveniunt, & apta non sunt, afcifcere; sed cum magna attentione & compunctione psallmodias Deo, qui est occultorum inspector, offerre. Pios enim & sanctos fore filios Israel, factum docuit oraculum.

LXXVI.

Quod non oportet intra sanctos ambitus caponorium efficinam, vel ciborum species proponere, vel alias renditiones facere, fanam venerationem ecclesiis servantes. Salvator Matth. 21. enim nobis, & Deus, per fsam in carne vivendi rationem non inflicuens, non facere domum patris sui domum negotiantis jubet; qui etiam nummularionum mensas effudit, & eos qui illic caponum facienta, ejecit. Si quis ergo in ecclesia delinquere deprehensus fuerit, segregetur.

D LXXVII.

Quod non oportet fcrin initiatos, vel clericos, vel abstecat, id est, exercitatores feu jo- Laodic. 54. monachos, lavari cum mulieribus, nec omnem Christianum laisem. Haec est enim prima condemnatio apud gentes. Si quis autem hac in re deprehensus fuerit, si fit quidem clericus, deponatur: sin autem laicus, segregetur.

LXXVIII.

Quod oportet eos qui illuminantur fidem Laodic. 6. discere, & quinto ferimane feria episcopo seu presbytera renuntiare.

LXXIX.

Ablque ullis fecundinis ex virgine partum E esse confiteantur et qui fine femine conflitutus fit, idque toti gregi annunciantes, eos qui proprer ignorantiam aliquid faciunt quod non decet, correctioni fubjicimus. Quare quoniam aliqui fanctae Christi Dei nostri nativitatis diem fimilam coquere offendantur, & eam fibi inviicem impertiri, honoris fcilicet praetexta fecundinarum appellatae virginis matris, flatuimus, ut abstinens nihil tale fiat a fidelibus. Neque enim hoc honor eft virginis, quae fola eximem & femonem, quod comprehendi aut poteft vertum peperit carne, ex commimbos & iis quae in nobis fiunt, incontrabilem ejus partum de-

Anno Christi 692. ο'.

Τῷ ζωοποιῷ σταυρῷ ὀφείλοντες πᾶν σπουδὴν ἐπιθεῖναι τὸν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἁγίων ἀποδόθεντα τῷ, διὰ τὸ σταυρωθῆναι τὰ κλεινὰ τεμένη. ὅθεν & τὸ κῷ λόγῳ καὶ ἀκοῇ τοῦτον προκυνεῖν αὐτὸ ἀτιμάζοντες, τοῖς ἐν τῷ ἁβαῖῳ τὰ ἔμφυτα τύποις· ὑπὸ τῶν κατεπεκλόμενος ἀφανείας, πανταχοῦ τὸν τῆς σωτηρίας. ὡς ἂν μὴ τῇ ἐκβόλῳ πλανᾶσθαι τὸ τῆς πίστε ἡμῶν τρόπαιον ἀγνοεῖσθαι. τοῦ οὖν ἀπὸ τῆ νῦν τὰ σωτὴ τόπον ἐν τῷ ἑῴῳ κατεπεκλόμενον ἐκβαλεῖν ἀφαλῶς.

οβ'.

Οἱ τὰ δὲ τὰ τῶν κυνεκοῖς ἐ τὰ τῶν ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν, & ἐνδὸν τὰ τῶ οἴκω ἐσθίειν, ἢ ἀλλοβίλε τρεπόνοι. οἱ δὲ τῶν τοιοῦ πλημμεῖν τὴ κανονιζόμενοι, ἢ ἀφορίζεσθαι.

ογ'.

Τοῖς ἐκ τῆ ἱερᾶ ἐν τοῖς ἐκκλησίαις φθεγγομένοις βιβλιοθέκα μὴν βοᾶν ἐπιεικῶς κελεύομεν, & τὴν φύσιν τῶν κρουμῶν ἐκβιάζειν, μὴν τὰ τῶν ἐκκλησίᾳ ἁρμόδιον τὴ ὀρθῶν· μετὰ πολλῆς τῆ κατανύξε ψαλμῳδεῖν τῷ θεῷ ἡμῶν, ὃς ἐν τοῖς ἁγίοις ἐπιβλέπει Ἰσραὴλ τοῖς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐν τῷ ἁγίῳ τῆ θεῷ ἡμῶν τὸν θέλειν ἐπιβλέπειν, & πάντων ἀλλοῖα μεταβάλοντες, ἀφρόνεσι τιμῆς ὀδῶν κοχεῦσθαι τὸν ἐχόντα παρθενομήτορα. ὁ εἰδὼς μὴ πιστὸν τοῦτο ὑπὸ τῆ πίστῳ πλείονα. ἢ τὴ τιμὴν γὰρ τῆ παρθένε, τὴ ὑπὲρ νοῦ & λόγον τὴ ἀχρόνου τεκόντα λόγον σαρκί, ὃν τὸν κόσμον τὴ καὶ καθ᾽ ἡμᾶς τὰ κ᾽ τὸν ἀρχαῖον ἀν-

Anno Christi 692. ο'.

Cum crux nobis vivifica falutare offendetur, non omnem diligentiam adhibere oportet, ut ei, per quam ab antiquo lapse falvati fumus, cum quem par est honorem habeamus; Quamobrem & mente, & genu, & fenia adorandam ei tributes, cruces figuras, quae a nonnullis in folo ac pavimento fiunt, omnino deleri jubemus, ac incedentium conculcatione vilipendi nobis trophaum injuria afficiatur. Eos itaque, quidcunque crucis fignum in folo conflitutum, segregari decernimus.

LXXIV.

Quod non oportet in dominicis locis vel ecclesiis eas quae dicuntur agapae, id est, caritates facere, & intos in aede comedere, & accubitos ffernere. Qui autem hoc aufi fuerint, vel cessent, vel segregentur.

LXXV.

Eos qui in ecclesiis ad psallendum accedere, volumus nec inordinate verberationibus uti, & naturam ad clamorem urgere; nec aliquid eorum, quae ecclesiae non conveniunt, & apta non sunt, afcifcere; sed cum magna attentione & compunctione psallmodias Deo, qui est occultorum inspector, offerre. Pios enim & sanctos fore filios Israel, factum docuit oraculum.

LXXVI.

Quod non oportet intra sanctos ambitus caponorium efficinam, vel ciborum species proponere, vel alias renditiones facere, fanam venerationem ecclesiis servantes. Salvator Matth. 21. enim nobis, & Deus, per fsam in carne vivendi rationem non inflicuens, non facere domum patris sui domum negotiantis jubet; qui etiam nummularionum mensas effudit, & eos qui illic caponum facienta, ejecit. Si quis ergo in ecclesia delinquere deprehensus fuerit, segregetur.

D LXXVII.

Quod non oportet fcrin initiatos, vel clericos, vel abstecat, id est, exercitatores feu jo- Laodic. 54. monachos, lavari cum mulieribus, nec omnem Christianum laisem. Haec est enim prima condemnatio apud gentes. Si quis autem hac in re deprehensus fuerit, si fit quidem clericus, deponatur: sin autem laicus, segregetur.

LXXVIII.

Quod oportet eos qui illuminantur fidem Laodic. 6. discere, & quinto ferimane feria episcopo seu presbytera renuntiare.

LXXIX.

Ablque ullis fecundinis ex virgine partum E esse confiteantur et qui fine femine conflitutus fit, idque toti gregi annunciantes, eos qui proper ignorantiam aliquid faciunt quod non decet, correctioni fubjicimus. Quare quoniam aliqui fanctae Christi Dei nostri nativitatis diem fimilam coquere offendantur, & eam fibi inviicem impertiri, honoris fcilicet praetexta fecundinarum appellatae virginis matris, flatuimus, ut abstinens nihil tale fiat a fidelibus. Neque enim hoc honor eft virginis, quae fola eximem & femonem, quod comprehendi aut poteft vertum peperit carne, ex commimbos & iis quae in nobis fiunt, incontrabilem ejus partum de-

Canones Theodori Episcopi Cantuariensis.

Exod. 23.

definire, metiri, ac describere. Si quis ergo deinceps hoc facere aggressus fuerit, si fit quidem clericus deponatur: si vero laicus, segregetur.

LXXX.

Si quis episcopus, vel presbyter, vel diaconus, vel eorum qui in clero enumeranturl, vel laicus nullam graviorem habet necessitatem, vel negotium difficile, ut a sua ecclesia abiit diutissime: fed in civitate agens, tribus diebus dominicis in tribus septimanis qua non conveniat, si fit quidem clericus, deponatur: si vero laicus, segregetur.

LXXXI.

Quoniam in nonnullis locis didicimus in hymno, quo ter Sanctus canitur, additamenti loco dici post illud, Sanctus immortalis, nobis, Qui crucifixus es pro nobis; nisi fortere nobis: id autem ab antiquis sanctis patribus, ut a pietate alienum, ex hoc hymno ejectum esse non * fcelorato hæretico, qui hanc vocem innovavit: nos quoque confirmantes ea, quæ a sanctis nostris patribus prius pie constituta sunt, anathematizamus eos, qui post præfens decretum ejusmodi vocem admittunt in ecclesiis, vel aliquo alio modo sanctissimo hymno adjungunt. Es si est quidem sacerdotalis ordinis, qui transgressus est eum, sacerdotali dignitate privari jubemus: sin autem laicus vel monachus segregari.

LXXXII.

In nonnullis venerabilium imaginum pictoris, agnus qui digito præcursoris monstratur, depingitur, qui ad gratiæ figuram assumptus est, verum nobis agnum per legem Christum Deum nostrum præmonstrans. Antiquas ergo figuras & umbras, ut veritatis signa & characteres ecclesiæ traditos, amplectentes, gratiam & veritatem præponimus, cum ut legis implementum suscipientes. Ut ergo quod perfectum est, veluti colorem expressionibus omnium oculis subjicitur, ejus qui tollit peccata mundi, Christi Dei nostri humana forma charactérem etiam in imaginibus denceps pro veteri agno erigi ac depingi jubemus: ut per ipsum Dei verbi humanitatem celsitudinem mente comprehendentes, ad memoriam quoque ejus in carne conversationis, ejusque passionis & salutaris mortis deducamur, ejusque quæ ex eo facta est mundo redemptionis.

LXXXIII.

Nemo mortuorum corporibus eucharistiam communicet: scriptum est enim: *Accipite & comedite*. Mortuorum autem corpora non poterunt accipere, nec comedere.

LXXXIV.

Canonicos patrum riteq; sequentes, de infantibus quoque decernimus, quoties non invenitur fidei testes, qui eos absque ulla dubietate baptizatos esse dicant; nec ipsi proprio testimonio de fili traditio mysterio apte respondere possint, debere absque ulla offendione baptizari: ne forte ejusmodi dubitatio est quasi quædam qualificationis sanctificationis prius

Anno Christi 691.

A τῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀναγνώσων. οἱ τῆς σῶν αὐτοῦ τῆς καθ' ἑαυτὸν ἀποστολικῆς τε καὶ ἀνθρωπίνης ἐν ἀληθείᾳ ἐν, καθαιρείσθω. εἰ δὲ λαϊκός, ἀφορίζεσθω.

Anno Christi 691.

Ἐὰν τὸν ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, ἢ διάκονον, ἢ ἄλλον τινὰ κατελογισμένον, ἢ λαϊκόν, οὐ μεθεμίας ἀνάγκας βαρυτέρας ἔχει, ἢ πρᾶγμα ἀνοχλῆς, ὥστε ἐπὶ πλεῖστον ἀπολελοιπεῖν τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐν πόλει διάγων τρισὶ κυριακαῖς μίαις ἐν τρισὶν ἑβδομάσι μὴ συνέρχεται, εἰ μὲν κληρικὸς εἴη, καθαιρείσθω. εἰ δὲ λαϊκός, ἀποκοπτέσθω τῆς κοινωνίας.

B

Ἐν ᾧδήποτε ὑπὸ τῶν χώρας μεμαθήκαμεν ἐν τῷ ὑμνῳ ὑμῶν ὡς ἀφοσιοῦται μετὰ ἐκφωνήσεως τὸ, ὁ σταυρωθεὶς ἡμῖν, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς· τοῦτο δὲ τοῦ ἁγίου πατέρων, ὡς τῆς εὐσεβείας ἀλλότριον ὑπὸ τοῦ τὴν φωνὴν ἀπολαβόντος ἀκμὴν, σοῦ τῷ θεοτόκῳ φωνῇ χρωμένου· ἀφωρίσαμεν ἀμφοτέρως· ἐξ ἡμῶν κηρυσσόντων τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον τοῖς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν τῇ ἁγίᾳ τοῦ θεοῦ ἐκκλησίᾳ ἐπιφοιτῶσι φωνὴν ἐν ὑμνῳ τῷ τρισαγίῳ ἐπιφωνεῖν, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ τῷ ἁγιωτάτῳ ὑμνῳ· ἐὰν μὲν ἱερατικὸς ἔχῃ ὁ ἀνθρωπος τὴν ἀξίαν, ἀπορριφθήτω τῆς ἱερατικῆς ἀξίας ἀποστερούμενος· εἰ δὲ λαϊκός, ἢ μοναχός, ἀφορίζεσθω.

C

Ἐν τοῖς ἱερῶν εἰκόνων ἱερεῦσι ἀμνὸς δεικνύεται τοῦ προφήτου βλεπόμενος τὴν χαρὰν, ὃς ἐν τῷ τόπῳ παρελήφθη τῆς ἀληθινῆς ἡμῖν διὰ τὴν σὴν μορφοποιούμενον Χριστὸν ὁ Θεὸς ἡμῶν· τὰς οὖν παλαιὰς τύπους καὶ τὴν σκιὰν, ὡς τὴν ἀλήθειας σύμβολα τε καὶ προγραμματα φυλαττόμενοι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀμνοῦ τὴν χάριν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὡς πλήρωμα νόμου τιθέμεθα· ἵνα ὃ ἐστιν τέλειον, καὶ ὡς χρωματογραφία ὀφθαλμοῖς πᾶσι τοῦ αἴροντος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀμνοῦ τοῦ θεοῦ ἀνθρωπίνη μορφὴ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἀμνοῦ ἐγείρεσθαι καὶ γράφεσθαι· ἵνα διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ὑψηλοτέρας τὴν θεῖαν λόγου κατανοοῦντες, καὶ πρὸς μνήμην τῆς σαρκικῆς αὐτοῦ συναναγόμενοι, ἐν τῷ σωτηρίῳ θαύματι χαίρωμεν, ἐν τῷ ὑπὲρ ἡμῶν γενομένῳ τῷ ἀσεμνῷ ἀπολυτρώσει.

Canon. 69. Matth. 26.

Μηδεὶς τῶν νεκρῶν τὴν τελεσφόρον τῶν ἁγίων μυστηρίων λαμβανέτω· γέγραπται γὰρ, λάβετε, φάγετε· τοὶ δὲ τῶν νεκρῶν σώματα οὐ λαβεῖν δύνανται, οὐδὲ φαγεῖν.

E

LXXXIV.

Τοῖς κανονικοῖς τῶν πατέρων θεσμοῖς κατακολουθοῦντες, ὁρίζομεν ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν ἐξεκόντων βίβλων μάρτυρας, μὴ τῶν ἐκείνου βαπτισθέντων τὴν ἡλικίαν ἔχοντας· ἐξ ὧν πάντα διὰ τὴν ἀγνοίαν τὸ ἀφωνοῦν θέσεσθαι αὐτοὺς μυστηρίου ἀποκόπτεσθαι ἐστιν· ἵνα μὴ τοῦ τῆς ἀμφιβολίας ὑφείλωσι τὴν βαπτίσεως, μὴ τοῦ τοῦτο δεομένου ἀπορίαν αὐτοῦ τῆς βαπτίσεως τὴν ἁγιασμὸν ἀποκλείσῃ.

Anno Christi 691.

Canones Theodori Episcopi Cantuariensis.

Deut. 17.

Deut. 13.

Ἐὰν δύο ὁ τῶν μαρτύρων βεβαιωθῇ κατ' ἐξῆμα γραφικὸν παρειλημμένον· τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν αὐτοῦ δίκαιον τὴν ἐλλιπεστέρας δηλαδὴ ἐστὶ τοῦ μαρτυρίου τὴν πεσεῖσαν ἀνάλωσιν ἀναλαμβάνει ἐξόνειδος, εἰ τὸ χίρος κατρστὴ τῇ ἐλλιπεστέρᾳ προσοίσει, ἢ τὸ κρίσιν ἐξ αὐτῶν τῶν γραφίδων παρέχοντα.

Τὰς τοῖς ἀγωνοθετοῦσι κόρας ἐπεκτείνεσθαι κατὰ ἐκκρίσεις, εἰ μὲν κληρικοὶ εἰσι, ἀφορίζεσθω, εἰ καθαιρεῖσθαι δέξομαι· εἰ δὲ λαϊκοὶ, ἀφορίζεσθω.

Ἡ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ πάντα μοιχεῖαν ἔξεστι, εἰ μὴ ἀδικοῦνται, κ.τ.λ. τὸν ἱερὸν ἐν Θεῷ Βασιλικὸν, ὃν τὴν ἱερεῖς προσηγείας ἀεὶ τὸν ἐπαλεξάμενον· ἐπὶ ἰδὲ γῆσιν γὰρ ἀπὸ ἐτῆσιν, εἰς ἐπιτρέψῃς πρὸς τὸν ἀνδρὰ αὐτὸν, ἀλλὰ μετανοῆσαι μανθάνεται. ἐξ πάλιν· ὁ ἀνὴρ μοιχεῖαν, ἀφῶν ἀνδρὰ, ἀεὶ ἐν φωνῇ τῶν κλῆρος ἀλόγως ἐπεκχωρεῖται, ὁ μὲν σὺν μόνῳ δὲν ἀξιῶν, ἢ δὲ ἐστιμῶν ἢ δὲ σὺν πάνταν τῶν πρὸς τὸ κοινωνὸν τῇ ἐκκλησίᾳ δοξέσεται. ὁ μὲν τὰ κατὰ μοιχεῖαν τὴν ἐπιφωνῶν αὐτὸ σωμαθῶν ἐκφωνήσεις, ἢ ἐπὶ τὸν ἐκφωνῶν· ὁ γὰρ τὰ ἀδικεῖν ἀτόφρονα τὸ πρὸς μοιχεῖας ἐφέλκεται κεῖμενα· κεκαλόπτει γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τὴν ἀξίαν, τὴν πόλιν τὴν ἐπεκτὸν τρόπον ἀλλὰ, διὰ τὴν ἐκκρίσεῖς, τὴν τῶν ἐπιτίμων ἐπιτίθεσθαι, ἐν τῷ ἱδίῳ σωμάτων τῆς πίστεῖ, ἐν ἑνὶ τῷ τρόπῳ κατηξιῶσθαι.

Μηδεὶς ἐνδυν τῷ ἱερῷ τὴν κτίσιν· τὸ οὐκοῦν ἐστιν γάρ, ἐκεῖ ἐὰν τὸ ἀδικεῖν ἀνάγκας κατηξιῶσθαι ἀπέλθῃ· εἰδέναι δὲ καὶ γὰρ ἐν ἀνθρωπίνῃ τῷ. ἐξ ἀνάθεμα τὸ ἐνεῖν· ἐνδυνεῖν γὰρ ἐξῶσα, ἀπὸ μὲν ἐν ἀνθρωπίνῃ· ὁ δὲ τὴν ἐκκλησίᾳ ἐπιδῶν, ἢ τῷ ἀπόδοξον ἐπόρας ἐγένετο· ἢ τὸ ἐν ἀνθρωπίνῃ ἐξῶσα, ἢ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῃ ἐξῶσα·

Canones Theodori Cantuariensis, qui ante Concilium Hibernicum, c. 17. 1690.

mo geni flectat, usque ad ſequentem veſperam in die dominico; in quo poſt ingreſſum in confeſſorio, genua rurſus flectentes, domino preces ſic offerimus. Salvatoris enim noſtri reſurrectionis præcurſorem noctem, quæ poſt ſabbatum accipiences, hymnos ab ea ſpiritaliter incipimus, ſeſtum ex tenebris in lucem finientes; ut in perfectio & integro die ac nocte nos reſurrectionem celebremus.

XCI.

Ancyr. sc. Basilicanæ, c. 1. 1. B

Eas quæ dant abortionem facientia meditamenta, & quæ ſpontaneo incantio venena acciplunt, homicidæ pœnis ſubjicimus.

XCII.

Concil. Carthag. IV. Chalcedon. 1.

Eos qui nominis matrimonii mulieres rapiunt, quique opera opeque ſua raptores adjuvant, flatuit ſancta ſynodus, ſi ſint qui dem clerici, propoſito gradu excidere: ſi vero laici, anathemate percuti.

XCIII.

Ex Basilii Can. p. 46. 46.

Uxor viri qui fecefit & non apparet, antequam de ejus morte certior facta ſit, alteri cohabitans adulteratur. Similiter & militum uxores, quæ non apparentibus maritis deſpiciunt, in eandem rationem incidunt; quemadmodum & quæ propter mariti peregrinationem, reditum non expectant. Sed res hic quidem aliquam veniam habet, quod ſit major ejus mortis ſuſpicio. Ea autem, quæ illi qui ad tempus erat ab uxore relictus, nupſit per ignorantiam, deinde dimiſſa eſt quod prior ad ipſum redierit, eſt quidem fornicata, ſed per ignorantiam: a matrimonio ergo non arcebitur: reſtitus autem, ſi ſic manſerit. Sin autem miles aliquanto poſt tempore redierit, cujus uxor propter longam illius abſentiam alteri viro conjuncta eſt; ſi ſi velit, propriam uxorem recipiat, ipſi vero propter ignorantiam data, ejuque qui illam in ſecundis nuptiis domum duxit.

XCIV.

Basil. vicin. 81.

Eos qui Gentilium ſacramenta jurant canon pœnis ſubjicit, & nos iis quoque ſeggeſtationem decernimus.

XCV.

Eos qui ex hæreticis ad reſtum fidem accedunt, & parti eorum qui ſalvantur, ſubjecta conſequentia & conſuetudine recipientes, Arianos quidem & Macedonianos, & Novatianos, qui ſe Puros appellant, & Ariſterios, & Teſtareskadecatitas ſeu Tetradritas; & Apollinaritas recipimus dantes libellos, & omnem hæreſim anathematizantes, quæ nihil ſunt ut ſenſi ſanctæ Dei univerſalis & apoſtolicæ eccleſiæ; ſanctis primum chriſmate ungentes & frontem, & oculos, & naes, & os, & aures; conſignantes autem dicimus: Signaculum doni Spiritus ſancti. De Paulianis autem & catharis eccleſia ſtatuum eſt, ut ſi omnino rebaptizentur. Eunomianos, qui in unam demerſionem baptizant, & Montaniſtas, qui hic dicuntur Phrygas, & Sabellianos, qui Filium eundem eſſe cum Patre aſſeriunt, & alia quædam graviora faciunt, & omnes alias hæreſes, quorum multi hic ſunt, & maxime qui ex Galatarum regione profecti ſunt, omnes ex ea parte qui ad reſtum de fide ſententiam volunt accedere, ut Gentiles recipimus: & primo quidem die eos Chriſtianos faciemus; ſecundo autem catechumenos: deinde tertio adjuramus, ſimul etiam ter in faciem & aures inſpirantes; & ſic initiamus, & diu in eccleſia verſari & ſcripturas audire faciemus; & tunc ipſos baptizamus. Quin etiam Manicheos, & Valentinianos, & Marcioniſtas, & ſimiles hæreticos oportet libellos facere, & hæreſim ſuam anathematizare, & Neſtorium, & Eutychem, & Dioſcorum, & Severum, & reliquos taſium hæreſeon principes, & qui eadem quæ illi ſentiunt, & omnes prædictas hæreſes: & ſic ſteti ſanctæ communionis participes.

XCVI.

Qui Chriſtum per baptiſmum induerunt, ejus in carne vitæ agendæ rationem initiati profeſſi ſunt. Eos ergo, qui capillos ad ornamentum detrimentum, ſcite excogitatis neſibus, adornant & componunt, & infirmis animis eicam ea ratione objicunt, convenienti ſupplicio patiente curamus; ipſos inſtitutores & temperantes vivere docentes, ut relicta fraude & vanitate, quæ ex materia oritur, ad exitio carentem beatamque vitam, mentem affidue traducant; & in timore purum & ſanctum converſationem habeant; & Deo, quod ejus ſteri poteſt, appropinquent per vim poniitiam; & internum magis quam externum hominem virtutibus & bonis inſtituantque morbum vomunt, nullat in ſe ferant reliquias diabolicæ poſſeſſionis. Si quis autem præter hunc canonem [illegible] fuerit, excommunicetur.

XCVII.

Eos qui vel cum uxore cohabitant, vel alioqui indiſcriminatim ſacra joca communia faciunt: & contemptim in eis aſſiſtuntur, & ſic in eis permanent; etiam ex. in, quæ ſunt in venerabilibus tempiis, catechemonum manſionibus extruuti jubemus. Si quis autem hæc non ſervaverit, ſi ſit quidem clericus, deponatur; ſi vero laicus, ſeggegetur.

XCVIII.

Basil. vicin. 21.

Qui alteri deſponſam mulierem co adhæreſcit vivo, cui deſponſa eſt, in nuptiarum ducti ns. & jk. Tociatetam, adulterii crimini ſubjiciatur.

XCIX.

Porro hoc quoque in Armeniorum regione fieri didicimus, quod quidam intus in lacris altaribus carnium membra coquentes fruſta offerunt ſacerdotibus Judaice diſtribuentes: Quoniam eccleſiam imo [illegible] ſervantes, flatoimus nulli licere [illegible] ſeparata carnium membra ab oſſiciantibus accipere; ſed ipſi ſint conſecratione offerenti ylia fuetint, ejuſmodi [illegible] fuſta extra eccle-

1 Reg. Cod. πρωτεγκρίνον. Harduinus.

Anno Christi 692.

Θυσιαστήριον ἱερεῖον, καὶ τὸ κρατοῦν ἅθῦμα, μετὰ χεῖρα κλίνει μέχρι τὸς ἐσφῆς, καὶ τὸν ἀλληλοφίλημα ἐμπίλοῦ ἐπιτίθεις, καὶ ἐὰν ἡ τὸν ὁν τὸ λοιπὸν ἐκ τοῦ ἱερέως ἐν τῷ ἱερῷ ἐν ἀνδρὶ ἐν ἀνδρὶ ἐν ἀνδρὶ

ecclesiam. Si quis autem hoc non fecerit segregetur.

Canones Theolani sive quinti sexti synodi.

Prov. 4.

Oculi tui recta aspiciant, & omni cupiditate furtiva cor tuum, jubet Sapientia. Corporis enim sensus sua facile in animam effundunt. Picturas ergo quæ oculos præstringunt five in tabulis, sive quovis alio modo fiant, & mentem corrumpunt, & ad turpium voluptatum movent incendia, nullo modo denceps exprimi jobemus. Si quis autem hoc facere aggrictus fuerit, deponatur.

C I.

Corpus Christi & templum, hominem adimaginem Dei creatum, divinus magna voce appellat apostolus. Omnem ergo sensibilem creaturam superans, is qui salutari passione cœlestem dignitatem elit affectutus, Christum libens vel comedens æternæ vitæ adaptatur animam & corpus divinæ gratiæ participatione sanctificans. Quare si quis immaculati corporis in synaxis tempore esse participes voluerit, & offerre fe ad communionem, manus in crucis formam figuratus fic accedat, & gratiæ communionem accipiat. Eos enim qui ex auro, vel ex alia materia quadam loco manus receptacula efficiunt ad divini muneris susceptionem, & per ipsa immaculatam communionem recipiunt, minime admittimus, ut qui inanimatam subjectamque materiam Dei imagini præferant. Si quis autem deprehensus fuerit immaculatam communionem iis impertiens, qui ejusmodi receptacula afferunt; & ipse segregetur, & is qui affert.

C II.

Vita. 7. c. 5. contra Vetaxitas. Rad. Cam. 14. & 24. & Sydam. 8.

Oportet autem eos, qui solvendi & ligandi potestatem a Deo accepere, peccati quantitatem considerare, & ejus qui peccavit ad convertionem promptum studium, & fic morbo convenientia adhibere medicinam; ne fi in utroque immoderatione utatur, ab ejus, qui laborat, falute excidat. Non enim simplex est morbus peccati, fed varius & multiformis, & multas incommodi propagines germinans: ex quibus malum malum diffunditur, & ulterius progreditur, donec viribus medentis confiftat. Quare qui medicinæ scientiam in spiritu professeur, oportet eum primum ejus qui peccavit, affectionem considerare, & five vergit ad naturam, five contra, propris moribus provocat in fe morbum, sapiente, quotnodo ejus quæ intercedit vitæ rationis convertibilique curam gerat; & fi artifici non relinquatur, & ultra prius augeat per impositorum medicamentorum, injectionem; & fic afflictordum, prout dignus est, impertiri. Omnem enim rationem init Deus, isque cui pastoralis traditus est principatus, ut errantem ovem reducat; & ei, quod est a serpente vulneratum, medeatur; & neque per defertatem [illegible] is impellat, nec ab [illegible] ratione, five per [illegible] ratione, nec molliora & [illegible] medicamenta [illegible] resistat, & [illegible]

ANNO CHRISTI 691.

[illegible] ἀπωλείας τὸν ἐπιτιμώμενον, τὴν τῶν μετανοίας καιρὸς δοκιμάζοντι, καὶ οἰκονομήσει σοφῶς τὸν κρὸς ἀν ἡμετεροφρόνων κλιθῆναι ἀδίωτον. εἰμόρφοις τοίνυν εἰδέσι ἡμᾶς χρὴ, & τὴν τῆς ἀκεδίας, & τὴν τῆς σωτηρίας· ἐπεὶ δὲ ἐστὶ τὴν μὲν κατοδεξιόμενον τὴν ἀκρότητα τοῦ παραδοθέντος τοῦ, κεῖδε ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἐκκλησιαστικὸς Βασίλειος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΑΙ.

Ο βασιλεὺς διὰ κιναβάρεως.

ΦΛΑΒΙΟΣ Ἰουστινιανὸς πιστὸς ὡς Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁμολογῶ καὶ πᾶσι τοῖς ἀρεσθεῖσι, & ἐμμέλειν ὑπέγραψα.

Τόποι τῶν ἁγιωτάτων πάπα Ῥώμης.

Παῦλος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας μεγαλοπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος νέας Ἰουστινιανουπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Τόποι τῶν Θεσσαλονίκης.

Κυριακὸς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Λγκυρανῶν μητροπόλεως τῆς ἐπαρχίας τῆς Καππαδοκίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας μητροπόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Τόποι τῶν Ἡρακλείας.

Τόποι Σαρδόνος.

Τόποι Ῥαβέννας.

Τόποι Κορίνθου.

Βασίλειος ἐπίσκοπος τῆς Γορτυνίων μητροπόλεως τῆς φιλοχρίστου Κρήτης νέας, & τὴν τάξιν ἐπίσκοπος τῆς Γαλατῶν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Ῥώμης ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Λγκυρανῶν ἐπαρχίας τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίνιος χάρις Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ ἡμῶν ἐπίσκοπος Δυρραχίου μητροπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πέτρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Νικομηδείας μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Νικαίας μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Καλχηδόνος μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

SUBSCRIPTIONES.

Imperator per cinnabarim:

FLAVIUS Justinianus fidelis in Christo Jesu Deo imperator Romanorum confentiens omnibus, quæ definita funt, & ea recipiens, subfcripsi.

Locus santissimi papæ Romani.

Paulus indignus episcopus Constantinopolis novæ Romæ definiens subfcripsi.

Petrus indignus episcopus Alexandriæ magnæ civitatis definiens subfcripsi.

Anastasius humilis episcopus sanctæ civitatis Jerusalem definiens subfcripsi.

Georgius humilis episcopus Antiochiæ definiens subfcripsi.

Joannes indignus episcopus novæ Justinianopolis definiens subfcripsi.

Locus Thessalonicensis.

Cyriacus indignus episcopus Cæsareensium metropolis primæ Cappadociæ provinciæ definiens subfcripsi.

Stephanus indignus episcopus Cæsareensium metropolis Asianorum provinciæ definiens subfcripsi.

Locus Heracleensis.
Locus Sardiniensis.
Locus Ravennatis.
Locus Corinthii.

Basilius episcopus Gortynionum metropolis Christo amabilis Cretæ insulæ, & locum tenens totius synodi sanctæ ecclesiæ Romanæ definiens subfcripsi.

Stephanus humilis episcopus Ancyræ Christo amabilis metropolis Galatarum provinciæ definiens subfcripsi.

Sisinnius gratia Christi Dei nostri episcopus Dyrrhachii metropolis definiens subfcripsi.

Petrus indignus episcopus Nicomediensium metropolis Bithyniorum provinciæ definiens subfcripsi.

Georgius indignus episcopus Nicæensium metropolis Bithyniorum provinciæ definiens subfcripsi.

Joannes indignus episcopus Chalcedonensium metropolis Bithyniorum provinciæ definiens subfcripsi.

Nam Joan-

Canones Theodori apud Quintum Trullanum.

Joannes indignus episcopus Sidorum metropolis Pamphyliorum provinciæ definiens subscripsi.

Leontius indignus episcopus Sebastiæ secundæ Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Amaseensium metropolis Hellespontiorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Pompeiopolis Ciliciæ primæ provinciæ definiens subscripsi.

Isidorus misericordia Dei episcopus metropolis Anazarborum secundæ Ciliciæ provinciæ definiens subscripsi.

Macrobius humilis episcopus Seleuciorum Isauriorum provinciæ definiens subscripsi.

Justinianus indignus episcopus Tyanensium metropolis secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Sergius humilis episcopus Gangrensium provinciæ Paphlagoniæ definiens subscripsi.

Cyprianus gratia Christi Dei episcopus Claudiopolis Honoreatarum provinciæ definiens subscripsi.

Constantinus indignus episcopus Pissinuntiorum secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Silinnius humilis episcopus Stauropolitanorum metropolis Cariæ provinciæ definiens subscripsi.

Elias humilis episcopus Iconiensium metropolis Lycaonum provinciæ definiens subscripsi.

Stephanus misericordia Dei episcopus Antiochenorum metropolis Pisidiæ definiens subscripsi.

Joannes humilis episcopus Pergæ Pamphyliorum provinciæ definiens subscripsi.

Theopemptus humilis episcopus Justinianopolitanorum, vel Mocilenorum metropolis secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus Phasitii Lazorum provinciæ definiens subscripsi.

Tiberius indignus episcopus Trajanopolitanorum metropolis Phrygum Pacatianorum definiens subscripsi.

Elias humilis episcopus Dafinorum metropolis secundæ Justinianæ definiens subscripsi.

Georgius humilis episcopus Ursiæ Tiberiorum provinciæ definiens subscripsi.

Theognostus indignus episcopus Pompeiopolis Paphlagonum provinciæ definiens subscripsi.

Stephanus indignus episcopus Smyrnensium metropolis Asianorum provinciæ definiens subscripsi.

Anno Christi 691.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Σίδων μητρόπολις τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Λεόντιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Σεβαστείας τῆς δευτέρας τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείων μεγάλης πόλεως τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Πομπηϊουπόλεως τῆς τῆς Κιλίκων πρώτης ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἐλέει θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Ἀναζαρβῶν τῆς δευτέρας τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Μακρόβιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Σελευκίων μητρόπολις Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰουστινιανὸς ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Τυανῶν μητρόπολις δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σέργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Γαγρηνῶν ἐπαρχίας Παφλαγονίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κυπριανὸς χάριτι Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως Ὀνωρεατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κωνσταντῖνος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Πισσιντίων τῆς δευτέρας τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Σιλινίου ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Σταυροπολιτῶν μητρόπολις τῆς Καρῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Ἠλίας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονίου μητρόπολις τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Στέφανος ἐλέει θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀντιοχέων τῆς Πισιδίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Πέργης Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόπεμπτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἰουστινιανουπόλεως, ἤτοι Μωκιλήνων μητρόπολις τῆς δευτέρας Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐσφράγισα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τοῦ Φασίτου Λαζῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Τιβέριος ἀνάξιος Τραϊανουπόλεως μητροπόλεως τῆς Φρυγῶν Πακατιανῶν ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἠλίας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Δαφνίων μητρόπολις τῆς δευτέρας Ἰουστινιανῆς ὁρίσας ἐσφράγισα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Οὐρσίας τῆς Θρακικῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόγνωστος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Πομπηϊουπόλεως τῶν Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Σμυρναίων μητροπόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Anno Christi 691.

Ζαχαρίας ἐλέει θεοῦ ἐπίσκοπος Λεοντοπόλεως Ἰσαυρίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόπεμπτος ἐπίσκοπος τῆς Ἀπαμείων πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μωϋσῆς ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Θεοδωρουπόλεως ἤτοι Γερμανικῆς τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίνιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Μιτυλήνης τῆς Λεσβίων νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Σαλαβείας πόλεως τῆς Εὐρωπαίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Μιλητίων πόλεως Καρῶν ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεοφύλακτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Μεθυμναίων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης χάριτι Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐπίσκοπος τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Χερσόνος τῆς Δόρατος ὁρίσας ἐσφράγισα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Κοτραΐδων τῆς Ἰσαύρων χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἐπιφάνιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Εὐχαΐτῶν Ἑλευθεροπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Αἰνίτων πόλεως Θρακῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλέει θεοῦ ἐπίσκοπος Καμπελεινῶν πόλεως ὁρίσας ἐσφράγισα.

Μάμαλος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Μεσημβριῶν πόλεως τῆς Αἰμιμοντίων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Παῦλος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Τιμβριῶν πόλεως τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Ἀβύδου τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας [illegible] Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σταυράκιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Ἀδριανείας τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος Φιλίππων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σιλβανὸς ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος πόλεως Λήμνου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνδρέας ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος Ἀμφιπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Ἐδεσσηνῶν πόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μαργαρίτης ἁμαρτωλὸς [illegible] ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πλάτων ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος πόλεως Νίσσης τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Θεραπῆς τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πλάτων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Κυζίκου τῆς

Canones Theodori apud Quintum Trullanum.

Georgius humilis episcopus Selymbriæ urbis Europæorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius humilis episcopus Milesiorum urbis Carum definiens subscripsi.

Theophylactus humilis episcopus Methymnæorum definiens subscripsi.

Joannes gratia Christi veri Dei nostri episcopus Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius indignus Chersonis Doratis definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus Cottradorum Isauriæ provinciæ definiens subscripsi.

Epiphanius indignus episcopus Euchaitarum Heleiopolicos definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus civitatis Ænitorum provinciæ Thraciæ definiens subscripsi.

Theodorus misericordia Dei episcopus Camplianorum civitatis definiens subscripsi.

Mamalus indignus episcopus civitatis Melembrianorum Haimimontorum definiens subscripsi.

Paulus indignus episcopus civitatis Termenthiorum provinciæ Hellespontiorum definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Abydi provinciæ Hellespontiorum definiens subscripsi.

Andreas indignus episcopus Mileropolitarum provinciæ Hellespontiorum definiens subscripsi.

Stauracius minimus Adranæ episcopus provinciæ Hellespontiorum definiens subscripsi.

Andreas peccator Philippi episcopus definiens subscripsi.

Silvanus peccator episcopus civitatis Lemni definiens subscripsi.

Andreas peccator episcopus Amphipolis definiens subscripsi.

Isidorus minimus episcopus civitatis Edessenorum definiens subscripsi.

Margarites peccator episcopus Stobórum definiens subscripsi.

Paulus peccator episcopus civitatis Nyssæ secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus civitatis Theramarum secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Plato minimus episcopus civitatis Cyzici

Marginalia Notata.

1 Ἀρχαῖος, in Zecchia. 2 Τοῦ Ἱερεμίου.
3 In Mopsiptis, Κιλικίας.

CANONES TRANSLATI SIVE QUINISEXTA SYNODUS. ANNO CHRISTI 692.

primę Cappadocię provinciæ definiens subscripsi.

Georgius episcopus Camaches magnę Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

Mamas misericordia Dei episcopus Tiberiadis definiens subscripsi.

Zoetus indignus episcopus Christopoleos, seu Dios hieri, provincię Asianorum definiens subscripsi.

Paulus indignus episcopus civitatis Princeorum provinciæ Asianorum definiens subscripsi.

Patricius indignus episcopus Magnetum primę ad Mæandrum civitatis Asianę provinciæ definiens subscripsi.

Antonius indignus episcopus Hypeporum Asianorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Anecorum Asianę provinciæ definiens subscripsi.

Georgius episcopus civitatis Paleopolitarum Asianę provinciæ definiens subscripsi.

Sisinnius indignus episcopus civitatis Nysseusium provinciæ Asianorum definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Phocensium Asianorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Sion Asianorum provinciæ definiens subscripsi.

Zotius indignus episcopus Baretorum provinciæ Asianorum definiens subscripsi.

Myro minimus episcopus Trallesorum civitatis Asianorum provinciæ definiens subscripsi.

Gregorius indignus episcopus civitatis Calanteorum provinciæ Asianorum definiens subscripsi.

Stephanus indignus episcopus Magnesiæ Æmisiorum provinciæ definiens subscripsi.

Gregorius indignus episcopus civitatis Evazorum provinciæ Asianorum definiens subscripsi.

Nicetas precator episcopus civitatis Cydoniorum insulæ Cretę definiens subscripsi.

Sisinnius indignus episcopus Cherronesii Cretę insulę definiens subscripsi.

Theopemptus indignus episcopus Cissami insulę Cretę definiens subscripsi.

Gregorius episcopus civitatis Lapis primę Galatarum provincię definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Hiopoleos primę Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Michael indignus episcopus civitatis Aspo primę Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Mamas miseratione Dei episcopus Maizeos primę civitatis primę Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Stephanus indignus episcopus Cerasopoleos primę Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Ἀνδρόνικος ἐλεῷ θεῷ ἐπίσκοπος Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐπίσκοπος Κωμάχων τῆς μεγάλης Ἀρμενίων χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μάμας ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος Τιβεριάδος ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζώης Θ· ἀνάξιος ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως, ἤτοι Διοὶ ἱερεῖ, τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Παῦλος ἀνάξιος Θ· ἐπίσκοπος Πρικίου πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πατρίκιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Μαγνήτων Πρωτομαιανδρικῶν τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀντώνιος ἀνάξιος Θ· ἐπίσκοπος Ὑπείων τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Ἀνίων τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐπίσκοπος τῆς Παλαιοπολιτῶν πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίννιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Νυσσέων πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Φωκέων τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Σιὼν τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζωτικὸς ἀνάξιος Θ· ἐπίσκοπος Βαρετῆν τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μύρων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Τραλλέων πόλεως Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γρηγόριος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Θ· Γαλατῆ πόλεως τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Μαγνησίας τῆς Ἀιμιλιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γρηγόριος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Εὐαζῶν τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Νικήτας ἱκέτης ἐπίσκοπος τῆς Κυδωνίων πόλεως τῆς νήσου Κρήτης ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίννιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Χερρονήσου Κρήτης νήσου ὁρίσας ὑπέγρ.

Θεόπεμπτος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Κισσάμου νήσου Κρήτης νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γρηγόριος ἐπίσκοπος πόλεως Λιθίου τῆς πρώτης τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Ἱππιόδου τῆς πρώτης τῆς Γαλατῆ ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μιχαὴλ ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Ἀσπαίων τῆς πρώτης Γαλατῆ ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μάμας ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Μαιζέων πόλεως πρώτης Γαλατῆ ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Βησσοπόλεως τῆς πρώτης τῆς Γαλατῆ ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

HAEC NOTAE: 1 Pro [illegible] in Hebr. 2 Pro [illegible]

ANNO CHRISTI 692. CANONES TRANSLATI SIVE QUINISEXTA SYNODUS.

Joannes indignus episcopus civitatis Sellorum Lydorum provinciæ definiens subscripsi.

Anastasius indignus episcopus Mæonitopoleos Lydorum provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus miseratione Dei episcopus Aureliopoleos Lydorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus Dycoliæ civitatis Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Sisinnius indignus episcopus Basilinopoleos Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus civitatis Cadoforum Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes minimus episcopus Helenopolitarum civitatis Bithyniorum provinciæ defsiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Neocæsariæ Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Simeon indignus episcopus Theotocianorum civitatis Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Cosmas indignus episcopus civitatis Prænetiorum Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus civitatis novæ Justinianæ secundæ Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Isidorus indignus episcopus Gordoseryorum civitatis Bithyniorum provincię definiens subscripsi.

Anastasius episcopus Linoæ Bithyniorum provinciæ definiens subscripsi.

Tates minimus episcopus civitatis Colybrasii Pamphyliæ provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus civitatis Erumnenium Pamphyliorum provinciæ definiens subscripsi.

Conon miseratione divina episcopus Coracesii Pamphyliorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius minimus episcopus civitatis Sydreorum provinciæ Pamphyliorum definiens subscripsi.

Callinicus Dei gratia episcopus Colonisarum civitatis magnæ Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

Photius Dei gratia episcopus Christi amantis Nicopolitarum civitatis magnę Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius Dei gratia episcopus Jetaleorum civitatis magnæ Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

Photius indignus episcopus Sebastopoleos definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus Amaseorum civitatis Hellespontiorum provinciæ definiens subscripsi.

Sergius minimus episcopus Andraporum definiens subscripsi.

Ἰωάννης ἀνάξιος Θ· ἐπίσκοπος Σελλῶν πόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Μαιονιτοπόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος Θ· ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος Αὐρηλιοπόλεως τῆς Λυδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Δυσκολίας τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σισίννιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Βασιλινοπόλεων τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Καδοείων τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἑλενοπολιτῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρέων πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Συμεὼν ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Θεοτοκικῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Ἡμιαιτίων πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως νέας Ἰουστινιανῆς δευτέρας τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Γορδοσηρίων τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀναστάσιος ἐπίσκοπος Λινόης τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Τάτης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Θ· πόλεως Κολυβρασοῦς τῆς Παμφυλῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος [illegible] πόλεως τῆς Παμφυλῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κόνων ἔλεῳ θεῷ ἐπίσκοπος [illegible] τῆς Παμφυλῶν [illegible]

Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Σιδηρέων τῆς Παμφυλῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Καλλίνικος χάριτι θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Κολωνιζῶν πόλεως τῆς μεγάλης τῆς Ἀρμενίων χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Φώτιος χάριτι θεῷ ἐπίσκοπος τῆς Νικοπολιτῶν φιλοχρίστου πόλεως τῆς μεγάλης τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος χάριτι θεῷ ἐπίσκοπος Ἰετιαλέων πόλεως τῆς μεγάλης τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Φώτιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Σεβαστοπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Θ· πόλεως τῆς Αμασέων τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σέργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Ἀνδραπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

HAEC NOTAE: 1 Pro Σιτῶν. 2 Pro Μαιονίας κώμας. 3 Pro Βαταλῶν. 4 Pro Σιδήρου. 5 Pro Ὀρμανησίου.

Anno Christi 692.

Phorius indignus episcopus civitatis Thorensium Hellespontorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus civitatis Zelporum definiens subscripsi.

Ioannes episcopus civitatis ' Corucutes Ciliciæ provinciæ definiens subscripsi.

Petrus indignus episcopus Zephyrii civitatis primæ Ciliciæ provinciæ definiens subscripsi.

Basilius peccator episcopus Epiphaniæ civitatis secundæ Ciliciæ provinciæ definiens subscripsi.

Paulus indignus episcopus Irenopoleos secundæ Ciliciæ provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus minimus episcopus civitatis ' Castulorum definiens subscripsi.

Silvanus indignus episcopus Cilidiopoleos definiens subscripsi.

Theodorus episcopus Olbæ civitatis Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Paulus minimus episcopus ..... Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Silvanus minimus episcopus Silvanorum Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Cosmas minimus episcopus civitatis Dalisandi Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus Irenopoleos Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Zacharias minimus episcopus civitatis Antiochi definiens subscripsi.

Stephanus minimus episcopus civitatis Hadrati Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Petrus indignus episcopus Colendercos Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Cosmas miseratione divina episcopus Domitiopoleos definiens subscripsi.

Basilius miseratione Dei episcopus Ibidinges Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Marcus minimus episcopus Zenopoleos Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Dominus minimus episcopus Tiopoleos Isauorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius episcopus Abramiadi primæ provinciæ Armeniorum definiens subscripsi.

Ioannes indignus episcopus Cucusi primæ provinciæ Armeniorum definiens subscripsi.

Ioannes indignus episcopus Flaviaiopoleos secundæ Cappadociæ provinciæ definiens subscripsi.

Stephanus indignus episcopus Sasimorum Cappadocum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius miseratione divina diaconus sanctæ ecclesiæ civitatis Amastridis provinciæ Pa-

Φώριος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Ἰδίων τῆς Ἑλλησπόντου καὶ ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Ζελπῶν ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως ' Κορικοῦτ τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πέτρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως τοῦ Ζεφυίου τῆς πρώτης τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Βασίλειος ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος πόλεως Ἐπιφανείας τῆς δευτέρας τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

B Παῦλος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως τῆς ' Καστωλίων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σιλουανὸς ἀνάξιος ἐπίσκοπος ' Κιτιδιοπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Ὀλβῶν τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Παῦλος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος ..... τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Σιλουανὸς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως τῆς Σιλουανῶν τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

C Κοσμᾶς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Δαλισανδῶν τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζαχαρίας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Ἀντιόχου ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδραστῶ τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πέτρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Κολενδέρων τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κοσμᾶς ἐλεῷ θεοῦ ἐπίσκοπος Δομιτιοπόλεως ὁρίσας ὑπέγραψα.

D Βασίλειος ἐλεῷ θεοῦ ἐπίσκοπος Ἰβιδίγων τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μάρκος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος ' Ζηνοπόλεως τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Δομέτιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Τιτιοπόλεως τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγρ.

Γεώργιος ἐπίσκοπος ' Ἀβραμιαδῶ τῆς πρώτης Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Κουσοῦ τῆς πρώτης τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

E Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος Φλαυιανοπόλεως τῆς δευτέρας τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Σαρσίμων τῆς Καππαδόκων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἐλεῷ θεοῦ διάκονος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας πόλεως Ἀμαστριδος ἐπαρχίας Παφλαγονίας τῆς

Hanovius Nota.

1 Pro Corucutes. 2 Pro Cabalorum in Cilicia. 3 Pro Castulorum, vel Castulorum. 4 Pro Kerrikdiopolis. 5 Pro Alvorum, in Isauria. 6 Pro Dimentiopolis. 7 Pro Antiochi.

Anno Christi 692.

phlagoniæ, & locum tenens Zoili sanctissimi mei episcopi definiens subscripsi.

Georgius miseratione Dei episcopus Junopolis Paphlagonum provinciæ definiens subscripsi.

Phocas indignus episcopus civitatis Dadyborum definiens subscripsi.

Ioannes indignus episcopus civitatis Sorum provinciæ Paphlagoniæ definiens subscripsi.

Georgius minimus episcopus Cratiæ definiens subscripsi.

Stephanus minimus episcopus Heracliæ civitatis Honoratarum definiens subscripsi.

B Narles indignus episcopus Cerafuntis definiens subscripsi.

Domitius minimus episcopus civitatis Polemonii definiens subscripsi.

Salomon indignus episcopus Celaniæ secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus indignus episcopus Amorii secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Theodorus minimus episcopus civitatis Trochnadarum secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Segermus minimus episcopus Horcofeti secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius minimus episcopus civitatis Synnadorum secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Elpidius minimus episcopus Thermarum sancti Agapii secundæ Galatarum provinciæ definiens subscripsi.

Zemarchus episcopus civitatis Sidymorum provinciæ Lycaoniæ definiens subscripsi.

D Georgius episcopus Heniandi provinciæ Lyciæ definiens subscripsi.

Theodorus episcopus civitatis Arattorum provinciæ definiens subscripsi.

Ioannes episcopus Tlattæ provinciæ Lyciæ definiens subscripsi.

Zenas minimus episcopus civitatis Pinarii provinciæ Lyciæ definiens subscripsi.

Georgius minimus episcopus Xanthi definiens subscripsi.

Theopempus episcopus civitatis Trotoiycæ provinciæ Cariæ definiens subscripsi.

E Georgius indignus episcopus civitatis Hylamirorum provinciæ definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus civitatis Antiochiæ provinciæ Cariæ definiens subscripsi.

Theodorus minimus episcopus civitatis Heraclea Latmi Cariæ provinciæ definiens subscripsi.

Magnus indignus episcopus civitatis Eriaorum Carum provinciæ definiens subscripsi.

Engenius episcopus civitatis Trapezarum Paratianum definiens subscripsi.

Hanovius Nota.

1 Pro Kaviis, vel Kaviis. 2 Pro Τρίφων, vel forte Τριφῶν. 3 Pro Ορνοι. 4 Pro Αυνίων. 5 Pro Ονιαῶν. 6 Pro Αγάθων. 7 Pro Τρικλῶν, vel Τικλῶν. 8 Pro Λεξηνηφῶν.

Canones Tarachii sive Quinisextum Concilii 102.

Anno Christi 692.

Andreas episcopus Acrygaporum Pacatianæ definiens subscripsi.
Quiricus indignus episcopus civitatis Ancyræ Pacatianæ definiens subscripsi.

Plato episcopus civitatis Schaflæ Pacatianæ definiens subscripsi.
Philippus indignus episcopus civitatis Cadorum Pacatianæ definiens subscripsi.

Theodorus episcopus civitatis Pemporum Pacatianæ definiens subscripsi.
Basilius episcopus Coloniæ Pacatianæ definiens subscripsi.

Anastasius episcopus Tiberiopoleos Pacatianæ definiens subscripsi.
Cosmas episcopus civitatis Colaflæ Pacatianæ definiens subscripsi.
Gregorius indignus episcopus civitatis Æziaorum Pacatianæ definiens subscripsi.
Joannes indignus episcopus Sombi definiens subscripsi.

Joannes presbyter sanctæ Dei ecclesiæ civitatis Anemorii, & locum tenens Mamantis sanctissimi mei episcopi definiens subscripsi.

Leontius indignus episcopus civitatis Dorylæi Salutatiorum provinciæ definiens subscripsi.
Alexander indignus episcopus Nacoleorum civitatis Salutatiorum provinciæ definiens subscripsi.
Patricius minimus episcopus Prymoeleorum Phrygum Salutatiorum provinciæ definiens subscripsi.
Theodorus episcopus civitatis Midani Salutatiorum provinciæ definiens subscripsi.
Agapetus minimus episcopus civitatis ..... Salutatiorum definiens subscripsi.
Joannes diaconus sanctæ ecclesiæ Cottyæensis civitatis vicem gerens sanctissimi mei episcopi definiens subscripsi.

Constantinus minimus episcopus civitatis Bazitæ Lycaoniæ provinciæ definiens subscripsi.
Eustathius indignus episcopus civitatis Amisandenium provinciæ Lycaoniæ definiens subscripsi.
Conon indignus episcopus civitatis Antiochorum provinciæ Lycaoniæ definiens subscripsi.
Theodosius minimus episcopus civitatis Berenorum Lycaoniæ definiens subscripsi.
Longinus minimus episcopus Misthanorum civitatis Lycaoniæ definiens subscripsi.
Quiricus minimus episcopus Derbe civitatis Lycaoniæ provinciæ definiens subscripsi.
Alexander minimus episcopus civitatis Sumandissium Lycaoniorum provinciæ definiens subscripsi.

A Andreas ἐπίσκοπος [1] Λεψυρπῶν Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Κύριακος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Ἀγκύρας Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Πλάτων ἐπίσκοπος πόλεως Σιβαστῆς Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Φίλιππος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Κάδων Πακατιανῆς ὁρίσας ἐπέγραψα.
Θεόδωρος ἐπίσκοπος πόλεως [2] Γίμπων Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Βασίλιος ἐπίσκοπος Κολωνίας Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἀναστάσιος ἐπίσκοπος Τιβεριουπόλεως Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
B Κοσμᾶς ἐπίσκοπος πόλεως Κολλοσσῶν Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Γρηγόριος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως [3] Αἰζηνῶν Πακατιανῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος [4] Σομβῆ ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης πρεσβύτερος τῆς ἁγίας τῆ Θεῖ ἐκκλησίας πόλεως τῆ Ἀνεμορίου, ὁ ὢν τόπον ἀποπληρῶν Μάμαντος τῆ ἁγιωτάτε μοῦ ἐπισκόπου ὁρίσας ὑπέγραψα.
Λεόντιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Δορυλαίου τῆς Σαλουτάριον ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
C Ἀλέξανδρος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Νακολείων πόλεως τῆ Σαλουταρίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Πατρίκιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Γρωμπεέων τ Φρυγῶν Σαλουταρίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Θεόδωρος ἐπίσκοπος πόλεως [5] Μιδιῶν Σαλουταρίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἀγάπητος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως . . . . . τ Σαλουταρίων ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἰωάννης διάκονος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῆς Κοττυαείων πόλεως, ἢ τόπον ἀποπληρῶν τῆ ἁγιωτάτε μοῦ ἐπισκόπου ὁρίσας ὑπέγραψα.
D Κωνσταντῖνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως [6] Βαρίτης τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Εὐστάθιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως [7] Ἀμισλάνδων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Κόνων ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως [8] Ἀντιοχῶν ἐπαρχίας Λυκαονίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Θεοδόσιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς [9] Βερμῶν πόλεως Λυκαόνων ὁρίσας ὑπέγραψα.
Λογγῖνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος [10] Μισθανῶν πόλεως Λυκαονίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
E Κύριακος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Δέρβης πόλεως τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἀλέξανδρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως [11] Σουμανδῶν τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πω-

Anno Christi 692.

Παῦλος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ζωζοπολιτῶν πόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως τῆ Βινδέων τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Μαρῖνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως τῆ Φιλομελείων τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Σισίνιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς [1] Μανοπόλεως τ Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως [2] Γαλαεῖ τ Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Κωνσταντῖνος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς [3] Μαμβιαδέων B ὁρίσας ὑπέγραψα.
Κόνων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Κοαδοιείας τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἀλαδῶν πόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πατρίκιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως [4] Λουκαίων τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Κόνων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Σπιωδῶ τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς [5] Τυεείων πόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα. C
Πέτρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος [6] Σελευκείας . . . ἐπαρχίας τῆς . . . . ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἀνάτιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς [7] Μανδέων πόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Ζαχαρίας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος [8] πόλεως Λαγρῶν τ Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Γεώργιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς [9] Κοβριλίων πόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
D Παῦλος [illegible] Σιλλαῖς [illegible] Φυρνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Κωνσταντῖνος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος [10] πόλεως Εὐδοκιάδων τῆς Παμφυλίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Ἰωάννης ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδριανῶν τῆς Παμφυλίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Θεόδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Δοκιμείων τ Ἀλάβας τῆ Καστελόβων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.
Κόνων ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Κολοσσέων τῆς Ἀλάβας τῆ Καστελόβων ἐπαρχίας ὁρίσας E ἐπέγραψα.
Εὐσέβιος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεως Παρκοσσῆ τῆς Ἀλάβας τ Καστελόβων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.
Μιχαὴλ ἀνάξιος ἐπίσκοπος Νεζιανζῆ τῆς Ἀλάβας τ Καστελόβων ἐπαρχίας ὁρίσας ἐπέγραψα.

Πα-

1 Pro Λεψυρπῶν. 2 Pro Παῦλος. 3 Pro Αἰζῶν.
4 Pro Κόμβοι. 5 Pro Μιδῶν.
6 Pro Βαρίτης, vel Βαρίτων. 7 Pro Ἀμιλλάνδων.
8 In editione & apud Balsamonem legunt Μόνων.
9 Pro Βερμοῦνων. 10 In Nicolaitarum & Mirbon. Apud Basilium ibidem, Μίσθων. 11 Pro Ομμοῦδων.

Marginalia Nota.

Canones Tarachii sive Quinisextum Concilii 102.

A Paulus indignus episcopus Sozopolitarum civitatis provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.

Theodorus minimus episcopus civitatis Bindei provinciæ definiens subscripsi.
Marinus minimus episcopus civitatis Philomelii provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.
Sisinnius minimus episcopus Manopoleos Pisidiæ provinciæ definiens subscripsi.
Georgius minimus episcopus civitatis Galai provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.
B Constantinus indignus episcopus Mambiadeium definiens subscripsi.

Conon minimus Laodiceæ episcopus provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.
Joannes miseratione Dei episcopus civitatis Aladeorum provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.

Patricius minimus episcopus civitatis Lymneorum provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.
Conon minimus episcopus civitatis Siotandi provinciæ Pisidiæ definiens subscripsi.
Stephanus minimus episcopus civitatis Tyaeorum provinciæ Pisidarum definiens subscripsi.
C Petrus minimus episcopus Seleuciæ ..... provinciæ .... definiens subscripsi.
Plato minimus episcopus civitatis Mandeorum provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
Zacharias minimus episcopus civitatis Lagrorum provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
Georgius minimus episcopus civitatis Cobrilenium provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
D Paulus minimus episcopus civitatis Syiæi provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
Constantinus minimus episcopus civitatis Eudociadis provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
Joannes minimus episcopus civitatis Hadrianæ provinciæ Pamphyliæ definiens subscripsi.
Theodorus minimus episcopus civitatis Doxenorum secundæ Cappadocum provinciæ definiens subscripsi.
Conon minimus episcopus civitatis Colonias secundæ Cappadocum provinciæ definiens subscripsi.
Eustathius minimus episcopus civitatis Parnissi secundæ Cappadocum provinciæ definiens subscripsi.
Michael indignus episcopus Nazianzi secundæ Cappadocum provinciæ definiens subscripsi.

Fa-

Marginalia Nota.

Conjunctis una, Antiochi, in altera, Nonnoor.
1 Pro Μανοπόλεως. 2 Pro Γαλαεῖ.
4 Pro Λουκαίων. 5 Pro Τυεείων, vel τυεωνείων.
6 Pro Μαγνῆσσα. 7 Pro τῶν Μανδέων.
8 Pro Λαγρεῖαν.

ANNO CHRISTI 680.

Faustinus indignus episcopus Giganorum provinciæ definiens subscripsi.

Joannes indignus episcopus civitatis Petrarum provinciæ Lazorum definiens subscripsi.

Stephanus indignus episcopus civitatis Parii definiens subscripsi.

Georgius indignus episcopus Theotinæ definiens subscripsi.

Isidorus minimus Sami episcopus definiens subscripsi.

Joannes episcopus civitatis Mofyneorum Phrygiæ provinciæ definiens subscripsi.

Stephanus minimus episcopus civitatis Attadi provinciæ Phrygiæ definiens subscripsi.

Marianus indignus episcopus Citharizorum primæ Armeniorum provinciæ definiens subscripsi.

A Φαυστῖνος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Γιγανῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Πετρῶν τῆς Λαζῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγρ.

Στέφανος ἀνάξιος ἐπίσκοπος πόλεως Παρῆς ὁρίσας ὑπέγραψα.

Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Θεωτείης ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰσίδωρος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος Σάμων ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης ἐπίσκοπος τῆς Μοσυνῶν πόλεως Φρυγῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

B Στέφανος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος πόλεων Ἀττάδων τῆς Φρυγῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μαριανὸς ἀνάξιος ἐπίσκοπος Κιθαριζῶν τῆς πρώτης τῆς Ἀρμενίων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα.

CANONES NOVEM CONCILII VI. OECUMENICI.

ADMONITIO SURII DE CANONIBUS SEQUENTIBUS.

Hi novem sequentes canones fuisse adscribuntur septem synodo; sed quia pii cum primis esse videantur, nolimus curiosiim hujusmodi eorum cognitione fraudare; eisque tum illos loco reliquimus ex vetusto codice monasterii sancti Bavonis urbis Gandavensis Flandriæ desumpto. Erat autem codex ille ad initiat decreti Gratiani distinctionis quinque partialibus libris, quarum singuli tractabant singulas materias. Itaque capitula quæ subjungunter, dos sumpta sunt ex eysdem libro quarto, capite quinquagesimoseptimo.

TITULUS DE CANONIBUS APOSTOLORUM ET DE SYNODIS principalibus.

Apostolorum canones, qui per Clementem Romanum Pontificem, sicut quidam afferunt, CV. Sexta in Constantinopoli centum quinquaginta patrum contra Macarium Antiochenum episcopum & socios ejus, qui unam voluntatem & operationem in Christo falsa suspicione adfirmabant, temporibus Constantini principis, & Agathonis papæ Romani, Georgii Constantinopolitani, qui condemnata hæresi prædata, scripserunt novem capitula inferius annexa.

CAPITULA.

I.

Si quis presbyter inventus fuerit alicui clerico vel laico munera dare, aut dediffe, ut ecclesiam alterius presbyteri subripiat, sciat se pro hac rapina & sua cupiditate aut gradum amissurum, aut in carceris arumna longo tempore pœnitentiam agendo detinendum.

II.

Si parvulus ægrotans ad quemlibet presbyterum baptismi gratia de cujusliber parochia allatus fuerit, ut baptismi sacramentum nullo modo denegetur. Si quis hoc munus petenti concederet detrectaverit, & ille parvulus absque baptismi gratia mortuus fuerit, noverit se ille, qui eum non baptizavit, pro ejus anima rationem reddituram.

III.

Nullus facerdos, aut monachus sive laicus præsumat calicem, aut patenam, aut quælibet vasa sacra & divino cultui mancipata ad alios usus detorquere. Nam quicumque de calice sacrato, quo sanguis Christi accipitur, aliud bibit præter Christi sanguinem, & patenam ad aliud officium habet, quam ad altaris ministerium, deterrendus est exemplo Baltasar, qui dum vasa domini in usus communes assumpsit, vitam pariter cum regno amisit.

IV.

Si quis ex presbyteris voluerit nepotem suum aut aliquem consanguineum ad scholas mittere in ecclesiis sanctorum, aut in cœnobiis, quæ nobis ad regendum commissa sunt, licentiam id faciendi concedimus.

V.

Presbyteri per villas & vicos scholas habeant. Et si quisliber fidelium suos parvulos ad discendas literas eis commendare vult, eos non renuant suscipere & docere, sed cum summa caritate eos doceant, attendentes illud quod scriptum est:

ANNO CHRISTI 680.

Ex Gandavensi codice illo, quem supra diximus esse ejus ad decretum Gratiani.

* De infra. Hinc sumtum quinquaginta.

est: *Qui autem docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti: & qui ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates.* Cum ergo eos doceat, nihil ab eis pretia exigant, nec aliquid ab eis accipiant; excepto, quod eis parentes eorum caritatis studio sua voluntate obtulerint.

VI.

Cum ergo omnium scripturarum sanctarum paginæ, instrumentis bonorum operum refertæ sint, & sanctarum scripturarum campis possint inveniri arma, quibus vitia comprimantur, & virtutes nutriantur; libuit nobis, huic nostro capitulari inserere sententiam cujusdam patris de instrumentis bonorum operum, in qua, magna brevitate, quid agi, quidve vitari debeat, continetur: In primis dominum Deum diligere ex toto corde, tota anima, tota virtute, denique proximum tanquam seipsum: Deinde non occidere, non adulterari, non facere furtum, non concupiscere, non falsum testimonium dicere: honorare omnes homines: & quod sibi aliquis fieri non vult, alii ne faciat: abnegare semetipsum sibi, ut sequatur Christum; corpus castigare, delicias spernere, justitiam amplecti, jejunium amare, pauperes recreare, nudum vestire, infirmum visitare, mortuum sepelire, & in tribulatione subvenire, dolentem consolari, a sæculi actibus se facere alienum, nihil amori Christi præponere, iram non perficere, iracundiæ tempus non esse servare: dolum corde non tenere, pacem falsam non dare, caritatem non derelinquere: non jurare, ne forte perjurets: veritatem ex corde & ore suo dicere: malum pro malo non reddere, injuriam non facere, sed & sibi factam patienter ferre: inimicos propter Deum diligere, maledicentes se non remaledicere, sed magis benedicere, persecutionem propter justitiam sustinere: non esse superbum, non vinolentum, non multum edacem, non somnolentum, non pigrum, non murmurosum, non detractorem: bonum aliquid in se cum viderit, Deo applicet, non sibi: spem suam Deo committere; malum semper a se factum fciat, & sibi reputet: diem judicii timere, gehennam exhorrere, vitam æternam omni concupiscentia spiritali desiderare, mortem quotidie ante oculos suspectam habere, actus vitæ omni hora custodire, in omni loco Deum se respicere pro certo scire: cogitationes malas cordi suo advenientes mox ad petram Christum allidere, & seniori spirituali patefacere: os suum a malo vel prava eloquio custodire: multum etiam loqui non amare, verba vana non loqui: rifum multum aut excessum non amare, lectiones vero sanctas libenter audire, orationi frequenter incumbere, mala sua præterita & præsentia cum lacrymis & gemitu quotidie Deo in oratione confiteri, de ipsis malis de cetero se emendare, desiderii carnis non perficere, voluntatem propriam odire; præceptis facerdotis & præceptoris Dei in omnibus obedire, etiam si ipse aliter (quod absit) agat, memores illius dominici præcepti: *Quæ dicunt, facite: quæ autem facitis, nolite facere.* Non velle dici sanctum antequam fit, sed prius esse quod dicatur. B Præcepta * vero dominica adimplere, castitatem amare, nullum odire, zelum * per * invidiam non habere, contentionem non amare, elationem fugere, & seniores venerari, juniores diligere in Christi amore, pro inimicis orare, cum discordantibus ante solis occasum in pacem redire, & de Dei misericordia nunquam desperare.

Ecce hæc sunt instrumenta artis spiritalis; quæ cum fuerint a nobis die noctuque incessabiliter adimplera, in hoc præsenti sæculo tranquillam faciunt ducere vitam, & in die judicii recompensata illi merces nobis a domino recompensabiliter retribuetur, quam ipse promisit, dicens: *Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus qui diligent illum.*

VII.

Commonendi sunt fideles omnes a minimo usque ad ma imum, ut orationem dominicam & symbolum discant: & dicendum est eis, quod hæc duo sint fenti is omne fidei Christianæ fundamentum incumbit. Et nisi quia has duas fententias & memoriter tenuerit, & ex toto corde crediderit, & in oratione sæpissime frequentaverit, catholicus esse non poterit. Constitutum namque est a sanctis patribus, ut nullus christnetur, neque baptizetur, neque a lavacro fontis alium suscipiat, neque coram episcopo ad confirmandum quemlibet teneat, nisi symbolum & orationem dominicam memoriter tenuerit, exceptis his, quos ad loquendum ætas minime perduxit: dicendum est illis, ut singulis diebus, qui amplius non potest, saltem duabus vicibus o- ere, mane scilicet & vesperæ, dicens symbolum sive orationem dominicam: Qui plasmasti me, miserere mei: vel etiam: *Deus propitius esto mihi peccatori*: & Deo gratias agat pro quotidianæ vitæ commeatibus, & quia se ad imaginem suam creare dignatus sit, & a peccatoribus segregare. His actis & solo Deo creatore suo adorato, invocet sanctos ut pro se intercedere apud majestatem divinam dignentur. Hæc facinus, quibus ba- filicæ

Matth. 23.

* Dei quæ- cidie

Luc. 18.

Anno Christi 680.

filiæ locus est, in basilica: qui vero in ità nere, aut pro qualibet occasione in silvis aut agris est, ubicumque eum ipsa hora matutina vel vespertina invenerit, sic faciat, sicleris Deum ubique præsentem esse, dicente psalmista: *In omni loco dominationis ejus benedic anima mea domino.* Et: *Si ascendero in cælum, tu illic es*, &c.

VIII.

Diei vero dominici (quia in eo Deus lucem condidit, in eo manna in eremo pluit, in eo nafci dignatus est, in eo stella magis refulsit, in eo de quinque panibus & duobus piscibus quinque millia hominum pavit, in eo baptismum in Jordane à Joanne suscepit, in eo ipse pius redemptor humani generis pronte pro salute nostra a mortuis resurrexit, in eo Spiritum sanctum super discipulos infudit) tanta debet esse observantia, ut præter orationes & missarum solemnia, & ea quæ ad vescendum pertinent, nihil aliud fiat. Nam est necessitas fuerit navigandi five itinerandi, licentia datur, ita dumtaxat, ut hujus occasione missæ & orationes non præermittantur. Conveniendum est sabbato die cum luminaribus Christiano ad ecclesiam; conveniendum est ad vigilias five ad officium matutinum. Concurrendum etiam est cum oblationibus ad missarum solemnia: & dum ad ecclesiam conveniunt, nulla cauta dici debet vel audiri, nulla jurgia sunt habenda, sed tantummodo vacandum est orationi, & celebrationi eleemosynarum, in Dei laudibus cum amicis & proximis & peregrinis spiritualiter epulandum.

IX.

Admonendi sunt omnes, ut hospitalitatem diligant, & nulli hospitium præbere detrectent. Et si cui forte hospitium præstiterit, nullam ab eo mercedem accipiat: nisi forte illi qui recipiunt, sponte sua aliquid dent: Dicendum quoque est illis, qualiter multi per hospitalitatis officium Deo placuerunt, dicente apostolo: *Per hanc enim placuerunt quidam Deo, angelos hospitio susceperunt.* Et iterum: *Hospitales sine murmuratione.* Et ipse dominus ad judicium veniens, dicturus est: *Hospes eram, & collegistis me.* Sciant quicumque hospitalitatem amant, Christum in illo hospitalem recipere. Nam illos duos hospitalitatis non solum inhumanus, sed etiam crudelis est, quod nunquam in domum hospes nec recipitur, nisi prius dati hospitii merces compensetur: & quod dominus agere justit pro perceptione regni cælestis, hoc acquisitione terrenarum rerum agere nolunt.

Psalm. 102.

Psalm. 138.

Hosea. 12.

Matth. 18.

Anno Christi 680.

quo decreto obtegitur novem episcopi à Monothelitarum hæresim condemnatos à sub Agathione papa & Constantino Pogonato imperatore, & anno redemptoris nostri DCLXXX. inchoatum, & sequente absolutum.

NOTÆ SEVERINI BINII.

a *Concilium* Hæc sanctæ synodus subscribentes Apothoricis papæ indictis literatis, quæ & conilio imperatoris congregata est hac ratione: Post patrum con Sexaenis & Indictus Bulgaria initiam, Constantinopolim ipsam pacem & concordiæ Christianæ amantissimus, summo studio operatus, ut ad concilianda omnia orientalia ecclesiam cum occidentali, & ad controversiam de una Christi voluntate & operatione definiendam, concilium universale congregaretur; quæ de causa illa die quinta papæ Scriptis fervidum illum quæ exter inter præambulatio hujus concilii, tumultum illum adhortatione, quæ & sancta, & pacis hæc tanquam promonuerunt legates suos mittere velit, præmiserique fuerunt, ut eum honore excipiantur, nunquo comitatus adhibito, post finem concilii rejicitur fecum redeunt. Accepto epistolam Dom Sacrifice Agatho, qui Dono defunctio Constantinopolim ad Constantinopolim ita Romam debus fuisset, Qui dum pium esset congrovit id quod petebatur, voce ac delectio simpertinaciam scripsit, Mitrifidelisque per occidentem conciliabus, causam Monothelitisum examinari, disceri & ejudicari mandavit. Quibus peractis, ipse Romam ad Sacrum Concilium congregavit, qua cum fidem, orthodoxam contra Monothelitis simulque Sabbatiosis, legatorum deputavit, quæ accepto consensu Constantinopolim venit circa initium Septembris anni 680. Quam dum imperator pietatissimus magnos eum honore excipiat, ipsam ad Georgium Constantinopolitanum urbis episcopum transmittit (certat inter primabulatus hujus cœtus, ut ipsum omnes patriarchas cum fidelitate ejusdem congregari juncturis). Scriptis enim etiam conclusum Romani pontificis ad hanc synodum concilium ratum non ejudicat, per quem, alterum episcopum semiorem advocaverat, donec legati fidei apostolicæ præsidentes, vel etiam tempore le affuerunt præsidibus. Ita certum est, quod hæc sancta synodus hortatu, consilio, & auxilio pontifici imperatoris congregata, non aliter quam debite legitimeque absolvitur pontificis indictis & convocata fuerit.

Adhæ conciliis antiqua in locis deperatura fuerit. Præterquam quod non ante in loco pendet, ille infra demonstrionem, defidentatur nonnulla, quæ necessitate Anathefus fuerit in vita Agathonis, ipsa quoque ratione hoc bonere compendium deprehendit. Quorum impositus ex epistola synodica constitutum, ut ipsum ad Sacrum Concilium fuerit, dicit fuerit in modo ejudicum conciliorum Romani sub Agathione. Dolo ac fraude Monothelitarum tantum superadditum est synodalibus actis, quibus ipsi Romani pontificis dictum aut factum esse plurimos in locis commemoratur. Impotitur auditorem & qui Theodorum Cilicum Mantinopolitanum episcopum dicat, non fuerit illi fortasse impetrum, & diligenter conferentiorum ea, quæ fuerunt dies in anno ad Sacrum Agathonis, verbis *effusis episcopus*, quæque dicam infra in notis affinis 15. 14. 6. Centum & tres canones, qui sub nomine Trevir Synodi ex minorum & vulgari Latinorum, quæ ad Sacrum concilii accumenici facti fuerunt; fed patrum & quadam conciliabula, quod poli annos decem Sabinus ad Concilium Constantinopolitanum, tempore Sergii papæ & Justiniani imperatoris junioris, anno domini 692. quæ ad Sacrum dedit quinquaginta canonum, non tantum, ideo quod proficientur epistolæ ejusdem conciliabuli, & allegatus canones, nomine quorum & fexta synodi, quæquam apostolicis quamquam non necessarium eddidit. Vide quæ dilucidi & tumus in notis concilii illius fub Sergio. Graeca tantum Latina edition, quæ ex typographia cardinalis apostolicæ anno 1601. in lucem prodiit, ex quibus antiquus exemplaribus recognita fuerit, indicet collectionis canonum, quæ ex vetusta Graeca fecunda generalis conciliorum, quæ Graeca codicibus manuscriptis collata, dondum bibliotheca Vaticana, tentia nilon Cardinalis Sirletti, Apostolici archiepiscopi Tarraconensis Latina interpretatio ex codicibus manuscriptis Vaticanis emendatus & ubi incorpora fit tam in Graeca aliens legale videtur quam nunc in nullis dicibus habetur, vel Graecum verbonum fenfus ut ita sit expuffus, diversiarum in margine indicatum, nulla etiam Graeco ex Latina versione ad manuscriptum vetustissimum.

b De *Constantinopolitanum certium*. 3 Insuffice fundum Latin conciliorum Plura enim provinciaria & ecumenicorum Plura enim provinciaria & ecumenicorum Graeca ex Latina versione ad manuscriptum vetustissimum.

b De *Constantinopolitanum certium*. 3 Insuffice fundum Latin conciliorum Plura enim provinciaria & ecumenicorum Graeca ex Latina versione ad manuscriptum vetustissimum.

c Ex *Constantinopolitanum certium*. 3 Insuffice fundum Latin conciliorum Plura enim provinciaria & ecumenicorum Graeca ex Latina versione ad manuscriptum vetustissimum.

d Ex *Constantinopolitanum certium*. 3 Insuffice fundum Latin conciliorum Plura enim provinciaria & ecumenicorum Graeca ex Latina versione ad manuscriptum vetustissimum.

Trullus qui dicitur

Hæc synodus tiner quatuor ecumenicis est.

Occumenicis synodus ceteris, Patriarchis quinque fuerit.

Imperatoris cauta inserta.

An fit apostolicus probatum.

Numerus episcoporum non quadrat.

Patriarchæ qui & quos ceteros fecerint Georgius Constantinopolitanus, & Macarius Antiochenus, Alexandrinus & Hierosolymitanus fedes abhæc patriarchas & episcopos Constantinopolitanos, qui vicarios præfuo fuerunt.

Scilicet patrum ita dispofita fuit, fiut in concilio Chalcedonensi. A fusiliers, velut loco dignione, fedentes ibi ipsa apostolice legati, a dexteri vero Constantinopolitanus, qui episcopus, qui patriarchatus: sinistrum, in fedem ipsa Alexandrinus. Emenatione loco velut defuncto & parentes concilium cum Constantinopolitanus, Constantinopolitanus imperatore. Sacrosanctum Dei evangelium ex more sessionum conscriptorum, collocatum erat in sella sinistrorum in medio cœtus conciliis, ut ejus inscriptio parte conciliorum, Christum esse præsentem, illi congregatione, quam in nomine ejusdem convocatus.

f *Monothelitarum hæresim condemnant*. 3 Ut facile cognoscas, quo rerum ordine illud fuerit, fuisse, fuerunt & quæ per compendium longitudinem abbreviatio hic Rectum scribit.

Actorum synodorum

Actio Papa. Concilium Constantinopolitanum III. Tomus III. 1418

Anno Christi 680.

nentes, a Sergio papa fuerunt Constantinopolitanus compendium sancti episcopi novam hæresim de una Christi voluntate & operatione in ecclesiam introduxisse, ejusque Maximus Antiochenus, pulsa imperatoris ad apostolicam legatorum fuit nomine fuerunque Sacrosanta reipsi ad imperatorem, nullum & fit novitatem in ecclesiam introduxisse, ut ipsi ipsum fecerint ad Sacrum Concilium, quæ a laudibus concilii illis & partibus accepta Honorius papa, & Cyrus Alexandrinus pontifex effuerunt, quibus ipsi ingrata, ut ipsi ad legatum receptionem probaret. Obtempertavit Maximus, & ex patriarchio codices quinque synodorum accumenicarum pontifices, principes, Quo cum illis fuitis ad discipulo Maximi Sergius, tertia synodus Ephesina, ejusque ad illum locum Cyrilli. *Ego enim eum nunquam vidi*, ipsa, & ea, Conciliis ibi lecta, ut ipsum in illi, ut ipsum, fuit ex ea Maximus, unum in Christo voluntatem esse. Legatis fuit, ipsa, & ea, Constantinopolitanus nolunt esse & plus ne impetum, ex eo ordinatum, quod manifestissimum effuerunt. Inque Cyrillus allegatus loco de Christi Rumanus voluntate, quam Filius cum Patre & Spiritu sancto communem habet. Cumque dolentes imperator ea quæ Ephesina concilia, ratique essent, Sergium adhortatus, ut ipsum concumque restitutionis, plures horas impetrat fuitinet, consulta fuitque papam, Sergius recusantem concilium accumenicorum in frequentem fuitionem dolata fuit.

Decima Novembris adhuc fecunda, hoc tertium est Sacrosanctum Chalcedonensis. Ex quo Maximus Adhæ ita Legatorum orthodoxæ fidei nihil adversum invenire aut objecere Chalcedonensis; fed quinque legatorum influxis, quando legatorum epistola fundi Leonis ad Flavianum, quæ duæ nunc Sacrosancta Sacrosancta conciliorum, quæ ipsi ad Sacrum Concilium Sacrosancta conciliis, & quæ cum publicum mendacio convictus nis probum quæstiis effugium, et authoritate Dionysii Areopagitæ, quæ ipsi vitiis, quæ ipsi Chalcedonensis, quæ ipsi Chalcedonensis operationis voluntatem & operationum vocabulis abhinetur. Sed ea extraneis interpretationibus ipsi ipsum abhinetur dicit. Quibus ipsi, & ea, quæ ipsi ipsum erat Chalcedonensis conciliis legendo abhiti, abhinetque fequente quinquam fynodum virtutis imperatum fuit.

Tertia affione cum 15. Novembris eodem loco, tem- Adhæ tio pore, & ordine quo conciliorum imperatoris Constantinopolitanus, quinta synodus, prout ante conflitutum fuerat Quinta Legatorum & ecclesiæ. Et ipsi initio ea quidam commentatio epistola Quinta Sergii, & Constantinopolitani epistolæ ad Sergium, Vigilium papam, legebantur usque ein in Christo voluntatem. Quod ut fuitur refutaretur, legati fedis apostolicæ Sergius dicerunt, fidem & commentatum fuit nomine quarto. Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo quæ ex Sacrosancta Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo celebratum, ex hac vita migrabat. Qui de eadem dubitagentium inquisitio habetur, ex quibus conciliorum, ut ipsi deprehendisset, ex quibus ipsi quæstionem ipsiusmet, quibus conciliorum commentatio Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo Sergii, & Vigilii, & Sergium, & ita ab Sinodo

ad Imperatorem legatur.

Adio V. Martyris profert ipsi collocutorem Eutychem.

Adio VI. Martyris profert ipsi Eutychem sublimem, ac magnanimum.

Legati Apostolici Petri sublimis Iunonis pro Ecclesia Romana Ecclesiarum Christi Capite, ac Apostolorum principe.

Adio VII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio VIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem, ut ipse Ecclesiarum Christi Caput, ac Apostolorum principe.

Adio IX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio X. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio L. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio LXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio XCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio C. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CLXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CXCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCLXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCXCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCLXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCXCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCC. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXXXIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCXLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCL. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLVI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLVII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLVIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLIX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLX. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLXI. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLXII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLXIII. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio CCCCLXIV. Legati Apostolici Petri sublimis ad Imperatorem.

Adio

aliisque Monotheliticis pronuntiarunt, falsum esse, ab quod A *pryrhi ordinem nomina patriarcharum*, hoc Hinctrica
ejusdem, secundum praescriptum Agathonis & Romanorum- tentia definitiva concilii ad fidem apostolicam appella-
cilii judicatis, cum hoonum authoritate Honorius non tan- lerant; partes vero orthodoxi eorum appellationi defe-
tum de haeresi Monotheliticarum non condemnandus, sed runt. Illos ad Romanum pontificem mittunt. De rebus
etiam ab omni calumnia haereticorum absolvendus fuisse; in synodo gesta ad eumdem pontificem epistolam synodalem
et inficiantur, quae supra hac de re conjectus annotavi. mittunt, petentes ab Agathone pontifice ut res in
Decimafexta die ejusdem mensis Decembris actio ulti- sancta synodo jam gesta hac authoritate confirmat non
ma celebrata fuit: quo cum ad pentitonem imperatoris de- gravent. Quae epistola haberetur in Latina editione, nunc
finitio fidei superiore adiecta relata ac pontificis litera- ex nova editione cum Graeca Romana desiderata in hoc
to lecta & approbata fuisset, patres orthodoxi, sanctus alterum hic habetur exhibetur. Ad finem hujus actionis
dignaque imperatore cathedrae acclamationes impedivis- appellata est epistola Constantini imperatoris, tribus fere
sent, ut ipse, ut ipse, ut ipse

ANNO CHRISTI 680.

Quod si duæ naturæ sunt, (nondum enim ea progressi sunt, ut hoc negent, cum in oculis habeant dispersionem & interitum eorum, qui illius erroris auctores fuerunt) qui fieri potest, ut utraque illarum propriam non effundat actionem ac voluntatem? Verum & illi cum falsæ opinioni fuæ nihil antepponerent, æterno damnati sunt anathemate. Et ille sanctorum patrum eorum ut duas in uno Christo naturas, ita duas in eodem naturales voluntates, & duas actiones omnibus ecclesiis recte confitendas prædicandasque censuit. Constantinus autem Herakli nepos, cunc avitam imperii sortem ilæcipisse de declaravit, cum & aliis in rebus favere conciliо, & rectam ecclesiæ sententiam comprobaret. Ac lectum quidem concilium ita se habet. B

ANNO CHRISTI 680.

ἐκ τῶν μωνὰς ἐξιόντας τὸ ἀσύγχυτον γνῶρισμα τῶν δυοῖν φύσεων τῆς καταφάσεως & ἀτελείας πᾶσι γὰρ ἐκείνοις τοῖς αἱρεσιν ἐπίγραψαν καὶ τὴν θέλησιν. ἀλλὰ & ὅστε ἰδεῖν τὴν ἰδίαν αὐτῶν & δυσφημίας δόξης ἠθέλησαν πρὸς τοῖς αὐτὰ ἐκείνῃ αἱρεσίαν ἀναθέμασι. δύο δὲ θελήσεις φυσικὰς, & δύο ἐνεργείας κατὰ τὴν ἑνὸς Χριστὸ τὸ Θεὸ ἡμῶν τῆς θεοφόρου πατέρων ἱερολογήσας ὁ σύμπαν-θ. τῆς ἀπαντικῆς ἐκκλησίας τὴ δοξὰν ὁμολογεῖν & κηρύσσειν ὥσπερ τῆ φύσεων, οὕτω & τὸ ἐνεργῶν & θέλησιν ὀρθοδόξως φρονοῦσιν. Κωνσταντῖνος τὴν μεμαρτυρὰ τὸ ἀνόρωθ-τὸ Ἡρακλείου τὸ προγονοῦ τὴ βασιλικὸς κλῆρον ἐχομένη τὴ ἀνωτέρω τὴ ἐξόδου τῆς ἐκκλησίας φρόνημα φανερῶσιν.

ANNO CHRISTI 680.

τινῶν αἱρέσεων δεκαμβλέκαντα. τὴς ἀφ-Α δόξας δὲ τὸ δόγματα τρανῶσαι ἡ πανάγια-σύνοδος ἐμφαίνεται, ὅτε δόξαμεν φυσικὰ ἤγουν θέλοντα, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας εἰδέναι ἤγουν μὴ τὴν σάρκωσιν τὸ κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ, ὅτε ὁ ἀναμάρτητος (μὴ γὰρ ἔστω) ἀλλὰ τὴ μόνῃ φύσιν τὴ Λόγοῦ, τὴν ἑνὶ τὴ Υἱοῦ, ἀνθ' ἑαυτοῦ ἀνεφέρετο, οἱ δὴ τὴ τοιαύτα τὴ φύσεων ἀτυφῶν ἰδιώματα, ἐνεργείας τε & θέλημα, & τὰς φύσεις συμπαιγόμενοι, ἀπερ ἐστὶν ἰδιώματα. Ὁμῶ πάντες.

ANNO CHRISTI 680.

consequantur, & eo ipso quod non excitarit majore triumpho exstollentem hujus hæresis blasphemiam. Orthodoxæ vero fidei dogmata clarius sanctæ illa synodus explicuas, duas voluntates naturales jure voluisse & duas naturales operationes esse in domino nostro Jesu Christo posse incarnationem confirmavit. Non quod dividatur persona, (absit) sed quod harum duarum naturarum nulla sit tie voluntatis aut operationis expers. Qui enim has naturarum proprietates tollunt, operationes scilicet & voluntates, etiam naturas ipsas, quarum sunt proprietates, simul tollunt. Simul B patres. *Reliqua desunt.*

IDEM VI. CONCILIUM EX NILO.

SANCTA & œcumenica sexta synodus habita est imperante Constantino Pogonato, congregata a centum septuaginta sanctis patribus, cui præerant Agatho Romæ, Georgius Constantinopolitæ, Petrus monachus Alexandrini legatus, Theophanes Antiochiæ episcopi, adversus Honorium papam Romæ, Cyrum Alexandriæ, Sergium, Pyrrhum, Paulum & Petrum Constantinopolitanos episcos. Erat annus mundi ᾳ΄ ἐτῶν. Christi vero 719. A festa ad septimam fuit anni novem & centum.

Synodus sexta.

Ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ ἕκτη σύνοδος γέγονεν ἐπὶ τὸ βασιλέως Κωνσταντίνου τὸ Πωγωνάτου, συναθροισθεῖσα ἐκ τῶν ἑξηκοντοκτὼ ἁγίων πατέρων, ἡς ἡγοῦντο Ἀγάθων Ῥώμης, Γεώργιος Κωνσταντινουπόλεως, Πέτρος μοναχὸς πατριάρχης τὸ Ἀλεξανδρείας, Θεοφάνης Ἀντιοχείας, καὶ Ὀνωρίου τότε Ῥώμης, Κύρου Ἀλεξανδρείας, Σεργίου τε & Πύρρου καὶ Παύλου καὶ Πέτρου ἐπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως. ἦν δὲ ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτη ᾳ΄ρθ΄. Χριστοῦ δὲ ἔτη ψιθ΄. ἀπὸ ἑκτῆς ἕως ἑβδόμης ἐτῶν ἐνιαυτὸς ἑνὸς καὶ ἑκατόν. ἐν τῷ τοῦ μῆνος ἑβδόμῳ ἐν τῷ ἑνὶ τῶν φοινικῶ

Anno Christi 681.

hæc jam dicto tomo scripta comperimus ' probitatis.

In nomine domini. Ervigius sanctissimis patribus in synodo residentibus.

Et reverendissimi patres, & honorabiles * ministeriorum cœlestium sacerdotes, solliditatem fundis fidei vestræ textos & sincera cordis devotione amplectens, reflimonium paternitatis vestræ, fortissimum in salutis nostræ advoco adjumentum: ut quia regnum fantore Deo ad salvationem terræ, & sublevationem plebium suscepisse nos credimus sanctitudinis vestræ consiliis adjuvetur. Unde licet sublimationis nostræ primordia paternitati vestræ ignabili relatione non latente, B quibus clara divinorum judicorum dispositione præventus, & regnandi confenderim sedem, & sacrosanctam regni perceperim unctionem; nunc tamen nolius id potentiæ, & scripturarum relationé cognoscere, & promulgationis vestræ sententiis publicare. Ut sicut eadem regni nostri primordia conventus vestræ sanctitudinis comperisti divinitus ordinata, ita his orationum solamen impendat, & salubrium consiliorum nutrimenta impertiat; quo suscepto regnum, sicut jam vestris affensionibus nostra gratum, ita vestrarum benedictionum perfruatur dehinitionibus confecrandum, ut innovatio quadamodo nostri videatur imperii, hæc numeratias vestri ordinis aggregati. Et ideo quia dominus in evangelio præcepit dicens: *Amen dico vobis, si duo ex vobis consenserint super terram de omnire, quamcumque petierint, fiet illis a patre meo, qui in cœlis est*: ab hac venerabili patermitatis vestræ cœtum, cum lacrymarum effusione convenio, ut zelo vestri regiminis purgetur terra a contagio prævitatis. Exurgite, quæso, exurgite, culpatorum solvite nodos, transgressorum mores corrigite inhonestos, & * exprite rejti disciplinam, ponderibus subvenite, & *, quod plus hi omnibus est, judicantes pellem, quæ in novum semper retrodefit insanam, radicitus extirpate: legesque, quæ in quorundam fudgorum perfidiam a nostra gloria noviter promulgatæ sunt, omni examinationis probitate perturrite: & tam clarorum reorum inconvulsum adjicite, quam pro eorundem perfidorum excessibus complexas in unum sententias promulgate. Etenim valde nobis extendum, ne tot antiquorum canonum regule, quæ pro eorum erroribus sunt etiam cum anathemate promulgatæ, nos illorum * culpas obnoxios reddant, & nostri regni temporibus eorundem canonum constrictio dilolutes pertranfeat: præfertim si legis illius, quod abit, serenitatis nostræ in * tempore illa clarissimi destinatio esset, ubi divinæ memoriæ domnus atque præcessor noster Sifebutus ex omnes fuccesfores suos sub perpetua maledictionis censura obtinuit, quicumque regum mancipium Christiani judeo servitæ, vel familiari ministerii: Post hæc illud vestris Deo placitis infero fesibiur corrigendum, quod destitoris nostri præcepio pionuit, gata lege sancivit, ut omnis pur in expeditione exercitus non progrediens, ad de exercitu fugiens, ministrum dignitatis sua in triclineo cubiliar carens. Quis severitatis institutio, * dum per totos Hispaniarum ordinata decerni, omnibus fere patrum pop[illegible] ignobilitati perpetue subjugavit. Ita

Anno Christi 681.

A ut quia in quibuslam villulis, vel territoriis, sive vicis pedte hujus infamationis habitatores jubemus locorum sunt degenere reddiri, quia testificandi nullam habeant licentiam, veritatis ex toto videatur interiisse confura: fesque genuino malo terra aterritur, dum & infami plebium notatur elogio, & reperiendæ veritatis destituitur adjumento. Unde licet eamden legen nostre gloriæ manfuetudo temperare disponat, vestræ tamen paternitatis sententia hos, qui per illam titulum dignitatis amittefecerit, revestiri iterum velaro pritiinæ generolitatis testimonio devotissime optat: qualiter nec nostra gloria ministerium eradeliitati adhibeat, nec tam læva præceptio terram sub diutino infamationis * jugalo premat. Nam & hoc generaliter obiecto, ut quidquid in nostræ * ecclesiæ legibus absurdum, quidquid justitiæ videtur esse contrarium, * animitatis vestræ judicio corrigatur. De cetteris autem cauta, atque negotiis, quæ novella compendium institutione * format, evidentium testimonium titulis * exarandæ conscribite: ut quia propsito sunt religiosi provinciarum rectores, & clarissimorum ordinum totius Hispaniæ duces, promulgationis vestræ sententias coram positi præsancfentes, eo illas in * commissis sibi terrarum * latitudines inoffensibili exertant judicitorum instantia, quo præcinitiæ affilentes perspicua oriti vestri conceperunt institutæ. Omnes tamen in commune convenio, & vos patres sanctissimos, & vos illustres aulæ regiæ viros, quos interesse hæc fanctio concilio degere nostra lubliniatur, per divini nominis attestationem & terribilem cunctis foteri judicii diem; quia fine personarum acceptione aliqua, vel favore, sine aliquo quoque aut malignæ contentionis scrupulo, aut fubverrendæ veritatis studio, quæque se vestris fensibus audiendæ ingeferint, sana verborum examinatione dicatitie: faniori quoque judicio comprobatæ, ut collatarum habita prius deliberatione cauforum, diserta vestri ordinis constatur probitas titulorum: qualiter cum vos amor æquitatis in negotiorum accelerationé reddidérit servidus, efficientia quoque jusforum operam commendet, * omnitter fociandos: ut bonorum vestrorum actibus * [illegible] præcipuis vitæ cæpam locum, & retornatum perfitat vobiscum gaudiis manfionum. Datum fub die v. Idus Januarias, anno felicter primo regni * serenitatis nostræ, in Dei nomine tranquillitatis nostræ fedis Toleto.

Anno Christi 681.

Item fubscriptio præclari principis, manu fua exarata.

CAPITULA

I.

In nomine gloriosi domini nostri Ervigii regis, * primi dicti synodali exordio confidentibus episcopis, atque senioribus palatii universis, habita primum est de sancta Trinitate collatio: non quæ novello * exarationis stylo definita pareciges, sed quæ * nobis simplicioribus sub pigris sensibus parefacta monstrarer: ubi præmissa semper lectio præcederet, quod sequens expositio

* Forte, inferiorum. Hard.

* [illegible] jugo

* ecclesiæ

* commissis. Latitudini.

* [illegible]

* [illegible]

* culpas

* [illegible]

Concilio Toletani V. Tit. 14.

* [illegible]

* [illegible]

* [illegible]

Anno Christi 681.

honorare debuerant, et profanis quæstibus indulsit gratiæ munus a se fuisse, * cum summis votis ampleeti debuerant. Etenim multos sæpe confessimus, et in falsis positos, ultimum desiderantes pœnitentiæ fructum, et rursus nimietate agritudinis, a ita loquendi, et sentiendi perdidisse naturale officium, ut nulla illis cura salutis suæ videretur inesse, nullo etiam pristinæ devotionis noscerentur desiderio amplectere: quorum tamen cæsibus fraternitas condolens, ita talium necessitates in fide sua susceperit, ut ultimum illis tribuaretur viaticum: quod scilicet sine fructu pœnitentiæ non videantur transire e sæculo, si fortitan resipiscente Deo salui pristinæ reformentur, agunt cautionibus vanis, et oppositionibus execrandis, qualiter a se tonsuræ venerabile signum expellant, atque habitum religionis abjiciant, impudentissime asserentes, ideo se nullis regulis ecclesiasticæ disciplinæ sub hoc voto teneri, quia pœnitentiam nec ipsi petierint, nec licentes acceperint. Quorum impudentia procax, et obstinata procacitas, nequaquam talia diceret, qualiter ad vitam per facrosanctí lavacri gratiam venerit meminisset. Etenim parvulorum infantium vita originali peccato obnoxia, quæ * nulli per ætatem discernendi, vel experendi sensui aptior judicatur, nisi sponsione fidelium baptismi accipiant sacramentum, ad salutis sensu, nulla etiam discretionis industria id apperere possunt. Unde sicut baptismum, quod nescientibus parvulis, sine ulla contentione in fide tantum proximorum accipitur: ita et pœnitentiæ donum, quod nescientibus illabitur, absque ulla * repugnantia inviolabiliter hi, qui illud exceperint, observabunt. Si autem quolibet modo pœnitentiam accipiens, hoc synodale violaverit institutum, ut vere transgressor, paternis regulis feriatur. Neque enim illa instituentes sacerdotes quosque, ut passim qui licentes donum pœnitentiæ non * pœnitentibus audeant prorogare, absolvimus: sed hos, qui qualibet forte pœnitentiam susceperint, ne alterius ad militare cingulum redeant, religamus. Sacerdotes tamen, qui non sentienti, neque * petenti, aufu temerario pœnitentiam dederit, neque ex hortatu ejus, qui pœnitentiam accipit, manum indicis, vel quibuslibet aliis rei evidentibus significationibus invitatum fuisse probaverit, unius anni excommunicationis sententiæ subjacebit.

III.

Vidimus quosdam & sevimus ex numero

A culpatorum receptos in gratiam principum, extortes extitisse a collegio sacerdotum. Quod demonstrabile malum illa res agit, quia licentia principalis in quo se * solvi licitus curat, ibi alios alligat; & quos in suam communionem videtur suscipere, a communione & pace ecclesiæ eligit separare: ut qui cum illo * convescunt, sola sacerdotum communione priventur. Et ideo quia remissio talium, qui contra regem, genera, vel patriam agunt, per definitiones canonum antiquorum, * in porcellate solum regia ponitur, cui & peccasse noscuntur, * adeo nulla B se deinceps a talibus abstinebit sacerdotum communio. Sed quos regia potestas, aut in gratiam benignitatis recepere, aut participes meruerit sibi esse effecerit, hos etiam sacerdotum, & populorum conventus suscipere in ecclesiasticam communionem debebit: ut quod jam principalis pietas habet acceptum, neque a sacerdotibus Dei habeatur extraneum.

IV.

Majorum institutionibus contraire, & sanctorum patrum decreta convellere, quod aliud est, quam vinculum societatis Christi abrumpere, & usurpare * præsumptionis licentia fiatum totius ecclesiæ diffisipare? Profecquente igitur venerabili & sanctissimo viro fratre nostro Stephano Emeritensis sedis episcopo, res nobis novellæ præsumptionis usurpatione sese intulit pertractanda, tanto communionis nostræ judicio * evellenda, quanto & privatis noscitur assibus perpetrata. Dixit enim violentia principalis se impulum fuisse, ut in monasterium Agaci, in quo venerabilis episcopus sanctissimus * Pimenius C in quo cœnobiorum sedebit quiescit honore, novam episcopalis honoris ordinationem efficeret. Et ideo quia indiscreto & facillimo assensu, * injustis Vvambæ principis jussionibus parens, novam, & injustam illic pontificalis sedis * præsectionem induxerit, ubi canonica institutio id fieri omnimoda ratione refellit: prædictus idem vir prostratus humo, * medicamine nostri præcepti, & sibi dari veniam petiit, & quid potissimum oporter fieri de persona ejus, qui illic ordinatus fuerat, nostri oris sententia decernendum poposcit. Sed quia veraciter, imo communiter noveramus præsidentem principem consilio levitatis agentem, non solum præcepisse, ut in prædicto loco * Aqui episcopus fieret, sed et iam ita * cum confuetus obstinationibus definisse, ut hic in futurbio Toletano in ecclesia Prætoriensi sanctorum Petri & Pauli, episcopum ordi-

Anno Christi 681.

* vulsi.

* Abscinde.

* loco

* Canonibus ad Concilio.

* abolendum.

* solum pinum

* pœnitentiæ

* Aliis, sed quia non solum antiquorum patrum decreta, sed & apostolica autos est convellere institutæ.

Anno Christi 681.

* extirpatione

* Id. si consilii fratrum capitulis ad Ecclesiam dictatur, in synodali exemplari. hic habetur nunc c. d. d. Non quotiens & quotiens Cor. obligando expiscis.

ret: nec non & in aliis vicis, vel villulis similter faceret: ideo pro tam insolenti hujusmodi * disturbationis licentia, quid de hac re haberene canonum institura perlecta fuerit: in primis ex epistola Pauli, ubi Tito discipulo, ut episcopos per civitates constituere debeat, præcepit: item * ex concilio Nicæno titulo * octavo, ubi inter cetera præcipitur, ut in civitate non videantur duo episcopi esse: item ex concilio Laodiceno, * titulo quinquagesimo septimo ubi dicit: Non oportet in vicis, & villulis episcopos ordinare. item ex concilio Africæ secundo, B titulo quinto, ubi dicit: Ut diœcesis quæ episcopum nunquam habuit, non habeat, Felix episcopus Silensitanus dixit etiam: Si hoc placet sanctitati vestræ, infinuo, ut diœcesis, quæ nunquam episcopos habuerunt, non habeant: vel illa diœcesis, quæ aliquando habuit, habeat proprium. Secundum autem hanc profectionem sanctitatis vestræ est æstimare, quid fieri debeat: * Genesius episcopus dixit: Si placet infinuario fratris, & coepiscopi nostri Felicis, ab omnibus confirmetur. Ab universis episcopis dictum est: Placet. Item ex concilio Afri- C cæ * tertio, titulo quadragesimofecundo, ubi dicitur, ut non accipiat alium episcopum plebs, quæ in diœcesi semper subjacuit, Epigonius enim episcopus inter cetera sic dixit: Hoc dico, non debere rectorem accipere eam plebem quæ in diœcesi semper subjacuit, nec unquam proprium episcopum habuit. Quapropter si universis fratribus cœtui placet, hoc, quod * profectus fuit, confirmetur. Aurelius episcopus dixit: Fratris, & consacerdotis nostri profectionem non oblitus, sed hanc ad effectum perducere, profectus * profectus. Item ex concilio Sardicensi *, ubi inter cetera præcipitur: Licentia danda passim non est. Si enim subito, aut vicus aliquis, aut modica civitas, cui fatis est unus presbyter, voluerit sibi episcopum ordinari, ad hoc ut vilescat nomen episcopi, & auctoritas, non debent illi ex alia provincia invitari facere * episcopum. Item de sententia eorum, qui hujusmodi ordinationes faciunt, vel de his, qui contra hæc institutæ canonum ordinantur, ex concilio Taurinensi titulo secundo, ubi dicit: Cæterum quoque fieri conservari placuit ad perpetem disciplinam, quod circa Octavium, Orientem, Remigium, * Attrefoerium episcopos synodus sancta decrevit: qui in * usurpationem quæpdam de ordinatione sacerdotum ad invidiam vocabantur. Quod earenus his videtur indultum, ut de cetero hac auctoritate communiti nihil usurpare conentur; * siquidem ea se ab hac causa excusa-

Anno Christi 681.

* Genesius.

* quarto Cod. Eccles. Afric. can. 31.

* Pimenius

* Pimenius Episcopus Aquensis Monasterium Agaci, Regis Gothorum Vvambæ Sedis Ecclesiæ Tolet. Ordinatus est. Vt. Tolet. Concilio.

* Attrefoerium

* pœnitentiæ

* Ordinatio

* Cor. Tarr. Can. cap. 1. cano 3.

* episcopum in quibus certa non fuit.

* Attrefoerium

* aliquis

* cum

tione defenderint, qua dicerent prius se non esse conventos. Proinde judicavit synodus, ut si quis ex hoc fecerit contra institutæ majorum, fciat is qui ordinatus fuerit, sacerdotii se honore privandum: & ille qui ordinaverit, auctoritatem se in ordinationibus, vel in concilis minime retenturum. Non solum autem circa memoratos episcopos hæc sententia prævalebit, sed etiam circa omnes, qui simili errore decepti hujusmodi ordinationes perpetraruni. His igitur fortissimis regulis effectum pii operis apponentes, * id communi definitione elegimus, ut in * Joannem villulæ supradictæ Aqui diœcesis episcopalis non maneat, neque episcopus illic ultra constituendus existat. Hic tamen * Cunialdus, qui contra majorum decreta illic videtur institutus fuisse episcopus, nullis canonum erit ad condemnationem sui fortentia * ulciscendus, quia non ambitione, sed principis impulsione illic constitutus ordinatus. Et ideo hoc illi remedium humanitatis concedimus, ut in * fede alia decedentis cujuslibet episcopi transducatur, & prædictus locus sub monastica deinceps institutione manfuras, non episcopali ultra privilegio fretus, sed sub abbatis regimine, sicut hucusque fuit, erit modis omnibus mancipandus. Jam vero de cetero generale * poneuites edictum, si quis contra hæc apostolica justa, si quis contra hæc canonum interdicta venire * conaverit, ut in locis illis * conscriptum eligat fieri, ubi episcopus nunquam fuit, sed in quibus certum omnipotentis Dei sacrificium, & ultra non sit, quam ordinatus gradum sui * ordini, perit. Id quia non solum antiquorum patrum decreta, sed & apostolica autos est convellere institutæ,

V.

Relatum nobis est quosdam de sacerdotibus, non tot vicibus communionis sanctæ gratiam sumere, quot facrificia in uno die * videantur Deo offerre: sed in uno die, si plurima per se Deo offerant sacrificia, in omnibus se oblationibus * a communicando suspendunt, & * in sola tantum extremi sacrificii oblatione communionis sanctæ gratiam sumunt: quasi non sit totiens reus * illius veri, & singularis sacrificii, quotiens participatur corporis & sanguinis domini nostri Jesu Christi esse desiderit. Nam ecce apostolus dicit: *Nonne qui edunt hostias participes sunt altaris?* Si ergo qui edunt hostias participes sunt altaris, certum est, quod hi qui sacrificantes non edunt, rei sint domnici sacramenti. Quicumque ergo sacerdo-

Anno Christi 681.

* Cunialdus.

* ulciscendus.

* solum pinum

* poneuites

* Aliis, sed quia non solum antiquorum patrum decreta, sed & apostolica autos est convellere institutæ.

* Oblatione

* a communicando

* Oblatione

* a communicando

ANNO CHRISTI 681.

dorum deinceps divino altario sacrificium oblaturus accesserit, & se a communione suspenderit, ab ipsa, qua se indecenter privabit gratia communionis, anno uno repulsum se noverit. Nam quale erit illud sacrificium, cui nec ipse sacrificans participaffe cognoscitur? Ergo hoc modo sacrificiis retrahendum, ut quotiescumque sacrificans, corpus & sanguinem Jesu Christi domino nostri in altario immolat, toties * perceptioni corporis & sanguinis Christi se participem præbeat.

* perceptionis.

VI.

* collationi legitimæ

Illud quoque * collationi mutuæ decernendum nobis occurrit, quod in quibusdam civitatibus decedentibus episcopis propriis, dum differtur diu ordinatio successoris, non minima creatur & officiorum divinorum offensio, & ecclesiasticarum rerum * noscitur perditio. Nam dum longe lateque diffusio tractu terrarum, * commeantium impeditur celeritas nunciorum, quo aut non queat regis auditibus decedentis præsulis transitus innotesci, aut de successore morientis episcopi * libera principis electio præsultari, nascitur semper, & nostro ordini de relatione talium difficultas, & regiæ potestati, dum consultum nostrum pro subrogandis pontificibus distinet, injuriosa necessitas. Unde placuit omnibus pontificibus * Hispaniæ atque Galliæ, quæ ad Toletanam provinciæ, licitum manere de inceps Toletano pontifice, quoscumque regalis potestas elegerit, & jam dicti Tolerani episcopi judicio dignos esse probaverit, in quibuslibet provinciis, in præcedentium sedibus præficere præsules, & decedentibus episcopis eligere successores. Ita tamen, ut quisquis ille fuerit ordinatus, post ordinationis suæ tempus, infra trium mensium spatium, proprii metropolitani præfentiam visurus accedat: qualiter ejus auctoritate, vel disciplina instructus, condigne susceptæ sedis gubernacula teneat. Quod si per defidiam, aut negligentiam, quilibet constituti temporis metas excesserit, quibus metropolitani sui nequeat obtutibus præsentari, excommunicatum se per omnia noverit: excepto si regia jussione impeditum se esse probaverit. Hanc quoque definitionis formam, sicut de episcopis, ita & de ceteris ecclesiarum rectoribus placuit observandum.

* collationi

* sufficiat illud. Ecclesiastes. 1. commeantium.

* Hispaniæ atque Galliæ.

VII.

Liber Ecclesiastes. 1. Omnis disciplina fic subjectos debet arguere, ut spem veniæ non videatur auferre; nec tamen curvationis inducere jugum, sed temperantiæ semper adhibere consultum. Et idcirco legem illam a domino omnibus principibus datam, quæ de * prodentibus ecclesiarum rectoribus, hujus principis nostri & domini Ervigii manifestudo temperare dispositit, ideo annuente nobis gloriosio, & religiosissimo Ervigio principe nostro, necessarium hoc sanctum concilium definivit, ut hi, qui * super præditam legem, reflicandi dignitatem potestatem, & receptæ restimonio pristinæ dignitatis, cujus fas exequi possint debitæ actionis; quibus nobilitatis solitæ titulum reportantes, & quæque de præteritis legitime testificare voluerint, licentiæ obtineant vorum, & a judicibus nullis prohibitionibus accentur: hoc videlicet adjicientes, ut si quid in præteritis rectificare voluerint, si pro sola rei infamatione rejecti sunt, restimonio suo uper conquirant, quod in præteritis conquirere poterant: tantum si illo tempore, quo in præteritis ad testimonium dicendum vocati sunt, & supradictæ legis institutionibus reprobrati, aut aliam criminis notam eos tunc non habuisse patuerit, aut * tricennium cum effluxisse, cum ad testimonium fuerant probati, hi qui eos reprobaverant manifeste convicerint.

* prodentibus

* super præditam.

* tricennium.

VIII.

Præceptum domini est, ut excepta causa fornicationis, uxor a viro dimitti non debeat. Et idcirco quicumque citra culpam criminis prædicti, uxorem suam quacumque occasione reliquerit, quia * quos Deus * jungit, ille separare dispositit, tamdiu ab ecclesiastica * communicatione privatus, & a cœtu omnium Christianorum maneat alienus, * quamdiu, & ad societatem relictæ conjugis redeat, & partem fui corporis hoc nefandi legis * contagio fuerit amplectatur & foveat. Hi tamen, qui jam adulteria fecerunt, dum se bisecrque ut corrigantur, ad * tori sui conjugii noluerunt redire confortium, ipsis sua meritis, & a palatinæ dignitatis officio separabunt, & insuper generosæ dignitatis testimonium, quamdiu in culpa fuerint, amissuri sunt; quia carnem suam disciplii jugulo tradiderunt.

* Matt. 5. Luc. 16. 1. Cor. 7. Ephesios. Deuteronomii. 24. Matth. 19. 1. Cor. 7.

* prodentibus

* quamdiu

* contagio.

* tori sui

IX.

De Judæorum autem execranda perfidia, discretis titulorum sententiis editas noviter a gloriosio principe * leges viginti sensuum intentione perlegimus, * discreto etiam gravitatis pondere earum instituta probavimus: & quia debitæ rationis judicio editæ synodali * indagatione probatæ sunt, irrevocabili deinceps judicium obtinere, pro eorum excessibus tenebuntur; ad est, * leges de commemoratione prificarum legum, quæ in eadem rum transgressionibus promulgatæ sunt, atque de novella confirmatione eorum. Item ne Judæi, aut fe, aut suos filios, vel famulos * baptismo subtrahant. Item ne Judæi more suo celebrem pascha, vel circumcisionem exerceant, ac ne Christianum quemquam fide Christi * dimoveant. Item ne Judæi sabbata, ceteraque festivitates ritus sui celebrare præsumant. Item ut omnis Judæus diebus dominicis, & in prænotatis diebus ab opere cesset. Item ne Judæi more suo diudicent escas. Item ne Judæi ex propinquitate sui sanguinis connubia ducant. Item ne Judæi religioni nostræ insultantes, fectam suam defendere audeant: ac ne a fide refugiente alibi se transducant: & ne quilibet refugientes alibi suscipiat, Item ne Christianus a Judæo quodcumque munus contra fidem Christi accipiat. Item ne Judæi libros illos legere audeant, quos Christiana fides repudiat. Item ne Judæis mancipia deserviant, vel adhæreant Christianæ. Item si Judæus Christianum esse testatur, & ob hoc non velit a se expiscere mancipium Christianum. Item professio Judæorum, * quamdo unusquisque ad finem veniens, iudicium professionis fuæ conscribere debet. Item conditiones Judæorum, ad quas juraræ debeant hi, qui ex eis ad fidem venientes, professionem fuam dederint. Item de Christianis mancipiis Judæorum, quæ se non prodiderunt Christiana, sive de * publicatoribus eorum. Item ne Judæi, a quolibet potestate accepta, extra regiam ordinationem Christianum quemquam * imperare, plectere, vel distringere audeant. Item * ut Judæorum servi, necdum adhuc conversi ad Christi gratiam convolaverint, liberrati donentur. Item ne Judæi administratorio usu * sub ordine villicorum, atque actorum Christianam familiam * regere audeant: & de damnis eorum, qui jis tia ordinandis, [illegible] Christianis [illegible] ordinum conventum, vel territoriis ad regni nutri ditionem pertinentibus veniens, episcopo loci, vel sacerdoti se præstantæ non dificrat: vel quid huic in * toto observari conveniat, Item qualiter concursus Judæorum diebus institutis ab episcopo fieri debeant. Item, ut quicumque Judæum fecum * obsequentem habuerit, expetentes sacerdotes eum apud se retinere non audeat, Item ut extra omnis * distinguendi Judæos, solis sacerdotibus debeatur. Item de damnis sacerdotum, vel judicum, qui in * Judæis inficiuta legum adimplere difulerint. Item ne * judicis quidquam de Judæorum excessibus extra sacerdotum conviventiam judicare præsumant. Item ut * episcopi immunes habeantur a damnis, cum eorum presbyteri, ea, quæ ipsi non correxerint, ad eos non remiserunt corrigenda. Item de reservata principibus miserendi potestate, in his, qui

* dimoveat.

* publicatoribus

* imperare

* ut si

* Dist. 54. Illi Judæorum servi.

* in ordine eorum

* religare

* Toleto

* obsequentem

* judicis

* episcopi vicis similiter

* Habeantur omnes Judæi. Ignoro Ab. Ignoro Ab. Ignoro Ab

ANNO CHRISTI 681.

inquisitoris diligenter, & verum esse reperoris, & abominatio facta est, & scyrum in Israel, educes virum, ac mulierem, qui rem sceleratissimam perpetrarunt ad portas civitatis tuæ, & lapidibus obruentur. Præcepta hæc domini non in ultione, sed in terrore delinquentium apponentes, non mortis * per hanc sententiam promulgamus, sed cultores idolorum, venneratores lapidum, accessores facularum, & * excolentes sacra fontium vel arborum admonemus, ut agnoscant, quod ipsi se sponte cæ morti subjiciunt, qui diabolo sacrificare videntur: mortis enim nomine diabolus appellatur: sicut de eo scriptum est: *Et erat ille nomen mors.* Ac proinde omne facinus idololatriæ, vel quidquid illud est contra sanctam fidem, in quo insipientes homines captivati diabolicis culturis inserviunt, sacerdotis, vel judicis instantia * inventa hæc facilegia eradantur, & exterminata truncentur. Eos vero qui ad talem * errorem concurrunt, & verberibus coercent, & omnibus ferro suis dominis tradant. Si tamen domini eorum per jurisjurandi attestationem promittant, se eos tam solicite custodire, ut ultra illis non liceat tale nefas Ccommittere. Quod si domini eorum noluntnon hujusmodi reos in fide sua suscipere, tunc ab eis, a quibus coerciti sunt, regis concspectibus præsententur: ut singulis auctoritas liberam se talibus donandi potestatem obtineat. Domini tamen eorum qui numciatos sibi talium servorum errores ulcisci dilutulerit, excommunicationis sententiam perferant, & jura servi illius, quem coercere nolunt, *le* amissis cognoscant. Quod si ingenuorum personæ his erroribus fuerint implicatæ, & perpetua excommunicationis sententia ferientur, & auctiori exilio * ulciscentur.

XII.

Placuit huic * venerando concilio, ut juxta * priorum canonum institutæ, episcopi singularum provinciarum annis singulis in unaquaque provincia Kalendis Novembribus concilium celebrarari conveniant. Quisquis autem in prædictis Kalendis Novembribus pro celebratione synodi venire distulerit, excommunicationi debitæ subjacebit.

XIII.

Præmissis his omnibus synodalibus gestis, quæ honeste decretorum fine complevimus, largiamur his robur ex manuum nostrarum subscriptionem annectimus, dantes * in his gratiam, & honorem immortali Deo, & domino Christo: quo inspirante & determinationis nostræ sententia virgit, & probitas

A causarum honesto fine complevit. * Cujus sanctæ Trinitatis poscimus inenarrabile * nomen & gloriosam ineffabilis potentiæ majestatem, ut det amatori Christi serenissimo domino nostro atque amantissimo Ervigio principi, cujus jussu ad hunc meruimus advocati conventum, imperare clementer, regnare feliciter, habere de clementia fructum, obtinere de justitia præmium, de pietate trophæum: quo & in vitiis victor nostor hostum semper appareat, & post diuturna hujus ævi curricula, ad regnum * æternæ vitæ cum * æternum cum B suis omnibus coronandus perveniat: te præflante Deo, & salvatore Jesu Christo domino, qui cum Deo Patre, & Spiritu sancto unus in Trinitate * vivis, & glorificaris Deus * virtis regnat, ed. vivus & glorificatur in sæcula sæculorum. Amen.

Confirmatum est hoc sanctum concilium die octava Kalendarum Februariarum, anno feliciter primo serenissimi, atque clementissimi domini nostri Ervigii regis, æra DCCXIX.

Interfuerunt huic sanctæ Toletanæ XII. concilio pontifices numero triginta quinque.

SUBSCRIPTIONES.

Episcopi.

Ego Julianus indignus urbis regiæ Toletanæ sedis episcopus hæc synodica instituta a nobis edita subscripsi.

Ego Julianus Dei gratia Spalensis ecclesiæ sedis episcopus hæc synodica instituta a nobis edita subscripsi.

Ego Liuba Bracarensis sedis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego Stephanus Emeritensis sedis episcopus, *&c.*

Ego Aspharius * Abbatensis ecclesiæ episcopus, *&c.* * Abelensis

Ego Leander ecclesiæ Illicitanæ episcopus, *&c.*

D Ego Palmatius ecclesiæ Ulritanæ episcopus, *&c.*

Ego Concordius Palentinæ sedis episcopus, *&c.*

Ego * Reotila indignus Accitanæ ecclesiæ episcopus, *&c.* * Ilitis

Ego Simpronius indignus Segobrinensis ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Sperandeo Italicensis sedis episcopus, similiter subscripsi.

Ego Gryn. Elipienlis ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Memorius Arcavicensis episcopus subscripsi.

Ego Trustemundus Elborensis sedis episcopus, *&c.*

Ego Isidorus Setabitanæ ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Gaudentius Valeriensis ecclesiæ episcopus similiter.

E Ego Deodatus Segobiensis ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego * Genetius Tudensis ecclesiæ episcopus, *&c.* * pro

Ego Froaricus Portucalensis ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Felix Irienfis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego * Antonianus Bahianæ ecclesiæ episcopus, similiter. * Antonius

Ego

ANNO CHRISTI 681. * Asula

Ego Proculus Bigastensis ecclesiæ episcopus, similiter.

* de parente

Ego * Acula Cauriensis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego * Reparatus Velensis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego Providentius Salmanticensis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego Sisebaldo Tucritanæ ecclesiæ sedis episcopus, similiter.

§ Argibado Argibado Eliberitanæ ecclesiæ sedis episcopus, similiter.

Ego Ella Segontienfis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego Siberinanus Osomensis ecclesiæ episcopus, similiter.

Ego Joannes Pacensis ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Theodulfus Affigitanæ ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Samuel Malacitanæ ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego Gundulfus Lamecensis ecclesiæ episcopus, similiter, *&c.*

Ego Euphratius Lucensius ecclesiæ episcopus, *&c.*

Ego * Theudeacus Abidonensis ecclesiæ episcopus, *&c.* * Theodo. Ordo.

Abbates.

Valdeudus abbas.

Florientius abbas.

Gratinus * abbas.

Faustinus abbas.

Vicarii episcoporum.

Ego Annibonius presbyter, * agens vicem domini & pontificis mei Gildemeri episcopi Complutensis ecclesiæ, subscripsi.

Ego Vincentius presbyter, agens vicem domini & pontificis mei Felicis episcopi Danienfis ecclesiæ, subscripsi.

Affatus diaconus, agens vicem domini & pontificis mei Hospitalis episcopi Valentinæ ecclesiæ, subscripsi.

Viri illustres officii palatini.

Ego Sesultus vir * fatuus, quibus interfui, annuens subscripsi.

Ego Recceredus similiter subscripsi.

Ego Vetisfil similiter subscripsi.

Ego Medulfus similiter subscripsi.

Ego Theodila similiter subscripsi.

Ego Obtulphus similiter subscripsi.

Ego Salamirus similiter subscripsi.

Ego Theodefredus similiter subscripsi.

Ego Egisberinus similiter subscripsi.

Ego Theudulphus similiter subscripsi.

Ego Ildigilus similiter subscripsi.

Ego Vitulus similiter subscripsi.

Ego Ella similiter subscripsi.

Ego Adilegus similiter subscripsi.

Ego Atanelus similiter subscripsi.

EDITA * LEX IN CONFIRMATIONE concilii Toletani sub die VIII. Kalendas Februarii, anno feliciter primo gloriæ nostræ.

In nomine domini Flavius Ervigius rex.

MACUA falsa populi genitiqque nostræ * regno conquirit, hæc synodalium decreta gethoftorum, sicut pio devotionis nostræ studio acta sunt, ita inconvulsibilis nostræ legis valido oraculo confirmentur; ut quod serenissimo nostræ celitudinis jussu, a venerandis pattibus, & ex illustrium palatii nostri senioribus, discreta tituloram exaratione est edium, præfentis legis hujus nostræ edicto ab omnibus defendatur. * Etenim hæc ipsa definitio

ANNO CHRISTI 681. * Ordo. * omnes

* Sedis Trinitatis

* Argibadus

B * omnium

* virtis regnat, ed. vivus & glorificatur

* indicio * defeto

* decretis

* aut sdiu

* prospera

C est, ab octavo Kalendas Februarii, anno primo regni nostri, nullus audeat contemnere; nullus etiam præterire; nemo examinem constitutionum audeat intra convellere; nullus temerator hæc decreta * subvertet, nemo illicitator, vel contemptor vigorem his institutionibus laboratet; sed generalitet per cunctas regni nostri provincias, hæc * subvertet auctoritas stabilitæ fastigio propellabunt, & irrefragabili judicium exercito, prout * constituta * conditum sunt in omnibus, quibus ipsa conscripta celebres habebuntur. Si quis autem hæc * contemnere, vel contemptorum se noverit dampnat sententia, * id est, ut juxta voluntatem nostræ gloriæ, & canonum notitiam a cœtu nostro resiliat, & insuper decimam partem * rei sux filei partibus sociandam amittat. Quod si nihil habuerit facultatis unde prædictam compositionem persolvere possit; absque * aliqua infamia vel quinquagintia eum oportebit fcibus * verberari. Edita lex inconfirmatione concilii * Toleto, sub die VIII. Kalendarum Februarii, feliciter primo regni gloriæ nostræ, in nomine domini Flavius Ervigius rex hoc legis nostræ edictum in confirmatione hujus concilii promulgatum subscripsi.

* Ita enim

* facultatis

* aliqua infamia

* verberari, in tergo, infamiæ pro, Toletani

NOTÆ GARSIÆ LOAISÆ.

E * In miserum solennis Die symbolo coniurando alta vocce in miserum solennius superius diximus. Nunc de miserum nomine, & hujus voci sanguineæ aliquid adeuum ex missa quæ, fenestrin patrum, Sacrificium nomen Latinum, non Hebraum est, ut nonnisi Judaice exrogaent. Isidorus Hispal. libr. 7. etymology. c. 12. p. 19. Alcuinus de divinis officiis, & Remigius de offic. missæ. Missa a præmittendo, vel emittendo, vel dimittendo, dicitur. Unde Ambrosius lib. 2. epist. 14. in missa catechumenorum utitur illa voce, *dimissis catechumenis.* Alia a gemina missione dictam putamus. Primo missio est catechumenorum, altera fidelium, quæ fieri soles peradhi facris, elaunare dicebat *Ite missa est.* hæc est, finita & completa est altaris. Cassiaus lib. 3. instit. cap. 3. nodumque missæ omittit quod nihil aliud est, quam dimissio, quam Græci Synaxi prædicta & finita oratione. Et lib. 3. instit. cap. 7. se inquit *Concil. General.* Tom. VII. Pp p 2 Ut vel

Synagogis

* verberatis, instar pro, Toletani

*In vero qui in terra, sexta, nona, primsamque psalmum expiat pueri, ad orationem non occurrerit, ulterius orationem intrare non audeat, nec sumptisque alimentis pellatur: sed congregationi offitum, sicut pro sacrilego praestitur: & aliisi missam vigiliarum, pro dimissione peccatis ultimis

ANNO CHRISTI 682. *Ann. 682.* 347. Porro hæc a nobis observatio non fuerat omittenda, quod diligentissimus atque infinitæ lectionis vir Simon dus estius *Annotat.* in mil. codice S. Michaelis in principio mensis septembris adscriptum annum regis Theoderici 16. eumque cum Anastasiana diplomatia (quæ notabiles plurimos extoliarium, tanquam *ignorat* quoddam arcipuerio ad habilendam annorum 24. regni Theoderici epocham illam, quam non primi eduxit in acem plurimos argumentis annos omnino 14. (non tantum 4. ut vulgo plerique omnes) Clarissimo suo fratri rara majori vindicarunt fallam illa convicimus.

ANNO CHRISTI 682. *Ann. 682.*

OBSERVATIO P. GUILELMI BESSIN,

in Concil. Rotomag. Provin. pag. 13.

Quo anno habitum fuerit hoc Concilium non confestimat Chronologi. Illud Sirmondus ann. 682. Dom. 682. Mabillonius an. 683. Labbeus an. 692. Et quidem Sirmondo ferme plurque Codices MS. in vino Bandorum Fontanellensis, Gemeticensis duo, Uticensis, & alii. At in codibus illis annus ab Christianæ vitæ interpolatus. Scilicet eum arte Caroli M. principatum in Galliarum calculo non alia præter cuiusmodi regni annos chronologica nota apparetur; qui dimerpis antiquioribus infiumerentis exferibendis dabant operam, ubi annos dumtaxat regum aut Imperatorum appositos deprehendebant, de suo

ANNO CHRISTI 682. *ann. 682.*

VITA
EPISTOLÆ ET DECRETA
LEONIS PAPÆ II.

n. 680.

LEO *, natione Siculus, ex patre Paulo, Fidei mysteriis docem, dies * septem & decem. Vir eloquentissimus & in divinis scripturis sufficienter instructus: Græca, Latinaque lingua eruditus, ac virtutibus ac piis moribus præcipuus, & in eamsen sensibus subcilissima exercitatione limatos; linguæ quoque scholasticæ, * eloquendi majori letitiæ * politis, exhortatoris omnibus bonorum operum, * principe florentissimum ingenerosi scientiam, pauperiatis amator, & erga * inopem provisor, non solum mentis pietate, fed & fluidi ful labore solicitus. * Hic suscepit sanctam sextam synodum, quæ per Dei providentiam super in regia urbe celebrata est, Græco eloquio conscriptam, exequendo ac reddenne pilibus & clementissimo magno principe Constantino intra regiæ palatium ejus, quod appellatur Triullus: simulque cum eo legati fedis apostolicæ, & duo patriarchæ, id est Constantinopolitanus & Antiochenus, atque centum quinquaginta episcopi, in qua & condentati sunt Cyrus, Sergius, * Honorius, & Pyrrhus, Paulus, & Petrus, nec non & Macarius cum discipulo Sergio, Stephano, fed & Polychronio horpus Simon, qui unam voluntatem & operationem in duoms Jesu Christo dixerunt, vel prædicaverunt, aut qui denuo prædicatori fuerint aut defenfaverint. Sed ut & nunc duæ voluntates & operationes ipsius divinorum scriptarum Christi & salvatoris Dei nostri dicantur, hoc eadem synodus studiosissime in Latinum transtulerunt. Verumtamen * supraricipti defensores magnam hæresem, dum nollent a sua tenacitate propagare per diversa monasteria sunt retrusi. Qui prædicatissimus * vir absolvit duos vires in percipienda [illegible] quo de regia urbe cum supraricipto Macario * concitia in Romanam diecesi fuit civitatem, * vel [illegible] dum a synodo anathematizati erant, id est, * [illegible] presbyterum, & Leontium diaconum ecclesiæ Constantinopolitanæ in die sancto Theophaniæ, exponentes videlicet per propria scripta fidem suam, juxta quod & sancta synodus determinavit, anathematizantes videlicet * omnes hæreticos, fed & supraricipto viros complices quos sancta synodus vel fedes apostolica anathematizavit.

Hujus temporis [illegible] ecclesiæ elementissimi principis refrenet efficit ecclesia * Ravennatis sub ordinatione fedis apostolicæ, detundo ab ecclesiæ, qui electus fuit juxta antiquam consuetudinem in civitatem Romanam venit, * ordinandus. His fecit constitutum, quod archivo ecclesiæ continetur, ut qui ordinatus fuerit archiepiscopus nulla consuetudine pro ulu palli aut diversis offitiis ecclesiæ perfolvere debeat, * fed & de Matri quidem episcopi anniversitas aut agenda celebretur fed & tympum autocephalis quam ibi efficaretur ad ampurandu scandala fedis apostolicæ, restituatur. Hic fecit ecclesiam in nomine juxta sanctam Bibianam, ubi & corpora sanctorum Simplicii, Faustini, & Beatricis, atque aliorum martyrum recondidit, & ad nomen Sancti Pauli apostoli dedicavit. Hanc ita pontifices jussu fecit ecclesia juxta velum aureum in honorem beati Sebastiani edificavit, nec non in honore martyrum Georgii. Hujus temporibus die quinta mensis Aprilis, indictione decessus, luna eclypsim pertulit. Post cœnam dominii nocte pene tota in sanguineo vultu elaboravit, & nihil poli galli cantem cepit paulatim delinquitare, & in lumen exeratis * defpectum. Hic fecit ordinationem annum * mensem * Junii, die vigesima septima, * presbyterum novem, diaconos tres, episcopos [illegible] loca numero vigiuti tres. Qui etiam constitut est ad beatum Petrum apostolum, [illegible] quinto Nonas Julias. Et cessavit episcopatus menses [illegible] dies 22. Qui suprascriptus sanctissimus vir ordinatus est a tribus episcopis, id est Andrea Ostiensi, Joanne Portuensi, & Placentino Velitiernensi, pro eo quod Albanensis ecclesia episcopum minime habuit.

n. 681.

n. 682.

n. 683.

n. 684.

n. 685.

n. 686.

n. 687.

n. 688.

n. 689.

n. 690.

n. 691.

n. 692.

n. 693.

n. 694.

n. 695.

n. 696.

n. 697.

n. 698.

n. 699.

n. 700.

n. 701.

n. 702.

n. 703.

n. 704.

n. 705.

n. 706.

n. 707.

n. 708.

n. 709.

n. 710.

n. 711.

n. 712.

n. 713.

n. 714.

n. 715.

n. 716.

n. 717.

n. 718.

n. 719.

n. 720.

n. 721.

n. 722.

n. 723.

n. 724.

n. 725.

n. 726.

n. 727.

n. 728.

n. 729.

n. 730.

n. 731.

n. 732.

n. 733.

n. 734.

n. 735.

n. 736.

n. 737.

n. 738.

n. 739.

n. 740.

n. 741.

n. 742.

n. 743.

n. 744.

n. 745.

n. 746.

n. 747.

n. 748.

n. 749.

n. 750.

n. 751.

n. 752.

n. 753.

n. 754.

n. 755.

n. 756.

n. 757.

n. 758.

n. 759.

n. 760.

n. 761.

n. 762.

n. 763.

n. 764.

n. 765.

n. 766.

n. 767.

n. 768.

n. 769.

n. 770.

n. 771.

n. 772.

n. 773.

n. 774.

n. 775.

n. 776.

n. 777.

n. 778.

n. 779.

n. 780.

n. 781.

n. 782.

n. 783.

n. 784.

n. 785.

n. 786.

n. 787.

n. 788.

n. 789.

n. 790.

n. 791.

n. 792.

n. 793.

n. 794.

n. 795.

n. 796.

n. 797.

n. 798.

n. 799.

n. 800.

n. 801.

n. 802.

n. 803.

n. 804.

n. 805.

n. 806.

n. 807.

n. 808.

n. 809.

n. 810.

n. 811.

n. 812.

n. 813.

n. 814.

n. 815.

n. 816.

n. 817.

n. 818.

n. 819.

n. 820.

n. 821.

n. 822.

n. 823.

n. 824.

n. 825.

n. 826.

n. 827.

n. 828.

n. 829.

n. 830.

n. 831.

n. 832.

n. 833.

n. 834.

n. 835.

n. 836.

n. 837.

n. 838.

n. 839.

n. 840.

n. 841.

n. 842.

n. 843.

n. 844.

n. 845.

n. 846.

n. 847.

n. 848.

n. 849.

n. 850.

n. 851.

n. 852.

n. 853.

n. 854.

n. 855.

n. 856.

n. 857.

n. 858.

n. 859.

n. 860.

n. 861.

n. 862.

n. 863.

n. 864.

n. 865.

n. 866.

n. 867.

n. 868.

n. 869.

n. 870.

n. 871.

n. 872.

n. 873.

n. 874.

n. 875.

n. 876.

n. 877.

n. 878.

n. 879.

n. 880.

n. 881.

n. 882.

n. 883.

n. 884.

n. 885.

n. 886.

n. 887.

n. 888.

n. 889.

n. 890.

n. 891.

n. 892.

n. 893.

n. 894.

n. 895.

n. 896.

n. 897.

n. 898.

n. 899.

n. 900.

n. 901.

n. 902.

n. 903.

n. 904.

n. 905.

n. 906.

n. 907.

n. 908.

n. 909.

n. 910.

n. 911.

n. 912.

n. 913.

n. 914.

n. 915.

n. 916.

n. 917.

n. 918.

n. 919.

n. 920.

n. 921.

n. 922.

n. 923.

n. 924.

n. 925.

n. 926.

n. 927.

n. 928.

n. 929.

n. 930.

n. 931.

n. 932.

n. 933.

n. 934.

n. 935.

n. 936.

n. 937.

n. 938.

n. 939.

n. 940.

n. 941.

n. 942.

n. 943.

n. 944.

n. 945.

n. 946.

n. 947.

n. 948.

n. 949.

n. 950.

n. 951.

n. 952.

n. 953.

n. 954.

n. 955.

n. 956.

n. 957.

n. 958.

n. 959.

n. 960.

n. 961.

n. 962.

n. 963.

n. 964.

n. 965.

n. 966.

n. 967.

n. 968.

n. 969.

n. 970.

n. 971.

n. 972.

n. 973.

n. 974.

n. 975.

n. 976.

n. 977.

n. 978.

n. 979.

n. 980.

n. 981.

n. 982.

n. 983.

n. 984.

n. 985.

n. 986.

n. 987.

n. 988.

n. 989.

n. 990.

n. 991.

n. 992.

n. 993.

n. 994.

n. 995.

n. 996.

n. 997.

n. 998.

n. 999.

n. 1000.

n. 1001.

n. 1002.

n. 1003.

n. 1004.

n. 1005.

n. 1006.

n. 1007.

n. 1008.

n. 1009.

n. 1010.

n. 1011.

n. 1012.

n. 1013.

n. 1014.

n. 1015.

n. 1016.

n. 1017.

n. 1018.

n. 1019.

n. 1020.

n. 1021.

n. 1022.

n. 1023.

n. 1024.

n. 1025.

n. 1026.

n. 1027.

n. 1028.

n. 1029.

n. 1030.

n. 1031.

n. 1032.

n. 1033.

n. 1034.

n. 1035.

n. 1036.

n. 1037.

n. 1038.

n. 1039.

n. 1040.

n. 1041.

n. 1042.

n. 1043.

n. 1044.

n. 1045.

n. 1046.

n. 1047.

n. 1048.

n. 1049.

n. 1050.

n. 1051.

n. 1052.

n. 1053.

n. 1054.

n. 1055.

n. 1056.

n. 1057.

n. 1058.

n. 1059.

n. 1060.

n. 1061.

n. 1062.

n. 1063.

n. 1064.

n. 1065.

n. 1066.

n. 1067.

n. 1068.

n. 1069.

n. 1070.

n. 1071.

n. 1072.

n. 1073.

n. 1074.

n. 1075.

n. 1076.

n. 1077.

n. 1078.

n. 1079.

n. 1080.

n. 1081.

n. 1082.

n. 1083.

n. 1084.

n. 1085.

n. 1086.

n. 1087.

n. 1088.

n. 1089.

n. 1090.

n. 1091.

n. 1092.

n. 1093.

n. 1094.

NOTA SEVERINI BINII.

Leonem II. ann. 682. Leontium diaconum ecclesiæ Constantinopolitanæ in die sancto Theophaniæ, exponentes videlicet per propria scripta fidem suam, juxta quod & sancta synodus determinavit, anathematizantes videlicet omnes hæreticos, fed & supraricipto viros complices quos sancta synodus vel fedes apostolica anathematizavit.

Hujus temporis [illegible] ecclesiæ elementissimi principis refrenet efficit ecclesia Ravennatis sub ordinatione fedis apostolicæ, detundo ab ecclesiæ, qui electus fuit juxta antiquam consuetudinem in civitatem Romanam venit, ordinandus. His fecit constitutum, quod archivo ecclesiæ continetur, ut qui ordinatus fuerit archiepiscopus nulla consuetudine pro ulu palli aut diversis offitiis ecclesiæ perfolvere debeat, fed & de Matri quidem episcopi anniversitas aut agenda celebretur fed & tympum autocephalis quam ibi efficaretur ad ampurandu scandala fedis apostolicæ, restituatur. Hic fecit ecclesiam in nomine juxta sanctam Bibianam, ubi & corpora sanctorum Simplicii, Faustini, & Beatricis, atque aliorum martyrum recondidit, & ad nomen Sancti Pauli apostoli dedicavit. Hanc ita pontifices jussu fecit ecclesia juxta velum aureum in honorem beati Sebastiani edificavit, nec non in honore martyrum Georgii. Hujus temporibus die quinta mensis Aprilis, indictione decessus, luna eclypsim pertulit. Post cœnam dominii nocte pene tota in sanguineo vultu elaboravit, & nihil poli galli cantem cepit paulatim delinquitare, & in lumen exeratis * defpectum. Hic fecit ordinationem annum * mensem * Junii, die vigesima septima, * presbyterum novem, diaconos tres, episcopos [illegible] loca numero vigiuti tres. Qui etiam constitut est ad beatum Petrum apostolum, [illegible] quinto Nonas Julias. Et cessavit episcopatus menses [illegible] dies 22. Qui suprascriptus sanctissimus vir ordinatus est a tribus episcopis, id est Andrea Ostiensi, Joanne Portuensi, & Placentino Velitiernensi, pro eo quod Albanensis ecclesia episcopum minime habuit.

n. 682.

n. 683.

n. 684.

n. 685.

n. 686.

n. 687.

n. 688.

n. 689.

n. 690.

n. 691.

n. 692.

n. 693.

n. 694.

n. 695.

n. 696.

n. 697.

n. 698.

n. 699.

n. 700.

n. 701.

n. 702.

n. 703.

n. 704.

n. 705.

n. 706.

n. 707.

n. 708.

n. 709.

n. 710.

n. 711.

n. 712.

n. 713.

n. 714.

n. 715.

n. 716.

n. 717.

n. 718.

n. 719.

n. 720.

n. 721.

n. 722.

n. 723.

n. 724.

n. 725.

n. 726.

n. 727.

n. 728.

n. 729.

n. 730.

n. 731.

n. 732.

n. 733.

n. 734.

n. 735.

n. 736.

n. 737.

n. 738.

n. 739.

n. 740.

n. 741.

n. 742.

n. 743.

n. 744.

n. 745.

n. 746.

n. 747.

n. 748.

n. 749.

n. 750.

n. 751.

n. 752.

n. 753.

n. 754.

n. 755.

n. 756.

n. 757.

n. 758.

n. 759.

n. 760.

n. 761.

n. 762.

n. 763.

n. 764.

n. 765.

n. 766.

n. 767.

n. 768.

n. 769.

n. 770.

n. 771.

n. 772.

n. 773.

n. 774.

n. 775.

n. 776.

n. 777.

n. 778.

n. 779.

n. 780.

n. 781.

n. 782.

n. 783.

n. 784.

n. 785.

n. 786.

n. 787.

n. 788.

n. 789.

n. 790.

n. 791.

n. 792.

n. 793.

n. 794.

n. 795.

n. 796.

n. 797.

n. 798.

n. 799.

n. 800.

n. 801.

n. 802.

n. 803.

n. 804.

n. 805.

n. 806.

n. 807.

n. 808.

n. 809.

n. 810.

n. 811.

n. 812.

n. 813.

n. 814.

n. 815.

n. 816.

n. 817.

n. 818.

n. 819.

n. 820.

n. 821.

n. 822.

n. 823.

n. 824.

n. 825.

n. 826.

n. 827.

n. 828.

n. 829.

n. 830.

n. 831.

n. 832.

n. 833.

n. 834.

n. 835.

n. 836.

n. 837.

n. 838.

n. 839.

n. 840.

n. 841.

n. 842.

n. 843.

n. 844.

n. 845.

n. 846.

n. 847.

n. 848.

n. 849.

n. 850.

n. 851.

n. 852.

n. 853.

n. 854.

n. 855.

n. 856.

n. 857.

n. 858.

n. 859.

n. 860.

n. 861.

n. 862.

n. 863.

n. 864.

n. 865.

n. 866.

n. 867.

n. 868.

n. 869.

n. 870.

n. 871.

n. 872.

n. 873.

n. 874.

n. 875.

n. 876.

n. 877.

n. 878.

n. 879.

n. 880.

n. 881.

n. 882.

n. 883.

n. 884.

n. 885.

n. 886.

n. 887.

n. 888.

n. 889.

n. 890.

n. 891.

n. 892.

n. 893.

n. 894.

n. 895.

n. 896.

n. 897.

n. 898.

n. 899.

n. 900.

n. 901.

n. 902.

n. 903.

n. 904.

n. 905.

n. 906.

n. 907.

n. 908.

n. 909.

n. 910.

n. 911.

n. 912.

n. 913.

n. 914.

n. 915.

n. 916.

n. 917.

n. 918.

n. 919.

n. 920.

n. 921.

n. 922.

n. 923.

n. 924.

n. 925.

n. 926.

n. 927.

n. 928.

n. 929.

n. 930.

n. 931.

n. 932.

n. 933.

n. 934.

n. 935.

n. 936.

n. 937.

n. 938.

n. 939.

n. 940.

n. 941.

n. 942.

n. 943.

n. 944.

n. 945.

n. 946.

n. 947.

n. 948.

n. 949.

n. 950.

n. 951.

n. 952.

n. 953.

n. 954.

n. 955.

n. 956.

n. 957.

n. 958.

n. 959.

n. 960.

n. 961.

n. 962.

n. 963.

n. 964.

n. 965.

n. 966.

n. 967.

n. 968.

n. 969.

n. 970.

n. 971.

n. 972.

n. 973.

n. 974.

n. 975.

n. 976.

n. 977.

n. 978.

n. 979.

n. 980.

n. 981.

n. 982.

n. 983.

n. 984.

n. 985.

n. 986.

n. 987.

n. 988.

n. 989.

n. 990.

n. 991.

n. 992.

n. 993.

n. 994.

n. 995.

n. 996.

n. 997.

n. 998.

n. 999.

n. 1000.

n. 1001.

n. 1002.

n. 1003.

n. 1004.

n. 1005.

n. 1006.

n. 1007.

n. 1008.

n. 1009.

n. 1010.

n. 1011.

n. 1012.

n. 1013.

n. 1014.

n. 1015.

n. 1016.

n. 1017.

n. 1018.

n. 1019.

n. 1020.

n. 1021.

n. 1022.

n. 1023.

n. 1024.

n. 1025.

n. 1026.

n. 1027.

n. 1028.

n. 1029.

n. 1030.

n. 1031.

n. 1032.

n. 1033.

n. 1034.

n. 1035.

n. 1036.

n. 1037.

n. 1038.

n. 1039.

n. 1040.

n. 1041.

n. 1042.

n. 1043.

n. 1044.

n. 1045.

n. 1046.

n. 1047.

n. 1048.

n. 1049.

n. 1050.

n. 1051.

n. 1052.

n. 1053.

n. 1054.

n. 1055.

n. 1056.

n. 1057.

n. 1058.

n. 1059.

n. 1060.

n. 1061.

n. 1062.

n. 1063.

n. 1064.

n. 1065.

n. 1066.

n. 1067.

n. 1068.

n. 1069.

n. 1070.

n. 1071.

n. 1072.

n. 1073.

n. 1074.

n. 1075.

n. 1076.

n. 1077.

n. 1078.

n. 1079.

n. 1080.

n. 1081.

n. 1082.

n. 1083.

n. 1084.

n. 1085.

n. 1086.

n. 1087.

n. 1088.

n. 1089.

n. 1090.

n. 1091.

n. 1092.

n. 1093.

n. 1094.

EPISTOLÆ
DECRETA
PAPÆ II.

Ad Leonem sanctissimum & beatissimum papam Romæ.

Nunciat Agathonis fidem a concilio fuisse approbatam, Macarium & socios, qui resipiscere noluerunt, Romam mitti. Hortatur hæreticos impugnet, & apocrisiarios ad se mittat.

Leoni sanctissimo & beatissimo archiepiscopo veteris & clarissimæ urbis Romæ, & œcumenico papæ. Missa IX mense Decembri, indictione decima.

COELORUM æternum regnum & beatitudinem quæ expetentes, & ad spiritualem adoptionem pluribus conditionibus dignitatem, *ut Evag. supra fecimus, fecta synodi Constantinopolitana adhibita 28. pag. 1136. C. Graec. & Latine cum ejusdem Constantini imperatoris sacra ad Synodum apostolicæ sedis antiqua Roma C. pariter C. I. pag. 1141. B.*

NOTA SEVERINI BINII.

* *Sacrum rescriptum.*] Hanc epistolam Constantini ad Leonem de fide subscribunt ejus alterni Baronius, & Sirmondus hoc loco: primum, quod Leonem, ultimo Octobris exeunte non prius certiorem reddidisset de actis synodo gestis, quam post menses quatuor, [illegible] nimirum cum [illegible] fidei indicasset, [illegible] hoc ipsum, quod intro epistolæ [illegible] Leonis, [illegible] indicasset ex

Ecce Ex. 10. ma ad Leonem ita dicam, ego eruptor Leo non sum sed pacifica erat. Sum primus annus Leonis incidit in sesquiannus indictionis undecimæ, & principium indictionis secundæ ex præmendicitibus pasci. Tertio, quod in ipsa epistola dicunt se synodo congenda scriptæ esse literas imperatoris ad Agathonem; cum certum sit ex præcedentibus non ad Agathonem, sed ad Damasum papam hæc de causa literas scripsisse, " Vide Baronium anno 681. num. 9. & 8.

EPISTOLA I. LEONIS PAPÆ II. AD CONSTANTINUM IMPERATOREM.

Exemplar relationis missæ a Leone sanctissimo & beatissimo papa senioris Romæ ad Constantinum piissimum & Christi amatorem imperatorem, confirmantis & approbantis quæ in sanctis & universali sexto concilio gesta sunt & definita.

Piissimo & tranquillissimo domino vestro & triumphatori, filio dilectissimo Dei & salvatoris nostri Jesu Christi Constantino imperatori, episcopus servus servorum Dei.

REGI regum, in cujus potestate sunt regna mundi, pusilli cum magnis gratias agimus, qui ita in orbis terrarum constituit regnum, ut concilia vos magis ambire cupiatis. Plus est etiam, *Cr. Extat fragm ad calcem Syn. Constantinopolitanæ ultimæ 18. pag. 1248. & Graece & Latine.*

NOTA SEVERINI BINII.

Ita etiam concilioruin ultimæ indictionis Hoc epistola Baronius allegat loco ipsa epistola ex Anastasii Bibliothecarii editione, quam de merito Julio Pontifici Romano, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Pontifici in omnibus paternavit.

Ex quo non videtur fuisse ipse pontifex Sanctum imperatorem, qui ipsum ut Petrum meritis Julio successor, ordinatus fuerit anno Julio secundo Anno quinto Julii Pontificatus, cum ipsa epistola Pontificis Romani, quo ipsa, ut patet, ante Leonem Pontificem Romanum, ante Leonem Pontificem Romanum, ante Leonem Pontificem Romanum

NOTA SEVERINI BINII.

Epistolæ.] Ex nomine Quirici impoluram colligit Baronius: nullus enim Hispaniæ episcopus hoc nomine appellatum reperiunt aetas, quam ille Quiricus Toletanus episcopus, qui ante annos septem vita defunctus, Julianum, qui Toletano XIII. temporis Leonis II. interfuit, successionem habuit. Baron. praedicto anno num. 10.

IV. AD SIMPLICIUM COMITEM.

Narrat acta concilii: definitionem transpiritie, cui episcopi subscribant, petens, ut ea in sua editione omnibus innotescere curet.

Mittit sanctio Leonis Simplicio comiti, Toletano XIII. episcopus.

Domino gloriosi filio Simplicio comiti Leo episcopus servorum Dei.

CUM sit vestræ salutis remedium vera in Deum confessio ex apostolica traditione deceptus, cum qua beati martyres temporalia destituantur, & æternæ vitæ præmia consequuntur, propqua probantissimi sanctæ ecclesiæ patres atque doctores divinis certamina & immensas afflictiones perpetuitatis tradere, quam fidem veram prodere delegerunt: ex quorum regulari doctrina, quam nuncupiae hæc sancta Christi ecclesia ab ejus apostolorum principe constructa atque præstructa prædicare cognoscitur, & per apostolicos successores salvatoris institutio per Dei gratiam ad nos usque pertigit, sed & præcessorum nostrorum pro ejus stabilitate nimium desiderantis influntia. Verum post tot certamina & afflictiones innumeras diversis temporibus a vera fidei infestis effectas, tandem superna clementia cor imperiale cœlestí gratia præservans, & ferrore fore gratiæ ad indicandum vere pietatis integritatem accedens, de diversis mundi partibus nuper concilium universale congregari disposuit, in quo etiam legati hujus sanctæ apostolicæ sedis (quam divina dignatione dispensandam suscepimus) & concilium & eidem subjacentium responsales, una cum serenissimo filio nostro imperatore pietatis studiosiore & infoliis eximio, in eodem sacro concilio convenientes, ex scriptis pontificalibus sanctorum patrum testimonia roborata, apostolicæ traditionis regulam hanc sanctam ecclesiam divinis hortatibus auxilio integre prædicare atque servare totis nisibus probaverunt. Tomus enim domini Agapithis apostolici memoriæ magni pontificis, sortitque decessitis, quem ad tranquillissimum imperatorem direxerat, ita erat ex sanctorum concilio non definitionibus, beatorum patrum testimoniis & afferentibus veritatis infinctus, ut & integritatem apostolicæ fidei ducentibus, hæreticorum & errorris haeretici latebras revelatet, & ex ejus incongruabilibus dictis per gratiam Dei de hominum cordibus haeretici dogmatis subtilissimo calligine lumen veræ confessionis effulsit. In quo manifestissimi principis labor pro rectæ fidei pietate præclarus, in sæculis omnibus collaudandus, ut eo favente Deo ipsi prædicta veritas apostolicæ fidei bravium victoriæ sumeret, diuturnique concessum imperium pietatis insignibus decoraret: Ideoque & vos, gloriosi filii Christi ecclesiæ filii, in quibus pietas, tis deferium pollet, evangelicæ atque apostolicæ prædicationis manum suffragando portigite, ut quod perfectius obtinendum, sicut instanter oramus, dum Dei dignatione patrum ordine fungimur, & beati Petri apostolorum principis, licet impares, pro commisso divina ope ministerio locum implemus; ita prædicando atque commendando ad beatæ vitæ mertium curamus provehere. Initium quippe aeternæ beatitudinis obtinendæ retæ apostolicæ prædicationis est regula: quam etsi laberfactæ olim quidam moliti sunt, haereticos in ecclesiam Christi intromittere existentes erroreis, sed evangelica veritas vincit, pro qua fabulitiæ & immutabilitatis servanda diversas afflictionum insidias, hæc apostolica Christi ecclesia fastinuit temper & sustinet, & superna gratia suffragante illæsa perstitit. Nunc autem (quod cum gratiarum actione in Deum exultantes effamur) per nos probatorum patrum sanctorum & apostolorum Christianissimus noster, imo Dei ecclesiæ filius imperator ad apostolicæ memoriæ nostrum decessorem Agathonem papam atque pontificem scripta imperialia dirigens, affatim horatures est, ut sancta apostolicæ sedis ecclesia de omnibus adjacentibus ei reverendis concilii legatos tam de ecclesiarum prælatibus, quamque de aliis ordinibus ecclesiastici cum dogmaticis literis venerabilibus, quæ patrum libris ac testimoniis instructos, in regiam Constantinopolitanam urbem dirigeret, sicuti quod Dei nutu effectum atque perfectum est. Quibus illuc ab hoc adventantibus, concilium ex diversis partibus ejus pietas congregavit, & commisit reipublicæ coris patumque ipsoritis, in venerando episcoporum fratrum concilio retrodum, veritatem apostolicæ traditionis, & rectitudinem fidei per sanctas synodos, venerabilumque patrum testimonia, & affirmiones prædictorum nostrorum apostolicorum pontificum subiliter atque attente examinari fecit, & verae fidei finceritatem a legatis hujus sanctæ apostolicæ sedis monstrari. Quod per Dei gratiam impetit: admittente prædicta concepta atque peractum est, & perfectissime claruit verae fidei veracitas juxta apostolicæ concilia, & probabilium patrum doctrinas, ut in uno domino nostro Jesu Christo Filio Dei, eodemque Deo vero atque perfecto, & eodem homine vero atque perfecto, [illegible] substantialiter & [illegible] naturis, id est, divinam [illegible], & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes eum homine habere prædicemus, secundum qualitates & proprietates in eo concurrentium naturarum. Ita etiam eum unum Christum omnaque personam sanctæ Trinitatis effe credamus, ut & divinam & humanam naturam & harum naturarum proprietates incorrupte, indivise, & indiminute eum habere prædicemus. Verum piissimus imperator gratia sancti Spiritus animatus, & laborem pro Christiana fidei puritate sponte perpessus, ecclesiam Dei catholicam ab erroris haeretici macula summis nisibus purificare molitus est, & quidquid obtentionem Christianis populis poterat generare, de medio Dei ecclesia afecit auferri, omnesque haereticæ affectionis auctores, venerando censente concilio condemnati, de catholice ecclesiæ adunatione projecti sunt; id est, Theodorus Pharanitanus episcopus, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Paulus, Pyrrhus & Petrus, quondam Constantinopolitani episcopi, & una cum eis Honorius Romanus, qui immaculatam apostolicæ traditionis regulam, quam a predecessoribus suis accepit, maculari consensit; sed & Macarium Antiochenum cum Stephano ejus discipulo, imo haeretice pravitatis magistro, & Polychronio quodam infano sene, novissimo, qui nuper per haeretice prædicationis fiduciam pollicitatus impietas, neque rarfus ad viam vere confessionis falsem? confusus converti æterna condemnatione multatus est, & omnes hi cumArio, Apollinario, Nestorio, Eutyche, Severo, Theodosio, & Themistio in deitate atque humanitate domini nostri Jesu Christi unam voluntatem unamque operationem prædicantes doctrinam hæreticam impudenter defendere conabantur: neque enim, ut lacerdotes oportuerat, fanctanum scripturas & patrum testimonius hoc demonstrabant, sed mundanis sophismatibus evangelium Christi calliide machinabantur perverterre. Quos omnes cum suis erroribus divina cenfura de sancta sua projecit ecclesia. & nunc, superno favente pietatis, in unam vera fidei confonantiam omnes Dei ecclesiæ pastores ubique concordant, & factum est unum ovs, & labium unum, omnesque grex, & unus pastor Christus Filius Dei, qui unanimiter a concilio ejus laceroboribus atque fincerities prædicatur. Idcirco & vestri Christiani regni fastigium fidelium pictatis aliumat, quatenus hæc omnibus Dei ecclesiis, prælatibus, lacerdotibus, clericis & populis, ad laudem Dei, pro vestri quoque regni stabilitate atque falute omnium prædicetur. Ut Deus omnipotens ab omnibus populis unanimiter glorificetur ac collaudetur. Definitionem proinde fanctæ concilii, & sectionisnostrum reverendissimorum episcoporum (quod Prophoneticus dicitur) ad piissimum imperatorem transmittere dignemini imperatoris pro vera fidei confirmatione, & ubique mandatum per latorem præientium Petrum notarium regionarium sanctæ nostræ ecclesiæ illuc pervenientes deferatur, ut in cudem facrae fymodi definitione, tanquam per spiritualius libri patres, omnes vestri religiosissimi regni ecclesiarum antistites juxta tenorem a nobis illuc definitum subscriptiones suas ferant in libro vitæ per fuæ confessionis signaculum ascribendus unusquisque subjungat, ut pax & concordia in ecclesiis Dei, vestri fulimis regni temporibus Deo concedente, vestra quoque Christianitate favente cerberetur, & manea: ut qui vestrum culmen regnare disposuit, fuæ fidei stabilitate luboixum concedat per plurima tempora prosperæ ac libi pacitæ commissum populum dispensari. Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.

A & vestræ Christianissimæ regionis fidem gravi diligitis, fulgor iradiet, ut apostolicæ prædicationi favente atque colloborantes, conservatam fidelitam apud Deum habere meremini, ad quem redigitur de eo verae confessionis integritas. Quod enim ad nostrum officium, quibus animarum dispensatio commissa est, competebat, definitionem sancti fesci concilii per nonam indictionem in Constantinopolitana urbe celebrati, & acclamationem universorum reverendissimorum episcoporum, quæ Prophoneticus dicitur, sed & edictum fidei a piissimo Augusto nostro serenissimo filio hoc destinatum vestris quoque provinciis innotescere per latorem præientium Petrum notarium regionarium sanctæ nostræ ecclesiæ & illuc dirigere affectu paterno maturavimus, ut de profectu evangelicæ atque apostolicæ prædicationis & sterilis fidei vera consortes nobiscum unanimiter lætemini. Hortamur autem vestrum reverendissimos ecclesiarum omnium præsules, ut subscriptiones suas eidem apostolicæ synodali definitioni subjunctant, & quoque pro filiis atque cum filiis patres sua nomina in hujusmodi libro vitæ describant, ad laudem fideliter concurrentium & Christi evangelium collaboratorium, & commendationem ad Deum, quem tunc meremur habere propitium, dum ejus fidem immutilatam sine tenus conservamus incolumem. Gloriam vestram gratia superna collodavit. Ad perpetuam proinde vestræ gloriosi Christianitatis protectionem, venerabilis cruces, & clavem habentem de salutaribus vincitis auctoris nostri Petri Christi apostolorum principis, per profitentem geralum divinumque, ut ejus, ratam dilectionem geritis, & luminatribus fideliter providetis, traditionisque restitutionem veracitet amplectimini, ejus jugiter apostolica tuitione fatiemini.

V. AD ERVIGIUM REGEM HISPANIÆ.

Ejusdem argumenti cum superiore.

Domino excellentissimo filio Ervigio rege Leo.

CUM unus excelsus omnium Deus, qui cuncta creavit ex nihilo, quæ ipse creavit, regit & continet, qui vere rex regum est, & dominus dominantium, idem incomprehensibilis, providentia sua liberamus, tam temporaliter quamque locaeliter diversas in terris regnare disponit. Quorum etsi divisa sunt regna, æqualiter tamen de linguis rationem dispensationis expetit, unamque de eis vere de le confessionis hostiam laudis expedat. Et hoc solum munere circa hominum genus complacatur ejus majestatis immensitas, dum a cunctis vera de eo confessio prædicatur, ut etsi dispositionem temporalium videtur esse diversitas, circa ejus fidei rectitudinem unitatis consonantia maneat. Hoc etiam & in sanctis fuis discipulis salvator mundi Dei Filius esse constituit, qui beatum Petrum diversorum populorum sortem institutis principem, cujus salutari prædicatione atque traditione ab hac [illegible] sancta apostolica Christi ecclesia, ve- [illegible] lut a fonte prædicationis progrediente, cunctæ religiones, quibus etiam vestrum fastigium præsidet, ad cognitionem veritatis & vitam vitæ perductæ sunt, regnique vestri culmen, & illustrat: & dum per gratiam Dei pietate regnantis, de temporali regno æternæ beatitudinis regnum acquiritis, ad quod

[illegible] Baron. ut, Hard.

[illegible] Epistola Agapithæ.

1 Card. de Aguirre: *pro concilio eidem.*
2 Mss. *vicibus.*
3 Mar. epistola tribuunt Leoni II. Sergio, Leonis successori, sub hac titulo: *Benedictus gratia Dei, sanctæ, & universalis sedis ecclesiæ episcopus Sergio Ervigio.* Hardouin.
4 Lege ex mss. Card. de Aguirre: *Ervigium.*

1 Lege ex mss. Card. de Aguirre, *pro concilio.* 2 Card. de Aguirre ex mss. *admirente.*
3 Lege, *nostro Simmo*, ut supra in Epist. Leonis ad Episc. Hispaniæ; & ita Card. de Aguirre.
4 Card. de Aguirre ex mss. legit, *qui substitutione mortui, hortatur &c.*
5 al. *confessio ejusdem convertit.* 6 Pro *Themistio*. Hardouinus.

CONCILIUM TOLETANUM XIII.

QUADRAGINTA ET OCTO EPISCOPORUM,

Actum anno quarto Ervigii regis, æra DCCXXI. anno domini nostri DCXXCIII.
sub Leone papa II.

Est provinciale.

ILLIBATÆ caritatis instinctu alternis vicissim obsequiis redditi, & in unum cœtum * autore Spiritu Deo patrio aggregati, in ecclesia videlicet sanctorum apostolorum Petri & Pauli, nostro regali quarto serenissimi Ervigii principis, sub die pridie Nonas Novembris, æra 721. Cum unusquisque nostrorum debitis locaretur in sedibus, adfuit idem princeps, pleno fidei ardore subditis, & humilitatis gratia decoratus: qui synodico cœtui deliberationis suæ vota commendans, & ut pro se Deum instantissime deprecaretur expostulans, hoc præsentem est allocutus sufficienti exhortatione concilium, ut ecclesiastice disciplinæ quæ congruant, & corrigendis moribus quæ conveniunt, tractatus nostri evidentia sancirentur. Deinde religiosa vota fuæ clementiæ, quibus subtrahendum asseris desiderio, synodali conventui confirmanda commisit; offerens videlicet sacris pontificibus tomum, obsecrans pariter & obtestans, ut quidquid illic venustissimo clarissimæ religione congesturus, synodali sententia roborentur ordine titulorum. Tunc nos pro suscepto a principe tomo gloriam dedimus Deo, & eidem principi benediximus gloriosis: Deinde nostrum principi postquam votorum suorum * infinuationem peregit, a conventu concilii gratiosus exivit. Tunc post præfatæ principalis abiecessum, hoc in tomi ipsius allegatione * perveniens exaratum.

IN NOMINE DOMINI FLAVIUS

Ervigius rex sanctissimis patribus in hac sancta synodo residentibus.

RECTE, sanctissimi, religiosa pietate excolendi pontifices, & divini cultus instantissimi sectatores, coram cœtus vestri reverentia humilis devotisque profitenor, * a vestris diffidis, propinquus alliapolor: primum de conventus vestri aggregatione Patri luminum gratiarum copiam follvens; deinde vobiscum meæ mentis fiducia vestris cuis diximenda committens. Nec enim fas est quemquam, etiam * si bonum sit opus, sine confilio agere: * cum tamen multum profit bona quæ consilio bonorum exegitur. Unde ut brevi exhortatione peroram, vota mea, quibus remedia pietatis exercei delector, fcalibus patrimitatis vestræ agnoscenda infinuo: * quæ tamen, ne obliviu quadam memoriam fugiant, & relationi propriæ curarum ea intercapedo subducat, in hujus tomi complicatione accipite * tenenda. Illud primum voletti mihi sanctitis passere concordiæ intimare, quod diivalsam per tyrannidem nostri corporis partem in iosiniatis nostræ gremium comanur reducere. Etenim certoactis divæ memoriæ prædecessoris nostri * Wamba regis temporibus, quæ in profanatoribus pontifices, cum Paulo quondam tyrannidem assumpserant, [illegible] sententia ultionum, * quo per judicii universalis edictum, amisso testimonio, ab ecclesiæ propriis cessarunt, * cuncta hæc vetitæ [illegible] tudini nota [illegible] tamen, & in collegio societatis nostræ recipere, & rebus quibus fas fuerit, dotovimus * revelitte. Nam & de actafatis modoque volumus posere justissime perquisitionis quo fire de religiosis, fire de laicis quisquam accusationis cujusque * studio propulsatur, non occultis fraudibus vel violentiis comprimatur, * nec ad dandam professionem violenter arcetur, sed in commoni omnium examine judicetur; quo secundum publicæ professionis fuæ tenorem, aut offensibilis debitæ damnationis pœnas excipiat, aut innocens ex judicio omnium comprobatur clarefcat. Nam quid jam de tributorum fiscalium exactionibus referam? Quorum redhibitionem tantis debitoribus cumulis increscunt, fe exigi penitus jubeantur, & status * fubrusat funditus populorum, & * fragamine colliditis eorum ultimum terra fecunda * sterilitate prolapsionis exhibitum. Unde his etiam tallibus privatis leu etiam fiscalibus fertis remedia pietatis præoptans nostra gloria affhonetur impendere, omnes tributorum exactiones, quæ apud illos de retroactis temporibus * relicent, usque ad primum annum celfitudinis nostræ manfoetudo nostra illis omittendas laxavit, & flylo proprie authentiæ * omittendas instituit. Quæ * autem * auctoritatem sacrosancto cœtui vestro relegendas elegit. Illud quoque adjicienc loquar, quod votis nostris horribile & animis excitabile fempet, * cum nobilitatis conditio liberiorum vel servorum etiam adequara, gentis nostræ status degenerat. Ob quam rem, id nostræ gloriæ animis placet, ut exceptis servis fiscalibus, vel liberis, aberia delicquæ hujus malæ pertinaciæ nis licentia, nemo * ex ingenuis quorumlibet servus fit, vel libertus, ad palatium offerre trans feat: quod fi fecerit, * illi servitutem procul dubio redundem fe noverit, * ex quo aut conditionis proprie originem sumpsit, aut libertatis titulum reportavit. His votorum meorum intimationibus allegatis, quæso, ut fortis patrimitatis vestræ adjutoria * prorogetis: luce enim clarius constat, quod aggregatio sacrosancta pontificum, quidquid cenfuerit observandum, per sancti Spiritus donum * omni manent æternitate * perpetuum. Et ideo universitatem paternitatis vestræ, quæso fublimium virorum nobilitatem, quis ex alle regalis officio in hac sancta synodo * nobiscum festari præfedi funt, obtestor pariter & conjuro, atque per ineffabile illud sanctissimæ Trigitatis sacramentum convento, ut quid in medio vestri fe judicandum vel retractandum inveneritc, tam quæ per nos dicta, quam etiam cetera quæ vestris auditibus fe ingesserint audienda, * cum omni vigore justitiæ & temperamento mitis eccnofiæ diminuere procuretis: quæ cum omnipotentia patrum præcedentium regalis fubdere totius unanimitatis vestræ sententia non aliunde quam ex veritatis fonte procedat: fiequc & his quæ primitia fant fofidum deliberationis flylum promptissime apponatis, & reliqua adhuc quæ necessaria funt inquirendis ecclesiastici regulæ disciplinis, & sanctorum traditiis, & sententia, * religiosis fidelibus gentia conferibatis. Qualiter dum doctrinam * re-

* aspergit: * in omnibus infinitis * complectens, & quæ nobis profiscunt fuoper regestis valuimus. Sic vitiosa patrimonia in hac facri. * provocatione * fonando * eorum conditionem * necessaria infinuationis.

Restituunt hoc fynodus Jam ad vetum in ulibus Monasterium Bon & XII. conc. Tolet. & VIII.

* fubrusat * fragmine

* relicent

* omnimodis * ordinatiut

* ex ingenuis

* illi

* perpetuum

* omnino * et ut aeternum perpetuum

* illis profiscunt * vobiscum

* consumat * vigore

* religiosis fidelibus

* re-

* spergitis salutarem in populis, Christum dominum * in consolamento justitiæ capiatis: ut & vobis prædicantibus, & nobis implentibus quæ divinis oculis * complacent, fit utriusque partibus & in hoc sæculo de luteo animarum inestimabile gaudium, & in futuro de * perventione æternitatis præmium incorruptum. Datum fab die * pridie Nonas Novembris, anno felicioris regni gloriæ nostræ, in Dei nomine Toleto. *

Perfectio igitur * precuntis tomi * necessario infinitionem exorsis, prius de fide sanctæ Trinitatis fermocinationis nostræ cœpit esse principium, profitentes patrem, & credentes ea, quæ de hac sancta Trinitate & evangelia tradunt, & apostolorum sanctiores institutiones; fiat Nicena synodus hoc quantitatis fatramentum expolsit; fiat Constantinopolitana definitio sanctæ, vel primi Ephesini atque Chalcedonensis evidens doctrina confituit; juxta quod etiam fatrofanctæ fymbolis electabrata professio claret, quo in misfarum solemnitatibus patula cunctitorum acclamatur fidelium voce.

Symbolum Nicæni concilii.

CREDIMUS in unum Deum, Patrem omnipotentem, fattorem cœli & terræ; visibilium omnium, & invisibilium conditorem: & in unum dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum; ex Patre natum ante omnia facula; Deum ex Deo, lumen ex lumine; Deum verum ex Deo vero; natum, non fastum; homoufion Patri, id est, ejusdem cum Patre fubstantiæ; per quem omnia facta sunt, quæ in cœlo, & quæ in terra. Qui propter nos homines, & propter nostram falutem descendit; & incarnatus est de Spiritu fancto, ex Maria virgine, homo factus; passus fub Pontio Pilato: fepultus, tertia die resurrexit: ascendit in cœlos, fedet ad dexteram Patris, venturus rursus in gloria judicare vivos & mortuos, cujus regni non erit finis. Credimus & in Spiritum fanctum, dominum, & vivificatorem; ex Patre & Filio procedentem; cum Patre & Filio adorandum & glorificandum; qui locutus est per prophetas; credimus & in apostolicam & evangelicam ecclesiam. Confitemur unum baptisma, in remissionem peccatorum, & expectamus resurrectionem mortuorum, & vitam futuri fecuti. Amen.

Post hujus sanctæ fidei dispositam structuram, quasi super solidissimam petram, exterorum negotiorum sequentium constructionis fabricam; * ut eo firmitate inconvisibili durent, quo super fundamentum vere fidei fuerunt constructa, perenne. Unde & has in commune sententias, quas principibus hortatu confiruendas accepimus, communi voce edidimus, quas etiam æterno reverentiæ vigore obtineri ante fore confemus.

TITULI CAPITULORUM.

1. *De reddito testimonio dignitatis eorum quos profanatio infidelitatis cum Paulo tiranno in sacerdotes tyrannidem.*
11. *De accusatis sacerdotibus, seu etiam optimatibus palatii, atque gardingis, sub qua tos justitia cautela examinari convenient.*
111. *De tributorum principali relaxatione in plebe.*
IV. *De manutione prolis regis.*
V. *De defunctis principe relictum ejus conjugem aut de Concil. General.* Tom. V. *in conjugio filii quisquam aut in adulterio audent copulare.*
VI. *De exceptis servis vel liberis fiscalibus, nullus de servitute quæratur, aut liberis, desinceps ad palatium offeriam, quorum quo tempore transeat.*
VII. *De his qui pro accidentia jurjurium altaria undare præsumunt, vel luminaria ecclesiæ fustrahunt.*
VIII. *Ne admonente metropolitano quisquam ex confinitimis ad locum ubi invitatur venire contemnat.*
IX. *De confirmatione concilii Toletani duodecimi, quod fastum est anno primo gloriosissimi Ervigii regis.*
X. *Utrum audeant minifrare hi qui penitentiam accipiunt in sacerdotio constituti.*
XI. *Ne quis alienum clericum vel monachum suscipiat fugientem.*
XII. *De non excommunicandis a proprio episcopo fuis illis, qui ad metropolitanum suum negotia sua gesturi accesserint.*
XIII. *De relatione gratiarum quæ post per altiorem concilii Deo & principi persolvuntur.*

CAPITULA.

I.

Præconable signum est, illis semper negotiis interesse, quæ & a pietate incipiunt, & per pietatis viscera temperantur: *Pietas* v. Timot. 4. *enim*, ut ait apostolus, *ad omnia utilis est*. Cujus virtutis admirabili dono cor gloriosi atque religiosissimi principis nostri, divino igne fuccensium decervit pariter, & elegit, ut in unum cœtum omnes Hispaniæ aggregati pontifices, illa decernerent, quæ & [illegible] convenant, & subtevationis opem [illegible] dant. Primo igitur negotiorum [illegible] horrare pariter & jubenre religiosissimo domino nostro Ervigio rege, decernendum nobis occurrit, ut omnes, quos scelerata quondam contra gentem & patriam conjuratio Pauli in perfidiam traxit, & titulo testimonii honestioris * abjecit, ad statum dignitatis pristinæ redeant, & nulla deincepes illis ob hoc caretur judicialis obsistat, sed omnes ita generosæ stirpis ac nobilitatis propriæ subeant decus, ut præteritæ infidelitatis nullum perferant dedecus. Quod etiam & de filiis eorum decernimus observandum, qui post admissum parentum præmeneratæ profanationis fceleis natæ esse produntur, & ve de certis omnibus qui ex tempore divæ memoriæ Cintihlani regis simili, hucusque infamationis nota reperti sunt. Et quia incassum a servitute exuitur, qui spoliis premitur, hoc etiam adjicendum precesi principis nostri clementia justi, ut aggregati cœtus nostri sententia definitiva, quo cum receptoratemonio ipsi ab omnibus gravis alerentur substantiis. Unde cum [illegible] ipsis

* abjecit

* Wamba

* qui

* quæ cuncta

* Vide Concilium Toletanum III. Chronica. * abegit.

Anno Christi 681.

jus sententiam præfirmantes elegimus, ut ea quæ ab rebus eorum nulli donata, neque in stipendiis data, sed tantum fisci sunt * viribus applicata, unusquisque quod eusque proprium fuerit incunctanter per auctoritates regias possidendum recipiat, & receptum proprii arbitrii libertate disponat. Illa vero quæ de eorum bonis largitione principali quibusdet donata, vel in stipendio data sunt, in eorum jure, quibus concessa sunt, perpetim tenebuntur. Hujus ergo pietatis sententiam, quam, ordinante pradicto glorioso principe nostro formavimus, si quis immutandam elegerit, & rantæ misericordiæ fabricam subuuere tentaverit, per judicium omnipotentis Dei, anathema sit,

A oportet custodiri, hos sine aliquo vinculorum, vel injuriæ damno, sub libera custodia consistere oportebit. Sic tamen repulso omni terrore, sub circumspecta & diligenti custodia habeantur, ut tempus, quo judicari eos oportet, nullo modo sub fraudulentia dilatetur, quo ab uxoribus vel propinquis atque etiam rebus suis diutissime separati, professionem suam videantur dedisse inviti: quæ tamen, si data fuerit, modis omnibus non valebit: sed juxta superiorem ordinem, illud † tamen pro vero accipietur, quod ex oris ejus agnitum generali fuerit judicio comprobatum. Nam de ceterorum genuorum personis, qui palatinis officiis non hæserunt, & tamen ingenuæ dignitatis titulum reportare videntur, similis ordo servabitur: qui, etiamsi pro culpis minimis (ut affolet) flagellorum ictibus a principe verberentur, non tamen ex hoc aut restimonium amissuri sunt, aut rebus sibi debitis privabuntur. Quod si de infidelitatis crimine quidquam eis objicitur, simili, ut superius præmissum est, ordine judicandi sunt. Quod synodale decretum divino, ut confidimus, spiritu promulgatum, si quis regum deinceps ut temperanter custodire neglexerit, aut malitiose præterire præelegerit, quo quisquam de personis taxatis aliter quam præmissum est prædamnetur, aut ab congestæ malitiæ perimatur, vel dejectus sui ordinis loco pri etur, sit cum omnibus, qui ei ex delectatione consenserint, in conspectu altissimi Patris, & unigeniti Filii ejus, atque Spiritus sancti perenni anathemate ultus, & divinis vel æternis addicetur ardoribus concremandus. Si insuper quidquid contra hanc regulam sententiæ nostræ, aut in persona cujuscumque fuerit actum, aut de rebus accusatæ personæ exteriore judicatum, nullo vigore subsistat, quo persona ipsa aliter quam decernimus judicata, aut restimonii sui dignitatem amittat, aut quastu rei propriæ careat. Nec enim hæc & talia promentes, principibus domesticæ correctionis potestas adimitur. Nam specialiter de laicis illis, quos non culpa indefinitatis astrinxit, sed aut servitii sui officio torpentes, aut in commissis sibi actibus reperiuntur esse mordaces, vel potius negligentes, erit principi licitum hujusmodi personas, absque aliquo eorum † infamio, vel rei propriæ damno, & servitii muratione corrigere, & in commissos ratium alios qui placeant transmutare.

Anno Christi 681.

† Scilicet illum, cui alius non non Oper. in Gothic. manuscript. pro confusione mutat.

III.

Tertii ordinis gloriosæ insinuationis excursu liberalitas principalis longe latiusdiffusa, nostro se invexit cœrui agmi sancta: quæ, sicut ex puro fonte regiæ provisionis processit, ita synodalis conventus debet san-

Anno Christi 681.

sanctione præstringi. Et ideo religiosi principis nostri Ervigii regis affectus in toto gentis suæ ambitu ulquequaq; porrectus, de virtutem quodammodo gradiens, & quasi quibusdam passibus ad meliora confendens, hoc per stylum regiæ auctoritatis decrevit, ut omne tributum præteritorum annorum, usque in anno primo regni sui, quod in privatis, sive in fiscalibus populis reluet, absolutionis perpetuæ debeat sanctione laxari: & tamen de ipsis tributis præcipiens thesauris publicis exhiberi, quæ exacta & non illata fuisse constiterint. Quod pieratis beneficium admirantes, non solum vigorem glorie definitioni ejus apponimus, sed & perpetuæ excommunicationi eum qui contra hac venerit subjiciendum esse fancimus.

IV.

Pridianæ diei exercitia gloriosa, quibus per trium capitulorum annotationem pieras principalis fe monstravit eximia, cuguut cœrus nostri reverentiam aliquando anathemare ultus, & futuri examinis judicio condemnatus,

Secunda illius concil.

* quod

V.

Execrabile facinus, & affueræ admodum iniquitatis est opus, defunctis regibus superstitis ejus conjugis regale † torum appetere, & horrendis pollutionum maculis sordidare. Quis enim Christianorum æquanimiter ferat defuncti regis conjugem alieno possidentem connubio usi? aut secuturi principis libidini subjugatis, & quasi fulti domina gentis, fit postmodum proli bonorum regis? Et quæ teria exilit regalibus honoris regii sublimitate conjuncta, stupris eorum vel conjugiis, quibus prident dominata est, abdicetur ut reproba? Quid ergo si moriuntur principes, nunquid inhonorandas relinquunt fui corporis partes? aut quia ad gaudia cœlestia Christiani transeunt reges, propterea ad contumeliam in sæculo eorum devocandæ sunt conjuges? Nusquam ergo inhonorum esse oportet, quod honorandum convenit opportune haberi. Nulli ergo licebit superstirem reginam sibi in conjugio ducere, non sordidis contactibus maculare. Non hoc fecuturia regibus licitum, non cuiquam hominum licebit esse permissum. Quod si facere tale aliquid quisquam præsumpserit, quo aut superstitem reginam, post decedentis principis mortem, sibi in connubio copulet, aut adulteria pollutione contaminet, sive fit res, sive quilibet hominum, qui hujus nostræ sanctionis sententiam violare præsumpserit, sit ab omni Christianorum communione seclusus, & sulphureo cum diabolo contradatur ignibus exustendus. Quicumqigitur hujus constitutionis nostræ præ-

Anno Christi 681.

A injuste dejiciantur vel nudentur rebus, exhibeat: nullus his injuste violentum consurgfignaculum imprimat: nullus vestem, contra ordinem gloriosæ conjugis ejus, vel filiabus suis, atque † uxoribus præsumat: nullus etiam, extra evidentis culpæ indicium, aut exiliis eos relegandos inducat, aut eorum corporibus quarumlibet detruncationum vel flagellorum inferat detrimenta: quo cum prænemoratis omnibus, omnis ejus in eoca ad futurum gloriosa posteritas, nec lædonis injuriam perferat notam: nec rerum sentiat detrimenta. Si quis autem hominum, cujuslibet sit ordinis aut honoris, huic nostræ sententiæ non acquiescens, filios filiafve gloriæ fuæ, una cum ferenissima conjuge sua Liubigorone regina, vel supradictis omnibus amodo vel quandoque sine justo partis fuæ negotio, aut lædendos impetierit, aut dejiciendos elegerit, vel ex propria deliberatione consenserit, quo aut de rebus sibi debitis injuste expoliati nudentur, aut dolo vel machinamento quolibet dejiciantur, fit arcuo anathemare ultus, & futuri examinis judicio condemnatus.

† Sic supra habitum, & illustrum, pro habitus, & illustius.

B Ex quibus ergo datis, in tuebuntur de officiis gloriosis Gothorum, in novis ad canc. Tolet. VIII. Vide etiam Glossarium de Cange.

Tertii ordinis gloriosæ insinuationis excursu liberalitas principalis longe latiusdiffusa, nostro se invexit cœrui agmi sancta: quæ, sicut ex puro fonte regiæ provisionis processit, ita synodalis conventus debet sum-

B Ex quibus ergo datis, in tuebuntur de officiis gloriosis Gothorum, in novis ad canc. Tolet. VIII. Vide etiam Glossarium de Cange.

† Sic Isidis. Blum. Ex.

Anno Christi 682. A sumpserit convellere vel abradere sanctionem, sit nomen ejus abrasum & deletum de libro vitæ, ut Tartareas judicii pœnas excipiat, qui hæc decreta honestatis devoverit violanda.

VI.

Sæpe offuscat nobilium genus fuberectum servitutis importabile dedecus; quod & generosos adæquatum infamat, & dominis plerumque notam proditionis importat. Multos enim ex servis vel libertis plurimum ex regio jussu novimus ad palatinum fuisse perractos officium, qui tamen affectare cupientes publimitatem honoris, quam illis fubtrahebat natio offuscatæ originis, dum æquales dominis per susceptum palatinum officium facti sunt, in necem dominorum suorum vehementius graffaverunt. Et, quod nefas est dicere, etiam hi qui a dominis suis libertatis beneficio potiuntur, ipsi quoque dominis suis regio jussu tortores existunt. Nam quid jam, si præcedentium & antiquorum historica narratione memoremus excidia, in qua obscena servitutis conditio dominorum sæpe suorum casum operiens, & regnum pariter labefactare fecit, & dominos? Ac proinde hortante pariter ac jubente prædicto gloriosissimo principe, hoc nostri cœtus aggregatio observandum instituit, ut exceptis servis, vel libertis fiscalibus, nullus servorum, atque etiam libertorum quorumlibet, deinceps ad palatinum quandoque assumere permittatur officium: nec etiam locorum fiscalium, atque etiam proprietatis regiæ administratores vel actores fieri quolibet tempore admittantur: sed conditionis suæ ulum deinceps unusquisque servorum vel libertorum veraciter reminiscens, ita sibi ab ordine palatino extortris proficiat, ut dominis suis, vel dominorum suorum posteritati, nec noceat, nec æqualis existat. Quod si deinceps, quorumcumque sit libertus, seu etiam servus, vel omnis eorum adfuturæ progenies, qui post hujus sanctionis nostræ sententiam ad officia præmissa accedat, illic quolibet tempore aut servitutis aut obsequendus modis omnibus contradatur, ex quo ut servitutis originem duxit, aut libertatis decus fubire promeruit.

VII.

B Ve his * qui faciunt opus domini fraudulenter, & desidiose, propheticus sermo annuntiat. Et si illi væ incurrunt qui negligenter opus domini faciunt, quod supplicium merebuntur qui divinæ servitutis cultum, malitia antecedente, ab altaribus Christi subducunt? Illos dicimus, qui obstinatæ mentis dolore confusi, cum alis quo locorum molestia fraternorum pu-

Idem sæpe in Romani indiscretionibus factum conflat.

* Eccl. 32.

pugerit, infana illico temeritate abrepti, altaria nudantes sacratis vestibus exuunt, luminaria subtrahunt, ac divinorum sacrificiorum cultum, malitia interceente, fubducunt. Et quod in hominibus fe vindicare non possunt, injuriam Deo (quod pejus est) inferunt. Unde si hujusmodi pro fraterno odio homicidæ reatu astringitur, pro contemptu divino quid pœnæ merebitur? Eremin justa quod divinus fermo increpat: *Si peccaverit vir in virum, placeri ei potest Deus: * si quis autem peccaverit in Deum, quis pro eo rogaverit?* Facile ergo fabulum facerdotum excessibus illa domini sententia coaptabitur, qua malitia percutitur facerdotum. Dicit enim: *Honorificantes me honorificabo; qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.* Quicumque ergo facerdotum, vel ministrorum, deinceps causa cujuslibet doloris, vel amaritudinis permotus, aut altare divinum, vel vestibus sacratis exuere præsumpserit, aut qualibet alia lugubri veste * accingi; seu etiam si consueta luminariorum sacrorum obsequia de templo Dei subtraxerit, vel extingui præceperit, aut quodcumque lugubritatis in templo Dei induxerit, aque (quod pejus est) occasionem nutriteris, unde de templo domini aut officia consueta defint, aut oblatio singularis sacrificii videatur in aliquo defraudari; si eum antea veræ pœnitudinis coram metropolitano satisfactio non purgaverit, ignobiliari perpetuæ mancipatus, juxta superiorem sententiam domini, & loci sui dignitate se noverit & * hoc honore privari. Illis procul dubio personis ab hac ultima sententia separatis, quæ aut contaminationem [illegible] numen, vel subversionem sanctæ fidei metuentes, aut hostilitatem, vel obsidionem præferentes, seu etiam divinorum judiciorum sententiam metuentes, tale fecisse contigerit: in quorum facto plus humilitas, qua Deus placetur, quam interni laboris dolositas declaratur.

VIII.

Si generaliter obediendum omni fratri in tantum a Christo præcipitur, ut non solum si angariati fuerimus passibus mille, obedientiæ vota patremus, sed etiam germinis id caritatis officio peragamus, jam quomodo obediendum est præmeniendi? * Quibus apostolus ita obedire præcepit, ne de inobedientia fratris videantur ullo modo contristari. Accedit enim multorsies, ut causa fatuitis alicujus, vel collarionis necessariæ, vocati a principe vel metropolitano conflumtim facerdotes, venire differant, & divina sis excusationibus agant, quibus implere ejus jubentur omittant: hac de re nascitur scandalum ordinibus, & contempt us ejus. Et ideo si quis episcoporum a principe, vel metropolitano fuo admonitus, designato diebus rationabili ad veniendum spatio, sive pro festivitatibus summis, pascha scilicet, pentecoste, & nativitate domini celebrandis, sive pro causarum negotiis, seu pro pontificibus conferendis, vel pro quibuslibet ordinationibus principis, excepta inevitabili necessitate infirmitatis, quæ testibus possit comprobari idoneis; ad constitutum diem venire distulerit, contemptum fenoverit excommunicatione multari; si tamen exceptis supra taxatis capitulis, aut flumiunm, aut aerum procellosa immensitas, ad præfinitum diem aditum ei fubduxerit properandi: quod tamen & hoc ipsum convinci idoneis testibus oportebit. Hanc etiam & illi ex pontificibus sententiam merebuntur excipere, qui exortos contra se clamores negotiorum admoniti a metropolitano distulerint emendare atque compescere, aut si admoniti ut ad judicium * primæ sedis accedant, aut per se noluerint properare, aut vades suos neglexerint legaliter informatos dirigere.

Anno Christi 682. A Ex eo Christi 682.

Hebr. 5.

Matth. 5.

Hebr. 13.

* Deuteron. 19.

IX.

Licet unanimi consensionis nostræ judicio gesta synodalia Toletani concilii duodecimi acta sunt atque disposita, quæ anno primo gloriosi principis Ervigii in hac urbe regia celebrata sunt, nunc tamen, iterato inconvisibilis nostræ definitionis assensu, ea ipsa gesta, prout gesta sunt vel conscripta omni temporum æternitate valitura decernimus, & omnimodæ soliditatis vigore firmamus, juxta ordinem capitulorum, quæ in eisdem gestis conscripta esse probantur; id est: De eguitia, & confirmata præcidente fastigii principalis in nomine gloriosi domini nostri Ervigii regis. Item de his qui pœnitentiam non fecerunt ajunantes. Item de culpaeum receptione, vel communione apud ecclesiam. Item ut in locis, ubi episcopus non fuit, * nunquam episcopus ordinetur. Item de quorumdam confuetudine facerdotum fœcdissima, qui oblatis Deo per se sacrificiis non communicant. Item de concessa Toletano pontifici generalia quæ ei poscitare: ut episcopi alterni provinciæ conniventia principum in urbe regia ordinentur. Item de receptoestimonio personarum, qui per legem, quæ de promotione exercitus facta est, testificandi licentiam perdiderunt. Item de his qui nexus fuis, divortio intercedente, relinquunt. Item de confirmatione legum, quæ in Judæorum nequitiam promulgatæ sunt, juxta earumdem legum præfixum ordinem titulorum, qui in eodem canone annumerantur. Item de his qui ad ecclesiam confugium faciunt. Item de cultoribus idolorum. Item de interdicto temporis constituti, quo debeat concilium celebrari. Item conclusio definitionum, in qua De Deo gratiæ referuntur, & pro principe exoratur; statuentes videlicet, ut qui contra supradictorum capitulorum decreta venire præsumpserit, & ecclesiasticæ excommunicationis sententia feriatur, & ad legem gloriosi principis, quæ in confirmatione ejusdem concilii facta est, teneatur obnoxius.

X.

Tertii diei necessario collarionis eventus, visum nobis est ad ignorantiam patrum indagare de pœnitentiam regulis institutum. Eremin digno nobis venerandus honore sanctissimus & frater noster Gaudentius, Valeriensis sedis episcopus, per vicarium personæ suæ ad concilium destinatum, congressus est nostri reverentiam cœtus; insinuans facrosancto synodali conventui, quod incommoneæ valetudinis nimietate præventus, per manus impositionem subactus fuisset pœnitentiæ legibus. Sed utrum accepta pœnitentia, liceret sibi præcepta sui ordinis contestare mysteria, vel missarum solita explere officia, per synodalia institutionis fe malui certius retrepondi. Tum totalis in unum de hujusmodi canonicis instrumentis, hoc sancta synodus definivit, ut reconciliatione præmissa, foliti ordinis retentet officia. * Si enim regulæ præcedentium patrum, eos qui pœnitentiam in discrimina mortis accipiunt, & cum [illegible] scelera confitentur, (si adhuc [illegible] sacrorum) ad ecclesiasticos gradus pervenire permittunt, quanto magis, ut hi qui in ipso facerdotio constituti pœnitentiam accipiunt, a sui ordinis officio retrahantur? tantum fi se ipsi mortalium criminum professione propria non notarunt. Cum enim omnis facerdos tunc fibi licitum sacrificare scit, quando * a malis actibus vacat, qua ratione, qui pœnitentiæ remedium suscipit, quod datur in remissionem peccati, a sacrificiis divinis se abigit? Pœnitentia enim ad hoc suscipitur, ut peccatum diluat, & peccati fordes tomicis [illegible] tetrarde non sinat. Qui ergo confidit per susceptam pœnitentiam dimissa sibi peccata, cur confidenter ad altare domini non accedat? vel cur ordinis sui non audeat retentare officia, cum hoc alteri non liceat, nisi ei qui se a peccatis abstinet? Eremin cum pœnitentiam accipimus, ad similitudinem conditionis nos reformare conamur. Reformatio igitur ipsa medicamentum est; quo delentur peccata. Si enim medicamentum illud assumitur rocte, [illegible] anima reformatur, recte etiam [illegible] Deo cultus assumitur; quia in eo [illegible] conditoris agnoscitur: si autem pœnitentiæ me-

Ex eo Christi 682.

Tertia die concilio.

* Ecclesiastica.

* unusquam.

* Si quis.

Anno Christi 683.

dicamentum subtrahitur, quod in remissionem peccatorum accipitur, ad similitudinem factoris ufpiam non veniitur. Etenim poenitentia (ut dictum est) in remedium peccati accipitur: facerdotium vero propter mundiciam retentatur: ut hoc facerdotis & vita, ita fructu bonorum operum floreat, quo & in se delicti passiones extinguat, & prædicamento suo in aliis peccati regnum potentialiter destruat. Huic igitur talitet, ut pramisimus, facerdoti viventi quid oberit, si post acceptas poenitentiæ leges divinis altaribus propositionis offerat panes? Aut numquid poenitentiæ donum, quod in remedium fit peccati, in prohibitione devocandum est sacramenti? Nusquam ergo poenitentiæ præcepta privabunt jura cœlestia. Poenitens enim abstinere a peccatis patiter & negotiorum sæcularium tumultibus debet, non ab iis quæ sancta videntur & summa se abstrahere, quæ operantem plus expiant, quam commaculando deturpant. Scriptum est enim: *Sacerdos ad hominem mortuum non accedat;* id est, mortalium criminum se implicatione non polluat. Non enim dicit Deus, ut facerdos ad sacra quæque non accederet accedere, de quibus præceperat, ut nullo modo facerdos de sanctis exiret; sed ut mortis opera non auderet contingere. Ergo abigenda sunt ab omni facerdote quæ maculant, exercenda quæ mundant. His ergo rationabili sanctione præmissis, hoc sancta synodus definivit, ut dantur priscorum canonum sanctione, quicumque pontificum, vel facerdotum, deinceps per manus impositionem poenitentiæ donum exceperint, nec se mortalium criminum professione notaverint, tenorem retentandi regiminis non omittant: sed per metropolitanum, reconciliatione poenitentiam non accepta, solita complenant ordinis sui officia vel cetera mysteriorum sibi credita faciramenta. Hoc tantum est observandum, ut si aut ante acceptionem poenitentiæ adiudicatus, nec reconciliatus reperitur pro culpis, aut si in ipsa perceptione poenitentiæ reconciliatus implicatum se diteerit mortalibus factis: juxta æstimationem metropolitani abstinere hujusmodi oportet a præmissis officiis. Cæterum, si (ut dictum est) sub poenitentiæ perceptione consistens, nihil mortalis criminis se admisisse prædixerit, attamen, quod fateri hominibus erubescit, abscondum intra claustra sui pectoris delinquit; noverit ipse sibi de se potestatem esse concessam, ut sacra contagiatæ fuæ fiduciam, utrum audeat, aut non audeat sacrificare Deo, ex sui potius arbitrii potestate, quam ex nostri judicii permissione procedat.

Levit. 21. ubi legitur ad omnem mortuum. Sic interpretatur Rabbi Isaac Melchyd. in Levit. cap. 21.

XI.

Mulræ super hoc capitulum patrum præcedentium sententiæ manaverunt, quod multiplici prohibitione sancitum est, ut alterius clericum nemo solicitare, nemo fugientem recipere, nemo etiam aut obcelare, aut ordinare auderet. Sed quia, abundante iniquitate, & refrigescente caritate, nec honestas attenditur, nec cupiditas inhibetur, agendum est, ut quos impunis admonitio non emendat, evidens sententia damnationis coerceat. Placuit ergo, ut nullus alienum presbyterum, abbatem, ministrum, subdiaconum, vel quemlibet clericum, seu etiam monachum fugientem, vagumque suscipiat, non ad fugam fundeat, non fugæ latibulum præbeat, non apud se habito vel retento humanitatem impendat; non occasiones, quibus quasi se nesciente alibi lateat, turpi oppositione confingat: nam horum omnium casibus non solum turpatur honestas, sed frequenti dolorum acerbitate conflatur fraternus. Etenim si dicat quis simplici animo alterius clericum suscepisse, nec nosse eum fugitivum existere, tunc evidens innocentiæ suæ puritas approbanda est, quando eum, quem suscepit, & infra octo dies juxta legum sanctionem injudicaverit, & infra tempus legibus constitutum, illuc suivum reduxerit, unde per fugam vagabundus exivit. Quicumque ergo ex pontificibus, seu facerdotibus, vel minoribus, cæterisque religiosis hujus institutionis nostræ vitam [illegible] nem: si hujusmodi susceptor episcopus est, & eum quem suscepit, cum his quæ habuerit potuit, de ea, a quo vagatus est, sine dilatione restituet; & insuper, ut vere fa- crilegus, & transgressor institutionis paternæ, tanto tempore excommunicatum, & remotum se a suis officiis noverit esse, quanto eum qui fugit sub fua potestate contigerit remorasse. Si autem hujus constitutionis nostræ prævaricatore presbyter, diaconus, vel quilibet ex religiosis videatur haberi, reddito eo, cum rebus sibi debitis, quod suscepit, ipse solus apud eum anno integro sub poenitentiæ cenfura deputatus tenebitur, cujus fugitivum susceperit monstrabit. Quicumque tamen sabius humanitatem impendunt; eadem & simili constitutione ex quirendos & obstringendos se noverint, qui susceptores fugitivorum legum sanctione præmonentur adstringi. Illi autem qui prædecessorum suorum id actum esse temere contendunt; tunc immunes ab hujusmodi noxis sensemia habebuntur, si a tempore damnationis sua, infra duorum mensium spatium, ejus

Matth. 19.

Legitur Wilfrid. in vita S. Wilfrid. integro.

qui apud se est, & latebram publicaverint, & personam domino fugitivi reduxerint. His sane, qui de confinitimis episcopis, cæterisque ecclesiarum rectoribus ad metropolitanum sum pro causarum suarum necessitate confugiunt, sicut licentia talibus perfugii datur, ita hi, qui eos susceperint, damnari, utpote receptores fugitivorum non poterunt: præsertim si & publice illos apud se habuerit, & eos, cum quibus actiones habuerint, ad reposcentis vocem conventuros admoneant.

XII.

Quicumque ex clericis vel monachis, causam contra proprium episcopum habens, ad metropolitanum suum causatutus accesserit, non ante debet a proprio episcopo excommunicationis sententia præmunari, quamdiu per judicium metropolitani fui, utrum dignus excommunicatione habeatur, possit agnosci. Quod si ante judicium quis episcoporum in talium personas excommunicationis sententiam præmiserit, illis penitus quos ligaverint absolutis, in se illam noverit retorquere sententiam. Quod etiam & inter metropolitanos convenit observari; si prægravatus quis a metropolitano proprio, ad alterius provinciæ metropolitanum molestiam prefluæ fuæ agnoscendam deruleerit: ut si inauditus a duobus metropolitanis, ad regios auditus negotia fua perlaturus accesserit; & ob hoc excommunicationis jugulum a proprio episcopo illi videatur injugi, hoc tantum est observandum, ut si prius unumquemque excommunicationem contigerit suscepisse, antequam a proprio episcopo ad alium pertranfire, tandem excommunicatus [illegible] cujus judicium petit, & [illegible] ut, quamdiu excommunicatoris sui objectibus, utrum juste an injuste alligatus sit, agnoscatur.

XIII.

His ergo synodicis institutis subscriptionis nostræ robur apponimus, & sub tenore divino, perenni ea quæ decrevimus memoriæ consecramus, dantes immortali Deo nostro glorum pariter & honorem, cujus inspiratione agnitur omnia quæ laudabiliter excernit. Invitissimus quoque atque religiosissimo principi Ervigio regi multiplicem gratiarum exhibitionem pervolvimus, cujus clementissimo justia in unum cœtum aggregandi conveniimus. Sit illi pax optabilis & beata: ducat quoque tempora pro cursu loci gloriæ avi felicia: & post imperialiter terreni regni fceptra coronandus perveniat ad cœlestia regna, præstante Jesu Christo domino Deo & salvatore nostro, qui cum patre, & sancto Spiritu, unus in Trinitate vivit & gloriatur Deus in facula facuorum. Amen.

Anno Christi 683.

SUBSCRIPTIONES.

Episcopi.

Ego Julianus indignus sanctæ ecclesiæ Toletanæ metropolitanus episcopus inflituta a nobis definita subscripsi.
Liuba Bracarensis metropolitanus episcopus.
Stephanus Emeritensis metropolitanus episcopus.
Florentinus Hispalensis metropolitanus episcopus.
Leander Illicitanæ sedis episcopus.
Palmatius Ucritanus episcopus.
Concordius Palentinæ sedis episcopus.
* Mumulus Cordubensis episcopus. * Mummulus
Antoninus Bastitanus episcopus.
Theoderatus Assidonensis episcopus.
Stercorius Ancensis episcopus.
Geta Elipilensis episcopus.
* Monofonsius Egitanensis episcopus. * Monofonsus
Fronicus Portucalensis episcopus.
Gregorius * Oretanus episcopus. * Orcitanus
Agricius Complutensis episcopus.
Proculus Bigastrensis episcopus.
Miro Coniumbriensis episcopus.
* Crefeiranus Birrensis episcopus. * Crefeiras
Cicilius Dersolanus episcopus.
Ella Segontiensis episcopus.
Sonna Oxomensis episcopus.
Simponius Arcavienses episcopus.
Reparatus Velensis episcopus.
Cunindus Italicensis episcopus.
Hilarius Astiensis episcopus.
Gundulfus Lamecensis episcopus.
Felix Iriensis episcopus.
* Atula Cauriensis episcopus. * fort. Antula (in Tit. Ital. Hist.
Bellitus Ossonobensis episcopus.
Eufrasius Lucensis episcopus.
Joannes Pacensis episcopus.
Cyprianus Tudensis episcopus.
Alluitus Senabrensis episcopus.
Deodatus Segobiensis episcopus.
Tructemundus Elborensis episcopus.
Siebaldo Tucitanus episcopus.
Vincentius Magalonensis episcopus.
* Unigiros Abelensis episcopus. * Unligiis
Theodulfus Alligitanus episcopus.
Gratinus Egabensis episcopus.
Sarmata Valentinus episcopus.
Brandila Laniobrensis episcopus.
Holemondus Salmantiensis episcopus.
Florus Meutelanus episcopus.
Olipa Segobriensis episcopus.
* Eulendus Ilerdensis episcopus. * Eurendus
Ara Olyssipponensis episcopus.

Abbates.

Abbalius abbas.
Fastinus abbas.
Gerontius abbas.
* Gastorius abbas. * Cullonius
Silebertus abbas.
Felix archipresbyter.
Vilandus archidiaconus.
Vincentius primicerius.

Vicarii episcoporum.

Pacatus * abbas agens vicem Sunifredi episcopi Narbonensis. * indignus abbas
* Spalandus archidiaconus agens vicem Cypriani episcopi Tarraconensis. * Ispalandus
Laufin diaconus agens vicem Idalii episcopi Barcinonensis.
Gisbertus diaconus agens vicem Ansemundi episcopi * Loroebensis. * de Tortosa Loroebensi

Freidebadus abbas agens vicem Valderedi episcopi Cæsaraugustani,
Veremundus abbas agens vicem Clari episcopi Elesensis.
Gratinus presbyter agens vicem Argebadoni episcopi Eliberitani.
Samuel presbyter agens vicem Joannis episcopi Egarensis,
Sesildus agens vicem Felicis episcopi Dianiensis.
Citruninus abbas agens vicem Stephani episcopi Carcassensis.
Audericus presbyter agens vicem Eufrasii episcopi Calagurritanensis.
Audericus presbyter agens vicem Rogati episcopi Beatiensis.
Dexter diaconus agens vicem Primi episcopi Agathensis,
Unicomalus diaconus agens vicem Atilani episcopi Pampilonensis.
Andebertus abbas agens vicem * Gadiscladi episcopi Olcensis.
Leopardus abbas agens vicem Potentini episcopi Ulicensis.
Turemus presbyter agens vicem Riccilani episcopi Accitanensis.
Florentius agens vicem Leuberici episcopi Urgellitanensis.
Vincentius abbas agens vicem Gaudouiti episcopi Valeriensis.
Segarius abbas agens vicem Gundilani episcopi Impuritanensis.
Stabilius abbas agens vicem Jacobi episcopi Gerundensis.
Baromellus diaconus agens vicem Austerii episcopi Tyrassonensis.
Calumniosus diaconus agens vicem Samuelis episcopi Malacitani.
* Cleta presbyter agens vicem Wiseiredi episcopi Ausonensis.
Joannes abbas agens vicem Reginei episcopi Aucensis.
Leopardus abbas agens vicem Aurelii episcopi Albariensis.
Habitus diaconus agens vicem Potentini episcopi Vercecensis.

Pro illustres officii palatini.

Obsulius comes hæc instituta ubi interfui annuens subscripsi.
Ubadamirus comes scanciarum & dux similiter.
Recesendus comes scanciarum & dux similiter.
Argemirus comes cubiculi & dux similiter.
Egica comes scanciarum & dux similiter.
Idiforus comes thesaurorum similiter.
Nibebutus comes scanciarum & dux similiter.
Valdericus comes civitatis Toletanæ similiter.
Vitulus comes patrimonii similiter.
Cixila comes notariorum similiter.
Suniefredus comes scanciarum & dux similiter.
Gisclamundus comes stabuli similiter.
Guillangus spatarius & comes similiter.
Alericus spatarius & comes similiter.
Adelinus comes scanciarum similiter.
Theudila procer similiter.
Salamirus comes scanciarum similiter.
Aiusilus comes cubiculariorum similiter.
Nullanus spatarius & comes similiter.
Severinus comes spatariorum similiter.
Trasericus spatarius & comes similiter.
Audemundus procer similiter.
Simirus comes scanciarum & dux similiter.
Trasimirus procer similiter.
Tergesilus comes spatarius similiter.
Recaditus procer similiter.

A In nomine domini Flavius rex omnibus privatis sive fiscalibus populis.

MAGNUM pietatis est præmium, quo reuertetur gravedines pressuratum: quia illud semper ante Dei oculos perfectæ miserationis sacrificium appositum, quo sit relevatio miseratum: ex hoc salvatio inductur terræ, per quod prestitum, veniror humanæ. Judicium est quippe salutare in populis, quando fic commissa regnantur, ut nec incauta exactio populos gravet, nec indifferta remissio flatum geantis facias deperire. Tempora ergo nostræ gloriæ mifericordiæ beneficiis condiendæ sunt; ut, parcente nobis Deo, ipsi quoque populis parcere videamur. Votivum igitur omnipotentiæ Deo nuncupandis sacrificium dedimus pragmatica, in nomine divino omnibus populis regni nostri, tam privatis, quam etiam fiscalibus servis, viris, seu etiam feminis, sub tributali exactione in provinciam Galliæ, atque in omnes provinciæ Hispaniæ consistentibus, hoc decretum beneficium in Dei nomine prorogamus: ut quidquid in præteritis annis de ratione tributi, utque ad primum nostræ clementiæ annum, thesauris publicis redhibere videmini, totum vobis ex integro noveritis esse concessum; qualiuscumque ad præditum primum nostræ gloriæ annum, quidquid de ratione tributorum apud vos reliquum, sic totum donatum vobis a fereniture nostra habeatis, ut nullam ex hac anticipes de præteritis annis exactionem publicam pertimescant: ea tamen ratione servata, ut ea quæ in præteritis exacta sunt, & fisco nostro illata non sunt, ab his qui ea exegerunt in publici inferantur. Quod si diffuerint, & in hoc conflitin retere neglexerint, in quadruplum una cum satisfactione disciplinæ, juxta quod nostra manifestado decreverit, id ipsum thesaurio publicis persolvebunt. Certe si quilquis ille dux, comes, tiuphadus, numerarius, * villicus, aut quicumque certam publicam agens, tributa exacto sibi commisso, annis singulis plenario numero non exegerit, aut exacta apud se retinuerit, & ea statim thesauris publicis non intulerit, quadruplum una cum satisfactione disciplinæ, juxta quod nostra manifestado decreverit, id ipsum thesaurio publicis persolvebunt. Certe si quilquis ille dux, comes, tiuphadus, numerarius, * villicus, aut quicumque certam publicam agens, tributa exacto sibi commisso, annis singulis plenario numero non exegerit, aut exacta apud se retinuerit, & ea statim thesauris publicis non intulerit, quadruplum una cum satisfactione disciplinæ, juxta quod nostra manifestado decreverit, id ipsum thesaurio publicis persolvebunt. Quod si diffuerint, & in hoc conflitin retere neglexerint, in quadruplum una cum satisfactione disciplinæ, juxta quod nostra manifestado decreverit, id ipsum thesaurio publicis persolvebunt. Certe si quilquis ille dux, comes, tiuphadus, numerarius, * villicus, aut quicumque certam publicam agens, tributa exacto sibi commisso, annis singulis plenario numero non exegerit, aut exacta apud se retinuerit, & ea statim thesauris publicis non intulerit,

Primas fideles.

[Primae fideli accedant.] Hac re in nemine septemqui digniorum in ecclesia in toto orbe significat: primas fideles, primas, seu primatum, & metropolitanos. Primas fides legitimos ecclesiarum patriarchas, & quos ab eisque totius catholicae ecclesiae, in eis Romanus pontifex. Ita Synodus 300. episcoporum in causa fidei Marcellino summo pontifici respondit: *Ora pro condemnatis est, ut sic accusatoribus, ut, accepit mercedem: nemo enim judicavit pontificem, nec profert fideles primum: quis primas fides non judicatur a quoquam.* Usque ad tantum primas fides interdum pro fide archiepiscopali, ea videlicet causa, quod fieri Romanus pontifex omnium primatum in universo orbe primus, & principes, & patet, & caput est, ita & archiepiscopus episcoporum, quem in Toletanis habet primus, obtinet primum locum. Hinc concilio IV. Carthaginensi in subscriptionibus, Donatianus Tubaltiensis primae fidei episcopus subscribit; & in Toletano V. & alias Hispaniae conciliis, Carthaginensis, Tarraconensis, Narbonensis, Emeritensis, Bracarensis, & Hispalensis, fedes primae dicuntur. Et concilio Carthaginensi III. cap. 26. cavetur, ut primae fidei episcopus non appellentur primeges facerdotum, aut summus facerdos, aut aliquid hujusmodi, sed tantum primae fidei episcopus; eisque apud Graecos dicitur ipsi. Quae primae fidei. Quae ut vide Rufinum in Moisiacum. Primas dicitur episcopus, qui est caput totius provinciae. Sic concilio Carthaginensi II. cap. 1. ut incertiores primate episcopi provinciae primae provinciae episcopum ordinare, ibi enim pro metropolitano accipitur: utpote cum hac manus ad solum metropolitanum pertinat, ut ex multis conciliis liquet & concilio Milevitano primas pontifex Numidiae, & Mauritaniae. Unde in antaeque provincia metropolitanus primas vocabatur. Accipitur etiam universalis primatus appellatione pro eo quod per habere pro metropolitanis, ex concilio Chalcedonensi cap. 9. *Si vero contra episcopum provinciae metropolitanum episcopus episcopus fuse clericus habeat controversiam, eorum ad ipsius fidelis primatem, aut certe ad Constantinopolitanam vigilantissimam sedem.* Qui canon definit & eradicitur explicatur a Francisco Turriano lib. 1. pro epist. pontif. cap. 10. primatem dicecesis, vel primatem, Romanum pontificem intelligente. Sic in Hispania archiepiscopus Tolletanus vocatur primas totius aequi Hispaniae, Compostellanus, Bracarensis, Eliberitanus, Ulyssiponensis, Quia in Gallia, Lugdunensis gallanum, Valentinum, Burgensem, Tarraconensem & Narbonensem ecclesias metropolitanas per S. pontificem habent. Ita apostolicus fuit primas, ut ab institutio de primatu ecclesiae Toletana, discimus.

Primas fidei episcopus.

Cap. 26. Carthaginensis episcopus Africanus.

Primas fidei episcopus.

Primas fidei episcopus.

*Primas fidei episcop

Tunc fidem nostrae non possumus intelligere, qui libelli dialogorum cap. 13. antiquae editionis haec ait: *Circa hoc tempus Constantinus princeps Francorum Pipinum filium suum ad Longobardorum directi, ut eos timentes mortem, ab obsidione suspenderet. Qui cum tuissorum incidens, ut pace effectus est, mulierem cum diuturnum regis moerentibus gemitus remisit.* Nec ulla. Ex quibus intelligis eam his temporibus vigisse consuetudinem, ut per epistolas capitulorum exhibitorum quae alicui offerrentur in filium eius quo accepiscet. Unde manifeste cognoscitur, quod imperator Constantinus filium suum capitulis pontifici offerret, voluerit ab his Romanum pontificem, velut patrem honorari, diligi & observari, cosque ejusdem monitis imponitus parere & obtemperare. *Vide Baronium ann. 684. numero 7.*

Xiphilinus quinquies hoc ait. Baron. ann. 684. num. 7.

I. AD PETRUM NOTARIUM REGIONARIUM.

Nonet ilum ut alia synodalia sexti concilii (quemadmodum a Leone II. in Hispaniam missus erat) episcoporum Hispaniae spiritualiter munerati cuerit.

Benedictus presbyter, & in Dei nomine electus sanctae sedis apostolicae, Petro notario regionario.

A Juxta quod tuam strenuitatem apostolicae memoriae dominus Leo papa Hispaniam protulerat, eam ita disposuit ad praecellentissimum & Christianissimum regem, & sanctissimos archiepiscopos, & ceteriarum omnium praesulum ibidem constitutos, simul & gloriosum comitem, pro innotescenda venerabilis sextae synodi definitione, acclamatione quoque, quae de profphonoticum dicitur, reverendissimorum episcoporum, qui in eodem a Deo congregato concilio convenerunt, ad elementissimum principem, & edicto ejusdem piissimi principis ubique generaliter destinato, pro apostolicae nostra sedis firmitate, cum summa pietatis studio commisum ministerium pertinge. Subscriptiones quoque reverendissimorum episcoporum post eiusdem synodicum definitionem cum summa fedulitate atque vigilantia procius iubimus, ut & idem reverendissimi episcopi, omnique per eos religiosa provincia, consortes nos, D

B Significat se Petrum notarium regionarium mittere, qui secum ferret sextae synodi definitionem, simulque Constantini imperatoris edictum, atque libellum acclamationum ejusdem synodi ad eumdem imperatorem.

Extat supra pagina 1459. & 1460. sub nomine Leonis II. ordine quinto. Incipit sic: Cum unus extet res omnium Deus, &c.

NOTA SEVERINI BINII.

Hoc donos epistolae non esse germanae, sed nomine Benedicti fuppofitae, acta synodalia concilii Toletani XIV. inquit Baronius, operta haec esse existimat, dum se per depositionem Leonis II. acta synodalia Constantinopolitani concilii accepisse profitetur. Si ergo id Leo ante praesiterat, illique eadem acceperant, & quid opus fuit Benedicto, ut eadem iterum ipsius mittere? Putant antiquiores critici, quibus haec verisimilia fuerit ut iterum mitterentur, fidei erat in illis litteris experimendae, neque tam apertis infinuare debuisse, se primum acta synodalia sextae synodi in Hispaniam transtulisse. Sed cum haerum possetur plane eadem se cum illis Leonis II. ad Ervigium regem scripta, & ab ipso imperatore confirmata confulat, quae superius posita extant, habetur. Vera & genuina epistola Benedicti papae ea ipsa, quam dedit ad episcopos Hispaniae, monens eos, ut quae de voluntate ejusque tribus capitulis obscurius scripserant, declararent. Hujus mentio praetexere epistolae alibi a nobis, ann. 681. num. XIV. Vide quae dixi supra in notis ad

Epistola Benedicti sexta & Leonis II. ad Ervigium regem.

Anno Christi 684.

CAPITULA.

IN NOMINE PATRIS ET FILII ET

S. Spiritus. Incipiunt gesta synodalia, quae alta sunt a praesulibus Carthaginis provinciae, affirmatibus etiam vicariis.

I.

Cum serenissimus & perspicuus principes Ervigius, gloriosus amator veraefidei, imo amabilis filius ecclesiae Christi, promissionis suae non immemor, ob confutandum Apollinaris dogma pestiferum, de quo fibi a Romano praesule fuerat nunciatum, strenuo & invicto fuae celsitudinis jussu nos omnes praecipuerat aggregari in unum, hoc dedit speciale edictum, ut quia, sicut operatebat, pro tantae rei negotio pertractando generale concilium fieri varia adversitatum incursio non fineret, faltim adunata per provincias concilia fierent: & si quidem hic primum a nobis in urbe regia synodus agereturr, deinde in singulis quibusque provinciis singulare haberetur concilium: quo quidquid hic actum per Toletanam synodum reliqui primarum sedium praesules, suorum vicariorum relatibus comperissent, id etiam in postmodum ipsi per discreta provinciarum suarum concilia observarent: sicque haec nostri concilii gesta essent illis omnibus in toto communia: utpote ab ipsis edita, atque ipsis coram positis roborata, quae utique per legatos suos confirmanda decreverant: quo ex hoc unum & indivisibile fieret cunctorum Hispanorum praesulum per totam Hispaniam vel Galliam synodale edictum, ex quo omnibus metropolitanorum fuisset & affensibus promulgatum. Nos proinde Carthaginis provinciae praesules, anno quo supra, sub die decimo octavo Kalendas Decembris, in praemeorata ecclesia debitis ordinibus confidentes causae hujus ordinem, & rotius rei negotia retexentes, quibus Romanae sedis fuerannus literis invitati, fic patula & communi fumus voce exorsi.

Dumatus est hac haeresis III. concil. Carthaginiensis Bragae.

Anno Christi 684. Anno Christi 684. Anno Christi 684.

II.

Clara omnes notio populos Hispaniae implet, quod decurrentis evoluti temporis serie per Romani praesulis bajulum gesta synodalia societati nostrae advecta sunt, quibus Constantinopolim, Constantino pio & religioso principe mediante, magna & sublimi copia aggregata pontificum, Apollinaris dogma comperimus fuisse destructum. Cum quibus etiam gestis, Leonis " quoque antiquae Romae pontificis inviratorio epistolam, gratiae consulta suscepimus, per quae omne ordo gestorum, gestaque ordinum diluciide, utrada tunc, nostras sensibus paruerunt. In cujus etiam gratioso epis-

" Id est Monothelitarum.

" Leo forsan dendicionem, cum Ebedeiesu in Bibliotheca Romanorum pontificum, tit. 1. pag. 181. sequen.

EPISCOPORUM DECEM ET SEPTEM,

ERA DCCXXII. anno quinto Ervigii regis, Christi redemptoris DCLXXXV. celebratum sub Benedicto II.

TITULI CAPITULORUM.

I. *De praemeorationis aggregati concilii, & relatione principalis edictii, quo jussum est synodum agitari.*

II. *De notio capitulorum, quae concilium capitulorum synodalium, & epistola Romani pontificis facere mentionem.*

III. *De adversitate haeretici, quae non potuit generale concilium fieri.*

IV. *De relatione partis nostrae.*

V. *De varia defensione praemeorati concilii.*

VI. *De praemeorati concilii sententia collata.*

VII. *De vicariis vel ordine, quo jam dictum capitulum collectum est.*

VIII. *Atque ita totius compagem ecclesiae de duabus Christi naturis insuperabilibus, & perfectis.*

IX. *De duarum naturarum Christi voluntatibus, & operibus.*

X. *De haereticorum contentionibus evitandis; & ut non disputaretur quae summa fuae, sed credantur.*

XI. *De communi omnium judicio, quo responsa partis nostrae firmata sunt.*

XII. *De edictione gratiarum ad Deum pro tantae concinia.*

CA-

a Hanc, & sequentem epistolam, cum Baronius putaret esse spuriam, ut genuinam tuetur Pagius ad an. Ch. 684. n. 5. & seq.

ANNO CHRISTI 684.

cio placet, ut quia generaliter in unum omnes Hispaniæ præsules aggregari non quivimus, saltem diœcesis provinciis concilia celebremus; quo prædicta synodi gesta, vel nostræ partis responsa, & digno probitatis demum decoquantur judicio, & synodico laudabili illustrentur stylo. Ideo nos primum omnes Carthaginis provinciæ pontifices pari animorum judicio prædicta gesta cum antiquis conciliis conferentes, assistentibus quoque nobis vicariis reverendissimorum sublimiumque primarum sedium episcoporum, id est, Tarraconensis provinciæ Cypriani, Narbonensis Sunifredi, Emeritensis Stephani, Braçarensis Juliani, Hispalensis Florentini, iterato ea ipsa gesta probavimus, decretis quidem illis synodalibus, & præcipuis in omnibus consona, & Nicænæ quidem, Constantinopolitanæ, vel Ephesinæ fidei concordantia, Chalcedonensis vero tam esse unita, utpote ipsis verbis edita, vel libata; quippe * quibus sumpta videtur pene omnis ipsius fidei præcurrentis materia.

Cur hoc loco synodus synodus appellatur, cum antecedens dictum illegitimi conciliii occupavit? vel, verba sunt ex Fragmento Hist. Hist.

VI.

Et ideo supradicti acta concilii intantum a nobis veneranda sunt, & recipienda constabunt, inquantum a præmissis conciliis non discedunt: imo inquantum cum illis concordare videntur. Habebunt ergo sui ordinis locum, quæ sublimationis habent & meritum. Unde his conciliis ea ipsa subnectenda decernimus, quorum & auctoritate fulta probamus.

VII.

Post Chalcedonense igitur concilium, hæc debito honore, loco & ordine collocanda sunt, ut cujus gloriosa themate fulgent, ei & loci & ordinis coaptentur honore.

VIII.

At nunc nos, quibus loqui ad cor Jerusalem divina voce præcipitur, id nobis deputatum gregem Christi monemus, id etiam omnibus ad æternæ vitæ portum festinantibus prædicamus; breviadmodum definitionem collecta; ut in una enim Christi Filii Dei persona duarum naturarum individuas proprietates agnoscant: sicut indivisas atque inseparabiles, ita inconfusas & inconvertibiles permanere; unam deitatis, alteram hominis; unam, qua ex Deo Patre est genitus; alteram, qua ex Maria virgine generatus. Utraque ergo ei generatio plena, utraque perfecta, nihil minus ex deitate habens, nihil imperfectum ex humanitate suscipiens: non naturarum geminatione divisus, non persona geminatus, sed plenus Deus, plenusque homo absque omni peccato, in singularitate personæ unus est Christus. Unus igitur in utraque natura consistens, & divinitatis fignis effulget, & humanitatis pa-

Isa. 40.

Vide epistolam Agathonis ad Cæsarem & synodum. Constantinopolitanæ III. cap. 4.

ANNO CHRISTI 684.

A sionibus subjacet. Nec enim alter ex Patre, alter ex matre est genitus, Cum tamen alter ex Patre, alter de matre sit natus; ipse tamen in utroque naturarum genere non divisus, sed unus idemque & Dei & hominis filius: ipse vivit moriens, ipse moritur vivens, ipse impassibilis patiens, ipse passionibus subjacens, nec deitati succumbens, nec humanitate passioni se subtrahens: habens ex deitatis natura non posse mori; habens ex humanitatis substantia & nolle, * posse mori; ex una immortalis habetur, ex altera mortalium conditione resolvitur: habens in æterna divinitatis voluntate, quo susceptum hominem sumeret; habens in susceptí hominis voluntate, ut humana voluntas Deo subdita esset. Unde & ipse dicit ad Patrem: *Non non mea voluntas, sed tua fiat*; alteram, videlicet offendens voluntatem, qua susceptus est homo; alteram hominis, qua obediendum est Deo.

* p. 1496

Matth. 26.

IX.

Et ideo secundum harum duarum differentiam naturarum, duarum quoque inseparabilium proprietates prædicandæ sunt voluntatum & operum.

X.

Scientes igitur hanc solam esse fidei confessionem, quæ vincat infernum, quæ ejuceret Tartarum, (de hac enim fide a domino dictum est: *Porta inferni non prævalebunt adversum eam*) ideo omnibus dicimus, omnibus inclamamus, ut caveamus hæreticorum muscipulas, sollicitamus dogmatis cancerosi venena, verbis [illegible] ratio humanitatis Christi adstruitur, non nobis inanium quæstionum tendicula præparemus, quibus inanis gloriæ cupidi discutere audeamus quæ summa sunt. Neque enim quæ sunt divina discutienda sunt, sed credenda. Non enim se Deus discutere jubet, sed credere. Credamus ergo non sensibus nostris, sed indubitatis conciliorum prisorum dogmatibus jam præmissis. Si quis igitur Jesu Christo Dei Filio, ex utero Mariæ virginis nato, aliquid aut divinitatis imminuit, aut de susceptæ humanitatis subducit, excepta sola lege peccati, & non eum verum Deum, hominemque perfectum in una persona subsistentem sincerissime credit, anathema sit.

XI.

Illa igitur apologetica defensionis nostræ responsa, quæ ob istorum confirmationem sunt edita, pro multorum instructione, & utilitate ecclesiasticæ disciplinæ, sanctionis & reverentiæ vigore firmata, atque ad vicem decretalium epistolarum ea permanenda sancimus.

XII.

De multoties dictis epistolarum & decretorum ratione, quibus Ecclesiæ Toletanæ Primatus, & Ratisbonensis Sedes vertes Metropolitanæ.

XII.

Dantes in his gloriam soli Deo omnipotenti, vivo & vero, in Trinitate regnanti, Patri & Filio, & Spiritui sancto, cujus domo mutuis præsentiis repræsentantur affectibus, & fraternis visibus hilares, & votorum spiritualium effectibus sumus opulentius efficaces: cujus gloriæ immensitatem exposcimus, ut gloriosio principi nostro Ervigio regi, sub cujus pace pax servatur ecclesiæ, florentis regni diuturnitate temporis spatia præbeat: ejusque nobis cum coregnandus accedat, præstante Deo nostro, cujus regnum manet in sæcula sæculorum. Amen.

Peractum concilium die dominico, sub die XII. Kalendas Decembris, anno quo supra.

SUBSCRIPTIONES.

Episcopi.

Julianus urbis regiæ metropolitanus episcopus. C
Leander Hispalensis sedis episcopus.
Palmatius Urcitanæ sedis episcopus.
Recilla Accitanæ sedis episcopus.
Gaudectius Valentinis sedis episcopus.
Rogatus Biarinensis sedis episcopus.
Deodatus Segobiensis sedis episcopus.
Antoninus Basilitanæ sedis episcopus.
Sempronianus Arcavicensis sedis episcopus.
Ella Segontiensis sedis episcopus.
Gregorius Oretanæ sedis episcopus.
Agricius Complutensis sedis episcopus.
Proculus Bigaltrensis sedis episcopus.
Florus Mentefanæ sedis episcopus.
Sona Oxomensis sedis episcopus.
Marcianus Dianiensis sedis episcopus.
Oripa Segobriensis sedis episcopus.

Abbates.

* Asfalius Dei nutu abbas hæc gesta synodica nobis definita subscripsi.

Felix archipresbyter similiter.
Geronitius abbas similiter.
Gabriel abbas similiter.
Cultorius abbas similiter.
Sisbertus abbas similiter.

Vicarii episcoporum.

Vitalianus presbyter, agens vicem domini mei Cypriani episcopi ecclesiæ Tarraconensis, hæc gesta synodica a nobis definita subscripsi.
Argebudus abbas agens vicem domini mei Cypriani episcopi ecclesiæ Tarraconensis similiter.
Joannes abbas agens vicem domini mei Sunifredi episcopi Narbonensis ecclesiæ similiter.
Valdemarus diaconus vicem agens domini mei Sunifredi episcopi Narbonensis ecclesiæ similiter.
Maximus abbas agens vicem domini mei Stepha-

A ni Emeritensis ecclesiæ similiter.
Bonifas abbas agens vicem domini mei Liubani episcopi Bracarensis ecclesiæ similiter.
Rectifundus abbas agens vicem domini mei Liubani episcopi Bracarensis similiter.
Gaudentius abbas agens vicem domini mei Florentini episcopi Hispalensis ecclesiæ similiter.
Gravisius diaconus agens vicem domini mei Concordii episcopi Palentiæ ecclesiæ similiter.
Joannes diaconus cognomento Jovolates agens vicem domini mei Sarmatani episcopi Valentinæ ecclesiæ similiter.

B NOTÆ GARSIÆ LOPISÆ.

Concilii.

Concilii Toletanum XIV.] Congregatum est hoc concilium adversus hæresim Monothelitarum. Apollinaris, isdem fere temporibus condemnatam in certis Synodis Constantinopolitanis, quæ sexta generalis est, sub Agathone pontifice maximo, & Constantino quarto imperatore. Videtur autem concilium hoc decimum quartum Toletanum minorem, ut patetur in prefatione provinciale, ut patetur in auctoriate nationale: et autem est provinciale ex primo ejus canone. Causa hujus concilii celebrandi fuit, quod Romanus pontifex Leo Secundus ad Flavium Ervigium regem Hispaniæ & episcopos per epistolam mofcras una cum legato alta concilii Ecclesiæ universalis tenti Constantinopolitani, quod anno tertio anno a Domino Romano pontifice convocatum erat, & sub Agathone coepto, sub Leone secundo absolutum & peractum, ad infringendum errorem Constantinopolitanæ Patriarchæ, & Antiochiæ, & Alexandriæ, qui cum alia Apollinaris hæresim impie renovantes, dusin Christo domino nostro naturam & voluntatem operationesque pertinaciter negabant. Decretis autem Romanus pontifex, ut decreta generalis concilii ab episcopis Hispaniæ synodali auctoritate suscipiantur, quemadmodum hoc concilio, & in aliis provincialibus factum est.

Scripsit Leo ceteri epistolas, unam ad universos episcopos Hispaniæ, alteram Quirico Tolletano antistiti, tertiam Simplicio comiti, ut curarent de convocatione concilii, & unpiolatione fidei concilii Constantinopolitani. Has epistolas invenit in codice manuscripto omnibus sandis fe legere in Hispania, Quiricus esse praesul Toletanus, post quem vira fuerunt, Tellianus in exilium pontificia fedis, adhibuique diligentiam, ut concilium congregaretur. Sunt in eodem codice aliæ epistolæ Benedicti papæ ejusdem argumenti, quas omnes, ut unius ad concilii intelligentiam, vide in loco laeta.

Has epistolas sub omne Leonis Ecclesiæ fedis Romanis pontificis fedis pretentatur.

b *Subscripsimus.*] Omnes fere episcopi, qui XIV. concilio Toletano interfuerunt, in hoc provinciali XIV. subscribunt, ut Antonius Basilitanæ ecclesiæ in XIII. & XIII. Toletano, Cyprianus Tarraconensis in XIII. & XIII. Toletano, Concordius Palentinus, in XII. & XIII. Toletano, Deodatus Segobiensis, in XII. & XIII. Toletano, Ella Segontiensis, in XII. & XIII. Toletano, Florentinus Mentefanus, in XII. & XIII. Toletano, Florentius Hispalensis, in XIII. Toletano, Gaudentius Valentinus, in XII. & XIII. Toletano, Gregorius Oretanus, in XIII. Toletano, Julianus Urbis regiæ, in XII. & XIII. Toletano, Leander Hispalensis, in XII. & XIII. Toletano, Liuba Bracarensis, in XII. & XIII. Toletano, Marianus Dianiensis, qui Felicis, in XIII. Toletano sucessit, Oripa Segobriensis, in XIII. Toletano, Palmatius Urcitanus, in XII. & XIII. Toletano, Proculus Bigaltrensis, in XIII. Toletano, Recilla Accitanus, in XII. Toletano, Rogatus Biarinensis, qui Primo, in XIII. Toletano, Sempronius Arcavicensis, in XIII. Toletano, Sona Oxomensis, in XIII. Toletano, Sunifredus Narbonensis, in XIII. Toletano, Stephanus Emeritensis, in XII. & XIII. Toletano, Sarmatanus Valentinus, qui Sisenandi, in XIII. Toletano. Hæc de subscriptionibus hujus concilii.

Qui episcopi subscripserunt.

VITA JOANNIS PAPÆ V.

NOTA SEVERINI BINII.

a *Joannes.* | Ex sententia Anastasii in locum Bonedi- Joannes V. pontifex. di die 22. Aprilis anno domini 685. subrogatus est Joannes hujus nominis V. qui primus interpretatus Constantinopolitani imperatoris authoritate in Romanum pontificem confirmatus est, fastidque sexte synodo legationis apostolicæ munere condecoratus intestitit,

JOANNES, natione Syrus, ex provincia Antiochia, ex patre Cyriaco, sedit annum quinquinque, dies novem. Vir valde strenuus, atque scientia preditus, & omnimodo moderatus. Hic post multorum pontificum tempora, vel annorum, iuxta priscam consuetudinem a generalitate in ecclesia salvatoris quæ appellatur Constantiniana electus est, atque eximio ~~n~~ episcopio introductus. Hic, dum esset diaconus, missus est a sanctæ memoriæ Agathone papa in regiam urbem cum aliis sacerdotibus, repræsentans locum apostolicæ sedis in sancta septa synodo, quæ per Dei providentiam ibidem congregata est. Expleta autem synodo a clementissimo principe relaxatus, magnum gaudium ecclesiæ secum detulit. Id est, ipsum sanctam sextam synodum, vel edictum clementissimi principis confirmans eadem synodum. Nec non & alias diversas iusiones relevantes annonæ capita patrimoniorum Siciliæ, & Calabriæ non pauca, sed & septum frumenti similiter, vel alia diversa, quæ ecclesia Romana annue minime exurgebat persolvere. Hic confecratus est a tribus episcopis, Ostiensi, Portuensi, Velitternensi, secundi pontificis ejus Leo papæ. Hujus temporibus regnavit domnus Justinianus Augustus decimo tertio mensis Septembris, indictione decima quarta. Qui clementissimus princeps domino auxiliante pacem constituit, cum nec dicenda gente Saracenorum decennio tertia marique, sed & provincia Africa subjugaverit Romano imperio atque restaurata. Hic post multorum annorum curriculo propter transgressionem ordinationis ecclesiæ Turritanæ [a], quam sine auctoritate pontificis fecerat Citonatus archiepiscopus Calaritanus, pro eo quod antiquitus ordinatio suii sedis apostolicæ, & ad tempus concessa fuerat, ipsa ordinatio eidem ecclesiæ. Postmodum proterviæ faciente archiepiscopum per præcepta pontificum ab eadem ordinatione suspensus fuit justa determinationem sanctæ memoriæ Martini papæ. Et facto concilio sacerdotum Novellum episcopum, qui ab eodem archiepiscopo ordinatus fuerat sub diitione sedis apostolicæ redintegrari atque firmavit, quorum chirographus ab eo [b] ecclesiæ detentus est. Qui sanctissimus vir diutina infirmitate detentus est, ut etiam vix ordinationem sacerdotum explere potuisset. Hic dimisit omni clero, monachis, diaconibus & mansionariis solidos mille & noniongentos. Fecit autem episcopos per diversa loca numero tredecim. Qui etiam sepultus est ad beatum Petrum, apostolum sub die secundo mensis Augusti, & cessavit episcopatus menses duos, dies octodecim.

[a] *Turritanæ.* [b] *Ipso.*

NOTA SEVERINI BINII.

a *Exemplar.* | Hæc epistola de fide suspecta esse videtur, cum quod in nota temporis aperta se repugnantia, tum etiam quod non sit credibile pro defensione ac cultu fidei eiusdem Joannem V. pontifex, qui ante hoc tempus ab eo [c] ordinatus fuerat, ipsum sanctissimum imperatorem, quem non sanctissimum appellat, ad Ecclesiam Nicolai Lad Michaelem imperatorem, & de quod Anastasius in vita Cononis papæ refert, vel de quod Anastasius in vita Cononis papæ refert, vel de quod Anastasius in vita Cononis papæ refert, vel

VITA CONONIS PAPÆ.

CONON * oriundus ex patre Tracesio, educatus apud Siciliam, postmodum Romam veniens eidem ecclesiæ militans ad presbyterii honorem devenit. Sedit menses undecim, dies viginti tres. In cujus electione dum ad episcopatum quæreretur, non minima contentio facta est, co quod clerus in Petrum archipresbyterum intendebat. Exercitus autem * inseparente ejus Theodorum presbyterum. Et clerus quidem adunatus ante fores basilicæ Constantinianæ subsistebat, eo quod qui missi fuerant de exercitu ad custodiendas regias basilicæ, * clausas observabant, & minime quemquam ingredi permittebant. Exercitus autem omnis in basilica sancti Stephani protomartyris similiter * forerat adunati, & neque illi clero consentiebant, neque clerus exercitui acquiescebat pro supradictis presbyterorum periculis. Sed cum * missi ab utrisque partibus responsa et responsis diutius & redierent, & nihil proficerent ad concordiam, consilio ducti sacerdotes & clerus, unanimiter ingredientes in episcopium Lateranense elegerunt, & * denominaverunt tertium personam suprafati pontificis, in quo vere alpectus angelicus, veneranda canitiei, senio verus, proveta ætas, simplex animus, quieti mores, religiosa vita, qui nunquam aliquando in curiosis * abtibusque secularibus * commiserat. Et vestigio autem omnes judices una cum primatibus exercitus pariter ad ejus salutationem venientes, in ejus * laude omnes simul acclamaverunt. Videns autem exercitus unanimitatem cleri populique in decreto ejus subscribentium, post aliquot dies & ipse flexi sunt, & consenserunt in persona prædicti sanctissimi viri, atque in ejus decretio devota mente subscripserunt; & missos pariter una cum clericis, & ex populo ad excellentissimum Theodorum exarchum, ut mos est, direxerunt. * Hic suscepit divalem jussionem domni Justiniani principis, per quam * significat repetitis actis sanctæ sexte synodi, & apud se habere, quam piæ memoriæ domnus Constantinus genitor ejus Deo auxiliante fecerat. Quam synodum promisit ejus pietas libbaram & inconcussam perenniter custodire atque conservare.

Hujus temporibus pietas imperialis relevavit per sacram jussionem * sua docentia annonæ capita, quæ patrimonii custodes Bractia & Lucaniæ annue persolvebant. Itemque & aliam jussionem direxit, * ut restituatur familia suptafiscipti patrimonii, & Siciliæ, quæ in pignore a militia detinebatur. Hic ultra consuetudinem absque consensu cleri, ex immissione malorum A hominum, in * Antiochia ecclesiasticorum Constantinum disconum ecclesiæ Syracusanæ ecclesiarem in patrimonio Siciliæ constituit, hominem * perperam & tergiversatium, sed & pallio ad caballicandum uti licentiam et concessit. Et non post multum temporis seditio super eum orta est a civibus, ob patrimonii lites, qui a judice provinciæ sub arcta custodia retrusus est, pro eo quod in diffensionem judicum eum invenitur * discrissi. Qui sanctissimus vir diutina infirmitate detentus, ut etiam vix ordinationes * sacras explere potuisset, obiit. Hic dimisit omnem clero & monasteriis benedictionem in auro, sicuti prædecessor ejus Benedictus papa. Cujus archidiaconus, videns eumdem pontifficum infirmitate constrictum, atque cupiditate ductus prædicti legati, * cum necdum esset perfolutum, * scripsit Ravennam Joanni gloriolo novo exarcho, atque * promittens ejus dationem, ut persona ejus ad pontificatum eligeretur. * Quod & demandavit suis judicibus quos Romæ ordinavit, & dixerit ad dispensandum civitatem, ut post mortem pontificis ejusdem antistitem eorum eligerent. Fecit autem episcopos per diversa loca numero septdecim. Qui etiam sepultus est ad beatum Petrum apostolum ubi dic * XI. mensis Septembris, & cessavit episcopatus menses duos, dies * viginti tres.

* patricia Ravenn.
* omnis in Theodorum
* valves observabant.
* forras dimittere.
* missis ab utrisque partibus responsis ad responsis.
* denominaverunt
* Consulis.
* abtibusque secularibus.
* Iudem
* significat hoc
* S. Iuam
* ut restituatur familia
* sua docentia annonæ
* discrissi
* sacrosanctis
* perperam
* cum necdum esset perfolutum
* scripsit
* promittens
* Quod
* Qui sanctissimus
* sed & pallio ad caballicandum
* dimisit omnem clero & monasteriis benedictionem
* XI.

C

NOTÆ SEVERINI BINII.

a *Conon.*] Cum Justinianus Imp. Constantinopolitanæ ecclesiæ in eligendo pontifice liberaverit solitam restituram esse doleret, mandavit ut non crearetur pontifex sine consensu Exarchi. Ea quæ illud imperiali edictum effecit malum, ut ambiretur pontificatum, per Exarchum maneribus vel aliis officiis corruptum illum absque consensu cleri. Quare dum hac occasione inter Theodorum & Petrum schisma constatum esset, universi clerici consensu, quemadmodum relatum est, Conon ordinatus est, quemadmodum relatum est, Conon ordinatus est, quemadmodum relatum est, Conon ordinatus est